Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

BIBLIOTHÈQUE DE LA VILLE
LYON
1893

LUCIANI
SAMOSATENSIS
OPERA.

GRAECE ET LATINE.

Tomus Secundus.

102198

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΑΝΤΑ.

LUCIANI SAMOSATENSIS OPERA.

CUM NOVA VERSIONE

TIBER. HEMSTERHUSII, & IO. MATTHIAE GESNERI,

GRAECIS SCHOLIIS, AC NOTIS

omnium proximae editionis Commentatorum, additis
Io. Brodaei, Io Iensii, Lud. Kusteri, Lamb. Bosii,
Hor. Vitringae, Ioan. de la Faye, Ed. Leedes,
aliisque ineditis, ac praecipue

EX BIBLIOTH PUB COLL.EG. LUGDUN.

MOSIS SOLANI & I. M. GESNERI.

TOMUS II.

Curavit, notasque suas adjecit

IOANNES FREDERICUS REITZIUS.

BIBLIOTHEQUE DE LA VILLE LYON 1891

AMSTELODAMI,

Sumptibus *JACOBI WETSTENII.*

CIↃ IↃ CC XLIII.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

LUCIANI SAMOSATENSIS DIALOGI.

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT.

ABderitas dicitur Lysimacho jam regnante morbus invasisse, mi jucundissime Philo, talis. Febricitasse enim primum tota urbe omnes, a primo statim die valide, & febri continua: circa diem vero septimum, aliis sanguis copiosus naribus

ΠΩΣ ΔΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

1 Ἀβδηρίταις, φασὶ, Λυσιμάχου ἤδη βασιλεύοντος, ἐμπεσεῖν τι νόσημα, ὦ καλὲ Φίλων, τοιοῦτον· [a] πυρέττειν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα πανδημεὶ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς ἑβδόμης αὐθις ἐρρωμένους, καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ· περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πο-

VARIANTES LECTIONES.

[a] Πυρέττειν] Ita Codd. quatuor *Angl.* P. W. L. Πυρεταίνειν Edd.

BIBLIOTHEQUE DE LA VILLE LYON 1893

SCHOLIA.

1. Ἀβδηρίταις] Initium artificiosissimum, quo mira ingenii dexteritas Luciani patet, ob comparationes. *G.*

ADNOTATIONES.

1. Λυσιμάχου ἤδη] Lysimacho post Alexandri mortem Thracia obtigit, in qua sita haec urbs. Eadem prorsus ratione usurpat ἤδη, *Pseud.* 2. c. 5. *M. du S.*

3. Φίλων] Cui etiam *Symposium* dedicat. V. not. ad personas *Συμπ.* Verum nomen fuisse videtur; sed quis fuerit ille Philo, non constat. Est & *Philonis* apud hunc mentio Καλλ. c. 4. qui Diniae filius dicitur; sed cum dialogus ille genuinus non sit, ejus auctoritatem non moror. Nobilis ejus nominis medicus memoratur apud *Plut.* (*Probl.* 8. 9.) Sed idem ut sit per aetatem non licet. *M. du S.*

Ibid. Πυρεταίνειν] Anglic. πυρέττειν. Sic pag. seq. ὡς πυρέξας. *J. B.*

Πυρέττειν] A. W. P, L. In reliquis πυρεταίνειν. *M. du S.*

Πυρέττειν] Etsi πυρεταίνειν, quod in Edd. erat, quoque dicatur, ut supra in *Scyth.* c. 2. f. tamen πυρέττειν ex 4. Codd. praetuli, eoque magis, quia & hoc *Hippocrates* amat, ut de Rat. Vict. Sect. IV. p. 71. vers. 34. Ex crebro alibi. *J. F. R.*

4. Ἀπὸ δὲ πρώτης] Sc. ἡμέρας. Sic *Demosth.* p. m. 37. *M. du S.*

5. Καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ] Sic apud *Hippocr.* & *Galen.* *J. B.*

Ibid. Λιπαρῶ . . .] Vellem ipsa loca indicasset B. in Lexico enim medico non notantur. *M. du S.*

Λιπαρεῖ] Sic infra in Ἀσκαρ. c. 4. pr. προδυμίαι λιπαραὶ χρυσάμφορος. At *Hippocrati* febris continua audit ξυνοχὴς, ut in Coac. Praenott. Sect. 2. §. 143. Τῶν χρονίζοντων ἀσφαλέως ἐν πυρετῷ ξυνοχεῖ. & alibi, nec tamen λιπαρὴς de febri apud eum me legere memini, nec *Foesius* notavit. *J. F. R.*

6. Περὶ δὲ τὴν ἑβδ.] In Libello, quomodo sit conscribenda historia, non longe a principio, scribendum: Περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ἦλθε, τοῖς δὲ ἰδρὼς ἐπιγενόμενος πολὺς, καὶ οὕτως ἔλυσε ὁ πυρετός. Vulgo male πολὺς καὶ ὑπ', ἔλυσε, sine ullo sensu. *J. G. G.*

Περὶ δὲ τὴν ἑβδ. — πολὺς ἐπ', ἔλυσε] Non adsentior *Graevianae* distinctioni; sed vulgatam servo, & miror qui eam *sine ullo sensu* esse, dicere queat: nam si cum *Graevio* distinguendum, tunc illud καὶ ὑπ' potius delendum foret, ac scribendum continuo filo,

πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν, τοῖς δὲ ἱδρὼς ὀλίγος μὲν πολὺς καὶ [a] ἄτοπος, ἔλυσε τὸ πυρετόν. ἐς γελοῖον δέ τι πάθος ἔπεσε τὰς γνώμας αὐτῶν. ἅπαντες γὰρ ἐς τραγῳδίαν [b] παρεκινοῦντο, καὶ ἰαμβεῖα ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα ἐβόων, μάλιστα δὲ τὸ Εὐριπίδου Ἀνδρομέδαν ἐμονῴδουν, καὶ τὸ τῆς Περσέως ῥῆσιν ἐν [c] μέλει διεξήεσαν· καὶ μέχρι μὲν ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἁπάντων καὶ λεπτῶν, τὸ ἑβδομαίων ἐκείνων τραγῳδῶν,

Σὺ δ' ὦ θεῶν τύραννε καὶ βροτῶν, Ἔρως,
Καὶ τἄλλα μεγάλη τῇ φωνῇ ἀναβοώντων,
καὶ τοῦτο· ὀλίγου, ἄχρι δὴ χειμὼν, καὶ κρύος μέγα ἐπιγενόμενον, ἔπαυσε λῆρον τὰς αὐτῶν. αἰτίαν δέ μοι δοκεῖ τῷ τοιούτῳ

fluens, aliis ſudor ſuperveniens largus & ipſe, febrim ſolvit. At illa *febris* in ridiculam quandam affectionem mentes illorum conjecit. Omnes ad tragœdiam vitioſo motu impellebantur, & jambica proferebant, & clamabant valide, maxime vero Euripidis Andromedam ſolitario cantu pronuntiabant, & illam Perſei orationem modulate perſequebantur. Plena igitur urbs pallidis omnibus & extenuatis ſeptiduanis illis tragœdis,

Tuque ô Deorum hominumque ſæve rex,
Amor,

Et reliqua voce magna proclamantibus, idque multum diuque, donec hiems, & frigus magnum ingruens, delirio illorum finem impoſuit. Cauſſam mihi vero videtur

a Οὗτος] Οὕτως P. Sed prius recte ſervant Edd. b Παρεκινοῦντο] Παρελύοντο W. Sed prius Edd. ſervant. c Μέλει] Sic M. & Edd. omnes. Μέρει P. L. & Angl. & marg. *Alii.*

13. Ἐμονῴδουν] * *Μονῳδῶ τὸ θρηνῶ, ἐκτιθεῖσι δ' † πᾶσαι αἱ λύπῃ συκῆς ᾠδαὶ ‡ ὁ τῇ τραγῳδίᾳ θρῆνοί εἰσι. V.*

* Hoc & omnia fere ſequentia Scholia in Edit. *Clerici* ad finem libelli erant rejecta, (propter confuſionem Codicis; ut ipſe ait) ita ut pauca quaedam pag. 30. reliqua p. 46. in *Ghelv.* edit. legerentur; quare ea in ſedem ſuam retraxi, & quae in *Gal.* reperiebantur, addidi. *J. F. R.*

† Πᾶσαι] Deerat in editis.

‡ Adde hic ex *Suida* ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, & lege Θρῆνοι, ἀντὶ τοῦ, Θρήνων quod ſequitur, *J. Cler.* Utrumque in C. fuiſſe teſtatur *Solanus*, ideo in textum addidi. *J. F. R.*

filo, ἱδρὼς ἐπιγενόμενος πολὺς ἔλυσε τὸ πυρετόν. At, at, minime delenda verba καὶ ἄτοπος, quae vim notabilem habent, ut *Micyllus* in verſione *Ed. Pariſ.* recte oſtendit, vertens: *ſudor, etiam ipſe immodicus*; ſive rhalis, *isque immodicus*, quod Latinis quoque perfamiliare eſſe, quis neſcit. Addidiſſe autem Noſter illa videtur, ut eo magis ſentiretur neceſſitas adjectivorum πολὺς & πολὺ: quia, ſi parva tantum copia excerneretur ſanguis vel ſudor, non eſſet *criſis ſalutaris*, ut Medici ajunt, qui vere praedicant: *Nullam criticam paucum.* i. e. ſolutio morbi critica per excretiones largas fieri amat. Paucae enim ſanguinis guttae e naribus ſponte prorumpentes non faciunt *criſin perfectam*, i. e. non portendunt ſalutem; ſed irritum tantum produnt naturae conatum. *J. F. R.*

9. Ἐς γελοῖόν] Mira phraſis. nusquam enim quod quidem ſciam, additur accuſativus, ut hic τὰς γνώμας. Vide Ὀρχ. c. 4. & Εἰν. c. 5. adde etiam Ἑρμ. finem. *M. du S.*

Ἐς γελοῖόν τι ἐκτίθεσθαι τὰς γνώμας.] Neſcio quid miretur *Solanus* phraſin inſolitam. Significat enim hic ἐκτίθεσθαι τὰς γνώμας *redigo*, eodemque ſignificatu & conſtructione utitur *Herodian.* VII. 3. 12. ὁ Μακρῖνος τοὺς πλείστους τῶν ἐνδίξων εἶναι ἐς πανὸν ἐκτίθησι. Nominativus autem verbi, hoc Luciani loco, eſt τὸ γοητικὸν. Nec tantum abludit alter locus *Luciani*, quem ipſe *Solan.* indicat, *Eunuch.* c. 5. τὸ δὲ δὴ τέλος τὸ δίκης ἐς τοῦτο ἐκλίθη, quamvis ibi *reflexive*, ut Grammatici ajunt, ponatur, i. e. *finis eo deflexit, redegit ſe*, ſive *redactus eſt.* Veluti *Diod. Sic.* XIX. p. 297. Ed. *Baſ.* εἰς τηλικούτους κινδύνους. *In tanta pericula redactus eſt, incidit.* *J. F. R.*

Ibid. Παφίην] Conf. ſupra *Herodot.* c. ult. f. *M. du S.*

13. Ἐμονῴδουν] Scholia hanc vocem optime exponunt. Adde c. 27. & locum hunc *Philoſtrati* in Ariſtide p. 582. ὅτου ἀλεκτρύωνος πρὸς τὸ Μέγιον, ὡς τῇ μὲν ἄλλῃ μουσικῇ θαμὰ ἐκτυπώσῃς τὸ βαρβαρικὸν &c. Vide & not. ad eundem *Philoſtr.* p. 158. & textum ipſum p. 607. ubi μουσικὴν & θρῆνον conjungit. De ſenſu tragico vide eundem 244. Θρηνητικώτερος τὸ τῆς μουσικῆς μέτρου. *M. du S.*

Ibid. Τῶν . . .] Locum ex aliquo poëta hac voce deſignari docuit *Caſaub.* ad *Theophr. char.* p. 286. ubi etiam obiter *Euripidis* μανίας ῥήσεις a veteribus Criticis carpi ait. Quod autem additur, ὁ μείλιξ δ'. in A. P. & L. aliter legitur, nempe, ὁ μέρος δ'., ut *Soph.* c. 17. quod fateor me non intelligere. *M. du S.*

14. Ἐς μέλος] Angl. ὁ μέρος. *J. F.*

17. Σὺ δ' ὦ . . . .] Fragmentum hoc Andromedae *Euripidis* exſtat in addendis editionis Cl. *Barneſii* ex *Athenaeo* petitum (l. 13. 1. ſub fin. p. 561. B.) quod hic deſcribere operae pretium erit:

Ἀλλ'

tur hujusmodi *eventus* praebuisse Archelaus, Tragœdus ea aetate favore hominum florens, qui media aestate, multo aestu, Andromedam illis egerat, adeo ut ab ipso theatro multi febricitarent, & surgentes deinde in tragœdiam delaberentur, cum suavitate quadam obversante memoriae ipsorum Andromeda, & Perseo cum sua Medusa circa sensus uniuscujusque adhuc volitante.

2. Si igitur unum, quod ajunt, alteri comparare fas est, Abderiticus ille morbus nunc quoque eruditorum multos comprehendit: non illos quidem uti tragœdias agant: minus enim sic delirarent, si jam-bis alienis nec malis occupati essent. Sed

ποιεῖν, Ἀρχέλαος ὁ τραγῳδὸς, εὐδοκιμῶν τότε, μεσοῦντος θέρους ἐν πολλῷ τῷ φλογμῷ τραγῳδήσας αὐτοῖς τὴν Ἀνδρομέδαν, ὡς πυρέξαι τε ἀπὸ τοῦ θεάτρου τοὺς πολλοὺς, καὶ [d] ἀναστάντας ὕστερον ἐς τὴν τραγῳδίαν παροληθαίνειν, ὑπολυομένης ἐμφιλοχωρούσης τῇ Ἀνδρομέδᾳ τῇ μνήμῃ αὐτῶν, καὶ τοῦ Περσέως ἔτι σὺν τῇ Μεδούσῃ, καὶ ἑκάστου γνώμην περιπολοῦντος.

Ὡς οὖν ἕν, φασιν, ἑνὶ παραβαλεῖν, τὸ Ἀβδηριτικὸν ἐκεῖνο πάθος, καὶ νῦν τοὺς πολλοὺς τῶν πεπαιδευμένων περιελήλυθεν· οὐχ ὥστε τραγῳδεῖν, ἔλαττον γὰρ ἂν [e] τοῦτο παρέπαιον, ἀλλοτρίοις ἰαμβείοις, ἢ φαύλοις καθηχημένοι· ἀλλ' ἀφ' ἃ δὴ τὰ ἐν τοῖς ταῦ-

[d] Ἀναστάντας] Sic Edd. & M. [e] Τοῦτο] Οὕτω marg. *AIW.*

Ἀλλ' ὦ τύραννε θεῶν τε κ' ἀνθρώπων, Ἔρως,
Ἢ μὴ δίδασκε τὰ καλὰ φαύλοις καλὰ,
Ἢ τοῖς ἰδοῦσιν ὧν σὺ δημιουργὸς εἶ,
Μοχθοῦσι μόχθους σύντυχῶς σωτηρίους,
Καὶ ταῦτα μὴ θεῶν τιμίας θεοῖς ἴσης,
Μὴ δῆτα δῆτ' ἐπ' αὐτοῦ τῷ διδάσκαλῳ φιλεῖν,
Ἀφαιρεθῆναι χάριτας αἳ τιμιώταί σε.

In primo versu in quibusdam libris legitur, ut hic apud Lucianum, σὺ δ' ὦ. τ. quod & rectius videtur. Aliter citantur primus & tertius versus apud *Stobaeum*. V. *Grotii* Flor. 261. B. nempe, σὺ δ' ὦ κάκιστε πασῶν θεῶν τε ἐ βροτῶν, & ἢ τοῖς ἰδοῦσιν αἰμύλους παρίσασο. Primus ante *Grotium* sic legebatur, σὺ δ' ὦ κάκιστε πάντων θεῶν τε κ' ἀνθρώπων. Sed ita a *Scaligero* emendatum edidit Vir ille summus. *M. du S.*

Σὺ δὴ ὦ θεῶν τύραννε] *Eurip.* Androm. v. 16. *M. du S.*

22. Ἀχιλλεύς] Quaere apud *Aelian.* Var. Hist. monente *Jac. Upsono*. *M. du S.*

27. Παραλιθαίνειν] Sic infra Ἀστρ. c. 28. f. μᾶλλον ἐς τὸ πάθος τοῦτο παραληθαίνουσιν. *M. du S.*

31. Ἐν φ. ἐπὶ π.] Solet Lucianus cum tralatitiis utitur vocibus proverbiisve, illud *φασὶν* adhibere. An autem sic satis consuluerit orationis dignitati, dubitarem; nisi aliquid de comica licentia Luciano concedi viderem. Nollem tamen hic in tam gravi argumento vilia ista & pannosa conspici. De ὡς ἔπος αἰτεῖν, *Loop.* 166. *Cic.* recte, quod rite dicitur. Qua de re luculentus est *Platonis* locus Πολ. Α. Ald. Ed. p. 8. B. ὃ ὡς ἔπος εἰπεῖν ἢ τὸ ἀκριβὲς λέγῃ, quo facile evincitur *vulgo* non *rite* significari, nisi forte nos illud *rite* prave interpretari, quod ego hinc existimo, solemus: nisi forsan illic pro *rite* trite legendum est. *M. du S.*

Ibid. Ἐπὶ τῷ βραβεῖῳ] Vide Paroemiog. *J. B.*

36. Ἀλλ' ἀφ' ἃ δὴ τὰ ἐν τοῖς ταῦτα πεπόνηκε] Libet hic misereri sortem humanam & imperium fati in famam virorum illustrium, & temporis injurias in literas & monumenta historica. Ecce ex tanto historicorum numero, quorum multitudinem perstringit, & satyrice irridet Lucianus, quis usque ad nos duravit? imo cujus nomen tantum notum est? Si non per *Capitolinum* foret, qui in M. Antonino & Vero jejune & brevissime aliquid de iis bellicis eventibus muginavit, omnino ignoraremus, de quo bello intelligi deberent haec Luciani verba. Clades igitur ea in Armenia accepta fuit, quando Severianus natione Celta legatus & dux Romani exercitus contra Osroën regem missus, ab Othryade quodam Parthorum duce caesus est, & copiae deletae, ut nos docet Lucianus hic & supra in Pseudomanti. Continuae vero victoriae, de quibus hic loquitur noster, intelligi debent de bello Parthico, quod post illam in Armenia cladem gestum est per quadriennium, ducibus Statio Prisco, Avidio Cassio, & Martio Vero, qui Parthos ad Europum Mediae urbem maxima clade affecerunt, Armeniam vindicarunt, Artaxatis captis, & Babylonem usque penetrarunt, ut discimus ex dictis Capitolini locis. Fuit profecto insignis ea expeditio, & quae procul dubio famam merebatur; sed ite famae avidi homunculi, & aeternum nomen sperate ex facinoribus vestris, quorum memoriam pauca secula penitus abolent, nos certe ut plurimum plus quam Lethaea oblivio manet. *J. P. a G.*

Ibid. Ἐν ποσὶ] Sic *Long. Past.* L. 2. p. 64. Ed. *Juntin.* cujus dictio cum Nostro plurimum consentit. Sic supra, T. I. *Nigrin.* §. 7. Ubi vid. Interpret. *J. F. R.*

ταῦτα κεκίνηται, ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν [a] Ἀρμενίᾳ τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νῖκαι, οὐδεὶς ὅς τις οὐχ ἱστορίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδαι, καὶ Ἡρόδοτοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ ὡς ἔοικεν, ἀληθὲς ἄρ' ἦν ἐκεῖνο, τὸ, Πόλεμος ἁπάντων πατήρ· εἴ γε καὶ συγγραφέας τοσούτους ἀνέφυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ [b] ὁρμῇ.

ex quo praesens hic motus exstitit, bellum, inquam, contra barbaros, & vulnus in Armenia acceptum, & victoriae perpetuae; nemo est quin conscribat historiam, potius vero Thucydides nobis, & Herodoti, & Xenophontes sunt omnes. Et, ut videtur, verum erat illud, *bellum omnium esse patrem*, si una tot historicos plaga genuit.

Ταῦτα τοίνυν, ὦ Φιλότης, ὁρῶντα, καὶ ἀκούοντά με, τὸ τοῦ Σινωπέως ἐκεῖνο εἰσῆλθεν· ὁπότε γὰρ ὁ Φίλιππος ἐλέγετο ἤδη ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράττοντο, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν· ὁ μὲν, ὅπλα ὀπισκευάζων, ὁ δὲ, λίθους φοράδην, ὁ δὲ, ὑποκοδομῶν τὸ τεῖχος, ὁ δὲ, ἔπαλξιν ὑποστηρίζων, ὁ δὲ ἄλλο, ἄλλο τι τῶν χρησίμων ὑπουργῶν. ὁ δὴ Διογένης ὁρῶν ταῦτα, ἐπεὶ μηδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ πράττοι, οὐδεὶς γὰρ

3. Haec igitur, amice, videntem me & audientem Sinopensis illud subiit. Cum enim jam ducere contra Corinthios nuntiaretur Philippus, perturbari omnes & trepidare, arma parare alius, alius adferre lapides, alius murorum *partem* substruere, loricam moenium firmare alius, alius vero aliud eorum, quae usui essent, ministrare. Diogenes vero videns ista, cum quod ageret non haberet, neque enim quisquam illo ad

a Ἀρμενίᾳ] Sic H. Pl. Bx. P. Ἀρμενίᾳ *f.* b Ὁρμῇ W. P. L. & Angl. & marg. *A*IW. Πληγῇ Edd. omnes.

37. Πόλεμος ἀ. π.] Τὸ * τῶ Ἐμπεδοκλείους † νεῖκος φησὶν, ἤτοι τ' ἐναντίον τὸν μάχλιν. V.

* Pro Πόλεμος ἀ. π. legebatur τὸ τῦ Σινωπέως] Ad quae Cl. *Cler.* sic commentatur: quid faciant ad *Sinopensem* philosophum, h. e. ad Diogenem, haec verba Scholiastae, me ignorare fateor. Vereor ne aliunde huc translata fuerint, liceat alioqui nullum apparere in Scholiasta nostro luxationis vestigium. Haec ille. Verum ad quae verba pertineat hoc Scholion, indicavit *M. du S.*

† Νεῖκος] In V. prave νεῖος est, lege νεῖκος (vid. *Diog. Laërt.*) & sic C. *M. du S.*

37. Ὁ πόλεμος] Hujus belli initium statuunt Chronologi nostri anno Christi CLXI. Finem, CLXIV. Unde jam patet, & in sequentibus clarius patebit, quo tempore Lucianus hunc foetum ediderit.

Historiam *M. Aurelii* a sapientissimis Viris scriptam fuisse, testatur *Herodianus*, ὅσα μὲν ὑπ' αὐτοῦ πέπρακται . . . . πολλοῖς δὲ σοφοῖς ἀνδράσι συγγέγραπται. Sed aut posteriores scriptores indicat, aut a Luciani judicio immane quantum discrepat, quod tamen hujus libelli lectio posteritati usque adeo commendavit, ut eximius historiae scriptor *Thuanus* regulas condendae historiae ex eo praecipue & petierit & fronti historiae suae adscribi curaverit. M. Aurelii vitam Ill. *Theodoricus Bignonius* scripsit. Commodi parabat *Claud. Nicasius* cum *Sponio* & *Toinardo Aurelianensi*. *M. du S.*

38. Ἐν Ἀρμενίᾳ τ.] Vid. *Dion. Cass.* 71. Elegeia nomen loci ubi clades illa accepta. Not. p. 40. *M. du S.*

42. Τὸ, πόλεμος ἁπ. π.] *Empedocli* Scholiastes tribuit, & omnino sententia Empedoclis est, V. *Plut.* in Demetrio 1008. & Moral. 1617, f. *Clem. Alex.* 25. B. & *Ritterhus.* not. ad Porphyr. p. 37. Sed verba videntur potius Heraclitii; *Plut.* 660, 2. de *Isid. & Osir.* Expressit Ovid. & *discors concordia foetibus apta est.* Conf. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* & *Lipsium.* Confer & Ἴκαρ. c. 8. *M. du S.*

Ibid. Πόλεμος] Sic pag. 728. πόλεμον τὸν ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξασε. Hac de re copiose Lips. *J. B.*

Πόλεμος ἁπάντων πατήρ] Respicit ad illam Heracliteorum veterum philosophorum ἀναπλήρωσιν, per quam ὁμολογῆ τὰ ὄντα, ipse ait apud *Diogenem Laërtium* IX, 7. Heraclitus. Nemo forte explicavit eam ἀναπλήρωσιν, & rerum omnium ex pugna quadam elementorum originem, copiosius quam Hippocrates, modo is auctor sit, de diaeta I, 6. seq. VII, 6. seq. in primis c. 12—17. quae nuper exposuisse nobis videmur, cum ψυχὰς Ἱπποκράτους ad disputandum eruditis proponeremus. *J. M. G.*

44. Ἀνέφυσεν] Conf. infra Ἀποκηρ. c. 27. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ μιᾷ τῇ πληγῇ] Angl. ὁρμῇ. *J. B.*

Ibid. Ὁρμῇ] A. W. P. & L. Reliqui πληγῇ ut Tyrann. c. 1. *M. du S.*

Ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ] Cum omnes Edd. haberent πληγῇ pro ὁρμῇ, *Solanus* adscripserat conferendum Tyrannicid. c. 1. Ibi autem legas: πληγῇ μιᾷ δύο στρατοὺς διαπεπλακότας & φονεύοντας. Id vero parum facit ad demonstrandum, & hic πληγῇ legendum; quum hic

ad ullam rem utebatur, ſuccincto palliolo ſuo, ſtudioſe admodum & ipſe dolium in quo degebat, volvere ſurſum deorſum in Cranio: & familiarium interrogante uno, *quorſum haec facis, Diogenes?* reſpondere, *Volvo & ipſe dolium, ne otioſus ſolus inter tot occupatos videar.*

4. Itaque ipſe ego quoque, Philon, ne mutus ſolus eſſem in vocali adeo tempore, neque comici ſatellitii inſtar hiante ore praeterveherer, decere arbitratus ſum, pro virili me quoque dolium volvere, non ut hiſtoriam ſcriberem, neque ut ipſa enarrem facta; non ita audax ego, neque hoc de me metueris. Novi enim quantum ſit periculum, ſi per ſaxa volvat aliquis, in primis doliolum, quale meum eſt, non valide admodum a figulo elaboratum: cogar enim,

αὐτῷ ἐς ὃδὲν ἐχρῆτο, διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον, σπουδῇ μάλα ἐκύλιε τὸν πίθον, ἐν ᾧ ἐτύγχανεν οἰκῶν, ἄνω καὶ κάτω τῇ [c] Κρανείῳ· καί τινος τῶν συνήθων ἐρομένου, τί ταῦτα ποιεῖς, ὦ Διόγενες; Κυλίω, ἔφη, κἀγὼ τὸν πίθον, ὡς μὴ μόνος ἀργεῖν δοκοίην ἐν τοσούτοις ἐργαζομένοις.

Καὐτὸς ὧν, ὦ Φίλων, ὡς μὴ μόνος ἄφωνος εἴην ἐν ὕτῳ πολυφώνῳ τῷ χαιρῷ, μηδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα, κεχηνὼς σιωπῇ παραφεροίμην, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον, ὡς δυνατόν μοι, κυλίσαι τὸν πίθον, οὐχ [d] ὡς ἱστορίαν συγγράφων, οὐδὲ πράξεις αὐτὰς διεξιέναι· οὐχ [e] ὕτω μεγαλότολμος ἐγὼ, μηδὲ τοῦτο δείσῃς περὶ ἐμοῦ· οἶδα γὰρ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ τις [f] κυλίει τις, καὶ μάλιστα, οἷον τοῦτον τὸν πιθάκνιον, οὐδὲ πάνυ καλλιερῶς κεχεραμευμένον· δείσει γὰρ

c Κρανείῳ] W. recte. Et marg. *Alii.* Κρανίῳ Edd. *d* Ὡς] Deeſt in *M. H. Fl. P. S. Aldi.* 1. *Bl.* & 2. & *Fl.* Adeſt in ſola *J.* *e* Οὕτω] Sic Edd. Οὕτως W. *f* Κυλίει] Sic Edd. Κυλίοι W.

58. Τῷ Κρανίῳ] ‡ Ὀνομα τόπου. *G.*

15. Δορυφόρημα] Τὸ κενὸν προσωπεῖον *G.*

‡ Sic exhibeo, ut Scholiaſt. ſcripſit; ſed Κρανίῳ ſcribendum, vid. nott. *J. F. R.*

hic de *nativitate*, illic de *morte* ac caede ſermo ſit. Verum quia hic de *bello* ſermo eſt, facete πληγὴ dixiſſe videri poſſit, ut vocabulum bello proprium ſervaret. Sed & ὁρμὴ vocabulum bellicum eſt; ideoque hoc praetuli propter auctoritatem codicum. At πληγὴ tamen generale quid eſt, & ad plures res ſolet extendi, ut apud Latinos *uno ictu*, i. e. *ſimul*, *eadem opera*, quare id non plane improbo. *J. F. R.*

47. Φίλωνος] Vide πάρεργ. c. 42. ad Philippum. adductus fuit poſt pugnam Chaeronenſem. . . . . V. *Arrian.* Epict. p. 302. & *Diog. Laërt.* 148. B. *M. du S.*

56. Τὸν πίθον] Conf. ſupra *Dial. mort.* XI. §. 3. *M. du S.*

58. Κρανίῳ] *Cranium* ſchola, ſeu Gymnaſium, in quo Diogenes degebat ante Corinthum, ut ſcribit *Laërt.* lib. 6. Ἐντύγχανε μὲν οὖν Δήμητρι ἐν τῷ κρανίῳ πρὸ τῆς Κορίνθου γυμνασίου. *G. C.*

Κρανίῳ] Sic edi curavi, pro vulgato κρανίῳ. Ita enim *Laërt.* quem Cogn. adduxit, id ſcribit, & ita jam editum in *Dial. mort.* I. 1. Sic *Suid.* Κρανίον. Φασὶ, ἡ τὸ γυμνάσιον: nam κρανίον os capitis eſt, ſ. *calvaria*. Vid. *Pollux.* Onom. ſi quid opus. quin & apud noſtrum interdum recte ſcribitur Κρανίον, modo Κρανίῳ in omnibus Edd. ut cap. ult. vocab. ult. hujus προσλαλιᾶς. At cum *Suidas* paullo ante etiam dixerit κρανίον, τόπος, videri poſſit utrovis modo ſcribi. Praeſtat tamen differentiae cauſſa Κρανίῳ hic & alibi ſcribere, quando de Gymnaſio ſermo eſt. Sed & Κρανίον Sacra aedes in monte *Calvaria* dicto aedificata, ut ex *Cyrillo* aliisque notat nobil. *du Freſne* in Gloſſar. Graec. *J. F. R.*

64. Κωμικὸν δορυφόρημα] Praeclare *ſatellitium* hoc *Comicum* illuſtravit, & cum προσώπασι τραγικῷ comparavit, *Ill. Spanhemius* ad *Ariſtoph.* Ran. 944. *J. M. G.*

Κωμικὸν δορυφόρημα] Cl. *Hemſterh.* orae Ed. *Gruev.* adleverat videndum *Ezech. Spanhem.* ad *Ariſtoph.* Ran. v. 944. Is vero ibi docet *tragicum ſatellitium* ad pompam tantum in ſcenam prodire ſolitum, ac mutum ibi degiſſe. *Comicum itaque ſatellitium* idem erit. *J. F. R.*

Ibid. Κεχηνὼς σιωπῇ] Vid. infra Τοξ. c. 9. & non ſemel alibi. *M. du S.*

72. Οὐδὲ π. παρηῆς] A Juniore Luciano haec ſcripta hinc forſan erunt, qui colligant; ſed de ejus aetate aliunde judicandum eſt. Fictilia autem fere erant apud veteres dolia. Merito tamen dubitat *Menagius* (ad *Diog. Laërt.* p. 137. D.) an Diogenicum etiam fictile fuerit. *Teſtam* tamen vocat *Juvenalis*, Sat. XIV. v. 308. *M. du S.*

γὰρ αὐτίκα μάλα πρὸς μικρόν τι λιθίδιον προσπταίσαντα, συλλέγειν τὰ ὄστρακα. τί οὖν ἔγνωσταί μοι, καὶ [a] πῶς ἀσφαλῶς μετὰ τοῦτο καθέξω τῦ πολέμυ, αὐτὸς ἔξω βέλυς ἑστώς, ἐγώ σοι φράσω, [b] τύτυ μὲν καπνῦ, καὶ κύματος, καὶ Φροντίδων, ὅσαι τῷ [c] συγγράφειν ἔνεισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν, εὖ ποιῶν. παραινέσεις δέ τινα μικρὰν, καὶ ὑποθήκας ταύτας ὀλίγας ὑποθήσομαι τοῖς συγγράφυσιν, ὡς κοινωνήσαιμι αὐτοῖς τῆς οἰκοδομίας, εἰ καὶ μὴ τῆς ἐπιγραφῆς, ἄκρῳ γε τῷ δακτύλῳ τῦ πηλῦ προσαψάμενος.

Καίτοι οὐδὲ [d] παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἶμαι σφίσιν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα, ἢ μᾶλλον ἢ τέχνης τινὸς ἐπὶ τὸ βαδίζειν, ἢ βλέπειν, ἢ ἐσθίειν, ἀλλὰ πάνυ ῥᾷστον, καὶ πρόχειρον, καὶ ἅπασι εἶναι ἱστορίαν συγγράψαι, ἤν τις ἑρμηνεῦσαι τὸ ἐπελθὸν δύνηται· τὸ δὲ, οἶδά που καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐ τὸ εὐμεταχείριστον, οὐδὲ ῥαθύμως συντεθῆναι δυ-

si vel ad parvum lapillum offendam, teſtas colligere. Quid igitur decretum mihi ſit, & quomodo tutus in partem belli venturus ſim, extra teli jactum ipſe conſtitutus, tibi enarrabo. Nimirum a fumo, & fluctu, & curis quae ſcribendo adjunctae ſunt, abſtinebo me, ſapienti conſilio. Admonitionem autem parvam quandam, & pauca haec praecepta ſubjiciam ſcribentibus, ut in aedificandi aliquam partem veniam, licet in inſcriptione nulla mei mentio futura ſit, qui extremo tantum digito lutum attigerim.

5. Quamquam neque admonitione pleriique opus ſibi eſſe putant ad hoc negotium, non magis quam arte quadam ad incedendum, aut videndum, aut edendum: ſed facillimum omnino, & promtum, & uniuscujusque eſſe, ſcribere hiſtoriam, modo quis eloqui, quae in mentem veniunt, poſſit. Hoc vero, noſti forte ipſe quoque, ſodalis, quam non ſit ex facillimis, neque ex iis, quae negligenter componi poſſint, ſed

a Πῶς] Ita P. L. & marg. *AtW.* Ὅπως Edd. b Τούτου] Sic W. Τοῦτῳ M. Τῦ Edd. c Συγγράφειν] Συγγραφῆ W. & Mſ. Gr. Vulgatam tuentur Edd. d Παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἶονται] Παραινέσει οἱ π. δεινοὶ ὄντες W. e Οἶονται σφίσιν] Οἴονται φασὶν *Coll.* Οἶονται σφίσιν male *H.* Ceterae ut edidimus.

85. Καί τοι . .] Γρ. καί τοι ἐδὲ παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἶον τι φασὶν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα. *G.*

74. Συλλέγειν τὰ ὄστρακα] Nimirum, contra hodiernum noſtrum morem, *dolia tum faciebant figuli*, ut eſt apud Varronem R. R. 3, 15, 2. Add. Colum. 12, 54, 3. *J.M.G.*

75. Πῶς] P. & L. In aliis ὅπως. *M. du S.*

77. Καπνοῦ ἢ κύματος] *Hom.* Od. *M.* 219. *M. du S.* Καπνοῦ ἢ κύματος] Locum hunc, qui me diu torſerat, aperuit tandem Vir doctus *Jac. Uptonus*, oſtenſo, ad quem alluditur, *Homeri* loco; qui inſpectus rem totam ſtatim pulcre expediet. Scyllam ut effugeret, gubernatori mandat, non Calypſo, ut *Ariſtoteli* excidit ſcribere Eth. II. ſub finem, neque Circe, ut Giphanio eum notanti placuit, ſed Ulyſſes: τούτου μὲν καπνοῦ ἐκ κύματος ἐκτὸς ἴσχεν Νῆα &c. — Eodem reſpicit *Clem. Alex.* Προτρ. p. m. 40. C. *fumus* autem unde ſit, diſces ex verſ. 68. 202. & Scholiaſte; Ex *Rhodio* IV. p. 100. B. Ex *Apollodoro* etiam I. p. 27. A. *M. du S.*

78. Τῷ συγγράφειν] Τῦ μὲν καπνοῦ, καὶ κύματος, καὶ Φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἔνεισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν τοῦ ποιῶν. Vere Mſ. τῷ συγγραφῆ. *a fumo, fluctibus, & curis, quibus tenetur ſcriptor* ſc. hiſtoriae, *abſtinebo.* Et ſic interpretes tranſtulerunt, ac ſi legiſſent συγγραφῆ. *J.G.G.*

Ibid. Συγγράφειν] In libello, quomodo ſit ſcribenda hiſtoria, ait Auctor, non opus fore ſuarum virium conſcribere hiſtoriam, atque adeo ſe non in animum induxiſſe tale quid facere, τῦ μὲ καπνοῦ, pergit, καὶ κύματος, καὶ Φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἔνεισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν, εὖ ποιῶν. Pro συγγράφειν invenit in Mſ. Cl. *Gravius* συγγραφῆ. non auſim tamen ego non praeferre vulgatum; *A fumo quidem & fluctu & curis, quae cum conſcriptione conjuncta ſunt, recte me abſtinebo.* *J.J.*

83. Ἄκρῳ . . . δακτύλῳ] Iterum infra Δημ. c. 4. *M. du S.*

92. Ἀλλὰ εἴ τι] Ἀλλ' ex conſuetudine dediſſem, niſi priſcae Edd. haberent ἀλλὰ. Et ſi nondum ſatis exemplorum apoſtrophi in conjunctionibus & praepoſitionibus neglectae adduxi ad *Apol.* c. 11. ubi ὑπὸ λοιμός quaedam Edd. adde *Diod. Sic.* L. XIX. p. 297. Ed. *Baſ.* ubi παρὰ Ὀρόντου. pro παρ'. Et non ſemel alibi. Item *Long. Paſt.* I. pr. ἀλλὰ σὺ ταύτης &c. Et IV. 112. ἐπὶ ἐκείνοις hoc Dial. c. 15. ἐπὶ Αἰθιοπίας. Particula δὲ vero mul-

ſed *hoc eſſe*, ſi quid eſt in ſtudiis literarum aliud, quod multa cura indigeat; ſi quidem aliquis, *tanquam* poſſeſſionem in perpetuum *obtinendam*, ut ait Thucydides, componere velit. Novi equidem fore, ut non admodum multos advertam, quin omnino, ut odioſus etiam quibusdam videar, illis praeſertim quibus jam perfecta eſt, & oſtenſa in publico hiſtoria. Si vero etiam laudata ſit ab audientibus, inſania fuerit ſperare, retractaturos aliquid, aut aliter ſcripturos eorum, quae ſemel firmata auctoritatibus & quaſi in aulas regias repoſita ſunt. Veruntamen non peſſimum fuerit etiam ad illos ipſos dicta haec eſſe, ut ſi quando bellum conflet ur aliud, aut Celtarum adverſus Getas, aut contra Bactrianos Indorum, (neque enim contra nos quisquam auſit *tale quid*, perdomitis jam omnibus) habeant, quomodo componere melius poſſint, applicanda hac norma, ſi quidem recta iis videatur eſſe. Sin minus, ipſi quidem tum eadem ulna, ut nunc etiam, μαθόντων τοῦτ' ἔστιν, [f] ἀλλὰ εἴ τι ἐν λόγοις, ἢ ἄλλο τοιοῦτον ἐπιδεόμενον, ἦν τις, ὡς ὁ Θουκυδίδης φησίν, [g] ἐς ἀεὶ κτῆμα συντιθείη. οἶδα μὲν ὅτι καὶ πάνυ πολλοὺς αὐτοῦ ἀποτρέψων, ἐνίοις δὲ καὶ πάνυ ἐπαχθὴς δόξων, καὶ μάλιστα οἷς ἀποστέλλεται ἤδη, καὶ ἐν τῷ κοινῷ δέδεικται ἡ ἱστορία. εἰ δὲ καὶ ἐπαινηθεῖεν ὑπὸ τότε ἀκροασαμένων, [h] μανία, εἴγε ἐλπὶς, ὡς οἱ τοιοῦτοι [i] μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσί τι τῆς ἅπαξ κεκυρωμένων, καὶ ὥσπερ ἐς τὰς βασιλείους αὐλὰς ἀποκεκλῃσμένων. ὅμως δὲ ὅ γε χεῖρον ἢ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους εἰρηκώς, [k] ἵν' εἴ ποτε πόλεμος ἄλλος συμβαίη, ἢ Κελτοῖς πρὸς Γέτας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτρίους (ἐπὶ γοῦν πρὸς ἡμᾶς γε τολμήσειεν ἄν τις ἁπάντων ἤδη κεχειρωμένων) ἔχοιεν ἄμεινον συντιθέναι, ἢ κανόνα τοῦτον προσάγοντες. ἤτοι γε δόξει αὐτοῖς ὀρθὸς εἶναι· εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε τῷ αὐτῷ πήχει, ὥσπερ καὶ νῦν, μετρή-

f Ἀλλὰ εἴ τι] Ἀλλ' εἴ τι M. *g* Ἐς ἀεί] Sic recte L. & marg. *AIW.* Ὡς ἀεὶ male Edd. M. etiam, ſed in litura, fuitque haud dubie ἐς ἀεί. *h* Μανία, εἴγε ἐλπὶς] Liturae ſunt hic in W. & vulgata lectio repoſita. *i* Μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσι] M . . σουσιν ἢ . . . ψουσι W. *k* Ἵν'] Ἤν W.

12. Εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν Ϲ τότε] Παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ ἐπιτυχόντων, μόνον δὲ ἀναγωγῶν πραγμάτων. *V.*

multo frequentius, vocali ſequente, ſine apoſtropho ſcribitur, quam cum eo. *J. F. R.*

95. Ἐς ἀεὶ κτῆμα] Locum ipſum *Thucydidis* alibi deſcripſimus. v. c. 42. monendus tantum hic lector eſt, antea pro ἐς, ἐς ſcriptum fuiſſe in impreſſis, quod nos praeeunte *Verſtio*, in ſuo codice, mutandum duximus. Ἐς L. & ita etiam fuerat in M. Sed ab imperito mutatum eſt. *M. du S.*

Ἐς ἀεὶ κτῆμα] Locum *Thucydidis*, quem ſe alibi deſcripſiſſe ait *Solanus*, addidit margini *Juntinae*, nempe I. 22. ubi Clar. *Duker.* optime jam vidit & in hoc Luciani loco ἐς ἀεὶ legendum, velut infra in *quom. Hiſt.* c. 42. & ſupra *Deor. Dial.* X. idem recte legitur. *J. F. R.*

2. Μανία, εἴ γε ἐλπὶς] Lucianus praecepta conſcribendae hiſtoriae ſcripturus, praevidere ſe dixerat fore, ut non omnes hiſtoricos dicto ſibi audientes redderet; quin fore ut quibusdam moleſtus videretur; praecipue iis, quorum hiſtoria jam eſſet perſcripta & publicata. Εἰ δὲ Ϲ ἐπαινεθεῖεν, pergit, ὑπὸ τότε ἀκροασαμένων, μανία, εἴγε ἐλπὶς, ὡς οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν, ἢ μεταγράψουσί τι τῆς ἅπαξ κεκυρωμένων. Locus turpiter corruptus. Pro μανία, εἴγε ἐλπὶς ſine dubio legendum μανίᾳ εἴη γε ἐλπίς. Id dicit, *Sed & ſi illa* (hiſtoria jam ab aliis perſcripta & publicata) *laudata ſit ab iis, qui eum fuerunt auditores, inſania ſit, ſperare tales homines mutaturos & aliter ſcripturos quidpiam eorum, quae ſemel recepta ſunt.* Videtur huic ulceri cum interpretatione ſuccurriſſe etiam Interpres. *J. J.*

Μανία...] V. Cl. *Jenſium.* Liturae hic ſunt in W, & vulgata repoſita. Vid. Παμφ. 7. *M. du S.*

9. Ἀκέστου ἤδη κεχειρ.] Vid. *Demoſth.* Ol. I. 62. C. Philip. III. 177. B. Noſter c. 2. συμπεπνίγθαι. Bello profligato videtur hoc ſcriptum, atque adeo Anno Chr. CLXV. L. Veri duces Avidius Caſſius & Marcius Verus Seleuciam & Cteſiphontа ceperunt, V. *Capitol.* in Vero c. 4. In nummis Veri, anni CLXVI. *PAX* & *IMP.* III. & IV. ob triumphum. *M. du S.*

13. Πήχει] V. infra c. 39. ne forte exiſtimes hoc vocabulum non uſurpari de inſtrumento fabrili. Hic tamen non norma ſimpliciter, ſed ex adjunctis de vetere carioſa & prava intelligendum. *M. du S.*

τρέντων τὸ πρᾶγμα· ὁ ἰατρὸς δὲ, ἢ πάνυ ἀνιάσεται, ἢν πάντες Ἀβδηρῖται ἑκόντες Ἀνδρομέδαν τραγῳδῶσι.

rem metiantur: medicus vero non valde angetur, si Abderitani omnes sua voluntate agant Andromedam.

Διττῆ δὲ ὄντος τῆς τοῦ συμβουλῆς ἔργου, τὰ μὲν γὰρ [a] αἱρεῖται, τὰ δὲ φεύγειν διδάσκει, φέρε πρῶτα εἴπωμεν, ἅττινα φευκτέον τῷ ἱστορίαν συγγράφοντι, καὶ ὧν μάλιστα καθαρευτέον· ἔπειτα, οἷς χρώμενος οὐκ ἂν ἁμάρτοι τοῦ ὀρθῆς, καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἀρχήν τε οἵαν αὐτῷ ἀρκτέον, καὶ τάξιν ἥν τινα τοῖς ἔργοις ἐφαρμοστέον, καὶ μέτρον ἑκάστου, καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον, καὶ ὅσα παραδραμεῖν ἄμεινον, καὶ ὅπως ἑρμηνεύσαι αὐτὰ καὶ συναρμόσαι. ταῦτα μὲν, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὕστερον· νῦν δὲ, τὰς κακίας ἤδη εἴπωμεν, ὁπόσαι τοῖς Φαύλως συγγράφουσι παρακολουθοῦσιν. ἃ μὲν οὖν κοινὰ πάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα, [b] ἔν τε φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ τῇ [c] ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ, μακρὸν τε ἂν εἴη ἐπελθεῖν, καὶ τῆς παρούσης ὑποθέσεως οὐκ ἴδιον. κοινὰ γὰρ, ὡς ἔφην, ἁπάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα ἔν τε φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ.

6. Cum autem duplex consilii opus sit, quod alia eligere docet, fugere vero alia: age primum dicamus, quae fugienda sint scribenti historiam, & a quibus purum esse oporteat: deinde quibus rebus usus non aberret a vera *via*, quaeque recto *itinere* ducat; quo initio illi sit incipiendum, quis ordo sit accommodandus rebus, quae uniuscujusque mensura, quae praetereunda silentio, quibus immorandum sit, quae melius breviter percurrere, quomodo verbis explicanda omnia & inter se committenda, atque devincienda. Atque haec quidem, & similia his, deinde. Jam nunc vero vitia dicamus, quae malos scriptores comitantur. Quae quidem igitur in oratione omni communia insunt vitia, in lingua, in compositione, & sententia, in ruditate reliqua, longum fuerit persequi, & hujus argumenti minime proprium est. Communia enim, quod modo dixi, omnis orationis vitia sunt in lingua & compositione.

Ἃ δὲ ἐν ἱστορίᾳ διαμαρτάνουσι, τὰ τοιαῦτα ἂν εὕροις θεάτρων, οἷα καμοὶ πολλάκις ἀκροωμένῳ ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἢν ἅπασιν αὐτοῖς ἀναπετάσῃς τὰ ὦτα. οὐκ ἄκαιρον δὲ μεταξὺ καὶ παρεμπεσεῖν ἕνια, πα-

7. Quae vero in historia peccant, ea, si observare velis, talia invenias, qualia mihi etiam, qui saepius audivi, videbantur, & maxime si omnibus illis patulas aures praebueris. Neque vero intempestivum, inter-

a Αἱρεῖται] Sic *Fl. H. P.* & *Ald.* Αἱρεῖς *J.* b Ἔν] Τὰ ἐν marg. *AlW.* sola. Non male. c Τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ] Τῶν ἄλλων ἀτεχνίαν *Pell.*

33. Τῆς παρούσης ὑποθέσεως] Praesentis instituti. *G.*

41. Καὶ παρεμπεσεῖν ἕνια] Αἰτιαῦμαι ἀντὶ γνωσῶ. *V.*

46. Τοῖς ἱστοροῦσιν ἐν τραγῳδίαις διατρίβουσι] Ἐνδιατρίβουσι ut infra c. 11. καὶ ἐνδιατρίβοντες, & immorantes, & supra . . . καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον. *Th. M.*

47. Διατρίβουσι] Ἐνδιατρίβουσι. *F. G.*

Ibid. Ἐνδιατρίβουσι] *Marc.* emendationem secutus sum; confirmatur auctoritate Mss. W. Sic usurpat c. 11. *M. du S.*

Ἐνδιατρίβουσι] Non modo c. 11. sic occurrit, ut *Solanus* monet, sed & saepe alibi; at quid opus longius quaesitum ire, ecce paulo ante c. 6. ἐνδιατριπτέον etiam habuimus. *J. F. R.*

53. Διὰς διατρίβοντας] Dictum est supra ad Πρ. λ. c. 7. *M. du S.*

55. Ὀκνοῦσιν] Bene monuerat in marg. Cl. *Hemsterh.* videndum Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 477. N. 53. Id est L. VII. 49. Ubi ad verb. ὀκνοῦσιν in Thucyd. occurrens, ait: *Th. Magist.* hoc Ἑλληνικὸν non Ἀττικὸν esse pronunciat. Est tamen rursus apud *Thucyd.* VIII. 90. Item in *Isocr.* ad Nicoclem, non longe a principio, & *Luciano* quom. hist. h. l. *J. F. R.*

59. Ἀκαριαῖον] Angl. ἀκαιρον. *J. B.*

Ἀκαριαῖον] Hic adleverat margini *Solanus*, in W. lituram esse, sed aliam manum reposuisse vulgatam; ve-

tera etiam ſpeciminis cauſſa quaedam commemorare eorum, quae jam ita ſcripta ſunt. Et primum quidem illud quantum ſit eorum peccatum inſpiciamus, quod omittit vulgus illorum docere, quae facta ſunt, & in laudibus principum atque ducum immorantur, ſuos quidem tollentes in ſummum, hoſtes vero ultra modum deprimentes: ignari, quam non anguſto intervallo diſterminata & ſeparata ſit ab encomio hiſtoria; ſed magnum hiſce murum eſſe interpoſitum; &, ut muſicorum voce utamur, octava duplici, *id eſt eo quod maximum eſt intervallo* illa a ſe invicem diſtare: ſiquidem encomium ſcribenti illa ſola cura eſt, quomodocumque laudare, & exhilarare eum, qui laudatur, &, ſi per mendacia finem illum conſequi detur, parum curaverit; hiſtoria vero ne minimum quidem, quod forte inciderit, mendacium ferat, non magis quam aſperam arteriam recipere quidquam in illam glutitione delatum, narrant medicorum filii.

8. Ignorare porro tales videntur, poëticae artis & poëmatum aliud eſſe inſtitutum, & ſua quaedam praecepta; alia vero hiſtoriae. Illic enim immoderata libertas, & lex una, quidquid viſum poëtae fuerit. Cum enim divino afflatu plenus, & a Muſis obſeſſus ſit, etiamſi alatos currui equos velit jungere, & ſi alios ſuper aquas, aut

γαδείγματος ἕνεκα, τῶν ἤδη ὕτω συγγεγραμμένων· καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο, ἥλικον ἁμαρτάνουσιν, ὀλιγωρήσωμεν. ἀμελήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῶν τῆ ἱστορεῖν τὰ γεγενημένα, τοῖς ἐπαίνοις δεχόντων καὶ στρατηγῶν [d] ἐνδιατρίβουσι· τοὺς μὲν οἰκείους, εἰς ὕψος ἐπαίροντες, τοὺς πολεμίους δὲ, πέρα τοῦ μετρίου [e] καταῤῥίπτοντες· ἀγνοοῦντες ὡς ὁ στενὸς τῷ Ἰδμῷ διώρισται καὶ διατετείχισται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, ἀλλά τι μέγα τεῖχος ἐν μέσῳ ἐστὶν αὐτῶν, καὶ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, ὃ λέγω πάσων, ἐστὶ πρὸς ἄλληλα. [f] εἴ γε τῷ μὲν ἐγκωμιάζοντι, μόνου ἑνὸς μέλει, ὁπόσον ἐπαινέσαι καὶ εὐφράναι τὸν ἐπαινούμενον· καὶ [g] εἰ ψευσαμένῳ ὑπάρχει τυχεῖν τοῦ τέλους, ὀλίγου ἂν φροντίσειεν. ἡ δὲ οὐκ ἄν τι ψεῦδος ἐμπέσοι ἡ ἱστορία, οὐδ' [h] ἀκαριαῖον ἀνάσχοιτο, ὡ μᾶλλον, ἡ ἀρτηρίαν ἰατρῶν παῖδες φασὶ, τραχεῖαν, προσδέξασθαί τι ἐς αὐτὴν καταποθέν.

Ἔτι ἀγνοεῖν ἐοίκασιν οἱ τοιοῦτοι, ὡς ποιητικῆς μὲν, καὶ ποιημάτων, ἄλλαι ἐξουσίαι, καὶ κανόνες ἴδιοι· ἱστορίας δὲ, ἄλλοι. ἐκεῖ μὲν γὰρ, [i] ἀκρατὴς ἡ ἐλευθερία, καὶ νόμος εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ. ἔνθεος γὰρ καὶ κάτοχος ἐκ Μουσῶν, κἂν ἵππων ἐξουσιάζειν ἀπτέρων ἅρμα ζεύξασθαι θέλῃ, κἂν ἐφ' ὕδα-

d Ἐνδιατρίβουσι] Marg. *Διΐν*. Et W. Διατρίβουσι Edd. *e* Καταῤῥίπτοντες] Sic recte Edd. Καταῤῥίπτοντες W. *f* Εἴ γε] Nihil hic mutare M. *Fl. S.* & *H.* notat *M. du S.* Sed & ſic *J. P.* & *Ald.* habent. *g* Εἰ] Deeſt in W. at ibi punct. poſt ψδσ. *h* Ἀκαριαῖον] Sic Edd. omnes Ἀκαιρον Angl. & P. *i* Ἀκρατὴς] Sic *B2. J. P. Ald. S. Fl.* &c. *k* Θέλῃ] Ἐθέλῃ M.

verum ita dubie poſuit, ut vix ſatis dignoſcam, huccine pertineat, an ad praecedens *ἐνδιατρίβουσι*. Sed *ἀκαριαῖον* probum eſſe, jam dictum ad *Hermot.* c. 62. *J. F. R.*

60. Ἀρτηρίαν] V. *Plut. Συμπ. προβλ. Ζ. ά.* ubi cum haec optime a medico eſſent explicata, inſcite admodum deinceps a Grammatico, Anatomices imperitiſſimo eadem ſubvertuntur. Adde & A. *Gell.* eundem errorem tuentem XVII. 11. *M. du S.*

66. Ἄκρατος] Antea legebatur *ἀκρατὴς*. Prave. Sic ut edi curavimus totidem verbis *Plato* de Rep. VIII. *M. du S.*

Ἀκρατὴς] Lubens obſequerer *Solano* ἄκρατος legenti: ſed quum nihil variationis addiderit, niſi quod *B2.* & *S.* quoque *ἀκρατὴς* habeant; ego Edd. ſtudioſe conſului, easque quas notavi in variantt. omnes vulgatam ſervare deprehendi; nec invenio Cod. ullum notatum qui aliter habeat. Cumque *Steph* etiam *ἀκρατὴς γλῶσσα* paſſive, pro quae cohiberi nequit, adferat ex *Ariſtoph.* non quidem commonſtrato loco, (qui eſt *Ran.* 862.) vulgatam intactam ſinemus, donec certiora invenerimus. *J. F. R.*

68. Ἵππων ἀπτέρων] De poëtica hac celeritatis deſcriptione plena manu, ut ſolet, *Le Cerda* ad Aen. VI, 808. unde petere licet omnia. Quaedam etiam *Eſchenbach.* ad Orphei Argon. 137. *J. M. G.*

ὕδατος ἄλλως, ἢ ἐπ' ἀνθερίκων ἄκρων θεουσομένους ἀναδιδάσκῃ, φθόνος οὐδείς, οὐδ' ὁπόταν ὁ Ζεὺς αὐτοὺς [a] ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀναστάσας, αἰωρῇ ὁμοῦ γῆν καὶ θάλατταν, δεδιάσι, μὴ διαῤῥαγείσης ἐκείνης, συντριβῇ τὰ πάντα καθενεχθέντα. ἀλλὰ καὶν Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι θέλωσιν, οὐδεὶς ὁ κωλύσων, Διὶ μὲν αὐτὸν ὅμοιον εἶναι τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὄμματα, τὸ στέρνον δὲ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τοῦ Ποσειδῶνι, τὴν δὲ ζώνην, τοῦ Ἄρεος καὶ ὅλως, σύνθετον ἐκ πάντων θεῶν γενέσθαι δεῖ τὸν Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης. οὐ γὰρ ἱκανὸς ὁ Ζεὺς, οὐδ' ὁ Ποσειδῶν, [b] οὐδ' Ἄρης, μόνος ἕκαστος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐτοῦ. ἡ ἱστορία δὲ, [c] ἤν τινα κολακείαν τοιαύτην προσλάβῃ, τί ἄλλο, ἢ σκιά τις ποιητικὴ γίγνεται, τὸ μεγαλοφωνίας μὲν ἐκείνης ἐστερημένη, τὴν λοιπὴν δὲ τερατείαν γυμνὴν τοῦ μέτρου, καὶ δι' αὐτὸ ὀφθαλμοτέραν ἐκφαίνουσα

per ſummas ariſtas decurſuros imponat, invidia nulla eſt: neque, cum illorum Jupiter una catena tractum tollit cum terra mare; metuunt, ne rupta illa, conterantur delapſa illa omnia. Verum etiam ſi laudare Agamemnonem velint, nemo eſt qui intercedat, Jovi quidem illum ſimilem caput & oculos, pectus vero fratri illius Neptuno, circa cingulum vero Marti, atque in univerſum compoſitum e Diis omnibus fieri oportet Atrei & Aëropes filium. Neque enim par Jupiter, neque Neptunus, neque Mars, qui ſolus per ſe pulchritudinem illius expleat. Hiſtoria vero, ſi quam id genus adulationem adſciſcat, quid aliud quam pedeſtris quaedam poëtica fiet, magnifico quidem illo dicendi genere privata, ſed portentoſa commenta reliqua, nudata numeris, & ob id ipſum magis conſpicua ob

a Ἀπὸ] Sic *Angl.* item W. P. & L. Ὑπὸ Edd. b Οὐδ' Ἄρης] Οὐδὲ ὁ Ἄρης W. c Ἤν τινα] *Ald.* male ἤντινα. Sed correctum in marg.

Ἵππων ὑποστάσεις] Conf. ſupr. *Somn.* c. 8. ex diviſione *Solani.* nunc §. 15. p. 20. *J. F. R.*

70. Ἐπ' ἀνθερίκων ἄκρων θεουσομένους ἀναδιδάσκῃ] Alluſit ad locum *Heſiodi*, qui apud Euſtathium, ex libris perditis, habetur:

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκοιο πάρος θέεν, οὐδὲ κατέκλα.
Ἀλλ' ἐπὶ πυρσοῖσιν ἀέρσαν δρομάσκε πόδεσσι.

Super ſummum ariſtarum fructum cucurrit, neque fregit.
Sed ſuper triticearum ſpicarum cacumina currebat pedibus.

Ubi notandum vox πυρσοῖσιν, ignota Lexicographis. Uſus eſt etiam Lucianus hoc loco in Tom. II. in dialogo pro Imaginibus. Statim, ὑπόταν ὁ Ζεὺς, eſt ex Iliad. Θ. Mox; μέγα τοίνυν, φασὶν, τὸ ὑπὲρ μέγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδυῖά τις χωρίζειν τὰς ἰσοφίας, καὶ τὰ ποιητικὰς, ἀλλ' ἀκυσάγκη τῇ ἱστορίᾳ τὰ τ' ἐτέρας κομμώματα. Latinus interpres: *Magnum igitur, imo plusquam magnum hoc malum, ſi quis neſciat ea quae hiſtoriae, & poëticae ſunt propria ſeparare, ſed introducat in hiſtoriam alterius ornamenta, fabulam nimirum & laudem, eosque qui his inſunt exceſſus.* Non damno hanc lectionem, neque verſionem. ἑτέρας ſc. ποιητικῆς. Excerpta tamen mea cum Anglicano codice ſcribunt τὰ τ' ἑτέρας κομμώματα. *meretricia lenocinia, fucos meretricios*, ſic vocat in hiſtoria poëtarum fabulas, laudes & hyperbolas. ideoque in ſequente periodo, dicit hoc idem eſſe ac ſi athletam robuſtum quis ἀλουργίσι φοινικίδι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, *induat purpureis veſtibus & alio meretricio ornatu.* in verbis praecedentibus dixit ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τὸ καθ' ἕξιν τοῦτον καὶ κομιδῇ πρώινον, *ſi quis athletam validum ac vehementer robuſtum.* ſc. fuco expoliat. πρώινος ſunt ex robore quaſi concreti, quos Germani & Belgae vocant boomſtercke mannen. *J. G. G.*

Ἐπ' ἀνθερίκων] Homero *Virgilium* aemulum adde, qui Aen. VII. 805. de Camilla haec canit.

— — *Curſuque pedum praevertere ventos*
Illa, nec intactae ſegetis, per ſumma volaret
Gramina; nec teneras curſu laeſiſſet ariſtas:
Vel mare per medium fluctu ſuſpenſa timenti
Terret iter, celeres nec tingeret aequore plantas.

M. du S.

Ibid. Ἀνθερίκων] *Homer.* Il. Υ. 227. *M. du S.*

72. Ὁ Ζεὺς] Vid. *Homer.* Il. Θ. 18. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ μιᾶς] Angl. ἀπὸ. *J. B.*

Ἀπὸ] Sic A. W. P. & L. In reliquis ὑπὸ. *M. du S.*

75. Καὶν Ἀγαμ.] *Homer.* Iliad. 2. Achil. *Tat.* lib. 1. *J. B.*

Ibid. Ἀγαμέμνονα] *Homer.* Il. Β. 478. *M. du S.*

79. Ζώνην] Videndus hic *Pauſanias* in Boeot. cujus rationem miror, quod hanc vocem, de totius corpo-

ob oculos ponens? Magnum igitur, quin plus-quam magnum illud vitium, si quis separare quae historiae sunt, & quae poëticae, nesciat, sed historiae fucum alterius artis inducat, fabulam *puto* & encomium, & qui sunt in utroque excessus. Velut si quis athletam de robustorum horum numero unum, & plane ilicis instar durorum, purpura induat, alioque cultu meretricio, & fucum affricet cerussamque faciei: quam, Hercules! videndum illum reddiderit, quam ipso cultu turpem!

9. Neque illud dico, quasi non & laudandum sit non nunquam in historia: sed tempore opportuno laudandum, & modus negotio adhibendus, in quantum ea laus non molesta sit futuris lectoribus, & omnino ad futuri temporis regulam dirigenda sunt talia, ut paullo post demonstrabi-

σα; μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα 90 τοῦτο κακόν, εἰ μὴ εἰδείη τις [d] χωρίζειν τὰ ἱστορίας, καὶ τὰ ποιήσεως, ἀλλ' [c] ἐπεισάγοι τῇ ἱστορίᾳ τὰ [e] [f] ἑτέρας [g] κομμώματα, τὸ μῦθον, καὶ τὸ ἐγκώμιον, καὶ τὰς ἐν τούτοις ὑπερβολάς· ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλη- 95 τὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρινίνων, [h] ἀλουργίσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, καὶ Φρύνιον ἐντρίβοι, καὶ [i] ψιμυθίου τῷ προσώπῳ· Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον αὐτὸν ἀπεργάσαιτο, αἰσχύνας τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ.

Καὶ ὃ [k] τοῦτό φημι ὡς οὐχὶ καὶ ἐπαινετέον ἐν ἱστορίᾳ ἐνίοτε· ἀλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι ἐπαινετέον, καὶ μέτρον ἐπακτέον τῷ πράγματι· τὸ μὴ ἐπαχθὲς τοῖς ὕστερον ἀναγνωσομένοις αὐτὰ, καὶ ὅλως, πρὸς [l] τὰ ἐπείλα κανονιστέον τὰ τοιαῦτα, ἅτε μικρὸν ὕστε-

d Χωρίζειν] Χωρίζω male *J.* *e* Ἐπεισάγοι] Sic W. & *J.* Novem reliquae Edd. ne excepta quidem *Fl.* male ἐπεισάγει. *f* Ἑτέρας] Sic Edd. omnes. Ἑταίρας Mſ. Angl. P. & W. Sed recentior manus ἑτέρας fecit. *g* Κομμώματα] Σκώμματα male W. Vulgatam exhibent Edd. *Fl. J. Ald. P. H.* *h* Ἀλουργίσι] Sic recte marg. *Ald W.* Ἀλουργίσι Edd. Ἀλουργίς τι Angl. & P. A. ι' W. *i* Ψιμυθίου] Ψιμύθιον M. *S.* & *H.* Ceterae consonam duplicant. In *Aldina* excidit μ. *k* Τοῦτο] Deest in W. *l* Τὰ] Τοῖς L. At vulgatam tuentur *J. Fl. H.* &c. Τοὺς marg. *Ald W.*

poris armatura intelligi vult, contra poëtae mentem, si quid ego in hisce perspicio. *M. du S.*

81. Ἀφύσσης] Rursus infra Ὀρχ. c. 43. *M. du S.*

91. Ἐπεισάγοι] Ubi vulgo legitur, Μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰ τῆς ἱστορίας, καὶ τὰ τῆς ποιήσεως, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμώματα, per se planum est, si praecedentia respiciantur, legendum esse ἐπεισάγοι. Magnum, ait Lucianus, imo maximum est vitium, si quis historiam scripturus, non noverit distinguere inter ea, quae historiae, & ea, quae poëtices sunt propria; sed in historiam transferat alius artis ornamenta, sive pigmenta. Simile mendum infra c. 27. sustulit Cl. *Gravius* in verbis [ὥσπερ ἂν εἴ τις τῶν Διὸς, τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ, τὸ μὲν ὅλον κάλλος τοσοῦτον ὂν τυγχάνοι, μὴ βλέποι, μηδ' ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς ὄμμασιν εἰδότως ἐχρῷτο] legens, id quod sane requiritur, ἐχρῆτο. *J. J.*

Ἐπεισάγοι] Ex W. & Ed. *J.* est. Reliquae mendose ἐπεισάγει; quod recte vidit Cl. *Jensius* emendandum. *M. du S.*

Ἐπεισάγοι] Optativum lubens expressi, non tam ob duos infra, quam etiam ob sequens ἐβουλόμην & ἐπῄνουν. *J. F. R.*

92. Ἑτέρας] Angl. ἑταίρας. *J. B.*

Ἑτέρας] Manus ipsa Luciani quod autem praeferunt Angl. Mſ. Gr. & P. ἑταίρας, corruptio mera. In M. etiam ἑταίρας fuerat, sed manus recentior mutavit. (De Κομμωμ. V. *Hesych. Suid.*) *Longol.* *M. du S.*

96. Ἀλουργίσι] Angl. ἀλουργίς τι. *J. B.*

Ἀλουργίσι] Ibidem ait Auctor, Poëtices ornamenta in historiam transfundere, idem esse, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρινίνων ἀλουργίσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ. Pro ἀλουργίσι in MS. Angl. ἀλουργίς τι exstare testatur *Bourdelotius*. Sed quum haec MSti lectio, sequentium ratione habita, sit soloeca, vulgata lectio censenda est integerrima; *Non secus ac si quis Athletam aliquem ex robustis illis & admodum validis, induat purpureis vestibus, alioque ornatu meretricio.* *J. J.*

Ἀλουργίσι] Recte quidem Doctiss. *Jens.* ἀλουργίσι praefert alteri lectioni ἀλουργίς τι; verum non dubito quin jam magis sit probaturus illud ἀλουργίσι, quod ex collatione in marg. Aldinae *Wesselinganae* admisimus. *J. F. R.*

6. Τὰ ἐπείλα] Probo lectionem marginis *Aldinae Wesselinganae*, qualem ob oculos etiam videtur habuisse *Micyllus* interpres, qui verterat, *quasi posteris, non praesentibus scribantur.* *J. F. R.*

ὕστερον ἐπιδείξομεν. ὅσοι δὲ οἴονται καλῶς διαιρεῖν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν, καὶ χρήσιμον, [a] καὶ ἀφ' τοῦτο εἰσποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς τερπνὸν, καὶ εὐφραῖνον τοὺς [b] ἐντυγχάνοντας, ὁρᾷς ὅσον τἀληθοῦς ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν, [c] κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι. ἓν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ τέλος, τὸ χρήσιμον; ὅπερ ἐκ τοῦ ἀληθοῦς μόνου συνάγεται· τὸ τερπνὸν δὲ, ἄμεινον μὲν εἰ καὶ [d] αὐτὸ παρακολουθήσειεν, ὥσπερ καὶ κάλλος ἀθλητῇ· εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενεᾶς Νικόστρατον τὸν Ἰσι-

mus. Quotquot vero putant bene se historiam in duo tribuere, suavitatem atque utilitatem, ob eamque rem etiam encomium in eam inferunt, ut jucundum quiddam, & lectores exhilarans, vides quantum aberrent a vero: primo quidem divisione quod utuntur fallaci; unum enim opus historiae & finis, utilitas, quae ex vero solo colligitur. Jucunditas vero, melius quidem est, si & ipsa consequatur, ut athletam pulchritudo: sin minus, nihil prohibet, quo minus ab Hercule numeretur Nicostratus Isi-

doti,

a Καὶ ἀφ' τ. ἑ.] Κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι hic legit G. Mf. b Τοὺς ἐντυγχάνοντας] Τούτου ἐντυγχάνου G. Τοῦτο B2. Vulgatum servant M. & Edd. ceterae. c Κιβδήλῳ] Ὡς εἰρηται ante hoc verbum inserit idem Cod. G. d Αὐτὸ] Nihil mutat M. nec Edd. forsi. αὐτῷ *M. du S.*

19. Νικόστρατον] Ἕκτων Νικόστρατον ὕστον ἀθλητὴν τὸν κατ' ἐκείνους καιροὺς γενόμενον εἶναι, ἄλλως δὲ τὸ πρόσωπον ἀγνοῶ καὶ τὸν Μιλήσιον Ἀλκαῖον τὸν καλὸν μὲ ἀναλκίδη δὲ ἔχειν ἐρώμενον. M.

8. Ὅσοι . . .] In Mf. hic locus sic legitur. ὅσοι δ' οἴονται καλῶς διαιρεῖν, εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν καὶ χρήσιμον, κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι, καὶ ἀφ' τοῦτο εἰσποιοῦσιν ἐς τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὸν, ὡς τερπνὸν ἐ εὐφραῖνον, τούτου ἐντυγχάνειν ὁρᾷς ὅσον τἀληθοῦς ἡμαρτήκασι, πρῶτον μὲ, ὡς εἰρηται, κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι. ἓν γὰρ ἔργον. quod nec praetereundum, nec rejiciendum existimo. *J.G.G.*

17. Αὐτὸ] Forsan αὐτῷ. Sed nihil muto. proba enim etiam vulgata. *M. du S.*

18. Κάλλος ἀθλ.] Quintil. VIII, 3, 10. *Pulcher adspectu athleta cui lacertos exercitatio expressit, idem certamini paratior.* Totum illum locum communem de pulchritudine utilitatem consequente qui tractarint, laudamus ad ejusdem Quintil. VIII. pr. 19. *J.M.G.*

Ibid. Οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενεᾶς Νικόστρατον τὸν Ἰσιδότου γενάδου ὄντα] Hic locus prima facie videtur sanus & integer, at postquam exactius praecedentia & sequentia examinavi, mihi videtur deesse una literula, ut bene quadret ad sensum auctoris, qui talis est: *si pulchritudo & vires concurrant in athleta, non erit spernendum tale consortium, sed deformitas in athleta, modo robur invictum & experientia adsint, non impediet, quominus praemia reportet, & insignis existimetur athleta.* Igitur in toto eo sermonis tractu, nullus est locus mentioni de nobilitate. Ideo τὸ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι non videtur consonare toti ratiocinationi, & aberrat ab auctoris scopo. Ideo non suspicor, sed firmissime credo, Lucianum scripsisse οὐδὲν κωλύσει ἡ ἀφ' Ἡρακλέους γενεᾶς, quod quidam non intelligentes & putantes debere intelligi Nicostratum e prosapia Herculis & octavum ab Hercule fuisse, quod est trinepotis filium, & videntes id impossibile esse ex ratione temporis, literam numeralem ἡ fustulerunt. At ὀγδόου ἀφ' Ἡρακλέους non de stirpe intelligendum, quasi fuerit ille Nicostratus Heraclides, sed de ordine eorum, qui luctae & pancratii palmam simul eadem reportarant die, quorum primus numeratur *Hercules*, secundus *Caprus Elejus*, de quo jam supra ad Pausaniam in Heliacis p. 170. diximus, tertius *Aristomenes Rhodius*, quartus *Protophanes Magnesius*, quintus *Straton Alexandrinus*, sextus *Marioon Alexandrinus*, septimus *Aristeas Stratonicensis*, octavus *Nicostratus Cilix Aegaates*, de quo hic loquitur Lucianus, qui luctam & pancratium vicit Olympiade 204. quem etiam memorat Pausanias Heliac. 1. Et ex hoc loco & Pausania corrigendus est Olympionicarum catalogus a *Josepho Scaligero* publicatus, ubi *Stratis* vocatur, male. Error natus ex eo, quod forte literis fugientibus legebatur παγκράτιον ἐ πάλῃ πεντάς, unde divinavit exscriptor πέμπτη πράτις. Cum ergo Nicostratus ille victor renuntiatus fuerit Olymp. 204. a Troja vero capta ad primam Olympiadem numerentur anni quadringenti octo circiter, Hercules vero vixerit ante Trojam captam una generatione ad minus, manifestum est Nicostratum illum non posse numerari octavum ab Hercule secundum generationem, nam numerando triginta annos in unaquaque generatione, ut volunt Chronologi, vix sufficerent quadraginta generationes. Itaque vero verius est debere legi, ἡ ἀφ' Ἡρακλέους, & intelligi non de stirpe, sed de victoriis Olympiacis luctae, & Pancratii. *J.P.a G.*

Οὐδὲν κωλ. ἀφ' Ἡρ.] Si cui non satisfaciat *Palmeriana* conjectura, (mihi quidem satis tanto minus facit quod video Verae Hist. lib. 2. c. 22. similiter dixisse no-

doti, generosus vir & utroque colluctatorum suorum fortior, licet adspectu esset foedissimus; Alcaeus autem Milesius, pulcher ille, cum ipso certaret, amasius idem, ut ajunt, Nicostrati. Historia igitur, si quidem jucunditatem corollarii cujusdam instar adjiciat *utilitati*, multos amatores alliciat. Verum quamdiu vel solam illam suam perfectionem habuerit, declarationem veritatis dico, pulchritudinem parum curabit.

10. Illud adhuc dicere e re fuerit, neque jucundum in historia esse, quod sit

ὁδότου, [e] γενάδαν ὄντα, καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἑκατέραν ἀλκιμώτερον, εἰ αὐτὸς μὲν αἰσχιστος ὀφθῆναι εἴη τὴν ὄψιν· Ἀλκαῖος δὲ ὁ καλὸς ὁ Μιλήσιος, ἀνταγωνίζοιτο αὐτῷ, καὶ ἐρώμενος, ὥς φασι, τοῦ Νικοστράτου ὤν. καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς [f] ἐραστὰς ἐπισπάσαιτο· ἄχρι δ' ἂν καὶ μόνον ἔχῃ τὸ ἴδιον ἐντελές, λέγω δὲ τὸ τῆς ἀληθείας δήλωσιν, ὀλίγου τοῦ κάλλους φροντιεῖ.

Ἔτι καὶκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθώδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαί-

[e] Γενάδαν] Γενάδα W. sed additum *v.* [f] Ἐραστὰς] Sic marg. *Ald W.* A. G. P. Ἐργάτας Edd. & M.

nostrum, Κάρων ὁ ἀφ' Ἡρακλῶνος) ille cogitet, an non huc referendus sit ille Nicostratus, de quo *Diod. Sic.* XVI, 44. p. 533. Steph. Ἦν δὲ ὁ ἀπὸ μητρὸς ἀγαθὸς καὶ πράξαι τι βουλόμενος, μεμιγμένην ἔχων τῇ φρονήσει μανίαν. Τῇ δὲ τοῦ σώματος ῥώμῃ ἀλλοφύλων ἐμάχετο τὸν Ἡρακλέα κατὰ τὰς τριτόλεις, καὶ λαστὴν ἐφέρετο, καὶ ῥόπαλον εἰς ταῖς μάχαις. *J. M. G.*

19. Ἀφ' Ἡρακλέους] Docta est sane & acuta *Palmerii* conjectura; sed nihil tamen mutandum. Neque enim ad rem quicquam facit, quotus ordine Nicostratus ab Hercule fuerit. De hoc Nicostrato v. *Plut.* 494. f. 949. C. (Alius is est ab eo, cujus meminit *Xenophon* Ed. St. p. 276. 29.) Nostrum *Ir. β.* c. 22. & *Quintil.* II. 8. circa finem, ex quo & aetatem ejus discas [Cilix erat. Ol. CCIV. vicit Afr. *ἀναγρ.* & *Paus.* Eliac. I.] *Loyd.* *M. du S.*

22. Ἀλκαῖος] De hoc tacent. *M. du S.*

25. Καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐργάτας ἐπισπάσαιτο] Interpres Salmuriensis: *Proinde historia si jucundum auctarii vice haberet, multos, a quibus scriberetur, alliceret.* Inepta ratio. Non plures invitarentur ad scribendas historias, de historicorum enim multitudine conqueritur, sed ad legendas. Historiae enim illae, quae posthabito vero soli studebant jucundo, ludibrio & taedio gravibus viris erant, & a nemine legebantur, nisi mulierculis & adolescentibus, ut hac tempestate, Romanensium, ut vocant, fabularum scriptores. Verum hujus loci scripturam nobis servavit codex Anglicanus, apud *Bourdelotium*, & excerpta nostra, in quibus ἑραστὰς legitur, quod pro ἐργάτας reponendum. Et sic legisse videtur *Micyllus*, ut ex versione patet: *Quare historia siquidem obiter & velut auctarium jucunditatem additam habeat, complures amatores ad se allicit.* Paucis verbis interpositis, male scribitur & intelligitur hic locus: ἔτι καὶκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθώδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσωπα, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ᾖ, μὴ τὴν συρφετὸν ἐν τῶν πολλῶν δῆμον ἐπινοοῦσα, ἀλλὰ τοὺς δικαστὰς, καὶ μὴ τοὺς Δία συκοφαντικῶς προσίτι γε ἀκροωμένους. Vertunt: *Hoc quoque dici meretur, rem valde fabulosam, quodque in laudem maximopere inclinat, utrinque audientibus non esse jucundam, dum non de facie hominum & promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis, qui judicantium, ac per Jovem, sycophantarum more auscultant.* μὴ ponitur quidem nonnunquam pro *nisi*, sed in hac notione non memini infinitivum sequi. παρ' ἑκάτερον ἀκούοντες, interpretantur, *utrinque audientes*, quod quid sit non intelligo. Mss. recte: παρ' ἑκάτερον ἀκούουσιν, ὧν μὴ τὴν συρφετὸν ἐν τῶν πολλῶν δῆμον ἐπινοεῖ. *in utroque*, vel *in utrovis eorum*, (fabulis sc. nimiis, & operolis laudibus) *audientibus, non esse jucundum, si non faecem plebis & vulgus cogitet, sed eos.* τὰ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσωπα, sunt *laudes nimiae, quae offendunt audientis animum.* sic προσώπη λέγειν apud *Diod. Sic.* ea dicere quae ingrata sunt, & indignationem movent. *J. G. G.*

26. Ἐργάτας] Angl. ἑραστὰς. *J. B.*

Ἑραστὰς] Recepimus in textum, P. etiam consentiente. Vulgata enim nihili prorsus est. Exstat tamen in M. *M. du S.*

30. Ὅτι οὐδὲ — ᾖ] Ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθώδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσωπα, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ᾖν. Indignis modis confundunt violantque hanc periodum & omnem ejus intelligendae viam, inque ea sententiam Luciani interpretes Latini, quorum Benedictus ita, *rem valde fabulosam, quodque in laudem maximopere inclinat, utrinque audientibus non esse jucundum.* Quod quum per se ἀτοπίαν sit chimaericum, imo falsum (& cur in interpretatione omittit ἐν αὐτῇ?) tum si roges, cur Lucianus dicat ᾖν, non ἐστὶ, profecto nullam possit dare causam. Tantundem respondebit, si roges, quid sit *utrinque audire?* Deinde pergit, *dum non de face hominum & promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis* &c. Quid quaeso intelligemus de illis, utrum lau-

ἐπαίνων μάλιστα [a] πρόσαυλες παρ' ἑκάτερον τοῖς [b] ἀκούουσιν· ἢν μὴ τ' συμφέτον ᾖ τ' πολὺν δῆμον [c] ἐπαινέσαις, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, ᾖ, νὴ Δία, συκοφαντικῶς πρὸς ἔτι γε [d] ἀκροασομένους, ἐς οὐκ ἄν τι λάθοι [e] παραδραμὸν, ὀξύτερον μὲν τοῦ Ἄργου ὁρῶντας, ᾖ πανταχόθεν τοῦ σώματος, ἐγγυραμοιδικῶς δὲ τῶν λεγομένων ἕκαστα ἐξετάζοντας, ἃ μὲν τὰ μοιχευόμενα εὐθὺς ἀπορρίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα, ᾖ ἔνομα, καὶ ἀκριβῆ τ' τύπον πρὸς ἃ ἀποβλέποντα χρὴ [f] ᾖ συγγράφειν, τ' δ' ἄλλων ὀλίγον [g] φροντίζειν, κἂν διαῤῥαγῶσιν ἐπαινοῦντες. ἢν δ' ἀμελήσας ἐκείνων, ἡδονῆς πέρα τοῦ μετρίου τ' ἱστορίαν μύθοις, ᾖ ἐπαίνοις, ᾖ τῇ ἄλλῃ θωπείᾳ, τάχιστ' ἂν

plane fabulosum; & laudare rem maxime adversam in utramque partem esse audientibus, si non faecem populi, & plebem cogites, sed hos, qui judicum more, quin calumniatorum insuper, audituri sunt; quos nihil fugiat, acutius videntes Argo, & ex omni parte corporis; tum trapezitica ratione singula quae dicuntur explorantes, ut adulterina abjiciant protinus, proba autem, & legitima, & accurate expressa, recipiant: ad quos videlicet inter scribendum oportet respicere, parum autem curare alios, si vel rumpantur laudando. Sin his neglectis, condias ultra modum historiam fabulis & laudibus, & lenocinio reliquo, facillime eam

a Πρόσαυλες] Sic M. cum Edd. omnibus. An πρόσαντες? Ἐπάχθες *Pell.* b Ἀκούουσιν· ἢν] Sic *J.* & P. G. Ἀκούουσιν ἢν. Edd. & M. c Ἐπαινέσαις] Ἐπαινεῖ Mſſ. Gr. Ἐπαινέσῃ Edd. & M. Ἐπαινέσαις marg. *AIW.* d Ἀκροασομένους] Sic Edd. omnes. Ἀκουσομένους W. e Παραδραμὸν] Παρὰ δρόμον W. f Καὶ] Abeſt a W. g Φροντίζειν] Sic W. & Edd. omnes, excepta *S.* & *A.* quae male Φροντίζει.

datis an laudantibus? Ad has tamen absurditates praevit *Micyllus*, cujus haec sunt; *quod neque jucundum adeo in historia, quod valde fabulosum est, & ad laudem maxime inclinat, utrobique auditoribus esse solet, dum non de face hominum ac multa promiscuaque plebe, hoc intelligamus* &c. illaudabili verbone. Interpretor: *non esse in historia jucundum id quod est oppido fabulosum. Etiam laudationes nimium proclives, audientibus accidunt in utrumque* (1. ut non sint semper jucundae, sed queant esse jucundae, queant esse contrariae & ingratae ob varias causas ac vel dextre vel sinistre accipi, ut maxime proprietatem phraseos attingamus, quae occurrit Ver. Hist. I. c. 40. οἱ μὲ παρ' ἑκάτερα τ' πόου καθήμενοι.) *Non intelligo facem confusam & promiscuam plebem, sed* &c. quibus verbis describit, quos ἀκούοντας innuat: quasi dicat, non si eo usque ascendant istae laudationes, ut etiam infimi videant te in laudando excedere modum, sed si tantum sic agas, ut acutissimi id percipiant, vel ut ipse exponit supra c. XI. ὅταν κατὰ τέχνην αὐτὸ δρῶσιν ὁ ἐπαινιάζουσι τὴν θωπείαν, ἀλλ' ἀθρόα πάντα ὁ ἀπίθανα καὶ γνώμῃ διαξίσουν. *J. G.*

32. Πρόσαυλες] Videtur nihil opus esse huic loco, nisi ut revocetur, quod jam factum, simpliciter Aldina lectio, sublato solum inciso, quod ibi etiam ponitur inter πρόσαυλες & παρ' ἑκάτερον. Nimirum hoc παρ' ἑκάτερον, in quo tanto opere laboratur ad πρόσαντες refertur commodissime. *Utrinque praeruptum est & audientibus* adversum atque molestum, non minus quam asperum & praeruptum iter viatoribus, laudare alios; difficile ergo scribenti, & in utramque partem difficile, cum vel nimis videaris prodigus, vel parcus nimis. Ut hic metaphorice Lucianus, sic proprie Caesar B. Civ. I, 45. *Praeruptus locus erat, utraque ex parte directus.* *J. M. G.*

Ibid. Παρ' ἑκάτερον] Hic locus est mutilus] *Longol.* De utraque auditorum parte intelligo, laudatis scilicet & laudes audientibus. Alio tamen sensu usurpat, ex Graeco, ni fallor, *Terentius*, in utramque partem, in prol. Heautont. sub finem, & III. 1. 31. *M. du S.*

Παρ' ἑκάτερον] Conf. infra Ἰσ. β. c. 40. Et Θεῶν διάλ. XVI. *M. du S.*

33. Τοῖς ἀκούουσιν· ἢν ἐπαινέσαις] Vulgatam mutavi ἢν in ἢν migrando, & distinctionem quae post ἢν erat, ante illud collocando, praeeuntibus G. L. & *J.* quod enim vulgo legebatur οὐδὲ τέρπειν — τοῖς ἀκούουσιν ἢν, μὴ τὸ συμφέτον, &c. *vertebaturque*: *neque jucundum audientibus erat, dum non de faece hominum intelligamus*, id ex Graeco sic vix elicias; jam vero ἢν μὴ conjunctum apertius *nisi* significabit, & verbum *erat*, satis intelligitur per ellipsin; sed pro ἐπαινέσαι jam quoque recepi ἐπαινέσαις. durior hic enim est infinitivus. Immo cum & margo *AIW.* id habeat, & Cl. *Gesnerus* quoque sic legendum existimet, tanto magis ad id recipiendum permoveor. *J. F. R.*

Ibid. Ἢν μὴ — ἐπαινέσαι] Ἢν μὴ — ἐπαινέσῃ. *F. G.*

Ἢν μὴ . . .] Sic omnino legendum cum Mſſ. G. P. L. & Ed. *J.* Nisi cum G. mſ. legas mox ἐπαινεῖ pro ἐπαινέσαι. Reliquae Edd. ἢν &c. cum praecedentibus conjungunt. *M. du S.*

36. Ἀκρο-

eam ſimilem reddideris Herculi in Lydia: veriſimile enim eſt alicubi eum te vidiſſe pictum, ut ſervit Omphalae, habitu indutum plane alieno: illam quidem Leonina tectam, clavamque manu tenentem, nempe quaſi Hercules ſit; ipſum vero in croceto, & purpura, carpentem lanas, & ſandalio Omphales percuſſum. Turpiſſimum illud eſt ſpectaculum, quod recedit a corpore veſtis, nec ſatis applicatur, & quidquid in deo virile eſt, indecore effeminatur.

ὁμοίαν αὐτῷ ἐξεργάσαιο τῷ ἐν Λυδίᾳ Ἡρακλεῖ. ἐωρακέναι γὰρ [b] ᾠου σε εἰκὸς γεγραμμένον, τῇ Ὀμφάλῃ δουλεύοντα, πάνυ ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευασμένον, ἐκείνην μὲν, τὴν λεοντῆν αὐτῇ περιβεβλημένην, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλέα δῆθεν ὄντα, αὐτὸν δὲ, ἐν κροκωτῷ, καὶ πορφυρίδι, ἔρια ξαίνοντα, καὶ παιόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης τῷ [i] σανδάλῳ· καὶ τὸ θέαμα αἴσχιστον, ἀφεστῶσα ἡ ἐσθὴς τοῦ σώματος, καὶ μὴ προσιζάνουσα, καὶ τοῦ θεοῦ τὸ ἀνδρῶδες ἀχρημάτως καταθηλυνόμενον.

11. Ac vulgus quidem, haec ipſa forſaſſe in te laudaverit: at illi pauci, quos tu contemnis, ſuaviter ſane & ad ſatietatem ridebunt, videntes rem abſurdam, incongruam,

Καὶ οἱ μὲν πολλοὶ, ἴσως καὶ ταῦτά [k] σου ἐπαινέσουσι· οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκεῖνοι, οὓς σὺ καταφρονεῖς, μάλα ἡδὺ, καὶ ἐς κόρον γελάσονται, ὁρῶντες τὸ [l] ἀσύμφυλον, καὶ ἀνάρμοστον,

[b] Πού σε] Σέ που W. [i] Σανδάλῳ] Σανδαλίῳ W. Ex. [l] Ἀσύμφυλον] Sic dedi ex Codd. L. P. W. & *Angl.* Ἀσύφηλον enim habebant Edd. omn. praeter *Fl.* quae ἀσύμφυλον. Et praeter *F.* quae ἀσύμφυλον.

[k] Σου] Σοι M. P. & marg. *AIW.* Σου ſervant Edd. & Ex.

36. Ἀκροατήρ.] W. In reliquis ἀκροατάρ. *M. du S.* Ἀκροατηρίους] Eſſi vulgata ferri poteſt, ut ſignificet eos qui ſic audire ſolent, tamen accuratior videtur lectio Cod. W. futurum exhibens, i. e. eos qui hanc hiſtoriam *audituri*, vel *lecturi ſunt*. *J. F. R.*

42. Τὸ τοῦτο] Κατὰ τοῦτο, *F. G.* Κατὰ quippe non inferendum, ſed intelligendum, monere voluit, credo. *J. F. R.*

44. Φρυγίζειν] Tales ait Auctor comparandos eſſe auditores, quibus quis ſcripta ſua velit probare, qui exactiſſime omnia examinent & ἀργυραμοιβικῶς expendant: *ad hos*, inquit, λιθολίστους καὶ ϑ συγγράφει. ϑ δ' ἄλλοις ὀλίγου φρυγίζειν. Sic namque ex veteribus editionibus corrigendum; poſteriores peſſime φρυγίζει. *J. J.*

49. Γάρ που σε] Ita που σε ſine accentu exaratum eſt in Edd. priſcis *J. Fl. Ald.* & hinc in reliquis. Neque enim Grammaticorum canon hic poterat obſervari, ut pluribus encliticis ſeſe ſubſequentibus, unius accentus in alteram tranſiret; alioqui ſcribendum fuiſſet που σε quod ſignificatio quam που hic habet, vix patitur. *J. F. R.*

Ibid. Γραμματοφόρῳ] Meminit hujus *Terentius* Eun. V. 8. *Plautus* etiam in Trin. initio ipſo, & *Perſ.* 5. Vide etiam *Plaut.* 1406. b. quo in loco *φακίζειν* legendum. *M. du S.*

54. Ἐν κροκωτῷ] *Plutarch.* quoque ſcribit Herculem κροκωτοφόρον pingi ſolitum. Crocota autem crocei coloris veſtis: Non. Marcell. *A. V.*

Ἐν κροκωτῷ] Quem cultum tamen deinceps ut & Herculis titulum aſſumſit Commodus. *Herodian.* I. 14. 16. λεοντοδαμοῦς τε τὸ Ῥωμαίων ϑ βασίλειον χῆμα, λεοντῆν ἐπιτρόπιλε ϑ ῥόπαλον μὴ χεῖρας φέρειν, ἄμφιπλόη τε ἀλουργεῖς ϑ χρυσοφεῖς ἰδεῖται, ὡς εἶναι καλαγέλαστον αὐτὸν καὶ ὑφ' ἑνὶ χήματι ϑηλειῶν πολυτέλειαν ϑ ἡρῴων ἰσχὺν μιμούμενον. V. & *Ariſtoph.* Batr. p. 94. 2. *M. du S.*

Ἐν κροκωτῷ] Conf. *Ariſtoph.* Ran. 46. & ad eum nott. Illuſtr. *Ex. Spanh.* qui & hunc Luciani locum adfert & muliebre hoc veſtimenti genus exponit ex *Athen.* V. 198. *pellucidum amiculum quod ſupra purpuream tunicam injicitur.* *J. F. R.*

56. Σανδάλῳ] Sic pro σανδαλίῳ conſtanter legitur in Edd. vett. quas excuſſi, & recte; (quamvis utrumque dicatur.) Vid. ſupra *Deor. Dial.* XII. m. ubi plane idem ait: παιόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ. Et *Dial.* XI. m. πληγὰς αὐτῷ ἐπῆγεν — τῷ σανδάλῳ, & ſic alibi non ſemel, quare hoc praetuli, quia Noſtro uſitatius eſt. Addiderat Cl. *La Croze*, vid. *Terent.* ſine dubio reſpiciens illa in *Eunuch.* V. 8. 4. *Utinam tibi commitigari videam ſandalio caput.* Ad quae interprett. plura de ſandaliis. *J. F. R.*

63. Ἀσύφηλον] Flor. & Angl. ἀσύμφυλον & ἀσύμφηλον. *J. B.*

Ἀσύμφυλον] Variant hic libri: ſed vera & genuina lectio eſt, quam ex W. P. & L. exhibeo. Conſentiunt omnes, exceptis duobus, in Pur. c. 16. Ἀσύφηλον vero quod & apud *Suidam* perperam legitur ἀσύμφυλον, aliud eſt. V. Iliad. I. 643. quod jam doctiſſimo *Suidae* editori obſervatum eſt. Adde *Plut.* 1672. 1. *M. du S.*

Ἀσύφηλον] Cum non ſoleant vocem facilem & obviam in ignotiorem mutare librarii: ἀσύφηλον autem

ſi

σον, καὶ δυσκόλλητον τῷ πράγματι. ἑκάστῳ γὰρ δή τι ἰδιόν τι, καλόν ἐστιν· εἰ δὲ τοῦτο ἐναλλάξειας, ἀχαλλὲς τὸ αὐτὸ καὶ ἐς χρῆσιν γίγνεται. ἐῶ λέγειν ὅτι οἱ ἔπαινοι, ἐνί μὲν ἴσως τερπνοί, τῷ ἐπαινουμένῳ, τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπαχθεῖς· καὶ μάλιστα ἢν ὑπερφυεῖς τὰς ὑπερβολὰς ἔχωσιν· οἷος αὐτοὺς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, τὴν εὔνοιαν τὴν πρὸς τοὺς ἐπαινουμένους θηρώμενοι, καὶ ἐνδιατρίβοντες, ἄχρι τοῦ πᾶσι προφανῆ τὴν κολακείαν ἐξεργάσασθαι. οὐδὲ γὰρ κατὰ τέχνην αὐτὸ δρᾶν ἴσασιν, οὐδ' ὀπτικιάζουσι τὴν θωπείαν· ἀλλ' ἐμπεσόντες, ἀθρόα πάντα καὶ ἀπίθανα, καὶ γυμνὰ διεξίασιν.

congruam & combinari neſciam. Singulorum enim propria quaedam pulchritudo eſt. Horum vero ſi vices permutes, deforme idem, quia extra uſum ſuum, fuerit. Mitto dicere, laudes uni quidem forte jucundas, illi nempe, qui laudatur, caeteris vero graves, in primis ſi immodicos exceſſus habeant, quales vulgus *ſcribentium* facit, dum aucupantur eorum quos laudant benevolentiam, & in iis eo usque morantur, donec manifeſtam omnibus adulationem efficiant. Neque enim arte hoc facere norunt, nec adulationem inumbrant. Sed facto impetu, conferta omnia & improbabilia, & nuda perſequuntur.

Ὥστε οὐδὲ τυγχάνουσιν ὧν μάλιστα ἐφίενται· οἱ γὰρ ἐπαινούμενοι πρὸς αὐτοὺς, μισοῦσι μᾶλλον, καὶ ἀποστρέφονται ὡς κόλακας, εὖ ποιοῦντες, καὶ μάλιστα ἢν ἀνδρώδεις τὰς γνώμας ὦσιν. ὥσπερ [b] Ἀριστοβούλῳ μονομαχίαν γράψαντι Ἀλεξάνδρου, καὶ Πώρου, καὶ

12. Adeo ut neque aſſequantur id quod maxime concupiſcunt. Qui enim ab ipſis laudantur, odio magis illos habent, & tanquam adulatores averſantur, bene illi quidem, maxime ſi virili & *magno* ſint animo. Quemadmodum, cum ſolitariam Alexandri cum Poro pugnam ſcripſiſſet Ariſto-

a Ἐξεργάσασθαι] Ἐξεργάσεσθαι W. b Ἀριστοβούλῳ] Ἀριστόβουλον μ. γράψας. Angl. M. & marg. *Fl.* Prius vero ſervant Edd. & P.

ſit *Homer.* Il. I, 643. & Ω, 767. hoc ſervandum duco, & interpretatus ſum, non quo illam plane cognitam habeam, ſed ut convenire huic ſententiae, nec repugnare locis Homericis videbatur. *J. M. G.*

Ἀσύμφυλον] Verum eſt Librarios non ſolere vocem obviam in ignotiorem mutare; ideoque lubens concederem Cl. *Geſnero* Homericum *ἀσύφηλον* retinenti: ſi ſignificatum ejus huc convenire certum eſſet. Verum quia non potuit ſcire quid Codd. noſtri haberent, ego conſenſum eorum in voce obvia, & hic bene congrua, praeferendum duxi, eoque magis, quia duae Edd. principes *Fl.* & *J.* ne quidem vulgatae adſentiuntur, ſed ad alterum codicum quoque ducunt. *J. F. R.*

82. Ἀριστοβούλου] Γράψαντα. Angl. Ἀριστόβουλον γράψας. *J. B.*

Ἀριστοβούλου] Adi *Voſſ.* de Hiſt. Gr. Laudat hunc *Plut.* in Alex. & 584 ex. unde liquet extitiſſe illius novam & ab hac diverſam hiſtoriam. *Strabo* etiam XV. p. m. 494. A. Vid. & 608. ι. ejusdem P. *M. du S.*

Ἀριστοβούλου] Faceſſat lectio Codicum, nominativum exprimentium; etſi enim nominativi abſoluti exempla non deſint, tamen quia iidem libri *ἀναγνώστου* non mutant, hinc nec *γράψαντος* nec Ἀριστοβούλου mutandum erat; non enim Alexander legebat, ſed ipſe Ariſtobulus auctor ei ſuum opus praelegebat, quod olim moris fuiſſe, non eſt opus exemplis probari; quum Alexander poſtea demum librum arripuiſſe, & in caput auctoris projeciſſe dicatur. Exempla autem iſtius nominativi quaſi abſoluti dabimus alibi. *J. F. R.*

90. Ἐπὶ πρηνοῖν] Mirum videri poſſit uſurpari hanc phraſin de *libro*, cum proprie de animalibus dicatur prono capite deturbatis, uti uſurpatur in Gallo c. 23. ἐπὶ πρηνοῖν εἰς πίλους ἐμπεσόντες. Sed videtur ad alia etiam tandem uſu detorta fuiſſe. Vid. de *ara* uſurpatum Z. τρ. c. 44. *M. du S.*

93. Ἐν ἀκοντίῳ] Καὶ σὺ δὴ ὅτου Ἀριστόβουλε, τοιοῦτον ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. Scio ut defendi poſſit haec ſcriptura, verum perſuaſum tamen habeo Lucianum ſcripſiſſe, καὶ ἐλέφαντας ἐνὶ ἀκοντίῳ φονεύοντα. *una ſagitta elephantes interficientem.* Quod & Mſ. prae ſe fert, ut nunc deprehendi, cum haec ex meis ſchedis, in quas ante viginti quinque annos has conjecturas inſcripſeram, excerperem, ut dubium nullum reliquum ſit, vere me conjeciſſe. *J. G. G.*

Ἐν ἀκοντίῳ] Inſolens admodum haec phraſis, nec Luciani manum hic agnoſco, neque in his in Dial. *Prot.* & *Plut.* ſeu N. Δ. 23. καθικόμενον τὸ τῇ βάσει. In L. uti & in G. ἐνὶ, quod commodius, ſed nondum mihi rectum videtur, M. Vulgatum ἐν retinet. Elephan-

ſtobulus, & illum maxime libri ſui locum ei praelegeret: putabat enim maximam ſe a Rege gratiam initurum, quod mentiendo fortia quaedam facta illi adſtrueret, & opera fingeret vero majora: arreptum ille librum, commodum autem in Hydaſpe fluvio navigabant, praecipitem in aquam abjecit, addens, *te quoque oportebat, Ariſtobule*, ita tractari, *qui iſtam pro me pugnam ſuſceperis, & jaculo elephantos interficias.* Et debebat ita indignari Alexander, qui neque architecti conatum ferret, polliciti, ſe Athonem ſtatuam ipſius facturum, & in Regis ſimulacrum transformaturum eſſe montem. Sed adulatorem ſtatim hominem intelligens, non amplius illo, neque ad alia ſimiliter *ut antea* uſus eſt.

13. Ubi igitur in hiſce jucunditas, niſi ſi quis plane ſit ſtupidus, ut ſe in talibus laudari gaudeat, quorum e veſtigio oſten-

[a] ἀναγνόντος αὐτῷ τοῦτο μάλιστα τὸ χωρίον τῆς γραφῆς (ἦν δὲ χαριεὶς τὰ μέγιστα τῷ βασιλεῖ, ὑπεψευδόμενος χαρίτων τινὰς αὐτῷ, καὶ ἀναπλάττων ἔργα μείζω τῆς ἀληθείας) λαβὼν [d] ἐκεῖνος τὸ βιβλίον, (πλέοντες δ' ἐτύγχανον ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Ὑδάσπει) ἔρριψεν ὑπὲρ κεφαλὴν εἰς τὸ ὕδωρ, ἐπειπὼν, καὶ σὲ δὲ ἔστως ἐχρῆν, ὦ Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας [e] ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. καὶ ἐμέλλε γε ἔστως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος, [f] ὅς γε οὐδὲ τῷ τῶν ἀρχιτέκτονος τόλμαν ἠνέσχετο, ὑποσχομένου τὸν Ἄθω εἰκόνα ποιήσειν αὐτοῦ, καὶ μεταρσιώσειν τὸ ὄρος εἰς ὁμοιότητα τοῦ βασιλέως· ἀλλὰ κόλακα εὐθὺς ὑπιγνοὺς τὸν ἄνθρωπον, οὐκ ἔτ' ἐπὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρῆτο.

Πῶς τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τούτοις, ἐκτὸς εἰ μή τις κωμῳδῇ ἀνόητος εἶη, ὡς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐπαινέμενος; ὧν καὶ πόδας οἱ ἔλεγ-

[a] Ἀναγνόντος] Sic Edd. & M. [d] Ἐκεῖνος] Deeſt in W. [e] Ἐν] Ἐπὶ G. L. recte. Prius autem Edd. & M. [f] Ὅς γε] Sic etiam M. Sed a recentiore manu.

4. Παρὰ πόδας] Ἐγγὺς, πλησίον. G.

phantos autem, quamvis haec quidem Ariſtobuli fabuloſa erat narratio, conto transfixos Romae legimus a Commodo aliisque. V. *Æl. Lamprid.* c. 12. & not. *Caſaub. vitium ad conficiendas feras tantarum fuit, ut Elephantum conto transfigeret.* M. duS.

Ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα] Etſi praepoſitio abundans pro dativo inſtrumenti recte adeſſe poteſt, ut pluribus probavi ad *Herodot.* c. 5. & ante me Cl. *Hemſth.* ad *Dial. mort.* XXIII. f. ubi καθαιμάξαι ἐν τῇ ῥάβδῳ, quae verba *Solanus* immerito ſuſpecta habet, tamen hic aliquantum languet hiſtoria; itaque ἐπὶ ἀκοντίῳ unice verum eſſe ſtatuo, & recepiſſem profecto, ſi numerum elephantorum, qui excidiſſe videtur, addere ex aliquo Codice vel Editione poſſem. Senſus enim poſtulat, ut *uno jaculo plures elephantes* (ſimul) *trajeciſſe* dicatur Alexander, ac tum adulatio nimia, quam Lucianus redarguere vult, ſeſe prodit, quae jam in vulgata lectione nulla eſt; tum vero juſta Alexandri pateat ira, quum ἀδόκητα adeo, ſive manifeſto falſa ipſi tribuantur. Licet enim pluralis ἐλέφαντας ſufficere videatur, & vel ſic longe melior ſenſus ſit, quam vulgatae, tamen hiat aliquantum oratio, niſi *duos* vel *tres* addideris. Miror *Solano* haec in mentem non veniſſe, qui tam ſtudioſe haec verba videtur excuſſiſſe. Quum ſenſus τῷ ἐπὶ tam facile pateat. Fateor enim nihil novi eſſe ſingulos elephantos contis trajectos, ſed parvo jaculo, quod diminutivum ἀκοντίῳ notat, unoque ictu duos transfixos, hoc erat miraculum. Ἐπὶ κεφαλὴν autem ſi non de capite libri, an igitur de capite auctoris intelligendum, quod Alexander petens librum ſimul in aquam projecerit? poteſt enim ἐπὶ intelligi *verſus*, *ad*; ita ut liber directus *verſus* auctoris caput, etſi non tetigerit, in mare ſit projectus. At ſequens στὶ δὲ, id non permittit. *J. F. R.*

95. Ἀρχιτέκτονος] Dinocratis ſcilicet, cujus hiſtoria ſcitu digna. Is cum Alexandro innoteſcere cuperet, nec facilem ad eum aditum reperiret, ad hanc tandem artem confugit. Unctus & corona populea redimitus, pellem etiam leoninam, caetera nudus, induit: eoque ornatu locum petit qua Alexandro iter futurum ſciebat. Eo viſo rident comites, Alexander ipſe novo ſpectaculo illectus hominem alloquitur, & mox ſuſcipit. Hinc tanta viri fortuna, quam ut aulicae artes aedificaverant, ita adulatio nimia deinde ſubvertit. Vid. *Vitruvium* in praef. At Plutarcho *Staſicrates* audit, non *Dinocrates* 597. 2. Sed *Dinocratis* etiam nomine occurrit apud *Plin.* & *Strab.* VII. qui Alexandriam ab eo, ad Chlamydis formam deſcriptam

ἔλεγχοι· ὥσπερ οἱ ἄμορφοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστά γε τὰ γύναια τοῖς γραφεῦσι παραχελευόμενα ὡς καλλίστας αὐτὰς γράφειν· οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τὸ ὄψιον, ἢν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον [a] ἐπανθίσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαλαμίξῃ πολὺ τοῦ φαρμάκου. [b] τοιοῦτοι τῶν συγγραφόντων οἱ πολλοί εἰσι τὸ τήμερον, [c] καὶ τὸ ἴδιον, καὶ τὸ [d] χρειώδες, ἅ, τι ἂν ἐκ τῆς ἱστορίας ἐλπίσωσι, [e] θεραπεύοντες. ὃς μισεῖ καλῶς εἶχεν, ἐς μὲν τὸ παρὸν, κόλακας προδήλους, καὶ ἀτέχνους ὄντας· ἐς τὸ πρόσθεν δὲ, ὑποπτον ταῖς ἐσομέναις τῆς ὅλης πραγματείαις ἀποφαίνοντας. εἰ δέ τις πάντως τὸ τερπνὸν ἡγεῖται [f] καλαμεμίχθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ, [g] πάσῃ

di vanitas possit: ut homines deformes, praesertim mulierculae, quae pictoribus injungunt, se ut quam pulcherrimas pingant. Putant enim speciosiores se futuras, si plus floridi ruboris pictor adhibeat, & album multum pigmento admisceat. Tale est vulgus historicorum, qui praesenti tempori, & suae rei, & utilitati, quam sperant ex historia, serviant: quos bonum erat odisse, qui in praesens quidem adulatores manifesti & inertes sint, in futurum autem suis excessibus suspectam totam rem faciant. Si quis vero putat, omnino jucunditatem admistam esse debere historiae, ille reliqua ad-

a Ἐπανθίσῃ] Ἐπανθίσῃ P. & marg. *Ald.* W. Ἐπάνθισι Angl. b Τοιοῦτοι] Τοιοῦτοι που καὶ W. c Καὶ] Abest a *Fl.* Adest in *J. H. P.* & M. d Χρειώδες] Sic Edd. &c. Χρειῶδες W. e Θεραπεύοντες] Θεραπεύοις Angl. P. L. W. in rasura. Prius autem Edd. recte tuentur. f Καλαμεμίχθαι] Καὶ τὸ μ. W. g Πάσῃ] Deest in W. & *Fl.* Adest in P. & cett. Edd.

ptam & conditam memoriae prodidit. *Vitruvius* quibusdam a Luciano hic prolatis refragatur. Eandem historiam habes iterum. ὁ Εἰκ. c. 9. *M. du S.*

9. Ἐπανθίσῃ] Angl. ἐπάνθισι. *J. B.*

Ἐπανθίσῃ] Οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τὸ ὄψιον, ἢν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον ἐπανθίσῃ, καὶ τὸ λεπτὸν ἐγκαλαμίξῃ πολὺ τοῦ φαρμάκου. Recte interpres: *Arbitrantur enim melius se habituram faciem, si pictor illis plurimum ruboris illinat, & pigmento multum candoris admisceat.* Sed pro ἐπανθίσῃ scribendum ἐπανθίσῃ. Accedit proxime liber Anglicanus, quem vidit *Bourdelotius*, qui legit ἐπάνθισι. Ἀνθίζειν & ἐπανθίζειν est pingere, floridis coloribus inficere. Herodot. Clejo, ἀνθεσμένοι φαρμάκοισι προμαχεῶνες *propugnacula picta variis coloribus.* Noster inferius in hoc ipso libro: Οἱ δὲ ἔπλαττον μόνον, καὶ ἔπριον τὸ ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐπάλλαττον, καὶ ἐῤῥύθμιζον, καὶ ἐπάνθιζον τῷ χρυσῷ. *Illi vero tantum formabant & secabant ebur, & poliebant, & conglutinabant, & auro inducebant.* Sophoc. ἃ γάρ σε μὴ γνῶσιν ἐρυθρόν. *Te enim non agnoscent sic coloratum.* Synesius: καὶ αὖθις ἐπανθεῖ μοι κατὰ τὸ παρειᾶς ἐρύθημα. *& statim mea gena rubore perfundebatur.* Ἄνθος saepe est color. ἄνθη τῶν οἴκων sunt picturae Philostrato. *Hesych.* ἄνθη χρώματα. Moschopulus τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν συλλογῆς. λέγεται δὲ τῶν βοτανῶν ἄνθη μόνως λέγεται ἄνθος κατὰ μεταφορὰν τὸ χρῶμα. ὡς ὁ αὐτὸς Φιλοστράτῳ τῷ τὰ εἰδωλικὰ ἄνθη ῥαίνεται, ἤγουν τῷ χρώματι. ἔστι δὲ ἰδεῖν βοτάνης τις καθὸ λέγεται ἀνθοκράκοισι πήναις παρ' Εὐριπίδῃ. Sic legenda sunt haec verba. Locus Euripidis est in Hecuba v. 468.

Ἔγ πηκτὰν πήναν

Ζεύξομαι ἅρμασι πώλους
Ἐν διαιθαλαίοισι ποικίλλουσ' ἀνθοκράκοισι πήναις.

Ubi interpretes pessime: *in crocea veste jungam curru equos, in artificiosis variegans croceo flore decoris tapetibus?* Ἀνθόκροκοι πῆναι sunt fila variis coloribus tincta, licia diversorum colorum. Πῆναι μίτου, κρόκη, subtemen, fila. χρυσόπηναι vestes aureis filis pictae, *Virgil. picturatae auri subtemine vestes.* Restituenda est haec vox *Polluci* lib. X. c. 10. ubi recenset vocabula ad lanificium & textrinam pertinentia: καὶ πῆνα & πηνίον κατάγειν, καλαγαγεῖν. Interpres: *penam fusum ducere, deducere.* Quid lanificio cum pena. lege πῆνα. *Euripides* autem sic vertendus: *In crocea veste jungam currui equos, artificiosis pingens diversicoloribus filis.* Ἐν διαιθαλαίοισι ποικίλλουσα est pro ἐν ποικίλλουσα διαιθαλαίοισι. *J. G. G.*

Ἐπανθίσῃ] Ad hanc scripturam accedit Angl. Cod. quae in P. plane habetur. In vulgatis ἐπανθίσῃ. Vid. infra c. 55. *M. du S.*

13. Θεραπεύοντες] Angl. θεραπεύοις. *J. B.*

Θεράπ.] Sic infra c. 40. εἰ δὲ τὸ ὠφέλιμον τὶς θεραπεύοι, &c. aliam lectionem hic Codd. A. W. P. & L. praeferunt, haud sane spernendam, nempe θεραπεύσειε; quam si admittas, supple ὡς. Sed in W. aliter prius fuerat. *M. du S.*

19. Πάσῃ] Distinctione juvimus hunc locum & interpretatione. Jungebant ἱστορίᾳ πάσῃ, & interpretabantur *omni historiae*: sic laborabant sequentia. Nobis πάσῃ esse aoristus primus ex πάσσω vel πάττω quod de coloribus & pigmentis usurpari notum est. *J. M. G.*

20. Τὰ

idſpergat, quae cum veritate jucunda ſunt in aliis orationis ornamentis, quibus neglectis vulgares illi ea, quae nihil ad rem faciunt, inculcant.

14. At ego etiam enarrabo, quaecunque memini nuper in Ionia ex hiſtoricis quibusdam, & profecto in Achaia etiam, audita, idem hoc bellum enarrantibus. Et per *ego vos* Gratias *obſecro*, nemo his quae dicentur fidem deneget: vera enim eſſe jurare etiam poſſim, ſi urbanum eſſet jusjurandum ſcripto interponere. Unus quidem illorum aliquis a Muſis ſtatim initium fecerat, precatus Deas, ut manum ſcriptioni ſecum admoveant. Vides quam concinnum principium, & conveniens hiſtoria, quae-

20 [h] τὰ ἄλλα, ἃ σὺν ἀληθείᾳ τερπνά ἐστιν ἐν τοῖς ἄλλοις κάλλεσι τῷ λόγῳ· ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ, τὰ μηδὲν προσήκοντα ἐπεισκυκλοῦσιν.

Ἐγὼ δ' ἂν καὶ διηγήσομαι ὁπόσα μέμνημαι ἐναγχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέων τινῶν, καὶ, νὴ Δία, ἐν Ἀχαΐᾳ πρώην ἀκούσας τὸν αὐτὸν τοῦτον πόλεμον διηγουμένων· καὶ πρὸς Χαρίτων, μηδεὶς ἀπιστήσῃ τοῖς λεχθησομένοις, ὅτι γε ἀληθῆ ἐστι κἂν ἐπωμοσάμην, εἰ ἀστεῖον ἦν ὅρκον ἐντιθέναι συγγράμμασι· εἰς μού τις αὐτῆς ἀπὸ Μουσῶν εὐθὺς ἤρξατο, προκαλεῖσθαι τὰς θεὰς συνεφάψασθαι τοῦ συγγράμματος. ὁρᾷς ὡς [i] ἐμμελὴς ἡ ἀρχὴ, καὶ [k] πρὸς πόδα τῇ ἱστορίᾳ, καὶ τοῦ τοιού-

b Τὰ] Abeſt articulus a P. & L. Adeſt in Edd. *i* Ἐμμελὴς] Εὐμελὴς Schol. male. Nihil mutant Edd. Coll. & M. *k* Πρὸς πόδα τῇ ἱστορίᾳ] Παρὰ πόδα ἡ ἱστορία Edd. Sed περὶ exhibent Angl. P. W. & L. Τῇ ἱστορίᾳ vero *Pell. Caſaub.* & *Vorſt.*

33. Εὐμελὴς] Εὐφυὲς. *V. Συντάξ. G.* (Εὐφυὲς male edit.)

20. Τὰ ἄλλα] Hic aliquid deſideratur. An μὴ παραλείπουσι, vel φθονοῦσι? *F.G.*

Τὰ ἄλλα] Recte vidit *Gujet.* aliquid deſiderari, in vulgata, quae erat: τῇ ἱστορίᾳ πάσῃ, τὰ ἄλλα, &c. ſine ſequente verbo quod ad ἄλλα referatur, & ſine ullo ſenſu; ſed mutata a Cl. *Geſnero* diſtinctio mihi omnia ſanare videtur; quare illam laetus amplector. *J.F.R.*

21. Τῷ λόγῳ] Poſt hanc vocem excidit verbum, ſine quo ſtare ſententia non poteſt. Quodnam autem verbum exciderit quis ſine Mſſ. ope divinabit? *Vorſius* conjicit, ante τὰ ἄλλα reponendum ἐν καὶ, vel ſimile quid. In W. & Ed. *El.* deeſt πάσῃ, agnoſcit P. [Hic aliquid deeſt, huic ſimile ἄλλα μυρίᾳ ἔχουσιν, ἃ σὺν &c. *Longol.*] Ego pro πάσῃ τὰ legendum cenſeo ἅπαντα, τὰ, ut ἀναβ. c. 22. *M. du S.*

25. Ἐναγχος — πρώην] Ex hoc loco diſcimus, quo tandem tempore patriam poſt primas peregrinationes reviſerit Lucianus. Neque enim dubium eſt, quin de reditu in patriam hic locus ſit intelligendus, de quo in Somnio c. 9. poſt peragratas Italiam & Galliam; cum ex *Peregr. morte* pateat c. 35. Satis fuiſſe ei temporis ad utramque viſendam, & ex *Somnio* c. 9. patrem ibi habuiſſe obviam, conſtet. Certe hinc in Ionia circa annum Chriſti CLXIII. fuiſſe, liquido conſtat: quo tempore jam annos ad minimum XII. abfuiſſe a patria ex Πρ. c. 35. Cum quater Olympia vidiſſet, certum eſt. Unde proclive eſt judicare, quae de ſua vita in *Somnio* habet, conſideranti, patriam tunc primum reviſiſſe. Quod hic ad Chronologiam Lucianeam feliciter adſtruendam ſubſternendum fuit. Obſervanda autem hic eſt vis verbi ἔναγχος, quod recentius quid notat, quam quod mox ſequitur, πρώην. Rem unico exemplo illuſtrabo. In Ἀποκηρ. c. 2. quod apud judices a ſe πρώην factum rem ſimpliciter narrans dixerat; cum deinde ad argumenta ventum eſt, ut pondus rei addat, dum *nuperrime* factum eſſe ad cauſam facere videtur, non jam voce πρώην, ut prius, dum nihil tale agebatur, ſed voce ἐναγχος utitur c. 13. cujus vim mox paucis interjectis ſequens εὐθὺς eam eſſe, quam contendo, ſatis oſtendit. Unde jam eviciſſe mihi ſatis luculenter videor, reditum Luciani in patriam flagrante eo bello accidiſſe, cum in Graecia jam ejusmodi hiſtorias recitari vulgo audierit, & mox in Ionia ejusdem farinae ſcripta, ante confectum id bellum nuperrime viderit. *M. du S.*

26. Πρώην] Conf. mox c. 17. pr. & Ἱσ. α. c. 33. *M. du S.*

34. Παρὰ πόδα] Recte Angl. Cod. περὶ. Sic Apolog. de *Merced. Cond.* de hoc proverb. *Heſych. Polluc. Caſaub.* ad Charact. Theoph. *J.B.*

Παρὰ πόδα] An conveniens, i. e. τῷ ποδὶ ἁρμόζουσα. *F.G.*

Περὶ πόδα τῇ ἱσ.] Ex Angl. W. P. & L. pro vulgato παρὰ. *Caſauboni* (ad Theophr. Char. p. m. 138.) ulterior emendatio eſt; nempe τῇ ἱστορίᾳ. Certe in Ed. *J.* cum jota ſubſcripto ultima vox cernitur Ἀποκλ. μισθ. c. 4. Ratio proverbialis iſtius locutionis a calceis petita eſt, de qua idem *Caſaubonus* ibid. *M. du S.*

Περὶ πόδα] Omnino probanda lectio περὶ πόδα. A-

τοιούτῳ εἴδει τ̃ λόγων πρέπουσα; εἶτα μικρὸν ὑποβὰς, Ἀχιλλεῖ μὲν, τ̃ ἡμέτερον ἀρχηγὸν εἰκάζε, Θερσίτῃ δὲ, τ̃ τ̃ Περσῶν βασιλέα, οὐκ εἰδὼς ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμείνων ἦν αὐτῷ, εἰ Ἕκτορα μᾶλλον ἢ Θερσίτην καθῆρει· καὶ εἰ πρόσθεν μὲν ἔφευγέν τις ἐσθλός τις, ἐδίωκε δὲ μιν μέγ' ἀμείνων. εἶτ' ἐπῆγεν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἐγκώμιον, ὡς ἄξιος εἴη συγγράψαι τὰς πράξεις, ὅτῳ λαμπρὰς ὕσας. ἤδη δὲ κατιὼν, ἐπῄνει καὶ τ̃ πατρίδα τ̃ Μίλητον, προσιθεὶς, ὡς ἄμειον [a] ποιοῖ τοῦτο τῷ Ὁμήρῳ, μηδὲν μνησθέντος τ̃ πατρίδος. εἶτ' ὑπὲρ τέλει τῇ [b] προοιμίῳ ὑπισχνεῖτο διαῤῥήδην καὶ σαφῶς,

que tale orationis genus deceret. Tum paullum ingressus Achilli quidem nostrum principem comparabat, Thersitae autem Regem Persarum, ignarus, tanto sibi praestantiorem futurum fuisse Achillem, si Hectorem potius quam Thersitem interemisset, & si ante quidem fugisset fortis aliquis, hunc autem egisset multum praestantior alter. Deinde subjunxit de se encomium quoddam, quamque dignus scriptor tam claris factis contigisset. Jam vero progressus Miletum laudabat patriam suam, subjiciens, melius hac in re facere se quam Homerum, qui mentionem patriae nusquam fecerit. Deinde in fine prooemii pollicebatur totidem verbis & dilucide, se ela-

a Ποιοῖ] Ποιοῖτο P. Ποιῇ Fl. Vulgatam servant ceterae. b Φροιμίου] Sic Edd. vett. & S. Προοιμίου P. & A.

cumen in eo ineat, quod narrat non historiae accommodatum genus dicendi, ipsumque adeo exordium sed historiam ita institutam, ut ea poëticum & fabulosum exordium deceret. *Exordium* est velut pes, cui tanquam calceus accommodetur reliqua inepti scriptoris historia. *J. M. G.*

36. Ἀχιλλεῖ] *Homer.* Il. B. 216. *M. du S.*

40. Εἰ πρόσθεν &c.] *Homer.* Il. X. 158. *M. du S.*

Εἰ πρόσθεν] Si ipsum *Homeri* versum voluit referre Lucianus, sic mutandus erit: Πρόσθε μὲ ἰὼν ἔφυγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων. Sed quia sensus vulgatae sanus est, & mutatio nimia foret, nihil in textu immuto, adlusionem tantum, non recitationem esse credens. *J. F. R.*

42. Ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἐγκ.] *Arrianum* imitabatur, qui initio libri de gestis Alexandri se ipsum *μάλα φορτικῶς ἐπαινεῖ*. *M. V. la Croze.*

48. Φροιμίου] Ubi in omnibus aliis editionibus, uti & in hac Salmuriensi, recte legatur ἐπὶ τέλει τῇ Φροιμίου, soli Amstelaedamensis editionis procuratores dederunt προοιμίου, ignari scilicet, Graecos & προοίμιον & φροίμιον dicere, & Lucianum etiam saepe alibi hoc maluisse. *J. J.*

Φροιμίου] Nihil variationis hic loci notaverat *Solan.* Cum vero Cl. *Jensius* dicat solam *Amst.* legere προοιμίου, ipse Edd. contuli, vidique recte hunc observasse, Edd. vett. habere Φροιμίου; excepta tamen etiam Parisina, quae aeque ac Amst. προοιμίου habet; quod quidem non ideo noto, ut eum redarguam in re nullius momenti, sed ut *Graevianam* editionem, alioqui pessime habitam a typographis & correctoribus, hic excusem; quia suum προοιμίου ex *Par.* desumere potuere. Rectius autem hic propter consensum, Φροιμίου edi certum est, idque aeque Graecum esse atque alterum, vid. ap. *Aeschyl.* in Agam. p. 213. & in fragm. *Callim. Bentlejanis*, N. CCXXIII. Τῷ τι μὴν δυτλῆγος Φροίμιον Ἀντιλόχου. *J. F. R.*

52. Αἴτια ἅμα τ̃ τῷ πολέμου ἀρχὰς διεξιὼν] Non hae voces notant *simul & causas unde id bellum coepisset commemorando*, ut vertit *Benedictus* plane ex imitatione *Micylli* (& vix legas αἴτια ἀρχῆς, quum sufficiant αἴτια πολέμου) sed *causas simul principio belli aggrediens*, quod satis patet ex ipsis quae subjiciuntur, excerpta verba. *J. G.*

54. Οὐολόγαισος] Apud *Xiphilinum* scribitur Οὐολόγαισος. V. Adr. 264. B. Anton. 269. B. & 270. C. D. & seqq. In nummis ΒΟΑΑΓΑΣΗΣ constanter legi monet me Cl. *Joh. Masson.* Vide *Spanh. M. du S.*

58. Ἀρχὴν] Sic enim incipit historia Thucydidis. Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τ̃ πόλεμον τ̃ Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένου. Vides omnia verbotenus ab hoc descripta, praeter ultimam vocem, quae forsan Luciani tempore in Codd. Thucydidis eo modo legebatur, quo a Calpurniano scripta est. De συνέγραψε pro ξυνέγραψε Thucydidis, nimis minutum videatur: promiscue apud Lucianum scribitur, neque adeo mutandum, quamvis sequatur ξυνισταμένου. *M. du S.*

60. Καὶ θυμοῦ τῷ Ἀτ̃λικοῦ χαριστέουσαν] Quid oro χαρίεντα cum θυμώδεσι? & quis ille θυμὸς vel animus Atticus, quem offerunt interpretes? Scribe χαριστήριον ἓν θύμου τῷ Ἀτ̃λικοῦ ἄκτ. hoc est, *festivissimum & thymum Atticum spirans.* Est enim allusio ironica ad Hymettia mella, & alibi usus est. Mox recte ab *Jac. Micyllo* Πομπηίου πολίτης redditur *Pompeiopolita*, ut cognoscas errorem unius Benedicti non esse tanti, ut ex eo incrementum capere debuerit alter, quem in hac editione annotatum vides, & auctor dissertationum de praestantia numismat. p. 529. Et an non alter alterum inspexit? *J. G.*

Ibid. Θυμοῦ] Καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἰκανὸς, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἔφηκε, χαριστήριον ἀρχῶν ἀπάντων, καὶ θυμοῦ τῷ

elaturum in majus res noſtras, barbaros autem bello, quantum poſſet, & ipſum oppreſſurum: atque incipiebat hoc modo hiſtoriam, ſimul cauſſas belli incepti perſequens, *Impuriſſimus enim, quique peſſime pereat! Vologeſus, bellare cœpit propter cauſſam ejusmodi.* Hic quidem talia.

15. Alius vero ſummus Thucydidis imitator, praeclare ad exemplum illud ſuum compoſitus, etiam initium ut ille a ſuo nomine fecerat, ſuaviſſimum omnium exordium, & quod thymum Atticum redoleat. Ecce enim, *Creperius Calpurnianus Pompeiopolitanus, deſcripſit bellum Parthorum*

ὅτι μεῖζον μὲν αἴρειν τὰ ἡμέτερα, τὸν βαρβάρους δὲ καταπολεμήσειν καὶ αὐτὸς, ὡς ἂν δύηται· καὶ ἤρξατό γε τῆς ἱστορίας ἔτως, αἴτια ἅμα τοῦ πολέμου διεξιών· ὁ μὲν μιαρώτατος, καὶ κάκιστ' ἀπολοίμω. Οὐολόγεσος, ἤρξατο πολεμεῖν, δι' αἰτίαν τοιάνδε ἔτος μὲν, τοιαῦτα.

Ἕτερος δὲ Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἄκρος, οὗ εὖ μάλα τῷ δεχετύπῳ εἰκασμένος, καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριέστατον ἀρχῶν ἁπασῶν, καὶ Θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀπανθίσασαν. ὅρα γὰρ, Κρεπέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηϊουπολίτης, συνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Παρθυαίων

---

e Οὐολόγεσος] Nihil mutant Edd. & M. *d* Θύμου] Sic Edd. P. & marg. *Ant.* Θυμοῦ ceterae male & M. *e* Κρεπέριος] Sic Edd. *F. Ald. P. S.* &c. Ἑσπέριος *καρπου. γραι.* Κρισπέριος C. male. Κρεπέριος M. *f* Συνέγραψε] Sic Edd. ἀνέγραψε P.

13. Καὶ ἱσπέριος * *καρπου*] Γραι. Κρισπέριος. *G.*

* Καρπου] Sic pro Καλπουρνιανὸς quoque editum invenio. Sed error eſt manifeſtus. *J. F. K.*

τοῦ Ἀττικοῦ ἀνθισσασαν. Interpres: *Cum ſuo nomine principium duxit ut ille, feſtiviſſimum illud principiorum omnium, animumque Atticum ſpirans.* Inepte animus Atticus tribuitur exordio. Lucianus ſcripſit, χαριέστατον ἀρχῶν ἁπασῶν, καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀνθισσασαν. *elegantiſſimum omnium exordiorum & thymum Atticum redolens:* hoc eſt Atticam elegantiam. ut dudum emendandum oſtendi in lectionibus *Heſiodeis.* Pertinet huc quod *Philoſtratus* minor lib. II. εἰκόνων de *Pindaro* prodidit: Αἱ δὲ ἴσως μέλιττα ἐφεργάζουσι τὸ στόμα, ἐπιβάλλουσι τὸ μέλι, καὶ τὰ κέντρα ἀπέλουσαι, ἅτε τοῦ ἐγχειρήματος, ἐς ὑμηττοῦ τάχα ἥκουσι, καὶ λιπαρῶν ἐ Ἀθηνῶν καὶ ἀνθηρῶν. *Quae vero intus apes ſunt infantem curant, labris mel infundentes, aculeosque, ne puerum laedant, contrahentes. Ex Hymetto fortaſſe veniunt, & pinguibus inclytisque Athenis: hoc enim ipſum puto Pindaro inſtillaſſe.* mel nimirum Hymettium. *J. G. G.*

Θυμοῦ] (Immo ipſa haec verba. V. not. noſtr. ad 599. C. D.) *M. du S.*

Θυμοῦ] (Symmach. Ep. III. ad Auſon. Erat quidem illa Achas ſalibus conſperſa & thymo odorata. Terentian. de Metr. p. 2437. n. 9.) *T. H.*

Θύμου] Recte erat in P. ſola. In ipſo M. prave Θυμοῦ. *M. du S.*

Θύμου] Non dubitavi hoc vulgatae praeferre, quae Θυμοῦ, habebat, vertebatque *animum Atticum ſpirans;* quod nihili eſt, & ex accentu male poſito natum. Herbam autem *thymum* Athenis multum in uſu fuiſſe, vid. Scholiaſt. ad *Ariſtoph.* Plut. 253. & 285. apud quem priore loco vertitur *cepa*, & pauperum cibus fuiſſe ab *Schol.* traditur: altero vero, *thymus.* At herba *thymus*, quam & hodie *thym* vocamus, multum differt ab cepis. *Thymum* herbam deſcriptam vid. ap. *Dioſcor.* L. III. c. 37. Ubi *Matthiolus* eam & Graece Θύμον vocari notat, & figuram addit, de cepis vero ibi nihil. Nec ſatis expedit differentiam, immo confuſionem hanc *Salmaſ.* ad Solin. p. 907. Sed cepas forſan ab animoſa acrimonia ſic vocatas conjicit, & cum *Heſychio* aliisque Lexicographis fatetur θύμον ſaepe *cepas* ſignificare, ſed radices herbae *thymi* eſui ineptas eſſe. Ego tamen ad herbam fragrantem *thymum* apud Lucian. reſpici cenſeo, quo cibos condivere ad guſtum atque odorem gratiorem, immo acutiorem ſeu ſtimulantem ac ſalivam provocantem, adeoque adpetitum, ut vocamus, cientem, quo Lectoribus ſimiliter movendam legendi cupiditatem deſignat. *J. F. R.*

61. Κρισπέριος] *Tacit.* An. 14. 5. de alio quidem, ſed *Creperejus* ibi ſcribitur, & ſane in M. Κριπέριος ſcriptum eſt. *M. du S.*

Κρισπέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηϊουπολίτης] Inepte vertitur *Creperius Calpurnius Pompeji civis*, pro *Pompejopolita* vel *Pompejopolitanus.* Lucas Holſtenius in notis ad *Steph.* de urbibus in ΠΟΜΠΗΙΟΝΠΟΛΙΣ. *Almel.*

Κρισπέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηϊουπολίτης] Quod *Almelov.* monet, id *Mieyllii* verſio, quam *Pariſino* Ed. exhibet, jam habebat. pro Πομπηϊόπολις autem Πομπηϊού-

καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ξεξάμβυ ἐυθὺς ξυνταμβύσ· ὥστε μετά γε τοιαύτην ἀρχὴν, τί ἂν σοι τὰ λοιπὰ λέγοιμι, ὁποῖα ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδημηγόρησε, τὸ Κερκυραῖον αὐτὸν ῥήτορα ἀφεστηκότα; ἢ οἷαν Νισιβηνοῖς λοιμὸν, τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἱρεμβύοις, ἐπήγαγε, ἀφελὼ Θουκυδίδη χρησάμβυ ὅλον ἁρδην, πλὴν μόνης τῆς Πελασγικῆς, καὶ τῶν τειχῶν τῶν μακρῶν, ἐν οἷς οἱ τότε λοιμώξαντες, ᾤκησαν; τὰ δ' ἄλλα καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο, ὥστε καὶ ἐς Αἴγυπτον κατέβη, καὶ ἐς τὴν βασιλέως γῆν τὴν πολλὴν· καὶ ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν εὖ ποιῶν. ἐγὼ γ' ὃν θᾶττον αὐτὸν ἔτι καλαλιπὼν τὺς ἀθλίυς Ἀθηναίυς ἐν Νισίβει, ἀπῆλθον ἀκριβῶς εἰδὼς καὶ ὅσα ἀπελ-

& Romanorum, ut inter ſe pugnarunt; initio facto ab eo inde tempore, quo conflatum eſt. Ut poſt tale initium, quid reliqua tibi dicam, quomodo in Armenia concionatus ſit, in medium producto ipſo Corcyraeorum oratore? aut qualem Niſibenis, qui Romanas partes non eſſent ſecuti, peſtilentiam immiſerit, ſumtam mutuo confertim totam a Thucydide, excepto ſolo *Pelaſgico*, & *longis munitionibus*, in quibus habitabant qui tum laboraverant peſtilentia. Caeterum etiam *inceperat ab Aethiopia*, ita ut deinde *in Aegyptum deſcenderet*, *& in Regis terras multas*, & bonum factum, quod in illis manſit. Equidem ſepelientem illum in Niſibi miſeros Athenienſes relinquens diſceſſi, cum accurate noſſem, quae

a Ξυνταμβύου] Sic *Fl. J. P.* aliaeque. *Καλυταμβύου Thucyd.* b Οἱ τότε] Probat *Fl. J. P.* Ὁπότε W. male. c Γῆν] Τὴν βασ. τὴν γῆν τὴν. W. d Νισίβει] Νισίβι W. Sed fuit Νισίβει.

πολεῖς reponendum erit in *Almeloveenii* nota, quam ita exhibeo ut in *Graev.* editione exſtat. At poſteriore modo ſcribit *Strabo* L. XII. p. 841. (al. 562.) Error autem Benedicti inde ortus quod in nonnullis Edd. Παφλαγονίου πολίτης, disjunctim ſcriptum, vel duobus tamen accentibus. In *Junt.* vero recte erat, ut dedimus. *J. F. R.*

Ibid. Παφλαγονικαὶ.] Duae hujus nominis urbes memorantur: altera in Cilicia, in Paphlagonia altera. De poſteriori intelligo. *M. du S.*

67. Κερκυραῖον . . ῥήτορα] Armenium oratorem indicare videtur, qui a Romanis auxilium iisdem verbis peteret, quibus Corcyraei apud *Thucydidem* ab Athenienſibus petunt. V. *Thuc.* l. c. &, ſi lubet, *Petr. περιπλοΐα* pag. 239. *M. du S.*

Κερκυραῖον . . ῥήτορα] Vid. *Thucyd.* I. 32. adſcripſerat *M. du S.* Et mox ad verſ. ſeq. vid. *Thucyd.* II. 17. Et poſt tres verſus rurſum *Thucyd.* II. 48. nempe ad verba: ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο. *J. F. R.*

68. Νισιβηνοῖς] Niſibis prius Antiochia Macedoniae dicta, ultra Euphraten ſita erat. De hac urbe *Xiphil.* in Traj. 249. & 251. C. & Illuſtr. *Spanhem.* 605. *M. du S.*

71. Ἡλιοδρομοῦ] Vid. *Thucyd.* II. 17. qui nefas duxiſſe Athenienſes obſervat in eo loco quemquam habitare, quem tamen ſcrupulum neceſſitas obſidionis exemit. Adde *Plin.* VII. 56. *Paſſ.* Att. *Plut.* Them. *App.* Mithr. De μακρ. τείχ. Vid. *Thucyd.* I. 96. 107. II. 13. *M. du S.*

72. Λοιμοδιεφθάρη] Vid. infra *Alex.* c. 36. *J. F. R.*

73. Ἀπὸ Αἰθιοπίας] Cur autem ex Aethiopia usque negator ille petierit, aperiet lectus *Thucydides* (II. c. 48. p. 111.) Apud hunc enim initium peſtis illius, ex Aethiopia, quae per Aegyptum graſſata, ac Lybiam, Perſarumque imperium in Athenienſes tandem irruit: quod inſultus hic ſcriptor ſecutus, contra fidem hiſtoriae ad ſua tempora tranſtulerat. Coepit enim Seleuciae, vid. *Capitol.* in Vero c. 8. & in eum locum *Salmaſii* notas; & *Amm. Marcell.* Quae res obſervata Medico ſummo hujus aetatis *Richardo Mead* perſuaſit, Peſtem eſſe morbum Africanum, qui aliis in regionibus nunquam naſcatur, ſed ex Aethiopia ad alias gentes, ſi res recte inveſtigetur, ſemper per contagium perlatus inveniatur. Vide Librum quem Anglice *de Poſte* edidit, Latine etiam in exterorum gratiam in Hollandia excuſum. *M. du S.*

75. Ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν] Hoc quid velit, & quam callide a *Luciano* hic additum ſit, haud facile intelliget, cui temporis illius hiſtoria menti non obverſabitur. Non conſtitit enim illic peſtis, quam vanus ille ſcriptor in hoſtes Romanorum ſolos immiſerat, ſed a Veri exercitu in Occidentem illata, per Italiam, Germaniam, alias credo etiam Europae regiones graſſata eſt, teſte *Capitolino* in M. Aurel. c. 13. De ea intellige etiam, quae in Ἀλεξ. leges c. 36. Credo itaque cum haec ſcriberet Lucianus, coepiſſe jam apud Romanos peſtem illam; indeque factum, ut ſic ironicas gratias Hiſtorico illi ageret, qui eam tam caute in Meſopotamiae finibus deſiiſſe fecerat. *M. du S.*

77. Ἀθηναίους] Athenienſes urbane admodum vocat, qui revera Romani erant, quia a Thucydide omnia mutuabatur fatuus ille, apud quem Athenienſes moriebantur. Nemo ergo de emendatione cogitet textum depravaturus. *M. du S.*

80. Ἐπιπαν] *Valde.* *F. G.*

Ἐπιπαν] Vid. Schol. ad *Gall.* c. 23. ubi *Iranius* vanus, & Paraſit. c. 48. *M. du S.*

Ἐπιπαν

quae etiam post meum discessum dicturus erat. Nam rursus hoc etiam valde frequens nunc est, uti putent hoc esse Thucydideis similia dicere, si quis paucis immutatis ipsa illius verba dicat, etiam minuta illa, *Ut ipse quoque dicas*, *Non propter eandem*, *profecto*, *Et illa parum aberat quin omitterem*. Idem enim hic scriptor multa etiam armorum & machinarum genera, ut Romani illa nominant, ita retulit, *fossam* ut illi, & *pontem*, & similia *dixit*. Et cogita mihi, quae sit historiae dignitas, & quam deceat Thucydidem, inter Attica nomina Italica ista interposita esse, quae purpurae instar ornatum addant, ac decentiam, omninoque consentiant.

Θόντ@ ἐρεῖν ἔμελλε. καὶ γὰρ αὖ ἡ τοῦτο βραχεῖῶς πολὺ νῦν ἐστί, τὸ οἴεσθ' τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ὁμοιότατα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτοῦ ἐκεῖνα λέγοι τις, μικρὰ [i] καὶκεῖνα, [g] ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, ἃ δ' αὐτὸν, [h] ἡ Δία, καὶκεῖνα ὀλίγα δεῖν παρέλιπον. ὁ γὰρ αὐτὸς ἑτος συγγραφεὺς, πολλὰ καὶ τῶν ὅπλων, καὶ τῶν μηχανημάτων, ὡς Ῥωμαῖοι αὐτὰ ὀνομάζουσιν, ἔτυχε [k] ἀνέγραψε, καὶ τάφρον, ὡς ἐκεῖνοι, καὶ γέφυραν, καὶ τὰ τοιαῦτα. καί μοι ἐνθύμιον ἦλθεν τὸ ἀξίωμα τῆς ἱστορίας, καὶ ὡς Θουκυδίδη πρέπον, μεταξὺ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων, τὰ Ἰταλιωτικὰ ταῦτ' ἐγκεῖσθαι, ὥσπερ πορφύραν ὑφαινόμενα, καὶ ἐμπρέποντα, καὶ πάντως συνᾴδοντα.

Ἀλ-

e Τοῦτο] Τοῦτ' W. *f* Καικῦα] Καικία Fl. Vulg. serv. cett. Καικῦο M. sed a recent. manu. *g* Ὡς] Ὅσως L. Nihil mutat Fl. *f. H. P.* *h* Νὴ] Ἢ M. Ἰδία marg. *AlW.* & P. Vulgatum tuentur *f.* Fl. H. &c. *i* Παρέλιπον] Παρέλιπεν W. *k* Ἀνέγραψε] Ἂν ἔγραψε W. male.

79. Τὸ γὰρ ..] Οἷον παντοχοῦ τῷ γελοίῳ ἐνυφαινομένου ὁ κωμῳδοποιοῦ ἔστω. M.

Βραχεῖῶς] Verum βραχεῖς Bud. in Lex. vertit *mediocriter*. Et in Herodian. βραχὺς *mansuetus*, *placidus*, vertitur a Boeclero, vid. ejus Indicem. Qui igitur haec concordant? Concordant eodem modo ut βραχὺς, quod *sufficiens* notat, ac tamen plerumque pro *multo*, immo & quod modum interdum excedit, accipitur. Sic βραχεῖς medio significatu erit, *quod decet*, *quantum par est*, at si πολὺς accedit, *quam multum* significare, nihil mirum. De βραχεῖς vid. Schol. ad *Gall.* c. 23. *f. F. R.*

82. Ἐντρέψας — ἃ δ' αὐτὸν] Locus corruptus. *F. G.*

Ἐντρέψας] Hic deest aliquid *Longol.*] Hic locus asterisco in Ed. *f.* notatur, ut mutilus, credo: quanquam de asterisco nihil monet editor *Antonius Francinus*. V. Ἀστ. Ego certe depravatissimum judico. *M. du S.*

Ibid. Τὰ αὐτοῦ βαθέως λόγοι τις μικρὰ καὶκεῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης] Sane perperam Benedictus corrupit sententiam hujus loci, vertendo ac si omnia Luciani essent, *ea quae sunt ipsius diceret quispiam*, *parva & illa*, *ut ipse dixeris etiam*, quae sunt oppido insipida & insulsa. Contra peccavit *Micyllus* nimium curiose vel potius inepte exprimendo ea, quae tanquam exempla ex Thucydide sumpta & passim ab illius temporis scriptoribus insulta Lucianus producit, in quibus putat quoque esse has ipsas medias voces, quum eae sint merae Lucianeae. Vertebat enim *ea quae sunt ipsius illius*, *dixerit quispiam*, *ut μικρὰ καὶκεῖνα*, *hoc est*, *parva & illa*, & ὡς ἐ αὐτὸς ἂν φαίης, *id est*, *ut etiam ipse dixeris*. Ut debes igitur, intellige, *ista*, *quae sunt ejus ipsius*, *dixerit quispiam*, *parva quoque illa*, *ut* ὡς ἐ αὐτὸς ἂν φαίης, ἃ δ' αὐτὸν ἡ Δία, καὶκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. quae tria sunt frusta imitationis perversae. *F. G.*

83. Ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης] Καὶ γὰρ αὖ ἐ τοῦτο βραχεῖῶς πολὺ νῦν ἐστί. τὸ οἴεσθ τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ὁμοιότατα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λόγοι τις μικρὰ καὶκεῖνα, ὡς ἐ αὐτὸς ἂν φαίης. ἃ δ' αὐτὸν ἡ Δία καὶκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. Salmuriensis: *Nam rursus abunde illud suppetit*, *putare hoc esse Thucydidi similia dicere*, *si parum reveritus*; *ea quae sunt ipsius*, *diceret quispiam*, *parva & illa*, *ut ipse dixeris etiam*. *Non ob eam causam per Jovem*, *& parum abfuit quin illa praetermiserim*. Ecquid poterat monstrosius? Est ne qui intelligat, quid interpres sibi velit. In Graecis verbis nihil est quod paullo humaniorem moretur. Illorum vero haec est sententia: *Et hoc namque valde frequens nunc est*, *quod putent Thucydidem egregie se referre*, *si paullulum mutatis Thucydideis quis dicat*, *& illa quidem parva*, ὡς ἐ αὐτὸς ἂν φαίης, hoc est, *ut ipse fatearis*. *Et ista*, *per Jovem*, *parum abest*, *quin omiserim*. Est hoc genus loquendi, ὡς καὶ αὐτὸν ἂν φαίης, Thucydidi frequens, quod illi stulti imitatores, servum pecus, saepius inculcabant, aliaque, paucis immutatis, quod & avorum nostrorum memoria in illis, qui Ciceroniani volebant videri, non raro fuit exagitatum ab iis, qui veram Ciceronis imitandi rationem tenebant. *F. G. G.*

1. Πλὴν

Ἄλλος δέ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα τῶν γεγονότων γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, χομιδῇ πεζὸν, καὶ χαμαιπετές, οἷον ἂν στρατιώτης ἄν τις τὰ καθ' ἡμέραν ἀπογραφόμενος, συνέθηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπηλός τις συμπερινοστῶν τῇ στρατιᾷ. πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι προπεπονηκώς. τοῦτο μόνον ἠτιασάμην αὐτῷ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν συγγραμμάτων τύχην. Καλλιμόρφου ἰατροῦ τῆς κοσμοφόρων ἕκτης ἱστοριῶν Παρθικῶν. καὶ ὑπεγέγραπτο ἑκάστῳ ὁ ἀριθμὸς, καὶ, νὴ Δία,

16. Alius vero quidam ex illo numero, commentarium eorum, quae gesta fuerant, nudum scripto congerens, pedestrem valde & humilem, composuit, qualem etiam miles *fecerit*, quae fiunt quotidie, describens; aut caupo aliquis oberrans cum exercitu. Verum enim vero tolerabilior sane hic idiota erat, ipse quidem statim quis esset manifestus, sed qui alii venusto homini, & tractandae historiae perito, laborem praeceperit. Illud solum in eo reprehendi, quod ita inscripserat libros suos, stilo magis quam pro fortuna librorum tragico, *Callimorphi*, *medici sextae contariorum*, *historiarum Parthicarum*, & subscriptus erat uniuscujusque *libri* numerus. Etiam;

a Προπεπονηκώς] Sic Mſ. Gr. Item W. & P. Πεπονηκώς Edd. omnes. b Ἠτιασάμην] Fl. Ἠτιασάμην jota subscripto ad latus posito.

1. Πλὴν ἀλλὰ μετ.] Prava versione pervertit Interpres omnem horum verborum elegantiam juxta & sensum, Πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι προπεπονηκώς. reddens, *Verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuipiam, qui sit gratus, & historiam possit aggredi, materiam subministravit.* Praeterquam quod χαρίεις hic non est *gratus*, sed *doctus*, *politus*, ut ad hunc locum animadvertit *Graevius* ὁ χαριέστατος. ἦν in hac periodo non *est*, nec *sit*, sed *esset* vel *foret* vertendum fuit, ut saepe: vide sis quae supra lib. 1. c. 4. notavimus. Caeterum dixerat Noster, inter alios, quos malos viderit historicos, fuisse qui nudam, sterilem, & exilem corrasisset rerum farraginem, stylo pedestri, humi repente; non secus quam si miles quidam, quae singulis diebus gerantur, annotans, ea composuisset; vel faber, vel lixa castra sequens. *Nisi quod* (sic verto, quae porro Noster ait) *melius modum teneret rudis ille & impolitus, qui statim qualis esset, cognosci posset, quique impendisset hunc laborem, eum ornandum daturus alii cuipiam polito ac erudito, & ad conscribendam historiam satis docto viro.* Sic locus hic intelligendus, pro vulgato προπεπονηκὼς ex *Graevii* MS. προπεπονημὼς lecto; verbo huic loco, ut recte Vir Cl. judicat, convenientissimo. Verbum προπονέω habet quidem *H. Stephanus*, nempe in Thesauri Appendice; sed qualia ibi multa, nulla auctoritate subnixum: quod mirum, quum non modo hic in MS. verum etiam quater alibi Lucianus id usurpet: nimirum Tom. I. in *Vitar. Auctione* c. 23. in *de Gymnasiis* c. 9. & 26. f. ac in *Rhetorum praeceptis* c. 3. Huc pertinet Πρόπονος, quod ab *Hesychio* exponitur ἐπιμελὴς, σύφημος, πρόχειρος, ἕτοιμος, ἀνυσιμώδης. Sed perperam in Hesychio scribitur πρόπονα pro πρόπονα. *F. F.*

4. Χαρίεντι] De illo qui nudos belli illius commentarios ediderat, perinde ac si nauta aut caupo annotasset, quae in castris essent gesta: πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ τέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεποιηκώς. Interpres: *Verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuipiam, qui sit gratus, & historiam possit aggredi, materiam subministravit.* Num ὁ χαρίεις est gratus? nugae. οἱ χαρίεντες Graecis sunt homines docti, politi, elegantiore doctrina exculti. Sic οἱ χαρίεντες apud Aristotelem frequenter opponuntur, τοῖς πολλοῖς, plebi, sive indoctis, idiotis. οἱ χαριέστατοι τῶν ἰατρῶν apud nostrum alibi, *doctissimi Medicorum.* Dein pro πεποιηκὼς legendum ex Mſ. προπεπονηκὼς, eleganter. Sic igitur hunc locum verte: *Verum modestior est hic ineruditus scriptor, qui statim qui sit ostendit*, (sive *cur sic scripserit, prodit*) *alii doctiori, & qui par sit historiae scribendae, materiam praebuit.* quod & Ciceronem, in commentario sui consulatus, & Julium Caesarem in commentariis de bello Gallico & civili secutos esse veteres referunt. προπονῶ est elegantur in alicujus gratiam laborare, operam alicui rei navare alterius commodo, iemand voor arbeiden / ut eodem modo loquuntur Germani & Belgae. quae notio hujus vocis a Lexicorum scriptoribus non fuit observata. Paullo post Tragicam inscriptionem librorum vocat, plenam tumoris, & fastus, cum quis magnifica nomina sibi & libro imponit. Τοῦτο μόνον ἠτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον

Etiam, me Jupiter, prooemium ſupra modum frigidum fecit, hac ratione concludens, *familiare eſſe medico ſcribere hiſtoriam, ſiquidem Aeſculapius ipſe ſit Apollinis filius, Apollo autem muſageta & eruditionis omnis princeps:* & quod, cum incepiſſet Ionica *conſuetudine* ſcribere, neſcio quo conſilio ad communem ſubito transiit: ἰατρείην dicens & πεῖραν, & ὀυδόν, & νοῦσοι· reliqua vero, quae in uſu multitudinis ſunt, & pleraque, qualia *petuntur* e trivio.

17. Si vero me oportet ſapientis etiam viri mentionem facere, nomen quidem illius in obſcuro jaceat; dicam vero conſilium, & libros nuper Corinthi *editos*, ſpe omni praeſtantiores. In principio enim, ᾗ τὸ προοίμιον ὑπέρψυχρον ἐποίησεν, ὅτω συναγαγὼν οἰκεῖον εἶναι ἰατρῷ ἱστορίαν συγγράφειν, εἴγε ὁ Ἀσκληπιὸς μὲν, Ἀπόλλωνος υἱὸς, Ἀπόλλων δὲ, Μουσηγέτης, καὶ πάσης παιδείας ἀρχων. ᾗ ὅτι ἐξάμενος ἐν τῇ Ἰάδι γράφειν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι δόξαν, αὐτίκα μάλα ὅπῃ τὴν κοινὴν μετῆλθεν, ἰητρείην μὲν λέγων, ᾗ πεῖρην, καὶ ὀυδόσα, καὶ νοῦσοι, τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ὁμοίαιτα τοῖς πολλοῖς, ᾗ τὰ πλεῖστα, οἷα ἐκ τριόδου.

Εἰ δέ με δεῖ καὶ σοφῦ ἀνδρὸς μνησθῆναι, τὸ μὲν ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω, τὴν γνώμην δ' ἐρῶ, καὶ τὰ πρώην ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα, κρείττω πάσης ἐλπίδος· ἐν δεκτῇ μὲν

c Ὅ, τι] Sic W. Ὅτι Edd. d Ἰητρείην] Ἰατρείην Edd. omnes. M. in litura. e Τριόδου] Περιόδου W. & Fl. male. Ceterae recte τριόδου.

πάσαμεν, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην, Καλλιμόρφου ἰατροῦ τῶν Κοντοφόρων ἕκτης ἱστορίαν παρθενικῶν. Tragicam inſcriptionem vocat, quod ſuo nomini Καλλιμόρφου adjecerit ἰατροῦ τῶν Κοντοφόρων ἕκτης, quia hoc & a veterum conſuetudine eſt alienum, & faſtum prae ſe fert quendam Tragicum, hoc eſt qualis Regibus in Tragoediis tribuitur. Inde illud Satyrici: *Grande Sophocleo bacchatur carmen hiatu.* Sic inferius c. 23. Καὶ μὴν ἔγωγε ἄλλους ἴδοις ἂν τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ γράφοντας. *At vero alios etiam reperias, qui prooemia ſplendida, tragica, & ſummopere prolixa ſcribant.* Quid ſi Lucianus vixiſſet noſtro tempore, & vidiſſet & inſcriptiones librorum portentoſas, nihil non grandibus verbis promittentes, & auctorum magnifica nomina, non uno verſu contenta, ut miſer Callimorphus prae his ſit modeſtiſſimus, quantum nigri ſalis illi fuiſſet perdendum, ad hanc inſaniam emendandam. Cum dicit κοντοφόρων τῆς ἕκτης ſubauditur τάξεως, centuriae ſextae haſtatorum medicus. τάξις eſt centuria, ut *ordo* apud Latinos. Hinc *ordinis ductor* centurio. *Juſtin. Ordines nemo niſi ſexagenarius duxit.* Duae τάξεις erant σύνταγμα, hoc eſt manipulus, τάξις non eſt legio; ut Latinus cepit interpres. *J. G. G.*

Χαρίεντι] *Junt.* Χαριέντι, quod ſolet ſaepe, ut paullo ſupra co-τρίψας, & infra, οὐκ οἶ-δ' pro οἶδα, item οἶ-α pro οἶα. nec tamen eſt ſuſpicio, eam toties unum vocabulum in duo diſpeſcere voluiſſe. De ſignific. voc. χαρίεις, pro *erudito*, confer infra Tom. ult. *Mort. Peregr.* c. 39. Εἰ μὴ ἦν ἰδιωτικὸν τινα χαρίεντα, ubi eodem ſignificatu quem Cl. *Graev.* hic oſtendit. *J. F. R.*

5. Πρακτικικὸς] G. W. & P. In Impr. κεκτονικὸς. *M. du S.*

8. Ἰατροῦ τῆς τῶν κοντοφόρων ἕκτης] Interpretantur *medici haſtatorum legionis ſextae*; quam quidem interpretationem rejicit ordo, ſerieſque & poſitio articulorum, quae omnino alia eſſe debebat. Tum in Pſeudomanti occurrunt voces illae, τριτιώτας δύο λογχοφόρους ἓ κοντοφόρους. Cuperem ex illis ſcire, quinam ex his accederet ad haſtatos? at ibi Benedictus ex Eraſmo *alterum lancea, alterum conto armatum*, non haſta. Quod me attinet, opinarer rectius verti poſſe ex Inſcriptionibus, quas video exſtare, *Dianae. T. Fl. Flaccus. praef. alae. Ulp. contariorum*, vel *Dianae. ſacravit. T. Fl. Italicus. praef. alae. 1. Ulp. contar. c. X.* Sic optime verba Graeca noſtri auctoris intelligi poſſunt, *medici ſextae contariorum* nempe alae. *J. G.*

Ἰατροῦ] Malo *legionem* intelligere, donec *Centuriae* cuique Medicum aſſignatum oſtendatur. *Cohortem* tamen alii malunt, quia nullibi *Legionis haſtatorum* mentio fit, inter quos Vir Doctiſſ. *La Faye.* Certe τάγμα Graecis ejus aetatis & Luciano ipſi Legio eſt, infra c. 31. *M. du S.*

18. Ἰητρείην] Conſule *Hippocr.* qui Ἰητρὸς & ἰητρείην, ni fallor, habet. Cum enim inſulſus iſte a vulgata loquendi conſuetudine in hiſce receſſerit, & ad Magiſtri Hippocratis Dialectum ſe converterit, ſic ſcripſiſſe uti Hippocrates ſcripſerat, neceſſe eſt; quod & in reliquis vocibus a Luciano hic allatis obſervatur. Noſter tamen ἰητρικὴν non ἰητρὴν cum Ionice ſcribit, vocat. Vid. Συρ. c. 18. *M. du S.*

Ἰητρείην] Quod *Solanus* non conjecit, ſed recte vidit, Ionica dialecto hoc vocab. ſcribendum, id adeo verum eſt, ut Mſſ. ne quidem indigeamus; quare id invitis Edd. recepi. *J. F. R.*

μὴν γὲ εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ τῆ προοιμίου περιόδῳ, συνηρώτησε τὰς [a] ἀναγιγνώσκοντας, λόγον πάνσοφον δεῖξαι σπεύδων, ὡς μόνῳ ἂν τῷ σοφῷ [b] πρέποι ἱστορίαν συγγράφειν. εἶτα μὴ μικρὸν, ἀλλὰ συλλογισμὸς, εἶτα ἄλλο· καὶ ὅλως ἐν ἅπασι σχεδὸν συνηρώτηλο αὐτῷ τὸ προοίμιον τὸ ἐκ κολακείας ἐς κόρον· καὶ τὰ ἐγκώμια Φορλικὰ, καὶ κομιδῇ βωμολοχικά· οὐκ ἀσυλλόγιστα μέντοι, ἀλλὰ συνηρωτημένα, καὶ συνηγμένα καὶκεῖνα. καὶ μὴν καὶκεῖνο Φορλικὸν ἔδοξέ μοι, καὶ ἧκιστα Φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, καὶ πώγωνι πολιῷ καὶ βαθεῖ πρέπον, τὸ ἐν τῷ προοιμίῳ εἰπεῖν, ὡς ἐξαίρετον τοῦτο ἔξει ὁ ἡμέτερος ἄρχων, ὅτε τὰς πράξεις καὶ Φιλόσοφοι ἤδη συγγράΦειν ἀξιοῦσι. [c] τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἴπερ ἄρα, ἡμῖν [d] ἔδει καταλιπεῖν λογίζεσθαι, [e] ἢ αὐτὸν εἰπεῖν.

Καὶ μὴν ὑπ' ἐκείνου ὅσιον [f] ἀμνημονεῦσαι, ὃς τοιάνδ' ἀρχὴν ἤρξατο. Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων, καὶ Περσέων· καὶ μικρὸν ὕστερον· ἔδει γὰρ Πέρσησι γενέσθαι [g] κακῶς· καὶ πάλιν, ἦν Ὀσρόης, ὃν οἱ Ἕλληνες Ὀξυγόην ὀνυμένουσι· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα.

statim prima prooemii periodo, interrogatione aggressus est lectores suos, studuitque sapientissimam rationem ostendere, *solum nempe sapientem decere historiam scribere.* Deinde paucis interjectis, syllogismus alius. Et in universum omni genere argumentandi per quaestiones compositum ipsi fuerat prooemium. Adulationis *hic fuit* ad satietatem, laudes importunae, & plane parasiticae; neque illae tamen extra syllogismum, sed interrogatae & collectae ipsae etiam. Verum illud quoque importunum mihi videbatur, & minime virum philosophum, & barbam canam prolixamque decens, quod in prooemio dixit, *illud eximium habiturum nostrum principem, cujus actiones etiam philosophi scribere jam dignentur.* Tale quid enim, si modo *omnino veri quid subest*, nobis existimandum relinquere potius oportebat, quam ipsum dicere.

18. Neque vero fas fuerit mentionem praetermittere illius, qui hoc coepit exordio. *Venio dicturus de Romanis & Persis.* Et paullo post, *debebat enim Persis male evenire.* Et rursus, *erat Osroës, quem Graeci Oxyrhoën appellant.* Et alia id genus mul-

a Ἀναγιγνώσκοντας] Ἀναγινώσκοντας M. & Fl. Sed vulgatam exhibent *Ald. J. P. H.* &c. b. Πρέποι] Πρέπει Fl. Ceterae & M. Πρέποι. c Τὸ γὰρ τοιοῦτον] Τῷ γὰρ τοιούτῳ ἰδίᾳ Coll. Nil mutant Edd. & M. nisi quod Fl. τοιοῦτο. d Ἔδει] Ἔδειτε P. e Ἢ] Μᾶλλον ἢ Pell. f Ἀμνημονεῦσαι] Ἀμνημονῆσαι W. g Κακῶς] Κακὰς J.

41. Τὸ γὰρ τοιοῦτον] Γραπ. τῷ γὰρ τοιούτῳ ἰδίᾳ. G.

27. Συνηρώτησε τὰς ἀναγιγνώσκοντας] Dialectice cum lectoribus disseruit. ut eis pauca, ἀλλὰ συνηρωτημένα καὶ συνηγμένα καλεῖν. Sed dialectice interrogata collectaque etiam illa. *Th. M.*

42. Ἢ αὐτὸν εἰπεῖν] Facessat illud μᾶλλον quod *Pell.* intrudit, in aliis Codd. & Edd. autem rectius abest; quum satis per se elliptice intelligi soleat, ut in *Euang. Luc.* XVIII. 14. κατεβῆ οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος. Ad quae verba plura *L. Bos.* Conf. nos supra ad Dial. *pro Lapsu* c. 12. ubi μᾶλλον etiam post ἄτοπον omitti solere notavimus, & forsan pluribus indicabimus infra ad *Gall.* c. 18. *J. F. R.*

44. Ἀμνημονεῦσαι] Citatur e *Laërtio* τὸ ἀμνημονεύειν. *F. G.*

Ἀμνημονεῦσαι] Ἀμνημονεύειν eodem sensu dixit *Laërt.* quod ego ad Laërtium observavi. *Immemoria* similiter pro oblivione, usurpavit *Papinianus* l. 44. de acquirenda vel amittenda possessione: *peregre profecturus pecuniam in terra, custodia causa, condiderat: cum reversus locum thesauri immemoria non repeteret, an desisset pecuniam possidere.* *AE. M.*

Ἀμνημονεῦσαι] Non oblivionem hic significat, ut Viro summo visum. Sed verti necessario, uti fecimus, debet. V. Ὀρχ. c. 20. ubi quidem ἀμνημοσύνη est, ut & apud *Thucyd.* III. 40. At hic apud *Lucianum* eodem modo usurpatum vides ἀμνημοσύνῳ. In W. tamen ἀμνημονῆσαι legitur. *M. du S.*

45. Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων] Vid. *Herodot.* I. 8. & II. 161. *M. du S.*

48. Ὀσρόης] De hoc vid. not. *Sonlii* cap. seq. *J. F. R.*

50. Ὅμοιος

multa. Vides, ſimilis hic illi alteri, niſi quod iſte quidem Thucydidi, hic vero Herodoto admodum erat ſimilis.

19. Alius quidam dicendi facultate nobilis, Thucydidi autem ſimilis ipſe quoque, aut paullum illo melior, qui urbes omnes, & omnes montes, & campos & fluvios diſertiſſime elocutus fuerit, & vehementiſſimum, ut putabat, illud, *In hoſtium capita malorum depulſor vertat!* Tantum frigus inerat ſupra Caſpias nives & glaciem Gallicam. Clypeus igitur Imperatoris toto vix libro ab illo deſcriptus eſt, & *Gorgo* in umbone, *& oculi illius ex caeruleo & albo ac nigro, & balteus colore iridis, & dracones flexi in capreolos, & in cincinnos plexi.* Vologeſi quidem braccae, aut frenum equi, Hercules, quot millia verſuum ſingula horum *occupant!* & qualis caeſaries Oſrois fuerit, cum Tigrin transnaret: & in quale antrum confugerit, hederae & myrti & lauri, ingenio ſibi ſuo implexarum, & umbroſum illud undique facientium. Vide, quam iſta ſint neceſſa-

50 [h] ὁρᾷς, ὅμοιος ἔστος ἐκείνῳ, πᾶς' ὅσον ὁ μὲν, Θουκυδίδῃ, ἔστος δὲ, Ἡροδότῳ εὖ μάλα ἐῴκει.

Ἄλλος τις ἀοίδιμος ἦλθε λόγων δυνάμει, Θουκυδίδῃ καὶ αὐτὸς ὅμοιος, ἢ ὀλίγῳ ἀμείνων αὐτοῦ, πάσας πόλεις, καὶ πάντα ὄρη, καὶ πεδία, καὶ ποταμοὺς ἑρμηνεύσας πρὸς τὸ σαφέστατον, καὶ ἰσχυρότατον, ὡς ἤθελε· τὸ δὲ, ἐς ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακος τρέψειε· τοσαύτη ψυχρότης ἐνῆν ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν χιόνα, καὶ τὸν χρύσαλλον τὸν Κελτικόν· ἡ γοῦν ἀσπὶς ἡ τοῦ αὐτοκράτορος, ὅλῳ βιβλίῳ μόγις ἐξηρμηνεύθη αὐτῷ, καὶ Γοργὼν ἦλθε τοῦ ὁμφαλοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκ κυανοῦ, καὶ λευκοῦ, καὶ μέλανος, καὶ ζώνη [i] ἰριοειδὴς, καὶ δράκοντες ἑλικηδὸν, καὶ βοστρυχηδόν. ἡ μὲν γοῦν [k] Οὐολογέσου ἀναξυρὶς, ἢ ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου, Ἡράκλεις, ὅσαι μυριάδες ἐπῶν ἕκαστον τούτων, καὶ οἷα ἦν ἡ Ὀσρόου κόμη, διανοοῦ τὸν [l] Τίγρητα, καὶ ἐς οἷον ἄντρον κατέφυγε κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων, καὶ σύσκιον ἀκριβῶς ποιούντων αὐτὸ, σκόπει ὡς ἀναγκαῖα τῇ

[h] Ὁρᾷς, ὅμοιος] Sic Edd. Ὁρᾷς ἐχ' ὅμοιος Angl. & P. [i] Ἰριοειδὴς] Ita recte inveni in P. S. H. Ald. Fl. F. B2. Ἡροειδὴς male J. & marg. AIW. & L. Ἐροειδὴς Angl. & G. Ἰροειδὴς P. Vulgatae vero adſentitur M. [k] Οὐολογέσου] Sic legere J. Fl. H. B2. & M. notat M. duS. [l] Τίγρητα] Nihil mutant J. Fl. P. H. & M.

50. Ὅμοιος] Ante hanc dictionem eſt οὐχ in Angl. Cod. mendoſe. J.B.

Ibid. Οὐχ ὁμ.] A. & P. In impreſſis nihil. Forſan ſcripſerat Lucianus; ὡς ὁμ. quod eodem redit, & facile a Librario poſt ὁρᾷς omiſſum fuerit. M. duS.

Ὁρᾷς, ὅμοιος] Non ita abſurda eſt lectio Codd. οὐχ inſerentium, ut *Bourdel.* pronuntiat, poteſt enim interrogandi more accipi; nam vulgata hiat. Sed malim ὡς ὅμοιος legere, formula in his uſitatiſſima. J.F.R.

62. Γοργὼν ἐπὶ τοῦ ὁμφαλοῦ] Ex initio Iliad. Λ. ubi Agamemnonis clypeus ſic deſcribitur. J.G.G.

Γοργὼν] Vid. *Hom.* Il. A. 36. & E. 741. M. duS.

64. Καὶ ζώνη ἰριοειδὴς] Mſ. ἱροειδὴς. male, vide *Hom.* Il. Λ. v. 27. J.G.G.

Ibid. Ἰριοειδὴς] Angl. ἰροειδὴς. J.B.

Ἰριοειδὴς] L. & Ed. J. ἱπποειδὴς, P. Ἰροειδὴς: corrupte omnes. M. & Edd. reliquae ut edi curavimus. M. duS.

Ἰριοειδὴς] Cum propter variationis multitudinem editionum notas admodum perplexe notaſſet *Solanus*, ipſas denuo conſului, & quinque priores ſic ut edidi habere deprehendi, cumque id firmetur ex *Homero*, Iliad. A. 27. ubi poſt memoratos eosdem colores, etiam ſequitur: ἑκατερθ' ἴριος εἰσιόσης, nihil jam moror ceterorum Codicum varietates. J. F. R.

66. Ἀναξυρὶς] Vid. *Spanh.* 538. qui in nummis ea femoralia exhibet. De his Briſſonius aliique paſſim, vide, ſi lubet, not. ad *Philoſtr.* p. 34. M. duS.

68. Ὀσρόου κ.] Hujus jam ſupra nomen vidimus c. 29. vid. & c. 21. unde patet ducem eum fuiſſe exercitus, a quo fuſus eſt Severianus. Nam quod fugientem hic audis, debetur hoc vanitati ſcriptoris. De coma Parthorum vid. *Spanh.* 490. M. duS.

69. Τίγρητα] Conf. hoc *Dial.* c. 30. M. duS.

70. Κιττοῦ] Κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων. Interpr. *hedera, myrto lauroque, quae eodem loco creverant.* Sed voluit haud dubie Lucianus, frondes earum arborum ſe invicem attigiſſe, implicitas fuiſſe, & in unum quaſi coaluiſſe. H. V.

τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα, καὶ [a] ὡς οὐκ ἄνευ [b] αὐτῶν, ἥδει μού τι τῶν ἐκεῖ πραχθέντων.

Ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τοῦ ἐν τοῖς χρησίμοις, ἢ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἐπὶ τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἄντρων ἐκφράσεις τρέπονται. καὶ ὁπόταν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἐμπέσωσιν, ἐοίκασιν οἰκέτῃ νεοπλούτῳ, [d] ἄρτι τῶν δεσπότου κληρονομήσαντι, ὃς ὅτε πλουτεῖν ἐδόκει οὐδὲν ὡς χρὴ περιέβαλλετο, οὔτε δειπνῆσαι κατὰ νόμον, ἀλλ' [e] ἐμπηδήσας πολλάκις, [f] ὀρνίθων, καὶ συείων, καὶ λαγῴων πρόκειμένων, [g] ὑπερεμπίπλατο ἔστιν τινος, ἢ [h] ταρίχου, ἐς ὃ ἂν διαῤῥαγῇ ἐδίων· ὅτῳ δ' ἦν, ὃν πρόσθεν, καὶ τραύματα συνέγραφε πάνυ ἀπίθανα, καὶ θανάτους ἀλλοκότους. ὡς εἰς δάκτυλον τοῦ ποδὸς ἢ μέγαν τρωθείς τις, αὐτίκα ἐτελεύτησε· καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνου Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τῶν πολεμίων [k] ἐξέθανον· ἔτι δὲ, καὶ ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ, τοῦτο μοι, καὶ ὧδε τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τῶν

ria hiſtoriae, & quam ſine iſtis nihil intellexiſſemus eorum, quae ibi geſta ſunt!

20. Prae imbecillitate enim in utilibus *recte verſandi*, aut ignorantia dicendorum, ad tales regionum & antrorum deſcriptiones confugiunt, & cum in multas magnasque res incidunt, ſimiles ſunt ſervo divitiarum inſueto, creta nuper demum domini ſui hereditate, qui neque veſtis novit quemadmodum induenda ſit, neque ex more cibum capere: ſed irruens ſaepe, cum tamen aves, & ſuillae, & lepores appoſiti ſint, in pulmentum aliquod aut ſalſamentum usque eo oppletur, ut ne rumpatur *metus ſit*. Ille igitur, quem modo dicebam, etiam vulnera deſcripſit omnino improbabilia, & mortes abſurdas, ut aliquis in pollice pedis vulneratus ſtatim exſpiraverit; &, ut inclamante ſolum Priſco duce, ſeptem & viginti hoſtium mortui ſint. Inſuper etiam in caeſorum numero, idque etiam praeter ſcripta in principum epi-

a Ὡς] Ὥν P. b Αὐτῶν] Deeſt in W. c Γὰρ] Nihil mutant *J. H. B2. P. Fl.* & M. d Ἄρτι τῶν δεσπ. πλ.] Sic *Fl. H. P. S.* Ἄρτι πλησ. τῶν δ. inverſo ordine *J.* & W. e Ἐμπηδήσας] Ἐκπηδήσας L. f Ὀρνίθων] Ὀρνιθίων marg. *A1W.* & mox λαγώων. g Ὑπερεμπίπλατο] Sic *B2. Fl. J. H. P.* &c. Ὑπερεμπίμπλατο W. h Ταρίχου] Ταρίχους marg. *A1W.* i Εἴκοσι] Sic edo ex Codd. M. P. L. A. G. Ἑπτὰ & εἴκοσι Edd. omnes abſurde. k Ἐξέθανον] Ita G. & W. Ἀπέθανον Edd.

84. Ὑπερεμπ. ἵππους] * Ἀττικὴ ἡ σύνταξις. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους † λέγειν Ἀττικῶν· αὐτοὶ γὰρ ἔφαγον, φασὶ, τῶν ἄρτου, καὶ πατέαγα τῶν κρεῶν. Ἔτος ὧδε ὅπερ ἐν ‡ ἱρεμχθὶν. *V.*

* Hoc Scholion male relatum ad verba Οὔτε διατῆσαι κατὰ νόμον, indicante *Solano*, eo quo pertinet, retuli. *J. F. R.*

† Λέγειν] Λέγεται Edit. *Cler.* quam correxit *M. du S.*

‡ Ἐρεχθὶν] Ἐρχθὶν. M. Addi debuit & eiimm. &c. *Sic Galenus* &c. *M. du S.*

75. Γὰρ] Mallem γοῦν. *M. du S.*

79. Νεοπλούτῳ] Sic ſupra *Tim.* c. 5. & non ſemel alibi (ex diviſione *Solani*; quare ſuſpicor jam eſſe caput 7. vel 8. quod quaeſitum irem, ſi eſſet tanti.) *M. du S.*

85. Ταρίχου] Salſamenta enim, uti & ἰτρὸς, tenuiorum cibus. Unde proverbium ταρίχους ἀξιώτερον, quo uſus eſt *Ariſtoph.* in Veſpis. Vide etiam *Theophr.* Char. π. ἀγροικίας. *M. du S.*

90. Πρίσκου] Bellum hic in Armenia geſſit, quod captis ab eo Artaxatis An. Chriſt. 164. confectum eſt. V. *Capitol.* in M. Aurelio cap. 8. Statius Priſcus. *M. du S.*

91. Ἑπτὰ καὶ ἐπτώ] Angl. εἴκοσι. *J. B.*

Ἑπτὰ & εἴκοσι] A. G. M. P. & L. In impreſſis omnibus pro εἴκοσι, legebatur ὀκτώ. *M. du S.*

Ibid. Ἐξέθανον] Procul dubio recte Mſ. Angl. & noſter: καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνου Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τῶν πολεμίων ἀπέθανον, aut ut meus liber, ἐξέθανον. ſic mox iidem codices Κρόνιος, non κρόνος. Illo enim exprimere Graece voluit *Saturninum*. κρόνος enim non *Saturninus*, ſed *Saturnus*. *J. G. G.*

Ἐξέθανον] Sic praeter Mſ. Gr. etiam M. In reliquis ἀπέθανον. *M. du S.*

94. Ἀρχόντων ἐπιστολαῖς] Quas epiſtolas intelligat, haud facile dixeris. Sed tum ex phraſi τῶν ἀρχόντων, tum ex hiſtoria, quae memorat Lucium Verum, dum bellum illud gerebatur, ſediſſe Antiochiae, proclive eſt ſuſpicari de literis Priſci & Caſſii, ad Imperatorem L. Verum, intelligendum eſſe, quas vul-

epistolis mentitus est. Ad Europum enim hostium quidem cecidisse trecenties, & septuagies mille ducentos & sex: Romanorum vero solos duos, saucios autem factos novem. Haec nescio an sanae mentis aliquis ferat.

21. Verum illud quoque dicendum, quod non pusillum est. Prae nimio Atticismi studio, & accuratissimae circa linguam puritatis, ausus est talia etiam Romanorum nomina facere, & transferre in Graecum, ut pro Saturnino Κρόνιον diceret, Φρόντιν autem Frontonem, Titianum porro Τιτάνιον, & reliqua magis etiam ridicula. Ad haec idem hic de Severiani exitu scripsit, deceptos esse alios omnes, qui ferro illum mortuum putent; periisse autem virum inedia, hoc enim mollissimum mortis genus illi visum, ignorans, totum quod

ἐχόντων ὑπὸ τολαῖς ἐφεύσαλο. ὅτι γὰρ Εὐρώπῳ, τῷ μὲν πολεμίων, ἀποθανεῖν μυριάδας ἑπτὰ, καὶ τριάκοντα, καὶ ἓξ πρὸς διακοσίοις· Ῥωμαίων δὲ, μόνους δύο, καὶ τραυματίας γενέσθαι ἐννέα· ταῦτα οὐκ οἶδα εἴ τις ἂν εὖ φρονῶν, ἀνάσχοιτο.

I Καὶ μὴν καὶκεῖνο λεκτέον, ὡ μικρὸν ὄν. [m]ὑπὸ γὰρ τῆ κομιδῆ Ἀτθικὸς εἶναι, καὶ ἀποκεκαθάρθαι τὴν φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέσταλον, ἠξίωσεν οὕτω καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι τῶ Ῥωμαίων, καὶ μεταγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικὸν, ὡς [n]Κρόνιον μὲν, Σατυρνῖνον λέγειν, Φρόντιν δὲ, τὸν Φρόντωνα, Τιτάνιον δὲ, τὸν Τιτιανὸν, καὶ [o]τἆλλα πολλῷ γελοιότερα. ἔτι ὁ αὐτὸς οὗτος, περὶ τὸν [p]Σεβηριανῆ τελευ-
10 τῆς ἔγραψεν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πάντες, ἐξηπάτηνται οἰόμενοι ξίφει τεθνάναι αὐτὸν, ἀποθάνοι δὲ λιμῷ, σιτίων ἀποχόμενος· τοῦτον γὰρ αὐτῷ ἀλυπόταλον δόξαι τὸν θάνατον· οὐκ εἰδὼς ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκεῖνο πᾶν, τριῶν,

l Ἐννέα] *ee.* Angl. & P. Vulgatam servant Edd. & M. *m* Ὑπὸ] M. P. L. & *Fl.* Edd. cett. ὑπὲρ. *n* Κρόνιον] Κρόνου Edd. omnes, praeter *J.* quae Κρόνιον, quam lect. firmant Codd. A. G. P. L. Κρονίων W. *o* Τἆλλα] Ἄλλα W. Τἄλλα *J. H. S.* Τἆλλα *Fl. P.* recte. *p* Σεβηριανῆ] Edd. fere omnes male Σεβηριανὸ, praeter *S.* & *B* 2. *Aldina* eodem vitio laborat, quae paullo post tamen recte Σεβηριανὸς habet. Σευηρ— W. ubique.

6. Σατουρνῖνον λέγειν] Σάτουρνον δὲ Ῥωμαῖοι τὸν Κρόνον λέγουσιν. *V.*

vulgaverint Imperatores, ut tanta victoria innotesceret. *M. du S.*

Ibid. Ἐδρέτῃ] Urbs est Mediae, inquit *Palmerius*. In tabulis Geographicis cis Euphratem, in Cyrrhestica ponitur. *M. du S.*

95. Μυριάδας ἑπτὰ] Cum conjungi etiam possint ad ultimam numerorum classem constituendam τριάκοντα ἓξ ἑξ, orietur numerus modestior 70236. Sed qui mentiuntur, tales minutias non curant. Mendacia, ut illa JCtorum favorabilia, sunt laxae interpretationis. *J. M. G.*

98. Ἐννέα] Angl. *ee.* *J. B.*

2. Ὑπὲρ] Flor. ὑπὸ. *J. B.*

Ὑπὸ] M. P. L. & Ed. *Fl.* Reliquae ὑπὲρ. *M. du S.*

6. Κρόνιον] Angl. Κρόνιον. *J. B.*

Κρόνιον] Sic habet etiam P. L. & Ed. *J.* W. vero Κρόνιον. Libellum *de morte peregrini* amico inscribit, cui hoc nominis erat; Cave putes hunc fuisse *Saturninum*. Extat etiam nomen hoc apud *Plutarchum* in Mario. *Frontonem* quod attinet, fuit quidam *Fronto* Philosophus, M. Aurelii praeceptor. V. *Xiph.* sub finem M. Antonini, & M. Antoninum ipsum. I. 11. vide etiam *Xiphil.* in Adrian. 265. D. de Corn. Frontone, Jurisconsulto insigni. Sed hi omnes nihil ad historiam illam, ni fallor. *M. du S.*

9. Σεβηριανοῦ] Hoc nomen, ut & sequens Osroës paulo aliter in Ἀλεξ. c. 27. efferuntur, ita tamen, ut facile eosdem homines agnoscas. Apud *Xiphilinum* (& nostrum infra) Σεβηριανὸς. In Adrian. 265. A. bis, & B. vide & 268. ubi caedes ejus narratur, cum nonagenarius esset, tantaeque virtutis, ut a Trajano Imperio dignus pronuntiatus fuerit. Patrem Luciani fuisse credo. Sed alio in loco (257. A.) aliter idem, nempe Σερουιανὸς. Sed hic a nostro diversus, de quo vide in M. Aur. 270. C. ubi Σεβηριανὸς scribitur; & Ἐλάγεια dicitur Armeniae locus, in quo circumventus Romanorum exercitus internecioni totus datus est. M. Σευηριανὸς ubique. *J.* Edit. & aliae nonnullae hic & mox iterum Σεβήριανὸς, quae cum deinde Σεβηρ— recte scribant, nos & hic recte scribi curavimus, uti ante nos *B* 2. & *Benedictus* fecerant. *Severianus* autem hic Gallus dicitur a nostro Ἀλεξ. c. 27. Armeniamque invasurus Alexandri Oraculum consuluit, quo responso, quove exitu, ibidem disces. *M. du S.*

τριῶν, οἶμαι, ἡμερῶν ἐγένετο· ἀπόσιοι δὲ, καὶ ἑπτὰ διαρκῆσιν οἱ πολλοί· ἐκτὸς εἰ μὴ τῦθ' ὑπολάβοι τις, ὡς [a] Ὀσρόης εἱστήκει θεώμενος ἐφ' ᾧ [c] Σεβηριανὸς λιμῷ ἀπόληται, καὶ [d] διὰ τοῦτο οὐκ [e] ἐπήγαγε διὰ τ ἑβδόμης.

sille passus est, trium, puto, dierum fuisse; qui vero cibo abstinent, etiam septem dies durare multos; nisi quis hoc putet, stetisse Osroën expectantem dum fame periret Severianus, & ob id ipsum per septem dies non supervixisse.

Τὰς δὲ καὶ ποιητικοῖς ὀνόμασιν, ὦ καλὲ Φίλων, ἐν ἱστορίᾳ χρωμένους, πῶς ἄν τις θείη, τὰς λέγουσας, ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανὴ, τὸ τεῖχος δὲ πεσὸν, μεγάλως ἐδύπησε; καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τ καλῆς ἱστορίας· [g] Ἔδεσσα μὲν δὴ οὕτω τοῖς ὅπλοις περιεσμαραγεῖτο, καὶ [h] ὀτοβος ἦν, καὶ κόναβος ἅπαντα ἐκεῖνα, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμερμήριζεν, ᾧ τρόπῳ μάλιστα προσαγάγοι πρὸς τὸ τεῖχος· εἶτα μεταξὺ οὕτως εὐτελῆ ὀνόματα, καὶ δημοτικὰ, καὶ πλωχικὰ πολλὰ παρενεβέβυστο, τὸ, ἐπέστειλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, καὶ, οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ [k] ἐγχρήζοντα, καὶ, ἤδη λελυμένοι περὶ αὐτὸς ἐγίγνοντο. καὶ τὰ τοιαῦτα·

22. Eos vero quo quis loco ponat, jucundissime Philo, qui Poëticis in historia verbis utuntur, *deditque stridorem Machina, procumbensque murus tonuit vehementer?* Et rursus in alio libro praeclarae historiae, *Edessa quidem igitur adeo quassis circumsonat armis, strepitusque fuere & tumultus illa omnia.* Et *Dux versat sub pectore curas, qua maxime ratione ad muros accedat.* Deinde inter haec vilia adeo nomina, & plebeia & mendicorum propria multa inculcata erant, *Epistolavit campidoctor Domino*, &, *Milites mercabantur illa quibus indigebant*, &, *Jam loti ad illos aderant*,

a Ἑπτὰ] Ἑξ ἑβδόμης W. Vulgatam tuentur *Fl. J. H. P.* b Ὀσρόης] Ὀσρόης τις W. c Σεβηριανὸς] Hic rursus quaedam male Σεβηρ— praeter *Ald. Fl. S. H.* & *B2.* d Διὰ τοῦτο] Διατοῦτο *J.* uno verbo. e Ἐπήγαγε] Sic *Fl. J. H. P.* Ἔπηγε W. L. & marg. *AIW.* f Τῆς ἑβδόμης] Τῆς ζ. *Fl.* g Ἔδεσσα] Αἴδεσσα W. Nihil a vulg. abeunt *Fl. J. H. P.* h Ὀτοβος] Ὄτοβος W. i Δημοτικὰ] Edd. male Δημοτικὰ secunda longa, excepta *S.* & *B2.* quae *o* habent cum Cod. M. k Ἐγχρήζοντα] Sic *J. Ald. Fl. H. P, S.* Ἐγχρήζοντα sine puncto subscripto M. Quin immo *Fl.* i plane exprimit ἐγχρηίζοντα exhibens.

27. Ὀτοβος ἦν & κόναβος] Ἦτοι κρότος & θόρυβος, καὶ ψόφος. ἀσαύτως & κόναβος. *G.*

18. Σεβηριανὸς] Σεβηριανὸς λιμῷ (non λίμῳ, ut est in animadv. Cl. *Bos*) ἀπόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐπήγαγε διὰ τ ἑβδόμης. Sensus verborum est: *Severianum intra triduum mortuum fuisse, quum inediam ad septimum usque diem perferant plerique; nisi si quis adstitisse putet Osroëm, & exspectasse, donec fame enectus esset Severianus, & propterea eum non produxisse vitam per hebdomada.* Interpres postrema sic reddiderat: *& ob hoc eum per septem dies in aciem non eduxisse.* Verum hoc denotare ἐπάγειν, unde didicerit ille, nescio. Est ἐπάγειν hic absolute positum pro ἐπάγειν τὸν βίον, h. e. *insuper agere vitam, producere vitam*, quemadmodum ἄγειν & διάγειν absolute etiam usurpatur sine voce βίον. Haec in animadverss. p. 63. *L. Bos.*

19. Ἐπήγαγε] Recte quidem Cl. *Bos* hoc verbum modo exposuit; non tamen est quod adeo praecise neget id quoque in aciem educere significare posse; nam ἐπάγω & προσάγω in bellicis expeditionibus frequens, pro *irruo, induco exercitum* in hostem; adeoque non ita longe abludit ab *educere in aciem*. Dixi, credo, de hoc significatu, ex *Arrian.* Exped. I. 1. p. 6. &c. ad *Hermot.* c. 68. Verum ideo nihilo minus vetus priscina erat absurda; quare eam mutavi. *J. F. R.*

20. Διὰ τ ἑβδόμης] Sic apud *Athen.* 301. A. διὰ δωδεκάτης. V. *Casaub.* & II. 15. *M. du S.*

23. Ἐλέλιξε] Ἐλέλιξε δὲ μηχανὴ, & τὸ τεῖχος δὲ πεσὸν μεγάλως ἐδύπησε, ut & sequentia sunt verba Homerica. *J. G. G.*

Ἐλέλιξε] Vide Il. A. 530. μύγησε δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπος. *M. du S.*

24. Ἐδούπησε] Voce δοῦπος utitur *Xen.* p. 164. 35. Sed nullibi, credo, verbo; praesertim cum μεγάλως &c. Vox Homero familiaris. Il. Δ. 504. Et ad quae paullo post sequuntur, conf. eundem Il. B. 210. & B. 3. *M. du S.*

26. Ἔδεσσα] Edessa Arabiae civitas, antea Antiochia dicta, ut scribit. *Plin.* l. V. c. 24. *G. C.*

Ἔδεσσα] Olim Antiochia ad Καλλιρόην dicta. V. *Plin.* V.

erent, & similia: ut similis ea res esset tragoedo, qui altero quidem pede alto cothurno nitatur, alterum autem sandalio devinctum gerat.

ὥστε τὸ πρᾶγμα εἰκὸς εἶναι τραγῳδῷ, τὸ ἕτερον μὲν πόδα, ἐπ' ἐμβάτου ὑψηλοῦ βεβηκότι, θατέρῳ δὲ, σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ.

23. Ac videas etiam alios, prooemia quidem splendida & tragica & ad excessum usque longa scribentes, ut speres te mira quanta post isthaec omnino auditurum: at ipsum corpus historiae pusillum quoddam & ignavum subjungentes, ut hoc etiam simile videatur puerulo, si qua Cupidinem vidisti sic ludentem, persona Herculis maxima, aut Titanis, caput occultantem. Statim igitur qui audiere, illud subjiciunt: *Parturiunt montes.* Oportet autem non ita esse, sed similia omnia, & ejusdem velut coloris, consentiensque capiti corpus reliquum, ne galea quidem sit aurea, thorax autem omnino ridiculus, ex pannis alicunde, aut pellibus putridis consutus, & vimineus clypeus, porcina autem circa tibias.

Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἴδοις ἂν, τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ συγγράφοντας, ὡς ἐλπίσαι θαυμαστὰ ἡλίκα τὰ μετὰ ταῦτα πάντως [m] ἀκούσεσθαι, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ τῆς ἱστορίας μικρόν τι καὶ ἀγεννὲς [n] ἐπάγοντας, ὡς καὶ τοῦτο ἐοικέναι παιδίῳ, εἴ τῳ ἔρωτα εἶδες παίζοντα, πρόσωπεῖον Ἡρακλέους μάμμεγα, ἢ Τιτᾶνος ἐπικείμενον· εὐθὺς γὰρ οἱ ἀκούσαντες ὑπῳθέγγονται [o] αὐτοῖς, τὸ, Ὠδίνει ὄρη. χρὴ δὲ μὴ οὕτως, ἀλλ' ὅμοια τὰ πάντα, καὶ ὁμόχροα εἶναι, καὶ συνᾴδοντα τῇ κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὡς μὴ χρυσοῦν μὲν τὸ κράνος εἶναι, θώραξ δὲ πάντως γελοῖος ἐκ ῥακῶν ποθὲν, ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαπυμένος, καὶ ἡ ἀσπὶς οἰσυίνη, καὶ κνημῖδες ἐπὶ ταῖς κνήμαις. ἴδοις γὰρ ἄν

l Μετὰ ταῦτα] Μεταταῦτα junctim *J. H. Ald.* & *Fl.* *m* Ἀκούσεσθαι] Ἀκούσεσθε W. male. *n* Ἐπάγοντας] Ἐπαγάγοντας M. Vulg. habet *Fl. J. H. P.* &c. invenio, alioqui facile admisissem. *o* Χρὴ δὲ] Χρὴ δὲ εἶναι, W. At illud εἶναι in nulla Ed.

49. Ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς] Ἐπὶ τῶν μεγάλας ἀρχὰς λαμβανόντων τὸ ἐπίφθεγμα. *V.* Parturient montes] Proverbium tritum. *G.*

50. Ὠδίνει] Ὠδίνει ὄρος, καὶ ἔτικε μῦν. Παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλα μὲν ὑπισχνουμένων, καὶ κενὸν ἔργον τελούντων. *V.*

55. Οἰσυίνη] Ἐκ λύγων πεπλεγμένη. *V.*

* Τεπεχνομ.] In Ed. *Cler.* male ἐπισχνομ.

V. 24. & *Spanh.* 602. *M. du S.*

31. Δημοδικὰ] M. & P. In reliquis δημωδικά. *M. du S.*

32. Παρενδεδ.] V. locum manifestissimum, in *Gallo* c. 11. ubi vox affinis ἐνδεδύω adhibetur. *M. du S.* Παρενδέδυτο] Infra vero, *Gall.* c. XI. ait ἐνδεδύσθαι ἐπισχνίαν. Et supra de *Merc. cond.* c. 32. συμπαρενδύσασθαι. *M. du S.*

34. Ἐγχρίζοντα] Castigat scriptorem historiae, qui alibi multa poëtica, alibi plebeia & barbara vocabula suae intexuerat historiae. Inter plebeia etiam est τὰ ἐγχρίζοντα. sed locus ille sic videtur esse interpungendus & corrigendus: καὶ οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγχρίζοντα, καὶ ἦσαν λελουμένοι περὶ αὐτὰ ἐγίνοντο. *& milites emebant sibi victum, & lauti illis indulgebant.* ἐγχρίζοντα *Ciceroni* & *Tacito* sunt *utensilia, copiae victui necessariae.* sed Graecum vocabulum apud nullum bonae notae scriptorem invenias. Paullo ante πλουσίαν ὑπόθεσιν, non *inopia multa infarta*, ut stulte & sine sententia vertit interpres, sed *mendicis conveniens*, aut, ut *Seneca* loquitur, *verba ad summam caveam spectantia.* *J. G. G.*

46. Εἰ που] Infra vero *Rhet.* c. 6. in *Junt.* legitur ἴσως τὸ Νιόβου εἶδος; quod *Solanus* ex aliis Edd. in εἰ που mutavit, cui obsecuti sumus. *J. F. R.*

50. Ὠδίνει ὄρος] Paroemiog. *J. B.* Ὠδίνει ὄρος] In fabulis hodiernis Aesopi non exstat. *M. du S.*

55. Συγκεκαπυμένος] Conf. infra Ἐπ. Κρον. c. 28. *M. du S.*

Ibid. Καὶ κνημῖδες ἐπὶ ταῖς κνήμαις] Mellei profecto interpretes. Benedictus, *& tibialia ex corio porcino falla*, male quidem, sed melius tamen quam Micyllus *& tibialia conchis incrustata aut ex corio porcino facta.* At quis dixit tibialia militum? An ita ignotae sunt ocreae, quas haud dubie nunc intellexit Lucianus. Itaque verte *& ocreas circa tibias ex corio porcino.* *J. G.*

57. Po-

ἀν ἀρθόνως τοιούτους συγγραφέας, τῶ [1] Ῥοδίων Κολοσσῶ τῶ κεφαλὴν ναυάδη σώμασι ὀπτιθέντας· ἄλλους αὖ ἔμπαλιν ἀκέφαλα τὰ σώματα εἰσάγοντας, ἀπροοιμίαστα, καὶ εὐθὺς ὅπη τ' πραγμάτων· οἱ καὶ προσελαίρίζουσι τ' Ξενοφῶντα ὕστως ἀξιάμωνον, Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος παῖδες γίγνονται δύο· καὶ ἄλλους τ' παλαιῶν· οὐκ εἰδότες ὡς δυνάμει τινὰ προοίμιά ἐστι λεληθότα τοὺς πολλούς, ὡς ἐν ἄλλοις [b] δείξομεν.

Videas enim satis multos id genus scriptores, Rhodii Colossi caput imponentes nani corpusculo: alios contra ea, trunca suo capite corpora inducentes, & statim ad res ipsas *aggressos*: qui etiam suarum partium esse volunt Xenophontem, qui ita coeperit, *Darii & Paryssatidis filii nascuntur duo*; & alios antiquorum. Ignorant nempe, esse quaedam quae vim prooemiorum habeant, licet vulgi intellectum fugiant, ut monstrabimus alias.

Καίτοι ταῦτα πάντα φορητά ἐστιν, ὅσα ἢ ἑρμηνείας, ἢ τ ἄλλης διατάξεως ἁμαρτήματά ἐστι, τὸ δὲ καὶ [c] περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι, ὃ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθμοὺς ὅλους, τίνι τ καλῶν ἔοικεν; εἰς γῆν ὅταν ῥαθύμως συνήγαγε τὰ πράγματα, ὅτε Σύρῳ τινὶ ἐντυχὼν, ὅτε τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, τῶν [d] ἐπὶ κυρείων τὰ τοιαῦτα μυθολογούντων ἀκούσας, ὥστε

24. Verumtamen illa omnia tolerabilia sunt, quaecumque aut elocutionis, aut constructionis reliquae sunt vitia. Mentiri vero circa ipsa loca, non parasangis modo, sed integris mansionibus, cui rerum bonarum simile est? Unus quippe eorum adeo supine res congessit, qui neque cum Syro unquam locutus videtur, neque, quod est in proverbio, in tonstrinis talia fabulantes audisse,

a Ῥοδίων] Ῥοδίου L. *b* Δείξομεν] Δείξομεν W. Nihil mutant Edd. priscae. *c* Περὶ] Παρὰ W. & *Fl.* male. Ceterae recte περὶ. *d* Ἐπὶ κυρείων] Sic recte marg. *AIW.* item *Fl. S.* & *A.* Ceterae pessime Ἐπικουρίων *Epicureorum.* Τῷ ἐπικυρίῳ W.

58. Ναυάδη] Μικρῷ. G.

70. Παρασάγγας] Εἶδος μέτρου Περσικοῦ ὃ ἐστὶ στάδια λ'. V.

57. Ῥοδίων] Inter Colossos & statuas ingentes imprimis celebratur Colossus Rhodius pedibus centum & quinque altus. *G.C.*

Ῥοδίων Κολοσσοῦ] Centum is & quinque pedes altus traditur fuisse, sive LXX. cubitorum. *Plin.* XXXIV. 7. *Strabo* XIV. p. 652. C. *Philostr.* Vit. Apollon. V. 7. Vide etiam *Scaligeri* animadv. in *Eusebii* Chron. No. 1794. p. 137. Chares Lyndius Lysippi discipulus fecit, duodecim annorum spatio ad id consumpto; anno ante Chr. 278. Annos 56. cum stetisset, terrae motu prostratus est, (anno ante Chr. 222.) nec unquam restitutus. Jacuit ad an. usque Christi DCLXXII. quo capta a Saracenis Rhodo, vaeniit. Post tot detrimenta, tantum aeris tamen ablatum est, ut DCCCC. Cameli eo fuerint onusti, unde calculo inito ultra 700, 000 librarum pondo fuisse liquet; Camelo cuique nempe DCCC. libris assignatis. Vid. not. nostram ad Is. *a.* c. 18. De terrae motu, quo prostratus est, videndus *Polybius.* V. p. 428. 429. *M. du S.*

Ῥοδίων] Conf. infra Icarom. c. 12. τ' Ῥοδίων Κολοσσὸν ἐξαναστήσω. Et sic saepe alibi solet. quae tamen non adduco, quia & altera lectio bona, hanc tamen, ut nostro usitatam praefero. *J.F.R.*

62. Ξενοφῶντα] At dubitari a quibusdam audio, an recte Xenophonti tribuantur illi commentarii: quorum ego rationem miror, cum & veteres agnoverint, neque quicquam sit, quod repugnet. Adde *Ael.* Var. H. VII. 14. *M. du S.*

Ibid. Δαρείου & Παρυσ.] Vid. *Xenoph.* Anab. I. *M. du S.*

70. Παρασάγγας] Vox Persica & Arabica XXX. autem stadia valet. Vid. *Herod.* II. p. 57, 2. *M. du S.*

74. Ἐπὶ κουρείων] Optime hunc locum ita restituit & vertit *Benedictus* noster, cum antea in omnibus, excepta *Fl.* conjunctim legeretur Ἐπικουρίων. Notum autem est veteres illos Athenienses in tonstrinis ad confabulandum convenisse frequentes, uti nos nunc in *coffipoliis.* Sic *Aristoph.* in Pluto p. 338.

Καί τοι λόγος γ' ἦν τ' Ἡρακλέα, πολὺς,
Ἐπὶ τοῖς κουρείοισι τ' καθημένων.

Ubi diversa quidem phrasis, sed eandem Scholiastes cum Luciano adhibet. Quo quidem in loco miror doctissimam *Daceriam* maluisse Terentium adducere (Ph. 1, 2, 39.) moris illius testem, quam aut *Lucianum* aut *Theophrastum*, apud quem etiam celebris est in

diſſe, ut de Europo verba faciens ita dicat, *Europus vero ſita eſt in Meſopotamia, manſiones duas ab Euphrate remota: condiderunt illam Edeſſeni.* Neque ſatis hoc illi fuit, verum etiam Samoſata patriam meam, ipſe vir fortis eodem in libro ſublatam, ſua cum arce & munitionibus tranſtulit in Meſopotamiam, ut includatur inter ambo amnes, quam proxime utrinque praeterlabentes, & tantum non ipſa alluentes moenia. Ridiculum autem fuerit, ſi nunc cauſſam apud te, mi Philo, dicam, non ex Parthis me eſſe, neque Interamnum hominem, quibus me correptum ſcriptor admirabilis novum colonum adſcripſit.

25. Illud etiam, Mehercule, usquequaque probabile de Severiano idem ille, interpoſito jurejurando, dixit, ſe profecto audiſſe quemdam eorum, qui ex ipſo facto aufugerint. Neque enim ferro illum vo-

περὶ Εὐρώπου λέγων, ὅτως ἔφη· Ἡ δὲ Εὔρωπος, κεῖται μὲν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, σταθμοὺς δύο τοῦ Εὐφράτου ἀπέχουσα, ἀπῴκισαν δ' αὐτὴν [f] Ἐδεσσαῖοι· καὶ οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμόσατα, αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ σὺν ἅμαξι καὶ ὁ γενναῖος, αὐτῆ ἀκροπόλει, καὶ τείχεσι, μετέθηκεν ἐς τὴν Μεσοποταμίαν, ὡς περιῤῥεῖσθαι αὐτὴν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν, ἑκατέρωθεν ἐν χρῷ παραμειβομένων, καὶ μονονουχὶ τοῦ τείχους ψαυόντων. τὸ δὲ καὶ γελοῖον, εἴ σοι νῦν, ὦ Φίλων, ἀπολογοίμην, ὡς οὐ Παρθυαίων, οὐδὲ Μεσοποταμίτης σοι ἐγὼ, οἷς με φέρων ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς [g] ἀπῴκισε.

Νὴ Δία, καὶ ἐκεῖνο κομιδῇ πιθανὸν περὶ τοῦ [h] Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἤ μὴν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων. οὔτε γὰρ ξίφει ἐθελῆσαι

e Ἀπῴκισαν] Ἀπῴκησαν W. f Ἐδεσσαῖοι] Αἰδεσσαῖοι W. g Ἀπῴκισε] Ἀπῴκησεν M. h Σεβηριανοῦ] Sic jam bene Edd. Σευηριανοῦ W. ubique.

81. Τὰ Σαμόσατα] Συμεινῶν ὅτι Σαμοσατεὺς ὁ Λουκιανός. V.

in eam rem locus in Char. p. 36. ubi vide *Caſaub.* notas p. 243. Add. *Plutarch.* 1273. qui a Theophraſto ἄκαιρα συμπόσια dictitari ait ſolita, & 903. 2. Vide etiam *Diog. Laërt.* in Pittaco p. 19. D. W. τῇ Ἐπικουρίᾳ. *M. du S.*

77. Εὔρωπος] V. ſupra c. 20. & infra c. 28. *M. du S.*

81. Σαμόσατα] Recte igitur in titulo Samoſatenſis dicitur. At non recte in plerisque, ſi non in omnibus, tabulis noſtris geographicis, ad Euphratis ripam ipſam ponuntur Samoſata. *M. du S.*

83. Μετέθηκεν] Ad h. l. haec notat Cl. *La Croze:* Complura ejusmodi in antiquis inveniri par eſt, quibus hodie conciliandis operam & oleum perdunt οἱ παλαιοὶ κριτικοί. *J. F. R.*

85. Ἐν χρῷ] Conf. ſupra *Zeux.* c. 6. f. & ſaepe alibi. *M. du S.*

91. Νὴ Δία καὶ ἐκεῖνο κομιδῇ πιθανὸν περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος ὤμοσε ἐπομοσάμενος, ἤ μὴν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων] Salmuriensis: *Quin & illud per Jovem admodum credibile idem dixit de Severiano, oppoſito juramento, quod audiviſſet ex aliquo eorum, qui ex eo ipſo opere aufugerant.* Nihil dicam de voce barbara in verſione *juramento*, pro quo Latini dicunt *jure jurando.* Ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου, non eſt *ex ipſo opere*, ſed *ex illo ipſo proelio. Thucyd.* lib. 3. & Lucianus in hoc ipſo libello c. 29. ἐν τῷ ἔργῳ *in ipſo proelio.* ſaepe ἔργον κατ' ἐξοχὴν *proelium, bellum* notat. τρωϊκὸν ἔργον *Arriano* eſt *Trojanum bellum.* Et ſic accipiendum in illo notiſſimo verſu *Homeri: Μύθων ῥητῆρ' ἔμμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων. Verborum oratorem eſſe, actoremque rerum.* Phaenicem ait Achillem docuiſſe pacis & belli artes, ut diſertus eſſet in concionibus, rebus vero gerendis ſtrenuus, & manu fortis. Apud eundem πολλὰ ἰφθὸς eſt fortis, ſtrenuus,

Κάτθαν' ὁμῶς ὅτ' ἀφθὸς ἀνὴρ, ὅτε πολλὰ ἰφθός.

Occidit tam ignavus, quam fortis. Iliad. Φ, cum Patroclum ſepeliiſſent, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται. *Euſtathius* δηλαδὴ τὰ πολέμου. ὥσπου φησὶ μέγα ἔργον ἄρας. Sic Latinis *res gerere.* Horat.

Res gerere & victos oſtendere civibus hoſtes
Attingit ſolium Jovis. *J. G. G.*

92. Ἐπομοσάμενος] Sic ſupr. *Hermot.* c. 67. Sed ἐξομοσάμενος. *Apol. pro Merced. Cond.* c. 6. *M. du S.*

σαι αὐτὸν ἀποθανεῖν, οὔτε φαρμάκῳ πιεῖν, οὔτε βρόχον ἅψασθαι, ἀλλά τινα θάνατον ἐπινοῆσαι τραγικὸν, καὶ τῇ τόλμῃ ξενίσαι· τυχεῖν μὲν γὰρ αὐτὸν ἔχοντα σαμμεγέθη ἐκπώματα ὑάλου, ἐπεὶ δὲ πάντως ἀποθανεῖν ἔγνωστο, [a] κατάξαντα τὸ μέγιστον τῶν σκύφων, ἐνὶ τῶν θραυσμάτων χρήσασθαι [b] εἰς σφαγὴν, ἐντεμόντα τῇ ὑάλῳ τὸν λαιμόν. οὕτως οὐ [c] ξιφίδιον, οὐ λογχάριον εὗρεν, ὡς ἀνδρεῖός γε αὐτῷ καὶ ἡρωϊκὸς ὁ θάνατος γένοιτο.

Εἶτα ἐπειδὴ Θουκυδίδης ἐπιτάφιόν τινα εἶπε τοῖς πρώτοις τοῦ πολέμου [d] ἐκείνου νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἠγήσατο χρῆναι ἐπιπεῖν τῷ Σεβηριανῷ. ἅπασι γὰρ αὐτοῖς πρὸς τὸν θάνατον οὐδὲν αἴτιον ἦν ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, ἢ Θουκυδίδην, ἢ ἅμιλλα. θάψας οὖν τὸν Σεβηριανὸν μεγαλοπρεπῶς, ἀναβιβάζεται ἐπὶ τὸν τάφον Ἀφράνιόν τινα Σίλωνα ἑκατόνταρχον, ἀνταγωνιστὴν Περικλέους, ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερρητόρευσεν αὐτῷ, ὥστε με νὴ τὰς Χαρίτας πολλὰ πάνυ δακρύσαι ἐπὶ τῷ γέλωτι· καὶ μάλιστα ὁπότε [f] ὁ ῥήτωρ ὁ Ἀφράνιος, ἐπὶ τέλει τοῦ λόγου δακρύων ἅμα σὺν οἰμωγῇ θείᾳ παθεῖ, ἐμέμνητο τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων, καὶ προπόσεων· εἶτα ἐπέθηκεν Αἰάντειόν τινα τιμὴν χορωνίδα. πασάμωμος γὰρ τὸ ξίφος εὐγενῶς πάνυ,

luisse mori, neque venenum bibere, neque laqueum sibi innectere, sed tragicam mortem aliquam excogitare, & ipso consilio novam. Habuisse illum forte pocula mirae magnitudinis vitrea de vitro pulcherrimo. Cum autem mori omnino decretum esset, confregisse scyphorum maximum & fragmentorum uno usum ad caedem, inciso vitri ope gutture. Adeo pugionem aut lanceolam non invenit, ut certe virilis illi & Heroica mors contingeret.

26. Deinde quando Thucydides funebrem quasi orationem habuit primis illis in bello mortuis; ipse quoque existimavit dicendum aliquid esse de Severiano. Omnibus enim illis cum Thucydide, penes quem tamen nulla caussa est illorum in Armenia malorum, certamen est. Postquam ergo sepeliit Severianum magnifice, ad sepulcrum statuit Afranium Silonem quendam, Centurionem, Periclis aemulum, qui talia ac tanta de illo declamat, ut, ita me Gratiae! multum sane lacrumarum risus mihi excusserit, & maxime cum orator Afranius in peroratione, lacrumans cum ejulatione maximi affectus indice, mentionem facit sumtuosarum coenarum, atque propinationum: deinde sumtam ab Ajacis fabula coronidem imponit. Stricto enim ense generose

a Κατάξαντα] Κατάξαντα W. Nihil mutant *Fl. J. H. P.* b Εἰς σφαγὴν] Εἰς τὴν σφαγὴν W. c Ξιφίδιον] Ξιφιδιον W. d Ἐκείνου] Ex W. & L. Ἐκείνοις enim habebant Edd. e Οὐδὲ] Οὐδὲνὸς marg. *Alde.* f Ὁ] Deest articulus in W. Adest in Edd.

2. Σκύφων] Ὁ σκύφος ἀρτεμιδῶς. G.

12. Θάψας] Παῦσον, ταλαίπωρε, ἱκανῶς σοι πέπαικται. μέχρι πότου ἀφγιλάσεις τοὺς καλαφότους; M.

4. Οὐ ξιφίδιον] Honestius nempe id mortis genus, praecipue militaribus viris, habebatur, V. *Tac.* An. XV. 67. & Lipsii notam. *Eur.* Ἑλ. p. 626. A. σφαγὰς δ' ἔχουσιν εὐγενὲς τι καὶ καλόν. *M. du S.*

7. Θουκυδίδης] Vid. *Thucyd.* L. II. c. 34. *M. du S.*

8. Τῶν πολέμου ἐκείνους νεκροῖς] Ἐκείνου γ'. *Th. M.*

Ibid. Ἐκείνου] W. & L. uti acute conjecerat *Marcilius.* In reliquis ἐκείνους. *M. du S.*

10. Οὐδὲν αἴτιον — Θουκυδίδην] Lectio marginis *Aldinae* primo intuitu blanditur, quia αἴτιος fere ubique cum genitivo construitur. Verum & accusativus recte se habet; est enim ellipsi. praepos. διὰ vel κατὰ, & significat *Thucydidem nihil culpabilem*, i. e. *propter nullam rem.* Sic οὐδέ τι αἴτιος ex *Homer.* & οὐδὲν αἴτιον ex *Herod.* dudum protulit *Steph.* in Thes. quare plura non addam. *J. F. R.*

12. Θάψας — Σεβ.] Smyrnae sepultus est; V. *Dion.* LXXI. p. 802. B. Coll. cum *Aristid.* Or. II. 13. p. 295. teste *Wottono*, qui *Dacerium* ea de re in partes vocat p. 169, Vitae *M. Aurelii*, quam Anglice cum

non

rose sane, & ut decebat Afranium, in conspectu omnium ad sepulcrum se interemit, non indignus, ita me Mars amet, qui multo ante moreretur, si quidem declamavit talia. Et hoc, ait, cum viderent praesentes, omnes admiratos esse, & supra modum laudasse Afranium. Ego vero tum reliqua illius damnabam, qui tantum non juscul orum & patinarum meminisset, illacrumareturque mentioni placentarum; hoc vero nomine maxime illum incusabam, quod non interfecto antea scriptore, qui hanc fabulam docuit, tum demum mortuus est.

ὡς Ἀφράνιον εἰκὸς ἦν, πάντων ὁρώντων, ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν ὑπὲρ τοῦ τάφου, οὐκ ἀνάξιος ὤν, μὰ τὸν Ἐνυάλιον, πρὸ πολλοῦ ἀποθανεῖν, εἰ τοιαῦτα ἐρρητόρευε· καὶ τοῦτο ἔφη ἰδόντας τοὺς παρόντας ἅπαντας, θαυμάσαι, καὶ ὑπερπαινέσαι τὸν Ἀφράνιον. ἐγὼ δὲ καὶ τἄλλα μὲν αὐτοῦ [h] καταγίγνωσκον, μανικῶς ζωμοῦ καὶ [k] λοπάδων μεμνημένου, καὶ ὑποδακρύοντος τῇ τῶν πλακούντων μνήμῃ· τοῦτο δὲ μάλιστα ἠτιασάμην, ὅτι μὴ τὸν συγγραφέα, καὶ διδάσκαλον τοῦ δράματος προαποσφάξας, ἀπέθανε.

27. Caeterum multos etiam alios similes hisce, cum enumerare tibi, sodalis, possim; tamen paucorum facta mentione ad alterum promissum meum jam transibo, ad consilium, quomodo quis scribat melius. Sunt enim, qui magna negotia & digna memoratu praetermittunt aut transcurrunt; prae insitia vero, & pulchri imperitia, atque dicendorum tacendorumque ignoratione, minima quaeque copiose admodum studioseque enarrant, diuque in iis immorantur. Velut si quis Olympii Jovis totam quidem pulchritudinem talem, tamque multiplicem, non videat, neque laudet, neque his, qui non viderunt, enarret, scamillum vero, quod ita ad normam exactus & politus sit, admiretur, & baseos pro-

Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους [l] ὁμοίους τούτοις ἔχων σοι, ὦ ἑταῖρε, καταριθμήσασθαι, ὀλίγων ὅμως ὑπομνησθείς, ὅπως τὴν ἑτέραν ὑποσχέσιν ἤδη μεταλεύσομαι, τὴν συμβουλήν, ὅπως ἂν ἄμεινον συγγράφοι τις. εἰσὶ γάρ τινες, οἳ τὰ μεγάλα μὲν τῶν πεπραγμένων, καὶ ἀξιομνημόνευτα παραλείπουσιν, ἢ παραθέουσιν, ὑπὸ δὲ [m] ἰδιωτείας, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἢ σιωπητέων, τὰ μικρότατα πάνυ λιπαρῶς καὶ φιλοπόνως ἑρμηνεύουσιν ἐμβραδύνοντες. ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν ὅλον κάλλος, [n] τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ὄν, μὴ βλέποι, μηδ' ἐπαινοῖ, [o] μηδὲ τοῖς ὐκ εἰδόσιν [p] ἐξηγοῖτο. τοῦ δὲ ὑποδήματος τοῦ, τό, τε εὐθυεργὲς καὶ τὸ εὔξεστον θαυμάζοι, καὶ τὴν κρηπῖδα τὸ εὔρυθμον,

27. Multos autem alios similes his habens tibi, o amice, enumerare, paucorum tamen mentione facta, quomodo jam promissum alterum meum persequar, consilium, quomodo quis melius scribat. Sunt enim, qui magna rerum gestarum & memoratu digna praetermittunt aut praecurrunt, prae autem imperitia, & pulchri ignoratione, & rerum dicendarum, aut tacendarum, minima quaeque diligenter & studiose admodum interpretantur, in iis immorantes. Quemadmodum si quis Jovis Olympii totam quidem pulchritudinem talem, tamque multiplicem, non videat, neque laudet, neque his, qui non viderunt, enarret, scamillum vero, quod ita ad normam exactus & politus sit, admiretur, & baseos pro-

[g] Ἀπέσφαξεν] Sic habere *J. Fl. H.* & M. notat *M. du S.* Sed & habent ceterae. [h] Τἄλλα] Τἆλλα *J. Ald.* ubique. [i] Καταγίγνωσκον] Καλαγιγνώσκων W. [k] Λοπάδων] Λεπαδίων *Fl.* Cum vulgata faciunt cett. & M. [l] Ὁμοίους] Ὁμοίως W. [m] Ἰδιωτείας] Ἰδιωτίας W. Vulgatam retinent *J. Fl. H.* P. &c. [n] Τοσοῦτον ἐ τοιοῦτον] Τοσοῦτο καὶ τοιοῦτο M. Sed postremae voci manus recentior ν addidit. [o] Μηδὲ] Μὰ δὲ *J.* [p] Ἐξηγοῖτο] Ita restitui ex W. L. Ἐξηγεῖτο Edd.

notis edidit. locus autem *Thucydidis*, quem noster hic respicit, exstat l. II. *M. du S.*

31. Λεπάδων] Flor. λεκανίων. *J. B.*

46. Τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ] De qua statua videndus omnino *Pausan.* El. p. 156. & seqq. Inter orbis miracula in primis recensetur. *M. du S.*

48. Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον] Sic nostro cum Atticis perpetuum esse τοιοῦτος pro τοιοῦτο, non opus ut hic rursum dicatur. Utrumque autem adjectivum & alibi conjungere amat, quod *Solanus* jam ante monuit. Addo igitur hic tantum *Long. Past.* L. II. p. 63. Ed. *Wech.* Τοιαῦτα ἐ τοσαῦτα παθόντες, cujus stilus cum nostri omnium optime convenit. Τοιοῦτον κάλλος pro τοιοῦτο, Idem IV. 120. Ed. *Moll.* *J. F. R.*

49. Ἐξηγ.] Sicut ἐπαινοῖ, sic & ἐξηγοῖτο legendum. *J. G. G.*

Ἐξηγοῖτο] *Graevii* emendationem confirmant Codd. W. & L. *M. du S.*

51. Καὶ τὴν κρηπῖδα τὸ εὔρυθμον] Benedictus, & *crepida concinnitatem*. An credimus? Certe si qua fides nummo, cui insculptus universus ille Jupiter, plane fuit nudipes sine ullo pedum tegumento. Et

ρυθμον, καὶ ταῦτα πάνυ μὲ πολλῆς φροντίδος [a] διεξιών.

Ἐγωγ' οὖν ἤκουσά τινος, ὃ μὴ ἐπ' Εὐρώπῃ μάχην ἐν ὁδῷ ὅλοις ἑπτὰ ἕπεσι περαδραμόντος, εἴκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι πλείω ὕδατος [b] ἀναλωκότος εἰς ψυχρὰν καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκουσαν διήγησιν· ὡς Μαῦρός τις ἱππεὺς, Μαυσάκας τοὔνομα, ὑπὸ δίψους πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη, καλαλάβοι Σύρους τινὰς τῶν ἀγροίκων, ἄριστον προτιθεμένους, καὶ ὅτι τὰ μὴ πρῶτα, ἐκείνοι φοβηθεῖεν αὐτὸν, εἶτα μὴτοι μαθόντες ὡς τῶν φίλων εἴη, καλεδέξαιλο, καὶ [c] εἰστιάσαιλο· καὶ γάρ τινα τυχεῖν αὐτῶν ἀποδεδημηκότα καὶ αὐτὸν ἐς [d] τὴν Μαύρων, ἀδελφῷ αὐτῷ ἐν τῇ γῇ στρατευομένῳ. μῦθοι τὸ μὲ τοῦτο μακροὶ, καὶ διηγήσεις, ὡς θηράσειεν αὐτὸς ἐν τῇ Μαυρουσίᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τοὺς ἐλέφαντας

portionem; eaque multa cum cura perſequatur.

28. Ego igitur novi aliquem, qui pugnam quidem ad Europum vix ſeptem totis verſibus percurreret, viginti autem vel amplius menſuras aquae (*clepſydras*) impenderet in frigidam & nihil ad nos pertinentem narrationem, ut *Maurus aliquis eques, Mauſacas nomine, prae ſiti per montes oberrans, Syros quosdam ruſticos deprehenderit, qui prandium ſibi appoſuerant, atque ut initio illi pertimuerint, deinde autem, cognito, amicum eſſe, acceperint convivio: etenim forte quendam illorum & ipſum in Maurorum terra peregrinatum eſſe, quod ſuus frater in ea regione militaret.* Hinc fabulae longae, & narrationes, *quomodo ipſe in Mauritania venatus eſſet, & ut vidiſſet elephantas multos una*

a Διεξιών] Sic Edd. & M. in quo tamen videtur fuiſſe διεξίοι; ſed mutatum eſt. b Ἀναλωκότος] Ἀναλωκότα Fl. Ἀναλωκότας W. P. Ἀναλωκότος Edd. omnes. c Εἰστιάσαιλο] Εἰστιασ. L. & Fl. d Τὴν Μαύρων] Sic recte Edd. Τὸν Μαύρον Angl. & P. Τῶν Μαύρων L. W. & Fl.

quis foret iſte narrandi contextus, ut primo totum πάνυ Jovis produxerit, in quo & omnia corpori adfixa continentur, tum diſcedat ad ὑποπόδιον, nunc aberret ad crepidas? Certe Micyllus *crepidinis concinnitatem*, quem praefero. *J. G.*

Ibid. Κρηπῖδος] Recte κρηπῖδα hic *crepidinem* Micyllus, nos *baſin*, notiore aliquantum verbo, reddidimus. *Salmurienſis* tamen, qui *crepidam* hic maluit, neſcio an recte ex eo refutetur, quod nudos pedes habet in nummis Jupiter Olympius. *Pauſanias* certe Eliac. I. p. 306, 12. χρυσοῦ ὑποδήματα illi tribuit. Idem p. 307. eam, quae hic κρηπὶς vocatur, βάθρον τοῦ θρόνου nominat; ὑποπόδιον autem Luciani ὑπόθημα τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοὺς πόδας appellat, additque ab Atticis θρανίον vocari. *J. M. G.*

53. Διεξιών] Ita M. etiam; ſed non a prima manu, videturque prius fuiſſe διεξίοι, quod magis arridet. *M. du S.*

56. Μέτρα — ἀναλ.] Non cauſidici nempe ſoli ad Clepſydras dicebant: factitabant id etiam Luciani aetate, Rhetores, ſeu Sophiſtae. Cujus rei inſigne teſtimonium exſtat apud *Philoſtratum* in Adriano Sophiſta. τῷ τῶ Ἡρώδου ἀκροατῶν δίκα οἱ ἀριστῆς (L. ἄριστοι) ἀξιούμενοι ἐπιστιτίζοιλο τῇ εἰς πάντας ἀκροάσει κλεψύδραν ξυμμιμησάμενοι ὑδρίαν εἰς ἑκατὸν ἴπη, ἃ δὴ καὶ ἐκτετάδω ὁ Ἡρώδης &c. ubi ἴπη ut & hic, *verſum* ſeu *lineam*, quam nunc dicimus, ſignificat. Verſum eodem ſenſu & uſurpant latini; *Corn. Nepos* in Epam. c. 4. & *Laſt.* II. 8. ἀναλωκότος autem ex W. & P. eſt, pro quo in reliquis ἀναλ— legitur. *M. du S.*

57. Ἀναλωκότος] Flor. ἀναλωκότα. *J. B.*

66. Ἐς τὴν Μαύρων] Angl. ἐς τῶν Μαύρων. *J. B.*

Ibid. Τὴν Μαύρων] Vulgatam, quam *J. H. Ald.* & P. ſervant, & hic ſervaſſe par erat, non ſolum quia ſic frequenter ſolet per ellipſin γῆν vel χώραν, intelligi, ſed quia ipſum γῆν mox ſequitur. *J. F. R.*

73. Ἐν Εὐρώπῃ] Supra ἐπ' Εὐρώπῃ dixit initio hujus c. 28. & infra iterum verſus ejusdem capitis finem. *M. du S.*

Ἐν Εὐρώπῃ] Confer omnino mox c. 38. ubi ἐν Ὀλύνθῳ eodem modo. Id eſt *ad* vel *prope*, non plane *in* ipſa urbe *Europo*. *Aelian.* V. H. I. 25. ἐν Πλαταιαῖς, *ad Plataeas*, ibid. ἐν Μυκάλῃ *ad Mycalen*. Ad quae verba Cl. *Perizon.* duo alia ſimilia adducit, & Latinos interdum eodem modo loqui docet. Ita quoque ἐπὶ νηυσὶ, pro *apud*, *juxta naves*, Homero uſitatiſſimum, ut Il. E. 791. Νῦν δὲ πόλεμον πόλιος, καὶ τείχεα ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι. *Nunc vero procul ab urbe cavas apud naves pugnant.* Et B. 4. Rurſum E. 36. — καθεῖσεν ἐπ' ὠκυπόροισι Σκαμάνδρῳ. *Sedere fecit AD herboſum Scamandrum*, non IN ipſum fluvium. Ibid. 598. Στῆν ἐπ' ἀκυρόῳ ποταμοῖο. *Steterit ad rapidum fluvium.* Il. A. 423. Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας Κθιζόσε βῆ. Immo & ἐπὶ, quod alias *intro* ſignif. pro *usque*, *ad*,

una pascentes, & ut parum abfuerit, quin a leone devoratus esset, & quantos Caesareae pisces emerit. Et historicus admirabilis, omissis tantis caedibus, quae circa Europum factae sunt, & invasiones, & inducias necessarias, & custodes & his oppositos custodes alios, ad seram usque vesperam abfuit, dum videt Malchionem Syrum Caesareae scaros ingentes vili pretio ementem: nisi vero nox oppressisset, forte etiam coenaturus cum illo erat, scaris jam paratis. Quae nisi cum cura scripta essent in historia, magna nos ignorassemus, & jactura Romanis intoleranda fuisset, si Mausacas Maurus sitiens, quod biberet, non invenisset, sed incoenatus in castra rediisset. Quamvis quot alia longe magis ri-

πολλὰς ἐν τῷ αὐτῷ συννεμομένας, καὶ ὡς ὑπὸ λέοντος ὀλίγου δεῖν καταβρωθείη, καὶ ἡλίκους ἰχθῦς ἐπρίατο ἐν Καισαρείᾳ· καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφεὶς τὰς ἐν Εὐρώπῃ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας, καὶ φύλακας, καὶ ἀντιφύλακας, ἄχρι βαθείας ἑσπέρας ἐφειστήκει ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους μεγάλους ἀξίους ὠνούμενον. εἰ δὲ μὴ νὺξ κατέλαβε, τάχα καὶ συνεδείπνει μετ' αὐτοῦ, ἤδη τῶν σκάρων ἑσκευασμένων. ἃ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ὀξυμελῶς τῇ ἱστορίᾳ, μεγάλα ἂν ἡμεῖς ἠγνοηκότες ἦμεν, καὶ ἡ ζημία Ῥωμαίοις ἀφόρητος, εἰ Μαυσάκας ὁ Μαῦρος διψῶν, μὴ εὗρε πιεῖν, ἀλλ' ἄδειπνος ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. καίτοι πόσα ἄλλα μακρῷ γε-

e Ἐν] Nihil variare Edd. & M. notat *M. du S.* *f* Ἐπιλάσεις] Sic restitui ex marg. *A1W.* & Codd. G. W. P. L. Ἐπιλαύσεις enim Edd. male. *g* Ἐφειστήκει] Ex W. P. & Fl. Cett. male ἀφυστήκει. *h* Ἀξίους] Ita recte Edd. Ἀξίων M. erasa quae prius fuerat litera Σ. Πολλὰ ἀξ. *Marc.* prave. *i* Ἤδη] Δὴ M. Sed notarum ut spurium.

78. Ἀξίους] Εὐώνους. G.

ad, eidem usurpatur Il. A. 71. Et εἰς Ἴλιον recte vertitur *ad* Trojam Il. E. 210. Ut innumera ejusdem similia omittam. *J. F. R.*

75. Ἐπιλάσεις] Ex Mf. scribend. καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφεὶς τὰς ἐν Εὐρώπῃ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπιλάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας. *Et divinus ille scriptor praetermisit tantas ad Europum strages, & impressiones, & foedera necessaria.* In vulgatis ἐπελάσεις. Sed ἐπιλαύνειν, est *impressionem facio, incurro.* ut statim cap. 29. καὶ πόῤῥωθεν ἐπιλαυνόντων δόξῃ ἐμποιεῖν. & procul *advenientibus terrorem incutere.* & c. 31. f. ἃ πᾶς δέξεται τὴν ἐλεφάντων ἐπίλασιν. *quomodo elephantum incursus excipient.* *J. G. G.*

Ἐπιλάσεις] Adde c. 31. C. Εὐχ. c. 36. Extat etiam in W. P. & L. quod autem in vulgatis est ἐπιλαύσεις, pravum est. *M. du S.*

78. Σκάρους μεγαλοιγύθεις ἀξίους ὠνούμενον] Σκάρους μεγαλοιγύθεις καὶ πολλοῦ ἀξίους ὠ. *Th. M.*

Ibid. Ἀξίους] Vulgo legitur, ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους μεγαλοιγύθεις ἀξίους ὠνούμενον. non video quin recte legatur. *Marcilius* legit, Σκάρους μεγαλοιγύθεις; πολλοῦ ἀξίους ὠνούμενον. nec dat causam. Quidni autem scari illi, licet μεγαλοιγύθεις, potuerunt aeque vili, ac magno pretio constitisse? Adde quod est non inepta antithesis μεγαλοιγύθεις & ἀξίους. Interpres Latinus totam vocem ἀξίους vertere insuper habuit. Volunt autem verba, *Videns Malchionem Syrum in Caesarea, scaros ingentes, bene*, sive *vili pretio ementem. Aristophanes* in Equitib. vs. 642.

Οὐ πώποτ' ἀφίας εἶδον ἀξιωτέρας.

Ibi Graecus Interpres, & ex eo *Suidas*, Ἀξιωτέρας, εὐωνοτέρας, ἢ ἀξίας τιμῆς. Ἄξιον παρ' Ἀττικοῖς τὸ εὐωνον. Quae verba Graeci Interpretis non potuerunt tamen docere Latinum Interpretem, versum illum *Aristophanicum* melius reddere, quam, *haud quaquam ego pretiosiores vidi apuas* quum debuerit *viliores*. melius tamen sapit, versum 669.

Ἤδετο τὰς ἀφίας παρ' ἡμῶν ἀξίως.

Reddens, *apuas vilis pretii.* *J. F.*

Ἀξίους] Non modo *Benedict.* sed & *Micyllus* omisit; unde fere conjicio neutrum id verbi intellexisse, cujus significationem illud *Marcilii* scholion quoque non recte tradit. Recte *Jensius viles* vertit; nam praeter *Aristoph.* quem laudat, etiam sic *Theophr.* char. de garrul. p. 11. Ed. *Casaub.* vel p. 16. Ed. *Needham.* ὡς ἄξιοι γιγόμενοι οἱ πυροὶ τῷ ἀγορᾷ. *J. F. R.*

[a] γελοιότερα ἐχὼν ἐγὼ νῦν παρίημι; ὡς καὶ αὐλητρὶς ἦκεν ἐκ τοῦ πλησίον κώμης αὐτοῖς, καὶ ὡς δῶρα ἀλλήλοις ἀντέδοσαν, ὁ μὲν Μαῦρος μὲν τῷ Μαλχίωνι λόγχην, ὁ δὲ τῷ Μαυσάκα [b] πόρπην, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τῶν ἐπ' Εὐρώπῃ μάχης. αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια. τοιγάρτοι εἰκότως ἄν τις εἴποι τὸν τοιοῦτον, τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ αὐτῶν τὰς πρὸς τῇ ῥίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν.

dicula prudens ego nunc praetermitto? *ne tibicina etiam illis ex proximo pago venerit, & uti dona alter alteri dederint, Maurus quidem Malchioni lanceam, at hic fibulam Mauſacae*, multaque alia ex hoc genere, ipſa nempe praelii ad Europum capita. Merito ergo dicat aliquis, tales roſam quidem ipſam non videre, ſpinas vero illius, radici proximas, accurate conſiderare.

Ἀλλ' ὦ Φίλων, μάλα καὶ οὗτος γελοῖος, οὐδὲ τὸ ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου πώποτε προβεβηκὼς, οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν [c] ἀποδημήσας, ὅτι γε Συρίαν, ἢ Ἀρμενίαν ἰδὼν, ὥδε ἤρξατο· μέμνημαι γάρ· ὅτα

29. Alius, mi Philo, valde ipſe etiam ridiculus, qui neque alterum Corintho pedem protuliſſet unquam, neque Cenchreas usque diſceſſiſſet, certe neque Syriam vidiſſet, neque Armeniam; ita, memini enim,

[a] Γελοιότερα] Ita dedi ex marg. *AIW.* Ἀναγκαιότερα Edd. abſurde. [b] Πόρπην] Πόρκην male W. L. & marg. *AIW.* In vulgata probe conſpiraut Edd. [c] Κεγχρεῶν] Κεγχρεῶν Angl. & P. Κεγχρεῶν W. Vulg. ſervant omnes Edd. & *Thom. M.*

87. Γελοιότερα] Cum Edd. legerent ἀναγκαιότερα, prorſus contra mentem Luciani, nec quidquam variationis notet *Solanus*, ego, quod in marg. *Ald.* 1. *Weſſelinganae* inveni, lubens accepi, & res ipſa clamat ſic legendum: quare nemo hujus correctionis ergo me redarguet, quam adeo neceſſariam ipſe videbit. Nimis enim intolerabile erat, *hoc praetermitto quia magis neceſſarium eſt*: & miror nemini hoc ſuſpectum fuiſſe. *J. F. R.*

89. Μαῦρος] Vid. *Homer.* Il. H. 299. *M. du S.*

93. Κεφάλαια] Sic ſupra Ἐπισκ. c. 2. Et Ἀνάβ. c. 14. *M. du S.*

95. Ἀκάνθας] Reſpexiſſe credas verſus a *Plat.* Συμπ. I. 4. & *Athen.* III. 97. D. laudatos.

Ὡς δὲ ἰχνόποδας Ϲ ἀνὰ τραχεῖαν Ὄτωνις
Φύσσει μελαχρὼς ἄνθια λάκκοιον.

Sic enim etiam *Athenaeus* inducit, τὰς ἀκάνθας συνάγων. &c. *M. du S.*

99. Κεγχρεῶν] Angl. Κεγχρέων. *J. B.*

Κεγχρεῶν] Ad verba, οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, *Bourdelotius* ex MS. Angl. notat Κεγχρέων. Sed ita, ut vulgatus eſt, locum hunc ex Noſtro adfert *Th. Magiſter*, ubi probat, Κεγχρίας & Κεγχρειάς fuiſſe dictum utroque modo. *J. J.*

Κεγχρεῶν] Sic ſcribitur apud *Thucyd.* VIII. 20. & 23. & alios. Cum A. facit & P. In W. Κεγχρειῶν. LXX. ſtadiis a Corintho diſtans portus & vicus. *Strab.* VIII. p. m. 263. A. Hinc & Εὐχ. c. 23. Scripturam hanc ſecuti ſumus. In Ed. *Steph.* Xen. p. 307, 43. ſcribitur Κεγχρέαι. *M. du S.*

2. Ὅτα ὀφθαλμῶν] Idem de domo & de ſaltatione, & ſæpius alibi, habet a Thurio oratore. Julian. Imperat. Epiſt. ὁ Θούριος ὦτα εἶπεν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. *J. B.*

Ὦτα ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα] Sic infra Ὀρχ. c. 78. Ἡροδότῳ μὲν ἴσως τὰ δι' ἀκοῆς φανόμενα πιστότερα εἶναι τῶν ὄντων δοκεῖ. Οἰκ. c. 20. ὦτα γὰρ τυγχάνει ἐστὶ ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν. Vid. igitur *Herodot.* I. 8. In nota autem *Bourd.* poſt verba Julian. Imperat. Epiſt. adde: ad Leontinum, ὁ λογοποιός. *M. du S.*

Ὦτα] Non ab oratore haec, ſed ab *Hiſtoriae Parente* mutuatus erat ille tenebrio. V. *Herod.* I. 8. p. 3. in verbis Candaulis ad Gygen, & noſtrum Ὀρχ. c. 78. & Οἰκ. c. 19. Quid ergo fiet inquies *Thurio* Bourdelotii & Juliani *oratore?* Sic accipe. *Herodotum* voluit Julianus cum Θούριον λογοποιὸν dixit, quippe qui traditur Thuriis in Italia hiſtoriam conſcripſiſſe. (V. *Plin.* XII. 4. & *Plutarch.* 1073. 2.) Hoc cum aut neſciret *Bourdelotius*, aut crucem Grammaticis fixam hanc vellet, *Thurium* nobis *oratorem* pro Herodoto finxit. Ipſe quidem Lucianus λογοποιὸν appellat Herodotum, 411. f. Sed *ſcriptorem* recte verteris, non *oratorem*. An autem Thuriis ſcripta fuerit ab Herodoto hiſtoria, alibi quaeſitum eſt a nobis Nota ad Ἡροδ. c. 1. *M. du S.*

3. Ἀπιστότερα] Thurium oratorem vocat *Bourd.* At quis eſt Thurius ille Orator? Neſcivit *Bourdelotius* Herodotum ita vocari ab antiquis. Illius ſunt haec verba L. I. c. 8. *M. V. La Croze.*

5. Ὅτε τοὺς δράκοντας ἴφια —— παμμεγέθεις εἶναι] Inepte Interpres priſtinus, (ait *L. Bos* Obſ. Crit. p. 52.) deceptus prava diſtinctione: *ut diceret, Parthorum dracones (ſignum autem hoc multitudinis eſt ipſis, mille enim dracones vivos draco producit) ingentes eſſe,*

&

nim, exorsus est, *Aures minus fideles oculis. Scribo igitur, quae vidi, non quae audivi.* Atqui ita accurate viderat omnia, uti diceret, *dracones Parthorum* (est vero hoc illis numeri signum: mille enim, puto, *milites* draco ducit) *vivos esse serpentes ingenti magnitudine, qui nascantur in Persida paullo supra Iberiam. Hos vero initio quidem in contis magnis revinctos celsosque ferri, ac e longinquo dum invadant, terrorem injicere. In ipsa autem pugna*, inquit, *cum concurritur, solutos illos hostibus immittunt. Itaque multos nostrorum ita devoratos, & alios cum spiris illos suis complexi essent dracones, suffocatos elisosque. Haec vero ex propinquo se vidisse*

ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. γράφω τοίνυν ἃ εἶδον, οὐχ ἃ ἤκουσα. ᾗ ὅτως ἀκριβῶς ἅπαντα ἑωράκει, ὥστε τοὺς δράκοντας ἔφη τῶν Παρθυαίων (σημεῖον δὲ πλήθους τοῦτο αὐτοῖς, χιλίους γάρ, οἶμαι, ὁ δράκων ἄγει) ζῶντας δράκοντας μεγέθους εἶναι γεννωμένους ἐν τῇ Περσίδι, μικρὸν ὑπὲρ τὴν Ἰβηρίαν, τούτους δὲ, τέως μὲν ὅτι κοντοῖς μεγάλοις ἐκδεδεμένους, ὑψηλοὺς αἰωρεῖσθαι, καὶ πόρρωθεν ἐπελαυνόντων, δέος ἐμποιεῖν, ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπειδὰν ὁμοῦ ἴωσι, λύσαντες αὐτοὺς, ἐπαφιᾶσι τοῖς πολεμίοις· ἀμέλει πολλοὺς μὲν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι· καὶ ἄλλους, [d] διεσπειραμένων αὐτοῖς, ἀποπνιγῆναι καὶ συγκλασθῆναι· ταῦτα δὲ ἐφεστὼς ὁρᾶν αὐτὸς,

[d] Διεσπειραμένων] Ita restitui ex W. & L. Διασπ. Edd. male.

& in Persida generari. Tu distingue, ὅτι &c. ita ut parenthesis quae post δράκοντας erat, post ἄγει constituatur. Cetera hic non repetemus, quia Cl. *Gesn. Bessii* distinctionem in sua versione jam est secutus. Adleverat etiam Cl. *M. V. la Croze*, pessime haec versa esse, sed non correxerat. *J. F. R.*

7. Ζῶντας δράκ.] Sic distinguendum, ut fecimus; nisi insultissime Luciano quae tenebrionis illius propria sunt, quem falsi perstringit, affingere velit. Quod incaute nimis ab interpretibus Latinis, Gallico ipso, emunctae tamen naris Viro, aliisque & omnibus libris factum est; ut mirari subeat, monstrum hoc a nemine post renatas literas fuisse animadversum. Ex versione nostra patebit sensus hujus loci manifestissimus; & simul quanta manus Parthorum fuerit quam ducebat hoc signum; quod alibi forsan frustra quaesieris. De signo Draconum, quod Scythis etiam usitatum fuisse testatur *Suidas*. Apud Romanos qui mos sub Marco nondum invaluerat, neque hic dicendi locus est, & res a viris doctissimis ex *Vegetio, Ammiano, Claudiano* aliisque jam illustrata. Vide *Lipsi.* de mil. Rom. 4. De fabulosis autem draconibus, legas, si lubet, *Philostr.* in Vita Apollonii l. III. p. 98. qui eos 30. Cubitorum longitudine & amplius fuisse tradit; & adeo celeres & infestos, ut eorum dentes unguesve ne perniciissimus quidem effugere valuerit, qui semel in conspectum venerit. Addas etiam *Curt.* licet, qui (l. VI. c. 4.) mare Caspium ingentis magnitudinis Serpentes alere ait. Vid. *Bochartum* Hieroz. P. II. l. III. c. 13. Persarum autem antiquiorum, ut id obiter moneam, aquila signum erat. V. *Xen.* Cyrop. l. VII. p. 102, 16. Alludit autem ineptus ille historicus ad historiam, quam narrat *Polyaenus*, & tangit *Galenus* de Theriaca p. 460. Ed. Gr. Bas. *Spanhemio* laudatus, p. 224. *M. du S.*

16. Περισπειραθέντων] Γρ. ἀδιεσπειραθέντων. Sic *Plut.* *F. G.*

Περισπειραθέντων] Legendum ἀδιεσπειραθέντων. Sic *Plutarchus.* *AE. M.*

Περισπειραθ.] De alio inepto historiarum scriptore, qui dracones signa militaria Parthorum, tradiderat fuisse ingentes serpentes vivos perticis alligatos, qui in proelio in hostes immissi magnam stragem ediderint; Ἀμέλει πολλοὺς μὲν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι. καὶ ἄλλους διεσπειραθέντων αὐτοῖς ἀποπνιγῆναι, καὶ συγκλασθῆναι. Interpres: *Nimirum multos nostrorum ita devoratos esse, alios vero ipsis transfixos fuisse, necatos, & confractos.* Quid est *alios ipsis transfixos?* scribe: καὶ ἄλλους ἀδιεσπειραθέντων αὐτῶν. *alios fuisse spiris involutos, & sic ab ipsis elisos, & contritos.* ἀδιεσπειραθῆναι Virgilio est *spiris ligari:*

Tela ferentem
Corripiunt, spirisque ligant ingentibus.

J. G. G.

Περισπειραθέντων] Ad confirmandam hanc *Menagii* emendationem, praeter auctoritatem W. & L. & codicum, adde loca Luciani ipsius sequentia; in Φιλοψ. c. 23. In Διψ. c. 6. & Ὀρχ. c. 2. ἀδιασπῶ vero aliud est; usurpatur enim de rebus, quas transfigendo appendimus aut affigimus, ut carnes verubus. Apud nostrum in *Gallo*; & capita hostis in *Xiph.* Pertin. sub finem. Vid. not. ad Ἀναβ. c. 51. *M. du S.*

Περισπειραθέντων] Cur hanc lect. vulgatae praetulerimus, vide ex *Philops.* c. 22. f. ubi εἱλιχθέντους περὶ τὴν αἰχίνην, καὶ ἐκ τῶν ὤμων ἐκείνους ἐσπειραμένους. *De Dipsad.* c. 6. ἀδιεσπειρᾶσθαι τῷ πνεύμ. Et Vol. c. 2. f. Recte igitur emendat *Menag.* *J. F. R.*

25. Σοῦ-

τὸς, ἐν ἀσφαλεῖ μὴν τοι ἀπὸ δένδρου ὑψηλοῦ πολέμου τ' σκοπήν. καὶ εὖγε ἐποίησε, μὴ ὁμόσε χωρήσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ οὐκ ἂν ἡμεῖς θαυμαστὸν οὕτω συγγραφέα τὴν εἴχομεν, καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ εἰργασάμενον· καὶ γὰρ ἐκινδύνευσε πολλὰ, καὶ ἐτρώθη περὶ [a] Σῦραν, ἀπὸ τοῦ [b] Κρανείου δηλονότι βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν. καὶ ταῦτα Κορινθίων ἀκουόντων ἀνεγίνωσκε, τῶν ἀκριβῶς εἰδότων ὅτι μηδὲ κατὰ τοίχου γεγραμμένον πόλεμον ἑωράκει, ἀλλ' οὐδὲ ὅπλα ἐκεῖνός γε ἤδει, οὐδὲ μηχανήματα οἷά ἐστιν, οὐδὲ τάξεων, ἢ καταλοχισμῶν ὀνόματα. πάνυ γοῦν [c] ἐμελέτησεν αὐτῷ πλαγίαν μὴν τ' [d] ὀρθίαν φάλαγγα, ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ μετώπου ἄγειν.

ipsum, in loco tuto de altissima arbore speculantem. Et bene sane fecit, quod non ex propinquo congressus est bestiis, alioqui enim tam admirabili nunc scriptore nobis carendum esset, qui manu etiam sua magnifica quaedam & clarissima facinora hoc bello edidit. Multa etenim pericula subiit, & vulneratus est circa Suram, qui videlicet *longissimum* iter a Cranio ad Lernam fecerit. Atque ista Corinthiis audientibus recitavit, qui accurate scirent, illum ne pictum quidem in pariete bellum vidisse. Sed neque arma ille novit, neque machinas, quales sint; neque acierum aut ordinum struendorum nomina. Etenim, quasi hoc ageret, *directam aciem* vocat *obliquum agmen: in cornu vero ducere* dicit, quod est *ducere in frontem.*

30. Unus

a Σοῦραν] Sic Edd. & M. b Κρανείου] Sic W. Κρανίου Edd. c Ἐμελέτησεν] Sic Edd. & M. Ἐμέλλεν *J.* d Ὀρθίαν] Deerat in omnibus Edd. excepta *J.* Deerat etiam in M.

25. Βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν] Ἀπόλλων, μεταβὰς, αὐτῇ γελωτοποιΐᾳ ἐχρήσατο. *G.*

25. Σοῦραν] (Σοῦσαν, quae metropolis Persidis *Vorst.*) Quid hic in mentem *Bourdelotio* venerit, miror, cur hanc editionum veterum scripturam mutaret in σοῦραν; nisi forte imposuerit ei latina vox *Sura.* Sed σοῦρα Graecis ignota vox, qui pro ea γαστροκνημίαν dicunt. Nomen est itaque loci proprium. Sed ubinam gentium situs sit ille locus, haud ita promptum est definire. Meminit *Plut.* oppidi Lyciae hujus nominis 1796. . . Vide an locum hic habere possit. Putaram villam esse aut pagum prope Corinthum, aut in ipsa a Cranio ad Lernam via: sed nunc venustius videtur, locum esse, in quo perfrictae frontis nebulo scripserit se in Asia vulneratum. Quaerant, si lubet, viri docti: sed interim asserenda fuit scriptura, donec aut ex historia pateat pugnatum esse eo bello aut in Lycia, aut in aliquo alio loco, ex cujus nomine hoc corruptum sit, *Susa* nempe (de qua Εὐχ. c. 33. & Φιλοπ. c. 28.) Sed tum scribendum erit Σοῦσα, non Σοῦσαν, neutrum est enim plurale; aut simile quid: aut apud Corinthum, ut *Cyllarabis* a Cl. *Graevio*, ita *Sura* aliqua a viro aliquo docto detegatur. Consule *Kuhnii* not. ad *Pausaniae* Corinth. p. 115. *M. du S.*

Ibid. Κρανείου] Conf. nos supra hoc Dial. c. 3. Et *Dial. mort.* I. 1. ubi Edd. etiam κράνειον habebant. *J. F. R.*

26. Λέρναν] Fons est prope Corinthum. Vid. *Pausan.* Corinth. p. 48. 10. Alia *Lerna* est, cujus meminit ὡς δ'. VI. palus scilicet non procul a mari in ora Argolica. *M. du S.*

28. Κατὰ τοίχου] *Cic.* de Fin: ult. Qui numquam Philosophum, ut dicitur, pictum viderunt. *Plaut.* Asin. Nam neque umquam fictum aut pictum neque scriptum in poëmatis ubi lena bene agat. *M. du S.*

30. Τάξεων ἢ καταλοχισμῶν] Τάξεων ἢ καταλογισμῶν. *Th. M.*

31. Ἐμελέτησεν αὐτῷ] Sic omnes impressi & M. Codex. Nisi quod Ed. *J.* ἐμελέτα praefert; unde conjicio Lucianum scripsisse ἐμελέτα οὕτω, ut supra in hoc ipso libello c. 12. καὶ ἐμελέτα γε οὕτως ἀγωνιστήριον ὁ Ἀλέξανδρος & alibi saepius. *M. du S.*

32. Πλαγίαν — φάλαγγα] Sic interpretandum fuisse ut a nobis factum est, patet ex *Arriano* p. 18. Blanc. Τὸ μὲν δὴ καταλοχίσαι ἐστὶν, εἰς λόχους συντάξαι, ὁ δὲ λόχος ὀνομάζεται ἀριθμὸς ἀνδρῶν ἀπὸ τοῦ ἡγουμένου ἐς τὸν μετὰ τοῦτον κατόπιν τεταγμένον — ἀριθμὸν δὲ τοῦ λόχου οἱ μὲν ὀκτὼ ἀνδρῶν ἐποίησαν — οἱ δὲ ἐς ἑκκαίδεκα. Eodem etiam tactico interprete faciliora erunt quae sequuntur. Nempe ita *Arrianus* p. 63. Πλαγίαν μὲν φάλαγγ' ἐστὶν ἡ τὸ μῆκος τοῦ βάθους πολλαπλάσιον ἔχουσα· ὀρθίαν δὲ ὅταν ἐπὶ κέρας προτείνηται, ἔστω δ' αὖ τὸ βάθος τοῦ μήκους πολλαπλάσιον παρέχηται. *Obliqua* sive *transversa* porro *acies* sive *agmen* est, cum *in frontem* ducuntur milites: *recta* cum *in cornu.* Igitur in *transverso agmine* plures longe adversis frontibus simul concurrere possunt, sed parciores a tergo habent, qui in prima acie pugnant: in *recto agmine* contraria omnia: pauciores simul concurrunt, plures sibi a tergo possunt succedere. Hic scriptor, quem reprehendit Lu-

cia-

30. Unus autem aliquis praeclariſſimus, res ab initio inde ad finem usque geſtas omnes, quaecumque in Armenia, quae in Syria, quae in Meſopotamia, quae ad Tigrim, quae in Media *acta ſunt*, quingentis non totis verſibus complexus deſcripſit. Idque ubi fecit, hiſtoriam ait ſcripſiſſe. Titulum tamen, parum abeſt quin majorem libro, inſcripſit ejusmodi, Antiochiani, in ſacro Apollinis certamine victoris (curſu, credo, aliquando, puer vicerat) eorum, quae in Armenia, & Meſopotamia, & Media a Romanis modo geſta ſunt, enarratio.

31. Jam vero audivi etiam qui futurarum rerum hiſtoriam ſcripſerat, & captivitatem Vologeſi, & Oſrois caedem, ut leoni objiciendus ſit, & ſuper omnia deſideratiſſimum nobis triumphum. Sic vati-

Εἰς δέ τις βέλτιστα ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ὑπὲρ τὸν [e] Τίγρητα, τὰ ἐν [f] Μηδίᾳ, πεντακοσίοις οὐδ' ὅλοις ἔπεσι βεβλακὼν, συνέγραψε, καὶ τοῦτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγεγραφέναι φησί. τὴν μέντοι ἐπιγραφὴν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν τῆς βίβλου ἐπέγραψεν, Ἀντιοχιανὸν τὸν Ἀπόλλωνος ἱερονίκου (δόλιχον γάρ που, οἶμαι, ἐν παισὶ [g] νενικήκει) τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ, καὶ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐν [h] Μηδίᾳ Ῥωμαίοις νῦν πραχθέντων ἀφήγησις.

Ἤδη δ' ἐγώ τινος καὶ τὰ μέλλοντα [i] συγγεγραφότος ἤκουσα, καὶ τὴν λῆψιν [k] Οὐολογέσου, καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγὴν, ὡς ὠβλήθησε τῷ λέοντι, καὶ ὅπερ πᾶσι, τὸ [l] τριπόθητον ἡμῖν θρίαμβον· ἔτι πάνυ μαλακῶς ἅμα

[e] Τίγρητι] Sic L. M. B2. P. S. Τίγριτι J. & reliqq. conf. ſupra c. 19. [f] Μηδίᾳ] Μηδίᾳ W. male. Nil mutant Edd. priſcae. [g] Νενικήκει] Hoc habent Fl. Ald. H. P. S. Νενίκηκεν J. & W. [h] Μηδίᾳ] Sic Edd. omn. Μηδίᾳ M. [i] Συγγεγραφότος] Sic reſtitutum ex W. quod vel ſine Cod. corrigendum erat. Edd. enim male συγγεγραφηκότος habebant, ne J. & Fl. quidem ab hac labe immunibus. [k] Οὐολογ.] Τὴν Οὐλογ. W. [l] Τριπόθητον] Deeſt in W.

38. Ἐν Μηδίᾳ] * Μεσοποταμίᾳ. V. 51. Θρίαμβον] Θρίαμβος ἐπίδειξις πάνυ. G.

* Μεσοποτ.] Prave; nam, ne longius abeam, Lucianus ipſe jam diſtinxerat. M. du S.

cinus, miſcuit omnia, & *transverſum agmen* dixit *in cornua duci* (unde *rectum* potius *agmen* oritur) pro eo quod debebat dicere, *in frontem*. Si cui haec abrupta nimis videantur aut obſcura: at ille in manus ſumat *Arrianum*, neque dubium quidquam ei relinquetur. J. M. G.

Ibid. Ὀρθίαν φάλαγγα] Quum illud ὀρθίαν ex *Junt.* admiſerim, quod ſenſus poſtulabat, neceſſario etiam verſionem Cl. *Geſneri*, quae ad vulgatam facta erat, mutavi. Id ſi peccatum eſt, mihi adſcribatur. J. F. R.

Ὀρθίαν] Deerat haec vox in omnibus vulgatis, & in ipſo M. non ſine ſummo ſententiae diſpendio. Reposuimus itaque ex Ed. J. Quid ſit autem ὀρθία φάλαγξ, quid πλαγία, ex Tacticis petendum. V. *Potter.* De ἐπὶ κέρως vide *Thucyd.* II. 90. M. du S.

33. Ἐπὶ κέρως] Conf. iterum c. 37. hujus Dial. M. du S.

35. Ἀπαίλα ἐξ ἀρχῆς] Habemus hic capita ſumma rerum in eo bello geſtarum. Deleto enim in Armenia Severiano, Parthi Syriam invaſerunt; unde a Caſſio ſummoti, propriis urbibus conſulere coacti ſunt; quarum tamen magna pars captae & combuſtae. In titulo, quem ſtatim leges, omiſſa eſt Syria. M. du S.

38. Τίγρητι] Sic ſcribitur in M. L. & recentioribus Edd. B2. P. S. & A. At in antt. τίγριτι contra quam obſervant *Heſychius* & *Suidas*. Vide tamen c. 19. ubi recte in omnibus ſcribitur. M. du S.

40. Συγγεγραφέναι φησί] Ita *Photius*. forte Antiochus Sophiſta Cilix, de quo *Philoſtratus* L. II. de vitis Sophiſtarum, ubi eam hiſtoriam ſcripſiſſe ait. M. V. la Croze.

43. Δόλιχον] Mire hanc vocem *Suidas*, & quem illic exſcribit Ariſtophanis Scholiaſtes interpretantur; ut ex eis certi nihil elici poſſit. *Xen.* ſub finem IV. Ἀνάβ. *Pueris* ſtadium, uti & *Pauſ.* 179. 3. tribuit *viris* δόλιχον. Erant etiam Athenis puerorum certamina; *Athen.* 495. F. Erant & Olympiae *Pauſ.* Eliac. II. Sed nusquam eis δόλιχον tribui video. Niſi forſan, ut viris etiam erat ſtadium (V. *Pauſ.* 180. 3.) ita & pueris δόλιχος fuerit. *Vorſtius* ἀγώνισμα curule facit, teſtemque adducit *Ariſtoph.* Schol. p. 559. M. du S.

47. Τὰ μέλλοντα] Vide an de *Jamblicho* intelligenda haec ſint, qui apud *Photium* (Cod. XCIV. p. m. 133.) jactat, ſe omnia futura praedixiſſe, quae in eo bello evenerunt. M. du S.

50. Τριπόθητον] Conf. infra Ἀλκυτ. c. 6. M. du S.

ἅμα ἔχων, ἔσπευδεν ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. ἀλλὰ καὶ πόλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ὥκισε, μεγέθει τε μεγίστην, καὶ κάλλει καλλίστην· ἔτι μὴν καὶ βασιλεὺς διαβουλεύεται, εἴτε Νίκαιαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὁμόνοιαν, εἴτε Εἰρηνίαν· καὶ τοῦτο μὲν ἔτι ἄρρητον, καὶ ἀνώνυμος ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήρων πολλῶν καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμουσα. τὰ δ' ἐν Ἰνδοῖς πραχθησόμενα, ὑπέσχηλε μὲν ἤδη γράψειν, καὶ τὸ περίπλουν τὸ ἔξω θαλάττης. καὶ οὐκ ὑποχέσεις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Καασίῳ πάντες ἦτοι ἐπεραιώθησαν τὸν Ἰνδὸν ποταμόν· ὅ, τι δὲ πράξουσιν, ἢ πῶς δέξονται τὸ τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, οὐκ εἰς μακρὰν ἡμῖν ὁ θαυμαστὸς

cinantis simul furore instinctus ad finem jam scriptionis properavit. Verum etiam urbem jam in Mesopotamia condidit, *magnitudine maximam, & pulchritudine pulcherrimam*, illud vero adhuc considerat & consulit, utrum *Victoriam* illam appellare fas sit, an *Concordiam*, an *Pacifieram*. Et istud quidem nondum judicatum est, & adhuc sine nomine nobis urbs illa pulcherrima, deliriis multis, & pituita, mala atque muco historico oppleta. Ea vero quae apud Indos aliquando gerentur, jam scripturum se recepit, externique maris circuitum. Neque ista intra promissionem subsistunt, sed proœmium Indicae jam compositum est: ac tertia legio, & Galli, & Maurorum pars exigua duce Cassio, omnes jam Indum flumen trajecerunt. Quid vero facturi sint, aut elephantorum quomodo sint impetum excepturi, ea non ita multo post

a Ὤκισε] Ὤκησε W.

60. Κορύζης] Κόρυζα ἡ μεμωραμμένη καὶ μυξῶσα. G.

56. Νίκαιαν] Qua ratione Nicopolis ab Augusto post Actiacam pugnam condita. *M. du S.*

57. Ὁμόνοιαν] Propter duos fratres simul imperantes. ut in nummis eorum frequens inscriptio *Concordia*. V. *Mediob.* *M. du S.*

59. Λήρων — γέμουσα] Conf. infra Διὸς. c. 23. f. *M. du S.*

60. Κορύζης συγγρ.] Sic fere supra Νεκρ. Διαλ. XX. §. 3. (ex divisione *Solani.*) *M. du S.*

63. Τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα] Benedictus, *sed Indica historia proœmium jam est compositum, & ordo tertius.* Obscurior certe quam Micyllus, *tertium tagma seu tertius liber*; qui intellexit id quod alias Graeci vocant σύνταγμα. Sed quam infeliciter uterque? & cur sic distinguunt? Debuerant postrema cum sequentibus jungere in hunc modum, ἤδη συντέτακται· καὶ τὸ τρίτον τάγμα καὶ οἱ Κελτοὶ καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Καασίῳ πάντες ἦτοι ἐπεραιώθησαν. *& tertia legio ac Galli parsque exigua Maurorum.* *F. G.*

64. Καὶ τὸ τρίτον] Alium fatuum & insulsum scriptorem irridet, qui promiserat se res in India gestas & expeditionem per Oceanum descripturum. Subjicit: καὶ οὐχ ὑποχύσεις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα. Καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα, & quae sequuntur. Vertunt: *Neque tantum haec sunt promissiones, sed Indicae historiae proœmium jam est compositum, & ordo tertius. Et Galli, parsque exigua Maurorum*, &c. Quis est ille *tertius ordo*? Nemo dixerit. Prava distinctio hunc quoque locum foedavit, & interpretibus fraudi fuit. Si sic interpunxeris, facilis erit explicatu: καὶ οὐχ ὑποχύσεις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. Καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα. *Neque tantum haec sunt promissa, sed Indicae historiae proœmium jam est scriptum. Et tertia legio, & Gallia, & Maurorum exigua manus, Indum fluvium trajecerunt.* τάγμα Graecis saepe est *legio.* *F. G. G.*

65. Τάγμα] Distertis verbis legionem esse docet *Xiph.* in M. Aurel. Antonino, καλοῦσι δὲ τὸ τάγμα οἱ Ῥωμαῖοι λεγεῶνα. *M. du S.*

66. Καασίῳ] De eo jam saepius supra dictum est. Hic autem Cassius est, qui postea, perlato de morte Aurelii falso nuntio, defecit, & imperium affectavit; neque ab incepto, cum vivere resciisset, oblata etiam venia, destitit. *M. du S.*

70. Μυζούριδος] W. Μυζήριδος. Quocumque tandem modo scribas, urbs est mihi prorsus ignota; in India, ni fallor, quaerenda est, ut quam remotissime a Luciano ponatur. *M. du S.*

75. Ὅτι κἀγώ] Longe aliter proverbium hoc apud hunc alibi legitur in Ῥητ. c. 18. Ὅτι κἀγὼ ἐκ ῥήματος. i. Quin & hoc ipso in loco *Bourd.* audis monentem

poſt nobis admirabilis ſcriptor Muzuride aut ab Oxydracis perſcribet.

32. Talia multa prae inſcitia delirant, qui digna viſu neque viderint, neque ſi viderint, explicare pro dignitate queant: excogitent vero & confingant, quidquid *in linguam* illam *importunam*, ajunt, venerit. Etiam in numero librorum honeſtatem quandam affectant, maxime ipſis in inſcriptionibus: nam rurſus hae quoque perquam ridiculae. Alicujus *Parthicarum victoriarum* tot *libri*: & rurſus *Parthidis primus, ſecundus*, nempe ut *Atthidis*. Alius multo etiam urbanius. Legi enim Demetrii Sagalaſſenſis *Parthonicica*. Neque vero *eo iſta commemoro*, ut ridiculo habeam, & ludibrio traducam hiſtorias ita pulchras, verum utilitatis cauſſa: quandoquidem qui haec & horum ſimilia fugerit, ille bonam

70 συγγραφεὺς, ἀπὸ [b] Μυζύριδος, ἢ ἀπ' Ὀξυδρακῶν ὀψιγελεῖ.

Τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαιδευσίας ληρῦσι, τὰ μὴ ἀξιόρατα ὄθ' ὁρῶντες, [c] ὅτ' εἰ βλέποιεν, κατ' ἀξίαν εἰπεῖν δυνάμενοι, 75 ὀκνοῦντες δὲ, καὶ ἀναπλάττοντες, [d] ὅττι κεν [e] ἐπ' ἀκαιρίμαν [f] γλῶτταν, φασὶν, ἔλθῃ. καὶ ὅτι τῷ ἀριθμῷ τῶν βιβλίων ἔτι σεμνυνόμενοι, καὶ μάλιστα ὅτι ταῖς ὀπιγραφαῖς· καὶ γὰρ αὖ καὶ αὗται, παγγέλοιοι· τὸ δεῖνος 80 Παρθικῶν νικῶν, τοσάδε. καὶ αὖ Παρθίδος, πρῶτον, δεύτερον, ὡς Ἀτθίδος δηλονότι ἄλλος ἀστειότερον πολύ. ἀνέγνων γὰρ Δημήτριόν [g] Σαγαλασέως Παρθονικικά· οὐδ' ὡς ἐν γέλωτι ποιήσασθαι, καὶ ὀπισκῶψαι τὰς 85 ἱστορίας ὕτω καλὰς ὔσας, ἀλλὰ τῷ χρησίμῳ ἕνεκα, ὡς ὅστις ἂν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα φεύγῃ, πολὺ μέρος ἤδη ἐς τὸ ὀρθῶς συγ-

[b] Μουζούριδος] Μουζίριδος W. Nihil mutant *Fl. H. J. P.* [c] Οὔτ' εἰ βλέποιεν] Οὔτε βλέπειν ἢ. W. [d] Ὅττιπερ] Sic dedit *M. du S.* Edd. enim ὅ, τι κεν. [e] Ἐπ' ἀκαιρίμαν] Ἐπὶ ἐ ῥῆμα P. & Cod. *Fl.* Ἐπίκαιρ— *Fl.* Ἐπὶ τὸ ῥῆμα in M. Sed fuit prius ἐπικαίριμα. Edd. reliqq. vulgatam ſervant. [f] Γλῶτταν] Γλῶσσαν M. [g] Σαγαλάσσιος] Σαγαλάσσιος emend. *Spanh.* Sed vulgatum tuentur Edd. omnes.

tem legi in Flor. ἐπὶ ἑ ῥῆμα. Certe ſic in P. legi teſtantur excerpta *Perizonii*, & ita in impreſſo *Fl.* In M. etiam, ſed in litura pro ἐπικαιρίμα quod ibi prius erat. Haec autem verba ſunt qui ex *Aeſchylo* deſumta aſſerant, *Platonemque* ſententiae auctorem aſſignent de Rep. VIII. p. 499. D. Sed fruſtra; ibi enim longe aliter effertur: en verba *Platonis*: ἐκεῖθ κατ' Αἰσχύλον, ἄφη, ἰοῦμεν, ὅτι τὸ ἦλθ' ἐπὶ σόμα; laudat etiam *Plut.* eodem modo, quo *Plato*, & ad eundem *Aeſchylum* auctorem refert *ipſum*. 1358, 2. Ἐπὶ τὸ ἦλθε ἐπὶ σόμα κατ' Αἰσχύλον &c. At *Dionyſ. Halic.* de ſtruct. or. I. p. 8. Ed. *Lond.* aliter & iisdem vere verbis, quibus in vulgatis hic Lucianus, ad hunc nempe modum: εἰ μέλλοντος μὴ πᾶν ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔπος ἦλθε λέγειν, μηδὲ εἰκῆ συνθέσεων τὰ προσηχόντα ἀκριβεῖν. Eodemque prorſus modo *Athenaeus* l. V. p. 217. C. ubi poëtae, quem non nominat, tribuit. Conf. *Grotii* excerpt. V. 3. *M. du S.*

76. Ἐπὶ ἀκαιρίμαν] Ἐπὶ τὸ ῥῆμα in Cod. Flor. *J. B.*

Ἐπ' ἀκαιρ. γελ.] E ſcriptore Dorico ſumtum, ut videtur, proverbium, quod damnare ob id non auſim, quod nondum aliunde prolatum eſt. Forma certe non mala ut γόνιμος, ἄλκιμος, φράσιμος, &c, quod plane ſimile eſt, a καιρὸς καίριος. *J. M. G.*

81. Ἀτθίδος] Scripſerat *Philochorus* hiſtoriam, cui hoc nomen fecerat. Vide Schol. ad Σοφοκ. No. 32. & Marm. Ox. 13. f. & quos laudat *Pauſ.* in Phoc. & *Athen.* VI. *M. du S.*

Ἀτθίδες] Ἀτθίδα ſcripſere Philochorus apud *Harpocrationem* in Θεωρικὸν & apud Athenaeum: itemque Clidemus, de quo *Caſaubon.* ad *Athenaei* 14, 23. p. 594. & Hegeſinous apud *Pauſaniam* Boeot. p. 583. extr. *J. M. G.*

82. Ἀνέγνων γὰρ] Haec duo verba *Solanus* noſter in *Juntina* parentheſi incluſerat, ſic ſcilicet edi volens, quia vero Ed. nulla praeit, nec mutatio adeo neceſſaria, ego nihil mutavi. Poteſt enim quisque eam parentheſin addere, qui probat. *J. F. R.*

Ἀνέγνων γὰρ Δημητρίου Σαγαλασσίως] Clar. *Et. Spanhemius* Diſſert. IX. de Praeſt & uſu numiſm. docet tam ex probatis & antiquis Scriptoribus, quam ex Numiſm. legendum eſſe Σαγαλασσίους. Quin imo apud *Stephanum* Σαγάλασσος, qui addit etiam ſcribi Σίλγασος. Vid. *Thomam Pinedo*, & eruditiſſimas *Lucae Holſteinii* notas, p. 267. *Alm.*

83, Σαγαλασσίως] Emendationem *Spanhemii* confirmat W. *Quadratus* autem, qui paullo poſt hujus belli & ipſe hiſtoriam ſcripſit, titulum ſuae eundem ferme fecit, nempe παρθυϊκα. Conſule *Salmaſ.* not. in Capitol. Ver. c. 8. Trajectio inſignis, nam Δ. Σ. Π. interjacent incommode: niſi forſan hoc a librariis profectum ſit. *M. du S.*

συγγράφειν ἔτι προσείληφε· μᾶλλον δὲ ὀλίγων ἔτι προσδεῖται, εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτική, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει.

jam partem ad recte ſcribendum adeptus eſt, vel potius paucis adhuc indiget, ſi quidem vere illud Dialectica praecipit, *Eorum, inter quae nihil eſt medium, alterius ſublationem contra inducere alterum.*

Καὶ δὴ τὸ χωρίον σοι φαίη τις ἂν ἀκριβῶς ἀνακεκάθαρται, καὶ αἵ τε ἄκανθαι, ὅσαι ἦσαν, καὶ βάτοι, ἐκκεκομμέναι εἰσὶ, τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐρείπια, ἤδη ἐκπεφόρηται· καὶ εἴτι τραχὺ [b] δὴ, καὶ τοῦτο λεῖόν ἐστιν. ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη, καὶ [c] αὐτὸν ὡς δείξῃς, οὐκ ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων γενναδας ὤν, ἀλλά τι καὶ αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, καὶ ὃ οὐδεὶς ἂν, ἀλλ' οὐδ' ὁ Μῶμος μωμήσαιτο δύναιτο.

33. Et ſane area tibi, dicat aliquis, accurate purgata eſt, atque ſpinae, quotquot erant, & rubi, exciſi ſunt: rudera aliorum jam elata, & ſi quid aſperum fuerat, jam leve eſt. Itaque jam ut aliquid aedifices opus eſt, utque te ipſum oſtendas, qui non evertere modo fortiter aliorum res poſſis, ſed aliquid ipſe etiam aptum excogitare, quodque nemo, ne ipſe quidem Momus poſſit reprehendere.

Φημὶ τοίνυν τὴν ἄριστα ἱστορίαν [d] συγγρά-

34. Ajo igitur, eum, qui optime ſcriptu-

a Καὶ εἴτι τρ.] Καὶ εἴτι Ϲ τραχὺ ἦδη P. b Δὴ] Ἤδη Fl. Δὴ ceterae. In M. eſt δὴ, ſed ἤ ſupra ſcriptum eſt a recentiore manu. c Αὐτὸν] Sic *J. H. Fl. P. Ald.* Sed in hac inde factum *αὐτὸν*, non imperite quidem. Αὐτὸς M. Sed & praecedentia hic primo aliter fuerant ſcripta. Erat enim *οἰκοδομεῖ*, & aberat *δεῖ*. d Συγγράφοντα] Συγγράψοντα marg. *AiW.* non male.

90. Τῶν ἀμέσων] Ἄμεσον, εἰ μὴ θνητὸν πάντως ἀθάνατον. ἄμεσον, εἰ μὴ λόφιον, εἰ πάντως μίλαν, ἀλλ' ἢ. Φαιὸν, ἢ ἐρυθρὸν, ἢ πυῤῥὸν, ἤ τι τοιοῦτο. *G.*

89. Εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ Διαλεκτική, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει] Obſcure vertunt interpretes: *ſi modo verum eſt quod Dialectica tradit, nimirum eorum, inter quae nullum eſt medium, altero elevato, alterum deprimi:* ἀνῃρεῖσθαι, non eſt *deprimere.* Vertendum eſt: *contrariorum inter quae nihil medii intercedit*, ſive, ut nunc loquuntur in ſcholis dialecticorum, *immediatorum ſublato uno neceſſario ponitur alterum.* *J.G.G.*

90. Τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει] Non poſſunt ea notare, quod volunt interpretes, *eorum inter quae nullum eſt medium, altero elevato alterum contra deprimi*, ſed *altero ſublato* vel negato, *prorſus reponitur* vel confirmatur *alterum.* *J.G.*

91. Ἄρσις] Vertitur *elevato.* Sed vertendum *ſublato.* *F.G.*

97. Ὥστε] In M. olim fuerat ὥστε οἰκοδομεῖ ἤδη Ϲ αὐτὸς. Quod longe praeſtat vulgatae. *M. du S.*

Ibid. Αὐτὸν] Non improbem, ſi *αὐτὸν*, pro *ἑαυτὸν*, idque pro *σεαυτὸν*, hic legamus; aliter certe interpungamus, nimirum ſic: *ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη καὶ αὐτὸν· ὡς δείξῃς* &c. Sic planior erit ſenſus; ſic *Solanus Juntinam* diſpunxerat. Sed quia mox ſequitur *αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν*, poteſt & priore loco *αὐτὸν* per *ipſum* reddi; nec adeo neceſſario reciprocum requiritur, neque ſine neceſſitate talia ſemper mutanda duxi. Reverend. *Bengelius* in praefat. Edit. minoris N. T. ſe *αὐτὸς* & *αὐτῦ* ſaepe pro *αὐτὸν* ſtudio reliquiſſe, ait, & *αὐτοῦ* reciprocum ſaepe eſſe, quod ut non ubique concedo, (non credens *αὐτοῦ* & *αὐτοῦ* ſemper promiſcue uſurpare licere) ita propter permulta exempla non audeo ubique negare, nec dicere, omnia mutanda eſſe, quae is in membranis, & quae nos in priſcis Editt. invenimus: quum & Latini nonnulli auctores diſcrimen inter *ſuus* & *ejus* negligant, ut in *Ambigg.* notavi, & *ipſum* pro *ſe* quoque dicant. Diligentiſſ. in inveſtigandis Codd. *Grabius*, etiam in Edit. Vet. Teſt. ſtudio ſaepe *αὐτοῦ* pro *αὐτῦ* dedit, ut *Exod.* IX. 33. Μωϋσῆς — ἐξεπέτασε τὰς χεῖρας *αὐτοῦ*. Iterum ſic X. 22. Item *Amos* c. II. 7. ὅπως βεβηλώσωσι τὸ ὄνομα τῦ θεοῦ *αὐτῶν*. & verſ. 8. ἔκλινον ἐν τῷ οἴκῳ τῦ θεοῦ *αὐτῶν*. Sed *Exod.* XI. 3. idem edidit Κύριος δὲ ἔδωκε τὸν χάριν τῷ λαῷ *αὐτοῦ*. Ut ſexcenta alia omittam, ex quibus pateret, illum ſaepius primam laevigare, ubi adſpirata ex praeceptis Grammaticis poſtulatur, & rarius adſpiratione uti. Ubi vero ad perſpicuitatem ſenſus intereſt, ibi ego mutare non vererer, memor quam facile in ſpiritibus aberretur ubique. In dubiis ſaltem id eligendum, quod melius eſt: ac potius ſic ſtatuendum: quia Edd. & Codd. in pronominum ſpiritibus miſere fluctuant, omnia, ut res poſtulat, corrigenda. Sic quum *Long.* Paſt. III. 97. ait: καὶ ἐζήτει πρὸς *αὐτὸν*, ὅ, τι λεχθὲν πιθανώτερον. *deliberat ſecum quid potius dicendum eſſet:* ſecundum id corrigendum, quoties ſimili in loco male *αὐτὸν* expreſſum offendas, i. e. ubi periculum ſit, ne ad aliam quam decet, perſo-

pturus ſit hiſtoriam, duo quidem iſta maxime capitalia domo ad eam rem adferre debere, prudentiam civilem & vim eloquendi; alteram quidem ingenii munus, doceri neſcium. *Eloquendi* vero vis multa exercitatione, & perpetuo labore, & antiquorum aemulatione acquiſita ſit. Haec quidem igitur artis expertia, neque meo indigentia conſilio. Neque enim prudentes atque acutos reddere, eos qui a natura tales non ſunt, hic nobis libellus promittit: alioquin magni, quin quantivis eſſet pretii, ſi refingere, & inſtaurare talia poſſet, aut ex plumbo aurum facere, vel argentum de ſtanno, aut ex Conone Titormum, aut ex Leotrophide Milonem efficere.

Φοῖλα, δύο μὲν ταῦτα κορυφαιότατα οἴκοθεν ἔχοντα ἥκειν, σύνεσίν τε πολιτικὴν, καὶ δύναμιν ἑρμηνευτικήν· ἡ μὲν, ἀδίδακτόν τι τῆς φύσεως δῶρον· ἡ δύναμις δὲ, πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ συνεχεῖ τῷ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῶν ἀρχαίων προσγεγενημένη ἔστω. ταῦτα μὲν οὖν ἄτεχνα, καὶ οὐδὲν ἐμοῦ συμβούλου δεόμενα· ἐγὼ γὰρ συνετοὺς καὶ ὀξεῖς ἀποφαίνειν τοὺς μὴ τῆς φύσεως τοιούτους φησὶ τοῦτο ἡμῖν τὸ βιβλίον· ἐπεὶ πολλοῦ γ' ἂν, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς ἦν ἄξιον, εἰ μεταπλάσαι καὶ μεταχωνεῦσαι τὰ τηλικαῦτα ἐδύνατο, ἢ ἐκ μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἄργυρον ἐκ καττίτερου, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεωτροφίδου Μίλωνα ἐξεργάσασθαι.

Ἀλ-

a Ἀλ] Deeſt in M. & *Fl.* adeſt in cett. *f* Ἐκ] Sic L. M. & *Fl.* Ἀπὸ cett. Edd.

17. Ἡ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον] (1) Τιτόρμῳ τῷ βασιλεῖ φασὶ συντυχεῖν τὸν Κρᾶτιν τὸν Μίλητα μεγαλοφρονοῦντα ἀφ' ὧν ἐφύμνει τῷ σώματι. Θεμιστάρχους δ' μέγας (2) τὸ Τίτορμον τὸ (3) σῶμα, ἐβούλετο λαβεῖν αὐτὸ ἰσχὺς πάσης. ὁ δὲ Τίτορμος ἔλεγε μηδὲν μέγα ἰσχύειν κιβωτὸς δ' ὡς τὸν Εὔξινον, καὶ Θεμιστίου ἀπόδος, λαμβάνει μέγιστον λίθον, καὶ (4) πρῶτον μὲν ἔλκει πρὸς (5) αὑτὸν, εἶτα (6) ἀπωθεῖ. (7) καὶ δὶς δὲ καὶ τρὶς τοῦτο ἐκέκρικε. καὶ μὴν ταῦτα αὐτὸν χρῆν ὡς ἐς τὰ γένεια. καὶ τέλος ἀράμενος ἐπὶ τὸν ὦμον, ἔφερεν. (8) ὡς ἐπ' ἀγνοίας πεπτώκοιεν, καὶ ἴρισιν. ὁ δὲ Μίλων μόγις τὸν λίθον (9) ἐκίνησεν, εἶτα ἐπὶ τὸν ἀγκῶνα ἤλθεν ὁ Τίτορμος, καὶ τὸν μέγιστον ταῦρον ἄγριον ὄντα λαμβάνει τῷ ποδὶ, καὶ μὲ ἀποδῦναι μὲν (10) ἔσπευδεν, ὁ δὲ (11) ἐδίκαιο. παρόντα δὲ ἕτερον τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ συναρπάσας τῶν ποδῶν ἀμαχεὶ ἔσχε. Θεμιστάρχου ὁ Μίλων εἰς ὕφαντὸν τὰς χεῖρας ταύτας ἔφυτο. ὅ Ζεῦ, μὴ ἐ τοῦτον Ἡρακλῆν ἕτερον ἴσασιν; ἐντεῦθεν ῥᾳδίως λέγουσι τὸν παροιμίαν, ἄλλος ἄτος Ἡρακλῆς. *V.*

(1) Tota haec hiſtoria verbatim petita eſt ex *Aeliani* Var. Hiſt. L. XII. c 22. Si pauca excipias. *J. C.*

(2) Τὸ] Deerat in Edit. addidit *M. du S.* & ἰδίᾳ quod poſt σῶμα legebatur, delevit idem.

(3) Σῶμα] Σῶμα ἰδίᾳ *Aelian.* *J. F. R.*

(4) Πρῶτον] Ita pro edito πρῶτος reſtituit idem ex C.

(5) Αὐτὸν] Αὐτὸν Ed. Ἑαυτὸν *Ael.* *J. F. R.*

(6) Ἀπωθεῖ] Suſpicatur *L. Kuſterus* de verb. med. p. m. 43. *f.* (al. 74.) potius ἀπωθῆται ſcripſiſſe *Aelianum* (ex quo haec verba eſſe deſumta ſupra dictum) ſed falli *Kuſterum*, & ἀπωθεῖ reſte ſe habere ac promiſcue ἀπωθῆν & ἀπωθεῖσθαι uſurpari, ex *Plat.* L. IV. de Rep. p. 453. B. aliisque probat eruditiſſ. F. L. *Abreſch.* in Animadv. ad *Heſychii* quaedam loca. Vid. *Miſc. Obſerv.* menſ. Aug. 1736. p. 299. *J. F. R.*

(7) Καὶ δὶς] Conjunctionem in edito exemplari deficientem implerat idem *M. du S.*

(8) Ὡς ἐπ'] Ὡς ἐπ' ἔνιοις editum erat ex V. ad quae *J. Cler.* ait: *Aelianus* habet ἔστιν ἐπ' ἀγνοίας αὐτῷ, in Editionibus, ſed in MS. eſt συντύχοιεν, ut hic habet noſter. Haec ille. Ὡς ἐπὶ τοῖς γόνασι C. etiam prave; ſed Excerpta G. recte ἐπ' . . . ut edidimus. *J. F. R.*

(9) Ἐκίνησεν] Eſt apud *Aelian.* ἐκύλισεν. At nihil ab vulgato abit C. *M. du S.*

(10) Ἔσπευδεν] Sic ex C. reſtitutum, quum in editis legeretur ἔσπευδεν. Sed & ex *Aeliano* poterat reſtitui, ex cujus collatione etiam alterum illud μὲν hic delendum. *J. F. R.*

(11) Δὶ] Illud δὲ ego addidi; nam in edito tantum erat ἐδίκαιο, & *Solanus* ἐ μὲν inde fecerat, ſine auctorit. codicis; quare eadem mihi erat corrigendi licentia, in ejiciendo uno μὲν ex tribus, quum jam bis μὲν plus quam ſatis ſit. In *Aeliano* eſt ὁ μὲν αὐτὸν ἔσπευδεν, ὁ μὲν ἐδίκαζεν. *J. F. R.*

ſonam, referatur. Alibi enim & apud eumd. *Long.* αὐτὸν ſic poſitum invenio, ut L. III. p. 105. Ed. *Jungerm.* ἄρας ταῖς μητράσιν ὑποκλίνασθαι αὐτούς. *Agni matribus SE ſubſternentes, ſubnixi, ad ſugendum*; quod etiam in αὐτοὺς mutandum dixeris, quia deinde p. 109. ἐγκύψαντα ἑαυτὸν diſerte ſcribitur. Conf. c. 6. & 15. Dial. ſeq. ubi rurſum haec differentia occurrit. *J. F. R.*

1. Οὐδ'] (Deeſt ex Gr. ταῦτα δὲ λελίχθω. ἡμῶν οὖν ἐστι λεκάνιος μόρος.) *A. V.*

Ibid. Μῶμος μωμήσασθαι] Hunc locum imitatus eſt *Ariſtaen.* Epiſt. 1. l. 1. ex emendatione viri Clar. *Faſc. Mercer.* *J. B.*

4. Κορυφαιότατα] Conf. infra *Soloec.* c. 5. τὸ φίλαν ὁ κορυφαιότατος & *Th. Mag.* *M. du S.*

Κορυφαιότ.] Prave judicat *Thomas Magiſter*, hanc vocem hic ridiculi cauſſa adhibitam eſſe a *Luciano*. Vide notam ad Σολ. c. 5. *M. du S.*

16. Ἀπὸ κατ.] Flor. οἰκ. *J. B.*

Ἐκ] Sic M. L. & Ed. *Fl.* pro ἀπὸ, quod in reliquis eſt. *M. du S.*

17. Ἡ ἀπὸ Κόνωνος, Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεωτροφίδου Μίλωνα] Ex hoc loco licet conjicere; Cononem illum du-

[a] Ἀλλὰ ποῦ τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τοῦ συμβουλῆς χρήσιμον; οὐκ ἐς ποίησιν τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτοῖς τῶν προσηκόντων· οἷον τι ἀμέλει καὶ Ἴκκος, καὶ [b] Ἡρόδικος, καὶ Θέων, καὶ εἴ τις ἄλλος γυμναστὴς [c] οὐκ [d] ἐπόχοιτο ἂν σοι τοῦτον Περ-

35. Sed ubi artis & conſilii uſus eſt? non ad creanda, quae adeſſe debent, ſed ad uſum illorum convenientem. Sicut nempe etiam Iccus & Herodicus, & Theon, & ſi quis alius exercitor, non promiſerint tibi aſſumtum hunc Perdiccam (ſi modo hic

a Ἀλλὰ ποῦ] Sic P. Ἀλλαχοῦ junctim *F. H. Fl. B2. S.* Ἀλλά που P. ſed interrogandi ſign. ego addidi. b Ἡρόδικος] Ex marg. *A1.* Angl. & P. Ἡρόδικος Schol. Ἡροδίζης male Edd. & M. c Οὐχ] Deeſt in M. & omnibus Edd. Adeſt in ſola *F.* Et ſic emendarant *Marc.* & *Vorſt.* d Ἐπόχοιτο] Ἐπόχοιτο M. male.

22. Καὶ Ἴκκος ὁ Ἡρόδικος ὁ Θέων] Γυμναστὴς ἐπώνυμοι ὗτοι M. Γυμναστὴς ἐπώνυμος ὗτος. Ed. *Clar.*

cem famigeratum fuiſſe corpore parvum & exilem: nam & ille Leotrophides, qui Miloni opponitur, a Comico *Ariſtophane* in avibus ut parvus & exilis traducitur, & ab ejus Scholiaſte ut talis notatur: de Titormo vero, & ejus mirandis viribus vide *Aelian.* L. XII. c. 22. *J. P. a G.*

Ibid. Κόνωπος] *Cononem* aliquem imbecilli corporis hominem nondum obſervavi praeterea. In mentem veniebat *minimus* ille apud *Plin.* 7, 16. f. 16. *homo duos pedes & palmum* longus *Conopas*, *qui in deliciis Juliae neptis Auguſti fuit.* *Leotrophides* nobilis ex Schol. *Ariſtoph.* Avium 1406. Add. *Caſaubon.* ad *Athen.* 12, 13. Neque de *Titormo* opus eſt aliquid adjicere. Neque apologia, credo, longa opus habet illa circa apices immutatio, cum pro vulgato ἀλλὰ ποῦ legimus ἀλλὰ ποῦ cum interrogatione. *J. M. G.*

Ibid. Τίτορμον] Eleganter vidit Cl. *Clericus*, totum hoc de Titormo eſſe ex *Aeliani* Ποικιλ. lib. XII. cap. 22. deſumptum, iisdemque, ſi pauca excipias, verbis enarratum. Opportuna admodum ſunt haec Scholiaſtae, ut ex eo Aelianus, & ex Aeliano viciſſim ipſe emendetur. Nimirum in Scholiaſte pro ὡς ἔπος, ſine dubio ex Aeliano ſcribendum ὅσον ἐπ'. Atque ex eodem apud Scholiaſten pro καὶ ὁ μὲν ἀποθάνοι μὲν ἴσως οὖν, extrito poſteriori μὲν, emendatius legas, καὶ ὁ μὲν ἀποθάνοι ἴσως δ' οὖν. Tum ex Scholiaſte emendandus Aelianus, vel potius confirmanda emendatio. *Tan. Fabri*, apud Aelianum pro ἐνταῦθα ῥηθῆναι λέγουσι παροιμίαν, legentis ἐντεῦθεν ῥηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν. Plane enim ita, & recte, Scholiaſtes; niſi quod illud τοι, quod Cl. *Faber* inſerit, non habet; nec id requiritur. *J. J.*

Τίτορμον] (Titormus Aetolus in albo voracium fuit, diciturque a Graecis cum Milone de robore certaſſe. *Ath.* & *Ael.* l. c. *Vorſt.*) V. *Herod.* l. VI. p. 238, 1. *Athen.* X. & *Ael.* V. H. XII. Locus *Ariſtoph.* de Leotrophida reperitur in Avib. p. 606. V. etiam 412. med. *M. du S.*

19. Ἀλλά που τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τοῦ συμβουλῆς χρήσιμον σὸν ἐς ποίησιν] Χρήσιμον σὸν ἐ. π. *Th. M.*

Ἀλλὰ ποῦ] Sic recte ſcribitur in Cod. P. In reliquis ἀλλά που. *M. du S.*

20. Τῶν προσόντων] Recteno hac voce utatur hic Lucianus addubito. Vix eo ſenſu adhibiturum fuiſſe *Demoſthenem* puto, qui Ol. III. p. m. 25. f. ſic ſcribit. τοῦτ' ἐν δεῖ προσεῖναι τὰ δ' ἄλλα ὑπάρχειν. Uſurpat tamen noſter iterum 55. B. C. Vide tamen ὁ. εἰκ. c. 6. &c. 20. B. ubi eodem modo uſurpat noſter. *M. du S.*

Τῶν προσόντων] Nihil hic mutare Florentinam ab *Junt. Hag.* & reliquis, notaverat *Solanus.* Quare? an igitur ſuſpicatus eſt legendum προσιόντων, non credo. Vid. Noſtrum infra de *Imag.* c. 6. f. & c. 20. med. *J. F. R.*

22. Ἴκκος] V. *Plut.* 299. 1. Tarentinus, & hinc emenda *Aelianum* XI. 7. apud quem male ſcribitur ἴκχος. Vide etiam *Plat.* 647. C. qui eum toto exercitationis tempore, venere abſtinuiſſe tradit. Fuit & Iccus Tarentinus Pythagoraeus *Jambl.* p. 216. B. *M. du S.*

Ibid. Ἡροδίζης] Angl. Ἡρόδικος. *J. B.*

Ἡρόδικος] Ex A. P. & Schol. hanc ſcripturam reſtituimus, loco vulgatae Ἡροδίζης. Herodicum enim invenio celebrem gymnaſtam (apud *Plat.* Πολ. III. 440. C. D. Ed. *Baſ.* & 337. B. & apud *Plut.* 983. 2.) Herodizem nullibi. In *Platonis* Protagora p. 196. B. Ed. *Baſ.* conjungi etiam *Iccum* & *Herodicum* commodum monet *J. la Faye* vir doctiſſimus. Conſ. *Suidam.* *M. du S.*

Ἡρόδικος] Vix dubitari poteſt, quin Lucianus in animo habuerit *Herodicum* illum, de quo Plato de rep. 3. p. 440. C. Ἡρόδικος παιδοτρίβης ὤν, καὶ νοσώδης γενόμενος, μιξας γυμναστικὴν ἰατρικῇ, ἀπεπονεσε πρῶτον μὲν ἐ μάλιστα ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους ὑστερον πολλούς. Hic igitur accuratae illius athletarum diaetae auctor videtur. Hinc jungit etiam Themiſtius Or. 23. p. 290. *A. Hardouin.* Ἴκκου τοῦ γυμνασιῶν τοῦ Ταραντίνου & Ἡρόδικου τοῦ Συλημβριανοῦ (leg. vid. Σηλυμβρ.) παιδοτρίβου. Nempe Ταραντῖνον Ἴκκον abſtinentiae athleticae nomine vehementer laudat idem *Plato* de Leg. 8. p. 647. C. Τὸ μὲν τῆς σωφροσύνης ἀνδρεῖον σὺ τῇ ψυχῇ κεκτημένος, ὡς λόγος, ὅτι τινὸς ποτὲ γυναικὸς ἥψατο, οὐδ' αὖ παιδὸς ὡραίου ἐν ὅλῃ τῇ ἀσκήσεως ἀκμῇ. Et *Euſtath.* ad *Dion. Perieg.* 376. de illo, ἐπὶ βίου εὐτελείᾳ, inquit, εἰς παροιμίαν κεῖται, τὸν λέγουσαν Ἴκκῳ δίαιταν, ἐπὶ τῶν ἀπειρίτως διαπονούντων. De his igitur cum conſtet, illud mirari ſubit,

hic eſt ille, qui novercae ſuae amore cum correptus eſſet, ob id ipſum contabuit; non Antiochus Seleuci filius, Stratonicam illam deperiens) Olympiae victorem reddere, & qui cum Thaſio Theagene, aut Polyda-

δίκαν ὁ Δαλαδόντες, εἰ δὴ ἔτός ἐστιν ὁ τῆ μητρυιᾶς ἐρασθείς, καὶ ἐ ἀφ' ταῦτα καλεσκλικὼς, ἀλλὰ μὴ Ἀντίοχος ὁ τῦ Σελεύκυ Στρατονίκης ἐκείνης, ἀποφαίνειν Ὀλυμπιονίκην, ᾧ Θεαγένει τῷ Θασίῳ, ἢ Πολυδά-

ε Διὰ ταῦτα] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Δι' αὐτὰ M.

it, cur ab *Aldina* editione diſceſſerint ſequentes, quod norim, omnes, omittenda negatione inter γυμναστὴς & ἱστόχοδλο, quo facto tenebris omnia ſunt obſita, quas reducta nunc antiqua lectio, & interpretatio illi accommodata, diſpellit: niſi quod circa *Perdiccam* celebratae imbecillitatis hominem difficultas ſupereſt, quam ita minuebat ὁ πάνυ *Graevius*, ut verba, quae parentheſi includenda putamus, non Luciano, ſed Scholiaſtae alicui tribueret. Caeterum de Perdicca nihil monuit praeterea. Verum non abſurde hic mentionem fieri hominis, prae amoris impatientia καλιστκληκότος, ut hic dicitur, aut, ut *Plutarchus* deſcribit in Demetrio p. 1661. *H. Steph.* Τρόπον ἀπαλλαγῆς τῦ βίου ζητοῦντος, ἢ ὀδελούσιν ἀτρέμα ἢ ἀφανείας ἀμηλίᾳ, ἢ τροφῆς ἀποχῇ talis, inquam, hominis haud abſurde hic mentionem fieri, vel ille Platonis locus ſatis declarat, quem de Tarentino Icco modo laudabamus. Utrum autem ſit alius quoque, qui pro Antiocho Seleuci filio Perdiccam nominaverit, non habeo dicere. *Appianus* quidem Syriac. p. 126. ſeq. & *Valer. Max.* 5, 7. ext. 1. cum Plutarcho faciunt. *J. M. G.*

24. Ἱστόχοδλο ὢν σοι τοῦτο Περδίκκαν] Οὐ τοῦτον Περδίκκαν. *Th. M.*

Οὐχ ἱστορ.] Sic Ed. *J.* optime. Reliquae & ipſe M. omiſerunt illud οὐχ, atque adeo ſenſum depravarunt, quem ex ingenio reſtituere conatus eſt *Marcilius*, & poſt eum *Vorſtius*. *M. du S.*

Ibid. Περδίκκαν] Quem Perdiccam velit, aut cur hanc adducatur, mihi non liquet. At quae de Antiocho & Stratonice, nota cum ex ipſo Luciano, qui in *de Dea Syria* c. 17. & 18. fuſe enarrat, & iterum tangit Ὀρχ. c. 58. & Ἱκαρ. c. 15. tum ex *Plut.* (in Demetr. 1660. — & 607. B.) *Appiano*; (Συρ. p. 87. Ed. St.) *Galeno* (π. προγ.) aliisque permultis. Si quaeras autem cur de Perdicca haec praedicet, quae Antiochi propria ſunt; ſic habeto: videri nempe fuiſſe Luciani aetate, qui ita ſcriberent; adeo ut neceſſe fuerit ea tenus receptam ſequi opinionem. Sed ut verum fatear, in hoc non acquieſco, & locum corruptum eſſe pronuntio; intruſumque in textum Luciani Scholium, ab aliquo ſcriptum, qui Perdiccae nomen pro Antigoni in ſuo codice hic invenerat. Fuit & alia Stratonice Macetа, regis Perdiccae ſoror. V. *Thucyd.* II. 101. ſub finem. Sed ſoror haec, neque ejus amore captum fuiſſe Perdiccam ibi legitur. *M. du S.*

25. Εἰ δὴ ἔτῳ] Εἰ δὴ ἔτός ἐστιν ὁ τῆ μητρυιᾶς ἐρασθείς, & quae ſequuntur usque ad Στρατονίκης ἐκείνης, nullus dubito quin ſint ὑποβολιμαῖα, & margini a *Magiſtro* adſcripta, ad Perdiccae nomen, quibus inquirebat, num hic eſſet ille Perdiccas, ſic enim vertendum εἰ δὴ ἔτῳ ut apud Latinos quoque, *viſam ſi domi ſit*, pro num domi ſit, qui amore novercae correptus fuerit. Haec poſtea in ipſum contextum irrepſerunt. Nihil enim faciunt ad rem, de qua hic loquitur. Agit enim de Perdicca illo tempore noto, qui propter imbecillitatem aut aliud corporis vitium parum erat aptus ad artes athleticas. Verba, quae in eadem pagina praecedunt, obſcurius verſa ſunt: ἀλλά σου τὸ τί τίχης, ᾧ τὸ τί συμβουλῆς χρήσιμον, οὐκ ἐς πάντων τὰ προσόντα, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τῶν προσήκοντων. *Verum artis & conſilii haec eſt utilitas, ut non ſuppeditent ea, quae adſunt, ſed ut illis convenienter uti doceant.* Nemo intelligit, quid haec ſibi velint, *ut non ſuppeditent ea, quae adſunt.* Melius vertas: *verum artis & conſilii haec eſt utilitas, non ut efficiat illa quae inſunt, ſed ut iis recte quis utatur.* hoc eſt, quae ab arte proficiſci poſſunt & conſilio utilia ſunt non ad illa efficienda, quae in homine ſita eſſe debent, nimirum ingenium & prudentiam: nullius enim ars & diſciplina poteſt hominem ſtupidum & hebetem ingenioſum reddere: ſed ut quis facultatibus, quas natura in illum contulit, recte utatur. Inde ſequitur illa ſimilitudo de palaeſtritis, qui Perdiccam imbellem promittant ſe arte Olympionicam reddituros parem praeſtantiſſimis & robuſtiſſimis athletis. *J. G. G.*

27. Ἀντίοχ ὁ τῦ Σελεύκου Στρ. οὐκ.] Iterum infra Ἱκαρ. c. 15. & Συρ. c. 17. atque alibi. *M. du S.*

29. Θεογ. — Πολυδ.] Prior horum in Olympionicarum ab erudito *Gul. Loyd* (eruditiſſimi Wigornienſis Epiſcopi filio) edito nuper cum haec ſcriberem, catalogo, comparet ad Ol. LXXVI. ubi ex *Pauſ.* Eliac. II. 188. 18. &c. παγκρατίῳ viciſſe traditur. Ter olympicam coronam reportaſſe narrat *Dion. Chryſ.* 230. A. *Suidas* tacet; ſed de poſteriore idem plurima habet iis fere ſimilia quae de *Tisormo* a Scholiaſta memorata legiſti (παγκρατίῳ victor Ol. XCIII. *Afr.* & *Pauſ.* Eliac. II. p. 112. 17. quem locum omnino vide) *Loyd.* De Theagene adi *Plut.* 1452. *Platonem* etiam cujus aetate vixit, de Rep. I. & *Pauſ.* l. c. Vide noſtrum *Herod.* fin. Εὐτ. c. 19. & Ἐκκλ. c. 12. *M. du S.*

Θεογένει τῷ Θασίῳ] Monuerat Cl. *Hemſth.* in marg. adeundum *Waſſe* ad *Thucyd.* p. 255. No. 30. (i. e. ad L. IV. §. 27.) ubi *Thucyd.* Θεογένους mentionem fecit, qui explorator ab Athenienſibus electus ſit, pro quo in quibusdam libris tamen legatur Θεαγένους, pergitque *Waſſe* Θεαγένης Tyrannus Megarenſium, ſocer Cylonis, *Thucyd.* I. 126. & *Pauſan.* Atticis XXXVIII. Alius Θεαγένης Athenienſis apud *Thucyd.* V. 24. qui ta-

δάμαλι τῷ Σκολιωταίῳ ἀντίπαλοι, ἀλλὰ ἢ δοθεῖσαν [a] ὑπόθεσιν εὐφυᾶ πρὸς ἐπιδοχὴν ἡ γυμναστικῆς πολὺ ἀμείνω ἀποφαίνειν μέλλῃ τὸ τέχνης. ὥστε ἀπέστω ἡμῖν τὸ βλίφθονον τοῦτο τῆς ἐπιχειρήσεως, εἰ τέχνην φαμὲν ἐφ' ὅτῳ μεγάλῳ καὶ χαλεπῷ τῶν πράγματι [b] ἐφευρηκέναι. εἰ γὰρ οὐτινῶν ἀπολαβόντες, ἀποφαίνειν συγγραφέα φαμέν, ἀλλὰ τῷ φύσει συνετῷ, καὶ ἄριστα πρὸς λόγους ἠσκημένῳ ὑποδείξειν ὁδούς τινας ὀρθὰς, εἰ δὴ [c] τοιαῦται φαίνοιντο, αἷς χρώμενος, θᾶττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὴν σκοπόν.

[d] Καίτοι εἰ γὲ ἂν φαίης ἀπροσδεῆ τὴν συνετὸν εἶναι τὴν τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ κἂν ἐκιθάριζε μὴ μαθὼν, καὶ ηὔλει, καὶ πάντα ἂν ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν, οὐκ ἄν τι αὐτῆς χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δέ τινος, ῥᾷστά

omante Scotuſſaeo comparari poſſit: verum *hoc promiſerit*, ſe datam ſibi materiem aptam natam recipiendae illi exercitationum rationi, meliorem multo ope artis ſuae redditurum. Itaque abſit a nobis etiam invidenda illa promiſſio, ſi artem nos dicamus rei ita magnae atque difficilis reperiſſe. Neque enim hoc dicimus, nos quemcumque *de medio* arreptum reddituros hiſtoricum: ſed ei qui natura prudens, & optime ad dicendum exercitatus fuerit, oſtenſuros vias quasdam rectas: ſiquidem tales videantur eae, quas ingreſſus aliquis celerius faciliusque perfecerit quae oportet, atque ad ſcopum pervenerit.

36. Neque enim hoc dixeris, qui prudens ſit, eum nihil indigere arte ac diſciplina eorum, quae ignorat: alioqui citharam etiam nemine docente pulſaret, & inflaret tibias, ac noſſet omnia. Jam vero ſine diſciplina nihil horum manibus effecerit. Verum ſi quis illi oſtendat; facileque

a Ὑπόθεσιν] Sic W. & Edd. vett. Ἀπόθεσιν S. male. b Ἐφευρηκέναι] Εὑρηκέναι W. Nihil movent vulg. Edd. vett. c Τοιαῦται] Τοιαῦτα W. ſolus. d Καίτοι] Sic Edd. vett. & M.

tamen ibidem c. 19. Θεογένης. Θεαγένης athleta apud *Pauſan.* VI. 6. 11. & 15. *Plutarch.* Πολιτικοῖς παραγγέλμ. *Lucian.* de Conſcrib. Hiſt. p. 626. (Ed. *Graev.* i. e. hoc c. 35.) & *Deor. Concil.* p. 714. Et *Catapl.* p. 427. aliaque ex *Xenoph.* &c. de Scriptore Hiſtor. philoſ. quae ibi vide, unde haec feſtinans excerpſi. *J. F. R.*

33. Ἀπέστω] *Ariſten.* loc. cit. *J. B.*

41. Τελέσειεν] Si quis me docuerit, quomodo hic legitur, ita & alios eſſe locutos, & bene ea cum reliquis cohaerere, illi gratias agam merenti lubens. Interea interpretatus ſum, ac ſi legatur, quomodo Lucianum dediſſe ſuſpicor, τελέσειεν ἂν καὶ, καὶ πρὸς τὴν σκοπὸν ἵκοιτο. Οὐ γὰρ ἂν φαίης κ. τ. λ. *J. M. G.*

43. Καὶ τοι εἰ γὲ] Ἀνακολουθία eſt in his verbis, ſi interpretere, ut editores interpretati ſunt: Καί τοι εἰ γὲ ἂν φαίης ἀπροσδεῆ τὴν συνετὸν εἶναι τὴν τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ κἂν ἐκιθάριζε μὴ μαθὼν ἐκ ἤυλει, καὶ πάντα ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν οὐκ ἄν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δέ τινος ῥᾷστά τι ἂν μάθοι, καὶ αὐτὸ μεταχειρίσαιτο ἐφ' αὑτῷ. *Neque enim dixeris eum qui fuerit inteiligentia praeditus, arte & doctrina earum rerum, quas ignorat, opus non habere: quoniam ſi abſque doctrina citharam pulſare & tibia canere poſſet, etiam omnia ſciret. Nunc autem non edoctus nihil earum manu pulſare poſſet: ſed docente aliquo facillime diſceret, & recte per ſe ipſum adminiſtraret.* Sed quae haec eſt ratio, qui abſque doctrina citharam pulſare poſſet, & tibia canere poſſet, etiam omnia ſciret? *Imo* hic eſt *alioquin*, ut frequenter apud Platonem, id quod dudum a doctis eſt obſervatum. Sic autem vertendus hic locus: *Neque enim dixeris, eum qui ingenio praeditus eſt, arte & doctrina rerum, quas ignorat, non opus habere. Alioquin qui non didiciſſet, citharam pulſaret, & tibia caneret & omnia ſciret. Nunc vero qui non didicit, haec quaquam aliquid ex iis tractet: monſtrante vero aliquo facile & addiſcat, & per ſe ipſe exerceat.* Alioqui, inquit, homo ingenioſus & ſollers facile, quamvis illa non didiciſſet, cithara & tibia caneret. Non longe poſt tradit hiſtoricum debere eſſe ingenio militari, ſed una etiam civili prudentia, & peritia imperatoria. Hoc enim volunt illa verba: καὶ γεώμετρον στρατιωτικὸν, ἀλλὰ μὴ τὸ πολιτικὸν ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν. male interpretes, ſicut & mox pag. ſeq. καὶ τὶ ἐξελαύνειν, ἢ περιελαύνειν, male vertunt: *quomodo equum emittere, quid obequitare*, cum ſit, *quomodo equitatu erumpere*, aut *illo circumire*, ſeu *circumvenire* ſc. hoſtilem exercitum. *J. G. G.*

51. Καὶ τοῦτον ἐν ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς τὴν παραδοθεῖσαν, συνιῶσι τι, καὶ εἰκῆ οὐκ ἀγεννῶς ἀλλ' ἐξὸ διδυμιῶς] Παραδοθεῖσαν ἢ συνιῶσι τι ἐκ εἰκῆ ἀγεννῶς ἀ. ὁ. δ' *Th. M.*

52. Συνιῶσι] Antea legebatur *συνιῶσι*, minus apte, cum

que discat, & bene *deinde* suo ipse Marte tractet.

37. Itaque nobis etiam talis nunc tradatur discipulus, non ignavus ad intelligendum pariter ac dicendum; sed acutum cernens, qui etiam negotia ipsa tractare, si praeficiatur, possit, militaremque animum, sed cum civili, etiam bellici ducis prudentiam habere: porro qui in castris aliquando fuerit, decurrentesque aut stantes in acie milites viderit, armaque & machinas quasdam norit, quidque sit *in cornu*, quid *in frontem*, quomodo ordines, quomodo equites, & unde? & quid sit *procurrere*, aut *circumducere?* verbo, *detur nobis* non aliquis qui domi desideat, quique credat solum narrantibus.

τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μεταχειρίσαιτο ἐφ' ἑαυτῷ.

Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις [f] ὁ μαθητὴς νῦν προδεδόσθω, συνιέναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννὴς, ἀλλ' ὀξὺ δεδορκὼς, οἷός τε καὶ πράγμασι χρήσασθαι ἂν, εἰ ὁπιτραπείη, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴ τὴν πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν [g] ἔχειν, καὶ, νὴ Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ γεγονὼς πολὺ, καὶ γυμνάζομένους ἢ ταττομένους στρατιώτας ἑωρακὼς, καὶ ὅπλα εἰδὼς, καὶ μηχανήματα, καὶ τί ὅπου κέρως, καὶ τί ὅπου μετώπου, πῶς οἱ λόχοι, πῶς οἱ ἵππεῖς, καὶ πόθεν, καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ παρελαύνειν· καὶ ὅλως, εἴ τι καλοκαγαθίων τις, ἐφ' οἷς πιστεύειν μόνον τοῖς [h] ἀπαγγέλλουσι.

38. Maxime vero & ante omnia, liber sit animo, neque metuat quemquam, ne-

Μάλιστα δὲ καὶ πρὸ τῶν πάντων, ἐλεύθερος ἔστω τὴν γνώμην, καὶ μήτε φοβείσθω μηδένα,

[e] Ἐφ' αὑτοῦ] Αὐτοῦ *J.* Sed nostram lectionem habent *Fl. B2. H. P. Ald.* & M. [f] Ὁ μαθ.] Ἔστω ὁ μαθ. M. male. [g] Ἔχειν] Sic Edd. omnes praeter *S.* & hanc secutam *A.* quae ἴσχων. Sed ἔχειν etiam Cod. W. [h] Ἀπαγγέλλουσι] Sic *Fl. B2. P. H.* & M. Ἀπαγγείλουσι *J.*

cum ita facultas una eademque intelligatur; nunc utraque. In ea autem voce facile peccari, & res ipsa & exemplum c. 44. abunde ostendunt. *M. du S.*

Σωσώσαι] Obsecundavi *Solano*, σωιώσαι edens, pro vulgato σωσῶσαι, quia Nostro ita usitatum novi. Etsi enim σωσῶσαι quoque a σώιημι formari tradunt Grammatici; tamen hic nimis ambiguum foret, & nondum satis probatum est uno alterove testimonio, σωσῶσαι idem esse quod σωσώσαι, quia error a compendio scribendi in infinitivis hisce usitato, facile potuit obsoriri. *Herodian.* tamen L. II. 9. 15. ὅτου ἐ τὰς ἀφορμὰς παχεῖς, καὶ μὴ ῥᾳδίως σωσῶσαι δυνάμενος. *Ita crasso sunt ingenio, & non facile sentiunt, si quid agatur dolose.* Et licet *Fl. Ald. H. J.* & recentiores habeant σωσῶσαι, nec Codex memoretur qui aliter legat, tamen typographicum tantum vitium credo, quum versiones latinae jam expressérint *intelligendi* verbum; quare monenti *Solano* tanto facilius obsecutus sum. *J. F. R.*

55. Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴ τὴν πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἴσχειν] Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴ πολιτικῆς; καὶ ἐμπειρίας στρατηγικῆς ἴσχον. Requirit in historiarum scriba mentem praeditam & rei militaris aliqua notitia, & scientia politica, & usu imperatorio. Eant, videant nostri saeculi historiarum scribilloges, ecquid ejusmodi trogalia in suo sinu aut penu inventuri. *Th. M.*

56. Ἔχειν] Emendationem *Marcilii* recepit in textum Salmuriensis editor *Benedictus*, & sane ad venustatem loci facere videtur, sed quia commoda satis est vulgata, & nonnulla sunt in eo loco salebrosa, quae ego penetrare non possum, aliis intacta relinquo, & scripturam veterum librorum reddo. Confer *Livium* XXV. 19. & *Plut.* in V. 1841. Quorum ille, *tanquam eaedem militares & imperatoriae artes essent.* *M. du S.*

Ἔχειν] Nolo quidem nimium mihi indulgere in mutanda Lectione recepta; sed non tamen accedo *Solano*, satis commodum sensum vulgatae pronuntianti, quem quidem satis adparere fateor, quid velit, sed non commodae tamen est structurae. Cum enim ἀλλ' ὀξὺ διδυκὼς in participio ponatur, & reliqua post alterum ἀλλὰ quoque per participia enuncientur, non video quocum verbo infinitivus ἴσχειν apte cohaereat, nam ut χρήσασθαι pendet ab οἷός, ita absurda oratio foret, si similiter, οἷός ἐμπειρίας στρατηγικὴν ἴσχειν dicas: quid enim est: *aptus est habere peritiam militarem?* Sed si cum *Marcilio* ἐμπειρίας στρατηγικῆς legeris, quod mihi non displicet, tum ἀδιάφορον erit, legasne ἴσχον an ἴσχειν. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ — καὶ] Vid. de hoc pleonasmo hujus Dialogi §. 60. *J. F. R.*

60. Κἄφως — μιτώτου] Conf. supra hujus *Dial.* c. 29. f. *M. du S.*

64. Ἀπαγγέλλουσι] Ed. *J.* ἀ—γείλουσι. *M. du S.*

δένα, μηδὲ ἐλπιζέτω μηδείς· ἐπεὶ ὅμοιος ἔσται τοῖς Φαύλοις δικασταῖς, πρὸς χάριν, ἢ πρὸς ἀπέχθειαν ὑπὲρ μισθῷ δικάζουσιν. ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῷ μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένῳ τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ, ἀλλὰ τοιοῦτος οἷος ἦν δειχθήσεται· μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσῃ ὑπὲρ τῆς Κλείτου σφαγῆς, ὡμῶς ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένης, εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο. οὐδὲ Κλέων αὐτὸν φοβήσει, μέγα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δυνάμενος, καὶ κατέχων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰπεῖν ὅτι ὀλέθριος καὶ μανικός ἄνθρωπος ἦν· οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ ἰσορῇ, καὶ τὴν Δημοσθένους

que quidquam ſperet : alioqui malis judicibus ſimilis erit, ad gratiam aut ad inimicitias mercede jus dicentibus. Sed neque curae ipſi ſit Philippus oculo privatus ab Aſtere Amphipolite ſagittario ad Olynthum; verum qualis eſt, talis oſtendetur: neque Alexander illum anget, de Cliti caede crudeliter in convivio facta, ſi diligide ſcribatur: neque Cleon illum terrebit, multum in concione valens, & regnans in judiciis, quo minus dicat pernicioſum furioſumque eſſe hominem : neque univerſa Athenienſium civitas, ſi Siculas clades enarret, & Demoſthenis captivitatem, & mor-

a Ἐν Ὀλύνθῳ] Nihil hic a vulgata abire *J. Fl. H.* notat *M. du S.* b Ὡμῶς] Et hic nil variare Edd. nec M. notat idem. c Μανικὸς] Μαλικὸς M. ſolus.

70. Μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ] Non concordat Lucianus cum Hiſtoricis, qui id negotium attigerunt. Omnes fere uno conſenſu ſcriptum reliquerunt id eveniſſe Philippo in Methones obſidione. *Diodorus* lib. 7. ὁ δὲ Φίλιππος τὴν μὲν πόλιν κατέσκαψε, τὴν δὲ χώραν διένειμε τοῖς Μακεδόσι, τὸν δὲ πολιορκίας τινὸς συμβάσης τὸν Φίλιππον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πληγέντα τοξεύματι ἀμφθαρῆναι τὴν ὄρασιν. de Methona vero loquitur. Sic & *Strabo* lib. 8. Ἀπὸ Θουκυδίδην δὲ τὸν τιτὶ ἀντιγράφους Μεθώνη Θρᾴκη) ὁμώνυμον τῇ Μακεδονικῇ, τὸν ὑπὸ Φιλίππου ἐξελεῖν τὸν ὀφθαλμὸν πολιορκοῦντα. *Solinus* cap. 14. *in regione Magneſia Methone oppidum ſitum eſt, quod cum obſideret Philippus Alexandri Magni pater, damnatus eſt oculo jactu ſagittæ, quam jecerat Aſter oppidanus.* Quo in loco notandus eſt error Solini, qui Methonem Magneſiæ cum Macedonica confundit. Nam ea Methone, quam obſidebat Philippus, alia erat a Magneſiaca ex verbis expreſſis *Strabonis* lib. 9. ἔξω δὲ αἱ ὑπὸ Φιλοκτήτου πόλεις καταλέγονται, ἡ μὲν ἐν Μεθώνῃ ἱστὶ τῇ Θρᾳκικῇ Μεθώνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος. quod dictum ſit obiter. Idem ait *Harpocration* Μεθώνη· Δημοσθένης Φιλιππικοῖς λέγει ἐν τῇ εἰς Θράκην, ἣν πολιορκῶν Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν. *Suidas* etiam in voce Καίτας de Philippo : Μεθωναίους δὲ τοὺς ἐπὶ Θράκης πολεμῶν τὸν ὀφθαλμὸν ἐπτρώθη Ἀστέρος τινὸς ὄνομα βαλόντος αὐτὸν βέλει. Plutarchus in Parallelis cauſam forte erroris præbuit Luciano, nam ille ſic de hoc negotio : Φίλιππος Ὀλυνθίων ἑλὼν Μεθώνην βουλόμενος πορθῆσαι, καὶ βιαζόμενος ἐπὶ τῇ Σανδάνῃ πόλαμῷ ἀμφῆσαι πύργον, ὑπό τινος τῶν Ὀλυνθίων Ἀστέρος ὀνόματι ἐτοξεύθη τὸν ὀφθαλμόν. Et hæc habet, ut ait, ex Calliſthene in 3. Macedonicorum, & ex eo, quod ſive ille, ſive Calliſthenes dixit, ὑπό τινος τῶν Ὀλυνθίων, putavit Lucianus id eveniſſe in Olyntho. At nihil obſtat, quin Aſter ille ſive Amphipolitanus fuerit, ut ait hoc loco Lucianus, ſive Olynthius, ut ait Plutarchus, fuerit in copiis Olynthiorum auxiliariis in Methones obſidione, &, ut omnia quadrent, potuit eſſe Amphipolitanus patria, Olynthiis militans inter auxilia Methonenſium. Trogus apud *Juſtinum* lib. 7. ait in Philippum prætereuntem de muris ſagittam jactam oculum effodiſſe, & in eo cum Plutarcho pugnat, qui dum trajicere conaretur Sandanum fluvium, oculum amiſiſſe ait. Sed de Sandano illo fluvio nullus alius meminit præter Stobæum, qui ex Plutarcho habet, & eum Sardonem vocat in textu, in margine vero Sandanum. Ergo nihil in eo certi. *J. P. a G.*

Plutarch. in Parall.] Parallela illa Plutarcho falſo tribuuntur. *M. V. la Croze.*

71. Ὑπὸ Ἀστέρος] Ecce rurſus ὑπὸ pro ὑπ'. Sic *Long.* Paſt. III. p. m. 105. λάθε αὐτῷ, καὶ λάθε ἄλλη. & IV. 112. ἐπὶ ἱστορίαν. Sed hoc jam nimis egimus alibi, & ſæpe poſtea occurret. *J. F. R.*

72. Ἐν Ὀλύνθῳ] Conf. ſupra c. 28. Et videbis cur *Solanus* notatu dignum exiſtimarit inquirere, num conſtans haec ſit lectio. *J. F. R.*

73. Μήτε Ἀλεξ.] Videtur ad picturae rationem reſpicere Lucianus, & hoc indicare, Philippo, poſt oculi cladem, contigiſſe, quod de Antigono narrat *Plinius* 35, 10. ſ. 36, 14. *Pinxit Apelles & Antigonum regis imaginem altero lumine orbum, primus excogitata ratione vitia condendi: obliquam namque fecit, ut, quod corpori deerat, picturae potius deeſſe videretur: tantumque eam partem e facie oſtendit, quam totam poterat oſtendere.* Meminit etiam *Quinctilianus* 2, 13, 12. *J. M. G.*

74. Ἀνιάσεται] Τὸ ἀνιάσεται gloſſ. videtur, τὸ μελήσει

mortem Niciae, & ut ſitierint, & qualem aquam biberint, & ut inter bibendum caeſi ſint multi. Exiſtimabit enim, quod res eſt; a nemine ſano vitio ſibi datum iri, ſi, quae infeliciter aut parum prudenter facta ſunt, ea quemadmodum contigere enarret. neque enim ipſe auctor illorum eſt, ſed index. Itaque cum navali praelio vincuntur, non ille eſt, qui ſubmergit; &, ſi fugiant, non ille, qui tergis inſtat. Niſi forte, cum votis opus eſſet, ea praetermiſerit. Quandoquidem ſi tacendo illa, aut in contrarium narrando, corrigere potuiſſet; facillimum erat Thucydidi, tenui uno calamo evertere munitionem Epipolis im-

λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτὴν, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ οἷον τὸ ὕδωρ ἔπινον, καὶ ὡς ἐφονεύοντο πίνοντες οἱ πολλοί· ἡγήσεται γὰρ (ὅπερ δικαιότατον) ὑπ' οὐδενὸς τῶν νῦν ἐχόντων, αὐτὸς ἔξειν τὴν αἰτίαν, ἢν τὰ δυσχερῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα ὡς ἐπράχθη διηγῆται. οὐ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν, ἀλλὰ μηνυτὴς ἦν· ὥστε κἂν καλαναυμαχῶνται, τότε οὐκ ἐκεῖνος ὁ καταδύων ἐστὶ, κἂν φεύγωσιν, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων· ἐκτὸς εἰ μὴ εὔξασθαί δέον μή τι παρέλιπεν· ἐπεί τοί γε εἰ σιωπήσας αὐτὰ, ἢ πρὸς τἀναντίον εἰπὼν ἐπανορθώσασθαι ἐδύνατο, ῥᾷστον ἦν ἐνὶ καλάμῳ λεπτῷ τὴν Θουκυδίδην ἀναιρέσαι μὴ τὸ ἐν ταῖς Ἐπι-

πο-

.d Μὴ] Aberat ab M. Sed ſuprascriptum eſt. Adeſt autem in *Fl. J. H. P.* e Παρέλιπεν] Παρέλιπεν W.

λίτω λόγῳ κοινῷ repetendum. i. e. μήτι μελέτω αὐτῷ Ἀλέξανδρος. *F.G.*

75. Εἰ σωφρῶν ἀπαγγέλλοιτο] Ἡ σφαγὴ ſcil. *F.G.*

78. Καὶ κατέχειν τὸ βῆμα] Benedictus, *& tribunal contineat*; Micyllus *& ſuggeſtum ſive tribunal quaſi poſſeſſionem ſuam detineat.* Quanta apud hos vilitas Latini ſermonis, tantopere ab elegantibus exagitata? Dicebant Romani *tenere forum*, *tenere curiam*, de eo qui maxima auctoritate illic polleret. Plane ſic iterum loquutus eſt auctor in Sympoſio. φθονῶν αὐτῷ συμπεσόντι ἐ κατέχοντι τὸ συμπόσιον. Ex loquutione ſibi prorſus reſpondent. *J.G.*

80. Οὐδὲ ὁ στρατηγὸς πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ μὲν Σικελία πᾶσα ἰσορρῇ, καὶ τὴν τῶν Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτήν] Diſcrepant haec ab aliorum ſcriptorum ſententia. Thucydides & Plutarchus narrant utrumque a Syracuſanis interfectum. *Juſtinus* vero lib. IV. ait Demoſthenem ſibi ipſum intuliſſe manus, Niciam vero captum. ſed vide *Plutarchum* in Nicia. *J.G.G.*

81. Καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν] De his & quae mox ſequuntur vid. *Thucyd.* VII. 82. 84. 85. 86. *M. du S.*

82. Νικίου τελευτήν] Ad loc. *Thucyd.* quem *Solanus* laudat, meretur videri *Waſſius*, p. 503. N. 75. ubi ait: *Lucian.* de Conſcrib. Hiſt. Niciam ait interfectum eſſe, captum vero Demoſthenem. *Juſtinus* IV. 5. Demoſthenem ſibi ipſi intuliſſe manus; recte quidem hic; nam percuſſit ſe in proelio, haud tamen lethaliter, teſte *Plutarcho* p. 541. Die menſis Carnei XVII. Athenienſes ſubhaſtati. Ceterum a noſtro diſſidet *Diodorus*, & Niciam Gylippo impulſore interemptum aſſeverat XIII. 347. Sed a Noſtro ſtat *Plutarch.* ſcriptor eruditiſſimus, & illi hac in parte anteponendus. Confer *Euripid.* fragm. 516. Haec *Waſſius* l. c. *J.F.R.*

90. Ἐκεῖνος ὁ διώκων] Vid. *Demoſth.* Ol. III. *M. du S.*

91. Ἐκτὸς εἰ μὴ εὔξασθαι δέον, μή τι παρέλιπεν] Extra quam quod ei optandum, nihil praetermiſiſſe, ſive ne quid praetermiſerit. *Th. M.*

Ibid. Εὔξασθαι δέον] Alludit ad *Demoſth.* locum, in quo haec totidem fere verbis leguntur. Ol. III. p. m. 26. B. ἀλλ' οὐχ ἁπλῶς ταῦτα εἰπεῖν τοῦθ' ὁ λίγων ἀδικεῖ πολὺ εἰ δέον εὔξασθαι ὠφελεῖν, ubi interpres videatur. Ego vero neutrum ſatis aſſequor. Id agit illic *Demoſth.* ut ingrata ſeſe dicentem purget. Neque enim ſibi vitio verti merito poſſe ait, quod Reip. morbos ob oculos Populi ponat. Niſi forte male invidere Reip. putent, ſi quis non perpetuo ei ut bene ſit in oratione optet, cum non bene ominando, ſed fortiter conſulendo res gerenda ſit. Hunc *Demoſth.* locum aut aliter intellexit Lucianus, aut alio detorſit, quod hic ab eo factum minime oportuit; aut denique aliter ipſe, quam in hodiernis codd. legitur, quod ſuſpicor, ſcripſerat. Confer & *Phil.* I. (124. B.) *Chryſ.* Ἀντ. 343. f. Ὅταν εὔξασθαι δέῃ, τηφούσῃ ἐ ἀγρυπνούσῃ ἀμφοῖν τοῦτο ποιῆσον. In M. μήτι ſupra ſcriptum eſt, unde liquet inſertum fuiſſe ab iis, qui huic loco medicinam facere volebant. *M. du S.*

Ibid. Μήτι παρέλ.] Obſcuriuſculum reddit hunc locum illa Atticiſmi affectatio, circa negationem μήτις, quae, caeterorum rationi collata, abundat. Itaque idem hic valet μήτι quod alias in eadem conſtructione valeret τῦτο. Sententia igitur haec erit, ſcriptori rerum patriae ſuae adverſarum imputari nihil poteſt, niſi forte illud, ſi eo ipſo tempore, cum eae gererentur, vota facere pro felicitate ſuorum intermiſerit. *J.M.G.*

99. Τὸν Θουκυδίδην] *Thucyd.* VI. 96. & VII. 43. & de Γυλίππῳ VII. 73. *M. du S.*

1. Ἐπιπολαῖς] V. *Thucyd.* l. c. *M. du S.*

πολαῖς ἀποτείχισμα, καὶ αὐτὸν τὸν Ἑρμοκράτους τριήρη, ἢ τὸ κατάπλουν [a] Γύλιππον διατεῖραι μέλλοντα ἀποτειχίζοντα καὶ ἀποταφρεύοντα τὰς ὁδούς καὶ τέλος, Συρακουσίους μὲν εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν, τοὺς δ' Ἀθηναίους πλεῖν Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν, μετὰ τῶν [b] πρώτων τῆς Ἀλκιβιάδου ἐλπίδων. ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα, οὐδὲ Κλωθὼ [c] ἂν ἔτι ἀναλώσειεν, οὐδ' Ἄτροπος μεταστρέψειε.

positam, & Hermocratis triremem submergere, & execrabilem illum confodere Gylipum, dum munitionibus vias & fossis intercludit: & tandem Syracusanos quidem in Lautumias conjicere, Athenienses vero *hoc praestare*, ut Siciliam atque Italiam secundum primas spes Alcibiadis navigatione complecterentur. Verum quae facta sunt, ea, puto, neque Clotho retro glomerare potest, neque retractare Atropos.

Τῆς δὴ συγγραφέως ἔργον ἦν, ὡς ἐπράχθη εἰπεῖν. τοῦτο δ' οὐκ ἂν δύναιτο, ἄχρις ἂν ἢ φοβῆται Ἀρταξέρξην ἰατρὸς αὐτῆς ὤν, ἢ [d] ἐλπίζῃ κάνδυν πορφυροῦν, καὶ στρεπτὸν χρυσοῦν, καὶ ἵππον τῆς [e] Νισαίων λήψεσθαι μισθὸν τῶν ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνων. ἀλλ' ὁ Ξενοφῶν [f] αὐτὸ ποιήσει, δίκαιος συγγραφεύς,

39. Historici autem unum opus, ut gesta sunt singula, ita dicere. Hoc vero facere non poterit, quam diu Artaxerxen metuet, cujus sit Medicus, aut purpuream togam sperabit, & torquem auream, & equum Nisaeum accipere mercedem suarum in historia laudum. Verum Xenophon hoc non fecerit, justus scriptor, neque Thucy-

a Γύλιππον] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Γύλιππον W. b Πρώτων] Ita quoque in Edd. optimis legi notat *M. du S.* c Ἂν] Deest in W. & *Fl.* Adest in P. Cod. & Edd. *J. H. P.* d Ἐλπίζῃ] Ita dedi ex marg. *AiW.* & W. Edd. enim vulgo ἐλπίζει. e Νισαίων] Νισαίων male W. Vulgatam non movent *Fl. J. H. P.* f Αὐτὸ] Sic Edd. & M.

15. Κάνδυν] * Χιτῶν ὁ Περσικὸς. *V.*

* Forsan Χιτῶνα Περσικόν. *M. du S.*

7. Πρώτων] Cur *Solanus* nil variationis in hac voce inveniens, tamen operae duxerit eam notare, non reperio. An dubitavit de plurali numero, quia ἐλπὶς in aliis linguis vix habet pluralem? Non credo hanc esse caussam, neque enim ignorare potuit id Graecis multo esse familiarius, quam vel *Ciceroni*, qui *meas spes*, plurali num. quoque dicere amat. Et sic *Lucianus* tam saepe, ut fere adnotasse pudeat. Vid. tamen mox c. 61. Ita quoque *Diod. Sic.* 18. p. 297. Ed. *Bas.* προσδοκίαν ἐλπίδων ἀγαθῶν, & ead. pag. iterum. Ita & *Long. Past.* III. p. 99. παρ' ἐλπίδας. ac non semel alibi. *J. F. R.*

Ibid. Ἀλκιβιάδου ἐλπ.] De spe Alcibiadis Thucydides, (e cujus libro septimo reliqua hujus loci explicare facile fuerit) 6, 15. ἐλπίζων Σικελίαν τε ἑκὼν Καρχηδόνα λήψεσθαι. Deinde sub persona Alcibiadis, quomodo fieri hoc possit, explicat c. 17. & 18. & concludit, ἢ γὰρ Ἑλλάδος, τῶν ἐκεῖ προσγενομένων πάσης τῷ εἰκότι ἄρξομεν, ἢ κακῶς πράσσομέν γε Συρακουσίους. In ipso autem libri initio vanitatis illam spem accusat. *J. M. G.*

14. Ἀρταξέρξου] Testantur Hebraei scriptores nomen hoc Persarum regibus commune fuisse, perinde ac Caesaris Romanorum imperatoribus. *G. C.*

Ibid. Ἰατρὸς] *Ctesiam* tangit Artaxerxis Mnemonis medicum, qui fabulosa multa & adulatoria historiae admiscuerat, quo sibi regem suum conciliaret. Videndus ea de re *Plut.* in Artax. in initio. Libros autem *Ctesiae* periisse notum est. Supersunt tantum collectanea Photii in Bibliotheca. *M. du S.*

15. Ἐλπίζῃ] Ἐλπίζῃ ex W. est. In aliis enim ἐλπίζει, mendose. *M. du S.*

Ibid. Κάνδυν π.] V. *Spanh.* 455. *M. du S.*

Κάνδυν πορφυρ.] Ctesiam hic tangi credibile est. De *Candye* non diademate, sed toga, *Spanhem.* de usu & praest. num. Diss. 8. p. 457. *Torque* non usos Persas, nisi quibus rex daret, constat ex Xenoph. Cyrop. 8, 4. *Nisaeos equos* inter res pretiosas numerant passim scriptores. Strabonis duo loca laudat *Casaubon.* ad Athen. 5, 5. itemque illud magnificum Oppiani elogium Cyn. 1, 310. seq.

Κάνδυς δ' ὃ πάντως πῶλοι πανοπόρους ἵππους κ. τ. λ.

Sic utitur *Julianus* Orat. 2. p. 50. extr. *Lips.* Themistius Or. 22. p. 266. A. Fons autem Herodotus 3, 106. itemque 7, 40. qui posterior locus est classicus. *J. M. G.*

16. Ἵππον τῆς Νισαίων] Nisaea regio est Partyenes haud

cydides ; ſed licet privatim quosdam oderit , multo *ſibi* magis neceſſariam judicabit rempublicam , & veritatem pluris faciet, quam inimicitias : &, ſi quem amet, tamen non parcet peccanti. Unum enim, ut dixi, hoc hiſtoriae proprium eſt, & ſoli litandum veritati , ſi quis ad ſcribendam hiſtoriam accedat ; reliquorum vero omnium cura abjicienda. Atque in univerſum , norma una, & menſura exacta haec eſt , reſpicere non ad eos , qui nunc audiunt , ſed ad hos, qui poſt haec in ſcriptis noſtris verſabuntur.

40. Si quis vero quod praeſens eſt modo obſervet , adulatorum merito partibus adſcribetur, quos olim hiſtoria ab initio inde non magis , quam exercitatrix ars comtricem illam *mangonum* averſata eſt. Alexan-

οὐδὲ Θουκυδίδης· ἀλλὰ καὶ ἰδίᾳ μισῇ τινας, πολὺ ἀναγκαιότερον ἡγήσεται τὸ κοινὸν, καὶ τ' ἀλήθειαν εἰ πλείονος ᵍ ποιήσεται τ' ʰ ἔχθρας· κἂν φιλῇ, ὅμως οὐκ ἀφέξεται ἁμαρτάνοντος. ἓν γὰρ, ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον ἱστορίας, ⁱ καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, ᵏ εἴ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι, τ' δ' ἄλλων ἁπάντων ἀμελητέον αὐτῷ. καὶ ὅλως, πῆχυς εἷς, καὶ μέτρον ἀκριβὲς, ἀποβλέπειν μὴ εἰς τὰς νῦν ἀκροάσεις, ἀλλ' εἰς τὰς μὲ ταῦτα συνεσομένους τοῖς συγγράμμασιν.

Εἰ δὲ τὸ παρὸν τις θεραπεύοι, τ' τῶν κολακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθείη, ἃς πάλαι ἡ ἱστορία ˡ ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀπέγραφε, καὶ μεῖον ἢ κωμωτικὴν ἡ γυμναστική. Ἀλεξάνδρου γοῦν καὶ τοῦτο ἀπομνη-

ᵍ Ποιήσεται] Ποιήσεται W. male. ʰ Ἔχθρας] Τίχης *Fl.* Vulgatam ſervant *Ald. J. H. P.* & Codd. M. P. ⁱ Καὶ μ. θ. τ. ἀ.] Sic Edd. Coll. & M. ut edidimus. ᵏ Εἴ τις] Εἰ τις *S.* ſola cum *A. Ald.* vero *Fl. J. H.* &c. cum W. recte εἴ τις. ˡ Ἐξ ἀρχῆς] Καὶ ἐξ ἀρχῆς M.

haud procul Caſpiis montibus , ea equos praeſtantiſſimos maximosque aluit , quibus reges ipſi uterentur. *Strab.* lib. 11. *Plin.* lib. 6. c. 25. *Plut.* in Pyrrho Niſaei equi meminit. *G.C.*

Ἵππου τ' Νισαίου] De quibus dico alibi. *J.B.*

Ibid. Νισαίου] V. *Xen.* Cyrop. L. VIII. p. 124. 14. Unde diſcimus , nulli apud Perſas his uti ornamentis equisve licuiſſe , niſi a Rege honoris cauſa donatis. Quem autem haec ultima reſpiciant , neſcio ; certe non *Xenoph.* quem mox juſtitiae ſumma laude ornat. vid. *Cogn.* *M.du S.*

19. Οὐδὲ Θουκυδίδης] Æmilius Probus in Themiſtocle & Cic. in Bruto Thucydidem plurima fide dignum putaverunt. *G.C.*

Ibid. Μισῇ ..] *Xenoph.* haec juxta ac *Thucydidem* innuunt, quorum uterque factione civili in exilium acti, nihil tamen odii in inimicos in hiſtoria, teſte omni antiquitate, admiſcuerunt, &c. *M.du S.*

24. Θυτέον τῇ ἀληθείᾳ] Sic infra Λεξ. c. 23. f. χάριτι καὶ σωφροσύνῃ θεός. *M.du S.*

Ibid. Εἴ τις] Ait Noſter, ἓν γὰρ ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον τ' ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τι ἱστορίαν γράψων ἴοι. Et hic degeneratum ab antiquis editt. ubi recte εἴ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι, legitur. *Unum enim hoc , ut dixi , hiſtoriae eſt proprium ; ac ſoli veritati litandum* (ridicule *Benedictus , immolandum*) *ſi quis ad hiſtoriam ſcribendam ſe convertat.* *J.J.*

26. Πῆχυς] Rectius vertas πῆχυς εἷς, καὶ μέτρον ἀκριβὲς , *una norma , & menſura certa.* non ut interpretes , *una ulna.* *J.G.G.*

31. Κολακευόντων] Reſpicit ad Socraticam illam ſive Platonicam artium diſtinctionem , qua illas omnes in πολιτικὰς & κολακευτικὰς dividebat , cujus cum etiam *Fabius* meminerit Inſtit. Orat. 2, 15, 25. ad eum locum e Platonis Gorgia , quae etiam hic ſufficere poſſunt , protulimus. Caeterum ex *Fabii* l. c. verba quaedam nos ſumſiſſe interpretationis noſtrae, conferenti apparebit. *J.M.G.*

Ibid. Εἰκότως] Adleverat *Solanus* margini *Junt.* conferend. Ὀρχ. c. 83. quod feci. Legitur autem ibi: μαίνεσθαι αὐτὸς εἰκότως ἄν τινι ἔδοξεν. Sed ſi hoc teſtimonio opus eſt ad probandam ſignificationem adverbii εἰκότως, potius remitterem ad T. I. Somn. §. 2. pag. 5. ubi id paullo preſſius ad etymon exponit *Bourd.* Sed quid opus tam notis & ubique obviis inhaerere? *J.F.R.*

Ibid. Νομισθείη] Sic ὑ. εἰκ. c. 22. *M.du S.*

33. Κομμωτικὴν] Genuina haec eſt ſcriptura , quam praeferunt M. & Ed. *J.* Reliquae praeter *S.* & *A.* κομμωτικῶν. Audi *Plat.* in Gorg. 288. C. τῇ μὲ ἂν ἰατρικῇ . . . ἡ ὑψηλοτάτη κολακεία ὑποκεῖται. τῇ δὲ γυμναστικῇ, κατὰ τ' αὐτὸν τρόπον τοῦτον , ἡ κομμωτικὴ , κακοῦργός τις ὢ ἀπατηλὴ, καὶ ἀγεννὴς , καὶ ἀνελεύθερος, σχήμασί τε καὶ χρώμασι καὶ λειότητι καὶ ἁβρότητι καὶ ἀμπεχόνῃ ἀπατῶσα· ὥστε ποιεῖν, ἀλλότριον κάλλος ἰφιλοκρινοῦς τοῦ οἰκείου τοῦ διὰ τ' γυμναστικῆς ἀμελεῖν &c. *M. du S.*

34. Ἀλεξάνδρου γοῦν] *Alexandri dictum.* *F.G.*

πολαῖς τὸ διατείχισμα, καὶ ἀδῦσαι δὲ τὴν Ἑρμοκράτους τριήρη, καὶ τὸν κατάρατον [a] Γύλιππον διαπεῖραι μέλαξυ ἀποτειχίζοντα, καὶ ἀποταφρεύοντα τὰς ὁδούς· καὶ τέλος, Συρακουσίους μὲν εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν, τοὺς δ' Ἀθηναίους ἀφιπλεῖν Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν, μετὰ τῶν [b] πρώτων τῆς Ἀλκιβιάδου ἐλπίδων. ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα, οὐδὲ Κλωθὼ [c] ἂν ἔτι ἀναπλώσειεν, οὐδ' [d] Ἄτροπος μεταστρέψειε.

Τῆς δὴ συγγραφέως ἔργον ἦν, ὡς ἐπράχθη εἰπεῖν. τοῦτο δ' οὐκ ἂν δύναιτο, ἄχρις ἂν ἡ Φοβῆται Ἀρταξέρξην ἰατρὸς αὐτῆς ὤν, ἢ [e] ἐλπίζῃ κάνδυν πορφυροῦν, καὶ στρεπτὸν χρυσοῦν, καὶ ἵππον τῶν [f] Νισαίων λήψεσθαι μισθὸν τοῦ ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνου. ἀλλ' ὁ Ξενοφῶν [g] αὐτὸ ποιήσει, δίκαιος συγγραφεύς,

posita, & Hermocratis triremem submergere, & execrabilem illum confodere Gylipum, dum munitionibus vias & fossis intercludit: & tandem Syracusanos quidem in Lautumias conjicere, Athenienſibus vero *hoc praestare*, ut Siciliam atque Italiam secundum primas spes Alcibiadis navigatione complecterentur. Verum quae facta sunt, ea, puto, neque Clotho retro glomerare potest, neque retractare Atropos.

39. Historici autem unum opus, ut gesta sunt singula, ita dicere. Hoc vero facere non poterit, quam diu Artaxerxen metuet, cujus sit Medicus, aut purpuream togam sperabit, & torquem auream, & equum Nisaeum accipere mercedem suarum in historia laudum. Verum Xenophon hoc non fecerit, justus scriptor, neque Thucy-

a Γύλιππον] Sic *F. Fl. H. P.* &c. Γύλιππον W. b Πρώτων] Ita quoque in Edd. optimis legi notat *M. du S.* c [Ἂν] Deest in W. & *Fl.* Adest in P. Cod. & Edd. *F. H. P.* d Ἐλπίζῃ] Ita dedi ex marg. *A1W.* & W. Edd. enim vulgo ἐλπίζει. e Νισαίων] Νησαίων male W. Vulgatam non movent *Fl. F. H. P.* f Αὐτὸ] Sic Edd. & M.

15. Κάνδυν] * Χιτῶν ὁ Περσικὸς. *V.*

* Forsan Χιτῶνα Περσικόν. *M. du S.*

7. Πρώτων] Cur *Solanus* nil variationis in hac voce inveniens, tamen operae duxerit eam notare, non reperio. An dubitavit de plurali numero, quia ἐλπὶς in aliis linguis vix habet pluralem? Non credo hanc esse causſam, neque enim ignorare potuit id Graecis multo esse familiarius, quam vel *Ciceroni*, qui *meas spes*, plurali num. quoque dicere amat. Et sic *Lucianus* tam saepe, ut fere adnotasse pudeat. Vid. tamen mox c. 61. Ita quoque *Diod. Sic.* 18. p. 297. Ed. *Baſ.* προσδοκίαν ἐλπίδων ἀγαθῶν, & ead. pag. iterum. Ita & *Long. Paſt.* III. p. 99. παρ' ἐλπίδας. ac non semel alibi. *F. F. R.*

Ibid. Ἀλκιβιάδου ἐλπ.] De spe Alcibiadis Thucydides, (e cujus libro septimo reliqua hujus loci explicare facile fuerit) 6, 15. ἐλπίζων Σικελίαν τε ἑλὼν Καρχηδόνα λήψεσθαι. Deinde sub persona Alcibiadis, quomodo fieri hoc possit, explicat c. 17. & 18. & concludit, ἢ τὴν Ἑλλάδος, τὸν ἐκεῖ προσγενόμενον πάσης τῶν εἰκότι ἄρξοιμεν, ἢ κακώσομέν γε Συρακουσίους. In ipso autem libri initio vanitatis illam spem accusat. *F. M. G.*

14. Ἀρταξέρξου] Testantur Hebraei scriptores nomen hoc Persarum regibus commune fuisse, perinde ac Caesaris Romanorum imperatoribus. *G. C.*

Ibid. Ἰατρὸς] *Cteſiam* tangit Artaxerxis Mnemonis medicum, qui fabulosa multa & adulatoria historiae admiscuerat, quo sibi regem suum conciliaret. Videndus ea de re *Plut.* in Artax. in initio. Libros autem *Cteſiae* periisse notum est. Supersunt tantum collectanea Photii in Bibliotheca. *M. du S.*

15. Ἐλπίζῃ] Ἐλπίζῃ ex W. est. In aliis enim ἐλπίζει, mendose. *M. du S.*

Ibid. Κάνδυν π.] V. *Spanh.* 455. *M. du S.*

Κάνδυν πορφυρ.] Cteſiam hic tangi credibile est. De *Candye* non diademate, sed toga, *Spanhem.* de usu & praest. num. Diss. 8. p. 457. *Torque* non usos Persas, nisi quibus rex daret, constat ex Xenoph. Cyrop. 8, 4. *Nisaeos equos* inter res pretiosas numerant passim scriptores. Strabonis duo loca laudat *Casaubon.* ad Athen. 5, 5. itemque illud magnificum Oppiani elogium Cyn. 1, 310. seq.

Κάλλει δ' οὐ πάντεσσι φίλαι παραπέφυκεν ἵππος. κ.τ.λ.

Sic utitur *Julianus* Orat. 2. p. 50. extr. *Lipſ.* Themistius Or. 22. p. 266. A. Fons autem Herodotus 3, 106. itemque 7, 40. qui posterior locus est classicus. *F. M. G.*

16. Ἵππον τῶν Νισαίων] Nisaea regio est Partyenes haud

cydides ; ſed licet privatim quosdam oderit , multo *ſibi* magis neceſſariam judicabit rempublicam , & veritatem pluris faciet, quam inimicitias : &, ſi quem amet, tamen non parcet peccanti. Unum enim, ut dixi, hoc hiſtoriae proprium eſt, & ſoli litandum veritati , ſi quis ad ſcribendam hiſtoriam accedat ; reliquorum vero omnium cura abjicienda. Atque in univerſum , norma una , & menſura exacta haec eſt , reſpicere non ad eos , qui nunc audiunt , ſed ad hos, qui poſt haec in ſcriptis noſtris verſabuntur.

40. Si quis vero quod praeſens eſt modo obſervet , adulatorum merito partibus adſcribetur , quos olim hiſtoria ab initio inde non magis , quam exercitatrix ars comtricem illam *mangonum* averſata eſt. Alexan-

οὐδὲ Θουκυδίδης· ἀλλὰ καὶ ἰδίᾳ μισῇ τινας, πολὺ ἀναγκαιότερον ἡγήσεται τὸ κοινὸν, καὶ τ' ἀλήθειαν περὶ πλείονος ποιήσεται τ ἔχθρας· καὶ φιλῇ, ὅμως οὐκ ἀφέξεται ἁμαρτάνοντος. ἓν γὰρ, ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι, τὰ δ' ἄλλων ἁπάντων ἀμελητέον αὐτῷ. καὶ ὅλως, σκοπὸς εἷς, καὶ μέτρον ἀκριβές, ἀποβλέπειν μὴ εἰς τοὺς νῦν ἀκούοντας, ἀλλ' εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα συνεσομένους τοῖς συγγράμμασιν.

Εἰ δὲ τὸ παραυτίκα τις θεραπεύοι, τὰ τῶν κολακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθείη, ἧς πάλαι ἡ ἱστορία ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀπέστραπτο, ὡ μεῖον ἢ κωμωτικὴν ἡ γυμναστικήν. Ἀλεξάνδρου γοῦν καὶ τοῦτο ἀπομνη-

g Ποιήσεται] Ποιήσεται W. male. *h* Ἔχθρας] Τίχης *Fl.* Vulgatam ſervant *Ald. F. H. P.* & Codd. M. P. *i* Καὶ μ. θ. τ. ἀ.] Sic Edd. Coll. & M. ut edidimus. *k* Εἴ τις] Εἴ τι *S.* ſola cum *A. Ald.* vero *Fl. F. H.* &c. cum W. recte εἴ τις. *l* Ἐξ ἀρχῆς] Καὶ ἐξ ἀρχῆς M.

haud procul Caſpiis montibus , ea equos praeſtantiſſimos maximosque aluit , quibus reges ipſi uterentur. *Strab.* lib. 11. *Plin.* lib. 6. c. 25. *Plut.* in Pyrrho Niſzi equi meminit. *G.C.*

Ἵππον τὴν Νισαίαν] De quibus dico alibi. *F.B.*

Ibid. Νισαίων] V. *Xen.* Cyrop. L. VIII. p. 124. 14. Unde diſcimus , nulli apud Perſas his uti ornamentis equisve licuiſſe , niſi a Rege honoris cauſa donatis. Quem autem haec ultima reſpiciant , neſcio ; certe non *Xenoph.* quem mox juſtitiae ſumma laude ornat. vid. *Cogn.* *M.du S.*

19. Οὐδὲ Θουκυδίδης] Æmilius Probus in Themiſtocle & Cic. in Bruto Thucydidem plurima fide dignum putaverunt. *G.C.*

Ibid. Μισῇ . .] *Xenoph.* haec juxta ac *Thucydidem* innuunt, quorum uterque factione civili in exilium acti, nihil tamen odii in inimicos in hiſtoria, teſte omni antiquitate, admiſcuerunt, &c. *M.du S.*

24. Θυτέον τῇ ἀληθείᾳ] Sic infra Λεξ. c. 23. f. χάριτι καὶ σαφηνείᾳ θύει. *M.du S.*

Ibid. Εἴ τις] Ait Noſter, ἓν γὰρ ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον τῆ ἱσφίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τι ἱσορίαν γράψων ἴοι. Et hic degeneratum ab antiquis editt. ubi recte εἴ τις ἱσφίαν γραψων ἴοι, legitur. *Unum enim hoc , ut dixi , hiſtoriae eſt proprium ; ac ſoli veritati litandum* (ridicule *Benedictus* , *immolandum*) *ſi quis ad hiſtoriam ſcribendam ſe convertat.* *F.F.*

26. Πῆχυς] Rectius vertas πῆχυς εἷς, καὶ μέτρον ἀκριβὲς, *una norma* , & *menſura certa.* non ut interpretes , *una ulna.* *F.G.G.*

31. Κολακευόντων] Reſpicit ad Socraticam illam ſive Platonicam artium diſtinctionem , qua illas omnes in πολιτικὰς & κολακευτικὰς dividebat , cujus cum etiam *Fabius* meminerit Inſtit. Orat. 2, 15, 25. ad eum locum e Platonis Gorgia , quae etiam hic ſufficere poſſunt, protulimus. Caeterum ex *Fabii* l. c. verba quaedam nos ſumſiſſe interpretationis noſtrae, conferenti apparebit. *F.M.G.*

Ibid. Εἰκότως] Adleverat *Solanus* margini *Junt.* conferend. Ὀρχ. c. 83. quod feci. Legitur autem ibi: μαίνεσθ αὐτὸς εἰκότως ἄν τινι δόξειν. Sed ſi hoc teſtimonio opus eſt ad probandam ſignificationem adverbii εἰκότως, potius remitterem ad T. I. Somn. §. 2. pag. 5. ubi id paullo preſſius ad etymon exponit *Bourd.* Sed quid opus tam notis & ubique obviis inhaerere? *F.F.R.*

Ibid. Νομισθείη] Sic ὑ. εἰκ. c. 22. *M.du S.*

33. Κομμωτικὴν] Genuina haec eſt ſcriptura , quam praeferunt M. & Ed. *F.* Reliquae praeter *S.* & *A.* κομμωτικὴν. Audi *Plat.* in Gorg. 288. C. τῇ μὲν ἂν ἰατρικῇ . . . ἡ ὑψοκαμπτικὴ κολακεία ὑποκεῖται. τῇ δὲ γυμναστικῇ, κατὰ τ' αὐτὸν τρόπον τοῦτον , ἡ κομμωτικὴ, κακοῦργός τε & ἀπατηλὴ, καὶ ἀγεννὴς, καὶ ἀνελεύθερος, σχήμασί τε καὶ χρώμασι & λειότητι & μαλθακότητι ἀπατῶσα· ὥστε ποιεῖν, ἀλλότριον κάλλος ἐφελκομένους τοῦ οἰκείου τοῦ διὰ τ γυμναστικῆς ἀμελεῖν &c. *M. du S.*

34. Ἀλεξάνδρου γοῦν] *Alexandri dictum.* *F.G.*

μνημονεύσειν, [a] ὡς ἡδέως ἂν ἔφη πρὸς ὀλίγον ἀνεβίων, ὦ [b] Ὀνησίκριτε, ἀποθανών, [c] ὡς μάθοιμι ὅπως ταῦτα οἱ ἄνθρωποι τότε [d] ἀναγινώσκουσιν. εἰ δὲ τῶν αὐτὰ ἐπαινοῦσι, καὶ ἀσπάζονται, μὴ θαυμάσῃς· οἷον γὰρ ἐμικρῷ τινι τοῦ δελέατι τούτῳ ἀναπάσειν ἕκαστον τὴν παρ' ἡμῶν εὔνοιαν. Ὁμήρῳ μὲν οὖν, καί τοι πρὸς τὸ μυθῶδες τὰ πλεῖστα συγγεγραφότι ὑπὲρ τοῦ Ἀχιλλέως, ἤδη καὶ πιστεύειν τινὲς [e] ἐπάγονται, μόνον τοῦτο εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας μέγα τεκμήριον τιθέμενοι, ὅτι μὴ παρὰ ζῶντος ἔγραφεν. ἐγὼ γὰρ εὑρίσκουσιν ἢ τινος ἕνεκα ἐψεύδετ' ἄν.

Τοιοῦτος οὖν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔστω, ἄφοβος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παρρησίας καὶ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός φησι, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην [f] ὀνομάζων, καὶ μίσους, καὶ φιλίας νέμων, οὐδὲ

dri quidem illam quoque memorabilem vocem referunt, qui, *Lubens*, inquit, *Oneſicrite, vel ad parvum temporis ſpatium poſt mortem meam reviviſcerem, audiendi cauſſa, quomodo iſta lecturi ſint, qui tum erunt homines. Nunc vero ea ſi laudant & amplectuntur, mirari noli: putant enim ea ſe non parva quadam eſca piſcaturos eſſe noſtram quisque benivolentiam.* Homero ſane, licet fabuloſe pleraque ſcripſerit de Achille, jam ad credendum quidam inducuntur, ſolum illud ad veritatis demonſtrationem magnum ſignum ponentes, quod non de vivo ſcripſit: neque enim, cujus rei cauſſa mentiretur, inveniunt.

41. Talis igitur mihi ſit hiſtoricus, metus expers, incorruptus, liber, fiduciae & veritatis amicus, qui, Comici verbo, *Ficum vocet ficum, ſcapham dicat ſcapham:* Non odio, neque amicitia tribuens *cuiquam quid-*

a Ὡς] Sic ſola *B2.* recte. Ὃς male reliquae. In *M.* ὡς ſupraſcriptum eſt. *b* Ὀνησίκριτε] Ὀνησίκρατες *P.* miſere. Ὀνησίκρατες male etiam ceterae. vid. nott. *c* Ὡς] Ὅπως *W.* *d* Ἀναγινώσκουσιν] Ἀναγιγνώσκουσιν *M.* Nil mutant *J. Fl. H. P.* *e* Ἐπάγονται] Sic dedi ex *J.* licet cett. omnes & *M.* ὑπάγονται. *f* Ὀνομάζων] Ex *Jenſ.* emendatione ὀνομάσων enim Edd.

35. Ὡς] Sic emendavimus pro vulgato ὃς, quod corrupte in omnibus legitur, excepta *B2.* In *M.* prima manus nihil ſcripſerat; additum eſt ὃς poſtea. *M. du S.*

36. Ὀνησίκριτε] In omnibus libris hic perperam legebatur Ὀνησίκρατες, quod neceſſario mutandum fuit. Nam ejusdem meminit in *Macr.* c. 14. & in *Pſp.* c. 25. ubi recte in omnibus ſcribitur Ὀνησίκριτος, quod verum eſſe viri illius nomen & alii ſcriptores abunde teſtantur, quamvis in eo nomine cum apud Graecos, tum Latinos ſcriptores frequenter ſit peccatum (V. *Lamprid.* in Commod. c. 1. & *Salm.* nott.) *Suidas* Platonis imitatorem fuiſſe tradit. *Diog.* etiam *Laërt.* Philoſophis accenſet. p. 158. *Curtius* etiam meminit IX. 10. & XI. 1. Scripſerat *Oneſicritus* Alexandri res geſtas; eodem conſilio quo *Xenophon* Cyropaediam ſuam, ad quam tamquam exemplar compoſuiſſe Alexandri laudes dicitur a *Suida* & *Laërtio.* Qua occaſione ſunt prolata Alexandri verba, quae hic leguntur: mutavit autem Ed. *P.* nomen illius viri in Ὀνησίκρατες, quod non monerem, & incuriae typographorum imputarem, niſi ita vertiſſe etiam viderem. *Strabo* permulta ex ejus hiſtoria habet XV. & XVI. *Plut.* etiam in Alex. Sed apud hunc etiam variant quandoque libri; plerumque tamen *Oneſicritus* audit, ut 1282. f. V. etiam 583. f. & 591. 2. Gellius etiam *Oneſicritum* recte vocat IX. 4. *M. du S.*

Ὀνησίκριτε] Hunc Hyperbolarum & mendaciorum non minus quam Alexandri ipſius ἀρχιψευδηστὴν noſcere facile jam eſt ex *Fabricii* Bibl. Gr. 3, 8. p. 223. Videbat Alexander, illas ψευδολογίας ſuſtineri aliquantum dum ipſe viveret, ridiculo futuras, ſe mortuo. *J. M. G.*

38. Ἀναγινώσκ.] Poſtulat ſententia futurum. Invitis tamen omnibus libris noluimus mutatum: praeſertim cum adeo diſcrepet ab hac ſcriptura. *M. du S.*

48. Τοιοῦτος] Notae ſunt ſive Characteres hiſtorici, de quibus *Cic.* 1. de leg. & 2. de Orat. *Strab.* lib. 1. *Polyb.* lib. 12. *Niceph.* Greg. princip. hiſtor. *J. B.*

Ibid. Συγγραφεὺς] Hiſtoricus omni metu carere debet, dicendi libertatem ac veritatem amare, ut ſit vere παρρησιαστής. *Cicer.* 2. de Orat. *G. C.*

49. Ἀδέκαστος] *Philoſtratus* in Polluce p. 593. cum uſurpaſſet hanc vocem, ſic exponit; ἀδεκάστους δὲ ἀκροατὰς καλῶ τοὺς μήτε εὔνους μήτε δυσμενεῖς, qui veriſſimus etiam hic eſt hujus vocis ſenſus, uti & in Ἐρμ. c. 64. ἀληθείας ἀκριβοῦς & ἀδεκάστου Angli aptiſſime per *unbiaſſed.* exprimunt. *M. du S.*

50. Κωμικός] (*Ariſtophanes.*) *Vorſt.* Vide etiam *Z. Tp.* c. 32. *M. du S.*

51. Τὰ σῦκα] Sic paſſim. *J. B.*

Ibid. Σῦκα σῦκα] Omnes hoc proverbium *Ariſtophani* tribuunt, nemo vero commonſtrat ubi eo utatur. In marg. *Ald.* 1. adſcriptum lego *Ariſtoph.* in 2. Com. Sed non reperio, quidquid quaeſierim. Legiſſe me

quidquam, non parcens, non misericordia, aut pudore vel verecundia tactus, judex æquus, benevolus omnibus eatenus, ne quid alteri justo plus tribuat, hospes in libris *suis*, nullius civitatis, suis ipse legibus vivens, regem agnoscens nullum, non quid hic vel ille existimaturus sit reputans, sed dicens quid factum sit.

42. Non sine caussa igitur hanc legem tulit Thucydides, virtutemque & vitium historici distinxit, cum maxima in admiratione videret esse Herodotum, adeo ut Musarum etiam nominibus libri illius vocarentur. *Possessionem* enim *potius in perpetuum* scribere se ait, *quam commissionem quae in praesens tantum placeat: neque fabulositatem sibi probari, sed verum de factis posteritati se relinquere*: subjungitque utilitatem, quemque finem, si quis recte sapiat,

Φειδόμενος, ἢ ἐλεῶν, ἢ αἰσχυνόμενος, ἢ δυσωπούμενος· ἴσος δικαστὴς εὔνους ἅπασιν, ἄχρι τοῦ μὴ ἑτέρῳ τι ἐπονείμαι πλεῖον τοῦ δέοντος. ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις, καὶ ἄπολις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος, καὶ τί τῶνδε, ἢ τῶνδε δόξει λογιζόμενος, ἀλλὰ τί ποτε πρᾶξαι λέγων.

'Ο δ' ὢν Θουκυδίδης εὖ μάλα τοῦτο ἐνομοθέτησε, καὶ διέκρινεν ἀρετὴν, καὶ κακίαν συγγραφικὴν, ὁρῶν μάλιστα θαυμαζόμενον τὸν Ἡρόδοτον, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι αὐτοῦ τὰ βιβλία· κτῆμά τε γάρ φησι μᾶλλον ἐς ἀεὶ συγγράφειν, ἢ ἆθλον ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα· καὶ μὴ τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γεγενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον· καὶ ἐπάγει τὸ χρήσιμον, καὶ ὁ τέλος ἄν τις εὖ φρονῶν ὑπόθοιτο.

g Κτῆμά τι] Ex *Thucyd.* Κτῆματα Edd. Luciani. *h* Ἧπερ] Εἴπερ male *Fl.* ἤπερ cett. item M. & P.

me tamen ap. eumdem credo, non vero adnotavi, quod nimis obvium crederem. *J. F. R.*

Ibid. Σκάφην] Male interpres *σκάφην ligonem* interpretatur. Id est, *sinum*, *situlam*. Hesychius: *σκάφαι ὑψηλόποδα*: id est *τρύβλια*. *AE. M.* Idem prorsus invenio in notis *Gujeti*, quare talia non semper repetam, nisi, ut supra dixi, quo videas, anne alter alterum exscripserit, quia toties idem dicunt. *J. F. R.*

52. Ὀνομάζων] Legendum meo judicio, *τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὴ, σκάφην ὀνομάζων, ἢ μίσει, ἢ δι' φιλίαν τίνων, ἢ διὰ φειδόμενος*, &c. *Ut Comicus ait, ficus ficus, scapham scapham appellans; nihil neque odio neque amicitiae dans; neque parcens*, &c. Vulgo *ὀνομάσαι*. *J. J.*

Ὀνομάσαι] Frustra sollicitat Cl. *Jensius* hanc scripturam. Proba est, & longe venustior ea quam substituere tentat. *M. du S.*

63. Μούσας κληθῆναι] Vid. idem hujus *προσλαλίας*, c. 1. sub fin. *J. F. R.*

64. Κτῆμά τι] Verba *Thucyd.* sic habent; *κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται. Habes quod in usus perpetuos recondas, potius quam spectaculum quo semel oculos auresve pascas.* Unde maculam in Luciani libris eluimus, reponendo *κτῆμά τε* pro *κτήματα* quod tamen omnes insidebat. Vid. *Thucyd.* I. 22. *M. du S.*

Κτῆμά τε — καὶ ἀγώνισμα] Locum *Thucydidis* jam attulerat Cl. *Bos* in animadv. crit. p. 11. & cum Luciano comparaverat dicens: *Thucyd.* I. 22. Κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν σύγκειται, Elegans est antithesis vocabulorum, ut ἐς ἀεὶ, & ἐς τὸ παραχρῆμα, *in perpetuum & in praesens*; sic κτῆμα & ἀγώνισμα. Κτῆμα est res ipsa quae servatur & possidetur, veritas, historia vera. recte Schol. ἀλήθειαν interpretatur. ἀγώνισμα vero certamen ludicrum, fabula, historia fabulosa, fabulis adornata, quae auditoribus jucunda. Schol. τὸ γλαφυρὸν λόγου, θέαμα, παιδιὰν, παιδικὸν ἀγώνισμα παραδεικτικῶν ἢ τραγῳδικῶν. Sic ἀγώνισμα παιδῶν *fabulam agere*, dicunt Graeci. Citavit haec verba *Lucianus* h. l. ubi eleganter exponit τὸ ἀγώνισμα per τὸ μυθῶδες, & κτῆμα per τὴν ἀλήθειαν. Inferius eod. lib. versus finem idem explanat dicens — καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρᾶν γράφει, ὡς οἱ νῦν ἱστοριογράφοι σε . . . . ἢδὺν κολακευτικὸν, ἢδὺν δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀλήθειαν ἐπὶ πᾶσι. Apposite etiam *Polyb.* L. 2. p. 197. & L. 3. p. 257. Adde quoque *Joseph.* L. I. contra Apion. p. 1035. Quorum verba *Bos* adducit, quae, quia nimia, non repeto. Sed addo ex marg. *Ald. Historia sit κτῆμα, non ἀγώνισμα. Citat idem* Plinius L. V. Epist. ad Capitonem. *J. F. R.*

65. Ἐς τὸ παρὸν ἀγ.] Nobilis locus ex I, 23. quem supra jam ex parte tetigit, ubi vetus etiam Scholiastes *Herodoti Medica* notat innui. Ea nimirum ἀγώνισμα ἐς τὸ παρὸν, vel ut est apud Thucydidem, ἐς τὸ παραχρῆμα, scriptum ad hoc compositum, ut in Olympiorum celebritate recitatum plausus & victoriam auctori suo pararet, quod genus *commissiones* vocari constat e *Sueton.* Calig. c. 53. ubi hoc ipsum Thucydidis ἀγώνισμα hac voce reddendum Casaubonus ostendit. Thucydides sua sibi scripta esse vult κτῆμα ἐς ἀεὶ, *possessionem*, h. e. monumentum, quod perpetuo ipsius proprium sit. Laudat etiam hunc locum *Plinius* V, 8, 11. *J. M. G.*

66. Τὸ μυθῶδες] Vide eundem *Thucyd.* & *Tacit.* An. IV. 33. Caeterum ut profutura, ita nimium oblectationis afferunt. *M. du S.*

70. Ἵσο-

θοῖλο ἱστορίας, ὡς εἴ ποθε καὶ αὖθις τὰ ὅμοια καλαλάβοι, ἔχοιεν, φησὶ, πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες, εὖ χρῆσθαι τοῖς ἐν [a] ποσί.

70 constituat historiae: *ut si quando rursus similia ingruant, habeant*, inquit, *respicientes ad ea quae olim scripta sunt, quomodo recte utantur praesentibus.*

Καὶ τὴν μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγγραφεὺς ἡκέτω μοι· τὴν δὲ φωνὴν, καὶ τὴν δύναμιν ἰσχὺν, τὴν μὲν σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ χάρχαρον, καὶ συνεχῆ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι· καὶ τὴν ἄλλην τὴν [b] ῥητορείας δεινότητα, μὴ κομιδῇ τεθηγμένον, ἀνεχέσθω τὸ γραφῆς, ἀλλ' εἰρηνικώτερον διακείμενον. καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω καὶ πυκνὸς, ἡ λέξις δὲ σαφὴς καὶ πολιτικὴ, οἷα ἐπισημότατα δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον.

43. Ac talem quidem habens animum historicus mihi detur. Quantum vero ad linguam, & eloquendi facultatem *attinet*, vehementi quidem illa atque aspera, & periodis continua, & argumentis contorta, caeteraque vi oratoria, non admodum acutus & *inhorrescens*, sed placide magis affectus, ad scribendum accedat. Ac sententiae quidem sint densae & crebrae: dictio autem dilucida & civilis, quae quam clarissime designet materiam.

Ὡς γὰρ τῇ γνώμῃ τοῦ [c] συγγραφέως σκοπὸς ὑπεθέμεθα, παῤῥησίαν καὶ ἀλήθειαν, οὕτω δὲ καὶ τῇ φωνῇ αὐτοῦ, εἰς σκοπὸς ὁ πρῶτος

44. Quemadmodum enim animo scriptoris metas posuimus dicendi libertatem & veritatem: ita & linguae illius *seu dictionis*, sco-

a Ποσί] Sic L. & MS. *Golm.* Πόλισι male Edd. item M. & P. b Ῥητορίας] Ῥητορίης W. c Συγγραφέως] Sic W. & Edd. vett. Συγγραφέος male S.

77. Κάρχαρον] Τραχὺν. G.

70. Ἱστορίας, ὡς] *Thucyd.* I. 2. & II. 48. *M. du S.*

Ibid. Ὡς εἴ ποτε] Haec verba apud *Thucyd.* non reperio, sed his similia. Vid. I. 22. f. II. 48. & VII. 56. Sic *Liv.* in operis praef. *Inde tibi tuaeque Reip. quod imitere, capias.* *M. du S.*

71. Πρὸς τὰ π. ἀποβλέποντες] Ne quis imperitior credat ἀποβλέποντες legendum, rursus monebo eleganter oppositam praeposit. solere addi ejusmodi verbis, ut *Diod. Sic.* L. XIX. p. 297. Ed. *Bas.* ἀπέβλεπον πρὸς τὰς ὑμετέρας ἐλπίδας. *Long. Past.* III. p. 118. Ed. *Jungerm.* εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέβλεπε. Noster, *Gall.* c. 18. εἰς Ἰταλίαν ἐπλεύσας. Idem supra *Hermot.* c. 79. f. εἰς ὕλμον ὕδωρ ἐχχέας. ad quem l. alia similia jam dedi. *J. F. R.*

72. Εὐχῆσθαι τοῖς τὰ πόλεσι] Vertunt: *rebus civitatis recte uti possent*, cum sit, *bene rempublicam gerere.* Improbat in historico inter alia τὴν ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, scilicet ἐρμηνείαν. interpres: *argumentationibus rotundam.* At hoc laudem meretur. Verte: *tortuosam argumentationibus.* in eadem periodo κομιδῇ τεθηγμένον, non est *admodum acuminatus*, ut ineptissime interpres, sed *valde concitatus*, ut solent oratores esse. Ex Alcidamante refert *Aristot.* III. Rhet. c. 3. inter frigida dicta ἀκρότης ἡ λέξεως ὀργῇ τεθηγμένον. *mera animi ira incitatum.* Frigus est in ἀκρότητι ὀργῆς. Nec sequentia verba ceperunt interpretes. Καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω, καὶ πυκνὸς, cum illa vertunt: *sententiae autem inter se cohaereant, ac solidae sint*, per quam absurde. Cum sit: *sensus sit sibi consonus*, (hoc est, qui sibi ipsi non repugnet) *& sapiens*, hoc est, varia rerum cognitione & scientia velut densus. *J. G. G.*

Ibid. Τοῖς τὰ πόλεσι] Sic legit Interpres, aliter longe in Cod. *Petri Golmani* τὰ ποσί. *J. B.*

Τοῖς τὰ ποσί] Non sunt haec ipsa *Thucydidis* verba: sed hanc sententiam ex perplexa illius oratione licebat excerpere. Eo magis inclinabat animus pro illo, τοῖς τὰ πόλεσι, legere τοῖς τὰ ποσί, *iis, quae ante pedes*, vel prae manu, *sunt*: ita certe in interpretatione posui. Quin nihil excusatione opus esse video, inspecta *Bourdelotii* ad hunc locum observatione. *J. M. G.*

73. Ποσί] Sic Mss. *Golm.* & L. ut Nicgr. c. 4. & Z. τρ. c. 31. & 43. In reliquis πόλεσι. *M. du S.*

75. Τὴν δὲ φωνὴν] Hic vero locus mihi semper difficillimus visus est & mutilus; neque enim ullum apparet verbum, unde pateat, probet an rejiciat Lucianus, quae hic recenset: & manca sano sententia, si haec ab ipso improbari cum *Graevio* aliisque sentias. Nam quod sequitur, μὴ κομιδῇ τεθηγμένον &c. nulla arte efficies, ut ad haec spectent. At si rursus haec, quae enarrat, probet, quod fiet, si cum praecedentibus, ut facimus, conjungas, ut ἔχων ad utrumque pertineat; non minor oritur difficultas. Quis enim in historico, nisi forte cum pro concione dicentes in,

ſcopus unus primus, dilucide explicare, & clariſſime rem declarare, neque ſecretis, & remotis ab uſu nominibus, neque hiſce de media turba vel de caupona *ſumtis*, ſed quae vulgus intelligat, laudent eruditi. Verum figuris quoque ornata ſint non nimium turgidis, & quae minime videantur quaeſitae: alioqui offis per nimia condimenta corruptis ſimilem orationem faciunt.

45. Ac mens quidem *hiſtorici* participet aliquid, adſciſcatque ſibi, poëtices, quatenus magnificis ipſa quoque verbis utitur atque elata eſt, & maxime cum aciebus, & pugnis, & navalibus praeliis, implicatur. Opus enim tum erit poëtico quodam ſpiritu, qui ſecundo flatu vela impleat, celſamque per ſummos fluctus navim perferat. Dictio tamen humi incedat, quae τῶ, σαφῶς δηλῶσαι, καὶ [d]φανέταλα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα, μήτε ἀποῤῥήτοις, καὶ ὀέξω πάτυ ὀνόμασι, μήτε τοις ἀγοραίοις τύτοις καὶ καπηλικοῖς, ἀλλ' ὡς μὰ τὰς πολλὰς συνιέναι, τὰς δὲ πεπαιδευμένας ἐπαινέσαι. καὶ μὴν καὶ ἡδέμασι κεκοσμήσθω ἀνεπαχθέσι, καὶ τὸ ἀνεπιτήδευτον μάλιστα ἔχετω· ἐπεὶ τοις καλῶς ἡυθμοῖς τὴν ζωμὸν [e]ἐοικότας ἀποφαίνει τὰς λόγους.

Καὶ ἡ μὰ γνώμη κοινωνείτω, καὶ προσαπτέσθω τι καὶ ποιητικῆς, παρ' ὅσον μεγαλήγορον, καὶ διηρμένη καὶ ἐκείνη, καὶ μάλιστ' ὁπόταν καταστάσεσι, καὶ μάχαις, καὶ ναυμαχίαις, συμπλέκηται. δέησει γὰρ τότε ποιητικῦ τινος ἀνέμυ ἐπυριάσοντος τὰ ἀκάτια, καὶ συνδιοίσοντος ὑψηλὴν, καὶ ἐπ' ἄκρων τὰ κυμάτων τὸ ναῦν. ἡ λέξις δὲ ὅμως ὅπῃ

d Φανέταται] Ex W. dedi. Φανέτατα Edd. *e* Ἐοικότας] Sic Cod. P. & Edd. J. P. H. Ἐοικύῖας W. & Ft. *f* Ἐκφαίνουσι] Ἐκφαίνουσι male W.

89. Μήτε ἀποῤῥήτοις] Scripſit Caeſar tanquam ſcopulum vitandum eſſe inauditum atque inſolens verbum. Hinc ſunt qui ita verbis utendum putant, ut nummis publicaque moneta. Horatius ait, *ut ſilvae foliis*. &c. *G.*

inducit, *vehementiam* illam & *oratorias artes* requirat? Confer quae de hiſtorico ſtylo apud *Cicer.* praecipiuntur in de Or. II. 15. & Or. 20. *Sed in his tractis quaedam & fluens expetitur, non haec contorta & acris oratio.* Nodum ſolvant alii, mihi non liquet.

De Καρχ—Vid. Μεθ. c. 35. Ὀρχ. c. 4. Διν. c. 33. Πανθ. c. 4. *M. du S.*

77. Κάρχαρον] Vid ſupra Μεθ. c. 35. Infra Ὀρχ. c. 4. & ſaepe alibi. *M. du S.*

82. Δίξις — πολιτικὴ] Recte Micyllus vertit *dictio civilis*, ſeu politica, quali utuntur in comitiis, in concionibus, in ſenatu, in judiciis viri qui in republica verſantur *Seneca* Controv. 8. lib. 1. *dixit rem paullo elatiorem, quam preſſa & civilis oratio recipit. Hermogenes* tribuit Demoſtheni inprimis Politicam dictionem, lib. 1. Περὶ ἰδεῶν lib. 1. c. 1. Ὁ τοίνυν Δημοσθένης, ὅ, τι περ κεφάλαιόν ἐν, τὴν πολιτικὴν ἐφεύρατο, τὴν δ', ὡς ἂν πάντων ἄμα πανηγυρῶν τοῖς μέγιστα. *Demoſthenes, id quod praecipuum fuit, cum accurate genus orationis politicae excoluiſſet, omnia quoque genera exquirit: ubique ea miſcens.* De politico hoc dicendi genere multis accurate agit Hermogenes in libro ſecundo cap. 10. & ſequentibus. Ei opponitur σοφιστικὴ & λογογραφικὴ λέξις, Scholaſtica, & declamatoria dictio, ab ea quoque Hermogenes diſtinxit ἐγκωμιαστικὴν καὶ πανηγυρικὴν, laudatoriam & panegyricum, quod tamen quomodo πολιτικῇ miſceatur, pulchre docet. *J. G. G.*

88. Φανέταται] W. at reliqui φανέτ.— *M. du S.*

95. Ἐπὶ τοῖς] Docet figuris non moleſtis orationem ornandum, ἐπὶ τοῖς κατεστραμμένοις τὸ ζωμὸν ἐοικότας ἀποφαίνει τὰς λόγους. Micyllus vertit: *quoniam perinde ut jus aliquod orationem quoque recte conditam habere debet.* quam longe a Graecis abit. Benedictus: *ſiquidem illud orationem condimentis ſimilem reddit.* Nequaquam. Oratio cibo debet ſimilis eſſe, non condimento. Condimentum autem cibum reddit gratiorem. Illa condimenta ſunt figurae, quae debent eſſe ἰδεώματα non ἰδεώματα, ut ſuperius docuit. Vertendum igitur: *ſiquidem ſuam orationem reddet ſimili jurì bene condito*, aut *ſuos libros.* *J. G. G.*

Ἐπὶ τοῖς κατεστρ.] Et vis praepoſitionis κατὰ, & natio τῆ ἐπὶ qua vel in hoc libello aliquoties utitur Lucianus, facile interpretationem noſtram tuebuntur; licet in alia omnia abeant, quantum nobis conſtat, interpretes & Lexicographi. Noſtri τῇ κατεστρωμένῳ ſimile verbum habent, verſatum. *J. M. G.*

Ibid. Κατεστρωμένοις] *Artſt.* Rhet. III. *Ald.* Ed. pa 552. 1. ἃ γὰρ ἰδεώμασι χρῆται, ἀλλ' ὡς ἰδεώμασι τοῖς ἐπιθέτοις. *M. du S.*

4. Ἀκάτια] Naviculam *acatium Plin.* IX. 30. Sed potius hic τὸ τὸ ἀκατίῳ ἱστὸν de velo intelligendum recte vidit *Baiſius.* p. 121. *Verſt.* *M. du S.*

ὅτι γῆς βεβηκέτω, τοῦ μὴ κάλλει ἢ τῷ μεγέθει τ̃ λεγομένων συναιρομένη, καὶ ὡς ἔπι πάλιστα ὁμοιομένη, μὴ ξενίζουσα δὲ, μηδ' ὑπὲρ τ̃ καιρὸν ἐνθουσιῶσα. [a] κίνδυνος γὰρ αὐτῇ [b] τότε μέγιστος καταγελᾶσθαι, ἢ καὶ πεζὴν ἐς τ̃ ἢ ποιητικῆς κορυφαῖα, ὥστε μάλιστα [c] πιστέον τηπαῦτα τοῦ χαλινοῦ, ἢ σωφρονιστέον, εἰδότας ὡς ἱπποτυφία τις, καὶ ἐν [d] λόγοις πάθος ἐμικρὸν γίγνεται. ἄμεινον οὖν ἐφ' ἵππου ἐχομένην τότε τῇ γνώμῃ, τ̃ ἑρμηνείαν πεζῇ συμπαραθεῖν, ἐχομένην τοῦ ἐφιππίου, ὡς μὴ ἀπολείπουσα τ̃ φορᾶς.

Καὶ μὴν καὶ συνθήκη τ̃ ὀνομάτων εὐκράτῳ ἢ μέσῃ χρηστέον, ὅτε ἄγαν [e] ἀφιστᾶσα, ἢ ἀπαρτοῦσα (τραχὺ γὰρ) ὅτε ῥυθμοῦ πας' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, συνάπτοντα. τὸ μὲν γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δ' ἀηδὲς τοῖς ἀκούουσι.

cum pulchritudine dicendorum & magnitudine attollatur, & quantum ejus licet, exaequetur, interim in peregrinitatem non exeat, neque ultra quam opportunum est, fanatico quodam spiritu efferatur. Tum enim maximum periculum est, ne extra numeros moveatur, & in poëticum furorem incidat. Itaque tum inprimis exaudiendae sunt habenae, & sobrietati studendum, cogitantes esse ut equorum, ita etiam orationis morbum non parvum nimiam ferociam. Optimum igitur tum fuerit, uti mentem velut equo vectam, pedestri cursu comitetur elocutio, prehenso ephippio, ne ab impetu *equi* destituatur.

46. Verum compositione etiam verborum temperata & media utendum, ut ea neque nimis distrahas & dimoveas, asperum enim; neque rythmo pene, ut plerique, concludas: quorum hoc quidem vitiosum est, illud vero insuave audientibus.

47. Res

a Κίνδυνος . . . μέγιστος] Sic L. Κίνδυνος . . . μέγιστον P. *Abl. Fl. H. Ba. S.* K—ον μ—ον *J.* & M. b Τότε] Sic *J.* aliae τό, τι. c Πιστέον] Ποιητέον male W. d Λόγοις] Λάθος prave M. e Ἀφιστᾶσα] *Steph.* ἀφιστᾶσα.

9. Κίνδυνος — τότε μέγιστον] Ubi ostendit quando & quomodo historicus possit poëticis locutionibus & dicendi generibus uti, ut quam considerate illis utendum sit, cum utitur: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστον καταγελᾶσθαι, ἢ καταπεσεῖν εἰς τ̃ ἢ ποιητικῆς κορυφαῖα. Interpretes: *Periculum enim est, ne, quod maximum est, de statu mentis emoveatur, & in istum Corybantem poëticos impingat.* Ista verba, *quod maximum est*, frigent hic, si quis accuratius ea inspiciat. Existimo scripsisse Lucianum: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παραπίπτειν, ἢ καταπεσεῖσθαι εἰς τ̃ ἢ ποιητικῆς κορυφαῖα. *Periculum tunc maximum est, ne mente moveatis, & corripiaris enthusiasmo poëtico.* Κίμβους hic κορυβάντιους, ἐνθουσιαστικούς. Sequitur statim: Ὅτα μάλιστα πιστέον τηπαῦτα τῷ χαλινῷ, ἢ σωφρονιστέον, εἰδότας ὡς ἱπποτυφία τις ἐν λόγοις πάθος ἐμικρὸν γίγνεται. Vertunt: *Quare maxime tunc freno credendum, & ratione utendum; illud scientes, quod & in verbis non mediocre malum est, inanis gloria, seu hippotyphia.* Non poterat infelicius. Nescivit quid sit ἱπποτυφία, praeterea male ἐν λόγοις interpretatur *in verbis*, cum sit in oratione pedibus soluta, quae & pedestris dicitur, & opponitur poëticae. Ἱπποτυφία est *fastus ille poëticus*, sic enim vocavit grandia verba, quibus poëtae utuntur cum laude, sed quae vitiant orationem prosam, *Aristophanes* vocat ἱππικὰ ῥήματα, hoc est *equestria verba, quae more equorum incedunt*, hoc est ὀγκηρὰ, grandia. Alibi idem dicit ἱππόκρημνα ῥήματα. *Verba grandia instar grandium rupium*, Latinis *sesquipedalia*, sicut enim soluta pedestris vocatur, sic oratio pedibus ligata equestris. ἵππος & βοῦς apud Graecos in compositis augendi vim habent. βοῦπις, quae grandes oculos habet. βούπαις *catulester* in glossis & apud Orientium, h. e. major puer, qui incipit catullire. sic ἱππαλεκτρύων est magnus gallus; ἱππογρύπους, μεγαλογρύπους, qui elate & magnifice de se sentit, & alia multa hujus notae. Sic ἱπποτυφία est magnus fastus, & in oratione *nimius & inanis verborum tumor*. *J. G. C.*

Κίνδυνος] Emendationem *Gruteri* firmat Cod. L. Impressi plerique κίνδυνος — μέγιστον. M. & *J.* κίνδυνον — μέγιστον. *M. du S.*

11. Καταπεσεῖν] Καταπεσεῖσθαι. *F. G.*

19. Καὶ μὴν καὶ] Vide nos paullo infra ad §. 60. hujus προοιμιάλιος. *J. F. R.*

20. Οὔτε ἄγαν ἀφ.] Vid. *Cic.* orat. No. 57. p. Ed. *Gron.* 558. *M. du S.*

26. Συνθετικὸν] Angl. συνθετὸν. *J. B.*

Συνθετὸν] Sic A. G. W. & P. non ut in impressis omnibus, συνθετικὸν. *M. du S.*

32. Κἀνθαῦτα ἴσθι ἐ τοιούτοις τις, ἢ συνθετικὸς τῶν ὑπαινιττόμενον ἴσα] Vertunt: *Jam etiam hic esto aliquis ad id quod probabilius erit tum conjiciendum, tum componendum habilis.* Itane συνθετικὸς est ad *componendum ha-*

47. Res autem ipſas non temere connectere oportet, ſed cum labore & aerumnabili quadam diligentia, inſtituto ſaepius de iisdem judicio. Et maxime quidem, quae quis ipſe praeſens inſpexit, *ſcribet*; ſin vero minus, fidem illis habeat, qui narrant incorruptius, & quos conjiciat aliquis minime ad gratiam vel odii cauſſa ſubtrahere quidquam rebus geſtis vel adjicere. Et hic jam ad conjecturam acutus ſit, & qui argumentis elicere quid ſit probabilius, queat.

48. Et cum collegerit omnia aut pleraque, primo quidem commentarium quoddam illorum contexat, & corpus faciat informe adhuc, & artubus ſuis nondum diſtinctum. Tum ordine adjecto pulchritudinem inducat, & dictionis colorem addat, & orationem rebus accommodet, & compoſitioni ſtudeat.

49. Et omnino tum Homerico illi Jovi ſimilis ſit, nunc quidem equeſtrium Thra-

Τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ, ἐχ ὡς ἔτυχέ [f] συναχτέον, ἀλλὰ φιλοπόνως χὴ ταλαιπώρως πολλάκις δεῖ τ αὐτῆς ἀναχρίνοντα, χ μάλιστα μὲν παρόντα, χ ἐφορῶντα. εἰ δὲ μὴ, τοῖς ἀδεχαςότερον ἐξηγουμένοις προσέχοιτο, χὴ ὡς εἰχάσειεν ἄν τις, ἥχιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν ἀφαιρήσειν, ἢ προσθήσειν τοῖς γεγονόσι. χάνταῦθα ἤδη χ τοχαςιχός τις, χὴ συνθετιχὸς τῶ πιθανωτέρω ἔςω.

Καὶ ἐπειδὰν ἀθροίσῃ ἅπαντα, ἢ τὰ πλεῖςα, [g] πρῶτα μὲν ὑπόμνημά τι συνυφαινέτω [h] αὐτῆς, χὴ σῶμα ποιείτω ἀχαλλὲς ἔτι, χ ἀδιάρθρωτον. εἶτα ἐπιθεὶς τὴ τάξιν, ἐπαγέτω τὸ χάλλος, χ χρωτούτω τῇ λέξει, [i] χ χρηματιζέτω, χ ῥυθμιζέτω.

Καὶ [k] ὅλως, ἐοικέτω τότε τῷ τῦ Ὁμήρῳ Διΐ, ἄρτι [l] μὲν τ ἱπποπόλων Θρηκῶν

f Συναχτέον] Ita dedimus ex Codd. M. A. G. W. P. Συνταχτέον Edd. omnes male. *g* Πρῶτα] Πρῶτον S. Sed πρῶτα Fl. J. P. H. & W. *h* Αὐτῶν] Αὐτὸν male S. & M. Αὐτῆς Fl. J. H. P. & W. nam ſic ſcriptum fuit. *i* Καὶ χρηματιζέτω] Abſunt haec duo verba a Fl. *k* Ὅλως] Ὅλος J. *l* Μὲν τ] Τῶν μ S.

40. Χρηματιζέτω] Χρηματίζω χ τὸ πράγμαλι χρῶ σημαίνει, χ τὸ, πράγμαλι χολάζω, ὡς, τὸ χρηματίζει ἡ βουλὴ χ ὁ δῆμος. Χρηματίζομ δέ, τὸ χρήματα συλλέγω. V.

babilis? Imo συνθετικὸς τῷ πιθανωτέρῳ eſt, qui quod probabilius fuit, poterit conſtituere, qui poteſt ex variis quae varie narrari audivit, quod maxime probabile eſt colligere, conſtruere, ſeu componere. Paullo ante mallem ex noſtro & Anglicano Codice, τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ εἶναι ὡς ἔτυχε συναχτέον. *res ipſae non ſunt temere congerendae, corradendae.* Nam συναχτέον quod in editis habetur, curam & ordinem notat, quae in componendo adhibetur, quod tamen ſententiae hujus loci adverſatur. J.G.G.

36. Πρῶτα] Cur *Benedictus* in πρῶτον mutarit, cauſſam non video, neque conſilio factum credo; pluralis enim quaſi adverbialiter poſitus adeo eſt frequens, ut ſingulis fere paginis occurrat, vid. mox c. 49. f. ἐοικέτω πρωτογόνοις μὲ τὸ πρῶτα. Sic ἐοῖς Noſtro aliisque fere perpetuum quoque pro ἑὸν. Quare exempla ex Noſtro, ut nimis obvia, non addam. Sed quia Cl. *Hemſh.* T. I. *Somn.* §. 2. operae pretium exiſtimavit ἅπαντα pro ἁπλοῦς exemplis adſtruere, quod nonnulli id non noverint, liceat & nobis pauca addere ex aliis. Οἷος ſingulari additum vid. igitur ap. *Long. Paſt.* I. p. 18. & 21. Ed. *Jungerm.* & II. 75. οἷα — οἷα μέλη, ac non ſemel in ſeqq. *Anmer.* Od. IV. 7. Τροχὸς ἅπαντος ἐν οἷα βίοτος τρέχει κυλισθείς. Sic πότημα pro πότημα rurſus *Long. Paſt.* II. p. 48. Sic ἴσα pro ἴσως *Hippocr.* pr. jur. jur. ἰγνοεῖς μὲ τ ἀδικέοντά μοι τὸν τέχνῃ τοιοῦτον, ἴσα γιγνῶσκειν ἐμοῖσιν. Immo ſuperlativi adverbiales, ut ſic dicam, tantum non perpetuo pluraliter efferuntur, ut ὕστατα millies ap. *Homer.* πρώτιστα ap. *Ariſtoph.* & *Aelian.* vid. ſi quid opus, *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. verſ. 46. J. F. R.

40. Χρηματιζέτω] Lege omnino χρηματιζέτω, non χρημα—, quod tamen omnes libri prae ſe ferunt. M. du S.

42. Ἐοικέτω τότε τῷ τῦ Ὁμήρου Διΐ] *Similis ſit Homerico Jovi*, Iliad. V.

Νόσφιν ἰὼ ἱππιόλων Θρηκῶν καθυπέρθιος αἶσα
Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων ἐ ἀγαυῶν ἱππομολγῶν.

J.G.G.

Ibid. Ὁμήρου Διΐ] Vid. *Hom.* Il. N. 4. M. du S.

43. Τῶν ἱππιόλων Θρηκῶν γῶν] Mallem τὸν τ ἱππ. &c. ut recte *Solan.* in marg. *Junt.* monet, etſi nulla Edit. articulum femin. habet. Nam ſic recte eadem

χῶν γῆν ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. καὶ ταῦτα γὰρ [a] ἡ αὐτὸς, ἄρτι μὲν [b] τὰ Ῥωμαίων ἰδία ὁράτω, καὶ δηλούτω ἡμῖν οἷα ἐφαίνετο αὐτῷ ἀφ' ὑψηλοῦ ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὰ Περσῶν, εἶτ' ἀμφότερα, εἰ μάχοιντο. καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ τάξει, μὴ πρὸς ἓν μέρος ὁράτω, μηδ' ἑς ἕνα ἱππέα, ἢ πεζὸν, εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν. ἐς τοὺς στρατηγοὺς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἴ τι παρεκελεύσαιτο, ταῦτα [c] ἀκουέτω, καὶ ὅπως, καὶ ᾗ τινι γνώμῃ, ἡ διάνοια ἔταξαν. ἐπειδὰν δὲ ἀναμιχθῶσι, κοινὴ ἔστω ἡ θέα, καὶ ζυγοστατείτω τότε, ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ τὰ γιγνόμενα, καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω.

cum adſpicienti terram, nunc vero Myſorum. Eadem enim ratione ipſe quoque jam res Romanorum ſingulatim inſpiciat, & quales ſibi viſae ſint ex alto contemplanti, enarret; jam vero Perſarum: tum utrasque, ſi pugnent; & in ipſa adeo acie non ad unam partem reſpiciat, neque ad unum equitem vel peditem, niſi forte Braſidas aliquis proſiliat, aut Demoſthenes excenſum prohibeat: ad duces quidem primum; &, ſi quid illi imperent, illud quoque audiat, & quomodo, & qua mente, & conſilio injunxerint. Poſtquam vero ad manus ventum, commune ſit ſpectaculum, & quaſi trutina ſuſpendat quaecunque geruntur: & perſequentes comitetur, & fugientes.

50. Et

a Καὶ] Abeſt ab *S.* b Τὰ] Abeſt in W. c Ἀκουέτω] Ἠκέτω *Fl.* Ἀκουσάτω M. Ἀκουσάτω P. Vulgatam noſtram obtinent Edd. cett.

legas infra, in *Icarom.* c. 11. poſt med. τὸν ἐπιτειχίσαντα Θρῃκῶν, καθοράμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν, ſcil. γῆν. *J.F.R.*

51. Εἰ μὴ βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν] Vide *Thucyd.* lib. IV. de oppugnatione Pyli. *J.G.G.*

Ibid. Βρασίδας] Vide praeter *Thucyd.* IV. c. 11. p. 221. *Plut. π. τ. βρ. τιμ.* non longe ab initio, & in *Lyſand.* initio. Idem *Thucyd.* initio L. IV. docebit te etiam quem Demoſthenem & ad quod ejus praeclarum facinus reſpexerit. *M. du S.*

Βρασίδας] Reſpicit ad *Thucyd.* IV, 12. ubi Lacedaemonius Braſidas exſcendere conatur in munitiones Athenienſium ad Pylum, prohibente Demoſthene. *J.M.G.*

58. Καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω, καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπίσω] Codex vetuſtus melius: πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπίσω, *in his omnibus ſit modus, teneatur modus.* Sequentia perobſcure tranſtulerunt: καὶ πρὸς πάντα σπουδέτω, καὶ ὡς δυνατὸν, ὁμοχρονείτω, καὶ μεταπτοείσθω ἀπ' Ἀρμενίας εἰς Μηδίαν; *Ac ad omnia properet, & quatenus fieri poteſt, idem tempus habeat, tranſvolet-que ex Armenia in Mediam.* Quid eſt *idem tempus habeat?* Verte *eodem ſit tempore & volet ex Armenia in Mediam:* Eodem tempore ſit in Armenia, Media, Iberia, Italia. hinc in fine hujus periodi dicit ὡς μηδενὸς καιροῦ ἀπολείποιτο, *ne nullo non tempore abſit,* hoc eſt ſemper & ubique, ubi aliquid geritur, animo ſit praeſto, ſic enim intelligenda haec ſunt, interpretes non ceperunt. Paullo inferius tenebrae offuſae quoque ſunt his verbis: ἐ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲ λεχθησόμενά ἐστι, καὶ ἀρκτέα. πέπρακται γὰρ ἤδη. δεῖ δὲ τάξαι, καὶ οἷσπερ αὐτά. *Non enim quaſi rhetoribus ſcribant, ſed quae dicenda ſunt, etiam dicentur: nam jam facta ſunt. Verum diſponere illa debet, & narrare.* hoc eſt, non quid dicant hiſtoricis quaerendum, id enim eſt jam factum, ſed qua ratione & ordine dicant. Rhetori autem quaerendum, quid dicat. Hinc inventio praecipua Rhetorices eſt pars. *J.G.G.*

59. Ἐπίσω] Sic G. P. L. optime. In reliquis & M. ipſo ἐπίσθιον. *M. du S.*

62. Ἢν κατεπείγῃ] Ἐπ' ἰσῶν καταβαίνετω, ἢν κατεπείγῃ Interpr. *ſi feſtinet,* ad illa transeat, debebat: ad *illa transeat, ſi urgeant.* Apud *Iſocratem* & alios paſſim occurrit, ἢν κατεπείγῃ, *ſi res urgent,* mox dicit ἐπίτων ἰσῶν καλῇ, & pag. ſeq. iterum, ὅταν δὲ πάνυ κατεπείγῃ τὸ πρᾶγμα. *H.V.*

Ἢν κατεπείγῃ] *Si feſtinet,* verterat *Benedict.* Rectius Cl. *Bos* de ellipſ. p. 136. (quem in corrigenda verſione ſequendum peritiſſimus harum elegantiarum *Hemſterh.* adnotaverat) *ſi res urgeat,* (ſive *urgeant,* ut ſcribendum volunt) intelligitur enim πρᾶγμα, ut *Bos* docet ibid. Sic itaque etiam nunc verti malim, etſi nihil in Cl. *Geſneri* verſione mutavi, quia ab ejus mente prope abeſt. *J.F.R.*

65. Ὁμοχρονείτω] Muſicorum eſt vocabulum, cum vox & cithara ſuos quaeque tonos ſervantes concentum edunt, quem pro lubitu modos faciens edi voluit; quod fit, dum utrinque tempus ſedulo tono cuique aſſignatur, quod a διαστολῇ imperatum eſt, aut breve aut longum, aut diviſum. Uſurpat iterum Noſter Muſicorum ſenſu *Eik.* c. 14. *M. du S.*

71. Τὸ κέντρον] Ita W. & P. non ut in reliquis eſt τῷ κέντρῳ. Aliquid forſan hic ſubeſt, quod quia antiquorum ſpeculorum ratio non ſatis nota eſt, induſtriam curioſorum hominum fugit. Hoc certe ſcio, neminem capere poſſe, quod priores interpretes hic ha-

50. Et modus adſit hiſce omnibus; ne ad ſatietatem, neque imperite, neque juveniliter *narret*; ſed cum facilitate ſe quadam expediat, & certo quodam loco his conſtitutis, ad illa, ſi urgeant, tranſeat: tum redeat exſolutus ubi iſta vocaverint, feſtinetque ad omnia, & quantum poteſt, eodem cum ipſis temporibus veſtigio procedat, transvoletque ab Armenia quidem in Mediam, inde vero ſtridentibus velut alis in Iberiam, inde in Italiam, ut nullum non tempus conſequatur.

Καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον [d] ἐπέχω, μὴ κόρον μηδ' ἀπειροκάλως, μηδὲ νεαρῶς, ἀλλὰ ῥᾳδίως ἀπολυέσθω· ἢ γήσας ἐνταῦθά που ταῦτα, ἐπ' ἐκεῖνα μεταβαινέτω, ἢν καλέσῃ· εἶτα ἐπανίτω λυθεὶς ὁπόταν ἐκεῖνα καλῇ· ἢ πρὸς πάντα σπευδέτω, ἢ ὡς δυατὸν, ὁμοχρονείτω, ἢ μεταπετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς [e] Μηδίαν, ἐκεῖθεν δὲ ῥοιζήμασι ἐνὶ, ἐς Ἰβηρίαν, εἶτα ἐς Ἰταλίαν, ὡς μηδενὸς καιροῦ ἀπολείποιτο.

51. Maxime vero ſpeculo ſimilem praebeat animum, nihil turbido, & ſplendido, & centri exacti: qualesque acceperit ope-

Μάλιστα δὲ κατόπτρῳ ἐοικυῖαν ὡσαύτως ἑστάτω ἢ γνώμην, [f] ἀθόλῳ, ἢ γλυκερῷ, ἢ ἀκριβεῖ [g] τὸ κέντρον· ἢ οἵοις ἂν δέξηται τὰς

[d] Ἐπέχω] Sic L. G. P. & marg. *Αἰῶ*. Ἐπίσχω. Edd. male. [e] Μηδίαν] Nihil hic variant M. *Ζ. Fl. H.* Cum Cod. iſte alias Μηδίαν ſcribere ſoleat. Vid. c. 30. [f] Ἀθόλῳ] Ἀδόλῳ P. [g] Τὸ κέντρον] Ex W. & P. eſt. Τῷ κέντρῳ Edd. Sed κέντρον quoque marg. *Αι*.

habent. Ego ſi ſenſum Luciani non ſum aſſecutus; certe aliquid videar dixiſſe; illi nihil. *M. du S.*

Τὸ κέντρον] An eo tempore rotundis vulgo ſpeculis vulgo utebantur, iisque vel convexis aliquantum, vel concavis, in quibus *centri* aliqua ratio habenda? Suadent illud tum alia, tum illud quod Noviomagi in ſepulchro repertum, de quo ex *Jo. Smithi* i. e. *Smetii* epiſtola in *Fortunii Licesti* opus de Lucernis 6, 92. relata, ipſisque adeo *Smetiorum* antiquitatibus Noviomagenſibus p. 118. conſtare poteſt. Hoc tamen non eo pertinet, ut alia ſpecula incognita tum fuiſſe dicamus, quod facile refutatur ex *Seneca* Nat. quaeſt. 1, 17. *Sexto Empir.* Pyrrh. Hyp. 1, 48. p. 14. *Fabr.* aliisque. *J. M. G.*

Τὸ κέντρον] Etſi veterum ſpecula fuerint plerumque rotunda, nihil tamen accuratum centrum facit ad imagines tales reddendas, quales accepere; nam quae hoc praeſtant ſpecula, ea tantum oportet eſſe plana ſuperficie, nihilque tum refert, ſintne rotunda, nec ne. In quibus autem ſpeculis centrum accuratum locum habet, ea ſunt ſuperficiei convexae, aut concavae, quorum priora reddunt imagines minores, poſteriora majores, immo inverſas, ſi objectum ad certam diſtantiam admoveatur, quod hodie ſatis notum. Si igitur ejusmodi ſpecula cauſtica intelligat Lucianus (quod non videtur) ea ad ordinarios uſus fere ſunt inepta. An igitur per ignorantiam mathematicam κέντρον dixit? an per κέντρον generaliter tantum opificis ἀκρίβειαν intellexit, ut *ad amuſſim*, *ad normam*, dicimus, pro accurate, i. e. pro *affabre facta planitie*, quae opponatur *diſtortae*? Interim ſpecula cauſtica veteribus non fuiſſe ignota arbitror, etſi enim quae de Archimedis ſpeculis, quibus hoſtium naves in obſid. Syracuſ. incenderit, narrantur, pro fabula merito habentur; ipſum tamen commentum ſatis vetuſtum prodit rem non incognitam fuiſſe. Quin & *Ariſtoph.* Neb. 764—8. de lapide ſplendido, ſive cryſtallo (vel vitro) quo aliptae ignem ex ſole accendunt, diſerte mentionem injicit, dicens: Ἦλθ' παρὰ τοῦτι φαρμακοπώλιδος τὸν λίθον Ταυτὶ λάβω, τὸν καλὸν, τὸν ὑαλοῦν, ἀφ' οὗ τὸ πῦρ ἅπτουσι; Τὴν ὕαλον λέγεις; Ἔγωγε. & mox ταυτὶ λαβὼν — Ἀπαντήσω τὰς δᾷδ πρὸς τὸν ἥλιον, Τὰ γράμματ' ἐκτήξομαι. i. e. *hac ſumta procul ſtans, hoc modo, ad ſolem Delevero literas ſcripti.* i. e. liqueſcere faciam ceram, in qua literae exaratae; id enim ἐκτήκω hic ſignificat. Aliud inſtrumentum aeneum, quo ignem ſacrum ad ſolem incenderint, ex *Plutarcho* exhibet *Lipſ.* Syntagm. de Veſtal. ſive T. III. p. m. 1092. quem etiam vide pagg. praecedd. licet forſan non plane ad mentem veterum, tamen indaganti patebit, ex ſolis radiis ignem accendere, non incognitum fuiſſe, etſi quoque is vocari queat ignis ſolaris, quem attritu lignorum eliciebant. Si tamen uſus vitri aut metalli cauſticus olim cognitus fuerit, dixeris, veteres non potuiſſe ignorare microſcopia, perſpicilla ac teleſcopia, quorum inventionem Ampliſſ. *de la Rue*, in libr. inſcripto Geletterd Zeelandt / tribuit *Zachariae Janſonio*, Medioburgo Zeelando, an. 1590. Sed *Valer. Andr.* Bibl. Belg. p. 14. perſpicilla dimetiendis turribus inveniſſe narrat *Jacobum Metium*, eodem anno (quod jam non dijudico, quum hoc poſterius de dioptris aſtrolabii intelligi queat.) At potuit deperdita fuiſſe ars veterum, ac de novo inventa, quod certe ſtatuendum, ſi vera attulit Mr. *de Valois*, qui in *Hiſt. de l'Acad. R. de belles Lettres* T. I. p. 136. adſerit, veteres jam Archimedis tempore tubos quae *teleſcopia* vocamus, habuiſſe, & Ptolemaeum Regem Aegypti Pharum exſtru-

τὰς μορφὰς τῶν ἔργων, τοιαῦτα καὶ δεικνύτω αὐτὰ, ἀμέτροφον δὲ, ἢ ἀλλοχρων, ἢ ἑτερόχημον, μηδὲν· ὑ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθησόμενά ἐστι, καὶ εἰρήσεται· πέπρακται γὰρ ἤδη, δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν [a] αὐτά· ὥστε, ὑ τί εἴπωσι ζητητέον αὐτοῖς, ἀλλ' ὅπως εἴπωσιν· ὅλως δὲ, νομιστέον τὴν ἱστορίαν συγγράφοντα, [b] Φειδίᾳ ἢ Πραξιτέλει χρῆναι ὁμοίαν εἶναι, ἢ Ἀλκαμένει, ἢ τῳ ἄλλῳ ἐκείνων. [c] οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνοι χρυσὸν, ἢ ἄργυρον, ἢ ἐλέφαντα, ἢ τὴν ἄλλην ὕλην ἐποίουν· ἀλλ' ἡ μὲν ὑπῆρχε, καὶ προὐβέβλητο, Ἠλείοις, ἢ Ἀθηναίοις, ἢ Ἀργείοις παρεσκευασμένοις· οἱ δὲ ἔπλαττον μόνον, καὶ ἔπριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐρρύθμιζον, καὶ ἐπήνθιζον τῷ χρυσῷ. καὶ τοῦτο ἦν ἡ τέχνη [d] αὐτῶν, εἰς δέον [e] οἰκονομήσασθαι τὴν ὕλην. τοιοῦτο δή [f] τοι καὶ τὸ τῆς συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν ἀμφιέσαι τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰς δύναμιν

rum ſpecies, tales etiam illas oſtendat: perverſum vero, aut alieni coloris, aut figurae diverſae, nihil. Neque enim ut eloquentiae magiſtris ſcribunt *hiſtorici*: ſed dicenda *praeſto* ſunt, & dicentur *omnino*; jam enim facta ſunt. Oportet autem ordinare illa atque dicere. Itaque non quid dicant, quaerendum eis eſt, ſed quomodo dicant. In univerſum vero putandum eſt, hiſtoriae ſcriptorem Phidiae aut Praxiteli ſimilem eſſe debere, aut Alcameni, aut cuidam alii ex eo numero. Neque enim illi aurum, aut argentum, aut ebur, aut aliam materiam faciebant: verum illa quidem aderat, & ſubjecta illis erat, Elienſibus, aut Athenienſibus, aut Argivis ſuppeditantibus: at ipſi formabant tantum, & ſecabant ebur, poliebantque, & conglutinabant, & concinnabant, & auri velut florem inducebant: eaque ipſa illorum ars erat, materiam, prout opus erat, diſponere. Tale igitur etiam opus hiſtorici, cum ornatu diſponere res geſtas, & quam poteſt lucidiſſime eas de-

a Αὐτὰ] Αὐτῷ *Fl.* Sed vulgatam Edd. lectionem firmant M. P. *b* Φειδ. ἢ Πρ. χρ.] Φειδ. χρ. ἢ Πρ. *Fl.* W. & M. *c* Οὐδὲ γὰρ οὐδ'] Οὐ γὰρ οὐδ' M. & *Fl.* *d* Αὐτῶν] Αὐτῷ M. Αὐτοὺς pejus L. *e* Οἰκονομήσασθαι] Ita dedi ex *Fl.* & W. Οἰκοδομήσασθαι enim Edd. *f* Τοι] Τι M.

ſtruxiſſe, ex qua ope teleſcopiorum naves hoſtiles ad ſexcenta miliaria detegi potuerint. Sed quis non ſentit fabulas has eſſe, quas tamen ubi ille legerit, adductis auctoritatibus veterum adſtructum vellem, ut veritas indagari queat; alioqui ex fabula de Lynceo, idem praedicare poſſem. Interim ex his aliisque quae adducere poſſem, ſi tempus permitteret, probabile tamen fieret, quod ante dixi, non incognita omnia veteribus fuiſſe, quae hodie pro novis inventis habentur. *J. F. R.*

74. Ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι] Recte an ſecus ſe hic locus habeat, non pronuntio, me certe diu torſit. At ecce tandem alium huic prorſus geminum, ex quo & intelligetur melius & fortaſſis emendabitur. Extat is in Ὀρχ. c. 65. his verbis: ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἡ ὑπόκρισίς, ἐστιν, ὡς ὅφιν κατὰ τὸν αὐτὸν, καὶ τοῖς ῥήτορσιν ἐπιτηδευόμενα. Vide itaque an non & hic ita legendum, uti illic legitur. Vel ſi minus arridet haec conjectura, aliam accipe. Lege ὥσπερ τοῖς ῥήτορσιν ἢ γραφεῦσιν. & excidiſſe puta verbum in hunc ſenſum, *licet aut demere, de veris aut addere.* Mihi magis placet conjectura prior, atque adeo ſic lego; κατὰ τὸν αὐτὸν τοῖς ῥ. γρ. Vid. Πρ. λ. c. 2. & paſſim. *M. du S.*

Ὥσπερ] Κατὰ τὸν αὐτὸν hic inſeri voluit *Salmaſius*, quia in *Prometh.* §. 2. & alibi fere ſic occurrit. *J. F. R.*

Ibid. Τοῖς ῥήτ.] Τοῖς ῥήτορσιν γράφειν eſt ſub magiſtro eloquentiae ſive rhetore exercitationis cauſſa ſcribere, uti & ipſam ſpeciem, & verba fingere non licet modo, ſed oportet. Alia hiſtorici ratio. Illud γράφουσι poteſt aliquem turbare, quia adhuc ſingulari numero de eo, quem format, hiſtorico egit. *J. M. G.*

80. Ἀλκαμένει] Phidiae is aemulus. Vid. c. 4. *Plut.* περὶ τῆς Ἐγγυ. 1435. *Plin.* XXXVI. 5. & *Pauſan.* VIII. *M. du S.*

81. Ἢ τῳ] Minutum eſt, ſed quod non obſervatum ſuſpectam reddere poſſit interpretationem, non legendum hic eſſe, ut adhuc, ἢ τῷ ἄλλῳ ſed ἢ τῳ ἄλλῳ. Articulos του & τῳ encliticarum more pro τινὸς, τινὶ poni, notum; ſed hic temere neglectum. *J. M. G.*

Ibid. Οὐδὲ γὰρ οὐδ'] Hanc plerarumque Edd. lectionem praefero alteri, quae οὐ γὰρ οὐδὲ exhibet: majorem enim vim habet. Et ſic T. I. *Nigr.* §. 6. p. 43. hujus Edit. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καλαφρονῶ. Ad quae verba Cl. *Hemſterh.* p. ſeq. ex aliis *auctt.* ſimilia jam dedit. Et ſic paullo poſt iterum τότε δὲ τότε. *J. F. R.*

82. Ἐλέφαντα] Eburnea inter alias Jovis Olympici ſtatua, & Eleenſis Urania. De priori teſtatur *Plin.* XXXIV. 19. ut alios taceam. *M. du S.*

Ἐλέφαντα] Pro *ebore*, ut ſupra de *Sacrif.* c. 11. ut Virg.

demonſtrare. Et ubi, qui audiit, poſtea putat ſe vidiſſe ea quae dicuntur, & poſtea laudat, tunc ſane tunc elaboratum accurate, & propriam ſibi laudem conſecutum eſt opus hiſtorico noſtro Phidiae.

52. Omnibus autem jam paratis, & ſine prooemio nonnunquam incipiet, cum res ipſa non valde poſtulabit praeſtrui quidquam in prooemio. Vim quidem ipſam prooemii tum quoque adhibebit, quod ea quae dicenda ſunt declaret.

53. Quum vero utetur prooemio, a duobus tantum exordietur, non ut oratores a tribus, ſed omiſſo illo quod ad benevolentiam pertinet, attentionem ac docilitatem in auditoribus parabit. Attendent illi, ſi oſtenderit, ſe de magnis, aut neceſſariis, aut domeſticis, aut utilibus dicturum: docilem autem, & ea quae ſequuntur dilucida reddet, exponendis ante cauſſis, & praefiniendis rerum geſtarum *quibusdam* capitibus.

ἐναργέστερα ἐπιδεῖξαι αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται, μὴ ταῦτα ὁρᾶν τὰ λεγόμενα, καὶ ᵍ μὴ τοῦτο ἐπαινῇ, τότε δὴ τότε ἀκριβῶς, καὶ ἢ οἰκεῖον ἔπαινον ἀπείληφε τὸ ἔργον τοῦ τῆς ἱστορίας Φειδίου.

Πάντων δὲ ἤδη παρεσκευασμένων, καὶ ἀπροοιμίαστον μὲν πολὺ ποιήσεται ἡ δεχὴν, ʰ ὅταν μὴ πάνυ καλέπειγῃ τὸ πρᾶγμα, ⁱ προδιοικήσασθαί τι ἐν τῷ προοιμίῳ δυνάμει δὲ καὶ τότε προοιμίῳ χρήσεται, τοῦ ἐπισαφοῦντι περὶ τῶν ᵏ λεκτέων.

Ὁπόταν δὲ καὶ προοιμιάζηται, οὐκ ἀπὸ δυοῖν μόνοιν ἄρξεται, ὡς οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας παρεὶς, προσοχὴν ˡ καὶ εὐμάθειαν ᵐ εὐπορίσει τοῖς ἀκούσι. προσέξουσι μὲν γὰρ αὐτῷ, ἂν δείξῃ ὡς περὶ μεγάλων, ἢ ἀναγκαίων, ἢ οἰκείων, ἢ χρησίμων ἐρεῖ. εὐμαθῆ δὲ καὶ σαφῆ τὰ ὕστερα ποιήσει, τὰς αἰτίας προεκτιθέμενος, καὶ διορίζων τὰ κεφάλαια τῶν γεγενημένων.

Τοιού-

g Μετὰ] Sic legere *J. Fl. H.* notat *Solan.* neſcio quare. h Ὅταν] 'Οπόταν ἂν W. L. & *Fl.* Vulgat. ſervant cett. Edd. i Προδιοικήσασθαι] Διοικήσασθαι *Fl.* ſola. k Λεκτέων] Λεκτῶν W. l Καὶ εὐμάθειαν] M. facere cum Edd. notat *Solan.* m Εὐπορίσει] Sic *J. H. P. Ald.* Εὐπορίσει *Fl.* quod etiam in M. fuit, ſed vulgata reſcripta eſt.

4. Ὅταν] Ἔργα δὲ τῷ προοιμίου τρία ταῦτα. τὸ παρασχεῖν εὐμάθειαν καὶ εὔνοιαν ἀπεργάσασθαι· ἂν τὰ δέοντα προθέλωσιν ὅτι λέγειν τοὺς ἀκροατὰς, εὐμάθειαν καὶ εὔνοιαν. τὸ μὲν ὦν τὸν ῥήτορα ὠφελήσει ἡ εὔνοια, ἵν' εὐμαθῶς δέξωνται [οἱ ἀκροατὴς] τοὺς λόγους αὐτοῦ. καὶ ἡ εὐμάθεια δὲ πρὸς τοὺς ἀκροατῶν ἐστίν. ἱκανοὺς γὰρ οἴεται ποιεῖν τοῦτο ὁπόταν καὶ ὁ προσέχῃ ὁ μάλιστα μεγαλωφελὴς ἀκούειν ῥήτορι, εἴρεται καὶ τὰ σημαινόμενα μεγάλα δόξει, καὶ ὑπερβολὴ δόξει τοῖς ἀκροατὰς ἐλεύθερα δὲ ἀκούειν λόγου καὶ ἡ εὐμάθεια τῷ ῥήτορι· ὑπερέχειν γενήσεται. ἐπ' ὠφελίαι μόνοι καὶ αὐτὴ τοῦ ἀκροατοῦ, ὅτε τριῶν ὄντων, μόνη ἡ εὔνοια τὸν ῥήτορα ὠφελήσει, τὰ δὲ λοιπὰ δύο τοὺς ἀκροατάς. διὸ καὶ οὐ ταῖς ἱστορίαις ἐκλείπει, ὅτι μὴ ἑαυτῷ τότε ὁ ῥήτωρ, ἀλλὰ τοῖς ἀκροατοῖς ἐργάζεται. M.

Virg. fere Aen. III. 464. — *ſectoque elephanto.* Conf. mox, ἔπριον τὸν ἐλέφαντα. Quod quidem ſatis notum; nam & ſic *Homer.* non ſemel, ut Il. Δ. 141. Ὡς δ' ὅτε τις τ' ἐλέφαντα γυνὴ Φοίνιξ μιήνῃ. *Ac veluti quando aliqua ebur mulier purpura tinxerit.* Ad quem verſ. Cl. *S. Clarcho* etiam alium ex *Luciani* Imag. locum affert. Sed quod notatu dignius, ex *Pauſan.* Attic. l. c. 12. Ἐλέφαντα, ὅτῳ μὲ ἐς ἔργα ἐνδρῶν χεῖρας, οὐδὲν ἐκ παλαιοῦ δῆλοι πάντες εἰδότες αὐτὸν δὲ τὸν Φειδίαν, καὶ ἐξ Ἀργείους Μικκάδους ἐπὶ τὴν Ἀσίαν, οὐδὲ ἐπράκτησαν ἄλλο, πλὴν Δόξαν τι αὐτῶν, καὶ Λυδίαν, καὶ ὅσοι πλησιόχωροι τούτοις. Δηλοῖ δὲ καὶ Ὅμηρος, ὃς βασιλικὸν κλίνας μὲν καὶ ἵππους τοῖς ἐκδημοῦσι ἐλέφαντι κεκοσμῆσθαι, Φοίνικα δὲ ἐλέφαντα μόνην ἐδημίαν ἐποιήσατο. F. F. R.

84. Ἠλείων] V. Exeg. c. 6. M. du S.

87. Ἐπιθύζων] Pallitur ergo *Budaeus* in Lex. hoc verbum eſſe neutrum abſolutum, quod pluribus probare non eſt opus. F. F. R.

89. Οἰκοδομήσασθαι] Flor. οἰκονομήσασθαι. F. B.

Οἰκοσομ.] W. & Ed. *Fl.* melius quam ut in reliquis eſt, οἰκοδομήσασθαι. M. du S.

92. Καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος αὐτοῦ μὴ ταῦτα ὁρᾶν τὰ λεγόμενα] Interpres: *At quando auditor ſe ea quae narrantur, audire putaverit.* Inepte: Reddenda ita ſunt verba: *Et quum auditor aliquis poſtea videre ſibi videatur ea quae narrabantur.* H. V.

1. Δυνάμει] Δυνάμει δὲ καὶ τότε προοιμίῳ χρήσεται, τῷ ἐπισαφοῦντι περὶ τῶν λεκτέων. *Potentia vero etiam tum prooemio utetur, quo dicenda declarat.* Ex hac verſione nemo Luciani mentem intellexerit, quam ut percipiamus, ſic erunt interpretanda: *Et tunc quoque prooemio utetur implicite, ſi clare explicet quaenam ſint dicenda.* F. G. G.

14. Ἡρό-

Τοιούτοις προοιμίοις οἱ ἄριστοι τῶν συγγραφέων ἐχρήσαντο· Ἡρόδοτος μὲν, ὡς μὴ τὰ γενόμενα ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένηται, μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ὄντα, καὶ ταῦτα, νίκας Ἑλληνικὰς δηλοῦντα, καὶ πάθας βαρβαρικάς. Θουκυδίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθαι, καὶ ἀξιολογώτατον, καὶ μείζω τῶν προγεγενημένων, ἐκεῖνον τὸν πόλεμον· καὶ γὰρ τὰ συμφορὰ ἐν αὐτῷ μεγάλα ξυνέβη γενέσθαι.

54. Talibus prooemiis optimi historicorum usi sunt: Herodotus quidem, *ne res gestae ipso tempore evanescant, magnae cum sint atque admirabiles, eaeque Graecas victorias indicent, & clades barbarorum*; Thucydides autem, *magnum & ipse futurum ratus & memoria dignissimum, & majus prioribus, illud bellum; etenim calamitates quoque magnas in illo contigisse.*

Μέγα δὲ τὸ προοίμιον ἀνάλογον τοῖς πράγμασιν, ἢ μηκυνόμενον, ἢ βραχυνόμενον· εὐαφὴς δὲ καὶ εὐάγωγος ἔστω ἡ ὅπη τὴν διήγησιν μετάβασις. ἅπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σῶμα τῆς ἱστορίας, διήγησις μακρά ἐστιν· ὥστε ταῖς τῆς διηγήσεως ἀρεταῖς καλλωπιζόμενος, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊοῦσα, καὶ αὐτὴ ὁμοίως, ὥστε μὴ πρόσχειν, μήτε χωλαίνειν. ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει, ὡς [c] ἔφην, μεμηχανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τῶν πραγμάτων. ἀπόλυτα γὰρ καὶ ἐντελῆ πάντα ποιήσει, καὶ τὸ πρῶτον ἐξεργασάμενον, ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐτῶν, καὶ ἁλύσεως [d] τρόπῳ συνηρμοσμένον, ὡς μὴ διαπεπόρθαι, μηδὲ διηγήσεις πολλὰς εἶναι, ἀλλήλαις ἐπεισκεκυμένας, ἀλλ' ἀεὶ τὸ πρῶτον τῷ δευτέρῳ, μὴ γειτνιᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν, καὶ ἀναπεπλέχθαι τὰ ἄκρα.

55. Magnum vero prooemium, pro rerum ipsarum portione productum aut correptum. Concinnus porro & sequax sit transitus ad narrationem. Nam omne prorsus reliquum corpus historiae narratio longa est. Itaque virtutibus narrationis ornata sit, mollique & aequabili vestigio procedat, & undique sibi similis similiter, ut neque emineat quidquam, neque recedat. Deinde perspicuitas efflorescat in dictione, quae perficiatur etiam, ut dixi, rerum inter se complexu. Nempe absoluta omnia & consummata faciet, & primo perfecto secundum illi cohaerens inducet, & catenae instar coagmentatum, ut nusquam intercidatur, neque multae sint narrationes altera alteri adjectae, sed semper prius posteriori non vicinum modo sit sed continuum, & extremis *suis* permistum.

56. Co-

a Μέγα] Male L. Cum vulg. faciunt *J. Fl. H.* &c. b Αὐτῇ] Ex emend. *Solani*; Edd. enim omnes male αὐτὴ. c Ἔφην] Ἔχει male sola *A.* d Τρόπῳ] Τρόπον L. Vulgatae adstipulantur *J. Fl. H. P.*

14. Ἡρόδοτος] *Herodotus* I. 1. *M. du S.*

16. Νίκας] Aliter & longe aequius, *Herod. ὡς μήτε τὰ γενόμενα ἐξ ἀνθρώπων τῷ χρόνῳ ἐξίτηλα γένηται, μήτε ἔργα μεγάλα τε & θαυμαστὰ τὰ μὲν Ἕλλησι τὰ δὲ βαρβάροισιν ἀποδειχθέντα ἀκλεᾶ γένηται.* *M. du S.*

Νίκας Ἑλλ.] Conf. supra *Zeux.* c. 7. *J. F. R.*

18. Θουκυδίδης] Verba sunt *Thucydidis* in ipso initio, *καὶ ἐλπίσας μέγαν τε ἔσεσθαι & ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων.* De bello, quod scripturus erat, sermo est, & ratio redditur, cur in ipso belli initio scribere jam decrevisset. Adde c. 21. *M. du S.*

20. Παθήματα] Ex eodem libro c. 23. *τούτου δὲ τοῦ πολέμου . . . παθήματά τε ξυνήνεγκε γενέσθαι & αὐτοῦ τῇ Ἑλλάδι, οἷα οὐκ ἔτερα & ἴσα χρόνου.* *M. du S.*

29. Αὐτῇ] Emendavi vulgatum αὐτὴ, quod in omnibus libris reperitur. *M. du S.*

Ibid. Πρόσχειν] Virtutes narrationis in historia observandas esse docet, *λείως τε & ὁμαλῶς προϊοῦσα, καὶ αὐτὴ ὁμοίως, ὥστε μὴ πρόσχειν, μήτε κωλαίνειν. leviter & aequaliter procedens sibi similis, ita ut neque extet, neque hiatus habeat*, non male interpres. πρόσχειν hic Luciano est, quod *Petronio* est *extra corpus orationis eminere. Praeterea*, inquit, *curandum est, ne sententiae emineant extra corpus orationis expressae, sed intexto vestibus colore niteant.* cum veluti centoni *purpureus late qui splendeat unus Assuitur pannus.* sed *intextus vestibus color* est limbus purpureus togae adtextus, ut in praetexta. *J. G. G.*

31. Ἔφην] Sic pro ἔχειν in *Amstel.* Ed. corrigendum esse monuerat Cl. *La Croze*, idque vel ex versione, quae

56. Celeritas utilis in omnibus, & maxime si non sit dicendorum penuria: eaque paranda non tantum a nominibus aut verbis, quantum ab ipsis rebus: hoc autem dico, si percurras parva & minus necessaria, satis autem dicas de magnis. Quin multa etiam omittenda. Neque enim siquando convivio accipis amicos, paratis omnibus, propterea inter media bellaria, & aviculas, & tot patinas, & apros, & lepores, & sumina, saperdam quoque appones, & fabam, si qua etiam parata sit: verum viliora negliges.

Τάχος ὅπι πᾶσι χρήσιμον, καὶ μάλιστα εἰ μὴ ἀπορία τῶν λεκτέων εἴη· καὶ τοῦτο πορίζεσθαι χρὴ μὴ τοσοῦτον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἢ ῥημάτων, ὅσον ἀπὸ τῶν πραγμάτων. λέγω δὲ εἰ παραθέοις μὲν τὰ μικρὰ καὶ ἥττονα ἀναγκαῖα, λέγοις δ' ἱκανῶς τὰ μεγάλα· μᾶλλον δὲ καὶ παραλειπτέον πολλά. οὐδὲ γὰρ ἂν ἑστιᾷς τοὺς φίλους, καὶ πάντα ἢ παρασκευασμένα, ἀφ' οὗτο ἐν μέσοις τοῖς πέμμασι, καὶ τοῖς ὀρνέοις, καὶ λοπάσι τοσαύταις, καὶ συσὶν ἀγρίοις, καὶ [e] λαγωοῖς, καὶ [f] ὑπογαστρίοις, καὶ σαπέρδην [g] ἐνθήσεις, καὶ ἕτνος, [h] εἴ τι καὶ κεῖνο παρεσκεύασο· ἀμελήσεις δὲ τῶν εὐτελεστέρων.

57. Maxime vero sobrie versandum est in montium, aut moenium, aut fluminum descriptionibus, ne imperite ac perverse vim dicendi ostentare videaris, & omissa historia tuum negotium agere: sed ubi leviter utilitatis perspicuitatisque caussa attigeris, transito, viscumque *veluti* illius rei, illasque omnes delicias effugito. Quale quiddam ipse, vides, ut magnanimus Homerus faciat. Quantumvis poëta sit, transcurrit Tantalum, & Ixionem, & Tityum, & reliquos. Si vero Parthenius, aut Euphorion, aut Callimachus dixisset, quot,

Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὁρῶν, ἢ τειχῶν, ἢ τοταμῶν ἑρμηνείαις, ὡς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκοίης, καὶ τὸ σαυτοῦ δρᾶν, παρεὶς τὴν ἱστορίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσαψάμενος, τοῦ χρησίμου καὶ σαφοῦς ἕνεκα, μεταβήσῃ, ἐκφυγὼν τὸ ἰξὸν τὸ ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὸ τοιοῦτον ἅπασαν λιχνείαν, οἷον ὁρᾷς τι καὶ Ὅμηρος ὡς [i] μεγαλόφρων ποιεῖ. καίτοι ποιητὴς ὤν, παραθεῖ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίονα, καὶ Τίτυον, καὶ τοὺς ἄλλους. εἰ δὲ Παρθένιος, ἢ Εὐφορίων, ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πό-

e Λαγωοῖς] Λαγωοῖς cum puncto subscripto W. Sine puncto Edd. *f. Fl. H. P.* &c. *f* Ὑπογαστρίους] Ὑπογαστρίων *L.* *g* Ἐνθήσεις] Ἐνθήσει W. Nihil mutant Edd. vett. *h* Εἴ τι] Sic Edd. & M. Ὅ τι tamen in eo prius fuerat, id quod in *f.* quoque legitur. *i* Μεγαλόφρων] Μεγαλοφρόν marg. *AIW.*

50. Λοπάσι] Λοπὰς * τὸ βρῶμα ἢ ἡ σκευασία ἐξαθὲν τῷ πρωΐου λεπίς, ὡς τινες φασί. Σὺ δὲ μίμησαι Ἀττικοὺς λέγοντας, ὀξὺς δὲ πᾶσα ἢ λοπὰς ἢ χύτρα χαλκῆ γίγνεται. *V.*

* *Suidas* λέβητα vel λοπάδα habet., quod etiam significatione multum differt ἀπὸ τῆς λοπάδος, quod apud Siculos praesertim *patellam*; apud Atticos praeterea *loculum*, *capulum* significat. *J. Cler.*

quae tamen, *ut dixi*, habebat, facile erat videre. Edd. autem priores illud ἦφι jam recte habuere. *J. F. R.*

41. Τάχος] Micyll. *brevitas.* Cl. *Gesn. celeritas*, propius ad Graecum, quamquam τὸ τάχος utrumque complectitur; intelligitur enim illa festinatio, qua res minoris momenti obiter tangentes, & verbositatem vitantes ad ipsa facta historica properamus, quod ipse exponit c. 57. f. Cap. vero 59. ταχεῖς ἐπαινοῦσι & ῥήγνυσι, *breves* certe significat. *J. F. R.*

62. Ὅμηρος] Tangit hos quidem *Homerus* l. c. Sed quam sobrie! Atqui haec ipsa tamen notam Aristarchi effugere non potuerunt, qui notha ea pronuntiare ausus est. V. *Schol. Pindari* ad Ol. I. p. m. 13. A. Conf. *Hom.* Il. A. 575. *M. du S.*

65. Παρθένιος] De hoc & sequente Euphorione *Suet.* Tib. c. 70. Poëta & historicus (v. *Voss.* II. 1.) cujus liber περὶ ἱστορικῶν παθημάτων hodieque exstat, in quo Euphorionem aliquoties laudat. *M. du S.*

66. Εὐφορίων] Chalcidensis, de quo *Suidas* & *Voss.* de hist. Gr. I. 16. erat enim & poëta & historicus. *M. du S.*

Ibid. Καλλίμαχος] De *Callimacho* quem hodie habemus,

πόσοις ἂν οἴει ἔπεσι τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τῆ Ταντάλε ἤγαγεν; εἶτα πόσοις ἂν Ἰξίονα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς, ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἴδει τῆ λόγου χρησάμενος, σκέψαι ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχάνημα ἑρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας [a] χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ [b] χρειώδες ὄν, [c] ἢ ἔτι πόλεων χῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμένα. ὅταν μὲν γὰρ [d] τὸν λοιμὸν διηγῆται, ἢ μαχὴν εἶναι δοκῆ, σὺ τὰ πράγματα ἐνόησον· εἶση γὰρ ὅτω τὸ τάχος, καὶ ὡς φεύγοντος ὅμως ὑπολαμβάνεται [e] αὐτῆ τὰ γεγενημένα, πολλὰ ὄντα.

Ἦν δὲ πού τι καὶ λόγου ἐρῆτά τινα δέῃ εἰσάγειν, μάλιστα μὲν ἐοικότα τῷ προσώπῳ, καὶ τῷ πράγματι, οἰκεῖα λεγέσθω· ἔπειτα, ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα· πλὴν ἐφεῖταί σοι τότε καὶ ῥητορεῦσαι, καὶ ὑπιδεῖξαι τὴν τῶν λόγων δεινότητα.

Ἔπαινοι μὲν γὰρ ἢ ψόγοι, πάνυ πεφεισμένως καὶ ἐπὶ μικροῖς ἐπαινοῦσι καὶ ψέγουσι, καὶ ἐπὶ μεγάλοις ἐπαινοῦσι καὶ ψέγουσι· καὶ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἄλλοτε ἄλλως· καὶ ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις τὰ αὐτὰ λέγουσιν· ἐπὶ μὲν τοῖς ἀγαθοῖς τὰ κακὰ, ἐπὶ δὲ τοῖς κακοῖς τὰ ἀγαθὰ, ἐπὶ δὲ τοῖς μέσοις τὰ ἄκρα· καὶ ἐπὶ τοῖς ἄκροις τὰ μέσα· καὶ ἐπὶ τοῖς καλοῖς τὰ αἰσχρὰ, καὶ ἐπὶ τοῖς αἰσχροῖς τὰ καλὰ· καὶ ἐπὶ τοῖς ἀνδρείοις τὰ δειλὰ, καὶ ἐπὶ τοῖς δειλοῖς τὰ ἀνδρεῖα· καὶ ἐπὶ τοῖς ἀσθενέσι τὰ ἰσχυρὰ, καὶ ἐπὶ τοῖς ἰσχυροῖς τὰ ἀσθενῆ· καὶ ἐπὶ τοῖς ἀδόξοις τὰ ἔνδοξα, καὶ ἐπὶ τοῖς ἐνδόξοις τὰ ἄδοξα· καὶ ἐπὶ τοῖς ἀπόροις τὰ εὐπορα, καὶ ἐπὶ τοῖς εὐπόροις τὰ ἄπορα· καὶ ἐπὶ τοῖς ἀπαιδεύτοις τὰ πεπαιδευμένα, καὶ ἐπὶ τοῖς πεπαιδευμένοις τὰ ἀπαίδευτα· καὶ ἐπὶ τοῖς ἀγεννέσι τὰ εὐγενῆ, καὶ ἐπὶ τοῖς εὐγενέσι τὰ ἀγεννῆ· καὶ ἐπὶ τοῖς ἀγνοοῦσι τὰ γιγνωσκόμενα, καὶ ἐπὶ τοῖς γιγνωσκομένοις τὰ ἀγνοούμενα· καὶ ἐπὶ τοῖς ἀσυνέτοις τὰ συνετὰ, καὶ ἐπὶ τοῖς συνετοῖς τὰ ἀσύνετα· καὶ ἐπὶ τοῖς ἀμαθέσι τὰ μεμαθημένα, καὶ ἐπὶ τοῖς μεμαθημένοις τὰ ἀμαθῆ· καὶ ἐπὶ τοῖς ἀπείροις τὰ ἔμπειρα, καὶ ἐπὶ τοῖς ἐμπείροις τὰ ἄπειρα· καὶ ἐπὶ τοῖς ἀσθενέσι τὰ ἰσχυρὰ, καὶ ἐπὶ τοῖς ἰσχυροῖς τὰ ἀσθενῆ· καὶ ἐπὶ τοῖς ἀδόξοις τὰ ἔνδοξα, καὶ ἐπὶ τοῖς ἐνδόξοις τὰ ἄδοξα· καὶ ἐπὶ τοῖς ἀπόροις τὰ εὐπορα, καὶ ἐπὶ τοῖς εὐπόροις τὰ ἄπορα· καὶ ἐπὶ τοῖς ἀπαιδεύτοις τὰ πεπαιδευμένα, καὶ ἐπὶ τοῖς πεπαιδευμένοις τὰ ἀπαίδευτα· καὶ ἐπὶ τοῖς ἀγεννέσι τὰ εὐγενῆ, καὶ ἐπὶ τοῖς εὐγενέσι τὰ ἀγεννῆ· καὶ ἐπὶ τοῖς ἀγνοοῦσι τὰ γιγνωσκόμενα, καὶ ἐπὶ τοῖς γιγνωσκομένοις τὰ ἀγνοούμενα· καὶ ἐπὶ τοῖς ἀσυνέτοις τὰ συνετὰ, καὶ ἐπὶ τοῖς συνετοῖς τὰ ἀσύνετα· καὶ ἐπὶ τοῖς ἀμαθέσι τὰ μεμαθημένα, καὶ ἐπὶ τοῖς μεμαθημένοις τὰ ἀμαθῆ· καὶ ἐπὶ τοῖς ἀπείροις τὰ ἔμπειρα, καὶ ἐπὶ τοῖς ἐμπείροις τὰ ἄπειρα·

putas, versibus aquam ad labra usque Tantali perduxisset? deinde quot *alii* circumegisset Ixionem? Potius vero Thucydides ipse, parce hac orationis forma usus, vide, quam celeriter desistat, ubi vel machinationem aliquam declaravit, aut obsidionis formam explicavit, necessariam licet & utilem, aut Epipolarum formam, aut Syracusiorum portum. Cum enim pestilentiam describit, & longus esse videtur, at tu res ipsas cogita. sic enim celeritatem intelliges, & ut fugientem *velut* tamen facta, multa quidem illa retineant ac reprehendant.

58. Siquando vero etiam verba facientem aliquem inducere oportebit; maxime quidem personae convenienta, & propria negotio dicantur, deinde quam dilucidissime haec quoque. Quin tum etiam permissum tibi est rhetoricari, & vim dicendi ostendere.

59. Laudes quidem aut vituperationes, omni-

a Χρῆμα] Sic marg. A1. J. & Mf. Gr. Σχῆμα Edd. ceterae omnes. b Χρειώδες] Sic Edd. praeter J. quae Χρηώδες. c Ἢ] Ἦν M. male. d Λοιμὸν] Μὲν tantum M. e Αὐτῆ] Deest in Fl.

mus, non putat intelligendum hic nostrum *Ex. Spanh.* vir de literis & de Rep. optime meritus (in Hymn. Ap. f. 112.) Sed forte de altero juniore e sorore ejus nato; quamquam fateatur hunc fere designari, cum nulla alia additur distinctionis nota. Rem & ego in medio relinquo. De eo tamen *Cas.* ad *Athen.* 147. (Constat, doctissimum virum calumniandi ansam invidentibus praebuisse, quod multa quidem sed brevia carmina ederet. Solitus dicere Callimachus magnum librum magnum esse malum . . . tandem ut os obturaret malis hominibus, magnum poëma Hecalen inscriptum coactus est edere.) V. *Athen.* III. Καλλίμαχος ὁ γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον ἔλεγεν εἶναι τὸ μιγάλο κακό. Ego certe apud eundem *Athen.* IX. 387. F. — Quando Ister dicitur καλλιμαχίζειν συγγραφεύς, ad vitium respici credo, quod hic a Luciano notatur. *M. du S.*

Καλλίμαχος] Juniorem quemdam Callimachum hunc esse, credit Illustr. *Spanhem.* ad Callimach. p. 118. quia alter brevitatis amans. *J. F. R.*

67. Πέντε ἴαμβοι] Brevitatem Callimachi Battiadae laudat, & haec Luciani forte ad alium pertinere, conjicit *Spanhem.* ad H. in Apoll. 112. p. 118. *J. M. G.*

72. Μηχάνημα] Vid. *Thucyd.* IV. 100. *M. du S.*

Ibid. Πολιορκίας χῆμα] In Thucydide laudat, quod nimius non sit in describendis πυρφόροις μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἴδει τῆ λόγου χρησάμενος, σκέψαι, ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχάνημα ἑρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας χῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον & χρειώδες ὄν, ἢ ἔτι πόλεων χῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμένα. Quis credat tam politum scriptorem usum fuisse in eadem περιοχῇ bis voce χῆμα, ne dicam πολιορκίας χῆμα, quod vertunt *obsidionis speciem* inepte dici. Mf. optime. ἢ πολιορκίας χῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον & χρειώδες, *aut rem ad obsidionem necessariam & utilem exponens.* De Sostrato vide *Plin.* XXXVI, 12. & *Strab.* lib. ult. *J. G. G.*

73. Χῆμα] Perperam in vulgatis legitur hic χῶμα pro χῆμα, quod recte exhibet Ed. *J.* *M. du S.*

74. Ἔτι πόλιων] Valde probo Ἐπιπολῶν, etsi vulgatam exhibeo. *J. F. R.*

Ibid. Σχῆμα] Non offendit me repetitio nominis χῆμα, alioquin sexcenta & nostri & optimorum quorumque scriptorum loca damnanda essent: sed illud offendit, quod libros omnes obsedit, ἔτι πολίων χῶμα, inconcinnum profecto, ubi id quod conjunctum est, nempe Συρακουσίων λιμένα, indicat, transire jam ad ipsa singularia exempla auctorem. Breviter Ἐπιπολῶν χῆμα legendum esse, ac sine dubitatione inter Luciani verba recipiendum, pauci ita vel duri erunt ad haec studia, vel tam morosi, quin nobis assentiantur. Describit Ἐπιπολῶν χῆμα *Thucydides* VI, 96. tanquam χω-

omnino moderatae, & circumſpectae, &. a calumnia remotae ſunto, & cum demonſtratione conjunctae, & celeres (*breves*), nec intempeſtivae. Alioquin extra tribunal ſunt, idemque quod Theopompus crimen ſuſtinebis, qui inimicitiarum quodam ſtudio plerosque accuſet, in eoque negotio diu moretur, ut accuſet potius, quam quae facta ſunt enarret.

60. Si etiam fabula ex transverſo incidat, dicenda quidem, non tamen omnino aſſeveranda, ſed relinquenda in medio, ut prout quisque voluerit, de ea exiſtimet: tu vero tutus, ac in neutram partem propenſus.

61. In univerſum autem, illud mihi memento, (ſaepius idem dicam) & non ad praeſens modo ſpectans ſcribito, ut qui nunc ſunt homines te laudent, & in honore habeant, ſed ad omnis aevi memoriam *quaſi* collineans, his potius ſcribe qui poſt

μένοι, καὶ ἀδιεσκεμμένοι, ἢ ἀσυκοφάντητοι, ἢ μὴ ἀποδείξεων, ἢ ταχεῖς, καὶ μὴ ἄκαιροι, ἐπεὶ ἔξω τῦ δικαστηρίυ ἐκεῖνοί εἰ-
90 σι. καὶ τ αὐτῷ Θεοπόμπῳ αἰτίαν ἔξεις, φιλαπεχθημόνως καὶ ἠγορῦντι τ̓ ὢν πολέων, ἢ ἰατρικὴν ποιεμένῳ τὸ πρᾶγμα, ὡς καὶ ἠγορεῖν μᾶλλον ἢ ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα.

95 f Καὶ μὴν ἢ μῦθος εἴ τις g παρεμπέσοι, λεκτέος μὲν, ὡ μὴν πιστὸς πάντως, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετέος τοῖς ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, εἰκάσυσι δεῖ αὐτῦ. h σὺ δ' ἀκίνδυνος, καὶ πρὸς ὑδέτερον ὑπερρεπέστερος.

Τὸ δ' ὅλον, ἐκεῖνό μοι μέμνησο, (πολλάκις i τὸ αὐτὸ ἐρῶ) ἢ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφε, ὡς οἱ νῦν k ἐπαινέσονταί σε, καὶ τιμήσουσιν, ἀλλὰ τῷ σύμπαντος αἰῶνος ἐσοχασμένος, πρὸς τὺς ἐπειτα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαί-

f Καὶ μὴν ἢ] Ridicule *S.* Δὲ μὴν ἢ. Ceteras vulgatam ſervare cum M. notat *Solanus.* g Παρεμπέσοι] Παρεστέσοι. W. Vulgatam tenent *F. Fl. H.* &c. h Σὺ] Sic *F.* & marg. *AiW.* Σοὶ M. & Edd. praeter *F.* omnes. i Τὸ αὐτὸ] Τοῦτο *F.* Γὰρ τὸ αὐτὸ W. At vulgatam habent *Fl. H. B2. P. Ald.* &c. k Ἐπαινέσονταί σ. κ. τιμήσουσιν] Ἐπαινέσονταί σ. κ. τιμήσουσι *Fl.* & W.

χρημάτων ἀναπρήσαντος τι ἢ ἰδίᾳ ἢ πόλεως εὐθὺς καιμένου κ. τ. λ. Nomen *Epipeburum* ſervari tanto magis hic & ſupra debuit, cum etiam *Livius* hanc Syracuſarum partem patrio more appellarit 25, 24, 4. *F. M. G.*

89. Ἔξω τῦ δικ.] Sic intelligo: non habebitur illarum ab auditore vel lectore ratio, ut qui eas vel plane omiſſurus, vel indignas judicaturus ſit, quibus aſſentiatur: quemadmodum nempe accuſationis extra tribunal prolatae nulla habetur a judice bono ratio. *F. M. G.*

90. Θεοπόμπῳ] Atqui *Theopompum* hunc ipſum *Athen.* III. p. 85. A. veritatis amantem ait fuiſſe, ejusque perveſtigandae ſtudio magnam pecuniae vim inſumpſiſſe. *Mahnius*, inquit, ὁ δὲ Θεοπόμπου τῦ χίου ἀνὴρ φιλαλήθους ἢ πολλὰ χρήματα καταναλώσαντος εἰς τὸ περὶ τ ἱστορίας ἐξετάσαι ἀκριβῶς. „ De impenſis Theopompi, inquit, ad hunc locum *Caſaub.* non tacet „ *Dion. Halic.* in epiſt. ad Pomp. De amore veritatis „ non deſunt qui obſtrepant. *Athen.* ipſe l. 6. δυσμενῶς appellat, parum conſtans ſibi. Sed quia ingenua libertate vitia hominum Theopompus carperat, multorum odia veritas illi paraverat. Itaque βάσκανον & aliorum virtutibus invidentem multi pronuntiarunt, quos refellit *Dion. Lucianus*, „ &c. Hinc Theopompicum ſcribendi genus nomi„ nat *Cicero*, cum de omnibus omnia libere palam „ dicuntur, ad Att. II." De *Theopompi* maledicendi prurigine non *Luc.* ſolus, ſed multi conqueſti ſunt viri graviſſimi. *Ciceronis* judicium audiviſti. Lege etiam *Corn. Nep.* in Alcibiad. c. 11. V. & *Plut.* 1570. f. *M. du S.*

95. Καὶ μὴν καὶ] Hic potius pleonaſmus elegantiae eſt, (licet alibi illud nimis frequentatum ἢ oderim) ſic etenim & *Long.* Paſt. I. p. 26. Ed. *Jungerm.* καὶ ἅμα ἢ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὑπεφύγχιλε. Idem p. 28. ἢ καθεῖσα ἢ αὐλὺς ἐνέβαλλε τῷ κόλπῳ. Noſter ſupra c. 37. ἢ ἐν Δίᾳ, ἢ ὁ τραπεζοκόμος. Et c. ſive §. 46. Καὶ μὴν ἢ σωφρόνη. & T. I. *Somn.* c. 7. ubi ſimilia jam notavit Cl. *Hemſterh.* Et non ſemel alibi. *J. F. R.*

98. Σὺ] Sic Ed. *F.* In reliquis eſt σοὶ *M. du S.*

Σὺ δ'] Legendum eſſe, non σοὶ δ' ut lectum eſt adhuc, ſed σὺ δ' ut interpretati ſumus, facile, puto, conſtabit. *F. M. G.*

2. Πολλάκις] Notabat *Solanus* noſter *Vorſtium* legere ἀς πολλάκις, non imperite profecto, ubi cetera ſic legerentur, ut in *Junt.* quae πολλάκις τοῦτο ἐρῶ, idque ſine parentheſi, habebat; cum vero aliae non τοῦτο, ſed τὸ αὐτὸ exhibeant, & parentheſin etiam non-

ἀπαίτει τ μισθὸν τ γραφῆς, ὡς λέγηῃ ϗ τοιοῦτόν σοῦ, ἐκεῖνόν μέντοι ἐλεύθερόν ἀνῆκε ἦν, ϗ παῤῥησίας [a] μετὸς, [b] ὐδὲν ὐδὲ κολακευλικὸν, ὐδὲ [c] δολοπρεπὲς, ἀλλ' ἀληθεια ὅπι πᾶσι. τοῦτ' εἰ [d] σωφρονοίη τις, ὑπὲρ [e] πάσας τὰς νῦν ἐλπίδας θεῖτο ἂν, ὕτως ὀλιγοχρονίως ὔσας.

Ὁρᾷς τ Κνίδιον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα, οἷον ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ τ ὅπι τῇ Φάρῳ πῦργον, μέγιστον ϗ κάλλιστον [f] ἔργων ἁπάντων, ὡς πυρσεύοιλο ἀπ' αὐτῆ τοῖς ναυτιλλομένοις, ὅπι πολὺ τ θαλάτης, ϗ μὴ καταφέροιλο εἰς τ [g] Παραιλονίαν, παγχάλεπον, ὡς φασιν, ὔσαν, ϗ [h] ἄφυκλον, εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἕρμαῖα. οἰκοδομήσας ὖν τὸ ἔργον, ἔνδοθεν μὲν κτ τοῦ λίθων τὸ [i] αὐτῆ ὄνομα ἐπέγραψεν, ὅπιχρίσας δὲ τιτάνῳ, ϗ ὅπικαλύψας, ἐπέγραψε τῦτο

erunt, & ab illis scriptionis mercedem reposce, ut de te etiam dicatur, *Ille tamen liber fuit, & dicendi fiducia plenus. Nihil neque adulatorium, neque servile, sed veritas in omnibus.* Hoc, si quis sapiat, super omnes hujus vitae spes, quae parvi adeo temporis sunt, posuerit.

62. Vides ne tu Cnidium illum architectum, quale quid fecerit? Cum enim aedificasset illam in Pharo turrim, maximum omnium operum pulcherrimumque, ut inde signum igne accenso tolleretur navigantibus longe in mari, ne in Paraetoniam deferrentur, difficillimam, ut ajunt, & unde effugere non posset, si quis incidisset in scopulosa illa loca. Opere igitur exaedificato, intus quidem in ipsis saxis suum nomen inscripsit. Inducta vero calce cum texisset, *ipsi tectorio* inscripsit nomen Regis, qui tum erat; qui sciret, quod etiam

a Μετὸς] Μισθὸς male W. *b* Οὐδὲν] Deest in *S.* adest in *Fl. F. H.* &c. & W. *c* Δουλοπρεπὲς] Ita recte *Fl. Fr. S. A.* & W. Item marg. *AIW.* Δολοπρεπὲς male reliq. Edd. *d* Σωφρονοίη] Sic P. *P. Ald. F. H.* Σωφρονοῦ W. Σωφρονεῖ Ex. *Fl.* *e* Πάσας τὰς] Τὰς πάσας W. *f* Ἔργων] Ἔργων W. Vulgatam non movent *F. Fl. H.* &c. *g* Παραιτονίαν] Παμαιτονίαν W. Nil mutant Edd. priscae. *h* Ἄφυκλον] Ἄφυλλον male Edd. & M. *i* Αὐτοῦ] Αὐτῦ Edd.

nullae addant, non opus jam ὡς addere; verum illud ϗ ex W. potius reciperem. *F. E. R.*

11. Δουλοπρεπὲς] Antiquiores fere omnes Edd. legunt hic δολοπρ— barbare, *Ald.* nempe *F.* & *B2. P.* etiam. Sed bene habet in *Fl. Fr.* etiam *S.* & *A.* & in M. Codice. *M. du S.*

15. Κν. ὁ ἀρχιτ.] Nomen ex inscriptione, quam mox exhibet, patebit. *M. du S.*

16. Ἐπὶ τῇ Φάρῳ πῦργον] De hac turri vid. *Scholiast.* 55. ad *Icaromen.* c. 12. & notam Cl. *Humphr. Prideaux* ad L. I. Partis posterioris historiae suae, qua vetus testamentum cum novo connectit. p. Ed. in 8o. 9. *M. du S.*

20. Παραιτονίαν] *Plut.* Anton. 814. B. & *Ovid.* am. II. El. XIII. 7. *Paraetonium* vocant. *Strabo* etiam non semel & *Polyaenus* Strat. II. p. 145. C. Sed mutare hic non ausim; & omnino sic editum a Luciano ipso, ut vulgo nunc legitur, existimem. *M. du S.*

21. Ἄφυκλον] Sic sexcentis in locis apud hunc scribitur, ut in *Dial. Apoll.* & *Merc.* seu Θ. δ. XVII. ἔκειλε δὲ σωμὸς ἐν ἀφύκτῳ ἰχθύων ἐαυτὸν, ἰσόδη. Sic in Μισθ. c. 3. B. in Γυμν. c. 2. & 29. In Πανθ. etiam c. 2. &c. & auctoribus Mss. A. B. & M. in Ἑρμ. c. 79. Ut nullum dubium sit, debere etiam hic scribi ἄφυκλον, non ut in omnibus, ἄφυλλον. M. tamen Codex, qui in Ἑρμ. etiam habet ὄφυκλα, hic mendose cum caeteris ἄφυλλον habet. *M. du S.*

Ἄφυκλον] Ἄφυκλον verum esse, vid. var. lect. ad *Ver. Hist.* I. c. 39. & supra, *Deor. Dial.* XVII. *F. E. R.*

22. Οἰκοδομήσας ὖν] Illud ὖν epanalepsi inservire, vid. supra ad *Zeux.* c. 1. *F. E. R.*

24. Αὐτοῦ] Etsi veteres Edd. αὐτοῦ spiritu leni hic quoque scribunt, & supra aliquanto lenior visus sum in tolerando αὐτὸν pro αὐτὸν, hic tamen ad perspicuitatem sensus nimium interest, qui omnino reciprocum postulat, suum enim, non regis nomen intro scripserat architectus. *F. E. R.*

Ibid. Ἐπιχρίσας] Unde haec habuerit *Luc.* incertum; *Strabo* enim & *Plin.* factam ei a Rege inscribendi proprii nominis potestatem, disertis verbis testantur; hic XXXVI. 12. ille XVII. p. 791. D. Vide si lubet, *Is. Voss.* ad Pomp. Melam II. 7. & *Luciani Schol.* ad *Icarom.* No. 48. *M. du S.*

30. Θεοῖς σωτ.] *Ptolemaeum* & *Berenicen* intelligunt viri doct. bene multi. Consule *Spanh.* 415. Eandem inscriptionem habet *Strabo* l. c. *M. du S.*

33. Ἀλλ' εἰς τ νῦν, ϗ τ νῦν ϵ τ ἀεὶ] Ἀλλ' εἰς τ νῦν, ϗ τ ἔκειλε. κ. τ. ἀ. *Th. M.*

41. Κεκύλισται ὁ λίθος σὺν κρανίῳ.] Κεκύλισται ὁ λίθος. Refert ad dolium Diogenis. *Th. M.*

42. Λίθος] Sic omnino legendum cum M. & editio-

etiam contigit, parvo admodum interjecto tempore futurum, ut cum tectorio excideret literae, in conſpectum vero prodiret *Soſtratus Dexiphanis Cnidius, Diis ſervatoribus pro his qui fluctu jactantur.* Ita neque ille ad tempus quod tum erat, neque ad ſuam vitam, brevem illam oppido, reſpexit, ſed in hoc quod nunc eſt quodque futurum omni aevo, quam diu turris ſteterit, ipſiusque manſerit artificium.

63. Oportet igitur hiſtoriam quoque eo modo ſcribi cum veri ſtudio potius ad ſpem futuram, quam cum adulatione, ad ſuavitatem ex praeſenti laude capiendam. Illa tibi regula & perpendiculum verae hiſtoriae, quo ſi qui dirigi ſe patiantur, bene habuerit, & recte nobis proceſſerit ſcriptio: ſin minus, at dolium volutum eſt in Craneo.

νομα τῆ τότε βασιλεύοντι, εἰδὼς ὅτι οὐ γενήσεται, πάνυ ὀλίγα χρόνα συνεκπεσούμενα μοὶ τῷ χρίσματι τὰ γράμματα, ἐφανησόμενον δὲ, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ Κνίδιος, θεοῖς σωτῆρσιν ὑπὲρ τῶν [k] πλωϊζομένων. οὕτως οὐδ' ἐκεῖνος ἐς τὸν τότε χρόνον, οὐδὲ τὸν [l] αὐτοῦ βίον τὸν ὀλίγον ἑώρα· ἀλλ' [m] εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν ἀεί, ἄχρις ἂν [n] ἑστήκῃ ὁ πύργος, καὶ μένῃ αὐτοῦ ἡ τέχνη.

Χρὴ τοίνυν καὶ τὴν ἱστορίαν οὕτω γράφειν σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τὸ μέλλουσαν ἐλπίδα, ἢ σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν ἐπαινουμένοις. οὗτός σοι κανὼν καὶ στάθμη ἱστορίας δικαίας. καὶ εἰ μὲν σταθμήσονταί τινες αὐτῇ, εὖ ἂν ἔχοι, καὶ εἰς δέον ἡμῖν γέγραπται. εἰ δὲ μή, κεκύλισται ὁ λίθος ἐν [p] Κρανείῳ.

k Πλωϊζ.] Ita recte *F. Fl. S.* & *Ald.* Πλωϊζ. prima correpta aliae & W. *l* Αὐτοῦ] Αὐτῷ Edd. *m* Εἰς τὸν νῦν] Καὶ τὸν ἑπόμενον addit *Marc.* Sed nulla Ed. id habet. *n* Ἑστήκῃ] Sic *F. Ald. H. P.* & P. &c. Ἑστήκει *Fl.* *o* Ὁ λίθος] Sic recte M. *Fl.* Marg. *AIW. P. S. A.* Λίθος male *F. Ald. H. B2.* & L. *p* Κρανείῳ] Sic fuerat in W. Sed mutatum in Κρανίῳ.

tionibus nonnullis. In L. & aliis λίθος, prave. Vid. ſupra c. 3. ad quam hiſtoriam alludit. *M. du S.*

42. Κρανίῳ] Lucianus praecepta hiſtorica claudens, ait ſe exhibuiſſe normam & amuſſim juſtae hiſtoriae, quam ſi quis obſervent, bene ſe rem habere, & alicui bono ſuum hoc fore ſcriptum; ſin minus, volutatum eſſe in Cranio dolium [εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ λίθος εἰς τὸ κρανίον] Alludit Noſter ad id, quod ſupra c. 3. de Diogene ſatis lepide narraverat; nimirum eo tempore, quo Philippus Macedo diceretur Corinthum invaſurus, valde turbatos fuiſſe Corinthios, & ad opus ſe accinxiſſe; alios aliud paraſſe; hunc arma fabricatum eſſe; illum lapides attuliſſe; neminem denique fuiſſe otioſum. Quo viſo, Diogenem, quum nihil quod ageret, haberet, nec a quoquam ad aliquod adhiberetur, multo ſtudio volutaſſe ſurſum ac deorſum per Cranium ſuum dolium, interrogatumque quid illa ageret, reſpondiſſe, ſe quoque, ne ſolus inter tot laborantes cerneretur otioſus, volutare ſuum dolium. Id ergo vult hoc in loco Lucianus, omnes hac tempeſtate, tantopere πολυφώνῳ, aliquid hiſtorici lucubrantur: ego vero, ne ſolus nihil dicar feciſſe, hiſtoriei partes perſecutus ſum; ſi ad aliorum id fecero utilitatem, operae habiturus ſum pretium: ſin, cum Diogene aliquid ſaltem egero. Caeterum Cranium, in quo Diogenem degiſſe, ex hoc loco patet, fuiſſe gymnaſium ante Corinthum, ait *Diogenes Laërtius*; qui locum hunc non, ut hic Lucianus cum *Heſychio*, Κράνιον, ſed Κρανεῖον appellat. In Noſtri primo *Mortuor. dialogo* ſcribitur Κράνειον. *F. F.*

Κρανείῳ] Videas *Th. Marc.* quoque ſcribere κρανίου; ſed cur hoc improbem, vid. ſupra ad c. 3. *F. F. B.*

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

VERAE HISTORIAE LIBER PRIMUS.

ΩΣΠΕΡ τοῖς ἀθλητικοῖς καὶ περὶ τὴν τῶν σωμάτων ἐπιμέλειαν ἠσκημένοις, οὐ τῆς εὐεξίας μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐν τῷ γυμνασίῳ φροντίδος ἐστὶν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐν καιρῷ γιγνομένης ἀνέσεως, μέρος γὰρ τῆς ἀσκήσεως τὸ μέγιστον αὐτοῖς ὑπολαμβάνουσιν· οὕτω δὴ καὶ τοῖς περὶ λόγους ἐσπουδακόσιν ἡγοῦμαι προσήκειν μετὰ τὴν πολλὴν τῆς σπουδαιοτέρας ἀναγνώσεως, ἃ ἀνεῖναί τε τὴν διάνοιαν, καὶ πρὸς τὰ ἑπόμενα κάμνοντα ἀκμαιοτέραν παρασκευάζειν.

Γένοιτο δ' ἂν ἐμμελὴς ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῖς, εἰ τοῖς τοιούτοις τῶν ἀναγνωσμάτων ὁμιλοῖεν, ἃ μὴ μόνον ἐκ τοῦ ἀστείου τε καὶ χαρίεντος ψιλὴν παρέξει τινὶ ψυχαγωγίαν, ἀλλά τινα καὶ θεωρίαν οὐκ ἄμου-

1 QUemadmodum athletis, & his qui circa corporis curam exercentur, non habitus modo boni, neque exercitationum cura est, sed opportunae etiam remissionis, quippe quam partem exercitationis vel maximam arbitrentur: ita etiam his, qui studium in literis posuerunt, convenire arbitror, ut post multam severiorem lectionem remittant cogitationem, & ad futuros labores alacriorem reddant.

2. Conveniens autem illis requies contingat, si in iis legendis versentur, quae non nudam modo ex urbanitate & venustate delectationem praebeant, sed cognitionem etiam non ineruditam suppeditent, qua-

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤ.] Ἀληθῶν διηγημάτων Schol. & Coll. Vulgatum tit. servant Fl. Ald. J. P. &c. a Ἀσῶνας] Ἀσίνας C. Nihil vulgatum mutat Fl. J. H. P. b Ἀνάπαυσις] Alii. ἀνάγνωσις Coll. At nihil mut. Edd. vett. c Τοῖς τοιούτοις] Τῶν τοιούτων Fl. male. Vulgatum cett. Editionum firmat Cod. P. d Παρέξει] Ita bene Ald. Fl. H. P. Παρέξῃ J. male. e ψυχαγ.] ψυχαγ. J. male.

* ΑΛΗΘΙΝΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ. Inscript. Scholiast.

9. Ἀσῶνας] Γρ. ἀσίνας. G.

11. Ἀνάγνωσις] Γρ. ἡ ἀνάπαυσις. G.

* Hic titulus in MS. cum in editis libris vocetur hoc opus ἀληθὴς ἱστορία. Recte eodem redit. J. Cler. (sic etiam legitur in C.)

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ] Fabulosarum narrationum ejusmodi antiquiorem hac eam fuisse Photius censet, quam Antonius Diogenes de Thule Insula, lib. XXIV. ediderat. De quo libro ille Cod. CLXVI. p. Ed. Aug. 384. & seqq. Addit enim p. 389. καὶ δὴ τῶν περὶ ἀληθῶν διηγημάτων Λουκιανοῦ, καὶ τῶν περὶ μεταμορφώσεων Λουκίου, πάνυ ἐμοὶ δοκεῖ νέαν εἶναι τούτου. Sed cum putarit Photius, ut ex sequentibus ejus verbis patet, Diogenem Antonium suum vixisse fere Alexandri Magni tempore; vanissimam hanc ejus conjecturam, ego quidem existimo; Lucianoque fuisse recentiorem; cum hanc rem, ut novam prorsus, aggredi sibi visus sit Noster. *M. du S.*

1. Ἀθλητικοῖς] *Mos athletarum.* Praefatio in veras narrationes, in qua de corporis & animi cura agit, ac docet quibus modis utriusque labores sint moderandi. De remissione studiorum lege *Quintil.* L. I. c. 4. *Cic.* in Offic. *Senec.* de vit. tranquil. c. 15. & ult. *G. C.*

3. Εὐεξίας] Medicis εὐεξία est perfecta sanitas; sive, ut *Galenus* definit: τὸ ὑγιεινῶς ἔχειν ἐπὶ τελειότης. Vid. *Foesii* Oecon. Hippocr. Εὐεξία vero athletica aliquanto plus significat: est enim ea quidam excessus sanitatis, id est corpus musculosum, torosum pleniusque nutritum exhibens. De athletarum isto *habitu* ac victu quo illum adquirebant atque conservabant, vid. *Mercurial.* de Art. gymnast. *J. F. R.*

11. Ἐμμελὴς] Sic supra Συγγρ. c. 14. Ὁρᾷς ὡς ἐμμελὴς ἡ ἁρμονίη. *M. du S.*

16. Τῶνδε τῶ] De repetitione ista articuli jam bis alibi monuimus. Sed conf. modo *Somn.* §. 15. τῷ δὲ τῷ δικαιοσύνης. Addo hic tantum *Long. Past.* II. p. 68. Ed. *Jungerm.* ἐν τῷδε τῷ ἄντρῳ. & p. 67. ἅρα μέμνησαι τῆς πηδίου τοῦδε, καὶ τῆς Νυμφῶν τῆσδε; quod tamen inverso ordine positum majorem demonstrandi vim habet. Sed rursus ut Noster, idem *Longus* I. p. 3. ἐν τῷδε τῷ ἀγρῷ. Et ibid. paullo supra: ἐν ταύτῃ τῇ πόλει τῆς Μιτυλήνης. Atque alibi passim. *J. F. R.*

23. Τινας . . . σ—τας] In L. *Fl.* & *B2.* recte legitur τινας; in reliquis τινα, corrupte. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς τινὰς] Sic habere dixi *Fl.* & *B2.* ceteras

τὰς

quale quid etiam de hiſce libellis ut ſentiant *lectores*, futurum exiſtimo. Neque enim ſola argumenti peregrinitas, neque quod in ipſo conſilio venuſtum eſt, ipſos alliciet, neque quod mendacia varia probabili & veriſimili oratione protulimus, ſed etiam quod eorum, quae narrantur, unumquodque non ſine comica quadam hilaritate reſpectum occultum habent ad quosdam veterum poëtarum, & hiſtoricorum & philoſophorum, qui portentoſa multa & fabuloſa conſcripſerunt, quos nominatim ſcripſiſſem, niſi futurum eſſet, ut tibi ipſi inter legendum appareant.

3. Scripſit Cteſias Cteſiochi F. Cnidius de Indorum regione, & his quae ibi ſunt, quae neque vidit ipſe, neque alio dicente audivit. Scripſit autem Iambulus etiam de magni maris rebus multa admirabilia, manifeſtum quidem omnibus mendacium fingens, non indelectabile tamen componens

σον ὑπιδείξεται, οἷόν τι ᾖ περὶ τῆσδε τῆς συγγραμμάτων Φρονήσεων ὑπολαμβάνω. οὐ γὰρ μόνον τὸ ξένον τῆς ὑποθέσεως, οὐδὲ τὸ χαρίεν τῆς προαιρέσεως ἐπαγωγὸν ἕξει αὐτοῖς, οὐδ' ὅτι ψεύσματα ποικίλα, πιθανῶς τε καὶ ἐναλήθως ἐξενηνόχαμεν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν ἱστορεμένων ἕκαστον οὐκ ἀκαιρωδῶς πρὸς τινὰς [f] πέπλεκται τῶν παλαιῶν ποιητῶν τε, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων, πολλὰ τερατεύσασθαι καὶ μυθῶδη συγγεγραφότας· οὓς καὶ ὀνομαστὶ ἀνέγραφον, εἰ μὴ καὶ αὐτῷ σοι ἐκ τῆς ἀναγνώσεως φαίνεσθαι ἔμελλε.

Κτησίας ὁ Κτησιόχου, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἃ μήτε αὐτὸς εἶδε, μήτε ἄλλου [g] εἰπόντος ἤκουσεν. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβοῦλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα· γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ' ὅμως συν-

θεὶς

f Τινὰς] Sic *Fl. B2.* & L. Τινὰ cett. omnes. *g* Εἰπόντος] Ἀληθεύοντος *Fl.* Vulgat. ſervant reliquae.

τινά. Quod tamen non de accentu quoque intelligendum; nam ſcribunt πρός τινα & πρός τινας. Ego vero ex Grammaticis praeceptis poſt praepoſitionem accentum encliticae reddo. Etli Edd. Luciani ubique aliter habent. Atona autem particula ſequente accentum praepoſitionis inverto, ſcribens πρός τε. *J. F. R.*

28. Κτησίας] Liber iſte *Cteſiae* cum reliquis ejusdem periit. *Photius* tamen ex eo nonnulla excerpſit, ex quibus, ſi ex aliis neſciremus, vanum ac mendacem *Cteſiam* fuiſſe ſatis demonſtratur, qui fabulas meras pro viſis & auditis tradat. Vid. *Plut.* in Artax. *M. du S.*

30. Ἄλλου εἰπόντος] Longe rectius in Flor. Cod. quem ſequutus eſt Interpres ἄλλου ἀληθεύοντος. Probatur illius hiſtoria, vel qui rebus interfuit, vel qui e commentariis eorum qui adfuerunt hauſit: unde illud in hiſtorico fide dignum καὶ ὑμοῖς ἀπιστάμενα, qua de re locus alius dicendi. *J. B.*

Ibid. Εἰπόντος] Lucianus proxime praecedenti libello, praeceptis datis, quae bono obſervanda ſint Hiſtorico, quo ſpecimen alicujus Hiſtoriae, haud dubie ſecundum leges a ſe latas conditae, ipſe exhibeat; hoc in libello ipſe narrat hiſtoriam. Veram quidem eam inſcribens, pro falſa & ficta tamen haberi cenſens. Ne autem ſine exemplo videatur narrare, quae nusquam ſcripta vel picta exſtent, Cteſiae & Jambuli exempla commemorans, Κτησίας ὁ Κτησιόχου, inquit, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἃ μήτ' αὐτὸς εἶδε, μήτ' ἄλλου εἰπόντος ἤκουσε. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβοῦλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα, γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ' ὅμως συνθεὶς τὸν ἱστόρεον. *Cteſias, Cteſiochi filius, Cnidio oriundus, de regione Indorum, deque iis, quae apud illos ſunt, ea conſcripſit, quae neque ipſe viderat, neque ex alio narrante intellexerat. Scripſit autem etiam Jambulus de rebus in mari magno, multa praeter omnium opinionem, ficto quidem mendacio, quod omnibus eſſet manifeſtum; non tamen injucunde compoſito argumento.* Hic pro ἀληθεύοντος ex Flor. Codice ἀληθεύοντος profert *Bourdelotius* pag. 641. idque vulgato rectius judicat. At Hercle, non puto, facile quemquam hic quidquam mutari velle, qui vim orationis conſideret. *Cteſias*, ait, *Cnidius de Indorum regione & rebus ea ſcripſit, quae neque ipſe viderat, neque alium dicentem audiverat.* Id vult Noſter, ea, quae de Indis ſcripſerit Cteſias, eſſe plane ficta; id vero probat eo, quod ipſe Cteſias eorum nihil neque vidiſſet, neque tando accepiſſet. Nam ſi ab aliquo, ſive vera, ſive falſa narranti, ea audiviſſet, non omnino potuiſſent illa dici ab Cteſia eſſe ficta. *J. F.*

31. Ἰαμβοῦλος] De mirificis hominum formis in India quaedam tradidiſſe, teſtis eſt *Tzetzes* Chil. VIII. h. 144: Quando ſcripſerit, ignoratur. Citatur etiam ab *Harpocratione* in Ἄδωρος vid. *Voſſ.* L. III. Adde his *Megaſthenem Plut.* 1728. C. *M. du S.*

35. Τὰ

θεὶς τ ὑποθεσιν. πολλοὶ δὲ ϗ ἄλλοι τὰ αὐτὰ τούτοις προελόμενοι, συνέγραψαν, ὡς δὴ τινας ἑαυτῶν πλάνας τε, καὶ ἀποδημίας, θηρίων τε μεγέθη ἱστορῦντες, ϗ ἀνθρώπων ὠμότητας, καὶ βίων καινότητας. ἀρχηγὸς δὲ αὐτοῖς ϗ διδάσκαλος ὁ τοιαύτης βωμολοχίας, ὁ τ Ὁμήρου Ὀδυσσεὺς, τοῖς περὶ τ Ἀλκίνοον διηγούμενος, ἀνέμων τε δουλείαν, ϗ μονοφθάλμους, ϗ ὠμοφάγους, ϗ ἀγρίους τινὰς ἀνθρώπους. ἔτι δὲ πολυκέφαλα ζῶα, ϗ τὰς ὑπὸ φαρμάκων τ ἑταίρων μεταβολὰς, οἷα πολλὰ ἐκεῖνος πρὸς ἰδιώτας τοὺς Φαίακας ἑτερατεύσατο.

Τούτοις ὧν ἐντυχὼν ἅπασι τῷ ψεύσασθαι μὴ, ὑ σφόδρα τοὺς ἄνδρας ἐμεμψάμην, ὁρῶν ἤδη σύνηθες ὂν τοῦτο ϗ τοῖς φιλοσοφεῖν ὑπισχνουμένοις. ἐκεῖνο δ' αὐτῶν ἐθαύμασα, εἰ ἐνόμισαν λήσειν σὺκ ἀληθῆ συγγράφοντες. διόπερ ϗ αὐτὸς ὑπὸ κενοδοξίας ἀπολιπεῖν τι σπουδάσας τοῖς μεθ' ἡμᾶς, ἵνα μὴ μόνος ἄμοιρος ὦ τ ἐν τῷ μυθολογεῖν ἐλευθερίας, ἐπεὶ μηδὲν ἀληθὲς ἱστορεῖν εἶχον (οὐδὲν γὰρ ἐπεπόνθειν ἀξιόλογον) ὅτι τὸ ψεῦδος ἐτραπόμην, πολλῷ τ ἄλλων εὐγνωμονέστερον. κἂν ἐν ᾧ δὴ τοῦτο ἀληθεύων λέ-

argumentum. Multi vero alii etiam eodem inſtituto ſcripſere velut ſuos quosdam errores, & peregrinationes, ubi beſtiarum magnitudines enarrant, & hominum crudelitates, & novas victus rationes. Dux autem illis & magiſter ejus ſcurrilitatis, Homericus ille Ulyſſes, enarrans Alcinoo, ventorum ſervitia, & coclites, crudivorosque, & ſilveſtres quosdam homines; ad haec multorum capitum animalia, & verſos *in animalia* medicamentis quibusdam ſocios, quod genus multa ille ad imperitos Phaeaces prodigioſe enarravit.

4. In hos igitur cum incidiſſem, omnes, mendaciorum cauſſa non valde reprehendi homines, qui viderem, olim ſolenne hoc eſſe his etiam, qui philoſophiam promitterent: at illud miratus ſum, ſi putarunt, fieri poſſe ut lateat, ſe non vera ſcripſiſſe. Quare & ego, cum gloriolae quodam ſtudio impulſus ipſe quoque relinquere aliquid vellem poſteris, ne ſolus expers eſſem illius fingendi libertatis, quando veri nihil narrare poteram, cui nihil dignum dictu uſu venerit, ad mendacium converſus ſum multo aliorum mendaciis rationabilius: quandoquidem vel unum hoc certe verum di-

a Κενοδοξίας] *Vorſt.* & Ed. *S.* Καινοδοξίας cett.

50. Ὁρῶν ἤδη] * Ταῦτα εἰς Πλάτωνα ἀνατίθεται πολλαχοῦ μὲ ϗ ἀλλαχοῦ μυθολογοῦντα, μάλιστα δὲ ϗ τῷ διαπέρᾳ τ πολιτείας, τὰ περὶ τ ϗ ᾅδου διεξιόντα. *V.*

* Ταῦτα] Τάχα erat editum; ſed ex C. correxit *M. de S.* mox μὲν inſerui ac δὲ, item διαπέρᾳ, quae omnia aberant ab Edit. *Clerici.*

35. Τὰ αὐτὰ τούτοις] *Eadem atque illi.* Sic mox §. 5. τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχοντας. Et *de Salt.* §. 2. ac ſexcenties alibi. *Plutarch.* de virt. mulier. pr. Οὐ τὴν αὐτὴν τῇ Θουκυδίδῃ γνώμην ἔχομεν. *Ariſtot.* Hiſt. animal. I. pr. Τὰ αὐτὰ ἀλλήλοις, *eadem inter ſe.* Et de *generat. animal.* III. 5. οὐχ ὁμοιοτρόπως ἴχνει αὐτοῖς. Quem Graeciſmum & Latini amant, dicentes, *idem facit illi*, pro idem quod ille. Vid. *Cort.* ad Salluſt. Catil. 20. 3. exemplorum ſatis adducentem. Non monerem, niſi viderem plerosque hodie ſcribere minus probate, *idem eſt cum illo.* Etſi paullo alio ſenſu non barbarum pronuntio: *eadem vobiſcum agam*; nec ſatis credo adfirmanti Cortio, *Salluſtium* l. c. eumdem Graeciſmum adhibuiſſe, cum ſcribit: *ſimul quia vobis, eadem mihi, bona malaque intellexi*; quia dativus *mihi* ſimplicius refertur ad *mala*, quam ad *eadem*, ut ſenſus ſit, quae *mala mihi*, i. e. pro me. *J. F. R.*

41. Ὁμήρου Ὀδυσσεὺς] Ulyſſes in patriam redituru, gravi exorta tempeſtate, primum in Ciconum litus appulſus eſt. Atque inde rurſus ſolvens, ſimili tempeſtate ejectus in Aphricam ad Lothophagorum gentem pervenit: inde in Siciliam delatus eſt, ubi Cyclopi oculum eruit praeuſto ſtipite. Hinc in Æoliam navigans, ab Æolo ventos coactos in utrem obtinuit. Poſtea ad Læſtrygonas, tum ad Circen pervenit, poſt haec in inſulam Syrenum delatus eſt. Inde Scyllam tranſiens & Charybdim, in Siciliam pervenit, tandem in Phaeacenſium portum adnatavit. *G. C.*

47. Τῶν τ. Φαίακας] *Vacui capitis populum Phaeaca* dicit *Juv.* (XV. 23.) *A. V.*

Ibid.

dico, me mentiri. Ita autem mihi videor etiam crimen circa reliqua effugere, qui ipse veri nihil me dicere fatear. Scribo igitur, de quibus neque vidi, neque expertus sum, neque audivi ab aliis; adhaec, quae neque sunt, neque fieri omnino possunt. Nullo modo igitur fidem adhibere illis par est, si qui lectores mihi contigerint.

5. Jam solvens aliquando de columnis Herculis, & in Occidentalem Oceanum delatus, secundo vento navigabam. Caussa mihi peregrinationis & institutum mentis quaedam inanis sedulitas, novarumque rerum cupido, & quod discere vellem, quis finis esset Oceani, quique in diverso illius litore habitarent homines. Hujus igitur rei caussa, magnam vim ciborum, & aquae quod satis esset imposueram. Porro aequalium quinquaginta mihi adjunxeram, qui consilium idem haberent: adhaec armorum magnam vim paraveram, gubernatoremque optimum magna mercede inductum adsciveram: ac navim, erat autem acatium, ut ad magnam violentamque navigationem, firmaveram.

60 ογω, ὅτι ψεύδομαι, ὅτω δ' ἄν μοι δοκῶ καὶ τὴν πρὸς τὰ ἄλλων καλῃγορίαν ἐκφυγεῖν, αὐτὸς ὁμολογῶν μηδὲν ἀληθὲς λέγειν. γράφω τοίνυν περὶ ὧν μητ' εἶδον, μητ' ἔπαθον, μήτε παρ' ἄλλων ἐπυθόμην· ἔτι δὲ μηδὲ 65 ὅλως ὄντων, μηδὲ τὴν ἀρχὴν γενέσεως δυναμένων. διὸ δεῖ τοὺς ἐντυγχανούσας μηδαμῶς πιστεύειν αὐτοῖς.

Ὁρμηθεὶς γὰρ ποτε ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν, καὶ ἀφεὶς ἐς τὸ ἑσπέριον Ὠκεανὸν, ὑρίῳ 70 ἀνέμῳ τὴν πλεῦν ἐποιούμην. αἰτία δέ μοι τῆς ἀποδημίας, καὶ ἡ κατάθεσις, ἡ τῆς διανοίας ἀεργία, καὶ πραγμάτων καινῶν ἐπιθυμία, καὶ τὸ βούλεσθαι μαθεῖν ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ τίνες οἱ πέραν κατοικοῦντες ἄνθρωποι. τούτου γέ τοι ἕνεκα, πάμπολλα σιτία ἐνεβαλόμην, ἱκανὸν δὲ καὶ ὕδωρ ἐνεθέμην, πεντήκοντα δὲ τοῖς ἡλικιώταις προσεποιησάμην, καὶ αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχοντας. ἔτι δὲ καὶ ὅπλων πολύ τι πλῆθος παρεσκευασάμην, καὶ κυβερνήτην τὸν ἄριστον μισθῷ μεγάλῳ πεισας, παρέλαβον, καὶ τὴν ναῦν, (ᵇ ἄκατος δὲ ἦν) ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην.

Ἡμέ-

ᵇ Ἄκατος] Ἀκάτας *Fl.* Nil mut. *J. H. P.* & P.

Ibid. Τοὺς Φαίακας] Alcinoo Corcyrae regi, & ejus populis Phaeacibus. Ulysses Laestrygonas Cyclopas & alia monstra a se conficta narrabat, & iis omnia vera esse persuadebat: unde *Juvenal.*

Tam vacui capitis populum Phaeaca putavit. G.C.

53. Καινοδοξίας] Emend. *Vorstii* & Ed. *S.* in reliquis enim καινοδοξίας legitur. *M. du S.*

57. Ἐκπόθειν] Utinam potius nobis reliquisset Lucianus historiam aut suorum temporum, aut certe suam. *M. V. la Croze.*

Ἐκπόθειν] Et *facere* & *pati* simul comprehendit hoc verbum. Vid. *Herodian.* I. 17. 22. Adde Nostrum T. I. *Prometh.* fin. p. 36. ubi τί ἂν πάθοιμι; *quid faciam?* vertit *Hemsterh.* cetera ad *Gatakerum* remittens. *J. F. R.*

62. Γράφω] Vid. *Reines.* ep. 25. ad *Casp. Hoffmannum* p. 99. v. *Arabonem* L. XI. de Massagetis p. m. 487. *M. V. la Croze.*

64. Μὴ δὲ ὅλως ὄντων] Simile fere quod apud *Plut.* de Homeri cum Hesiodo certamine traditur 267. A.

Μοῦσά μοι ἔννεπε' ἵνεῦθα τὰ μή τ' ἐγένοντο πάροιθεν
Μήτ' ὄπιθεν μετέπειτα.

M. du S.

65. Τὴν ἀρχὴν] *Ab initio* versum est tam in *Paris.* quam in *Benedict.* Recte *Gesnerus*, *omnino*: ac tam saepe in hac locutione male vertenda olim erratum, ut jure *scopulum interpretum* eam vocet *Hemsterh.* ad *Nigr.* §. 26. p. 66. a. Monuere id quoque alii, *Jensius*, *Elsnerus* &c. Sed posterior hoc quoque recte addit, (ad *Euang. Joan.* VIII. 25.) ab recentioribus vicissim saepe peccari, quasi semper *omnino* significet; cum tamen & interdum sit vertendum, *a principio*, ut suo loco indicabo. *J. F. R.*

69. Ὑρίῳ] Non contemnenda *Aldina* lectio ὑρῷ, quam cur deseruerint, qui sequi alias presso pede solent, non video. Certe Euro opus esse de Herculeo freto Oceanum intrantibus, constat. Sequitur mox ὑρίῳ ἀνέμῳ, unde huc adsumtum videri potest. *J. M. G.*

Ὑρίῳ] *Aldina* prima hoc aeque habet ac reliquae. Hinc ὑρῷ quod Cl. *Gesn.* ait *Aldinam* esse lectionem, forsan erit ex *Ald.* 2. Quod reciperem, si & prima haberet. Sed potest recipi altero loco, ubi duo Codd. ὑρῷ habent. Non tamen movi vulgatam, quia non magni interest. *J. F. R.*

82. Ἄκατος] Praedonum etiam esse Acatia sive Acatos, *Scheffero* e Strabone docebit volentes. *J. M. G.*

Ἡμέραν μὲν οὖν καὶ νύκτα [a] οὐρίῳ ἀνέμῳ πλέοντες, ἔτι τῆς γῆς ὑποφαινομένης, ἐπὶ σφόδρα [b] βιαίως ἀνηγόμεθα· τῇ ὑστεραίᾳ δὲ ἅμα ἡλίῳ ἀνισχοντι, ὅ, τε ἄνεμος [c] ἐπεδίδου, καὶ τὸ κῦμα ἠυξάνετο, καὶ ζόφος [d] ἐπεγίγνετο, καὶ οὐκ ἔτ' οὐδὲ στῆλαι τινὲς ὀφθῆναι δυνατὸν ἦν. ὑπιτρέψαντες οὖν τῷ πνεύματι, καὶ φερόμενοι [e] αὐτοὺς, ἐχειμάζόμεθα ἡμέρας ἐννέα, καὶ ἑβδομήκοντα, τῇ ὀγδοηκοστῇ δὲ, ἄφνω ἐκλάμψαντος ἡλίου, [f] καθορῶμεν ὄρος πόρρω νῆσον ὑλήεν, καὶ δασεῖαν, ὑπὸ τραχεῖ θεινομένην τῷ [g] κύματι· καὶ γὰρ ἤδη τὸ πολὺ τῆς ζάλης καλεπαύετο. προσχόντες οὖν, καὶ ἀποβάντες, ὡς ἀπὸ μακρᾶς ταλαιπωρίας πολὺν μὲν ὅτι τῆς γῆς χρόνον ἐκείμεθα. ἀναστάντες δὲ ὅμως, ἀπεκρίναμεν ἡμῶν [h] αὐτῶν τριάκοντα μὲν φύλακας τοῦ πλοίου καταμεῖναι, εἴκοσι δὲ σὺν ἐμοὶ [i] ἀπελθεῖν ὅπη καλασκοπῇ τὴν ἐν τῇ νήσῳ.

Προελθόντες δὲ ὅσον σταδίους τρεῖς ἀπὸ τῆς θαλάττης διὰ ὕλης, ὁρῶμέν τινα στήλην

6. Igitur diem quidem unum ac noctem ſecundo vento navigantes, adhuc apparente aliquantum tellure, non admodum violenter provecti ſumus. Aſt poſtridie ejus diei, cum ſole oriente, & ventus increbuit, & fluctus auctus eſt, & caligo ingruit, & neque velum jam contrahi potuit. Vento igitur cum conceſſiſſemus, nosque tradidiſſemus, tempeſtate undeoctoginta dies jactati ſumus: octogeſimo vero ſubito cum ſol illuceſceret, videmus non procul inſulam eminentem atque ſilveſtrem, non aſpero fluctu circumſonantem. Etenim major tempeſtatis pars reſederat. Appulſi igitur & egreſſi, ut a longa aerumna, longo quidem tempore humi jacuimus. Sed ſurgentes tamen, delegimus e nobis ipſis triginta, qui cuſtodes navis manerent, viginti autem, qui mecum interiora, ad exlorandum inſulae ſtatum, peterent.

7. Progreſſi vero per ſilvam ſtadia circiter a mari tria, videmus columnam ex aere fa-

a Οὐρίῳ] Sic *Fl. J. H. Ald.* P. Εὔρῳ P. & L. b Βιαίως] Βιαίῳ *J.* male. c Ἐπεδίδου] Sic recte Edd. praeter *J.* quae ἐπιγίνετο. d Ἐπεγίγνετο] Ἐπιγόετο Mſ. Gr. Ἐπιγίγνετο Edd. male. e Αὐτοὺς] Αὐτοὺς Edd. f Καθορῶμεν] Hinc usque ad διατῶν nihil a vulg. abire Coll. *H.* & *Fl.* notat *M. du S.* g Κύματι] *Conſt.* in Lex. πνεύματι, male. Nihil mutant Edd. h Αὐτῶν] Sic legere omnes Edd. notat *M. du S.* i Ἀπελθεῖν] Ex Cod. P. Ἐπανελθεῖν Edd. omnes.

93. Καθορῶμεν . . νῆσον] Τὰ μὲν πρὸς ῥαστώνην ἐσκεμμένα τούτοις εἴτε ἐγρηγορόσιν ἐνθύμια, εἴτε ἐν καθεύδουσιν ἐνύπνια, πάνυ μακαρίων οἱ παλαιοὶ κατεφήμισαν. ταυτὶ δὲ τἀναντία (leg. τὰ νῦν τί) καλέσομεν, Λουκιανὸν, πολλὰ ἐν μακρᾷ ἐπιχόμενα ταλαιπωρίᾳ καὶ ψυχῆς ἄσης; ἢ λοιπὸν δίκαιον καλῶν αὐτὰ νῦν πανδεσμοσίων. *G.*

83. Οὐρίῳ] P. L. οὔρῳ, quod eodem redit, adeoque vulgatam ſervavimus. *M. du S.*

86. Ἐπεδίδου] Vis verbi ex oppoſito ὑπεδύετο magis elucet; vid. utrumque paucis expoſitum ſupra T. I. *Hermot.* c. 24. *J. F. R.*

88. Ἐπιγόνετο] In verae hiſtoriae libro primo leve eſt mendum, quod ex Mſ. tolles, καὶ κῦμα ἠυξάνετο, καὶ ζόφος ἐπιγόνετο. & *fluctus intumuit, & caligo orta eſt.* vulgo ἐπιγίγνετο. *J. G. G.*

Ἐπιγόνετο] Secuti ſumus Mſ. Gr. cum leviuſcula, ut vides, mutatione. Ed. *Junt.* cum aliis hic errat; ſed ſupra pro ἐπεδίδου, ἐπιγόνετο habet. *M. du S.*

Ἐπιγόνετο] Tempus imperf. ex Edd. ſaltem ſervavi. *J. F. R.*

90. Αὐτοὺς] Facile obſequor *Solano*, qui ſpiritum Editionum lenem correxit, ac deinceps minus ſolliciatus, ubi neceſſitas exiget, idem faciam: nam quia ſcribae pro arbitrio in his egere, cum antiquiſſimi codices ſpiritus & accentus ignorent, dehinc regulas Grammaticas obſervabimus, parum curantes quid ſcribae ſibi indulſerint in his minutiis. Conf. tamen ſupra a me dicta ad c. 33. *Quom. conſcr. hiſt.* & mox c. 15. Ceterum αὐτοὺς pro ἑαυτοὺς hic valet pro ἡμᾶς, vel ὑμᾶς αὐτοὺς. Exemplum unum dedit Cl. *L. Bos*, etſi aliud agens, ad Act. Apoſt. XXVIII. 16. ex I. Reg. XXVI. 11. ἀπέλθωμεν ὑμεῖς καθ' ἑαυτούς. Reliqua enim, quae ibid. adfert ad demonſtrandum, καθ' ἑαυτὸν ſignificare *per ſe*, *ſeparatim*, *ſeorſum*, huc non pertinent, quia tertiae perſonae verbi junguntur; in hoc autem primae etiam aeque ac in Luciano adjunctum eſt. Adde T. I. Catapl. §. 9. verſ. 12. καὶ μοῦνοι ἑαυτῷ πεμμύσιγλοι ἀναστῶσαι, ἐπιγράψω. ubi ἑαυτῷ etiam

factum Graecis inſcriptam literis, obſcuris autem & exeſis, in hanc ſententiam: *Huc usque Hercules & Bacchus pervenere.* Erant autem veſtigia duo prope in petra, alterum jugeri magnitudine, alterum vero minus. Ut mihi videbatur, Bacchi erat minus illud, alterum vero Herculis. Adoratis igitur *Diis*, progredimur. Nondum autem multum progreſſi eramus, cum adſtamus fluvio, qui ſimillimus omnino eſſet vinum fluenti, maxime quale Chium eſt. Flumen erat copioſum & multum, ut quibusdam locis etiam poſſet navigari. Subiit ergo tanto magis credere inſcriptioni columnae, cum ſigna praeſentiae Bacchi videremus. Cum autem mihi placeret diſcere, unde oriretur fluvius, adverſo itinere juxta profluentem perrexi. Ac fontem quidem illius nullum reperi, ſed multas & magnas vites, uvarum plenas. Ad radicem vero uniuscujusque guttatim fluebat vinum liquidum, unde colligebatur fluvius. Erat autem piſces quoque in eo videre multos,

χαλκῇ πεποιημένην, Ἑλληνικοῖς γράμμασι καταγεγραμμένην, ἀμυδροῖς δὲ, καὶ ἐκτετριμμένοις, λέγουσαν· Ἄχρι τούτων [k] Ἡρακλῆς καὶ Διόνυσος ἀφίκοντο. Ἦν δὲ καὶ ἴχνη δύο πλησίον ὄντα πέτρας, τὸ μὲν, πλείονος, τὸ δ' ἔλαττον, ἐμοὶ δοκεῖν· τὸ μὲν, τοῦ Διονύσου τὸ μικρότερον, θάτερον δὲ, Ἡρακλέους. Προσκυνήσαντες οὖν, [l] προήειμεν. ὑπτα δὲ πολὺ [m] παρήειμεν, καὶ ἐφιστάμεθα ποταμῷ οἴνου ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ μάλιστα οἵῳ ὁ Χιὸς ἔστιν. ἄφθονον δὲ ἦν ῥεῦμα, καὶ πολὺ, ὥστε ἐνιαχοῦ καὶ ναυσίπορον εἶναι δύνασθαι. ἐπίστευον οὖν ἡμῖν πολὺ μᾶλλον πιστεύειν τῷ ὅτι τῆς στήλης ἐπιγράμμασι, ὁρῶσι τὰ σημεῖα τῆς Διονύσου ἐπιδημίας. δόξαν δέ μοι καὶ ὅθεν ἄρχεται ὁ ποταμὸς καταμαθεῖν, ἀνήειν κατὰ τὸ ῥεῦμα· καὶ πηγὴν μὲν εὐδαιμίαν εὗρον αὐτοῦ, πολλὰς δὲ καὶ μεγάλας ἀμπέλους, πλήρεις βοτρύων, κατὰ δὲ τὴν ῥίζαν ἑκάστης, ἀνέῤῥει ταχὺ οἶνος ἀθρόος, ἀφ' οὗ ἐγίνετο ὁ ποταμός. Ἦν δὲ καὶ ἰχθῦς ἐν αὐτῷ πολλοὺς ἰδεῖν, οἴνῳ μάλιστα καὶ τὴν χροιὰν

k Ἡρακλῆς] Ἡρακλεῖς *J.* ſola male. l Προήειμεν] Sic recte Edd. & P. Προῆμεν male *Fl.* m Παρήειμεν] Παρῆμεν *Fl.*

etiam pro ἑαυτῷ, licet *Solanus* id mutatum velit. Idem erat in nonnullis Edd. in *de Merc. cond.* §. 30. verſ. 10. Sed quia aliae Edd. & Codd. ibi habebant ἑαυτὸν, hoc recepimus. Licet enim & ibi tolerabile dixeris ἑαυτὸν, tamen non ſemper eodem redit; quum ἑαυτὸν interdum ambigui vitandi gratia praeferendum ſit, ut vid. ad *Herodoti ſive Aëtionis* c. ult. p. 859. T. I. Lucian. *J. F. R.*

99. Αὐτῶν] Legendum videtur αὐτῇ, *ibi*, niſi prorſus malis obliterari. *M. du S.*

2. Ἀναλθῶν] Sic P. rectius quam ἐπαναλθῶν, quod in omnibus impreſſis reperio. *M. du S.*

6. Χαλκῇ] Genitivus materiae, ut Grammatici ajunt, ut mox 2. *Ver. Hiſt.* c. 33. κεράμου πεποιημένην. Sic *Long. Paſt.* III. 109. Πέρας ἐλάφου. *Petron.* e *pelle cervina. Theocr.* Eidyl. 25. (al. 26.) verſ. 206. βάλλεον ἐπτορίης κορίοιο. Sed haec nimis nota. Conf. tamen frutis *G. O. Reitzii* Belg. Graec. p. 322. Vere autem eſt ellipſis praepoſit. λίθῳ, quam Noſter alibi addit, ut in *Aſino*, c. 53. πλίνθῳ ἢ μεγάλῃ λίθῳ χαλκῇ Ἰνδικῆς πεποιημένῃ. Vel potius ellipſ. τῇ ὑλ. Vid. *Jenſ.* Lect. *Luc.* p. 244. *J. F. R.*

15. Οἴνου ῥέοντι] Similia apud *Euſtath.* in Amorib. *J. B.*

Οἴνου ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ] Habent omnes, corrupte, haud dubie, neque enim ad fluvium, ſed ad vinum referri debet. Lege itaque aut οἴνῳ, quae ſolita eſt hujus verbi conſtructio, ut Γυμν. c. 25. aut ὁμοιότατον. At ne tum quidem ſublata eſt omnis difficultas. Mihi ultra quam dixi, non liquet. *Cteſiam* autem hic ridet, qui plures hujusmodi fontes in Indicis, teſte Photio, excerptore memorat. Neque ſolus *Cteſias*, cum apud *Strabonem* Calanus ipſe fontes olim lacte, vino & melle fluxiſſe dicat in Oniſicriti hiſtoria XV. p. m. 489. A. *M. du S.*

Οἴνου ῥέοντι] Infra Γυμν. c. 25. ἰδρῶτί τε τοῦ πολλῷ ῥέοντι, & alibi cum dativo ap. Noſtrum alioſque, ut *Homer.* Odyſſ. Ε. 70. Κρήνας — ῥέον ὕδατι λάβρῳ. quod notius quam ut pluribus adſtruatur. Verum quia & accuſativo jungitur ῥέω, diceres vulgatam οἴνου ῥέοντι ſervandam fuiſſe; nam ſic *Eurip.* Hecub. verſ. 527. — τὸ χρυσῷ λαμπὸν δέπας

Πάγχρυσον, ἔμπλειον χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως

Χαίρῃ θανόντι πατρί ——— Sed neque ſic cohaereret cum ſequentibus; quare vitioſam ſcripturam reliqui, ut pro arbitrio corrigi queat. *J. F. R.*

40. Δόξαν δέ μοι] Conf. mox infra hujus narrationis c. 11. *J. F. R.*

χρειὰν ἡ τ̄ γεῦσιν προσοικότας. ἡμεῖς γὰρ ἀγρεύσαντες αὐτῶν τινὰς, καὶ ἐμφαγόντες, ἐμεθύσθημεν ἀμέλει, καὶ ἀνατεμόντες αὐτοὺς, εὑρίσκομεν τρυγὸς μεστούς. ὕστερον μέντοι ὀπτησάντες τοὺς ἄλλους ἰχθῦς, τοὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος, ὡμιγνύντες, ἐκεράννυμεν τὸ σφοδρὸν τ̄ οἰνοφαγίας.

vino, quantum ad colorem & guſtum, ſimiles. Nos enim captos eorum aliquot cum devoraſſemus, inebriati ſumus: quin & reſectos invenimus faece ac vinaceis plenos. Deinde vero illud commenti ſumus, ut aliis de aqua piſcibus admiſtis temperaremus, quod in vinoſo cibo nimium erat.

Τότε δὲ τ̄ πόλαμὸν περάσαντες, ἢ διαβατὸς ἦν, εὑρομεν ἀμπέλων χρῆμα τερᾶστιον· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τ̄ γῆς, ὁ τέλεχος αὐτὸς εὐερνὴς ἡ παχύς· τὸ δ' ἄνω, γυναῖκες ἦσαν, ὅσον ἐκ τ̄ λαγόνων, ἅπαντ' ἔχουσαι τέλεια. τοιαύτην παρ' ἡμῖν τ̄ Δάφνην γράφουσιν ἄρτι τῷ Ἀπόλλωνι καλαλαμβάνοντι, ἀποδενδρυμένην. ἀπὸ δὲ τ̄ δακτύλων ἄκρων ἐξεφύοντο αὐταῖς οἱ κλάδοι, καὶ μεσταὶ ἦσαν βοτρύων. ἡ μὲν ἡ τὰς κεφαλὰς ἐκόμων ἕλιξί τε, καὶ φύλλοις, καὶ βότρυσι. προσελθόντας δὲ ἡμᾶς ἠσπάζοντο καὶ ἐδεξιοῦντο, αἱ μὲν [a] Λύδιον, αἱ δὲ Ἰνδικὴν, αἱ πλεῖσται δὲ τ̄ Ἑλλάδα φωνὴν προϊέμεναι. καὶ ἐφίλουν δὲ ἡμᾶς τοῖς στόμασιν· ὁ δὲ φιληθεὶς, αὐτίκα ἐμέθυε, καὶ ἀποφορος ἦν. δρέπειν μέντοι οὐ παρεῖχον τῶν καρπῶν, ἀλλὰ ἤλγουν, καὶ ἐβόων, ἀποσπωμένου· αἱ δὲ καὶ μίγνυσθαι ἡμῖν ἐπεθύμουν. καὶ δύο τινὲς τ̄ ἑταίρων πλησιάσαντες αὐταῖς,

8. Tum trajecto flumine, ubi vadoſum eſt, prodigioſum vitium genus invenimus. Quod enim terrae continens eſt, truncus ipſe viridis & craſſus: ſuperius autem mulieres erant, ab ilibus inde membra omnia perfecta habentes: talem apud nos Daphnen pingunt, Apolline jam jam comprehendente in arborem mutatam. Summis autem digitis enaſcebantur illis palmites pleni uvarum. Verum capita etiam pro coma claviculas habebant, & folia & uvas. Caeterum accedentes nos ſalutabant & prenſabant, vocem partim Lydiam, partim Indicam, Graecam vero pleraeque emittentes. Sed nos etiam oſculabantur: at is quem oſculo contigiſſent, inebriatus ſtatim incerto veſtigio oberrabat. Vindemiare tamen de fructu ſuo non praebebant, ſed prae dolore exclamabant eo detracto. Quaedam etiam miſeeri nobis cupiebant: ac duo quidam

a Λύδιον] Nihil a vulgata abire *J. Fl. H.* & *B2.* notat *M. du S.*

53. Καὶ δύο τινὲς] Εἰς Ὅμηρον ἀποσκώπτει ἀφ' ὧν τοὺς λωτοφάγους Ὀδυσσέως ἑταίρους * τοιαῦτα μυθοποιήσαντος. *P.*

* Τοιαῦτα] Ita correxit idem ex eodem fonte, τοιοῦτο enim vulgatum erat, addiditque conferendum *Homer.* Od. I. 94.

40. Τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσι] Interpretes *talem apud nos Daphnen deſcribunt.* Immo non magis Daphnen, quam Phaëthontiadas, quam Myrrham, aliasque in idem immutatas: neque hic quidquam deſcriptiones poëtarum aut fabulantium. Verti debuit, *talem apud nos depingunt Daphnen*, &c. *J. G.*

58. Ὅσον ἑδέατο] Sic *Herodian.* I. 13. 6. ἡμῶν δὲ (αὐτῶν) ἰσόρροπον ὅσον ἑδέατο. Confer, ſi lubet, T. I. *de Merced. Cond.* c. 31. f. ubi eadem phraſis occurrens obiter explicatur. Sic ὅσον ὅσον *Borgi.* ad Alciphr. I. 10. *J. F. B.*

63. Συμπλοκὴν καὶ] Haec deſunt in Cod. Florent. *J. B.*

65. Οἰνισάμενοι]. Minus etiam quam in aliis adſequemur in hiſce libris Luciani ſuavitatem: quod mollis & in partes omnes ſequax lingua liberrimam illi fingendi voces poteſtatem tribuit, quam Romana refugit modeſtia. Quis enim ferat nos, ſi hic preſſe ſecuti verba Graeca poneremus, *aquati ſimul & ex fluvio vinati?* Atqui a *ligno lignari* eſt, quidni *vinari* a *vino?* Nempe Grajis praeter ingenium etiam dedit ore rotundo Muſa loqui: nos Muſas colimus ſeveriores.

dam ſociorum congreſſi illis, diſſolvi non amplius potuere devincti genitalibus. Coaluerunt nempe illis, & ipſis radicibus permiſti ſunt: jamque palmites qui modo digiti fuerant, & claviculis implexi, jamjam fructum & ipſi laturi videbantur.

55 οὐκ ἔτ' ἀπελύοντο, ἀλλ' ἐκ τῶ αἰδοίων ἐδέδεντο· συνεφύοντο γὰ, καὶ συνερρίζωντο. ἡ ἤδη αὐτοῖς κλάδοι ἦσαν οἱ δάκτυλοι, καὶ ταῖς ἕλιξι περιπλεκόμενοι, ὅσον οὐδέπω καὶ αὐτοὶ καρποφορήσειν ἔμελλον.

9. Nos autem relictis illis ad navim fugere, & his qui remanſerant, narrare tum reliqua, tum illam ſociorum complexionem & commiſtionem cum vitibus. Tum ſumtis aliquot amphoris aquati cum eſſemus, vinumque petiiſſemus de fluvio, atque in ipſa illa vicinia pernoctaſſemus; mane vento non nimis vehementi ſolvimus. Circa meridiem, cum jam diſparuiſſet inſula, ſubito ingruens turbo circumactam vertigine navim ad tria millia ſtadiorum ſuſtulit, nec demiſit iterum in mare, ſed ſupra in aëre ſuſpenſam ventus in vela irruens, eaque ſinuans, abſtulit.

60 Καταλιπόντες δ' αὐτὺς, ὅτι ναῦν ἐφεύγομεν, καὶ τοῖς ἀπολειφθεῖσι διηγούμεθα ἐλθόντες, τά τε ἄλλα, καὶ τὴν τῶν ἑταίρων τ[11] [b] συμπλοκὴν, καὶ τ[11] ἀμπελομιξίαν. καὶ λαβόντες ἀμφορέας τινὰς, καὶ ὑδρευτάμενοί τε ἅμα, καὶ ἐκ τῦ ποταμῦ οἰνισάμενοι, καὶ αὐτῦ πλησίον αὐλισάμενοι, ἔωθεν ἀνηχθημεν ἐ σφόδρα βιαίῳ πνεύματι. περὶ μεσημβρίαν δὲ, οὐκ ἔτι τ[11] νῆσον φαινομένης, ἄφνω τυφὼν ὑπιγενόμενος, καὶ περιδινήσας τὴν ναῦν, καὶ μετεωρίσας, [c] οἷον ὑπὲρ σταδίους τρισχιλίους, οὐκ ἔτι καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλ' ἄνω μετέωρον ἐξηρτημένην ἄνεμος ἐμπεσὼν τοῖς ἱστίοις, ἔφερε κολπώσας τ[11] ὀθόνην.

10. Septem dies & noctes totidem per aëra vecti, octavo terram videmus magnam in aëre, inſulae inſtar, ſplendidam, globoſam, & multa luce illuſtratam. Delati ad illam atque appulſi exſcendimus, exploratoque regione habitari eam colique invenimus. Ac interdiu quidem nihil inde

Ἑπτὰ δὲ ἡμέρας, καὶ τὰς ἴσας νύκτας ἀεροδρομήσαντες, ὀγδόῃ καθορῶμεν γῆν τινα μεγάλην ἐν τῷ ἀέρι, καθάπερ νῆσον λαμπρὰν, καὶ σφαιροειδῆ, καὶ φωτὶ μεγάλῳ καταλαμπομένην· προσενεχθέντες δὲ αὐτῇ, καὶ ὁρμισάμενοι, ἀπέβημεν. διαπορεῦντες δὲ τ[11] χώραν, εὑρίσκομεν οἰκουμένην τε, καὶ γεωργουμένην· ἡμέρας μὲν ἓν, ὡδὲν αὐτόθεν κα-

θεω-

b Συμπλοκὴν] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. c Οἷον] Quidam ὅσον. *Bourd.* Οἷον *J. H. P. Ald. Fl. Fr. S.*

70. Σταδ. τριχ.] Ἦσαν σταδίους τριακοσίους τριχιλίους. G. (Referebatur in *Coll.* G. ad vocem ἐπιφύσεων, quam nullibi reperio. Nec quid ſibi voluerit, aſſequor. † *M. du S.*)

† Forſan Lucianum pro more deridens Scholiaſtes, ironice addit: *immo trecenties tria millia fuere*; ſive, *cur non potius trecenties plura, Luciane, fingis fuiſſe ſtadia? diſtantia enim Lunae ab terra longe major eſt, quam tu eam ponis.* Patet autem corrupta eſſe verba, neque credo Scholiaſten lunae diſtantiam ab terra tantam ſciviſſe, quanta hodie ab aſtronomis eſſ detecta, quippe quae in apogaeo 60. ſemidiametrorum terrae ſtatuitur, id eſt milliar. 25800. Si toti terrae diametro 860. tribueris, quot *Sturmius* in Scienda Coſmica p. 20. f. ponit. *J. F. R.*

res. Simili de cauſſa *Hippogypos*, *Hippomyrmeces*, & id genus compoſita, ſemel quidem in parentheſi interpretamur *equivulsures*, & *equiformicas*: caeterum ut propriorum formam retineant, & illam peregrinitatis commendationem, Graecis ordinarie utimur. *J. M. G.*

70. Οἷον] Quidam legendum putant ὅσον. *J. B.* Οἷον] Non deſignat *Solan.* quinam Codices ὅσον habeant, alioqui deliberaſſem, anne praeſtaret id recipi. Ita enim ſolet Noſter ὅσον, non οἷον numeris addere, ut infra c. 30. ὅσον σταδίων χιλίων, ac tam ſaepe alibi, ut vix opus ſit plura addere, quod nec ex aliis proferri opus eſt, niſi ex ſolo *Long. Paſt.* L. 2. p. 70. Ed. *Jungerm.* ὅσον δύο σταδίους, & L. 3. pr. σταδίους ὅσον ἑκατόν. *J. F. R.*

θεωρῶμεν· νυκτὸς δ' ὀπιγενομένης, ἐφαίνοντο ἡμῖν ἄλλαι νῆσοι πλησίον, αἱ μὲν μείζους, αἱ δὲ, μικρότεραι, πυρὶ τὴν χρόαν προσεοικυῖαι· καὶ ἄλλη δέ τις γῆ κάτω, καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ καὶ πόλεμοὺς ἔχουσα, καὶ πελάγη, καὶ ὕλας, καὶ ὄρη. ταύτην οὖν τὴν καθ' ἡμᾶς οἰκουμένην εἰκάζομεν.

videmus: superveniente vero nocte, aliae in conspectum nobis veniunt in propinquo insulae, majores, minores, colore igneo: alia autem infra terra, & urbes in se fluminaque habens, & maria, & silvas, & montes. Hanc igitur nostram esse conjecimus.

Δόξαν δὲ ἡμῖν καὶ ἔτι προῤῥωτέρω προελθεῖν, ξυνελήφθημεν τοῖς Ἱππογύποις παρ' αὐτοῖς καλουμένοις, ἀπαντήσασιν. οἱ δὲ Ἱππόγυποι ἔστιν οἵδε, εἰσὶν ἄνδρες ὀπὶ γυπῶν μεγάλων ὀχούμενοι, καθάπερ ἵπποις τοῖς ὀρνέοις χρώμενοι· μεγάλοι γὰρ οἱ γῦπες, καὶ ὡς ὀπίπαν τριχέφαλοι. μάθοι δ' ἄν τις τὸ μέγεθος αὐτῆς ἐντεῦθεν· νεὼς γὰρ μεγάλης Φορτίδος ἴσον, ἕκαστον τῶν πτερῶν μακρότερον καὶ παχύτερον φέρουσι. τούτοις οὖν τοῖς Ἱππογύποις προστέτακται περιπολουμένοις τὴν γῆν, εἴ τις εὑρεθείη ξένος, ἄγειν ὡς τὸν βασιλέα· καὶ δὴ καὶ ἡμᾶς ξυλλαβόντες, ἄγουσιν ὡς αὐτόν· ὁ δὲ θεασάμενος, καὶ ὅπως ἐσκόλης εἰκάσας, Ἕλληνες ἄρα, ἔφη, ὑμεῖς, ὦ ξένοι· συμφησάντων δὲ, πῶς οὖν ἀφίκεσθε, ἔφη, τοσοῦτον ἀέρα διελθόντες; καὶ ἡμεῖς τὸ πᾶν αὐτῷ διηγούμεθα· καὶ ὃς δεξάμενος τὸ καθ' ἑαυτὸν, ἡμῖν διεξῆλθεν, ὡς καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ὢν, τὸ γένος Ἐνδυμίων, ὅπως ἐκ τῆς ἡμετέρας γῆς καθεύδων, ἁρπασθεὶς ποτὲ, καὶ ἀφικόμενος, βασιλεύοιτο τὴν χώραν. εἶναι δὲ τὴν γῆν ἐκείνην ἔλεγε, τὴν ἡμῖν κάτω φαινομένην Σελήνην. ἀλλὰ θαρρεῖν τε παρ-

11. Cum vero placuisset nobis ultra progredi, comprehensi sumus ab his, qui Hippogypi (*Equivultures*) apud illos vocantur, in quos incideramus. Sunt autem Hippogypi viri magnis vulturibus vecti, iisque avibus utentes velut equis. Magni enim illi vultures, & ut plurimum tricipites: magnitudinem eorum inde discat aliquis, quod pennam unamquamque onerariae magnae navis malo majorem crassioremque habent. His igitur Hippogypis injunctum est, uti circumvolantes terram, si quis peregrinus inveniatur, deducant ad regem. Itaque nos quoque comprehensos ad eum deducunt. Ille vero, conspectis nobis conjectura ex habitu ducta, *Graeci ergo*, inquit, *vos estis, hospites?* Fatentibus nobis, *Quomodo igitur*, inquit, *huc venistis tanto superato aëre?* Et nos, quidquid erat, illi narramus. Atque ille exorsus suas nobis res enarrat, *ut ipse quoque, homo qui esset, Endymion nomine, de nostra terra inter ipsum somnum sursum quondam abreptus esset, & huc delatus regioni imperitet. Esse autem terram illam dicebat eam, quae infra nobis luna videatur. Sed bono nos animo esse jussit,*

89. Δόξαν] Sic absolute, pro, *cum placuisset, cum decretum esset*, supra *Harmon.* c. 4. & hac Hist. c. 7. Et *Long. Past.* 1. p. 5. Ed. *Jungerm.* (p. 4. Ed. *Moll.*) Δόξαν δὴ κἀκείνῃ, τὰ μὲν σωκρατίζοντα κρίνουσι. Ubi *Mollius* similia ex *Lucian.* Nigr. & *Thucyd.* dedit; licet haud indicatis locis, quae tamen non inquirimus, quia tria haec jam a nobis adducta testimonia sufficiunt, & locutio non adeo infrequens est. *J. F. B.*

96. Νεὼς γὰρ μεγάλης Φορτίδος ἴσον] Vertunt *navis onerariae malo*, & sic omisso vocis secundae respectu, cujus eo diligentior ratio haberi debuerat, quia scimus varias esse earum navium magnitudines ac mensuras; & cap. 18. τὸ δ' ἵππων μέγεθος, ὅσον νεὼς μεγάλης Φορτίδος non omiserunt. *J. G.*

99. Περιπολουμένοις] Conf. supra T. I. Ἐπιστ. c. 22. *M. du S.*

9. Ἐνδυμίων] Pastor fuit admodum formosus, qui cum in Latmo monte obdormivisset, aliquando a Luna deosculatus est, quae in ejus amorem ita exarserat, ut fratri bigas suas agitandas dederit. *Senec.* in Hippolyt.

Arsit obscura Dea clara mundi nocte deserta,
Nitidosque fratri tradidit currus alite regendos.

Ovid. *Latmius Endymion non est tibi, luna, pudori.* *G. C.*

16. Καλοφιόνου] *Long. Past.* IV. 130. (male est 138. in

jussit, & periculum suspicari nullum: praesto quippe nobis futura, quibus opus esset, omnia.

ἐκελεύσθη, καὶ μηδένα κίνδυνον ὑφορᾶσθαι· πάντα γὰρ ἡμῖν παρέσεσθαι ὧν δεόμεθα.

12. *Si vero*, inquit, *bellum feliciter confecero, quod jam Solis incolis infero, felicissimam apud me vitam vivetis.* Interrogantibus nobis, *quinam hostes essent, & quae dissidiorum causa?* ille *Phaëthon*, inquit, *Rex eorum, qui Solem incolunt (habitatur enim ille quoque non minus quam Luna) diu jam bellum adversus nos gerit. Coepit autem ex causa tali. Collectis aliquando tenuissimis imperii mei, coloniam mittere in Luciferum statui, desertum, & inhabitatum a nemine. At Phaëthon prae invidia prohibuit coloniam, in media se via objiciens nobis in Hippemyrmecibus* (Equiformicis.) *Igitur tum quidem superati discessimus; neque enim apparatu pares eramus. Jam vero denuo inferre bellum volo, & coloniam deducere. Quodsi ergo volueritis, in partem expeditionis meae venite. Vultures autem vobis ego praebebo de regiis singulos, & armaturam reliquam. Caeterum crastino die egrediemur. Ita fiat*, inquam ego, *quandoquidem tibi sic videtur.*

Ἦν δὲ ἐγὼ καλορθώσω, ἔφη, τὸν πόλεμον, ὃν ἐνέφερω νῦν πρὸς τοὺς τὸν ἥλιον καλοικοῦντας, ἁπάντων εὐδαιμονέσταλα παρ' ἐμοὶ καλαβιώσετε· καὶ ἡμεῖς ἠρόμεθα τίνες τε εἶεν οἱ πολέμιοι, καὶ τὴν αἰτίαν τὸ διαφορᾶς· ὁ δὲ, Φαέθων, φησὶν, ὁ τῶν ἐν τῷ ἡλίῳ καλοικούντων βασιλεὺς, (οἰκεῖται γὰρ δὴ κἀκεῖνο ὥσπερ καὶ ἡ Σελήνη) πολὺν ἤδη πρὸς ἡμᾶς πολεμεῖ χρόνον. ἤρξατο δὲ ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τῇ ἐμῇ ποτε τοὺς ἀπορωτάτους συναγαγὼν, ἐβουλήθην ἀποικίαν ἐς τὸν ἑωσφόρον στεῖλαι, ὄντα ἔρημον, καὶ οὐδενὸς καλοικουμένου· ὁ τοίνυν Φαέθων φθονήσας, ἐκώλυσε τὴν ἀποικίαν, κατὰ μέσον τὸν πόρον [b] ὑπαντήσας ὅπλοις τοῖς Ἱππομυρμήκων. τότε μὲν οὖν νικηθέντες (οὐ γὰρ ἦμεν ἀντίπαλοι τῇ παρασκευῇ) ἀνεχωρήσαμεν. νῦν δὲ, βούλομαι αὖθις ἐξενεγκεῖν τὸν πόλεμον, καὶ παρασκεῖλαι τὴν ἀποικίαν. ἢν οὖν ἐθέλῃς, κοινωνησατέ μοι τοῦ στόλου, γύπας δὲ ὑμῖν ἐγὼ παρέξω τῶν βασιλικῶν ἕνα ἑκάστῳ, καὶ τὴν ἄλλην ὁπλισιν. αὔριον δὲ ποιησόμεθα τὴν ἔξοδον. ἔστω, ἔφην ἐγὼ, γιγνέσθω, ἐπειδή σοι δοκεῖ.

13. Ac tum quidem in convivio ipsius mansimus. Postridie ejus diei vero mane surgentes, in aciem processimus, cum prope esse hostem significarent speculatores.

Τότε μὲν οὖν παρ' αὐτῷ ἑστιαθέντες, ἐμείναμεν· ἕωθεν δὲ ἀναστάντες, ἐταξόμεθα· καὶ γὰρ οἱ σκοποὶ πλησίον εἶναι ἐσήμαινον τοὺς πολεμίους. τὰ μὲν οὖν πλῆθος τῶν

[a] Μίσων] Sic *J.* & *Fl.* Μίσσων reliquae male. [b] Ὑπαντήσας] Ἀπαντήσας *Fl* sola.

in Ed. *Moll.*) Καλορθώσας δὲ τηλικοῦτον ἔργον. *Re praeclare gesta.* Et sic quoque recte vertitur ap. *Thucyd.* VI. XI. p. 384. f. ἢν μὴ καλορθώσας, *& nisi rem feliciter gesseris.* *J.F.R.*

17. Ἡλίου κάλλιον.] *Fuisse, Seneca* ait, *inter Stoicos, qui deliberarent, utrumne soli quoque suos populos darent; inepte scilicet qui dubitaverit;* &c. *Lact.* III. 23. *M. du S.*

29. Μίσων] *Fl.* & *Junt.* non μίσσων, ut in reliquis. Eadem *Fl.* mox ἀπαντήσας. *M. du S.*

30. Ὑπαντήσας] Sic rectum esse, vid. infra c. 21. *J.F.R.* hujus προσκαλιῶσι.

33. Βούλομαι αὖθις ἐξ. τ. π.] *Thom. Mag.* v. Βουλ. *M. du S.*

34. Παρασκεῖλαι] *Aldina* lectio παρασπεῖλαι, licet verbum satis infrequens sit, si fides Lexicis; tamen multo nobis ad seriem orationis videbatur commodius accidere, cum non de *imperanda scribendaque colonia*, quod est παρασπεῖλαι, sermo sit, sed de *deducenda & firmanda, missio exercitu*, cui rei παρασκεῖλαι aptissimum esse, si minus aliorum inductione locorum probari potest, tamen ex usu verbi simplicis, & ratione qua duplicatum est verbum, satis apparet. Idque in interpretatione nostra secuti sumus. *J.M.G.*

Παρασκεῖλαι] Et hoc *Aldina* 1. cum reliqq. habet. alioqui lubens reciperem παρασπεῖλαι. *J.F.R.*

στρατιᾶς, [a] δέκα μυριάδες ἐγένοντο, ἄνευ τ σκευοφόρων, καὶ τ μηχανοποιῶν, καὶ τ πεζῶν, καὶ τ ξένων συμμάχων. τούτων δὲ ὀκτακισμύριοι μὲν ἦσαν οἱ Ἱππόγυποι, δισμύριοι δὲ, οἱ ὅτι τ λαχανοπτέρων. ὄρνεον δὲ καὶ τοῦτό ὅτι μέγιστον, ἀντὶ τ πτερῶν λαχάνοις πάντη λάσιον· τὰ δ' ὠκύπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσεοικότα. ὅτι δὲ τούτων, οἱ Κεγχροβόλοι τεταγμένοι, καὶ οἱ Σκοροδομάχοι. ἦλθον δὲ καὶ ἀπὸ τ ἄρκτου σύμμαχοι, τρισμύριοι μὲν Ψυλλοτοξόται, πεντακισμύριοι δὲ ἀνεμοδρόμοι. τούτων δὲ, οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται, ὅτι ψυλλῶν μεγάλων ἱππάζονται, ὅθεν καὶ τ προσηγορίαν ἔχουσι· μέγεθος τ ψυλλῶν, ὅσον δώδεκα ἐλέφαντες. οἱ δ' Ἀνεμοδρόμοι, πεζοὶ μὲν εἰσι, φέρονται δ' ἐν τῷ ἀέρι ἄνευ τ πτερῶν· ὁ δὲ τρόπος τ φορᾶς τοιόσδε. χιτῶνας ποδήρεις ὑπεζωσμένοι, κολπώσαντες αὐτοὺς τῷ ἀνέμῳ, καθάπερ ἱστία, φέρονται ὥσπερ τὰ σκάφη· τὰ πολλὰ δ' οἱ τοιοῦτοι ἐν ταῖς μάχαις πελτασταί εἰσιν· ἐλέγοντο δὲ καὶ ἀπὸ τ ὑπὲρ τ Καππαδοκίαν ἀστέρων ἥξειν, Στρουθοβάλανοι μὲν ἐπλα-

Numerus exercitus fuere centum millia, praeter calones & machinarios, & pedites, & auxilia peregrina, nempe octuaginta millia Hippogyporum, & viginti millia qui Lachanopteris (*oleripennibus*) vehuntur. Est illa avis maxima, pro pennis undique hirsuta oleribus, alas habens lactucae foliis maxime similes. Juxta hos collocati in acie erant Cenchroboli (*jaculatores milii*) & Scorodomachi (*alliis pugnantes*). Venerant etiam de septentrione auxiliares, trigesies mille Psyllotoxotae (*puliciſagittarii*) quinquagies mille autem Anemodromi (*venticursores*). Horum autem isti magnis in pulicibus equitant, unde etiam nomen habent: magnitudo *singulorum* pulicum, quanta duodecim elephantorum: Anemodromi pedites illi quidem, sed sine alis in aëre feruntur. Ratio progressionis talis. Togas talares subſtringunt, easque vento velorum instar sinuandas cum permisere, navigiorum more feruntur. Plerumque hi in praeliis peltastae sunt. Dicebantur vero etiam de stellis Cappadociae imminentibus venturi, Struthobalanorum (*passeriglandium*) septua-

[a] Δέκα] i. Fl. quae & reliquos numeros saepe literis tantum designat.

49. Τὰ δὲ ὠκύπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσεοικότα] Vertunt, *quae vero ex his velociores erant, pennas habebant lactucae foliis maxime similes*. Si haec Latina recte se habent, quae igitur ex his lachanopteris erant minus veloces? inprimis quum ipsa vox supponat omnes fuisse veloces & quidem pariter. Immo in qua Graecorum parte inveniunt interpretes illas *pennas*, quae certe sunt nullibi? Intelligit Lucianus totum corpus habuisse obsitum πτεροῖς; sed ex illis πτεροῖς isti, quae proprie constituebant alas, & quibus volabant (haec sunt ὠκύπτερα) fuisse talia prout describit. Ergo construe τοῦτο ὄρνεον ἔχει ὠκύπτερα, ac verte; *habet autem pennas ad volandum similes maxime foliis lactucae*. Sequentia ἐπὶ δὲ τούτων quum vertit Benedictus *his vecti*, ineptus est, quum alios illis vehi in praecedentibus dixerit: & melius alii *ibi vero & cum his ordinati*. Poterant propius *post hos*. J.G.

51. Τιτάχαλο] Velut τετάχαται, pro τεταγμένοι εἰσί, ita & τετάχατο pro τεταγμένοι ἦσαν Iones dicunt. Verum & Atticos interdum iisdem uti, ex *Thucyd.* aliisque probat Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 354. Edit. *Haganae*. Nec mireris augmentum abesse; neque credas ἐτετάχαλο scribendum, ut ap. *Arrian.* monente eodem, scribitur (in quo augm. frustra addendo saepe peccant commentatores) in hujusmodi enim temporibus, per se satis polysyllabis ita frequens est abjectio augmenti, etiam in soluta oratione, ut mirer qui de eo dubitari queat. Sic *Herodian.* I. 15. 5. πεπλέγατο ait. Sic *Long. Past.* πέπαυτο, ad quem doctiss. *Jungerman.* p. 214. videatur, cujus editio cum non omnium in manibus sit, ex eo quaedam huc transcribam: „ *Longo* nostro, ait, familiare „ istud augmentum negligere. Sic statim πεπώλατο „ (i. e. L. 2. p. 82.) Ibid. κεκήρατο. Notavit talia e„ rudite *Casaub.* 2. ad Athen. 15. Et optimis scripto„ ribus illud usurpatum, augmentum non usurpare. „ *Lucian.* Tim. κατεδίκασε. *Alt.* 14. πεπεφύκασιν, „ ἀφεστᾶσιν. *Marci* penult. ἀφεδώκασιν. I. *Joh.* „ 2. μεμιγάσιν. *Joh.* 11. δεδώκασιν. &c. Ex *Heliod.* „ & *Lucian* Somn. idem mox adfert μεμηχάνητο, ac „ sic tandem concludit: nec dubito quin plura talia „ supererent in auctorum libris, nisi δεκτισύφοις libra„ rii mutassent". Interdum tamen recte restitui augmentum, credo, ut supra non semel diri. J.F.R.

73. Ἀτὸ

buaginta millia, Hippogeranorumque (*equigrunum*) millia quinque. Hos ego non vidi, neque enim venerunt. Ideo neque naturas illorum ausus sum scribere, prodigiosa enim & incredibilia de illis dicebantur.

14. Atque hae Endymionis copiae. Caeterum arma omnium eadem. Galeae de fabis: magnae enim apud illos fabae ac robustae. Loricae squamatae omnes de lupinis: lupinorum nempe pelliculis consutis loricas sibi faciunt. Impenetrabilis enim ibi nascitur lupini pellicula, cornu instar. Clypei & gladii Graecis similes.

15. Cum vero opportunum jam esset, aciem formabant ejusmodi: Dextrum cornu Hippogypi tenebant, & ipse Rex qui circa se habebat quosque fortissimos; in his nos quoque: sinistrum Lachanopteri: mediam aciem auxiliares, suum sibi agmen quique implentes. Peditum ad sexagies mille millenos ita collocati. Araneae apud eos multae magnaeque nascuntur, Cycladum insularum singulis singulae multo majores. His obtexere imperavit interjectum Lunam

χισμύριοι, Ἱππογέρανοι δὲ πεντακισχίλιοι. τούτους ἐγὼ οὐκ ἐθεασάμην, οὐ γὰρ ἀφίκοντο. διόπερ οὐδὲ γράψαι αὐτῶν τὰς φύσεις ἐτόλμησα· τερατώδη γὰρ καὶ ἄπιστα περὶ αὐτῶν ἐλέγετο.

Αὕτη μὲν τοῦ Ἐνδυμίωνος ἡ δύναμις. σκευὴ δὲ πάντων ἡ αὐτή· κράνη μὲν ἀπὸ τῶν κυάμων· μεγάλοι γὰρ παρ' αὐτοῖς οἱ κύαμοι καὶ καρτεροί, θώρακες δὲ φολιδωτοὶ πάντες θέρμινοι· τὰ γὰρ λέπη τῶν θέρμων συρράπτοντες, ποιοῦσι θώρακας ἄρρηκτον δ' ἐκεῖ γίγνεται τοῦ θέρμου τὸ λέπος, ὥσπερ κέρας· ἀσπίδες δὲ καὶ ξίφη, οἷα τὰ Ἑλληνικά.

Ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἦν, ἐτάξαντο ὧδε· τὸ μὲν δεξιὸν κέρας εἶχον οἱ Ἱππόγυποι, ᾗ ὁ βασιλεὺς τοὺς ἀρίστους περὶ αὐτὸν ἔχων· καὶ ἡμεῖς ἐν τούτοις ἦμεν· τὸ δ' εὐώνυμον οἱ Λαχανόπτεροι, τὸ μέσον δὲ, οἱ σύμμαχοι, ὡς ἕκαστοι, τὸ δὲ πεζὸν, ἦσαν μὲν ἀμφὶ τὰς ἑξακισχιλίας μυριάδας· ἐτάχθησαν δὲ ἕτως· ἀράχναι παρ' αὐτοῖς πολλοὶ καὶ μεγάλοι γίγνονται, πολὺ τῶν Κυκλάδων νήσων ἕκαστος μείζων. τούτοις προσέταξε διυφῆναι τὸ μεταξὺ τῆς Σελήνης καὶ τοῦ Εωσφόρου ἀέρα.

δ Ὡς ἕκαστοι] Ὡς ἑκάστοις ἴδιοις A. P. L. Nihil mutant Edd. in vulgata. Ὡς ἕκαστος ἴδιος marg. *AIW.*

73. Ἀπὸ τῶν κυάμων] Imitatur Homeri *Batrachomyomachiam*, quam conferat cui tantum ab rebus seriis est otii. *J. F. R.*

82. Αὐτὸν] Etsi αὐτὸν hic vertitur *se*; tamen non adeo opus est in αὐτὸς mutari. Non magis inquam, quam apud *Thucyd.* IV. 108. p. 301. λέγουσιν, ὡς οὐκ ἐν τῇ Νίσαιαν τῇ ἑαυτῶν μόνον στρατιὰν οὐκ ἠθέλησαν οἱ Ἀθηναῖοι ξυμβαλεῖν. *Dicentis, Athenienses non ausos esse confligere secum apud Nisaeam, ubi suum exercitum solum haberet.* Vides tam αὐτὸν quam ἑαυτοῦ per *secum* & *suum* recte reddi. Alibi tamen minime idem esse, sed saepe dictum. Vide supr. *Quom. Hist.* c. 33. & c. 6. hujus *Hist.* Adde *Euang. Luc.* VI. 40. ubi αὐτοῦ & αὐτῷ eodem versu & sensu occurrit. In tribus certe quae contuli Edd. sic legitur: οὐκ ἤθελον μαθητὴς εἶναι τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ· κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ. Quorum alterutrum tamen mutandum, ut ibi similis fit contextus. αὐτοῦ igitur spiritu leni utrovis loco legerem, & sic Edit. Tigurina anni 1566. habet. *J. F. R.*

84. Οἱ σύμμαχοι ὡς ἕκαστοι] Micyllus apud *Basilien-*

ses Latine reddidit: *porro inter utrumque auxilia, ut cuique magis placuit.* Non secus ac si vidisset, quod ex Angl. notat *Bourdelotius* ὡς ἑκάστοις ἴδιοις, quomodo, si legitur in scripto libro, id factum crediderim ab homine non assequente sensum vulgatae lectionis. *Benedictus* obscurior *Medium auxiliarii utique singuli.* Quod quid sibi vult? At Graeca vulgata rectissima sunt, notantque propriis cuneis compositas singulas auxiliorum partes, ut loquitur *Tacitus* IV. annal. 16. non dispersas & cum aliis permixtas. In *Arriano* alibi id quoque corruptum. *J. G.*

85. Ὡς ἕκαστοι] Angl. ὡς ἑκάστοις ἴδιοις. *J. B.*

Ὡς ἕκαστοι] Vid. Arr. c. 7. ᾗ οἱ ἄλλοι τ' ἄλλα, ὡς ἕκαστοι ἐλέσκοντο, *prout cuique libitum est, vel ut fors tulit.* Thucydides passim usurpat. *Plut.* 1033. f. ὡς ἕκαστος ἔτυχε. In A. tamen P. & L. ὡς ἑκάστοις ἴδιοις. Sed glossema est. *M. du S.*

86. Ἑξακισχιλίας] Corruptum esse hunc numerum existimo, & fuisse tantum aut ἓξ μ. aut ad summum ἑξήκοντα, ut aliquatenus respondeant equitatui pedites. *M. du S.*

ἀέρα. ὡς δὲ τάχιστα ἐξηρτύσαντο, καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν, ἔστι τοῦτο παρατάξει τὸ πεζόν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Νυκτερίων ὁ [a] Εὐδιάνακτος, τρίτος αὐτός.

Τῶν δὲ πολεμίων τὸ μὲν εὐώνυμον εἶχον οἱ Ἱππομύρμηκες, καὶ ἐν αὐτοῖς, ὁ Φαέθων θηρία δέ ἐστι μέγιστα, καὶ πτερά, τοῖς παρ' ἡμῖν μύρμηξι προσεοικότα, πλὴν τῷ μεγέθει. ὁ μὲν μέγιστος αὐτῶν, καὶ δίπλεθρος ἦν. ἐμάχοντο δὲ, οὐ μόνον οἱ ἐπ' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μάλιστα τοῖς κέρασιν· ἐλέγοντο δὲ εἶτοι εἶναι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας· ἔστι δὲ τῷ δεξιῷ αὐτῶν, ἐτάχθησαν οἱ Ἀερωκάνωπες, ὄντες καὶ οὗτοι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας, πάντες τοξόται, κούφοις μεγάλοις ἐποχούμενοι· μετὰ δὲ τούτους, οἱ [b] Ἀερωκόρακες, ψιλοί τε ὄντες καὶ πεζοὶ, πλὴν μάχιμοί γε καὶ οὗτοι· πόρρωθεν γὰρ ἐσφενδόνων ῥαφανίδας [c] ὑπερμεγέθεις· καὶ ὁ βληθεὶς ὑπ' ὀλίγον ἀντέχειν ἐδύνατο· ἀπέθνησκε δὲ, [d] δυσοσμίας τινὸς αὐτίκα τοῦ τραύματος inter & Phosphorum astra. Hoc celeriter perfecto, paratoque sic campo, in eo instruxit pedestrem aciem, quam ducebat Nycterion Eudianactis (*Nocturnus Sereni regis*) filius, cum tertio collega.

16. At hostium sinistrum cornu tenebant Hippomyrmeces, atque in illis Phaëthon. Animalia autem sunt maxima, volucria, formicis nostris similia à magnitudine si discesseris: maximum etiam illorum vel duorum jugerum erat. Pugnabant autem non sessores modo, sed & ipsa maximo, cornibus: dicebanturque esse quinquaginta circiter millia. In dextro cornu collocati erant Aëroconopes, quinquies mille circiter & ipsi, sagittarii omnes magnis culicibus inequitantes. Post hos vero Aërocoraces, levis armaturae pedites, sed pugnaces ipsi quoque . . . E longinquo enim fundis jaculabantur raphanos supra modum magnos, quibus percussus ne paulum quidem durare poterat, moriebaturque

foe-

a Εὐδιάν.] L. Εὐδιαν. M. du S. At vulgg. sequ. Edd. b Ἀερωκόρακες] Sic P. A. & J. Ἀερωκόδακες Edd. cett. c Καὶ] Male deest in S. & A. Adest in P. &c. d Δυσοσμίας] Sic Edd. Δυσωδίας P. & A. & marg. AIW.

99. Καὶ δίπλεθρος ἦν] Τὸ πλέθρον ἔχει πόδας ξ. πήχεις ϙ ξ'. V.

* In edito erant tantum ξ. i. e. sexaginta. Ego vero ξ'. dedi, i. e. 66. non solum quia *Exc. G.* teste *Solano*, ita habent, sed & πήχεις ξ'. Cod. V. Nam licet *Suid.* (Edit. meae *Basil.*) vel bis dixisse legatur πλέθρον habere πήχεις ξ', id tamen vitiosum esse & ex sequentibus facile corrigendum, adparet; ait enim *Suidas* πλέθρον esse sexum stadii partem. Stadium vero esse quadringentorum cubitorum. Jam divides 400 in partes sex, prodibunt 66. cum duabus tertiis partibus residuis, cujus residui ratio non habetur, sed numerus rotundus exprimitur. *J. F. R.*

91. Καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν] Delerat particulam δ' *Solanus*, adscripseratque E. *Fl.* omittere. Si Exemplar Florentinum, vel Excerpta ex illo intelligit, (quod tamen alibi *Exc.* vel *Exc.* solet scribere) poterit verum esse, particulam ibi abesse; nec ego adderem, si in Edit. quadam vetere abesset; at in Edit. *Flor.* certe adest, aeque ac in reliquis, quamvis pleonasmus sit, euphoniae, forsan gratia interposita particula; nisi quis καὶ δὲ malit, ut sit, *jam mox, statim*; quod ad sensum quidem melius, ad euphoniam autem pejus. Interim si quis alius codex praeiret, facilem me in expungendo δ' praeberem. *J. F. R.*

92. Πεδίον ἐπ.] In omnibus libris legitur πεδίον δ' ἐπ—; sed cum mox sequatur ἐπὶ τούτου, satis patere puto rationem Emendationis nostrae. *M. du S.*

94. Εὐδιάνακτ. . .] Mallem Εὐδιάνακτος, ut potius a *Somno* deducatur, quam a *serenitate*. *M. du S.*

99. Καὶ δίπλεθρ.] Intendit significatum illud καὶ, immo admirationem quandam addit, ut Latinum *vel*. Ita & *Long. Past.* 3. p. 127. Ed. *Jungerm.* ἦν δὲ πλοῦτος. Ibid. versus fin. χρυσῶν δὲ χρυσῶ μᾶλλον φίλτατος. *J. F. R.*

7. Ἀερωκόρακες] Interpres sequutus est Anglicanum Cod. in quo Ἀερωκόραξ. *J. F.*

Ἀερωκόρακες] Sic praeter A. P. & Ed. *Junt.* & Vetus interpres Latinus; & quamvis res nihili est, videtur omnino haec lectio genuina. Edd. reliquae Ἀεροκόρακες. *M. du S.*

Ἀερωκόρακες] Ἀερωκόραξ *Aldus* habet, quod vel ideo mihi sit probabile, quod κόραξ, *corvus* sacrum Phoebo,

foedo ſtatim odore ſuperveniente vulneri: dicebantur autem ungere tela veneno malvae. Continuo poſt illos ſtare juſſi Caulomycetes (*Caulifungi*) gravis armaturae milites cominus pugnantes, decies mille, appellationem inde nacti, quod ſcutis quidem é fungis, haſtis autem uterentur e caulibus aſparagorum. Prope hos collocati Cynobalani (*Caniglandarii*) quos ſubmiſerant, qui habitant Sirium, quinquies mille. Hi caninis capitibus viri, in alatis glandibus pugnantes. Dicebantur autem de illorum quoque auxiliis quidam abeſſe, tum quos de Lactea via arceſſiverat funditores, tum Nephelocentauri (*Nubicentauri*). Verum illi acie jam inclinata venerunt, & utinam nunquam veniſſent! funditores autem plane non venerunt, propterea ajunt iratum deinde illis Phaëthontem, regionem illorum igni vaſtaſſe. Hoc quidem apparatu Phaëthon inibat praelium.

17. Cum vero commiſſa eſſet pugna, ſublatis ſignis, ruditique ab aſinis utrinque

τι ὀπιγενομένης· ἐλέγοντο δὲ χρίειν τὰ βέλη μαλάχης ἰῷ. ἐχόμενοι δ' αὐτῶν ἐτάχθησαν οἱ Καυλομύκητες, ὁπλῖται ὄντες, ἐγχέμαχοι, τὸ πλῆθος μύριοι· ἐκλήθησαν δὲ Καυλομύκητες, ὅτι ἀσπίσι μὲν μυκητίναις ἐχρῶντο, δόραξι δὲ καυλίνοις, τοῖς ἀπὸ τῶν ἀσπαράγων· πλησίον δὲ αὐτῶν, οἱ Κυνοβάλανοι ἔστησαν, ὃς ἔπεμψαν αὐτῷ οἱ τὸ Σείριον καλοικοῦντες, πενταχιλιοχίλιοι, καὶ εἰσὶν ἄνδρες κυνοπρόσωποι, ὀπὶ βαλάνων πλεροῦνται μαχόμενοι. ἐλέγοντο δὲ κἀκείνων ὑστερίζειν τὸ συμμάχων, ὃς τε ἀπὸ τοῦ Γαλαξίου μετεπέμπετο σφενδονήτας, καὶ οἱ Νεφελοκένταυροι· ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, ἐν μάχης ἤδη κεκριμένης, ἀφίκοντο, ὡς μὴ πολὺ ὄφελον. οἱ σφενδονῆται δὲ, οὐδ' ὅλως παρεγένοντο. διὸ δὴ φασὶν αὐτοῖς ὑστερῆσαι ὀργισθέντα τὸν Φαέθοντα, πυρπολῆσαι τὴν χώραν· τοιαύτη μὲν καὶ Φαέθων ἐπῆλθε παρασκευῇ.

Συμμίξαντες δὲ, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἤρθησαν καὶ ἀνήκαντο ἑκατέρων οἱ ὄνοι, (τούτοις γὰρ ἀν-

---

e Ἀσπαράγων] Ἀσπαράγγων male Edd. f Κἀκείνων] Nihil mutant *J. El. H. Ald. P.* Κἀκεῖνοι *Vorſt.*

21. Οἱ τὸ Σείριον καλοικοῦντες] Σείριον τὸ ἄστρον λέγει τὸν Κύνα καλούμενον. Σείριον δὲ λέγουσι αὐτὸν, ἀπὸ τοῦ καίεσθαι· ὁ † ἐπίλοιπος ‡ αὐτῷ σεσιρῶσθαι τοὺς ἀστέρας. *V.*

† Ἐπίλοιπος] Ἐπιπολὺς C. prave.
‡ Αὐτῷ] Αὐτῆς editum erat, & ſic V. habet. Sed αὐτῷ refte C. & *Ext. G.*

34. Ἕκατέρων οἱ ὄνοι] Γέγραπται, τερατολογίας ἕνεκα ὁ παρῶν ὄνος, ὁ δὲ § ἐπιστημόνως τοῦτο, πῶς σαλπιγκταῖς τοῖς ἐξ ¶ ὑπάρχουσιν ἐχρῶντο. *V.*

§ Ἐπιστημόνως] Ita *Selan.* correxit, pro vulgato ἐπιστημόνιον; idem σαλπιγκταῖς fecit ex vulg. σαλπιγκτοῖς.
¶ Τοῦτον editum eſt; ſed ex conjectura monuit idem τῶν ἀρχόντων legendum, in quo me facile obſecundantem habuit. *J. F. K.*

bo, id eſt Soli cognatum animal: κύφελιξ: Saltationis genus ſi omnino huc pertinet: forte referatur ad volucres, aut inſecta quaedam, quae, quaſi reſti, choro quodam connexae ſaltare per aëra videntur. Caeterum quae ſequuntur, ea neque Ἀστροκόφελιξ neque Ἀστροφίκτην applicare poſſum, & excidiſſe aliquid arbitror, nimirum deſcriptionem † ἀστροκορώνων aut ἐστροφάκων, aut nomen novi generis monſtrorum, in quod proxima deſcriptio conveniat. *J. M. G.*

10. Καὶ ὁ βληθεὶς] Ubi legerem, Πόρρωθεν γὰρ ἰσφενδόνων ῥαφανίδας ὑπερμεγέθεις. ὁ βληθεὶς δὲ ἐπ' ὀλίγον ἀντέσχεν ἰδίοντο. *Eminus enim jaculabantur grandes admodum raphanos; vulneratus* ne exiguo quidem *tempore poterat ſuſtinere.* putaram excidiſſe ὡς, vel aliud quid, ut eſſet ὡς ὁ βληθεὶς, *ut vulneratus*, vel ſimiliter. Sed iterum hic agnoſcenda fuit ſocordia, qua poſteriores editiones ſunt mutilatae & vitiatae. Priores omnes habent καὶ ὁ βληθεὶς, recte. *J. F.*

12. Δυσωμίας] Angl. *dyſuriaſ.* *J. B.*

13. Χρίειν] Uti in Nigr. & in Tox. *J. B.*

22. Κυνοπρόσωποι] Cteſiae κυνοκεφάλους hic tangit; de quibus ille multa blateravit. Vide *Photii* Excerpta. *M. du S.*

24. Κἀκείνων] *Vorſtius* κἀκεῖνοι. Sed nihil muto. *M. du S.*

ἀντὶ σαλπίγγων χρῶνται) ἐμάχοντο· καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον τῶν Ἡλιοτρόπων αὐτίκα ἔφυγεν, οὐδ' ἐς χεῖρας δεξάμενον τοὺς Ἱππογύπους, καὶ ἡμεῖς ἐπόμενοι κτείνομεν· τὸ δεξιὸν δ' αὐτῶν ἐκράτει τοῦ ἡμετέρου εὐωνύμου· καὶ ἐπεξῆλθον οἱ Ἀεροκόνωπες διώκοντες, ἄχρι πρὸς τοὺς πεζούς· ἐνταῦθα δὲ καὶ εἶκον βοηθούντων, καὶ ἔφυγον ἐπικλινάντες, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἤσθοντο τοὺς ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου σφῶν νενικημένους. ἡ δὲ τροπὴ λαμπρᾶς γενομένης, πολλοὶ μὲν ζῶντες ἠλίσκοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἀπέθνῃσκον, καὶ τὸ αἷμα ἔῤῥει [b] πολὺ μέν ἐπὶ τῶν νεφῶν, ὥστε αὐτὰ βάπτεσθαι, καὶ ἐρυθρὰ φαίνεσθαι, οἷα παρ' ἡμῖν δυομένῳ τῷ ἡλίῳ φαίνονται, πολὺ δὲ καὶ εἰς τὴν γῆν κατέσταζεν, ὥστε με εἰκάζειν, μὴ ἄρα τοιούτου τινὸς καὶ πάλαι ἄνω γενομένου, Ὅμηρον ὑπολαβεῖν αἱμαλίαν εἶναι τὸν Διὸς ἐπὶ τῷ Σαρπηδόνος θανάτῳ.

Ἀναῤῥίψαντες δὲ ἀπὸ τῶν διώξεως, δύο τρόπαια ἐστήσαμεν, τὸ μὲν ἐπὶ τῶν πεζομαχίας· τὸ δὲ τῶν ἀερομαχίας, ἐπὶ τῶν νεφῶν. ἄρτι δὲ τούτων γιγνομένων, ἀγγέλλονται ὑπὸ τῶν σκοπῶν οἱ Νεφελοκένταυροι προσελαύνοντες, οὓς ἔδει πρὸ τῆς μάχης ἐλθεῖν τῷ Φαέθοντι. καὶ δὴ ἐφαίνοντο πρὸς ἑσπέραν ἤδη, θέαμα παραδοξότατον, ἐξ ἵππων ἑτεροφύλων καὶ ἀνθρώπων συγκείμενοι· μέγεθος δὲ, τὸ μὲν ἀνθρώπων, ὅσον τοῦ [c] Ῥοδίου κολοσσοῦ ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ ἄνω, τῶν δ' ἵππων, ὅσον νεὼς μεγάλης φορτίδος. τὸ μέντοι πλῆθος αὐτῶν οὐκ ἀνέγραψα,

que edito, his enim utuntur loco tubicinum, certabant. Ac siniſtrum Heliotarum cornu ſtatim fugere, cum nec ad manus admiſiſſet Hippogypos, & nos inſequi caedibus: dextrum vero illorum cornu ſiniſtram noſtram aciem ſuperavit, impetuque facto perſecuti Aëroconopes ad pedites usque pervenerunt. Hic vero & illis ſubſidio venientibus, inclinata acie fugerunt, & maxime cum ſentirent, ſuos in ſiniſtro cornu victos. Cum effuſe jam fugerent, multi quidem vivi capti ſunt, multi vero etiam interfecti, copioſusque tum per nubes ſanguis fluxit, ut tinctae illo, rubicundae viderentur, quales apud nos occidente ſole apparent; tum ſtillavit in terram, adeo quidem ut conjicerem ego, numquid forte tale quid olim apud ſuperos factum cum eſſet, Homerus putaverit, ſanguine pluiſſe Jovem ob mortem Sarpedonis.

18. A perſequendis hoſtibus reverſi tropaea duo ſtatuimus, alterum de pedeſtri praelio, in aranearum tela; alterum vero pugnae in aëre commiſſae, in nubibus. Commodum iſta gerebantur, cum nuntiantur a ſpeculatoribus adventare Nephelocentauri, quos ante pugnam venire Phaëthonti oportebat. Et ſane apparebat cum accederent admirabile in primis ſpectaculum, ex alatis equis & hominibus compoſiti: hominum magnitudo, quanta eſt qua ſuperiorem partem dimidium Coloſſi Rhodiorum; equorum, quanta magnae navis onerariae. Numerum eorum non adſcripſi, ne

a Ἔφυγον ἐπικλινάντες] Alii ἔπαυσαν ἐγκλίνοντες *Colb.* Nihil a vulg. recedunt *F. H. Fl. P.* b Πολὺ] Πολλὰ male *Fl.* c Ῥοδίου] Sic *F.* item A. & P. Ῥοδίων Edd. reliquae.

42. Ἔπαυσαν ἐγκλίνοντες] Γρ. μετ' ἔφυγον ἐπικλίναντες. *G.*
52. Ὅμηρον] Τὸ σκῶμμα εἰς Ὅμηρον. *G.*
63. Ὅσον τοῦ Ῥοδίων Κολοσσοῦ] Τριάκοντα πηχῶν, ἐξήκοντα δὲ ἐν ὅλῳ ὁ Κολοσσὸς πηχῶν. *V.*

52. Ὅμηρον] *Homer. Il. Π.* 459. *M. du F.*
63. Τοῦ Ῥοδίου] Angl. Rodios. *F. B.*
Ibid. Ῥοδίου κολοσσοῦ] De hujus altitudine inter antiquos Scriptores non convenisse ait *Leo Allatius* Verum errat is egregie. *Strabo* enim cum LXX. cubitos altum statuit, *Plinius* vero pedes CV. idem aliis verbis dicunt, cum cubitus fit pes ſeſquialter. Vide A. G. 266ſ. VIII. *Scaligerum* immerito idem carpit pondus aeris ex numero camelorum rite ſubducentem, *not. ad Euſeb. Chron. p.* 137. De *Quintalibus*, quam mo-

cui incredibilis videretur, adeo ingens erat. Dux illorum ille de Zodiaco Sagittarius. Cum vero victos amicos suos esse sensissent, Phaëthontem misso nuncio in praelium revocarunt: ipsi vero instructa acie in Selenitas irruunt perturbatos, palantes, & in persequendis hostibus praedaque legenda dispersos. In fugam vertunt omnes, ipsumque regem ad urbem usque persequuntur, plerisque volucrium ipsius interfectis: tropaea revellunt, totumque campum ab araneis textum percurrunt: me vero & sociorum duos vivos capiunt. Jamque Phaëthon adest, & rursus alia ab illis tropaea statuuntur. Nos quidem igitur eodem adhuc die ad Solem abducimur, manibus ad terga revinctis filo de araneae tela abscisso.

19. Atque oppugnare quidem urbem non statuunt, reversi autem quod interjectum est aëris muro interposito absciderunt, ut splendor a sole non jam pervenire ad Lunam posset, jam murus ille duplex erat nubibus constans. Itaque aperta Lunae eclipsis efficiebatur, ut perpetua nocte universa tegeretur. His cum urgeretur malis Endymion, legatione missa supplicavit ut demoliretur illam munitionem, nec rejiceret se degentes in tenebris: promisitque tributa pendere, ac mittere auxilia, nec amplius rebellare, obsidesque harum rerum caussa obtulit. Phaëthon autem cum suis, concilio bis habito, priori quidem irarum nimirum τὸ ἐξ ἀπίστου δόξαν, τοσοῦτον ἦν. ἡγεῖτο δὲ αὐτοῦ ὁ ἐκ τοῦ Ζωδιακοῦ τοξότης. ἐπεὶ δὲ ἠσθοντο τοὺς φίλους νενικημένους, ὅτι μὴν τὸν Φαέθοντα ἔπεμπον ἀγγελίαν, αὖθις ὅπλα ἔχονται· αὐτοὶ δὲ ἀκαταξάμενοι, τεταραγμένους ἐμπίπτουσι τοῖς Σεληνίταις, ἀτάκτοις τε ἤδη καὶ διώξει, καὶ τὰ λάφυρα διεσκεδασμένους· καὶ πάντας μὲν τρέπουσιν, αὐτὸν δὲ τὸν βασιλέα καταδιώκουσι πρὸς τὴν πόλιν, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ὀρνέων αὐτοῦ κτείνουσιν· ἀνέσπασαν δὲ καὶ τὰ τρόπαια, καὶ κατέδραμον ἅπαν τὸ ὑπὸ τῶν ἀραχνῶν πεδίον ὑφασμένον, ἐμὲ δὲ, καὶ δύο τινὰς τῶν ἑταίρων, ἐζώγρησαν, ἤδη δὲ παρῆν καὶ ὁ Φαέθων, καὶ αὖθις ἄλλα τρόπαια ὑπ' ἐκείνων ἵσταται. ἡμεῖς μὲν ἦν ἀπηγόμεθα ἐς τὸν ἥλιον αὐθημερὸν, τὰς χεῖρε ὀπίσω δεθέντες ἀραχνίῃ ἀποκόμματι.

Οἱ δὲ πολιορκεῖν μὲν οὐκ ἔγνωσαν τὴν πόλιν· ἀναστρέψαντες δὲ, τὸ μεταξὺ τοῦ ἀέρος ἀπετείχιζον, ὥστε μηκέτι τὰς αὐγὰς ἀπὸ τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν σελήνην δύνεσθαι. τὸ δὲ τεῖχος ἦν διπλοῦν, νεφελωτόν· ὥστε σαφὴς ἔκλειψις τῆς Σελήνης ἐγεγόνει· καὶ νυκτὶ διηνεκεῖ πᾶσα κατείχετο. πιεζόμενος δὲ τούτοις ὁ Ἐνδυμίων, πέμψας ἱκέτευε καθαιρεῖν τὸ οἰκοδόμημα, καὶ μὴ σφᾶς στερεῖν ἐν σκότῳ βιοτεύοντας· ὑπισχνεῖτο δὲ καὶ φόρους τελέσειν, καὶ σύμμαχος ἕσεσθαι, καὶ μηκέτι πολεμήσειν· καὶ ὁμήρους ὅτι τούτοις δοῦναι ἤθελεν. οἱ δὲ περὶ τὸν Φαέθοντα, γενομένης δὶς ἐκκλησίας, τῇ πρωτεραίᾳ μὲν, οὐδὲν παρ-

---

movet controversiam, penes mercatores judicium esto, de usu enim vocis non litigabo. Vide notam nostram ad *Συγγρ.* c. 23. Ed. *Junt.* Ῥοδίων, cum A. & P. Reliquae Ῥοδίων. *M. du S.*

89. Ἐκλείψεις τῆς Σελήνης] Clar. *Duker.* ad *Thucyd.* VII. 50. (quem adeundum Cl. *Hemst.* in marg. monuit) observat *Scaligerum* ad Tibull. I. 8. 19. existimasse, verbum ἐκλείπειν tam de Lunae quam Solis defectu ab omnibus Graecis usurpari. Sed nomen ἔκλειψις veteres raro de Luna, immo de Sole tantum dixisse. Verum tamen *Aristotelem* II. Meteorolog. 8. τὰς ἐκλείψεις τοῦ Σελήνης dixisse, & post hunc *Polyb.* V. 78. Item *Plutarch.* in libr. de facie in orbe Lunae non semel, nec non *Diog. Laërt.* Prooem. §. 2. jure hinc opponit *Dukerus*, a quo haec desumsi. *J. F. R.*

95. Ὁμήρους] Vid. *Thom. Mag.* v. Βούλομαι. *M. du S.*

Ὁμήρους ἐπὶ τούτοις] *Insuper* vertere *Benedict.* & Parisinae Interpres. Sed vid. quae mox ad vers. hinc quartum dicentur. *J. F. R.*

97. Τῇ πρωτεραίᾳ] Hoc videri ex *Thucyd.* III. 36. desumtum, rectequc πρωτεραίᾳ scribi (pro πρωΐαν, quod in nonnullis *Thucydidis* Exemplaribus erat.) Vid. ap. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VII. 51. p. 479. ubi & hoc Luciani testimonio est usus. Intelligi autem ἡμέρᾳ videtur, quod ap. *Thucyd.* additur; alt enim: τῇ μὲν πρωτεραίᾳ πρὸς τὸ τεῖχος τῶν Ἀθηναίων προσβαλόντων —— καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ ἀπεχώρησαν οἱ ἕρκους, τῇ δ' ὑστεραίᾳ &c. Exsit ἡμέρᾳ quoque intelligi quasi,

παρέλυσαν τ ὀργῆς, τῇ ὑστεραίᾳ δὲ, μετέγνωσαν. καὶ ἐγένετο ἡ εἰρήνη ὅτι τάδε.

Κατὰ τάδε συνθήκας ἐποιήσαντο οἱ Ἡλιῶται καὶ οἱ σύμμαχοι πρὸς Σεληνίτας καὶ τοὺς συμμάχους, ὅπι τοὺ καλαλῦσαι μὲν τοὺς Ἡλιώτας τὸ περιτείχισμα, καὶ μηκέτι ἐς τ Σελήνην ἐσβάλλειν, ἀποδοῦναι δὲ καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, α ῥητοῦ ἑκατὸν χρημάτων· τοὺς δὲ Σεληνίτας, ἀφεῖναι μὲν αὐτονόμους τοὺς γε ἄλλους ἀστέρας, ὅπλα δὲ μὴ ὑπιφέρειν τοῖς Ἡλιώταις, συμμαχεῖν δὲ τῇ b ἀλλήλων ἤν τις ὑπίῃ· φόρον δὲ ἀποτελεῖν ἑκάστῳ ἔτους τ βασιλέα τοῦ Σεληνιτοῦ τοῦ βασιλεῖ τ Ἡλιωτοῦ, δρόσου ἀμφορέας μυρίους· καὶ ὁμήρους δὲ σφῶν αὐτοῦ δοῦναι μυρίους, τ δ' ἀποικίαν τ ἐς τ ἐωσφόρον, κοινὴν ποιεῖσθαι, καὶ μετέχειν τ ἄλλων τ βουλόμενον. ἐγγράψαι δὲ τὰς συνθήκας στήλῃ ἠλεκτρίνῃ, καὶ ἀναστῆσαι ἐν μέσῳ τῷ ἀέρι ὅπι τοῖς μεθορίοις. ὤμοσαν δὲ Ἡλιωτοῦ μὲν, Πυρωνίδης καὶ Θερίτης, καὶ Φλόγιος· Σεληνιτοῦ δὲ, Νύκτωρ, καὶ Μήνιος, καὶ Πολυλαμπής.

Τοιαύτη μὲν ἡ εἰρήνη ἐγένετο· εὐθὺς δὲ τὸ τεῖχος καθηρεῖτο, καὶ ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδοσαν. ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα ἐς τ

hil remisere, sed posteriore sententiam mutarunt. Convenit autem pax his legibus:

20. *In has conditiones foedus fecere Heliotae ipsorumque socii, cum Selenitis ac sociis illorum, ut Heliotae quidem demoliantur munitionem interpositam, nec amplius irruptionem in Lunam faciant, reddantque captivos pretio, de quo inter singulos convenerit. Selenitae autem uti liberas & sui juris esse patiantur stellas reliquas; neque bellum inferant Heliotis, sed auxilia potius mittant invicem, si quis illos invadat, tributumque pendat quotannis Heliotarum regi rex Selenitarum, vetris amphoras decies mille ejusque rei obsides det decies mille; coloniam autem in lucciferum communiter mittant, & in partem ejus veniat aliorum etiam quisquis voluerit; inscribantque foedus hoc columnae ex electro, eamque statuant in medio aëre, ipsique in finibus. Juraverunt in hoc foedus Heliotarum Pyronides (Igneus) & Therites (Aestivus) & Phlogius (Flammeus) Selenitarum vero Nyctor (Nocturnus) & Menius (Menstruus) & Polylampes (Multilucius).*

21. Haec talis igitur pax facta est. Statimque munitio dejecta, nosque captivos reddiderunt. Cum autem rediissemus in Lu-

a Ῥητοῦ ἑκατὸν χρημάτων] Ῥητοῦ ἑκάστου χρήματος Fl. Sed vulgatam servant cett. & P. b Ἀλλήλων] Sic Edd. Ἀλλήλοις P.

17. Τὸ τεῖχος καθηρεῖτο] Σημειοῦ λέξ τὴν σύνταξιν. ὤφειλε γὰρ εἶπεν· εὐθὺς δὲ, τὸ τείχους καθαιρεθέντος, ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους * ἀπέδοσαν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἰσαμὲν † τὸν προκείμενον φεύγει τ πλεονασμὸν ‡ σαφηνείας χάριν. V.

* Ἀπέδοσαν] Sic scribendum pro edito ἀπέδωκαν, bene monuit M. de S.

† Τὸν προκείμενον] N. L. Scripturam V. Cod. expressimus. Impr. habet τῦ προκειμένυ. M. de S.

‡ Σαφηνείας] Σαφηνίας Edit. Clar. Sed mutavit eadem manus quae scholion praecedens.

ut vid. ad c. 11. ejusd. Lib. Noster rursum I. V. *Hist.* f. & *Asin.* c. 42. & alibi. J. F. R.

99. Ἐπὶ τούτοις] Ἐπὶ de conditione in quam aliquid pacisci mur, frequens. *Herodian.* I. III. 5. Καίτοι πόσους ἐπὶ μισγίοις μισθοῖς ἐθηράτο. Et ibid. c. 2. 2. ἐπὶ συντάξεσιν οὐκ εὐκαταφρονήτοις καλῶν. Apertius ap. eumd. III. 12. ipso pr. Ἐπὶ ταύταις δὴ ταῖς συνθήκαις ἀνελθὼν ὁ χιλιάρχης. Noster infra *Philops.* §. 16. ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τ δεινῶν. *Long. Past.* 2. p. 81. Ed. *Jungerm.* ἦσαν ἐπὶ μισθῷ τρόπῳ ⊖ σύμβολοι. In primis vero solemne historicis ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τούτῳ dicere, in describendis foederis conditionibus. *Thucyd.* VIII. 18. pr. Ἐπὶ τούτῳ ξυμμαχίαν ἐποιήσαντο πρὸς Βασιλέα ⊖ Τισσαφέρνην Λακεδαιμόνιοι. Ad quae verba *Wasse* ac *Duker* plura produnt exempla, quae hic non repetam. At jam videndum, an igitur ὁμήρους ἐπὶ τούτοις δοῦναι, quod modo praecessit, non simili fere modo reddendum: *obsides dare in has conditiones*, i. e. se in fidem promissorum obsides daturos. Potest sic intelligi, ac tamen *super* verti, non *insuper*; nam ob-

Lunam, occurrerunt nobis & cum lacrumis complexi sunt tum socii, tum ipse Endymion. Et hic quidem rogabat, maneremus apud se, & coloniae nos adscribi pateremur, pollicitus se nuptui daturum mihi puerum suum: mulieres enim apud illos non sunt. At ego nullo modo persuaderi mihi passus sum, sed demitti in mare petii. Cum vero videret, persuaderi mihi non posse, post septem nos dierum epulas dimittit.

Σελήνην, ὑπαντίαζον ἡμῖν, καὶ ἀσπάζοντο μὲν δακρύων, οἵ τε ἑταῖροι, καὶ ὁ Ἐνδυμίων αὐτός. καὶ ὁ μὲν, ἠξίου μεῖναί τε παρ' αὐτῷ, καὶ κοινωνεῖν τῆς ἀποικίας, ὑπισχνούμενος δώσειν πρὸς γάμον τὴν ἑαυτοῦ παῖδα· γυναῖκες γὰρ οὐκ εἰσὶ παρ' αὐτοῖς· ἐγὼ δὲ ἐδαμῶς ἐπειθόμην, ἀλλ' ἠξίουν ἀποπεμφθῆναι κάτω εἰς τὴν θάλατταν. ὡς δὲ ἔγνω ἀδύνατον ὂν πεῖσαι, ἀποπέμπει ἡμᾶς, ἑστιάσας ἑπτὰ ἡμέρας.

22. Quae autem toto hoc, quo in Luna commoratus sum tempore nova atque admiranda animadverterim, ea dicere jam volo: ac primum illud, non nasci illos ex mulieribus, sed ex viris. Masculis enim nuptiis utuntur, mulierisque plane nomen ignorant. Ad quinque igitur & viginti annos nubit eorum unusquisque, ab eo inde tempore alium ipse ducit. Foetum gerunt non in utero, sed in suris: cum enim conceptus est embryo, crassescit sura: atque aliquando post educunt mortuos, expositisque hianti ore ad ventum vitam conciliant. Videtur autem inde ad Graecos descendisse furae nomen, quam *suram ventrem* appellant, quod ea apud illos pro ventre gravida est. Sed hoc majus etiam aliud

Τὰ δ' ἐν τῷ μεταξὺ Ἀγατρίδων ἐν τῇ Σελήνῃ, κατενόησα καινὰ, καὶ θαυμάσια, ταῦτα βούλομαι εἰπεῖν. Πρῶτα μὲν τὸ μὴ ἐκ γυναικῶν γεννᾶσθαι αὐτοὺς, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀῤῥένων· γάμοις γὰρ τοῖς ἄῤῥεσι χρῶνται, καὶ οὐδ' ὄνομα γυναικὸς ὅλως ἴσασι. μέχρι μὲν ἓν πέντε καὶ εἴκοσιν ἐτῶν, γαμεῖται ἕκαστος, ἀπὸ δὲ τούτων, γαμεῖ αὐτὸς κύουσι δὲ οὐκ ἐν τῇ νηδύι, ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις· ἐπειδὰν γὰρ στάλλάδη τὸ ἔμβρυον, παχύνῃ ἡ κνήμη, καὶ χρόνῳ ὕστερον ἀνατεμόντες, ἐξάγουσι νεκρά· ἐκθέντες δὲ αὐτὰ πρὸς τὸν ἄνεμον κεχηνότα, ζωοποιοῦσι. δοκεῖ δέ μοι καὶ ἐς τοὺς Ἕλληνας ἐκεῖθεν ἥκειν τὸ γαστροκνημίας τέκνωμα, ὅτι παρ' ἐκείνοις αὐτὶ γαστρὸς κυοφορεῖ. μεῖζον δὲ τούτου ἄλ-

38. *Ἐν ταῖς γαστροκνημίαις*] Τοῦτο αἰνίττεσθαι τὰ περὶ τὸν Διόνυσον φησί. G.

obsidum traditio non adeo est nova actio; sed continuario & confirmatio prioris. Etsi non adeo multum interfit, si *quis* novam actionem statuat, & *insuper* vertat, quum distinctio paullo major quam simplex comma praecedat, quam distinctionem servandam duxi, ut erat in Paris. ac nonnullis aliis, quia novum verbum ἄλλων sequitur, quod posteriorem sensum aliquantum tamen dirimit a prioribus, quae ab alio verbo pendent, nimirum ab ἐπιχειρῶν. Nam ἐπὶ τούτοις & alibi recte vertas *insuper*, vel *post*, ut ap. *Aristoph.* Pl. 57. Ἢ τίνα τούτοις ὀρᾷς. Et ibid. 1002. καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις αὖθις ἐκπλαγήσῃ. *Et insuper dixit haec remittas*, &c. Etsi πρὸς ibi magis adjuvat significationem τῆ ἐπὶ *insuper*; tamen *Ael.* 2. Var. Hist. 13. med. καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐπὶ τούτοις σοφὸς. *& praeter haec sapiens.* Ne plura addam, quae in promtu essent. *J. F. R.*

9. Τὸν δ' ἀποπεμπόμενον τὸν ἐς τὴν Ἐνοσφόρου χώραν πομπὴν, καὶ μετοίκιον τῶν ἄλλων τῶν βουλόμενον] Posteriora verba sic perperam reddidit Interpr. *Et qui volet, aliorum sit persequax*; nam τὸν, ἄλλων, non pertinet ad verbum μετοίκιον, sed ad τὸν, τῶν βουλόμενον, ut sit, q. d. τῶν βουλομένων ἐπὶ τὴν ἄλλην. Verte integrum locum: *Mittatur vero ad Luciferum colonia communis, ejusque demigrationis faciendae facultatem habeant ex aliis quicunque voluerit.* *L. Bos.*

24. Δώσειν πρὸς γάμον] Sic αἰτῶ πρὸς γάμον. *Long. Past.* III. p. 122. *J. F. R.*

26. Ἠξίουν ἀποπεμφθῆναι κ.τ.λ.] *Th. Mag.* voce βούλομαι. *M. du S.*

38. Ἀλλ' ὅτι ταῖς γαστροκνημίαις] *Josephus Acosta* Hist. Indiae cap. 39. lib. 4. *Th. M.*

42. Νηδύι] Tacite respicitur ad plural. ἔμβρυον; licet singularis tantum praecedat; ut infra inverso ordine, praemisso plurali, sequitur singularis. Vid. quae notavimus ad 2. *Ver. Hist.* c. 37. *J. F. R.*

51. Φαλ-

λο διηγήσομαι. Γένος ὅδε παρ' αὐτοῖς ἀνθρώπων, οἱ καλούμενοι [a] Δενδρῖται· γίγνεται δὲ τὸ τρόπον τοῦτον· ὄρχιν ἀνθρώπου τὸ δεξιὸν ἀποτεμόντες, ἐν γῇ φυτεύουσιν, ἐκ δ' αὐτοῦ δένδρον ἀναφύεται μέγιστον, σάρκινον, οἷον φαλλός· ἔχει δὲ καὶ κλάδους, καὶ φύλλα, ὁ δὲ καρπὸς ὅσον βάλανοι [b] πηχυαῖοι τὸ μέγεθος. ἐπειδὰν δὲ πεπανθῶσι, τρυγήσαντες αὐτὰς ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους. αἰδοῖα μέντοι προσθετὰ ἔχουσιν, οἱ μὲν ἐλεφάντινα, οἱ δὲ πένητες αὐτῶν, ξύλινα, καὶ ἀφ' τούτων ἀχεύουσι, καὶ πλησιάζουσι [c] ταῖς γαμεταῖς αὐτῶν.

enarrabo. Genus est apud illos hominum Dendritae, (*Arborei*) quod hunc in modum nascitur. Testiculum hominis dextrum resectum in terra deponunt. Ex illo deinde arbor enascitur maxima, carnea, phalli instar. Habet vero etiam ramos & folia. Fructus illius glandes cubitales. Has, ubi maturuere, decerpunt, hominesque inde excudunt. Pudenda habent adscitica, eburnea alii, lignea vero pauperes, iisque coëunt, suosque nuptos subigunt.

Ἐπειδὰν δὲ γηράσῃ ὁ ἄνθρωπος, οὐκ ἀποθνήσκει, ἀλλ' ὥσπερ καπνὸς ἀφανιζόμενος, ἀὴς γίγνεται. τροφὴ δὲ πᾶσιν ἡ αὐτή· ἐπειδὰν γὰρ τοὺς ἀναπαύσωσι, βατράχους ὀπτῶσιν ὅπου τὸ ἀθράκιον, πολλοὶ δὲ παρ' αὐτοῖς εἰσιν ἐν τῷ ἀέρι πετόμενοι· ὀπτωμένων δὲ, [d] περικαθεζόμενοι, ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν, λάπτουσι τὴν ἀναθυμιώ-

23. Cum consenuit homo, non moritur, sed fumi instar in aërem dissolvitur. Cibus omnibus unus est. Accenso enim igne ranas in prunis assant: sunt autem apud ipsos multae volantes in aëre. Assidentes vero circa eum in quo assantur focum, surgentemque inde nidorem ore captantes, epu-

a Δενδῖται] Δενδρῆται H. sola. b Πηχυαῖοι] Sic Edd. Πηχυαῖος aliquem legere Solen. addidit, non indicans quis ille sit. c Ταῖς] Sic etiam cum reliqq. J. Fl. Ald. P. H. d Περικαθεζόμενοι] Περικαθεζόμενοι A. P. Περιπαθεζόμενοι L. Nulla Ed. a vulgata recedit.

46. Γένος ἐστὶ παρ' αὐτοῖς ἀνθρώπων] Σπαρτοὺς λογισμένους λιποψύχους, τοὺς ὑπ' ἀραιοστύλων ἐδάφους ἐκφύντας. V.

66. Λάπτουσι τὴν ἀναθυμιώμενον καπνὸν] Ἡροδότου ἀφ' ὑψηλοῦ τὸ πῦρ Σκύθαι † αὐτῷ ἰσχυόμενοι παρὰ τὴ βοτάνῃ, ἧς καυθείσης τῷ ἐκθυμιαθέντι καπνῷ σπῶντες οἱ ἀκρατεῖς Σκύθαι τὸν πυρὸν, μεθύουσι ὡς λίαν οἶνον λέγονται. V. (C. πάπτουσι· Nihil aliud.)

* Ἀραιοστύλων] Ἀραιοστύλου edidere Cler. correxit M. du S.

† Αὐτῷ] Τοῦτο legebatur; sed mutavit M. du S.

51. Φαλλὸς] Vide *Aristoph. Schol.* in Acharn. p. 271. *Voss.* de his vide Σφ. M. du S.

Φαλλὸς] Iterum infra c. 30. M. du S. Sed φαλλὸς *fuber*, ut 2. *Ver. Hist.* c. 45. & alibi. J. F. R.

52. Πηχυαῖοι] In omnibus legitur πηχαῖοι, quod cum aperte corruptum esset, mutavimus. Similem phrasin vide c. 40. σταδιαῖον τὸ μῆκος. M. du S.

54. Ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους] Benedictus: *ex his homines excludunt.* Patior; sed quomodo id fit? Certe quum utitur verbo *excludere*, innuit se putasse ab Luciano id sic conceptum esse, quomodo apud Latinos pulli excludi dicuntur infidendo & calefaciendo: quod parum videtur convenire sensui auctoris. Idem verbum rursus occurrit lib. 2. *Vera Hist.* c. 40. f. πολλάκις γοῦν ἀλεκτρύωνας ἐν τῷ ὠῷ, πεττοῦ κάλλιον ἐξηλάψαμεν, nec dubitavit *Benedictus* sibi similis esse, *cum igitur unum ex ovis securibus praecidissemus, pullum implumem exclusimus*, quae quidem mirifica ratio excludendi. Nec sic loquerentur Latini; & ideo nec amamus. Nostrum locum alii intolerantius reddunt *in homines effingunt*, quasi de exlando cogitasset Lucianus. Putamus simpliciter verti debere *homines extundunt.* J. G.

65. Περικαθεζόμενοι] Angl. ἀκρατεζόμενοι. J. B.

Περικαθεζόμενοι] Etsi aorist. hic insolentior est & rarior, immo barbarus vocatur a Th. *Mag.* & Codd. quidam ἀκρατεζόμενοι habent, ego tamen eum cum Cl. *Jensio* servandum censeo, cujus verba ex Lect. Luc. p. 11. huc transcribi merentur. *Magistri* nostri, ait, vox est, Ἐναίσιμον, καθοσιώς, καθόσιωμα, καθοσίωσις & ἕτερα τούτων, βέλτιον. Mitius, mitius, & βέλτιστε. Nonne ἀκρατεζόμενοι ab καθοσιώς? Atqui eo uti non dedignatus est, non Barbarus *Lucianus*, in *Vera Hist.* p. 726. (i. e. h. l.) quamquam me non fu-

epulantur. Ac cibo quidem nutriuntur ejusmodi. Potus vero illis est expressus sër in calicem, ubi liquidum quiddam roris instar dimittit. Verumtamen neque urinam emittunt, neque alterius rei causſa secedunt: quin neque iisdem quibus nos locis perforati sunt. Sed neque praebent quod pueri nostri amatoribus, sed supra suram poplites, ibi enim perforati sunt. Pulcher autem apud illos habetur, si quis calvus & sine comis sit: comatos vero etiam abominantur. Contra ea in Cometis (*stellis comatis*) comatos pro pulchris habent: peregrini enim inde quidam aderant, qui de illis etiam narrarent. Barbas tamen habent paullum supra genua. Ungues in pedibus non habent, sed unum modo omnes *ibi* digitum. Supra podicem brassica unicuique enata est magna, caudae instar, virens semper, quae nec frangitur, si quis supinus cadat.

24. Emungunt mel acerrimum, & cum

μενον καπνὸν, καὶ εὐωχεῦνται. σίτῳ μὲν δὴ τρέφον) τοιούτῳ· [d] ποτὸν δὲ αὐτοῖς ὅσιο ἀπὸ λιβάδος ἐπιλειβόμενο εἰς κύλικα, καὶ ὑγρὸν 7 ὁπόταν δρόσον· οὐ μὴν ἀπουροῦσί γε, οὐ ἀφοδεύουσιν, ἀλλ' οὐδὲ τέτρηνται, ὥσπερ ἡμεῖς· ἀλλ' οὐδὲ τὴν συνουσίαν οἱ παῖδες ἐν ταῖς [e] πυγαῖς παρέχουσιν, ἀλλ' ἐν ταῖς [f] ἰγνύσιν, ὑπὲρ τὴν γαστροκνημίαν· ἐκεῖ γὰρ 75 εἰσι τέτρημμένοι. καλὸς δὲ νομίζε) παρ' αὐτοῖς, ὃν ψιλὸς τις καὶ ἄκομο ᾖ, τοὺς δὲ κομήτας καὶ μυσάττον). ὅτι δὲ τοὺς κομήτους ἀστέρας, τοὐναντίον, τοὺς κομήτας καλοὺς νομίζουσιν· ἐπεδήμευν γάρ τινες, οἳ καὶ 80 περὶ ἐκείνων διηγοῦντο. καὶ μὴν καὶ γένεια φύουσι, μικρὸν ὑπὲρ τὰ γόνατα. καὶ ὄνυχας ἐν τοῖς ποσὶν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντες ἰσοδάκτυλοι. ὑπὲρ δὲ τὰς πυγὰς ἑκάστῳ αὐτῶν κράμβη ἐκπέφυκε μακρὰ, ὥσπερ οὐρὰ, θάλλουσα ἐς ἀεὶ, καὶ ὑπτίῳ ἀνακλινομένῳ, οὐ καλακλωμένη. 85

Ἀπομύττον) δὲ μέλι δριμύταλον καπνοῦ δὲ

[d] Ποτὸν] Sic cum cett. etiam *J. Pl. H. P.* [e] Πυγαῖς] Ἕδραις A. & *Fl.* Πυγαῖς P. cum Edd. ceteris. [f] Ἰγνύσιν] *Ald.* Ἰγνύαις Coll. Schol.

74. Ἰγνύαις] Ὅτι ὁ μὲν ἀγκὼν ἡ ἰγνύα ἡ τιθῖσα § εἴρηται, ἀλλὰ καὶ ὁ ἰγνὺς ἀφ' οὗ ¶ γράφεται ταῖς ἰγνύσι γαστροκνημία δὲ λέγεται τὸ ἐξέχειθεν τῆ καλάμου τῆ σκέλει. *P.*

§ Εἴρηται] C. Εἶρηται.
¶ Γράφεται] Γὰρ pro γράφεται editum erat; at in Exc. G. scriptum est Γ^ι' quo compendio utuntur pro γράφεται. Et in V. etiam. *M. du S.*

fugit ex Cod. Angl. produci ἀξυπαθεῖδρυοι a *Bourdelotio*. Rursum non ita pro barbaro habendum ipsum ἰναθίστων, a quo stylum suum non abstinuit *Hesychius*; quem in eopse loco, ubi hac voce utitur, turpiter corruptum emendasse operae erit; ubi enim legis Κατ' ἀγέλαστον, ἰναθίστων. fine ulla haesitatione lege Κατ' ἀφ' ἕζετο, ἰναθίστῳ. Praeterquam quod hunc literarum κατ' ἀφ' ordinem locus ipse postulat, adi *Scholiastem* veterem *Homeri*, qui ad Il. A. 73. & 106. haec eadem *Hesychii* verba habet. Haec, inquam, bene *Junius*, cujus sententiae confirmandae gratia addo *Long. Past.* L. 2. p. 86. Ed. *Jungerm.* ὑπὸ τῆ Δρὰς κατεστῶτες ἱστόρουν. *J. F. R.*

68. Ποτὸν] Veteres Edd. hic consentiae cum vulgata, admonuit *Solanus*. An ergo quaesivit num aliae ποτὸς masc. gen. haberent? Sed nihil opus est; nam & ποτὸν neutr. praeter *Xenoph.* Lexicis adnotatum, etiam *Cebes* in Tab. p. 10. Ed. *Reland*. τοῦτο δὲ τί ἐστὶ τὸ ποτόν; *J. F. R.*

70. Οὐ μὴν — ἀφοδ.] Haec & sequentia ideo finxit Lucianus, ut Ctesiae similes prorsus fabulas derideret, quae hodieque in Excerptis *Photii* leguntur, quem adi. *M. du S.*

72. Ἐν ταῖς πυγαῖς] Castius, si quid in execrando tali scelere, Angl. Cod. ἐν ταῖς ἕδραις. *J. B.*

85. Θάλλουσα ἐς ἀεὶ] *Thom. Mag.* v. ἀεὶ. *M. du S.*

87. Μέλι] i. e. *acetum*. Vid. *Helladii* Chrestom. *M. V. la Croze.*

Μέλι] Antiphrasin igitur dixeris, vel potius ironiam, quia antiphrasis non admittitur a Viris doctis. Qualis nempe ironia est in illo *Cael. Aurel.* III. 1. quod *Voss.* adfert in Inst. Or. L. V. 13. §. 11. p. m. 291. *Multa enim contrariae interpretationis vocabulum sumserunt: ut fella, quae Graeci γλυκέα vocant, velut dulcia, cum sint amarissima.* Sic Aethiopem *eyenum* vocari, ex *Juven.* Sat. III. 2. alibique, vid. ibid.

δὲν ἢ [a] πονῶσιν, ἢ [b] γυμνάζωνται, γάλακτι πᾶν τὸ σῶμα [c] ἰδρῶσιν, ὥστε ἢ τυρὸς ἀπ' αὐτῶ [d] πήγνυσθαι, ὀλίγου τῦ μέλιτος ὀπισάξαντες· ἔλαιον δὲ ποιοῦσι ἀπὸ τῶν κρομμύων πάνυ λιπαρόν τε, καὶ εὐῶδες, ὥσπερ μύρον, ἀμπέλους δὲ πολλὰς ἔχουσιν ὑδροφόρους. αἱ γὰρ ῥᾶγες τῶν βοτρύων εἰσὶν ὥσπερ χάλαζα. καί μοι δοκεῖ, ἐπειδὰν ἐμπεσὼν ἄνεμος διασείσῃ τὰς ἀμπέλους ἐκείνας, τότε πρὸς ἡμᾶς καταπίπτει ἡ χάλαζα, διαῤῥαγέντων τῶν βοτρύων. τῇ μέντοι γαστρὶ, ὅσα πήρα χρῶνται, τιθέντες ἐν αὐτῇ ὅσων δέονται. ἀνοικτὴ γὰρ αὐτοῖς αὕτη, καὶ πάλιν κλειστή ἐστιν· ἕτερον δὲ ἐν αὐτῇ οὐδὲ ἵππος φαίνοιτο, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι δασεῖα ἔντοσθε, καὶ λάσιός ἐστιν, ὥστε καὶ τὰ νεογνὰ, ἐπειδὰν ῥιγῶσιν, ἐς ταύτην [e] καταδύεται.

Ἐσθὴς δὲ τοῖς μὲν πλουσίοις, ὑαλίνη, μαλθακή· τοῖς πένησι δὲ, χαλκῆ ὑφαντή· πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, καὶ ἐργάζονται τὸ χαλκὸν ὕδατι [f] καταῤῥέξαντες, ὥσπερ τὰ ἔρια. περὶ μέντοι τῶν ὀφθαλμῶν, οἵους ἔχουσιν, οὐκ ἂν μὲν εἰπεῖν, μή τις με νομίσῃ ψεύδεσθαι πρὸς τὸ ἄπιστον τῦ λόγου, ὅμως δὲ καὶ τοῦτο ἐρῶ· τοὺς ὀφθαλμοὺς περιαιρετοὺς ἔχουσι· καὶ ὁ βουλόμενος, ἐξελὼν τοὺς αὐτῶ, φυλάττει ἕως ἂν δεηθῇ ἰδεῖν.

aut laborant aut exercentur; lacte totum corpus diffluunt, adeo ut caseos etiam inde, exiguo inſtillato melle, efficiant. Oleum ſibi parant de cepis pingue admodum & unguenti inſtar fragrans. Vites habent multas aquae feraces, acinis uvarum grandini ſimilibus: &, ut mihi videtur, cum ventus ingruens illas vites commovet, tum ruptis uvis decidit apud nos grando. Ventre utuntur pro pera, in qua reponant, quibus opus eſt, aperiri enim ille poteſt & rurſus claudi. Inteſtinum autem in eo *nullum* neque hepar apparet, niſi hoc ſolum, quod hirſutus intus & villoſus eſt, adeo ut etiam recens nati, cum frigent, in eum irrepant.

25. Veſtis divitibus ex vitro mollis; pauperibus textilis ex aere: aeris enim feraces illae regiones, tractantque illud, affuſa paucula aqua, tanquam lanam. Verum de oculis, quales habeant, piget dicere, ne quis mentiri me putet, adeo a fide abhorret oratio. Tamen hoc etiam dicam. Habent igitur oculos exemtiles, & qui vult exemtos ſuos ſervat, dum opus ſit videre aliquid, ubi impoſito ſibi oculo videt: ac mul-

a Πονῶσιν] Sic Edd. Ἰσχνῶσιν Mſ. B. quem alibi litera R. deſignat *M. du S.* b Γυμνάζωνται] Γυμνάζονται male *J.* c Ἰδρῶσιν] Sic A. R. P. Ἀλείφουσιν habent Edd. omnes. d Πήγνυσθαι] *Alii* πήγνυται Coll. Nihil mutant *J. Fl. H. P.*

90. Πήγνυσθαι] Γρ. πήγνυται. *G.*

2. Κλειστή ἐστιν] Εἰς τὸ ὑπὸ τινῶν περὶ τῆ θηλαστικῆ στελεχῶν ἰσορύμμον ἀμφιβάλλει. *V.*

Et nos in Ambigg. Tit. *adjecti contrar.* & *antiphraſi*, ubi inter alia ex *Juſtin.* XXIX. 1. 5. obſervamus, Ptolemaeum *Philopatora* vocatum, qui patrem ac matrem interfecerit. Verum quod *Aurelian.* loco modo adducto quoque dicit: *orthopnoeam* etiam a contrario dictam, (namque ait: *cum ſpirationem evertas ac depravet, tanquam corrigat orthopnoea, nuncupatur*) id minus verum. Sic enim dictus ille morbus, quod aegri non niſi erecto corpore ſpiritum ducere valeant. Celſ. IV. c. 4. *Cum niſi recta cervice ſpiritus trahatur,* ὀρθόπνοια (dicitur). Sic *Galenus*, ſic *Hippocr.* definiunt, vid. *Foëſ.* Oecon. Hipp. *J. F. R.*

88. Πονῶσιν] Ἰσχνῶσιν. In MS. *J. B.*

89. Ἀλείφουσιν] MS. & Cod. Angl. ἰδρῶσιν, aliter tamen legit Interp. *J. B.*

Ἰδρῶσιν] Hanc lectionem A. B. & P. in textum recepimus: quanquam ſtare vulgata etiam poteſt, ἀλείφουσιν: ut ſcil. athletarum more, pro oleo lacte ungantur. Sed ne quando penuria lactis laborent, aut negotium ipſis faceſſamus mulgendo; uti *mel emungant*, ita lac *ſudent*, auctor ſim. *M. du S.*

Ἰδρῶσιν] Quamvis videatur ſtare poſſe vulgata Editio-

multi cum ſuos perdidere, commodato acceptis aliorum oculis cernunt. Sunt autem divites, qui repoſitos ſervent plures. Aures ipſis ſunt folia platanorum, praeterquam his, quos e glandibus naſci diximus: ligneas enim ſoli habent.

26. Vidi etiam aliud in regia miraculum, ſpeculum impoſitum eſt maximum puteo non adeo profundo. Si quis igitur deſcendat in puteum, audit, quae in terra noſtra dicuntur, omnia: ſi vero in ſpeculum inſpiciat, urbes omnes atque gentes non minus videt, quam ſi adſtaret ſingulis. Tum familiares ego quoque vidi, univerſamque patriam. Utrum vero illi me quoque viderint, nondum habeo certo dicere. Quisquis vero non credit ita rem habere, ſi quando & ipſe eo delatus fuerit, vera a me dici intelliget.

27. Tum igitur ſalutato Rege & ipſius amicis, conſcenſa navi ſolvimus. Dedit mihi etiam dona Endymion, duas quidem togas vitreas, aeneas autem quinque, & de lupinis armaturam integram, quae in ceto reliqui omnia. Miſit etiam nobiſcum Hippogypos mille, qui ad quingenta nos ſtadia deducerent.

ὕτω δὲ ἐνθέμενοι, ὁρᾷ· καὶ πολλοὶ τὰς σφετέρας ἀπολέσαντες, παρ' ἄλλων χρησάμενοι ὁρῶσιν· εἰσὶ δ' οἱ καὶ πολλὰς ἀποθέτους ἔχουσιν, οἱ πλούσιοι. τὰ ὦτα δὲ, πλατάνων φύλλα ἐστὶν αὐτοῖς, πλήν γε τοῖς ἀπὸ τῶν βαλάνων· ἐκεῖνοι γὰρ μόνοι ξύλινα ἔχουσι.

Καὶ μὴν καὶ ἄλλο θαῦμα ἐν τοῖς βασιλείοις ἐθεασάμην· κάτοπτρον μέγιστον κεῖται ὑπὲρ φρέατος, ὑ πάνυ βαθέος. ἂν μὲν οὖν εἰς τὸ φρέαρ καταβῇ τις, ἀκούει πάντων τῶν παρ' ἡμῖν ἐν τῇ γῇ λεγομένων· ἐὰν δὲ εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ, πάσας μὲν πόλεις, πάντα δὲ ἔθνη ὁρᾷ, ὥσπερ ἐφεστῶς ἑκάστοις· τότε καὶ τοὺς οἰκείους ἐγὼ ἐθεασάμην, καὶ πᾶσαν τὴν πατρίδα· εἰ δὲ καὶ ἐκεῖνοί με εἶδον, οὐκ ἔτι ἔχω τὸ ἀσφαλὲς εἰπεῖν· ὅστις δὲ μὴ πιστεύει ταῦτα ὕτως ἔχειν, ἂν ποτε καὶ αὐτὸς ἐκεῖσε ἀφίκηται, εἰσεῖδε ὡς ἀληθῆ λέγω.

Τότε δ' ὧν ἀσπασάμενοι τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς ἀμφ' αὐτὸν, ἐμβάντες ἀνήχθημεν· ἐμοὶ δὲ καὶ δῶρα ἔδωκεν ὁ Ἐνδυμίων, δύο μὲν τῶν ὑαλίνων χιτώνων, πέντε δὲ χαλκᾶς, καὶ πανοπλίαν θερμίνην· ἃ πάντα ἐν τῷ κήτει κατέλιπον. συνέπεμπε δὲ ἡμῖν καὶ Ἱππογύπους χιλίους, ὡς διαπέμψοιμεν ἄχρι σταδίων πεντακοσίων.

Ἐν

a Λύτῶν] Αὐτῶν male *Fl.* Vulgatae adſentiuntur *J. H. P.* & P.

tionum hac priorum lectio, ἀλειφουσιν, propter γυμνάζονται, cui unctio convenit; tamen nihil miraculi haberet, *lacte ungi*. Verum quo magis portentoſum eſt *lac ſudare*, eo melius, eoque convenientius cum eo quod praemiſerat, *mel emungunt*; totus enim eſt Auctor in fingendis monſtris, quo conſiderato, jam plane frigebit vulgatum ἀλειφουσι. verſionem tamen non immutavi, quia Cl. *Geſn.* ad noſtram quoque lectionem, quae ex uno Cod. in *Graeviana* Ed. jam erat notata, videtur reſpexiſſe. *J. F. R.*

98. Τῇ γαστρὶ] Ridet Lucianus hiſtoricum aliquem, qui talia animalcula dari tradidiſſet; ſed immerito: nuper enim poſt noſtrorum hominum ad Indias utrasque navigationes compertum eſt, exiſtere genus quadrupedis, cui ſub ventre pera quaſi eſt, in quam ſe pulli recondunt. Cujusmodi Cantabrigiae anno MDCC. vivam circumlatam earum rerum curioſi omnes viderunt. Adi etiam *Aelian.* de Animal. I. 17. *M. du S.*

2. Οὐδὲ ἕτερ.] Eleganter pro οὐδὲ ἕτερον, οὐδὲ ἕτερ. Vid. *Bos* de Ellipſ. *J. F. R.*

7. Μαλθακὴν] Sive μαλακὴν, quod eodem redit. *Veſtes molles* alibi ſunt *ſericae*. ἱμάτια μαλακὰ ditiorum & aulicorum notiſſima ex Euang. *Matth.* XI. 8. Ubi Rev. *Jac. Elſner.* plura ex profanis auctt. & *Lucian.* Fugit. Epiſt. *Saturn.* & de *Salt.* adduxit. Conf. de *Salt.* c. 2. ubi μαλακαῖς ἐσθῆσι tamen ſcribitur, non μαλθακαῖς, quod *Hippocrati* familiarius, ut μαλθακὴ νοῦσος. *mitis, remiſſus morbus* I. Aphor. 7. Et millies alibi; ſed & Atticis utrumque uſitatum eſſe, nimis notum eſt. *J. F. R.*

27. Εἰς τὸ πάν. ἀπόλ.] De oppoſitis his praepoſitionibus v. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 42. *J. F. R.*

Ἐν δὲ τῷ πλῷ, πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας χώρας παρημείψαμεν, προσέχομεν δὲ ἐν τῷ ἐωσφόρῳ ἄρτι συνοικιζομένῳ, καὶ ἀποβάντες, ὑδρευσάμεθα. ἐμβάντες δὲ εἰς τὸ Ζωδιακὸν, ἐν ἀριστερᾷ τὸ ἦμισυ τοῦ ἡλίου, ἐν χρῷ τῇ γῇ παραπλέοντες· οὐ γὰρ ἀπέβημεν, καίτοι πολλὰ τῶν ἑταίρων ἐπιθυμούντων, ἀλλ' ὁ ἄνεμος οὐκ ἀφῆκεν. ἐθεώμεθα μέντοι τὴν χώραν εὐθαλῆ τε, καὶ πίονα, καὶ [a] εὔυδρον, καὶ πολλῶν ἀγαθῶν μεστήν. ἰδόντες δὲ ἡμᾶς οἱ Νεφελοκένταυροι, μισθοφοροῦντες παρὰ τῷ Φαέθοντι, ἐπέπλησαν ἐπὶ τὴν ναῦν, καὶ μαθόντες ἐνσπόνδους, ἀπεχώρησαν.

Ἤδη δὲ καὶ οἱ Ἱππόγυποι ἀπεληλύθεσαν· πλεύσαντες δὲ τὴν ὅλην νύκτα, καὶ ἡμέραν, πρὸς ἑσπέραν ἀφικόμεθα ἐς τὴν Λυχνόπολιν καλουμένην, ἤδη τὴν κάτω πλοῦν διώκοντες· ἡ δὲ πόλις αὕτη κεῖται μεταξὺ τῆς Πλειάδων, καὶ τῆς Ὑάδων [b] ἀέρος, ταπεινοτέρα μέντοι τοῦ Ζωδιακοῦ. ἀποβάντες δὲ, ἄνθρωπον μὲν οὐδένα εὑρομεν, λύχνους δὲ πολλοὺς περιθέοντας, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ περὶ τὸν λιμένα περιπατοῦντας, τοὺς μὲν μικροὺς, καὶ ὥσπερ εἰπεῖν, πένητας ὀλίγους δὲ, τῶν μεγάλων καὶ δυνατῶν, πάνυ λαμπροὺς καὶ περιφανεῖς. οἰκήσεις δ' αὐτοῖς καὶ λυχνεῶνες ἰδίᾳ ἑκάστῳ πεποίηντο, καὶ αὐτοὶ ὀνόματα εἶχον, ὥσπερ οἱ ἄνθρωποι, καὶ φωνὴν προϊεμένων ἠκούομεν, καὶ οὐδὲν ἡμᾶς ἠδίκουν, ἀλλὰ καὶ ξενίᾳ ἐκάλουν· ἡμεῖς δὲ, ὅμως ἐφοβούμεθα· καὶ ὅτε δειπνήσαι, ὅτε

28. Inter navigandum multas alias praetervecti terras, appulimus etiam Luciferae colonis nuper auctae, egressique aquatum sumus. Invecti deinde in Zodiacum, sinistrum solem praeterivimus, proxime terram *illam* praetervavigantes: neque enim exscendimus, multum licet cupientibus sociis; sed non sinebat ventus. Vidimus tamen regionem virentem, pinguem, irriguam, & bonis multis plenam. Sed cum viderent nos Nephelocentauri, qui mercede apud Phaëthontem militant, involarunt in navim, cognitoque, foedere nos comprehendi, recesserunt.

29. Jamque Hippogypi etiam discesserant. Navigaveramus noctem proximam & diem, cursum deorsum persequuti; cum versus vesperam delati sumus in eam quae Lychnopolis vocatur. Jacet urbs inter aërem qui Pleiades ambit, & qui Hyades, humilior tamen Zodiaco. Exscensione facta hominem vidimus neminem; lychnos vero multos circumcurrentes, & in foro atque circa portum versantes, parvos alios &, ut ita loquar, pauperes, paucos vero de magnorum & potentium numero, claros omnino atque illustres. Habitationes illis & lucernaria suum unicuique facta erant: ac nomina habebant velut homines. Audivimus etiam voces emittere; neque ulla nos affecerunt injuria, sed ad hospitium nos invitarunt. Nos vero nihilo secius

a Εὔυδρον] Sic Edd. omnes & P. quin vel Fl. ἔνυδρον, quasi velit cavere ne ἔνυδρον legas. b Ἀέρος] Pell. an ἄστρος?

48. Ἐν χρῷ] Sic supra T. I. Ζεύξ. c. 6. f. M. du S.

72. Οὐδὲν ἡμᾶς ἠδίκουν] Ἀδικεῖν esse vim inferre, nocere, (adeoque etiam de inanimatis rebus dici) ut Thucyd. L. 2. p. 103. & V. 400. Et Apocalyps. IX. 4. ἵνα μὴ ἀδικήσωσι τὸ χόρτον. adductis etiam his Luciani aliorumque verbis, probat Rever. Elsner. ad N. T. T. 2. p. 453. Ed. Traject. J. F. R.

80. Σβεσθῆναι] Videtur hoc commento ridere philosophos, qui animas esse naturae igneae statuere, ut ex fabula Promethei notum, & ex Cic. Somn. Scip. c. 3. ubi Commentatores vide. Unde quibusdam opinio sedebat, aquis suffocari mortis esse genus omnium pessimum, quod anima sic penitus exstingueretur. J. F. R.

86. Ὅπως ἴχοιτο] Conf. mox c. 33. ubi ὡς ἴχοιτο Sed 36. ὅπως bis. M. du S.

89. Νεφελοκεντυγίαν] Ex Aristophanis avibus sumta urbs vs. 820. seqq. Κοτυφόντων nomen non muta-

cius timere, neque cibum capere, neque somnum quisquam nostrum audere. Principis aula in media urbe exstructa est. Hic princeps illorum tota nocte sedet, nominatim unumquemque vocans: qui non obedierit, morte damnatur, ut stationis suae desertor. Mors autem est exstingui. Adstantes nos etiam simul audivimus causas lychnorum, quas tarditatis suae dicerent. Hic nostrum etiam lychnum agnovi, eumque allocutus, quomodo domi se res haberent, interrogavi: isque enarravit mihi omnia. Noctem igitur illam ibi mansimus; sed postridie solventes prope nubes navigavimus; ibi etiam Nephelococcygia (*Nubicuculia*) urbe conspecta admirati sumus. Nec tamen in illam egressi sumus, vento non permittente. Caeterum regnat apud illos Coronus Cottyphionis F. (*Cornix Merulae*). Ac recordatus sum Aristophanis poëtae, viri sapientis ac veracis, cujus scriptis fidem frustra negant. Tertio inde die Oceanum satis jam clare videbamus. Terra vero nusquam, praeter eas, quae in aëre *pendent*, atque ipsae quoque jam igneae & supra modum fulgentes nobis videbantur. Quarto die circa meridiem, molliter cedente vento, subsidenteque in mare depositi sumus.

30. Cum vero tangeremus jam aquam, mirum quam supra modum delectati & gavisi sumus: coenamque omnibus pro

ὑπνῶσαί τις ἡμῶν ἐτόλμησεν. ἔχεια δ' αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ πόλει πεποίηϱ), ἔνθα ὁ ἄρχων αὐτῶν, δι' ὅλης νυκτὸς καθηϱ), ὀνομαστὶ καλῶν ἕκαστον. ὃς δ' ἂν μὴ ὑπακούσῃ, καταδικάζειϱ) ἀποθανεῖν, ὡς λιποντα τ' τάξιν· ὁ δὲ θάνατός ἐστι σβεσθῆναι. παρεστῶτες δὲ καὶ ἡμεῖς, ἐωρῶμεν τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν ἅμα τῶν λύχνων ἀπολογουμένων, καὶ τὰς αἰτίας λεγόντων, δι' ἃς ἐβράδυνον. ἔνθα καὶ τὸν ἡμέτερον λύχνον ἐγνωρίσα, καὶ προσελθὼν αὐτὸν, περὶ τῶν κατ' οἶκον ἐπυνθανόμην, ὅπως ἔχοιεν, ὁ δέ μοι πάντα διηγήσατο. καὶ μὲν οὖν νύκτα ἐκείνην, αὐτοῦ ἐμείναμεν· τῇ ὑστεραίᾳ δὲ, ἀραντες, ἐπλέομεν πλησίον τῶν νεφῶν. ἔνθα δὴ καὶ τὴν [d] Νεφελοκοκκυγίαν πόλιν ἰδόντες, ἐθαυμάσαμεν, καὶ μέντοι ἐπέβημεν αὐτῆς· οὐ γὰρ εἴα τὸ πνεῦμα. βασιλεύει μέντοι αὐτῆς Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος. καὶ ἐγὼ ἐμνήσθην Ἀριστοφάνους τοῦ ποιητοῦ, ἀνδρὸς σοφοῦ, καὶ ἀληθοῦς, καὶ μάτην ἐφ' οἷς ἔγραψεν ἀπιστουμένου. τρίτῃ δ' ἀπὸ ταύτης ἡμέρᾳ, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ἤδη σαφῶς ἐωρῶμεν· γῆ δὲ ὑδαμοῦ, πλὴν γε τῶν ἐν τῷ ἀέρι. καὶ αὐταὶ δὲ, [e] πυρωδεῖς ἤδη, καὶ ὑπαυγεῖς φαντάζοντο. τῇ τετάρτῃ δὲ περὶ μεσημβρίαν, μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ συνιζάνοντος, ὅτι τὴν θάλατταν καταπεπτώκαμεν.

Ὡς δὲ τοῦ ὕδατος ἐψαύσαμεν, θαυμάσιον ὡς ὑπερηδόμεθα, καὶ ὑπερεχαίρομεν, καὶ δεῖπνον [f] πᾶσιν ἐκ τῶν παρόντων ἐποιη-

[c] Ὅπως] Ἧς marg. *A*1. & P. Nil mutant Edd. correxit; haec enim Νεφελοκοκκυγίαν cum *Fl. Ald.* & *H. Aldf.* Πυρώδεις *J.* Πυράδης *Fl.* Πυρώδης *Ald. Fr. P. S. B*2. & *H.* [d] Νεφελοκοκκυγίαν] Sic P. *B*2. *S.* Et sic *Soulius* in *J.* [e] Πυρωδεῖς] Sic dedi ex Codd. *A. P.* & marg. [f] Πᾶσιν] Deest in *Fl.*

turim, cum apte ad hanc rempublicam congruat. *J.M.G.*

93. Κοττυφίωνος] Ait se pervenisse in urbem Νεφελοκοκκυγίαν, cujus Rex fuerit ὁ Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος. Puto scripsisse Lucianum Κοκκυφίωνος, ridiculo formata voce a κόκκυξ & κοκκύζω. *J.G.G.*

Ibid. Ἀριστοφάνους] *Aristoph. Opp.* p. 565. *M. du S.*

98. Πυρώδεις] Angl. πυραύδεις. *J.B.*

Πυρωδεῖς] Ita *A.* & *P.* Reliqui πυρώδεις, nisi quod *Fl.* πυράδης, *Junt.* πυρόδεις habent. *M. du S.*

1. Μαλακῶς ἐνδιδόντος] Conf. supra T. I. *Apol. pro Merc.* c. 4. p. 712. καὶ ἐνδιδόντων φυγῆς. Vel potius *Hermot.* c. 24. p. 763. ubi plane similem phrasin ex Aristoph. *Plut.* 488. addidimus. Et infra *Toxar.* c. 13. Ubi *Jens.* vim hujus verbi pluribus explicat. Oppositum ἐπιδιδόναι vide hac ipsa *Ver. Hist.* c. 6. *J.F.R.*

ἑτοιμέθα, καὶ [a] ἀποῤῥίψαντες, ἐνηχόμεθα. καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὖσα, καὶ εὐσταθὲς τὸ πέλαγος. Ἔοικε δὲ ἀρχὴ κακῶν μειζόνων γίγνεσθαι πολλάκις ἡ πρὸς τὸ βέλτιον μεταβολή· καὶ γὰρ ἡμεῖς δύο μόνας ἡμέρας ἐν ὕδατι πλεύσαντες, τῇ τρίτῃ ὑποφαινούσης, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἄφνω ὁρῶμεν θηρία καὶ [b] κήτη, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, ἓν δὲ μέγιστον ἁπάντων, ὅσον σταδίων χιλίων καὶ πενταχοσίων τὸ μέγεθος· ἐπῄει δὲ κεχηνὸς, καὶ πρὸ πολλοῦ ταράττον τὴν θάλατταν, ἀφρῷ τε περικλυζόμενον, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκφαῖνον, πολὺ τῶν παρ' ἡμῖν φαλλῶν ὑψηλοτέρους, ὀξεῖς δὲ πάντας ὥσπερ σκόλοπας, καὶ λευκοὺς ὥσπερ ἐλεφαντίνους. ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὕστατον ἀλλήλους προσειπόντες καὶ [c] περιβάλλοντες, ἐμένομεν· τὸ δὲ ἤδη παρῆν, καὶ ἀναῤῥοφῆσαν ἡμᾶς, αὐτῇ νηὶ κατέπιεν. ἐμέλλομεν ἔφθη [d] συναῤῥάξαι τοῖς ὀδοῦσιν, ἀλλὰ μεταξὺ τῶν ἀραιωμάτων ἡ ναῦς εἰς τὸ εἴσω διεξέπεσεν.

praesenti copia praebuimus, & *in mare* nos abjicientes natavimus, forte enim serenitas erat, & tranquillum mare. Videtur vero omajorum saepe malorum initium esse mutatio in melius. Etenim nos solos duo dies in mari cum navigassemus, illucescente tertio, ad orientem solem subito videmus belluas ac cetos, multos quidem etiam alios, unum vero omnium maximum mille & quingentorum stadiorum magnitudine, contra nos autem veniebat hians & longe ante se mare perturbans, spuma undique alludente, dentes exserens, multum phallis apud nos excelsiores, palorum instar omnes acutos, & eboris in modum candidos. Nos igitur ultimum allocuti & complexi nos invicem, expectare: at ille jam adest, & resorbens ipsa nos cum navi haurit. Neque tamen dentibus nos statim comminuit, sed per interstitia eorum navis illapsa est.

31. Cum

a Ἀποῤῥίψαντες] *Alii* ἀποβάντες *Coll.* Vulgatam servant Edd. omnes. b Κήτη] Κήτη L. c Περιβάλλοντες] Sic *Fl.* Περιλαβόντες ceterae. d Συναῤῥάξαι] Συναράξαι *Fl.*

7. Καὶ ἀποβάντες ἐνηχόμεθα] Γρ. καὶ ἀποῤῥίψαντες ἐνηχ. *G.*

19. Φαλλῶν] * Ἐν τῷ περὶ Συρίης θεοῦ λόγῳ † μέμνηται τῶν φαλλῶν τούτων, ἐφ' ὧν ἐς ἀναβαίνουσι λόγῳ ἀσκήσιος. εἰσὶ δὲ οἱ φαλλοὶ οὗτοι τριακοσιῶν ἐργυιῶν τὸ ὕψος. *V.*

* Hoc Scholion male olim ad verbum σκόλοπας relatum, jam in sedem suam retractum.

† Μέμνηται] Μέμνται V. male. Et post φαλλῶν legebatur τῶν pro τούτων ac mox iterum τοὺς ante ἀναβαίνουσι, quod monente *Solano* delevi, & ἐργυιῶν pro vulgato ὀργυιῶν dedi. *J. F. R.*

7. Ἀποῤῥίψαντες, ἐνηχόμεθα] Elliptice pro ἀποῤῥίψαντες ἑαυτοὺς εἰς τὸ ὕδωρ, ἐνηχόμεθα. Pariter *Lucas* in Act. Apost. XXVII. 43. *L. Bos.*

Ἀποῤῥίψαντες] Vide etiam Ἀλ. c. 9. *M. du S.*

Ἀποῤῥίψαντες] Adscripserat *Soulius* aliquem conjectasse, forsan ἀποῤῥυψάντες legendum. Sed ἀποῤῥύψασθαι voluit, a ῥύπτω *abstergo*, *sordes abluo*, tumque profecto non male quidem; verum vulgata non est movenda, nam & sic in loco N. T. quem *L. Bos* indicat, ἐκείλαντες — ἀποῤῥίψαντες πρώτους ἑαυτοὺς τὸν γῦν ἐξιέναι. *J. F. R.*

19. Φαλλῶν] Idem vid. supr. c. 22. *M. du S.*

Φαλλῶν] Quales describit in lib. de Dea Syria noster. *J. M. G.*

20. Σκόλοπας] Conf. supr. de *Merced. Cond.* c. 3. *M. du S.*

22. Περιβάλλοντες] *Fl.* optime. Reliquae περιλαβόντες. *M. du S.*

Περιβάλλοντες] *Foeminam* eo lubentius secutus sum, quod hoc verbum de amplexantibus & osculantibus proprie usurpatur. Sic *Long. Past.* IV. 125. (Ed. *Moll.* p. 133. numero per errorem typothetarum depravato) οὗτοι πάντες περιέβαλλον, κατεφίλουν χαίροντες, & L. IV. p. ult. Δάφνις τε ἡ χλόη περιέβαλλον ἀλλήλους. Nec refert illic laetitiae signum esse, hic metus & valedicentium; valedicentes enim aeque se amplexantur ac gratulantes. Ne plura in re nota congeram. *J. F. R.*

25. Συναῤῥάξαι τοῖς ὀδοῦσιν] Contra mentem Luciani reddunt haec verba: *At dentibus non confregit prius, quam per eorum raritatem intro navis decidisset.* Contra mentem Luciani, inquam, nam navis illa prorsus non fuit confracta, nec dentibus belluae, nec in ejus

31. Cum vero intus jam essemus, primo tenebrae, neque videbamus quidquam. Postea illo hiante, videmus cetum magnum, (*specum alvi*) & latum undique & altum, satis capacem, ut decies mille hominum in eo urbs habitaretur. Projecti in medio & pisces minores, & animalia multa alia concisa, & navigiorum vela atque ancorae, & hominum ossa & sarcinae. In medio & terra & colles erant, ut mihi videbatur, de limo quem glutiebat considentes. Igitur silva in illis & omnigenae arbores nascebantur, & olera germinaverant, culrisque omnia similia. Ambitus terrae illius stadia ducenta quadraginta. Videre autem erat marinas aves, laros, Halcyones, quae pullos in arboribus educerent.

32. Tunc quidem igitur abunde ploravimus. Deinde vero, excitatis a me sociis, navem firmavimus, atque igni silicibus excusso, coenam de his, quae ad manum essent, paravimus: jacebant autem

Ἐπεὶ δὲ ἔνδον ἦμεν, τὸ μὲν πρῶτον, σκότος ἦν, καὶ οὐδὲν ἑωρῶμεν· ὕστερον δὲ αὐτοῦ ἀναχανόντος, εἴδομεν [e] κῆτος μέγα, καὶ πάντη πλατὺ, καὶ ὑψηλὸν, ἱκανὸν μυριάνδρῳ πόλει ἐνοικεῖν. ἔκειτο δ' ἐν μέσῳ καὶ μικροὶ ἰχθύες, καὶ ἄλλα πολλὰ θηρία συγκεχομμένα, καὶ πλοίων ἱστία καὶ ἄγκυραι, καὶ ἀνθρώπων ὀστέα, καὶ φορτία· χθὲς μέσον δὲ, καὶ γῆ, καὶ λόφοι ἦσαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκ τῆς ἰλύος ἣν κατέπινε συνιζάνουσα. ὕλη ἦν ἐπ' αὐτοῖς, καὶ δένδρα παντοῖα ἐπεφύκει, καὶ λάχανα ἐβεβλάστηκει, καὶ ἐώκει πάντα ἐξειργασμένοις· περίμετρος δὲ ἡ γῆς σταδίων διακοσίων καὶ τεσσαράκοντα. ἦν δὲ ἰδεῖν καὶ ὄρνεα τὰ θαλάττια, λάρους, καὶ Ἀλκυόνας, ὅθεν τὰ δένδρων νεοττεύοντα.

Τότε μὲν οὖν ὅτι πολὺ ἐδακρύομεν· ὕστερον δὲ ἀναστήσας τοὺς ἑταίρους, τὰ μὲν ναῦν ὑπερηρείσαμεν· αὐταὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντρίψαντες, καὶ ἀναπτύσαντες, δεῖπνον ἐκ τῶν παρόντων ἐποιούμεθα. παρέκειτο δὲ ἄφθονα

καὶ

[e] Κῆτος] Sic *Fl.* Κῶτος cett.

46. Τὰ πυρεῖα συντρίψαντες] Τοὺς πυρεκβόλους λίθους λέγει *V.*

ejus ventre, sed integra iterum emissa, quando mortua erat bellua, ut videre est in principio L. 2. *Ver. Hist.* Voluit autem Lucianus his verbis indicare, os ejus bellua, & vacua inter dentes spatia adeo vasta fuisse, ut opus non esset dentibus prius confringere navim, & sic per partes eam absorbere, sed integram navim illaesam per dentium raritates facile potuisse transire. Vertas igitur locum: *non vero dentibus prius comminuit, sed per eorum interstitia navis in ventrem decidit.* Haec in *Obs. Crit.* p. 52. *E. Bos.*

Συναράξαι] Nihil mutandum. Jam olim observarunt Grammatici saepius duplicari hic literam P. Adde etiam Ισ. β. prope finem. *M. du S.*

30. Κῆτος] Fieri non potest κῆτος. Lege itaque cum *Fl.* κῶτος. Vide tamen *Brerewood* pag. 133. *Of hug.* &c. *M. du S.*

Κῆτος] Lubens adripui scripturam Florentinae, nam vulgata κῆτος, *cete*, sensum exhibet satis absurdum: Etsi enim vel omnia hujus historiae commenta merito absurda dixeris, tamen ofationis nexus non debet esse absurdus. Nihil autem in sequentibus est, unde liqueat, homines in *Ceto* sedentes, alium *cetum* vidisse. Sed quid simplicius est, quam ut in eo latentes, partes ejus internas perlustrarint? Quare κῶτος hic intelligo *tartareum capacis alvi specum*, ut Phaedr. loquitur IV. 5. quem tum perspicere dabatur, cum bellua hiaret, lumenque ante negatum per os admitteret. Est vero κῶτος proprie alveus navis, vid. *Polluc.* Onom. I. 87. p. 58. Et *venter*, vid. notam *Kuhnii*. Ediderunt autem in *Polluce* κῆτος prima acuta, cum tamen fateantur, Mss. habere κῶτος. At versa vice L. 2. p. 171. κῶτος dedere, quum Mss. ibi κῆτος legere adfirmet editor. Quod quidem cur factum, non video; nam si differentiam statuissent, quod posteriore loco *cranii capacitas* significetur, monuissent forsan. Verum nihil differentiae video, quum de quavis capacitate vas ingens referente, dicatur; nec adeo moror accentum, qui in syllaba ancipiti interdum ab aliis fit circumflexus, ab aliis acutus. Mallem tamen κῆτος utroque loco, ex analogia, ut μῦθος, νῆσος & similia, quae circumflecti amant. Versio Cl. *Gesn.* ad vulgatam est composita, ideo reliqui eam, sed mutatae lectionis versionem ei adjiciens, ne mihi nimis sumsisse dicar. *J. F. R.*

34. Ὀξίνης] Ὀξίνης

καὶ παντοδαπὰ κρέα τῶν ἰχθύων, καὶ ὕδωρ ἔτι τὸ ἐκ τῆς ἐωσφόρου εἴχομεν. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ ἀμφὶ ἀνατολὰς εἰ ποτε ἀναχάνοι τὸ κῆτος, ἐωρῶμεν ἄλλοτε μὲν ὄρη, ἄλλοτε δὲ μόνον τὸν οὐρανὸν, πολλάκις δὲ καὶ νήσους. καὶ γὰρ ἠδη νέμεθα, φερομένους αὐτῷ ὀξέως πρὸς πᾶν μέρος τὸ θαλάττης. ἐπειδὴ δὲ ἐθάδες τῇ ἀμφιτριβῇ ἐγιγνόμεθα, λαβὼν ἑπτὰ τῶν ἑταίρων, ἐβάδιζον ἐς τὴν ὕλην, θεασόμενος τὰ πάντα βουλόμενος. ὅπου δὲ ὅλους πέντε διελθὼν σταδίους, εὗρον ἱερὸν Ποσειδῶνος, ὡς ἐδήλου ἡ ἐπιγραφὴ, καὶ μετ' οὐ πολὺ, καὶ τάφους πολλοὺς, καὶ στήλας ἐπ' αὐτοῖς, πλησίον τε, πηγὴν ὕδατος ἀμωμήτου, ἔτι δὲ καὶ κυνὸς ὑλακὴν ἠκούομεν, καὶ καπνὸς ἐφαίνετο πόρρωθεν, καί τινα καὶ ἔπαυλιν εἰκάζομεν.

Σπουδῇ οὖν βαδίζοντες, ἐφιστάμενοι πρεσβύτῃ καὶ νεανίσκῳ, μάλα πρόθυμοι πρασιάν τινα ἐργαζομένοις, καὶ ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐπ' αὐτὴν διοχετεύουσιν· ἠσθέντες ἅμα, καὶ φοβηθέντες, ἔστημεν· κἀκεῖνοι δὲ ταὐτὸν ἡμῖν ὡς τὸ εἰκὸς παθόντες, ἀναυδοὶ παρειστήκεσαν· χρόνῳ δὲ ὁ πρεσβύτης ἔφη, τίνες ὑμεῖς ἄρα ἐστὲ ὦ ξένοι; πότερον, ἔφη, τῶν ἐναλίων δαιμόνων, ἢ ἄνθρωποι δυστυχεῖς, ἡμῖν ὁμοπλήσιοι; καὶ γὰρ ἡμεῖς ἄνθρωποι ὄντες, καὶ ἐν γῇ τραφέντες, νῦν θαλάττιοι γεγόναμεν, καὶ συνηχόμεθα τῷ θηρίῳ τούτῳ, ὃ δ' ὁ πάσχομεν ἀκριβῶς εἰδότες. τεθνάναι μὲν γὰρ εἰκάζομεν, ζῆν δὲ πιστεύομεν. πρὸς ταῦτ' ἐγὼ εἶπον, καὶ ἡμεῖς τοι ἄνθρωποι νεήλυδες, ὦ πάτερ, ἐσμὲν, αὐτῷ σκάφει πρώην καταποθέντες. πραΰλ-

copiosae & omnis generis carnes piscium; aquam vero de Lucifera adhuc habebamus. Postridie cum surrexissemus, quoties hiaret cetus, vidimus alias quidem montes, alias caelum solum, saepe etiam insulas; sensimusque adeo, ferri illum celeriter in omnes maris partes. Cum jam hujus commorationis consuetudinem quandam contraxissemus, assumtis septem sociis, in silvam ingressus sum, perspecturus omnia. Quinque nondum integra stadia progressus, Neptuni templum inveni, ut indicabat inscriptio: neque multo post sepulcra etiam multa, & in iis columellas, atque in proximo fontem aquae pellucidae. Adhaec canis latratum audivimus, & fumus apparuit e longinquo. Habitationem etiam conjicere quandam potuimus.

35. Diligenter igitur progressi, seniori cuidam & juveni adstitimus, studiose exercentibus hortum olitorium, atque de fonte aquam in eum derivantibus. Delectati simul & territi constitimus: & illi quoque eadem qua nos ratione, ut facile est ad existimandum, affecti, voce intercluſa stabant. Post moram aliquam senex, *Qui vos igitur estis*, inquit, *hospites? Utrum marini quidam daemones, an homines infelices, nobis similes? Etenim nos quoque homines nati & in terra nutriti marini jam facti sumus, & cum bellua hac, quae nos continet, natamus, nec accurate, quid de nobis fiat, scientes: mortuos enim nos esse conjicimus, vivere tamen credimus.* Ad haec ego, *Et nos sane*, inquam, *hominēs novi advenae sumus, pater, ipsa cum navi nudius tertius hausti. Mo-*

a Ὀξέως] Ὀξέος *Fl.* male. b Πάτερ] Πάτερ *casu* aliquem conjicere legendum notat *M. duS.* Sed nulla Ed. id habet. *Fl.* vero ὦ πάτερ ἄνθρωποι. ita ut ἄνθρωποι bis legatur.

34. Ὀξέως] Florentinae lect. ὀξέος malam esse, vid. mox cap. 40. f. *M. duS.*

81. Τοι] Quid haec particula saepe in oratione, quasi supervacanea, valeat, tamen non ignoro. At hoc quidem in hoc loco legendum censeo, *casu*. *M. duS.*

82. Αὐτῷ σκάφει — καταποθέντες] Pro σὺν αὐτῷ σκάφει. Ita quoque *Alciphr.* I. Ep. 2. p. 12. ἀφεὶς τὸ φορτίον αὐτοῖς ἰχθύσιν, ἀφεὶς δὲ ἡμᾶς αὐτῷ τῷ σκάφει. Ad quae verba Cl. *Bergler.* plura similia adfert, quae nec repetam, nec augebo, quia nota. *J. F. R.*

90. Ὁ δὲ, ὃ πρέσβυς, ἔφη, ἐμοὶ &c.] A scopo aber-

Inde vero progressi sumus, exploraturi haec ἐνθένδε δὲ νῦν, βουλόμενοι μαθεῖν τὰ ἐν τῇ
so silva quemadmodum habeat: molesta enim & pro- 85ὕλῃ ὡς ἔχει. πολλὴ γάρ τις ἡ λάσιος
lixa videbatur. Duxit autem nos genius alia- ἐφαίνετο. δαίμων δέ τις ὡς ἔοικεν ἡμᾶς ἤγα-
quis, ne ut videremus, discereműsque, non γε, σέ τε ὀφομένους, καὶ εἰσομένους ὅτι μὴ
solos nos in hac includi bellua. Sed enarra μόνοι ἐν τῷδε [c] καθείργμεθα τῷ θηρίῳ·
tuam nobis fortunam, qui sis, & qua ratione ἀλλὰ φράσον ἡμῖν τὴν σεαυτοῦ τύχην, ὅστις
huc intraveris? Ille vero negavit, se prius 90ὢν, ἡ ὅπως δεῦρο εἰσῆλθες· ὁ δέ, ὑπότερον, ἔφη, ἐρεῖν ἐδὲ πιεῖσθαι παρ' ἡμῶν,
vel dicturum nobis, vel quidquam a nobis πρὶν ξενίων τὴν παρόντων μεταδοῦναι· καὶ λα-
quaesiturum, quam hospitali nos munere, βὼν ἡμᾶς ἦγεν ὅθι τὴν οἰκίαν, ἐπεποίητο δὲ
prout copia jam esset, impertiisset, assum- αὐτάρκη, καὶ στιβάδας ἐνωκοδόμητο, καὶ τἆλ-
tosque nos in domum deduxit, quam sibi 95λα ἐξήρτιστο. παρθεὶς δὲ ἡμῖν λάχανά τε,
fecerat usibus satis commodam, & lectos καὶ ἀκρόδρυα, καὶ ἰχθῦς, ἔτι δὲ καὶ οἶνον ἐγ-
in ea struxerat, paraveratque reliqua. Hic χέας, ἐπειδὴ πάνυ ἐκορέσθημεν, ἐπυνθά-
eum appositisset nobis olera & arboreos fru- νετο ἃ ἐπεπόνθειμεν· καὶ γὰρ πάντα ἐξῆς
ctus, & pisces, vinumque ministrasset, διηγησάμην, τόν τε χειμῶνα, καὶ τὰ ἐν τῇ
satiatos interrogavit, quid nobis accidisset? 100ἠπείρῳ, καὶ τὰ ἐν τῷ ἀέρι πολλὰ, καὶ τὸν πόλε-
Hic ego ordine enarravi omnia, tempesta- μον, καὶ τἆλλα, μέχρι τῆς ἐς τὸ κῆτος
tem, & quae in insula contigerant, & na- καταδύσεως.
vigationem per aëra, & bellum, & reliqua Ὁ δὲ ὑπερθαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει
ad descensum usque in piscem. τὰ καθ' αὑτὸν διεξῆει, λέγων, Τὸ μὲν γέ-
34. *Ille vero admiratus supra modum,* 105νος εἰμὶ, ὦ ξένοι, Κύπριος· ὁρμηθεὶς δὲ
vicissim ipse suas res enarravit, sic exorsus: κατ' ἐμπορίαν ἀπὸ τῆς πατρίδος μετὰ παι-
Genere, Hospites, sum Cyprius. Mercaturae δὸς, ὃν ὁρᾶτε, καὶ ἄλλων πολλῶν οἰκετῶν,
caussa patria egressus cum filio, quem vide- ἔπλεον εἰς Ἰταλίαν, φορτίον κο-
tis, & servis multis aliis, in Italiam navi- μίζων· ὅτι νεὼς μεγάλης, ἣν ὅτι σῖτος
gavi, onera varia magna navi vehens, quam 110χίτης ἀργαλεμυθὴν ἴσως ἐωράκατε. μέχρι
in ore ejus solutam forte vidistis. Ad ad Sici- μὲν οὖν Σικελίας, εὐτυχῶς διεπλεύσαμεν.
liam usque feliciter navigavimus. Inde vero ἐκεῖθεν δὲ ἁρπαγέντες ἀνέμῳ σφοδρῷ, τρι-
valido vento abrepti, tertio die in Oceanum ταῖοι ἐς τὸν Ὠκεανὸν [d] ἀπήχθημεν, ἔνθα τῆς
delati sumus. Hic invidentes in certum & vi- νεὸς συντυχόντες, καὶ ἀνανδροι καταπο-
ri cum nave gluviti, duo nos, mortuis reli- 115θέντες, δύο ἡμεῖς, τῶν ἄλλων ἀποθανόντων,
quis, servati sumus. Sepultis vero sociis, at- ἐσώθημεν· θάψαντες δὲ τοὺς ἑταίρους, καὶ
que ande Neptuno aedificata, hanc vitam vi- ναὸν τῷ Ποσειδῶνι δειμάμενοι, τυτωνὶ τὸν βίον
vimus, olera in horto colentes, in reliquo ci- ζῶμεν, λάχανα μὲν κηπεύοντες, ἰχθῦς δὲ

σι-

c Καθείργμεθα] Καθειργόμεθα Ed. Sed vulgatam servant J. H. P. &c. & Cod. P. d Ἀπήχθημεν] Nihil a vulgata abire Fl. J. H. notat Solanus.

errasit, qui haec ita transtulit; *Ille vero, non prius dicam*, inquit, *nec intelligetis ex me, quam hospitio excepti praesentibus bonis fruamini.* Sensus est: *ille vero negavit se dicturum, aut ex nobis scisciturum esse prius, quam hospitalia sua quae habebat, nobis impertiisset.* Et hoc velle Lucianum, liquet ex iis quae sequuntur: ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο δὲ ἐπεπόνθειμεν. Et inferius, ὁ δὲ ὑπερθαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ καθ' ἑαυτὸν διεξῆει. L. Bos.

σιτώμενοι ἢ ἀκρόδρυα. πολλὴ δὲ ὡς ὁρᾶτε ἡ ὕλη, καὶ μὴν καὶ ἀμπέλους ἔχει πολλὰς, ἀφ' ὧν ἥδιστος οἶνος γίγνεται· καὶ τὴν πηγὴν δὲ ἴσως εἴδετε καλλίστην καὶ ψυχροτάτην ὕδατος. εὐνὴν δὲ ἀπὸ τῶν φύλλων ποιούμεθα, καὶ πῦρ ἄφθονον καίομεν, καὶ ὄρνεα δὲ θηρεύομεν τὰ εἰσπετόμενα, καὶ ζῶντας ἰχθῦς ἀγρεύομεν ἐξιόντες ὅπου τὰ βραγχία τῶν θηρίων, ἔνθα καὶ λουόμεθα, ὁπόταν ὅπου θυμήσωμεν. καὶ μὴν ἡ λίμνη ἡ πόρρω ἐστὶν ἀλμυρὰ, σταδίων εἴκοσι τὸν περίμετρον, ἰχθῦς ἔχουσα παντοδαπούς. ἐν ᾗ καὶ νηχόμεθα, καὶ πλέομεν ὅπου σκάφος μικρὸν, ὃ ἐγὼ ἐναυπηγησάμην· ἔτη δὲ ἡμῖν ἐστὶ καλαπόσεως [a] ταῦτα ἑπτὰ καὶ εἴκοσι.

Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἴσως φέρειν δυνάμεθα· οἱ δὲ γείτονες ἡμῖν, καὶ πάροικοι, σφόδρα χαλεποὶ, καὶ βαρεῖς εἰσιν, ἄμικτοί τε ὄντες, καὶ ἄγριοι. ἦ γάρ, ἔφην ἐγὼ, καὶ ἄλλοι τινὲς εἰσιν ἐν τῇ νήσῳ; πολλοὶ μὲν οὖν, ἔφη, καὶ

oko piscibus mentes & arborum fructibus. Silva autem, ut videtis, prolixa, vites etiam habet multas, de quibus vinum fit suavissimum. Et fontem forte vidistis pulcherrimae aquae & frigidissimae. Cubilia facimus de foliis, & igne utimur copioso, & aves aucupio capimus involantes, & vivos piscamur pisces, exeuntes in branchia beluae, ibi etiam ubi volumus lavamus: nam & lacus non porro est salsus, viginti stadiorum ambitu, pisces alens omnigenos, in quo natamus etiam, & in parva scapha navigamus, quam ego fabricatus sum. Anni nobis processerunt, a quo hausti sumus, septem & viginti.

35. *Ac reliqua ferre forte possumus: at vicini nostri, qui juxta habitant, difficiles admodum & graves sunt, insociabiles atque feri. Ecquid enim*, inquam, *alii quoque sunt in isto? Multi vero*, inquit, *iique inhospi-*

[a] Ταῦτα] Et hic *Fl. J.* & *H.* cum vulg. facere notat *Solan.*

28. Λουόμεθα] Huc pertinet quod Clar. *Jens.* in Lect. Lucian. p. 11. & 12. monuit scribens: Λοῦμαι, inquit *Thomas Mag.* πάντες Ἀττικοὶ, καὶ λοῦσθαι. Sed & Λούομαι habet *Lucian.* in Ver. Hist. p. 337. (i. e. hoc loco) Haec ille. *Aristoph.* vero amat λοῦσθαι & λούμενος dicere, ἀπίλου tamen pro ἀπίλουν *Biseius* ait metri caussa dictum, vid. Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 9. Ex uno autem Luciani loco nihil conficitur, dices; cum alibi plerumque in aor. & fut. hoc verbo utatur, ubi contractio locum non habet: sed & T. I. *Nigr.* c. 13. p. 52. λούμενος non λούμενος sine varietate legitur, nec non postea; quare rursum ajo, non ὑπεραττικίζειν Lucianum. *J. F. R.*

45. Τριτωνομήδητες τὰ μὲν ἄνω ἀνθρώποις ὁμοίοις, τὰ δὲ κάτω τοῖς γαλεώταις] Interpres: *Tritonomendetes, superioribus partibus similes hominibus, inferioribus vero felibus.* male. γαλεῶται hic non sunt feles, sed pisces, qui γαλεῶται dicuntur, & alio nomine ξιφίαι, Latinis etiam *Xiphiae.* Sed ratio compositionis hujus vocis quae? Triton fingitur quidem monstrum marinum, superiore parte hominem referens, sed μήδης est hircus, sive ipse Pan. Vide *Herodot.* lib. 11. c. 46. & *Suidam.* Mihi non liquet. quaerant otiosi. Quid enim μήδης cum Xiphia aut etiam fele, si id malis, habet commune? *J. G. G.*

Τριτωνομήδητες] Τριτωνομήδητες appellatio monstri ex Tritone, marino homine, & hirco compositi, quem Μένδητα esse Aegyptiis, notum ex Herodoto. Sed quid ad hunc γαλεώτης, sive *stellionem* dicas, sive *felem*, sive *mustelam* denique? Itaque metuo, ne hic etiam lacuna sit, ut modo circa Ἀφροδίτας observatum est. *J. M. G.*

48. Θυννοκέφ.] In *S.* τυννοκέφαλοι. In reliquis Θυννοκέφ. quod ego cur mutarim, manifestum est; vide etiam c. 38. *M. du S.*

Θυννοκ.] Θυννοκέφαλοι *Aldus*, quod ortum videtur ex θυννοκέφαλοι, q. d. *thunnicipites. Thunnus* piscis nobilis, cum *cancris* commode jungitur. Si allegoriam spectes, notum est brutum quemdam impetum multitudinis ea imagine notari. Sed deinde ipse quoque *Aldus* dedit Κυνοκέφαλους. Et *vina* quoque piscem esse, notum. *J. M. G.*

Θυννοκέφαλοι] Etsi *Parisina* Κυνοκέφαλος praeferebat, tamen in versione *Thynocephali*, expressum erat, unde facile patet quid edi voluerit. *J. F. R.*

50. Ἑαυτοὺς] Et sic legere Florentinam cum *Junt.* notaverat *Solanus.* Quid tum? non enim opus erat aliam lectionem quaerere. ἑαυτοὺς enim sic amare poni pro ἀλλήλους *se invicem*, vel *mutuo*, nisi satis notum est, vid. ex veteri Lexico, in *Biblioth. Coislin.* p. 233. quod ait; ἑαυτοὺς, ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους, οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. Adde *Thucyd.* IV. 25. p. 253. f. καὶ ὠθισμὸν ἐλθόμενοι ἐν ἑαυτοῖς, *& se mutuo adhortati.* *J. F. R.*

Ibid. Πεποιημένοι] Active hic ponitur, ut ὑφηγεῖσθαι similiter active ap. *Alciphr.* I. ep. 8. καὶ δέομαι τὸ λεῖον ὑφηγεῖσθαι συμβουλεύσαι. Ubi Cl. *Bergl.* bene monet, prae-

hoſpitales, & figura horribili. Occidentales enim partes ſilvae & verſus caudam ſitus, Tarichanes (Salſamentarii) *habitant, gens anguillinis oculis, & vultu cancrino, pugnax, audax, crudivora. Alterum vero latus, ad parietem dextrum, Tritonomendetes tenent, ſuperiori parte hominibus ſimiles, inferiore autem muſtelis. Minus tamen hi injuſti ſunt reliquis. Siniſtra vero Carcinochires, (cancrimani) & Thymocephali (canicipites) qui bella ſocietatem atque amicitiam inter ſe fecere. Mediterranea habitant Paguradae & Pſittopodes, bellicoſum genus & curſu valens maxime. Orientales vero & vicinae oripartes, deſertae ſunt majorem partem, quod mari alluuntur. Tamen haec ego habeo Pſittopodibus vectigal pendens quingenta quotannis oſtrea.*

36. *Ac talis quidem eſt regio. Nobis vero videndum eſt quomodo poſſimus tot contra gentes pugnare, & victum quomodo quaeramus.*

ἀξένοι, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτοι. τὰ μὲν ἑσπέρια καὶ ἠραῖα τῆς ὕλης, Ταριχᾶνες οἰκοῦσιν, ἔθνος ἐγχελυωπὸν, καὶ καραβοπρόσωπον, μάχιμον, καὶ θρασὺ, καὶ ὠμοφάγον. τὰ δὲ τῆς ἑτέρας πλευρᾶς, κατὰ τὸ δεξιὸν τοῖχον, Τριτωνομενδῆται, τὰ μὲν ἄνω, ἀνθρώποις ἐοικότες, τὰ δὲ κάτω, τοῖς γαλαῶταις· ἧττον μέντοι ἄδικοί εἰσι τῶν ἄλλων. τὰ λαιὰ δὲ, Καρκινόχειρες, καὶ Θυμοκέφαλοι, συμμαχίαν τε καὶ φιλίαν πρὸς ἑαυτοὺς πεποιημένοι. τὴν δὲ μεσόγαιαν νέμονται Παγυράδαι, καὶ Ψιττόποδες, γένος μάχιμον, καὶ δρομικώταλον. τὰ ἑῷα δὲ πρὸς αὐτῷ τῷ γιάλῳ, τὰ πολλὰ μὲν, ἔρημά ἐστι, προσκλύζόμενα τῇ θαλάττῃ. ὅμως δὲ ταῦτα ἐγὼ ἔχω, Φόρον Ψιττόποσιν ἐπιτελῶν ἑκάστου ἔτους, ὄστρεα πεντακόσια.

Τοιαύτη μὲν ἡ χώρα ἐστίν· ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως δυνησόμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσομεν. πόσοι δ',

b Θυμοκέφαλοι] Sic editum ex correctione *Solani*. Θυνοκέφαλοι *J. Ald. Bz. H. Fl.* Κυνοκέφ. *P. & S.* *c* Ψιττόποδες] Sic Edd. omnes. Ψιττόποδες *Graev.* Ψιττόποδες *Solan.* *d* Ἡμᾶς] Ὑμᾶς *Fl.* ſola. *e* Δυνησόμεθα] Ita habent *J. Fl. H. Bz. S.* & *P.* notat *M. du S.* *f* Βιοτεύσομεν] Eſſe conſtantem lect. notat Idem. Sed *Jenſio* monente ego correxi.

praeter alios ſic ſaepe *Demoſthenem* loqui, ut ὑφηρῆσθαι τριάκοντα, &c. Noſter ſupra *Deor. Dial.* XIV. fin. ὑπὸ τῶν πατέρων ὑφῆρον. Ac non ſemel alibi; quae loca indicabit Cl. *Jenſ.* ad *Tyrannicid.* Ita οἱ κεκτημένοι dicebantur Athenienſes qui praedia poſſidebant, & qui ſervos. Licet & alibi id ſignif. quod poſſidetur. Vid. *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 4. Ibid. verſ. 7. ἐωνημένος, *qui emerat*, cum etiam ſit, qui *emtus* eſt; vide commentt. Sed & praeterita paſſiva aliorum modorum interdum ſic ponuntur, ut *Herodian.* I. 13. ἰδιοδέλωτο δὲ πᾶσαν αὐτῶν τὴν ψυχὴν — ἐκάλληλος — σώματος εἶδος. *Subjugabant omnem ejus animam aliae ex aliis ſimilitudines.* Permulta ejusmodi congerere liceret. Sed haec jam ſufficiant. *J. F. R.*

51. Ψιττόποδες, γένος μάχιμον & δρομικώταλον] *Pſittopodes genus bellicoſum & velociſſimum.* forte Ψηττόποδες, qui habebant pedes inſtar paſſerum. a Ψῆττα paſſer ſc. marinus. *J. G. G.*

Ψιττάκ.] Vera hujus nominis ſcriptura ex phraſi petenda eſt admodum inſolenti, quae in *Aſſ.* c. 3. legitur. ἀγρὸν δὲ ἐχόμην Ψίττου καλατοῦσα, οἶδα δὲ ὡς φίλαγρός εἰμι, quod non eſt, ut viſum fuit *Micyllo* ſomnianti vertere, *ſed rus ibam, ubi ripae aggerem protendi*; ſed ut recte *Benedictus*, *contento curſu rus ivi.* Unde lux *Heſychio* in voce Ψίττα. Sed vide quae ad eum locum annotata reperies: aut ſaltem adi *Epiſt. Sat. ad div.* c. 5. ubi haec verba, ſic emendata, leges. ὡς δὲ ἔλαφος ἐκτάμοι μιλακὸν θαμυρὸν βουλιόσυτον ἐκ τοῦ ἐκτανιοῦ ἐς τὸ ὄρος. καὶ ὄρνις Ψίττου καλατιόμενος ἕτερος ἐκ αὐτοῦ, παρ' αὐτὸν τὸν πίνητα ἐκπετόμενος. Lege itaque Ψιττόποδες, non, ut in omnibus libris legitur, Ψιττάκοδες. Rationem hanc eſſe nominis etiam ex eo, quod addit Lucianus, cum vocat γύπα δρομικώτατον, patet. *M. du S.*

Ψιττόποδες] Legendum videtur Ψιττάκοδες ut cum πανγοράδαις ſocientur melius: piſcium enim nomina Ψῆττα & Πάγουρος. Ψίττα quid hic ſibi velit, equidem nondum intelligebam. Ψῆττον etiam adhibet noſter Ἀνάχ. 549. Sed tanto minus aliquid mutare auſim, quia ſaepius idem nomen eodem modo ſcriptum recurrit. *J. M. G.*

59. Βιοτεύσωμεν] Patet vel me tacente, Lucianum ſcripſiſſe, ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως δυνησόμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσομεν. non, ut editum eſt, βιοτεύσομεν. *Eſt autem operae pretium ut proſpiciamus, quo modo cum tot gentibus congredi poſſimus, & qua ratione victuri ſimus.* *J. J.*

BIBLIO PUBLIC DE LA VILLE LYON 1893

δ', ἔφην ἐγώ, ὗτοι πάντες εἰσί; πλείους, ἔφη, τ χιλίων. ὅπλα δὲ τίνα εἰσὶν αὐτοῖς; οὐδέν, ἔφη, πλὴν ὀξᾶ τῶν ἰχθύων. ξιφῶν, ἔφην ἐγώ, ἄρις' ἂν ἔχοι πρὸς μάχης ἐλθεῖν αὐτοῖς, ἅτε ὄντων ἀόπλων, αὐτῶν γε ὡπλισμένων. εἰ γὰρ κρατήσομεν αὐτῶν, ἀδεῶς τολοιπὸν οἰκήσομεν. ἔδοξε ταῦτα. καὶ ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν παρεσκευαζόμεθα. αἰτία δὲ τῷ πολέμῳ ἔμελλεν ἔσεσθαι, τῶ φόρου ἡ οὐκ ἀπόδοσις, ἤδη τ προθεσμίας ἐνεστώσης. καὶ δὴ οἱ μὲν ἔπεμπον, τ δασμὸν ἀπαιτοῦντες· ὁ δὲ, ὑπερηφάνως ἀποκρινόμενος, ἀπεδίωξε τοὺς ἀγγέλους. πρῶτον οὖν οἱ Ψιττάποδες, καὶ οἱ Παγουράδαι, χαλεπαίνοντες τῷ Σκινθάρῳ (τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο) μετὰ πολλῆς θορύβου ἐπέπεσαν.

Ἡμεῖς δὲ, τὴν ἔφοδον ὑποπτεύσαντες, ἐξαυλισάμενοι, ἀνεμένομεν, λόχον τινὰ προτάξαντες ἀνδρῶν πέντε καὶ εἴκοσιν. εἴρητο δὲ αὐτοῖς ἐν τῇ ἐνέδρᾳ, ἐπειδὰν ἴδωσι παρελθόντας τοὺς πολεμίους, ἐπανίστασθαι καὶ ὅτως ἐποίησαν. ἐπαναστάντες γὰρ, κατόπιν ἔκοπτον αὐτούς, καὶ ἡμεῖς δὲ καὶ αὐτοὶ, πέντε καὶ εἴκοσι τ ἀριθμὸν ὄντες, καὶ γὰρ καὶ ὁ Σκίνθαρος, καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ, συνεστρατεύοντο, ἠντιάζομεν, καὶ συμμίξαντες θυμῷ καὶ ῥώμῃ, διεκινδυνεύομεν. τέλος δὲ, τροπὴν αὐτῶν ποιησάμενοι, κατεδιώξαμεν, ἄχρι πρὸς τοὺς Φωλεούς. ἀπέθανον δὲ τ μὲν πολεμίων, ἑβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν, ἡμῶν δὲ, εἷς, καὶ ὁ κυβερνήτης [b] τρίγλης πλευρᾷ παρεὶς τὸ μετάφρενον.

Ἐκείνην μὲν οὖν τ ἡμέραν, καὶ τ νύκτα, ἐπαυλισάμεθα τῇ μάχῃ, καὶ τρόπαιον ἐστή-

Quos vero, inquam, hi omnes sunt? Mille, inquit, amplius. Quae sunt illis arma? Nulla, inquit, praeter spinas piscium. Igitur optimum, inquam, fuerit pugna cum illis congredi, inermibus nempe, nos qui arma habemus. Illos enim si vicerimus, sine metu deinde vivemus. Sic placuit: digressique ad navem, nos paravimus. Causa belli futuri erat, vectigal non solutum, cujus jam dies instaret. Atque illi quidem misere tributum poscentes. Ille vero superbo cum responso nuntios repulit. Primum ergo Psittropodes & Paguradae irati, Scintharum (hoc enim nomen viro) magno tumultu invaserunt.

37. Nos vero suspicati invasionem, egressi domo expectamus, agmine praemisso virorum quinque & viginti, quibus praeceptum erat, ex insidiis, cum praetergressos viderent hostes, insurgerent. Et sic fecere. Insurgentes enim a tergo illos ceciderunt. Nos vero quinque & viginti numero & ipsi, cum Scintharus ipsiusque filius una pugnarent, occurrimus, animoseque & fortiter confligentes non sine periculo pugnavimus. Tandem vero in fugam versos persecuti, fumus ad foveas suas usque. Ceciderunt hostium quidem centum & septuaginta: de nostris vero unus gubernator, costa triglae trajectus a tergo.

38. Illo igitur die ac nocte in pugnae loco mansimus, tropaeumque statuimus, spi-

a Ἐξαυλισάμενοι] Ἐξαπλισάμενοι alios legere dicunt *Coll.* Et sic habent marg. *A1.* P. & L. Ἐξαυλισάμενοι vero est in *Coll.* ipsis aeque ac in Edd. *Ald. J. Fl. H. P. B2.* & *S.* b τρίγλης] Sic recte *P. B2.* & *S.* Τρίγλαι majore litera τ. male *J. Ald. Fl. Fr. H.*

37. Ἐξαπλισάμενοι] Pro ἐξαυλισάμενοι. *G.*

69. Τῆς προθεσμίας ἐνεστώσης] Obscure versio Parisina: *jam pacti tempore imminente.* Sed προθεσμίαν esse *constitutum tempus*, ut in Epist. ad *Galat.* IV. 2. ὄχρι τ προθεσμίας τῦ πατρός, producto hoc Luciani loco, alioque ex ejusd. *Nigrino*, *Plutarcho* item & *Æschine*, post alios docuit Rev. *Elsner.* ad N. T. l. c. *J. F. R.*

77. Ἐπ-

spina dorsi arida delphini erecta. Postridie vero etiam alii, cognita re adsunt; dextrum cornu tenentes Tarichanes duce Pelamo, sinistrum vero Thynnocephali, medium Carcinochires. Tritonomendetes enim quiescebant, neutris auxiliari volentes. Nos vero occurrentes illis circa Neptuni aedem, ad manus venimus, clamore utentes multo: resonuit autem speluncarum instar cetus. Illos autem in fugam versos utpote nudos persecuti in silvam, campum obtinuimus.

39. Neque multo post caduceatoribus missis & mortuos tollunt & agunt de amicitia. Sed nobis non placuit fedus: quin postridie ejus diei contra illos profecti confertim omnes delevimus, praeter Tritonomendetas. Hi enim quid fieret animadverso, cursu petitis branchiis in mare inde desilierunt. Nos vero tota lustrata regione, quae jam vacua esset hostibus, reliquo tempore metus expertes habitabamus, exercitationibus multum utentes & venatu, vineasque colentes, & fructum comportantes ex arboribus; & in universum similes videbamur hominibus in magno quodam carcere, unde fuga non est, delicate viventibus ac solutis. Annum igitur & menses octo ad hunc modum vixeramus.

40. Sed noni mensis die quinto decimo, circa secundam oris apertionem (semel enim in singulas horas hoc faciebat cetus, ut illis hiatibus signare horas possemus)

σαμεν, ῥάχιν ξηρὰν δελφῖνος ἀναπήξαντες. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ οἱ ἄλλοι αἰσθόμενοι παρῆσαν· τὸ μὲν δεξιὸν κέρας ἔχοντες οἱ Ταριχᾶνες, ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Πήλαμος, τὸ δ' εὐώνυμον, οἱ Θυννοκέφαλοι, τὸ μέσον δὲ, οἱ Καρκινόχειρες. οἱ γὰρ Τριτωνομένδητες ἡσυχίαν ἦγον, ἑτέροις συμμαχεῖν προαιρούμενοι. ἡμεῖς δὲ προαπαντήσαντες αὐτοῖς περὶ τὸ Ποσειδώνιον, προσεμίξαμεν, πολλῇ βοῇ χρώμενοι. ἀντήχει δὲ τὸ κῆτος ὥστε τὰ σπήλαια. τρεψάμενοι δὲ αὐτοὺς, ἅτε γυμνῆτας, καὶ καταδιώξαντες ἐς τὴν ὕλην, τὸλοιπὸν ἐπεκρατοῦμεν τῆς γῆς.

Καὶ μετ' ὀλίγον κήρυκας ἀποστείλαντες, νεκρούς τε ἀπῃτοῦντο, καὶ περὶ φιλίας διελέγοντο· ἡμῖν δὲ οὐκ ἐδόκει σπένδεσθαι. ἀλλὰ τῇ ὑστεραίᾳ χωρήσαντες ἐπ' αὐτοὺς, πάντας ἄρδην ἐξεκόψαμεν, πλὴν τῶν Τριτωνομενδήτων. οὗτοι δὲ ὡς εἶδον τὰ γιγνόμενα, διαδραμόντες ἐκ τῶν βραγχίων, ἀφῆκαν [d] αὐτοὺς εἰς τὸν θάλατταν. ἡμεῖς δὲ τὴν χώραν ἐπελθόντες, ἔρημον ἤδη οὖσαν τῶν πολεμίων, τὸ λοιπὸν ἀδεῶς κατῳκοῦμεν, τὰ πολλὰ γυμνασίοις τε καὶ κυνηγεσίοις χρώμενοι, καὶ ἀμπελουργοῦντες, καὶ τὸν καρπὸν συγκομιζόμενοι ἐκ τῶν δένδρων. καὶ ὅλως, ἐοικειμεν τοῖς ἐν δεσμωτηρίῳ μεγάλῳ καὶ [e] ἀφύκτῳ τρεφομένοις καὶ λελυμένοις. ἐπαυτὸν μὲν οὖν, καὶ μῆνας ὀκτὼ τοῦτον διήγομεν τὸν τρόπον.

Τῷ δ' ἐννάτῳ μηνὶ, πέμπτῃ ἱσταμένου, περὶ τὴν δευτέραν τοῦ στόματος ἄνοιξιν (ἄπαξ γὰρ δὴ τοῦτο κατὰ τὴν ὥραν ἑκάστην ἐποίει τὸ κῆτος, ὥστε ἡμᾶς πρὸς τὰς ἀνοίξεις τεχ-

μαίρ-

[c] Θυννοκέφαλοι] Θυνν. B2. Κυνοκέφ. reliqua. [d] Ἀπῆκαν] Ἀφῆκαν Edd. [e] Ἀφύκτῳ] Sic jam nostri Edd. Conf. supra *Dial. Deor.* XVII. & *Quom. Hist.* c. 62.

77. Ἐξαυλισ.] Sic *Coll.* P. & L. At impressi omnes ἐξαυλιζόμενοι. *M. du S.*

Ἐξαυλισάμενοι] Vulgatam servavi, etsi ἐξαυλισάμενοι intellecta facilius est. Posset enim ἐξαυλισ. significare *e tentoriis, tuguriis, exciti*; quasi oppositum τῷ ἐναυλίζομαι. Et sic video Cl. *Gesnerum* accepisse; at non invenio auctoritatem; ideo suspectum habeo istud verbum, donec alibi invenero. *J. F. B.*

98. Θυννοκέφ.] Ut c. 35. Sed hic omnes, excepta B2. Κυνοκέφαλοι habent. *M. du S.*

Θυννοκέφαλοι] Confer omnino supra c. 35. *Paulisper* hic iterum κυνοκέφαλοι cum reliqq. In versione tamen iterum quoque *Thynnocephali*; quare, si vulgata supra erat movenda, etiam hic mutanda fuit. *J. F. R.*

μαίρεαζ τὰς ὥρας) ἐκεῖ ἦν τὸν δευτέραν, ὡς ἔφην, ἄνοιξιν, ἄφνω βοή τε πολλὴ, καὶ θόρυβος ἠκούετο, ὥσπερ κελευσμάτα, καὶ εἰρεσίαι. ταραχθέντες οὖν, ἀνερπύσαμεν ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τῆς θηρίου, καὶ στάντες ἐντὸς τῶν ὀδόντων καθεωρῶμεν [a] ἁπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον θεαμάτων θαυμαστότατον, ἄνδρας μεγάλους ὅσον ἡμιστάδιαίους [b] τὰς ἡλικίας, ὅπι νήσων μεγάλων πρωπλέοντας, ὥσπερ ὅπι τριηρῶν. οἶδα μὲν ἀπίστοις ἐοικότα ἱστορήσων, λέξω δ' ὅμως. Νῆσοι ἦσαν ὀπιμήκεις μὲν, ὑ πάνυ δὲ ὑψηλαὶ, ὅσον ἑκατὸν σταδίων ἑκάστη τ' περίμετρον. ὅπι δ' αὐτῶν ἔπλεον τ' ἀνδρῶν ἐκείνων ἀμφὶ τοὺς εἴκοσι καὶ ὀκτώ. τούτων δὲ οἱ μὲν πρὸς ἑκάτερα τ νήσου καθήμενοι, ἐφεξῆς ἐκωπηλάτουν, κυπαρίσσοις αὐτοχλάδοις μεγάλαις, ὑ αὐτοκόμοις, ὡσπερεὶ ἐρετμοῖς. κατόπιν δὲ ὅπι τ πρύμνης, ὡς ἐδόκει, κυβερνήτης ὅπι λόφου ὑψηλοῦ εἱστήκει, χαλκοῦν ἔχων πηδάλιον, [c] σταδιαῖον τὸ μῆκος. ὅπι δὲ τ πρώρας, ὅσον τεσσαράκοντα ὡπλισμένοι αὐτῶν ἐμάχοντο, πάντα ἐοικότες ἀνθρώποις, πλὴν τ κόμης. αὕτη δὲ οὔτις ἦν, καὶ ἐκαίετο, ὥστε οὐδὲ κορύθων ἐδέοντο. ἀντὶ δὲ ἱστίων, ἄνεμος ἐμπίπλων τὴν ὕλην, πολλὴν ἐνοῦσαν ἐν ἑκάστῃ, ἐκόλπου τε αὐτὴν, καὶ ἔφερε τ νῆσον, [d] ἢ ἐθέλοι ὁ κυβερνήτης. κελευστὴς δ' ἐφειστήκει αὐτοῖς, καὶ πρὸς τ εἰρεσίαν ὀξέως ἐκινοῦντο, ὥσπερ τὰ μακρὰ τ πλοῖα.

circa secundum ergo, ut dicebam, hiatum multus subito clamor, tumultusque exauditur, qualis celeusmatum atque remorum. Perturbati ergo erepsimus in ipsum os bestiae, stantesque intra dentes spectamus omnia: spectaculum nempe omnium, quae vidi ego, maxime admirabile, homines magnos quantum est dimidium stadium, magnis in insulis tanquam triremibus adnavigantes. (Novi me incredibilibus similia referre, dicam tamen). Insulae erant longae illae quidem, sed non vehementer altae, stadiorum circiter centum ambitu. In his navigabant virorum illorum ad duodetriginta. Horum porro alii ad utrumque insulae latus deinceps assidentes ut remos trahebant cupressos magnas ipsis cum ramis atque foliis. In posteriori vero parte, in puppi, ut videbatur, gubernator excelso in colle stabat, aeneum tractans gubernaculum stadii longitudine. In prora autem eorum quadraginta circiter armati pugnabant, similes usquequaque hominibus praeterquam comis, pro his enim ignis erat, isque ardens. Itaque galeis opus non habebant. Pro velis vero irruens in silvam, quae multa in unaquaque erat, ventus, sinuabat illam, impellebatque quo vellet gubernator, insulam. Hortator autem illis stabat, atque insulae, velut naves longae, ad remigium celeriter movebantur.

41. Ac

a Ἁπάντων ὧν] Sic dedi monente *Solano*. Nam Edd. absurde ἅπασα ὧν. b Τὰς ἡλικίας] Τὴν ἡλικίαν P. & marg. *AIW*. Vulgatae adsentiuntur *J. Fl. H. Ald. P.* c Σταδιαῖον] Sic recte *J. H. P.* & *B1.* Σταδιαῖα male *B2.* Πόντι σταδιαῖον *Fl.* d Ἢ] Sic *J.* item Codd. P. L. Οἱ *Fl. P. Ald. H.* &c.

52. Καμόντων ἰδίοντο] Τὸ τῦ Ὁμήρου ἀμφιγυήεν περὶ * Διομήδους, τὸ Δαΐδι οἱ ὦκα κόρυθός τε ἑ ἀσπίδος ἀπάμησεν ὤμῳ.

* Διομήδους] Pro vulgato Διομήδην, reliquaque ex *Hom.* in hort. indicato restituta, deerat enim vocabulum ὤμῳ, & δαΐδι misere scriptum erat. *J. F. R.*

33. Ἁπάντων ὧν] Quanquam sic etiam ferri possit, malim ἁπάντων ὧν. *M. du S.*

41. Εἴκοσι ἑ ὀκτώ] Atqui mox, praeter remiges, quadraginta armatos audies. Audis etiam hic statim post numerum prolatum τούτων δὲ &c. ut necesse sit majorem a Luciano fuisse scriptum, quem LXX. fuisse existimo. Sed res nihili est in tali Libro. *M. du S.*

48. Σταδιαῖον] Sic πηχυαῖος supra c. 22. & ἡμισταδιαίους

41. Ac primo duas aut tres videbamus, deinde apparuere vel ſexcentae, quae intervallo capto praelium committerent, & pugnarent claſſibus. Multae igitur adverſis proris concurrebant, multae ab impulſu vehementi ſubmergebantur: aliae ſibi implicitae pugnabant fortiter, nec facile exſolvebantur. Conſtituti enim in prora alacritatem oſtendebant maximam, tranſilientes in naves alienas, & caedem ibi edentes, captivum quidem duxit nemo. Pro ferreis manibus polypodas magnos, revinctos ſibi invicem injiciebant, qui ſilvam complexi retinerent inſulam. Jactabant vero oſtrea quae ſingula plauſtrum implerent, & jugeri magnitudine ſpongias, iisque ſe invicem vulnerabant.

42. Dux erat alterius claſſis Aeolocentaurus, alterius Thalaſſopotes (*Maris potor*) pugna inter illos exorta, ut videtur, fuerat de praeda. Dicebatur enim Thalaſſopotes greges multos delphinorum Aeolocentauri abegiſſe, quantum audire dabatur cum inclamarent ſibi invicem, & regum nomina appellarent. Tandem vincunt Aeolocentauri *milites*, atque inſulas hoſtium demergunt centum circiter & quinquaginta, tres alias cum ipſis viris capiunt: reliquae remis inhibentes fugiunt. Hi vero aliquo usque eos perſecuti, ſub veſperam converſi ad naufragia, pleraque in ſuam poteſtatem

Τὸ μὲν ϑὴ πρῶτον δύο ἢ τρεῖς ἐωρῶμεν. ὕστερον δ' ἐφάνησαν ὅσον ἑξακόσιοι. καὶ ἀφ-ιστάντες, ἐπολέμουν, καὶ ἐναυμάχουν. πολλαὶ μὲν ϑὴ ἀντίπρωροι συνπράσσοντο ἀλλήλαις, πολλαὶ δὲ καὶ ἐκβληθεῖσαι κατεδύοντο. αἱ δὲ συμπλεχόμεναι, καρτερῶς διηγωνίζοντο, καὶ ϑ' ῥᾳδίως ἀπελύοντο. οἱ γὰρ ἔμπροσϑεν τῶν πρώρας τεταγμένοι, πᾶσαν ἐπεδείκνυντο προθυμίαν, ἐπεμβαίνοντες, καὶ ἀναιροῦντες. ἐζωγρήϑη δὲ οὐδείς. ἀντὶ δὲ χειρῶν σιδηρῶν, πολύποδας μεγάλους ἐκδεδεμένους ἀλλήλοις ἐπερρίπτουν. οἱ δὲ περιπλεκόμενοι τῇ ὕλῃ, κατεῖχον τὴν νῆσον. ἔβαλλον μέντοι καὶ ἐτίτρωσκον ὀστρέοις τε ἀμαξοπληθέσι, καὶ σπόγγοις πλεθριαίοις.

Ἡγεῖτο δὲ τῆ μὲν, Αἰολοκένταυρος, τῆ δὲ, Θαλασσοπότης· καὶ μάχη αὐτοῖς ἐγένετο, ὡς ἐδόκει, λείας ἕνεκα· ἐλέγετο γὰρ ὁ Θαλασσοπότης πολλὰς ἀγέλας δελφίνων τῷ Αἰολοκενταύρῳ ἐμηλακέναι, ὡς ἦν ἀκοῦσαι βοώντων ἀλλήλοις, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν βασιλέων βοώντων. τέλος δὲ, νικῶσιν οἱ τοῦ Αἰολοκενταύρου. καὶ νήσους τε τῶν πολεμίων καταδύουσιν ἀμφὶ τὰς πεντήκοντα, καὶ ἑκατόν· καὶ ἄλλας τρεῖς λαμβάνουσιν αὐτοῖς ἀνδράσιν. αἱ δὲ λοιπαὶ, πρύμναν κρουσάμεναι, ἔφευγον. οἱ δὲ, μέχρι τινὸς διώξαντες, ἐπειδὴ ἑσπέρα ἦν, τραπόμενοι πρὸς τὰ ναυάγια, τῶν πλείστων ἐπεκράτησαν,

ο Ἐκτιβάσταν] Ἐκτιβάτων male *J.* ſ Σπόγγους] Sic etiam eſſe in *J. Fl.* & *H.* notat *M. du S.*

λαίους hoc eod. cap. *J. F. R.*

51. Πῆν ἦν] *Homer*, Il. E. 4. *M. du S.*

54. Ἡ] *P. L.* & Ed. *Junt.* In reliquis αἱ. Alludit ad *Homeri* locum in margine deſignatum; quem Zoilus etiam carpſerat, immerito. (Vid. *Didym.*) *M. du S.*

62. Ἐκβληθῆναι] Qui *diſſolutae* interpretati ſunt, legebant illi forte ἐκλυθῆναι, quod placeret, ſi in libro invenirem. Et fateor, me non habere, qui ἐκβληθῆναι hoc ſenſu dixerit, quo hic opus eſt. Itaque analogiam, & vim τοῦ ἐκ, quam habet etiam intendendi atque augendi, ſecutus ſum. *J. M. G.*

71. Σπόγγους] Corruptam hanc vocem arbitror; ſed quid reponam neſcio. Nec res tanti eſt. *M. du S.*

83. Αἱ δὲ λοιπαὶ πρύμναν κρουσάμεναι] Nimis ſaepe & erudite hoc genus loquendi illuſtratum eſt ab praeclaris ingeniis, quam ut voces poſtremas intelligamus cum Micyllo ſimul & Benedicto *colliſa puppi*. *J. G.*

Ibid. Πρύμναν κρούειν] Imperitiſſime vertitur, *at illae πρύμναν κρουσάμεναι ἔφευγον, reliquae colliſa puppi fugerunt.* Siccine? colliſa puppi poterant fugere? Verte *reliquae remis inhibentes fugerunt.* Quod Graecis πρύμναν κρούειν, hoc Latinis *inhibere remis.* Cum olim fugam molirentur in pugnis navalibus, non converſa navi fugiebant, ſed paullatim euntes ceſſim, & remis inhibentes curſum navis, retro navigabant, ut erudite docuit ὁ πάνυ *J. Frid. Gronovius* lib. IV. Obſervat. cap. ultimo, quem vide. *J. G. G.*

σαν, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἀνείλοντο. καὶ γὰρ ἐκείνων κατέδυσαν νῆσοι οὐκ ἐλάττους τ' ὀγδοήκοντα. ἔστησαν δὲ καὶ τρόπαιον τ' νησομαχίας, ὀπλίτῃ κεφαλῇ τοῦ κήτους μίαν τ' πολεμίων νῆσον ἀναστανρώσαντες. ἐκείνην μὲν οὖν τ' νύκτα περὶ τὸ θηρίον ἠλίσαντο, ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ σπόγγια, καὶ ἐπ' ἀγκυρῶν πλησίον ὁρμισάμενοι. καὶ γὰρ ἀγκύραις ἐχρῶντο· μεγάλαις, ὑαλίναις, καρτεραῖς. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ θύσαντες ὅτι τοῦ κήτους, καὶ τοὺς οἰκείους θάψαντες ἐπ' αὐτῷ, ἀπέπλεον ᾄδοντες, καὶ ὥσπερ Παιᾶνας ᾄδοντες. ταῦτα μὲν τὰ κατ' τ' νησομαχίαν γιγνόμενα.

redegerunt, & receperunt sua, nam ipsorum quoque insulae octoginta non minus submersae fuerant. Statuerunt vero tropaeum pugnae insularis, una insularum hostilium in capite ceti suspensa. Illam igitur noctem circa beluam, revinctis ab ea retinaculis, & jactis circa ancoris, transegere: nam ancoris quoque utebantur magnis, vitreis, validis. Postridie vero re sacra in ceto peracta, sepultisque in eo suis, solverunt laeti, & velut paeanas canentes. Ista sunt circa insularem pugnam gesta.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

VERAE HISTORIAE LIBER SECUNDUS.

Τὸ δ' ἀπὸ τούτου μηκέτι φέρων ἐγὼ τ' ἐν τῷ κήτει δίαιταν, ἀχθόμενός τε τῇ μονῇ, μηχανήν τινα ἐζήτουν, δι' ἧς ἂν ἐξελθεῖν γένοιτο. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἔδοξεν ἡμῖν διορύξασι κατ' τ' δεξιὸν τοῖχον, ἀποδρᾶναι· καὶ ἀρξάμενοι διεκόπτομεν. ἐπειδὴ δὲ προελθόντες ὅσον πέντε σταδίους, οὐδὲν ἠνύομεν, τοῦ ὀρύγματος ἐπαυσάμεθα. τλῶ δὲ ὕλην καῦσαι διέγνωμεν. οὕτω γὰρ ἂν τὸ κήτος ἀποθανεῖν. εἰ δὲ τοῦτο γένοιτο, ῥᾳδία ἔμελλεν ἡμῖν ἔσεσθαι ἡ ἔξοδος. ἀρξάμενοι οὖν ἀπὸ τοῦ ὀραίου, ἐκαίομεν· καὶ ἡμέρας μὲν ἑπτὰ καὶ νύκτας ἴσας ἀναισθήτως εἶχε τοῦ

1 AB hoc inde tempore cum non amplius ferrem illam in ceto vivendi rationem, & commoratione illa gravarer, exeundi aliquam rationem machinabar. Ac primo quidem placuit dextro pariete perfosso aufugere, jamque excidere illud coeperamus. Cum vero ad quinque stadia progressi nihil efficeremus, fodiendi consilio abjecto, incendere silvam statuimus, ita quippe morituram beluam, quo facto facilem nobis futurum exitum. A caudinis igitur partibus initio facto eam incendimus: ac septem dies totidemque noctes non sensit ardorem, octavo autem nonoque

a Γιγνόμενα] Γινόμενα *Fl.* Prius vero est in *J. H. Ald. P. Fr. S.* &c. b Ἀποθανεῖν] Ἀποθανεῖν ἔμελλε *Vorst.* frustra.

88. Κατέδυσαν] Passive accipias necesse est; nam numerus non patitur ut de hostium insulis intelligatur, quod priores interpretes non animadverterant. Sic *Polyaen.* I. p. 77. & passim. *M. du S.*

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ] Inscriptio Scholiorum hic rursus erat ἀληθινῶν διηγημάτων, vid. princ. 1. *VER. HIST.* quam itaque, quia nihil ad rem facit, in Scholiis omisi. *J. F. R.*

10. Ἀποθανεῖν] Nihil opus esse τοῦ ἔμελλε, quod *Vorst.* ingerit, attendenti patebit; satis enim commode ad διέγνωμεν refertur hic infinitivus, & vel sic elegantius, quam si quidquam addatur. Sic fere *Athen.* VI. p. 246. C. Σωκράτους φασὶ — συνόντος ἐξ ἐπιδόσεως τ' πόλεως, ἐς προσαγωγοὺς γελοιασμούς. Ita & *Sallust.* Jug. c. 113. 3. *Dicitur saevum ipse multa agitavisse, ... quae scilicet tacente ipso, occulta pectoris patefecisse.* Plura addere in re nota non libet. At potuit *Vorstii* mens fuisse, ἔμελλεν hic per ellipsin intelligendum, uti mox ἔμελλεν ἔσεσθαι plene enunciatur; tumque nihil contra dico. *J. F. R.*

22. Me-

que aegrotare eum intelleximus : hiabat enim tardius, & si hiaret, ſtatim os claudebat. Decimo undecimoque plane jam ad mortem ſpectabat, atque olebat male. Duodecimo vix tandem animadvertimus, niſi quis illo hiante diſcunearet maxillares, quominus claudere illos poſſet, periculum eſſe, ne incluſi in cadavere una periremus. Itaque ore illius magnis trabibus diſcuneato, navem paravimus, & aqua quam plurima impoſita, & neceſſariis reliquis : gubernaturus autem erat Scintharus. Proxima luce cetus quidem jam erat mortuus.

2. Nos vero extractum navigium, & per dentium interſtitia traductum, ſuſpenſumque e dentibus placide in mare demiſimus. Tum tergo conſcenſo, ſacraque re Neptuno facta, ibidem prope tropaeum commorati triduo, quod malacia eſſet, quarto ſolvimus. Hic in multos de navali illo praelio mortuos incidimus, offendimusque, ac dimenſi corpora cum admiratione ſumus. Ac dies quidem aliquot navigavimus aëre temperato uſi : deinde borea flante vehementi, frigus magnum oritur, a quo totum mare congelatur, non in extremitate modo, ſed in profundum etiam ad trecentos circiter paſſus : ita ut egreſſi per glaciem diſcurreremus. Durante autem ven-

χαύματος· ὀγδόῃ δὲ καὶ ἐννάτῃ συνίεμεν αὐτοῦ νοσοῦντος· βραδύτερον γὰρ ἀνέχασκε· καὶ εἴποτε ἀναχάνοι, ταχὺ συνέμυε. δεκάτῃ δὲ καὶ ἑνδεκάτῃ τέλεον ἀπεψυχρᾶτο, καὶ δυσῳδὲς ἦν. τῇ δωδεκάτῃ δὲ μόγις ἐνοήσαμεν ὡς, εἰ μή τις χανόντος αὐτοῦ ξύλοις στηρίξειε τὰς γομφίους, ὥστε μηκέτι συγκλεῖσαι, κινδυνεύσομεν καλακλειδέντες ἐν νεκρῷ αὐτῷ ἀπολέσθαι· ἔτω δὴ τὸ στόμα [c] μεγάλαις δοκοῖς διερείσαντες, τῷ ναῦν ἐπεσκευάζομεν, ὕδωρ τε ὡς ὅτι πλεῖστον ἐμβαλλόμενοι, καὶ τἄλλα ἐπιτήδεια. κυβερνήσειν δ' ἔμελλεν ὁ Σκίνθαρος· τῇ δ' ὀπιθούσῃ, τὸ μὲν ἤδη τεθνήκει.

Ἡμεῖς δ' ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ ἀπὸ τῶν δεσμάτων ἀφαγαγόντες, ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξάψαντες, ἠρέμα καθήκαμεν ἐς τὴν θάλασσαν· ἐπιβάντες δ' ὀπὶ τὰ πῶτα, καὶ θύσαντες τῷ Ποσειδῶνι, αὐτοῦ καὶ τὸ τρόπαιον, ἡμέρας τρεῖς ἐπαυλισάμενοι, (γνεφία γὰρ ἦν) τῇ τετάρτῃ ἀπεπλεύσαμεν ἔνθα δὴ πολλοῖς τῶν ἐκ τῆς ναυμαχίας νεκροῖς ἀπηντῶμεν, καὶ προσωκέλλομεν. καὶ τὰ σώματα καταμετροῦντες, ἐθαυμάζομεν. καὶ ἡμέρας μὲν τινας ἐπλέομεν, εὐκράτῳ ἀέρι χρώμενοι· ἔπειτα βορέου σφοδρῶς πνεύσαντος, μέγα κρύος ἐγένετο, καὶ [d] ὑπ' αὐτοῦ πᾶν ἐπάγη τὸ πέλαγος, οὐκ ἐξεπιπολῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος, ὅσον ἐς τέτρακοσίας ὀργυίας· ὥστε καὶ ἀποβάντας ἀφεθέειν ὀπὶ τοῦ κρυστάλλου. ὀπιμώσοντος οὖν τοῦ

c Μεγάλαις] Μεγάλοις *Th. Mag.* male. Femin. gen. recte Lucian. Edd. d Ὑπ'] Ἐπ' *Fl.* Nihil mutant *J. H. P. Ald.*

22. *Μεγάλαις δοκοῖς*] Hunc locum in corrupto Codice cum legiſſet *Thomas Magiſter*, incaute ſecutus eſt quam illic inveniebat ſcripturam. Noſtri Codices omnes habent μιγάλαις, recte. *M. du S.*

28. Ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ ἀπὸ τῶν δεσμάτων ἀφαγαγόντες, καὶ τῶν ὀδόντων ἐξάψαντες] Quum vertiſſent alii, *per raritatem dentium educentes & explicantes*, inde Benedictus fecit *deductam & explicatam*. Sed turbatiſſime hic nugantur omnes, & illud explicare nihili eſt. Verte, *per raritates traductam & ad dentes religatam*. Id enim eſt hoc loco ἐξάψαι. Ut in fine praecedentis libelli. ἐκείνῳ δὲ τὸν νῶτα περὶ τὸ δόρυ πολίσαντο, ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ ὅπλα. Et tranſlate in Amoribus, ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἐκατέρωθεν ἐξαψάμενος φέρω. *J. G.*

41. Ἔπαγη] Ridet. At noſtra aetate ſatis jam compertum eſt, mare ipſum ſub Arcto, hibernis totis menſibus, glacie rigere, & vix aeſtivis tutum. *M. du S.*

τῷ πνεύματος. Φέρειν δὲ δυναμένοις, τοιόνδε τι ἐπενοήσαμεν. (ὁ δὲ Ἡ γνώμην ἀποφηνάμενος, ἦν ὁ Σκίνθαρος) σκάψαντες γὰρ ἐν τῷ ὕδατι σπήλαιον μέγιστον, ἐν τούτῳ ἐμείναμεν ἡμέρας τριάκοντα, πῦρ ἀνακαίοντες, καὶ σιτούμενοι τοὺς ἰχθῦς· εὑρίσκομεν δὲ ἀνορύττοντες. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐπέλιπε τὰ ἐπιτήδεια, προσελθόντες, καὶ τὴν ναῦν πεπηγυῖαν ἀναστάσαντες, καὶ μετάσαντες πρὸ θύρης, ἐσυρόμεθα ὥσπερ πλέοντες λείως καὶ προσηνῶς, ὅτι τῷ πάγῳ διολισθαίνοντες. ἡμέρᾳ δὲ πέμπτῃ ἀλέα τε ἦν, καὶ ὁ πάγος ἐλύετο, καὶ ὕδωρ πάντα αὖθις ἐγίγνετο.

Πλεύσαντες δὲ ὅσον τριακοσίους σταδίους, νήσῳ μικρᾷ καὶ ἐρήμῃ προσηνέχθημεν, ἀφ' ἧς ὕδωρ λαβόντες (ἐπελελοίπει γὰρ ἤδη) καὶ δύο ταύρους ἀγρίους καλατοξεύσαντες, ἀπεπλεύσαμεν. οἱ δὲ ταῦροι οὗτοι, τὰ κέρατα οὐκ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἶχον, ἀλλ' ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὥσπερ ὁ Μῶμος ἐξέτασε. μετ' ὀλίγον δὲ εἰς πέλαγος ἐμβαίνομεν, οὐχ ὕδατος, ἀλλὰ γάλακτος. καὶ νῆσος ἐν αὐτῷ ἐφαίνετο λευκὴ, πλήρης ἀμπέλων. ἦν δὲ ἡ νῆσος, τυρὸς μέγιστος, πάνυ συμπεπηγώς, ὡς ὕστερον ἐμφαγόντες ἐμάθομεν, σταδίων εἰκοσιπέντε τὸ μέγεθος· αἱ δ' ἄμπελοι, βοτρύων πλήρεις· ὁ μὴν οἶνον, ἀλλὰ γάλα ἐξ αὐτῆς ἀπεθλίβομεν· ἱερὸν δ' ἐν μέσῃ τῇ νήσῳ ἀνῳκοδόμητο, Γαλατείας τῆς Νηρηίδος, ὡς ἐδήλου τὸ ἐπίγραμμα. ὅσον δὲν χρόνον ἐκεῖ ἐμείναμεν, ὅλον τὸν ἡμῖν καὶ σιτίον ἡ γῆ [a] παρεῖχε, ποτὸν δὲ τὸ ἐκ τῶν βοτρύων γάλα. βασιλεύειν δὲ τύ-

49 to, cum ferre non poſſemus, tale quid excogitamus, conſilii auctore Scintharo. Effoſſo intra aquam ſpecu maximo, triginta in hoc dies manſimus, accenſo igni, in cibo utentes piſcibus, quos inter fodiendum inveniebamus. Deficientibus vero jam neceſſariis, aggreſſi navem gelu firmatam extrahimus, paſſoque velo, vehimur quaſi navigantes levi blandoque motu labentes per glaciem. Quinto inde die aeſtus fit, ſolvitur glacies, in aquam redeunt omnia.

3. Trecenta ferme ſtadia navigaveramus cum delati ſumus ad inſulam parvam ac deſertam. Hic aqua hauſta, jam enim defecerat, confectisque ſagittarum ope ſilveſtribus duobus bubus, rurſum navigavimus. Hi vero tauri non in capite habebant cornua, ſed, quod Momus cenſebat, ſub oculis. Non ita multo poſt in pelagus intramus non aquae illud, ſed lactis. Inſula in eo conſpiciebatur, plena vitibus. Erat autem haec inſula, caſeus maximus plane compactus, uti poſtea edendo experti ſumus, ſtadiorum quinque & viginti magnitudine: vites porro uvis indutae. verum non vinum inde, ſed lac expreſſimus. Aedes in media inſula exſtructa erat Galateae (*Lacteae*). Nereidis, quod indicabat inſcriptio. Quamdiu igitur ibi manſimus, cibum pariter atque opſonia terra nobis praebuit, potum vero lac de uvis. Regnare

a Παρεῖχε] Ὑπῆρχε *Fl.*

49. Πῶς ἀνακαίοντες] Εἶτα βασανίζει, οὐκ ἔμελλεν ὁ πάγος θαλπόμενος τῷ πυρὶ εἰς ὕδωρ αὖθις μεθίστασθαι, καὶ πῶς ἐχὶ * καλακλυσθέντες τίλιον † ἀπωλόμεθα; ἆρα ἀπίθανος ἡ πλάσις ὥσπερ τὸ τῇ φύσει σου πρόσφορον. *V.*

* Καλακλ.] Καλακυσθέντες male in Ed. correxit *Solanus*, nam tamen addens unde.

† Ἀπωλόμεθα] Hoc verbum ut ſuſpectum notaverat idem; conjicio inque eam maluiſſe ἀπωλόμην, vel ἀπωλεῖτο. quod non improbem. *J. F. R.*

52. Προσελθ.] Lege προελθόντες. *M. du S.*

Προσελθόντες] Non dubito quin *Solani* emendatio ſit vera; nam προελθόντες, *prodeuntes* ex illa fovea, meliorem ſenſum praeſtat, quam προσελθόντες *accedentes*;

gnare his regionibus dicebatur Tyro (*Cassae*) Salmonei filia, hunc sibi honorem, postquam hinc discessit, nacta.

τῶν Τ̃ χαρίεσσαν ἀλέγειν Τυρὼ ἡ Σαλμωνέως, μὲ Τ̃ ἐντεῦθεν ἀπαλλαγήν, ταύτην τοῦτο τῶ Ποσειδῶνος λαχοῦσα Τ̃ τιμήν.

4. Morati in insula dies quinque, sexto solvimus, aura quidem nos quadam prosequente, non nisi levibus tamen fluctibus moto mari. Octavo die, non jam lacteo navigantes, sed salso mari & caeruleo, videmus homines multos per mare currentes, omni ex parte nobis similes, corporibus & statura, pedibus solum exceptis; hos enim habent ex subere, a quo nempe etiam appellantur puto Phellopodes (*suberipedes*). Miramur igitur cum videmus, illos non mergi, sed eminentes super fluctus, ac sine metu viam facientes. Atque adeunt nos etiam & Graeca lingua salutant, dicuntque, in suam se patriam Phello (*suberiam*) contendere. Et aliquousque juxta currentes nobiscum iter faciunt: deinde diversi abeunt felicem nobis navigationem precati. Post paullo insulae apparent multae: in proximo ad sinistram Phello, in quam illi festinabant, urbs in magno & rotundo subere aedificata: at e longinquo & dextrorsum magis quinque maximae atque altissimae, in quibus ignis ardebat multus.

Μάναλες δ' ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ πέντε, τῇ ἕκτῃ ἐξωρμίσαμεν, αὔρας μέν τινος προπεμπούσης, λειοκύμονος δὲ ὄσης ἡ θαλάττης. τῇ ὀγδόῃ δὲ ἡμέρᾳ πλέοντες, οὐκέτι ἀφ' ὕδατος γάλακτος, ἀλλ' ἤδη ἐν ἁλμυρῷ καὶ κυανῷ ὕδατι, καθορῶμεν ἀνθρώπους πολλοὺς, ὅτι τῶν πελάγους διαβέοντας, ἅπαντα ἡμῖν προσεοικότας, καὶ τὰ σώματα, καὶ τὰ μεγέθη, πλὴν μόνων Τ̃ ποδῶν· ταῦτα γὰρ φέλλινα εἶχον ἀφ' ὧν δὴ, οἶμαι, καὶ ἐκαλοῦντο Φελλόποδες. ἐθαυμάζομεν οὖν ἰδόντες ἀβαπτίζομένους, ἀλλ' ὑπερέχοντας Τ̃ κυμάτων, καὶ ἀδεῶς ὁδοιποροῦντας· οἱ δὲ καὶ προσήεσαν, καὶ ἠσπάζοντο ἡμᾶς Ἑλληνικῇ φωνῇ, ἔλεγόν τε εἰς Φελλὼ Τ̃ αὐτῶν πατρίδα ἐπείγεσθαι· μέχρι μὲν δή τινος συνοδοιπόρουν ἡμῖν διαβέοντες εἶτα ἀποτραπόμενοι τ̃ ὁδοῦ, εὐόδιόν, εὔπλοιαν ἡμῖν ἐπευξάμενοι. μετ' ὀλίγον δὲ, πολλαὶ νῆσοι ἐφαίνοντο· πλησίον μὲν ἐξ ἀριστερῶν ἡ Φελλὼ, ἐς ἣν ἐκεῖνοι ἔσπευδον, πόλις ὅτι μεγάλη καὶ στρογγύλη Φελλοῦ καλουμένη. πόρρωθεν δὲ, καὶ μᾶλλον ἐν δεξιᾷ πέντε μέγιστοι καὶ ὑψηλότατοι, καὶ πῦρ πολὺ ἀνεκαίετο.

5. Versus proram lata una & humilis, stadiis distans non minus quingentis. Jam vero prope eramus, & aura circa nos spirabat admirabilis, suavis, & odora, qualem Herodotus historicus spirare ait a felici

Κατὰ δὲ Τ̃ πρῷραν, μία πλατεῖα, καὶ ταπεινὴ, σταδίους ἀπέχουσα οὐκ ἐλάττους πεντακοσίων. ἤδη δὲ πλησίον τε ἦμεν, καὶ θαυμαστή τις αὔρα προεπέπνευσεν ἡμᾶς, ἡδεῖα, καὶ εὐώδης, οἵαν φησὶν ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος, ὀσφραίνεσθαι τ̃ εὐδαίμονος Ἀραβίας.

tes; quia tamen Codd. nullis nititur, intactam sivi vulgatam. *J.F.R.*

64. Ὥσπερ ὁ Μῶμος] Lucianus hic alludere videtur ad id quod de Momo scripsit *Aristoteles* de partib. animal. Lib. III. eum naturam incusasse, quod bobus cornua in capite, non in armis potius addiderit; videlicet quod vehementius possent ferire. Id *Lucian.* in Nigr. *G.C.*

Ibid. Μῶμος] Conf. supr. *Nigr.* §. 18. (ex divis. *Hermsterh.* est §. 32.) Et *Hermot.* c. 20. *M. du S.*

78. Τοῦ] Hujus fabulam repete ex Ἐν Δ. XIII. & adde, si lubet, Φιλοπ. c. 6. *M. du S.*

95. Φελλὼ] Nota etiam est φελλὸς Pamphyliae urbs, itemque φελλεὺς mons Atticae &c. Vide *Steph. Byzant.* h. v. *J.M.G.*

96. Σωσοδικέρων] Conf. *Hermot.* c. 13. *M. du S.*

6. Κατὰ δὲ τὴν πρῷραν] Proditum est a veteribus poëtis, esse quasdam in Oceano insulas ad quas post mortem deferuntur eorum animae, qui sancte religioseque vixerint, *Homer. Lucian.* de Luctu. *G.C.*

11. Ἡρόδοτος] *Herodot.* III. p. 123. *M. du S.*

βίας. οἷον γὰρ ἀπὸ ῥόδου, καὶ ναρκίσσου, καὶ ὑακίνθου, καὶ κρίνων, καὶ ἴων, ἔτι δὲ μυρσίνης, καὶ δάφνης, καὶ ἀμπελάνθης, τοιοῦτόν τι ἡμῖν τὸ ἡδὺ προσέβαλλεν· ἡσθέντες δὲ τῇ ὀδμῇ, καὶ χρηστὰ ἐκ μακρῶν πόνων ἐλπίσαντες, κατ' ὀλίγον ἤδη πλησίον τῆς νήσου ἐγιγνόμεθα. ἔνθα δὴ καθεωρῶμεν λιμένας τε πολλοὺς ἐπὶ πᾶσαν ἀκλύστους καὶ μεγάλους, πολλούς τε ἀφυγεῖς ἐξιόντας ῥέοντα ἐς τὴν θάλατταν· ἔτι δὲ λειμῶνας, καὶ ὕλας, καὶ ὄρνεα μουσικά, τὰ μὲν ἐπὶ τῶν ἠιόνων ᾄδοντα, πολλὰ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κλάδων. ἀὴρ δὲ περιῆν ἠρέμα εὐπνους ἐπιπεχύλο τὴν χώραν· καὶ αὖραι δέ τινες ἡδεῖαι ἀφαπτόμεναι, ῥέμα τὴν ὕλην διεσάλευον· ὥστε καὶ ἀπὸ τῶν κλάδων κινουμένων, τερπνὰ καὶ συνεχῆ μέλη ἀπεσυρίζετο, ἐοικότα τοῖς ἐπ' ἐρημίας αὐλήμασι τῶν πλαγίων αὐλῶν. καὶ μὴν καὶ βοὴ σύμμικτος ἠκούετο, ἐ θορυβώδης, ἀλλ' οἷα γένοιτ' ἂν ἐν συμποσίῳ, τῶν μὲν αὐλούντων, ἄλλων δὲ ἐπαινούντων, ἐνίων δὲ κροτούντων πρὸς αὐλὸν, ἢ κιθάραν.

Arabia. Quale enim a roſa, & narciſſo, & hyacintho, & liliis, & violis, myrto praeterea & lauro, atque vitis flore, tam ſuave quiddam *ad nares* nobis accidit. Delectati odore & optima quaeque poſt longos labores dum ſperamus, breviſſimo jam intervallo abſumus ab inſula. Hic & portus videmus multos circum circa tutos a fluctibus & ſpatioſos, fluminaque pellucida placide exeuntia in mare: ad haec prata, & ſilvas, & cantrices aves, tum in litoribus canentes, tum multas in ramis. Aër porro levis & molliter ſpirans circumfuſus regioni erat, atque aurae quaedam ſuaves leni flatu ſilvam motabant. Itaque & a ramis motis, jucunda perpetuaque cantica ſibilabant, ſimilia cantibus qui ab obliquis fiſtulis in loco deſerto redduntur. Sed clamor etiam miſtus exaudiebatur, non ille tumultuoſus; ſed qualis oriatur in convivio, inflantibus aliis tibias, aliis laudantibus, plaudentibus ad tibiam citharamve aliis.

6. Hiſ-

a Τὰ] Ὅτι Ex. Fl. male. Nihil a vulg. abit P.

24. Περιεῖχετο] Ἀντὶ τοῦ ἐπεῖχεν, ἐπέλαφε, ἐπεβάλλετο, ἐπαλλόμενον. V. (ἐπιλύμενον V.)

28. Ἐπῃρμένοις] Quanquam enim vox ſit inſolens, aptiſſima videtur. Verbo ἐπαιρμένοι utitur Ἔρωτ. c. 45. Certe ridicule antea legebatur & vertebatur hic locus; ἐπ' ἐρημίας, *in deſertis*. *M. du S.*

29. Πλαγίων αὐλῶν] Dum quis meliora me doceat, intelligo fiſtulas obliquas *Querpfeiffen* (Belg. dwarsfluiten) ſuſpenſas voti cauſſa a paſtoribus in locis deſertis, ſpecubus, arboribus, quas ſonum aura ſpirante edere, nihil impedit. Tales ſunt apud *Longum Paſtor.* lib. I. p. 5, 19. ubi in antro ἀνέκειντο αὐλοὶ πλάγιοι, καὶ σύριγξες, καὶ κάλαμοι προσευκτήριον ποιμένων ἀναθήματα. plura ibi *Mollius*. *J. M. G.*

Ibid. Βοὴ . .] Hunc etiam locum in depravatiſſimo Codice legerat *Thomas Magiſter*, quem vide in voce ἀθρόον. Noſtri Codices non ἄθρους, ſed ἐ θορυβώδης habent. *M. du S.*

32. Κροτούντων πρὸς αὐλὸν ἢ κιθάραν] Non debuit verti *ad tibiam vel citharam ſaltant*; neque enim κροτεῖν eſt ſaltare: & certe erat quoque modulatus plauſus. Utique & in Pſeudomanti κυμβάλοις κροτοῦντα interpretatur Benedictus *cymbala pulſantem*, ſine mentione ſaltandi; & in Saltatione κροτοῦντα τε προσέτι ἐ ἀπαίσιον ἀπρεπεῖς ἄτους ἐπιβοῶντα reddidit *applaudens & laudibus indecentiſſimis acclamans*. *J. G.*

39. Περιπλόοις] Angl. ἐπεπόλοις. *J. B.*

Περιπλ.] A. P. L. S. A. Impreſſi vero omnes ἐπεπλόοις, ante S. quae recte mutavit. *M. du S.*

44. Ὁ Κρὴς Ῥαδάμανθος] Rhadamanthus Lyciae Rex, filius Jovis ex Europa Minois & Aeaei frater, vir juſtiſſimus. Vid. *Virg.* VI. Æn. *G. C.*

47. Αἴαντα] Occubuit ad Trojam, ut ſcribunt *Sophocles* in Ajac. & *Dictys* Cretenſ. in Hiſtor. *G. C.*

49. Καλλιγραφεῖτο] Leve admodum eſt vitium, quod tamen inquinat editiones omnes, ut mirum a tot editoribus non eſſe ſublatum: In omnibus enim extat καλλιγραφεῖτο δὲ αὐτῷ pro ἐκαλλιγραφεῖτο, quod puer videat. *J. G. G.*

Ἐκαλλιγραφεῖτο] In omnibus antea legebatur, καλλιγραφεῖτο. & ſane ſic paſſim apud hunc *Prometh.* fin. Ibid. c. 4. f. Νεκρ. Δ. XXVII. & Μνημ. c. 19. eodem modo, quo hic in impreſſis. Sic & Fab. *Aeſop.* Delect. Fab. X. vitioſe; & *Aeſop.* Fab. 72. & apud *Damoſth.* c. Mid. p. 409. A. *M. du S.*

Καλλιγραφεῖτο] *Solanus* cum Cl. *Graev.* ſentiens ἐκαλλιγρ. ſcri-

6. Hiſce omnibus dum demulcemur allabimur, firmataque in portu navi, exſcendimus, relictis in ea Scintharo cum duobus ſociis. Progreſſi per pratum floridum, in praeſidiarios litorisque cuſtodes incidimus, qui roſeis nos coronis vinctos, duriſſimum hoc apud illos vinculum eſt, ad principem abduxere, a quibus in via audivimus, hanc eſſe beatorum qui vocantur inſulam, imperitare in ea Rhadamanthum. Jam deducti ad illum, quarti ſtetimus in ſerie eorum qui judicandi erant.

7. Primum judicium erat, de Telamonio Ajace, utrum par ſit eum verſari cum Heroibus nec ne? Accuſabatur autem hoc nomine, quod furioſus fuiſſet, atque ipſe manus ſibi intuliſſet. Tandem cum multa *utrinque* dicta eſſent, pronunciavit Rhadamanthus, *Jam quidem helleboro poto traderetur Hippocrati Coo Medico, in poſterum ubi reſipuiſſet, convivio adhiberetur.*

Τούτοις ἅπασι κηλούμενοι, κατήχθημεν. ὁρμισάμενοι δὲ τὴν ναῦν ἀπεβαίνομεν, τὸν Σκίνθαρον ἐν αὐτῇ, καὶ δύο τῶν [b] ἑταίρων ἀπολιπόντες. προϊόντες δὲ ἅμα λειμῶνα εὐανθῆ, ἐντυγχάνομεν τοῖς φρουροῖς καὶ [c] περιπόλοις· οἱ δὲ δήσαντες ἡμᾶς ῥοδίνοις στεφάνοις, ὅτι μὴ μέγιστος πας' αὐτοῖς δεσμός ἐστιν, ἀνήγον ὡς τὴν ἀρχοῦσαν· παρ' ὧν δὴ καθ' ὁδὸν ἠκούσαμεν, ὡς ἡ μὲν νῆσος εἴη τῶν Μακάρων προσαγορευομένων, ἄρχοι δὲ [d] ὁ Κρὴς Ῥαδάμανθυς. καὶ δὴ ἀναχθέντες ὡς αὐτὸν, ἐν τάξει τῶν δικαζομένων ἐστημεν τέταρτοι.

Ἦν δὲ ἡ μὲν πρώτη δίκη, εἰ Αἴαντος τοῦ Τελαμῶνος, εἴτε χρὴ αὐτὸν συνεῖναι τοῖς ἥρωσιν, εἴτε καὶ μή· [e] καλήγορείτο δὲ αὐτῷ, ὅτι μεμηνώς, καὶ ἑαυτὸν ἀπεκτόνοι· τέλος δὲ, πολλῶν ῥηθέντων, ὁ Ῥαδάμανθυς ἀπεφαίνετο, νῦν μὲν αὐτὸν φάρμακα τῷ ἑλλεβόρῳ, ὕστερον δὲ σωφρονήσαντα, μετέχειν τοῦ συμποσίου.

Δευ-

b Ἑταίρων] Ἑτέρων male *Ern. Fl.* Nihil mutat P. H. *J. P.* &c. *c* Περιπόλους] Sic A. L. P. *S. A.* & *Ald.* Περιπλόους Edd. cett. *d* Ὁ Κρὴς] Ὀκρὴς male *El.* *e* Καλήγορείτο] Sic Edd. omnes. Ἐκαλήγορείτο vulg. *Graev.* male.

37. Εἰσιθοῦς] Γράφεται ἰσιάθητος (leg. ἰσιαθοῦτος, ut in C. exſtat.)

ſcribendum eſſe etiam in marg. *Junt.* notavit. Ego vero cur neutri obſecundem, dicam. Miror autem Cl. *Graev.* tam confidenter dicentem, vel puerum videre *ἐκαλήγορείτο* ſcribendum. Ego certe & plures mecum id non videbunt. Meruiſſet ſaltem probari illud *ἐκατηγ.* An enim non cogitavit Vir ſummus, verbum eſſe compoſitum, ideoque augmentum in medio potius locum habere? (quamvis ejusmodi compoſita interdum initio, interdum utrobique augeri noverim.) Quin *ἐκατηγορείτο*, etſi Lexica fine auctoritate adferunt *ἐκατηγόρησε*, mihi potius ſuſpectum eſſet; nam *Thucyd.* Atticae puritatis norma optima I. 95. p. 63. pr. καὶ ἡ ἀδικία πολλὴ κατηγορεῖτο αὐτῷ. Iterum ibid. paullo poſt. κατηγορεῖτο δὲ αὐτῷ ἐχ ὕβρεως Μήδους, καὶ ἰδίως σαφέστατον εἶναι. Sic nec imperfect. act. gerit augmentum in fronte ap. *Ælian.* V. H. III. 29. λελεῖπτο κατηγόρει. Idem XII. 12. ἐσφαιροῦτο — τὸ δὲ σφάλμα κατηγόρει αὐτῷ. Nec aoriſt. id habet ap. eumd. I. 34. πάντα ἀκριβῶς κατηγόρησε. Adde *Herodian.* VI. 9. §. 1. τῷ τε Μαξιμίνου — κατηγόρει & ter quater alibi. Omnino igitur vulgata erat ſervanda, etiamſi forte alibi *ἐκατηγορεῖτο* inveniretur. Nec tamen abjectum eſſe augmentum dixeris, ut in *Zeux.* §. 10. προτάλιζον pro *ἐπροτάλιζον* quod in nonnullis temporibus, maxime in plusquam perf. paſſiv. etiam in ſoluta oratione ſaepe fieri, ut *πεποίηλτο* pro *ἐπεποίηλτο*, *διδήκεισαν*, pro *ἐδεδήκεισαν* diximus ad 1. *Ver. Hiſt.* c. 13. Ita & *Jungerman.* ad *Long. Paſt.* p. 220. *εὔχοντο* & *ηὔχοντο* promiſcue ſcribi, aliaque ſimilia docet; & fruſtra illud *εὔχοντο*, quod ap. *Long.* III. p. 94. editum conſpicitur, in *ηὔχοντο* mutari, obſervat. Immo quia *κατηγόρει* & *κατηγόρησε* locis ab *Solano* citatis, Noſter ubique dixit, tanto minus debebat id nunc mutare; quin & reliqua ejus teſtimonia contra ipſum faciunt. Et Cl. *Graev.* ad mort. Dial. XXVII. §. 7. f. ad verba *ἑαυτῷ κατηγόρει φθόνος* aliquid commentatus, ibi tamen de addendo augmento, etſi tempus impeſ. & ibi eſt, nihil dixit. *J. F. R.*

51. Νῦν μὲν αὐτὸν πίομεν τῷ ἑλλεβόρῳ] *Th. Mag.* v. πίομαι. *Mod. S.* Sed ἑλλεβόρῳ adſpirate apud *Thomam* invenio. *J. F. R.*

Δευτέρα δὲ ἦν κρίσις ἐρωτικὴ, Θησέως καὶ Μενελάου περὶ τῆς Ἑλένης ἀγωνιζομένων, ποτέρῳ αὐτῶν χρὴ συνοικεῖν. καὶ ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐδίκασε Μενελάῳ συνεῖναι αὐτῷ, ἅτε καὶ τοιαῦτα πονήσαντι, καὶ κινδυνεύσαντι τοῦ γάμου ἕνεκεν· καὶ γὰρ αὐτοῦ Θησεῖ καὶ ἄλλας εἶναι γυναῖκας, τήν τε Ἀμαζόνα, καὶ τὰς τοῦ Μίνω θυγατέρας.

Τρίτη δ' ἐδικάσθη περὶ τροεδρίας, Ἀλεξάνδρῳ τε τῷ Φιλίππου, καὶ Ἀννίβᾳ τῷ Καρχηδονίῳ. καὶ ἔδοξε προέχειν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ θρόνος αὐτῷ ἐτέθη πρὸς Κῦρον τὸν Πέρσην, τὸν πρότερον.

Τέταρτοι δ' ἡμεῖς προσηλθομεν. καὶ ὁ μὲν ἤρετο, τί παθόντες, ἔτι ζῶντες ἱερᾶς χωρίου ἐπεβαίημεν· ἡμεῖς δὲ πάντα ἐξῆς διηγησάμεθα. ὅτε δὲ μέλας ἡσάμων ἡμᾶς, ὅτι πολὺν χρόνον ἐσκέπτετο, καὶ τοῖς συνέδροις ἐκοινοῦτο περὶ ἡμῶν. συνέδρευον δὲ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Ἀριστείδης ὁ δικαίος, ὁ Ἀθηναῖος. ὡς δ' ἔδοξεν αὐτῷ, ἀπεφήνατο, τὸ μὲν πολυπραγμοσύνης καὶ τὸ ἀποδημίας, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, δῦναι τὰς εὐθύνας, τὸ δὲ νυνὶ, ῥητὸν χρόνον μείναντας ἐν τῇ νήσῳ, καὶ συνδιαιτηθέντας τοῖς ἥρωσιν, ἀπελθεῖν. ἔταξε δὲ καὶ τὴν προθεσμίαν τὸ ἀποδημίας, μὴ πλεῖον μηνῶν ἑπτά.

8. Alterum erat amatorium judicium, Theſeo & Menelao de Helena contendentibus, cum utro ea habitare deberet? judicavitque Rhadamanthus, *Illam eſſe cum Menelao, qui tantarum illius cauſſa tot laborum, periculorum tot, ſubiiſſet. Etenim Theſeo alias eſſe mulieres, Amazonem illam, & Minois filias.*

9. Tertia cauſſa judicata eſt de loco antiquiore inter Alexandrum Philippi & Hannibalem Carthaginienſem, & primas deberi, viſum eſt, Alexandro, ac ſella ei poſita juxta Cyrum majorem Perſam.

10. Quarti nos admoti ſumus. Atque ille quidem interrogat, *Qua re impulſi, vivi adhuc ſacram regionem ingreſſi eſſemus?* Nos vero omnia deinceps enarramus. Sic vero nobis ſecedere aliquantum juſſis, diu conſiderat, ſuisque cum aſſeſſoribus de nobis communicat. Aderant autem illi in conſilio tum alii plures, tum Ariſtides juſtus Athenienſis. Cum vero viſum ipſi eſſet, pronunciavit, *Curioſitatis quidem & profectionis poenas nos, ubi mortui fuiſſemus, daturos: jam vero dicto tempore in inſula morati, & convictu Heroum uſi, abiremus.* Conſtituit autem etiam diem commorationis, ne plus ſeptem menſibus *maneremus.*

11. Hinc

a Μίνω] Sic *Fl.* aliaeque recte. Μίνως *F.* & *H.* b Οὗτος] Edd. omnes. Οὗτος melius *Selan.* conjicit.

63. Περὶ προεδρ.] Conf. *Dial. mort.* XII. pr. *M. du S.*

66. Παρὰ Κῦρον τὸν Πέρσ.] *Th. Mag.* v. Παρὰ. *M. du S.*

71. Οὗτος] Sic lego pro ὅτε, quod in omnibus hic reperio. *M. du S.*

86. Πύλαι πᾶσαι μονόξυλοι κινναμώμινοι] Benedictus *porta ex ſolo cinnamomi ligno.* Item infra, *ut non monoxylam navim ſolido ex ligno conflatam.* Quae verſiones quam ſint abſurdae, docet ipſe, quum ſtatim βαμοὶ μονόλιθοι vertit *ex uno lapide.* Id enim vult: iſta non eſſe compoſita ex fruſtis, ſed ex una trabe & ſegmento arboris tam magnae exſecta. *F. G.*

94. Πηχῶν ἑκατὸν βασ.] Vid. ſupra *Caſtpl.* c. 16. *M. du S.*

98. Πύλαις] Πύλαι, ἔρυγμα, ἰσθμὸς. Ἐπὶ τῶν πολεμίων τιθέμενον. *Ariſtoph.* Schol.] *Verſt.* Vid. Ἱππ. c. 6. *M. du S.*

99. Ἐσθῆτι] Si priſtinam verſionem reſpicias, quae habebat: *Utuntur autem veſtibus purpureis*, &c. ſtatuas ἐσθῆτι legendum, ut referatur ad πορφύρους. Sed ut conſtructio ſic evadat facilior, ſenſus tamen erit deterior; nam nihil adeo mirum foret, ſi veſtes tantum purpureae dicantur; ſed magis mirum, aranearum telas ipſas eſſe purpureas; quales lanas aevo aureo promittit *Virg.* Ecl. IV. 45. *Sponte ſua ſandyx paſcentes veſtiet agnos*, & quae praecedunt. Ait igitur Lucianus: *pro veſtitu utuntur aran. telis per ſe purpureis.* Interim, ſi a colore receſſeris, hodie non adeo mirum, veſtes ex aranearum telis poſſe confici, quum noſtra memoria id in Galliae experimenti cauſſa factum ſit. *F. F. R.*

7. Ὁμοιότητα] Angl. ὁμιλίαν τινα. Aliam tamen lectionem ſequutus eſt Interpres. *F. B.*

Ibid. Εἰ γοῦν μὴ ὀψ.] Deſcribit eleganter umbras apud

11. Hinc ſua ſponte defluentibus coronis liberati in urbem introducti ſumus, ad beatorum convivium. Haec urbs tota aurea: moenia circumpoſita Smaragdina: portae ſeptem ex uno ſingulae trunco elaboratae cinnamominae: ſolum urbis, quodque intra muros terrae eſt, eburneum: templa omnium deorum e beryllo gemma aedificata, & altaria in iis maxima, ex una gemma amethyſtina, in quibus hecatombas faciunt. Circum urbem fluit amnis unguenti pulcherrimi, cujus latitudo centum cubitorum Regiorum; profunditas ea, ut facile ſit natare. Balnea ſunt illis aedes magnae, vitreae, cinnamomo vaporatae. Verum pro aqua in ſoliis ros calidus.

12. In veſtitu utuntur aranearum telis tenuibus, purpureis. Corpora ipſi non habent, ſed tactum effugiunt, carnis expertes, figuram ſolam & ſpeciem oſtendunt, ac licet corpora non habeant, tamen ſtant, moventur, ſapiunt, vocem emittunt. Et omnino videtur nuda quodammodo anima illorum obverſari, ſimilitudinem quandam induta corporis. Niſi enim tetigerit aliquis, non convincatur, corpus non eſſe id

Τὐντεῦθεν αὐτομάτων ἡμῖν τῆς στεφάνων ἀπορρυέντων, ἐλελύμεθα, καὶ εἰς τ πόλιν ἠγόμεθα, c εἰς τὸ τ Μακάρων συμπόσιον. 8 αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις πᾶσα χρυσῆ, τὸ δὲ τεῖχος ἀπείκασται σμαράγδινον. πύλαι δὲ εἰσὶν ἑπτὰ πᾶσαι μονόξυλοι d κινναμώμιναι. τὸ μέντοι ἔδαφος τ πόλεως, καὶ ἡ ἐντὸς τῦ τείχους γῆ, ἐλεφαντίνη. ναοὶ δὲ πάντων θεῶν βηρύλλε λίθε ᾠκοδομημένοι, καὶ βωμοὶ ἐν αὐτοῖς μέγιστοι, μονόλιθοι, ἀμεθύστινοι, ἐφ' ὧν ποιῦσι τὰς ἑκατόμβας. ἀπὸ δὲ τῆς πόλεως, ῥεῖ ποταμὸς μύρε τῦ καλλίστε, τὸ πλάτος πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν, 9 βάθος δὲ, ὥστε νεῖν εὐμαρῶς. λυτρὰ δὲ ἔστιν αὐτοῖς, οἶκοι μεγάλοι, ὑάλινοι, τῷ κινναμώμῳ ἐγκαιόμενοι. ἀντὶ μέντοι τῦ ὕδατος, ἐν ταῖς πυέλοις δρόσος θερμή ἐστιν.

Ἐσθῆτι δὲ χρῶνται, ἀραχνίοις λεπτοῖς, 10 πορφύροις. αὐτοὶ δὲ σώματα μὲν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ' e ἀναφεῖς καὶ ἄσαρκοί εἰσι, μορφὴν δὲ καὶ ἰδέαν μόνον ἐμφαίνουσι. καὶ ἀσώματοι ὄντες, ὅμως ἔν ἐστασι, καὶ κινῦνται, καὶ 11 φρονῦσι, καὶ φωνὴν ἀφιᾶσι. καὶ ὅλως ἔοικε γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῆς περιπολεῖν, τινὰ τῦ σώματος f ὁμοιότητα περικειμένη. εἰ γῶν μὴ ἅψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶ-

c Εἰς] Καὶ εἰς Fl. ſola. d Κιναμω.] Κιναμο. F. & Fl. Κιναμο. B2. & P. Κιναμο. S. H. & Ald. Eadem varietas mox iterum occurrit. e Ἀναφεῖς] Al. male ἀφανεῖς. Coll. Noſtrae Edd. tamen recte in vulgatam conſpirant. f Ὁμοιότητα] Ὡραιότητα A. P. & marg. AIW. Nil mutant Edd.

85. Αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις] * Εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς ὅ γέρος ἔοικεν ἁγίους προφήτας ἀλληγορίζειν, ἐφ' οἷς † ἔστι περὶ τ Ἱερουσαλὴμ οὐ ἐχάτας ἱερὰς συνοικοδομεῖσθαι ἀλληγορικῶς Διάλογ. V.

2. Ἀναφεῖς] Γρ. ἀφανεῖς. G.

* Ad aliena verba antea referebatur hoc Scholium, duce Cod. V. quod & notae Clar. J. Clerici anſam dedit; quam, quia jam hujus loci non eſt, omiſimus. Adi modo Apocal. XXI. 10. & ſeqq. ut quam haec illis ſimilia ſint, videas. M. du S.

† Οὗτος] Οὕτως Edit. Cler. Sed ἔστι recte in V.

pud inferos, poſſe quidem eas non tangi, habere tamen corpora valde ſubtilia, quae non tam corpora ſint, quam corporis inſtar. ſed interpretes non recte intellexerunt hunc locum: Καὶ ὅλως ἔοικε γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τινὰ δὲ τῦ σώματος ὁμοιότητα περικειμένη· εἰ γῶν μὴ ἅψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. Vertunt: *In ſumma videtur eorum anima nuda circumvagari, ſimilitudine corporis circumdata. Ac niſi quis tetigerit, non poſſe deprehendere non eſſe corpus, quod videt. Nam ſunt ut umbrae rectae, non nigrae.* Latina verſio εἰ γῶν μὴ ἅψαιτο, longe a Graecis verbis abit, quae ſic erant transferenda: *Licet igitur quis attingere nequeat, non tamen convincat non eſſe corpus, quod videtur. Sunt namque tanquam umbrae rectae, non nigrae.* Videntur enim, licet non tangantur. J. G. G.

9. Βαθὸς

εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. εἰσὶ γὰρ ὥσπερ σκιαὶ ὀρθαὶ, ἀ μέλαιναι γηράσκῃ δὲ οὐδεὶς, ἀλλ' ἐφ' ἧς ἂν ἡλικίας ἔλθῃ, τοιαύτῃ μένει· ἀ μὲν οὐδὲ νὺξ παρ' αὐτοῖς γίγνεται, οὐδ' ἡμέρα πάνυ λαμπρά· ἀλλὰ καθάπερ τὸ λυκαυγὲς ἤδη πρὸς ἕω, μηδέπω ἀνατείλαντος ἡλίου, τοιοῦτον φῶς ἐπέχει τὴν γῆν. καὶ μέντοι καὶ ὡρῶν μίαν ἴσασι τὸ ἔτος· αἰεὶ γὰρ παρ' αὐτοῖς ἔαρ ἐστὶ, καὶ εἷς ἄνεμος πνεῖ ὁ Ζέφυρος.

quod videt: sunt enim quasi umbrae erectae non nigrae. Senescit nemo, sed qua aetate huc venerit, ea manet. Verum neque nox apud illos est, neque dies plane clara. Sed quale est mane diluculum sole nondum exorto, talis lux terram obtinet. Unam etiam modo anni tempestatem norunt. Semper enim apud illos ver est, & unus flat ventus, Zephyrus.

Ἡ δὲ χώρα, πᾶσι μὲν ἄνθεσι, πᾶσι δὲ φυτοῖς ἡμέροις τε καὶ σκιεροῖς τέθηλεν· αἱ μὲν γὰρ ἄμπελοι δωδεκάφοροί εἰσι, καὶ κατὰ μῆνα ἕκαστον καρποφοροῦσι· τὰς δὲ ῥοιὰς, καὶ τὰς μηλέας, καὶ τὴν ἄλλην ὀπώραν, ἔλεγον μὲν εἶναι τρισκαιδεκάφορον· ἑνὸς γὰρ μηνὸς τοῦ παρ' αὐτοῖς Μινῴου, δὶς καρποφορεῖν. ἀντὶ δὲ πυροῦ, οἱ στάχυες [a] ἄρτους ἑτοίμους ἐπ' ἄκρου φύουσιν, ὥσπερ μύκητας. πηγαὶ δὲ περὶ τὴν πόλιν ὕδατος μὲν πέντε καὶ [b] ἑξήκοντα, καὶ τριακόσιοι, μέλιτος δὲ ἄλλαι τοσαῦται, μύρου δὲ πεντακόσιαι, μικρότεραι μέντοι αὗται· καὶ πόλαμοι γάλακτος ἑπτὰ, καὶ οἴνου ὀκτώ.

13. Regio floribus omnibus, plantisque tum manſuetis tum umbroſis viret. Vites quidem duodecies feraces, menſibus ſingulis fructum ferunt. Punicas vero arbores, & malos, & reliquas autumni copias, dicebant etiam ter & decies ferre, bis nempe uno menſe, qui Minous apud illos eſt. Pro tritico ſpicae panes jam paratos in ſummo producunt, velut fungos. Fontes circa urbem aquae quinque & ſexaginta ſupra trecentos, mellis totidem alii, unguenti autem quingenti, hi tamen minores; fluvii lactis ſeptem, & octo vini.

Τὸ δὲ συμπόσιον, ἔξω τῆς πόλεως πεποίηται, ἐν τῷ Ἠλυσίῳ καλουμένῳ πεδίῳ· λειμὼν δέ ἐστι κάλλιστος, καὶ περὶ αὐτὸν ὕλη παντοία, πυκνὴ, βλαστάνουσα τὰς καλαμιώνας, καὶ στρωμνὴν μὲν ἐκ τῶν ἀνθέων ὑποβέβληνται. παρέχουσι δὲ καὶ ἀφέρουσιν ἕκαστα οἱ ἄνεμοι, πλὴν γε τοῦ οἰνοχοεῖν. τοῦτο γὰρ οὐδὲν δέον, ἀλλ' ἔστι δένδρα περὶ

14. Coenatio extra urbem ſtructa eſt, in eo qui vocatur campus Elyſius. Eſt autem pratum pulcherrimum, & circa illud ſilva varia, denſa, accumbentibus umbram faciens: ſtragula de floribus ſubjecta habent: miniſtrant omnia, & huc illuc ferunt venti, praeterquam quod vinum non infundunt: hoc enim nihil opus eſt; ſed ſunt

a Ἄρτους ἑτ.] Ἄρτον ἕτοιμον Schol. b Ἑξήκοντα] ζ'. Fl. male, pro ξ'. Cum vulgata noſtra facit H. & P. &c.

12. Οὐδὲ νύξ] Εἰς τὰ ὑπὸ Θουλὼν περιλεγόμενα ἐπισκῆπται. V.

26. * Ἄρτον ἕτοιμον] Τὸ ἐξαγαγὼν ἄρτον ἀπὸ τῆς γῆς Ἀμφιμυδῆν. V.

38. Διακονοῦνται] Εἰς τὰ περὶ Ἐρεχθέως περιλεγόμενα τῆς Ἀσσυρίου Ἀμφίπολοι. V. (Vid. Philoſtr.)

* Ἄρτον ἕτοιμον] Sic pro ἄρτους ἑτοίμους quod in noſtris libris eſt, V. Codex. M. du S.

9. Σκιαὶ ὀρθαὶ] Umbrae aliae in libero loco ſtantis hominis humi jacere ac trahi videntur: hae, inſtar hominis ipſius, erectae. Aliae defectu lucis, h. e. natura ſua nigrae; hae coloratae tum carnis colore tum veſtium. Caeterum ita recte me interpretatum poſt alios hunc locum arbitror, licet aliter ſummo viro videatur. J. M. G.

10. Οὐ μέλαιναι] Non ſicut noſtrae, jacentes & nigrae,

ſunt arbores circa coenationem vitreae, magnae, de vitro pellucidiſſimo. Porro fructus harum arborum ſunt pocula varia figuris & magnitudinibus. Cum igitur advenit aliquis in coenationem, decerptum unum alterumque poculum ſibi apponit: at illa ſtatim vini plena fiunt, & ſic bibunt. Pro coronis, luſciniae & aves aliae cantrices, ex vicinis pratis flores roſtris lectos, inſtar nivis in eos ſpargunt cum cantu ſupervolantes. Unguentis perfunduntur hunc in modum. Denſae nubes bibunt e fontibus ac fluvio unguentum, deinde imminentes coenationi, placide urgentibus ventis, tanquam tenuem rorem demittunt.

15. In coena muſicae vacant & cantibus. Canuntur ipſis Homeri maxime carmina. Et adeſt ipſe quoque & cum illis epulatur, accumbens ſupra Ulyſſem. Chori puerorum ſunt & virginum. Ducunt eum concinuntque Eunomus Locrus, & Lesbius Arion, & Anacreon, & Steſichorus. Etenim hunc quoque apud illos vidi, jam reconciliata illi Helena. Hi vero cum canere deſierunt, alter chorus procedit cycnorum, hirundinum, ac luſciniarum: & ubi hi quoque cecinerunt, tum ſane ſilva tota fiſtulis quaſi ſuccinit, ventis ducibus.

τὸ συμπόσιον ὑάλινα, μεγάλα, τὰ μεγαλύτατα ὑάλου· ὁ καρπὸς δ' ἔστι τούτων τῶν δένδρων, ποτήρια παντοῖα καὶ τὰς καλασκευὰς, καὶ τὰ μεγέθη. ἐπειδὰν οὖν παρίῃ τις εἰς τὸ συμπόσιον, τρυγήσας ἓν ἢ καὶ δύο τῶν ἐκπωμάτων καθίστηθ), τὰ δὲ αὐτίκα οἴνου πλήρη γίγνεται· ἔστω μὲν πίνουσιν. ἀντὶ δὲ τῶν στεφάνων, αἱ ἀηδόνες, καὶ τἄλλα τὰ μουσικὰ ὄρνεα, ἐκ τῶν πλησίον λειμώνων τοῖς στόμασιν ἀνθολογοῦντα, καταπίπτει αὐτοὺς μετ' ᾠδῆς ἐπιπετόμενα, καὶ μὴν καὶ μυρίζουσι ᾠδί· νεφέλαι πυκναὶ ἀναστάσασαι μύρον ἐκ τῶν πηγῶν, καὶ τῷ πολαμῷ, καὶ ἐπιστᾶσαι ὑπὲρ τὸ συμπόσιον, ἠρέμα τῶν ἀνέμων ἐπιθλιβόντων, ὕουσι λεπτὸν, ὥσπερ δρόσον.

Ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ, μουσικῇ τε καὶ ᾠδαῖς σχολάζουσιν· ᾄδει δὲ αὐτοῖς τὰ Ὁμήρου ἔπη μάλιστα, καὶ αὐτὸς δὲ πάρεστι, καὶ συνευωχεῖται αὐτοῖς, ὑπὲρ τὸν Ὀδυσσέα κατακείμενος. οἱ μὲν οὖν χοροὶ ἐκ παίδων εἰσὶ, καὶ παρθένων· ἐξάρχουσι δὲ, καὶ συνᾴδουσιν, Εὔνομός τε ὁ Λοκρὸς, καὶ Ἀρίων ὁ Λέσβιος, καὶ Ἀνακρέων, καὶ Στησίχορος· καὶ γὰρ καὶ τοῦτον παρ' αὐτοῖς ἐθεασάμην, ἤδη τὴν Ἑλένης αὐτῷ διηλλαγμένης. ἐπειδὰν δὲ ἅπαυσωνται ᾀδοντες, δεύτερος χορὸς παρέρχεται ἐκ κύκνων, καὶ χελιδόνων, καὶ ἀηδόνων· ἐπειδὰν δὲ καὶ ἅπαυσωσι, τότε δὴ πᾶσα ἡ ὕλη ἐπαυλεῖ, τῶν ἀνέμων καταρχόντων.

Mé-

c Τρυγήσας] Τρυγίσας *J.* Τρυγήσας recte aliae. d Γίγνεται] Γίνεται *Fl.*

grae, ſed corporibus veris, ſi ſoliditatem excipias, ſimiles. *M. du S.*

13. Ὀπώραι] (ὀπώρα λέγεται ἡ χλοιώδη τὸν καρπὸν ἔχουσα, οἷον δωρακίνια, μῆλα ἀππίδια, δαμασκηνὰ, καὶ ὅσα μὴ ἔχει ἔξωθεν τι ξυλῶδες. *Conſtant. Γεωπ.* L. X.) *Vorſt. M. du S.*

50. Στόμασιν] Parum concinne hoc quidem, niſi cum Ariſtophanis Socrate ὑρθοπυγίῳ facias canentes. *M. du S.*

63. Εὔνομος] Muſicus is clarus, cujus hiſtoriolam lege, quam narrat in Προτρ. *Clemens Alexand.* ſub ipſum initium, de cicada chordae fractae vicem ſubeunte. *M. du S.*

64. Στησίχορος] Poëta propter Helenae vituperationem oculis captus, non prius, niſi placato palinodia oblaeſo numine, videre potuit. *Lucian.* Macrob. *G. C.*

66. Ἑλένης] In Helenam poëma inclementius ſcripſerat, ob quod a Caſtore & Polluce luminibus orbatus, cantata rurſus palinodia viſum recepiſſe fertur. Vid. *Philoſtr.* VI. 245. & *Plat.* in *Phaedro*; adde *Iſocrat.* Ἑλ. ἐγκ. p. 329. *M. du S.*

Μέγιστον δὲ δὴ πρὸς εὐφροσύνην ἐκεῖνο ἔχουσι· πηγαί εἰσι δύο [a] πρὸ τοῦ συμποσίου, ἡ μὲν, γέλωτος, ἡ δὲ, ἡδονῆς· ἐκ τούτων ἑκατέρας, πάντες ἐν δεξιᾷ τὴν εὐ-
χίας πίνουσι, καὶ τὸ λοιπὸν ἡδόμενοι, καὶ γελῶντες διάγουσι.

Βούλομαι δὲ εἰπεῖν καὶ τῶν ἡμιθέων ὧν τινας παρ' αὐτοῖς ἐθεασάμην. πάντας μὲν τοὺς ἡμιθέους, οἱ τοὺς ἐπὶ Ἴλιον στρατεύσαν-
τας, πλήν γε δὴ τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος. ἐκεῖνον δὲ μόνον ἔφασκον ἐν τῷ τῶν ἀσεβῶν χώρῳ κολάζεσθαι· βαρβάρων δὲ, Κῦρόν τε ἀμφοτέρους, οἱ τὴν Σκύθην Ἀνάχαρσιν, οἱ τὸν Θρᾷκα Ζάμολξιν, οἱ [b] Νομᾶν τὸν Ἰταλιώτην, καὶ μὴν καὶ Λυκοῦργον τὸν Λακεδαιμόνιον, καὶ Φωκίωνα, οἱ Τέλλον, τοὺς Ἀθηναίους, οἱ τοὺς σοφούς, ἄνευ Περιάνδρου· εἶδον δὲ οἱ Σωφρονίσκου τοῦ Σωφρονίσκου διαλεγόμενα μὲν Νέ-
στορι καὶ Παλαμήδει· περὶ δὲ αὐτὸν ἦσαν Ὑάκινθός τε ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ ὁ Θεσπιεὺς Νάρκισσος, καὶ [c] Ὕλλας, καὶ ἄλλοι καλοί. καί μοι ἐδόκει ἐρᾶν τοῦ Ὑακίν-
θου· τὰ πολλὰ δ' ὧν [d] ἐκεῖνον διήλεγχεν. ἐλέγετο δὲ χαλεπαίνειν αὐτῷ ὁ Ῥαδάμαν-
θυς, καὶ ἠπειλῆσθαι πολλάκις ἐκβαλεῖν

16. Maximum & illud ad hilaritatem *adjumentum* habent, *quod* fontes ſunt duo, circa coenationem, riſus alter, alter vero voluptatis, e quorum altero in ipſo convivii principio bibunt, & quod ſupereſt jucunde & cum riſu agunt.

17. Dicere jam volo, nobilium hominum quos apud illos viderim. Semideos quidem omnes, & qui ad Ilium pugnarunt, praeter Locrum Ajacem: illum ſolum dicebant in loco impiorum dare poenas. Barbarorum vero Cyrum utrumque, & Scytham Anacharſin, & Zamolxin Thracem, & Numam Italum: ac praeter hos Lycurgum Lacedaemonium, & Phocionem ac Tellum Athenienſes, & Sapientes, Periandro excepto. Vidi etiam Socratem Sophroniſci F. ſermones caedentem cum Neſtore & Palamede. Circa illum erant Hyacinthus Lacedaemonius, & Theſpienſis Narciſſus, & Hylas, & pulchri alii. Et videbatur mihi amare Hyacinthum: multa ſane illum redarguebant. Dicebatur autem iratus illi Rhadamanthus, & ſaepe minatus eſſe, de inſula ſe illum ejecturum, ſi

[a] Πρὸς] Sic A. & P. Περὶ Edd. priores. [b] Νουμᾶν] Ex *Solani* emendat. Νομᾶν enim Edd. [c] Ὕλλας] Sic *Fl. H. J. P. Ald.* &c. [d] Ἐκεῖνον διήλ.] Ἐκείνῳ διελέγετο *Vorſt.* emendat, ut infra c. 23. f. Edd. noſtrae nihil mutant.

79. Ἐθεασάμην] Κατὰ νοῦν τὸ ἐθεασάμην. *V.*

73. Πρὸ] Angl. ποτί. *J.B.*
Πρὸ] Ex Angl. & P. reliqui enim περὶ habent, vitioſe. *M. du S.*
Πρὸ] Infra vero cum dativo, hac ipſa Diſſert. c. 33. pr. πηγαὶ δύο ποτοῦ ταῖς πύλαις. *J. F. R.*

80. Ἡμιθέους] Semidei non integri Dii neque homines; ſed altero parente divino, altero humano: aut ſemidei ratione virtutis. *Tertullianus* quatuor Gentilium deorum differentias fuiſſe ſcribit, quorum quidam ſelecti & majorum gentium dii vocati ſunt, quidam Semidei & Heroes, quidam Medioximi, & quidam Semones. G. C.

81. Λοκρ. Αἴαντος] Ob violatam ab eo Caſſandram. *M. du S.*

85. Νουμᾶν] Omnes, quotquot vidi, libri Νομᾶν. Sed vide Ἀποφθ. c. 8. & Μαχρόβ. c. 8. *M. du S.*

87. Τέλλον] Vide Ἔκστασ. c. 10. & *Plut.* *M. du S.*

88. Ἀνὸ Περ.] Aut quia tyrannus; aut potius quia calamitates domeſticas tam inique tulit, ut, aegritudine inde contracta, deceſſerit; quod ſapientis non eſt. At ſi *Aelianum* audias, duo Periandri fuerunt, ſapiens alter, alter tyrannus; *Var. Hiſt.* XII. 35. Sed foede corruptus locus eſt ille *Aeliani*. Fuere quidem duo Periandri, ſed uterque tyrannus; ſapiens hic Corinthi, Ambraciae vero alter ille. Vide *Diog. Laërt.* p. 25. & *Menag. not.* p. 36. Qui *Periandrum* VII. ſapientibus annumerari nolunt, *Epimenidem* pro eo reponunt. (Vid. *Plut.* Solon. 154, 2.) *Plato* vero *Eudoxum*, teſte *Diog. Laërt.* 7. F. ſed in Protag. 206. F. ubi ſapientes Plato recenſet. *Eudoxus* ille non compa-

pet.

ſi nugas agere pergeret, & nollet diſſimulatione omiſſa convivari. Plato ſolus non aderat, ſed dicebatur ipſe quoque civitatem habitare a ſe confictam, eaque forma reipublicae, eisque, quas ſcripſiſſet, legibus uti.

18. Ariſtippus quidem & Epicurus, primas hic ferebant, ſuaves homines, & gratioſi, & convivae commodi. Aderat etiam Aeſopus Phryx, quo ut ſcurra ridiculario utuntur. Verum Sinopenſis Diogenes ita mutavit mores, ut Laida duxerit meretricem, ebriusque ſaepe ad ſaltandum conſurgat, & vinolentas nugas agat. Stoicorum aderat nemo: dicebantur enim adhuc adſcendere arduum illum virtutis collem. Audiebamus etiam de Chryſippo, non prius illi fas eſſe inſulam ingredi, quam elleboro quartum uſus eſſet. Academicos vero dicebant velle quidem venire, ſed ſuſtinere ſe adhuc, & conſiderare: neque enim hoc ipſum illos percipere, an inſula talis ſit. Alioquin etiam Rhadamanthum ex Scythia, Phluaria, & nolentem abire concessam libertatem, in Platonis solum habitare, & in ea, quam ipse finxerat, republica, & legibus, quas ipse scripserat, vivere.

Οἱ μὴν ἀμφ' Ἀριστίππου τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, ἡδεῖς τε ὄντες, καὶ κεχαρισμένοι, καὶ συμποτικώτατοι. παρῆν δὲ καὶ Αἴσωπος ὁ Φρύξ. τούτῳ δὲ ὅσα καὶ γελωτοποιῷ χρῶνται. Διογένης μὲν γε ὁ Σινωπεὺς, τοσοῦτον μετέβαλε τὸν τρόπον, ὥστε γῆμαι Λαΐδα τὴν ἑταίραν, ὀρχεῖσθαί τε ἐνίοτε μέθης πολλάκις ἀνιστάμενον, καὶ παροινεῖν. τῶν δὲ Στωϊκῶν, οὐδεὶς παρῆν· ἔτι γὰρ ἐλέγοντο ἀναβαίνειν τὸν τῆς ἀρετῆς ὄρθιον λόφον. ἠκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, ὅτι οὐ πρότερον αὐτῷ θύραζε ἔξεστι τῆς νήσου βῆναι, πρὶν τὸ τέταρτον ἑαυτὸν ἐλλεβορίσῃ· τοὺς δὲ [f] Ἀκαδημαϊκοὺς ἔλεγον ἐθέλειν μὲν ἐλθεῖν, ἐπέχειν δ' ἔτι, καὶ διασκέπτεσθαι· μηδὲ γὰρ αὐτὸ τοῦτο πως καταλαμβάνειν, εἰ καὶ νῆσός τις τοιαύτη ἔστιν. ἄλλως τε, καὶ τὸν ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, οἷον

[e] Τούτῳ] Τούτων male *Fl.* Τούτῃ reliqq. & P. [f] Ἀκαδημαϊκούς] Sic *J. H. Fl. P.* &c. Ἀκαδημιακούς. *Coll.*

12. Τῶν δὲ Στωϊκῶν . . .] Οἷα φὴς περὶ Στωϊκῶν, ἄνδρωτε; *G.*

17. Τοὺς δὲ Ἀκαδημαϊκούς] Οὐκ ἀκριβῶς ἔσχατον τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς τοῖς Ἐφεσίοις συνάπτει Λουκιανός. *V.* (συνάπτειν, Λουκιανέ. *Coll.*)

ret. Immo Diogenes ipſe 10. D. *Myſona* ibi pro *Periandro* a Platone ſuffectum obſervat. Vere itaque cenſet *Menagius* priorem Diogenis locum ſcioli eſſe gloſſema, quod in textum abſurde receptum eſt. Vide notas ejus ad utrumque locum, unde multa ex antiquis Scriptoribus habes, quae ad catalogum illum VII. Sapientum ſpectant. *M. du S.*

Ἀνὰ Περιάνδρου] Periander inſula beatorum excidit haud dubie, quod tyrannus eſſet, & oppreſſam ſervitute Corinthum teneret. *J. M. G.*

89. Ἀδολεσχοῦντα μὴ Νίσορος] Quod optabat in ultimis ſermonibus ſuis, a Platone in Apologia & Xenophonte ſervatis. *J. M. G.*

10. Ὅτι γῆμαι Λαΐδα] Serio accepit *Menagius* (ad *Diog. Laërt.* p. 138. D. E.) quod nolim a tanto viro factum. Jocoſe enim haec Lucianus, quia a nuptiis abhorruiſſe traditur Diogenes. Vid. *Diog. Laërt.* 144. E. & 150. E. ἐρωτηθεὶς ποῖόν καιρῷ δεῖ γαμεῖν; ἔφη, τοὺς μὲν νέους μηδέπω, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. & 155. B. ἔλεγε δὲ ἐκ κακῶν εἶναι δεῖν τὰς γυναῖκας. γάμον μηδὲ ὀνομάζων, ἀλλὰ τὴν πειθαρχίαν τῇ πειθάρχῃ συνεῖναι. *M. du S.*

16. Τέταρτον . . . ἐλλεβ.] Vide ſupra *B. πραϑ.* c. 23. & Ἑρμ. c. 86. *M. du S.*

Ibid. Ἑλλεβορίσῃ] Confer ſupra *Hermot.* c. ult. *F. G.*

17. Ἀκαδημαϊκούς] Analogia videtur ſuadere ſcribendum ἀκαδημιακούς. Verum prius ex uſu obtinuit, pluraque hujus ſcripturae exempla citat *Steph.* in Theſ. qui etiam obſervat *μιτάθεσιν* vocalium in hoc adjectivo factam. Et quia numerus Exemplarium longe major, non hic modo, ſed ubique in Luciano vulgatam confirmat, non mihi dubium eſt, hanc ſcripturam eſſe veram. *J. F. R.*

οἶμαι, κρίσιν ἐδεδοίκεσαν, ἅτε καὶ τὸ κριτήριον αὐτοὶ ἀπορρήτους. πολλοὺς δὲ αὐτῶν ἔφασκον ὁρμηθέντας ἀκολουθεῖν τοῖς ἀφικνουμένοις, εἶτα ναυθείας δὲ ἀπολείπεσθαι, μὴ καταλαμβάνοντας, καὶ ἀναστρέφειν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ.

Οὗτοι μὲν οὖν ἦσαν [a] ἀξιολογώτατοι τῶν παρόντων. τιμῶσι δὲ μάλιστα τὸν Ἀχιλλέα, καὶ μετὰ τοῦτον, Θησέα. περὶ δὲ συνουσίας καὶ ἀφροδισίων ὕστερον φρονοῦσι· μίσγονται μὲν ἀναφανδὸν, πάντων ὁρώντων, καὶ γυναιξὶ, καὶ ἄρσεσι, καὶ οὐδαμοῦ τοῦτο αἰσχρὸν αὐτοῖς δοκεῖ· μόνος δὲ Σωκράτης διώμνυτο, ἢ μὴν καθαρῶς πλησιάζειν τοῖς νέοις· καὶ μέντοι πάντες αὐτοῦ ἐπιορκεῖν καλεγίγνωσκον. πολλάκις γοῦν ὁ μὲν Ὑάκινθος, ἢ ὁ Νάρκισσος, ὡμολόγουν, ἐκεῖνος δὲ ἠρνεῖτο· αἱ δὲ γυναῖκες εἰσὶ πᾶσαι κοιναὶ, καὶ οὐδεὶς φθονεῖ τῷ πλησίον, ἀλλ' εἰσὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι· καὶ οἱ παῖδες δὲ παρέχουσι τοῖς βουλομένοις, οὐδὲν ἀντιλέγοντες.

thi, puto, judicium metuunt; qui ipsum judicandi instrumentum sustulerint. Multos vero illorum, narrabant, impetu capto sequi eos qui veniant *in insulam*, sed ignavia quadam deficere ante quam assequantur, & de media via reverti.

19. Hi quidem igitur eorum qui aderant maxime commemorabiles. Maximo autem in honore habent Achillem, & post hunc, Theseum. De coitu & rebus venereis ita sentiunt. Miscent corpora publice, & in conspectu omnium, cum mulieribus pariter & cum maribus, & nequaquam malum hoc illis videtur. Solus Socrates dejerabat, se caste accedere ad juvenes: sed omnes peierare illum judicabant. Saepe enim Hyacinthus aut Narcissus fatebantur; at ipse negabat. Mulieres vero communes omnes, neque invidet quisquam viro alteri, sed hac in re maxime sunt Platonici. Praebent etiam pueri volentibus, nihil repugnantes.

20. Duo

[a] Ἀξιολογ.] Λογιώτατοι Cod. *Fl.* Nihil mutant Edd. praeter *Fl.* quae ἀξιολογιώτατοι.

35. Ἢ μὲν] Ἀντὶ τοῦ ὄντως. *V.*

26. Καταλαμβάνοντ.] Καταλαμβάνοντας illud pertinet ad ἀκαταληψίαν Academicorum; itaque *comprehendendi* verbo usus essem: si illud de eo quoque dici posse sciviſſem, qui secutus alterum, tandem assequitur. Neque enim hic de fure, aut servo fugitivo sermo est, sed de viatoribus vel currentibus in stadio: ubi *assequendi* verbum domicilium quasi habet, quod tamen ipsum etiam ad illam mentis facultatem transfertur, qua *comprehendere* dicimur, quae plane intelligimus. *J. M. G.*

28. Ἦσαν ἀξιολογώτατοι] Flor. λογιώτατοι. *J. B.*

34. Διώμνυτο..] Vide quae nos supra ad B. πρασ. c. 16. in eam rem attulimus. *M. du S.*

40. Τοῦτο] Pro κατὰ vel ἀφ' τοῦτο. Vid. supra T. I. *Nigrin.* §. 27. *J. F. R.*

48. Αὐτοὺς] Necessaria videtur *Vorstii* emendatio, scribentis αὐτοὺς. Ratio in promtu est. Quis enim ferat nescire sese dicentem, quod tamen uno halitu enarrans inducitur? Absit autem ut, post *Leonem Allatium* aut *Cressollium* (uter enim horum hoc asseverarit non satis certo annotavimus) hic id agamus, ut Babylonium non fuisse Homerum demonstremus. Non enim mente captis scribimus. Vid. AG. X. 1733. Chium fuisse vult *Simonides* apud *Steph.* in Lyric. p. 119. *M. du S.*

Αὐτοὺς μὲν] Recepta lectio, αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖ, nimis aperte contradicit his, quae statim sequuntur. Plane indubium mihi est, dedisse Lucianum αὐτοὺς, quod refertur ad ζητοῦντας seu disputantes, syneſi non abstrusa nec difficili. Certe sic interpretatus sum. *J. M. G.*

Αὐτοὺς μὲν ἀγν.] Cl. *Gesneri* emendatio adeo est necessaria, ut eam recipere etiam invitis libris nihil dubitarim. Sed & *Vorstius* in marg. sic emendarat, & Cod. *Pell.* correctionem firmat. Cl. *La Croze* adscripserat ἴσασιν legendum; quod etsi praestat vulgatae, tamen non satis planum reddit sensum. *J. F. R.*

49. Κολοφώνιον] Non dubitavi secundam syllabam contra Edd. correptam dare; quia non modo *Strabo* ita ubique scribit. Vid. ejus L. XIV. p. 952. vel 643. ubi ter quater occurrit; sed & quia poëtis corripitur, ut in saepe ab aliis adducto versu ex A. Gell. III. XI. quem tamen paullo aliter exhibet *Anthолog.* IV. 2. quae sic: Ἑπτὰ πόλεις διερίζουσιν περὶ ῥίζαν Ὁμήρου. Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφὼν, Σαλαμὶς, Χίος, Ἄργος, Ἀθῆναι. *J. F. R.*

57. Κατὰ

20. Duo nondum aut tres dies praeterierant, & accedens ad Homerum poëtam cum ambobus esset otium, tum reliqua ex eo quaesivi, tum unde esset? dicens illud maxime apud nos in hunc diem disputari. At ille ajebat, *illos ignorare, cum hi Chium, Smyrnaeum alii, multi Colophonium putent: se vero*, dicebat, *Babylonium esse, & apud cives non Homerum vocari, sed Tigranem: deinde cum obses* (Homerus) *apud Graecos esset, nomen mutasse.* Ad haec de versibus illius rejectis interrogabam, num scripti ab ipso essent? atque ille suos esse omnes confirmavit. Damnabam itaque Zenodoti & Aristarchi Grammaticorum frigidas disputationes. Ad haec cum satis respondisset, rursus interrogavi, *cur tandem*

Οὔπω δὲ δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι διελελύθεισαν, κ᾽ προσελθὼν ἐγὼ Ὁμήρῳ τῷ ποιητῇ, σχολῆς ὔσης ἀμφοῖν, τότε ἄλλα ἐπυνθανόμην, κ᾽ ὅθεν εἴη, [b] λέγων τοῦτο μάλιστα παρ᾽ ἡμῖν [c] εἰσέτι νῦν ζητεῖσθαι· ὁ δὲ [d] αὐτὸς μὴ ἀγνοεῖν ἔφασκεν· οἱ μὲν γὰρ, Χῖον, οἱ δὲ Σμυρναῖον, πολλοὶ δὲ [e] Κολοφώνιον αὐτὸν νομίζουσιν. εἶναι μέντοι ἔλεγε Βαβυλώνιον, κ᾽ τοῦτό γε τοῖς [f] πολίταις, οὐχ Ὅμηρον, ἀλλὰ Τιγράνην καλεῖσθαι· ὕστερον δὲ ὁμηρεύσας παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλάξαι τὴν προσηγορίαν. ἔτι δὲ κ᾽ περὶ τῶν ἀθετουμένων στίχων ἐπηρώτων, εἰ ὑπ᾽ ἐκείνου εἰσὶ γεγραμμένοι· κ᾽ ὃς ἔφασκε πάντας αὐτοῦ εἶναι. [g] καταγίνωσκον δὴ τῶν ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον κ᾽ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν τὴν πολλὴν ψυχρολογίαν· ἐπεὶ δὲ ταῦθ᾽ ἱκανῶς ἀπεκεχρίμην, πάλιν αὐτὸν ἠρώτων, τί δήποτε ἀπὸ τῆς μηνίδος τὴν ἀρχὴν ἐποιήσατο,

[b] Λέγων τοῦτο] Nihil mutant *Coll.* & Edd. [c] Εἰσέτι] Εἰσί—τι *J. H. Fl.* Ceterae recte, ut edidi. [d] Αὐτὸς] Sic *Pell.* Αὐτὸς Edd. absurde, οὐκ, ὅσους ante ἀγνοεῖν addit Cod. L. [e] Κολοφώνιον] Sic *Anon.* ap. *Pell.* Κολοφώνιον enim Edd. [f] Πολίταις] *Alii* πλείοις *Coll.* Prius habent *J. Fl. H. P.* [g] Κατεγίνωσκον] Sic *Fl.* & *P.* Κατεγίγνωσκον *J.* & *H.*

46. Λέγων τ. μ.] Γρ. λέγων τοῦτο μάλιστα. *G.*

51. Τοῖς πλείοις] Γρ. τοῖς πολίταις. οὐχ Ὅμηρος. *G.*

57. Καταγίνωσκον] Σημειοῦ δὲ τὴν σύνταξιν, τὸ δὲ γινώσκω γενικῇ συντάσσεται. οἷον καταγινώσκω σου τῆς φλυαρίας. ὁ δὲ Θ αἰτιατικὴν ἀπαιτεῖ. καταγίνωσκον τὴν ψυχρολογίαν. ἤτοι ὧν Ἀττικῶς ὁ συντάξας. αὐτοὶ δὲ κ᾽ ἐπὶ ἄλλων ποιοῦσι τοῦτο φιλοῦσι ποιεῖν τῇ κοινῇ ὁ ἐναντιοῦται συνηθείᾳ. ἢ τὸ καταγινώσκω αὐτὶ τοῦ γελῶ ἢ λοιδορῶ ἐλήφθω. *V.*

* Ἐπιτιμῶντος] Ἐπιτιμῶντον male Ed. *Clen.*

57. Καταγίνωσκον] Non verum est quod *Scholiast.* ait, ab Atticismo nostrum recessisse, quando hoc verbum cum accusativo construit; nec hi enim duplicem genitivum semper adhibent. Ecce *Thucyd.* VI. c. 61. p. 417. Οἱ δ᾽ Ἀθηναῖοι ἐμοὶ μὲν δίκη θάνατον κατέγνωσαν αὐτοῦ τε Θ τῶν μετ᾽ ἐκείνου. *Aristoph.* Eq. vers. 1357. Εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταύτῃ τὴν δίκην. Quod tamen & condemnandi notione capiendum ibi Scholiastes monet, id exponens: Εἰ μὴ κατακρινεῖτε Θ καταδικάσετε. Plura *Steph.* ex *Demosth.* aliisque in Thes. append. T. I. p. 1854. Sed si apud Lucian. pro simplici *cognosco* accipere velis, licet; nam & sic fere *Aristoph* Eq. vers. 46. Οὗτος καταγνοὺς τῷ γήφοντος τοὺς τρόπους. Etsi paullo plus valeat, quam simplex, ut *Bisetus* ibi monet, dicens: Καταγνοὺς, θεωρήσας. ἔστιν ἡ κατὰ μὲν καταμαθὼν Θ αἰσθόμενος· πρὸς ἔμφασιν δὲ πλείονα ἴσχει τὸ μαθών. &c. quae ap. eum fis vide. *J. F. R.*

58. Ζηνόδοτον] Aristarchus notissimus. *Zenodotus* Bibliothecae Alexandrinae primus praefuit. *Suid.* *M. du S.*

61. Μήνιδος] Immerito hic Homerum fugillat, quod *iram Achillis* initium suo poëmati fecerit: palam enim est Iliada legenti, eam rem in toto poëmate agi, ut rectissime id *argumentum* esse dixeris. Quod non intelligentes e nostris quidam imperiti & barbari prorsus homines, *Rhapsodias* cum audiunt antiquis dicta Homeri poëmata, nec quid ea vox sit, nisi ex vernaculo idiomate assequi valentes, varia sibi fingunt & dissoluta carmina, nullo consilio judiciove a coeco mendicabulo temere effusa, in unum tandem corpus consarcinata, aut potius a fatuis hominibus & prorsus rudibus collecta, *Poëma heroicum* nunc audire. Qui, si cum Luciano haec ludentes effutirent, venia forsan digni putandi sint. At serio id agunt, ut quae ipsi prae imperitia, nisi Latine versa, intelligere non possunt, aliis contemtui sint & deridiculo. Horum

σαλο, καὶ εἶπεν ὅς, ὅτως ἐπελθεῖν αὐτῷ, μηδὲν ἐπιτηδεύσαντι. χρὴ μὴν καὶκεῖνο ἐπεθύμουν εἰδέναι, εἰ πρωτέραν ἔγραψε τὴν Ὀδύσσειαν ἢ Ἰλιάδα, ὡς πολλοὶ φασιν· ὁ δὲ ἠρεῖτο· ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ δὴ αὐτῷ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γάρ, ὥστε οὐδὲ πυνθάνεσθαι ἐδεόμην· πολλάκις δὲ καὶ ἄλλοτε τοῦτο ἐποίουν, εἴ ποτε αὐτὸν σχολὴν ἄγοντα ἑώρων. προσιὼν γάρ τι ἐπυνθανόμην αὐτοῦ, καὶ ὃς προθύμως πάντα ἀπεκρίνετο, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν δίκην, ἐπειδὴ ἐκράτησεν· ἦν γάρ τις γραφὴ κατ' αὐτοῦ ἀπενηνεγμένη ὕβρεως ὑπὸ Θερσίτου, ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐν τῇ ποιήσει [a] ἔσκωψε, καὶ ἐνίκησεν Ὅμηρος, Ὀδυσσέως συνηγορεῖντος.

Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους τούτους ἀφίκετο καὶ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, ἑπτάκις ἀλλαγείς, καὶ ἐν τοσούτοις ζώοις βιοτεύσας, καὶ

ab ira Achillis *initium* carminis *fecisset?* Et ille, *ita sibi temere in mentem venisse.* Etiam illud scire volebam, prioremne scripsisset Ulyssëam Iliade, ut multi referunt? negabat. Caecum enim non fuisse, quod ipsum quoque de illo narrant, statim sciebam. Utebatur enim oculis: ut nec interrogatione opus esset. Saepe etiam alias hoc faciebam, si quando otiosum illum viderem, ut accedens ipsum interrogarem aliquid: atque ipse promte ad omnia respondebat, in primis secundum judicium cum vicisset. Erat enim dica illi scripta injuriae, a Thersite, quod contumelioſe in ipsum lusisset in carmine: vicitque Homerus, caussam illius una agente Ulysse.

21. Iisdem temporibus Pythagoras etiam Samius advenit, septies mutatus, vita in totidem acta animalibus, perfectisque tot ani-

a Ἔσκωψε] Ἔσκωψε male Edd. plurimae. Ἔσκωψε recte L. B2. & S.

66. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν] Ἱστορεῖ γὰρ τοῦτο Ἡρόδοτος ἐν τῷ * περὶ τοῦ Ὁμήρου βίου. V.

* Περὶ] Aberat in Edit. Nec magno opere requirerem; sed quia adest in Cod. V. inserere non dubitavi. J. F. R.

rum ego temeritatem audaciamque, & pulcherrimarum rerum ignorationem summam, cum *sui seculi* suarumque rerum admiratione conjunctam Boilaeis compescendam exagitandamque relinquo. *M. du S.*

64. Εἰ πρωτέραν] Hac de controversia acutissimum vide *Longini* judicium c. VIII. π. ὕψους. *M. du S.*

66. Ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γάρ, ὥστε οὐδὲ πυνθάνεσθαι ἐδεόμην] Vertunt: *ipsum vero caecum non esse, quod etiam dicunt, mox cognovi: vidi enim; itaque veritus sum percontari.* Sed an ἑώρα, est, *vidi?* an οὐκ ἐδεόμην, est, *veritus sum?* Minime. Quare in hunc modum debebant: *Caecum vero non fuisse, quod ipsum etiam de eo dicunt, ilico cognovi: videbat enim, adeoque rogare opus non erat.* *H. V.*

Ibid. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν] *Cicero* tamen Tusc. Disp. V. c. 39. *Homerum coecum induxit*, scribens: *Traditum est etiam, Homerum coecum fuisse. At ejus picturam, non poëtin, videmus. Quae regio, quae ora, qui locus Graeciae, quae species formaque pugnae, quae acies, quod remigium, qui motus hominum, qui ferarum, non ita expictus est, ut quae ipse non viderit, nos ut videremus, effecerit?* nam quamvis Pictori comparetur Homerus, ex sequentibus tamen adparet, Ciceronem eum coecum facere; quod etiam confirmatur exemplo Tiresiae coeci vatis, quem ilico subjungit Cicero. Vid. notam *Davisii*, quem consulendum Cl. *Hemst.* in marg. *Graevianae* Ed. indicarat; ubi is *Brod.* Misc. V. 9. & *Scholiasten* Lucian. ad T. 2. p. 17. (i. e. ad *Somn. s. Gall.* ad verba τυφλὸς αὐτὸς ὤν) id cum Luciano negantem citat; nec non *Vellej. Pat.* qui L. I. 5. ait: *Homerum, si quis coecum genitum putat, omnibus sensibus orbus est.* Non igitur plane negat Vellejus Homerum coecum fuisse; sed ab nativitate id calamitatis ei obtigisse negat: cum prae senio visum amisisse dici queat, quod & illi, quos *Davis.* citat, voluere. Vide etiam not. *Boecleri* ad Vellej. p. 38. Ed. *Burm.* Coecum autem fuisse *Davisius* nullo modo dubitat; quod sub Demodoci persona semet ipsum describere credatur ap. *Max. Tyr.* Diss. XXII. nec ego dubito, si casu aut senio id contigisse dixeris, ut *Brod.* l. c. ex *Herodoto*, *Pausan.* in Messen. & Tzetze probat; nam ab nativitate coecum statuere absurdum videtur; quum peregrinatio ad varios hominum mores, cultum, regionumque & urbium situm, quarum ingentem nobis catalogum reliquit, cognoscenda, praecipuum ejus fuerit studium. Quod autem ab statuariis desumitur argumentum, qui eum oculis captum finxerint, id admodum incertum mihi videtur; nam aut vulgarem hi rumorem secuti sunt,

animae circuitibus. Erat vero dextro toto latere aureus. Illud quidem judicatum eſt, eum verſari ſecum : hoc vero dubitabatur, utrum Pythagoram vocare an Euphorbum oporteret. Venit & Empedocles, circum uſtulatus, & toto aſſatus corpore. Neque tamen, quantumvis multis verbis ſupplicaret, receptus eſt.

22. Procedente tempore certamen inſtabat, quae Thanatuſia (*Mortualia*) apud illos vocantur. Praeſidebant Achilles, Theſeus ſeptimum. Reliqua longum fuerit dicere : ſumma capita rerum enarrabo. Lucta vicit Carus Heraclides, victo in certamine de hac corona Ulyſſe. Pugilatus aequa laus fuit Arei Aegyptii, qui Co-

ἐκτελέσας τ̃ ψυχῆς τὰς πλείους· ἦν δὲ χρυσοῦς ὅλον τὸ δεξιὸν ἡμίτομον. καὶ ἐκρίθη μὲν συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς, ἐνεδιάζετο δὲ ἔτι, πότερον Πυθαγόραν ἢ Εὔφορβον αὐτὸν ὀνομάζειν χρή. ὁ μέντοι Ἐμπεδοκλῆς, ἦλθε μὲν ἐπὶ θύραις, καὶ τὸ σῶμα ὅλον ἀπεπεμμένος· ἀπῆλθε μὲν παρεδέχθη γε, καίτοι πολλὰ ἱκετεύων.

Προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, ἐνέστη ὁ ἀγὼν, τὰ παρ' αὐτοῖς Θανατήσια. ἠγωνοθέτει δὲ Ἀχιλλεὺς τὸ πέμπτον, καὶ Θησεὺς τὸ ἕβδομον. τὰ μὲν δὴ ἄλλα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν· τὰ δὲ κεφάλαια τ̃ πραχθέντων διηγήσομαι. πάλιν μὲν ἐνίκησε ὁ Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους, Ὀδυσσέα περὶ τοῦ στεφάνου παλαγωνισάμενος. πυγμὴ δὲ ἴση ἐγένετο Ἀρείου τε τοῦ Αἰγυπτίου, ὃς ἐν Κορίνθῳ τέθα-

b Κᾶρος] Sic *B2. J. H.* & *P.* cum *A.* Ceterae Κάρες. Κάπρος *Palm.* Κάμηνος *Grom.*

sunt, aut non ſatis differentiae inter videntem ac coecum eſt in illorum arte ; ſolent enim marmoreae effigies oculorum orbes ac pupillam raro exprimere, quorum circuli quum ſulcis aliquantum excavatis deſcribendi ſint, id totam faciem deformat, & maligniores, ut ſic dicam, oculos exhibet, quam ſi exterior tantum eorum ambitus ſolus efformetur. *J.F.R.*

72. Μετὰ τ. δ.] Sic lego pro κατὰ, quod in omnibus libris eſt. *M. du S.*

74. Θυρσίτου] *Hom.* Il. B. 212. *M. du S.*

75. Ἔσχαψε] L. *B2.* & *S.* In reliquis prave ἔσκαψε. *M. du S.*

81. Χρυσοῦς ὅλον τὸ δεξ.] De femore Pythagorae aureo vid. ſupra T. I. *Vit. auct.* §. 6. Neque hic putes χρυσοῦς in χρυσοῦν mutandum ; eſt enim ſolita ellipſ. τῦ κατὰ. *aureus erat femur*, pro *ad femur*. Etſi hic *totum dextrum latus* pro femore dicit. *J.F.R.*

83. Εὔφορβον] Trojanus fuit adoleſcens Panthi filius, fratris Hecubae, teſte *Hom.* Il. 17. Lege *Laërt.* in Pythag. & *Ovid.* L. XV. Met. *G.C.*

86. Πανταμύης] Sic infra in *mort. Peregr.* §. 37. ἀπὸ τ̃ δίκαμα ἀπταμύου γίγνεται ἰχθύς. Sed in praef. temp. mox c. 29. & ſupr. in *Necyom.* *J.F.R.*

89. Θυατειρίοις] Eccere! Vir optime caeteroquin de literis Graecis meritus hunc feſtum diem, eamque celebritatem *Graecias ſuae feriatae* inſeruit. O lepidum caput! Mirum ni *Paradiſus Socratis*, & *ſympoſium* in ejus *Attica* alicubi locum habeant. Sapit *Posterus*, qui cum caetera excerperet, expunxit. *M. du S.*

93. Πάλιν μὲ ἐνίκησε Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους] *Lucta vicit Carus Heraclides.* Sic vertit Interpres. Nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium. Rurſus hoc loco legendum eſt Κάπρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους. *Caprus poſt Herculem primus*, de quo ſupra fuſe diximus. *J.G. a P.*

Ibid. Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους] Quem hic interpretem probabimus? In *Baſileenſi* editione vertunt : *Carus qui ab Hercule ſtabat*, ſatis lepida captatione ; ac ſi Graeca eadem foret conſtructio, quae Latina ; & ſcilicet in hoc certamine componebantur partes, quibus plurimi continebantur, & alii ab hoc ſtabant, alii ab illo. Ridicule omnino. Benedictus : *Carus Heraclides*, quod propius ad genium ſermonis Graeci. Sed nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium, inquit *Palmerius*. Quaſi vero Lucianus huc introduxerit talem in terris celebrem luctatorem : immo quis egregius luctator ille Ulyſſes ? ex quo alterius adverſario patet prorſus ratiocinationem *Palmerii* non procedere : multo minus, ut ὁ ἀφ' Ἡρακλέους poſſit reddi, *poſt Herculem primus*, quidquid de Capro ſuo ſolliciti ſit. Opinor optime adnotaſſe patrem Κάρωνα. Non agitur de luctatore ; agitur de heroibus, inter quos memorabilis Caranus Heraclides. *J.G.*

Κᾶρος] Conſule *Loyd.* honoratiſſimi Praeſulis Wigornienſis Doctiſſimum & ipſum filium ad Olymp. CXLII. *Catal. Olymp.* a *Scal.* editum. *Pauſ. Suid.* (ſed apud hunc ſuo loco non comparet aut Κᾶρος aut Κάπρος ille) Ulyſſem hic adducit, quia luctantem fecit Homerus (Iliad. Ψ. 710. & ſeqq.) cum Ajace, quem & proſtravit. *M. du S.*

96. Ἀρείου] Vid. *Plut.* 396. 2. Sed is tamen a noſtro diverſus. *M. du S.*

2. Ὅρο-

θαπῆαι, ϗ Ἐπειῷ, ἀλλήλοις συνελθόντων· παγκρατίῳ δὲ ὁ τίθεται ἆθλα παρ' αὐτοῖς. ἢ μέντοι δρόμου, οὐκ ἔτι μέμνημαι τίς ἐνίκησε. ποιητῇ δὲ, τῇ μὲν ἀληθείᾳ, παρατολὺ ἐκράτει Ὅμηρος, ἐνίκησε δὲ ὅμως Ἡσίοδος. τὰ δ' ἆθλα ἦν ἅπασι στέφανος, [a] πλακεὶς ἐκ πτερῶν ταωνίων.

rinthi sepultus est, & Epei, inter se congressorum. Pancratii praemia apud illos non proponuntur. Cursu quis vicerit, non amplius recordor. Inter poëtas re quidem vera multum Homerus praestabat, vincebat tamen Hesiodus. Praemia omnibus plexa e pavoninis pennis corona.

Ἄρτι δὲ τῶ ἀγῶνος συντελεσμένω ἠγγέλλοντο οἱ ἐν τῷ χωρίῳ τῶν ἀσεβῶν κολαζόμενοι, διορρήξαντες τὰ δεσμὰ, ϗ τὴν φρουρᾶς ὑπερατήσαντες, ἐλαύνειν ὅπι τὴν νῆσον. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν, Φάλαρίν τε τὸν Ἀκραγαντῖνον, ϗ [b] Βούσιριν τὸν Αἰγύπτιον, ϗ Διομήδην τὸν Θρᾷκα, ϗ τὸν περὶ Σκείρωνα,

23. Jam consummato autem certamine nunciantur ii, qui in loco impiorum puniuntur, ruptis vinculis, superataque custodia, pergere ad insulam, ducibus Phalari Agrigentino, & Aegyptio Busiride, & Diomede Thrace, Scirone item atque Pi-

a Πλακεὶς] Πλακὴς *J.* sola male. b Βούσιριν] Βούσιρις Edd. male.

98. Παγκρατίου] Τάχα ἀφ' τὸ πληγαῖς βάλλειν τοὺς συγμάχους, ὁ ἰκεῖνοι * ἀγρὸν παρ' ὅσον ἀπαθὴς ὁ ἐν ᾅδου εἶος, ἅτι σωμάτων ἀπηλλαγμένων. *V.*

9. Φιλ.] Οὗτος χαλεπωτάτας ἐπινόει κολάσεις. (Hoc Scholium sede sua in V. motum, & in II. Vol. Ed. *Amst.* ad *Jov. Trag.* insertum, huic loco, ut & duo sequentia, restituimus. *M. du S.*)

10. Βούσιριν] Οὗτος ἀμὸς ἦν ὡς ϵ ἀνθρώπους ἐσθίειν. *V.*

11. Διομήδην] Οὗτος ἵππους εἶχεν ἀνθρωποφάγους ϗ ὡς ἐφάτνει ἔβαλλεν αὐτοῖς. (Ante hoc Scholium haec verba legebantur in V. Ἔχετος τὸ Ἠπείρου βασιλεὺς παμφηλικώτατος. Sed *Echetus* ille neque hic neque usquam apud Lucianum conspicitur. *M. du S.*)

* Ἀργὸν] Ἀνειρετὸν habet Ed. *Cler.* Sed ex C. correxit *M. du S.* Qui postremam hujus Schol. vocem etiam emendavit, cum legeretur ἀπηλλαγμένος.

2. Ὅμ. —— Ἡσ.] Ad traditionem alludit, quae coaetaneos faciebat. Vid. *Philostr.* Her. p. 726. & seq. & Hennet. p. 52. *M. du S.*

9. Φάλαριν] Hic Agrigentinorum tyrannus, cui Perillus taurum aeneum fabricavit, quo impositi noxii dum torrerentur, tauri mugitum reddebant. *Senec.* L. 2. de Clem. c. 4. & L. 2. de Ira. *G. C.*

10. Βούσιριν] Busiris Rex Ægyptiorum Neptuni & Lybiae filius, qui Thrasii consilio hospites violabat incognitos, ut eorum sanguine pluviam eliceret, cujus penuria Ægyptus novem annis laboraverat. *Seneca* loc. cit. *G. C.*

Βούσιριν] Mendose antea scribebatur Βούσιριν. Sic ut edidimus non Auctores tantum multi, sed & numismata scribunt: de quo vide *Apollod.* II. p. 53. B. *M. du S.*

11. Διομήδην] Diomedes Rex Thraciae dum equos suos humana carne aleret, in Tyrida opido truculentus ab Hercule equis ipsis ad devorandum objectus est. *Ovid.* IX. Met. *G. C.*

Ibid. Σκιρῶνα] Latronem insignem, qui proximos Megaris scopulos insidens in viatores praetereuntes nullo non crudelitatis genere saeviebat, hunc Theseus occidit. *G. C.*

12. Πίτυν.] Schinim insignem latronem, qui circa Isthmi initium teste Pausania miro crudelitatis genere saeviebat. De eo *Plutarch.* in Thes. *G. C.*

Πίτυν.] Vide *Plut.* in *vita Thesei.* Et *Xenoph.* L. II. Ἀπομν. *A. V.*

Πίτυν.] De *Centauro* illo qui pinus incurvabat, supra, ni fallor, T. I. jam habuimus. *Suidae* Ed. *Hag.* Πιτυοκάμπτης scribit, omisso medio, ο. *J. F. R.*

13. Ἥρωας ἐπὶ τὸ ἥϊον] Bene contra *Th. Magister* monet Cl. *Jens.* in Lectt. Luc. p. 10. scribens: Ἥρως Ἀττικοὶ, scribit iterum *Thomas*, οὐχ Ἡρώα ϗ Ἥρως, ἐπὶ αἰτιατικῆς τὸ πληθυντικῶν, οὐχ Ἥρωας. Ecce tamen non semel ἥρωας Lucianus. In *Zeux.* c. 3. ὁ Ζεῦξις οὐκ ἔγραφεν ἥρωας, ἢ θεούς. In *Vera Hist.* c. 23. Ἐκτάσεις τοὺς ἥρωας ἐπὶ τὸ ἥϊον. Ipsa quoque haec vox Ἥϊον, ἥϊονος, deterior quam ἠών, ἠόνος, censetur ab eodem; cum tamen non modo in novissime adducto hoc Luciani loco, sed & in aliis, ac ferme omnibus, haec vocis hujus forma diserte legatur. In *Herodoto* p. 617. (leg. *Hermot.* c. 84.) Ἐπὶ τῇ ἠόνι καθιζόμενος. In *Ver. Hist.* Ὄφεια ἐπὶ τὸ ἠόνιον ἀδόντα. Ibid. Πλησίον τὸ ἠόνος ἐκοιμώμεθα. Haec alio loco ab *Jenio* dicta huc transscribere operae pretium existimavi. *J. F. R.*

19. Ἐπὶ Δηλίῳ] Hic cum fortiter pugnasset, tandem cum

Pityocampte. His auditis Rhadamanthus emittit ad litora Heroas, quos ducunt Theseus & Achilles, &, qui jam resipuerat, Ajax Telamonius. Hi commisso praelio pugnant: vincunt Heroës, egregia praesertim Achillis opera. Multo etiam melius Socrates in dextro cornu collocatus hic rem gerit, quam cum vivus ad Delium pugnaret. Accedentibus enim hostibus non fugit, nec avertit faciem. Ea propter deinde virtutis ipsi praemium eximium decretum est, pulcher magnusque hortus suburbanus. Hic *postea* convocatis sodalibus disputabat, mortuorumque Academiae loco nomen faciebat.

καὶ Πιτυοκάμπτιν. ὡς δὲ ταῦτ' ἤκουσεν ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐκτάσσει τοὺς ἥρωας ὅπῃ ἦν ἡδύ. ἦγεῖτο δὲ Θησεύς τε καὶ Ἀχιλλεύς, καὶ Αἴας ὁ Τελαμώνιος, ἤδη σωφρονῶν. καὶ συμμίξαντες ἐμάχοντο, καὶ ἐνίκησαν οἱ ἥρωες, Ἀχιλλέως τὰ πλεῖστα καλορθώσαντος. ἡσθεὶς δὲ καὶ Σωκράτης ὅτι τῷ δεξιῷ τεταχθεὶς πολὺ μᾶλλον, ἢ ὅτε ζῶν ὅπλίζῳ ἐμάχετο. προσιόντων γὰρ τῶν πολεμίων, οὐκ ἔφυγε, καὶ τὸ πρόσωπον ἄτρεπτος ἦν· ἐφ' οἷς καὶ ὕστερον ἐξηρέθη αὐτῷ ἀριστεῖον, καλός τε καὶ μέγας περίδειπνος ἐν τῷ προαστείῳ. ἔνθα συγκαλῶν τοὺς [c] ἑταίρους, διελέγετο, Νεκρακαδημίαν τὸν τόπον προσαγορεύσας.

Συλ-

c Ἑταίρους] Ex Cod. L. Ἑτέρους Edd. priores omnes.

28. Καὶ Σωκράτης] Τὰ περὶ Σωκράτους ἱστορήσθω ἀλλαχοῦ. *V.*

23. Παραδείσους] Τῶν ἄλλων βουλομένων ἑλληνίζειν οἱ τὸ νῦν ὑπ' Ἑλλήνων φωνῆς λαμπρύνουσι τὸ † παράδεισος ὄνομα. *V.*

† Παράδεισος] Ex *Xenophonte*, *Polluce* & *A. Gellio* notum est vocem hanc esse Persicam & significare *viridarium*. Occurrit etiam in *Ecclesiastae* libro scripto, si viris doctis credimus, post captivitatem. *J. Cl.*

cum reliquis fugere coactus est; qua pugna Xenophontem equo delapsum pedes ipse servavit. *Diog. Laërt.* p. 38. E. Vid. *Strab.* IX. *Plut.* 11. C. *Συμπόσ.* 334. & *Plut.* Alcibiad. 354. & 1032. I. *Aelian.* etiam *Var. Hist.* III. 17. ubi male *ἐπὶ Δήλῳ*. *Plut.* etiam in Apol. Socr. 363. *F.* & *Athen.* V. p. 215. & Not. *Casaub.* ad Diog. Laërt. p. 17. *Thucyd.* IV. 96. *f.* & 100. I. *Plut.* 1032. A. Ibidem & Plato fortiter pugnasse traditur. Vid. *Diog. Laërt.* p. 72. A. *M. du S.*

Ἐπὶ Δηλίῳ] Adducit haec verba Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* IV. 107. p. 301. nec non alia quaedam testimonia, quibus probet *ἐπὶ* dandi casum in hujusmodi locutione postulare, adeoque suspectam esse Thucydidis lectionem, quae *ἐπὶ Νισαίων* pro *ἐπὶ Νισαίᾳ* habet, merito arbitratur. Etsi *ἐπὶ δεξιὰ* & *ἐπ' ἀριστερὰ* recte dicitur, ut *Hom.* Il. VII. 238. & alibi; nam ibi aliud verbum adjungitur. Conf. nos supra ad c. 28. *Quomp. conscr. hist.* Et videbis, non immerito locum *Lod. Ἐπὶ Δήλῳ*, suspectum quoque *Solano* videri. *J. F. R.*

24. Τοὺς ἑτέρους] Sic legit Interpres. At ego puto legendum *ἑταίρους*; nam & infra in Demonacte discipulos Socratis, de quo hic loquitur, *ἑταίρους* vocat: *ἀπὸ τούτου δὲ τινος τῶν ἑταίρων*, & rursus: *τῶν ἑταίρων τις ἰδὼν ταῦτα*. *J. F. a G.*

Ibid. *Ἑτέρους*] Admodum jocose narrat Lucianus, uti, quum esset apud inferos, impii ruptis vinculis invaserint piorum regionem; Rhadamanthyn autem heroas eduxisse in aciem, praefectis Theseo, Achille, & Ajace Telamonio; qui strenue repressérint impios. Ante omnes tamen virtutem Socratis, in dextro cornu pugnantis, emicuisse; quare donatus fuerit pulchro & spatioso horto, in quem convocarit *τοὺς ἑτέρους*, *reliquos*, heroas nempe; ut ego quidem expono. At *Palmerius* pag. 678. legit *ἑταίρους*. Verum quidem, *ἕτερος* saepe perperam apud scriptores reperiri pro *ἑταῖρος*, & contra: (nam & *ἑταῖρα* pro *ἑτέρα* in suo libro legisse *Brodaeum* apud Nostrum in *de Merced. Cond.* circa fin. liquet, quia ibi pro *ἑταίρα* legendum monet *ἑτέρα*, ut nunc recte in vulgatis editionibus legitur.) Hic tamen nulla videtur mutandi necessitas; quum, ut dixi, caeteri heroes sint intelligendi; eos enim ibi apud Socratem fuisse, & *ἑστιᾶσιν* celebrasse, patet ex sequentibus. *J. F.*

Ἑταίρους] In omnibus libris legebatur *ἑτέρους*; sed proba est *Palmerii* & *Vorstii* emendatio, quam L. Codicis auctoritas etiam confirmat. *M. du S.*

Ἑτέρους] *Ἑταίρους* legendum. *M. V. la Croze.*

Ἑταίρους] Quia quinque doctissimi Viri, *Palmer. Vorst. Solanus*, *La Croze* & *Gesnerus*, id vel conjectura adsecuti sunt, vel praetulere, quod Codex optimae notae L. confirmat, non haesitavi id recipere contra turbam aliorum exemplarium minus apte *ἑτέρους* legentium. *J. F. R.*

Συλλαβόντες οὖν τοὺς νενικημένους, καὶ δήσαντες, αὖθις ἀπέπεμψαν ἔτι μᾶλλον κολασθησομένους. ἔγραψε δὲ καὶ ταύτην τὴν μάχην Ὅμηρος, καὶ ἀπιόντι μοι ἔδωκε τὰ βιβλία [a] κομίζειν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀνθρώποις· ἀλλ' ὕστερον καὶ ταῦτα μετὰ τῶν ἄλλων ἀπωλέσαμεν. ἦν δὲ ἡ ἀρχὴ τῆς ποιήματος αὕτη· Νῦν δέ μοι ἔσπετε μῦσα μάχην νεκύων ἡρώων. τότε δ' ἐν κυάμοις ἐψήσαντες, ὥσπερ πάλαι αὐτοῖς νόμος, ἐπειδὰν πόλεμον κατορθώσωσιν, εἰστιῶντό τε θοίνια, καὶ ἑορτὴν μεγίστην ἦγον· μόνος δὲ ταύτης οὐ μετῆλθε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόρρω ἐκαθέζετο, μυσαττόμενος τὴν κυαμοφαγίαν.

Ἤδη δὲ μηνῶν ἓξ διεληλυθότων, [b] περὶ μεσοῦντα τὸν ἕβδομον, νεώτερα συνέβαλε πράγματα. Κίνυρος γὰρ ὁ τοῦ Σκινθάρου παῖς, μέγας τε ὢν, καὶ καλὸς, ἦρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὐτὴ δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν, [c] ὀπτανιαῖος ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. πολλάκις γοῦν καὶ διένευον ἀλλήλοις ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ προπίνοντες, καὶ μόνοι ἐξανιέμενοι, ἐπλανῶντο περὶ τὴν ὕλην. καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμηχανίας ἐβουλεύσατο ὁ Κίνυρος [d] ἁρπάσαι τὴν Ἑλένην. ἔδοξε δὲ καὶ-

24. Victos itaque comprehensos vinctosque iterum remiserunt, magis jam puniendos. Scripsit hanc quoque pugnam Homerus, ac discedenti mihi dedit libros nostratibus hominibus adferendos. Verum postea hos non minus quam alia perdidimus. Initium poëmatis hoc fuerat: *Musa, mihi Heroum dic praelia defunctorum.* Tum fabis coctis, qui apud illos mos est, bello feliciter administrato, epulas victoriae causa instituunt, celebritatemque agunt maximam. Solus in partem illius non venit Pythagoras, sed cibo abstinens procul sedit, abominatus illam fabas edendi consuetudinem.

25. Jam sex menses peracti fuerant, cum circa medium septimum, novi quid actum est. Cinyrus Scinchari filius, magnus & pulcher qui esset, diu jam amabat Helenam, & ipsum juvenem apparebat ad furorem ab illa amari: saepe enim & innuebant sibi invicem in convivio, & propinabant, & soli surgentes oberrabant per silvam. Atque adeo prae amore & consilii alterius inopia consilia agitabat Cinyrus rapiendae Helenae. Placuit autem mulieri quoque

a Κομίζειν] Deest in Fl. Adest in aliis, & in P. b Περὶ μεσοῦντα] Περιμεσοῦντα uno verbo J. H. Fl. Cetera recte disjungunt. c Ὀπτανιαῖος] Ἐπτανιαῖος Sebol. & Fl. Geneae cum vulg. faciunt, quasi formet Cod. P. d Ἁρπάσαι] sic recte Junt. Ἁρπάσειν Edd.

45. Ἐπτανιαῖος] e Δεῖ γράφειν ἰπτανιαῖος, ἀλλ' οὐκ ἰπτομανιαῖος, τιμωρεῖ δὲ τὸ ἰπτανιαῖος, ἀντὶ τοῦ ἰφελκυστικῶς. ἰπτανίζει· τὸ ἰπτανιάζει τὸ ἰφέλκεται σημαίνει. V.

e Οὐ δεῖ σημαίνειν V. Ex mox, notante Cl. Gronovio. Sed quo referam, non video. Nisi forsan a nasutiore aliquo Critico fini praecedentis Scholii hoc adscriptum sit. M. de S.

32. Ἀρχὴ τῆς ποιήματος] Imitatus hic videtur Ludianus initium poëmatis Epigonon, de quo Bentleius in epist. ad Jo. Millium p. 62. 63. M. V. la Croze.

μη. Ἐπτανιαῖος] Κίνυρος γὰρ ὁ παῖς τοῦ Σκινθάρου ἦρα πολλὸν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὐτὴ δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν ἐπτανιαῖος ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. Satis certe usitato loquendi modo dicitur hic Helena ἐπτανιαῖος ἀγαπῶσα. sed occe Scholiastes non ἐπτανιαῖος, sed ἐπτανῶς legi vult, idque exponit ἰφελκυστικῶς, addens ἐπτανίζω notare ἰφέλκομαι. Ubi ἐπτανίζειν alibi occurrit, ignoro; nisi huc referendum sit τὸ, Ἐπτανίζω, quod Hesychius exponit, ἐπτασπαστῶσαι in editione Florentina plane, uti vulg. Scholiastes, legitur ἐπτανῶς. Habet quoque hanc vocem Suidas, eamque interpretatur λίαν. J. F.

50. Ἁρπάσειν] Statim ubi legitur, καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμηχανίας, ἐβουλεύσατο ὁ Κίνυρος ἁρπάσας τὴν Ἑλένην. non dubium mihi est, quin unius literulae mutatione locus hic sanior reddi possit, legendo ἁρπάσας. neque enim quidquam, quo ἁρπάσας subsistat, sequitur. J. F.

56. Καλλιθριξόμενος] Flor. καλυθριξόμενος. J. F.

Καλλιθ.] Sic Fl. & Junt. Edd. (nisi quod in utraque mendose est καλ.) & sic sane venustior sensus est, quam si cum reliquis legas καλλιθριξόμενος. Mihi S.

63. Me-

sufugere in quandam adjacentium insularum, sive in Phello, sive in Tyroëssam. Conjuratos autem olim adsumserant tres sociorum meorum audacissimos. Patri tamen haec non indicaverat, qui nollet ab eo se prohibitum iri. Cum vero visum esset, cogitata perfecerunt: obortaque nocte, me non praesente; forte enim in coenatione obdormiveram, clam reliquos adsumta Helena, festinanter avecti sunt.

κεῖσθαι ταῦτα, οἴχεσθαι ἀπιόντας ἐς τινὰ τῶν ἐπακτίων νήσων, ἤτοι ἐς τὴν Φελλὸν, ἢ ἐς τὴν Τυρόεσσαν. συνωμόσαντο δὲ πάλαι προσκαίρεσιν τρεῖς τῶν ἑταίρων τῶν ἐμῶν, τοὺς θρασυτάτους τῷ μέντοι πατρὶ, οὐκ ἐμήνυσε ταῦτα· ἠπίστατο γὰρ ὑπ' αὐτοῦ κωλυθησόμενος. ὡς δ' ἐδόκει αὐτοῖς, ἐτέλουν τὴν ἐπιβουλήν. καὶ ἐπεὶ νὺξ ἐγένετο (ἐγὼ μὲν οὐ παρῆν, ἐτύγχανον γὰρ ἐν τῷ συμποσίῳ κατακοιμηθείς) οἱ δὲ λαθόντες τοὺς ἄλλους, ἀναλαβόντες τὴν Ἑλένην, ἅμα σπουδῇ ἀπῆλθον.

26. Circa mediam vero noctem evigilans Menelaus, cum vacuum uxore torum sensisset, clamorem sustulit, assumtoque fratre ad regiam Rhadamanthi pervexit. Die exorto, videre se navim, dicebant speculatores, quae multum jam abesset. Itaque impositos Heroum quinquaginta in navim, uno ex ligno cavatam, asphodelinam, jussit fugitivos persequi. Hi studiose navigantes circa medium illos diem assequuntur, jam intrantes in lactens mare prope Tyroëssam; tantillum aberat, quin aufu-

Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον ἀναγρόμενος ὁ Μενέλαος, ἐπεὶ ἔμαθε τὴν γυναῖκα κενὴν οὖσαν τε ἔτι, καὶ τὸν ἀδελφὸν παρὰ λαβὼν, ἦλθε πρὸς τὰ βασίλεια τοῦ Ῥαδαμάνθυος. ἡμέρας δ' ἐπιφαινούσης, ἔλεγον οἱ σκοποὶ καθορᾶν τὴν ναῦν ἔτι πολὺ ἀπέχουσαν ἔτι δὴ ἐμβιβάσας ὁ Ῥαδάμανθυς πεντήκοντα τῶν ἡρώων εἰς ναῦν μονόξυλον, ἀσφοδελίνην, παρήγγειλε διώκειν· οἱ δὲ, κατὰ προθυμίαν ἐλαύνοντες καὶ μεσημβρίαν καταλαμβάνουσιν αὐτοὺς, ἄρτι εἰς τὸ γαλακτοειδὲς Ὠκεανὸν ἐμβαίνοντας, πλησίον δὲ Τυρίας, καὶ τοσοῦτον ἦλθον ἀφεστῶτες

e Ἐστίων] Ἐτέρων male Fl. sola. f Καλαθώρυκα] Καλαθωρύκῳ Edd. plurimae, καλαθωρύκῳ F. & Fl. male καλ- prima producta feci. g Πολὺ] Οὐ πολὺ F. h Ἐλαύνοντες] Al. Διώκοντες Coll. Nil. mut. Edd.

59. Οὐ παρῆν] Οὐ παρῶν, ἐν τῷ ἄλλοις κεῖται, καὶ ἡ τάξις ζητεῖ. V.

72. Διώκοντες] Γρ. ἐλαύνοντες. G.

63. Μεσονύκτιον] Vid. hanc vocem contra Th. Mag. adsertam, infra hac ipsa Ver. Hist. c. 40. F. F. R.

68. Πολὺ ἀπεῖχ.] Flor. ἐ πολὺ, male, & aliter Interp. F. B.

75. Παρὰ τοσοῦτον ἦλθον ἀφεστῶτες] Interpres: Tantum non eramus, ut elaberentur. Reddendum ego putem: Tam parum aberant, quin elapsi fuissent. Ita infra c. Ver. Hist. c. 43. παρ' ὀλίγον ἐλάθετε κινούμενοι. ubi recte Interpr. Quamquam parum aberat, quin delaberentur in praeceps. Ut & in Pseudomant. c. 37. παρὰ τοσοῦτον ἦλθον ἀποπνιγῆναι. Postquam parum abfuissem, quin periissem. H. V.

Παρὰ τοσοῦτον ἦλθον ἀφεστ.] Quod Cl. Hor. Vitring. & hic & supra c. 20. in versione corrigendum monuit, id Cl. Gesner. etiam non visa illius animadversione, sponte praefluxit; quare illa Vitringae omittere potuissem; at eum, etsi levioris res est momenti, sua laude fraudari fas non erat; nam & alibi in his verbis vertendis peccatum ab aliis interpretibus. Opsop. tamen id in Luciano non semel recte reddiderat. Et sic bene Jungerm. convertit. Long. Past. 2. p. 62. ὡς παρὰ τοσοῦτον ἦλθε κακοῦ. Parum abfuit quin... Adde Notarum T. I. Catapl. c. 4. f. ὡς παρὰ τοσοῦτον ἦλθε ἀφυγεῖν, tantillum aberat quin effugisset. In Thucyd. tamen L. VI. c. 37. p. 402. ὅτι παρὰ τοσοῦτον γιγνόμενα, vertitur: quamobrem ab hac opinione ego adeo dissentio; quod & Scholiast. sic exponit: τοσοῦτον ἀφεστῶτες τοῖς τὰ ἐναντία λέγουσι. &c. quem vide. F. F. R.

καὶ ἀναδησάμενοι τὴν ναῦν ἀλύσει ῥοδίνῃ, κατέπλεον. ἡ μὲν οὖν Ἑλένη, ἐδάκρυέ τε, καὶ ἠσχύνετο, καὶ ἐνεκαλύπτετο τὸν δ' ἀμφὶ Κίνυρον ἀνακρίνας πρότερον ὁ Ῥαδάμανθυς, εἴ τινες καὶ ἄλλοι αὐτοῖς συνίσασιν, ὡς οὐδένα εἶπον, ἐκ τῶν αἰδοίων δήσας, ἀπέπεμψεν ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, μαλάχῃ πρότερον μαστιγωθέντας.

Ἐψηφίσαντο δὲ καὶ ἡμᾶς ἐμπροθέσμους ἐκπέμπειν ἐκ τῆς νήσου, τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν μόνην ἐπιμείναντας. ἔνθα δὴ ἐγὼ [a] ἠσώμην τε καὶ ἐδάκρυον, οἷα ἔμελλον ἀγαθὰ καταλιπὼν, αὖθις πλανηθήσεσθαι. αὐτοὶ μέντοι παρεμυθοῦντο λέγοντες, ὡς πολλῶν ἐτῶν ἀφίξεσθαι πάλιν πρὸς αὐτούς· καί μοι ἤδη θρόνον τε καὶ κλισίαν ἐς τὸ πρῶτον παρεδείκνυσαν, πλησίον τῶν ἀρίστων. ἐγὼ δὲ προσελθὼν τῷ Ῥαδαμάνθυϊ, πολλὰ ἱκέτευον εἰπεῖν τὰ μέλλοντα, καὶ ὑποδεῖξαί μοι τὸν πλοῦν. ὁ δὲ ἔφασκεν ἀφίξεσθαι μὲν ἐς τὴν πατρίδα, πολλὰ δὲ πρότερον πλανηθέντα, καὶ κινδυνεύσαντα· τὸν δὲ χρόνον οὐκ ἔτι ἐπαινόδῳ προσθεῖναι ἠθέλησεν, ἀλλὰ δὴ καὶ δεικνὺς τὰς πλησίον νήσους (ἐφαίνοντο δὲ πέντε τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἄλλη ἕκτη πόρρωθεν) ταύτας μὲν εἶναι ἔφασκε τὰς τῶν ἀσεβῶν, τὰς πλησίον, ἀφ' ὧν δὴ, ἔφη, ὁρᾷς τὸ πολὺ τοῦ καπνόμενον. ἕκτη δὲ ἐκείνη τῶν ὀνείρων ἡ πόλις

gissent! revinctaque navi catena rosacea, in portum redeunt. Helena igitur lacrimari, pudorem prae se ferre, caput obvolvere. Cinyrum vero cum sociis, cum interrogasset ante Rhadamanthus, si qui alii quoque illorum essent conscii? negantes, in impiorum locum relegavit, pudendis revinctos, & malva verberatos antea.

27. Decreverunt autem etiam nos intra diem statutum insula emittere, solo die proximo manendi facultate concessa. Ibi ego quidem moleste ferre & lacrimari, quibus relictis bonis iterum oberraturus essem. Ipsi tamen consolari me ac dicere, post annos non ita multos fore, ut ad se redeam, jamque mihi sellam, & accubitum in posterum *adsignandum* ostendebant, propter optimos. Ego vero ad Rhadamanthum adiens suppliciter petii, ut futura mihi diceret, & navigationem praemonstraret: Respondit, venturum me post errores multos atque pericula in patriam. Tempus autem reditus non jam volebat adjicere: sed ostensis insulis propinquis, apparebant autem numero quinque, & sexta alia e longinquo, has quidem proximas dicebat esse impiorum, *e quibus*, inquit, *ignem multum vides ardentem. Sexta vero illa somniorum*

a Ἠσώμην] Ἐκστιώμην Schol.

86. Ἐκστιώμην] Γράφε ἠσώμην * τε καὶ ἐδάκρυον. C.

* Tria illa posteriora verba ex C. addita in V. deerant.

93. Πολλὰ ἱκέτευον] Vid. Th. Mag. v. Βούλομαι eadem citantem. M. du S.

3. Ἀφ' ὧν] i. e. *unde*, pro quo & hic dicas: ἀφ' ὧν. Etiamsi alibi λόγῳ in simili locutione paullo aliter valeat, ut ap. *Aristoph.* Nub. 766. (τὸν ἅλαλον) ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἄπτουσι· quod supra in *Quom. conscr. Hist.* vidimus. J. F. B.

8. Τῇ ὑφ' ὑμῶν] Sic scribendum, non ut in libris est ὑμῶν. Vid. c. 47. unde clare liquet, oppositam nostrae terrae, non ei quam incolebat, qui hic loquitur Rhadamanthus. M. du S.

Ibid. Ὑμῶν] Loquitur Rhadamanthus in insula beatorum, & loquitur cum vivo & ad suos redituro Luciano, & praedicit ea, quae in ipso fine hujus libelli indicantur, non enarrantur. Nullo modo igitur ferri hic potest ἡμῶν. Quare contra libros omnes atque interpretes, quos norim, rescribendum, ut interpretatus sum, ὑμῶν. Si res verbis egeret, & reliquas ex hoc libello loquendi rationes conferrem, & Scipionis Africani majoris cum minore sermones compararem. J. M. G.

13. Μαλάχῃς μάζων] Dogma Pythagoricum ridet, qui folium malvae sacratissimum habebat. *Aelian.* Var. Hist. IV. 17. Ἔλεγε δὲ Ἱππόταλον εἶναι τὸ τῇ μαλάχῃς φύλλον. *Jambl.* No. 109. Ad *Homeri* etiam μάλα (Od. K. 304.) alludit. M. du S.

17. Μήτε πῦρ μαχ.] Et hoc Pythagoricum symbolum est, de quo multi. Vid, *Diog. Laërt.* p. 218. & not.

rum civitas ; post illam Calypsûs insula, sed nondum eam vides. Has vero cum praeternavigaveris, tum pervenies in magnam continentem, habitatae a vobis oppositam. Ibi vero multa passus, gentibus peragratis multis, inter homines versatus insociabiles, tandem aliquando in continentem alteram pervenies.

28. Haec dixit, extractamque e terra malvae radicem mihi porrexit, jubens in maximis ut periculis hanc invocarem, praecepitque, si quando in hanc terram venissem, *ut neque gladio ignem foderem, neque lupinos ederem, neque puero duodeviginti annis majore fruerer. Horum memor si essem, spem haberem reditus in hanc insulam.* Tum igitur ad navigationem necessaria paravi, & cum tempus esset, cum illis epulatus sum. Postridie ejus diei accedens ad Homerum poëtam rogavi, ut duorum mihi versiculorum inscriptionem faceret ; & cum fecisset, columellae de beryllo gemma erectae ad ipsum portum, inscripsi. Erat autem epigramma hoc:

Lucianus divis tarus felicibus isthaec
Omnia contuitus, patrias remeavit ad urbes.

29. Moratus hunc diem, proximo solvi,

μετ' αὐτὼ δὲ, ἢ τ Καλυψῦς νῆσος, ἀλλ' οὐδέπω σοι φαίνεται. ἐπειδὰν δὲ ταύτας παραπλεύσῃς, τότε δὴ ἀφίξῃ ἐς τὴν μεγάλην ἤπειρον τ ἐναντίαν τῇ ὑφ' [b] ὑμῶν καλουμένῃ. ἐνταῦθα δὲ πολλὰ παθὼν, καὶ ποικίλα ἔθνη διελθὼν, καὶ ἀνθρώποις ἀμίκτοις ἐπιδημήσας, χρόνῳ ποτὲ ἥξεις εἰς τ ἑτέραν ἤπειρον. τοσαῦτ' εἶπε.

Καὶ ἀναστάσας ἀπὸ τ γῆς μαλάχης ῥίζαν, ὤρεξέ μοι ταύτην, κελεύσας ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις ταύτῃ προσεύχεσθαι· παρήνεσε δὲ καὶ εἴ ποτε ἀφικοίμην ἐς τὴν τ γῆν, μήτε πῦρ μαχαίρᾳ σκαλεύειν, μήτε θέρμους ἐσθίειν, μήτε παιδὶ ὑπὲρ τὰ ὀκτωκαίδεκα [c] ἔτη πλησιάζειν. τούτων δὲ μεμνημένον, ἐλπίδας ἔχειν τ εἰς τ νῆσον ἀφίξεως. τότε μὲν οὖν τὰ περὶ τ πλοῦν παρεσκευαζόμην· καὶ ἐπεὶ χαμαὶ ἦν, συνεστιώμην αὐτοῖς. τῇ ἐπιούσῃ δ' ἐλθὼν πρὸς Ὅμηρον τ ποιητὴν, ἐδεήθην αὐτοῦ ποιῆσαί μοι δίστιχον ἐπίγραμμα. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησε, στήλην βηρύλλου λίθου ἀναστήσας, ἐπέγραψα πρὸς τῷ λιμένι. τὸ δ' ἐπίγραμμα, ἦν τοιόνδε·

Λυκιανὸς τάδε πάντα φίλοις μακάρεσσι θεοῖσιν
Εἰδέ τε, καὶ πάλιν ἦλθε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

Μείνας δ' ἐκείνην τ ἡμέραν, [d] τ ἐπιοῦσαν ἀνη-

[b] Ὑμῶν] Ex Emend. *Solan.* Ἡμῶν Edd. [c] Ἔτη] Ἔτι *Fl.* male. Recte cett. [d] Τῆς ἐπιούσης] Τῇ ἐπιούσῃ alios legere *Coll.* ajunt. At nostrae Edd. nihil mutant.

31. Μείνας δὲ] Ἐάλλαξε τὸν σύνταξιν τὸ ‡ ἡμίσεως τούτῳ κατὰ τὴν κοινὴν χρασάμενος, τὸ δὲ Ϛ Ἀττικίσας. καὶ ὡς μὲν τὸ μείνας ἐκείνην τὴν ἡμέραν, Ἀττικῶς δὲ τὸ τ ἐπιούσης· ὧν δὲ Ϛ τὸ πρῶτον Ἀττικόν. εἰ ἴσως ἴσχει μοῦσαι ‡ ἴσασιν τ ἡμέρας. § τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγουσιν Ἀττικοί. *V.*

Ibid. Τῇ ἐπιούσῃ] Γράι. τ ἐπιούσης, καὶ δοκεῖ Ἀττικώτερον εἶναι. *G.*

‡ Μίαν] Μὴν Ed. *Cler.*
‡ Ἴσασιν τῆς] Duo ista verba in Edit. deficientia supplevit *M. du S.*

§ Τὸ γὰρ] Lege ἴσως γὰρ τὸ ; & conf. Schol. ad *Alex.* ad verba Τὴν γὰρ σιλλην. *M. du S.*

not. *Porphyr.* N°. 42. *M. du S.*

Ibid. Μαχαίρᾳ πῦρ σκαλεύειν] De hac superstitione locus alius dicendi, praeceptum est Pythagorae. *J. B.*

18. Παιδὶ] *Cicero* Tusc. IV. 34. conqueritur Philosophos exortos, & auctore quidem suo Platone, quem non injuria Dicaearchus accusat, qui amori auctoritatem tribuerent. Doctissimus ejus enarrator *Theodoretum* etiam testem citat, eundem *Platonem* dixisse, τοὺς παρὰ τὴν φύσιν ἀσελγῶς ἀσπαζομένους καὶ τῇ δὶ μοναρχίας . . . . καὶ ἐκδημοσυλίας ἐντεῦθεν εὐδαίμονας ἡγεῖσθαι. Therap. IX. p. 131. *M. du S.*

19. Πλησιάζειν] Ut infra in *Pseudomant.* (c. 41.) *M. V. la Croze.*

28. Λυκιανὸς] Sive Creticum hic posuit Lucianus

ἀνηγόμην, τ ἡρώων ωξυπεμπόντων ἔνθά μοι ἡ Ὀδυσσεὺς ωροσελθὼν, λάθρα τ Πηνελόπης δίδωσιν ἐπιστολὴν εἰς Ὠγυγίαν τ νῆσον Καλυψοῖ κομίζειν. συνέπεμψε δέ μοι ὁ Ῥαδάμανθυς τ ωορθμέα Ναύπλιον, ᵃ ἵν' εἰ καλαχθείημεν ἐς τὰς νήσους, μηδεὶς ἡμᾶς συλλάβοι, ἅτε κατ' ἄλλην ἐμπορίαν ωλέοντας. ἐπεὶ δὲ τ εὐώδη ἀέρα ωροϊόντες ωαρεληλύθειμεν, αὐτίκα ἡμᾶς ὀδμή τε δεινὴ διεδέχετο, οἵαν ἀσφάλτου, καὶ θείου, καὶ ωίσσης, ἅμα καιομένων. ἡ κνίσα δὲ ωοτὴ, ἡ ἀφόρητος, ὥσωερ ἀπ' ἀνθρώπων ᵇ ὀπτωμένων. ἡ ὁ ἀὴρ ζοφερὸς, ἡ ὁμιχλώδης, ἡ κατέσταζεν ᶜ ἐξ αὐτοῦ δρόσος ωιττίνη. ἡ μέντοι ἡ μαστίγων ψόφος ἠκούετο, ἡ οἰμωγὴ ἀνθρώπων ωολλῶν.

Τοῖς μὲν οὖν ἄλλοις οὐ ωροσέσχομεν τὸν νοῦν· ἐπέβημεν, τοιάδε ἦν· κύκλῳ μὲν ωᾶσα χερμαδώδης, ἡ ᵈ ἀπόξυρος, ωέτραις ἡ τραχείαις καὶ σκληραῖς, δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἔστιν· ἀνερπύσαντες δὲ ὅμως τὴν τοῦ χρημνοῦ, ωροῖμεν ἂν τινὸς ἀκανθώδους, ἡ σκολόπων μεστῆς ἀτραποῦ, ωολλὴν ἀμορφίαν τ χώρας διελθόντες. ἐλθόντες δὲ ὅπου τ εἱρκτοῦ, ἡ τὸ κολαστήριον, ωρῶτα μὲν τ φύσιν τοῦ τόπου ἐθαυμάζομεν. τὸ μὲν γὰρ ἔδαφος αὐτὸ, μαχαίραις ἡ σκόλοψι ᶜ ωάντῃ ἐξηνθηκὸς, κύκλῳ δὲ ωοταμοὶ ωερίεργον, ὁ μὲν βορβόρου, ὁ δεύτερος δὲ αἵ-

deducentibus Heroibus. Hic accedens etiam Ulysses clam Penelopen dat mihi epistolam in Ogygiam insulam ferendam Calypso. Miserat mihi comitem Rhadamanthus portitorem Nauplium, ut, si deferremur in insulas, nemo nos comprehenderet, qui alterius negotii causſa navigaremus. Cum vero bene olentem illum aërem provecti exiissemus, statim cum tæter odor nos excepit, tanquam asphalti & sulfuris picisque una ardentium, tum nidor malus atque intolerabilis, velut ab ustulatis hominibus: aërque obscurus & caliginosus, a quo stillaret ros quidam piceus. Verum & verberum sonus exaudiri, & ploratus hominum multorum.

30. Ad reliquas non accessimus: in quam vero exscendimus, ea erat ejusmodi. Tota in circuitu praeceps & squalida, saxis & asperis locis rigida. Neque arbor, neque aqua inest. Enixi tamen rependo per praecipitia, progredimur per tramitem spinis & aculeis obsitum, superataque regione deformi admodum, ad carcerem delati ac suppliciorum locum, primo admiramur regionis ingenium. Solum enim ipsum gladiis & aculeis undique effloruit, in circuitu amnes *tres* fluunt, coeni unus, alter san-

ᵃ Ἵν' εἰ] Ἐὰν *Th. Mag.* voc. *Ed.* Ἐν. *F.* Ἵν' *Fl.* &c. recte. ᵇ Ὀπτωμ.] Sic *F. Ba. Fr. P.* &c. Conf. supr. §. 21. ᶜ Ἐξ αὐτοῦ] Sic *Fl* Ἐκ τοῦ male vett. ᵈ Ἀπόξυρος] Ita dedi ex *R.* Ἀπόξυρος *Edd.* reliqq. ᵉ Πάντῃ] Πανταχοῦ *Fl.* Sed cum vulg. facit P.

51. Πέτραις τραχείαις] Γράφεται πέτραις ἐ τράχωσι. *V.*

59. Σκόλοψι] Σκόλοψ, οἷον ξύλον ὀξὺ ἐπηγμένον τῷ τείχει. παρὰ τὸ κολάπτω, κόλοψ. ἢ παρὰ τὸ κόλλω κόλοψ, ἡ σκόλοψ τὸ διχοτμούμενον ἐ ἀπείρωνος ξύλον. *G.*

(Hoc Scholium in Ed. priori cum IV. aliis reperiebatur inter Scholia ad Πατ. Διό. Quae omnia cum ad hunc libellum pertinerent, suis sedibus singula reddidimus. *M. du S.*)

in versus principio, sive, quod nolim, penultimam nominis sui corripuit contra morem, sive vocalem per synizesin sequenti omisit: dubium non est Latine interpretanti idem licere debere. *F. M. G.*

46. Ἐξ αὐτοῦ] Sic *Fl.* & *Fons.* pro vulgato ἐκτοῦ. *M. du S.*

51. Ἀπόξυρος] Membrana in omnibus impressis, excepta *Fl.* legitur ἀπόξυρος. Vid. Πατ. c. 7. & in Ἐρωτ. 8. Recte etiam scribitur in MSS. Angl. P. & L. in initio *Promethei*. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τράχωσι] In quibusdam libris Scholiastes legisse videtur, pro his duobus vocibus, τραχείαις. Sed fatis sana videtur vulgata scriptura: quamquam non sunt ad manum nunc unde confirmem loca. Talia

Plu-

ſanguinis, intimus autem ignis: ingens hic & inſuperabilis: fluit enim inſtar aquae, fluctus ut mare agit: piſcesque habet multos, torribus quosdam ſimiles, minores vero prunis, lychniſcos appellabant.

ματος, ὁ δὲ ἔνδον, πυρός, πάνυ μέγας ὢν καὶ [f] ἀπέρατος καὶ ὄρρει, ὥσπερ ὕδωρ, καὶ ἐκυμαίνετο, ὥσπερ θάλασσα καὶ ἰχθῦς δὲ εἶχε πολλοὺς, τοὺς μὲν θαλοῦς προσομοίους, τοὺς δὲ μικροὺς ἄνθραξι πεπυρωμένοις, ἐκάλουν δὲ αὐτοὺς λυχνίσκους.

31. Ingreſſus unus per univerſos *tres annones*, isque anguſtus, cui janitor adſtat Timon Athenienſis. Ultra progreſſi tamen duce Nauplio, vidimus puniri reges quidem multos, multos vero etiam privatos; quorum quosdam etiam agnovimus. Vidimus etiam Cinyrum pudendis ſuſpenſum fumigari. Adjiciebant monſtratores noſtri vitas ſingulorum, & cauſſas, propter quas punirentur: maximas omnium poenas ſuſtinebant, qui in vita mentiri eſſent aliquid, & qui vera non ſcripſiſſent, in quibus Cteſias etiam Cnidius erat, & Herodotus, & multi alii. Hos cum viderem, optimam de futuro ſpem concepi, qui nullius mihi mendacii eſſem conſcius.

Εἴσοδος δὲ μία, στενὴ λίαν καὶ πάντων καὶ πυλωρὸς ἐφειστήκει Τίμων ὁ Ἀθηναῖος. παρελθόντες δὲ ὅμως, τῷ Ναυπλίῳ καθηγεμόνι, ἑωρῶμεν κολαζομένους, πολλοὺς μὲν βασιλέας, πολλοὺς δὲ ἰδιώτας, οὓς ἐνίους καὶ ἐγνωρίζομεν· εἴδομεν δὲ καὶ τὸν Κίνυραν καπνῷ ὑποτυφόμενον, ἐκ τῶν αἰδοίων ἀπηρτημένον· προσετίθεσαν δὲ οἱ περηγηταὶ καὶ τοὺς ἐκείνων βίους, καὶ τὰς αἰτίας, ἐφ' οἷς κολάζονται· καὶ μεγίστας ἁπασῶν τιμωρίας ὑπέμενον οἱ ψευσάμενοί τι [h] περὶ τὸν βίον, καὶ οἱ μὴ τἀληθῆ συγγεγραφότες· ἐν οἷς καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἦν, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ἄλλοι πολλοί. τούτους ἐν ὁρῶν ἐγὼ, χρηστὰς εἶχον εἰς τὸ μέλλον τὰς ἐλπίδας· οὐδέν γὰρ ἐμαυτῷ ψεῦδος εἰπόντι συνῄδειν.

32. Celeriter igitur ad navim reverſus, neque enim ferre ſpectaculum poteram, ſalutatum Nauplium dimiſi. Neque ita multo poſt Somniorum ex propinquo inſula apparebat, obſcura, & vix diſtinguenda viſu. Accidebat quiddam & ipſi *inſulae*, ſomniis ſimile. Recedebat enim acce-

Ταχέως δὲ ἀναστρέψας ἐπὶ ναῦν, οὐ γὰρ ἐδυνάμην φέρειν τὸ ὄψιν, ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον [i] ἀπέπεμψα· καὶ μετ' ὀλίγον, ἐφαίνετο πλησίον ἡ τῶν εἰρέων νῆσος, ἀμυδρὰ, καὶ ἀσαφῆ ἰδεῖν· ἔπαθε δὲ καὶ αὐτὴ τοῖς ὀνείροις τι παπλήσιον· ὑπεχώρει γὰρ πρὸς-

[f] Ἀπέρατος] Sic *F. Fl.* &c. Ἀπείρων *P.* ſola. [g] Κολάζονται] Ita *Fl. H. R.* &c. Κολάζοντο male *F.* [h] Περὶ τὸν βίον] Sic *P.* & Edd. praeter *F.* quae Περὶ. [i] Ἀπέπεμψα] Al. ἀπέπλευσα *Coll.* Prius tuentur *Fl. F. H. R.*

77. Καὶ μεγίστας] Ἐπὶ σοι βασιλεῦσι γένος, τὶ ἐποίησαν; ὁ τοῦτον ἴσιτα. *V.*

85. Τὸν *N.* ἀπέπεμψα] Τρεῖς ἀπέπλευσα. *G.*

* Τίνων] Antea in Impr. legebatur τῦτο, nullo ſenſu. Ex *V.* eſt illud τίνων. *M. du S.*

Plutarchus in Ἀλκῇ νόσων ἀνείρατος vocat. *M. du S.*

72. Τράχωνι] Mallem τραχῶνι, a τραχὺς, τραχῶν. *locus aſper*, etſi omnium Editt. accentum, qui in primis erat, ſervavi. Nam quod Τράχων *Suid.* ſcribat, id nomen proprium eſſe, recte judicat *Steph.* At in *Lexic. Geogr.* p. 756. *l.* 1096. Τραχῶνες tamen editum eſt, qui ſint duo colles ultra Damaſcum; ſed ibi Τράχωνες ſcribendum arbitror, quia apud *Joſephum* ſic plus dicitur, ut *L. XIII. Ant. c. 16. §. 3.* & *XV. 10. 1.* bis. &c. *F. F. R.*

Ibid. Oidi] Negativa ſimplex pro duplici, ut ſupra: *I. Ver. Hiſt. c. 4.* ἐτέρου δὲ οὐ αὐτὴ, οὐδὲ ἴσον φαίνεται. Alius generis ellipſes negativae particulae vid. ap. *L. Bos* p. 331. —2. *F. F. R.*

68. Διὰ μέσου] Forſan ἀλὶ πάντος. *M. du S.*

85. Ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα] Benedictum *ſalutato Nauplio diſceſſi.* Prorſus non ita, ſed *ſalutatum Nauplium remiſi*; haec enim conveniunt praecedentibus. *F. G.*

90. Πό-

προσιοῦσιν ἡμῖν, καὶ ὑπέφευγε, καὶ προῤῥωτέρω ὑπέβαινε. καλαλαβόντες δὲ πολὺ αὐτοῦ, καὶ [a] ἐσπλεύσαντες ἐς τὸν [b] Ὕπνον λιμένα προσαγορευόμενον πλησίον τῶν πυλῶν τῶν ἐλεφαντίνων, ἢ τὸ τοῦ Ἀλεκτρυόνος ἱερόν ἐστι, περὶ δείλην ὀψίαν ἀπεβαίνομεν· παρελθόντες δ' ἐς τὸν [c] πύλην, πολλὰς ὀνείρους καὶ ποικίλους εἴδομεν. πρῶτον δὲ βούλομαι περὶ τῆς πόλεως εἰπεῖν, ἐπεὶ μηδεὶς ἄλλος τι γέγραπται περὶ αὐτῆς. [d] ὃς δὲ καὶ μόνος ἐπεμνήσθη Ὁμήρου, οὐ πάνυ ἀκριβῶς συνέγραψε.

Κύκλῳ μὲν περὶ πᾶσαν αὐτὴν ὕλη ἀνέστηκε, τὰ δένδρα δ' ἐστὶ μήκωνες ὑψηλαί, καὶ μανδραγόραι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς πολύ τι πλῆθος νυκτερίδων· τοῦτο γὰρ μόνον ἐν τῇ νήσῳ γίγνεται ὄρνεον. πόλαμος δὲ περιῤῥεῖ πλησίον, ὑπ' αὐτοῖς καλούμενος Νυκλιπόρος, καὶ πηγαὶ δύο [e] περὶ ταῖς πύλαις· ὀνόματα καὶ ταύταις, τῇ μὲν Νήγρετος, τῇ δὲ Πανυχία· ὁ δὲ περίβολος τοῦ πόλεως, ὑψηλός τε καὶ ποικίλος, Ἰριδι τὴν χροιὰν ὁμοιότατος· πύλαι μέντοι εἰσὶν, οὐ δύο, καθάπερ Ὁμήρου εἴρηκεν, ἀλλὰ τέτταρες, δύο μὲν πρὸς τὸ τοῦ Βλαισείας πεδίον ἀπο-

90 dentibus nobis, & ſubterfugiebat, ſubducebatque ſe longius. Tandem vero cum illam teneremus, invecti in portum qui Hypnus (*Somnus*) dicitur, prope portas eburneas, ubi Alectryonis (*Galli Gallinacei*) ſacrum eſt, ſero crepuſculo deſcendimus, 95 progreſſique intra portam ſomnia multa variaque vidimus. Primo autem de urbe dicam, cum nemo quidquam de ea ſcripſerit; qui autem ſolus mentionem illius fecit, 1 Homerus, non ſatis ſcripſerit accurate.

33. In ambitu totius inſulae ſtat ſilva: arbores in ea ſunt procera papavera, & mandragorae, atque in illis magna vis veſpertilionum: ſola haec in inſula avis naſcitur. Fluvius ex propinquo alluit, Nyctiporus (*Noctivagus*) ab illis dictus: & fontes duo circa portas: nomina his quoque, Negretos (*Inexperrectus*) & Pannychia (*Pernox*). Vallum urbis altum atque diverſicolor, Iridi ſimillimum. Portae ejus ſunt non duae, ut Homerus dixit, ſed quatuor: quarum duae ſtuporis campum reſpiciunt,

a Ἐσπλεύσ.] Ἐπλ. *J.* Prius vero *Fl. H. P.* b Ὕπνον] Ὕπνου *Vorſt.* c Πύλην] Ita Edd. quas vidi, omnes. d Ὃς] An ὅτις? *Pell.* e Παρὰ] Sic *Fl. J.* Reliqq. περί.

3. Μήκωνες] Καλαλλήλους τούτους ἐπλάσαλο, περὶ τὸν τοῦ ὕπνου πόλιν καθότι ὑπνωτικὰ ταῦτα ἐστὶ παρηλίκα. *V.*

14. Δύο μέν] Ἄγαν (1) ἐμφρόνως πρὸς τὸ τοῦ βλαισίας πεδίον (2) λοκριδίνων ἀπαγγομένους, τὰς δύο τοῦ ὑπάρου πόλεως πύλας· καὶ τούτων, τὴν μὲν σιδηρᾶν εἶναι ἐκ καστερίου, τὴν δὲ (3) κεραμίνην καὶ πολὺ τὸ εὔθρυπτον ἐκ σαθρὸν ἔχουσαν, ἐπεὶ τοι ἐκ αἱ ἐλπίδες σοῖς ἀργοῖς βλακώδεσι καὶ ῥαθύμοις αἱ μὲν πάντων κατὰ τὸ καστρῶν ἐκ ἀμυλακίνητον ὑπάκτωνται. (4) καὶ ὅπου' ἂν μιλεβαλλοὶ (5) πιφυκάσι ἄνους εὐσουσία ἀνθρώπους τὸ τοιοῦτο πάθος ἐκδύεται, τοῖς δὲ ἐκ μιλακιπαθείᾳ ἂν τὸ τοῦ ἐλπίδων ἀτάθμητον, ἄνους τῷ ἀξιλαίπω τοῦ ἐμφρονος γνώμης ὀψέ ποτε (6) τοῦ κάρου ἀπεγκεῖν ἀξεγίνεται, καὶ τοῦ τοιούτου ἀπαλλαγῆναι ματαίων φροντίδων. φιλεῖ γὰρ ἡ ἐπίπαν καλαλλήλου τοῦ φροντίδων ἐκ τὰ ἐύπνια ἀκολουθεῖν· ἄλλως τε ἐκ κεραμίνου τῶν πύλων ἐκείνη αὐτάλασται, δι' ἧς τὸ φοβερὸν τοῦ ἐνυπνίου διήκειται καὶ φρικώδη. ἅμα γὰρ τῷ ὕπνῳ ἐκ αὐτὰ εἴχεται. εἰ δὲ ἐκ πλεῖστον καὶ δίξα, τοιαῦτα ἐκ τὰ καθ' ὕπνους, ἀλλὰ τὰ μὲν δι' ἀχρῆ τῷ ἀεὶ ὄντι ἐκ (7) εἰς ἀμυηξίαν εὔκολα. τὰ δὲ τερπνὰ καὶ ἱμέρμια, τῷ ἤδοντι ἐκ εἰφραίνοντι (8) ἐμφρετικά τε καὶ ἀναπόλητα. *V.*

(1) Ἐμφρόνως πρὸς] Ita correxit *Solan.* noſter: in edito enim erat ἐμφρόνων καί.

(2) Ἀποκλίνων] Ἐκκλίνων. C.

(3) Κεραμίνην] Ed. *Cler.* male κιραμίναν; quod eodem hoc Scholio mox iterum correctum.

(4) Καὶ ὅπου' ἂν μ. σ.] I. e. quia abundant ἀνόητοι C.

(5) Περυκάσιν] Πίσουσι tantum legebatur in edito; ſed mutavit *M. du S.*

(6) Τοῦ κάρου] Ita ex V. pro vulgato τῶν καρῶν, dedit, & mox καλαλλήλου pro edito καλαλλήλων dedit *M. du S.*

(7) Εἰς] Πρὸς habet C.

(8) Ἐμφρετικά] Ex C. inſertum, cum in Edito tantum legeretur στικά; ſed remanet tamen hiatus, finisque Scholii adſcripſerat *Salmas.* Hoc Scholium ſic emaculatum, ſed adhuc obſcurum, aliis enarandum lubens relinquo.

96. Πύλῳ] Lege πόλῳ. Quanquam enim Ἑσπλεύσαντες portarum facta mentio ſit, ut portui propinquarum;

ciunt, ferrea altera, altera lateritia, quibus commeare dicuntur somnia terribilia, cruenta, crudelia: duae versus portum & mare, cornea altera; altera qua nos transivimus, eburnea. Ingredientibus in urbem ad dextram est Noctis templum; hanc enim deorum maxime colunt, & Alectryonem: illi vero prope portum aedes collocata est: ad sinistram Somni regia. Hic scilicet apud illos imperat, facitque sibi Satrapas & imperii sui vicarios duo, Taraxionem Mataeogenis F. (*Terriculum Vanipari*) & Plutoclen Phantasionis, (*Divitiglorium Imaginarii.*) In medio foro fons est, Careotin (*Gravisomnum*) appellant, & templa prope duo, Deceptionis ac Veritatis. Ibi adytum quoque illis est & oraculum, cujus antistes propheta Antiphon (*Contradictor*) somniorum conjector, hunc a Somno honorem nactus.

34. Ipsorum autem somniorum neque natura eadem, neque species: sed alia procera, & formosa, atque jucunda, parva alia & informia, & alia quidem aurea, ut

ἐξελέγχεσθαι, ἢ μὲν σιδηρᾶ, ἢ δὲ κεράμεα τοῖς πομπίμοις, καθ' ἃς ἐλέγχεσθαι ἀναπεμπει αὐτοὺς εἴ τε Φοβεροὶ, καὶ Φοινικοῖ, ἢ ἀπατηλά· δύο δὲ πρὸς τῷ λιμένι, ἢ τὴν θάλασσαν αἱ μὲν κεράτιναι, αἱ δὲ, καθ' ἃς ἡμεῖς παρήλθομεν, ἐλεφάντιναι. εἰσίασιν δ' ἐς τὴν πόλιν, ἐν δεξιᾷ μὲν ἔστι τὸ Νυκτῶον. σέβεσι γὰρ θεῶν ταύτην μάλιστα, καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα· ἐκείνου δὲ πλησίον τοῦ λιμένος τὸ ἱερὸν ἀνοίγεται. ἐν δεξιᾷ δὲ, τὰ τῶν Ὑπνων βασίλεια. ἔστι γὰρ δὴ ἀρχὴ παρ' αὐτοῖς, σατράπας δύο καὶ ὑπάρχους ἀποδεικνύντος, Ταραξίωνά τε τὸν Ματαιογένους, καὶ Πλουτοκλέα τὸν Φανταίου. ἐν μέσῃ δὲ τῇ ἀγορᾷ, πηγή ἐστι, ἣν καλοῦσι Καρεῶτιν· καὶ πλησίον καὶ δύο, Ἀπάτης καὶ Ἀληθείας· ἔνθα καὶ τὰ ἀδυτὰ ἐστιν αὐτοῖς, καὶ τὸ μαντεῖον, ἔχει δὲ προφήτην Ἀντιφῶντα, ὀνειροκρίτην, ταύτην ἔχοντα τὴν τῶν Ὑπνων λαχὼν τιμήν.

35. Αὐτῶν δὲ τῶν ὀνείρων, ἔστε φύσιν, οὐκ ἰδέαν ἡ αὐτή· ἀλλ' οἱ μὲν μακροί τε καὶ καλοὶ καὶ ἡδεῖς, οἱ δὲ μικροὶ καὶ ἄμορφοι, καὶ οἱ μὲν χρύσεοι, ὡς εἰδέναι· οἱ δὲ ταπεινοὶ

[f] Φοινικοῖ] Φοινικοῖ male *J.* sola. [g] Πομπίμοις] Sic recte *Bl.* & *P.* Ceterae πομπ. nec *J.* & *Add.* quidem exceptâ

29. Καρεῶτιν] Ἀπὸ τοῦ κάρου τοῦ ἐπιγινομένου τοῖς ἐγκύροις τὸν ὕπνον καθαλλόμενος ὀνείρατος. * *V.*

* Hoc Scholium inter *Variantes* Vol. 2. p. 34. N°. 8. erat. ubi ὄντως legitur. Sed *Coll. G.* melius ἐστῶν. *M. du S.*

rum; melius videtur ut *urbem intrare* dicatur. Mihi *Geographia illa somnialis* non admodum perfecta. Quid enim, si per *Portas Eburneas*, aliquid simile volucrit *Portis Caspiis, Thermopylis* &c? *M. du S.*

1. Ὅμηρος] *Hom. Od. T.* 560. *M. du S.*

8. Πυγαὶ δύο πηγαί] Conf. supra c. 16. ubi similis variatio praepositionis: quam etiam T. I. saepe habuimus. *J. F. R.*

Ibid. Πηγαὶ ταῦται] Edd. *Pl.* & *Junt.* Reliquae πηγή. *M. du S.*

13. Ὅμηρος] Vide eum l. c. *M. du S.*

15. Καρῆνον πίνουσι.] Conf. supra I. *Ver. Hist.* c. 7. χρυσοῦ πίνουσιν ὕδωρ. Adde hic, etsi hoc tritissimum, *Long. Past.* I. p. 7. ἔπινεν ἡδέως χλιαρὸν ὑγιείας. Et III. 116. σταφυλὴν ἐν πλίνουσι. *Corollam ex vitibus nullam.* Tamen & dativo utitur idem I. p. 6. Τῷ ἀγάλματι λίθοις ἐκαίοντο. *J. F. R.*

32. Ἀντιφῶν] Atheniensis. Vid. *Suid.* qui eum ῥητοποιὸν vocat. *M. du S.*

34. Πλεῖα] Dixi supra ad Ἄλκ. c. 1. Solae autem *Fl.* & *P.* recte hic habent. Reliquae vitiose πλεῖ. *S.* autem & *A.* quod mireris, ἐπί. *M. du S.*

35. Ὀνείρων] Difficultas hic Latino interpreti oboritur non facile superabilis, quod personam adfingit Somniis Lucianus, & cives hujus reipublicae facit, quod Graeco facile, qui non neutro solum genere ἐνύπνιον dicere possit, sed masculino etiam ὄνειρος; negatum Latinis. Sed laboratur fere, quoties lusus ejusmodi ad verbum transferre conaris: quibus ob ipsam eam causam in scriptis seriis & aetatem laturis vix ac ne vix quidem locus est. *J. M. G.*

τε καὶ εὐτελεῖς. ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς καὶ θλεγματοί τινες καὶ τερατώδεις, καὶ ἄλλοι καθάπερ ἐς πομπὴν διεσκευασμένοι· οἱ μὲν ἐς βασιλέας, οἱ δ' ἐς θεούς, οἷά' ἐς ἄλλα τοιαῦτα διεσκευασμένοι. πολλοὺς δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν, πάλαι παρ' ἡμῖν ἑωρακότες. οἱ δὲ καὶ προσήεσαν, καὶ ἠσπάζοντο, ὡς ἂν καὶ συνήθεις ὑπάρχοντες. καὶ περιλαβόντες ἡμᾶς, καὶ καλαχαμίσαντες, πάνυ λαμπρῶς καὶ δεξιῶς ἐξένιζον, τήν τε ἄλλην ὑποδοχὴν μεγαλοπρεπῆ παρασκευάσαντες, καὶ ὑπισχνούμενοι βασιλέας τε ποιήσειν καὶ σατράπας· ἔνιοι δὲ καὶ ἀπῆγον ἡμᾶς ἐς τὰς πατρίδας, καὶ τοὺς οἰκείους ἐπεδείκνυον, καὶ αὐθημερὸν ἐπαπῆγον.

Ἡμέρας μὲν οὖν τριάκοντα, καὶ ἴσας νύκτας παρ' αὐτοῖς ἐμείναμεν, καθεύδοντες, εὐωχούμενοι. ἔπειτα δὲ ἄφνω βροντῆς μεγάλης καταράγείσης, ἐγρόμενοι, καὶ ἀναθορόντες, ἀνήχθημεν ὀπισταμένοις. τριταῖοι δ' ἐκεῖθεν τῇ [b] Ὠγυγίᾳ νήσῳ προσχόντες, ἀποβαίνομεν. πρότερον δ' ἐγὼ λύσας τὴν ὀπισθόλην, ἀνεγίνωσκον τὰ γεγραμμένα. ἦν δὲ τοιάδε· ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΚΑΛΥΨΟΙ χαίρειν. Ἴσθι με, ὡς τὰ πρῶτα ἐξέπλευσα παρὰ σοῦ, τὴν σχεδίαν κατασκευασάμενος, ναυαγίᾳ [c] χρησάμενον, καὶ μόλις ὑπὸ Λευκοθέας διασωθέντα, εἰς τὴν Φαιάκων χώραν, ὑφ' ὧν ἐς τὴν οἰκίαν ἀποπεμφθείς, videbantur, humilia alia viliaque. Erant in illis & alata quaedam & prodigiosae figurae, alia tanquam ad pompam ornata, in reges, in Deos, *inquam*, inque alia ejusdem modi ornata. Quaedam agnoscebamus olim domi nostrae visa. Quaedam adibant nos, & salutabant, tanquam familiaria: prehensosque nos & sopitos, splendide admodum & dextre accipiebant, tum reliquo paratu magnifico, tum quod reges nos Satrapasque se factura pollicebantur. Quaedam nos etiam in patriam quemque suam abducebant, & familiares nobis nostros ostendebant, eodemque die reducebant.

35. Dies igitur triginta noctesque totidem apud illa mansimus dormientes, coenantes. Deinde vero, tonitru subito erumpente maximo excitati & exsilientes, cibariis navi impositis, solvimus. Tertio inde die ad Ogygiam insulam appulsi exscendimus. Prius autem ego soluta epistola, quae scripta in ea fuerant, legi. Erant ista: *ULYSSES CALYPSO S. Noveris, me cum primum abs te navicula constructa avectus essem, facto naufragio, vix servatum a Leucothea in Phaeacum regionem; a quibus damum dimissum,*

a Ὑποδοχὴν] Al. θεραπείαν *Coll.* Vulgatae favent *J. Fl. H. P.* b Ὠγυγίᾳ] *Ald. J.* &c. Ὀξυγίᾳ P. male. Cum tamen eadem id recte habeat c. 29. c Χρησάμενον] Sic recte *Ba. P. S.* Χρησάμενος male *J. Fl. H.*

48. Τήν τε] *Pro.* τήν τε αὐτῶν θεραπείαν μεγαλοπρεπῆ θεραπεύσαντες ἐ ὑπεσχνούμενοι. *G.*

47. Δεξιῶς ἐξένιζον] *Accurate receperunt* recte vertas non absimilem *Longi* phrasin, in *Pastor.* IV. p. 107. Ed. *Moll.* Τοῦτον ἐδεξιοῦντο πᾶσαν δεξίωσιν. sive, *cum industria*; nam οἰκέται δεξιοὶ *Servi industrii* sunt apud eumdem p. 126. (C. 134.) *J. F. R.*

54. Καθεύδοντες, εὐωχούμενοι] *J. El.* & *H.* nihil hic a vulgata abire notaverat *Solanus*. An voluit igitur conjunctionem quaerere? Vix credo; nam ἀσύνδετον illud hic melius & efficacius, quam si conjunctio adesset; immo vellem ita saepius enunciasset Noster, ut *Long. Past.* III. 120. Ed. *Jungerm.* μιμεῖται πάντα — θεούς, ἀνθρώπους, ἔργα, θηρία. Et L. IV. 115. (123. *Moll.*) θηρίων πολὺς πανταχοῦ, οἰκετῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν. Quamvis idem alibi etiam nimis amet illud repetitum *sed.* *J. F. R.*

58. Ὠγ. νήσῳ] Vide *Plut.* 1733. *M. du S.*

65. Λελουσθέντα] *Matutum.* *A. V.*

Ibid. Διασωθέντα] Utitur his Luciani verbis Rev. *Jac. Elsner.* ad Epist. *Petr.* III. 20. quo probet διασωθῆναι usurpari de eo qui salvus in aliquem locum pervenit, i. e. ex periculo vel naufragio servatus est; ut *Actor.* XVII. 44. διασωθῆναι ἐπὶ τὴν γῆν, triaque alia testimonia adducit, quae non repetam, nec augebo, quia hanc significationem ubique obviam novi. *J. F. R.*

69. Τηλεγόνου] Conf. infr. *de Salt.* c. 46. *M. du S.*

78. Ὁμη-

sus, proces uxoris multos deprehendi, luxuriose nostris rebus fruentes: interfectis vero omnibus, deinde a Telegono, qui ex Circe mihi natus fuerat, interemtus sum, & nunc in beatorum versor insula. Valde autem me poenitet reliquisse illam apud te commorationem, promissamque a te immortalitatem. Si igitur opportunitatem nactus fuero, fugam capessam atque ad te veniam. Haec significabat epistola, praetereaque de nobis *aliquid*, ut hospitaliter tractaremur.

κατέλαβον πολλὰς τῶν γυναικῶν μνηστῆρας, ἐν τοῖς ἡμετέροις τρυφῶντας. ἀποκτείνας δ' ἅπαντας, ὕστερον ὑπὸ Τηλεγόνου τοῦ ἐκ Κίρκης μοι γενομένου, ἀνῃρέθην. καὶ νῦν εἰμὶ ἐν τῇ Μακάρων νήσῳ, πάνυ μεταμελούμενος ὅτι τοῦ καταλιπεῖν σε ὤφελον δίκαιαν, καὶ τῆς ὑπὸ σοῦ προλεγομένης ἀθανασίαν. ἢν οὖν καιρὸν λάβωμαι, ἀποδρὰς ἀφίξομαι πρὸς σέ. ταῦτα μὲν ἐδήλου ἡ ἐπιστολή, καὶ περὶ ἡμῶν, ὅπως ξενισθείημεν.

36. Ego vero aliquantum progressus a mari, speluncam inveni, qualem Homerus dixerat, ipsamque intentam lanificio. Cum vero sumtam epistolam in sinum reposuisset, primo quidem multum lacrumarum fudit; deinde in hospitium nos invitavit, accepitque splendide, ac de Ulysse interrogavit, & de Penelope, *qualis esset facie, adeone casta esset, prout Ulysses olim de illa sit gloriatus?* Nos respondere ea, quibus delectari illam conjiceremus. Tum reversi in navim prope litus dormivimus.

Ἐγὼ δὲ προελθὼν ὀλίγον ἀπὸ θαλάττης, εὗρον τὸ σπήλαιον τοιοῦτον, οἷον Ὅμηρος εἶπε, καὶ αὐτὴν ταλασιργοῦσαν· ὡς δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβε, καὶ ὑπεδέξατο, πρῶτα μὲν ἐπιπολὺ ἐδάκρυεν· ἔπειτα δὲ παρεκάλει ἡμᾶς ἐπὶ ξενίαν, καὶ εἰστίᾳ λαμπρῶς, καὶ περὶ τῆς Ὀδυσσέως ἐπυνθάνετο, καὶ περὶ τῆς Πηνελόπης, ὁποία τις εἴη τὴν ὄψιν, καὶ εἰ σώφρονι, καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς ἐκόμπαζε· καὶ ἡμεῖς τοιαῦτα ἀπεκρινόμεθα, ἐξ ὧν εἰκάζομεν εὐφρανεῖσθαι αὐτόν. τότε μὲν οὖν ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν, πλησίον τῆς ἠόνος ἐκοιμήθημεν.

37. Mane vero, vehementiori exorto vento, solvimus. Biduo inde tempestatibus jactati die tertio in Colocynthopiratas incidimus. Hi sunt homines feri, de propinquis insulis latrocinia exercentes contra

Ἕωθεν δὲ ἀνηγόμεθα, σφοδρότερον καλιόντος τοῦ πνεύματος. καὶ δὴ χειμαζόντες ἡμέρας δύο, τῇ τρίτῃ προσπίπτομεν τοῖς Κολοκυνθοπειραταῖς· ἄνθρωποι δὲ εἰσιν ἔτι ἄγριοι, ἐκ τῆς πλησίον νήσου λῃστεύοντες τοὺς ἐπι-

d Ὑπεδέξατο] Constans Edd. lectio. *e* Εἴη] Εἶη *J. Ald. H2.* Prius cott. *f* Σωφρονίᾳ] Σωφροσύνῃ Al. ajunt *Coll.*

84. Καὶ π' σωφρ.] Γρ. καὶ εἰ σωφροσύνῃ καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς. *G.*

78. Ὁμηρος εἶπε] *Odyss.* Ε. 57. *M. du S.*

80. Ἐπελάξατο] In omnibus libris nostris erat ὑπεδέξατο, quod cum ferri non posset, sic mutavimus. Vide Ἐν Δ. V. & Γυμν. c. 21. suspicor tamen fuisse a Luciano scriptum ὑπελάξατο, ut *furtim* ab ea *lectam* epistolam notaret. Sed quia vox ea a nullo, quod quidem sciam, Lexicographo observata est, nec ubi apud alios auctores occurrat, ipse annotaverim, eam in textum recipere non sum ausus. *M. du S.*

Ὑπεδέξατο] Quid sibi velit ὑπεδέξατο a vi verbi ἐλαβε diversum, non comminiscebar aliud, quam quod in interpretatione expressi. Cogitabam etiam, an ὑπελάξατο vim *legendi* habere posset? quod nihil fere ab altero illo ὑπεδέξατο distat in MSS. Vulgatum quidem illud, *postquam epistolam accepit & admisit*, non intelligebam. *J. M. G.*

90. Κατιόντος τοῦ πνεύματος] Sic *Thucyd.* VI. 2. m. p. 378. κατιόντος τοῦ πνεύματος, τάχα ἂν δὲ ἐ ἄλλως πως ἐστελεύσαμεν. Ubi Cl. *Duker.* docet ἄνεμον κατιόντα esse ventum increbescentem, & quidem a tergo euntes prosequentem, idque hoc Luciani aliisque testimoniis probat contra *Vallam*, qui de *vento ponente* plane contrario modo intellexerat. *J. F. R.*

[a] πεντηκόντορους. πλοῖα δ' ἔχουσι μέγιστα κολοκύνθινα, τὸ μῆκος πηχέων ἕξ. ἐπειδὰν γὰρ ξηρανθῶσι, κοιλάναντες αὐτὰ, καὶ ἐξελόντες τὰ ἐντερώνην, ἐμπλέουσιν ἐφ' οἷς μέντοι χρώμενοι καλαμίνοις, ἀντὶ δὲ τῶν ὀθόνης, τῷ φύλλῳ τῆς κολοκύνθης. προσβαλόντες δὴ ἡμῖν, ὑπὸ δύο πληρωμάτων ἐμάχοντο, καὶ πολλοὺς κατέραυμάτιζον, βάλλοντες ἀντὶ λίθων, τοῖς σπέρμασι τῶν κολοκυνθῶν. ἀγχωμάλως δ' ἐπιπολὺ ναυμαχήσαντες περὶ μεσημβρίαν, εἴδομεν κατόπιν τοὺς Κολοκυνθοπειρατὰς, προσπλέοντας τοὺς Καρυοναύτας· πολέμιοι δ' ἦσαν ἀλλήλοις, ὡς ἔδοξαν. ἐπειδὴ γὰρ καὶ ἐκεῖνοι ἤσθοντο αὐτοὺς ἐπιόντας, ἡμῖν μὲν [b] ὠλιγώρησαν, τραπόμενοι δ' ἐπ' ἐκείνους ἐναυμάχουν.

Ἡμεῖς δ' ἐν τοσούτῳ ἐπάραντες τὴν ὀθόνην, ἐφεύγομεν, ἀπολιπόντες αὐτοὺς μαχομένους, καὶ δῆλοι ἦσαν κρατήσαντες οἱ Καρυοναῦται, πέντε γὰρ εἶχον πληρώματα-

hos qui praeternavigant. Naves habent maximas de colocynthide, longitudine cubitorum sex. Cum enim siccatae sunt, *colocynthides* excavatas, demtis medullis, instruunt, malis utentes arundineis, pro velo autem foliis colocynthidis. Hi igitur impetu in nos facto, duarum navium sociis pugnant, multosque vulnerant jaculantes lapidum loco cucurbitarum seminibus. Cum diu aequo Marte pugnassemus, circa meridiem videmus a tergo Colocynthopiratarum adnavigantes Caryonautas, (*nucinautas*) erant autem, ut demonstrarunt, inimici. Nam illi etiam cum adventare hos sentirent, omissis nobis, conversi ad ipsos pugnarunt de navibus.

38. Nos interim velo sublato fugimus, pugnantesque eos reliquimus. Et apparebat victores futuros Caryonautas, ut plures, plenas enim sociis quinque naves habe-

[a] Πεμπλόντους] Leg. πεμπλ. *M. du S.* Vulg. serv. Edd. omnes. [b] Ὠλιγώρησαν] Ὀλιγώρησαν sine augm. Edd. *J. Fl. H. P. Ald.* Ba. Sed *S.* ὠλιγ.

95. Πεμπλόντους] Sic scribo, non ut in omnibus, quos vidi, libris est, πεντηκόντους. *M. du S.*

96. Πηχέων ἕξ.] Nescio an sic ausus voluerit Lucianus, ut mensuram poneret, quae vix ullam ad reliqua, quae hic dicuntur, proportionem habeat. Faciat, numerum hic esse corruptum, putare aliquis possit. Sed parum alias quoque religiosus hac parte est scurra noster, ut mox circa halcyonem. *J. M. G.* Πηχέων ἕξ.] Joculariter mensuram videtur addere exiguam, cum in exspectationem magnae lectorem conjecisset, praemittens *naves* esse *maximas*. Quales metaphorae deceptionis parce & apte usurpatae, fallendo delectant, quarumque exempla collegit *Eman. Thesaurus*, in Idea argutae dictionis, toto c. XVI. a p. 369. ad 385. Ubi Corinthi bella moenia videns Agis, interrogat: *quinam sunt hae moenia inhabitantes MULIERES?* Vel hoc *Martialis*. . . . *Centum Corynthus amphoras AQUAE fecit*, cum quisque exspectaret *vini*. Nonaque est ista cavillatio Caligulae victoris, cum literas laureatas ad Magistratus mitteret: *Parate quam maximum triumphum, quam MINIMO SUMPTU*. Addo *Aristoph.* Plut. 27. πυρράλεον ἡγοῦμαι, καὶ κλαυσίαλον, ubi vid. Interprett. Si cui hic lusus non adrideat, in facetiarum magistro, & satis magna esse navigia contendat, cubitorum sex, utpote ex cucurbita, quae vel sic sane est maxima, perme licet, ita exponat vel ξ'. i. c. 60. pro ἓξ legat: quo respondeat mensurae navium hostilium c. seq. *J. F. R.*

97. Λάτνιν] Λάτνιν ad unam πολεμίους elliptice refertur, etsi pluralis & neutrum adjectivum praecessit. qualis syntheseos apud Latinos quoque est frequens, ut *Terent.* Eun. 2. 1. 19. *Adeone homines immutarier ex amore, ut non cognoscas eundem esse. Sallust.* Cat. 56. 5. *Servitia — cujus, ad quem* l. vide Excurs. VIII. *Corvii.* Alia exempla ex Latinis auctt. collegit Rever. *Th. Wopkens* in Lectt. Tullian. p. 15. & passim aliis pagg. Oppositam sed analogam enallagen supra T. I. vers. fin. dedimus ex *Aristoph.* Pl. 527. ἐγὼ δῆτ' ἐν κλύῃ καλαδυφεῖ; ἃ γὰρ ἴσουσι. (scil. κλίναι) Non absimilia dedit Cl. *Hemsterh.* ad *Lucian.* Nigr. ipso pr. p. 37. Conf. *Zeux.* c. 7. ubi πυρράλεα — καὶ ἀφεμένου alio modo, cui addere oblitus sum similem locutionem ex Euang. *Luc.* V. 4. Ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν, & *Lucian. Harmon.* c. 3. ἀλλότριον τὰ ἐμὰ &c. Ubi & addere potuissem *Hippocr.* Sect. II. aph. 3. Ὑγιὴς ἀγρυπνίη, ἀμφότερα τὰ μυσσόμενα μᾶλλον γενέσθαι, κρεῖον. Conf. etiam T. I. p. 582. sive *Revivi.* c. 13. μία πάντων φιλοσοφία, pro πασῶν, ubi *Jens.* ex *Lucian. Amor.* κακοὺς — ἀ συμφόρους, pro ὡς. &c. Alias ejusmodi enallagas generis vid. ap. Interprett. ad *Aristoph.* Plut. 291. τίνια ἐκκαθαίροντες. respectu filiorum, qui per τίνια intelliguntur, ubi *Kusterus*

bebant, pugnabantque de robustioribus navigiis. Nempe naves ipsis erant de putaminibus, dimidiatae nuces & excavatae. Magnitudo uniuscujusque nucis dimidiae in longum passus quindecim. E conspectu horum cum venissemus, curavimus sauciis, atque ab eo tempore in armis plerumque fuimus, semper aliquas suspicati insidias. Neque frustra.

39. Nondum enim sol occiderat, cum a deserta quadam insula versus nos perrexere viri circiter viginti, delphinis magnis vecti. Latrones hi quoque: quos delphini sui tuto ferebant, exsultantesque equorum instar hinniebant. Cum vero prope essent, ex intervallo hinc illinc consistentes jaculati in nos sunt sepias siccatas & oculos cancrorum. Nobis vero sagittas & jacula mittentibus, non durarunt, sed vulnerati plerique confugerunt ad insulam.

40. Circa mediam noctem, tranquillo-

τα) ἢ ἀπὸ ἰσχυροτέρων νεῶν μαχόμενοι· τὰ γὰρ πλοῖα ἦν αὐτοῖς [c] κελύφη, καρύων ἡμίτομα, κεκενωμένα, μέγεθος ἑκάστου ἡμιτόμου ἐς μῆκος, ὀργυιαὶ πεντεκαίδεκα. ἐπεὶ δ' ἀπεκρύψαμεν αὐτούς, ἰασάμεθα τὰ τραύματα, ἢ τὸ λοιπὸν ἐν τοῖς ὅπλοις ὡς ἐπὶ πᾶν ἦμεν, ἀεί τινας ὑποψίας προσδεχόμενοι, ἢ μάτην.

Οὕτω γὰρ δεδύκει ὁ ἥλιος, ἢ ἀπὸ τινὸς ἐρήμης νήσου προσπλέουσι ἡμῖν ὡσεὶ [d] εἴκοσιν ἄνδρες, ὑπὲρ δελφίνων μεγάλων ὀχούμενοι· λῃσταὶ ἢ ἦσαν· καὶ οἱ δελφῖνες αὐτοὺς ἔφερον ἀσφαλῶς, ἢ ἀναπηδῶντες ἐχρεμέτιζον, ὥσπερ ἵπποι. ἐπεὶ δὲ πλησίον ἦσαν, ἀφιστάντες οἱ μὲν ἔνθεν, οἱ δὲ ἔνθεν ἔβαλλον ἡμᾶς σηπίαις ξηραῖς, καὶ ὀφθαλμοῖς καρκίνων. τοξευόντων δὲ ἡμῶν, ἢ ἀκονιζόντων, ἐκέτι ὑπέμειναν, ἀλλὰ τρωθέντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν, πρὸς τὴν νῆσον κατέφυγον.

Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον, γαλήνης οὔσης, ἐλά-

e Κελύφη] Sic L. & Fl. Κελύφια Edd. ceterae. d Εἴκοσιν] Εἰκόσιν P. Εἴκοσι Fl. Εἴκοσιν reliquae.

17. Κελύφη, καρύων] Κελύφεια (leg. κελύφια) κέλυφος τὸ τῆ ἀῦ λέγω. G. (At non aut hic, sed unde, putamen.) M. du S.

ferus etiam addit *Homer.* Od. M. 74. — νηΐλη — Κυανέη, τὸ μὲν ἔνερθ' ἰρυῖ, ibique τὸ respectu νήφω dici, quod tacite intelligitur, recte monet, ut alia omittam, quae ibi videri possunt. Addo tantum ex Fratris G. O. *Reitzii* Belg. Graecissf. p. 320. I. *Timoth.* 2. 15. Σωθήσεται δὲ διὰ τῆς τεκνογονίας, ἐὰν μείνωσιν τὸ πρέπον, quod Illustr. *Heinsius* in Exercitt. Sacr. p. 485. de conjugibus exponit, ita ut μείνωσιν referatur ad virum & uxorem simul, alii ad uxores solas referunt. Paullo aliter etiam *Long. Past.* L. IV. p. 107. Ed. *Moll.* αἱ αἶγες ait, tacite respiciens ad oves & capras, cum tamen sing. αἰγίλη praemiserit. Sic infra *Tyrannicida* c. 8. ἡ δὲ masc. gen. relatum ad τὸ ἔρφος, quod vide. *J. F. R.*

i. Πλημμυρόντων] Navium πλημμύραι dicuntur ipsi remiges vel classiarii milites, quibus implentur. Hic autem sumitur pro ipsis navigiis instructis & armatis.] *Vorst.* Vid. *Basil.* 127. f. *M. du S.*

5. Ἀγχιμόλους] Monuerat Cl. *Hemsterh.* in marg. adeundum Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 493. No. 53. i. e. ad L. VII c. 71. ubi *Thucyd.* ἵνα ἀγχίμολα ἱσταμένοις ait, *Wassiusque* Pollucem reprehendit, qui hoc verbum τραχὺ esse scribat, quod tamen ille ex *Dion. Hal.* hic ex *Luciano* h. l. proferat, *Suidamque* & Lexica alia plures habere ejus vocis auctoritates, observat; quare plura non addam. *J. F. R.*

10. Ὠλιγώρησαν] Etsi supra satis dixi augmentum saepe negligi, & hic Edd. fere omnes habent ὠλιγ. tamen non credo sic Lucian. dedisse, qui usitatissimum in hoc verbo augmentum initiale, & ratio abjectionis nulla, quia verbum inde non fit longius, si addatur, (ut in plusquamp. quae satis polysyllaba per se, ideoque augmentum frequenter negligunt.) Quare invitis Edd. jam mutaveram, quod in vocali brevi cum longa permutanda scribarum culpa fit quotidiana; sed postea consulens omnes Edd. ad manum quae erant, vidi & *Salm.* recte ὀλιγ. exhibere. *J. F. R.*

17. Κελύφη] Sic L. & Fl. Ed. melius quam quod in aliis est, κελύφεια. In Scholiis etiam recte κελύφη legitur. *M. du S.*

20. Ἀπεκρύψαμεν] Suspicor legendum ἀπεκρύπτομεν. *M. du S.*

35. Μεσονύκτιον] Nugatur igitur, ut saepe, *Th. Magist.* scribens: Μεσονύκτιον, ἢ Μεσονυκτεῖον, σημεῖον. Habuimus & supra μεσονύκτιον, *de Merc. Cond.* c. 26. p. 683. T. I. item hic differt. c. 26. & alibi. Habet & Euang. *Marc.* XIII. 35. & *Luc.* XI. 5. &c. *J. F. R.*

[a] παραπλέοντας. πλοῖα δ' ἔχουσι μέγιστα κολοκύνθινα, τὸ μῆκος πηχέων ἓξ. ἐπειδὰν γὰρ ξηρανθῶσι, κοιλάναντες αὐτὰ, καὶ ἐξελόντες τὰ ἐντερώδη, ἐμπλέουσιν ἱστοῖς μέντοι χρώμενοι καλαμίνοις, ἀντὶ δὲ τῶν ὀθόνης, τῷ φύλλῳ τῆς κολοκύνθης. προσβαλόντες δὲ ἡμῖν, ἀπὸ δύο πληρωμάτων ἐμάχοντο, καὶ πολλοὺς κατέτραυμάτιζον, βάλλοντες ἀντὶ λίθων, τοῖς σπέρμασι τῶν κολοκυνθῶν. ἀγχωμάλως δ' ἐπιπολὺ ναυμαχήσαντες περὶ μεσημβρίαν, εἴδομεν κατόπιν τῆς Κολοκυνθοπειρατικῆς, προσπλέοντας τοὺς Καρυοναύτας· πολέμιοι δ' ἦσαν ἀλλήλοις, ὡς ἔδειξαν. ἐπειδὴ γὰρ καὶ ἐκεῖνοι ἤσθοντο αὐτοὺς ἐπιόντας, ἡμῶν μὲν [b] ὠλιγώρησαν, τραπόμενοι δ' ἐπ' ἐκείνους ἐναυμάχουν.

Ἡμεῖς δ' ἐν τοσούτῳ ἐπάραντες τὴν ὀθόνην, ἐφεύγομεν, ἀπολιπόντες αὐτοὺς μαχομένους, καὶ δῆλοι ἦσαν κρατήσαντες οἱ Καρυοναῦται, πλοῦτε καὶ πλοῖοις (πέντε γὰρ εἶχον πληρώματα-

hos qui praetervavigant. Naves habent maximas de colocynthide, longitudine cubitorum sex. Cum enim siccatae sunt, *colocynthides* excavatas, demtis medullis, instruunt, malis utentes arundineis, pro velo autem foliis colocynthidis. Hi igitur impetu in nos facto, duarum navium sociis pugnant, multosque vulnerant jaculantes lapidum loco cucurbitarum seminibus. Cum diu aequo Marte pugnassemus, circa meridiem videmus a tergo Colocynthopiratarum advavigantes Caryonautas, (*nucinautas*) erant autem, ut demonstrarunt, inimici. Nam illi etiam cum adventare hos sentirent, omissis nobis, conversi ad ipsos pugnarunt de navibus.

38. Nos interim velo sublato fugimus, pugnantesque eos reliquimus. Et apparebat victores futuros Caryonautas, ut plures, plenas enim sociis quinque naves habe-

[a] Παραπλέοντας] Leg. παρεμπλ. M. du S. Vulg. serv. Edd. omnes. [b] Ὠλιγώρησαν] Ὀλιγώρησαν sine augm. Edd. J. El. H. P. Ald. Ba. Sed S. ὠλιγ.

95. Παραπλέοντας] Sic scribo, non ut in omnibus, quos vidi, libris est, παρεμπλέοντας. M. du S.

96. Ἡμῶν δὲ.] Nescio an sic nugari voluerit Lucianus, ut mensuram poneret, quae vix ullam ad reliqua, quae hic dicuntur, proportionem habeat. Facile, numerum hic esse corruptum, putare aliquis possit. Sed parum alias quoque religiosus hac parte est scurra noster, ut mox circa halcyonem. J. M. G. Πηχέων ἓξ.] Joculariter mensuram videtur addere exiguam, cum in exspectationem magnae lectorem conjecisset, praemittens *naves* esse *maximas*. Quales metaphorae deceptionis parce & apte usurpatae, fallendo delectant, quarumque exempla collegit *Eman. Thesaurus*, in Idea argutae dictionis, toto c. XVI. a p. 369. ad 385. Ubi Corinthi bella moenia videns Agis, interrogat: *quinam sunt haec moenia inhabitantes MULIERES?* Vel hoc *Martialis*. . . . *Centum Corynthius amphoras AQUAE fecit*, cum quisque exspectaret *vini*. Nonque est ista cavillatio Caligulae victoris, cum literas laureatas ad Magistratus mitteret: *Parate quam maximum triumphum, quam MINIMO SUMPTU*. Addo *Aristoph.* Plut. 27. πυρὸν γάλων ἡγοῦμαι, καὶ πλατίσταλον, ubi vid. Interprett. Si cui hic lusus non adrideat, in facetiarum magistro, & satis magna esse navigia contendat, cubitorum sex, utpote ex cucurbita, quae vel sic sane est maxima, perme licet, ita exponat vel ἓξ. i. c. 60. pro ἓξ legat: quo respondeat mensurae navium hostilium c. seq. J. F. R.

97. Αὐτὰν] Αὐτὸν ad unam πλοιάριον ellipticе refertur, etsi pluralis & neutrum adjectivum praecessit. qualis synthesis apud Latinos quoque est frequens, ut *Terent.* Eun. 2. 1. 19. *Adeone homines immutarier ex amore, ut non cognoscas eundem esse. Sallust.* Cat. 56. 5. *Servitia — cujus, ad quem* l. vide Excurs. VIII. *Corvin.* Alia exempla ex Latinis auctt. collegit Rever. *Th. Wopkens* in Lectt. Tullian. p. 15. & passim aliis pagg. Oppositam sed analogam enallagen supra T. I. vers. fin. dedimus ex *Aristoph.* Pl. 527. οὐκ ἄρα δεῖ ἐν πλοίῳ καθῆσθαι; ἐν ᾧ ἐσμεν. (scil. πλοίῳ) Non absimilia dedit Cl. *Hemsterh.* ad *Lucian.* Nigr. ipso pr. p. 57. Conf. *Zeux.* c. 7. ubi πιθήκοις — καὶ ἄρκοις alio modo, cui addere oblitus sum similem locutionem ex Euang. *Luc.* V. 4. Ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν, & *Lucian. Hermot.* c. 3. κλάσατε τὰ ἱμάτια &c. Ubi & addere potuissem *Hippocr.* Sect. II. aph. 3. Ὑγιὴς ἀγωγίη, ἀμφότερα τὰ μυτρίου μᾶλλον γενέσθαι, κρεῖσσον. Conf. etiam T. I. p. 582. sive *Revivisc.* c. 13. μία πάντων φιλοσοφία, pro πασῶν, ubi *Jens.* ex *Lucian.* Amor. καρτὸς — ἀ συμφόρων, pro ὡς. &c. Alias ejusmodi enallagas generis vid. ap. Interprett. ad *Aristoph.* Plut. 291. τίνια ἐκαναδοῦντες. respectu filiorum, qui per τίνια intelliguntur, ubi *Kusterus*

bebant, pugnabantque de robuſtioribus navigiis. Nempe naves ipſis erant de putaminibus, dimidiatae nuces & excavatae. Magnitudo uniuscujusque nucis dimidiae in longum paſſus quindecim. E conſpectu horum cum veniſſemus, curavimus ſaucios, atque ab eo tempore in armis plerumque fuimus, ſemper aliquas ſuſpicati inſidias. Neque fruſtra.

39. Nondum enim ſol occiderat, cum a deſerta quadam inſula verſus nos perrexere viri circiter viginti, delphinis magnis vecti. Latrones hi quoque: quos delphini ſui tuto ferebant, exſultantesque equorum inſtar hinniebant. Cum vero prope eſſent, ex intervallo hinc illinc conſiſtentes jaculati in nos ſunt ſepias ſiccatas & oculos cancrorum. Nobis vero ſagittas & jacula mittentibus, non durarunt, ſed vulnerati plerique confugerunt ad inſulam.

40. Circa mediam noctem, tranquillo

τα) ἢ ἀπὸ ἰσχυροτέρων νεῶν μαχόμενοι τὰ δὲ πλοῖα ἦν αὐτοῖς [c] κελύφη, καρύων ἡμίτομα, κεκενωμένα, μέγεθος ἑκάστου ἡμιτόμου ἐς μῆκος, ὀργυιαὶ πεντεκαίδεκα. ἐπεὶ δ' ἀπεκρύψαμεν αὐτούς, ἰώμεθα τὰ τῶν τραυματίων, ἢ τὸλοιπὸν ἐν τοῖς ὅπλοις ἦμεν, ἀεί τινας ὑποψίας προσδεχόμενοι, ἐ μάτην.

Οὔπω γὰρ δεδύκει ὁ ἥλιος, ἢ ἀπό τινος ἐρήμης νήσου προσήλαυνον ἡμῖν ὅσον [d] εἴκοσιν ἄνδρες, ὀπὶ δελφίνων μεγάλων ὀχούμενοι· λῃσταὶ ἢ ἦσαν· καὶ οἱ δελφῖνες αὐτοὺς ἔφερον ἀσφαλῶς, ἢ ἀναπηδῶντες ἐχρεμέτιζον, ὥσπερ ἵπποι. ἐπεὶ δὲ πλησίον ἦσαν, βαλόντες οἱ μὲν ἔνθεν, οἱ δὲ ἔνθεν ἔβαλλον ἡμᾶς σηπίαις ξηραῖς, καὶ ὀφθαλμοῖς καρκίνων. τοξευόντων δὲ ἡμῶν, ἢ ἀκοντιζόντων, οὐκέτι ὑπέμειναν, ἀλλὰ τρωθέντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν, πρὸς τὴν νῆσον κατέφυγον.

Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον, γαλήνης οὔσης, ἐλά-

c Κελύφη] Sic L. & Fl. Κελύφινα Edd. ceterae. d Εἴκοσιν] Εἰκόσιν P. Ἔικοσιν Fl. Εἴκοσιν reliquae.

17. Κελύφη, καρύων] Κελύφινα (leg. κελύφινα) κέλυφος τὸ τῆ ἀῦ λέγος. G. (At non ευι hic, ſed υηαις, putamen.) M. du S.

ſterus etiam addit *Homer.* Od. M. 74. — νηΐλη — Κυκλάδι, τὸ μὲ ἴ ποτ' ἰρυῖ, ibique τὸ reſpectu νήϕος dici, quod tacite intelligitur, recte monet, ut alia omittam, quae ibi videri poſſunt. Addo tantum ex Fratris G. O. *Reiszii* Belg. Graeciſſ. p. 320. I. *Timoth.* 2. 15. Σωθήσεται δὲ διὰ τῆς τεκνογονίας, ἐὰν μείνωσιν ἐν πίστει, quod Illuſtr. *Heinſius* in Exercitt. Sacr. p. 485. de conjugibus exponit, ita ut μείνωσιν referatur ad virum & uxorem ſimul, alii ad uxores ſolas referunt. Paullo aliter etiam *Long. Paſt.* L. IV. p. 107. Ed. *Moll.* αἱ αἶγες ait, tacite reſpiciens ad oves & capras, cum tamen ſing. αἰγίλη praemiſerit. Sic infra *Tyrannicida* c. 8. ὁ δὲ maſc. gen. relatum ad τὸ ἔϕος, quod vide. *J. F. R.*

1. Πλημμυρώντων] Navium πλημμύροις dicuntur ipſi remiges vel claſſiarii milites, quibus implentur. Hic autem fumitur pro ipſis navigiis inſtructis & armatis.] *Vorſ.* Vid. *Boiſ.* 127. f. *M. du S.*

5. Ἐγχειρίδιον] Monuerat Cl. *Hemſterh.* in marg. adeundum Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 493. No. 53. i. e. ad L. VII c. 71. ubi *Thucyd.* ἵππος ἐγχείριος ἐναμμένος ait, *Waſſiusque* Pollucem reprehendit, qui hoc verbum τραχὺ eſſe ſcribat, quod tamen ille ex *Dion. Hal.* hic ex *Luciano* h. l. proferat, *Suidamque* & Lexica alia plures habere ejus vocis auctoritates, obſervat; quare plura non addam. *J. F. R.*

10. Ὠλιγώρησαν] Etli ſupra ſatis dixi augmentum ſaepe negligi, & hic Edd. fere omnes habent ὠλιγ. tamen non credo ſic Lucian. dediſſe, qui uſitatiſſimum in hoc verbo augmentum initiale, & ratio abjectionis nulla, quia verbum inde non fit longius, ſi addatur, (ut in plusquamp. quae ſatis polyſyllaba per ſe, ideoque augmentum frequenter negligunt.) Quare invitis Edd. jam mutaveram, quod in vocali brevi cum longa permutanda ſcribarum culpa fit quotidiana; ſed poſtea conſulens omnes Edd. ad manum quae erant, vidi & *Salm.* recte ὀλιγ. exhibere. *J. F. R.*

17. Κελύφη] Sic L. & Fl. Ed. melius quam quod in aliis eſt, κελύφους. In Scholiis etiam recte κελύφη legitur. *M. du S.*

20. Ἀπεκρύψαμεν] Suſpicor legendum ἀπεκρύψαμεν. *M. du S.*

35. Μεσονύκτιον] Nugatur igitur, ut ſaepe, *Th. Magiſt* ſcribens: Μεσονύκτιον, ἢ Μεσονυκτικὸν, ποιητικόν. Habuimus & ſupra μεσονύκτιον, *de Merc. Cond.* c. 26. p. 683. T. I. idem hic differt. c. 26. & alibi. Habet & Euang. *Marc.* XIII. 35. & *Luc.* XI. 5. &c. *J. F. R.*

ἐλάθομεν προσκείλαντες Ἀλκυόνι καλιᾷ παμμεγέθει. σταδίων περὶ ἑξήκοντα ἦν αὐτῇ τὸ περίμετρον· ἐπέπλει δὲ ἡ Ἀλκυὼν, τὰ ὠὰ θάλπουσα, ὀλίγον μείων τῆς καλιᾶς ἐν δὴ ἀναπαμένη, μικρῷ μὴ κατέδυσε τὸ ναῦν τῷ ἀνέμῳ τῶν πτερῶν. ὤχετο γῦν φεύγουσα, γοεράν τινα φωνὴν προϊεμένη. ἐπιβάντες δὲ ἡμεῖς, ἡμέρας ἤδη ὑποφαινούσης, ἐθεώμεθα τὴν καλιὰν, σχεδίᾳ μεγάλῃ προσεοικυῖαν, ἐκ δένδρων συμπεφορημένην. ἐπῆν δὲ καὶ ὠὰ πενταχόσια, ἕκαστον αὐτῶν Χίου πίθου μείζονος. ἤδη μέντοι καὶ οἱ νεοττοὶ ἔνδοθεν ἐφαίνοντο, καὶ ἔκρωζον. τελέσασι γῦν ἀγκύλαις ἐν τῷ ὠῶν, νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν, εἴκοσι γυπῶν [a] ἀδρότερον.

Ἐπεὶ δὲ πλέοντες [b] ἀπέχομεν τῆς καλιᾶς ὅσον σταδίους ἀγδοήκοντα, τέρατα ἡμῖν μεγάλα καὶ θαυμάσια [c] ἐπεσήμαινεν· ὅ, τε γὰρ ἐν τῇ πρύμνῃ χηνίσκος ἄφνω ἐπερύξαλο, καὶ ἀνεβόησε· καὶ ὁ κυβερνήτης Σκίνθαρος φαλακρὸς ἤδη ὤν, ἀνεκόμησε· καὶ τὸ πάντων ἤδη θαυμαστότατον, ὁ γὰρ ἱστὸς τῆς νεὼς [d] ἐξεβλάστησε, καὶ κλάδους ἀνέφυσε, καὶ ἐπ' ἄκρῳ ἐκαρποφόρησεν, ὁ δὲ καρπὸς ἦν σῦκα καὶ σταφυλαὶ μεγάλαι, ὅπω πέπειροι. ταῦτ' ἰδόντες, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐταράχθημεν, καὶ ἡμᾶς ἐλάθομεν προσκείλαντες Ἀλκυόνι καλιᾷ παμμεγέθει. σταδίων περὶ ἑξήκοντα ἦν αὐτῇ τὸ περίμετρον· ἐπέπλει δὲ ἡ Ἀλκυὼν, τὰ ὠὰ θάλπουσα, ὀλίγον μείων τῆς καλιᾶς καὶ δὴ ἀναπαμένη, μικρῷ μὴ κατέδυσε τὸ ναῦν τῷ ἀνέμῳ τῶν πτερῶν. ὤχετο γῦν φεύγουσα, γοεράν τινα φωνὴν προϊεμένη. ἐπιβάντες δὲ ἡμεῖς, ἡμέρας ἤδη ὑποφαινούσης, ἐθεώμεθα τὴν καλιὰν, σχεδίᾳ μεγάλῃ προσεοικυῖαν, ἐκ δένδρων συμπεφορημένην. ἐπῆν δὲ καὶ ὠὰ πενταχόσια, ἕκαστον αὐτῶν Χίου πίθου μείζονος. ἤδη μέντοι καὶ οἱ νεοττοὶ ἔνδοθεν ἐφαίνοντο, καὶ ἔκρωζον. τελέσασι γῦν ἀγκύλαις ἐν τῷ ὠῶν, νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν, εἴκοσι γυπῶν [a] ἀδρότερον.

mari, imprudentes offendimus ad Alcyonis nidum maximum; ſtadiorum circiter ſexaginta erat illi ambitus. Imminebat autem Alcyon ova incubans, non multo minor nido ſuo. Atque illa evolans parum aberat quin mergeret navim noſtram vento alarum: aufugiebat enim lugubrem vocem edens. Deſcendimus cum jam illuceſceret, nidumque inſpeximus; magnae rati ſimilem, conſtructae ex arboribus; inerant vero ova quingenta, Chio dolio unumquodque capacius. Jam quidem pulli intus apparebant & crocitabant. Securibus igitur ovo uno reſciſſo, pullum implumem excudimus, vulturibus viginti ampliorem.

41. Cum vero navigando diſceſſiſſemus a nido ad ducenta ſtadia, portenta nobis magna & mirifica evenere. Nam cheniſcus (*anſerculus*) in prora ſubito concuſſis alis exclamavit, & gubernatori Scintharo calvo redire coeperunt comae; quodque omnium jam admirabiliſſimum, malus navis germinavit, & emiſit ramos, & in ſummo fructus tulit. Fructus erat ficus, & uvae magnae, nondum maturae. Haec videntes perturbati ſumus, ut facile eſt ad exiſtiman-

a Ἀδρότερον] Adſpirate *Fl. Ald. P. B2. S. H. ἀδ. J.* male. b Ἀπέχομεν] Alii ἀπίσχομεν *Coll.* Nihil mutant Edd. c Ἐπεσήμαινεν] Ἐπισήμαινεν male *Fl.* Ceterae vulg. ſerv. quibus adſtipulatur P. Cod. d Ἐξεβλάστησε] Ἐβλάστησε *Fl.* Ἐβλάστησεν P. Vulg. ſerv. Edd. cett.

36. Ἐλάθομεν] Ἀντὶ τοῦ ἀνεπαισθήτως. *V.*
51. Πλέοντες ἀπίσχομεν] Γρ. ἀπίσχομεν. *G.*

57. Ὁ γὰρ ἱστὸς τῆς νεὼς] Εἰς τὸν Ἄκρον * ῥάβδον ὁ † παγγίμων ἀγκαίζω. *V.*

* Iterum imperite Lucianum incuſat Scholiaſtes; notum enim eſt hoc deſumtum eſſe ex Bacchi fabula. *J. Cl.*

† Παγγίμων] Παγγήμων V.

42. Γεραὰν τινα &c.] Conf. ſupra Ἀλκ. c. 1. *M. du S.*
50. Ἀδρότερον] Male *Solanus* in marg. *J.* notarat, etiam *S.* & *H.* cum *J.* habere *ἀδ.* prima laevigata. Nam recte habent adſpiratam, ut ceterae priſcae, quas adii: & ſic ſolet. vid. *Poll. On.* non uno loco. Quamvis & *Budaeus* in Lex. minore *ἀδρὸς ἀπὸ* male, mox tamen *ἀδρὸς* recte habet ibidem, operarum culpa. *J. F. R.*
54. Ἐπτερώσατο] Conf. T. I. Ἀλκ. c. 1. *M. du S.*
57. Ὁ γὰρ] Illud γὰρ in *J.* aeque ac *Fl.* & *H.* reperi notabat *Solanus.* Idem ſic notarat ſupra T. I. *Hermot.* c. 29. Ani igitur id ſuſpectum habuit? vix credo; nam ſic ſaepe apud noſtrum occurrit. *J. F. R.*
62. Ἀποτρόπαια] Quanquam hic aliam lectionem ſuggerant Scholiaſtes & *Fl.* Ed. cave hanc mutaſſis: proprium enim eſt in ea re vocabulum. Unde Ζεῦ ἀποτρόπαιε, &c. Vulgatam etiam confirmat P. *M. du S.*
79. Καὶ διδόναι ἡμῖν ἀναθεμένοις τὴν ναῦν ἐπὶ τὴν κόμην τῆς ὕδρας] Perridicula iſta ſuper ſilvae ramis navigatio, ſive ὑλώδης πλοῦς: ſed videntur fidem ei facere

Jo-

mandum, & deos rogavimus, ut averterent, si quid mali visum hoc portenderet.

42. Nondum quingenta stadia provecti eramus, cum silvam vidimus maximam & prolixam, pinuum atque cypressorum. Ac nos quidem putabamus continentem eam esse: at illud pelagus erat, profundum, arboribus radice carentibus consitum. Stabant tamen arbores immotae, rectae, quasi innatantes. Appropinquantes igitur, universa re considerata, in dubio eramus quid agendum esset. Neque enim navigari inter arbores poterat, quae densae essent & continuae: neque reverti facile videbatur. Ego vero, conscensa arbore maxima, prospexi, quomodo ulteriora se haberent, ac vidi ad stadia quinquaginta aut paullo plura, esse sylvam: tum mare rursus excipere aliud. Itaque placuit navem in comas arborum, densae enim erant, impositam traducere, si possemus, in mare alterum. Idque fecimus. Revinctam enim magno fune, arboribus conscensis, magno labore eo pertraximus, ramisque eam superimposui-mus, ubi velis passis velut in mari navigavimus, a vento impellente promoti. Hic

χόμεθα τοῖς θεοῖς ἐπτρέψαι τὸ ἀλλόκολον τῷ φαντάσματι.

Οὕτω δὲ πεντακοσίους σταδίους διελθόντες, εἴδομεν ὕλην μεγίστην καὶ λάσιον, πιτύων καὶ κυπαρίττων. καὶ ἡμεῖς μὲν εἰκάσαμεν ἤπειρον εἶναι· τὸ δ' ἦν πέλαγος ἄβυσσον, δένδροις καλαφυτευόμενον εἰς ὕλην· δὲ τὰ δένδρα ὅμως ἀκίνητα, ὀρθὰ, καθάπερ ἐπιπλέοντα. πλησιάσαντες δ' ἦν, καὶ τὸ πᾶν καλανοήσαντες, ἐν ἀπόρῳ εἰχόμεθα τί χρὴ δρᾶν. ὅτε μὲν γὰρ διὰ τῶν δένδρων πλεῖν δυνατὸν ἦν· πυκνὰ μὲν καὶ προσεχῆ ὑπῆρχεν, ὥστ' ἀναστρέφειν ῥᾴδιον ἐδόκει. ἐγὼ δ' ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ μέγιστον δένδρον, ἀπεσκόπουν τὰ ἐπέκεινα ὅπως ἔχοι, καὶ εἶδον ἐπὶ σταδίους μὲν πεντήκοντα ἢ ὀλίγῳ πλείους, τὴν ὕλην οὖσαν ἔπειτα δὲ αὖθις ἕτερον Ὠκεανὸν ἐκδεχόμενον. καὶ δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναθεμένοις τὰ πλοῖα ἐπὶ τὰ δένδρα, πυκνὰ μὲν ἦν, ὑποβιβάσαι, εἰ δυναίμεθα, ἐς ἑτέραν θάλατταν, καὶ ἔτοιμοι ἐποιοῦμεν. ἐκδησάντες μὲν αὐτὰ κάλῳ μεγάλῳ, καὶ ἀνελθόντες ἐπὶ τὰ δένδρα, μόλις ἀνειμησάμεθα. καὶ δέντες ἐπὶ τῶν κλάδων, ὑπερβάντες τε τὰ ἱστία, καθάπερ ἐν θαλάττῃ ἐπλέομεν, τῷ ἀνέμῳ προωθούμενοι. ἐνθα με καὶ τὸ Ἀντιμά-

χῳ

a Ἀποστρέψαι] Ἀποστρέψαι Schol. & Fl. Sed reliqq. ut edidimus, etiam consentiente Cod. P. f Ἐπέκεινα] Ἐπ' ἐκείνα P.

62. Τὸ ἀλλόκολον] Γράφεται, ἀποστρέψαι τὸ ἀλλόκολον. V. 67. Ἄβυσσον] ‡ Ἀντὶ τοῦ ἄπειρον ἔχον βυθόν. V.

‡ Hoc & sequens Scholion ad aliena verba relatum, ea quo pertinet, reduxit M. du S.

Josephus Acosta, & Illi quos navigationis suae fundos auctoresque habet Historiae Indicae c. XXX. Lib. IV. Ipsa ejus haec verba narratio. *Un de nos freres homme digne de foi nous conteit*, *que s'étant égaré & perdu dans les montagnes, sans sçavoir quelle part n'y par où il devoit aller, il se trouva dedans des buissons si épais, qu'il fut contrains de cheminer sur iceux sans mettre les pieds en terre par l'espace de quinze jours entiers, & que pour y voir le soleil, & pour remarquer quelque chemin en cette forêt si épaisse & pleine de bois, il avoit besoin de monter au cappeau des plus grands arbres, pour la descouvrir le chemin.* Th. M.

87. Ἀντιμάχου] Scripserat is poëma *de Argivorum contra Thebanos expeditione*, cui *Thebais* titulus erat. *Athen.* 468. A. 475. D. & 482. F. Meminit *Plutarchus* Elegiae ab hoc scriptae f. 65. 2. Platoni probatur. *Cic.* Brut. 51. Hunc tanti faciebat Adrianus Imp. ut Homero exacto, solum ab omnibus legi vellet. Audi *Xiphil.* p. 261. καὶ ὅτω γε τοιοῦτος ἦν ὡς ἔφη Ὁμήρου καλλιόνων Ἀντιμάχου αὐτοῦ ἀκούειν, ἐπειδὴ τὸ ὄνομα πολλοὶ πρότερον ἐπίστευτο. Verbosum fuisse docet Gregorius Theologus in Ep. ad Nicobulum. 2. his verbis, ὅτως ἐγὼ ἔφην βραχυλογίαν ἐπαινῶ Ὁμήρου λέγω, καὶ πολὺν τὸν Ἀντίμαχον πῶς; τοῖς πράγμασι, κρίνων τὸ μέτρον, ἀλλ' οὐ τοῖς γράμμασι. Apud *Basil.* p. 286. Ed. Bas. M. du S.

96. Ὁμῆ-

χῦ τῆ παντῆ ἔτ@ εὐπλοθ. φησὶ γάρ mihi Antimachi poëtae versus in mentem
που κείνη@· venit, qui ait alicubi:

Τοῖσιν δ' ὑλήεντα διὰ πλόον ἐρχομένοισι. *Per silvestre illis navi venientibus aequor.*

Διελθόντες δ' ὅμως τ ὕλην, ἀφικόμεθα 43. Superata tamen silva, ad aquam
πρὸς τὸ ὕδωρ, ἐν πάλιν ὁμοίως καλαθέντες pervenimus, ubi similiter demissa navi per
τ ναῦν, ἐπλέομεν διὰ καθαροῦ ἐν διαυγοῦς puram pellucidamque aquam navigavimus,
ὕδατ@, ἄχρι δὴ ἐπέσημεν χάσματι με- donec ad hiatum consisteremus magnum ex
γάλῳ ἐκ τοῦ ὕδατ@ διεστῶτ@ γεγενημέ- aqua discedente ortum, ut in terra saepe
νῳ, καθάπερ ἐν τῇ γῇ πολλάκις ὁρῶμεν videamus a motu illius factas discessiones.
ὑπὸ σεισμῶν γιγνόμενα διαχωρήματα. Navis quidem nostra vela nobis contrahen-
καὶ μὲν δὴ ναῦς, καθελόντων ἡμῶν τὰ ἱστία, tibus facile stetit, cum parum abfuisset
ῥᾳδίως ἔστη, παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα καλασχε- quin deferretur. Nos vero capitibus por-
θῆναι. ὑποκύψαντες δὲ ἡμεῖς, εἰσορῶμεν rectis despicientes, profundum videbamus
βάθ@ ὅσον σταδίων χιλίων, μάλα φοβε- vel mille stadiorum, terribile admodum at-
ρὸν καὶ θαυμαστὸν· εἱστήκει γὰρ τὸ ὕδωρ ὥσ- que admirandum. Stabat enim velut divi-
περ μεμερισμένον. περιβλέποντες δὲ κατὰ sa aqua. Circumspicientes ad dextram vi-
δεξιὰ, ὁρῶμεν πόρρωθεν γέφυραν ἐπιζευγμέ- demus e longinquo pontem injunctum ex
νην ὕδατ@ συνάπτουσαν τὰ πελάγη κατ' aqua, quae jungeret utriusque pelagi sum-
τ' ἀκρώρειαν, καὶ ἡ ἑτέρας θαλάσσης ἐς mas oras, & ex uno mari in alterum trans-
τὴν ἑτέραν διαῤῥέουσα. προσελάσαντες οὖν flueret. Huc igitur agitantes *navim* remis
ταῖς κώπαις, ἐπὶ κατ' ἐκεῖνο παρεδράμομεν, cursum fleximus, multoque labore trajeci-
καὶ μὴ πολλῆς ἐχομένης ἐπράσαμεν, ὑπότεκ mus, quod nunquam speravimus.
προσδοκήσαντες.

Τοὐντεῦθεν ἡμᾶς ὑπεδέχετο πέλαγός τε 44. Hinc excepit nos mare placidum &
προσηνές, καὶ νῆσ@ οὐ μεγάλη, ᶜ εὐπροσί- insula non magna, accessu facilis, habita-
τους συναγαγομένη. ἐνέμοντο δὲ αὐτὴν ἄνθρωποι ta. Habebant illam homines feri, Buce-
ἄγριοι, Βουκέφαλοι, κέρατα ἔχοντες, οἷον ἴ phali, (*Tauricipites*) cornua habentes, qua-
lem

a Ὁρῶμεν] Sic *Fl.* Ἐωρῶμεν ceterae. b Κατ' ἐκεῖνο] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* c Εὐπροσίτους] Ita esse in *J. Fl. B2. H. P.* & *S.* notat idem. Etiam *Ald.* 1. sic habet, & *Fr.*

91. Διελθόντες] Γράφεται διελθοῦσι. *V.*
94. Χάσματι μεγάλῳ] Τάχα ὁ κανολόγ@ εἰς Μαιῶτιν, ἢ τὸν ἱππάδων θάλασσαν ἀφορᾶσιν * κριττίωνι ἐπιτιμᾷ, ἐπιτιμῶσιν αὐθέντιν. *V.*

* Κριττίωνι] Quam apte hanc vocem homo Christianus usurpet, aliis dijudicandum relinquo. Certe Musam a Lucino pesi non credo. *M. du S.*

96. Ὁρῶμεν] Edd. *Fl.* & *B2.* recte; in reliquis ἐωρῶμεν. Latinus interpres recte vertit quasi ὁρῶμεν & ipse legisset. *M. du S.*

Ὁρῶμεν] Errat *Solanus* dicens *B2.* i. e. *Basilensem* secundam, cum Florentina facere; nam aeque ac *B1.* cujus errores fideliter solet repetere, habet ἐωρῶμεν. De Florent. vero recte monet. *J. F. R.*

9. Κατ' ἐκεῖνο] Variationem frustra quaesivit *Solanus*; nec ea opus est. Nam licet θάλαττα praecedat, potest tamen neutrum ἐκεῖνο ad πέλαγος paullo ante praemissum referri, vel, quod malim, absolute positum accipi de loco; veluti εἰς τὸ, & εἰς τόδε hunc, intellecto χωρίον accipitur, vid. *L. Bos* de ellipsi in χωρίον. Verum & praeterea neutrum genus ut generale etiam substantivis masculinis & femininis jungi, quis nescit, ut *Long. Past.* I. p. 8. ἡ μὲ Νύκτη, τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο. Vel, ut in tritissimo illo *Aelian.* X. 10. τέτο βοῦς, ἐκεῖνα ἵππος. *Epist. ad Rom.* XIV. 18. ἐν τούτοις, habet, post praemissa tria feminina θυσιαστήριον, χορὸς & αἰτία. Sed de aliis paullo durioribus jam dictum

ad

lem apud nos fingunt Minotaurum. Cum exſcendiſſemus, aquatum perreximus, etiam ciborum aliquid, ſi poſſemus, ablaturi; nihil enim amplius habebamus. Et aquam quidem ibi in proximo inveniebamus, aliud vero nihil apparebat, praeterquam quod mugitus multus non ex longinquo audiebatur. Cum igitur boum gregem eſſe putaremus, paullum progreſſi, ſtamus apud homines. At illi conſpectos nos perſequuntur, ac tres quidem ſociorum noſtrorum comprehendunt; reliqui vero ad mare confugimus. Deinde univerſi armis captis, neque enim placebat inultos negligere amicos, irruimus in Bucephalos, carnes interfectorum dividentes, atque in terrorem conjectos univerſos perſequimur, eorumque circiter quinquaginta interficimus, duosque capimus vivos. Sic revertimur cum captivis: cibi vero nihil inveneramus. Reliqui igitur hortabantur, ut captos interficeremus; ego vero hoc non probavi, ſed vinctos aſſervavi, dum venirent a Bucephalis legati, qui pretio comprehenſos repeterent. Intelligebamus quippe illos innuere, ac lugubre quiddam, ſuppliciter rogantium inſtar, mugire. Pretium vero redemtionis erant caſei multi, & ſicci piſces, & cepae, & cervi qua-

ἡμᾶς τὸ Μινώταυρον ἀναπλάττουσιν. ἀποβάντες δὲ, προσήειμεν ὑδρευσόμενοι, καίτοι καὶ σιτίων ληψόμενοι, εἴποθεν δυνηθείημεν· οὐκ ἔτι γὰρ εἴχομεν· καὶ ὕδωρ μὲν αὐτοῦ πλησίον εὕρομεν, ἄλλο δὲ οὐδὲν ἐνεφαίνετο, πλὴν μυκηθμὸς πολὺς ὑπ' ὀρρωδίαν ἠκούετο· δόξαντες οὖν ἀγέλην εἶναι βοῶν, κατ' ὀλίγον προχωροῦντες, ἐπέσημεν τοῖς ἀνθρώποις· οἱ δὲ ἰδόντες ἡμᾶς, ἐδίωκον, καὶ τρεῖς μὲν τῶν ἑταίρων λαμβάνουσιν· οἱ δὲ λοιποὶ, πρὸς τὴν θάλατταν καταφεύγομεν, εἶτα μυστοὶ πάντες ὁπλισάμενοι (οὐ γὰρ ἐδόκει ἡμῖν ἀτιμωρήτους περιιδεῖν τοὺς φίλους) ἐμπίπτομεν τοῖς Βουκεφάλοις, τὰ κρέα τῶν ἀνηρημένων διαιρουμένοις· φοβήσαντες δὲ πάντας ἐδιώκομεν, καὶ κτείνομέν γε ὅσον τεσσήκοντα, καὶ ζῶντας αὐτῶν δύο λαμβάνομεν, καὶ αὖθις ὀπίσω ἀνεστρέφομεν, τοὺς αἰχμαλώτους ἔχοντες. σιτίον μέντοι οὐδὲν εὕρομεν. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, παρῆνουν ἀποσφάττειν τοὺς παρειλημμένους. ἐγὼ δὲ οὐκ ἐδοκίμαζον, ἀλλὰ δήσας, ἐφύλαττον αὐτούς, ἄχρι δὴ ἀφίκοντο παρὰ τῶν Βουκεφάλων πρεσβεῖς, ἀπαιτοῦντες ὑπὲρ λύτρων τοὺς συνειλημμένους· συνίεμεν γὰρ αὐτῶν διαγνευόντων, καὶ γοερόν τι μυκωμένων, ὥσπερ ἱκετευόντων· τὰ λύτρα δ' ἦν τυροὶ πολλοὶ, καὶ ἰχθῦς ξηροὶ, καὶ κρόμμυα, καὶ ἔλα-

ad *Reviv.* c. 13. ubi *μίκ πάντων* pro *πασῶν*. *J.F.R.*

13. Εὐπρόσιτ@·] Antea legebatur *εὐπροσίτως*, prave. Ego mutavi. *M.du S.*

Εὐπρος. συν.] Verti, ac ſi legeretur *εὐπρόσιτος, συνοικουρία*. Gratias agam, qui me docuerit, quae ſit *εὐπροσίτως συνοικουμένη*. Ita mox pro *προσήειμεν ὑδρευσόμενοι*, dediſſe arbitror Lucianum *προήειμεν*, & ſic interpretatus ſum. *J.M.G.*

Εὐπροσίτως] Recte quidem *Solanum* conjeciſſe arbitror *εὐπρόσιτος* legendum; verum quia neque Editio ulla neque Cod. praeit, & plura etiam corrigenda reſtant, nihil mutavi. Nam comma etiam poſt *εὐπροσίτως* addendum; tum pro *συνοικ. . . ἐνοικ.* legere malim; certe illud *συν* in *Fr.* ita exaratum eſt, ut parum differat ab *ἐν*. *J.F.R.*

17. Καίτοι] Legendum potius *καί τι Solan.* marg. *Junt.* adleverat; quod non improbem. *J.F.R.*

31. Κτείνομεν] Et ſic cum *J.* habere *Fl.* & *H.* notarat *Solanus*; ſed habent & aliae. Cur autem variationem quaeſivit? quia *διώκομεν* & *κτείνομεν* diverſa ſunt tempora, ideoque *διώκομεν* potius legi quis malit; id quod nec ego improbaverim. Verum in eadem hac Hiſt. id occurrit adeo frequenter, ut ſtudio tempora variaſſe videatur auctor; nam cur paullo ante non item quaeſivit varietatem, cum legeret *ἰδίωκον, καὶ λαμβάνουσι*, & paullo poſt *λαμβάνομεν, καὶ ἀνεστρέφομεν* pro *ἀνεστρ.* & c. 46. *εἶδον, καὶ συλλαμβάνω, καὶ ἀνέκρινον*. ut alia mittam. Conjunctiones enim ſimilia tempora non regere, T. I. jam diximus. Et ex Latinis ſexcenta ſimilia proferre liceret, ut *Salluſt.* Jug. c. 113. 7. *Jugurtha Sullae vinctus traditur, & ab eo ad Marium deductus.* Quin & modus diverſus interdum conjunctionem ſequitur, ut apud *Liv.* 2. c. 23. 11. *Poſtulare — ut ſenatum vocarent. curiamque ipſi circumſiſtunt.* Ac ne credas *poſtulare* ibi pro poſtularunt poſitum, vid. not. Cl. *Dukeri*, qui ex eodem adfert *moliri — & portentant*, aliaque ſimilia. *J.F.R.*

ἕλαφοι τέτταρες, τρεῖς ἑκάστη πόδας ἔχουσα, δύο μὲν τοὺς ὄπισθεν, οἱ δὲ πρόσω ἐς ἕνα συμπεφύκεσαν. ὅτι τούτους ἀποδόντες τοὺς συνειλημμένους, ἢ μίαν ἡμέραν διαμείναντες, ἀνήχθημεν.

Ἤδη δὲ ἰχθύες τε ἡμῖν ἐφαίνοντο, καὶ ὄρνεα παρεπέτετο, καὶ ἄλλα ὁπόσα γῆς πλησίον ἔσης σημεῖα προφαίνεται. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἄνδρας εἴδομεν καινῷ τρόπῳ ναυτιλίας χρωμένους· αὐτοὶ γὰρ καὶ ναῦται καὶ νῆες ἦσαν. λέξω δὲ τὸν πλοῦν καὶ τὸν τρόπον ὑπτιοι κείμενοι ὅτι τοῦ ὕδατος, ὀρθώσαντες τὰ αἰδοῖα, μεγάλα δὲ φέρουσιν, ἐξ αὐτοῦ ὀθόνην πετάσαντες, καὶ ταῖς χερσὶ τοὺς σχοινοὺς κατέχοντες, ἐμπίπτοντι τῷ ἀνέμῳ, ἔπλεον, ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ὅτι φελλῶν καθήμενοι, ζεύξαντες δύο δελφῖνας ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνιόχευον· οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροντο τοὺς φελλούς· οὗτοι ἡμᾶς οὔτε ἠδίκουν, οὔτε ἔφευγον, ἀλλ' ἤλαυνον ἀδεῶς τε, καὶ εἰρηνικῶς, τὸ εἶδος τοῦ ἡμετέρου πλοίου θαυμάζοντες, καὶ πάντοθεν ἐξισοπεδοῦντες.

tuor, erium singuli pedum, cum binos quidem posteriores haberent, priores autem in unum coalitos. Pro his cum reddidissemus captivos, & diem unum morati essemus, solvimus.

45. Jamque pisces in conspectum venire, & circumvolare aves, aliaque, quotquot sunt terrae propinquae signa, apparere. Paullo post videmus viros novo navigandi genere utentes. Iidem enim & nautae erant & naves. Dicam vero navigationis rationem. Supini in aqua jacentes pudenda eriguntur; habent autem luculenta. ex his porro velum pandentes, manibusque tenentes funes veli inferiores, vento implente navigabant. Alii post hos insidentes in suberibus, duos delphinos junctos agebant regebantque habenis, qui progressi traherent post se subera. Hi neque injuria nos afficiebant, neque fugiebant, sed sine metu & pacate juxta nos inequitabant, speciem navigii nostri admirati, & perspicientes undique.

46. Ves-

56. Ποδιῶνας] Ὡς ἐπὶ ποδῶν τὰ ἄκρα τῶν ἰδίων ποδιῶνας ἰφῆκε παίζων καὶτοῦτο. * V.

58. Φελλῶν] † Φελλὸς ὄρος ἐν Ἰταλίᾳ ἐν ᾧ γίνονται πεύκαι ὑπερμεγέθεις. ἐκ δὲ τούτων τὸ δοῦρον γίνεται τοῖς φελλοῖς πρὸς κουφισμὸν τῶν σωμάτων. V.

* At vide ne serio ea de re alibi etiam usurpatum, ut Ἐνύπν. c 3. & not. *M. du S.*

† De hoc Italiae monte nihil, quod equidem scire potuerim, apud Geographos invenitur. Plinius praeterea negat *in tota Italia nasci suber*. Lib. XVI. c. 8. Licet Theophrastus *in Tyrrhenia* nasci scribat Lib. III. c. 16. nisi sit mendum, quod ut suspicer facit Plinius contrarium affirmans, licet legisset hunc locum Theophrasti, quem & in quibusdam vertit. Ceterum hic absurde ex piceis suber desumi dicit, cum sint arbores plane diversae. Videtur potius apud Graecos φελλὸς idem significasse ac φλοιὸς, & *suber* aut' ἐξοχὴν dictum *corticem*, (ita legitur, pro *cortex*) ut etiam apud Latinos factum, quod observavit in suo Lexico *R. Constantinus*, & post illum *J. Hardouinus* ad locum Plinii laudatum. *J. Cl.*

55. Μεγάλα] Pygmaeos Ctesiae hic ridet. Vide *Photii* Excerpta. *M. du S.*

56. Ποδιῶνας] *Leop.* 136. *M. du S.*

Ποδιῶνας] At supra *Contempl.* §. 3. τὴν ὁδὸν σπεῦδαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τῷ ποδὶ, ubi *Solan.* similia ex nostro produxit. *J. F. R.*

58. Ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ἐπὶ φελλῶν καθήμενοι ζεύξαντες δύο δελφῖνας, ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνιόχουν· οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροντο τοὺς φελλούς.] Vertunt: *post hos & alii suberibus insidentes, junctis duobus delphinis remigabant, & equitabant, alii praecedentes subera trahebant.* Ita vertentes indicarunt, se mentem Auctoris non satis percepisse: Nam, ut taceam, μετὰ τούτους hic potius significare praeter hos, observandum est Lucianum de *suberibus* loqui tanquam de vehiculis; de *delphinis* tanquam de equis vehicula trahentibus: de *hominibus* illis qui suberibus insidebant, tanquam de aurigis vehicula agitantibus, & moderantibus; aurigarum enim propria sunt verba quibus utitur, ἐλαύνειν & ἡνιοχεύειν. quae propterea hic non reddenda erant, *remigare* & *equitare*. Et per οἱ δὲ προϊόντες non intelligendi sunt *homines alii*, uti habet versio; sed illi *delphini*, qui suberibus juncti erant. Totus itaque locus hoc modo est vertendus: *Praeter hos & alii suberibus insidentes, junctis duobus delphinis, agitabant, & moderabantur eos: illi vero* (sc. delphini) *praeuntes trahebant subera.* *H. V.*

Ibid. Φελλῶν] Si quis auctoritates super h. v. & usu desiderat, adeat *Bergler.* ad Alciphr. Ep. I. 1. p. 7. *J. F. R.*

67. Ἑλλάδα φωνὴν] Pro ἑλληνικὴν. Sic Σκύθην ἄνδρα pro Σκυθικὸν ὄντα ex *Aesch.* Prom. p. 5. & γυναῖκα μαζὸν

46. Vesperа jam ingruebat cum appuli-mus ad insulam non magnam. Habitatur ea a mulieribus, ut putabamus, Graece loquentibus. Accedentes enim nos prensabant & complectebantur, ornatae more meretricio, formosae omnes & juvenculae, talaria vestimenta trahentes. Insula vocabatur Cabalusa (*Dejiciens*) urbs autem Hydamardia. (*Aquescentia*) Assumtos igitur nos mulieres suam quaeque domum deducere, suumque sibi facere hospitem. Ego autem cunctatus paullum, cui nihil boni praesagiret animus, & circumspiciens accuratius, video multorum hominum ossa jacere & crania. Et clamorem quidem tollere, & convocare socios, atque ad arma ire, non placuit. Malvam autem depromtam multis verbis obsecravi, ut effugere liceret ex malis praesentibus. Non ita multo post autem ministrante hospita, video illius non mulieris crura, sed ungulas asini. Hic

65 Ἐσπέρας δὲ ἤδη προσήχθημεν νήσῳ μεγάλῃ· κατῳκεῖτο δὲ αὕτη ὑπὸ γυναικῶν ὡς ἐνομίζομεν, Ἑλλάδα φωνὴν προϊεμένων· προσήσαν ἡμῖν, καὶ ἐδεξιοῦντο, καὶ ἱσπάζοντο πάνυ ἑταιρικῶς κεκοσμημέναι, καλαὶ πᾶσαι, καὶ νεανίδες, ποδήρεις τὰς χιτῶνας ἑλκυρόμεναι. ἡ μὲν οὖν νῆσος, ἐκαλεῖτο [a] Καβαλῦσα· ἡ δὲ πόλις αὕτη, [b] Ὑδαμαρδία. [c] λαβοῦσαι δ' ἕν ἡμᾶς αἱ γυναῖκες, ἑκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο. ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποσχὰς, καὶ οὐ χρηστὰ ἐμαντευόμην, ἀκριβέστερόν τε ἐνέβλεπον, ὁρῶ πολλῶν ἀνθρώπων ὀστᾶ καὶ κρανία κείμενα· καὶ τὸ μὲν, βοὴν ἐγεῖραι, καὶ τοὺς ἑταίρους συγκαλεῖν, καὶ ἐς τὰ ὅπλα χωρεῖν, οὐκ ἐδοκίμαζον. προχειρισάμενος δὲ τὴν μαλάχην, πολλὰ ἱκέτευον αὐτὴν ἀφυγεῖν ἐκ τῶν παρόντων κακῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, τῆς ξένης ἀφικομένης, εἶδον τὰ σκέλη καὶ γυναικὸς, ἀλλ' ὄνου ὁπλάς· καὶ δὴ στασάμενος τὸ

a Καβαλῦσα] Alii Ἰκβαλῦσα, *Coll.* b Ὑδαμαρδία] Alii Ὑδαμὰ, *Coll.* Nihil mutant Edd. c Λαβοῦσαι] Sic Edd. omnes. Διαλαχοῦσαι marg. *Aldi.* & P. Διαλαχοῦσι *Angl.*

72. Ἐκβαλοῦσα] Γραι. Καβαλοῦσα. *G.* *Ibid.* Αὕτη Ὑδαμὰ] Γραι. Ὑδαμαρδία. *G.*

ζω ex *Hom.* Il. Ω. 58. nec non ἰλλάδα ἀφλαῦτα aliaque similia ex *Eustath.* adfert Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 78. Plura Cl. *Jens.* in Lect. Lucian. p. 89. ad 94. quae pertinebant ad *Dial. Deor.* XV. 1. ad verba τίχην βάναυσον; ibi autem non sunt inserta, quia nimis erant multa. Meretur tamen huc addi, quod postea margini adlevit idem *Jensius*: Ἕλλησι πόλεμον habet *Thucyd.* p. 104. in Oratione Periclis (i. e. p. 119. Ed. *Dukeri.*) *J. F. R.*

72. Καβαλοῦσα] An κοβαλοῦσα, a κίβαλος, i. e. κιβαλόεσσα? *F. G.*

Καβαλ.] Hactenus Lucianus nomina finxerat intellectu satis facilia. Nunc autem *Cabalusam* & *Hydamardiam*, monstrosa & barbara vocabula cur detrudat, nondum satis perspicio. Est tamen Graeca vox καβαλικὸς, vel huic proxima καβάλιος, quam *M. Aurelius* (VII. 52.) & alii usurpant *projiciendi* sensu. Vide ad eum locum *Gatakeri* not. & *Plut.* 421, 2. καβαλικώτερος. Sed pone Regionem Καβαλοῦσαν ideo dictam, quia feminae istae advenas mactarent, quid erit urbs Ὑδαμάρδια? Parvi quidem hoc refert; sed tamen ad *aquam* alludit, in quam magae istae se convertebant. Regionem *Cabalensem* memorat *Strabo* XIII. sub finem. p. m. 434. A. *M. du S.*

Καβαλοῦσα] Καβαλοῦσα forte est κακβαλοῦσα id est κακβαλοῦσα dejiciens homines ad illa χαμαιτυπεῖα. Circa Ὑδαμαρδίαν res difficilior. Si eventum narrationis spectes, possis suspicari ὑδαμανίαν dedisse Lucianum, ἀφ' ὃ εἰς ὕδωρ ἀμαυροῦσι τὰς γυναῖκας ut nempe in aquam, in fumum, &, si quid his fugacius est, abeunt voluptates venereae, postquam dejecere ignavos, & similes libidinosis asinis homines. *J. M. G.*

73. Λαβοῦσαι] Angl. Ἀφλαῦτοι. *J. B.*

74. Ἑκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο] Interpres: *secum quemque singulae abduxerunt.* &c. Mallem: *Singulae quemque domum suam abduxerunt.* Ita passim, εἰς οἶκον, & πρὸς ἑαυτὸν, παρ' ἐμὲ. &c. Sic in *Asin.* c. 42. λαβοῦσά μοι τὸ πυρὸν, εἰς ἑαυτὸν ἤλασεν, *impositio mihi tritico ad se*, h. e. ad aedes suas, *me ducebat.* Sic etiam ibid. c. 55. & in *Gallo*, fine c. ult. παρ' ἡμᾶς. *H. V.*

80. Μαλάχην] Conf. supra c. 28. *M. du S.*

Μαλάχην] Quam nempe ad hoc ipsum discedenti ex Heroum insula dederat Rhadamanthus. *J. M. G.*

τὸ ξίφος, συλλαμβάνω τε αὐτῷ, καὶ δήσας, καὶ τ' ὅλων ἀνέκρινον· ἡ δὲ, ἄκουσα μὲν, εἶπε δὲ ὅμως, αὐτὰς μὲν εἶναι θαλαττίους γυναῖκας, Ὀνοσκελέας προσαγορευομένας, τροφὴν δὲ ποιεῖσθαι τοὺς ἐπιδημοῦντας ξένους. ἐπειδὰν γὰρ, ἔφη, μεθύσωμεν αὐτοὺς, συνευνηθεῖσαι, κοιμωμένοις ἐπιχειροῦμεν. ἀκούσας δὲ ταῦτα, ἐκείνην μὲν κατέλιπον αὐτῷ δεδεμένην, αὐτὸς δὲ ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ στέγος, ἐβόων τε, καὶ τοὺς ἑταίρους συνεκάλουν. ἐπεὶ δὲ συνῆλθον, τὰ πάντα ἐμήνυον αὐτοῖς, καὶ τά τε ὀπτὰ ἐδείκνυον, καὶ ἦγον εἴσω πρὸς τ' δεδεμένην· ἡ δὲ αὐτίκα ὕδωρ ἐγένετο, καὶ ἀφανὴς ἦν· ὅμως δὲ τὸ ξίφος εἰς τὸ ὕδωρ καθῆκα πειράμενος. τὸ δὲ αἷμα ἐγένετο.

Ταχέως οὖν ἐπὶ ναῦν καταβάντες, ἀπεπλεύσαμεν· καὶ ἐπεὶ ἡμέρα ὑπηύγαζε, τῆ τε ἤπειρον ἐπεβλεπόμεθα, εἰκάζομεν εἶναι ἣ ἀντιπέραν τῆ ὑφ' ἡμῶν οἰκουμένη κειμένην. προσκυνήσαντες δὲ καὶ προσευξάμενοι, περὶ τ' μελλόντων ἐσκοποῦμεν, καὶ τοῖς μὲν ἐδόκει ἐπιβᾶσι μόνοις, αὖθις ὀπίσω ἀναστρέφειν. τοῖς δὲ, τὸ μὲν πλοῖον αὐτῷ καταλιπεῖν· ἀνελθόντας δὲ εἰς τ' Μεσόγαιαν πειραθῆναι τ' ἐνοικούντων. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐλογιζόμεθα, χειμὼν σφοδρὸς ἐπιπεσὼν, καὶ [a] προσαράξας τὸ σκάφος τῷ αἰγιαλῷ, διέλυσεν· ἡμεῖς δὲ μόλις ἐξενηξάμεθα τὰ ὅπλα ἔχοντες, καὶ εἴ τι ἄλλο οἷός τε ἦν ἁρπασάμενοι. Ταῦτα μὲν τὰ μέχρι τ' ἑτέρας γῆς συνενεχθέντα μοι ἐν τῇ θαλάττῃ, καὶ πρὸς τ' πλοῦν ἐν ταῖς νήσοις, καὶ ἐν τῷ ἀέρι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ κήτει, καὶ ἐπεὶ ἐξήλθομεν, καὶ πρός τε τοὺς ἥρωσι, καὶ τοῖς ὀνείροις,

stricto ense illam comprehendo, vinctamque de rebus omnibus interrogavi. Illa invita quidem, sed dicit tamen, se marinas esse mulieres, Onosceleas (*Asinicruras*) vocari: cibum sibi parare ex advenientibus hospitibus: *inebriatos enim*, inquit, *sopitosque in lectum adscitae invadimus.* His auditis, illam quidem vinctam ibi relinquo: conscenso autem tecto, clamore convoco socios: congregatis indico omnia, ossa ostendo, intra eos deduco ad vinctam. At illa statim in aquam diffluens, conspectum nostrum effugit. Tamen experimenti caussa in ipsam aquam demitto gladium: hic aqua in sanguinem abiit.

47. Celeriter itaque ad navem digressi solvimus. Cum illucesceret, continentem conspicimus, quam conjicimus eam esse, quae ex adversum nostro orbi trans *Oceanum*, jacet. Adoratione hic votisque peractis, quid deinde facto opus esset, deliberamus. Atque aliis videbatur, post brevem descensum, iterum nos retro redire; aliis autem, relicta ibi nave pergere versus mediterranea, atque tentare inhabitantes. Dum ista disputamus, tempestas valida ingruens, & litori allidens navigium, illud dissolvit. Nos vix, arma quisque sua, & si quid forte aliud quis posset, eripientes, enatamus. Haec sunt, quae usque ad *adventum in* alteram illam tellurem contigere mihi in mari, & per navigationem, in insulis, & in aëre, & post haec in cete, & cum inde exiissemus, tum apud Heroas, tum inter Somnia, itemque extre-

a Προσαράξας] Προσαμάξας Edd. Sed conf. I. *Ver. Hist.* c. 30. f.

16. Ταῦτα μὲν ἂν μέχρι τ' ἑτέρας γῆς] Καὶ τὸ τέλος ψευδέστατον, μᾶλλον δ' ἀπιστότατον ἁπάντων εἰλήφαμεν. *V.*

88. Ὀνοσκελέας] De hac copiose Caelius. Tangit vir Clar. *Gilbert. Gaulminus* ad Pſellum. Interp. *Aristoph.* ad Ranas. *J. B.*

Καὶ αὐτὸν] Καὶ abesse etiam a *Fl.* notat *Solanus* in marg. *J.* Si eo charactere Flor. Edit. ut solet, designat, errat; nam comparet in ea. Igitur Codicem Flor.

trema illa apud Bucephalos & Onoſceleas: quae vero in *illa altera* tellure *geſta ſint*, ea proximis libris perſequar.

χὴ τὰ τελευταῖα, ὡς ἐπὶ τοῖς Βυκεφάλοις, καὶ ταῖς Ὀνοσκελέαις· τὰ δ' ὑπὲρ τ γῆς, ἐν ταῖς ἑξῆς βίβλοις διηγήσομαι.

TYRANNICIDA. ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Aſcendit aliquis in arcem, tyrannum interfecturus. Et ipſum quidem non invenit. Sed in filii ipſius a ſe occiſi corpore reliquit gladium. Superveniens tyrannus, conſpecto filio jam mortuo, eodem ſe gladio ipſe interemit. Petit ille, qui aſcenderat & filium tyranni interfecerat, praemium, ut tyrannicida.

Ἀνῆλθέ τις εἰς τ ἀκρόπολιν, [a] ὡς ἀποκτενῶν τ τύραννον· [b] χ αὐτὸν μὲν οὐχ εὗρε. τ δὲ υἱὸν αὐτῦ ἀποκτείνας, κατέλιπε τὸ ξίφος ἐν τῷ σώματι. ἐλθὼν ὁ τύραννος, χ τ υἱὸν [c] ἰδὼν ἤδη νεκρὸν, τῷ αὐτῷ ξίφει ἑαυτὸν ἀπέκλεινεν. αἰτεῖ ὁ ἀνελθὼν, καὶ τ τῦ τυράννυ υἱὸν ἀνελὼν, γέρας, ὡς τυραννοκτόνος.

QUi duos eodem die tyrannos interfeci, judices, alterum vigoris annos jam egreſſum, florentem alterum aetate, & ad injuriarum ſucceſſionem paratiorem, venio, unum tamen duorum cauſſa petiturus praemium: unus *ego* omnium, qui unquam fuere tyrannicidarum, ictu uno malos amolitus duo, qui interfecerim gladio filium, patrem naturali erga filium pietate. Ac tyrannus quidem dignas factis ſuis poenas nobis dedit, qui vivus adhuc, circa *ſuae vitae* finem, filium ſuum ante ſe interemtum viderit, tandemque, quod maxime admirabile eſt, ſuus ipſe fieri tyrannicida coactus ſit: filius autem illius mea quidem manu periit, ſed mortuus tamen alterius mihi caedis fuit miniſter: qui vi-

Ι Δύο τυράννους ἀποκτείνας, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, μιᾶς ἡμέρας, τ μὲν ἤδη παρηκμακότα, τ δὲ ἀκμάζοντα, χ πρὸς ἅπασαν τ ἀδικημάτων ἐτοιμότερον, ἥκω μίαν ὅμως ἐφ' ἀμφοτέροις αἰτήσων δωρεὰν, μόνος τῶν πώποτε τυραννοκτόνων πληγῇ μιᾷ δύο πονηροὺς ἀπαλλαξάμενος, χ Φονεύσας τ μὲν παῖδα τῷ ξίφει, τ πατέρα δὲ, τῇ πρὸς τ υἱὸν Φιλοστοργίᾳ. ὁ μὲν οὖν τύραννος, ἀνθ' ὧν ἐποίησεν, ἱκανὴν ἡμῖν δέδωκε τιμωρίαν, ζῶν μὲν, τ υἱὸν ὑπ' ἐμοῦ προλαμπρημένον πρὸ τ τελευτῆς, τελευταῖον δὲ ἀναγκασμένος τὸ παραδοξότατον αὐτὸς αὐτῦ γενέσθαι τυραννοκτόνος. ὁ παῖς δὲ ὁ ἐκείνου τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρέτησε δέ μοι καὶ ἀποθανὼν πρὸς ἄλλον

Φό-

a Ὡς] Deeſt in *Fl.* b Καὶ] Deeſt in C. c Ἰδὼν] Εὑρὼν C. Nihil mutant *J. Fl. H. P.*

Ἀνῆλθέ τις &c.] Argumentum hujus controverſiae in *Collectaneis Galeanis* integrum legitur. *M. du S.*

Flor. intellexerit oportet. *J. F. R.*

7. Ἀποκαθαίρων] Ut Galli *depecher* pro occidere, & nos *aſſchopen*. Sic & *Herodian.* VII. 1. 7. εἰδὼς ἐν τοῖς τῶν φίλων πάντας —— ἀπεκαθάρατο. Ac perſaepe alibi, quod tamen plenius effert L. 2. 10. 7. τοιοῦτον ἄνδρα φόνῳ ἀπεκαθάραλο. *J. F. R.*

Φόνου, [a] ζῶν ἔτι μὲν συναδικῶν τῷ πατρὶ, μὴ θανὼν δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο.

Τὴν μὲν οὖν τυραννίδα ὁ παύσας εἰμὶ ἐγὼ, καὶ τὸ ξίφος, ὃ πάντα εἴργασται, ἐμόν· τὴν δὲ τάξιν ἐνήλλαξα τῶν φόνων, καὶ τὸν τρόπον ἐκαινοτόμησα τῶν τῶν ἀσεβῶν τελευτῆς· τὸν μὲν ἰσχυρότερον, καὶ ἀμύνασθαι δυνάμενον, αὐτὸς ἀνελών· τὸν γέροντα δὲ, μόνῳ ἐπιχωρήσας τῷ ξίφει.

Ἐγὼ μὲν οὖν ἠξίουν τι δεινότερον ὀφλεῖν τούτοις ὑμᾶς γενέσθαι μοι παρ' ὑμῶν, καὶ δωρεὰς λήψεσθαι ἰσαρίθμους τοῖς ἀπηλλαγμένοις, ὡς αὖ καὶ τοὺς παρόντων ἀπαλλάξας ὑμᾶς μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸν τῶν μελόντων κακῶν ἐλπίδος, καὶ τὴν ἐλευθερίαν βέβαιον ἐπιδοὺς, ἀδεὴς ἐπιλελειμμένης κληρονόμου τῶν ἀδικημάτων· μέλαξυ δὲ κινδυνεύω, τοσαῦτα κατορθώσας, ἀγέραστος ἀπελθεῖν παρ' ὑμῶν, καὶ μόνος τέρεα τῶν νόμων ἀμοιβῆς, ὧν διεφύλαξα. ὁ μὲν οὖν ἀντιλέγων ἔτοσί, δοκεῖ μοι καθόμενος, ὥς φησι, τὰ κοινὰ τοῦτο ποιεῖν, ἀλλ' ὅτι τοῖς τελευτηκόσι λελυπημένος, καὶ ἀμυνόμενος τὰ ἐκείνοις τῷ θανάτῳ αἴτιον γεγενημένον.

Ὑμεῖς δὲ ἀνάσχεσθέ μου, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρὸς ὀλίγον τὰ ἐν τῇ τυραννίδι, καὶ-

vus quidem injuriarum patris socius, post mortem autem parentis interfector, quatenus licuit, fuerit.

2. Tyrannidi ergo finem imposui ego, gladius perfector omnium meus est. Ordinem vero caedium immutavi, rationem interitus impiorum excogitavi novam: robustiorem, qui propugnare poterat, ipse confeci; senem soli delegavi gladio.

3. Ergo pro hisce *factis* etiam cumulatius quiddam a vobis mihi datum iri putabam, ac totidem me praemia accepturum, quot interfecti essent, quippe qui non praesentibus modo vos liberaverim, sed imminentium etiam spe malorum, libertatemque firmam praestiterim, nullo relicto injuriarum herede. Interim in periculum venio, ne post rem praeclare adeo gestam discedam a vobis sine praemio, solusque legum, quas *ab oppressione* servavi, compensatione caream. Ac videtur meus iste adversarius non publicae rei cura, ut videri vult, hoc facere, sed quod dolet interfectis, & ulcisci cupit eum, qui causa illis mortis fuit.

4. Vos autem, judices, ferte me quaeso paullulum, dum vobis, accurate licet scien-

[a] Ζῶν ἔτι] Ζῶντι Edd. omnes. nec ex Codd. quidquam variationis notatum invenio. *Vorst.* ζῶν conjecerat.

17. Ζῶν τι] In libello Tyrannicida inscripto, ait Auctor c. 1. Ὁ παῖς δὲ ἐκείνου (τυράννου) τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ἐπηράσατο δέ μοι ὁ ἀσεβέστατος πρὸς ἄλλου φόνου, ζῶντι μὲ συναδικῶν τῷ πατρὶ, μὴ θανόντα δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἠδύνατο. Rotundiori & efficaciori sensu videtur mihi Lucianus scripsisse ζῶν. Scilicet is, qui tyrannum ipsum occidere voluerat, arce conscensa, invento tyranni filio trucidato, & relicto gladio, effugit: pater trucidatum filium reperiens, & ipse eidem illi gladio incubuit. *Filius itaque tyranni*, inquit, *mea quidem manu cecidit, at jam mortuus mihi ad aliam caedem ministerium praestitit; vivus quidem una cum patre injurius & iniquus, mortuus vero, patre, qua potuit, truculento.* Filium namque quasi causam paternae caedis agnoscit, quam pater praec φιλοτεχνίᾳ sibi ipse violentas manus intulerit. Longe perfectior est antithesis: *Vivens una cum patre injurius exercuit, mortuus parricidium commisit*; ut patet, tyranni filium & vivum & mortuum fuisse sceleratissimum; atque adeo pulcherrimum esse facinus, tantum scelus de medio sustuliſſe. *J. J.*

Ζῶν ἔτι] In omnibus scriptum invenio ζῶντι, quod cum palam sententiae adversetur, exulare jussimus. Emendationem nostram firmabunt loca seqq. μὴ ἀξιώσωσιν ἐπαγορεῦσαι ζῶντας ἔτι σὺν ὀφθαλμοῖς τὸ αἰσχίων, Τυμπ. c. 38. Et in Εὐχ. c. 40. ἐρᾷς οὖν μὲ ζῶν ἔτι ἕξεις παράμαλα δηλῶν ἐ φρονεῖν ἐ κάμνων. Et Ἰσ. β. c. 10. τί παθόντες ἔτι ζῶντες ἱερεῦ χωρίου ἐπιβαίημεν. Vide Il. Σ. 10. *M. du S.*

Ζῶν τι] Videtur omnino legendum ζῶν. *J. M. G.*

Ζῶν ἔτι] Veritas conjecturae *Solani* ita se mihi probavit, ut fidem librorum in re tam aperta & mutatio-

ſtrientibus, ea quae ſunt in tyrannide enarro: ſic enim & magnitudinem beneficii mei cognoſcetis, & ipſi magis gaudebitis, cogitantes quibus *malis* liberati ſitis. Neque enim, ut aliis ſaepe contigit, ſimplicem nos quoque tyrannidem, & ſervitutem unam ſuſtinuimus, nec unius cupiditatem domini toleravimus, ſed ſoli omnium, qui unquam in ſimili calamitate vixere, duos pro uno habuimus tyrannos, inter duplices miſeri injurias diſtracti fuimus. Moderatior autem multo erat ſenex, placidiorque ad iras, & ad ſupplicia hebetior, tardiorque ad cupiditates, cum vehementiores impetus cohiberet aetas, & voluptatum appetitiones frenaret. Quin ad initia injuriarum a filio praeter voluntatem dicebatur impulſus, qui non tyrannico ipſe ingenio eſſet, ſed illi concederet, vir ſupra modum amans liberorum, quod *ſuo exitu* comprobavit. Omnia ipſi filius, illi obſequi; quidquid ille imperaret, injuſte agere; quos juberet ille, ſupplicio afficere; omnia illi miniſtrare. Tandem ſub illius erat tyrannide, ſatelles erat cupiditatum filii.

5. At juvenis aetatis reſpectu honore iſti

τῶν εἰδόσιν ὑμῖν ἀκριβῶς διηγημένα· ἡ γὰρ τὸ μέγεθος ἕτω μάθοιτ' ἂν ἡ εὐεργεσίας ἡ ἐμῆς, ἡ αὐτοὶ μᾶλλον εὐφραίνοισθε, λογιζόμενοι ὧν ἀπηλλάγητε. ἐ γὰρ ὥσπερ ἄλλοις τισὶν ἤδη συνέβη πολλάκις, ἁπλῆν ἡ ἡμεῖς τυραννίδα, ἡ μίαν δεσποτείαν ὑπεμείναμεν, οὐδ' ἑνὸς ὑπηνέγκαμεν ἐπιθυμίαν δεσπότου, ἀλλὰ μόνοι τῶν πώποτε τὰ ὅμοια δυστυχησάντων, δύο ἀντ' ἑνὸς τυράννους εἴχομεν, ἡ πρὸς διττὰ οἱ δυστυχεῖς ἀδικήματα διηρήμεθα. μετριώτερος δὲ ὁ πρεσβύτης ἦν τοῦ πολλοῦ, ἡ πρὸς τὰς ὀργὰς ἥπιώτερος, καὶ πρὸς τὰς κολάσεις ἀμελέστερος, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας βραδύτερος, ὡς ἂν ἤδη τῆς ἡλικίας τὸ μὲν σφοδρότερον τῆς ὁρμῆς ἐπεχούσης, τὰς δὲ τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις χαλιναγωγούσης· ἡ πρός γε τὴν ἀρχὴν τῶν ἀδικημάτων ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἄκων προσῆχθαι ἐλέγετο, ἡ πάνυ τυραννικὸς αὐτὸς ὢν, ἀλλ' εἴκων ἐκείνῳ· φιλότεκνος γὰρ εἰς ὑπερβολὴν ἐγένετο, ὡς ἔδειξε, ἡ πάντα ὁ παῖς ἦν αὐτῷ, ἡ ἐκείνῳ ἐπείθετο, ἡ ἠδίκει ὅσα [b] κελεύοι, ἡ ἐκόλαζεν οὓς προστάττοι, ἡ πάντα ὑπηρέτει, καὶ ὅλως ἐτυραννεῖτο ὑπ' αὐτοῦ, ἡ δορυφόρου τοῦ παιδὸς ἐπιθυμιῶν ἦν.

Ὁ νεανίας δὲ, ὁ μὲν τιμῆς παρεχόμενος κατ'

[b] Καλοίη] Sic recte *Ba.* & *S.* Κελεύοι male *J. Fl. Ald. H.* & *P.*

tione adeo exigua exſpectare nihil opus duxerim, & quum verſio ac nota Cl. *Geſneri* quoque ſic jubeat, tanto magis utrique obtemperavi. Poteſt quidem ad priorum editionum lectionem verſio ita detorqueri, ut aliquis ineſſe ſenſus adpareat, ſed is adeo friget prae reſtituta lectione, ut fruſtra illam defendere conemur. Jam enim vera patet oppoſitio, quid *vivus* filius praeſtiterit, quid *mortuus*. in eo enim vis argumenti verſatur, neque quid *vivus pater* ab eo paſſus fuerit, hic narratur. *J. F. R.*

30. Ἐλπίδος] *Spes* pro *metu* ſi abſolute non dicitur, (ut nonnulli negant) inter quos *Voſſius* Inſt. Or. IV. 12. §. tamen pro exſpectatione tam adverſarum, quam bonarum rerum Graecis aeque ac Latinis dici, peritis ſatis notum; ſic mox c. 11. f. τίς ἐλπὶς τοῦ φόνου, ubi plura ſimil. dabimus. Et c. 18. μειλόττων ἐλπίδας χρόνου, quod *Bra/mus* vertit: *iniquae in poſterum imminebant metus*; *Jenſius*: *futur. temper. horrores*: ſed quia ἐλπὶς φόβου additur, dices diſtingui a *metu* ſpem malam: recte; at non alio gradu, quam temporis; φόβος enim *timor* ſ. *terror* eſt ob mala praeſentia, ἐλπὶς κακῶν *metus futurorum*, ſ. *exſpectatio malorum*, quod eodem redit. *Herodian.* L. 2. 1. 16. Πάλαι μὲ τόδε τὸ τέλος τοῦ βίου εἶχον δ' ἐλπίδος. *Hunc exitum vitae* (i. e. necem a percuſſoribus immiſſis) *diu ſperabam*, i. e. metuebam. Scio *ſpem* ac *metum* eſſe oppoſita; ideoque non idem valere. Sed ſi addas *futurorum*, dicasque *metum futurorum*, recte dixeris; & hinc ſaepe ἐλπίζειν alii ἀπὸ *metuere* verterunt, ut in *Herodiano* ſaepiſſime, nec male, quia ex ſequentibus ſatis patet, ad futura illum metum referri. Sed ſatis hoc egi in libro *de Ambiguis*. p. 565. Et jam nimius fui in vulgatibus. *J. F. R.*

64. Καλοίη] Ita *Ba.* & *S.* Reliquae κελεύοι. *M. du S.*

76. Τοὺς

καθ' ἡλικίαν ἐκείνῳ, ᾗ μόνῳ ἐξίστατο τῆς ἀρχῆς ὀνόματος· τὸ δ' ἔργον ἦν τυραννίδος καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸς ἦν. ᾗ τὸ μὲν πιστὸν καὶ ἀσφαλὲς, ἀπ' αὐτῆς παρεῖχε τῇ δυναστείᾳ· τὴν δ' ἀπόλαυσιν μόνος ἐκαρπῶτο τῶν ἀδικημάτων. ἐκεῖνος ἦν ὁ τοὺς δορυφόρους συνέχων, ὁ τοὺς φρουρὰν κρατύνων, ὁ τοὺς τυραννευμένους ἐκκόπτων, ὁ τοὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν ἐκεῖνος, ὁ τοὺς ἐφήβους ἀναστῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις· ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀνήγοντο, καὶ εἴ τινες σφαγαὶ, καὶ εἴ τινες φυγαὶ, καὶ χρημάτων ἀφαιρέσεις, καὶ βάσανοι, καὶ ὕβρεις, πάντα ταῦτα τολμήματα ἦν νεανικά. ὁ γέρων δ' ἐκεῖνος ἠκολούθει, καὶ συνῳδὸς ἦν, καὶ ἐπῄνει μόνον τὰ τοῦ παιδὸς ἀδικήματα, καὶ τὸ πρᾶγμα ἡμῖν ἀφόρητον καθειστήκει. Ὅταν γὰρ αἱ τῶν γνώμης ἐπιθυμίαι τὴν ἐκ τῆς ἀρχῆς ἐξουσίαν προσλάβωσιν, οὐδένα ὅρον ποιοῦνται τῶν ἀδικημάτων.

Μάλιστα δὲ ἐκεῖνο ἐλύπει, τὸ εἰδέναι μακρὰν, μᾶλλον δὲ ἀΐδιον τὴν δουλείαν ἐσομένην, καὶ ἐκ διαδοχῆς παραδοθησομένην τὴν πόλιν, ἄλλοτε ἄλλῳ δεσπότῃ, καὶ πονηρῷ, κληρονόμημα γενησόμενον τοῦ δήμου, ὡς τοῖς γε ἄλλοις οὐ μικρά τις ἐλπὶς αὐτὴ, τὸ λογίζεσθαι, καὶ πρὸς αὐτοὺς λέγειν, ἀλλ' ἤδη παύσεται, ἀλλ' ἤδη τεθνήξεται, καὶ μετ' ὀλίγον ἐλεύθεροι γενησόμεθα. ἐπ' ἐκείνων δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἠλπίζετο, ἀλλ' ἑωρῶμεν ἤδη ἕτοιμον τὸν τῆς ἀρχῆς διάδοχον. τοιγαροῦν οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῶν γενναίων, καὶ τὰ αὐτὰ ἐμοὶ προαιρούμενων, ἀλλ' ἀπέγνω-

cessit, soloque imperii nomine abstinuit: res quidem ipsa tyrannidis & caput ipse fuit: ut fida esset & secura potentia a se praestitit. Fructum autem injuriarum solus ille percepit. Ille erat, qui satellites contineret, qui firmaret praesidia, qui subjectos tyrannidi excideret, qui insidiantes terreret, qui spadones faceret adolescentulos, qui contumelia nuptias afficeret: ad hunc deducebantur virgines: & si quae caedes, si qua exilia, & bonorum ereptiones, & tormenta, & contumeliae, omnia haec ausa erant juvenilia. Senex autem ille obsequi, injuriae socius esse, laudare solum filii sui injusta facinora. Intolerabilem nobis hanc rem esse *inter omnes* constabat. Cum enim cupiditates animi ab imperio nancisceuntur insuper potentiam, modum nullum injuriarum faciunt.

6. Maxime vero illud nos angebat, quod sciremus, longam, potius vero aeternam, futuram servitutem, & successione quadam traditum iri urbem; alii post alium domino, eique malefico, obventurum hereditate populum. Itaque caeteris quidem non parva illa spes, cum sic ducunt rationem, & apud animum suum dicunt: *Verumtamen jam desinet, verumtamen jam mortuus erit, & paullo post liberi nos erimus.* In illis vero tale nihil quidquam sperabatur, sed paratum jam videbamus imperii successorem. Igitur nec manum admovere operi quisquam ausus est generosorum *alioquin hominum*, qui eadem quae ego cogitabant: sed

76. Τοὺς τυραννουμένους] *Tyrannide vexatos.* F G. Τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων] Male interpres: *qui tyrannidem adfectantes e medio tollebat.* τοὺς τυραννουμένους, hoc est, *tyrannide vexatos.* AE. M.

Τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων] Sic cum *J.* habere *Fl. H.* & *S.* notarat *M. du S.* Forte igitur aliam quaesivit lectionem: nam *Erasmus* verterat: *tyrannidem adfectantes*, quod non video, qui cum Graeco verbo congruat; quia τυραννοῦμαι passive solet accipi, ut paullo ante, ἐτυραννεῖτο. Ut ap. *Dion. Hal.* IX. p. m. 601. 37. βασιλευομένης τε καὶ τυραννουμένης τῆς πόλεως. Iterum XI. p. 721. 23. & alibi. *Herodian.* I. 16. 1. & sic passim ap. alios. Sed media forma accepit *Erasm.* Concederem, si a τυραννιάω formatum esset, quod *tyrannidem adfecto* signif. Sed quid si pro ἐκκόπτων legamus ἐγκέντων, ut significetur, filius subditos arcebat, *impediebat eorum consilia*, & sic melior erit gradatio. Verba proxime sequentia, ὁ τοὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν *Erasmus* etiam infeliciter reddiderat: *qui insidias formidabat.* Sed plura ejusmodi juvenilis versionis τεκμήρια insunt huic dissertationi, quam ut ubique ea indicare opus sit. *J. F. R.*

77. Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀναστῶν] Vix dubium est, quin illud genus injuriae notetur, quo adolescentuli vel ca-

sed spes omnis libertatis abjecta, invicta videbatur tyrannis, cum adversus ita multos conandum esset.

7. Me vero ista non terruerunt, neque difficultate operis perpensa conatum abjeci, neque ad periculi conspectum metu resilii: sed solus, solus *inquam* ad validam adeo & multiplicem tyrannidem; quin non solus, sed gladio meo comitatus escendi, qui auxilio mihi fuit, & pro sua parte tyrannum una interfecit, mortem prae oculis cum haberem, caede tamen mea communem libertatem redemturus. Cum autem in primum praesidium incidissem, nec sine difficultate in fugam vertissem satellites, interfecto si quis occurreret, & quidquid obstaret trucidato, ad ipsum caput operum ivi, ad solum robur tyrannidis, ad calamitatum nostrarum argumentum. Imminens igitur huic arcis ipsius praesidio, videns illum fortiter pro se propugnantem & resistentem, multis vulneribus, interfeci tamen.

8. Atque ipsa quidem tyrannis jam destructa erat, finem *suum* habuit meus mihi conatus. Ab eo inde tempore omnes *eramus* liberi, supererat senex solus, inermis, amissis custodibus, amisso magno illo suo satellite, desertus, forti manu jam non amplius dignus. Hic igitur talia, judices, apud me agitabam. Bene jam habent mihi omnia: perfecta sunt omnia: feliciter, ut oportebat, omnia acta sunt. Quemadmo-

πανταπασιν ἡ ἐλευθερία, καὶ ἄμαχος ἡ τυραννὶς ἐδόκει, πρὸς τοσούτους ἐσομένης τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἀλλ' οὐκ ἐμὲ ταῦτ' ἐφόβησεν, οὐδὲ τὸ δυχερὲς τῆς πράξεως λογισάμενος ἀπώκνησα, οὐδὲ πρὸς τὸν κίνδυνον ἀπεδειλίασα. μόνος δὲ μόνος πρὸς ὕπτως ἰσχυρὰν καὶ πολλὴν τὴν τυραννίδα· μᾶλλον δὲ οὐδὲ μόνος, ἀλλὰ μὴ τῶ ξίφει ἀνῆκεν τῶ συμμεμαχημένω, ἢ τὸ μέρος συντέλυραπεκτονηκότος, πρὸ ὀφθαλμῶν μοὶ, τὸν τελευτῶν ἔχων, ἀλλαξόμενος δὲ ὅμως τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν τῆς [a] σφαγῆς τῆς ἐμῆς. ἐντυχὼν δὲ τῇ πρώτῃ φρουρᾷ, καὶ τραπόμενος οὐ ῥαδίως τοὺς δορυφόρους, καὶ τὴν ἐντυγχάνοντα κτείνων, καὶ τὸ ἀνθιστάμενον πᾶν ἀφανθείρων, ὅπου τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἔργων ἐμὸν, ὅπου τὴν μόνην τῆς τυραννίδος ἰσχὺν, ὅπου τὴν καθέδραν τῶν ἐμετέρων συμφορῶν. καὶ ἐπιστὰς τῷ τῆς ἀκροπόλεως φρουρίῳ, καὶ ἰδὼν γενικῶς ἀμυνόμενον καὶ ἀνθιστάμενον, πολλοῖς τραύμασιν, ὅμως ἀπέκτεινα.

Καὶ ἡ μὲν τυραννὶς ἤδη καθήρητο, καὶ πέφευγας εἶχέ μοι τὸ τόλμημα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, πάντες μὲν ἐλεύθεροι, ἐλείπετο δ' ὁ γέρων ἔτι μόνος, ἄοπλος, ἀπροβέλητος τοὺς φύλακας, ἀπολωλεκὼς τὸν μέγαν ἐκεῖνον αὐτῶ δορυφόρον, ἔρημος, οὐδὲ γενναίας ἔτι χειρὸς ἄξιος. ἐνταῦθα τοίνυν πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὰ τοιαῦτα ἐλογισάμην, πάντ' ἔχει μοι καλῶς, πάντα πέπραχται, πάντα κατόρθωται, τίνα δὲ

[a] Σφαγῆς τῆς ἐμῆς] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Σφαγαῖς ταῖς ἐμαῖς. *Mare.*

castrantur plane, vel nervis certe *convulsis* aut contritis ad generandum redduntur inhabiles: tyrannorum opus quod ab Orientis regibus didicere. Huic rei aptum esse verbum σπᾶν, faciunt *spadones*. Vid. viri docti ad l 128. de V. S. Sed est etiam apud τοὺς ὁ *Levit.* XXII, 24. ἀποσπασμένον, respondens τῷ כרות atque τῷ θλαδίᾳ, & ἐκτιθλιωμένῳ & ἐκτομίᾳ junctum. Habet ἀποσπάδας *Suidas*, τοὺς ἀποσπασθέντας, quibus jungit ἀποσπάδιλας τοὺς ἀποκοπέντας. Quae cum ita sint, legendum puto ὁ τοὺς ἰφθοὺς ἀποσπᾶν & vertendum, ut posui, utque *Erasmus* jam posuerat, a quo discessum non oportuit. Quod si ἀναστᾶν eodem modo accipi posse doceat aliquis, mutatione plane opus non fuerit. Neque tamen, si cui ista displiceant, vehementer repugnaverim, si ἀναστᾶν retinere velit, & interpretari *contrahere*, *sibi adjungere*, *quasi sursum*, *in arcem suam*, *trahere*. *J. M. G.*

14. Τῆς ἐμῆς] Ταῖς ἐμαῖς. *Th. M.*

ἀν ὁ ἀφέλωπ@ κολαζείη τρόπον; ἐμὲ μὲν γὲ ἀνάξιός ἐστι, καὶ τ ἐμῆς δεξιᾶς, καὶ μάλιστα ἐπ' ἔργῳ λαμπρῷ, καὶ νεανικῷ, καὶ γενναίῳ ἀπηρημένῳ@, κἀκείνην τ σφαγήν. ἄξιον δέ τινα δεῖ ζητῆσαι δημιον, ἀλλὰ μὴ τ συμφορὰν, μηδὲ τ αὐτῷ κερδαίνειν· ἰδέτω, κολαζέτω, ὥσπερ εἴμηνον ἐχέτω τὸ ξίφ@· τοῦτῳ τὰ λοιπὰ ἐντέλλομαι· ταῦτα βουλευσάμεν@, αὐτὸς μὲν ἐκποδὼν ἀπηλλαττόμην. ὁ δὲ, ὅσ@ ἐγὼ προὐμαντευσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλ@ ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι.

Πάρειμι δὴ κομίζων ὑμῖν τ δημοκρατίαν, καὶ θαρρεῖν ἤδη προκηρύττων ἅπασι, καὶ τ ἐλευθερίαν εὐαγγελιζόμεν@. ἤδη δὴ ἀπολαύετε τ ἔργων τ ἐμῶν. κενὴ μὲν ὡς ὁρᾶτε πονηρῶν ἡ ἀκρόπολις, ὀπιτάτης δὲ οὐδείς; ἀλλὰ καὶ τιμᾶν ἔξεστι, καὶ δικάζειν, καὶ ἀντιλέγειν κατὰ τοὺς νόμους, καὶ πάντα ταῦτα γεγένηται δι' ἐμὲ ὑμῖν, καὶ ἀφ' τ τόλμαν τ ἐμὴν καὶ κατὰ τοῦ ἑνὸς ἐκείνου φόνου, μεθ' ὃν οὐκ ἔτι ζῆν πατὴρ ἐδύνατο. ἀξιῶ δ' ἐν ὀφθαλμοῖς τούτοις, τ ὀφειλομένην δοθῆναί μοι παρ' ὑμῶν δωρεὰν, οὐ φιλοκερδὴς, οὐδὲ μικρολόγ@ τὶς ὢν, οὐδ' ὅτι μισθῷ τ πατρίδα εὐεργετεῖν προῃρημένῳ@, ἀλλὰ βεβαιωθῆναί μοι βουλόμεν@ τὰ κατορθώματα τῇ δωρεᾷ, καὶ μὴ ἀμαυρωθῆναι, μηδ' ἄδοξον γενέσθαι τ ὁπλοχειρησίαν τ ἐμὴν, ὡς ἀτελῆ καὶ γέρως ἀναξίαν κεκριμένην.

Οὗτοι δὲ ἀντιλέγει, καὶ φησὶν, οὐκ εὔλογον ποιεῖν με τιμᾶσθαι θέλοντα, καὶ δωρεὰν

dum vindicabitur ille relictus? Me quidem, & hac dextra indignus est, maximè si post facinus ita clarum, & juvenile, & generosum interficiatur, & illam quoque caede dehonestet. Quaerendus autem est dignus illo carnifex: neque post calamitatem aequum est, eam istum lucrifacere. Videat: puniatur: adjacentem habeat gladium: huic mando reliqua. Hoc capto consilio, ipse e vestigio discessi. At ille, quod divinaveram, perfecit, occidit tyrannum, finem meae actioni imposuit.

9. Adsum igitur, portans vobis populi imperium, & bono animo esse jubens universos, & laetum de libertate nuntium adferens. Jam ergo fructum percipitis meorum operum: vacua, ut videtis, malis arx est: imperat nemo; sed honore afficere licet, & in jus ire, & contra dicere secundum leges. Atque haec omnia mea vobis opera contigerunt, perque meam audaciam, & ex una illa caede, post quam vivere pater non amplius potuit. Peto igitur pro his debitum dari mihi a vobis praemium, non lucri cupidus aut sordidus, qui mercede inductus bene de patria mereri voluerim; sed quod firmari mihi volo praemio isto rem bene gestam, nec detrahi de illa, aut ingloriam reddi susceptam a me actionem, velut imperfectam indignamque judicatam praemio.

10. At iste contradicit, & praeter rationem facere me ait, qui honorari postulem, &

43. Ὁ δὲ] Tyrannicida gloriabundus commemorans, tyranni filium, juvenem, robustum, pessimum patriae immanitatis sectatorem, a se occisum esse; idque gloriosius sibi multo esse, quam si tyrannum ipsum, superstite adhuc filio, occidisset; ait se noluisse patrem tyrannum sua manu interimere; neque enim ulli futurum sibi fuisse gloriae, post tam nobile facinus, ignobiliori caede praecedens decus comminuere; propterea se reliquisse gladium, quo pater posset, si vellet, uti: atque adeo gladium sibi fuisse ministrum. ὁ δὲ, inquit porro, ὅσ@ ἐγὼ προμαντευσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλ@ ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. Pro ὁ δὲ, legendum necessario vel τὸ δὲ, vel, ut potius nihil mutetur, ὁ δὲ. intelligitur ξίφ@, quod tyrannicida reliquerat occiso tyranni filio; & cui (ξίφει) quasi imperaverat, ut pro se reliquum opus efficeret, ipsum nempe tyrannum confoderet. Propterea deinceps c. 19. alloquens suum gladium, ait, ὦ ξίφ@, καινὸν, καὶ λάδοχον τ ἐμῶν καλῶν. J. J.

Ὁ δὲ] Nihil muto. De gladio tam forti, quasi vir esset, loquitur. M. du P.

& accipere praemium : neque enim esse me tyrannicidam, neque peractum a me quidquam secundum legem ; sed deesse aliquid operi meo ad id, ut postulare praemium possim. Interrogo igitur illum, Quid reliquum a me poscis ? non volui ? non escendi ? non interfeci ? non liberavi ? numquis imperat ? numquis jubet ? numquis Dominus minatur ? numquis me maleficorum effugit ? Non sane dixeris. Sed pace omnia plena, & leges *valent* omnes, & libertas liquida, & firmum populi imperium, & matrimonia contumeliis non obnoxia, & liberi metus expertes, & virgines securae, & communis felicitatis causſa festos dies agit civitas. Quis igitur auctor horum omnium ? quis est qui istis omnibus finem imposuit, haec praestitit ? Si quis enim est prae me dignus honore, cedo illi praemio ; renuntio muneri. Sin solus ego perfeci omnia, audendo, periculum subeundo, ascendendo, interficiendo, puniendo, alterum alterius opera ulciscendo, quid calumniaris res praeclare a me gestas ? quid populum, ut ingratus adversum me sit, inducis ?

11. *Neque enim*, inquit, *tyrannum ipsum interemisti : at lex tyrannicidae decernit praemium.* Interestne autem, dic mihi, utrum quis ipsum interfecerit, an causſam illi mortis praebuerit ? Equidem nihil puto ; sed hoc solum legislator spectavit, libertatem, potestatem populi, liberationem ab injuriis. Hoc honoravit, hoc dignum judicavit praemio, quod sane mea opera factum non negaveris. Si enim *eum* interfeci, propter quem *interfectum* ille vivere

λαμβάνειν. ἐγὼ γὰρ εἶπον τυραννοκτόνον, οὐδὲ παρᾴχθαί μοι τὶ τοῦ νόμου, ἀλλ' ἐνδεῖν τι τῷ ἔργῳ τῷ ἐμῷ, πρὸς ἀπαίτησιν δωρεᾶς. πυνθάνομαι τοίνυν αὐτοῦ, τί λοιπὸν ἀπαιτεῖς [a] παρ' ἐμοῦ ; οὐκ ἐβουλήθην ; οὐκ ἀνῆλθον ; οὐκ ἐφόνευσα ; οὐκ ἠλευθέρωσα ; μή τις [b] ἐπιτάττει ; μή τις κελεύει ; μή τις ἀπαλεῖ δεσπότης ; μή τις μοι τῶν κακούργων διέφυγεν ; οὐκ ἂν εἴποις. ἀλλὰ πάντα εἰρήνης μεστὰ, καὶ πάντες οἱ νόμοι, καὶ ἐλευθερία σαφὴς, καὶ δημοκρατία βέβαιος, καὶ γάμοι ἀνύβριστοι, καὶ παῖδες ἀδεεῖς, καὶ παρθένοι ἀσφαλεῖς, καὶ ἑορτάζουσα τὴν κοινὴν εὐτυχίαν ἡ πόλις. τίς οὖν ὁ τούτων ἁπάντων αἴτιος ; τίς ὁ ἐκεῖνα μὲν παύσας, τάδε δὲ παρεσχημένος ; εἰ γάρ τις [c] ἔστι τῶν πρὸ ἐμοῦ τιμᾶσθαι δίκαιος, τῷδε χωρῶ τῷ γέρως, ἐξίσταμαι τῆς δωρεᾶς. εἰ δὲ μόνος ἐγὼ πάντα διεπραξάμην, τολμῶν, κινδυνεύων, ἀνιῶν, ἀναιρῶν, καλάζων, δι' ἀλλήλων τιμωρούμενος, τί μοι βασκαίνεις τὰ καλλιστεύματα ; τί δὲ ἀχάριστον πρὸς ἐμὲ τὸν δῆμον ποιεῖς εἶναι.

Οὐ γὰρ αὐτὸν ἐφόνευσας τὸν τύραννον· ὁ δὲ νόμος, τυραννοκτόνῳ δίδωσι τὴν δωρεάν. διαφέρει δὲ εἰπέ μοι, τί, ἢ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἢ τῷ θανάτῳ ἐπισχεῖν τὴν αἰτίαν ; ἐγὼ μὲν γὰρ, οὐδὲν, οἶμαι· ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὁ νομοθέτης [d] οἶδε, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν δημοκρατίαν, τὴν τῶν δεινῶν ἀπαλλαγήν· τοῦτ' ἐτίμησε, τοῦτ' ἄξιον ἀμοιβῆς ὑπέλαβεν, ὅσῳ οὐκ ἂν εἴποις, μὴ δι' ἐμὲ γεγενῆσθαι. εἰ γὰρ ἐφόνευσα δι' ὃν ἐκεῖνος ζῆν οὐκ ἐδύνατο, αὐτὸς

a Παρ' ἐμοῦ] Παρ' ἐμῶν *Fl.* b Ἐπιτάττει] Ἐπιτάττῃ *Fl.* c Ἐστὶ] Ἐστι sine accentu *F.* d Οἶδε] Ex *L.* Ald Edd.

Ὁ δὲ] Masculi. gen. ait, etsi referendum ad praemissum τὸ ἔργον. Sed vid. supra ad 2. *Var. Hist.* c. 37. Et *Maitt.* de Dial. p. 84. & 163. Ubi dictum, ex *Achill. Tat.* aliaeque generis enallagae referuntur; Non tamen hic statuo enallagen generis proprie sic dictam; sed *Solano* accedo, dicenti: *aliquitur gladium, ut personam* ; idque confirmo ex c. 19. ubi gladium *falsi socium* vocat, & se ambos *praemio dignos* pronunciat, masculino genere. *F.F.R.*

8a. Τῶν] Illud τῶν officere videtur sententiae. Nam si ejus rationem habeas, ita vertendum fuerit, *si quis est eorum, qui ante me fuere, praemio dignus* : quod a nemine factum puto. Et sane aut omittendum videtur, aut in ὧν, aliamve particulam mutandum. *F.M.G.*

τὸς εἰργασμαι τ σφαγήν· ἐμὸς ὁ φόνος, ἡ χεὶς ἐκείνυ. μὴ τοίνυν ἀκριβολογῦ ἔτι περὶ τῦ τρόπυ τ τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε ᵃ ὅπως ἀπέθανεν, ἀλλ' εἰ μηκέτ' ὄντ, εἰ δ' ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχῃ, ἐπεὶ κἀκεῖνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, κ συκοφαντήσειν τὸς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῳ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα τ τύραννον, τίνα ἀνάγκην τ τελευτῆς παρέχων, ἀπήτεις ἂν κ τότε παρ' ἐμῦ αὐτόχειρα τ σφαγήν; ἢ ἐνδεῖν ἔλεγές μοι τι πρὸς τ νόμον; καὶ ταῦτα, καλεπώτερον τῦ κακύργυ φονευ- jam non potuit, caedem ipse patravi. Caedes mea est, illius manus. Noli igitur tenuiter porro disputare de genere mortis, neque exquire, quomodo perierit? sed utrum esse desierit? utrum a me illud habeat, quod desierit? Alioquin illud etiam quaesiturus videris, & calumniaturus bene meritos, si quis non ferro, sed lapide, aut fuste, aut alio modo interfecerit. Quid vero si fame expugnassem tyrannum, objecta illi necessitate moriendi, numquid tum etiam a me reposceres caedem manu mea factam, aut deesse aliquid mihi diceres ad legem? idque, licet difficiliori mortis genere interfectus sit maleficus? Quin tu unum

ᵃ Ὅπως] Ὅπῳ male S. & Ald. Ὅπως recte J. H. B. P. &c.

1. Ἐμὸς ὁ φόνος] Eleganter sane idem Tyrannicida, qui Tyrannum ad suam ipsius caedem adegerat, ait: ἐμὸς ὁ φόνος, ἡ χεὶς ἐκείνυ. *Si enim ego*, inquit, *filium obtruncavi, prae cujus desiderio pater non potuerat vivere, ipse patrem occidi: mea est caedes, manus ejus fuit ministra.* Phyllis apud *Ovidium*:

Ille necis causam praebuit, ipsa manum.

Et apud eumdem in Fastis ipsiusque Didus epistola:

Praebuit Aeneas & causam mortis & ensem.
Ipsa sua Dido concidit usa manu.

Persequitur porro Tyrannicida, Μὴ τοίνυν ἀκριβολογῦ ἔτι περὶ τῦ τρόπυ τ τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε ὅπως ἀπέθανεν. Hoc tamen Amstelaedamenses sῦ ποιοῦντες correxerunt, edideruntque ex antiquis editt. ὅπως ἀπέθανεν. Aldina tamen hac labe inquinata quoque est. Pergit Noster, id nimirum inquirendum esse, εἰ μηκέτ' ἐστίν, εἰ δὲ ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχει. ἐπεὶ κἀκεῖνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, κ συκοφαντήσειν τὸς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῳ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα τ τύραννον, &c. ἄλλῳ τῳ τρόπῳ, *alio quo modo*; nempe articulus hic pro τις ponitur; ergo ita, uti fecimus, scribendum. Interpres egregie sane agit, verba εἰ δὲ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα, vertens, *si fame obsedissem.* sed debuit bonus Noster, *si fame expugnassem.* J. J.

3. Ὅπως] Miror diligentiam *Solani* hanc varietatem praeteriisse, quam Editiones conferens deprehendi inter ὅπως & ὅπῳ. Et quum viderem principes Edd. prius habere, id recepi, non curans quid reliquae habeant. J. F. R.

4. Εἰ μηκέτ' ἐστίν] Adleverat Cl. *Hemsterh.* videndum *L. Bos* in Exerc. Phil. ad N. T. p. 5. Is autem ibi occasione verborum *Evang. Matth.* II. 18. Ῥαχὴλ κλαίουσα — ὅτι οὐκ εἰσί, plura testimonia adfert, ubi haec phrasis de mortuis adhibeatur, non omisso etiam hoc Luciani loco. J. F. R.

8. Ἄλλῳ τῳ τρόπῳ] Articulum τῳ pro τινὶ hic accipiendum, recte monuit Cl. *Jens.* nota superiore. Exempla vero vid. T. I. *Prometh.* c. 7. ibique Cl. *Hemsterh.* p. 33. b. Adde Cl. *Gesner.* ad *Quom. Hist.* c. 51. J. F. R.

16. Ἐλπὶς τῦ φόβυ] Conf. hujus Diss. c. 3. & 18. Adde *Thucyd.* VII. c. 61. (quem adeundum Cl. *Hemsterh.* in marg. admonuerat) ubi τὴν ἐλπίδα τῦ φόβυ similiter dictum, alio *Thucyd.* testimonio ab *Wasse*; p. 486. 71. Hoc ipso vero Luciani loco ab *Dukero* confirmatur. J. F. R.

19. Χωμβίου] Retulit librarius ad συκοφαντήσειν. Sed esse debet accusativus junctus infinito λυπῆσαι. Quam pronum fuerit ν mutare in υ, apparet. J. M. G.

24. Εἴ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μὴ δὲ τῇ χειρὶ ἐδρασε τὸ ἔργον, ἀναγκασε δὲ, κ παρέχει ἀφορμὴν τῦ φόνυ, τὰ ἴσα ϵ τούτῳ ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι. μάλα δικαίως. ἐ γὰρ ἐβούλετο τῇ ἐπιτραγῳδίᾳ ἴσον γίγνεσθαι τὸ ϵ ἀνδρὸς] Vertitur, [*Si quis ipse occidit, aut si non ipse quidem occidit, neque manu facinus peregit, verum compulit, praebuitque mortis occasionem. Ex aequo & hunc quoque supplicio affici oportere lex censet, idque jure optimo. Audaciam enim facto minus valere noluit.*] non nisi inficete haec ultima reddi vides, *Audaciam enim facto minus valere noluit.* Ubi hoc in Graecis? An ἴσον γίγνεσθαι significat *minus valere*? Λῷστε, λῷστε. Explodenda quoque correctio *Mareilii*, pro ἐ γὰρ legentis κ γάρ. Nihil hic intellexerunt boni viri. Id vult Tyrannicida; duas esse caedis causas, legibus praefinitas; si quis vel ipse occiderit, vel non ipse quidem sua manu, sed coëgerit, mortisque occasionem praebuerit. Ex aequo & hunc quoque puniri, censere legem: & quidem

unum ſolum exquire ; illud repoſce ; circa illud curioſus eſto : quis impiorum relictus ſit ? aut quae metus ſuſpicio ? aut quod calamitatum monumentum ? Si vero pura omnia , & pacata ; calumniatoris eſt , modo & ratione facinoris ad hoc uti velle , ut intercipias praemium laboribus propoſitum.

12. Quin ego hoc etiam diſerte dictum in legibus memini , niſi per longam ſervitutem eorum quae ibi dicuntur oblitus ſum , cauſſas mortis eſſe duplices , ſi quis ipſe interfecit ; aut ſi ipſe quidem non interfecit , neque manu perpetravit opus ; coëgit autem , & cauſſam caedis praebuit ;

μένει ; ἓν μόνον ἐξέταζε, τοῦτο ἀπαίτει, τοῦτο πολυπραγμόνει, τίς τῶν πονηρῶν λείπεται, ἢ τίς ἐλπὶς τῇ φόβῳ, ἢ τί ὑπόμνημα τῶν συμφορῶν; εἰ δὲ καθαρὰ πάντα, καὶ εἰρηνικὰ, συκοφαντοῦντός ἐστι τῷ τρόπῳ τῶν πεπραγμένων χρωμένου, ἀποστερεῖν ἐθέλειν τὸ ὀφειλόμενον τοῖς πεπονημένοις δωρεάν.

Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο μέμνημαι διηγορευμένον ἐν τοῖς νόμοις, ἐκτὸς εἰ μὴ λάθῃ τὸ πολλὴν δουλείαν ὑπολελησμαι τῶν ἐν αὐτοῖς εἰρημένων, αἰτίας θανάτου εἶναι διττὰς, εἴ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μηδὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἠνάγ-

dem id jure cenſere legem. *Neque enim* (pergit ille, quae ita vertenda ſunt) *voluit* lex , *ejus , qui tantumdem commiſerit , eſſe impunitatem.* hoc eſt, noluit lex, id impunite abire alicui , qui plane id , quod ſecundum leges etiam caedes cenſetur, perpetraverit. Τὸ δ' ἀδίκως, uſu loquendi Graecis tritiſſimo , eſt hoc in loco *impunitas.* Praecipue autem videtur *Marcilius* cum Interprete offendiſſe ad πεπραγμένου , quod pro ipſo facto uterque adſpexit; ubi πεπραγμένος (nam in maſculino hic πεπραγμένου dicitur) ſit ipſe interfector , hoc quidem in loco. Saepiſſime Graeci perfecto paſſivo pro activo utuntur. *Lucianus* id facit paſſim; ſic in *Nigrino* §. 10. Σὺ γὰρ ὀλίγα , καὶ ὅσα οἷόν τε ᾖ, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. *Tu enim pauca, & tantum quantum pote erat , memoria complexus tecum adfers.* pro συγκεκομικώς. lib. II. *Verae Hiſt.* c. 33. Οὗτος γὰρ δὴ ἄρχει πᾶσι αὐτοῖς , σατράπας δύο, καὶ ὑπάρχους πεποιημένος. *Is enim apud illos regnat , duobus ſatrapis & praefectis creatis.* in *Toxar.* c. 11. Ἴσθι δὲ ὦ Τέξαρι, ὡς φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἷῳ σοί, ... τεθρυμμένους παρασκευάσαμεν τοὺς λόγους. *Eſt quidem , o Toxari , res haud parva viro , qualis tu es , paratam habenti orationem ſolerti acumine.* *Aelianus* VI. Ποικιλ. c. 11. Οἱ δὲ σὺν ὅπλοις , ὁπλοῦσι πεπιεσμένοις αὐτῶν. pro πεπιεσμένοις. *Diodorus Sic.* lib. IV. cap. 69. Ἐσίγων τὸν τραυτίαν ἐπιφανῆ πεποιημένοι. Sic πεποιημένος ἰσχὺς apud eumdem lib. V. cap. 58. *Polybius* lib. I. Ῥωμαῖοι Τυρρηνοὺς ἐφ' αὑτοὺς πεποιημένοι. &c , τοὺς Καρχηδονίους πολλὰ μᾶλλον ἢ Διόδωρος ὑπηκόους πεποιημένους. *Dionyſ. Halic.* lib. IV. ἀρχαιολογ. Ἐὰν αὐτοὺς παρασκευάσωμεν ὅπλα. Sic κεκτημένος paſſim pro domino, quum proprie is ſit κεκτημένος. Nec in Participiis tantum, ſed etiam in Indicativis utuntur paſſivo , ſenſu activi. *Lucianus* in De ſaltatione c. 79. Ἡ μὲν γε Βακχὴ ἄρχουσι πεποίηται) τοὺς ἀνθρώπους. perſpicue pro πεποίηκε. In *Deor. dialogis* VII. fin. Ῥάδιον τινὰ πεποίησθαι διαφορὰν τῷ δύναμιν , ἢ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατέχει τοὺς ἀκροατάς. *Virgam quamdam fecit* Mercurius, *mirifica pollentem vi* , *qua animas ſub triſtia tartara mittit.* Sic ἐκπεποίηται pro ἐκπεποίηκε Noſter in *Prometheus es in verbis.* Itidem in Infinitivo : iterum Noſter in *Hermotimo* c. 54. Φασί γέτοι Φειδίαν , ὄνυχος μόνου λίθου ἐλέφαντος ἰδόντα , ἐκ τούτου ἀναλογίζεσθαι ὁπόσος ἄν ὁ πᾶς λέων γένοιτο. E contrario ἁλοὺς in activa forma, ſignificatione paſſiva poni , nemo harum litterarum peritus ignorat. Ita & ἁλωκὼς valet *captus* apud Noſtrum in *Philopſeude* c. 2. Huc referam quoque id quod in Gloſſario legitur , *Abſumptum* , καλανηλώσατα ; nec ſentiam cum Vulcanio , emendanti καλανηλωθέντα. Ego exiſtimem , quia καλανηλώσαιλα , quamvis in activa forma , repertum fuerit ſignificatione paſſiva, propterea potiſſimum fuiſſe notatum. Nam profecto iterum habes idem in Gloſſario Graeco-Latino , καλανηλώσαιλα , *abſumptum.* Caeterum quod monere fere oblitus eram , locus , quo de agimus, ita , ac nos eum ſupra poſuimus , diſtinguendus eſt: vulgo male , ᾧ παρέχων ἀφορμὴν τῷ φόνου τὰ ἴσα , καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι. Sequitur continuo apud Noſtrum , Εἶτα τὸ μὲ κτανεῖν ἀκτεινῶς , καλάζειν ὡς ἀνδροφόνον ἀξιοῖς , ᾧ εὐδαιμῶν ἀφιλῆς φίλεις. τὸ δὲ κατὰ τὸ αὐτὸν τοῦτο τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν , ἄξιον ὁμοίων ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις. Haec per interrogationem puro prolata eſſe , atque adeo ejus ſignum in calce utriusque periodi requiritur. Secundum leges, ait , non modo qui ipſe caedem perpetravit, punitur , ſed & qui utcumque caedis auctor fuit. *Ergone eum* (pergit) *qui ita cecidit aliquem , puniri tamquam homicidam cenſes , & neutiquam abſolvi vis ? Eum vero qui pari ratione ac ille* (ſcilicet qui caedem commiſit , licet utcumque fuerit auctor) *bene de civitate meritus eſt , non iisdem dignum cenſebis , quibus dignos cenſes bene meritos ?* Forſan ſcripſit quoque Noſter ἀκτεινῶσθαι , non ἀκτανεῖν. Sed illud κατὰ τὸ αὐτὸν τοῦτο τρόπον , utique ſanum & ſincerum eſt, ac ab *Marcilio* indigne ſollicitatum. Eſt enim , ut expoſuimus , *pari ratione , mereri praemium cenſendus eſt hic , qua ille* (qui caedis auctor fuit,) *vere commiſſo caedem , & puniendus eſſe , cenſendus eſt.* ſive , *eadem ratione illi rationi , quam modo poſuimus.* Sic enim αὐτὸς τοῦ dicitur, qui plane idem ſit, ac alius. *J. J.*

νάγκασε δὲ, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τῷ φόνῳ· τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι [a] μάλα δικαίως. [b] εἰ γὰρ ἐβούλετο τὸ πραγμένε [c] ἧσσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας. καὶ πῶς τὸ λοιπὸν ἡ ἐξέτασις τοῦ τρόπου τῆς σφαγῆς. εἶτα τὸν μὲν ὕστως ἀποκτείνοντα, κολάζειν ὡς ἀνδροφόνον δικαιοῖς; καὶ ἀδάμως ἀφεῖναι θέλεις; τὸν δὲ καὶ τὸν αὐτὸν [d] τούτῳ τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, εἰ τῶν ὁμοίων ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις;

Οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο ἂν ἔχοις λέγειν, ὡς ἐγὼ μὲν ἁπλῶς αὐτὸ ἔπραξα, ἠκολούθησε δέ τι τέλος ἄλλως χρηστὸν, ἐμοῦ μὴ θελήσαντος. τί γὰρ ἔτι ἐδεδίειν, τοῦ ἰσχυροτέρου πεφονευμένου; τί δὲ κατέλιπον τὸ ξίφος ἐν τῇ σφαγῇ, εἰ μὴ πάντως τὸ ἐσόμενον αὐτὸ προεμαντευόμην; ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φὴς, ὡς ὁ τύραννος ὁ τεθνεὼς ἦν, οὐδὲ ταύτῃ ἔσχε τὴν προσηγορίαν, οὐδὲ δωρεὰς ἐπ' αὐτῷ πολλὰς, εἰ ἀποθάνοι, ἡδέως ἂν [e] ὑμεῖς ἐδώκατε.

aequaliter hunc etiam ipsum lex censet vicissim debere puniri: juste sane. Non enim voluit ipso facto minorem esse *suppeditatam plenam faciendi* facultatem. Caeterum supervacuum est quaerere de modo caedis. Deinde eum, qui ita interfecit, punire ut homicidam justum arbitraris, & nullo modo vis dimitti; eum vero, qui eadem plane qua hic ratione beneficio urbem affecit, non iisdem, quibus *alios* bene meritos *praemiis* dignum censes?

13. Neque enim illud possis dicere, me simpliciter illud *ac temere* feciſſe, consecutum autem aliunde finem bonum praeter meam voluntatem. Quid enim amplius metuebam, interfecto, qui erat fortior? Quid vero gladium in jugulo reliqui, nisi omnino quod futurum erat divinavi? Nisi forte hoc dicis, tyrannum non fuisse, qui periit, neque illum habuisse appellationem, neque vos de ipso, si moreretur, praemia plu-

a Μάλα] Καὶ μάλα L. & *Marcil.* Deest καὶ in Edd. *b* Οὐ γὰρ] Καὶ γὰρ marg. *AiW.* ut conjecit *Marc.* *c* Ἧσσον] Ita restituimus ex L. & P. Ἴσον enim Edd. *d* Τούτῳ] Τοῦτον *Marc.* & *Vorst.* male. Τούτῳ servant *J. Fl. Bz. H. P.* &c. *e* Ὑμεῖς] Sic recte *J. Bz.* & *S.* cum Cod. L. & margine *AiW.* Ἡμεῖς male *Fl. P.* & *H.*

29. Μάλα δικαίως] Καὶ μάλα δικαίως. *Th. M.*

Μάλα δικαίως] Non improbem illud καὶ μάλα, si plures Codd. addicerent; nam vulgata claudicabat, quia comma ante μάλα expressum erat, quod jam sublatum minus hiantem facit orationem: si quis tamen καὶ insertum cupit, ei licet id adsumere. *J. F. R.*

Ibid. Οὐ γὰρ ἐβούλετο] Καὶ γὰρ ἐβούλετο. Etenim voluit par esse facto id quod extra metum seu periculum facti, τὸ τῆς ἀδείας, nempe ἀφορμὴν ἴσως παρέχειν. *Th. M.*

Οὐ γὰρ ἐβούλετο] Οὐ γὰρ ἐβούλετο ἴστ῾. Sic legendum videtur. Et sic videtur legisse interpres. *F. G.*

Οὐ γὰρ — ἧσσον] Sic P. & L. ἡ γὰρ ἰ. τ. π. ἧσσον γ. τ. τ. ἀ. Antea pro ἧσσον in omnibus legebatur ἴσον. Locum corruptum merito censebat *Vorstius*, qui illud ἧσσον non viderat. *M. du S.*

Οὐ γὰρ ἐβούλετο τῷ πεπραγμένῳ ἴσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας] Sic vertere visum, ut ipsa argumentandi ratio magis pateret. Opponuntur, ut arbitror, τὸ πεπραγμένον, (ut mox κεφαλὴ, τῆς πεπραγμένου & alia) id quod sua quis manu fecit, & τὸ τῆς ἀδείας. Ἄδειαν autem puto, quam modo ἀφορμὴν τῷ φόνῳ dixit. Obversantur mihi alia etiam loca, ubi ἄδεια & ἀδείως similiter ponuntur, ut non tam ad metus absentiam & impunitatem, quam ad plenam, *cui nihil deest*, facultatem, opportunitatemque referantur: sed memoriae confisus, ut fit, scribere neglexi. *J. M. G.*

30. Ἧσσον] Quia probis Codd. nititur, & bellam argumentationem efficit, recepi, & pro *nonne* ... *aequalem*; *non enim minorem*, in versione reposui, ut quam minime multa in Cl. *Guiuri* interpretatione mutarem; quae ad vulgatam εἰ γὰρ — ἴσον compositа, sic habebat: *nonne enim voluit ipso facto aequalem esse suppeditatam plenam faciendi facultatem?* Quam versionem ut non rejicio, sic tamen illud ἧσσον eo planiorem sensum exhibere existimo, quo ipse sic est simplicior, si sine interrogatione procedat. Est enim sensus: *Lex non minus respicit consilium, quam ipsum factum.* Ἄδεια enim temerariam atque audacem molitionem hic significare videtur; quare, si liceret, omnia sic redderem: *Non enim voluit* (lex) *facto ipso levius censeri nudum consilium*, vel potius: *conatum* illius, qui eo minore cum poenae metu agit, quod tutius per alium, quam per se eadem perficit. Verum & recte *licentiam*, sive *potestatem agendi*, quam alteri facio, vertas, cujus significatus exempla

Suspic.

plura libenter fuiſſe daturos. Tum tu caeſo tyranno, ei qui cauſſam illi caedis praebuit, praemium non reddes? Vah curioſitatem! Curas autem quomodo mortuus ſit, cum libertate fruaris? an ab eo qui populo reſtituit imperium, amplius quid poſtulas? Quamquam lex quidem, ut ais, caput factorum exquirit; quae vero in medio ſunt, relinquit omnia, nec amplius curioſa eſt. Quid enim? nonne etiam qui expulit tyrannum, jam praemium tyrannicidae accepit? Et juſte quidem. Libertatem enim & ipſe pro ſervitute praeſtitit. At meum factum non exilium, non novae metus invaſionis, ſed perfecta undique deſtructio, & plenus univerſi generis interitus, radicitusque malum omne exſtirpatum.

14. Et jam mihi, obſecro, ab initio inde usque ad finem, exquirite, ſi videtur, omnia, ſi quid eorum, quae ad legem *implendam* pertinent, praetermiſſum

τι. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἶτα τῷ τυράννῳ πεφονευμένῳ, τῷ τ' αἰτίαν παρασχόντι τῆς σφαγῆς, οὐκ ἀποδώσεις τιμὴν δωρεάν; ὦ τῆς πολυπραγμοσύνης. μέλει δέ σοι πῶς ἀπέθανεν, πολαύοντι τῆς ἐλευθερίας, ἢ τ' τιμῇ δημοκρατίαν ἀποδεδωκότα, περιττότερόν τι προσαιτεῖς; καίτοι ὅ γε νόμος, ὡς φῄς, τὸ κεφάλαιον ἐξετάζει τ' πεπραγμένων· τὰ δ' ἐφ' μέσῳ δὲ πάντα ἐᾷ, καὶ οὐκ ἔτι πολυπραγμονεῖ. τί γάρ; ἡ οὐχὶ ἐξελάσας τὸν τύραννον, ἤδη τιμὴν ἔλαβε τυραννοκτόνου; καὶ μάλα δικαίως· ἐλευθερίαν γὰρ ἀντὶ δουλείας παρεσχηκεν. τὸ δ' ὑπ' ἐμοῦ γεγενημένον, οὐ φυγὴ, οὐδὲ δευτέρας ἐπαναστάσεως ἐλπὶς, ἀλλὰ παντελὴς καθαίρεσις, καὶ πανωλεθρία παντὸς τοῦ γένους, ὥριζόθεν τὸ δεινὸν ἅπαν ἐκκεκομμένον.

14. Καί μοι πρὸς θεῶν· ἤδη ἀπ' ἀρχῆς ἐς τέλος, εἰ δοκεῖ, πάντα ἐξετάσατε, εἴ τι τ' πρὸς τ' νόμον παρελέλειπται, καὶ εἰ ἐνδεῖ τ'

Steph. in Theſ. licet haud nimis adcurate, notavit; ideoque hac in parte nihil quidem Cl. *Geſnero* adverſor, modo ea agendi faculeas per ἄδειαν intelligatur, quae ſimul ſecuritatem quandam aut impunitatem promittit. Nam & recte hoc *Joſephi* de Bell. Jud. IV. c. 7. §. 2. Διὰ γοῦν τὴν εἰς μιαιροκλοπίαν σάσιν καὶ ταραχὴν, ἄδειαν εἶχον (ſic enim pro ἴσχυον lego) οἱ κατὰ τὴν χώραν πονηροὶ, τ' ἁρπαγῶν, convertas: *Itaque propter ſeditionem ac turbam in metropoli plenam facultatem habebant nequiſſimi accolae ad rapinas.* Verum ea facultas licentiam & impunitatis ſpem involvit. Conf. tamen praemiſſam Cl. *Jenſii* notam, quam quia aliâ erudite tradit, integram ſervavi; circa haec verba autem haud ſcio an ſententiam fuerit mutaturus, ſi *Soiani* mutatam lectionem vidiſſet. Adſentirer facile de πεπραγμένων hic active accipiendo, cujus exempla quoque dedi ad I. *Ver. Hiſt.* c. 35. Sed quomodo hic τὸ τ' ἀδείας ſignificet: *ejus eſſe i punitatem*, non video, quia tum videtur dicturus fuiſſe Lucianus: βούλεται γίγνεσθαι τὴν ἄδειαν. At jam τὸ τῆς eſt *licentia ipſa.* *J. F. R.*

32. Ἀποστεροῦσθαι] Non rejicio vulgatam; ſed commode ἀποστερεῖσθαι legas. *J. F. R.*

34. Τὸν δὲ κατὰ τ' αὐτὸν τοῦτον τρόπον] *Marcilius* pro τοῦτον legendum cenſet τοῦτο. Sed quam habuerit emendandi rationem, non video: αὐτὸς enim paſſim cum caſu tertio conſtruitur. *Xen.* K. Π. 2. ἡμεῖς δὲ εἰς τὸ αὐτὸ ἡμῖν συμφέρει. Et in *Sympoſ.* p. 893. αὐτὸν τοῦτον τὸν οἶνον. Imitati ſunt Latini: *Horat. Invitum qui ſervat, idem facit occidenti.* *H. V.*

35. Αὐτὸν τοῦτον τρόπον] Clar. *Vitringam* & *Jenſium* recte contra *Marcilium* ſentire, ſi quid probatione indiget, vide nos ad I. *Ver. Hiſt.* c. 3. *J. F. R.*

42. Ἐν τῇ σφαγῇ] Probe monuerat Cl. *Hemſterh.* videndum Cl. *Duker.* ad Thucyd. IV. p. 266. n. 73. Is igitur σφαγὴν & hic *jugulum* ſignificare, aeque ac ap. *Thucyd.* l. c. pluribus teſtimoniis probat, inter quae eminet illud *Plutarchi* Galb. τὴν σφαγὴν προτείνας, δρᾶτε, εἶπε. Quod *Suet.* Galb. XX. dicit: *obtuliſſe ultro jugulum.* Tum neque Luciani verba ſola adduxerat; ſed & ea quae mox cap. penult. ſequuntur: ἀποσχάσας δὲ τ' σφαγῆς, καὶ τῷ τραύματι ἐξελὼν τὸ ξίφος. (quod *Eraſm.* ibi recte verterat: *avulſo igitur enſe e jugulo*) nec non *Phalar.* l. c. 5. μᾶλλον δὲ γὰρ ἤδη ὑπεῖχεν τὴν σφαγὴν, ubi Cl. *Gronov.* recte reprehendit interpretem, qui haec, *nondum cardem ſuſtinere*, convertit. Sed vid. quae ibi noto. Adde *Foëſ.* in Oecon. Hippocr. ubi σφαγὰς ex *Hippocr.* Libro περὶ ἀδένων, *venas jugulares* eſſe recte docet, & σφαγὴν *jugulum* ſignificare, ex *Pollucis* tradit; ideoque id verſioni inſerui. *J. F. R.*

47. Ὑμεῖς] Quamquam *Pariſina* habebat ἡμεῖς, in verſione tamen recte expreſſerat, *vos.* *J. F. R.*

51. Μᾶλλον δέ σοι πῶς ἀπέθανεν;] Non ita populus Romanus, de quo *Cic.* Fam. 9. 16. *Te hoc ſcire volo, vehementer populum feliciter fuiſſe de P. Sullae morte, antequam certum ſciverit. Nunc quaerere deſierunt, quomodo perierit. Satis putant ſe ſcire, quod ſciunt.* *J. M. G.*

77. Ταῦ-

φάλαιον αὐτὸ ἐννοήσαι· ὁ γὰρ ὅτῳ ἀπαιτεῖ παρ' ἐμοῦ, τοῦτο ὡς ἐγὼ, ἄριστα δια-
πραξάμην, καὶ τὸν τύραννον ἀπέκτεινα ἑτέρῳ
φόνῳ, οὐχ ἁπλῶς, οὐδὲ πληγῇ μιᾷ, ὅσῳ
ἐλαττότατον ἦν αὐτῷ, ὅτι τηλικούτους ἀδι-
κήμασιν, ἀλλὰ λύπῃ [a]προβασανίσας πολ-
λῇ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς δείξας τὰ φίλτατα οἰ-
κτρῶς προκείμενα, υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ, εἰ καὶ
πονηρὸν, ἀλλ' ὅμως καμάζοντα, καὶ ὅμοιον
τῷ πατρὶ, αἵματι καὶ λύθρῳ ἐμπεπλησ-
μένον. ταῦτ' ἐστὶ πατέρων τὰ τραύματα,
ταῦτα ξίφη δικαίων τυραννοκτόνων, ὅτῳ
θάνατος ἄξιος ὠμῷ τυράννῳ, αὕτη τι-
μωρία πρέπουσα τοσούτοις ἀδικήμασι· [b]τὸ
δ' εὐθὺς ἀποθανεῖν, τὸ δὲ εὐθὺς ἀγνοῆσαι,
τὸ δὲ μηδὲν τοιοῦτο θέαμα ἰδεῖν, οὐδὲν ἔχει
τυραννικῆς κολάσεως ἄξιον.

Οὐ γὰρ ἠγνόουν, ὦ ὅτε, οὐκ ἠγνόουν,
οὐδὲ γὰρ ἄλλων οὐδείς, ὅσην ἐκεῖνος εὔνοιαν
πρὸς τὸν υἱὸν εἶχε, καὶ ὡς οὐκ ἂν ἠξίωσεν
ὑπεῖναι οὐδ' ὀλίγον αὐτῷ χρόνον. πάντες
μὲν γὰρ πατέρες ἴσως πρὸς τοὺς παῖδας
τοιοῦτοι· ὁ δὲ, καὶ περιττότερόν τι τῶν ἄλλων

eaput ipſum rei cogitave. Quod enim ille me poſcit, hoc ipſum, quam poteram pulcherrime perfeci, & alia tyrannum caede interemi, non ſimpliciter, nec una plaga, quod optabile illi quam maxime fuerat, in tot tantisque maleficiis: ſed poſtquam illum dolore multo ante exercuiavi, & ante oculos ei oſtendi, quod cariſſimum habebat, miſere projectum, filium adultum, etſi malum, at in ipſo conſtitutum vigore, & patri ſimilem, ſanguine & tabo oppletum. Haec ſunt patrum vulnera, hi gladii juſtorum tyrannicidarum, haec mors digna crudeliſſimis tyrannis, hoc conveniens tot injuriis ſupplicium. Statim mori, ſtatim *ſenſu & cognitione* privari, nullum tale ſpectaculum videre, nihil habet tyranni vindicta dignum.

18. Neque enim ignorabam, mi homo, non ignorabam, neque aliorum quisquam, quantam ille adverſus filium benevolentiam haberet, & quam nollet vel pauxillo ei tempore ſuperſtes eſſe. Nam omnes quidem patres ita forte affecti erga filios. At hic etiam amplius quiddam praeter caeteros ha-

[a] Προβασανίσας] Προβασανίας male *F.* [b] Τὸ δ' εὐθ. ἀπ.] Haec deſunt in *Fl.* Adſunt in *F. Ald. P. H.* &c. Sed pro ἀγνοῆσαι iterum ἀποθανεῖν marg. *AIW.*

41. Τὸν ἐν ἡλικίᾳ] Ἡλικία, κατ' ἐξοχὴν de adoleſcentia dicitur, & illi qui in ἀκμῇ, in flore aetatis ſunt, dicuntur εἶναι ἐν ἡλικίᾳ, *Ulpian.* ad Olynth. I. *Demoſth.* ἡλικία ἐξαίρετος ἐπὶ τὸ κυριώτερον. In Philipp. III. *Demoſth.* ὁ ἐν ἡλικίᾳ opponitur πρεσβυτέροις. *Thucyd.* L. VI. c. 24. τοῖς δ' ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Et L. VII. c. 60. *Xen.* Hiſt. Gr. L. I. p. 446. Pari modo Latinis *aetas* uſurpatur. Liv. XLII. 34. *Cum primum in aetatem veni.* *L. Bas.*

Ibid. Ἐν ἡλικίᾳ] In Epicuri teſtamento apud *Diog. Laërt.* p. 272. A. εἰς ἡλικίαν ἐλθοῦσα dicitur virgo cum nubilis eſt. *M. du S.*

48. Εὐθὺς ἀγνοῆσαι] Non ſatis liquet, volueritne marg. *AIW.* notare Codicis alicujus lectionem, qui bis ἀποθανεῖν habeat, omiſſo ἀγνοῆσαι, (quod tamen ita videtur, quia ſic & alibi ſolet ſimilia notare) an vero ἀγνοῆσαι ἀποθανεῖν, quo *Solani* conjectura, qui hanc collationem non vidit, belle adjuvaretur. *F. F. R.*

Ibid. Τὸ δ' εὐθὺς] Turbant hic codices. In *Flor.* deſunt τὸ εὐθὺς ἀποθανεῖν. Ego τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοήσασθαι ἀποθανεῖν legendum cenſeo. Sed interim, dum accedat codicum auctoritas, vulgatam retineo. *M. du S.*

51. Ὦ ὅτε] Frequens compellandi formula, non tamen nimis honorifica, ſed plerumque aliquid reprehenſionis habens, ut *Aeſop.* in fabulis perſaepe ſolet, veluti Fab. 16. Cum Oraculum maligne exploratori reſpondet: ἀκούσεται, ὦ ὅτε βούλη, πώποτε, & alibi non ſemel; vel pro heus tu, ut ap. *Ariſtoph.* Ran. 172. & Pluto 439. Verum & in mitiorem partem *Aeſop.* Fab. 25. ubi medicus ait conſulenti, ὦ ὅτε, εἰ σώζεσθαι βούλει, λαβὲ ἄρτον — ἐπίδε. Quare non iraſcor priſtino interpreti, haec verba vertenti: *vir egregie*, nec tamen ſatis probo. V. idem c. 16. *F. F. R.*

66. Τὰς ἐπὶ τοῖς] Pro ἐπὶ, lego ὑπὲρ. Vide an ſic ſanetur locus. Nam quod ἐλπίδας χρόνου μειζόνων pro *metu futuri* ſumitur, ne te moretur. Habuiſti enim jam in praecedentibus, c. 3. τὰ τῶν μειζόνων καιρῶν ἐλπίδος. & c. 11. ἐλπὶς τοῦ φόβου. Sic etiam *Chryſoſtom.* 253, 1. ad Pop. Antioch. Omnium maxima difficultas ex ſequentibus oritur, ἐπ' ἀ. ἐ. τ. σ. quo enim referantur non habent. *M. du S.*

67. Ἐλπίδας] Conf. quae ſupra dicta ad c. 3. De plurali autem ſupra quoque jam dixi. Conf. c. 38. f. *Quom. Hiſt.* & c. 61. f. & *Lang. Paſt.* III. p. 99. παρ' ἐλ-

habuit merito ; videns ſolum illum ſtudioſum & cuſtodem tyrannidis, ſolum pericula pro patre ſubeuntem, ſolum ſecuritatem praeſtare imperio. Itaque ſciebam, etſi minus propter benevolentiam, at certe propter deſperationem mox illum periturum eſſe, cum ita rationes ſubducturus eſſet, nihil ſibi prodeſſe vitam, ſublata quam a filio habuiſſet ſecuritate. Omnia igitur illi confertim objeci, naturam, dolorem, deſperationem, terrorem, futuri metum temporis. *His* contra illum auxiliis uſus ſum, & ad ultimam illam deliberationem eum adegi. Interiit vobis orbus, plorans, lacrumans, luctum lugens brevem illum quidem, ſed patri *conficiendo* qui ſufficeret: & quod graviſſimum eſt, *interiit* ſua ipſius mana, quae miſerrima omnium mors eſt, multumque, quam ſi ab alio inferretur, difficilior.

19. Ubi eſt gladius meus? Num eum agnoſcit alius? Numquid alterius cujusquam telum illud fuit? quis illum in ar-

εἶχον, εἰκότως, ὁρῶν μόνον ἐκεῖνον κηδεμόνα καὶ φύλακα τῆς τυραννίδος, καὶ μόνον πρακτικὸν τοῦ πατρὸς, καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῇ δεχῇ [c] παρεχόμενον. ὥστε εἰ καὶ μὴ διὰ τὴν εὐνοιαν, ἀλλὰ διὰ τὴν [d] ἀπόγνωσιν, εὐθὺς ἤπιστάμην τεθνηξόμενον αὐτὸν, καὶ λογιζόμενον ὡς οὐδὲν ἔτι τοῦ ζῆν ὄφελος ἐκ τῆς παιδὸς ἀσφαλείας καθηρημένης. ἅπαντα οὖν αὐτῷ ἀθρόα προσέπεσα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος [e] ἐλπίδας χρόνου [f] ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ [g] πρὸς τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα. ἀπέθανεν ὑμῖν ἄτεκνος, λελυπημένος, ἀδυρόμενος, δακρύων, πεπενθηκὼς πένθος ὀλιγοχρόνιον μὲν, ἀλλ' ἱκανὸν πατρί· καὶ τὸ δεινότατον, αὐτὸς ὑφ' αὐτοῦ, [h] ὅστις θανάτου οἴκτιστος, καὶ πολλῷ χαλεπώτερος, ἢ εἰ ὑπ' ἄλλου γίγνοιτο.

Πῦ μοι τὸ ξίφος, μή τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζῃ; μή τινος ἄλλου ὅπλον τοῦτο ἦν; τίς αὐτὸ εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνεκόμισε; πρὸ

[c] Παρεχόμενον] Nil mutant Edd. priſcae. An παρεχόμ. ? *M. du S.* [d] Ἀπόγνωσιν] Sic recte Edd. & P. Ἐπίγνωσιν ſola *Fl.* male. [e] Ἐλπίδας χρόνου] Deſunt haec verba in *Fl.* ſed lacuna relicta. Adſunt in cett. & Cod. P. [f] Ἐπ' αὐτὸν] Τούτοις ἐπ' αὐτὸν *Pell.* [g] Πρὸς] Sic *Pell.* Περὶ *F.* & P. & marg. *Ar.* Παρὰ *Fl. Ald. P. H. S. Fr.* [h] Ὅστις] Ita bene Edd. plurimae. Sed ὥσπερ male *F.*

ἐλπίδας, & Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 81. 43. *F. F. R.*

Ibid. Χρόνου, ἐπ' αὐτὸν] Ait Tyrannicida, ſe ſublato tyranni filio, omnia ſimul mala patri ingeſſiſſe, quae eum mori cogerent. Ἅπαντα οὖν αὐτῷ ἀθρόα προσέπεσα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδας χρόνου, ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ πρὸς τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα. Videtur aliquid intercidiſſe; nimirum καὶ poſt vocem χρόνου. *Omnia itaque cumulata ei circumdedi, naturam* (φύσιν ſcilicet), *dolorem, deſperationem, timorem, temporum infecuturorum horrores, & auxiliis illis in unum uſus ſum, atque ad extremum hoc conſilium perpuli.* Interpres non male ſupplevit τούτοις, *his adverſus illum auxiliis uſus ſum.* In editione Florentina poſt vocem μελλόντος hiatus eſt, & duae voces ſequentes omiſſae; quod argumento eſt, codicem, quo Florentini uſi ſunt, eo loco ſe male habuiſſe. *F. F.*

Ibid. Ἐπ' αὐτὸν] Τούτοις hic deſiderari videtur, legendumque, τούτοις ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην. *F. G.*

Ἐπ' αὐτὸν] Parum abfuit quin illud τούτοις ante ἐπ' in contextum receperim; ita id mihi neceſſarium videtur. At poteſt jam eo uti qui voluerit. Neque quisquam vitio vertat, quod tamen mox πρὸς pro ὡδὲ & παρὰ ex eodem receperim; id enim factum, quia res ipſa loquebatur, etiam ſine codicum ope ſic corrigendum; tum quia nec vulgata lectio ſibi conſtabat; quae quando conſtans eſt, minus facile movenda. Ceterum, ſi cui minus adridet illud καὶ quod Cl. *Fenſ.* poſt χρόνου inſeri vult, punctum minus poſt id vocabulum ponat, & ſic ſine καὶ ſenſus ſatis conſtat, qui tamen vel cum commate tolerabilis eſt. *F. F. R.*

68. Πρὸς] Sic reſcripſi. In impreſſis παρὰ, excepta *Fluor.* quae περὶ habet, quod in P. etiam extat. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ὡδὲ τὴν] Hic locus integer non videtur. *F. G.*

Καὶ παρὰ τὴν] Jam tamen ex *Solani* emendatione integer videbitur. *F. F. R.*

73. Ὑφ' αὑτοῦ] Ὑφ' αὑτοῦ erat in P. Sed ex ipſo ὑφ' ſatis adparet, eam & αὑτοῦ adſpirare voluiſſe. *F. F. R.*

πρὸ τῦ τυράννυ τίς ἐχρήσαλο; τίς αὐτὸ ἐπ' ἐκεῖνον ἀπέστειλεν; ὦ ξίφος κοινωνὸν καὶ διάδοχον τῶν ἐμῶν κατορθωμάτων, μεθ' τοσούτυς κινδύνυς, μεθ' τοσούτυς φόνυς ἀμελούμεθα, καὶ ἀνάξιοι δοκοῦμεν δωρεᾶς. εἰ γὰρ ὑπὲρ μόνυ τούτυ τὴν τιμὴν ἤτυν παρ' ὑμῶν, εἰ γὰρ ἔλεγον, ἄνδρες, ἀποθανεῖν ἐθελήσαντι τῷ τυράννῳ, καὶ ἀνόπλῳ ὅπι τῷ καιρῷ κατειλημμένῳ, ξίφος τοῦτο ἐμὸν ὑπηρέτησε, καὶ πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐλευθερίας συνήργησε παντὶ, τοῦτο τιμῆς τε καὶ δωρεᾶς ἄξιον νομίσαλε, δεσπότῃ ὅτῳ δημοτικῇ κτήματος οὐκ ἂν ἠμείψασθε; οὐκ ἂν ἐν τοῖς εὐεργέταις ἀνεγράψαλε; οὐκ ἂν τὸ ξίφος ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθήκαλε; οὐκ ἂν μεθ' τῶν θεῶν ἐκεῖνο προσεκυνήσαλε;

Νῦν μοι ἐννοήσαλε, οἷα πεποιηκέναι εἰκὸς τὸν τύραννον, οἷα δὲ εἰρηκέναι πρὸ τῆς τελευτῆς. ἐπεὶ γὰρ ὑπ' ἐμοῦ φονευόμενος, καὶ τιτρωσκόμενος πολλοῖς τραύμασιν ἐς τὰ φανερὰ τῦ σώματος, ὡς ἂν μάλιστα λυπήσειν ἔμελλον τὸν γεγεννηκότα, ὡς ἂν ἐκ τῆς πρώτης θέας διαταράξειν, ὁ μὲν ἀνεβόησεν οἰκτρὸν, ὀπτεύοντα τὸν γεγεννηκότα, ὦ βοηθὸν, ὦδὲ σύμμαχον, ἤδει γὰρ πρεσβύτην ὄντα καὶ ἀσθενῆ, ἀλλὰ θεατὴν τῶν οἰκείων κακῶν. ἐγὼ γὰρ ἀπηλλαττόμην, ποιητὴς μὲν τῆς ὅλης τραγῳδίας γεγενημένος,

cem detulit? ante tyrannum quis eo usus est? quis eum isti immisit? o gladie particeps & successor praeclare a me factorum, post tot pericula, post tot caedes negligimur, & indigni videmur praemio. Si enim pro hoc solo honorem a vobis peterem; si enim dicerem, Viri, tyranno mori volenti, cum inermis a tempore deprehensus esset, gladius hic meus ministravit, & ad finem libertatis *restituendae* unicuique adjutor fuit; hunc honore & praemio dignum judicate! dominum rei ita popularis nonne remuneraremini? non in bene meritis illum scriberetis? non ipsum ensem in templi donariis reponeretis? non cum diis illum adoraretis?

20. Jam mihi animum advortite quid tyrannum feciſſe probabile fuerat, & quid dixiſſe ante obitum? Cum enim trucidatus a me, & vulneratus multis vulneribus in apertas partes corporis *inflictis*, (ut nempe maximum dolorem patri objicerem, ut primo illum spectaculo perturbarem) ipse quidem miserabile quiddam exclamaret, parentem advocans, non adjutorem neque auxiliarium, (norat enim senem esse & imbecillum) sed spectatorem malorum domesticorum. Ego nempe abieram, auctor quidem totius tragoediae, sed reliqueram huic actori

a Παντὶ] Constans lectio. b Νομίσαντε] Sic habent Edd. omn. c Νῦν μοι] Nil varietatis notat *Solan.* Sed video *Hagen.* utramque male habere τὸν μοι, reliquas τὸν μοι. d Γεγεννηκ.] Ita hic & mox iterum dedi, monente *Solano*, quum Edd. γεγεννημ. uno γ. excepta S. mutant Edd. priscae. e Διαταράξειν] Διαστατάξειν P. & marg. *AIW.* Nil

89. Παντὶ] Leg. πάντη τοῦτο. *F.G.*

90. Νομίσαντε] Ἐνομίσατε. *F.G.*

Οὐκ ἀντὶ τούτου — ἐνομίσαλε] Fuit cum putarem legendum πάντως. Sed nondum sic satis sanus erat locus. Nunc autem verissima mihi videtur, quam in textum recepi, emendatio. *M. du S.*

Νομίσαντε] Quia sequentia verba omnia suum augmentum habent, etiam in hoc verbo addidissem, quod & *Solan.* in *Junt.* fecerat. Licet haud immemor sim eorum, quae supra non semel de augmento frustra adjecto dixerim. Verum quia Cl. *Gesner.* id imperativo modo accepit, nihil mutavi. Sed si quid mutandum, possis etiam νομίσατε legere, ut sit, *judicasseris*; nam vel sic, vel ἐνομίσατε legendo, argumentatio clarior, & sensus magis cohaerens mihi videtur. *J.F.R.*

93. Ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθ.] Non ut ipse quoque inter Deos referatur gladius; quamquam apud Scythas cultum acinacem legimus: sed quoniam ad donaria in templis suspensa, (forte etiam Deo alicui ut Jovi ultori, ut Marti, appensus gladius) pars etiam cultus & religionis illius videtur pervenire. Sic supra Ἐρωτ. c. 8. statuarii nobiles μετὰ τῶν θεῶν προσκυνεῖσθαι dicuntur, quod cum Phidiae Jupiter adoratur, etiam ipse artifex in partem honoris videtur venire. *J.M.G.*

98. Τιτρωσκόμενος] Hic desiderari videtur ὁ υἱὸς vel

ri mortuum, scenam, gladium, & reliqua fabulae *peragenda*) superveniens autem ille, videnſque filium, quem solum habebat, vix spirantem, cruentatum, oppletum caede, vulneraque ejus continua, & multa, & letalia: haec exclamavit, *Fili, periimus, trucidati sumus, pro tyrannis caesi sumus. Ubi est interfector? cui rei me servat? cui me custodit? per te, fili, jam ante caesum? aut numquid senem contemnit; & ipsa tarditate ut puniat, extendit mortem meam, & longiorem mihi caedem efficit?*

21. Et haec dicens quaerit ensem, inermis ipse, cum filio in omnibus confideret. Sed ne hic quidem illi defuit: olim autem erat a me ille praeparatus, & ad facinus futurum relictus. Extrahens nempe de caede & vulnere gladium, *Paullo ante*, inquit, *me interfeciſti, nunc vero recrea, gladie; veni lugenti patri solatium, & infelicem manum senilem adjuva: macta, tyrannum interfice, luctu libera; utinam prius in te incidiſſem! utinam ordinem caedis praecepiſſem! mortuus esſem, sed solum ut tyrannus, sed*

καὶ ἀλαλιπτὸν δὲ τὸν ὑπουκρίτην τὸν νεκρὸν, καὶ τὴν σκηνὴν, καὶ τὸ ξίφος, καὶ τὰ λοιπὰ τῆς δράματος· ὃ δὲ ταῦτας ἐκεῖνος, καὶ ἰδὼν υἱὸν, ὃν εἶχε μόνον ὀλίγον ἐμπνέοντα, ἡμιαγμένον, ἐμπεπλησμένον τῆς φόνου, καὶ τὰ τραύματα συνεχῆ, καὶ πολλὰ, καὶ χαλεπὰ, ἀνεβόησε τοῦτο, Τέκνον, ἀπωλόμεθα, πεφονευόμεθα, τετυραννοκτονήμεθα, τίς ὁ σφαγεύς; τίνι με τηρεῖ; τίνι με φυλάττει; ἆρά σοῦ, τέκνον, προαπηλθόν, ἢ μήτι ὡς γέροντος ὑπερφρονεῖ; καὶ τῇ βραδύτητι κολάζειν δέον, καὶ ὠκυτέρᾳ μοι τὸν φόνον, καὶ μακροτέραν μοι τὴν σφαγὴν ποιεῖ;

Καὶ ταῦτα λέγων, ἐζήτει τὸ ξίφος· αὐτὸς γὰρ ἄνοπλος ἦν, ἅτε τὰ πάντα τῷ παιδὶ θαρρῶν. ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἐνεδέησε, πάλαι δ' ἦν ὑπ' ἐμοῦ καὶ τοῦτο [f] προπαρεσκευασμένον, καὶ πρὸς τὸ μέλλον τόλμημα καταλελειμμένον· ἀποσπάσας δὴ τὸν σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἐξελὼν τὸ ξίφος, φησὶ, Σὺ μικρῷ μοὶ με ἀπέκτεινας, νῦν δ' ἀνάπαυσον ξίφος, παλαιὰ πενθοῦντι πατρὶ δυσχερῆ συναγώνισαι, ἀπόσφαξον, τυραννοκτόνησον, καὶ τοῦ πένθους ἀπάλλαξον, εἴθε [g] πρώτως σοὶ ἐνέτυχον, εἴθε τάχιον πρὸς παῖδα τοῦ φόνου. ἀπέθανον ἄν, [h] ἀλλ' ἢ ὡς τύ-

[f] Προπαρεσκ.] Προπαρασκ. male *Fl.* Reliquae rectè; ut edidi. [g] Πρώτως] Forsan πρωτοφ. [h] Ἀλλ' ἤ] Hanc esse constantem lect. notat *M. du S.*

ὁ πανίσους, ut interpres exposuit. *F. G.*

Τετρασκόμβους] Non adeo desideratur υἱὸς vel πανίσου, quam intelligitur ex antecedentibus & consequentibus. Nexus enim orationis est: Ἐκεῖ δὲ φονεύς, ὁ μὲν ἀνελών. Nisi malis mecum articulum addere, ὁ φονεὺς legendo, ut sic plenius eidem respondeat repetitum deinde ὁ μέν, quod ἐκεῖνος inservit, propter insertas illas caedis rationes, sensum suspendentes. *J. F. R.*

24. Προπαρεσκ.] Vid. si operae est, similem lapsum complurium Editionum, προπαρασκ. pro προπαρεσκ. exhibentium infra in *Lexiph.* c. 24. Hic enim augmentum ab Auctore fuisse neglectum, non credo, etsi supra exemplorum satis dedimus, ubi id studio fecerint auctores. *J. F. R.*

33. Πρώτως] Legendum omnino aut πρώτος aut πρώτῳ, sed illud concinnius videtur. *M. du S.*

34. Ἤ] Delendum istud ἤ, ut ineptum. *M. du S.*

Ibid. Ἀλλ' ἤ] *Solanus* particulam ἤ deletam cupit; Nec ego desiderarem, si abesset; Verum, etsi ἀλλ' ἤ etiam pro ἀλλὰ μόνον accipiatur, ut *Viger.* de partic. ex *Aristoph.* Εἰρ. docet, quid prohibet μόνον vel ἤ per pleonasmum addi. Nam & alibi abundat ἤ, in alio locutionis genere, ut *Æsop.* fab. 2. Aquil. & Scarab. ὁρκίζου αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Διὸς, ἢ μὴν μὴ καλαφρονῆσαι τὸ μικρότητος αὐτοῦ. Sic sine accentu ἤ legitur in mea Edit. Æsopi. Sed ἤ μὴν in jurandi formulis usitatum circumflecti solet; quare & forsan hic scribendum ἀλλ' ἦ ut significet *certe quidem*, cujus significatus exempla *Stephan.* jam dedit in Thes. *J. F. R.*

τύραννος μόνον, ἀλλ' ἔτι νομίζων ἔχειν ἐκδικον. νῦν δ' ὡς ἄτεκνος, νῦν δ' ὡς εὐδαίμονος φονέως εὐπορῶν· καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, ἐπῆγε τὸ σφαγεῖον, τρέμων, καὶ δυνάμενος, ὀπτιθυμῶν μὲν, ἀδυνατῶν δὲ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ τολμήματος.

Πόσαι κολάσεις ταῦτα; πόσα τραύματα; πόσοι θάνατοι; πόσαι τυραννοκτονίαι; πόσαι δωρεαί; καὶ τέλος, ἑωράκατε πάντες τὸν μὲν νεανίαν πρακείμενον, οὐδὲ μικρὸν, οὐδ' εὐκαταγώνιστον ἔργον. τὸν πρεσβύτην δὲ αὐτῷ περιχυμένον, καὶ τὸ αἷμα ἀμφοῖν ἀναχεόμενον, τὸν ἐλευθέριον ἐκεῖνον, καὶ θαλήσιον σπονδὴν, καὶ τὰ ἔργα τοῦ ξίφους τοῦ ἐμοῦ· αὐτὸ δὲ τὸ ξίφος ἐν μέσῳ ἀμφοτέρων ὑποδεικνύμενον, ὡς οὐκ ἀνάξιον γεγενημένον τοῦ δεσπότου, καὶ [a] μαρτυρόμενον ὅτι μοι πιστῶς [b] διακονήσαιτο, τοῦτο ὑπ' ἐμοῦ γενόμενον, μικρότερον ἦν. νῦν δὲ λαμπρότερόν ἐστι τῇ καινότητι. καὶ ὁ μὲν καθελὼν τὸν τυραννίδα πᾶσαν, εἰμὶ ἐγώ· μεμέρισται δ' ἐς πολλοὺς τὸ ἔργον, ὥσπερ ἐν δράματι. καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐγὼ ὑπεκρινάμην, τὰ δεύτερα δὲ ὁ παῖς, τὰ τρίτα δὲ ὁ τύραννος αὐτός· τὸ ξίφος δὲ πᾶσιν ὑπηρέτησεν.

paenis habituros nec vindicem: nunc vero ut orbus, nunc ut is cui ne interfectoris quidem sit copia. Dum haec dicit, urget caedem, tremens, *perficere* nequiens, cum cuperet ille quidem, sed viribus ad ministerium conatus deficeretur.

22. Quot hae sunt poenae? quot vulnera? quot mortes? quot tyrannicidia? quot praemia? Denique vidistis omnes juvenem quidem jacentem in conspectu, opus neque parvum, neque superatu ita facile; senem autem illi circumfusum; permistum utriusque sanguinem, libationem Liberatori *Jovi* sacram pro victoria; eaque gladii mei opera, ipsumque adeo gladium in medio utriusque ostentantem se, quam non indignus fuerit domino, testantemque, fideliter se mihi ministrasse. Hoc *universum* mea manu factum, minus futurum erat. Jam ipsa novitate clarius est. Ac destructor totius tyrannidis ego sum: opus autem ipsum in plures descriptum, ut in fabula: primarum partium actor ego, secundarum filius, tertiarum ipse tyrannus, gladius ministravit universis.

a *Μαρτυρόμενον*] Sic *J. Fl. Bz. H. P. S.* Immo & *Ald.* & *Fr.* Forsan tamen *μαρτυρούμενον* legend. b *Διακονήσαιτο*] *Διακονήσαιτο Fl.*

37. *Ἐπῆγε τὸ σφαγεῖον*] Vertitur: *gladium adegit.* Sed vertendum, *eadem accelerabat*, ac pro *ἐπῆγε ἐπεῖ-* γε legendum. *E. G.*

Se-

Sequebatur in Parisina Editione Declamatio D. *Erasmi Rotterodami*, non illa quidem e Graeco conversa, sed quae superiori Declamationi Lucianeae respondeat. Verum quia ad opera LUCIANI non pertinet, eam ad calcem operis rejecimus.

ABDICATUS. ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Abdicatus aliquis Medicinam didicit. Patrem furiosum, & ab aliis relictum medicis cum medicamento dato sanasset, receptus est in familiam. Post haec novercam furiosam sanare jussus, *cum non pareret, denique* abdicatur.

Ἀποκηρυχθείς τις, ἰατρικὴν [a] ἐξέμαθε μανέντα τὸν πατέρα, ὑπὸ τῶν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον· ἰασάμενος φαρμάκῳ δόσει, ἀνελήφθη αὖθις εἰς τὸ γένος. μὴ ταῦτα, μεμηνυίαν τὴν μητρυιὰν ἰάσασθαι κελευόμενος, [b] ἀποκηρύττεται.

NOn nova ista, Judices, aut praeter spem a patre jam fiunt, neque nunc primum sic irascitur; sed in promtu illi ista lex, consueto more ad hoc venit tribunal. Illa autem nova mea nunc est infelicitas, quod proprium quidem crimen non habeo, sed artis subire poenam periclitor, si ea non potest per omnia istius imperiis obsequi. Quo quid fieri potest absurdius? curare pro imperio, non jam quantum ars

ΟΥ καινὰ μὴν ταῦτα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὐδὲ παράδοξα, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐν τῷ παρόντι γιγνόμενα· οὐδὲ νῦν πρῶτον τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται, ἀλλὰ πρόχειρον ἔστιν ὁ νόμος αὐτῷ, καὶ συνήθως ἐπὶ τοῦτ' ἀφικνεῖται τὸ δικαστήριον. ἐκεῖνο δὲ χαλεπώτερον νῦν δυστυχῶ, ὅτι ἔγκλημα μὲν ἴδιον οὐκ ἔχω, κινδυνεύω δὲ τιμωρίαν ὑποσχεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ μὴ πάντα δύναμαι πειθόμενος τούτῳ κελεύοντι· ἢ τί γένοιτ' ἂν ἀτοπώτερον; θεραπεύειν ἐκ προστάγματος,

a Ἐξέμαθε] Ἔμαθε C. b Ἀποκηρύττεται] Ἀπιτιᾶν λέγουσι. vult *Jensius*. Nihil vero a vulgata abeunt Edd. & C.

Ἀποκηρυχθείς τις] Eadem species tractatur in *Senece* Exc. Controv. 4, 5. *J.M.G.*

Ἰάσασθαι κελεύοντος, ἀποκηρύττεται] Quis non videt haec ultima esse imperfecta? Neque enim quia novercam jubebatur sanare, demum potuit abdicari; quod foret frivolum, ut nihil supra; sed quia furentem sanare jussus, id recusavit. Hic simplex est status quaestionis, qui subsequenti libello passim declaratur. c. 22. ita loquentem legimus patrem; Σπανιώτερον προτεταγμένος ὁ δῆλος, ᾧ ἄξιος εἶης ἀποκηρύττεσθαι, ἀπιτιᾶν τῷ πατρί. *Medicinam adhibere jussus, non vis; eo properans quidem abdicatione dignus es, ut qui patri non obedias.* Hinc locum in argumento haud dubie imperfectum possumus instaurare: Μετὰ ταῦτα, μεμηνυίαν τὴν μητρυιὰν ἰάσασθαι κελεύοντος, ἀπιτιᾶν, ἀποκηρύττεται. *Post novercam insanientem sanare jussus, neque obtemperans, abdicatur.* Et, ut puto, vox ἀπιτιᾶν excidérat. *J.J.*

4. Τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται] Jubebat *Solan.* in marg. conferri *Prometh.* c. 6. Sed cum aliter distribuerit capita *Hemsterhusius*, vide jam cap. sive §. 9. f. ibique varias lect. & notas *Graevii*, *Solani*, & *Hemsterhusii*, & cognosces ὀργάζεται atque ὀργίζεται saepe commutari. Verum ut ibi pro ὀργάζεται dederunt ὀργίζεται, ita hic vicissim ὀργάζεται quis mallet, qui non contulerit sequentia. At si mox videas verba, τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους, idemque repetitum in c. 3. & 8. non dubitaveris ὀργίζεται & hic verum esse. *J.F.R.*

16. Τοῦ-

τῷ, οὐχ ἐθ' ὡς ἡ τέχνη δύναται, ἀλλ' ὡς ὁ πατὴρ βούλεται· ἐβουλόμην μὲν ἂν τ' ἰατρικὴν, καὶ τοιοῦτόν τι ἔχειν φάρμακον, ὃ μὴ μόνον τοὺς μεμηνότας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους παύειν ἐδύνατο, ἵνα καὶ [a] τοῦτο τὸ τοῦ πατρὸς νόσημα [b] ἰασαίμην· νυνὶ δὲ τὰ μὲν τῆς μανίας αὐτῷ τέλεον πέπαυται· τὰ δὲ τῆς ὀργῆς μᾶλλον ἐπιτείνεται. καὶ τὸ δεινότατον, τοῖς μὲν ἄλλοις ἅπασι σωφρονεῖ, κατ' ἐμοῦ δὲ τοῦ θεραπεύσαντος μόνου μαίνεται. τὴν μὲν οὖν μισθὸν τῆς θεραπείας ὁρᾶτε οἷον ἀπολαμβάνω, ἀποκηρυττόμενος ὑπ' αὐτοῦ πάλιν, καὶ τοῦ γένους ἀλλοτριούμενος δεύτερον, ὥσπερ ἀφ' οὗ τοῦτ' ἀναληφθεὶς πρὸς ὀλίγον, ἵν' ἀτιμότερος γένωμαι πολλάκις ἐκπεσὼν [c] τῆς οἰκίας.

Ἐγὼ δὲ ἐν μὲν τοῖς δυνατοῖς οὐδὲν κελευσθῆναι προσμένω· πρώην γοῦν ἄκλητος ἦκον ἐπὶ [d] βοήθειαν· ὅταν δέ τι ἢ τελέως ἀπεγνωσμένον, οὐδ' ἐπιχειρεῖν βούλομαι. ἐπὶ δὲ τῇ γυναικὸς ταύτης εἰκότως, καὶ ἀτολμότερός εἰμι. λογίζομαι γὰρ οἷα πάθοιμ' ἂν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποτυχών· ὃς οὐδ' ἀρξάμενος τῆς θεραπείας, ἀποκηρύττομαι. ἄχθομαι μὲν οὖν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ἐπὶ τῇ μητρυιᾷ, χαλεπῶς ἐχούσῃ, χρηστῇ γοῦν ἦν· καὶ ἐπὶ τῷ πατρὶ δι' ἐκείνην ἀνιωμένῳ. τὸ δὲ μέγιστον, ἐπ' ἐμαυτῷ. ἀπειθεῖν δοκοῦντι, καὶ προσπάσομαι [e] ὑπουργεῖν οὐ δυνα-

potest, sed ut vult pater. Vellem igitur medicina tale quoque medicamentum haberet, quod non furiosos solum, verum etiam injuste irascentes posset liberare, quo patris etiam hunc morbum sanarem. Jam vero furiosus ille morbus plane desiit; iracundus vero magis intenditur, & quod gravissimum est, aliis sapit omnibus, contra me vero, qui sanavi, solum furit. Quam igitur curationis mercedem accipiam, videtis, qui denuo ab illo abdicor, familia iterum excludor, quasi ea ipsa causa ad breve tempus receptus, ut tanto fiam inhonestior domo ejectus saepius.

2. Ego vero in his quae possum, imperia non exspecto, quare nuper invocatus veni ad auxiliandum. Ubi vero aliquid est plane desperatum, neque admovere manum volo. In hac muliere autem merito minus etiam audeo. Reputo enim, quae a patre mihi impendeant, si excidam, qui nondum coepta curatione abdicor. Quare graviter equidem fero, judices, novercae morbum, (bona enim erat) & patris ob eam rem tristitiam; maxime vero, quod ipse obsequium recusare videor, cum quae imperantur ministrare, tum ob morbi magnitudi-

[a] Τοῦτο τὸ τοῦ π.] Sic *Fl.* Τὸ τοῦ π. reliquae Edd. omisso τοῦτο. [b] Ἰασαίμην] Sic *J. P. H.* &c. quibus adstipulatur P. Ἰασάμην Ex. *Fl.* [c] Τῆς] Ita bene *P. B2. Fr. S. A.* Τοῖς male *J. Ald. Fl. H.* [d] Βοήθειαν] Τὴν βοηθ. *H2.* [e] Ὑπουργεῖν] Sic *J. H.* &c. Ὑπφγ. *P.*

16. Τοῦτο τοῦ π. τὸ νόσημα] Ed. *Fl.* hic secutus sum. *M. du S.*

27. Τῆς οἰκίας] Antiquiores Edd. τοῖς, male. Vid. Ἀλιξ. c. 19. ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. *M. du S.*

29. Πρώην — ἐπὶ βοήθειαν] Conf. mox c. 13. νῦν δὲ σωτῆρα ἀναγκες &c. *M. du S.*

61. Προσπάσομαι δὲ — μὴ δὴ ὀργιζομένῳ &c.] Pro Μὴ δὴ *Marcilius* legit μὰ Δί'. Multum, fateor, hic debemus *Marcilio*, qui si minus ipse veram dat lectionem, tamen ad veram, quantum apparet, aditum facit. Legendum scilicet νὴ Δί'. Numquam fere Μὰ Δί', nisi si vel sequatur, vel intelligatur negatio, usurpant Graeci. Sequitur quidem & hic negatio, at eam ad μὰ Δί' referri non posse, clarum est. Periodi hujus sensus paullo difficilior fugit Interpretem. Abdicatus dixerat, se, ubi primum a patre abdicatus esset, bono animo excessisse domo, reliqua vivendi ratione ostensurum, se falso a patre fuisse infimulatum; nec non studiis honestissimis operam daturum. *Praevidebam autem tale quid*, inquit, *& profecto suspecta mihi erant patris mei, ut qui non satis firma esset mente, injusta ira, & calumniae contra filium structae (nec deerant, qui haec furoris principium existimarent) & minae, & velitatio mali, haud ita multo post in-*

va-

dinem, tum propter imbecillitatem artis, non possum. Verum enim vero justum non arbitror abdicari eum, qui, quae facere non potest, ea nec omnino promittat.

μένῳ, [f] καὶ δι' ὑποβολὴν τῆς νόσου, καὶ ἀσθένειαν τῆς τέχνης. πλὴν ἐ δίκαιον οἶμαι ἀποκηρύττεσθαι, τὰ μὴ δύνασθαι ποιεῖν, μηδὲ τὴν ἐπαγγελίαν ὑπισχνεῖσθαι.

3. Propter quas causas prius me abdicaverit, facile ex praesentibus perspicitur. Ego vero ad illas quidem, ut puto, satis respondi ipsa vita, quae insecuta est: atque ea, quae nunc dat crimini, quantum potero, diluam, paucula de meis rebus ubi vobis enarravero. Ego enim ille intractabilis & refractarius, pudore ille patrem afficiens & indigna genere nostro perpetrans, tum quidem, multum illa & contenta voce clamanti, pauca reponenda putabam. Egressus autem domo judicium mihi magnum, & suffragium verum fore sperabam vitam post ea agendam, si appareret multum me a patris illis criminibus abesse, qui & in optimis studiis elaborarem, & cum viris versarer optimis. Praevidebam vero etiam tale quiddam, & suspicabar jamtum illud non satis mente constantis patris *indicium*, quod injuste irasceretur, & falsa contra filium crimina componeret. Et erant, qui furoris initium ista putarent, & minas, & quaedam quasi praeludia mali non multo post ingruentis, odium irrationale, legem immitem, convicia in promtu,

Δι' ἃς μὲν οὖν αἰτίας καὶ πρότερον ἀπεκήρυξέ με, ῥᾴδιον συνιδεῖν ἐκ τῶν παρόντων. ἐγὼ δὲ καὶ πρὸς ἐκείνας μὲν, ὡς οἶμαι, ἱκανῶς τῷ μὴ ταῦτα βίῳ ἀπελογησάμην, καὶ ταυτὶ δὲ, ἃ νῦν ἐγκαλεῖ, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, [g] ἀπολογήσομαι, μικρὰ ὑμῖν διηγησάμενος τῶν ἐμῶν. ὁ γὰρ δυσάγωγος καὶ δυσπειθὴς ἐγὼ, ὁ καλαισχύνων τὸν πατέρα, καὶ ἀνάξια πράττων τοῦ γένους, τότε μὲν αὐτῷ τὰ πολλὰ ἐκεῖνα βοῶντι καὶ ἀγανακτοῦντι, ὀλίγα χρῆναι ἀντιλέγειν ᾠόμην· ἀπελθὼν δὲ τῆς οἰκίας, ἐνόμιζόν μοι δικαστήριον ἔσεσθαι μέγα, καὶ ψῆφον ἀληθῆ, τὰ μὴ ταῦτα βίον, καὶ τὸ φαίνεσθαι πάμπολυ τῶν τοῦ πατρὸς ἐγκλημάτων ἐκείνων ἀφεστηκότα, καὶ ἅμα τὰ κάλλιστα τῶν ἐπιτηδευμάτων ἐσπουδακότα, καὶ τοῖς ἀρίστοις συνόντα. προεωρώμην δὲ καὶ τοιοῦτόν τι, καὶ ὑπώπτευον [h] ἤδη, ὡς ἐ σφόδρα [i] καθεστηκότος πατρὸς, ἀδίκως ὀργίζεσθαι, καὶ ἐγκλήματα ψευδῆ καθ' υἱοῦ συντιθέναι· καὶ ἦσάν τινες, οἱ μανίας ἀρχὴν ταῦτ' εἶναι νομίζοντες, καὶ ἀπειλὴν, καὶ ἀκροβολισμὸν, οὐκ ἐς μακρὰν ἐπιπεσουμένης τοῦ κακοῦ, μῖσος ἄλογον, καὶ νόμον ἀπηνῆ, καὶ βλασφημίας προχείρους, καὶ δικαστήριον σκυ-

[f] Καὶ] Comparet in *J. H. P.* aliisque; abest a *Fl.* [g] Ἀπολογήσομαι] Ἀπολύσομαι marg. *AIW.* [h] Ἤδη] Sic *J. Pell.* Μὰ δὶ Edd. priores. Μὰ Δί *Marcil.* [i] Καθεστηκότος] Sic Edd. *J. Fl. H. P.* &c. Καθεστώτος P.

vaturi, odium sine causa, &c. ἀδίκως ὀργίζεσθαι & ἐγκλήματα ψευδῆ συντιθέναι tamquam substantiva sunt consideranda; veluti saepe infinitivi, etiam sine, caeteroquin solenni, articulo sumuntur. *J. J.*

Προεωρώμην δὲ καὶ — συντίθεται] Locus hic sanus non videtur. *F. G.* Ita in nott. Mss. *Gujeti* conscriptum invenio; nempe συντίθεται pro συντιθέναι, quod unde habeat, non video; συντιθέναι enim ubique constanter invenio; sed forte est aberratio ejus qui has notas descripsit, & menda quam *Gujetus* indicare voluit, latet in μὰ δὶ quod h. l. pro ἤδη legebatur in Edd. de quo statim agetur. *J. F. R.*

62. Καὶ ὑπώπτευον μὰ δὶ ὡς ἐ σφόδρα] Καὶ ὑπώπτευον, μὰ Δί, ὡς ἐ σφόδρα. Similis menda etiam *Demosthenis* Olynthiaca II. quae vulgo I. numeratur, ad quam ea de re dixi. *Th. M.*

Καὶ ὑπώπτευον μὰ Δί'] Non modo *Marcilianam* illam emendatam a *Jensio* conjecturam probo, sed illud insuper arbitror, excidisse articulum τὸ ante ἀδίκως, quo restituto omnia recte cohaerebunt. Ita certe interpretatus sum. *J. M. G.*

Ibid. Μὰ δὶ] Alii aliter: ego ἤδη legendum censeo. Vide tamen Ὀργ. c. 83. *M. du S.*

Ibid. Ἤδη] Μὰ Δί recte *Gesn. profulio* verterat; sed quia ἤδη ex Cod. est, id recepi, & *jam tum* reposui. *J. F. R.*

68. Καὶ νόμον] *Mores*, vertebatur. Verte, *legem asperam*. *F. G.*

σκυθρωπὸν, καὶ βοὴν, καὶ ὀργὴν, καὶ ὅλως, χολῆς μεστὰ πάντα. διὸ δὴ τάχα μοι καὶ ἰατρικῆς δέησιν ποτὲ προσεδόκων.

'Αποδημήσας οὖν, καὶ τοῖς εὐδοκιμωτάτοις τῶν 'δπὶ τῆ ἀλλοδαπῆς ἰατρῶν συγγενόμενος, καὶ πόνῳ πολλῷ, καὶ [a] προθυμίᾳ λιπαρεῖ χρησάμενος, ἐξέμαθον τὴν τέχνην. ἐπανελθὼν δὲ, καταλαμβάνω τὸν πατέρα, σαφῶς ἤδη μεμηνότα, καὶ ὑπὸ τῶν 'δπιχωρίων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον, οὐκ ἐς βάθος ὁρώντων, οὐδ' ἀκριβῶς [b] Φιλοχρινόντων τὰς νόσους· πλὴν ὅγε εἰκὸς ἦν ποιεῖν χρηστὸν υἱὸν, οὔτε ἐμνησικάκησα τῆς ἀποκηρύξεως, οὔτε μετάπεμπτος γενόμενος ἐφείμενα. οὐδὲ γὰρ εἶχόν τι αὐτῷ ἴδιον ἐγκαλεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκεῖνα ἦν ἀλλότρια τὰ ἁμαρτήματα, καὶ ὥσπερ ἔφην ἤδη, τοῦ νόσου. παρελθὼν οὖν ἄκλητος, οὐκ εὐθὺς ἰασάμην, οὐ γὰρ οὕτω ποιεῖν ἔθος ἐστὶν ἡμῖν, οὐδὲ ταῦτα ἡ τέχνη παραινεῖ, ἀλλὰ πάντων πρῶτον διδασκόμεθα συνορᾶν εἴτε ἰάσιμόν ἐστι τὸ νόσημα, εἴτ' ἀνήκεστον, καὶ ὑπερβεβηκὸς τοὺς ὅρους τῆς τέχνης. καὶ τοιγαροῦν ταῦτα, ἢν μὲν εὐμεταχείριστον ᾖ, ἐπιχειροῦμεν, καὶ πᾶσαν σπουδὴν ἐσφερόμεθα σῶσαι τὸν νοσοῦντα· ἢν δὲ κεκραληκὸς ἤδη, καὶ γενικηκὸς τὸ πάθος ἴδωμεν, οὐδὲ τοῦ σχεῖν προσαπτόμεθα, νόμον τινὰ παλαιὸν τῶν προπατόρων τῆς τέχνης ἰατρῶν φυλάττοντες, οἳ φασι μὴ δεῖν ἐπιχειρεῖν τοῖς κεκραλημένοις. ἰδὼν οὖν τὸν πατέρα ἔτι ἐντὸς τῆς ἐλπίδος, καὶ τὸ πάθος οὐχ ὑπὲρ τὴν τέχνην ἐπιπολὺ τηρήσας, καὶ ἀκριβῶς ἐξετάσας ἕκαστον, ἐπεχείρουν ἤδη, καὶ

triste judicium, & clamorem, & iram, & omnino bile plena omnia. Propter haec fane, opus mihi forte aliquando medica arte futurum, exspectabam.

4. Peregrinatus ergo, & probatissimorum apud exteros medicorum consuetudine, tum labore multo & studio indefesso usus, artem perdidi. Redux patrem invenio, aperte jam furentem, & a patriis medicis depositum, qui scilicet intima non perviderent, neque accurate satis morbos discernerent. Verum quod decebat facere filium bonum, neque abdicationis memoriam adhibui, neque dum arcesserer expectavi. Neque enim proprium quidquam ipsius, quod accusarem habebam; sed aliena illa peccata erant omnia, atque ut modo dicebam, morbi. Accedens igitur invocatus, non statim curavi, neque enim mos est nobis ita facere, neque ars hoc praecipit, sed docemur primo omnium considerare, sanabilisne sit morbus, an incurabilis, & fines artis egressus? ac tum, si tractabilis sit, manum admovemus, & diligentiam adferimus omnem ad servandum aegrotum. Sin videamus superasse morbum ac vicisse, omnino non aggredimur, servantes legem antiquam progenitorum artis medicae, qui negant manum admovendam his, qui superati jam sint. Videns igitur patrem intra spem, malum artis fines non multum egressum, observatis & accurate exploratis omnibus, manum jam admovebam, audacter

a Προθυμία] Προμηθίᾳ *Fl.* & L. Sed cum vulgata nostra faciunt *J. H.* & Cod. P. b Φιλοχρινόντων] Φιλοκρ. male *Fl.*

80. Φιλοχρινόντων] * Διακρινόντων. διαιμαζόντων ἀξιόχρεως. *V.*

* Φιλοχρινόντων pro φιλοκρινόντων editum erat, errore orto a simili sono sequentis verbi διακρινόντων; quare id mutavi. *J. F. R.*

80. Φιλοχρινόντων] Conf. infra *Phalar.* 2. §. 9. *M. du S.*

97. Προπατόρων] Non ineptum quidem loquendi genus, pro auctore, inventore patrem dicere; ab egestate tamen profectum, ut judicat Cl. *Casaub.* ad Athen. I. 1. Ἀθήναιος ὁ τῶν βίβλων πατήρ, dicens: Nonha-

cter infundebam medicamentum; multis licet praesentium suspectam dationem habentibus, calumniantibusque curationem, & ad accusandum se parantibus.

5. Aderat etiam noverca metuens ac diffidens, non quod odio me haberet, sed quod metueret, & male illum habere, accurate sciret. Sciebat enim sola omnia, quae semper una, & in convictu quasi morbi esset. Verum enim vero nihil ego deterreri me passus, qui scirem, non futurum ut signa me fallerent, ut ars me proderet, curationem, quo tempore coeperam, ursi: licet consulentibus mihi amicis quibusdam, ne auderem, ne frustratus eventus calumniam mihi quandam induceret majorem, ut qui ulcisci vellem patrem medicamento, & memoriam adhiberem eorum, quae ab illo passus essem. In summa, salvus ille mox esse, resipiscere, dignoscere omnia: laudare noverca, & palam gaudere, quod bene audirem ego, quod ille resipuisset. Hic igitur, testari hoc ipsi possum, neque cunctatus, neque adhibito consiliario, cum audisset ab his, qui adfuerant omnia, solvit abdicationem, filium me sibi de novo adsumsit, servatorem & bene meritum appellans, fassus experimentum se jam certum habere, excusans illa superiora. Id factum exhilaravit quidem multos, qui aderant viri boni, contristavit autem, quibus abdicatio filii jucundior receptione fuerat. Videbam igi-

τὸ φάρμακον τεθαῤῥηκότως [c] ἐνέχειν, καί-στοι πολλοὶ τῶ παρόντων ὑπώπτευον τὴν δόσιν, καὶ τὴν ἴασιν διέβαλλον, καὶ πρὸς συκοφαντίαν παρεσκευάζοντο.

Παρῆν δὲ καὶ ἡ μητρυιὰ φοβουμένη, καὶ ἀπιστοῦσα, οὐ τῷ μισεῖν ἐμὲ, ἀλλὰ τῷ δεδιέναι, καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι πονήρως ἐκεῖνον διακείμενον. ἠπίστατο γὰρ μόνη τὰ πάντα συνοῦσα, καὶ ὁμοδίαιτος τῇ νόσῳ. πλὴν ἀλλ' ἔγωγε οὐδὲν ἀποδειλιάσας (ἠπιστάμην γὰρ οὐ ψευσόμενά με τὰ σημεῖα, οὐδὲ προδώσουσαν τὴν τέχνην) ἐπῆγον τὴν ἴασιν ἐν χαιρῷ τῆς ὑποχειρήσεως. καίτοι καμοί τινες τῶν φίλων συνεβούλευον μὴ θρασύνεσθαι, μὴ καὶ βραβολήν τινα μείζω ἐνέγκῃ μοι τὸ ἀποτυχεῖν, ὡς ἀμυνομένῳ τὸν πατέρα φαρμάκοις, οὐ μνησικακήσαντι, ὧν ἐπεπόνθει ὑπ' αὐτοῦ. καὶ τὸ κεφάλαιον, σῶος μὲν ἦν εὐθὺς ἦν, καὶ ἐσωφρόνει πάλιν, καὶ πάντα διεγίγνωσκεν· οἱ παρόντες δὲ ἐθαύμαζον, ἐπήνει [d] δὴ καὶ ἡ μητρυιὰ, καὶ φανερὰ πᾶσιν ἦν χαίρουσα, καὶ-μοὶ εὐδοκιμοῦντι, καὶ ἐκείνῳ σωφρονοῦντι. ἵστος δ' ἂν (μαρτυρεῖν γὰρ αὐτῷ ἔχω) μήτε [e] μελλήσας, μήτε σύμβουλόν τινα τῶν τοιούτων προσλαβών, ἐπειδὴ τὸ πᾶν ἤκουσε τῶν παρόντων, ἔλυε μὲν τὴν ἀποκήρυξιν, υἱὸν δὲ ἐξ ὑπαρχῆς ἐποιεῖτό με, σωτῆρα καὶ εὐεργέτην ἀποκαλῶν, ἀκριβῆ πεῖραν εἰληφέναι ὁμολογῶν, καὶ περὶ τῶν ἔμπροσθεν ἐκείνων ἀπολογούμενον. τοῦτο γενόμενον [f] εὔφρανε μὲν πολλοὺς, ὅσοι παῆσαν χρηστοί· ἐλύπει δ' ἐκείνους, ὅσοις ἀποκήρυξις υἱοῦ, ἡδίων ἀναλήψεως. εἶδον γὰρ τότε οὐ πάντας ὁμοίως ἡδο-

[c] Ἐνέχειν] Ἐνέχεσθαι male *J.* sola. [d] Δὴ] Sic cum reliquis etiam *J. Fl. H.* Δὲ rectius marg. *A. W.* [e] Μελλήσας] Μελήσας Edd. priores, demta *S.* [f] Εὔφρανε μὲν] Et sic habere *J. Fl.* cum *H.* notat *M. du S.*

habent Graeci cum omni sua copia, quomodo *auctorem* Graece dicant; & ideo modo *patrem libri* dicunt, modo aliter. &c. *J. F. R.*

98. Οἱ φασι] *Hippocrat. περὶ τέχνης.* *A. V.*

3. Ἕκαστον] Videtur aliquid excidisse: aut qui fit, quaeso, ut haec vox in singulari numero legatur? *M. du S.*

Ἕκαστον] Videtur *Solan.* ἕκαστοι *masc.* gen. accepisse. Sed *neutr.* est, & recte se habet. *J. F. R.*

9. Τῷ μισεῖν] Usitatius τῷ μισεῖν; sed uti tum subauditur ἐκεῖνα, ita jam intellige ἐκεῖ. *J. F. R.*

23. Δὴ] An Δὲ? *M. du S.*

27. Μελλήσας] In plerisque Edd. μελήσας unico λ. ut & in Περσ. c. 18. & apud *Xenoph.* Cyrop. I. 41. 5. (Sed emendare jubet *Steph.*) At alibi saepius & rectius μέλλω duplici λ. ut Γαλ. α. c. 9. *M. du S.*

ἡδομένης τῷ πράγματι, ἀλλ' εὐθύς τινος ἐν χρόᾳ τρεπομένην, καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὠργισμένον, οἷον ἐκ φθόνου καὶ μίσους γίγνεται. ἡμεῖς μὲν οὖν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐν εὐφροσύναις καὶ θυμηδίαις ἦμεν, ἀλλήλοις ἀπειληφότες.

Ἡ μητρυιὰ δὲ μετ' μικρὸν εὐθὺς νοσεῖν ἤρξατο, νόσον, ὦ ἄνδρες δικασταί, χαλεπὴν καὶ παράλογον. δεχόμενον γὰρ εὐθὺς τὸ δεινὸν παρεφύλαξα· οὐ γὰρ ἁπλῆν, οὐδ' ὑποπόλαιον τὴν μανίας τὸ εἶδος, ἀλλά τι παλαιὸν ὑπολειφθὲν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέρρηξε, καὶ ἐς τὸμφανὲς [b] ἐξενίκησε. πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα ἡμῖν ἔστι σημεῖα τῆς ἀνιάτως μεμηνότων. ἓν δὲ ἐκεῖνο [c] καινὸν ὅτι τῆς γυναικὸς ταύτης παρεφύλαξα· πρὸς μὲν γὰρ τοὺς ἄλλους, ἡμερωτέρα καὶ πραεῖά ἐστι, καὶ παρόντων, εἰρήνην ἄγει ἡ νόσος· ἂν δέ τινα ἰατρὸν ἴδῃ, καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, κατ' ἐκεῖνο μᾶλλον παροξύνεται· ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο, τῆς πονήρας καὶ ἀπηλέγκτου ἔχειν ἔστι τεκμήριον. ταῦθ' ὁρῶν, ἐγὼ μὲν ἠνώμην, καὶ

tur tunc non aequaliter omnes delectari negotio, ſed ſtatim cujusdam & verſum colorem, & conturbatum viſum, & vultum iratum, quale quid ex invidia & odio ſolet fieri. Nos igitur, ut facile eſt ad exiſtimandum, in jucunditate & animi oblectatione eſſe, qui recepiſſemus alter alterum.

6. Noverca autem paullo poſt ſtatim aegrotare coepit, morbum, judices, difficilem & irrationabilem; incipiens enim ſtatim malum obſervavi. Neque enim ſimplex, aut innatans modo furoris ſpecies; ſed antiquum aliquod deſidens in animo malum ruptis quaſi vinculis evicit in publicum. Sunt quidem alia quoque ſigna nobis multa ſine ſpe ſanationis furentium: unum autem illud novum hac in muliere obſervavi. Etenim ad reliquos mitior eſt & manſueta, praeſentibus iis, inducias agit morbus: at ſi quem medicum videat, & hoc ſolum *nomen* audiat, ad illud maxime exacerbatur: quod quidem ipſum quam male illa habeat & inſanabiliter, eſt indicium. Haec videns aegre tuli equidem,

a Παρεφύλαξα] Hanc Edd. lectionem firmat Cod. P. Παρεφύλαττε enim male *Fl.* b Ἐξενίκησε] Conſtantem hanc eſſe lectionem notat *M. du S.* c Καινὸν] Ita reſtitutum ex P. Κοινὸν enim Edd. aeque ac Ex.

45. Παράλογον] Παράλογον λέγουσιν ἀρτιωτέρας οἱ τ' ἄλλοι, καὶ μάλιστα Θουκυδίδης, τὸ παράδοξον, καὶ ὃ οὐκ ἂν τις προσδοκήσει. οἷον τῷ πολέμου τὸ παράλογον, καὶ ὅτι ἐγένετο πολὺς παράλογος. Ὑπαλόγως δὲ τὸ ἀνελπίστως λέγει ὁ παρὰ προσδοκίαν. *V.*

51. Καινὸν] Ita L. uti conjeceram. In reliquis κοινὸν. *M. du S.*

55. Καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον] Et hanc eſſe conſtantem Editt. lectionem collatio *Solani* indicat, nec immerito id inveſtigavit; conjicias enim τοῦτον pro τοῦτο legendum; ut ad medicum referatur; nam ſi neutro genere effertur, nimis multa videntur relinqui intelligenda, licet analoga exempla non deſint, ut ſupra *Prometh.* T. I. §. 4. f. καὶ λαχμαλόζ σοφιστὴν, οἷος εἶ σὺ, & ſimilia; verum ſic a viſu ad auditum transire inſuetum videtur: at ſi τοῦτον legam, nondum mihi ſatisfacio tamen; quia ſic ſermo redditur ambiguus; nam neſcias fere, utrum illud μόνον tum quoque maſcul. gen. ſit accipiendum, an adverbialiter; ubi maſcul. genere acceperis, ſignificabit, *ſi audierit medicum, qui ſolus loquitur, aliis tacentibus.* At hoc abſurdum hic eſt, ideoque adverbium erit μόνον, & *tantummodo* ſignificabit Luciano, qui de ambiguitate non cogitavit. Cic. ad Fam. XII. 27. ſcribens. *Quod ſi, ut es, ceſſabis*, relinquit intelligendum, ut es *ceſſator*, *Salluſt.* Jug. 66. 2. *Igitur Vagenſes, quo Metellis praeſidium impoſuerat.* i. e. in quod oppidum Vagenſium. *J. F. R.*

56. Ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο] Ecce tria pronomina conjuncta; quod non inſolens eſt Graecis. Sic fere *Ael.* V. H. II. 13. ante med. τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα. Et *Ariſtot.* de Gen. animal. III. 6. pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Quem ſupra credo in Diat. *Hermot.* jam ad partes vocavimus. *J. F. R.*

59. Ἀξίαν ὄψιν] Ut multa hic ſunt oblique, ambigue, figurate denique in novercam dicta, quae ſervare in converſione noſtra ſtuduimus: ita hic inſignis eſt ambiguitas. Poteſt enim illud ἀξίαν ὄψιν varie accipi, *merebatur*, *digna erat*, quae in furorem ex invidia incideret. At privignus videri vult dicere, illam miſericordia ſua dignam ſibi viſam. *J. M. G.*

Ἀξίαν ὄψιν] Privignum id velle dicere, vel ſaltem videri velle, novercam eſſe dignam, cujus eum miſe-

dem ; & miseratus sum feminam , quod merebatur , praeter fas infortunatam.

7. At pater prae imperitia , qui neque principia mali , quod eam tenet , neque causam , neque modum novit , curare illam jussit , atque idem infundere ei medicamentum : putavit enim unum esse furoris genus , morbum unum , infirmitatem eandem , quae similem curationem reciperet. Cum vero , quod verissimum est , nego fieri posse ut servetur mulier , cum superari eam a morbo fateor ; indignatur , irascitur , me ultro ait subtrahere me , & mulierem prodere ; ob artis imbecillitatem me accusat. Atque usu illi venit , quod solet dolentibus : irascuntur enim omnes his , qui libere vera illis dicunt. Verum ego , quantum potuero , causam apud illum dicam , & pro me , & pro arte.

8. Ac primum a lege incipiam , ex qua abdicare me vult , ut sciat , non jam

τ γυναῖκα ᵈ ὤικτειρα ᵉ ἀξίαν ὖσαν , καὶ δοκοῦσαν τὸ προσῆκον δυστυχοῦσαν.

Ὁ πατὴρ δὲ ὑπὸ ἰδιωτείας (ἃ γὰρ οἶδεν ὅτε ἀρχὴν τῆ κατέχοντι κακῆ , ὅτε τ αἰτίαν , ὅτε τὸ μέτρον τῆ πάθους , ἐκέλευεν ἰᾶσθαι , καὶ τὸ ὅμοιον ἐγχέαι φάρμακον. ᶠ ὤετο γὰρ ἓν εἶναι μανίας εἶδος , καὶ μίαν τ νόσον , καὶ ταὐτὸν πάθημα ταυτὸν , καὶ ὁμοίαν τ θεραπείαν δεχόμενον. ἐπεὶ δὲ , ὅπερ ἀληθέστατόν ἐστιν , ἀδύνατον εἶναί φημι σώζεσθαι τ γυναῖκα , καὶ ᵍ ἡττᾶσθαι ὑπὸ τ νόσου ὁμολογῶ , ἀγανακτεῖ , καὶ ὀργίζεται , καὶ φησὶν ἐκόντα καθυφίεσθαι , καὶ προδιδόναι τ ἄνθρωπον , ἐγκαλῶν ἐμοὶ τ ἀδρένειαν τ τέχνης. καὶ ʰ πάσχει μὲν σύνηθες τοῖς λυπουμένοις ὀργίζονται γὰρ ἅπαντες τοῖς μὴ παῤῥησίας τ ἀληθῆ λέγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἂν οἷός τε ὦ , δικαιολογήσομαι πρὸς αὐτὸν , καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ , καὶ τ τέχνης.

Καὶ πρῶτόν γε ἀπὸ τοῦ νόμου ἄρξομαι , καθ' ὃν ὅτάς με ἀποκηρύξαι βούλεται , ἵν' εἰδῆτε

ᵈ Ὤικτειρα] Ὠικτιρ. L. ᵉ Ἀξίαν ὖσαν] Ἀξιοῦσαν marg. *Aliter*. ᶠ Ὤιτο] Οἴετο *Fl.* ᵍ Ἡττᾶσθαι] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Ἡττῆσθαι L. ʰ Πάσχει] Ita P. cum Edd. plerisque. Πάσχειν *Fl.*

79. Καθ' ὃν ὅτάς μὲ ἀποκηρύξαι βούλεται] Ἐντεῦθεν οἱ ἀγῶνες , ἐν πρώτοις δὴ ὁ λόγων τῷ νομίμῳ ἐπιχειρεῖ. οὐ γὰρ δήπουθεν μὴ δοιῶ τοῖς νόμοις δίκ ἀποκηρύσσεσθαι τ υἱόν. *V.*

sereat , adparet ex c. 2. ubi ait: ἔχθομαι — ἐπὶ τῇ μητρυιᾷ χαλεπῶς ἐχούσῃ χρηνὴ γὰρ ἦν. *J. F. R.*

74. Ὀργίζονται — μὴ παῤῥησίας] Ubi narrasset Abdicatus , quemadmodum a patre novercam furentem sanare jussus , ex certissimis signis collegerit , se ei mederi non posse ; tum quemadmodum id patri suo , homini rudi , persuadere non potuerit ; denique quemadmodum pater eum criminatus sit , quasi se consulto huic rei subtraheret , ac imbecillitatem artis objecerit : at se illa omnia dare dolori , quo pater tum correptus fuerit: Ὀργίζονται γοῦν ἅπαντες , pergit , τοῖς μὴ παῤῥησίας τ ἀληθῆ λέγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἂν οἷός τε ὦ , δικαιολογήσομαι πρὸς αὐτὸν , καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ , καὶ σ τέχνης. *Omnes nimirum* (quotquot scilicet istiusmodi calamitate obruuntur) *irascuntur iis , qui sine circuitu & fideuti animo dicunt id quod res est. Ego vero , quantum potero , causam ad eum agam , & pro me ipso , & arte mea.* Si & mihi μὴ παῤῥησίας de hoc loco sententiam ferre licet , non dubitare ajo., quin hic sit lacuna magna an parva. Etenim nihil in praecedentibus de minis patris , se filium suum secundum abdicaturum minantis; (ex quo tamen tota , quae sequitur , disputatio oritur , & ob quod integrum hoc opusculum scriptum est) continuo autem filius causam dicere incipit ante , quam id , unde causa nata est , expositum est. Quis tam ἀσύνδετα & praeter decorum desultoria ab Luciano , artificiosissimo scriptore , credat esse profecta ? Adverte animum , Lector , & mecum deplorabis politissimi hujus opusculi vulnus haud sanabile , nisi ab integriori codice. *J. J.*

Ὀργίζονται γοῦν] Ego vero nihil hic vulneris video. Satis edoctus lector ipso argumento proposito , &, si dubitat , ex his , quae statim sequuntur , rem totam discit : satis judices ex patris accusatione , qua de re agatur , intellexere ; nec possunt ullo modo ignorare , si paucissima post haec verba audiant. *J. M G.*

75. Οἷός τε ὦ] Jubet *Solanus* in marg. conferri *Prometh.* c. 3. Sed vide jam T. I. *Prom.* §. 4. f. ubi οἷος εἰ quidem occurrit ; verum aliter constructum ; qualis constructio tamen satis illustrabitur ex iis quae modo c. proximo , ad verba καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνα , diximus. *J. F. R.*

δὴ οὐκ ἐθ' ὁμοίαν ἴσαν αὐτῷ νῦν τε καὶ πρότερον ἐξουσίαν. εἰ γὰρ ἅπασιν, ὦ πάτερ, ὁ νομοθέτης, οὐδὲ πάντας υἱέας οὐδὲ ὁσάκις ἂν ἐθέλωσιν ἀποκηρύττειν συγκεχώρηκεν, οὐδ' ὅτι πάσαις αἰτίαις, ἀλλ' ὥσπερ τοῖς πατράσι τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι ἐφῆκεν, οὕτω καὶ τοῖς παισὶν προσήκειν, ὡς μὴ ἀδίκως αὐτὸ πάσχωσι. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐλευθέραν ἔφη γίγνεσθαι, οὐδ' ἄκριτον πρὸ τιμωρίαν, ἀλλ' εἰς δικαστήριον ἐκάλεσε, καὶ δοκιμαστὰς ἐκάθισε, τοὺς μήτε πρὸς ὀργὴν, μήτε διαβολὴν τὸ δίκαιον κρινοῦντας. ἤδη γὰρ πολλοῖς πολλάκις ἀλόγους αἰτίας ὀργῆς παρεσκεύασε, καὶ τῷ μὲν ψευδεῖ τινι διαβολῇ πειθόμενον, τὸν δὲ οἰκέτῃ πιστεύσαντα ἢ γυναίῳ ἐχθρᾷ ὄντι ἡγεῖτο ἀδίκως γίγνεσθαι τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς ἀλίσκεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὕδωρ ἐγχεῖται, καὶ λόγῳ ἀποδίδοσθαι, καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεσθαι.

similem esse sibi ut prius potestatem. Neque enim, Pater, omnibus, neque omnes filios, neque quoties voluerint, abdicare legislator permittit, neque omnibus de caussis. Sed quemadmodum patribus sic irasci permisit, ita etiam filiis, ne injuste hoc patiantur, prospexit. Ac propterea non liberam esse dixit, neque sine judicio poenam, sed ad tribunal eos vocavit, & aestimatores sedere jussit, neque irate, neque calumniose quid justum sit judicaturos. Norat enim multis saepe irrationabiles irae caussas esse, & alium mendaci cuidam calumniae fidem habere, alium servo credere aut mulierculae inimicae. Quare voluit non sine judicio hoc negotium transigi, neque inauditos filios statim damnari, sed aqua illis quoque infunditur, & ratio redditur, & nihil non examinatum relinquitur.

Ἐπεὶ τοίνυν ἔξεστι καὶ τοῦ μὲν ἐγκαλεῖν μόνῳ ὁ πατὴρ κύριος, τοῦ κρῖναι δὲ εἰ εὔλογα αἰτιᾶται, ὑμεῖς οἱ δικάζοντες. αὐτὸ μὲν ὅ μοι ὀπτιφέρει, καὶ [b] ἐφ' ᾧ νῦν ἀγανακτεῖ, μηδέπω σκοπεῖτε· πρότερον δ' ἐκεῖνο ἐξετάσατε, εἰ ἔτι δοτέον ἀποκηρύττειν αὐτῷ ἅπαξ ἀποκηρύξαντι, [c] καὶ χρησαμένῳ τῇ ἅπαξ τὸ νόμου ἐξουσίᾳ, καὶ ἀποπληρώσαντι τὴν

1 9. Quandoquidem igitur licet; & accusationem solam in potestate habet pater, judicium autem, an cum ratione accuset, vestrum est, judices: ipsum quidem quod mihi objicit, & de quo nunc indignatur, nondum considerate: prius vero illud exquirite, sitne concedendum illi abdicare, qui semel jam abdicavit, & potestate legis usus

a Καὶ] Id adesse etiam in *Fl. J.* & *H.* notat *M. du S.* qui eandem constantiam in duobus versibus sequent. quoque observat. b Ἐφ' ᾧ] Ἐφ' ὃ Ex. *Fl.* At vulgatam Edd. lect. firmat Cod. P. c Καὶ] Deerat in *Ald.* Sed adscriptum margini. In aliis autem Edd. aderat.

98. Καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεσθαι] Ὅρα πῶς δι' ὑποθέσεως λέγων τὸ ἴδιον τοῦ λόγου κόσμου ὑποσημαίνει, καὶ ὅτι πρὸς τὴν κοσμίαν τῆς παῤῥησίας πρόσεσιν ἡ κοσμία τὴν ἀπολογίαν ποιεῖται, ἀλλὰ νομίμου κύριος, καὶ πρὸς τὴν ταύτης ἀπάντησιν. *V.*

85. Τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι] Conf. supra T. I. *Prometh.* §. 9. f. ubi sic restituit cum *Solano*, *Hemsterhusius*. Confer & hujus *Abdic.* c. 1. & 3. *J. F. R.*

97. Ὕδωρ ἐγχεῖται] Jubet *Solan.* in marg. conferri infra Διπλασ. c. 15. ubi, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει, quod ibid. c. seq. iterum occurrit; sed potius videas T. I. *Piscat.* c. 24. Ibique commentatores tradentes aqua veteres usos ad dimetiendum tempus, ut nos hodie arena. Sed & oratores ad clepsydram dixisse, ne orationem diutius extraherent, & alteri parti etiam spatium ad caussam dicendam concederetur, dictum alio loco ejusdem Dialogi vel proximi. Rursum autem idem occurrit c. 28. *Pisc.* ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ, aliisque locis c. 24. *Pisc.* indicatis. *J. F. R.*

98. Λόγῳ ἀποδίδοται] Vide de hac phrasi Cl. *Dukerum* ad Thucyd. III. c. 109. p. 234. Quem admonente Cl. *Hemsterhusio*, consului, vidique eum & λόγον & λόγους δίδοναι, dici, probare hoc Luciani aliorumque

usus est, illudque patrium imperium explevit, deinde vero rursus recepit, abdicationemque rescidit. Equidem injustissimum esse tale quid ajo, infinitas sic fieri filiorum poenas, & condemnationes multas, & metum perpetuum, & legem nunc quidem adjuvare iras, paullo post autem solvi, & rursus aeque valere, atque omnino sursum deorsum jura verti, prout quoque tempore videatur patribus. Sed primo quidem aequum est permittere *aliquid*, & in partem indignationis venire, & puniendi potestatem tribuere ei, qui genuit. Cum vero semel consumserit potestatem, cum lege abusus fuerit, cum expleverit iram, deinde post haec receperit, bonum esse contra priorem sententiam persuasus: in his jam necessario manendum, nec transiliendum, neque mutandum consilium, neque judicium retractandum. Utrum enim filius malus, an bonus futurus esset, signo dignosci nullo poterat: ac propterea indignos familia reprobare concessum est iis, qui tum cum ignorarent, aluere.

10. Ubi vero non necessitate quadam, sed libera potestate pro se aliquis quem probavit, recepit; quomodo jam mutare sententiam potest, aut quis legis usus ei relinquetur? Nam si quis ita dicat, quod

πατρικὴν ταύτην δύναμιν· εἶτ' αὖθις ἀναλαβόντι, καὶ λύσαντι τὴν ἀποκήρυξιν. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀδικώτατον εἶναί φημι τὸ τοιοῦτον, ἀπεράντους γενέσθαι τῶν παίδων τὰς τιμωρίας, καὶ πολλὰς τὰς καταδίκας, καὶ τὸν φόβον ἀίδιον, καὶ τὸν νόμον ἄρτι μὲν συνοργίζεσθαι, μικρὸν δὲ λύεσθαι, καὶ πάλιν ὁμοίως ἰσχυρὸν εἶναι, καὶ ὅλως, ἄνω καὶ κάτω τρέφεσθαι τὰ δίκαια, πρὸς τὸ ὅπη καιρὸν δοκεῖν τοῖς πατράσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ἄξιον ἐφιέναι, καὶ ἀγανακτοῦντι συναγανακτεῖν, καὶ κύριον τὴν τιμωρίας ποιεῖν τὸν γεγεννηκότα. ἂν δ' ἅπαξ ἀναλώσῃ τὴν ἐξουσίαν, καὶ καταχρήσηται τῷ νόμῳ, καὶ ἐμπλησθῇ τῆς ὀργῆς, εἶτα, μὴ ταῦτα ἀναλάβῃ, χρηστὸν εἶναι μεταπεισθείς, ὅτι τούτων ἀνάγκη μὲν μένειν, καὶ μηκέτι μεταπηδᾶν, μηδὲ μεταβουλεύεσθαι, μηδὲ μεταποιεῖν τὴν κρίσιν. τῷ μὲν γὰρ τὸν γεννηθέντα πονηρὸν ἢ χρηστὸν ἀποβήσεσθαι, οὐδὲν, οἶμαι, γνώρισμα ἦν. καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ἀναξίους τῆς γένους ἀγνοεῖσθαι συνεχωρήθη, τοῖς [d] ὅτε ἠγνόουν ἀναθρεψαμένοις.

Ὅταν δὲ μὴ κατ' ἀνάγκην, ἀλλ' ὑπ' ἐξουσίας αὐτός τις [e] ὑφ' ἑαυτῷ καὶ δοκιμάσας ἀνάλάβῃ, τίς ἔτι μηχανὴ μεταβάλλεσθαι, ἢ τίς ἔτι χρῆσις [f] τοῦ λοιποῦ τῷ νό-

[d] Ὅτε] *Pell.* An non melius ὅτου? [e] Ὑφ' ἑαυτῷ] Sic praeter alias etiam *J. Fl. H. P.*

que testimoniis. Plurali etiam Lucianum uti in Reviviſc. *J. F. R.*

4. Ἐφ' ᾧ] Hoc praeferendum esse alteri lectioni, quae ἐφ' ᾧ exhibet, vix probatione indiget, ἀγανακτεῖν enim, vel ἀγανακτεῖσθαι ἐπί τινι rectius dici, satis multis ostendit Cl. *Jens.* ad *Nigr.* T. I. c. 7. p. 45. Quamquam & ὑπό τινι recte dicitur, ut ibid. probat Cl. *Hemsterh.* *J. F. R.*

30. Ὅτου] Probarem *Pelletii* conjecturam, sive ab alio ejus libri margini adscriptam; modo aliud verbum adesset, quod sensum illum exhiberet, quem *Erasmi* versio procudit, nimirum: *quos cum educabant; hujusmodi essent futuri, nesciebant.* Ac tum ὅ, τι separatim scriberem; sed nihil est opus; sensus enim vulgatae est satis commodus, ut versio *Gesneriana* indicat. *J. F. R.*

34. Μηχανὴ μεταβάλλεσθαι] Id est: πρὸς τὸ μεταβάλλεσθαι. vel ὡς, ut in *Dial. mort.* Mercur. & Charontis, κηρὸν ὡς ἐπιπλᾶσαι τῷ σκαφιδίῳ τὰ ἀνεψγότα. Amat autem & noster nudos ejusmodi infinitivos. Sic *Clem. Alex.* Strom. L. IV. p. 474. Καὶ μᾶλλον οὐ κοτύλῃ, καὶ ἔλαιον ἀναψήσασθαι. — i. e. *oleum ad ungendum.* & *Aristoph.* Plut. 556. καλαλείψει μηδὲ ταφῆναι i. e. πρὸς τὸ ταφῆναι. *non relinquet unde sepeliatur. Long. Past.* I. p. 14. f. Τοῦτο καὶ ἔσασε Δάφνιν, χρήσασθαι καταφορᾷ ὀχήμασι τράγῳ, ubi χρήσασθαι est, *quod* vel *quia utebatur*, adeoque paullo aliter quam apud Nostrum. Sed cum Nostro idem *Longus* I. 18. δῶρα ταύρου τιμῆν ὑποδήματα. *Alciphr.* I. Ep. 9. f. ἐπὶ addit, οἱ ἐπὶ τῷ σφετέρῳ κέρδει κερδαίνειν —— ἐμφορεῖσιν ὕβρις. Sed elliptice etiam in Novo Foedere persaepe, ut *Evan. Luc.* 2. vers. 3. ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι. At haec tironum gratia. *J. F. R.*

47. Διαλλ

νόμω; Φαίη γὰρ ἂν πρὸς σὲ ὁ νομοθέτης, εἰ πονηρὸς ἦτ᾽ ἦν, καὶ τῇ ἀποκηρυχθῆναι ἀξιος, τί παθὼν ἀνεκάλεις; τί δ᾽ αὖθις ἐπανῆγες ἐς τὴν οἰκίαν; τί δ᾽ ἔλυες τὸν νόμον; ἐλεύθερος γὰρ ἦσθα, καὶ τῷ μὴ ποιεῖν ταῦτα κύριος. ὑ γὰρ δὴ ἐντρυφᾶν σοι δοτέον τοῖς νόμοις, οὐδὲ πρὸς τὰς σὰς μεταβολὰς [a] ἀνάγεσθαι τὰ δικαστήρια, οὐδ᾽ ἄρτι μὲν λύεσθαι, ἄρτι δὲ κυρίους εἶναι τοὺς νόμους, καὶ τοὺς δικαστὰς καθῆσθαι μάρτυρας· μᾶλλον δὲ ὑπηρέτας τῶν σοὶ δοκούντων· ὁτὲ μὲν κολάζοντας, ὁτὲ δὲ [b] ἀλλαττομένους, ὁπόταν σοι δοκῇ. ἅπαξ [c] γεγέννηκας, ἅπαξ ἀνατέτροφας, ἅπαξ καὶ τὸ ἀποκηρύττειν ἀντὶ τούτων ἔχεις, [d] καὶ τότε, ἂν δικαίως αὐτὸ ποιεῖν δοκῇς· τὸ δ᾽ ἄπαυστον τοῦτο, καὶ ἀίδιον, καὶ πολὺ, καὶ ῥᾴδιον, μεῖζον ἤδη τῆς πατρικῆς ἐστιν ἐξουσίας.

Μὴ δῆτα, πρὸς Διὸς, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, συγχωρήσητε αὐτῷ, ἐκούσιον τὴν ἀναληψιν ποιησαμένῳ, καὶ λύσαντι τὴν γνῶσιν τοῦ πάλαι δικαστηρίου, καὶ ἀχυρώσαντι τὴν ὀργὴν, αὖθις ὅτι τὴν αὐτῷ τιμωρίαν ἀνακαλεῖν, καὶ ὅτι τὴν ἐξουσίαν τὴν πατρικὴν ἀνατρέχειν, ἧς ἔξω ἤδη, καὶ ἐκὼν ἡ προθεσμία, καὶ μόνῳ τούτῳ ἄχυρον, καὶ [e] προδεδαπανημένη. φᾶτε γὰρ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δικαstus est? Dixerit enim ad te legislator: *Si malus hic fuit & abdicari dignus, quid tibi in mentem venit ut revocares; quid rursus reduxisti in domum? quid legem rescidisti? liber enim eras, integrum tibi erat hoc non facere. Neque enim concedendum tibi est, ut ad animi tui lubidinem utaris legibus, neque ad tuas inconstantias circumagas judicia; neque ut nunc abrogentur, nunc valeant leges; & judices sedeant testes, vel ministri potius, eorum, quae tibi placent, nunc punientes, nunc reconciliantes, prout tibi visum fuerit. Semel genuisti, alusti semel, semel etiam abdicandi pro his potestatem habes, idque tum, si juste illud videaris facere. Illud autem indesinenter facere & perpetuo, & saepe, & temere, majus jam est potestate patria.*

11. Nolite sane, obsecro, judices, concedere illi, postquam sponte receptionem fecit, & superioris judicii cognitionem reddidit irritam, & iram suam retractavit, ut ad eandem rursus poenam me revocet, ad patriam potestatem recurrat, cujus jam tempus illi praeteriit, & olim dies elapsus est, quaeque illo solo *actu* vim suam amisit & consumta est. Videtis quodam modo

a Ἀνάγεσθαι] Σκιάγεσθαι marg. *A1*. b Διαλλάττοντας] Sic quoque habere *Fl. H.* & *S.* notat *Solanus*. Habent & *J. P. Fr.* nec dubito quin reliquae. c Γεγέννηκας] Recte sic *P. S.* Γεγένησας *J. Ald. H. Fl.* d Τότε] Hanc esse constantem lectionem observat *M. du S.* e Προδεδαπανημένη] Sic dedi ex marg. *A1W*. Προδεδαπ. enim Edd. priores.

47. Διαλλάττοντας] Cum nihil variant Edd. quid opus est hoc addere? Nam silentium ibi satis loquitur. i. e. ubi nihil notamus, id indicio est, eas convenire. Verum solet *Solanus* noster sic observare consensum, quando suspicatur aliter posse legi; an igitur, quia id olim vertebatur *absolventes*, aliud verbum maluit? quum Διαλλάττειν *permutare*, & *conciliare* significet? verum cum status permutationem notet, dices etiam immunitatem a poena significare, ubi poenae opponitur. At qui status permutationem subit, ille Διαλλάττεται, ille mutat conditionem; adeoque ibi forsan difficultatem vidit *Soulius* noster, quum Lucianus hic tranſitive uti hoc verbo videatur, si pro *absolvere aliquem* usus est, id quod sententiae adprime conveniret, meliusque responderet praemisso λύσαντα τοὺς νόμους; nam si *reconciliare* significet, in eo dicas non esse legum dissolutionem. supra quidem *differre* significat, T. I. *Prometh.* c. 1. p. 25. Ubi vid. notam *Lamberti Bos.* Immo plurimum *conciliare* notat, vid. *Thucyd.* VI. c. 47. *Aristoph.* Vesp. 1385. & alibi frequenter hoc significatu apud utrumque: quare & hic sic accipere licebit, cum Cl. *Gesnero*, eoque magis, quod non respiciatur ad omnem legum dissolutionem, sed ad hunc abdicationis casum, ac Διαλλαγὴν, reconciliationem cum filio, ut ipse indicat cap. sequente. Cumque illa Διαλλαγὴ aboleat pristinum abdicationis decretum, recte quoque sic respondet τῷ λύσαι τοὺς νόμους, dissolvit enim quod ante statutum erat. Interim & *liberare*, *absolvere*, non esset incongruum; nam sic mox c. 14. τὸν ὑὸν, ἀπηλ-

do in aliis etiam judiciis, ut a judicibus sortitione lectis, si quis injustum factum putet judicium, permittat lex ad aliud provocare & abire tribunal: sin aliqui ultro de judicibus convenerint, & delectis a se permiserint arbitrium, non jam *permittat*. Quibus enim initio licebat non stare, hos si quis sua sponte legerit, justum est, eorum illum cognitione contentum esse. Ita sane tu etiam, quem licebat non iterum recipere, si indignus genere tuo videbatur; hunc si, bonum arbitratus esse, denuo recepisti, non jam poteris abdicare. Non enim dignum esse, qui ista denuo a te patiatur, tu ipse testatus, & bonum jam esse confessus es. Quare receptionem poenitentiae non jam subjectam, ratam conciliationem esse convenit, post multum adeo judicium, & duo tribunalia, unum prius illud, quo me ejecisti, alterum tuum ipsius, cum mutato consilio irritum *prius illud* fecisti. Cum priora decreta rescindis, firmas quae post ea deliberasti. Mane ergo in ultimis, tuere judicium tuum: patrem te esse oportet; ita enim ipsi tibi placuit, hoc probasti, hoc sanxisti.

12. Equidem neque, si non natura essem filius, sed adoptatum me abdicare velles, licere tibi putarem. Quod enim omnino non facere licebat, illud, ubi semel

ϛηρίοις, ὡς ἀπὸ μὲν τοῦ κλήρου λαχόντων δικαστῶν, ἢν τις ἄδικον οἴηται γεγενῆσθαι τὸ κρίσιν, δίδωσιν ὁ νόμος ἐς ἕτερον ἐφεῖναι δικαστήριον. ἢν δέ τινες ἑκόντες αὐτοὶ συνθῶνται δικαστὰς, ᾧ προελόμενοι ἐπιτρέψωσι διαιτᾶν, οὐκ ἔτι. οἷς γὰρ ἐξῆν μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἐμμεῖναι, εἰ τούτοις τις αὐθαίρετος εἴληφε, ϛέργειν δοκεῖ δίκαιος τοῖς ἐγνωσμένοις. ὅτῳ δὴ κἀ σὺ, ὃν ἐξῆν μηκέτ' ἀναλαμβάνειν, εἰ μὴ ἀξιος ἐδόκει τοῦ γένους, τοῦτον εἰ χρηστὸν ἡγησάμενος εἶναι πάλιν ἀνείληφας, οὐκ ἔτ' ἀποκηρύττειν ἔξεις. ὅτι γὰρ οὐκ ἄξιος αὖθις παθεῖν ταῦτα, ὑπ' αὐτοῦ σοῦ μεμαρτύρηται, κἀ χρηστὸς ἤδη ἀνωμολόγηται. ἀμεταμέλητον οὖν τὴν ἀνάληψιν, κἀ τὴν ἀμφιλλαγὴν βέβαιον εἶναι προσήκει, μετὰ κρίσιν οὕτω πολλὴν, κἀ δύο δικαστήρια, ἐν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ' ᾧ σε παρητήσω, δεύτερον δὲ τὸ σὸν, ὅτε μεθερμηνεύσας, καὶ ἀνάδασον ἐποίησας· τὰ πρότερον ἐγνωσμένα λύσας, βεβαίοις τὰ μετ' ἐκεῖνα βεβουλευμένα. μέμνησο τοίνυν ὅτι τὴν τελευταίαν, κἀ φύλαττε τὴν σαυτοῦ κρίσιν· πατέρα σε εἶναι δεῖ. τοῦτο γὰρ ἔδοξέ σοι, τοῦτ' ἐδοκίμασας, τοῦτ' ἐκύρωσας.

Ἐγὼ μὲν οὐδ' εἰ μὴ φύσει παῖς ἦν, θέμενος δὲ, ἀποκηρύττειν ἤθελες, ἔξειναί σοι ᾠόμην. ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν δυνατὸν

τὸν

f Τούτους] Ita *Ald F. H. Fl. P.* Τούτοις P. *g* Ἀνάληφας] Ἀνάλειφας male *F. Ald. Fl. H.* B2. Correxit *S.* *h* Παρητήσω] Sic bene *F. Ald. P. H.* Παραιτήσω male *Fl.* *i* Μὴ] Deerat in Edd. Excepta *F.* Addidit etiam marg. *Ald W.*

ἀναλλαγμάτων, *tantis malis solutus* significat. Pro *effugere*, *praeterire*, media forma *Arretatus Cappadox* L. I. Περὶ διαφορᾶς ἐθῶν πολῶν. c. 10. fin. Εἰ γάρ τινες δεῖ ψυχροῦ διαλλάξαιτο τὸ κύδιστον. Et ne credas forsan ibi διάλλαττε, *transiliverunt*, legendum, in Edit. Oxon. additus est *Xenoph.* 517. B. Διαλλάξας Μακεδόνων. *Praeteriens*, *transiens Macedoniam*. *F. F. R.*

61. Προεδίδωκα μόνον] Non haesitavi hoc recipere ex una collatione in marg. *Aldinae Wesselingianae*, quum Edd. minus apte haberent προεδίδων. Hoc enim sensum postulare, pristinus jam sensit interpres, vertens, *ante consumpta*. Sensit idem Cl. *Gesn.* ut ex ejus versione adparet: & licet προεδίδ. quoque eo trahi possit; alterum tamen melius esse diffitebitur nemo; quin si prior lectio retinenda foret, ἵνα προεδιδ- δικαιοτέρως potius dicendum fuisset. *F. F. R.*

73. Ἀνάληφας] Perperam in omnibus ante *S.* legebatur ἀνάλειφας. *M. du S.*

87. Ἐγὼ μὲ] Deest alterum σὺ ante ἀποκηρ. aut pro Θέμενος, legendum Θέμενον. *M. du S.*

89. Ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν κ. τ. λ.] Excidisse negatio. ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν κ. τ. λ. Sic jam vertit *Erasmus*. Sic, sententia postulante, & nos dedimus. *F. M. G.*

Ibid. Τὴν ἀρχὴν] Hic significari *initia*, certum est; quare vides non ubique valere: *omnino*, *praecipue*. Confer quae dicta ad l. *Ver. Hist.* §. 4. *F. F. R.*

Ibid. Μὴ ποιεῖν] Omissa negatio μὴ in vulgatis sensum funditus sustulerat: restituimus itaque ex Ed. *Junt.* in qua sola reperitur. *M. du S.*

τὸν ἦν, τοῦτ' ἄδικον λύειν ἅπαξ γενόμενον. ὁ δὲ τῇ φύσει, καὶ αὖθις προαιρέσει καὶ γνώμῃ ἐοικεποιημένον, πῶς εὔλογον [a] αὖ ἀποθεῖσθαι, καὶ πολλάκις τὴν μὰς οἰκειότητα ἀποστερεῖν; εἰδ' οἰκέτης ὢν ἐτύγχανον, καὶ τὸ μὲν πρῶτον πονηρὸν οἰόμενος, ἐπεδὴ σας, μεταπεισθεὶς δὲ ὡς οὐδὲν ἠδίκουν, ἐλεύθερον ἀφῆκας εἶναι, ἆρ' ἂν σοι πρὸς χαλεπὸν ὀργισθέντι, αὖθις ἐξὴν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; οὐδαμῶς. τὰ γοῦν τοιαῦτα βέβαια καὶ ἀεὶ πάντος κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν. ὑπὲρ μὲν οὖν τοῦ μηκέτ' ἐξεῖναι [b] τούτῳ ἀποκηρύττειν, ὃν ἅπαξ ἀποκηρύξας, ἔχων ἀνέλαβεν, ἔστι πολλὰ εἰπεῖν ἔχων, ὅμως παύσομαι.

Σκέψασθε δὲ ἤδη [c] οἷον ὄντα καὶ ἀποκηρύξει με· καὶ οὐδέπω τοῦτό φημι, ὡς τότε μὲν ἰδιώτην, νῦν δ' ἰατρόν. οὐδὲν γὰρ ἂν πρὸς τοῦτο ἡ τέχνη συναγωνίσαιτο, οὐδ' ὅτι τότε μὲν νέον, νῦν δὲ ἤδη καὶ προβεβηκότα, καὶ τὸ πιστὸν τοῦ μηδὲν ἀδικῆσαι ἂν ποθ' ἡ ἡλικίας ἔχοιμι· μικρὸν γὰρ ἴσως καὶ τοῦτο. ἀλλὰ τότε μὲν, εἰ καὶ μηδὲν ἠδικημένος ὡς ἂν ἔγωγε φαίην, ἀλλ' οὐδ' εὖ πεπονθὼς, παρῃτεῖτο τὴν οἰκίας· νῦν δὲ σωτῆρα ἔναγχος,

90 factum, dissolvere iniquum est. Illum autem qui natura, deinde rursus voluntate & sententia tua *in domum* adscitus est, quomodo rationabile est rursus expellere, & uno familiae jure privare saepius? Si vero servus fuissem, tuque primo, malum me putans, vinxisses; ac deinde mutata persuasione arbitratus, nihil me injustum egisse, liberum dimisisses; numquid tibi aliquando irato liceret in similem me servitutem retrahere? Minime. Haec talia enim firma & perpetuo rata esse leges jubent. De eo igitur, quod non liceat isti abdicare, quem semel a se abdicatum sponte receperit, licet multa adhuc quae dicam supersint, tamen desinam.

13. Videte autem nunc, qualem me hominem abdicatum eat: Et nondum hoc dico, tum imperitum, jam vero medicum; nihil enim ad hanc rem ars juverit: neque, tum juvenem, nunc autem jam provectum, qui ab ipsa jam aetate argumentum habeam, injuriam me non *temere* facere: parvum enim fortasse hoc etiam fuerit. Verum illo tempore, licet injuria nulla laesus, ut ego possem dicere, tamen nec auctus beneficio, domo me excluſit: jam ve-

a Αὖ] Πάλιν marg. *AIW*. b Τούτῳ] Τοῦτον L. Nil mutant Edd. c Οἷον ὄντα] Ὅτι τινα L. & marg. *AIW*.

92. Αὖ] Illud πάλιν, quod margo *Aldinae primae Wesselinganae* habet, glossema potius, quam varians lectio est. Nisi tamen indicare voluerit, utrumque adverbium simul in quodam Codice legi; quod si verum foret, velim id apertius indicasset ille qui collationem hanc adlevit; ac tum non improbarem; solet enim πάλιν αὖ conjungi, aeque ac apud Latinos: *reverti rursus*, vel *iterum reverti*, quod ex *Terent.* aliisque nimis notum. Adeoque cum librarii minus periti geminatam particulam offenderent, facile fieri potuit, ut unam tamquam superfluam, ejicerent. Etsi *Devarius* de particulis, αὖθις αὖ geminatum bis ex *Demosthene* proferens, id pro pleonasmo habere non vult; sed *contra, rursum* significare contendit contra *Budaeum*; est tamen, ubi alterutra sine sensus detrimento abesse queat, ut hic. Et an αὖθις non πλεονάζει apud *Aristoph.* Plut. 860. τὸ ἰσόμοιον τυφλὸν πάλιν αὖθις. Veluti & apud *Homer.* saepissime, ut Il. B. 276. Οὐ θήν μοι πάλιν αὖθις ἀπόσσυται δημὸς ἀγήνωρ. quod posterius vel Lexica notarunt; ego numerum tantum adjungo; sed & addo Il. E. 257. *J. F. R.*

97. Ἆρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὖθις ἐξὴν εἰς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; οὐδαμῶς· τὰ γοῦν τοιαῦτα βέβαια καὶ ἀεὶ πάντος κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν] Tale forte fuit Graecorum jus; sed in eo jus Romanum a Graeco differt. Nam actio ingrati competebat Patrono adversus libertum ingratum, qui si causa cadebat, retrahebatur ad servitutem per sententiam judicis. Lege *Divus* ff. de jure patronatus, & Lege *Qui manumittitur* 12. Cod. de operis libertorum, & Lege *Si manumissus* 2. & Lege Liberti 3. & Leg. *Libertinae* 4. Cod. de Libertis & eorum liberis. *J. P. a G.*

15. Ἔναγχος] Jubet *Solan.* in marg. conferri princ. c. 2. hujus *Abdicati*, item finem ejusdem; sed ibi per χθὲς & πρώην effertur τὸ ἔναγχος; neque magni est momenti, alioquin & loca alia ostenderem, ubi ἔναγχος, quod Noster amat, occurrit, ut princ. *Zeux.* & alibi. *J. F. R.*

18. Τοὺς τοιούτους οὐδεὶς προσδοκᾷ τὴν δημοσίαν ἰατρικήν, οὐδ'

vero ſervatorem recens & bene de ſe meritum, quo quid fieri poſſit ingratius? ſervatum mea opera, tali ſuperato periculo, talem ſtatim mercedem perſolvere: nec ulla curationis illius ratione habita, ſtatim obliviſci, & in ſolitudinem ejicere eum, qui jure meminiſſe poterat, quam injuſte ejectus fuerit, ſed idem non ſolum memoriam injuriae non adhibuit, verum ſalutem praeſtitit & ſanitatem.

14. Neque enim parvum eſt, Judices, neque quotidianum beneficium, quo affeci illum, qui talibus nunc *poenis* me dignum cenſet. Sed etſi forte iſte ignoret quae tum acta ſunt; at vos noſtis, qualia agentem illum & patientem, & quomodo affectum, ego illum receperim, deſperantibus reliquis medicis, familiaribus autem fugientibus, ac ne prope quidem accedere auſis, ac talem reddiderim, qui etiam accuſare poſſit, & de legibus diſputare. Potius *hoc dicam*, vides, pater, tui *ſtatus* ſpecimen. Talis fere cum eſſes, qualis nunc mater eſt, ad priſtinam te mentem revocavi. Non igitur juſtum eſt eam mihi pro illis mercedem tribui, neque adverſus

χαὶ εὐεργέτῃ γεγενημένον, ὅ τί γένοιτ' ἂν ἀχαριςότερον, σωθέντα δι' ἐμὲ, χαὶ τηλιχοῦτον χίνδυνον ἀλαπεφευγότα, τοῖς τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεαθ, τ θεραπείας ἐχείνης οὐδ' ἕνα λόγον ἔχοντα, ἀλλ' οὕτω ῥαδίως ὀπιλελῆαθ, χ ὅτι τ ἐρημίαν ἐλαύνειν, τ d ἐφηδέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβληο, e μὴ μόνον f δ' ὑ μνησιχαχήσαντα, ἀλλὰ χ σώσαντα, χ σωφρονεῖν ᾠηχσχευάσαντα;

Οὐ γ μιχρὸν, ὦ ἄνδρες δικασαὶ, οὐδ' τὸ τυχὸν εὖ πεποιηχὼς αὐτὸν, ὅμως τ τοιούτων νῦν ἀξιοῦμαι. ἀλλ' εἰ χαὶ οὗτ ἀγνοεῖ τὰ τότε, πάντες ὑμεῖς ἴστε οἷα πεπόνθοτα αὐτὸν, χ πάσχοντα, χ ὅπως ἀλαχείμενον, ἐγὼ ᾠηλαβόμην, τ μὲν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωχότων, τ δ' οἰχείων φευγόντων, χ μηδὲ πλησίον προσιέναι τολμώντων, τοιοῦτον ἀπέφηνα, ὡς χ χαὶηγορεῖν δύναθ, χ περὶ τ νόμων ἀλαλέγεαθ. μᾶλλον δὲ ὁρᾷς, ὦ πάτερ, τὸ πεπόνθὸς σε παράδειγμα, τοιοῦτον ὄντα σε πάλαι ὀλίγου, οἷα νῦν ἡ μήτηρ ἐστὶ, πρὸς τ ἀρχαίαν φρόνησιν ἐπανήγαγον. ὃ δίκαιον ἦν τοιούτῳ g μοι γενέαθ ἀντ' ἐχείνων τ ἀμοιβὴν, οὐδὲ χατ' ἐμοῦ σε μόνον σωφρο-

d Ἐφηδέντ'] Sic *Ald. F. H. Fl. S.* & Ex. Ἐφηδόντα P. e Μὴ] Abeſt a *Fl.* Ceterae habent. f Δ' ὑ] Δὲ ὑ marg. *AIW.* g Μοι] Μὴ *F.* male. Μοι *Ald. Fl. H. P.* &c.

ὐδ' ἕνα λόγον ἔχοντα] Diſtingue verba hoc modo: Τοιούτοις οὐδὲ ἀμείβεαθαι, τ θεραπείας ἐχείνης οὐδ' ἕνα λόγον ἔχοντα. Paullo poſt: ἐλαύνειν τ ἐφηδόντα &c. verto, *ut abigas eum qui jure poſſit lætari eo quod injuria fuerat ejectus.* *L. Bos.*

21. Ἐλαύνειν, τ ἐφηδόντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβληο] Non video quo pacto haec ita potuerint verti: — *ut abigat eum, qui jure ſit obſecutus, quum praeter jus ejiceretur.* Ex hac verſione nequaquam patet Luciani mens, quae haec eſt: *ut abigas eum, qui jure poſſit lætari eo quod injuria fuerat ejectus.* *H. V.*

Ibid. Τὸν ἐφηδόντ'] Ἐφηδόντ' habent, quod ſciam, omnes: certe non vidi adnotatam varietatem. Interpretatus eſt *Eraſmus*, *qui jure ſit obſecutus*: neque mutant poſteriores, niſi quod video Cl. *Soulio* placuiſſe, *qui juri ſit obſecutus*, quaſi legi vellet pro δικαίως δικαίῳ. Ego vero, quem locum hic obtinere potuerit ἐφηδόντα, plane non video; cum vis ejus verbi ad obſequium inviti, triſtis, queruli, pertinere non poſſit. Quomodo quaeſo δικαίως delectari poteſt, abdicatus, ut ſibi videtur, injuſte? Neque enim de martyre vel confeſſore Chriſtiano ſermo eſt, qui gaudeat ſibi contigiſſe ut patiatur aliquid &c. Multo minus δικαίως locum habet, cum, injuſtam fuiſſe priorem quoque abdicationem, ponat filius. Verbo, locus planiſſime corruptus, nec vero ſanabilis difficulter, ſi & contextum orationis in conſilium adhibeas, & cogites ſaeculo (ut vocat *Bernardus* in erudita illa tabula) *Leonis Iſaurici*, h. e. octavo Chriſtiano, figuras literarum ι & μ itemque φ & ρ miſceri non difficulter potuiſſe. Legendum omnino videtur, τ μηδὲν δὲ δικαίως· ſic optime connexa & Lucianice devincta erit oratio, quod ex interpretatione noſtra intelligitur: nec dubito, addicturos eſſe, ſi exſtent & excutiantur, majores ſaeculo Iſaurici Codices. *J. M. G.*

φρονεῖν. ὅτι γὰρ μὴ παρὰ ὑπ' ἐμοῦ εὐεργέτησαι, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὧν ἐγκαλεῖς, δῆλόν ἐστιν. ὃν γάρ, ἃς ἐν ἐσχάτοις ὄσαν τὴν γυναῖκα, καὶ παμπόνηρος ἔχουσαν, οὐκ ἰώμενον, μισεῖς, πῶς δ' πολὺ μᾶλλον, ὅτι σε τῶν ὁμοίων ἀπήλλαξα, ὑφαγαπᾷς, καὶ χάριν ὁμολογεῖς, τῷ ὅτῳ δεινῶν ἀπηλλαγμένῳ; σὺ δὲ, ὅστις ἀγνωμονέστατον, σωφρονήσας, εὐθὺς εἰς δικαστήριον ἄγεις, καὶ σεσωσμένῳ χολάζεις, καὶ ὅπερ τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο ῥῖσῳ ἀνατρέχεις, καὶ τὸν αὐτὸν ἀναγιγνώσκεις νόμον; καλὸν γῆν τὴν μισθὸν ἀποδίδως τῇ τέχνῃ, καὶ ἀξίας ἀμοιβὰς τῶν φαρμάκων, ὅτι τὸν ἰατρὸν ὑγιαίνων μόνον.

15. Ὑμεῖς δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὸν εὐεργέτην τοῦτο χολάζειν ἐπιτρέψετε, καὶ τὸν σώσαντα ἐξελαύνειν, καὶ τὸ σωφρονίσαντα μισεῖν, καὶ τὸν ἀναστήσαντα τιμωρεῖσθαι. οὐκ, ἦν γε τὰ δίκαια ποιῆτε. καὶ γὰρ εἰ τὰ μέγιστα νῦν ἁμαρτάνων ἐτύγχανον, ἦν μοί τις ὑπ' ἐμοῦ πρὸ προφειλομένη χάρις, εἰς ἣν ἀποβλέποντα τοῦτον, καὶ ἧς μεμνημένον, καλῶς εἶχε, τὰ μὲν παρόντων καταφρονεῖν, τὰ δὲ ἐκεῖνα δὲ πρόχειρον τὴν συγγνώμην ἔχειν· καὶ μάλιστα εἰ τηλικαύτη τις ἡ εὐεργεσία τυγχάνοι, ὡς πάντα ὑπεραίειν τὰ μὴ ταῦτα. ὅπερ οἶμαι κἀμοὶ πρὸς τοῦτον ὑπάρχειν, ὃν ἔσωσα, καὶ ὃς τοῦ βίου παντὸς χρεώστης ἐστί μοι, καὶ τοῦ εἶναι, καὶ τὸ σωφρονεῖν, καὶ τὸ συνιέναι

me solum sapere. Minime enim parvum tibi beneficium a me tributum esse; ex ipsa tua accusatione manifestum est. Quem enim odio jam habes, qui non sanem uxorem tuam cum extremis conflictantem malis, & pessime omnino habentem, cur non multo potius vehementer amas, quod similibus te liberavi, & gratiam habes tantis malis solutus? Tu vero, quod ingratissimum, recepta mente statim trahis ad tribunal, & servatus punis, & ad antiquum illud odium recurris, & legem eandem legis. Praeclaram igitur arti mercedem exsolvis, & digna medicamentorum praemia, qui contra solum medicum sapias.

15. Vos autem, Judices, huic permittetis punire bene de se meritum, servatorem expellere, sanae mentis restitutorem odisse, afficere supplicio, qui *jacentem* erexit? Minime, si quidem juste agatis. Etenim si maxima nunc peccata commisissem; ante debebatur mihi gratia non parva, ad quam iste respiciens, cujus recordatus, jure meritoque praesentia contemneret, in promtu propter ista haberet veniam: maxime vero, si tale tantumque sit beneficium, ut longe ea quae post facta sunt, superet. Quod quidem apud istum mihi ita se habere arbitror, quem servaverim, qui vitam mihi ipsam debeat, cui quod est, quod sapit, quod intelligit, prae-

a Ὅς] Ὅς Ex. Fl. Ὅν P. cum Edd. b Σωφρονίσαντα] Ita restitui ex Cod. L. Σωφρονήσαντα enim vulgo Edd. c Τυγχάνοι] Sic restitutum ex P. & L. Τυγχάνει Edd. priores. d Ὅς] Deest in Fl.

65. Τυγχάνοι] P. & L. In reliquis τυγχάνει. M. duS 73. Μᾶλλον — σώφρονα] Admisissem lectionem marginis Aldinae μᾶλλα, quia sic melius cum σώφρονα in genere fem. convenit; sed quia etiam suspicabitur aliquis μᾶλλον cum apostropho pro μᾶλλόν posse legi, lectoris arbitrio rem permittere malui, etsi scio, alibi ut indeclinabile quoque occurrere μᾶλλα, unde quis conjiciat etiam μᾶλλον sic usurpari, sed hoc non satisfacit. De μᾶλλα Mercerus ad Aristaen. epist. I. 7. ubi ἑτέρα πολλῷ βελτίω — ἄγρα legitur, ait: „ βελτίω nolui mutare, quia consensum video per„ petuum in omnibus his vocibus, ut eas non inflê„ ctat, quamvis contra Grammaticos canones. In„ fra Ep. XII. τῷ βελτίω βίῳ. XI. Καλλίω. XIV. „ μᾶλλα". Quod ut ibi propter consensum certe mutare nolim, ita tamen μᾶλλον quoque ut invariabile in omni genere accipiendum, non sequitur; sed apostropho adjuvandum arbitror, si quid mutandum; verum potest neutrum genus esse, intellecto τι, vel χρῆμα, quod supra non semel habuimus in aliis adjectivis; ita ut & hic significet: *hoc beneficentiam tuam in majus quid evecturum puto*, vel *majus quid redditurum*. J. F. R.

91. Εἰκοστὰ τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ] In abdicato, filius ostendit, se patri assedisse dies noctesque, & omnia momenta observasse ejus valetudini serviendi; sed verba foedissima menda sunt inquinata: πόσα γὰρ οἰκέτα παθὼν μοι; πόσα καμὼν παρόντα; ὑπηρετοῦντα, παρα-

φυ-

praestiterim; idque eo maxime tempore, cum reliqui omnes spem abjecissent, seque impares morbo fassi essent.

16. Illa enim re augeri beneficium meum existimo, quod neque filius eo tempore, neque necessarium habens curationis caussam, sed in libertate constitutus, alienus, naturali necessitudine solutus, tamen non neglexi *patrem*; sed sponte, invocatus, meo ipsius instinctu veni, opem tuli, assiduus fui, sanavi, excitaxi, patrem servavi meum, caussam de abdicatione dixi, iram *illius* mea benevolentia sedavi, legem dissolvi pietate, magnoque beneficio reditum in familiam redemi, atque ancipiti adeo tempore ostendi meam in patrem fidem, & una cum arte me ipsum *quasi* adoptavi, germanumque me filium difficili tempore ostendi. Quae enim subiisse me putatis? quantum laborasse praesentem, ministrantem, tempora observantem omnia; cum nunc viribus summis morbi concederem, nunc remittenti aliquantum malo, artem opponerem. Est vero omnium in Medicina hoc periculosissimum, curare tales, & ad ita constitutos accedere. Saepe enim in proximos quosque rabiem, effervescente morbo emittunt. Ego tamen ad nihil horum vel patientiam amisi, vel desponπαρέχομαι, ϗ μάλιστα ὅτε οἱ ἄλλοι πάντες ἤδη ἀπεγνώκεσαν, καὶ ἤθης εἶναι ὁμολόγων τ νόσον.

Ἔστιν γ μείζον αἶμαι ποιεῖν τὴν ἐμὴν εὐεργεσίαν, ὡς ὅτε υἱὸς ὢν τότε, ὅτε ἀναγκαίαν τ θεραπείας ἔχων αἰτίαν, ἀλλ' ἐλεύθερος καθεστὼς, καὶ ἀλλότριος, τ φυσικῆς αἰτίας ἀφειμένος, ὅμως f ἐ θελητὸν, ἀλλ' ἐθελοντὴς, ἄκλητος, αὐτεπάγγελος, ἦκον, ἐβοήθησα, προσελιπάρησα, ἰασάμην, ἀνέστησα, καὶ τ πατέρα ἐμαυτῇ διεφύλαξα, ϗ ὑπὲρ τ ἀποκηρύξεως ἀπελογησάμην, καὶ τὴ εὐγαίᾳ τ ὀργὴν ἔπαυσα, ϗ τ νόμον ἔλυσα τῇ φιλοστοργίᾳ, ϗ μεγάλης εὐεργεσίας τ ἐς τὸ γένος ἐπάνοδον ἐπριάμην, ϗ ἐν ὅτῳ ὀπισφαλεῖ καιρῷ τ πρὸς τ πατέρα πίστιν ἐπεδειξάμην, καὶ μὴ τ τέχνης ἐμαυτὸν εἰσεπόησα, καὶ γνήσιος υἱὸς ἐν τοῖς δεινοῖς ἀνεφάνην. πόσα γ οἴεσθε παθεῖν με, πόσα καμεῖν, παρόντα, ὑπηρετοῦντα, κατοφυλακτοῦντα· νῦν μὲν, εἰκοῦσα τῇ τ g πάθους ἀκμῇ· νῦν δὲ, τ τέχνην ἐπάγουσα, πρὸς ἀλύγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ; ἔστι δὲ τ ὄντων ἁπάντων τούτων ἐν τῇ ἰατρικῇ τὸ ὀπισφαλέστατον, τοὺς τοιούτους ἰᾶσθαι, καὶ πλησιάζειν οὕτω διακειμένοις. ἐς γ τοὺς πλησίον πολλάκις ἀφιᾶσι τ λύτταν, ὀπιζέσαντος τοῦ πάθους. ϗ ὅμως πρὸς οὐδὲν τούτων ἀπώκνησα, οὐδ' ἀπειδειλία-

e Μεῖζον] Sic *J. Fl. P. Μείζω* marg. *AlW.* f Οὐ] Οὗ male *J.* g Ἐμαυτοῦ] Ἐμαυτῇ marg. *AlW.* h Πάθους] Sic recte Cod. L. Πατρὸς Edd. omnes & cett. Codd. male.

φυλακτοῦντα; νῦν μὲ εἰκοῦσα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ. νῦν δὲ τὸν τέχνην ἐπάγουσα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ. Benedicti versio: *Quam multa me fecisse arbitraminì, quantum & exhausisse laborum? dum assideo, dum observo, dum opportunitatem observo, nunc cedens patris vehementiae, nunc artem admovens, morbo paullulum inclinante.* Hem, quid audio? πατρὸς ἀκμὴ est patris vehementia? Nil poterat absurdius. πατρὸς ἀκμὴ Graecis esset patris vigor, cum in ipso flore virium & aetatis est. Verti haec non possunt, quia nihil Graecis significant. Legendum est εἰκοῦσα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ. *Cedens morbi vehementiae.* ἀκμὴ τοῦ πάθους, est cum morbus est vehementissimus, ut nulla patiatur remedia, cui opponitur ἐνδιδόντος κακοῦ, cum remissius est malum, cum inclinat nonnihil morbus. Usus est Lucianus proprio medicorum verbo, sic apud Galenum ἡ τοῦ παροξυσμοῦ ἀκμὴ, est cum maxime saevit febris, vide eundem in comment. in *Hippocratis* Prognost. ubi docet quae sit ἀρχὴ τοῦ πάθους, seu νοσήματος initium morbi, ἀνάβασις, incrementum, ἀκμὴ, cum est vehementissimus, & παρακμὴ cum inclinat, & minuitur. *J.G.G.*

Ibid. Πάθους] Emendationem Cl. *Graevii* certissimam nunc etiam auctoritate L. Codicis firmatam, secuti sumus. Vide etiam *Plut.* 806. f. *M. du S.*

93. Τούτων] Videtur legendum τοῦτο. Sic certe interpretatus sum. *J.M.G.*

λίασα. συνὼν δὲ καὶ πάντα τρόπον ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ, τὸ τελευταῖον ἐκράτησα τοῦ Φαρμάκου.

Μὴ γὰρ τοῦτ' ἀκούσας εὐθέως τις πολλάκις, ποῖος δὲ ἢ πόσος ὁ κάματος ἐγχέαι Φάρμακον; πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πόσει, καὶ προπαρασκευάσαι ῥᾴδιον ἐς ἴασιν τὸ σῶμα, καὶ τὴν ἀπάσης ἕξεως Φροντίσαι, κενοῦντα, καὶ ἐκγαίνοντα, καὶ οἷς χρὴ τρέφοντα, καὶ κινοῦντα ἐς ὅσον χρήσιμον, καὶ ὕπνους ποιοῦντα, καὶ ἠρεμίας μηχανώμενον, ἃ πρὸς οἱ μὲν ἄλλο τι νοσοῦντες, ῥᾳδίως πειθοῖεν ἄν· οἱ μεμηνότες δὲ, διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νοῦ, δυσάγωγοι, καὶ δυσηνιόχηλοι, καὶ τοῦ ἰατροῦ ὀλισθαλεῖς, καὶ τῇ θεραπείᾳ δυσκαλαγώγητοι. ὅταν [b] γοῦν πολλάκις [c] ποιήσωμεν, ἤδη πλησίον γενόμενοι τοῦ τέλους, καὶ ἐλπίσωμεν, ἔμπεσόν τι μικρὸν ἁμάρτημα, ἐπακμάσαντος τοῦ πάθους, ἅπαντα ῥᾳδίως ἐκεῖνα [d] ἀνέτρεψε, καὶ ἀνέποδισε τὴν θεραπείαν, καὶ τὴν τέχνην διέσφηλε.

Τὸν δὴ ταῦτα πάντ' ἐπομένοντα, καὶ ὕτω χαλεπῷ νοσήματι προσπαλαίσαντα,

di animum. Sed congrediens & omni modo contra morbum decertans, medicamento tandem illum expugnavi.

17. Noli enim, si quis ista audis, statim putare, *Qualis aut quamus labor est infundere medicamentum?* Multa enim ante hoc fieri oportet, & viam munire potioni, & parare habile ad curationem corpus, & habitus totius habere rationem, evacuando, extenuando, iis, quibus oportet, nutriendo, & movendo quantum opus est, & somno parando, & machinanda quiete, ad quae morbo laborantes alio facile inducantur, furiosi autem propter mentis libertatem, duci regique difficiles, periculosi medico, & curatione vix superabiles. Cum enim saepe effecimus, ut prope finem simus, cum speramus; incidens parvulum quoddam peccatum, ingravescente denuo morbo, omnia illa facile evertit, retro agit curationem, artem fallit.

18. Eum igitur, qui illa omnia sustinuit, qui cum gravi adeo aegritudine confli-

a Ἄκρῳ] Ὥσπερ P. Vulgat. servant Edd, *J. Fl. H. P.* &c. b Γοῦν] Sic Edd. vett. & recentiores. Γὰρ L. c Ποιήσωμεν] Hoc Edd. constanter tuentur. Οἰήσωμεν *Marc.* d Ἀνέτρεψε] Ἀνεπόδισε marg. *Alw.*

99. Ἀντεξεταζόμενος] Et sic habere cum *J.* etiam *Bz. H.* & *Fl.* notarat *Solanus*. Quid tum? Occurrit etiam supra *Dial. mort.* XII. §. 2. p. 382. f. quod *Soulius* tamen ibi in ἀντιπαλαίων mutare voluit; sed defendit Cl. *Hemsterhusius* vulgatam Lectionem, quem vide, & cognosces hic quoque aptissimum esse hoc verbum. *J. F. R.*

13. Τῷ νῷ] Νοῦς cogitandi vis hic est, & imagines rerum formandi. Haec ab imperio rationis τῷ λόγῳ *libera*, & effrenis temere huc illuc impellitur, aegreque adeo ad quietem & tranquillitatem reducitur. Quam itaque *mentis libertatem*, verbum de verbo reddidi, hanc maluissem tali circumscriptione verborum exprimere, *propter mentem excussis rationis frenis libere nugantem*. *J. M. G.*

16. Ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν] Ὅταν γοῦν πολλάκις οἰήσωμεν &c. *Th. M.*

Ibid. Ποιήσωμεν] *Marcilius* pro ποιήσωμεν reponit οἰήσωμεν. Vix puto Nostro, Atticae dictionis observantissimo, tribui posse οἰήσωμεν. quum οἴομαι tantum in forma passiva ab eo usurpetur. Sed nulla emendatione eget hic locus, si bene modo distinguatur: nimirum distinctio requiritur post ἐλπίσωμεν. quod Interpres recte quidem observavit; at minus fideliter egit in versione. In superioribus dixit Abdicatus, nullos fanatu difficiliores esse furentibus; ubi enim alii aegroti facile ad monita Medicorum agant, in illos nihil esse Medicis imperii. *Itaque*, ait, *cum saepe effecerimus, ut prope ad finem curationis perventum sit, & cum jam bonam spem conceperimus, leve aliquod peccatum incidens, malo efferveſcente, omnia illa facile pervertit, curationemque moratur ac reprimit, atque artem eludit.* *J. F.*

26. Νόμους] Lege *de ingratis* filii tantum tenebantur erga parentes, quanquam ulterius a Petito trahatur. Vid. *Val. Max.* V. 3. & *Xenoph.* Ἀπομν. II. Vitr. praef. VI. *Meurs.* Them. Att. I. 3. *Menag.* ad Diog. Laërt. I. 55. *M. du S.*

31. Εἰ δὴ] Placet conjectura *Soulii*, sive *Solani*, ἢ δὴ legentis, sive ipse ejus auctor sit, sive aliunde hauserit; quod fere suspicor, quia notis suis non insecuit; sed tum potius mutato accentu δὴ demonstrative

flictatus est; qui morbum morborum omnium superatu difficillimum vicit, isti adhuc abdicare permittetis, & pro sua lubidine interpretari leges contra optime de se meritum patiemini, & contra ipsam pugnare naturam sinetis? Ego naturae obsecutus, judices, servo & custodio mihi patrem, etiam si injuriam ipse *mihi* faciat. Si vero filium a quo beneficium accepit, legibus, ut ait, obtemperans perdit, & genere privat, ipse liberorum osor est, amans ego patris; ego amplector naturam, ipse naturae vim despicit, & jus ipsum contumeliose conculcat. Vah patrem injuste odio habentem, vah filium amantem etiam injustius! Me enim ipsum accuso, patre ita cogente, qui exosus praeter officium amem, & magis amem quam convenit: cum tamen natura patribus magis injungat amare liberos, quam hisce patres. Sed iste ultro & leges despicit, quae liberos nullius injuriae reos servant generi, & naturam, quae parentes ad vehemens eorum qui nati sunt desiderium trahit; tantum abest, ut, cum majores habeat benevolentiae erga me caus-

καὶ πάθος ἁπάντων παθῶν τὸ δυσαλωτότατον νενικηκότα, ἔτι τούτῳ ἀποκηρύττειν ἐπιτρέψετε, καὶ τοὺς νόμους ὡς βούλεται ἑρμηνεύειν κατ' εὐεργέτου, συγχωρήσετε, καὶ τῇ φύσει πολεμεῖν αὐτὸν ἐάσετε; ἐγὼ τῇ φύσει πειθόμενος, σώζω καὶ διαφυλάττω, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν πατέρα ἐμαυτῷ, κἂν ἀδικῇ ὅτι· εἰ δὲ τὸν εὐεργετηκότα παῖδα τοῖς νόμοις, ὥς φησιν, ἀκολουθῶν διαφθείρει, καὶ τοῦ γένους ἀποστερεῖ, μισόπαις ὅτος, ἐγὼ φιλοπάτωρ γίγνομαι· ἐγὼ τὴν φύσιν ἀσπάζομαι, ὅτος τὰ τῆς φύσεως παρορᾷ, καὶ καθυβρίζει τὰ δίκαια. ὦ πάλιν μισοῦντος ἀδίκως· ὦ παιδὸς, φιλοῦντος ἀδικώτερον. ἐγκαλῶ γὰρ ἐμαυτῷ, τοῦ πατρὸς ἀναγκάζοντος, ὅτι μισούμενον, δέον φιλῶ, καὶ φιλῶ πλέον ἢ προσῆκε. καίτοι γε ἡ φύσις τοῖς πατράσι τοὺς παῖδας μᾶλλον, ἢ τοῖς παισὶ τοὺς πατέρας ἐπιτάττει φιλεῖν. ἀλλ' ὅτος ἐκὼν καὶ τοὺς νόμους παρορᾷ, οἱ τοὺς ἑδὲν ἠδικηκότας παῖδας τῷ γένει φυλάττουσιν, καὶ τὴν φύσιν, ἣ τοὺς γεννήσαντας ἕλκει πρὸς πόθον τῶν γεγεννημένων πολύν, οὐχ ὅπως μείζους ἐχὰς εὐ-

e Εἰ] Et haec est constans lectio. Sed ὁ legendum adscripsit *M. du S.* f Δίκαια] Deest in P. Adest in Edd. g Γεγεννημένων] Γεγενημ. *J. Poll.* punctum post πολὺν habet, & πῶς ἂν οὐχ ὅτω.

tive legerem. Non tamen rejicio vulgatam; sed mallem, ubi εἰ praeferas, αὐτὸς mox ei subjici, quam ὅτος, ideoque magis ad ὁ inclinarem. *J.F.R.*

35. Ἀσπάζομαι] Sic pro *amplector*, *delector*, *Alcipho*. I. Ep. 3. f. ἀσπάσασθαι ἀδίαν βίον, *Amplecti meum expertem vitam.* Idem I. Ep. 4. p. 20. Εἰ τὴν πόλιν ἀσπάζῃ. *Si urbem amas.* *J.F.R.*

46. Γεγεννημένων] Supra c. 10. hujus Differt. idem *Junianae* mendum indicavimus, quae γεγενημ. uno tantum ν habet, ut hic iterum; sed cum versu proximo γεννήσαντος tamen recte exhibeat, facile erat hunc errorem detegere. *J.F.R.*

47. Οὐχ ὅπως] Monebat in marg. *Graev.* Cl. *Hemsterh.* adeundum Cl. *Dukerum* ad *Thucyd.* III. p. 194. N. 32. quem supra T. I. *Pro laps.* c. 4. jam indicavimus. Jam vero, quia hic satis est spatii, inferre lubet: Οὐχ ὅπως ζημιοῦν, ἀλλὰ μηδ' ἀτιμάζειν, verba sunt *Thucyd.* L. III. c. 42. Ad quae ille: Οὐχ ὅπως saepissime dicitur pro *non modo non*, sequente negatione in posteriore membro orationis. *Lucian.* ὥσπερ τὸ ἐν τῇ προσηγ. σχισμ. c. 4. καὶ οὐχ ὅπως Θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δικαίοις πρέπον. Sed non minus sine ea. *Thucyd.* I. 35. Τοῦδε οὐχ ὅπως κωλυταὶ ἐχθρῶν ὄντων — γενήσεσθε, ἀλλὰ καὶ — δύναμιν προσλαβεῖν ἀξιώσεσθε. *Lucian.* Abdicato: h. l. ἀλλ' ὅτος — οὐχ ὅπως — μείζονα τὰ δίκαια &c. Itaque in his particula negans non potest suppleri ex sequenti membro, quod de hoc loco *Thucydidis* dicit *Portus* in *Var. Lect.* Eadem in lingua Latina est ratio particularum *non modo*. Haec ille. Exempla autem alia addi possent ex *L. Bos* de Ellips. p. 332. Sed libellus ille omnium in manibus merito versatur. Latina exempla dedi, atque unde ex aliis, qui id jam dudum egere, peti possint, indicavi in Libro *de Ambiguis.* Tit. *NON.* p. 380. & seq. Unde nihil repetam, nisi hoc, adiri quoque posse *Dukerum* nostrum ad *Flor.* III. 20. 3. p. 664. qui modeste refutat Cl. *Perizonium* ad *Sanct. Min.* IV. 7. 5. existimantem *non modo* pro *non modo non*, dici non posse, nisi sequente particula negativa. *J.F.R.*

εὐνοίας ἔχωι πρὸς ἐμὲ, μείζονα τὰ δίκαιά μοι τῆ εὐνοίας ἐσφέρῃ, ἢ ὀπιδίδωσιν· ἢ, τόγε ἔλαττον, ἐμὲ μιμεῖται, καὶ ζηλοῖ τῆ φίλτρω. ἀλλ', οἶμαι τῆ συμφορᾶς, προσέτι καὶ μισεῖ φιλοῦντα, καὶ ἀγαπῶντα ἐλαύνῃ, καὶ εὐεργετοῦντα ἀδικεῖ, καὶ ἀσπαζόμενον ἀποκηρύττει, καὶ τοὺς φιλόπαιδας νόμους, ὡς μισόπαιδας κατ' ἐμοῦ μεταχειρίζῃ. ὦ μάχης, ἣν ἐσάγεις πάτερ τοῖς νόμοις καὶ τῆ φύσεως.

Οὐκ ἔστι ταῦτα οὐκ ἔστιν ὡς θέλεις, κακῶς ἑρμηνεύεις, ὦ πάτερ, καλῶς κειμένους τοὺς νόμους. ἐ πολεμεῖ φύσις καὶ νόμος ἐν ταῖς εὐνοίαις· ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις ἐνταῦθα, καὶ συναγωνίζονται τῆ λύσει τῆ ἀδικημάτων. ὑβρίζεις τῆ εὐεργέτῃ, ἀδικεῖς τῆ φύσιν, τί καὶ τοὺς νόμους συναδικεῖς τῆ φύσει; οὓς καλοὺς, καὶ δικαίους, καὶ φιλόπαιδας εἶναι θέλοντας, ἐ συγχωρεῖς, καθ' ἑνὸς παιδὸς ὡς τι πολλῶν κινῶν πολλάκις, καὶ ἡσυχάζειν οὐκ ἐῶν ἐν ταῖς τιμωρίαις· τοὺς ἐν ταῖς τῶ παιδίων πρὸς τοὺς πατέρας εὐνοίαις ἡσυχάζειν ἐθέλοντας· καίτοι γε ὅτι τοῖς μηδὲν ἡμαρτηκόσι, μηδὲ κειμένοις. καὶ μὴν αἴ γε νόμοι καὶ ἀχαριστίας δικάζειν δίδοασι κατὰ τῶν τοὺς εὐεργέτας μὴ ἀντευποιούντων. ὁ δὲ [a] πρὸς τῶ μὴ ἀμείβεσθαι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς οἷς ἐῶ πέπονθε κολάζειν ἀξιῶν, σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν. ὡς μὴ ἔστι ὅτε ἀποκηρύττειν ἔτι τούτῳ ἔξεστιν, ἅπαξ ἤδη τὴ πατρικὴν ἐξουσίαν ἀποπληρώσαντι, καὶ χρησαμένῳ τοῖς νόμοις, ὅτε ἄλλως δίκαιον, εὐεργέτῃ ἐς τὰ τηλικαῦτα γεγενημένον ἀπωθεῖσθαι, καὶ τῆς οἰκίας ἀποστερεῖσθαι, ἱκανῶς, οἶμαι, δέδεικται.

sas, majora etiam benevolentiae officia mihi tribuat, atque cumulet; aut certe, me imitetur, & amoris mei se praebeat aemulum. Sed heu calamitatem! insuper etiam odit amantem, & diligentem exigit, & bene merentem afficit injuria, & amplectentem abdicat, & leges liberis faventes, tanquam infensas liberis in me torquet. Vah pugnam, qua committis, pater, leges & naturam.

19. Non sunt, non sunt ista ut tu vis. male interpretaris, pater, leges bene constitutas. non pugnant natura & lex circa benevolentiam; sequuntur hac in re se invicem, & mutuo se dissolvendis injuriis adjuvant. Contumelioſe tractas bene de te meritum: in naturam injurius es. Quid etiam leges una cum natura injuria complecteris? quas, bonae, justae, liberorum amantes esse cum velint, *tales* esse non concedis, cum eas contra unum filium, tanquam adversus plures, saepius moveas, & quiescere non patiaris a poenis, quae in liberorum adversus patres benevolentia quiescere cupiunt, atque adeo iis, qui nihil peccarunt, neque sunt propositae. Et sane ingrati animi judicium dant leges contra eos, qui bene de se meritis gratiam non retulere. Ille autem, qui praeterquam quod vicem non reddit, insuper propter ipsa quibus affectus est beneficia punire cupit, considerate, si quem injuriae excessum reliquerit. Quae cum ita sint, neque integrum amplius isti esse abdicare, qui semel jam patriam potestatem expleverit, & usus sit legibus: neque alioquin justum esse, bene adeo meritum rejici, & expelli domo, satis, puto, demonstratum est.

20. Jam

a Πρὸς τῷ] Πρὸς τὸ *Fl.* Sed vulgatae cett. Edd. lectioni adsentitur P.

90. *Οὐδὲ τοῦτ' ὁ νομοθέτης φησὶ, ὅ, τι ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρύττειν.* Sic, non ὅτι, scribendum. *Neque id dicit Legislator, Pater, quodcumque tandem criminatus, abdicet.* *J. J.*

91. Ὅ, τι]. Quod sic dividi pro vulgato ὅτι volebat Cl. *Jens.* id in Parisina jam ita editum erat. In *Junt.* autem *Solanus* manu sua diviserat. In *Hag.* Ed. in duo quidem verba diremtum est, sed sine commate. *J. F. R.*

4. Τί τ' πάντων αἰτίαι;] Αἰτίᾳ. *Th. M.*

Ibid. Αἰτίᾳ] Ferri vulgata lectio αἰτίαι non potest. Legendum necessario ut *Marcilius* suadet, & nos correximus, αἰτίᾳ. *Bz.* αἰτιᾶται, minus concinne. *M. du S.*

Al-

20. Jam vero ad ipsam quoque causſam veniamus abdicationis, & crimen ipsum, quale sit, examinemus. Opus vero est rursus ad sententiam legislatoris recurrere. Ut enim tibi hoc ad parvum tempus demus, licere abdicare, quoties velis, & contra bene meritum insuper hanc tibi potestatem concedamus: non tamen simpliciter, puto, neque omnibus de causſis abdicatis. Neque hoc ait legislator, *Quidquid accusaverit pater, abdicato, & sufficit velle tantum, & arguere.* Quid enim opus fuisset judicio? Sed vos, judices, jubet considerare, magnisne & justis de causſis iraſcatur pater, an minus. Igitur hoc jam exquirite. Incipiam autem ab his, quae furorem statim consecuta sunt.

21. Primum quidem quod sanitate restituta egit pater, hoc fuit, quod abdicationem rescidit; *tum* servator, bene meritus, & omnia eram ego. Nec ullum in his crimen, puto, esse potuit. Eorum autem, quae secuta sunt, omnium quid accusat? quem cultum, quam curam filii praetermisi? quando abnoctavi? quas compotationes intempestivas, quas comissationes accusas? quae luxuria *mea est?* quis leno pulsatus? quis accusavit *me?* nemo unus. Atqui haec sunt, propter quae maxime abdicare lex permittit. Sed aegrotare coepit noverca. Quid igitur? me hoc nomine accusas? & morbi rationem a me repetis?

22. *Non*, inquit. Quid ergo? *Quod*

Ἤδη δὲ καὶ ἐπ' αὐτῷ τῇ αἰτίαν ἔλθωμεν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ τὸ ἔγκλημα ἐξετάσωμεν ὁποῖόν ἐστιν. ἀνάγκη δὲ αὖθις ὑπὸ τὸν νομοθέτην ἀναδραμεῖν τῶν νομοθέτην. ἵνα γὰρ καὶ τοῦτο πρὸς ὀλίγον δῶμεν, τὸ ἐξεῖναι ὁσάκις ἂν ἐθέλῃς ἀποκηρύττειν, καὶ κατά γε τὴν εὐεργέτην προσέτι τὴν ἐξουσίαν ταύτην [b] συγχωρήσωμεν, οὐχ ἁπλῶς, οἶμαι, οὐδ' ὅτι πάσαις αἰτίαις ἀποκηρύξεις· οὐδὲ τοῦθ' ὁ [c] νομοθέτης φησὶν, ὅ, τι ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω, καὶ ἀποχρῆ θελῆσαι μόνον, καὶ μέμφασθαι. τί γὰρ ἂν ἔδει δικαστηρίου; ἀλλ' [d] ὑμᾶς ποιεῖ τοῦτο, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, σκοπεῖν, εἴτ' ὀργιζέσθω μεγάλοις καὶ δικαίοις ὁ πατὴρ, εἴτε καὶ μή. ὑμῖν τοῦτο ἤδη ἐξετάσατε. ἄρχομαι δὲ ἀπὸ τῆς μανίας εὐθύς.

Τὰ μὲν δὴ πρῶτα τῆς σωφροσύνης τοῦ πατρὸς, λύσις ἦν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ σωτὴρ, καὶ εὐεργέτης, καὶ πάντα ἦν ἐγώ. καὶ οὐδὲν, οἶμαι, τούτοις ἔγκλημα προσεῖναι ἐδύνατο. τὰ μὲν ταῦτα δὲ, τί τῶν πάντων [e] αἰτιᾷ; τίνα θεραπείαν, τίνα ὀλιγωρίαν υἱῷ παρῆκα; πότε ἀποκοίτος ἐγενόμην; τίνας πότους ἀκαίρους, τίνας κώμους ἐγκαλεῖς; τίς ἀσωτεία; τίς πορνοβοσκὸς ὕβρισται; τίς ἠτιάσατο; οὐδὲ εἷς. καὶ μὴν ταῦτά ἐστιν, ἐφ' οἷς μάλιστα ὁ νόμος ἀποκηρύττειν ἐφίησιν. ἀλλὰ νοσεῖν ἤρξατο ἡ μήτηρ· τί οὖν ἐμοὶ τοῦτ' ἐγκαλεῖς, καὶ νόσου δίκην ἀπαιτεῖς;

Οὔ, φησιν. [f] ἀλλὰ τί; ὅτι θεραπεύειν προσ-

[b] Συγχωρήσωμεν] Συγχω. *Fl.* Sed cum vulg. cett. Editionum lectione facit P. [c] Νομοθέτης] Νόμος marg. *AtW.* [d] Ὑμᾶς] Recte sic Edd. plurimae & P. Ἡμᾶς male *Fl.* [e] Αἰτιᾷ] Sic *Marc.* Αἰτία, Edd. male. Αἰτιᾶται *Bas.* [f] Ἀλλὰ τί; ὅτι] Ἀλλ' ὅτι *Fl.* Vulgatam lect. servant ceterae, cum P. Cod.

Αἰτιᾷ] Facile obsecundavi *Marcilio* & *Solano* sic legentibus, pro vulgato αἰτία, quia id plane necessarium. Immo & sic jam videtur legisse *Erasmus*, veteris: *quod accusas*, etsi verba τὰ μὲν ταῦτα δὴ in versione neglexit. *J. F. R.*

13. Οὔ, φησιν] Melius sic interpungitur. Vide locum huic similem in *Deorum judicio* seu Θ. δ. XX. c. 4. (jam c. 9.) *M. du S.*

Οὔ, φησιν] Nemo intelliget, quid *Solanus* velit dicere, melius sic legi, & conferendum c. 4. Dial. *Deor. Judic.* inscripti; ideo paucis dicam quid sit: erat in aliis Edd. sic interpunctum ἀκαιτιᾷς, ὁ φησιν. In aliis ἀκαιτιᾷς; ὁ φησιν, unde is fecit ἀκαιτιᾷς; Οὔ, φησιν. quod sine haesitatione sic edi curavi, etsi vulgata quoque satis intelligi sine mutata distinctione poterat, at nunc melior tamen est. Quod autem idem supra occurrere ait, id solam Edit. *Juns.* respicit, quam ille secutus fuisset, si sibi Lucianum edere contigi-

προστατοῦντος, ἃ θέλεις, ἢ μὴ τοῦτ' ἐξὸν ἀξιοῦντος εἶναι ἀποκηρύξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρί. ἐγὼ δὲ τὸ μὲν οἷα προστάττοντι αὐτῷ, ὑπακούειν ἢ δυνάμενος, ἀπειθεῖν δοκῶ; πρὸς ὀλίγον διαφθήσομαι. πρότερον δ' ἁπλῶς ἐκεῖνό φημι, ὡς ἢ πάντα προστάττειν οὔτε τούτῳ δίδωσιν ὁ νόμος, οὔτ' ἐμοὶ τὸ πείθεσθαι πᾶσι πάντως ἀναγκαῖον. ἐν ᾧ δ' ἐν τοῖς τ προσταγμάτων τὰ μὲν ἀνεύθυνά ἐστι, τὰ δ' ὀργῆς, ἢ τιμωρίας ἄξια· ἐὰν νοσῇς αὐτὸς, ἐγὼ δὲ ἀμελῶ· ἐὰν τὴν κατ' οἶκον θεραπείαν κελεύῃς, ἐγὼ δὲ ἀλιγωρῶ· ἐὰν τὰ κατ' ἀγρὸν θεωρεῖν προστάττῃς, ἐγὼ δὲ ὀκνῶ. πάντα ταῦτα, καὶ τὰ [b] τοιαῦτα εὐλόγους ἔχει τὰς προφάσεις, καὶ τὰς μέμψεις πατρικάς· τὰ δ' ἄλλα, ἐφ' ἡμῖν ἐστι τοῖς παισὶν, ὄντα τ τέχνῃ, καὶ τ τούτων χρήσεως, καὶ μάλιστα, ἂν μηδὲν αὐτὸς ὁ πατὴρ ἀδικοῖτο. ἐπεί τοι ἂν τῷ [c] γραφεῖ πατὴρ προστάττῃ, ταῦτα μὲν τέχνῃ γράφε, ταυτὶ δὲ μὴ· καὶ τῷ μουσικῷ, τὸ μὲν μὴ τὴν ἁρμονίαν χρῆσθαι, τόδε δὲ μή. καὶ τῷ χαλκεύοντι, τοιαῦτα μὲν χάλκευε, τοιαῦτα δὲ μὴ· ἆρα [d] ἄν τις

curare eam jussus non vis; & propter hoc dignus fueris abdicatione, parere recusans patri. Ego vero, qualia praecipienti patri, cum obsequi non possim, obedientiam negare videar, *disputare* paullum differam. Prius vero simpliciter illud dico, Neque isti lex permittit injungere omnia, neque parere omnibus omnino mihi necessarium. In his ergo, quae imperantur *a patre*, alia quidem alieno arbitrio non sunt obnoxia, alia vero ira atque supplicio, *si violentur*, digna: si aegrotes ipse, ego vero negligam, si rem familiarem curare jubeas, ego vilipendam, si rem rusticam inspicere injungas, ego pigrer. Omnia haec, & quae sunt in eodem genere, rationabiles habent cauſſas & reprehensiones patrias: sed altera illa in nostra, liberorum, potestate sunt, quae nimirum ad artes, earumque usum pertinent, in primis si ipse pater nulla *inde* laedatur injuria. Quandoquidem si pictori pater injungat, *Ista quidem, fili, pinge, illa non*; & musico, *Hanc partis harmoniam, illam non*; & fabro, *Talia fabricare, talia non*:

num

a Κελεύῃς] Ex P. est. Nam abest ab Edd. Κελεύοις tamen etiam marg. *Alw.* b Τοιαῦτα] Sic in marg. *Mil.* correctum, quum ταυτα tantum typis editum esset. Quod ideo moneo, ut videamus optimas Edd. mendis typographicis non carere. c Γραφεῖ] Sic sola *Fl.* Ceterae male γράφου. d Ἆρ'] Deerat in S. Aderat in *J. F. &c.*

tigisset. Verum recte Cl. *Hemst.* sibi ab *Junt.* lectione recessit, & ἔστω pro ᾖ dedit, vid. §. 9. *Deor. Jud.* T. I. p. 260. Non c. 4. Nam alia nunc est facta paragraphorum sive capitum divisio; *Solanus* enim non satis commode illa distribuerat, fateor; cujus tamen divisionem deinceps ubique retinemus, propter permultas citationes, quarum numerus alioquin ubique foret mutandus, ad quod otium non superest. *J. F. R.*

26. Κελεύῃς] P. Solus hanc vocem exhibet omnino necessariam. *M. du S.*

33. Ἐπεὶ τοι ἂν τῷ γράφῳ πατὴρ προστάττῃ, Ταῦτα μὲν τέχνῃ γράφε, &c.] Γράφειν habet quoque cum Basilensi Aldina; perspicue tamen, velut optime Florentina, γραφῇ scribendum; quod observavit quoque Interpres, *Jam si cui pictori praecipiat pater, Haec pinge, fili, non illa*, &c. Paullo post, ἆρα ἂν ἀφέλοιτο legendum. Excidit in sequentibus τὸ, ἂν, quod antiquiores servant. *J. J.*

34. Γραφεῖ] Ita emendandum, post *Basilium* & Cl. *Jensium*, duximus, reluctantibus frustra libris, in quibus γράφειν scribitur. In *Fl.* Ed. tamen recte γραφῇ. *M. du S.*

41. Τὰ δὲ τ ἰατρικῆς, ὅτῳ συμβήσεται ἔτι] A conditione artis Medicae, cujus studium erat olim cum primis honorificum, ut *Galenus* & *Erasmus* comprobant. *G. C.*

Τὰ δὲ τ ἰατρικῆς, ὅτῳ συμβήσεται ἔτι] Conf. quae mox de privilegiis medicorum sequuntur, versus fin. hujus cap. At servos fuisse meditos Cti probant ex L. 3. C. comm. de Leg. *Sexaginta solidis aestimatos medicos mortuique fecit*, citante consule. *Zarda* ad *Cic. Orat. pro Dejot.* c. 6. qui dicit: *Philippum medicum servum regium . . . esse corruptum*. Eod. cap. sub fin. *Medici, vel empirici nulli, & servos, ut putabas, fidei, non credidit.* Contra, a servitute eos liberare consuerat Doct. *Vink.*; in Almachit. Literarios medicis, servos illos chirurgos tantum fuisse dicens, sed haec disquisitio integram dissertationem postulaset: quare breviter dicam: distinguenda tempora, distinguendae nationes. Apud Graecos certe ab antiquissimis tempo-

ἀνάγκοιλο ἀποκηρύττουσα, ἂν μὴ τὰ
ἐκείνῳ δοκοῦντα ὁ παῖς χρῆται τῇ τέχνῃ.

Οὐδὲ εἷς, οἶμαι. τὸ δὲ τ ἰατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι, καὶ τοῦ βίου χρησιμώτερον, τοσούτῳ καὶ ἐλευθεριώτερον εἶναι προσήκει τοῖς χρωμένοις, καί τινα [e] προνομείαν [f] ἔχειν τῶν τέχνην δίκαιον τῇ ἐξουσίᾳ τ χρήσεως· ἀναγκάζειν δὲ μηδὲν, μηδὲ προστάττειν, πρᾶγμα ἱερὸν, καὶ θεῶν παίδευμα, καὶ ἀνθρώπων σοφῶν ὑπόπτευμα· μηδ' εἶναι δουλείαν [g] γενέσθαι νόμῳ, μηδ' εἶναι φόβον, καὶ τιμωρίαν δικαστηρίου, μηδ' εἶναι ψῆφον, καὶ πληγὰς ἀπειλεῖν, καὶ ὀργὴν ἰδιωτικήν. ὥστε καὶ εἰ τοῦτό σοι σαφῶς εἴρηκα, καὶ διαρρήδην ἔλεγον, ὃ βούλομαι, ἰᾶσθαι δυνάμενος, ἀλλ' ἐμαυτῷ μόνῳ τ τέχνην οἶδα, καὶ τῷ παιδὶ, τοῖς δ' ἄλλοις ἅπασιν ἰδιώτης εἶναι βούλομαι· τίς τύραννος ἂν βίαι, ὡς ἀναγκάσαι ἂν καὶ ἄκοντα χρῆσθαι τῇ τέχνῃ; τὰ δὲ τοιαῦτα, ἱκετείαις καὶ δεήσεσιν, ἢ νόμοις καὶ ὀργαῖς, ἢ δικαστηρίοις ὑπάγειν, οἶμαι, προσήκει· πείθειν τ ἰατρὸν χρὴ, ἢ κελεύειν, βούλεσθαι, ἢ φοβεῖσθαι, ὅτι τ θεραπείαν οὐκ ἄγεσθαι, ἐκόντα δὲ ἐρχόμενον ἥδεσθαι· παιδιχῆς δ' ἀνά-

23. Nemo unus, arbitror. Medicina vero quo honestior est & vitae utilior, tanto liberior esse debet utentibus; & praerogativam habere hanc artem justum est in ipsa utendi potestate; cogi autem nihil, nec imperari, rem sanctam, traditam a Diis, sapientium virorum studium; nec servituti legum subjici, neque metui & poenae judicii neque suffragio, & minis patris, & irae hominum imperitorum. Itaque etiamsi hoc aperte tibi ac diserte dixissem, *Nolo, neque curo, licet possim, sed mihi soli artem novi, atque pueri, reliquis omnibus indoctus esse volo:* quis tyrannus ita violentus, qui cogere audeat, & invitum arte sua uti *aliquem velit.* Haec enim talia supplicationibus & precibus, non legibus & iris, & judiciis subjicere, puto, convenit. Persuasione vinci medicum oportet, non imperio; velle, non terreri; ad curationem non compelli, sed sponte venientem gaudere. Necessitatis autem a patre impositae ex-

e Προνομείαν] Sic Edd. vett. & recentt. Προνομίαν *Vorst.* f Ἔχειν] Εἶχεν *F.* male. g Γενέσθαι] Γίνεσθαι marg. *A1.*

poribus medicos honoratiores fuere quam apud Romanos. Multi medici fuere servi, non omnes. *Cicero* I. de Off. c. 42. Medicinam & Architecturam ab illiberalibus & sordidis artibus sejungit, & honestam ac liberalem medicorum artem vocat. *Charicles* Tiberii Caesaris Medicus cum eo in convivio accumbebat, vid. *Sueton.* in ejus vita, c. 72. De varia medicorum conditione vid. *Gellar.* antiquitt. medicas, p. 39. 40. & seqq. ubi plures indicat auctores, qui super hac re scripsere. Prodiit etiam nuper in Germania libellus: *Medicus a servitute liberatus*, quem tamen oculis subjicere nondum licuit. *F.F.R.*

e Προνομείαν] *Vorstius* frustra προνομίαν suo Codici adscripsit. *M. du S.*

Προνομείαν] Cap. seq. iterum sic occurrit, ubi tamen diphthongum ει in *Aldina* quoque expressam delevit eadem manus quae variationem προνομίαν adscripserat; hoc tamen loco idem intactum reliquit; nec ego quidquam mutatum velim. *F.F.R.*

63. Παίζωμεν] Locus haud dubie corruptus; qui tamen sic interpungendo, levique additione voculae ἢ, ante ἀτελὴς quadantenus sanatus videatur. *M. du S.*

Παίζωμεν δ' ἀνάγκης] Non capiet lector quid *Solanus* sibi velit, dicens, *sic interpungendo*; nisi moneam, in Ed. *F.* ante παίζωμεν comma tantum fuisse, quod is in punctum minus mutavit. Sed in *Parisina* tamen jam aderat illud punctum. Ego vero & alterum comma, quod ante ἰδιώτου in Edd. erat, plane sustuli. Contra servavi alterum comma, quod post ἄμουσος recte in *Paris.* fuit, cum in *F.* punctum ibi esset. Non tamen adspernarer ἢ planioris stili caussa ab *Solano* insertum, ut legas: ἄμουσος ἐ ἀτελὴς ἀ τέχνη. Verum non plane necessarium id videtur, modo rursum aliud comma, quod post ἄμουσος est, deleas, nimirum legendo: παίζωμεν δ' ἀνάγκης ἄμουσος ἀτελὴς ἀ τέχνη. confirmendoque, *immunis illa ars compulsionis paternae expers est.* Et hoc ipsum tamen significatur, etsi comma post ἄμουσος maneat. *F.F.R.*

ἀνάγκης ἄμοιρον, ἀτελὴς ἡ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰατροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμὰς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας, καὶ [a] προνομείας διδόασι.

Ταῦτα μὲν ἂν ἁπλῶς ἂν εἶχον εἰπεῖν ὑπὲρ τέχνης, εἰ καὶ σὺ διδαξάμενός με, καὶ πολλὰ ἐπιμεληθέντα, καὶ ἀναλώσαντα, ὡς μάθοιμι, πρὸς μίαν ὅμως θεραπείαν, καὶ ταύτῃ δυνατῇ οὔσαν, ἀντέλεγον. [b] νυνὶ δὲ καὶ ἐκεῖνο ἐννόησον, ὡς πανταπασιν ἄγνωμον ποιεῖς, οὐκ ἐῶν με χρῆσθαι μετ' ἐλευθερίας ἐμῷ κτήματι. ταύτην ἐγὼ τὴν τέχνην οὐχ υἱὸς ὢν σὸς ἐξέμαθον, οὐδὲ τῷ σῷ νόμῳ ὑποκείμενος, καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας, οὐδὲν ὄφελος σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. τίνα διδάσκαλον ἐμισθώσω; τίνα φαρμάκων ὑποσκευήν; οὐδ' ἠτιναοῦν· ἀλλὰ πένομαι ἐγὼ, καὶ τῶν ἀναγκαίων ἀπορῶμαι, καὶ τοῦ διδασκάλων ἐλεήμονος, ἐπαιδευόμην. καί μοι τοιαῦτα ὑπῆρχε τοῦ πατρὸς ἦν πρὸς τὸ μαθεῖν ἐφόδια, λύπη, καὶ ἐρημία, καὶ ἀπορία, [c] μῖσος οἰκείων,

pers, & immunis ars est, cum medicis publice etiam civitates, honores, & sedem antiquiorem, & immunitates, & praerogativas tribuant.

24. Haec igitur haberem, quae simpliciter pro arte dicerem, etiam si tibi, cum odocendum me curasses, & providisses multum, & in doctrinam meam impendisses, in una tamen hac curatione, eaque meae potestatis, repugnarem. Jam vero illud etiam cogita, quam praeter omnem rationem facias, cum meo me peculio libere uti non pateris. Hanc ego artem, cum tuus non essem filius, edidici, cum tuae legi subjectus non essem: & tamen tibi eam didici: primus fructum illius percepisti. Nihil a te ad discendum *praesidii* habeo. Quem magistrum conduxisti? quem medicamentorum apparatum *emisti*? Nihil quidquam. Sed pauper ego, & necessariis rebus destitutus, misericordia magistrorum eruditus sum. Talia mihi erant a patre ad discendum viatica, tristitia, solitudo, inopia, odium familiarium, aversatio cogna-

to-

a Προνομίας] Sic rursus Edd. unanimi consensu. Sed Προνομίας marg. *AIW.* b Νυνὶ δὲ] Νῦν δὴ *Fl.* male. Vulg. tenent cett. Edd. cum Cod. P. c Μῖσος] Καὶ μῖσος marg. *AIW.*

69. Ὑπὲρ τέχνης, εἰ καὶ σὺ διδαξαμένου] *Vitruvius* in praefatione Libri VI. sic scribit: Alexis poëta Comicus dicebat, Athenienses ob eam rem esse laudandos, quod cum omnium Graecorum leges cogant parentes ali a liberis, Athenienses non omnes, sed eos tantum, qui liberos artibus eruditissent. Ita *Plut.* in Solon. *G.C.*

72. Καὶ ταύτῃ] Male sanae hic Edd. in quibus omnibus illud καὶ deest. Nos ex ingenio, sed fidenter tamen in re manifesta, inseruimus. *M. du S.*

Καὶ ταύτῃ] Hic *Solano* morem gessi in recipiendo καὶ, quia major hic est necessitas, quam supra. *J. F. R.*

78. Μεμαθηκά σοι — οὐδὲν παρὰ] Transponantur. *F.G.* Mens *Gujeti* videtur haec esse, legendum nempe ordine mutato: καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας. Et sic sane sensus vulgatae non cohaerens fit apertissimus. Ac parum mihi temperavi quin ita edi curassem. Nihil enim facilius accidere potuit, quam ut integer versus a librario omissus, dein margini additus, ab eo qui postea rursus descripsit, uno ordine serius quam par erat, fuerit insertus. Sed quia & alio modo potest sanari, ut mox post Cl. *Gesnerum* dicam, nihil in contextu mutare sum ausus. *J. F. R.*

Ibid. Πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας] Non bene ista continuantur, πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας, οὐδὲν ὄφελος σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, *Primus artis medicae, quam ego didici, fructum percepisti* o pater, *nihil habens a te ad discendum* filius. Nec est, quod dicas, nominativum hic poni pro genitivo consequentiae: nihilo enim minus contorta erit, & minime Lucianea oratio. At erit digna Luciano, si deleta unica literula, quam librario deberi puto, sic legamus & interpungamus, Καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας. Οὐδὲν ὄφελος σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. Τίνα διδάσκαλον κ. τ. λ. Hoc certe in interpretando secutus sum. Nec obscura fuit cuiquam sententia. *J. M. G.*

Πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας] Non inficior emendationem a Cl. *Gesnero* propositam ita corrigere vulgatam, ut sensus sic melior prodeat; nec dubitarem sic edere, si filius adhuc discens inducatur; sed cum non amplius sit discipulus, at jam in arte magister, magis naturalis & simplex fit oratio *Gujeti* more in ordi-

torum. Pro his igitur uti arte mea poſtulas, & dominus eſſe eorum, quae ſuppeditata mihi ſunt, cum dominus non eſſes. Satis habeto, ſi quid tibi prius ultro, cum nihil deberem, benefeci, cum nullam, nedum hujusce *tanti muneris*, gratiam poſſem repoſci.

25. Non ſane debet beneficentia mihi mea neceſſitas reliquo tempore fieri, neque, quod volens bene merui, cauſſa conſtitui, cur invito imperari poſſit: neque illa conſuetudo exiſtere, ut qui ſemel aliquem ſanaverit, omnes in perpetuum curet, quotquot is, qui curatus eſt, voluerit. Alioquin dominos ea ratione in nos conſtituerimus quos curamus, & mercedem ultro ipſis dederimus, ſerviendi illis, & quidquid imperent miniſtrandi: quo quid fieri poſſit injuſtius? Quoniam te difficili adeo morbo laborantem ſuſcitavi, propter ea licere tibi putas abuti arte mea?

26. Haec haberem dicere, etiam ſi ea mihi iſte imperaret, quae poſſem; ego vero nec omnibus omnino, neque *ut* neceſſi-

κείων, καὶ ἀποτροφὴ συγγενῶν. ἀντὶ τούτων τοίνυν χρῆσθαί μοι τῇ τέχνῃ ἀξιοῖς, καὶ δεσπότης εἶναι θέλεις τῶ [d] ὅτ' οὐκ ἦσθα δεσπότης, πεπορισμένων. ἀγάπα, εἴ τι σε καὶ πρότερον ἐκὼν ἀ προοφείλων, εὖ ἐποίησα, μηδεμίαν μηδὲ [e] τῆ γε χάριν ἀπαιτεῖας [f] δυνάμενον.

Οὐ δὴ δεῖ τὴ εὐποιΐαν τὴ ἐμὴν, ἀνάγκην ἐς τὸ λοιπὸν μοι γενέσθαι, οὐδὲ τὸ, ἐκόντα εὐεργετῆσαι, ἀφορμὴν τοῦ ἄκοντα κελεύεσθαι καλασῆναι, οὐδ' ἔθος ὑπάρξαι τοῦτο, τὸ ἅπαξ τινὰ ἰασάμενον, πάντας ἐς ἀεὶ θεραπεύειν, ὁπόσους ἂν ὁ θεραπευθεὶς θέλῃ. ἐπεὶ δεσπότας ἂν ὕστερον καθ' ἡμῶν εἵημεν τοὺς θεραπευομένους κεχειροδοκηκότες, καὶ μισθὸν [g] τὸ δουλεύειν αὐτοῖς, καὶ τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν [h] προδεδωκότες· ἢ τί γένοιτ' ἂν ἀδικώτερον; διότι σε νοσήσαντα χαλεπῶς ὕστερον ἀνέσωσα; ἆρα τοῦτο νομίζεις ἐξεῖναί σοι καλαχρῆσθαί μοι τῇ τέχνῃ.

Ταῦτα μὲν ἦν εἶχον ἂν λέγειν, εἰ καὶ δυνατά μοι ὕστερος προσέταττεν. ἐγὼ δὲ μὴ πάντως ἅπασι, μηδὲ πρὸς ἀνάγκην ὑπήκουον. νῦν

[d] Ὅτ'] Ὦ *Vorſt.* male. Vulgatam tuentur *J. Fl. B2. H. P. S.* [e] Τῆ γε] Sic *J. Fl. B2. P. S.* &c. Τότε P. & L. & marg. *A1.* [f] Δυνάμενον] Nihil ſe varietatis hic reperiſſe teſtatur *Solanus.* [g] Τὸ δουλεύειν] Τῆ δουλ. P. L. & marg. *A1.* [h] Προδεδωκότες] Sic Edd. omnes & Cod. P. Προδεδωκότας *Fl.* Προδεδωκότας *Gron.* Προδεδωκότες marg. *A1W.*

dinem redacta. At ſi ordinem inverti non placet, pro ἔχων poſſis legere, παρέχων. Nam ὦ facile omitti potuit propter ſatis prope praecedens παρὰ. Ita ut παρέχων tum ad patrem pertineat, ſenſusque ſit: *primus artis meae fructum percepiſti; nihil a te* (de tuo) *ad diſcendum praebens.* Παρὰ enim ſic uſurpari, T. I. jam diximus, & *Perizon.* ad Ael. V. H. 2. 13. med. laudavimus; ubi is παρὰ τοῦ Ἀνύτου docet ita exponendum, *ea quae ab Anyto profecta ſunt.* Habes hic, Lector, tres conjecturas; tu elige *Geſneri* aut *Gujeti* emendationem, quas meae praepono. *J. F. R.*

89. Ὅτ'] Videtur *Vorſtius* illud ὅτ' accepiſſe pro ὅτι poſitum, ideoque correctionem quaeſiviſſe. Sed eſt pro ὅτε, *cum, quando*, poſitum, & rectius quam ὅτ' de tempore enim quaeſtio hic eſt. *J. F. R.*

92. Τῆ γε] Pro hoc τότε habent P. & L. ſed ne eum quidem recte ſe habet hic locus. Ego δυνάμενον legendum cenſeo; neque vulgatam repudio. *M. du S.*

Ibid. Ἀπαιτεῖας δυνάμενον] *Repoſcere poſſem.* Verte, *repoſci.* F. G.

93. Δυνάμενον] Δυνάμενον legendum putabam, ut ad patrem referatur. Hic enim eſt, qui gratiam repetere non poterat, non filius. Sed idem efficitur, ſi ἀπαιτεῖσθαι non media voce, ſed paſſiva accipiatur, cujus rei exempla in promtu ſunt. *J. M. G.*

3. Τὸ δουλεύειν] Etſi primo intuitu multum adblanditur lectio codicum τῶ pro τὸ exhibentium; vulgatam tamen Editt. lectionem praetulerim; non modo quia mox καὶ τὸ iterum ſequitur, ideoque prius τὸ neceſſario etiam retineri neceſſe eſt; ſed etiam, ſi & alterum τὸ in τῶ mutaſſent iidem codices. *J. F. R.*

Ibid. Τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετῶ προδεδωκότες] Neceſſario legendum προδεδωκότες. *J. G.*

4. Προδεδωκότες] In nota Cl. *Gronov.* antea editum erat, eum velle προδεδωκότας; quod tamen cum operarum tantum culpa admiſſum ſit, & in variantt. & in ejus nota mutavi in προδεδ. Ac fateor non diſplicere ejus conjecturam. *J. F. R.*

τῶν δὲ ἤδη σκέψασθε καὶ οἷά ἐστιν αὐτῷ τὰ ἐπιτάγματα· ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσω, φησὶ, μεμηνότα, μέμηνε δὲ καὶ ἡ γυνὴ, ἃ τὰ ὅμοια πάσχει (τοῦτο γὰρ οἴεται) καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ὁμοίως ἀπέγνωσται, δύνασαι δὲ σὺ πάντα ὡς ἐδείξας, ἰῶ καὶ ταύτην, καὶ ἀπάλλαττε ἤδη τῆς νόσου. τοῦτο δὲ οὕτως εἰ ἁπλῶς ἀκούσαι, πάνυ εὔλογον ἂν δόξειε; καὶ μάλιστα ἰδιώτῃ, καὶ ἀπείρῳ ἰατρικῆς. εἰ δέ μου ἀκούσεσθε ὑπὲρ τῆς τέχνης δικαιολογουμένου, μάθοιτ' ἂν ὡς ὅτε πάντα ἡμῖν δυνατά ἐστιν, οὐθ' αἱ τῶν νοσημάτων φύσεις ἁπλήσιοι, οὔτ' ἴασις ἡ αὐτὴ, οὔτε φάρμακα τὰ αὐτὰ ἐπὶ πάντων ἰσχυρά, καὶ τότ' ἔσται δῆλον, ὡς πολλοῦ τοῦ μὴ βούλεσθαί τι, τὸ μὴ δύνασθαι διαφέρει. ἀνάσχεσθε δέ μου τὰ περὶ τούτων φιλοσοφοῦντος, καὶ μὴ ἀπειρόκαλον, μηδ' ἐξαγώνιον, μηδ' ἀλλότριον, ἢ ἄκαιρον ἡγήσησθε τὸν περὶ τῶν τοιούτων λόγον.

Πρῶτα μὲν δὴ σωμάτων φύσεις, καὶ κράσεις οὐχ αἱ αὐταὶ, κἂν ὅτι μάλιστα ἐκ τῶν ὁμοίων συνεστάναι ὁμολογῶνται. ἀλλὰ τὰ μὲν τοιάδε, τὰ δὲ τοιάδε, μᾶλλον ἢ ἔλαττον μετέχει. καὶ λέγω τοῦτο [a] ἔτι περὶ τῶν ἀνδρείων, ὡς οὐδὲ ταῦτα πᾶσιν ἴσα, ἢ ὅμοια, οὔτε τῇ κράσει, οὔτε τῇ συστάσει, διαφορὰ [b] γὰρ δὴ καὶ μεγέθει, καὶ εἴδει, ἀνάγκη καὶ τὰ νοσήματα ἐγγίνεσθαι αὐτοῖς· καὶ τὰ μὲν, εὐίατα εἶναι, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν εὐαπεπτα μόνα, τὰ δὲ, τέλεον ἀπεγνωσμένα, καὶ ῥᾳδίως ἁλισκόμενα, καὶ κρατούμενα ὑπὸ τῶν νοσημάτων λαμβανόμενα. τὸ τοίνυν οἴεσθαι

tate *coactus*, parerem. Nunc vero jam considerate etiam, qualia sint istius imperia. *Cum enim me sanaveris*, inquit, *furiosum; furiosa autem sit etiam uxor eodemque modo affecta*, sic enim arbitratur, *& ab aliis similiter deposita; possis autem tu omnia, quod ostendisti: sana hanc etiam, & morbo libera.* Hoc autem si ita simpliciter audias, rationabile omnino videatur, indocto praesertim, & medicinae imperito. Si vero me audieritis causam pro arte dicentem, intelligetis, neque omnia esse in nostra potestate, neque naturas morborum esse similes, neque curationem eandem, neque eadem medicamenta valida ad omnia. Et tunc apparebit, quantum distent, non velle aliquid, &, non posse. Sed ferte me de hisce rebus philosophantem, nec ineptam, aut evagantem extra causam, aut alienam aut intempestivam earum rerum disputationem oputate.

27. Ac primum quidem naturae corporum ac temperaturae non sunt eaedem, licet maxime similibus ea constare *elementis* notum sit; sed illorum alia aliorum majorem minoremve partem habent. Et loquor adhuc de solis virorum corporibus: cum neque haec paria omnibus aut similia sint, neque temperatura, neque consistentia; diversos sane & magnitudine & specie morbos in illis existere necesse est: & alia quidem sanatu esse facilia, & curationi opportuna; alia autem plane desperata, quae & capiantur facile, & vi a morbis superentur. Putare igitur febrim omnem, aut tabem, aut

a Ἔτι] Εἰτι *Fl.* male. Ἔτι cett. & P. b Γὰρ] Ex *J.* & marg. *M.* restitutum. Deest enim in reliqq. Edd.

28. Ἐξαγώνιον] Ἤτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος.

38. Γὰρ] Ed. *Junt.* sola hanc vocem exhibet. *M. du S.*

41. Τὰ δὲ — ῥ. ἁλισκόμενα] De corporibus intelligе, non de morbis. Ἁλισκόμενα quod attinet, vide infra c. 28. ὑπαντώτερα. *M. du S.*

42. Ἁλισκόμενα] Καλλαινομένα, κρατούμενα, ἢ νικώμενα. *V.*

54. Ἀναφύσαι] Ratio postulat, ut, Mss. volente, legas, ἀναφύσῃ) οἰδήσεις οἶμαι, καὶ ὑγροφυὲς, καὶ πολλὸν καρποῦ *proveniet, puto, fructus laetus, bene nutriens, copiosus.* non ἀναφύσαι. ut editi; mox idem codex πρός τι θεῖον ἀλφηστὸν pro vulgato ἀλφηστικὸν. recte, &

aut pulmonum morbum, aut furorem, unum eundemque esse in omni corpore, genere similem, non est hominum prudentium, qui rationes harum rerum subduxerint, & exquisiverint. Verum idem morbus in hoc sanatu facilis est, in alio non item. Quemadmodum, puto, triticum si idem in diversos agros spargas, aliter in campestri & profundo, & irriguo, & aprico, & bonis ventis opposito, & culto, enascetur; laetum puto, & pingue, & fructus *inde* multiplex: aliter autem in monte, & lapidoso tenuique solo; aliter in eo quod solem non habet, aliter ad montis radices, & in universum pro locorum diversitate diversimode. Sic vero etiam morbi pro locis, qui eos suscipiunt, aut facile augescunt ac nutriuntur, aut minuuntur. Hoc igitur praeteriens pater, ac universum inexploratum relinquens, postulat furorem omnem, in quocunque sit corpore, similem esse, & parem ejus curationem.

28. Praeter haec vero tot ac tanta, illud etiam facile est ad intelligendum, corpora muliebria, multum a virilibus distare, tum ad morbi differentiam, tum ad spem vel desperationem curationis. Virorum quippe corpora solida, nervosa, laboribus & motionibus, & subdiali victu exercitata: altera vero soluta, mollia, in umbra nutrita, alba sanguinis & caloris defectu, & humoris multi affluentia; magis proinde, quam sunt virilia, obnoxia &

πάντα πυρετὸν, ἢ πᾶσαν φθόην, ἢ πνευμονίαν, ἢ μανίαν, μίαν καὶ τ' αὐτὴν ἅπασαν τῷ γένει, ὁμοίαν ὅπη παντὸς εἶναι σώματος, ὑ σωφρονούντων, οὐδὲ λελογισμένων, οὐδὲ τὰ τοιαῦτα ἐξητακότων ὅστις ἀνθρώπων· ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐν μὲ τῷδε, ῥᾴδιον [c] ἰᾶσθαι, ἐν δὲ τῷδε, οὐκ ἔτι. ὥσπερ, οἶμαι, ὑ πυρὸν, ὃν τ' αὐτὸν ἐς διαφόρους χώρας ἐμβάλῃς, ἄλλως μὲν ἐν τῇ πεδινῇ, καὶ βαθείᾳ, καὶ πολιζομένῃ, καὶ εὐηλίῳ, ὑ εὐηνέμῳ, καὶ ἐξειργασμένῃ, [d] ἀναφύσει, εὐθαλὴς, οἶμαι, καὶ εὔτροφος, ὑ πολύχους καρπὸς, ἄλλως δὲ ἐν ὄρει, ὑ λιθώδει γηδίῳ, ἄλλως δὲ ἐν δυσηλίῳ, ἄλλως δὲ ἐν ὑπωρείᾳ, καὶ ὅλως διαφόρως καθ' ἑκάστους τόπους. οὕτω δὲ καὶ τὰ νοσήματα τοῖς ὑποδεχομένοις τόποις, ἢ εὐφορα, ἢ εὔτροφα, ἢ ἐλάττω γίγνεται. τοῦτο τοίνυν ὑφορᾶς ὁ ἰατὴς, καὶ ὅλον ἀνεξέταστον καταλιπὼν, ἀξιοῖ πᾶσαν μανίαν τ' ἐν ἅπαντι σώματι, ὁμοίαν εἶναι, καὶ τ' θεραπείαν ἴσην.

Πρὸς δὲ τούτοις τοσούτοις ἐστὶν, ὅτι τὰ γυναικεῖα σώματα πάμπολυ τῆς ἀνδρείας διαφέρει, πρός τε νόσου [e] διαφοράν, καὶ πρὸς θεραπείας ἐλπίδα, ἢ ἀπόγνωσιν, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. τὰ μὲν γὰρ τ' ἀνδρῶν ὑπαγῆ, καὶ εὔτονα, πόνοις, καὶ κινήσεσι, καὶ ὑπαιθρίῳ διαίτῃ γεγυμνασμένα, τὰ δὲ, ἔκλυτα, ὑ ἀσυμπαγῆ, ἐν σκιᾷ τεθραμμένα, ὑ λευκὰ αἵματος ἐνδείᾳ, ὑ θερμῆς ἀπορίᾳ, καὶ ὑγρῆς πλειττῆς ὑπερβολῇ· εὐαλωτότερα τοίνυν τ' ἀνδρείων, ὑ τοῖς νό-

[a] ἰᾶσθαι] Ita sic habent Edd. principes, notat *M. du S.* [d] Ἀναφύσει] Ita restitui ex *J.* & *L.* Ἀναφύτου enim male *Fl. Ald. H. B2. Fr. P. S. A.* [e] Εὐταλὴς] Sic recte *Ald. B2. H. P. S.* & *P.* Εὐταλὴς male *J.* & *Fl.* [f] Διαφορὰν] Ita restitutum ex Cod. *P.* & *B2.* ac marg. *A1W.* Διαφθορὰν enim cett. male habebant.

& varias diversitatis morbi, quia diversi longe sunt morbi muliebres, & viriles. *J.G.G.*

Ἀναφύσει] Sic praeter Mss. Gr. *L.* etiam Editio *Junt.* vide Ἀναφὺς c. 2. *M. du S.*

[d] Εὐθαλὴς] Si quis dubitet, num injuria fiat Editionibus principibus *Fl.* & *J.* in rejicienda earum lectione εὐταλὴς, conferat supra *Zeux.* c. 4. pr. & infra *de Dam.* c. 4. aliaque. *J.F.B.*

68. Διαφορὰν] Mss. Gr. *P.* & *B2.* Alii omnes libri Διαφθορὰν, prave. *M. du S.*

76. Εὐταλεστέρα] Confer supra c. 27. *M. du S.*

σοις [a] ἐκκείμδμα, ᾗ τ' ἴασιν ὁ τοιμδμόσια, ᾗ μάλιστα πρὸς μανίας εὐχερέστερα. ἅτε γὰρ πολὺ τὸ ὀργίλον, ᾗ κῦφον, ᾗ ὀξυκίνητον ἔχουσαι, ὀλίγην δὲ τ' τοῦ σώματος αὐτῆς δύναμιν, ῥᾳδίως ἐς τὸ πάθος τοῦτο καλολιθαίνουσιν.

Οὐ δίκαιον τοίνυν τοὺς τ' ἰατρῶν τ' ὁμοίαν ἐπ' ἀμφοῖν θεραπείαν ἀπαιτεῖν, εἰδότας ὡς πολὺ [b] τῷ μέσῳ, βίῳ παντὶ, ᾗ πράξεσιν ὅλαις, ᾗ πᾶσιν ὀπιτηδεύμασιν, ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς κεχωρισμένων. ὅταν τοίνυν λέγῃς, ὅτι μέμηνε, προστίθει ὅτι ᾗ γυνὴ ἅσα μέμηνε· καὶ μὴ σύγχει ταῦτα πάντα τοὺς τ' μανίας ὑπάγων ὀνόματι, ἑνὶ ᾗ τοὺς αὐτῷ δοκοῦντι· ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ ἔστι ᾗ [c] ἐν τῇ φύσει, τὸ δυνατὸν ἑφ' ἑκάστου σκόπει. ᾗ γὰρ ἡμεῖς, ὅθεν ἐν ἀρχῇ τ' λόγων εἰπὼν μέμνημαι, τοῦτο πρῶτον ὀπισκοπεῖμεν, φύσιν σώματος τοῦ νοσοῦντος, ᾗ κρᾶσιν, ᾗ τίνος πλέονος μετέχει, ᾗ εἰ θερμότερον, ἢ ψυχρότερον, ἢ ἀκμάζον, ἢ παρηκμακὸς, ᾗ μέγα, ἢ μικρὸν, ᾗ πιμελὲς, ἢ ὀλιγόσαρκον, ᾗ πάντα τὰ τοιαῦτα. ᾗ ὅλως ἂν τις αὐτὰ προεξετάσῃ, πάνυ ἀξιόπιστος ἂν εἴη, ἀπογινώσκων τι, ἢ ὑπισχνούμενος.

Ἐπεὶ ᾗ τ' μανίας αὐτῆς μυρία εἴδη ἐστὶ, ᾗ παμπόλλους ἔχει τὰς αἰτίας, καὶ οὐδὲ τὰς προσηγορίας αὐτὰς ὁμοίας. οὐ γὰρ ταυτὸν ἐστὶ νοεῖν, ᾗ παραπαίειν, ᾗ λυττᾶν, καὶ μεμηνέναι, ἀλλὰ ταῦτα πάντα τοῦ

posita morbis, & curationem non sustinentia, & ad furores praesertim magis inclinata. Cum enim multum iracundiae habeant & levitatis, & valde sint irritabiles, corporis autem parum robusti, facile in hunc morbum labuntur.

29. Injustum ergo fuerit a medicis similem utrorumque curationem poscere, cum sciamus quam multum intersit, inter homines vita tota, & omnibus actionibus, & studiis omnibus, statim a principio inde separatos. Cum ergo dicis, eam furere, hoc adde, mulierem furere: nec confunde ista omnia sub furoris nomen cogens, quod unum idemque videtur: sed separa, ut etiam est in natura: quid in unoquoque fieri possit, considera. Nos etenim, quod initio orationis hujus me dicere memini, primum videmus naturam corporis & temperamentum; & cujus *qualitatis* plus habeat, & utrum calidius an frigidius, maturae aetatis an jam inclinatae, magnum an parvum, pingue an extenuatum, & omnia in eo genere. Et sane si quis ista ante exploraverit, fide omnino dignus fuerit, sive spem superesse neget, sive promittat aliquid.

30. Quandoquidem etiam furoris ipsius sexcentae sunt species, isque multas habet causas, neque appellationibus similes. Neque enim idem est desipere, delirare, rabiosum esse, furere; sed haec omnia vel aspe-

a Ἐκκείμδμα] Μᾶλλον ἀκ. *Vorst.* b Τῷ μέσῳ] Sic *J. H. P.* &c. Τῶν ἐν μέσῳ P. & L. c Ἐν] Sic P. L. & *marg. Alw.* Ὁν Edd. Ὅν. Ex. *Fl.* & *Ald.*

82. Καλολιθαίνουσιν] Conf. supr. *Quom. Hist.* c. 1. *M. du S.*

85. Τῷ μέσῳ] P. & L. τοῦ ἐν μ. Sed nescio an sic satis etiam consulatur integritati hujus loci. *M. du S.*

Τῷ μέσῳ] Nescio quid difficultatis obversetur *Solano*; nisi forte ex pristina versione sensum ab Graecis abeuntem non capiens, ideo etiam Graecam vulgatam male se habere existimarit. At melior illa certe est lectione codicis P. modo recte construas. Τὸ μέσον enim signif. *spatium medium*, sive *intervallum quod intercedit*; adeoque & discrimen quod interest inter res vel homines, ut hic; cujus significationis exempla Lexicographis notata non repetam, neque constructionem indicabo ex versione Cl. *Gesneri* jam satis adparentem. *J. F. R.*

92. Ἐστὶ, ᾗ ὄν] Ineptissime legitur Ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ, ᾗ ὂν τῇ φύσει, τὸ δυνατὸν ἑφ' ἑκάστου σκόπει. Quid enim Graecis ὥσπερ ἐστὶ ᾗ ὄν; Mss. optime: ὥσπερ ἐστὶ ἐν τῇ φύσει. sed *cum distinxeris, quod naturâ distinctum est, quid in quoque praestari possit considera.* *J. G. G.*

Ibid. Ἐν] G. P. & L. recte. *Pl.* & *Ald.* ἐν. Reliquae

aſperioris vel mitioris morbi nomina ſunt. Tum cauſſae in viris aliae, aliae in mulieribus: ipſorumque virorum aliae in juvenibus, diverſae in ſenibus; verbi cauſſa, in juvenibus multitudo plerumque *bilis & acrium humorum*; in ſenibus vero calumnia intempeſtiva, & irrationabilis ira, contra familiares ſaepe ingruens, primo perturbare *ſolet animum*, deinde paullatim in furorem agere. Mulieres autem multa infeſtant, quibus facile in hunc morbum concitantur, maxime vero odium contra aliquem vehemens, aut invidia adverſus inimicum felicem, aut dolor aliquis aut ira. Haec paullatim ſub cineribus quaſi gliſcentia, & alita longo tempore, furorem efficiunt.

31. Talia, Pater, uxori tuae evenerunt, & forte nuper aliquid illam dolore affecit: nihil enim illa oderat: veruntamen tenetur, neque a praeſentibus *malis* ſanari medici opera poteſt. Quare ſi quis alius promiſerit, ſi quis liberaverit eam; tum odio me, tanquam injuriae auctorem, perſequere. Quin illud, pater, non pigebit dixiſſe: etiam ſi non ita plane deſperata res eſſet, ſed aliqua adhuc ſalutis ſpes adfulgeret; ne ſic quidem ita facile attingerem, nec promte medicamentum auderem infundere, fortunam veritus & *imminentem* a multis infamiam. Vides, ut omnes arbitrentur, eſſe quoddam in privignos odium novercis omnibus, quantumvis bonae ſint, & com-

μᾶλλον ἢ ἧττον ἔχειν τῇ νόσῳ, ὀνόματά 10 ἐστιν· αἰτίαι τε, τοῖς μὲν ἀνδράσιν ἄλλαι, ταῖς δὲ γυναιξὶν ἕτεραι, καὶ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, τοῖς μὲν νέοις ἄλλαι, τοῖς δὲ γεγηραϰόσι διάφοροι, οἷον, νέοις μὲν πλῆθος ὡς τὸ πολὺ, [d] γέρουσι [e] δὲ διαβολὴ ἄϰαιρος, καὶ ὀργὴ ἄλογος πολλάϰις ϰατ' οἰϰείων ἐμπεσοῦσα, τὸ μὲν πρῶτον, διετάραξεν, εἶτα, ϰατ' ὀλίγον ἐς μανίαν ἔστρεψε· γυναιϰῶν δὲ πολλὰ ϰαθιϰνεῖται, ϰαὶ ῥᾳδίως ἐς τὴν νόσον ἐπάγει, μάλιστα δὲ μίσος ϰατά τινος πολὺ, ἢ φθόνος ἐπ' ἐχθρῷ εὐτυχοῦντι, ἢ λύπη τις, ἢ [f] ὀργὴ ϰατ' ὀλίγον ταῦτα ϰαταθυμούμενα, ϰαὶ μαϰρῷ χρόνῳ ἐντρεφόμενα, μανίαν ἀποτελεῖ.

Τοιαῦτά σοι, ὦ πάτερ, ϰαὶ ἡ γυνὴ πέπονθε, ϰαί ἴσως τι λελύπηϰεν αὐτὴν ἔναγχος. [g] οὐδὲν γὰρ ἐϰείνη ἐμίσει, πλὴν ἔχεταί γε, ϰαὶ οὐϰ ἂν ἐϰ τῶν παρόντων ὑπ' ἰατρῶν θεραπευθῆναι δύναιτο, ὡς εἴγε ἄλλος τις ἐπῴϰοιτο, εἴ τις ἀπαλλάξειε, [h] μισοῖ τότε ὡς ἀδιϰοῦντα ἐμέ. ϰαὶ μὴν ϰἀϰεῖνο, ὦ πάτερ, οὐϰ ἂν ὀϰνήσαιμι εἰπεῖν, ὅτι εἰ ϰαὶ μὴ τελέως οὕτως ἀπέγνωστο, ἀλλά τις ἔτι σωτηρίας ἐλπὶς ὑπεφαίνετο, οὐϰ ἂν οὐδὲ οὕτω ῥᾳδίως προσῆλθον, οὐδ' ἂν προχείρως Φάρμαϰον ἐγχέαι ἐτόλμησα, δεδιὼς τὴν τύχην, ϰαὶ τὸν τῶν πολλῶν δυσφημίαν· ὁρᾷς ὡς οἷον πάντες εἶναί τι μῖσος πρὸς τοὺς προγόνους πάσαις μητρυιαῖς, ϰἂν ὦσι χρη-

d Γέρουσι] Γέρουλας L. rectius. Sed vulgatam ſervant Edd. optimae omn. e Δὲ] Καὶ Fl. f Ὀργὴ ϰατ'] Vid. notas. g Οὐδὲν] *Vorſt.* οὐδένα. Nihil mut. Edd. h Μίσει] Sic etiam eſſe in *J. Fl.* & *H.* notat *M. du S.*

quae ὅν. *M. du S.*

Ἐγ] Non reddam rationem lectionis mutatae, res enim ipſa loquitur. Quod autem *Solanus* dicat Aldinam habere ἐν adſpirate; Aldinam alteram intelligat oportet; nam Aldina prima ἐν ſpiritu leni habet aeque ac aliae. *J. F. R.*

7. Βαρυνοεῖν, ϰὴ ὠθρεαίειν, ϰὴ λυττᾶν, ϰὴ μαμμύρας] *Benedictus* debuerat hic anxie exprimere omnes copulativas, ut quatuor furorum vocabula & ſpecies oſtenderet. Quod quum non fecerit, non aliter Latina concepit ac ſi auctor duo inter ſe differentia opponere voluerit. *J. G.*

14. Γέρουσι] L. recte. In aliis γέρουσι, quod tamen ſervari etiam propter ἐμπεσοῦσα, quod mox ſequitur, poterat. *M. du S.*

22. Κατ' ὀλίγον] Haec ſententia, uti a nobis & Ed. *Fl.* factum eſt, erat interpungenda; contra quam in reliquis libris fit, in quibus ϰατ' ὀλ— cum praecedenti conjunctum legitur. *M. du S.*

Ibid. Ὀργὴ ϰατ' ὀλίγον ταῦτα] Quod *Solanus* de mutanda interpunctione monet, idem Cl. *Geſnerum* in verſione jam ſponte praeſtitiſſe video. Vulgo enim ſic male diviſum legebatur: ἢ ὀργὴ ϰατ' ὀλίγον, ταῦτα ϰαϰοπ. &c. *J. F. R.*

χρηταὶ, καί τινα κοινὴν μανίαν ταύτην γυναικείαν αὐτὰς μεμηνέναι; τάχα ἂν τις ὑπόπτευσεν, ἄλλως χωρήσαι τῶν παρόντων, καὶ τὰ φάρμακα ὑπὸ δυσθέντων, κακόηθη καὶ δολερὰν τὴν θεραπείαν γεγονέναι.

Καὶ τὰ μὲν τῆς γυναικὸς, ὦ πάτερ, οὕτως ἔχει· καὶ πάνυ σοι τελησιουργὸν λέγω· οὐδὲ ῥᾴδιον ἔξει, κἂν μυριάκις πίῃ τῶν φαρμάκων· ὥστε τοῦτ' ἐπιχειρεῖν οὐκ ἄξιον, εἰ μὴ πρὸς μόνον τὸ δυστυχεῖν με καλεπεύγεις, καὶ κακοδοξίᾳ περιβαλεῖν θέλεις. ἐᾶσον οὖν τὰ ὁμοτέχνων φθονεῖσθαι. ἐὰν δέ με ἀποκηρύξῃς πάλιν, ἐγὼ μὲν, κἂν πάντων ἔρημος γενόμενος, οὐδὲν κακὸν σοῦ δυσῶμαι εὔξομαι. τί δ' ἂν, ὅταν μὴ γένοιτο, αὖθις ἡ νόσος ἐπανέλθοι; (φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦτα ἐρεθιζόμενα, παλινδρομεῖν) τί μοι πρᾶξαι δέῃσε; θεραπεύσω μὲν εὖ ἴσθι καὶ τότε, καὶ ὅπου λείψω τινὰ τάξιν, ἣν τοῖς παῖσιν ἔταξεν ἡ Φύσις, οὐδὲ τῶν γάμων τὸν ἐπ' ἐμαυτῷ ἀπλήσομαι. εἶτ' ἂν σωφρονήσῃς, αὖθις ἀναλαμβάνειν [a] πρόπολον πιστεῦσαί με δεῖ; ὁρᾷς ἤδη, καὶ ταῦτα ποιῶν, θλιπτᾷ τὴν νόσον, καὶ [b] ὑπομιμνήσκεις τὸ παθεῖν· χθὲς, καὶ πρώην, ἐκ τηλικούτων κακῶν ἀναφέλας, ἀγρυπνίᾳ, καὶ βοᾷς, καὶ τὸ μέγιστον, ὀργίζῃ, καὶ πρὸς μῖσος τρέπῃ, καὶ τοὺς νόμους ἀνακαλεῖς. οἵμοι πάτερ, [c] τοιαῦτ' ἦν σου καὶ τὰ πάλαι μανίας τὰ προοίμια.

munem quendam muliebrem furorem omnes furere. Facile igitur aliquis, si secus malum eveniat, nec potentia satis sint medicamenta, suspicetur, malignam & subdolam curationem fuisse.

32. Ita se habent, Pater, res uxoris tuae: & omnino tibi post observationem institutam dico, nunquam illa habebit mollius, si decies millies de medicina biberit; propterea conari non est operae pretium, nisi me ad hoc solum urges, uti excidam conatu, & infamiam vis mihi contrahere. Patere, ut invideant mihi artis aemuli. Si vero denuo me abdicaveris, nihil equidem, licet desertus ab omnibus, malum tibi imprecabor. Quid si vero, quod abominor, redeat morbus? Solent enim quodammodo tales, si irritentur, recurrere, quid mihi faciendum erit? Curabo quidem tunc etiam, bene noveris, & stationem, in qua collocavit natura liberos, nunquam deseram, neque unquam generis mei obliviscar. Deinde ubi resipueris, rursus quondam te recepturum me, credendum est. Vides jam, dum ista facis, arcessis morbum, & malum quasi admones. Heri & nudius tertius e tantis malis recreatus contendis, & clamas, & quod maximum, irascteris, & ad odium verteris, & leges iterum advocas. Hei mihi! Pater, talia erant etiam superioris furoris tui exordia!

PHA-

a Πρόπολον] Ita etiam exstare in *V. M. Ba.* & *Fl.* notat *M. duo S.* b Ὑπομιμνήσκεις] In *P.* erat ὑπομιμνήσκεαι. Sed prius habent *V. Ald.* & reliquae. c Τοιαῦτ'] Ταῦτ' *Fl.*

57. Ἠδ] Sic infra Δημοστ. Ἐγκ. c. 44. μηδ' ἡμᾶς ἐᾶσον ἐπὶ τὴν τάξιν λιπεῖν. *M. duo S.*

62. Ὑπομιμνήσκεις] Quia *Parisinam* correxi, quae ὑπομιμνήσκει habebat, dixerit aliquis, cur ergo proximum ἐπιστᾷ quoque non in ἐπιστᾷς mutas? Sed respondeo tironibus, ἐπιστᾷ jam esse secundam personam ab ἐπιστάομαι. Ceterum novi in forma media & passiva Atticos etiam secundas personas in ει terminare, ut: *Aristoph.* Plut. 60. κελεύεις ἐκτυπῆσαι, *moroso interroganti*; ibid. 1056. Βούλει — πρὸς μὰ ποιῆσαι; pro βούλῃ. Et Equit. 1360. Τὰ δ' ἄλλα, φίλτατε, πῶς πολιτεύει; *Cetera vero, dic age, quomodo ordinabis?* Et ubi non? Quamvis & σὺ forment, ut ibid. Plut. 21. Οὐ γάρ με νοσεῖσαι. (nisi hoc malis activae formae esse a νοσεῖν, quod tamen nihil refert,) non tamen in omnibus verbis promiscue, sed constantius in verbis βούλομαι, οἴομαι, δίομαι; verum & παρίξει Evang. Luc. VII. 4. pro παρίξῃ. Item θρόνου pro θρόνῳ quod ex Sophocl. Aj. 638. profert Cl. Maittaire de Dialect. p. 63. Ed. Hagenau, sive aliquo modo nostrae, ubi plura exempla vide. Ideoque nec ὑπομιμνήσκει rejicerem pro ὑπομιμνήσκῃ ab medio ὑπομιμνήσκομαι deductum, nisi principum Editionum eam omnibus reliquis consentientium hic major effec

PHALARIS PRIOR.

ΦΑΛΑΡΙΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Misit nos, Delphi, dynasta noster Phalaris, qui ferremus Deo taurum hunc, & apud vos, quae opportuna viderentur, de ipso pariter ac de nostrere differeremus. Cujus igitur rei gratia venimus, haec est. Quae autem vobis nuntiari jussit, ista: Equidem, *inquit*, Delphi, cum apud omnes Graecos talis haberi, qualis sum, non qualem *orta* ab inimicis & invidis fama ignorantium auribus tradidit, rebus omnibus redemerim, tum in primis apud vos, in quantum & sacrosancti estis, & accolae

1 Ἔπεμψεν ἡμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ὁ ἡμέτερος [a] δυνάστης Φάλαρις, ἄξοντας τῷ θεῷ τ ταῦρον τοῦτον, ἡ ὑμῖν ἀγγελοῦντας τὰ εἰκότα ὑπέρ τε αὐτοῦ ἐκείνου, καὶ ὑπὲρ τοῦ χαλκεύματος. ἐφ' ᾧ μὲν οὖν ἥκομεν, ταῦτά ἐστιν· ἃ δὲ γε πρὸς ὑμᾶς [b] ἐπέστειλεν Ἐγώ, φησὶν, ὦ Δελφοὶ, ἡ παρὰ πᾶσι μὲν τοῖς Ἕλλησι, τοιοῦτος [c] νομίζομαι, οἷός εἰμι, ἀλλὰ μὴ οἷον ἡ τῶν τ μισούντων ἡ φθονούντων φήμη ταῖς τ ἀγνοούσαις ἀκοαῖς παρέδωκεν, ἀντὶ [c] τ πάντων ἀλλαξαίμην ἄν. μάλιστα δὲ παρ' [d] ὑμῖν, [e] ὅσῳ ἱεροί τέ ἐστε, ἡ πάρεδροι τῶν

a Δυνάστης] Alii Δυνάστης *Coll.* Nil mut. *J. Fl. H. P.* b Ἐπέστειλεν] Sic *Fl. H. P. Ald.* Ἀπέστειλεν *J. Ed.* Στειλεν etiam *Coll.* Sed addunt ταῦτα. c Τῶν πάντων] Πάντων, & sine articulo, *Coll.* d Ὑμῖν] Sic recte *P. J. H. Fr. Ald.* Ἡμῖν male *Amst.* & *S.* Ὑμῶν *Fl.* e Ὅσῳ] Hanc esse constantem lectionem notat *M. du S.*

2. Δυνάστης] Γρ. δυνάστης, ἵνα βασιλεὺς. *G.*
6. Ἐπέστειλεν. ταῦτα] *G.*
11. Ἀντὶ] Γρ. ἀντὶ πολλῶν ἀλλαξαίμην ἄν. *G.*
13. Πάρεδροι] Πάρεδρος τοῦ Διός. παρεδρεύει δὲ τῷ Διὶ. τὸ ὕπνῳ μὴ γνωσὸς, τὸ δὲ ῥᾴθυμος μὴ ἄγαν. ἄστυ, ἡ τὸ σύνοικος γυνή, * συνοικεῖ δὲ, διὸ καὶ. *V.*

* Συνοικεῖ] In συνοικῶ mutarat *M. du S.* non addens unde habeat. Non visum fuit obsequi, quia tum & praecedens παρεδρεύει aeque in παρεδρεύω mutandum fuerat; at si hoc rectum est, ut est, etiam alterum verum erit. Sed totum hoc & compluria alia scholia viz describi merebantur. *J. F. R.*

esset ratio habenda, quam unius. Praeterea activa forma ὑπομιμνήσκω hic verior quam ὑπομιμνήσκομαι; cum hoc sit *recordor*, illud, *in memoriam revoco alteri*, quod in ἀναστάω magis indifferens. Sic nos modium & activum rursus conjungit Noster, ἀλφιτοῦν ἐ βοῦς dicens. *J. F. R.*

ΦΑΛΑΡΙΣ] Declamatio quam Rhetor scripserit. Pingit autem taurum aeneum a Phalaride Delphos dono Apollini missum; quem Timaeus, teste Pindari Scholiasta ad Pyth. I. sub finem, ab Agrigentinis submersum fuisse tradidit. *M. du S.*

12. Μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν] Male pro ὑμῶν, ut recte interpres. *J. G.*

Μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν] Pro ὑμῶν Aldina & Basileensis anni 1543. habet ὑμῶν; id quod hic omnino requiritur; idque jam per se viderat Cl. *Gronovius*. Pejus in Florentina, ὑμῶν. *Apud omnes quidem Graecos talis, qualis sum, haberi ante omnia cupiam; at maxime apud vos, o Delphenses, quandoquidem & sancti estis & Dei Pythii assessores.* *J. F.*

13. Ὑμῖν] Etsi *Salm.* Ed. ὑμῶν habet; tamen erroneum tantum, operarum culpa admissum esse, ex versione ejusdem adparet; quae *vobis* exhibet, aeque ac *Parisinae* versio. Magis mirere, qui *Graevianae* Editio eandem errorem adeo fideliter secuta sit, ὑμῖν etiam per *vobis* reddens; quod tamen facile ignoscerem, nisi nimis frequenter sic factum viderem. *J. F. R.*

Ibid. Ὅσῳ] En iterum varietatem frustra quaesivit *Solanus*; non tamen sine causa id investigavit; nam videtur quaesisse, num additum alicubi μᾶλλον inveniretur: verum id satis per se intelligi, supra jam monuimus, ad Differt. *pro Lapf.* c. 12. Conf. infra c. 8. & *Gall.* c. 18. ὅσῳ δὲ ἂν ξυνίωμι, ubi, si meminero, plura colligam; quia nonnullis talia frustra suspecta sunt. *J. F. R.*

Ibid. Πάρεδροι] Qui in eodem solio sedent, ejusdem honoris imperiique participes, de Diis non modo usitatum, sed & de mortalibus, quos ad Deorum dignitatem evectos σωτῆρας & παρέδρους vocabant, quod compluribus veterum auctoritatibus firmat Reverend. *Jac. Elsner.* ad Apocal. III. 21. quem adiisse non pigebit. *J. F. R.*

τῆ Πυθίᾳ, καὶ μονονὺ σύνοικοι, καὶ ὁμωρόφιοι τῆ θεᾶ. ἡγοῦμαι γὰρ, εἰ ὑμῖν ἀπολογησαίμην, καὶ πεισαιμι μάτην ὠμὸς ὑπειλῆφθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι δι' ὑμῶν ἀπολελογημένος ἔσεσθαι. καλῶ δὲ, ὧν ἐρῶ, τὸν θεὸν αὐτὸν μάρτυρα, ὃν οὐκ ἔνι δήπου παραλογίσασθαι, καὶ ψευδεῖ λόγῳ παραγαγεῖν. ἀνθρώπους μὲν γὰρ ἴσως ἐξαπατῆσαι ῥᾴδιον. θεὸν δὲ, καὶ μάλιστα τοῦτον, ἀλαλαθεῖν ἀδύνατον.

Ἐγὼ γὰρ ὁ τῶν ἀφανῶν ἐν Ἀκράγαντι ὢν, ἀλλ' εἰ καί τις ἄλλος εὖ γεγονὼς, καὶ τραφεὶς ἐλευθερίως, καὶ παιδείᾳ προσεσχηκὼς, ἀεὶ διετέλουν, τῇ μὲν πόλει δημοτικὸν ἑμαυτὸν παρέχων, τοῖς δὲ συμπολιτευομένοις, [a] ὀπτικὴ, καὶ μέτριον. βίαιον δὲ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκαστον, οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλεσε μοι τῷ προτέρῳ ἐκείνῳ βίῳ. ἐπειδὴ δὲ ἑώρων τὰς τἀναντία μοι πολιτευομένους ὀπτιβουλεύοντας, καὶ ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦντας (διῄρητο δὲ ἡμῖν τότε ἡ πόλις) μίαν ταύτην ἀποφυγὴν καὶ ἀσφάλειαν εὕρισκον, τὸν αὐτῶν ἅμα καὶ τῆ

Pythii, & tantum non contubernales sub eodem tecto Dei. Arbitror enim, si probare vobis caussam possim, & persuadere, temere crudelem me putari; etiam reliquis omnibus per vos me fore purgatum. Advoco autem eorum, quae dicam, testem illum Deum, quem non licet nimirum arguto sermone fallere, vel mendaci oratione circumvenire. Etenim homines forte fallere facile est, Deum autem, hunc maxime, ut quis subterfugiat, fieri non potest.

2. Ego enim non ignobilium Agrigenti unus, sed si quis alius bene natus, & educatus liberaliter, studiis doctrinae animum applicui, semper popularem me in civitate praestiti, iisque, qui mecum in republica versarentur, aequum & moderatum. Vim autem a me factam, aut sinisteritatem, aut superbam contumeliam, aut nimiam pertinaciam ad suum omnia arbitrium referentem, nemo unquam in priori illa vita mea accusavit. Cum vero viderem, qui mihi obtrectarent in republica, eosdem insidias mihi struere, & omni modo necem meam quaerere, dissidiis autem tum nostra vexabatur civitas, solum illud perfugium & secu-

a Ὀπτικὴ] Ὀπτικὴν τε Coll.

21. Παραγαγεῖν] (1) Ἀπατῆσαι. V.
27. Δημοτικὸν] Πρόσφορα τοῖς πολλοῖς. G.
29. Ὀπτικὴ τε & μέτριον] Τακτικὸν & συγγνωμονικὸν. λέγεται δὲ & μέτριον ὁ μεμιξημένον ἔχων ἦθος, ἢ ὁ τὸ ἦθος ἐπιεικής. G.
30. Αὐθέκαστον] Ἀκριβῆ & αὐστηρὸν. λαμβάνει δὲ & ἐπὶ τῆ (2) ἀληθευτικοῦ τὸν τρόπον, καὶ μή τινα διπλόην ἔχοντος, μὴ δὲ (3) ἐπισκευὴν ἤθους, (4) ἀλλ' οἷον αὐτὸ ἑκάστου ὑπάρχοντος, οἷονεὶ μηδὲν ἐπισκιρτῶντος ἀλλότριον. Τὸ ἀπροσβούλευτον φησὶ τοιαῦτα γὰρ τὰ τυχόντα, ὡς ἐπίπαν & σύντομα, ἃ βούλεται σημαίνειν τὸ αὐθέκαστον, σημαίνει γὰρ τόν τε ἁπλοῦν & ἄδολον, καὶ ἀληθευτικὸν, καὶ τὸν ἕτοιμον πρὸς ἅπαν, καὶ τὸν ταχὺν, καὶ σύντομον, καὶ αὐτόματον. (5) Μάγιστρος δὲ ἐν τῇ αὐτῇ γραμματείᾳ τὸ ἰδιόρυθμον σημαίνειν φησὶ, καὶ τὸν Λουκιανὸν παράγειν μάρτυρα ἐντεῦθεν. V.
33. Ἐξ ἅπαντος τρόπου] Σημειοῦ τὸ ἐξ ἅπαντος (6) Ἀττικὸν ὄν, εἰ μὲν μὴ τοῦ τρόπου γράψεις, δασύνειν ὀφείλεις. εἰ δὲ χωρὶς τοῦ τρόπου, ὀξύνειν μόνον, γράφεις γὰρ (7) κατ' ἀμφότερα. V.

(1) Ἀπατῆσαι] editum erat; sed hoc merito correxit M. du S.
(2) Ἀληθευτικὸν] Sic restituit idem ex G. & C. cum ante editum legeretur ἀθλητικὸν.
(3) Ἐπισκευὴν] Et hoc restituit idem ex C. n. enim medium ap. Cler. omissum.
(4) Ἀλλ' οἷον αὐτὸ] Pro his verbis ἀλλοῦν αὐτ' legitur in C. M. du S.
(5) Μάγιστρος] Pars haec posterior Scholii non exstat in C. M. du S.
(6) Ἀττικὸν ὄν] Τρόπου ὄν legebatur in editis. Correxit ex collatione M. du S.
(7) Κατ'] Μετ' editum fuerat. Mutavit idem ex eodem fonte.

14. Ὁμωρόφιοι τῆ θεοῦ] Οἱ ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην ὑπάρχοντες. J. B.
30. Αὐθέκαστον] Ἀπροβούλευτον, ἀπαραπαλάστατον, ut apud Hesych. cæterae hujus vocis significationes huic loco non conveniunt. J. B.

Αὐθέκαστον, ἁπλοῦν] Vid. Th. Mag. v. Οὐδεὶς, qui Οὐδεὶς Atticos, Οὐθεὶς Hellenas scribere ait. Sed & adi eumdem v. Αὐθέκαστος, ubi haec Luciani verba sic citat: Λουκιανὸς ἐν τῷ Φάλαριδος πρώτῳ βίαιον δὲ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστὴν, ἢ αὐθέκαστον οὐδεὶς ἀπεκάλει μοι. Ubi in

curitatem inveni, eandemque simul salutem civitatis, si vindicato mihi imperio, cum reprimerem illos insidiatores, tum civitatem sana sequi consilia cogerem. Erant etenim non pauci qui ista laudarent viri moderati, & civitatis amantes, qui & consilium scirent meum, & conatus illius necessitatem. Hisce adiutoribus usus, facile cogitata perfeci.

3. Ab eo inde tempore nihil illi amplius turbare, sed obsequi; imperium vero ego tenere, civitas ipsa seditionibus esse libera. Caedes autem, aut exilia, aut publicationes bonorum, neque contra hos, qui insidiati mihi fuerant, exercui, quamquam necessarium talia audere, in principio potestatis maxime. Humanitate enim, & mansuetudine, & mihi atque civili ratione eos tractandi, mirifice sperabam ad obsequium illos me redacturum. Quare celeriter induciis & pace facta conciliatus sum hostibus, & consilio atque convictu plerorumque usus sum. Urbem porro ipsam videres magistratuum negligentia perditam,

πόλλ᾽ σωτηρίαν, εἰ ἐπιθέμην τῇ ἀρχῇ, ἐκείνους μὲν ἀναστείλαιμι, καὶ παύσαιμι ἐπιβουλεύοντας, τὴν πόλιν δὲ σωφρονεῖν καλαναγκάσαιμι. καὶ ἦσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι [b] ταῦτ᾽ ἐπαινοῦντες ἄνδρες μέτριοι, καὶ φιλοπόλιδες, οἱ καὶ τὴν γνώμην ᾔδεσαν τὴν ἐμὴν, καὶ τὴν ἐπιχειρήσεως τὴν ἀνάγκην. τούτοις συναγωνισταῖς χρησάμενος, ῥᾳδίως ἐκράτησα τῆς ἐπιχειρήσεως.

Τοῦτο οὖν οἱ μὲν οὐκ ἔτι ἐτάραττον, ἀλλ᾽ ὑπήκουον· ἐγὼ δὲ ἦρχον, ἡ πόλις δὲ [c] ἀστασίας ἦν. σφαγὰς δὲ, ἢ ἐλάσεις, ἢ δημεύσεις, οὐδὲ τῶν ἐπιβεβουλευκότων εἰργαζόμην, καίτοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα τολμᾶν ἐν ἀρχῇ τῆς δυναστείας μάλιστα. φιλανθρωπίᾳ γὰρ, καὶ πραότητι, καὶ τῷ ἡμέρῳ, καὶ ἰσοτιμίας, θαυμασίως ἐγὼ ἤλπιζον εἰς τὸ πείθεσθαι προσάξεσθαι τούτους. εὐθὺς γοῦν τοῖς μὲν ἐχθροῖς ἐσπεισμην, καὶ διηλλάγμην, καὶ συμβόλοις καὶ συνεστίοις ἐχρώμην τοῖς πολεμίοις αὐτῶν. τὴν δὲ πόλιν αὐτὴν ὁρῶν ὀλιγωρίᾳ τῶν [d] προεστώτων διεφθαρμένην,

b Ταῦτ᾽ ἐπαινοῦντες] Ταῦτα συνεπαινοῦντες, *Coll.* *c* Ἀστασίας] Restituit *Solan.* ex Codd. A. G. L. P. Ἀπαρρησίας enim Edd. priores omnes. Sed restitutam lectionem etiam confirmat marg. *Alw.* *d* Προεστώτων] Sic *Fl. J. Bz. H. Ald. P. S.* & *A.*

38. Παύσαιμι] Καθαπαύσαιμι. διὸ ἡ λέξις ἀκριβῶς ἐτύγχανεν, (8) ἐπάγαγε τὴν ἑτέραν λέξιν τὸ παύσαιμι. *V.*
40. Ταῦτα συνεπαινοῦντες] *G.*
50. Καίτοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα] Ἀναγκαίως οὕτως. *G.*
53. Αὐτὴν καθεστώσης ἀν.] *G.*
55. (9) Ἐσπεισμὴν] Ἐφιλιώμην. *G.*

(8) Ἐπάγαγε] Ita dedi ex C. & distinctionem addidi; nam ἐπάγαγε miscre erat in editis; sed nondum sanata sic omnia credo. *J. F. R.*

(9) Ἐσπεισμην] Ἠσπάσμην edebatur ante. Sed prius ex C. est. ἐφιλιώμην *G.* pro ἐφιλιάμην quod in *V.* erat.

in posterioribus verbis abit ab Luciano, ex quo *Magistri* lectio corrigenda est. *J. F. R.*

40. Ταῦτ᾽] Mallem τὰ αὐτὰ. *Coll.* ταῦτα συνεπαι— *M. du S.*

47. Ἡ πόλις] Nullum dubium, quin ex Mss. cum Anglicano, tum meo scribendum sit ἡ πόλις δὲ ἀστασίας, *civitas erat sine seditionibus*, hoc est, civitas erat tranquilla & pacata, sedatis omnibus turbis, dissidiis, & tumultibus. laudat illam felicitatem, quae consecuta sit ejus principatum. Atqui non laus est, si legas ἀπαρρησίας, ut in editis legitur, sed maximum tyrannidis malum, cum civibus libertas loquendi adimitur. *J. G. G.*

48. Ἀπαρρησίας] Angl. ἀστασίας. *J. B.*

Ἀστασίας] A. G. P. & L. pro eo quod in impressis omnibus est ἀπαρρησίας. *M. du S.*

58. Προεστώτων] Suspicor Lucianum scripsisse προφεστώτων. Nempe ait Phalaris, se, quum videret, urbem ipsam negligentia eorum, qui ante se praefuissent, perditam, multis depeculantibus, immo diripientibus publicam pecuniam, aquarum eam ductibus recreasse, & aedificiorum instaurationibus exornasse. Sic statim magistratus dicuntur οἱ ἐφεστῶτες & praefectus ὁ ἐφεστώς. *J. J.*

Προεστώτων] Non quidem spernerem quod Cl. *Jens.* adfert προεφεστώτων; sed quia constans est vulgata lectio, nec absurda, nihil muto. Cur autem idem Cl. *Jens.* scribat προεφεστώτων & ἐφεστώτων penultima correpta,

γην, τῶν πολλῶν κλεπτόντων, μᾶλλον δὲ ἁρπαζόντων τὰ κοινὰ, ὑδάτων τε ἐπῆρ-ροίαις ἀνεκτησάμην, καὶ οἰκοδομημάτων ἀνα-στάσεσιν ἐκόσμησα, καὶ τειχῶν [a] περιβολὴν ἐκράτυνα, καὶ τὰς προσόδους, ὅσαι ἦσαν κοιναὶ τὴν τῶν ἐφεστώτων ἐπιμελείᾳ, ῥᾳδίως ἐπηύξησα, καὶ τὴν νεολαίας ἐπεμελούμην, καὶ τῶν γερόντων [b] παρηύρουν, καὶ τὸν δῆμον ἐν θέαις καὶ ἀφορμαῖς, καὶ πανηγύρεσι, καὶ δημοθοι-νίαις, δίκην ὕβρεις δὲ παρθένων, ἢ ἐφήβων ἁρπαγαὶ, ἢ γυναικῶν ἀπαγωγαὶ, ἢ δο-μυφόρων [c] ἐπεμψεις, ἢ δεσποτικὴ τις [d] ἀπειλὴ, ἀποτρόπαιά μοι καὶ ἀκοῦσαι ἦν.

Ἤδη δὲ καὶ τοῦ ἀφεῖναι τὴν ἀρχὴν, καὶ καταθέσθαι τὴν δυναστείαν, [e] ἐσκοπούμην, ὅπως μόνον ἀσφαλῶς [f] παύσαιτο ἄν τις ἐνοῶν. ἐπεὶ τό γε ἄρχειν αὐτὸ, καὶ πάντα πρά-τειν, ἐπαχθὲς ἤδη, καὶ σὺν φθόνῳ καμαλη-γὸν ἐδόκει μοι εἶναι· τὸ δ' ὅπως μηκέτι τοι-

quum vulgo homines furtis, vel rapinis potius, rem publicam vastarent; hinc aquaeductibus recreavi, hinc aedificiis excitatis exornavi, hinc moenibus circumpositis munivi, publicosque reditus eorum, quos praefeci, cura auxi facile, & juventutis curam suscepi, & prosperi senibus, & populum spectaculis, congiariis, diebus festis, & epulis publicis, detinui. Virginum vero contumeliae, aut corruptiones adolescentum, aut conjuges abductae, aut immissi satellites, aut heriles minae, res auditu etiam mihi abominabiles.

4. Jamque de dimittendo imperio, de potestate deponenda, cogitabam, illud solum deliberans, quomodo secure hoc facere quis posset? cum ipsum imperare, & agere omnia, jam molestum mihi, & cum invidia laboriosum videretur. Jamque illud quaerebam, quomodo *eo adduci res possit*,

a Περιβολὴν] Περιβολὰς marg. *A1.* b Πρεσβύτων] Sic *Coll. Fl. H. P. S.* Πρέσβεων *J.* c Ἐπεμψεις] Ἐπεισμψις marg. *A1W.* d Ἀπειλὴ] Recte sic *P. B2.* & 1. & *S.* Ἀπειλὰ male *J. Ald. Fl. H.* e Ἐσκοπούμην] Διεσκοπούμην *P.* Prius servant *J. Fl. H. P.* aliaeque. f Παύσαιτο] Πεύσαιτο *Vorst.* Nil mut. *J. Fl. B2. P.*

61. Ἀναστάσεσιν] Ἤγουν ἀνεγέρσεσιν. *V.*
63. Προσόδους] Εἰσφοράς, εἰσόδους, ἢ παρουσίας, ὡς Θουκυδίδης ἐν Ἑπτακλῆς. *G.*
64. Ἐφεστώτων] Παρεστηκότων. *G.*
65. * Νεολαίας] Ἡ τῶν νέων λαοῦ συναγωγὴ, καὶ ὅλως τὸ ἄθροισμα τῶν νέων. *V.*
66. Πρεσβύτων] Ἐπιγραμμικῶς ἐν πολιτικῶς ἐν μὴ γυναικῶν. *G.*
67. Δημοθοινίαις] Ταῖς τοῦ δήμου εὐωχίαις ἢ θυσίαις. *V.*
68. Δίκην] Ταπεινῶς ἐν ἀλλοκότως. *G.*
Ibid. Ἡ ἐφήβων] Ἔφηβοι λέγον[ται] οἱ μέχρι τοῦ ιη. ἐτους τῶν

τυγχάνοντες. *V.*
69. Ἁρπαγαὶ] Μυθικῶς ἐγγεγραμμένον διὰ δρᾶμα τῇ ἀρχαίᾳ παρὰ τῷ δῆν ἁπαγθῆναι τὴν Δῖαν. *G.*
71. Ἀποτρόπαια] Φόνικα ἐν μιαιφόνα ἄξια. *G.*
Ibid. Ἀκοῦσαι] Ἀκουσθῆναι. *G.*
73. Ἐσκεψάμην] Ἐπηργάσατο ἐν παθητικῶν. *G.*
74. Ἐνοῶν] Ἤτοι ἐγώ. *G.*
77. Τὸ δ' ὅπως] Σάφαινε ὅτι ὁ Ὠδῆς κοινῶς γράφεται, ὅπως μηκέτι τόδε γένηται, ἐκείνῳ, τόδε, τοῦτον οἱ Ἀττικοὶ τὸ τόδε ὀνομάζουσι πρὸς τὸ πρότερον ἐκφεύγοντα τὸ τοῦτο, καὶ φασὶν, τόδ' ὅπως γένηται τόδε τοῦτο ἐγκείσθω. *G.*

* Νεολαίας] Νεολαίᾳ habebant edita. Νεολαίᾳ mendose C.

repta, non vitio; propemodum tamen & *Solanum* abstraxisset, qui in *J.* ω jam deleverat, & ο supra scripserat, quod tamen deinde, Edd. consultis, rursus delevit; ideoque & ego omnes Edd. evolvi, vidique ω recte in omnibus conspici. Nam quum contractum sit, ex ἐφεστηότες & ἐφεστάτες, quae recte penultima brevi scribuntur, in crasi decet fieri syllabam longam; sed forsan menti ejus obversabatur primigenium ἑστώτες, ideoque non dedita opera & alterum correpte scripsit, qualia cuivis facile excidere possunt, & mihi quoque excidisse interdum non dubito. Si tamen exemplis aliunde defumtis opus est, vid. *Evang. Matth.* VI. *f.* ἑστῶτες προσεύχεσθε. *Apocal.* X. *f.* εἶδον ἑστῶτα. *J.F.R.*

69. Ἁρπ. ἐκτον.] De eo quod Scholiastes monet, vide *Tac.* Annal. III. 44. *M. du S.*

71. Ἀκοῦσαι] Non absurda esset Scholiastae ista interpretatio passiva; si haec de se *audiri* noluisse Phalarin, hic locum habere posset; sive ubi id exponendum foret: *averser hoc alios audire de me.* quod minus aptum. Verum passiva quasi potestate, eodem modo ac *male audire* apud Latinos, supra habuimus T. I. *Nigr.* c. 22. ubi ἀκούειν pro *vocari* positum *Bourdelotius* docet; quod tamen eodem redit,

ſet, ut tali quadam curatione non amplius indigeret civitas. Atque ego antiquae nimium ſimplicitatis homo haec agitabam. At illi jam contra me conſurgere, ac de inſidiarum defectionisque ratione diſpicere, & comparare conjuratos, & arma congerere, & conferre pedinias, & vicinos advocare, & in Graeciam ad Spartanos Athenienſesque legatos mittere. Quae de me ipſo, ſi caperer, jam decreta ipſis eſſent, & ut ſuis me manibus diſcerpere minati ſint, quasque poenas excogitaverint, in publica tormentorum quaeſtione faſſi ſunt. Quod quidem nihil tale paſſus ſum, Dii cauſſa fuerunt, deprehendendis inſidiis; & in primis quidem Pythius, qui ſomnia mihi oſtenderet, & indices omnium ad me mitteret.

αὐτης τινὸς θεραπείας δέησθαι ἡ πόλις, τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι· καγὼ μὲν ὁ ἀρχαῖος οὕτω ταῦτα εἶχον. οἱ δὲ ἤδη τε συνίσταντο ἐπ' ἐμὲ, καὶ οὕτω τῷ τρόπῳ τῆς ἐπιβουλῆς, καὶ [g] ἀποστάσεως [h] ἐσκοποῦντο, καὶ συνωμοσίας συνεκρότουν, καὶ ὅπλα ἤθροιζον, καὶ χρήματα ἐπορίζοντο, καὶ τοὺς ἀστυγείτονας ἐπεκαλοῦντο, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα οὕτω Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους ἐπρεσβεύοντο. ἃ μὲν γὰρ οὕτω ἐμοῦ αὐτοῦ, εἰ ληφθείην, ἐδέδοκτο ἤδη αὐτοῖς, καὶ ὅπως με αὐτοχειρίᾳ διασπάσασθαι ἠπείλουν, καὶ ἃς κολάσεις ἐπενόουν, δημοσίᾳ τρεβλούμενοι ἐξεῖπον. τῶν μὲν δὴ μηδὲν παθεῖν τοιοῦτον, οἱ θεοὶ αἴτιοι, φωράσαντες τὴν ἐπιβουλήν. καὶ μάλιστά γε ὁ Πύθιος, ὀνείρατά τε προδείξας, καὶ τοὺς μηνύσοντας ἕκαστα ἐπιπέμπων.

5. Jam hic ego vos, Delphi, rogo, ut

Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ὅπως

[g] Ἀποστάσεως] Alii ἀπουσίας *Coll.* [h] Ἐσκοποῦντο] Ἐσκυκεοῦντο *Coll.*

79. Ὁ ἀρχαῖος] Ὁ εὐήθης, ὡς φησι Πλάτων. *G.*
80. Εἶχον] Διεκείμην. *G.*
81. Ἐπ' ἐμὲ] Κατ' ἐμοῦ. *G.*
82. Ἀποστάσεως] Γρ. ἀπουσίας. *G.*
Ibid. Ἐσκοποῦντο] Παθητικὸν ἐ ἐνεργητικόν. *G.*
Ibid. Συνωμοσίας] Ἡ ἐπὶ τοῖς ὅρκοις φιλία. *G.*
83. Συνεκρότουν] Συνῆγον, συνεκύκων, συνέτρεχον. *G.*
84. †Ἐπορίζοντο] Συνῆγον. *V.*
85. Ἐπεκαλοῦντο] Εἰς βοήθειαν, ἐλλιπέστερον. *G.*
88. Αὐτοχειρίᾳ] Ἤτοι τῇ τῶν χειρῶν δυνάμει, αὐθαιρέτως μὴ θυμοῦ ὁρμώμενοι ἐ φονεύσεις. λέγουσι δὲ αὐτόχειρες ἐ οἱ ἑαυτοὺς φονεύοντες. *V.*
92. Φωράσαντες] Ἤτοι φανερὸν ποιήσαντες. *V.* (Διερευνησάμενοι, καλλαβόντες, γνωρίσαντες, ἐξετάσαντες. *G.*)

† Ἐπορίζοντο] Ἐπωνίζοντο antea legebatur. meliora emendavit *M. du S.*

ſi active ſic exponas. *audire te ſic* ab aliis ſcil. *nominari*. Apertius tamen paſſiva poteſtate ibid. *Prometh.* c. 1. σαλακώνων ἀκούων. *ſignius vocari*, & ſic paſſim, quae dabo, ubi neceſſitas exiget; nam ſatis haec ſunt vulgaria. *J. F. R.*

79. Τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι· κἀγὼ] Ita interpungendum eſſe monuit Doctiſſ. *Th. Hopkins* in Lect. Tull. p. 296. (Edd. enim *Salm.* & *Amſt.* male ſic habent: τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι κἀγὼ μὲν &c.) quia, ut recte quidem ait ille, id vult Lucianus: *Utque non amplius tali aliqua adminiſtratione indigeret civitas, id ſpectabam praeterea. Atque ego inceptus biſce rebus occupatus eram, quum illi jam* &c. Verum antiquiores Edd. ut *Junt. Pariſ. Hagen.* illud punctum jam habebant, nec dubito quin & alias; in verſione *Benedicti* quoque diſtinctio recte facta eſt, quam cum & *Graeviana* retinuerit, facile erat vel inde videre, *Benedictum* jam recte legiſſe; ſed omiſſionem in Graecis typothetae deberi: unde forſan evenit, ut *Salmas* varietatem ne quidem notaverit. Quod autem ἦν vertis *praeterea*, bene facis. *J. F. R.*

Ibid. Ἀρχαῖος] Pro *inepto, deliro*, (i. e. nimis ſimplicis antiquitatis homine, ut optime convertit Cl. *Geſner.*) *Ariſtoph.* Nub. 912. — σὺ δὲ γ' ἀρχαῖος εἶ τις *delirus es*. Quod vide multis probantem Illuſtr. *Spanhem.* ad ejusd. *Ariſtoph.* Plut. 323. Idem in voce Κρονιὰς obtinere, vid. ap. eumd. ibid. ad verſ. 581. — Κρονικὴς γνώμης. Et ad *Callim.* in Pallad. v. 100. p. 609. & 610. ubi in utramque partem Κρονικὸς νόμος, de lege quae potior eſt, & Κρονικὸν de *obſoleto, inepto*, quod in libello *de Ambigg.* tit. *Antiquus* jam indicavi. Sed & confer *Bos* & *Hemſterh.* ad Lucian. *Nigr.* c. 3. f. *J. F. R.*

95. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ὅπως τῷ αὐτοῦ δέους τε τῷ λογισμῷ γενομένους, ἀξιῶ παρ' ἐμοῦ τότε πραπίσιν μοι συμβουλεύσαι] Perperam haec vertit Interpres; *Proinde tunc, O Delphi, cum in eodem metu cogitatione verſati ſitis, puto vos mihi de rebus tum agendis conſilium dediſſe.* Nihil potuit a mente loquentis alienius proficiſci, hac tam ſtulta verſione. Redde, *Ego vero his vos, Delphenſes, qui nunc animis eumdem illum metum poteſtis concipere, velim mihi con-*

ὅπῃ τῷ αὐτῷ δέους νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους ἀξιῶ σοι τότε πραχτέων μοι συμβουλεῦσαι, ὅτε [a] ἀφυλάκτως ὀλίγου δεῖν ληφθεὶς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν σοὶ τῶν παρόντων. πρὸς ὀλίγον ἐν τῇ γνώμῃ ἐς Ἀκράγαντα παρ' ἐμὲ ἀποδημήσαντες, καὶ ἰδόντες τὰς παρασκευὰς αὐτῶν, καὶ τὰς ἀπειλὰς ἀκούσαντες, εἴπατέ τί δεῖ ποιεῖν. φιλανθρωπίᾳ χρήσασθαι πρὸς αὐτοὺς ἔτι καὶ φείδεσθαι, καὶ ἀνέχεσθαι; ὅσον αὐτίκα μελλήσουσα πείσεσθαι τὰ ὕστατα; μᾶλλον δὲ [b] γυμνὸν ἤδη ὑπέχειν τὸ σφαγὴν, καὶ τὰ φίλτατα ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν ἀπολλύμενα; ἢ τὰ μὲν τοιαῦτα πάνυ λιθίνου τινὸς εἶναι, γενναίαν δὲ, καὶ ἀνδρώδη διανοηθέντα, καὶ χολὴν ἔμφρονος, καὶ ὀδυνηθέντα ἀνδρὸς ἀναλαβόντα, μελετᾶν ἐκείνους ἑαυτῷ δ' ἐκ τῶν ἐνόντων, τί ἐς τὸ ὅπιον ἀσφάλειαν πορίζειν; ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνεβουλεύσατε ἄν.

Τί οὖν ἐγὼ μὴ τοῦτ' ἐποίησα, μέλας εἰλάμενος τοὺς αἰτίους, καὶ λόγου μεταδοὺς αὐ-

in eodem metu *animis &* cogitatione conſtituti, ipſi conſulatis, quid mihi tum faciendum fuerit, cum tantum non per imprudentiam meam captus, ſalutis aliquam in re praeſenti viam quaererem. Parumper igitur animis Agrigentum ad me peregrinati, conſpectis illorum apparatibus, minis illorum auditis, dicite mihi, quid agendum ſit? utrum humanitate porro in illos uti *me vultis*, & parcere, & tolerare, jam ſtatim ultima ab illis ſubiturum? aut potius nudum jam jugulum praebere, & prae oculis interire videre, *quae mihi ſunt* cariſſima? an iſta quidem plane ſtupidi hominis eſſe *cenſetis*, meque fortiter viriliterque cogitantem, ac bile viri prudentis atque injuria laeſi aſſumta, illos ulciſci, mihique pro praeſenti facultate, futuri temporis ſecuritatem praeſtare? Haec, novi ego, mihi conſuleretis.

6. Quid igitur poſt ea feci? Arceſſitos noxios, & cauſſae dicendae copia illis facta,

a Ἀφυλάκτως] Sic Edd. quas vidi, omnes. b Γυμνὸν] Conſtans & proba lectio. Γυμνὸν vult *Gron.*

96. Ἐπὶ τῷ αὐτοῦ δέους] Εἰς τὸ αὐτὸ δέος. *G.*
6. Αὐτίκα μελλήσουσα] Μέλλοντα. *G.*
10. Ἡλιθίου] Σκληροῦ, ἄφρονος, ἢ ἀναισθήτου. *G.*
Ibid. Γενναῖα] Εὖ γεγονότα. ἢ εὐγενίσασθαι ἐ δυνατά. *G.*
13. Ἐκ τῶν ἐνόντων] Κατὰ τὸ δυνατόν. *G.*
14. Ἐπιὸν] Μετὰ ταῦτα. *G.*
16. * Μεταειλάμενος] Μέλανα μελάμενος. *V.* (Μηνύσας ἐ ἀγαγών. *G.*)

* Μέλας εἰλάμενος] Μέλαν ὁ μάμενος erat in Editis; ſed correxit *M. du S.*

conſilium veſtrum, quid tum agendum mihi fuerit, impertiatis. *J. J.*

98. Ἀφυλάκτως] Forſan ἀφύλακτος. *M. du S.*

7. Γυμνὸν ἤδη ὑπέχειν τὸν σφαγὸν] Pater adſcripſit γυμνὸν. Sic certe vult & verſio apud Baſileenſes *nudus a cruentis civibus caedem ſuſtinerem.* Benedictus contumacior, *ac potius nudam caedem ſuſtinere.* Opinor mentem Luciani fuiſſe *potius autem nudum jam jugulum porrigere*, ut alibi dicit ὑπέχειν τὸν χαῦλα. *J. G.*

Γυμνὸν] Minime cum Cl. *Gronovio* patre γυμνὸν pro γυμνὸν legerem, qui ad verſionem potius, quam ad verum ſenſum Graeca accommodavit. Recte quidem interpretem *Benedictum* reprehendit, quod reddiderit: *nudam caedem ſuſtinere*; ſed neque *nudus caedem ſuſtinerem* commodum hic ſenſum facit: σφαγὴν enim, ut recte *Gron.* filius ait, hic *jugulum* ſignificat, vid. teſtimonia ſupra notata ad *Tyrannic.* c. 13. adeoque *nudum jugulum praebere*, quod in verſionem recepi, recte dicitur; nec opus eſt totus homo ob id ſit nudus; ſic *nudam cervicem praebere* nota locutio. Et quamvis *nudum* bonis ſpoliatum velis intelligere, qui id ex hac argumentatione colligas? Et quid opus, ſi vulgata & ſana eſt & conſtans. *J. F. R.*

8. Ἐν ὀφθαλμοῖς] Gaudet hac locutione *Homer.* ut Iliad. A. 587. Μή σε, φίλον πὰρ' ἐοῦσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδόμαι Θεινομένην. Et Γ. 306. — ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. Item Σ. 135. &c. In quibus tamen pleonaſmum praepoſitionis ἐν ſtatuere poſſis, quia ſaepiſſime ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν ſine praepoſitione dicit. In noſtro tamen non adeo ſimplex eſt pleonaſm. ſed ſignif. *coram videre*, nec praepoſitio commode abeſſe poterit. At ſi totum ἐν ὀφθαλμοῖς tamen pleonaſmum eſſe ſtatuas, quod ὄψιν ſufficiat, non nego quidem: verum ajo tamen neutrum eſſe otioſum: quod quisque facile intelligit. Alioqui & ὀφθαλμοῖς abundaret ap. LXX. Gen. 3. 6. ὅτι ἀρεστὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν. Conf. infr. *Pſeudom.* c. 39. *J. F. R.*

13. Ἐκ

ta, prolatis argumentis, plane de singulis convictos, quandoquidem negare nec ipsi poterant, ultus sum, aegerrime ferens, non quod factae mihi essent insidiae, sed quod mihi per illos integrum non esset in illa ratione permanere, quam initio instituera-
2 m. Atque ab eo inde tempore ita vivo, ut me custodiam, illorum vero ex numero eos, qui mihi semper insidiantur, puniam. Deinde crudelitatis me accusant homines, non cogitantes illud, ab utro nostrum prima horum origo sit. Nimirum omissis iis, quae erant in medio, & propter quae puniebantur, poenas accusabant ipsas, & quae viderentur in illis *versari* crudelitates. Perinde ac si quis apud vos sacrilegum de rupe
3 videns praecipitari, quae ille ausus sit, non cogitet, ut noctu in templum intraverit, ac donaria detraxerit, signumque *ipsum* contrectarit; sed multam vestram feritatem accusset, qui Graecos vos & sanctos homines cum dicatis, sustinueritis tamen Grae-

τοῖς, καὶ τὰς ἐλέγχους ἀναγαγών, καὶ σαφῶς ἐξελέγχας ἕκαστα, ἐπεὶ μηδ' αὐτοὶ οἵοντ' ἔξαρνοι ἦσαν, ἠμυνόμην ἀγανακτῶν τὸ πλέον, οὐχ ὅτι ἐπεβεβουλεύμην, ἀλλ' ὅτι μὴ εἰάθην ὑπ' αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ προαιρέσει μεῖναι, ἣν ἐξ ἀρχῆς ἐνεστησάμην. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, φυλάττων μὲν ἐμαυτὸν, ἀφανιστέλω· ἐκείνων δὲ τοὺς ἀεὶ ἐπιβουλεύοντάς μοι κολάζων· εἶθ' οἱ ἄνθρωποι ἐμὲ τὴν ὠμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἔτι λογιζόμενοι πρὸ ποτέρου ἡμῶν ἦν ἡ πρώτη τούτων ἀρχή· συνελόντες δὲ τὰν μέσῳ, καὶ ἐφ' οἷς ἐκολάζοντο, τὰς τιμωρίας αὐτὰς ἠτιῶντο, καὶ τὰς δοκούσας ἐν αὐταῖς ὠμότητας. ὅμοιον ὡς εἴ τις παρ' ὑμῖν ἱερόσυλόν τινα ἰδὼν ἀπὸ τῆς πέτρας [d] ῥιπτούμενον, ἃ μὴ ἐτόλμησε, μὴ λογίζοιτο, ὡς νύκτωρ ἐς τὸ ἱερὸν παρῆλθε, καὶ κατέσπασε τὰ ἀναθήματα, καὶ τῷ ξοάνῳ ἥψατο, κἀληγορεῖν δὲ [e] ὑμῶν πολλὴν τὴν ἀγριότητα, ὅτι Ἕλληνές τε, καὶ ἱεροὶ εἶναι λέγοντες, ὑπεμείνατε ἄνθρωπον Ἕλ-

c A Συνελόντες ad οἷς nil variare Edd. & *Coll.* notat *M. du S.* d Ῥιπτούμενον] Alii ῥιγτούμενον *Coll.* e Ὑμῶν] Sic recte *P.* marg. *A1. S.* & L. Ἡμῶν male *J. Ald. Fl. H.*

20. Ἔξαρνοι ἦσαν] Ἐν τῇ ἀρπαῖῳ ἐτιμώντο ἐ ἀρνούμενοι καθόλου. *G.*

33. Ῥιγνύμενον] Γρ. ῥιπτούμενον. ἡ πέτρα Ὑάμπεια ἐκαλεῖτο, ἀφ' ἧς μόνους ἔθυον τοὺς ἱεροσύλους. ἐνταῦθα ἀφεσύρει τοὺς Δελφοὺς ὡς ἀδίκως ὑσαπλας ἀπὸ τῆς πέτρας τὸ Αἴσωπον συκοφαντήσαντας αὐτὸν κρατῆρα χρυσοῦν κυκλοφόρητον ἀναθεθειμένον Ἀπόλλωνι. *G.*

35. Κατέσπασε] Καθυγάλασε. *G.*

13. Ἐκ τῶ ἐνόντων] Τὰ ἔνοντα non esse, *quod supereſt*, ut vulgatus vertit, in *Evang. Luc.* XI. 41. neque satis accurate redditum a Belgis per *id quod ineſt*; sed significare, *quantum res ſive facultates ferant, — quam maxime fieri poſſit*, vide docentem *L. Bos* in Exerc. Philol. ad *Evang. Luc.* l. c. Ubi & haec Luciani verba addere non oblitus est, quae ille sic reddit: *mihi ipſi vero, quantum poſſim, in futurum ſecuritatem comparare.* *J. F. R.*

15. Συνεβουλεύσατε ἂν] *Benedict.* infeliciter verterat: *Hic, ſat ſcio, conſilium mihi dediſtis*; Rectius *Opſopoeus*: *Haec — ſuaſiſſetis.* Esse enim hoc aoristis inprimis familiare, ut eorum indicativus subjunctive sit interpretandus, (quod hic vel ex addita particula ἂν facile erat videre) permultis docet Cl. *Jenſ.* Lectt. Lucian. p. 28-30. ubi *Benedictum* ob hanc versionem reprehendit. Quae quia nimis longa, non addam. Unum tamen, quod postea manu sua addidit *Jenſius*, subjungam ex *Hom.* Il. N. 301. ubi — ὃς' ἰφθίμοισι τα-

λάφροσί περ πολεμίζειν, male vulgo vertitur *terret*, cum significet: — *qui terreat, quantumvis impavidum bellatorem.* Cui addo Il. Z. 73. Ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες ἀρηΐφιλοι ὑπ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείῃσι δαμέντες Εἰ μὴ — Ubi satis manifestum est, εἰσανέβησαν esse, *intro adſcendiſſent*, s. *ſcandiſſent muros*, quia εἰ μὴ sequitur. *Demoſth.* de Cor. p. 520. f. Ed. *Par.* Οὕτω τ' εἰ δίκαια ἐποίει, οὐκ ἂν — ἔλαθε κ) διέφυγεν. Et *Herodian.* 2. 3. 12. Adde Nostrum T. I. *Zeux.* c. 5. ubi ἐπῄνεσα quoque *laudaverim* vertendum, non, laudavi; vel saltem, *laudare ſoleo*, ut Cl. *Geſn.* fecit. Et *Long. Paſt.* I. p. 20. ῥᾳδίως ἂν ἐκεῖ λάθοι ἀληθινὸς ἔλαφος. i. e. *lateat*, *latere poſſit*. & 2. p. 54. ἴσως δὲ κ) τὸ ἀληθῶν τι ἔπραξεν, εἰ μὴ &c. *Aelian.* V. Hiſt. XII. 1. p. 658. Ed. *Perizon.* minor. Εἶπεν ἄν τις, λαλούσης αὐτῆς, ἀκούειν Σειρῆνος. Conf. supra T. I. *Tim.* c. 9. ubi ἀγανάκτει *indignaretur.* pro ἀγανάκτοι, & ποιήσομαι pro ποιήσοιμι contra *Fabrum* defenditur. *J. F. R.*

Ἕλληνα πλησίον τοῦ ἱεροῦ (καὶ γὰρ εἰ [a] πάνυ πόρρω τοῦ πόλεως εἶναι λέγεται ἡ πέτρα) κολάσει τοιαύτῃ περιβαλεῖν. ἀλλ', οἶμαι, αὐτοί τε [b] καταγελάσεσθε, ἤν ταῦτα λέγῃ τις καθ' [c] ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐπαινέσονται ὑμῶν τὴν τῶν ἀσεβούντων ἀμότητα.

cum hominem prope templum (etenim non procul ab urbe dicitur esse rupes illa) tali supplicio afficere. Sed ipsi puto ridebitis, si quis talia contra vos dicat, & reliqui omnes laudabunt vestram contra impios crudelitatem.

Τὸ δ' ὅλον, οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζοντες ὁποῖός τις ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφεστὼς ἐστίν, εἴτε δίκαιος, εἴτ' ἄδικος, αὐτὸ ἁπλῶς τὸ τῆς τυραννίδος ὄνομα μισοῦσι, καὶ τὸν τύραννον· κἂν Αἰακὸς, ἢ Μίνως, ἢ Ῥαδάμανθυς ᾖ, [d] ὁμοίως [e] ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι, τοὺς μὲν πονηροὺς αὐτῶν πρὸ ὀφθαλμῶν τιθέμενοι, τοὺς δὲ χρηστοὺς, τῇ κοινωνίᾳ τῆς προσηγορίας, τῷ ὁμοίῳ μίσει συμπεριλαμβάνοντες. ἐγὼ γοῦν ἂν ἀκούσαιμι καὶ παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι πολλοὺς γενέσθαι

7. In universum populi, non explorato qualis sit, qui rebus praeest, justusne an injustus, ipsum simpliciter nomen tyrannidis odio habent; & tyrannum, etsi Aeacus, aut Minos, aut Rhadamanthus fuerit, similiter universim studeant tollere, dum malos eorum ob oculos sibi ponunt, bonos autem, ob communionem nominis, odio simili complectuntur. Equidem audio, apud vos etiam Graecos, multos tyran-

a Πάνυ πόρρω] Πόρρω πάνυ *Coll.* b Καταγελάσεσθε] Γελάσεσθε tantum *Ald. Fl. H. Ba. P. S.* Καταγελάσεσθε *J.* unde jam καταγελάσεσθε fecimus. c Ὑμῶν] Ἡμῶν male rursus *J.* Ceterae recte ὑμῶν. d Ὁμοίως] Ὅμως legi jubet *M. du S.* e Ἐξ ἅπαντος] *Pell.* Forte ἁπαξαπάντας. Ita consignavit idem, sed ἁπαξαπάσας voluit.

40. Πόρρω πάνυ τοῦ πόλεως] *G.*

56. Πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφοὺς] Περίανδρον φησὶ τῶν Κυψέλου υἱὸς τὸν ζ'. ᾧ ἦν σοφῶν, Κορίνθου δὲ Τύραννος. τοῦτον δὲ ἀνάθημα ἐν Δελφοῖς * ἀνέκειτο τοῦτο, θυμοῦ κράτει. ἦσαν δὲ οἱ τῶν ἄλλων σοφῶν ἀναθέματα, ἃ δὲ αὐτὰ Πυθοῖ ἀνέκειτο ταῦτα. Κλεοβούλου Λινδίου † τὸ μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δὲ ἀλγειναί. Χίλωνος Λακεδαιμονίου, γνῶθι σεαυτόν. ‡ Πιττακοῦ Μιτυληναίου, μηδὲν ἄγαν. Σόλωνος Ἀθηναίου, ὅρα μακροῦ βίου τέλος. Βίαντος § Πριηνέως, οἱ ¶ πλείονες κακοί. Θαλοῦς Μιλησίου, ** ἐγγὺς πάρα δ' ἄτα. †† *V.*

* Ἀνέκειτο] Ed. *Cler.* male ἀνέκειται.
† Τὸ] Πάν Exc. *G.* Omittunt C.
‡ Πιττακὸς] Πιτταικὸς male Edit. *Clerici.*
§ Πριηνέως] Πραιέως Exc. *G.* Priënei C.
¶ Πλείονες] Πλείονες *G.* Πλείονες κακοί. C.
** Ἐγγύς] Ἐγγύα C.
†† Apopthegmata haec in versus redacta legas in Anthol. L. I. c. 86. 6. p. m. 247.

Μέτρον μὲν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ἄριστον·
Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαίμονι, γνῶθι σεαυτόν·
Ὃς δὲ Κόρινθον ἔναιε, χόλος κρατέειν, Περίανδρος·
Πιττακὸς, ἡδὺν ἄγαν, ὃς ἐὼν γένος ἐκ Μιτυλήνης·
Τέρμα δ' ὁρᾶν βιότοιο, Σόλων ἐφάσκε ἐν Ἀθήναις·
Τὰς πλείονας κακίας δὴ, Βίας ἀπέφηνε Πριηνεύς·
Ἐγγὺς φυγεῖν δὴ, Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ᾐδέα.

'Εστὶ σοφῶν ἰρὰ κατ' ἴκος πόλιν, ἄνομα, φαεινά.

Haec addere visum fuit, ut adpareat, scholia satis cum his concordare. *J. F. R.*

39. Καὶ —— πέτρα] Mala distinctione hic laborabat *Salm.* Ed. quare eam interpunctionem secutus sum, quam antiquiores Edd. agnoscunt. *J. F. R.*

42. Καταγελάσεσθε] Sic Ed. *Junt.* nisi quod, operarum credo incuria, καταγελάσασθε habet. In reliquis simpliciter γελάσεσθε. *M. du S.*

51. Ὁμοίως] (Lege ὅμως.) *M. du S.*

59. Λόγους] Vide *Plut.* περὶ τοῦ Ει. 200. Inter sapientes enim, quorum sententiae Delphis inscriptae legebantur, duos tyrannos numerat Cleobulum & Periandrum. Pro ἂν εἰ . . . in *Junt.* est ὡς εἰ . . . quod videtur ex ὥστε εἰ . . . formatum. Sic *Dem.* p. m. 144. C. *M. du S.*

66. Ὅσῳ πρὸς ἀνάγκλιν ἦγ.] Addiderat marg. *Graev.* Cl. *Hemsterh.* consulendum Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VI. p. 435. No. 5. Id feci, vidique eum ad fin. c. 89. ubi editum legitur ὅσον ἐ λοιδορήσαιμι, malle legere ὅσῳ &c. ut hic ap. *Lucian.* & alibi; quod intellecto μᾶλλον nihil tum desit ad sensum, quem esse mancum credebant Interpretes Thucydidis. Et quia codices nonnulli cum Scholiaste illud ὅσῳ habent, non video cur dubitarit Cl. *Duker.* id in contextum recipere. Intellectum autem μᾶλλον post ὅσῳ vid. etiam supr. ad c. 1. hujus *Phalar.* aliisque locis ibi indicatis.

Et

rannos fuiſſe ſapientes, ſub nomine, quod male vulgo audit, manſuetum & placidum oſtendentes ingenium: & quorundam adeo ex illo numero, brevia dicta in veſtro templo repoſita, *quaſi* ſigna quaedam & donaria, Pythio.

8. Videtis legislatores etiam poenali ſanctioni plurimum tribuere, cum reliquorum nullus ſit uſus, niſi metus adſit & expectatio poenae. Nobis vero tyrannis multo magis illud neceſſarium eſt, in quantum invitis imperamus, & cum hominibus verſamur, qui odio nos habent & inſidiis appetunt, ubi terriculamentis larvatis nihil proficitur; ſed Hydrae fabulam res refert: quo plures enim exſciderimus, tanto plures ſubnaſcuntur puniendi occaſiones. Auferre autem oportet quod ſubnaſcitur, &

τυράννοις σοφὸς ὢν τὸ Φαύλῳ ὀνόματι δοκοῦντι, χρηστὸν καὶ ἥμερον ἦθος ὑποδεδειγμένους· ἐξ ὧν ἐνίων καὶ λόγους εἶναι βραχεῖς ἐν τῷ ἱερῷ ὑμῖν ὑποκειμένους, ἀγάλματα καὶ ἀναθήματα τῷ Πυθίῳ.

Ὁρᾶτε δὲ καὶ τοὺς νομοθέτας τῷ κολαστικῷ εἴδει τὸ πλέον νέμοντας, ὡς τἄλλων ὀλίγον ὄφελος, εἰ μὴ φόβος προσείη, καὶ ἐλπὶς ἡ κολάσεως. ἡμῖν δὲ τοῦτο πολλῷ ἀναγκαιότερον τοῖς τυράννοις, ὅσῳ πρὸς ἀνάγκην ἐξηγούμεθα, καὶ μισοῦσί τε ἅμα, καὶ ὑποβουλεύουσιν ἀνθρώποις σύνεσμεν, ὅπου μηδὲ τὰ μορμολυκείων ὄφελός τι ἡμῖν γίγνεται, ἀλλὰ τῷ περὶ τὴν Ὕδρας μύθῳ τὸ πρᾶγμ' ἔοικεν. ὅσῳ γὰρ ἂν ἐκκόπωμεν, τοσῷδε πλείους ἡμῖν ἀναφύονται τοῖς κολάζειν ἀφορμαί. Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφυόμενον ἐκ-

f [Ω] Ὡς *f.* ſola, & marg. *AIW.*

66. Πρὸς ἀνάγκην] Ἀναγκαστικῶς. *G.*

70. Ὕδρας μύθῳ] Ἐν Λέρνῃ, τῇ Ἀργείᾳ χώρᾳ, ἀνεφύη ὕδρα. Nota fabula. Quum videret Hercules ſeptem capita rurſus pullulare, juſſit Iolao ἱστορῶν τὰς καινομένας. Hydrae autem Adraſtus, ἐν τῇ κατὰ Θηβῶν ἐκστρατίᾳ, τὸ ἐκτύπωμα ἐν τῷ σάκει φέρειν . . . . . ὡς Εὐριπίδης Φοινίσσαις, ἑκατὸν ἐχίδναις ἀσπίδ' ἐκπλησῶν γλαφῇ Ὕδρας. *G.* (Poſtremas duas voces, quae deerant, ex Euripide addidimus.)

Et vide mox iterum ὅσῳ — ἐκκόπτωμεν, ubi pro μᾶλλον, πλείους ex altero membro ſupplendum. Adde *Herodian.* 2. 3. 17. *J. F. R.*

71. Ὅσῳ &c.] Haec pagina ex epiſtolis Phalaridis. *J. B.* (i. e. p. Ed. Pariſ. quae ab ὅσῳ incipiens ad med. cap. 10. ſeſe extendit.) *J. F. R.*

73. Φέρειν] Vitii ſuſpectum eſt mihi illud *φέρειν*. Excuſat Phalaris objectam ſibi vulgo crudelitatem, primo ex inſtituto ſapientiſſimorum legislatorum; qui ſuppliciis & poenis ſumendis plurimum tribuerint; metu namque poenarum ubivis continendos eſſe ſubditos; idque eo magis, ubi quis invitis civibus imperet. Sibi vero tantum puniendorum maleficorum, ſeſeque ipſi opponentium, quotidie ſuccreſcere numerum, ut res Hydrae videatur ſimilis. *Quanto enim plures*, pergit, *exſcindimus*, *tanto plures animadvertendi renaſcuntur identidem nobis neceſſitates*, ſive *occaſiones*. *Cogimur autem . . . ac id quod identidem ſuccreſcit*, *evellere*, *& profecto exurere cum Iolao*, *ſi confirmatum imperium habituri ſimus*. Apparet, nihil minus hic quam *φέρειν*, congruere. Neque vero qui identidem contumaces ἐκκόπτει ὁ ἐπιεικής, illos ullo modo fert, patitur, tolerat. An legendum θερίζειν, *demetere*? Id certe optime reſpondet τοῖς, ἐκκόπτειν & ἐπιεικῶν. De Iolao, qui Hydrae Lernaeae ἀναφυομένας κεφαλὰς exuſſit, vide *Apollod.* II. Bibliotheces. *J. F.*

Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφυόμενον ἐκκόπτειν ἀεὶ ὁ ἐπιεικής] Suſpectum fuit Doctiſſimo *Jenſio* illud *φέρειν*, pro quo legendum cenſuit, θερίζειν, *demetere*. Equidem leviore mutatione malim legere, δέρειν, *cadere*. *L. Bos.*

Φέρειν] Niſi placet verbo *φέρειν* hic tribuere auferendi ſignificationem, ut Il. B. 302. — ὃς μὴ κῆρες ἔσαν θανάτοιο φέρεσθαι, ubi Scholiaſtes quoque *φέρεσθαι* interpretatur ἀποφέρεσθαι. niſi, inquam hoc placet, videndum an non fuerit in libris antiquis ἀφιέρειν. *J. M. G.*

Φέρειν δ' ἀνάγκη &c.] Si *tolerandi*, *perſeverandi* ſenſu accipias, ſtare poterit vulgata; moleſtus enim ille labor eſt & ad quem *patientia* maxima requiritur, ubi id quod amputaveris, continuo renaſcitur: quo ſenſu notum eſt, φέρειν πόνους, id quod non mera eſt paſſio, ſed & actionem involvit, veluti & πάσχειν de eo qui facit, *Demoſth.* adverſus Leptin. p. Paris. 562. A. ὅτι παντάπασι φύσεως κακίας σημεῖόν ἐστιν ὁ φθόνος· καὶ οὐκ ἔχει πρόφασιν, δι' ἣν ἂν τύχῃ συγγνώμης ὁ τοῦτο πεπονθώς. *Quia omnino pravitatis naturae indicium eſt invidia*; *nec ulla cauſſa eſt*, *ob quam qui talia facit*, (i. e. *homo invidus*) *veniam adipiſcatur*. Ibi πεπονθὼς non eſt qui im-

ἐκκόπτειν αἰεὶ, καὶ ὀπταίειν, νὴ Δία, τὸν τῶν Ἰόλεων, εἰ μέλλοιμεν ὀπτικρατήσειν. τῷ γὰρ ἅπαξ [a] εἰς τὰ τοιαῦτα ἐμπεσεῖν ἀναγκασμῷον, ὅμοιον χρὴ τῇ ὑποθέσει καὶ αὐτὸν εἶναι· ἢ φειδόμενον τοῦ πλησίον, ἀπολωλέναι. ὅλως [b] δὲ, τίνα οἴεσθε οὕτως ἄγριον, ἢ ἀνήμερον ἄνθρωπον εἶναι, ὡς ἥδεσθαι μαστιγοῦντα καὶ οἰμωγῶν ἀκούοντα, καὶ σφαττομένους ὁρῶντα, εἰ μὴ ἔχοι τινὰ μεγάλην τοῦ κολάζειν αἰτίαν; ποσάκις γοῦν ἐδάκρυσα μαστιγουμένων ἄλλων, ποσάκις δὲ θρηνεῖν καὶ ὀδύρεσθαι τὴν ἐμαυτοῦ τύχην ἀναγκάζομαι, μείζω κόλασιν αὐτὸς καὶ χρονιωτέραν ὑπομένων; Ἀνδρὶ γοῦν φύσει μὲν ἀγαθῷ, ἀνάγκῃ δ' ἀνάγκην πικρᾷ, πολὺ τοῦ κολάζεσθαι τὸ κολάζειν χαλεπώτερον.

Εἰ δὲ δεῖ μὴ παρρησίας εἰπεῖν, ἐγὼ μὲν εἰ αἵρεσίς μοι προτεθείη, πότερα βούλομαι, κολάζειν τινὰς ἀδίκως, ἢ αὐτὸς ἀποθανεῖν, εὖ ἴστε, ὡς ἥδιον μελλήσας, ἑλοίμην ἂν τεθνᾶναι μᾶλλον, ἢ μηδὲν ἀδικοῦντας κολάζειν. εἰ δέ τις φαίη, βούλῃ, ὦ Φάλαρι, αὐτὸς τεθνᾶναι ἀδίκως, ἢ δικαίως κολάζειν τοὺς ὀπιβούλους, τοῦτο βουλοίμην ἄν. αὐθις γὰρ ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, συμβούλους καλῶ, πότερον ἄμεινον εἶναι ἀδίκως ἀποθανεῖν, ἢ ἀδίκως σῴζειν τὸν ὀπιβεβουλευκότα; οὐδεὶς οὕτως, οἶμαι, ἀνόητός ἐστιν, ὃς οὐκ ἂν προτιμήσειε ζῆν μᾶλλον, ἢ σώζων τοὺς ἐχθροὺς ἀπολωλέναι. καίτοι πόσους ἐγὼ καὶ τῶν ὀπι-

excidere ſemper, & urere Iolai inſtar, vincere ſi velimus. Eum enim qui ſemel in hanc vitam incidere coactus eſt, oportet aut ſimilem eſſe argumento, *quod agendum ſuſcepit*, aut, dum aliis parcit, ipſum perire. Quem vero omnino putatis hominem ferum adeo & immitem eſſe, qui delectetur flagellandis *aliis*, & ploratu illorum audiendo, & ſpectandis caedibus, niſi magnam aliquam habeat puniendi cauſſam? Quoties ego, dum flagellis alii caederentur, illacrimavi, quoties deplorare lamentarique meam fortunam cogor, majorem ipſe & longiorem poenam ſuſtinens! Viro enim natura bono, ſed quem acerbum eſſe cogat neceſſitas, punire multo quam puniri difficilius eſt.

9. Si vero libere dicendum eſt, equidem optione propoſita, utrum malim injuſte quosdam punire, quam ipſe mori; ſcitote me nulla cunctatione interpoſita mortem potius electurum, quam, qui nihil injuſte egerint, punire. Si quis vero dicat, Utrum vis, Phalari, ipſe injuſte mori, an juſte punire inſidiatores? hoc ſane *poſterius* maluerim. Denuo enim vos, Delphi, in conſilium mihi advoco, meliusne ſit injuſte mori, an injuſte ſervare inſidiatorem? Nemo ita, puto, ſtupidus eſt, quin vivere potius praeferat, quam inimicis ſervandis ipſe perire. Quamquam quot ego eorum

[a] Εἰς τὰ τ. ἰ.] Nihil hic mutare *Coll.* & Edd. primarias notat *M. du S.* [b] Ἀλλ', τίνα] Et ſic eaedem Edd. Δί τινα P.

invidiam ſubit aut patitur, ſed qui alteri invidet. Licet paſſio non adeo excludatur, quin animus invidi dolorem aut perturbationem experiatur. Sic *Herodian.* I. 17. 22. εἰώθει δὲ — τοῦτο πάσχειν ὁ Κόμμοδος ὑπὸ Κρισπίνης. quod ibi *facere* recte vertitur, quia *ſomnum capere, quieti ſe dare*, intelligitur, ubi aeque implicita eſt faciendi atque patiendi facultas. Conf. I. *Ver. Hiſt.* 4. Immo potius Cl. *Hemſterh.* ad *Prometh.* f. p. 36. ubi τί ἂν πάθοιμι plane pro *quid faciam?* Nemini tamen hoc obtrudo: nam cum φέρειν modo ſit *adferre*, ut ap. *Long. Paſt.* III. p. 125. Ed. *Jungerm.* ἀλόμενοι Νύμφης φερούσης τι μᾶλλον modo etiam ſignificet *auferre*, (eodem modo ac Latinum *ferre*, quod modo eſt *adferre* modo *auferre*, ut in *Ambigg.* ſatis diximus) ideo poſteriore hoc ſenſu cum Cl. *Geſn.* accipere malim. Nam & hinc φέρειν ἀλλήλους *ſpoliare ſe invicem*, vel potius *latrocinia exercere, praedas agere.* vid. *Scholiaſt. Thucyd.* p. 7. 33. Ipſumque *Thucyd.* I. c. 7. Locum *Hom.* Il. B. 302. *Jenſ.* etiam poſtea adſcripſit, & vulgatam ſic ſtare poſſe, addidit. *J. F. R.*

75. Ἰόλεων] De *Ioleo* vide *Plut.* p. 35. C. *M. du S.*

97. Τοῦτο βουλοίμην ἄν.] Depravatiſſimus hic locus eſt, quem ſi quis expedire queat, magnas a me inituras eſt gratias. 1o. enim, affirmat illud βουλοίμην, quod negare oportuit tyrannum. 2o. abundat εἶναι. 3o. ἀδίκως σῴζειν τ. ἰ. incommode admodum dicitur, pro

eorum etiam, qui insidias mihi struxerant, manifeste licet convictos, tamen servavi? velut Acanthum hunc & Timocratem, & Leagoram illius fratrem, memoria antiquae cum illis consuetudinis adhibita.

10. Si vero meam vitae rationem nosse volueritis, peregrinos Agrigentum venientes interrogate, qualem me illis praebeam, utrum humane tractem, qui eo deferuntur: qui in portibus speculatores habeam, exploraturos, qui & unde navibus venerint? ut pro dignitate *cujusque* honoratos dimittam. Quidam vero etiam dedita opera ad me ventitant, Graecorum sapientissimi, nec consuetudinem meam refugiunt. Ut nempe etiam nuper sapiens Pythagoras ad nos venit, qui cum alia de me audisset, experimento facto discessit, meam laudans justitiam, & necessariae misertus crudelitatis. Deinde putatis, hominem peregrinis adeo humanum, injuste tractaturum suos, nisi insigni affectum injuria?

11. Atque haec quidem pro me dixi, vera, justa, laude potius quam odio digna. Jam de donario vos audire tempus est, quomodo dominus hujus tauri factus sim, quem non locaverim statuario. Absit enim a me ille furor, ut tale quid pos-

5 χειρησάντων μοι, καὶ φανερῶς ἐληλεγμένων, ὅμως ἔσωσα; οἷον Ἄκανθον τουτονὶ, καὶ Τιμοκράτη, καὶ Λεωγόραν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, παλαιᾶς συνηθείας τὸ πρὸς αὐτοὺς μνημονεύσας.

10 Ὅταν δὲ βουληθῆτε τἀμὸν εἰδέναι, τοὺς εἰσφοιτῶντας εἰς Ἀκράγαντα ξένους ἐρωτήσατε, ὁποῖός ἐγὼ δοκῶ αὐτοῖς εἶναι, καὶ εἰ φιλανθρώπως προσφέρομαι τοῖς καταίρουσιν, ὡς γε καὶ [d] σκοποὺς ὅπου τὰ λιμένων ἔχω, καὶ 15 ψευδήνας, τίνες καὶ ὅθεν καταπεπλεύκασιν, ὡς κατ' ἀξίαν τιμῶν, ἀποπέμπομαι αὐτούς. ἔνιοι δὲ καὶ ἐξεπίτηδες φοιτῶσι παρ' ἐμὲ, οἱ σοφώτατοι τῶν Ἑλλήνων, καὶ ὑπὸ φεύγουσι τὴν συνουσίαν τὴν ἐμήν· ὥστε καὶ ἀμέλει καὶ 20 πρώην ὁ σοφὸς Πυθαγόρας ἦκεν ὡς ἡμᾶς, ἄλλα μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀκηκοώς. ἐπεὶ δ' ἐπειράθη, ἀπῆλθεν ἐπαινῶν με τὴν δικαιοσύνης, καὶ ἐλεῶν τὴν ἀναγκαίας ὠμότητος. εἶτα οἴεσθε τὸν πρὸς τοὺς ὁμοίους φιλάνθρωπον, ὕ- 25 βριν ἀδίκως τοῖς οἰκείοις προσφέρειν, εἰ μή τι ἀλλοφερόντως ἠδίκηκε.

Ταῦτα μὲν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολελόγημαι ὑμῖν, ἀληθῆ, καὶ δίκαια, καὶ ἐπαίνου μᾶλλον, ὡς ἐμαυτὸν πείθω, ἢ μίσους ἄξια. 30 ὑπὲρ δὲ τοῦ ἀναθήματος, χαίρειν ὑμᾶς ἀκοῦσαι ὅθεν καὶ ὅπως τὸν ταῦρον τοῦτον ἐκτησάμην, οὐκ ἐκδοὺς αὐτὸς τῷ ἀνδριαντοποιῷ. μὴ γὰρ ὕβρις μανείην, ὡς τοιούτων ἐπιθυμῆσαι κλη-

e Καὶ εἰ φιλ.] Et sic habere *Coll.* cum Edd. notat *M. du S.* d Σκοπούς] Κατασκόπους marg. *A. W.*

15. Ψευδήνας] Πεῖραι, ἐξαρχοί. *G.*
24. Ὁθνείους] Ἀλλογενεῖς, ξένους, ἀλλοτρίους. *G.*
30. Ὁ δ. τ. ἀναθήματος] Περὶ τοῦ χαλκοῦ ταύρου, ὅπως Φαλάριδος ἐξευρέθη ὁ Χαλκουργός. *G.*

pro δικαίως πολίζειν. Lego igitur ὑ βουλ. . . . . donec ab aliis meliora in medium proferantur. *Accipere quam facere praestat injuriam*, inquit *Cic.* Tusc. V. 19. ubi doctissimus enarrator, *ex decreto Socratis*, hoc esse ait, qui apud Platonem in Gorg. p. 290. ait, αὐ ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἑλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. *M. du S.*

13. Φιλανθρώπως προσφέρομαι] Vid. *L. Bos.* In Ep. ad *Hebr.* XII. 7. ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός. Ubi monet προσφέρεσθαί τινα, esse *se gerere erga aliquem, tractare aliquem*, & hunc Luciani locum aliaque testimonia adfert. Sed usque adeo hoc obvium est, & quidem cum dativo personae, ut multa similia proferre liceret, veluti ex *Ael.* V. H. XII. 27. Ἡμιρώτατά, φασι, τὸν Ἡρακλῆν προσενεχθῆναι τοῖς ἑαυτοῦ πολεμίοις. Et ex *Herodian.* IV. 7. 8. χρημάτων ἐπιδόσεις, αἷς ἀφειδῶς προσφέρετο αὐτοῖς. At haec sufficiant. Sed, quod rarius, etiam cum accusativo *Diod. Sic.* XIX. p. 299. Ed. *Bas.* μήποτε — προσενέγκασθαι τὴν παρθένον ὕβριν. *J. F. R.*

20. Πυθαγ.] Vixit Pythagoras circa Olymp. LX. De Phalaridis aetate vide quid Vir Cl. *Rich. Bentleius* scripserit. *M. du S.*

χλημάτων. ἀλλὰ [a] Περίλαος ἦν τις ἡμεδαπὸς, χαλκεὺς μὲν ἀγαθὸς, πονηρὸς δὲ ἄνθρωπος· ὅτε πάμπολυ τῆς ἐμῆς γνώμης διημαρτηκὼς, ᾤετο χαριεῖσθαί μοι, εἰ χαλκῆν τινα κόλασιν ἐπινοήσειεν, ὡς ἐξ ἅπαντος κολάζειν ἐπιθυμοῦντι. ἐγὼ δὴ καλάσκευάσας τὸν βοῦν, ἧκέ μοι κομίζων, κάλλιστον ἰδεῖν, καὶ πρὸς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένον· κινήσεως μὲν αὐτῷ καὶ μυκηθμοῦ ἔδει μόνου πρὸς τὸ καὶ ἔμψυχον εἶναι δοκεῖν. ἰδὼν δὲ, ἀνέκραγον εὐθὺς, ἄξιον τὸ κτῆμα τοῦ Πυθίου πεμπτέον τῷ θεῷ. ὁ δὲ [b] Περίλαος παρεστὼς, Τί δ' εἰ μάθοις, ἔφη, τὴν σοφίαν τὴν ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν χρείαν, ἣν παρέχεται; καὶ ἀνοίξας ἅμα τὸν ταῦρον κατὰ τὰ νῶτα, ἤν τινα, ἔφη, κολάζειν ἐθέλῃς, ἐμβιβάσας εἰς τὸ μαχάνημα τοῦτο, καὶ καταχλείσας, προσθέναι μὲν τοὺς αὐλοὺς τοῦδε πρὸς τοὺς μυκτῆρας τοῦ βοός, πῦρ δ' [c] ὑποκαίειν κελεύειν· καὶ ὁ μὲν οἰμώξεται, καὶ βοήσεται, ἀλήκτοις ταῖς ὀδύναις ἐχόμενος· ἡ βοὴ δὲ, ἅτε τῶν αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελέσα, οἷα λιγυρώτατα, καὶ ἐπαυλήσασα θρηνώδες, καὶ [d] μυκήσεται γοερώτατον, ὡς τὸν

sidere cupiam. Sed fuit Perilaus aliquis noſtras, faber bonus, ſed homo *idem* peſſimus, Hic multum a conjectando animo meo aberrans, gratum ſe mihi facturum rebatur, tanquam poenis omnino gaudenti, ſi novam quandam poenam excogitaſſet. Fabrefactum igitur bovem mihi attulit, pulcherrima ſpecie, & ad exactiſſimam ſimilitudinem elaboratum: ſolo enim motu & mugitu deficiebatur, quo minus animatus eſſe videretur. Ad primum autem conſpectum exclamavi, dignum opus, quod habeat Pythius. Mittendus hic taurus Deo. Adſtans autem Perilaus, *Quid ſi*, inquit, *noris artem in illo adhibitam, & quem uſum praebeat? &, ſimul aperiens prope tergum bovem, ſi quem punire*, inquit, *volueris, impoſito illo in hanc machinam, eaque clauſa, applicari has tibias jube naribus bovis, & ſuccendi ignem. Sic iſte ejulabit & clamabit, dolore infinito cruciatus; clamor autem iſte per tibias modulos tibi efficiet canoros maxime, & threnis aptos ſonos accinet, ac lugubre quiddam mugiet: adeo ut dum illo*

a Περίλαος] Sic Edd. quas conſului omnes. *J. Ald. Fl. B2. H. P. S.* Πέριλλος tamen adſcripſit margini *M. duS.* b Περίλαος] Hic vero nihil adſcripſit idem. Sed neque hic Edd. variare invenio, neque poſtea, ubi idem nomen recurrit. c Ὑποκαίειν κελεύειν] Et ſic *Fl.* habere cum *J.* notat idem. d Μυκήσεται] Sic *B2. P.* & *S.* recte. Μυκήσεται male *J. H. Fl. Ald.*

34. Περίλαος] Qui *Perilaus* Luciano, is *Plutarcho, Plinio, Ovidio*, & aliis *Perillus* audit. Vide *Plut.* 561. f. Apud *Scholiaſtem* Pindari *Perilaus* etiam ſcribitur, ad Pyth. I. ſub finem. *M. duS.*

Περίλαος] [illegible]m ſaepe eodem modo ſcriptum in proximis capitibus occurrit, ut non veriſimile ſit, ubique aberratum eſſe; alioqui conſiderari mereretur, num Πέριλλος pro Περίλαος recipi queat. Nam *Perillus* Latinis poëtis audit ubique. Περίλαος vero frater Regis Caſandri eſt, de quo *Plutarch.* Mor. p. m. 486. Et quum Cl. *Geſner.* quoque nihil in verſione mutarit, nec ego quidquam hic mutaſſim; quamvis *Suidas* ex *Demoſthene* etiam Περίλλος, adferat, quod iisdem verbis habet *Harpocration* p. 287. Cum neuter tamen indicet, qualis *Perillus* Demoſtheni intelligatur, inde nihil conficitur; ſed Latinorum & poſteriorum Graecorum Scriptorum *Perillus* ex Περίλαος contractum videri poſſet. Immo ad quam Demoſthenis orationem pro Cteſiphonte, i. e. *de corona*, provocant *Suidas* & *Harpocrat.* eam pervolvi, nec tamen Περίλλου ſed Περιλάου ubique mentionem ab eo fieri cognovi, ita ut utriusque lectio mihi jam ſit ſuſpecta. Nam & ejusdem *Perilai* meminit Demoſth. compluribus aliis locis, qui eſt Megarenſium proditor, nec quidquam cum hoc tauri fabro commune habet. *Plutarchus* vero de Fortun. Rom. p. m. 315. C. Πέριλλος δὲ τέχνῃ χαλκουργὸς, habet. Ita ut veriſimile ſit Πέριλλος ad Latinum idioma conformatum eſſe, dum Περίλαος genuinum nomen Graecum eſt. *J. F. R.*

48. Καὶ ἀνοίξας] Legend. Interpr. Perſ. *J. B.*

51. Προσθέναι] Ἀντὶ τοῦ προσθεῖναι. Attic. *J. B.*

Προσθέναι — πῦρ δὲ ὑποκαίειν κελεύειν] Quod *Fl.* quoque habere dicit *Solanus*, id habent & aliae, & recte; infinitivus enim eſt pro imperativo; exempla ſunt obvia. *Hom.* Il. E. 261. — σὺ δὲ — Αὐτοῦ ἰφθιμοῖσιν. *Tu vero ibi cohibe. Hippocr.* Aph. 10. S. I. Ὁκόσοισι μὲν ἂν αὐτίκα ἡ ἀκμὴ, αὐτίκα λιπτὰς ἀφιτῶν. & ibid. iterum, ubi tamen δὲ commode intelligitur. Adde

Aphor

le punitur, tibiae tu ſonis interim demulceare.

12. Ego vero his auditis, infelix artificium hominis abominatus, & exoſus ingenium hujus machinae, propriam illi poenam impoſui: &, *Age ſane*, inquam, *Perilae, niſi vana temere illa ſunt promiſſa, oſtende nobis ingreſſus ipſe veritatem artis tuae, & imitare clamantes, ut ſciamus utrum, quos praedicas modulos, ii per tibias ſonent.* Obſequitur Perilaus: at ego, cum intus eſſet, concluſo homine, ignem ſuccendi juſſi, *Habe tibi*, dicens, *dignam mercedem admirabilis illius artis tuae, ut magiſter illius Muſices primus ipſe canas.* Atque ille digna factis ſuis paſſus eſt, fructum percipiens ingenioſae machinationis. Caeterum ego viventem adhuc & ſpirantem hominem eximi juſſi, ne intra moriendo opus polluеret, & inſepultum per praeceps abjici. Expiatum vero bovem vobis miſi dedicandum Deo, & inſcribi totam narrationem

μῷ, κολάζεαζ, σὲ δὲ τέρπεαζ μελαξὺ
f καλαυλέμμον.

Ἐγὼ δὲ ὡς τῦτ' ἤκυσα, ἐμυσάχθην τ̀
κακομηχανίαν τῦ ἀνδρὸς, καὶ τ̀ ὄπνοιαν
ἐμίσησα τῦ καλασκευάσματος, κ̀ οἰκείαν
αὐτῷ τιμωρίαν ἐπέθηκα. κ̀ ἄγε δή, ἔφην,
ὦ Περίλαε, εἰ μὴ κενὴ ἄλλως ὑπόχεσις
ταῦτά ἐϛι, δεῖξον ἡμῖν αὐτὸς εἰσελθών, τ̀
ἀλήθειαν τ̀ τέχνης, καὶ μίμησαι τὺς βοῶντας, ἵν' εἰδῶμεν εἰ κ̀ ἃ φὴς μέλη, ταῦτ' τ̀
αὐλῶν φθέγξε). πείθε) μῷ τύτοις ὁ Περίλαος· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ ἔνδον ἦν, καλακλείσας
αὐτὸν, πῦρ ὑφάπτειν ἐκέλευον, Ἀπολάμβανε εἰπὼν τ̀ ἄξιον μισθὸν τ̀ θαυμαϛῆς συ
τέχνης, ἵν' ὁ διδάσκαλος τ̀ μυσικῆς πρῶτος αὐτὸς αὐλῇς. κ̀ ὁ μῷ δίκαια ἔπαχεν,
ἀπολαύων τ̀ αὐτῦ εὐμηχανίας· ἐγὼ δὲ,
ζῶντα, κ̀ ἔτι ἔμπνουν ὄντα τ̀ ἄνδρα, ἐξαιρεθῆναι κελεύσας, ὡς μὴ μιάνειε τὸ ἔργον
ἐναποθανών, ἐκεῖνον μῷ ἄταφον χ' χρημάτων ῥίπτειν ἐκέλευσα· καθάρας δὲ τ̀ βῦν,
ἀπέπεμψα ὑμῖν ἀναθησόμμον τῷ θεῷ· κ̀
ὑπογράψαι γε ἐπ' αὐτῷ ἐκέλευσα τ̀ πᾶσαν

f Καταυλούμμον] Καταλούμ. male ſola *B*3.

Aphor. 19. 20. & alibi. Et ut in illo *Homeri μίμνησο* intelligere queas, ita alibi κολεύω omiſſum ſtatuere pro lubitu licet. Vid. Fratris *G. O. Reitzii* Belgam Graeciff. p. 386. qui plura congeſſit, unde aeque atque ex his Hippocratis parebit, non ſolis Atticis familiare eſſe hoc loquendi genus. *J. F. R.*

Ibid. Τὸς αὐλὸς τούσδε] Sic *Long. Paſt.* 2. p. 67. μίμησαι τῷ αὐλῷ τοῦδε, κ̀ τ̀ Νυμφῶν τῶνδε. Similes articuli & pronominum repetitiones vid. ſupr. T. I. p. 297. Et hoc Tom. *Ver. Hiſt.* I. pr. Et alibi non ſemel. *J. F. R.*

57. Ὡς τ̀ μ̀ κολάζοις, σὲ δὲ τέρποις μελαξὺ καλαλούμμον] Haec ultima vox in mendo cubat. Silet ad eam interpres, nec emendavit, vix exprimere tentavit. Καλαλία eſt molo, mola frango, qui ſignificatus non convenit huic loco. Lege meo periculo καλακηλούμενον, id eſt delenitum, ſenſu manifeſto & apto. *J. P. a G.*

59. Καλαυτούμμον] Hic vero mirari ſubit eruditiſſimi Viri caecitatem, cui tam turpiter prava unius Editionis ſcriptura impoſuit, neque apud interpretem obſervavit *inter modulandum*, quod ad veram manu quaſi ducebat. Eo magis etiam, quod *Pariſienſem* Ed. quae recte habet, inſpexiſſe videtur, cum paginam adſcribat, in qua invenitur hic locus. Iterum uſurpat Ὀρχ. c. 2. & Δικ. c. 17. *M. du S.*

Καλαυλούμμον] Ita eſſe in *H. B*2. *Fl. Ald. Fr. P.* & *A.* Sed male καλαλούμμον in *B*3. notaverat *M. du S.* in marg. *Junt.* quae etiam recte καλαυλ. At non opus erat tanta perquiſitione, ubi enim in re tam manifeſta tres quatuorve Edd. conveniunt, ibi ceterarum errores in cenſum vocari nihil eſt opus. Melius tamen operae erat, quod in eodem marg. addidit, conferri poſſe Π. Ὀρχ. c. 2. & Δικαϛ. c. 17. ubi idem verbum occurrit. At nota *Palmerii* tanto conatu, ſed irrito, hunc locum emendantis ei anſam dedit inquirendi; quare jam laudo *Solani* diligentiam & addo, etiam καλαυλούμ. legi in *Ald.* & *Salm.* ac miror alterum nullam edit. contuliſſe; quod ſi feciſſet, facile detexiſſet, credo, errorem tantum typographicum eſſe illud καλαλ. pro καλαυλ. quod autem de Interprete ait, eum ſiluiſſe, liceat mihi animadvertere, in Pariſinae verſione ab *Opſopoeo* concinnata tamen hoc verbum ſic redditum: *inter modulandum*, & a *Bened. modulatione delecteris.* At his ſcriptis, video in notis *Solani* eadem contra *Palmerium* notata. *J. F. R.*

88. Ἐγ-

σαν διήγησιν· τῷ ἀναθέντι ἐμοὶ τὄνομα, τὸν τεχνίτην τὸν Περίλαον, τὴν ἐπίνοιαν τὴν ἐκείνου, τὸ δικαιοσύνην τὴν ἐμὴν, τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν, τὰ τοῦ σοφοῦ χαλκέως μέλη, τὸν πρῶτον τοῦτον πεῖραν τῆς μουσικῆς.

Ὑμεῖς δὲ, ὦ Δελφοὶ, δίκαια ποιήσετε, θύσαντες μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ μὴ τῶν πρέσβεων, ἀναθέντες δὲ τὸν ταῦρον ἐν καλῷ τῷ ἱερῷ, ὡς πάντες εἰδεῖεν οἵῳ ἐγὼ πρὸς τοὺς πονηροὺς εἰμι, καὶ ὅπως ἀμύνομαι τὰς περιττὰς ἐς κακίαν ἐπιθυμίας αὐτῶν. ἱκανὸν γὰρ καὶ τοῦτο μόνον δηλῶσαί μου τὸν τρόπον, Περίλαος κολασθείς, καὶ ὁ ταῦρος ἀνατεθείς, καὶ μηκέτι φυλαχθεὶς πρὸς ἄλλων κολαζομένων αὐλήματα, μηδὲ μελῳδήσας ἄλλο ἔτι, πλὴν μόνα τὰ τοῦ τεχνίτου μυκήματα· καὶ ὅτι ἐν μόνῳ αὐτῷ καὶ πεῖραν ἔλαβον ὁ τέχνης, καὶ κατέπαυσα τὸν ἄμουσον ἐκείνην καὶ ἀπάνθρωπον ᾠδήν. καὶ τὰ μὲν παρόντα ταῦτα παρ' ἐμοῦ τῷ θεῷ. ἀναθήσω δὲ καὶ ἄλλα πολλάκις, ἐπειδάν μοι πρόσχῃ μηκέτι δεῖας κολάσεων.

Ταῦτα μὲν, ὦ Δελφοὶ, τὰ παρὰ τοῦ Φαλάριδος, ἀληθῆ πάντα, καὶ οἷα ἐπράχθη ἕκαστα, καὶ δίκαιοι ἂν εἴημεν πιστεύεσθαι ὑφ' ὑμῶν, μαρτυροῦντες, ὡς ἂν καὶ εἰδότες, καὶ μηδεμίαν τοῦ ψεύδεσθαι νῦν αἰτίαν ἔχοντες. εἰ δὲ δεῖ καὶ δεηθῆναι ὑπὲρ ἀνδρὸς μάτην πονηροῦ δοκοῦντος, καὶ ἄκοντος κολάζειν ἀναγκασθέντος, ἱκετεύομεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ Ἀκραγαντῖνοι, Ἕλληνές τε ὄντες, καὶ τὸ ἀρχαῖον Δωριεῖς, [a] προσήσεσθαι τὸν ἄνδρα, φίλον εἶναι ἐθέλοντα, καὶ πολλὰ καὶ δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ ἕκαστον ὑμῶν εὖ ποιῆσαι ὁρμημένον. λάβετε οὖν αὐτοὶ τὸν ταῦρον, καὶ ἀνάθετε, καὶ

justi, meum, dedicantis, nomen, artificem Perilaum, ipsius commentum, meam justitiam, poenam decentem, sapientis fabri modulos, primum Musices experimentum.

13. Vos vero, Delphi, quod justum est feceritis, si pro me cum Legatis rem sacram feceritis, dedicaveritisque taurum honesto sacri loco, ut sciant omnes, qualis ego in malos sim, & quomodo ulciscar nimias illorum ad mala cupiditates. Sufficit enim vel hoc solum ad declarandum ingenium meum, Perilaus punitus, dedicatus taurus, neque servatus amplius ad aliorum puniendorum cantus, nulla dum alia melodia edita, praeter solos artificis mugitus: & quod in illo solo & experimentum cepi artis, & finem imposui cantui illi a Musis & humanitate abhorrenti. Et in praesens ista quidem a me Deo *oblata sunto*. Dedicabo autem saepe etiam alia, si hoc mihi praestiterit, ut poenis non amplius indigeam.

14. *Haec, Delphi, quae a Phalaride, dicere jussi sumus, vera omnia, & qualia gesta sunt singula. Ac digni videmur esse, quibus fides habeatur a vobis, cum perhibeamus testimonium, tanquam qui sciamus, & nullam jam mentiendi causſam habeamus. Si vero etiam preces interponendae sunt pro viro, qui sine causſa videtur malus, quique praeter voluntatem suam punire cogitur, supplicamus vobis nos Agrigentini, qui Graeci sumus, & antiqua origine Dores, ut admittatis virum, amicum vobis esse cupientem, & multa in vos publice, & privatim in singulos vestrum bona conferre paratum. Accipite ergo ipsi taurum, &*

[a] Προσήσεσθαι] Sic *J. H. Fl. P.* &c. Προσδέξασθαι P. L. & marg. *AIW.*

88. Ἐν καλῷ τῷ ἱερῷ] Non est, ut Interpres, *in eleganti delubro*; sed *in loco templi conspicuo*. Sic in *Navig.* ἐν καλῷ τῆς πόλεως. *Aelian.* V. Hist. L. 2. 13. ἐν καλῷ τῷ θεάτρου, supple χωρίῳ. Haec *L. Bos* in notis MSS. Eadem habet in libello de Ellipsi, p. 164. Ibique & alia similis ellipseos exempla. *J. F. R.*

13. Δωριεῖς] Vide *Thucyd.* *M. du S.*

Ibid. Προσήσεσθαι] Sic impressi omnes. P. & L. προσδέξασθαι. & sic *Dem.* 173. A. μὴ προσδέξασθε τὸν πόλεμον εἰς τὴν χώραν. Sed elegantius hic futurum videtur. Saepissime usurpat Noster. Φιλ. β. c. 3. N. δ. XXIII. Ἐρωτ. c. 1. & Ἐρωτ. c. 16. *M. du S.*

2. Πρό-

& dedicate, & pro Agrigento, ipſoque Phalaride vota facite: & nec infecta re nos dimiſeritis, nec illum affeceritis contumelia, nec Deum pulcherrimo juſtiſſimoque donario privaveritis.

εὔξαθε ὑπέρ τε τ' Ἀκράγαντ@, καὶ ὑπὲρ αὐτῦ Φαλάριδ@, καὶ μήτε ἡμᾶς ἀπράκλυς ἀποπέμψηλε, μήτ' ἐκεῖνον ὑβρίσηλε, μήτε Θεὸν ἀποφερησηλικαλλίστε τε ἄμα, καὶ δικαιοτάτε ἀναθήματ@.

PHALARIS ALTER.

NEque cura mihi Agrigentinorum hoſpitum publice data, Delphi, neque privatum cum Phalaride hoſpitium intercedit, neque aliam habeo aut peculiarem benevolentiae erga illum cauſſam, aut futurae ſpem amicitiae. Caeterum auditis Legatis ab eo venientibus, aequa & moderata diſſerentibus, atque id quod pium, & publice utile eſt, & Delphos maxime decet, ſpectans, ſurrexi adhortaturus vos, ut neque contumelia afficiatis virum poten-

ΦΑΛΑΡΙΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Οὔτε Ἀκραγαντίνων, ὦ ἄνδρες Δελφοὶ, πρόξεν@ ὢν, οὔτε ἰδιόξεν@ αὐτῦ Φαλάριδ@, οὔτ' ἄλλην ἔχων πρὸς αὐτὸν, ἢ εὐνοίας ἰδίαν αἰτίαν, ἢ μελλούσης φιλίας ἐλπίδα· τ' διαφόρων ἀκούσας τ' ἡκόντων παρ' αὐτῦ, ἴσα καὶ μέτρια διεξιόντων, καὶ τὸ εὐσεβὲς ἄμα, καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον, καὶ μάλισα τὸ Δελφοῖς πρέπον προορώμεν@, ἀνέστην παραινέσων ὑμῖν, μὴτε ὑβρίζειν ἄνδρα σάφην εὐσεβοῦντα, μητ'

2. Πρόξενος ὤν] (1) Πρόξενος ὁ ὅλης πόλεως ξένος· ἰδιόξενος, ὁ ἰδίᾳ καθ' αὐτὸν ξένος ὤν. πρόξενος δὲ καὶ ἰδιόξενος καὶ (2) ἀσόξενος ταύτῃ διαφέρει. πρόξενος μέν, ὁ φανερῶς πόλεώς τινος τινὶ πολίτας κατὰ τρόπον ξένος. ἰδιόξενος δὲ ὁ ἰδίᾳ (3) ἐπὶ ξένος. ἀσόξενος δὲ ὁ κοινῇ πᾶσι τοῖς ἐκ τ' πόλεως ξένοις, ὁποῖοι ποτ' ἂν ὦσι τὸ (4) ἦθος. (5) οἱ μέντοι νεώτεροι τ' ῥητόρων προξένους καλοῦσι τοὺς ἀθηναίους τινὸς πράξεως (6) τινὶ γενομένους· καὶ ἴσως (7) ἀπὸ τῦ ε τοὺς προξένους συστοιχίζειν τοῖς, ἂν εἶσι πράξεως τὰς ἀθηναίας (8) τ' καλλυμμιῶν, καὶ ἐκφαίζειν ἐπὶ τὸ ῥᾶστον προάγοντας. ἢ ε ἐπὶ τ' χειρόνων παρέλκη τοῦτο (9) καλαχρησαμένων ἕτω λοιπὸν τ' μὴ τὰ κρειμένους τῇ κρίσει προσεχόντων ἕτεροι δὲ προξένους μέν φασι, τοὺς κατὰ δῆμον (10) πολίτικὸς προσάτας ὅλων ἕβδομα γενομένους. ἰδιοξένους δὲ τοὺς ἐκ πλείονος χρόνου ἢ ἐκ πιστέως (11) παραδόσεως τυρῦττας ὁμόνοιαν, (12) καὶ πολὺ ταῖς πατρίσιν ἀπίχωσιν οἱ φαίνονται, καὶ σφραγίδας ἀλλήλοις δυόντες, καὶ σύμβολά τινα κοινόμορα, ἵνα ὅς ἂν πέμπῃ ἀγγῶτας αὐτῦ υἱοὺς ἢ οἰκέους (13) προσδέχωνται, ἕτοι λαβὰ σύμβολας. φασὶ δὲ καὶ θουκυδίνεος ἕτοι τοὺς κατ' ὀλεμον ἀλλήλους φιλοποιησαμένους, ὡς Διομήδης Γλαῦκ. ξένους δὲ ἁπλᾶς, τοὺς ἐξ ἑτέρας πόλεως παρεπιδημοῦντας. ἐάν τε ἀγνῶτες ὦσιν, ἐάν τε ἐγνωσμένοι. τοὺς δὲ ἰδιοξένους (14) ὅς τις οἰκία τις ὑποδέξαιτο, καὶ συμπράξειέ τιν χρησίμων ἢ μηνύσειε τῶν ἀπορ. . . . . V.

(1) Scholium hoc in Impreſſ. corruptiſſimum, MSS. Codd. ope nitori ſuo, ſi ultima excipias, reddidimus. *M. du S.*

(2) Ἀσόξενος] Ἀσύξενος C. hic & in ſequentibus.

(3) Ἐπὶ] Ἰδίας ἐπὶ ξένος C. recte, & ſic dedi pro *idion xenos* quod in Vulgato erat. Ἰδίων . . . . ξένος *G.* *M. du S.*

(4) Ἦθος] An ἴθος? *J. F. R.*

(5) Οἱ μέντοι νεώτεροι] Sic ex C. reſtitutum. Οἱ ἕτεροι V. Lacuna eſt in *G.*

(6) Τίνι γενομένους] Οἱ γένοντες in Ed. *Clor.* erat. Sed hoc & alia permulta quibus enumerandis non morabor lectorem, reſtituit *M. du S.* ex Coll. Codicum.

(7) Ἀπὸ τῦ] Haec verba in C. non exſtant. Sed retinenda ſunt. *M. du S.*

(8) Τῶν κ. &c.] Lacunas Ed. *Amſtel.* ex Coll. ſupplevit idem, integer enim verſus deſit.

(9) Καλαχρ.] Et hic lacunaverat in Ed. *Clor.* pro qua κεχρημένων τῇ κρίσει eſt in *Coll.*

(10) Πολίτικὸς] Πολίτικὰς C.

(11) Παραδόσεως τυρῦττας] Sic C. Παραδόχας τυχόντας miſere in Editis π. τυρῦττας. V.

(12) Καὶ πολὺ ταῖς πατρίσ] Et hoc ex C. eſt. Πολλοὶ τῶν πατρῶσιν *G.* Πολλοὶ ταῖς πρέσιν V. Unde πολίτικαὶς πράξεσιν fecerant editores priores.

(13) Προσδέχωνται] Προσδέχεται ante legebatur. Mutavit *M. du S.* ex C, item ἕτερα ex eodem, quum ἄτερας in editis eſſet.

(14) Lacuna hic eſt in Exc. *G.* & V.

2. Πρόξεν@] Differentiae inter πρόξενος & ἰδιόξενος, multae, quas tradunt Grammatici. *J. B.*

Ibid. Ἰδιόξεν@] Adducit *Thomas Magiſter* hunc Luciani locum in voce ἰδ. Sed miſerum in modum interpolatum additione ὁ Ἀπόλλων. Pro Phalaride *ſecundo* etiam *primum* dicit. Quae ſi lubet & vacat, in eo emendato. *M. du S.*

μητ' ἀνάθημα ἤδη τοῦ θεοῦ καθωμολογημένον, ἀπαλλοτριῶν ἀφ' αὑτοῦ, τριῶν τῶν μεγίστων ἐς ἀεὶ ὑπόμνημα γενησόμενον, τέχνης καλλίστης καὶ διανοίας κακίστης, καὶ δικαίας κολάσεως.

Ἐγὼ μὲν οὖν, καὶ τἄνδοιθεν ὑμᾶς ὅλως περὶ τούτου, καὶ [a] δημιουργὸς ἡμῖν [b] προθεῖναι τὴν ἀφαίρεσιν, εἰ χρὴ δέχεσθαι τὸ ἀνάθημα, ἢ ὀπίσω αὖθις ἀποπέμπειν, ἀνόσιον ἤδη εἶναι νομίζω· μᾶλλον δὲ, οὐδ' ὑβρολὴν ἀσεβείας πολελοιπέναι· οὐδὲν γὰρ ἄλλ' ἢ ἱεροσυλία τὸ πρᾶγμά ἐστι, μακρῷ τῶν ἄλλων κάλεπωτα, καὶ ὅσῳ τῶν τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρχὴν τοῖς ἀνατιθέναι βουλομένοις ἐπιτρέπειν ἀσεβέστερον.

Δέομαι δὲ ὑμῶν Δελφὸς καὶ αὐτὸς ὤν, καὶ τὸ ἴσον μετέχων τῆς δημοσίᾳ εὐκλείας, εἰ φυλάττοιτο, καὶ φαντίας δόξης, εἰ ἐκ τῶν παρόντων προσγέλο, μητ' ἀποκλείειν τὸ ἱερὸν τοῖς εὐσεβέσι μήτε τὴν πόλιν πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους ἀφαβάλλειν, ὡς τὰ πεμπόμενα τῷ θεῷ συκοφαντοῦσαν, καὶ ψήφῳ καὶ δικαστηρίῳ δοκιμάζουσαν τοὺς ἀναθέντας. οὐδεὶς γὰρ ἔτι τολμήσειεν ἂν, εἰδὼς [d] ἃ προσκόμον τὸν θεὸν, ἅ, τι ἂν μὴ πρότερον Δελφοῖς δοκῇ.

tem, religiosum, neque donarium jam nuncupatum Deo, abalienetis, quod trium maximarum rerum omni aevo monimentum futurum est, artis praestantissimae, commenti pessimi, & justi supplicii.

2. Equidem ipsum hoc, dubitare vos omnino hac de re, ipsum hoc, quod eam proposuere nobis magistratus disputationem, *Sit ne recipiendum donarium, an retro rursus remittendum?* irreligiosum esse arbitror, vel potius, nullum impietati gradum ultra quem ascendat, reliquisse. Nihil enim aliud quam sacrilegium hoc est, longe aliis gravius, quanto nimirum major est impietas, quam spoliare dedicata, ne permittere quidem dedicare volentibus.

3. Rogo autem vos, Delphus ipse quoque, & in partem veniens tum publicae bonae famae, si ea servetur, tum contrariae opinionis, si qua ex praesenti negotio contrahatur, ne claudatis sacrum religiosis, neque civitati nostrae infamiam apud omnes homines concilietis, quasi ea quae mittuntur Deo calumnietur, & calculo judicioque exploret, qui aliquid donant. Nemo enim amplius donare quidquam temere audebit, si sciat, non admissurum esse Deum, quod non prius Delphis *admittendum* videatur.

4. Ac

a Δημιουργὸς] Deest in *Angl.* Adest in Edd. b Προθεῖναι] Προσθεῖναι marg. *AIW.* c Ὅσῳ] Ita restitut. ex L. & marg. *A1.* Ὅσων Edd. d Οἷ] Μὴ marg. *AIW.*

17. Δημιουργὸς] Deest in Angl. Cod. *J.B.*

Δημιουργὸς] *Suidas* quidm δημιουργὸς vocari ait τὸ δημόσια ἐργαζόμενον. Sednondum habemus, quod plene satisfaciat. Idem cred innuit, quod *Livius* disserte docet de Magistratu Aceacorum sic dicto; vide XXXII. 22. Consule etiam *Demosthen. Diog. Laërt.* p. 42. F. & *Platonem* ex quo libet, in Apol. & adde *Thucyd.* V. 47. *M.du S.*

23. Καὶ ὅσῳ τῶν τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρχὴν τ. ἀ. β. ἀσεβέστερον] Plane non ut apud Lucianum in Græcis patronus Phalaridis, sic in Latinis quoque interpres ratiocinatur, cujus collectio longe infra efficaciam prioris; qui non id evincit, non minus impium factu fore, si volentibus dedicare auferatur potestas, quam si dedicata auferantur, sed altius se effereas in id laborat, ut pro certo affirmet longe magis impium factum fieri ab eo, qui potestatem volenti dedicare præcidat quam qui dedicata auferat; & quanto gravius ille peccat, in tanto pejus peccatum induci Delphos. In fine hujus paginæ μισθὸν τῆς ἀσεβείας erronee vides verti *praemium impietatis*, quod mirum qui ex Opsopœo imitetur Benedictus. *J.G.*

36. Προσκόμμον] Conf. *Phal.* I. vers. fin. & *Dial. mort.* XXIII. vers. f. *J.F.R.*

43. Εἰδὼς] Sic L. melius quam quod in reliquis est εἰδῶς. *M.du S.*

61. Χρὴ δὲ τὰ τοιαῦτα, μὴ δὲ τοῖς πιστοῖσι φέρεσθαι πάνυ πιστεύειν διηγουμένοις. ἄλλως γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγοιτο, οὐκ ἂν αὐτὸς, μὴ ἀκριβῶς καταγνοίη] Pro μὴ ἀ meliori ordine ἀ μὴ antiquiores editiones omnes, ut ex sua *Basileensi* notavit Cl. *Gronovius*, qui jure quoque castigat hic Interpretem, reddentem ul-

4. Ac Pythius quidem juſtum jam de donario ſuffragium tulit. Si enim odiſſet Phalarin, aut munus illius abominaretur, facile illi erat medio in Ionio illud, cum ipſa navi, quae vehebat, demergere. Verum ille contra per ſerenitatem uti trajicerent, ut aiunt, ipſis tribuit, & ſalvi ad Cirrham uti appellerent.

Ὁ μὲν δὴ Πύθιος, τὴν δικαίαν ἤδη περὶ τοῦ ἀναθήματος ψῆφον ἤνεγκεν. εἰ γὰρ ἐμίσει τὸν Φάλαριν, ἢ τὸ δῶρον [e] αὐτὸ [f] ἐμυσάττετο, ῥᾴδιον ἦν ἐν τῷ Ἰονίῳ μέσῳ καταδῦσαι αὐτό, μετὰ ἀγύσης ὁλκάδος. ὁ δὲ πολὺ τἀναντιώτερον [g] εὐδίᾳ τε διαπεραιωθῆναι, ὡς φασι, παρέσχεν αὐτοῖς, καὶ σῶς ἐς τὴν Κίρραν κατάραι.

5. Qua re etiam manifeſtum eſt, admitti ab eo monarchae pietatem. Oportet autem vos quoque eadem decernere, & adjicere hunc taurum reliquis templi ornamentis. Omnium enim abſurdiſſimum fuerit, magnifici adeo muneris Deo miſſi auctorem, damnans ex templo ſuffragium referre, & mercedem hanc religionis ſuae habere, ut ne dignus quidem ſit habitus, qui aliquid donet.

Ὦ καὶ δῆλον ὅτι προσήκει τὴν μοναρχὴν εὐσέβειαν χρὴ δὲ καὶ ὑμᾶς τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ ψηφίσασθαι, προσθεῖναί τε τὸν ταῦρον τοῖσι ἄλλοις κόσμοις τοῦ ἱεροῦ. ἐπεὶ πάντων δὲ εἶη τοῦτ' ἀποπώτατον, πέμψαντά τινα μεγαλοπρεπῆ οὕτω δῶρον θεῷ, τὴν χαλκιάζουσαν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ψῆφον λαβεῖν, καὶ μισθὸν κομίσασθαι τῆς εὐσεβείας, τὸ κεχρίσθαι μηδὲ τοῦ ἀνατεθέναι ἄξιον.

6. Ille quidem, qui contraria mihi decrevit, quaſi qui Agrigento modo huc appulerit, caedes quasdam, & vim factam, & rapinas, & abductiones tyranni tragica oratione retulit, tantum non viſa a ſe narrari dicens; quem tamen neque ad navem usque peregrinatum eſſe, novimus. Oportet autem talia ne his quidem, qui ſe paſſos eſſe dicunt, omnino credere narrantibus; cum, utrum vera dicant, incertum ſit nedum ut ipſi, quae non *certo* ſcimus, accuſemus.

Ὁ μὲν οὖν τἀναντία μοι ἐγνωκὼς, καθάπερ ἐκ τοῦ Ἀκράγαντος ἄρτι καταπεπλευκὼς, σφαγάς τινας, καὶ βίας, καὶ ἁρπαγὰς, καὶ ἀπαγωγὰς ἐτραγῴδει τοῦ τυράννου, μόνον οὐκ αὐτόπτης γεγενημένος λέγων, ὃν ἴσμεν οὐδ' ἄχρι τοῦ πλοίου συμπεδημηκότα. χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μηδὲ τοῖς πεπονθέναι φάσκουσι πάνυ πιστεύειν διηγουμένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ [h] ὅπως ἃ μὴ ἴσμεν, κατηγορεῖν.

E 2

e Αὐτὸ] Sic *Fl. H. P. S. Ald.* Αὐτοῦ *J.* & mag. *Alw.* *f* Ἐμυσάττ.] Ἡμυσάττ. *J.* Prius ſervant *H. Ald. P.* &c. *g* Εὐδίᾳ] Ex Cod. L. Ἀδίᾳ marg. *Alt.* Εὐδίᾳ Edd. priores. *h* Αὐτοὺς] Sic *J. Fl. P. S.*, Αὐτοὺς *P. H. Ald.* & *B2.*

ultima, *Etenim incertum eſt verane dicant, quidem non poſſunt non criminari ea quae explorata habemus.* Αὐτοὺς pendet a χρὴ, quod praeceſſit. οὐχ ὅπως ſignificat *nedum*. Verba, ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, includenda ſunt parentheſi. Vertendum autem, *Oportet vero, ut talia ne iis quidem, qui ea ſe paſos eſſe dicunt, narrantibus magnopere accredamus (incertum enim eſt, num vera dicant) nedum ut ipſi ea, quae neſciamus, accuſemus.* *J. J.*

63. Οὐχ ὅπως αὐτοὺς μὴ ἃ ἐπιστάμεθα κατηγορεῖν] Benedictus, *ſiquidem non poſſunt non criminari ea quae explorata habemus.* Itane? Imo contra quis poterit ea criminari, quae explorata habeo? E. hæc quidem ſunt *Benedicti*. Nam in *Baſileenſi* editur οὐχ ὅπως αὐτοὺς ἃ μὴ ἐπιστάμεθα κ. & vertit Opſopœus, *ne quo modo eos de quibus nihil certi nobis compertum eſt, injuſte ſceleris accuſemus.* Certe hæc lectio & vocum ſeries videtur melior, & exponenda Latine (pendet autem ab præcedenti χρὴ) *nedum ipſos quae ignoramus criminari*, quod nempe fiebat proponenda hac deliberatione. *J. G.*

64. Αὐτοὺς] Sic P. *H.* & *B2.* In reliquis αὐτοὺς. Verſio noſtra ſenſum aperiet prioribus interpretibus ignotum. (verto enim: *nedum ipſos quae ignoramus criminari.*) *M. du S.*

Ibid. Ἃ μὴ] Nullam hic varietatem notaverat *Solanus* noſter; quumque Cl. *Fenſ.* indicet μὴ ἃ legi, idque recte immutet, evolvi Edd. ſed cognovi veteres

Εἰ δ' ἦν τι καὶ πέπραγεν τοιοῦτον ἐν Σικελίᾳ, τοῦτ' ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον πολυπραγμονεῖν, εἰ μὴ ἀντὶ ἱερέων ἤδη δικασταὶ εἶναι ἀξιοῦμεν· καὶ δέον θύειν [a] καὶ τ' ἄλλα θεραπεύειν τὸν θεόν, καὶ συναχθέναι, εἰ πέμψειέ τις, σκαπτόντες καθήμεθα, εἴ τινες τῶν ὑπὲρ τὸν Ἰόνιον δικαίως ἢ ἀδίκως τυραννοῦνται.

Καὶ τὰ μὲν τῶν ἄλλων ἐχέτω ὅπη καὶ βούλεται· ἡμῖν δὲ ἀναγκαῖον, μαι, τὰ ἡμέτερα αὐτῶν εἰδέναι, ὅπως τε πάλαι διεκείλο, καὶ ὅπως νῦν ἔχει, καὶ τί ποιοῦσι λῷον ἔσται. ὅτι μὲν δὴ ἐν χρημνῷς τε οἰκοῦμεν αὐτοὶ, καὶ πέτρας γεωργέομεν οὐχ Ὅμηρον χρὴ θεσπεσιεῖν, δηλώσοντα ἡμῖν, ἀλλ' ὁρᾶν πάρεστι ταῦτα· καὶ ὅσον ὀπίσω ἡ γῆ, βαθεῖ λιμῷ ἀεὶ συνήμεν ἄν. τὸ δ' ἱερὸν καὶ ὁ Πύθιος, καὶ τὸ χρηστήριον, καὶ οἱ θύοντες, καὶ οἱ εὐσεβοῦντες, ταῦτα Δελφῶν τὰ πεδία, ταῦθ' ἡ πρόσοδος, ἐντεῦθεν ἡ εὐπορία, ἐντεῦθεν αἱ τροφαί. χρὴ γὰ τἀληθῆ πρός γε [b] ἡμᾶς [c] αὐτοὺς λέγειν, καὶ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ἄσπαρτα ἡμῖν καὶ ἀνήροτα φύεται τὰ πάντα ὑπὸ γεωργῷ τῷ θεῷ, ὃς οὐ μόνον τὰ καθ' ἡμᾶς τοῖς ἄλλοις

7. Utrum igitur tale quidquam in Sicilia factum sit, hoc Delphis necesse non est studiose quaerere; nisi pro sacerdotibus jam judices esse postulamus; & cum mactare nos oportebat, & reliquum Dei cultum peragere, & una ponere donaria si quis mittat, sedemus disceptaturi, si qui trans Ionium mare juste aut injuste tyrannidem gerant.

8. Aliorum quidem res quomodocumque lubuerit se habeant. Nobis autem necessarium arbitror nostra ipsorum scire, cum ut olim constituta fuerint, tum uti nunc se habeant, & quid facientibus melius futurum sit. Ac nos in praecipitiis habitare, & saxa arare, non Homerus nobis expectandus est, qui nos doceat; sed videre ista licet: & quantum ad terram, prolixa semper cum fame essemus. Sed templum, & Pythius, & oraculum, & mactantes, & religiosi, hi Delphorum agri, hi reditus, hinc bona copia, hinc alimenta, (oportet enim vera, inter nos quidem certe, dicere,) & quod a poëtis dicitur, sine semine nostro, sine aratro, proveniunt omnia: agrum nostrum colente Deo, qui non ea solum, quae apud reliquos *Graecos* nascuntur,

a Καὶ τ' ἄλλα] Sic recte L. marg. *A1.* & *J.* nisi quod ' ἄλλα circumflectat ubique illa editio. Καὶ ἄλλα tantum Edd. reliquae. b Ἡμᾶς] Male ὑμᾶς *S. P.* & *Fl.* Recte *J. H. Ald.* c Αὐτοὺς] Recte *Fl.* & *S.* spiritu leni. Αὑτοὺς ceterae.

P. J. Ba. H. &c. jam sic habuisse, solamque adeo *Salmuriensem* ejusque adsectam *Amst.* male dedisse μὴ ἀ. *J.F.R.*

69. Τ' ἄλλα] Etiam T. I. monuimus *Junt.* & alias quoque nonnullas τ' ἄλλα circumflectere. Quod non imitamur, quia id in ἄλλῳ & ἄλλα non fit, nec igitur per accessionem particulae τε accentus mutabitur; elisio enim per se non facit syllabam longam. Et cum apostrophus tantum sit rejectio vocalis brevis, ejusmodi elisio quae fit in duabus vocibus concurrentibus, non est ejusdem naturae atque crasis & contractio in uno verbo. Margo *A1.* rectius τ' ἄλλα habet. Ignoscet Lector has minutias persequenti. *J.F.R.*

79. Πίτυας γεωργοῦμεν] Πυθῶνα τε πετρήεσσαν vocat in catalogo *Homerus*. Haec adscripta erant in marg. *Ald. Wesselingii*. *J.F.R.*

80. Ὅμηρον] Vid. Il. B. in *Catal.* vers. 26. & Schol. I. 40. *Hom.* l. c. Πυθῶνά τε πετρήεσσαν. Ibi enim Scholiastes docet *Pythona* eandem esse cum *Delphis*, quae recentior appellatio est. *M. du S.*

88. Ἄσπαρτα — καὶ ἀνήροτα] Quae citra nostram operam arsu nobis eveniunt, ἄσπαρτα & ἀνήροτα contingere dicunt Graeci. Id in *Paraem.* & *Rhetor. Discal.* natum a fabula Insularum Fortunatarum, de quibus *Homer.* Odyss. IX. *Horat.* & *Lucianus*. *G.C.*

Ἄσπαρτα — καὶ ἀνήροτα] *Homer.* Od. I. 109. *M. du S.*

91. Ἕλλησιν ἀγαθὸν] Solus L. hanc vocem suppeditat sensui omnino necessariam. *M. du S.*

Ἕλλησιν] Haec vox in marg. *Ald. Wesseling.* ita adscripta legitur, ut potius pro ἄλλοις substituenda, quam insuper adjungenda videatur: & haud scio an Codex L. non etiam sic habeat; ut enim Ἕλλησιν probum est, ita jam adjecto ἄλλοις carere posse videmur. Quia tamen *Solanus* sic vult, morem gessi. At cum

tur, bona nobis praebet; sed si quid apud Phrygas, Lydos, Persas, Assyrios, aut Phoenices, aut Italos, aut ipsos Hyperboreos, *nascitur*, Delphos omnia perveniunt. Et secundo post Deum loco nos colimur ab omnibus, & abundamus, & beati sumus. Haec antiqua ratio, haec adhuc obtinet, & utinam ita vivere non desinamus!

9. Recordatur autem nemo unquam suffragium de donario apud nos latum, nec prohibitum quemquam, quo minus sacrificaret, vel dedicaret aliquid. Ac propter hoc ipsum, puto, supra modum auctum est sacrum, & abundat donariis. Quare nec in praesenti novandum quidquam, neque praeter patrium morem lex constituenda, ut scrupulose judicentur donaria, & eorum quae mittuntur origo inquiratur, unde, a quo, & qualia sint? sed accepta sine operosa quaestione dedicare, tum Deo ministrantes, tum religiosis.

10. Videmini autem mihi, Delphi, sic demum optime de praesentibus judicaturi, si primum consideraveritis, de quot quantisque rebus sit quaestio. Primo quidem de Deo,

[d] Ἕλλησιν ἀγαθὰ γιγνόμενα παρέχῃ, ἀλλ' εἴ τι ἐν Φρυξίν, ἢ Λυδοῖς, ἢ Πέρσαις, ἢ Ἀσσυρίοις, ἢ Φοίνιξιν, ἢ Ἰταλιώταις, ἢ Ὑπερβορέοις αὐτοῖς, πάντα ἐς Δελφοὺς ἀφικνεῖται. καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν θεὸν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐπορεῦμεν, καὶ εὐδαιμονεῦμεν· ταῦτα τὸ ἀρχαῖον· ταῦτα τὸ μέχρι νῦν, καὶ μὴ παυσαίμεθά γε οὕτω βιῶντες.

1 Μέμνηται δὲ οὐδεὶς πώποτε ψῆφον ὑπὲρ ἀναθήματος παρ' ἡμῖν ἀναδοθεῖσαν, οὐδὲ κωλυθέντα τινὰ θύειν ἢ ἀνατιθέναι. καὶ διὰ τοῦτ', οἶμαι, καὶ αὐτὸ ἐς ὑπερβολὴν ηὔξηται τὸ ἱερὸν, καὶ ὑπερπλουτεῖ ἐν τοῖς ἀναθήμασι. δεῖ τοίνυν μηδ' ἐν τῷ παρόντι καινοτομεῖν μηδὲν, μηδὲ παρὰ τὰ πάτρια νόμον καθιστάναι, [e] φιλοχρινεῖν τὰ ἀναθήματα, καὶ γενεαλογεῖν τὰ πεμπόμενα, ὅθεν, καὶ ἀφ' ὅτου, καὶ ὁποῖα· δεξαμένους δὲ ἀπραγμόνως ἀνατιθέναι, ὑπηρετοῦντας ἀμφοῖν, καὶ τῷ θεῷ, καὶ τοῖς εὐσεβέσι.

Δοκεῖτε δέ μοι, ὦ ἄνδρες Δελφοὶ, ἄριστα βουλεύσεσθαι περὶ τῶν παρόντων, εἰ λογίσοισθε πρῶτον ὑπὲρ ὅσων καὶ ἡλίκων ἐστὶν ἡ σκέψις· πρῶτον μὲν ὑπὲρ τοῦ θεοῦ, καὶ τοῦ ἱεροῦ,

[d] Ἕλλησιν] Restitutum ex L. & marg. *Aiw.* Deest in Edd. prioribus. [e] Φιλοκρινεῖν] Ita Edd. unanimiter. Φυλακρ. *Angl.*

cum pro certo adfirmare non queam, num ipse huno Codicem inspexerit, an ejus collationem tantum ab alio acceperit, dubito num τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν ἀγαθὰ in eo legatur, an τοῖς Ἕλλησιν ἀγαθὰ solum; ideoque fere alterutrum parenthesi includissem. Sed quia amplius deliberanti melius visum, si utrumque conjungatur, quia se sic vere Graecum facit, suosque Acragantinos Siculos partem quasi adhuc Graeciae esse, fatetur, a quibus se sejungeret, si ἄλλοι abesset, ideo utrumque jam adesse malui. Sic *Demosth.* saepissime ἄλλως Ἕλληνας ait, ut in Or. de *coron.* p. 486. D. & 476. C. &c. Etsi ibidem Graeciam & Graecos interdum ab Athenienses distinguit, ad *Hellada* propriam respiciens. At Phalaridem suos cives Graecis adnumerare, patet supra ex I. *Phal.* c. 6. ὅτι Ἕλληνες — ἐσμὲν λέγεσθε. c. 7. παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι. Adde c. 14. Ideoque ἄλλοις Ἕλλησι optime se habet. *J. F. R.*

95. Καὶ τὰ δεύτερα, μετὰ τὸν θεὸν, καὶ εὐπορεῦμεν, ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐδαιμονεῦμεν] Qui serio haec verba legit, mirum si non mirifice perturbata deprehendat; id nempe renovatis debemus editionibus. Sed veteres, Καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν θεὸν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐπορεῦμεν, καὶ εὐδαιμονεῦμεν. *Ac secundum Deum Apollinem, nos ab omnibus honoramur, & opulenti & beati sumus.* *J. J.*

Ibid. Μετὰ τὸν θεὸν] Μετὰ τὸν θεὸν καὶ εὐπορεῦμεν *Salm.* Ed. alieno loco; ceterae enim Edd. εὐπορεῦμεν uno versu serius proferunt, & cum εὐδαιμονεῦμεν conjungunt. Quam varietatem cum non adnotarit *Solanus*, eam hic addimus, quo Cl. *Jensii* correctio melius intellecta confirmetur. *J. F. R.*

8. Φιλοκρινεῖν] Rectius fortean φυλοκρινεῖν, ut est in Anglicano Cod. *per stirpes donaria discernere*, sequitur enim καὶ γενεαλογεῖν τὰ πεμπόμενα. *J. B.*

Φιλοκρινεῖν] Proba lectio. Vide Ἀποκρ. c. 4. quamvis ibi *Fl.* φιλ . . ., ut hic A. habeat. *M. du S.*

ἱερῶν, καὶ θυσιῶν, καὶ ἀναθημάτων, καὶ [a] ἐθῶν δεχαίων; καὶ θεσμῶν παλαιῶν, καὶ δόξης τῇ μαντείῳ· ἔπειτα, ὑπὲρ τῆς πόλεως ὅλης, καὶ τῶν συμφερόντων τῷ τε κοινῷ ἡμῶν, καὶ ἰδίᾳ ἑκάστῳ Δελφῶν· ὅπῃ πᾶσι δὲ, τὸ εὖ καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις εὐκλείας ἢ κακοδοξίας. τούτων γὰρ οὐκ οἶδα εἴ τι μεῖζον, εἰ σωφρονεῖτε, ἢ ἀναγκαιότερον ἡγήσησθε ἄν.

& templo, & victimis, & donariis, & moribus antiquis, & legibus vetuſtis, & gloria oraculi: deinde de tota civitate, & his, quae cum reipublicae noſtrae, tum privatim unicuique Delphorum conducant: ſuper omnia vero de bona aut mala apud omnes homines fama. Hiſce enim ſi quid majus, magisve neceſſarium, modo ſanum adhibeatis judicium, exiſtimetis, non novi.

Περὶ μὲν οὖν ὧν βουλευόμεθα, ταῦτά ἐστιν. οὐ Φάλαρις τύραννος εἷς, οὐδὲ ταῦρος οὗτος, οὐδὲ χαλκὸς μόνον, ἀλλὰ πάντες βασιλεῖς, καὶ πάντες δυνάσται, ὅσοι νῦν χρῶνται τῷ ἱερῷ, καὶ χρυσὸς, καὶ ἄργυρος, καὶ ὅσα ἄλλα τίμια, πολλὰ πολλάκις ἀνατεθησόμενα τῷ θεῷ. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ καθ' αὐτὸ τὸν θεὸν ἐξεταθῆναι ἄξιον.

11. Haec ergo ſunt, de quibus deliberamus; non Phalaris unus tyrannus, neque taurus iſte, neque aes tantum; ſed reges omnes, & omnes Dynaſtae, qui jam ſacro utuntur, & aurum, & argentum, & quaecumque alia pretioſa dedicanda ſunt in poſterum Deo. Primo quidem, quod ad Deum pertinet, exploratu dignum.

Τίνος οὖν ἕνεκα, μηδ' ὡς [b] αἰεὶ, μηδ' ὡς πάλαι τὰ περὶ τῶν ἀναθημάτων [c] ποιήσομεν; ἢ τί μεμφόμενοι τοῖς παλαιοῖς ἔθεσι, καινολομήσομεν; καὶ [d] μηδὲ πώποτε, ἀφ' οὗ τὴν πόλιν οἰκοῦμεν, καὶ ὁ Πύθιος χρᾷ, καὶ ὁ τρίπους φθέγγεται, καὶ ἡ ἱέρεια ἐμπνεῖται, γε-

12. Qua igitur de cauſſa non ut ſemper, neque ut olim, quae ad donaria referuntur, faciemus? aut quid reprehendentes in vetuſto more novabimus; & quod nunquam a nobis, ex quo urbem habemus, & Pythius reſpondet, & tripus loquitur, & ſacer-

a Ἐθῶν] Merito conſpirat cum Edd. Cod. P. Θεῶν male *Fl.* ſola. b Αἰεὶ] Sic *J. Fl. H. P. Ald.* &c. c Ποιήσομεν] Ποιήσωμεν penult. longa habebant *J. Fl. H. P.* At recte quod edidimus, eſt in P. & *B2.* & marg. *AIW.* d Μηδὲ] Al. Μὴ δὲ.

31. Τὸ κατὰ τὸν θεὸν] Probe notanda haec phraſis. *M. du S.*

33. Αἰεὶ] Quod magis poëticum videretur, pro vulgari ἀεὶ, ideo Edd. perquiſivit *Solanus*, & ego reliquas pervolvi, atque eodem modo habere cognovi. Sed & ſupra idem ſic habuimus circa fin. 2. *Ver. Hiſt.* vel initium *Tyran.* *J. F. R.*

34. Ποιήσομεν] P. *H. B2.* Alii ποιήσωμεν. *M. du S.*

36. Μηδὲ πώποτε] Etſi confundi ſolet cum μηδέποτε, plus tamen eſt; nam hoc *nondum*, illud *numquam* ſignif. in illo *Diog. Laërt.* cujus verba, aliud agens adfert *Solanus* ad 2. *Ver. Hiſt.* c. 18. p. 115. Ἐρωτηθεὶς ποῖον καιρὸν δεῖ γαμεῖν; ἔφη τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. Quod autem ex eo tempore Pythius numquam reddat oracula, vid. *Plutarch.* de Oraculor. defectu T. 2. p. 409. & ſeqq. *J. F. R.*

48. Ἔτι] Melius videtur cum ſequentibus conjungi. *M. du S.*

49. Αὐτὸν καθιερώσει] *F. Gujet.* etiam monuerat vulgatum αὐτὸν in αὐτὸν mutandum, quod vidi, poſtquam ipſe jam mutaveram. *J. F. R.*

51. Παρ' αὐτοῦ] An ἄλλων? *F. G.*

Παρ' αὐτοῦ] Si cum antecedentibus conjungas, paulo melius ſe res habebunt. Sed an ſana ſint haec, dubito. *M. du S.*

52. Βιωτὸν] Sic nude pro *vivendum* etiam alibi Noſter utitur. Ita ἀβίωτον quoque *Euripid.* Herc. fur. 1257. — ἀνηκτύζω δέ σοι Ἀβίωτον ὑμῖν τὸν τε κ' πάρος θεὸν ὄν. *J. F. R.*

ΑΛΕΞ.] Duos ejusdem aetatis ab hoc diverſos memorat *M. Aurel.* I. 10. 12. Galenus etiam tertii meminit, VIII. π. τῆ γνωσκ. *M. du S.*

ΑΛΕΞ.] Vide *Dodwelli* Diſſert. Iren. II. p. 215. *M. V. la Croze.*

1. Ὦ φίλτατε Κέλσε] Is eſt *Celſus*, Philoſophus Epicureus, qui contra Chriſtianos ſcripſit, & contra quem ſcripſit *Origenes.* Videndus *Valeſius* ad Euſebium. *AE. M.*

Ibid. Φίλτατε Κέλσε] Hic *Celſus* is eſſe videtur, qui contra Chriſtianos ſcripſit, contra quem Origenes. *F. G.*

Ibid. Κέλσε] Plures fuiſſe Celſos monuerunt jam viri

cerdos inſpiratur, factum eſt, nunc conſtituemus, ut judicentur, & explorentur, qui aliquid dedicant? Atqui ex antiquo illo more, quo promiſcue & omnibus hoc licet, videtis quot quantisque bonis templum impletum ſit, dedicantibus omnibus, & ſupra vires ſuas quibusdam Deo donantibus.

13. Si vero vos cognitores quaeſitoresque donariis conſtitueritis, metuo ne non habeamus amplius, quae explorentur; cum futurum ſit, ut nemo ſuſtineat reum ſe conſtituere, & ſumtibus atque impenſis e ſua re familiari factis inſuper judicari, & periclitari adeo de capite. Quis enim vivendum ſibi putet, ſi indignus, qui donet aliquid, judicetur.

γένηϑ ἡμῖν, νῦν καλαϛησόμεϑα, κρίνεαϑ, ἢ ἐξετάζεαϑ, τὺς ἀνατιϑέντας; ἢ μὴν ἐξ ἐκείνυ μὺ τῦ παλαιῦ ἔϑυς, τῦ ἀνέδην καὶ πᾶσιν ἐξεῖναι, ὁρᾶτε ὅσων ἀγαθῶν [e] ἐμπέπλησται τὸ ἱερὸν, ἁπάντων ἀναϑέντων, ἢ ὑπὲϱ τ' ὑπάϱχυσαν δύναμιν ἐνίων δωϱυμένων τ' ϑεόν.

Εἰ δ' ὑμᾶς αὐτὺς δοκιμαϛὰς, ἢ ἐξελαϛὰς ὀπιϛήσεϑε τοῖς ἀναϑήμασιν, ὀκνῶ μὴ [f] ἀπορήσωμεν τῶν δοκιμαϑησομένων ἔτι, εἰδένος ὑπομένοντος, ὑποδίκου [g] αὐτὸν καϑιϛάναι, ἢ ἀναλίσκοντα, ἢ καλαδαπανῶντα, παϱ' αὐτῦ κρίνεαϑ, [h] καὶ ὑπὲϱ τ' ὅλων κινδυνεύειν. [i] ἢ τίνι βιωτὸν, εἰ χριϑήσεται τῦ ἀνατιϑέναι ἀνάξιος.

ALEXANDER, SEU PSEUDOMANTIS.

PArvum tu forte, Celſe cariſſime, & leve exiſtimas, quod juſſiſti,

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, Η ΨΕΥΔΟΜΑΝΤΙΣ.

1 ΣΥ μὲ ἴσως, ὦ φίλταλε Κέλσε, μικρόν τι τῦτο καὶ φαῦλον οἴῃ τὸ ϖϱόσταγμα,

e Ἐμπέπλησται] Ita recte P. B2. H. Fl. aliaeque. Ἐμπίπλαϑ male J. f Ἀπορήσωμεν] Bene jam ſic J. item H. B2. Alld. S. P. & P. Ἀπορίσομεν Fl. g Αὐτὸν] Αὐτῦ Edd. priores. h Καὶ ὑπὲϱ] Καὶ μὴ ὑπὲϱ Vorſt. male. Sic notat M. du S. i Ἢ τίνι] Ἢ τινι Ex. Fl. At vulgatam Edd. lectionem firmat P.

1. Ὦ φίλτατε Κέλσε] Οὗτος ἐϛὶ Κέλσος, ὁ τὴν καϑ' ἡμῶν μανίαν φλυαρίαν ϲυ ὀκτὼ γράψας βιβλίοις. ᾧ * ϖϱὸς ἑπτὰ βιβλίοις ἀντέϱαγόμενος πϱόϑεσιν, ὁ ϲπευδιππάτος αὐτῶν Ὠϱιγένης, μιϲῶν ἁπάσης ϲοφίας Ϲ ϰϱίϲεως † ἐξεμφαίνων λόγους, ϰ λῆϱον ἀποφαίνας τὸ ϑαυμαϲὸν αὐτοῦ ϲπούδαϲμα. V.

* Πϱὸς ἑπτὰ βιβλίοις] Sic ex C. reſtituit M. du S. πϱωτάϑλημα enim ante legebatur.

† Ἐξεμφ.] Et hoc emendavit idem pro vulgato ἐξυφαινόμενος.

ri docti. J. Celſi ſub Adriano Juriſconſulti meminit Spartianus: qui idem alterum, ut puto, Celſum ab eo memorat occiſum. Vide etiam *Xiphil.* 256. D. Duos Epicureos agnoſcit *Origenes*; alterum ſub Nerone, ſub Adriano & deinceps alterum (p. 8. contra Celſum) his verbis Δύο δὲ ϖαϱεπλήϱωϲαν Κέλϲους γενέϲθαι Ἐπικουϱείους· τὸν μὲ ϖϱότεϱον ϰατὰ Νέϱωνα, τοῦτον δὲ ϰατ' Ἀδϱιανὸν Ϲ ϰαϑ' ἑαυτόν. Qui poſterior procul dubio hic noſter eſt, cui Lucianus librum hunc ſuum inſcribit. Omnia enim concurrunt. Primo *atas*. Sub Adriano enim natus ad Commodi usque tempora facile vitam produxerit, quo imperante liber hic ſcriptus eſt. Secundo *Sella*: Epicureus enim hic ſummus, ut ex toto hoc libello, praecipue tamen ex ultimis verbis, patet, qualem & Origenes ſuum deſcribit, qui id ei paſſim vitio dat; p. 8. 10. 16. 97. 131. 141. 159. 200. 213. 232. Tertio *liber contra magos*, quem ſuo diſerte Lucianus aſſignat, c. 21. Origenes autem utpote remotior, dubitanter, cum ait p. 53. ὡϛ ὰς λέγ τινϵς εἶναι ϖϱὸς τοὺς Ἕλληνας μαγείας εἶναι, οὐ οἶδα εἰ ὁ αὐτὸς ἐν τῷ γϱάψαντι ϰατὰ μαγείας βιβλία ϖλείονα. Pluribus enim libris hoc argumentum, ut ex utroque patet, tractarat. *M. du S.*

Κέλσος] De aetate *Celſi* male ſenſiſſe videtur *Dodwellus* in Diſſ. Iren. & in notis ad fragmentum *Phil. Sidetae*. *M. V. la Croze.*

3. Ἀλ,

μα, προσάπειν τ' Ἀλεξάνδρου σοι τοῦ Ἀβωνοτειχίτου τοῦ γόητος βίον, καὶ [a] Ἐπινοίας αὐτοῦ, καὶ τολμήματα, καὶ μαγγανείας εἰς βιβλίον ἐγγράψαντα, πέμψαι τὸ δὲ, εἴ τις ἐθέλοι πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἕκαστον ἐπεξιέναι, ὑ μεῖόν ἐστιν, ἢ τὰς Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου πράξεις ἀναγράψαι· τοσοῦτος [b] εἰς κακίαν ἐστὶν, ὅσος εἰς ἀρετὴν ἐκεῖνος. ὅμως δὲ εἰ μὴ συγγνώμης ἀναγνώσεσθε [c] μέλλοις, καὶ τὰ ἐνδέοντα τοῖς ἱστορημένοις προσλογιεῖσθαι, ἐπανορθώσομαί σοι τὸν ἄθλον, καὶ τὸν Αὐγείου βουστάσιον, εἰ καὶ μὴ πᾶσαν, ἀλλ' εἰς δύναμίν γε τὴν ἐμαυτοῦ, ἀνακαθήραντος πειράσομαι, ὀλίγους ὅσους τὰ κοφίνους ἐκφορήσας, ὡς ἀπ' ἐκείνων τεκμαίροιο πόση πᾶσα, καὶ ὡς [d] ἀμέτρητος ἦν ἡ κόπρος, ἣν τριςχίλιοι βόες ἐν πολλοῖς ἔτεσι ποιῆσαι ἐδύναντο.

Alexandri me tibi Abonoteichitae impostoris vitam, & commenta, & ausus, & praestigias, in librum relatas mittere. At illud, si quis accurate velit singula persequi, non minus est, quam Alexandri Philippi F. actiones describere. Quantus enim ille ad virtutem, tantus hic ad malitiam. Verumtamen si cum venia lecturus es, &, quae deerunt narrationi imputare & *adjicere* de tuo, laborem tibi illum sustinebo, & Augiae stabulum, etsi non universum, certe pro viribus repurgare studebo, paucos certe aliquot cophinos egerens, ut ex illis certe judicare possis, quantum omne quam immensum fuerit stercus, quod ter mille boves pluribus annis facere potuerunt.

Αἰδοῦμαι μὲν ὑπὲρ ἀμφοῖν, ὑπέρ τε σοῦ, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ· σοῦ μὲν, ἀξιοῦντος μνήμης γραφῇ παραδοθῆναι ἄνδρα τρισκατάρατον· [e] ἐμοῦ δὲ, σπουδὴν ποιουμένου ἐπὶ τοιαύτῃ ἱστορίᾳ, καὶ πράξεσιν ἀνθρώπου, ὃν

2. Ac verecundia quadam afficior amborum nomine, tuo pariter ac meo: tuo, qui petas memoriae & scriptis commendari hominem omnibus modis exsecrabilem: meo, qui studium in tali historia ponam &

a Ἐπινοίας] Sic *J. Fr. S.* L. & marg. *A1.* Ἐποιήσας *B2. P. Ald. Fl. H.* male. Ἀποιήσας *Heinf.* *b* Εἰς κακίαν] Nihil mutant Edd. ἐν κακίᾳ P. & *Angl.* *c* Μέλλοις] Ita esse in *J. Fl. H.* & *B2.* notat *M. du S.* Sed & est in *Ald.* &c. *d* Ἀμέτρητος] Sic Edd. Ἀμήθητος marg. *A1W.* Ἀμύθητος P. *e* Ἐμοῦ] Ἐμαυτοῦ marg. *A1.*

3. Ἀλ. τοῦ Ἀδων.] Fuit eo tempore Alexander quidam Sophista, *Peloplaton* dictus, cujus historiam *Philostratus* scripsit in vitis Sophistarum p. 570. Sed is a Luciani Alexandro diversus, quanquam forma speciesque utrique fere una. Sed nec patria convenit, nec vitae genus. Hoc tamen notatum voluī, quia similitudine formae in utroque a Luciano & Philostrato descriptae, & nescio quibus aliis deceptus, primo unum eundemque fuisse, ipse putaram. Mirum autem est Philostratum hominem valde superstitiosum, cum Sophistae vitam scriberet, nihil omnino de propheta adfuisse. Abonotichitam non ideo tantum vocat, quia ibi sedem Oraculi sui fixerit, sed quia inde oriundus erat. Vide c. 9. 11. & 12. *M. du S.*

4. Καὶ ἐποιήσας αὐτοῦ] Ἐποιήσα vox a Librariorum putilagine, pro Attica ἐπίνοια. Lexicographi tamen eam obtrusere, quasi prox sive proba vox esset. *Henricus Stephanus* recte omisit. Patet autem quoque hoc ipso inferius Luciani dialogo, ubi est ἐπίνοια. *Th. M.*

Ibid. Ἐποιήσας] L. *Junt.* Ed. & aliae recentiores non multae. In reliquis ἐποιήσας. *M. du S.*

Ἐπινοίας] Hoc verum esse, vide infra hoc Dial. c. 22. *J. F. R.*

5. Μαγγανείας] Conf. supr. *Deor. Dial.* 2. Et infra Dial. proximo *Alex.* c. 17. c. 25. ac 43. f. & 54. *M. du S.*

9. Εἰς κακίαν] Angl. ἐν κακίᾳ. *J. B.*

14. Αὐγείου βουστάσιον] Allegoria proverbialis in hominem aut rem majorem in modum inquinatam, qua etiam usus est in *Fugitivis*. *G. C.*

27. Ἐν — θεάτρῳ ὑπὸ πολλῶν.] Conf. infra hujus Dial. c. 44. & infra *Tox.* c. 59. *M. du S.*

31. Καὶ Ἀρριανὸς γ'] Scripsit is, teste Simplicio, non solum dissertationes *Epicteti*, verum etiam Enchiridion. *AE. M.*

Ibid. Ἀρριανὸς] Hunc Luciani locum adducens *Vossius*, quod in viro tam diligenti mireris, in Catalogo operum *Arriani*, Historiam, cujus hic meminit Lucianus, omisit. Sub Hadriano floruisse dicit & probat idem Vir eruditissimus. De eo etiam quasi mor-

& actionibus hominis, quem non legi conveniebat ab eruditis hominibus, ſed in maximo theatro totisque populis confluentibus frequentiſſimo, ſpectari a ſimiis lacerandum aut vulpibus. Verum ſi quis hoc nos crimine accuſet, habebimus & ipſi exemplum ad quod illum ablegemus. Etenim Arrianus Epicteti diſcipulus, vir ex primis Romanorum, & tota vita in doctrinae ſtudiis verſatus, cui ſimile quid uſu venit, cauſſam etiam pro nobis dixerit. Tillibori enim latronis vitam ſcribere ipſe quoque dignatus eſt. Nos autem crudelioris longe latronis monumentum faciemus, quatenus non in ſilva & montibus, ſed in urbibus hic latrocinatus eſt, qui non Minyam ſolam neque Idam percurrerit, neque ſolas Aſiae partes deſertiores ſit depraedatus: ſed omne, fere dixerim, Romanorum imperium latrocinio ſuo oppleverit.

οὐκ ἀναγιγνώσκεις πρὸς τὰ πεπαιδευμένων ἦν ἄξιον, ἀλλ' ἐν πανδήμῳ τινὶ μεγίστῳ θεάτρῳ ὁρᾶις, ὑπὸ πιθήκων, ἢ ἀλωπέκων σπαραττόμενον. ἀλλ' ἤν τις ἡμῖν ταύτῃ ἐπιφέρῃ τὴν αἰτίαν, ἔχομεν καὶ αὐτοὶ εἰς παράδειγμά τι τοιοῦτον ἀνενεγκεῖν. καὶ Ἀρριανὸς γὰρ ὁ τοῦ Ἐπικτήτου μαθητὴς, ἀνὴρ Ῥωμαίων ἐν τοῖς πρώτοις, καὶ παιδείᾳ παρ' ὅλον τὸν βίον συγγενόμενος, ὁμοιόν τι παθὼν, ἀπολογήσαιτ' ἂν καὶ ὑπὲρ ἡμῶν. Τιλλιβόρῳ γοῦν τῷ λῃστῇ κἀκεῖνος βίον ἀναγράψαι ἠξίωσεν· ἡμεῖς δὲ πολὺ ὠμοτέρῳ λῃστῇ μνήμην ποιησόμεθα, ὅσῳ μὴ ἐν ὕλῃ καὶ ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν πόλεσιν ἐλῃστευεν· καὶ Μυΐαν μόνην, οὐδὲ τὴν Ἰδην καλὰ τρέχων, οὐδὲ ὀλίγα τῆς Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότερα λελατῴδηκεν, ἀλλὰ πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν, τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν ἐμπλήσας τῆς λῃστείας τῆς αὐτοῦ.

3. Prius vero ipſum tibi oratione deſcribam, formamque illius quam ſimillime potero, non multum licet pingendi arte valeam, delineabo. Corpore enim, ut hoc

Πρότερον δέ σοι αὐτὸν καταγράψω τῷ λόγῳ, πρὸς τὸ ὁμοιότατον εἰκάσας τὴν μορφὴν, ὡς ἂν δύνωμαι, καίτοι μὴ πάνυ γραφικός τις ὤν. τὸ γοῦν σῶμα, ἵνα σοι καὶ τῶν-

ſ Οὐ Μυΐαν] Nil mut. Edd. *Μυσίαν Palm.*

31. Καὶ Ἀρριανὸς γὰρ] Ὅτι Ἀρριανὸς κατὰ τὸν Σοβαγρὸν ἦν. ἐπεὶ δὲ ὁ Ἐπίκτητος, ὁ Στωϊκὸς ἐκ τῶν ἰδίων φέρων * κατὰ τοῦτο ἦν. *V.*

40. Οὐ Μυΐαν μόνην] Πότερον τὴν Ὀρχομενίαν Μυΐαν, ἢ τὴν Ὁμηρικὴν μεταμορφοῦσι Ὀρχόμενον φασκόντων † Μυΐαν, ἢ Βοιωτίαν; *V.*

* Fallitur Graeculus. Notum enim eſt Epictetum Neronis tempore vixiſſe. Vide *Suidam. J. Clar.* Ad Antoninos usque vitam produxiſſe Epictetus traditur, vid. not. ad *Ἀστικ.* c. 13. *M. du S.*

† *Μυΐαν*] *Μυΐαν* antea male. Vid. *Homer.* Il. B. *Catal.* 18. vel 511. *M. du S.*

mortuo loquitur hic Lucianus. Nam de Libro ipſo Apologia intelligenda eſt. Vide *Xiph.* in Hadrian. 264. B. Ad Marci usque tempora deducit *Photius* Bibl. C. 58. p. 53. Vide etiam *Suidam.* Circa annum Chriſti 134. Cappadociae praefuit. *Dio* 69. p. 794. quo tempore *Ponti Euxini Periplum* Hadriano inſcripſit. *M. du S.*

36. Τιλλιβόρῳ] Hujus an meminerint alii ſcriptores, me latet. *M. du S.*

40. Οὐ *Μυΐαν μόνην*] Quae ſit illa Minya regio, juxta cum ignariſſimis ignoro. *Μυΐας γῆ* dicta eſt aliquando Orchomenus in Boeotia, ſed quam longe ab Aſia, toto Aegaeo mari intercedente, nullus ignorat. In Pamphilia fuit quaedam regio, quae *Μυλίς* dicebatur, non *Μυΐας*. Sed & haec nimis longe ab Ida & locis ubi ſua latrocinia exercebat Tilliborus ille. Tu Lector, ſi mihi credis, leges confidenter; *Μυσίαν*. Nam Myſiae provinciae mons Ida erat in Aſia, ſi Aſiae vocem latius accipias, & ſatis vicina Aſiae proprie dictae. Ideo nulla eſt ratio dubitandi, quin noſtra emendatio ſit vera & proba. *J. P. a G.*

Οὐ *Μυΐαν*] Τὴν τῆς *Φρυγίας. Steph. F. G.* Eadem nota, iisdem verbis in Ed. Graev. *Menagio* adſcribitur, quam modo ex *Gujeti* nott. Mſſ. exhibeo. *J. F. R.*

Ibid. Μυΐαν] Scholiaſtes hic legendus. Sed prior ille Minyas apud *Homerum* in Catal. ν. 18. in Boeotia eſt, atque adeo a poſteriore non diverſus. *M. du S.*

τῦτο δύξω, μέγας τε ἦν, καὶ καλὸς ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς· λευκὸς τ' χρόαν, τὸ γένειον ἐ πάνυ λάσιος, κόμην τ' μὴ ἰδίαν, τ' δὲ καὶ προσθετον ὑπεκείμενος, εὖ μάλα εἰκοσμημένην, καὶ τὺς πολλὺς, ὅτι ἦν ἀλλοτρία, λελη θυῖαν. ὀφθαλμοὶ πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνοντες· φώνημα ἥδιστόν τε ἅμα καὶ λαμπρότατον· καὶ ὅλως, εὐδαμόθεν [a] μεμπτὸς ἦν ταῦτά γε.

etiam tibi oſtendam, & magnus erat, & honeſta ſpecie, & quae Deo dignum aliquid re vera prae ſe ferret: Colore candidus, mento non nimis hirſuto, comatus tum ſua coma, tum adſcita, praeclare illa aſſimulata, ut plerorumque oculos, alienam eſſe, fugeret: oculi vivaci lumine, & Deo plenum oſtendentes: vox ſuaviſſima ſimul & ſplendidiſſima: & paucis ut abſolvam, nulla pars, quantum ad haec, reprehenſionem habebat.

Τοιὸς δὲ μὲν τ' μορφήν· ἡ ψυχὴ δὲ καὶ ἡ γνώμη, ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, καὶ Ζεῦ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσκυροι σωτῆρες, πολεμίοις, καὶ ἐχθροῖς ἐντυχεῖν γένοιτο, ἢ συγγενέσθαι τοιούτῳ τινί. συνέσει μὲν γὰρ καὶ ἀγχινοίᾳ, καὶ δριμύτητι, πάμπολυ τῶν ἄλλων διέφερε· καὶ τόγε περίεργον, καὶ εὐμαθὲς, καὶ [b] τὸ μνημονικὸν, καὶ πρὸς τὰ μαθήματα εὐφυὲς, πάντα ταῦτα εἰς ὑποβολὴν ἕκαστα ὑπῆρχεν αὐτῷ· ἐχρῆτο δὲ αὐτοῖς εἰς τὸ χείριστον· καὶ ὄργανα ταῦτα γενναῖα ὑποβλημένα ἔχων, αὐτίκα μάλα τ' ὅτι κα-

4. Talis quidem erat forma. Animus autem & mens hominis, averruncator Herocules, & Jupiter depulſor, & ſervatores Jovis liberi! in hoſtes noſtros & inimicos potius incidamus; quam verſemur cum tali. Nam intelligentia, & ſolertia, & acumine, multum alios excelluit, tum curioſitas, & docilitas, ac memoria, & ingenium diſciplinae capax, omnia haec, & ad excelſum usque ſingula ipſi aderant. Verum utebatur illis peſſime: & cum inſtrumenta iſta virtutis in poteſtate haberet, mox famoſiſſimae

[a] Μεμπτὸς] Μωμητὸς P. [b] Τὸ] Deerat in *Ald. P. Fl. H. S.* Aderat in *J.*

52. Προσθετον] Quomodo id deprehenſum ſit, infra narrabit c. 59. Sic κομῶν προσθέτους inter muliebria lenocinia apud *Philoſtratum* recenſentur. p. 931. ubi Cl. interpres & hunc Luciani locum appoſite adducit & *Clem. Alexandr.* Paedag. I. 3. p. 218. *M. du S.*

55. Τὸ γοργὸν] Τὸ σεμνὸν, φοβερὸν. *F. G.*

59. Ζεῦ ἀποτρόπαιε] Recte ſecundum Theologiam gentilium. Quod autem *Clemens Alex.* 12, 2. — habet προτροπαίους, mendoſum eſt. & ἀποτρ. legendum. Quod diligentem & eruditum ejus Editorem non fugiet, credo. *M. du S.*

60. Πολεμίοις] Sic *Gall.* §. 30. ἐχθροῖς ὅτῳ πλουτεῖ γένοιτο. *Æſchylus* Prometh. vinct.

Ἑρ. χλιδᾷν ἔοικας τοῖς παροῦσι πήμασι.
Πρ. χλιδῶ; χλιδῶντας ἄλλους τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ
Ἐχθροὺς ἰδοιμι.

Ex quo *Plaut.* Aſin. act. 3. ſc. *Agedum.*

Ar. Hem adſpecta rideo? utinam male qui mihi volunt ſic rideant.

Sic *Terent.* Eunuch. Act. 4. Sc. 3. *Albin.* Conſ. ad *Liv.*

Urbs gemit, & vultum miſerabilis induit unum,
Gentibus adverſis forma ſit illa, precor.

Idem *Albin.* etiam. *J. B.*

71. Κίρκωπας — Βυρσάτου] Nobiles facinoroſi. Meminit horum & *Æſchines* adverſus Cteſiphontem: ὅτε δ' Φρυνώνδας, ὅτε Εὐρυσάτου, ὅτε ἄλλου τοιούτου πάλαι ποτὲ τῶν πάλαι ποτὲ τοιούτου μάγου καὶ γόητος ἐγένετο. Vid. *Eraſmum* ad proverbium: ne in Jampygum incidas. *G. C.*

Κίρκωπας] Vide *Ovid.* Metam. XII. f. 2. *M. du S.*

Ibid. Εὐρυσάτου] Vide *Eraſmum* in proverb. Ἀμφισβητήσιος. *Verſt.* Scholiaſtae hic parum notus. *M. du S.*

72. Φρυνώνδου] Pravitate notum fuiſſe Scholiaſtes ait. *M. du S.*

Ibid. Ἀριστόδημον] Quem Ariſtodemum intelligat, neſcio; plures enim ſunt hujus nominis Tyranni, vide Scholium 4. *M. du S.*

Ibid. Σάτυρον] Eum intelligit, de quo ſupra N. 30. XXX. Vide etiam Δίμαν. c. 1. *M. du S.*

73. Ῥουτιλιανῷ] Sic legit Interpr. ex Cod. Florent. *J. B.*

Ῥουτιλιανῷ] De hoc apud hunc multa deinceps: apud alios nihil invenio, quamvis clariſſimus illa aetate fuerit. *M. du S.*

74. Ὑπὲρ αὐτοῦ] Lege αὐτοῦ. *F. G.*

Ibid.

simae malitiae hominum, summus ipse factus est, supra Cercopas, supra Eurybatum, aut Phrynondam, aut Aristodemum, aut Sostratum. Ipse enim suo genero Rutiliano aliquando scribens, & modestissime de se loquens, Pythagorae similis esse praedicabat. Sed propitius sit mihi Pythagoras, sapiens vir & divina mente praeditus. Si vero hujus aetate vixisset, puer, bene novi, ad illum visus esset. Et per Gratiarum numen noli putare, me contumeliae in Pythagoram caussa ista dicere, aut quo componere illos audeam, quantum ad actionum similitudines. Verum si quis pessima quaeque, & contumeliosissima, quae per calumniam dicuntur de Pythagora, quibus ego fidem ut veris nunquam adhibuero, tamen in unum conducat omnia; vix minima pars ea fuerit ejus quae in Alexandro fuit calliditatis. Ommino enim cogita mihi, & in animo effinge, variam vehementer animae temperaturam, ex mendacio, dolis,

70 κία ἀληθοῦντων ἀκρότατος ἀπετελέσθη, ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας, ὑπὲρ † Εὐρύβατον, ἢ Φρυνώνδαν, ἢ Ἀριστόδημον, ἢ Σώστρατον. αὐτὸς γὰρ τῷ γαμβρῷ [c] Ῥουτιλλιανῷ ποτε γράφων, καὶ τὰ μετριώτατα ὑπὲρ [d] αὑτοῦ 75 λέγων, Πυθαγόρᾳ ὅμοιος εἶναι ἠξίου. ἀλλὰ ἵλεως μὲ ὁ Πυθαγόρας εἴη, σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τῶν γνώμην θεσπέσιος· εἰ δὲ καὶ τούτου ἐγεγένητο, παῖς ἂν, εὖ οἶδα, ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε· καὶ πρὸς Χαρίτων, μή με 80 νομίσῃς ἐφ' ὑμῖν ταῦτα τῷ Πυθαγόρᾳ λέγειν, ἢ συνάπτειν πειρώμενον αὐτὸς [e] εἰς ὁμοιότητας τῶν πράξεων. ἀλλ' εἴ τις τὰ χείριστα καὶ βλασφημότατα τῶν ὅτι ἀληθῶς περὶ τοῦ Πυθαγόρου λεγομένων, οἷς ἔγωγε οὐκ 85 ἂν πειθοίην, ὡς ἀληθέσιν οὖσιν, ὅμως συναγάγοι ἐς τὸ αὐτὸ, πολλοστὸν ἂν μέρος ἅπαντα ἐκεῖνα γένοιτο τῆς Ἀλεξάνδρου δεινότητος. ὅλως γὰρ ὑπονόησόν μοι, καὶ τῷ λογισμῷ ἀφατύπωσον [f] ποικιλωτάτην τινὰ 90 ψυχῆς κρᾶσιν, ἐκ ψεύδους, καὶ δόλων, καὶ ὑπορ-

[c] Ῥουτιλιανῷ] Ῥουτιλλιανῷ *Fl.* [d] Αὐτοῦ] Sic recte *B2.* Αὐτοῦ ceterae. [e] Εἰς] Sic *Ald. P. H.* Πρὸς *J.* [f] Ποικιλωτάτην] Ποικιλοτάτην Edd. priores.

71. Ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας] Οὗτοι οἱ Βοιωτίᾳ διέτριβον, Οἰχαλιεῖς ὄντες γένος. * Σίλλος δὲ Τριβαλλὸς ὀνομαζόμενος. ἐπίκωμοι δὲ ἀργοὶ, ἀπ' αὐτῶν δὲ καὶ τὸ παροιμιαζόμενον, Κερκώπων ἀγορά. ἀπολλύουσιν δ', ἤτοι. Ξεναγόρας δὲ εἰς πυθικοὺς μουσικοὺς φησιν ἀφὶ κακοήθειαν. Ὁ δὲ Εὐρύβατος ὡς πονηρὸς καὶ παιδοῦργος, πρὸς δὲ καὶ πρωδότης ἀποδεδοται. Ὁσαύτως καὶ Φρυνώνδας ἐπὶ † πονηρίᾳ βοᾶται. ὁ Ἀριστόδημος δὲ μιαιφόνος καὶ καθαπτόμενος εἰς ὑπερβολὴν, ὥσ' καὶ ὁ πρωκτὸς Ἀριστόδημος καλεῖται. τούτοις ὅμοιος καὶ ὁ Σώστρατος. *V.*

* Σίλλος] Sic C. Σύλλος V. Σώλλος Edita. *M. du S.*

† Πονηρία] Ita mutavit *Salmas.*, quum πονηρῶν editum esset. Sed confer & *Suidam* h. v. *J. F. R.*

[a] *Ibid.* Αὐτοῦ] *B2.* In reliquis prave αὐτοῦ. *M. du S.*

78. Πρὸς αὐτὸν] Παῖς ἦν πρὸς αὐτὸν. Sic *Terent. Nihil ad nostram hanc*, Eun. II. 3. 69. Et paullo post plenius, *ne comparandus ad illum sit.* Exempla Graeca passim quoque obvia. Vid. Fratris carissimi *G. O. Reitzii* Belg. Gr. p. 519. *J. F. R.*

83. Ἐπὶ ἀφροσύνῃ — οἷς ἔγωγε οὐκ ἂν π.] Hic locus apprime notandus, quo Luciani ingenium, scriptorumque ejus consilium atque institutum nosse discimus. Ex animo enim quin hic sit locutus, cur dubitetur nulla caussa est. Cur ergo, inquies, si de magnis illis viris tam magnifice senserit, perpetuis eos insectatur calumniis? Dicam: sub eorum persona eos plerumque petebat, qui nomen eorum vitae flagitiosissimae praetendebant. Reliqui fere joci sunt eximiis illis viris nequaquam fraudi, si Lector sapiat, futuri. Vid. c. 25. *M. du S.*

86. Πολλοστὸν — μέρος] Utitur hoc Luciani testimon. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VI. 86. p. 432. ubi πολλοστὸν μέρος nonnulli Codd. habent. Sed & πολλοστημόριον dici, ut editum in Thucyd. vid. *Pollux.* L. IV. segm. 165. *J. F. R.*

89. Ποικιλοτάτην] Vitiose legitur, ὅλως γὰρ ὑπονόησόν μοι, καὶ τῷ λογισμῷ ἀφατύπωσον ποικιλοτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶσιν. ratio linguae postulat ποικιλωτάτην. id alibi observatum, vel potius non corruptum, apud Nostrum: ut de Saltatione c. 31. πλὴν ὅτι ποικιλώτερος αὐτὸς, &c. *J. J.*

Ποικιλοτάτην] Cl. *Jonsii* emendatio, ut Ὀρχ. c. 31. *M. du S.*

ὀπορκιῶν, ϗ κακοτεχνιῶν συγκειμένην, ῥᾳδίαν, τολμηρὰν, κινδυνεύσοντα, φιλόπονον ἐξεργάσασθαι τὰ νοηθέντα, ϗ πιθανὴν ϗ ἀξιόπιστον, ϗ ὑποκρίσεικὴν τῆ βελτίονι, ϗ τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς [a] βουλήσεως ἐοικυῖαν. εὐδεὶς γοῦν τοπρῶτον ἐντυχὼν, οὐκ ἀπῆλθε δόξαν λαβὼν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς εἴη πάντων ἀνθρώπων χρηστότατος, ϗ ὁπιεικέστατος, ϗ προσέτι ἁπλοϊκώτατός τε, ϗ [b] ἀφελέστατος. ὁπὶ πᾶσι δὲ τούτοις, τὸ μεγαλοργὲς [c] προσῆν, ϗ τὸ μηδὲν ἀεὶ μικρὸν ὁπινοεῖν, ἀλλ' ἀεὶ τοῖς μεγίστοις ἐπέχειν τὸν νοῦν.

perjuriis, malis artibus compositam, agilem, audacem, periculis se objicientem, laboriosam in perficiendis cogitatis, probabilem, quae fidem facile inveniat, quae optima simulet, & maxime his, quae vult, adversari videatur. Nemo igitur, qui primo illum conveniisset, non sic ab eo discessit, ut putaret, omnium illum hominum optimum, & aequissimum, & adhaec simplicissimum, atque ab omni fuco alienum. Super ea vero omnia inerat quaedam in viro magnificentia, & quod nihil unquam cogitaret parvum, sed rebus semper maximis mentem applicaret.

Μειράκιον μὲν ὢν ἔτι ὢν, πάνυ ὡραῖον, ὡς ἔφην ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι, ϗ ἀκούειν τῶν διηγουμένων, ἀνέδην ἐπόρνευε, ϗ συνῆν ὁπὶ μισθῷ τοῖς [d] βουλομένοις. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστὴς γόης, τῶν μαγείας ϗ ἐπῳδὰς θεοπεσίους ὑπισχνε-

5. Cum igitur adolescens adhuc esset formosus admodum, quod licebat e stipula *quasi & reliquiis formae* colligere, & audire a narrantibus, effuse impudicus, pretio copiam sui faciebat rogantibus. Inter alios ducit illum amator aliquis, praestigiator, ex eorum genere, qui magicas artes & divinas

a Βουλήσεως] Ita bene P. B2. & marg. A1W. Βολήσεως male S. A. J. H. Ald. Fl. b Ἀφελέστατος] Sic P. Et Edd. optimae. Ἀσφαλέστατος male Ex. Fl. c Προσῆν] Πρῶν Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. d Βουλομένοις] Sic A. P. L. & marg. A1W. Δουλομένοις Edd. priores.

95. Βουλήσεως] Ibidem non multo post pro, τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς βουλήσεως ἐοικυῖαν, rescribe βουλήσεως. Sic habet Basileensis anni 1545. J. J.

Βουλήσεως] In plerisque impressis βολήσεως scriptum erat; quod & ego primo probabam, & ab aleatoribus petitam metaphoram putabam, qui si callidi sint, faciem vultumque componunt tum maxime, cum alea minime favet. Unde apud Gallos tritum, *faire bonne mine à mauvais jeu*. Sed utramque nunc B. P. & Cl. Jonsium monentem laudo, qui βουλήσεως restituunt, quod Graecum & venustum. V. versus finem hujus libelli c. 54. — 57. quae verbum hoc mire illustrant. & Thuc. I. 92. M. du S.

3. Ἐπίχειν τὸν νοῦν] Jussit in marg. Solanus conferre Th. Magistrum. Id feci, vidique nihil aliud, quam illum haec Luciani verba v. Ἐπίχειν eodem modo proferre, ad demonstrandum, ἐπίχειν modo esse ἐπί τινι ἔχειν, cum alibi & καλόν significet. Sed & interdum νοῦν & ὀφθαλμοὺς omitti, docebunt Bos de Ellipsi, & Elsner. ad Act. Apost. III. 5. ubi de mendico: ὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς. Verum quod hic contra Bosium sentiat, & non ὀφθαλμοὺς, sed νοῦν in hoc exemplo intelligi contendat, nondum mihi probavit; quin priori ideo credam, quod expressis verbis praemittatur, βλέψον εἰς ἡμᾶς. Nec juvant Elsnerum exempla quae adfert, in quibus τὸν νοῦν additur; nam & Bos habet, ubi ὀφθαλμοὺς addatur. Sed non tanti est, ut alteruter multum a vero aberrasse dici queat. J. F. R.

5. Ὡς ἐγὼν ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι] Vertit Interpres, *ut licebat ex stipula conjicere*; recte quidem quantum ad simplicia verba: at veram eorum mentem, elegantemque, qua hic utitur Lucianus, metaphoram, nemo melius exponat, quam Interpres Graecus anonymus *Homeri*, ad Odyss. Ε. vs. 214. ita scribens, Ὡς γὰρ ἀπὸ τῆς καλάμης ἔστιν νοῆσαι τὸ κάλλος τῶν ἀρουραίων καρπῶν, ἔτως ϵ̓κ πρεσβυτικοῦ σώματος τὴν ἀρχαίαν ἥβην καλυπτεῖσαι. *Nam quemadmodum ex stipula licet cognoscere pulchritudinem demessarum frugum, ita ex senili corpore priorem formam intelligere licet.* Καλάμη enim, ut idem Scholiasta paullo supra docuerat, quum proprie notet τὸν ἐποφάθμιον τῶν θερισμῶν σῖτον (sive, ut Hesychius, τὸ ξυλῶδες τῶν σαρκῶν) sumitur etiam metaphorice pro senectute, sive ἀκμάζοντι ἡλικίᾳ, aetate effoeta; quemadmodum & καλάμη interpretatur item Hesychius. J. J.

6. Ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι] Homer. Odyss. Ε. 214. M. du S.

8. Δουλομένοις] Angl. βουλομένοις. J. B.

Βουλομ.] Sic A. P. & L. Reliqui δουλόμενοις. V. c. 17. & passim apud optimos scriptores. M. du S.

10. Μαγείας — ϗ ἐπῳδὰς] Conf. supra Μισθ. c. 40. M. du S.

12. Ἐπαγ. τοῖς ἐχθ.] Flor. ἐπαγ. ἐπὶ τ. ἐχθ. J. B.

13. Ἀναπομπὰς] *Deseconvertes.* ἀναπέμπω *emitto*, *sur-*

vinas incantationes pollicentur, & philtra venerea, & inimicorum illicia, & theſauros eruendos, & hereditates. Hic videns ingenioſum puerum, & ad ſuarum actionum miniſteria paratiſſimum, non minus ſuae cupidum malitiae, quam ipſe florem illius aetatis deperierat: inſtituit illum, & adjutore, miniſtro, atque famulo perpetuo uſus eſt. Caeterum ipſe ille publica quidem profeſſione medicus, ſciebat non minus quam Thonis illius Aegyptii uxor,

Pharmaca multa remiſta bona, aſt idem mala multa;

Quorum iſte omnium heres & ſucceſſor factus eſt. Fuerat autem magiſter illius & amator Tyaneus genere, ex familiariſſimis Apollonii Tyanei, qui omnem illius tra-

μθμών, καὶ χάριτας ὅτι τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς [e] τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων, ἀναδοχάς. ὅτος ἰδὼν [f] εὐφυᾶ παῖδα, καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν τ αὐτῷ πράξεων ἑτοιμότατον, καὶ μεῖον ἐρῶντα τ κακίας τ αὐτῷ, ἢ αὐτὸς τ ὥρας τ ἐκείνῳ, ἐξεπαίδευσέ τε αὐτὸν, καὶ διετέλ ὑπουργῷ, καὶ ὑπηρέτῃ, καὶ ἀναχόνῳ χρώμενος. ὁ δ' αὐτὸς ἐκεῖνος, δημοσίᾳ μ δῆθεν ἰατρὸς ἦν, ἠπίσατο δὲ κ τ [g] Θῶνος τῦ Αἰγυπτίυ γυναῖκα,

Φάρμακα πολλὰ μ ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά.

Ὧν ἁπάντων κληρονόμος, καὶ ἀναδοχος αὐτὸς ἐγένετο. [h] ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκείνου, καὶ ἐραστὴς, τὸ γένος Τυανεὺς, τῷ Ἀπολλωνίῳ τῷ [i] Τυανεῖ τῷ [k] πάνυ συγγενομένων, καὶ τ πᾶσαν αὐτῦ τραγῳδίαν εἰ-

e Τοῖς ἐχθροῖς] Ἐπὶ τοῖς ἐχθρ. *Fl.* f Εὐφυᾶ] Ita etiam habere *J. Fl.* & B2. notat *M. du S.* Sed habet & *H.* &c. g Θῶνος] Θόωνος Cod. A. & P. Prius Edd. conſtanter. h Αὐτὸς] Οὗτος A. P. L. Αὐτὸς Edd. vett. i Τυανεῖ] Τυανεῦ *J.* ſola. k Πάνυ] Τῷ πάνυ *Mars.* Nihil mut. Edd.

ſurſum mitto, Etym. *F. G.*

Ἀναπομπὰς] Recte *Gujetus* exponit; nam promittunt magi ſe ſuis incantationibus theſauros alte ſub terra defoſſos, ſurſum evocaturos. *J. F. R.*

14. Εὐφυᾶ] Non quidem immerito varietatem quaeſivit diligentiſſimus *Solanus*: nam εὐφυῆ requiritur ab recto εὐφυὴς, ſi paradigmata grammatica ſpectes, ut ἀληθὴς ἀληθῆ. & εὐφυῆ *Voſſius* etiam margini *Baſil.* 2. adſcripſerat. Verum neuter videtur attendiſſe ad exceptionem, quae εα purum tam in α quam η contrahi monet, ſic ὑγιᾶ & ὑγιᾶ utrovis more dici, & poſterius quidem frequentius, Grammatici jam tradidere. Conf. *de Salt.* §. 74. & *Maittaire* de Dial. p. 29. *J. F. R.*

20. Θῶνος] Angl. Θόωνος & ita Interp. *J. B.*

Θῶνος] Conf. *Homer.* Odyſſ. Δ. 230. Sic ſcribitur apud *Hom.* l. c. ad quem locum manifeſto alludit. cum A. tamen P. etiam Θόωνος. Cave autem credas cum doctiſſimo *Philoſtrati* interprete, nomen id fuiſſe Tyanenſi (ad p. 148.) quem Aegyptium inſuper vir doct. deceptus facit. Mirum autem eſt, apud *Philoſtr.* hujus hominis mentionem nullam fieri, quem participem ſuorum arcanorum Apollonio Noſter tam diſerte tradit. *M. du S.*

22. Φάρμακα] Hoc carmen pluribus in locis eſt apud *Homerum*, praecipue Odyſſ. Δ. quod uſurpatur in medicos imperitos, qui non raro venenum pro remedio miniſtrant. *G. C.*

Φάρμακα] Hunc verſum vid. ibid. Odyſſ. Δ. 232. *J. F. R.*

25. Αὐτὸς] Angl. ἔτος. *J. B.*

26. Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγενομένων] Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ. *Th. M.* Hujus vitam 8. libris *Philoſtratus* deſcribit: hunc *Hierocles* Chriſto aequiparavit: contra quem Euſebius ſcripſit. *G. C.*

27. Ἀπολλ. τῷ Τυανεῖ τῷ π. σ.] Secuti hic ſumus emendationem *Marcilii*; nam τῷ deeſt in noſtris libris. Sed ad alia venio. Medicus ille & ſimul magus, cum Apollonio Tyaneo diu verſatus fuerat, qui paullo ante centeſimum a Chriſto nato annum, eodem quo Nerva, tempore, mortuus traditur. Hujus imberbis adhuc diſcipulus Alexander: unde facile patet, initio fere ſeculi ſecundi natum Alexandrum; quod optime convenit cum iis quae de eo hic traduntur, nondum ſeptuagenarium deceſſiſſe ſub finem Imperii *M. Aurelii Antonini*, quod ex ſequentibus patebit. v. quae de bello Marcomannico habet c. 48. *M. du S.*

Ibid. Τῷ πάνυ] Emendationem hanc *Marcilii* adeo neceſſariam exiſtimavi, ut eam receperim, contra Edd. *J. F. R.*

28. Τραγῳδίαν] Non ſic de eo ſentiebat *Philoſtratus*, qui viri vitam conſcripſit, etiam nunc extantem. Non *Eunapius*, qui in prooem. ad vit. *Soph.* ἐπιδημίας εἰς ἀνθρώπους θεοῦ. librum eum inſcribi jure potuiſſe cenſebat. Ante Lucianum vix reperies, qui ejus meminerit. Eruditiſſ. certe *Philoſtr.* enarrator Lucianum cum Apulejo coaetaneo primos facit, praef. p. 33. *M. du S.*

εἰδότων. ὁρᾷς ἐξ οἵας σοι ἀλατρι῀ης ἄνθρωπον λέγω;

goedium noſſent. Vides e qua tibi ſchola hominem narrem?

Ἤδη δὲ πώγων῀ ὁ Ἀλέξανδρ῀ πιμπλάμω῀, ἡ τῦ Τυανέως ἐκείνυ ἀποθανόντ῀, ἐν ἀπορίᾳ καθεστὼς, ἀπηθηκυίας ἅμα τ῀ ὥρας, ἀφ' ἧς τρέφεται ἐδύνατο, οὐκ ἔτι μικρὸν ἐδέν [a] ἐπενόει· ἀλλὰ κοινωνήσας Βυζαντίῳ τινὶ [b] χρονογράφῳ, τ῀ καθιέντων ἐς τὺς ἀγῶνας πολὺ κάλαρατοτέρῳ τ῀ φύσιν (Κοκκωνᾶς δὲ ἐπεκαλεῖτο, οἶμαι) περιήεσαν γοητεύοντες, ἡ τὺς παχεῖς τ῀ ἀνθρώπων (ἕτω γὰ αὐτοὶ τῇ πατρίῳ τ῀ μάγων φωνῇ τὺς πολλὺς ὀνομάζυσιν) ἀποκείροντες. ἐν δὲ τύτοις, ἡ Μακέτιν γυναῖκα πλυσίαν, ἔξωρον μὲ, ἐράσμιον δὲ ἔτι εἶναι βυλομένην, ἐξευρόντες, [c] ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἐχθυτα παρ' αὐτῆς, καὶ ἠκολύθησαν ἐκ τ῀ Βιθυνίας εἰς τ῀ Μακεδονίαν. Πελλαία δὲ ἦν ἐκείνη, πάλαι μὲ εὐδαίμων῀ χωρίς ποτ' τὺς Μακεδόνων βασιλέας, νῦν δὲ ταπεινὺς ἡ ὀλίγυς τὺς οἰκήτορας ἔχοντ῀.

6. Jam barbatus Alexander, mortuoque illo Tyanenſi, in paupertate conſtitutus, cum jam defloruiſſet aetatula, qua ali poterat, nihil parvum cogitabat: ſed ſocietate inita cum Byzantio quodam annalium ſcriptore ex eo genere, qui in certamina deſcendunt, multum etiam execrabilioris ingenii homine, Cocconas, puto, vocabatur, circumibant praeſtigiis utentes, & opingues hominum (ſic ipſi patrio magorum nomine vulgus appellabant) detondentes. In hiſce vero etiam e Macedonia mulierem divitem, effoetam illam quidem, ſed quae amabilis eſſe vellet, cum inveniſſent, annonae quantum opus eſſet ab illa nacti, e Bithynia illam in Macedoniam ſecuti ſunt. Ex Pella autem ea fuit, beato quondam oppido Macedonum regum temporibus, jam vero paucos eosque humiles cives habente.

Ἐνταῦθα ἰδόντες δράκοντας παμμεγέθεις,

7. Hic viſis draconibus ingenti ſpecie, man-

a Ἐπενόει] Ἀπενόει P. b Χρονογράφῳ] Sic J. H. P. S. Ald. B2. Χορογράφῳ Pl. c Ἐπεσιτ.] Ἀπεσιτ. male P.

35. Μικρὸν ἐδὲν ἐπενόει] Sic *Liv.* de Scipione XXIX. 1. Nihil enim parvum, ſed Carthaginis jam excidia agitabat animo. *M. du S.*

36. Χρονογράφῳ] Forſan χρησμογράφῳ, ut infra c. 10. *M. V. la Croze.*

Χρονογράφῳ] Legendum λογογράφῳ, adſcripſerat *Solanus*, ut ſupra *Herod.* c. 4. ubi ἡ συγγραφέως ℰ λογογράφως. Vel χρησμογράφῳ, videndumque quod hic ſequitur cap. 10. hujus *Alex.* Sed prius malim. *J. F. R.*

Ibid. Καθιέντων] Circulatoremne intelligit? *M. du S.*

Καθιέντων] Κατιόντων aliquem legendum conjicere *Gujet.* ait in ſuis nott. Mſſ. Sed quia ſtare poteſt vulgata, nihil muto. *J. F. R.*

37. Καλαματοτέρῳ] Intellige αὐτοῦ, τῦ Ἀλεξάνδρου ſcil. *F. G.*

39. Παχεῖς] Sic pag. ſeq. & pag. 481. *J. B.*

Παχεῖς] V. *Ariſtoph.* p. 670. A. Et Noſtrum c. 9. *M. du S.*

Παχεῖς] Infra addit ἡ ἠλίθιοι, ἡ ἀπαίδευτοι. Et ſic παχεῖς de rudi ac ſtupido hominum grege uſurpari, hoc aliisque aliorum teſtimoniis probat Reverend: *Elſner.* ad Euang. Matth. XIII. 15. p. m. 67. *J. F. R.*

41. Τὺς πολλὺς] Notum quidem addito articulo *vulgus* & *res vulgares* ſignificari. Vid. noſtrum ſupra de *Merc. cond.* c. 9. & infr. hoc *Alex.* c. 9. *Dion. Hal.* VII. p. 473. τὸ ὄνομ — ὃ τι τ῀ πολλῶν. Sic τὺς πολλὺς Scholiaſt. *Thucyd.* interpretatur πλήθους. Ad L. I. c. 6. No. 15. Conf. *Ael.* V. H. XIV. 8. ac decies alibi apud hunc & omnes. Sed non ideo haec adduco, ut ſexcenties dicta repetam; verum ut hac occaſione admoneam, non ſemper tamen *plebem* ſignificari, ſed plus, veluti in *Epiſt.* ad *Rom.* c. V. 15. εἰ γὰ τῷ τῦ ἑνὸς παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον. Quin & *univerſos* interdum ſignificare τὺς πολλὺς, docet *Gronov.* qui verba *Arrian.* de Exp. Alex. VII. p. 485. Ed. *Amſt.* (Ed. *Laid.* p. 300.) ubi ὡς ἐπὶ Ἄραβας τὺς πολλὺς verti vult, *univerſos Arabas*; quum non ſufficeret Vulcanii verſio, *in Arabas, populoſam gentem.* *J. F. R.*

Ibid. Ἀποκείροντες — Μακέτιν] Vid. quae dicimus ad *Philopatr.* c. 21. κεκαρμένους τ῀ τοῦν ℰ τὴν ἀλήθειαν. Sic paullo poſt dicuntur τὺς ἐγκεφάλους ℰ τὰς καρδίας πεπεζυρημένους. Porro *Μακέτιν* ita verti, ne quis *Μακετίν* vel *Μακετάν* proprium unius mulieris nomen intelligeret. *J. M. G.*

42. Μακέτιν] Nomen eſt non proprium illius mulie-

manſuetis plane & cicuribus, qui etiam ab-
lactentur a mulieribus, & jacerent cum pue-
ris, & calcari ſe paterentur, atque urgeri
non aegre ferrent, & infantis inſtar lac e
mamma ſugerent. Multi autem tales apud
illos naſcuntur, unde etiam illam de Olym-
piade fabulam olim exiiſſe probabile eſt,
cum Alexandrum utero ferret, tali, puto,
angue cum illa cubante. Emunt horum
ſerpentium unum pulcherrimum paucis
obolis.

8. *Et hinc*, ut ait Thucydides, *jam belli principia.* Tanquam enim peſſimi duo *mortales*, & audaciſſimi, & ad maleficium promtiſſimi, ſocietatem coëuntes, facile intelligebant, a duobus hiſce maximis quaſi tyrannis vitam regi, ſpe & metu, eumque, qui alterutro horum, prout opus ſit, uti queat, ad divitias celeriter perventurum. In utroque enim horum, quoties vel metueretur aliquid, vel ſperaretur, videbant futuri ſcientiam & maxime neceſſariam & in primis deſiderabilem eſſe: eaque ipſa ra-

ἡμέρας πάνυ, καὶ τιθασεύς, ὡς καὶ ὑπὸ γυναικῶν τρέφεσθαι, καὶ παιδίοις συγκαθεύδειν, καὶ πατεῖσθαι ἀνέχεσθαι, καὶ θηλαζόμενος μὴ ἀγανακτεῖν, καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ θηλῆς καὶ ταῦτα τοῖς βρέφεσι, (πολλοὶ δὲ γίνονται τοιοῦτοι παρ' αὐτοῖς, ὅθεν καὶ τὸ περὶ τὴν Ὀλυμπιάδα μῦθον ἐμφοιτῆσαι πάλαι εἰκὸς, ὁπότε ἐκύει τὸν Ἀλέξανδρον, δράκοντός τινος, οἶμαι, τοιούτου συγκαθευδοντος αὐτῇ) ὠνοῦνται τὸν ἑρπετὸν ἐν τὸ κάλλιστον, ὀλίγων ὀβολῶν.

Καὶ καὶ τὸν Θουκυδίδην, ἄρχειν ὁ πόλεμος ἐνθένδε ἤδη. ὡς γὰρ ἂν δύο κάκιστοι, καὶ μεγαλότολμοι, καὶ πρὸς τὸ κακουργεῖν προχειρότατοι, ἐς τὸ αὐτὸ συνελθόντες, ῥᾳδίως καθεῖλον τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ὑπὸ δυεῖν τούτοιν μεγίστοιν τυραννούμενον, ἐλπίδος, καὶ φόβου· καὶ ὅτι ὁ τούτων ἑκατέρῳ ἐς δέον χρήσασθαι δυνάμενος, τάχιστα πλουτήσειεν ἄν. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, τῷ τε δεδιότι, καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἑώρων τὸ πρόγνωσιν ἀναγκαιοτάτην τε, καὶ σοφωτάτην οὖσαν, καὶ

55 56 57 60 65 66 70

d Δυεῖν] Δυοῖν P. Δυεῖν *Ald. H. B2. Fl. S.* recte. de *J.* vid. nott. e Ἐν] Abeſt a *Fl.* Adeſt in aliis.

lieris, uti priores interpretes verterunt, ſed quo tantummodo regio, unde orta erat, denotatur. Vid. Epigramma a *Kennetto* laudatum p. 117. *M. du S.*

46. Πελλαία] Macedoniae civitas eſt, ubi etiam Alexander Magnus natus dicitur. Solebant mulieres Pellae dracones alere, eosque æſtate, frigoris cauſa, collo circumdare. *G. G.*

Πελλαία] Adleverat margini Clar. *Hemſterh.* videndum Ez. *Spanhem.* de Pr. & Uſ. Num. Ant. Diſſ. IX. p. 655. Quem igitur adiiſſe non pigebit. *J. F. R.*

47. Εἰδαίμονος] Enallage. *F. G.*

48. Νῦν δὲ] V. *Spanhem.* 654. *M. du S.*

55. Πολλοὶ δὲ] De ſerpentibus Pellaeis *Caſaub.* ad *Suet.* lib. 3. *J. B.*

56. Τὸν περὶ τὴν Ὀλυμπ.] Vid. *Plut.* in initio Alex. qui Luciano hac in re adſtipulatur. Adde *Spanhem.* 212. *M. du S.*

57. Ὀλυμπιάδα] Matre Alexandri, de qua Dial. *Diog.* & *Alexand.* *G. C.*

Ὀλυμπιάδος] Origo fabulae de Olympiadis ſerpente. *F. G.*

62. Θουκυδίδου] *Thucyd.* L. II. c. 1. *M. du S.*

66. Τὸν — βίον] Conf. infra Δημ. c. 20. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ δυεῖν τούτοιν] Metus & ſpes divinationem & auguria repererunt. Qui impenſe cupiunt, ſuis votis undecumque blandiuntur, & quidvis in omnem optati eventus partem trahunt. Qui vero miſere cupiunt, quavis ex re ſolatium formidinis aucupant. Vide *Lucianum* in Char. & in Demonact. *G. C.*

Ibid. Δυεῖν] Ita Edd. Atticum neque hic ſolum, ſed multis aliis in locis. *M. du S.*

Δυεῖν] Δυοῖν ait *M. du S.* Edd. habere; at Pariſina habet δυοῦν. *Vorſt.* in B2. etiam δυοῖν adleverat, fruſtra. Quid in *Juntina* fuerit, neſcio, nam *Solanus* eam ſic mutavit, ut & δυεῖν & δυοῖν inde conficere queas; quare Edd. denuo conſului, & in variantt. lectt. notavi. Quia vero ibidem notarat alias quasdam Edd. nihil abire ab Lectione *Juntinae*, quas tamen δυεῖν habere cognovi, ideo credo δυοῖν fuiſſe in *J.* Sed *Solanum* correxiſſe δυεῖν, nam cum illa reſtituta lectione ſic reliquae conveniunt. Certe δυεῖν rectum eſſe, ſi teſtimoniis indiget, confer *Diod. Sic.* XIX. p. 296. Ed. *Baſil.* ubi δυεῖν ταδέλφοιν. Et δυεῖν νεῶν vid. ex *Thucyd.* pluraque apud Cl. *Maittaire* de Dialectt. p. 34. *J. F. R.*

73. Καὶ

καὶ Δελφοὺς ὕτω πάλαι πλουτῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι, καὶ Δῆλον, καὶ Κλάρον, καὶ Βραγχίδας, τὸ ἀνθρώπων ἀεὶ, διὰ δὲ προεί-75 που τυράννους, τὴν ἐλπίδα, καὶ τὸν φόβον, φοιτώντων [a] ἐς τὰ ἱερὰ, καὶ προμαθεῖν τὰ μέλλοντα δεομένων, καὶ διὰ αὐτὸ ἑκατόμβας θυόντων, καὶ χρυσᾶς πλίνθους ἀνατιθέντων. ταῦτα πρὸς ἀλλήλους τρέφοντες, καὶ κυκῶν-80 τες, μαντεῖον συστήσασθαι καὶ χρηστήριον ἐβουλεύοντο. εἰ γὰρ τοῦτο προχωρήσειεν αὐτοῖς, αὐτίκα πλούσιοί τε καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθαι ἤλπιζον. [b] ὅπερ μείζονως ἢ κατὰ τὴν πρώτην προσδοκίαν, ἀπήντησεν αὐτοῖς, καὶ κρεῖττον85 διεφάνη τὴν ἐλπίδα.

Τοῦντεῦθεν τὴν σκέψιν ἐποιοῦντο, πρῶτα μὲν περὶ τοῦ χωρίου, δεύτερον δὲ, ἥτις ἡ ἀρχὴ, καὶ ὁ τρόπος ἂν γένοιτο τῆς ἐπιχειρήσεως. ὁ μὲν οὖν Κοκκωνᾶς, τὴν [c] Χαλκηδό-90να ἐδοκίμαζεν ἐπιτήδειον εἶναι, [d] καὶ ἐμπόρων χωρίον, τῇ τε Θρᾴκῃ καὶ τῇ Βιθυνίᾳ [e] προσοικεῖν, οὐκ ἐκὰς οὐδὲ τῆς Ἀσίας, καὶ Γαλατείας, καὶ τῶν ἐπερχομένων ἐθνῶν ἁ-πάντων. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, ἔμπαλιν τὰ95

tione Delphos olim divites factos esse atque celebres, & Delum, & Clarum, & Branchidas, hominibus semper, propter eos, quos tyrannos dixi, spem ac metum, ad templa euntibus, & praedisce re futura cupientibus, ac propter ipsum hecatombas sacrificantibus, & aureos lateres dedicantibus. Haec inter se versantes ac miscentes, de oracu lo constituendo deliberarunt. Hoc enim si sibi processisset, statim se divites ac beatos sperabant futuros; quae quidem res magis illis, quam pro prima exspectatione, respondit, & spe melior apparuit.

9. Hinc dispiciebant primum de loco, deinde quod principium, quae ratio esset incepti. Cocconas quidem Chalcedonem probabat aptam, quod commercia multa haberet, atque Thraciae pariter ac Bithyniae esset contermina, nec procul distaret Asia, nec Gallograeci, gentesque quae superjacent omnes. Vicissim Alexander

suam

a Εἰς τὰ ἱερὰ] Deest artic. τὰ in *Fl. H. P. S. B2.* Adest in *J.* b Ὅπερ μείζονως] Ἐπὶ μεῖζον A. L. P. Nihil vulgatam lect. mutant Edd. Ἐπὶ μεῖζον etiam marg. *A1.* adscriptum fuerat, sed erasum deinde. c Χαλκηδόνα] Constans lectio. d Καὶ ἐμπόρων] Et hanc esse constant. lect. notarat *M. du S.* e Προσοικεῖν] Πρόσοικον *J. Pell.*

73. Καὶ * Δελφοὺς ὕτω] Προσυπακουσίον κἀνταῦθα τὸ κατενόησαν. οἷον καὶ Δελφοὺς ὕτω κατενόησαν πλουτῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι. *V.*

90. Τὴν Χαλκηδόνα δοκίμαζεν] *G.*

* Δελφοὺς] Et hic & statim iterum male ἀδύλους erat in Impress. Quum Cod. V. tamen recte Δελφοὺς. *M. du S.* Sed & pro ἀοιδίμους in edito male ἀοιδίμους. *J. F. R.*

73. Καὶ Δελφούς] Sic in Jove trag. & Icarom. *J. B.*

74. Κλάρον] V. de his quae supra annotata sunt, ad Θ. 5. XVI. *M. du S.*

75. Βραγχίδας] De Brancho & Branchidarum oraculo multa dedit *Bulengerus* de oraculis & vatibus c. 9. *J. M. G.*

Βραγχίδας] Vid. etiam *Olear.* ad Philostr. IV. c. 1. p. 140. *J. F. R.*

79. Πλίνθους] Sic in Contempl. *J. B.*

84. Ὑπερμείζονως] Angl. ἐπὶ μεῖζον. *J. B.*

Ibid. Μείζονως] A. P. & L. ἐπὶ μεῖζον. Sed nihil muto. v. quae ad *Mart.* c. 12. a me annotata sunt. *M. du S.*

Μείζονως] Conf. mox c. 26. *J. F. R.*

90. Χαλκηδόνα] In nummis aliter, ut plurimum; scribi hoc nomen docet vir Ampl. *Ez. Spanh.* p. 117. nempe ΚΑΛΧΗΔΟΝΑ. Ita etiam in *Strabonis* codicibus antiquis reperiri. *M. du S.*

91. Καὶ ἐμπόρων] Mirum ni vox aliqua ante καὶ exciderit. Facile tamen quid voluerit, assequimur, ut non admodum de emendatione laborandum sit, nisi forte Mss. aliquid suggerant. *M. du S.*

93. Προσοικεῖν] Adscripsit *Solan.* vid. infra in Ἀνεψ. c. 2. Γεραμαυλὶς μόνοι πρόσοικοι ὄντες, quo adjuvetur, credo, conjectura *Pellaei*; sed & mihi participium activum προσοικεῖν, quod potius de homine, quam de regione usurpatur, hic minus conveniens videtur; quare πρόσοικον admittere malim, si quis Codd. addicat.

ſuam patriam praeferre, dicens quod verum erat, ad talium rerum initia & conatum opus eſſe hominibus pinguibus & ſtupidis, qui recipiant, quales eſſe Paphlagonas dicebat, eos qui ad Aboni caſtrum habitarent, ſuperſtitioſum vulgus, & ſtolidos, qui ſi quis modo illis ſe oſtendat qui tibicinem, aut tympaniſtam, aut ſtrepentem cymbalis adhibeat, qui cribro, ut in proverbio eſt, vaticinetur, ſtatim omnes hianti ore, tanquam caeleſtium quendam, illum adſpiciant.

10. Hac de re cum aliquamdiu diſſediſſent, vincit tandem Alexander: ac delati Chalcedonem, nam utile tamen aliquid urbs ea habere illis viſa eſt, in templo Apollinis, quod antiquiſſimum eſt Chalcedonenſibus, tabulas defodiunt aeneas, in quibus ſcriptum eſſet, propediem Aeſculapium cum patre ſuo Apolline, in Pontum venturum eſſe, & Aboni caſtrum inhabiturum. Hae tabulae dedita opera inventae,

οἴκοι πρύχρινε, λέγων, ὅσῳ ἀληθὲς ἦν, πρὸς τὴ τῶν τοιούτων ἀρχὴν ἡ ἐπιχείρησιν, ἀνθρώπων δεῖν παχέων καὶ ἠλιθίων τῶ ἐπῳδειξομένων, οἵους τοὺς Παφλαγόνας εἶναι ἔφασκεν, ἐπῳκοδομηκότας τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος, δεισιδαίμονας τοὺς πολλοὺς καὶ ἠλιθίους, καὶ μόνον εἰ φανείη τις αὐλητὴν, ἢ τυμπανιστὴν, ἢ κυμβάλοις κροτοῦντα ἐπαγόμενος, κοσκίνῳ, τὸ τοῦ λόγου, μαντευόμενος, αὐτίκα μάλα πάντας κεχηνότας πρὸς αὐτὸν, καὶ ὥσπερ τινὰ τῶν ἐπουρανίων προσβλέποντας.

Ὀλίγης δὲ καὶ τοῦτο φάσεως αὐτοῖς γενομένης, τέλος ἐνίκησεν ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἀφικόμενοι εἰς τὴν Χαλκηδόνα (χρήσιμον γάρ τι ὅμως ἡ πόλις αὐτοῖς ἔχειν ἔδοξεν) ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὅσπερ ἀρχαιότατόν ἐστι Χαλκηδονίοις, κατορύττουσι δέλτους χαλκᾶς, λεγούσας, ὡς αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ πατρὶ Ἀπόλλωνι, μέτεισιν εἰς τὸν Πόντον, καὶ καθέξει τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. αὗται αἱ δέλτοι ἐξεπίτηδες εὑρεθεῖσαι, ἀναφοιτήσαι ῥᾳδίως τοῦτον τὸν λό-

ƒ Χαλκᾶς] Χαλκᾶς ridicule *F.*

5. Κοσκίνῳ τὸ τοῦ λόγου] Ἐπὶ τῶν αὐτελῶς ὁπωσοῦν μαντευομένων τοῦτο λέγεσθαι φασίν. *V.*

cat. *F.F.R.*

95. Τὰ αἴκος] E Paphlagonia ergo oriundus Alexander. *M. du S.*

2. Τοὺς πολλοὺς] Conf. ſupra dicta ad c. 6. *F.F.R.*

4. Κυμβάλοις κροτοῦντα] Quamvis *plaudo* ſignificat, tamen & tranſitive uſurpatur, aeque ac Latinorum *plaudo*. vid. *Cerd.* ad *Virg.* Æn. VI. 644. Alii etiam conſtruunt cum accuſandi caſu, ut *Alciphr.* I. Ep. 12. p. 50. Αὐτὴ δὲ κύμβαλα ἐκπαρέτει. Sed noſter Deor. Dial. XII. *Ven.* & *Cupid.* etiam ἐκκυνεῖν cum dativo, ἐκκυνεῖ τῷ κυμβάλῳ. Cum accuſativo autem etiam *Homer.* Il. O. 453. ubi κοῦροι ὄχεα κροτέοντες, eſt *vacuos currus quatientes, cum ſtrepitu.* *F.F.R.*

5. Κοσκίνῳ —— μαντευόμενος] *Cribro vaticinans*, ſtulte de rebus occultis divinans, paroemia ſumta a divinationis genere, quod ſuſpenſo circumactoque cribro peragebatur. *G.C.*

Κοσκίνου μαντευόμενον] Paroemiogr. *F.B.*

Κοσκίνῳ —— μαντευόμενος] Κοσκινομαντία, de qua *Theocr.* Ἔστι δ' Ἀγροιῶν τὰλαθέα κοσκινομαντίς. *F.G.*

16. Μίτισιν] Praeſens pro futuro; ſic ἰσὶ pro ἔσται & ſimilia, vid. *Fenſ.* & *Hemſterh.* T. I. Somn. c. 9. p. 14. Id vero in verbo εἶμι perpetuum fere eſſe, vid. Commentt. ad *Ariſtoph.* Plut. 70. ubi Ἄπειμι, abibo. Et vid. Cl. *Hemſt.* idem dicentem, ad T. I. Somn. §. 7. f. p. 10. Adde *Long. Paſt* L. 2. p. 67. iterum 68. καὶ ἄπειμι τοῖς Μηθυμναίοις σὺν ἀγαθῷ πολέμιος. *Et veniet Methymnaeis hoſtis ſat infeſtus*, ut vertit *Jungerman.* Sed & potuiſſet: *hinc abibit* vertere; At vix quidquam intereſt, & alibi de hoc ſignificatu agemus. Conf. eumd. L. IV. p. 125. (Ed. *Moll.* nam altera ex qua olim priora excerpſi, nunc non eſt ad manum) ἄπειμι τὰς αἰγὰς ἀπάξων, ubi videas etiam cum futuro connecti, ut hic ap. *Lucian.* Si alia verba ſic poſita addere velim, quorſum id abiret? Vid. tamen *Alciphr.* I. Ep. XI. p. 44. Φεύγομεν, ἢ μένομεν; pro φεύξομεν &c. In verbis autem contractis num praeſens ſit an fut. 2. vid. *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Plut. 65. ἀπολῶ pro ἀπολέσω, quod alibi agemus. *F.F.R.*

λόγον ἐς πᾶσαν Βιθυνίαν καὶ Πόντον ἐποίησαν, καὶ πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων, ἐς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. [a] κἀκεῖνοι [b] γὰρ ἐν νεὼν αὐτίκα ἐψηφίσαντο ἐγεῖραι, καὶ τοὺς θεμελίους ἤδη ἔσκαπτον. ἐνταῦθα ὁ μὲν Κοκκωνᾶς ἐν Χαλκηδόνι καταλείπεται, διττούς τινας καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξοὺς χρησμοὺς συγγράφων. καὶ μετ' ὀλίγον ἐτελεύτησε τὸν βίον, ὑπὸ ἐχίδνης, οἶμαι, δηχθείς.

facile hunc ſermonem per univerſam Bithyniam atque Pontum diſtulere, & multum ante alias *urbes*, ad Aboni caſtrum. Illi enim & templum ſtatim excitare decreverunt, & fundamentis foſſam jam fodiebant, cum Cocconas quidem Chalcedone relinquitur, ambigua quaedam & duplicia atque perplexa oracula ſcribens, nec ita multo poſt diem obiit, morſus, opinor, a vipera.

[c] Προεισπέμπει δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κομῶν ἤδη, καὶ πλοκάμους καθειμένος, [d] καὶ μεσόλευκον χιτῶνα πορφυροῦν ἐνδεδυκώς, καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτοῦ λευκὸν ἀναβεβλημένος, ἅρπην ἔχων κατὰ Περσέα, ἀφ' οὗ ἑαυτὸν ἐγγενεαλόγει μητρόθεν, καὶ οἱ [e] ὄλεθροι ἐκεῖνοι Παφλαγόνες, εἰδότες αὐτοῦ ἄμφω τὼ γονέα ἀφανεῖς καὶ ταπεινούς, ἐπίστευον τῷ χρησμῷ λέγοντι,

11. Praemittitur autem Alexander jam comatus, demiſſisque cincinnis, tunicam indutus purpuream ex albo virgatam, & pallium ſuperinjectum gerens candidum, falcem geſtans qualis Perſei *pingitur*, a quo maternum genus deducebat. Et perditi illi Paphlagones, qui ſcirent utrosque illius parentes humiles atque ignobiles, oraculo credidere dicenti,

Per-

a Κἀκεῖνοι] Sic dedi ex *F.* & marg. *A1.* Ἐκεῖνοι enim erat in reliquis. b Γὰρ] Sic *F. H. Fl. B2. S. Ald.* c Προεισπέμπεται] Προπέμπεται A. P. At prius recte Edd. vett. d Καὶ μεσόλ.] Καὶ deeſt in Edd. *Ald. P. S. H.* Adeſt in marg. *A1W.* & *F.* & *Fl.* e Ὄλεθροι] *Heinſ.* & *Guiet.* ὀλέθριοι.

22. Κἀκεῖνοι] Sic Ed. *F.* Reliquae ἐκεῖνοι. Sed mallem γοῦν pro γάρ. *M. du S.*

28. Ὑπὸ ἐχίδνης δηχθείς] Dico ad lib. 2. *Heliodor.* *F. B.*

29. Προεισπέμπει] Angl. προπέμπει. *F. B.*

Προεισπέμπει] *Pompa inducitur.* *F. G.*

31. Μεσόλευκον] Qualem Reges Perſarum ſoli apud ſuos geſtabant. *Xen.* Cyrop. VIII. p. m. 127. 31. Vid. & *Athen.* V. 215. C. ad quem locum, dum alia optime, ut ſolet, annotat, vir de Athenaeo omnibusque bonis literis optime meritus, neſcio, quo modo Cocconam cum Alexandro unum eundemque facere videtur. *M. du S.*

Ibid. Καὶ μεσόλευκον] Nihil de omiſſo illo καὶ in plurimis Edd. notarat *Solanus*: nec tanti intereſſe dicet aliquis. At qui ſtilo Luciani eſt adſuetus, credo, videbit, id recte hic addi, etſi paullo poſt omittitur ante ἅρπην. *F. F. R.*

34. Ὄλεθροι] *Peſtis, pernicies, exitium.* An infelices? malim ὀλέθριοι, ut infra c. 39. *F. G.*

Ὄλεθροι] Nihil mutavit *Solanus*, neque ego quidquam mutavi, ſine auctoritate Edd. aut Codd. etſi adjectivum ὀλέθριος ſic uſitatius, & pluralis ſubſtantivi ὄλεθροι alibi nondum a me obſervatus eſt. *F. F. R.*

38. Περσίδης] Περσείδης. *F. G.*

Περσίδης] Parum abeſt quin Περσείδης in contextum recipiam, quod ad metrum rectius; vereor enim ut media longa inveniatur alibi Περσίδης. Nam brevis eſt ap. *Ariſtoph. Veſp.* 1132. Etſi ibi Perſicam veſtem ſignificat, eſt tamen id adjectivum quoque. Poteſt ergo jam Περσίδης cum auctoritate legere, qui volet. At ſi a Περσεὺς formatum dicas, longa poterit eſſe; verum & tum Περσείδης diceretur, aeque ac Ἀτρείδης ab Ἀτρεύς. *F. F. R.*

41. Οὗτος] Sic enim emendavimus, cum antea legeretur αὐτός, nullo aut certe Luciano indigno ſenſu. Ratio emendationis per ſe patet. Vide autem c. 39. *M. du S.*

Ibid. Ποδαλείριος] *Podalirius* Aeſculapii filius. cujus ſe filium fingebat Alexander V. c. 39. *M. du S.*

42. Τρίκκης] Lege, ſi lubet, Orig. c. *Celſ.* III. p. 113. 2. ubi inter urbes recenſetur, in quibus miracula ſua edere credebatur Aeſculapius. V. etiam *Aviен.* Arat. v. 206. & *Strab.* IX. de templo Aeſculapii in ea urbe celeberrimo & antiquiſſimo. Eſt autem urbs Theſſaliae, cujus & *Hom.* meminit in Catal. 236. ubi natus dicitur Aeſculapius; *Strab.* XIV. p. m. 446. A *M. d*

43. Στάδιον] Male in Angl. Cod. στάλλον. vr στάδιον alibi interpretor.

Στάλλον] Sic praeter A. P. & L. longe, dem ſententia, melius, quam ut in impreſſ ſenſum vulgatae aperiet *Ariſtoph.* Lyſiſt fere quem alibi per οἴσω φέρεσθαι, au fert. V. Or. c. 33. bis, & 51. Se vox στάλλον, ſed hic longe apti convenientior & noſtro familia paſſim. *M. du S.* (At verſio C

Perſides genus hic, Phoebo carusque, videtur,

Divus Alexander, Podalirî ſanguine cretus.

Hic ergo Podalirius, libidinoſus, & natura ad furorem usque mulieroſus, qui a Tricca inde usque in Paphlagoniam in Alexandri matrem arrexerit. Inventum etiam oraculum, quaſi Sibyllae praedicentis:

Littera ad Euxini Ponti vicina Sinopae,

Ad Turres erit Auſonio ſub Rege Propheta,

Poſt primam oſtendens monadem, ternas decadasque,

Quinque alias monadas, viginti & ter numerata:

Nomen Alexeteris habens ex orbe quaterno.

[f] Περσίδης γενεὴν, Φοίβῳ φίλος ὗτος ὁρᾶτ᾽,
Δῖος Ἀλέξανδρος, Ποδαλειρίου αἷμα λελογχώς.
[g] Οὗτος ἄρα ὁ Ποδαλείριος μάχλος καὶ γυναικομανὴς τὴν φύσιν, ὡς ἀπὸ Τρίκκης ἄχρι Παφλαγονίας [h] στέλλεσθαι ἐπὶ τὴν Ἀλέξάνδρου μητέρα. [i] εὑρηλο δὲ χρησμὸς ἤδη, ὡς Σιβύλλης προμαντευσαμένης,

Εὐξείνου Πόντοιο παρ᾽ [k] ἠιόσ᾽ ἄγχι Σινώπης,
Ἔσται τις χθὶ Τύρσιν ὑπ᾽ Αὐσονίοισι προφήτης,
Ἐκ πρώτης δείκνὺς μονάδος, τριοσσῶν δεκάδωντε,
Πέντ᾽ ἑτέρας μονάδας, καὶ εἰκοσάδα τρισάριθμον,
Ἀνδρὸς ἀλεξητῆρος ὀμωνυμίην [l] τετράκυκλον.

Εἰς-

[f] Περσίδης] Sic Edd. Περσεΐδης marg. *Alt.* [g] Οὗτος] Ex emendatione *Solani.* Οὗτος enim Edd. priores. [h] Στέλλεσθαι] Sic A. P. L. & marg. *Al.* Στέλλας Edd. omnes. [i] Εὑρηλο] Εὑρητο P. A. Vulgatam ſervant *F. El. Ald. P. H.* &c. [k] Ἠιόσ᾽ ἄγχι] Ἠιόσ᾽ ἄγχι *F.* ſola. [l] Τετράκυκλον] Τετράκυκλον male *F.*

50. Ἐκ πρώτης δ. μ.] Τὸ Α, μονὰς ἐστι. τὸ Λ, τριάκοντα. τὸ Ε, ἑξήκοντα. τετράκυκλον δὲ ὁμωνυμίαν, οἶμαι, νοεῖ ὅτι τὸ * ἀνδρὸς, εἴ τις ἀριθμοὺς ἐξ ἑκάστου τῶν τὸ αὐτῷ γραμμάτων ἐπαριθμήσας εἰς ἓν συνθῇ, τριακόσια καὶ εἰκοσιπέντε λὸν τελεῖ τὸ ὅλον. τέτρακυκλον γοῦν ὅτι τετράγωνον ἕνεκεν ἀριθμοῦ μετ᾽ εἰκοσιπέντε. ὡς ἐστι κυκλικὸς ἀριθμὸς, ἀρχόμενος καὶ λὸν πάντα εἰς πάντα τελευτῶν. G. (Legendum τέτρακόσια, & ἑκατὸν pro μ, ut quid voluerit intelligatur. Ego aliam rationem ſequor, quam in nota videbis. *M. du S.*)

*Ἀνδρὸς] Ita ſcriptum erat, quod per compendium ſignificat Ἀλέξανδρος; alioqui ἀνδρὸς corrigendum, quod tamen ad ſenſum deterius; etſi enim ἀνδρὸς mox ſequitur apud Lucianum, tamen literae illae A & E non ſunt in ἀνδρὸς, ideoque prius verum eſſe exiſtimo. Nam ſi ἀνδρὸς hic ſignificat reſiduam nominis partem, ablato AAEX. aliquid excidit oportet, quia ſenſus nullus adparet. *J.F.R.*

44. Εἰρητο] Minus recte in Angl. Cod. εἴρητο. *J.B.*
48. Κατὰ Τύρσιν] Deſcriptio Abonoteichi. *M. du S.*
Κατὰ Τύρσιν] Vid. haec & computum numeri literas ΑΛΕΞ. e[illegible] i. e. Ἀ[illegible]ρος vel ἀλεξητὴς explicatur, [illegible]d *Evang. Joan.* compendium *J.F.R.*
[illegible]rum verſuum [illegible] quidem, ut in [illegible]ugucat: in- Mo- re- llo, nen

Prophetae ſui per notas numerales ΑΛΕΞ. niſi adjiceret eas primas quatuor literas eſſe in voce Ἀλεξητὴς. *J.M.G.*

50. Ἐκ πρώτης] Aenigma eſt quo (ΑΛΕΞ) ἀνδρὸς deſcribitur.

Α. 1.	4) 963	
Λ. 30.	8	24.
Ε. 5.	16	
Ξ. 60.	16	
	00.	

Summa 96. per 4. diviſibilis.
Alexandri autem etymon. *Vid. etiam apud Apollod.* III. p. 93. A. *M. du S.*
Ἐκ πρώτης &c.] *Literae numerorum* poteſtate in *Ald. IW.* ita huic & ſequenti verſui ſuperſcriptae erant, ut nomen *Alexandri* inde prodiret, quod *Solanus* jam indicavit, non repetam.

Εἰσβαλὼν γὲν ὁ Ἀλέξανδρος μὴ τοιαύτης τραγῳδίας, ἀλλὰ πολλῷ ἐς τὰ παίρίδα φαιδρότερός τε καὶ λαμπρὸς ἦν, μεμηνέναι προσποιούμενος ἐνίοτε, καὶ ἀφρῷ ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα· ῥᾳδίως δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν αὐτῷ, τρυθίης τε βαφικῆς βοτάνης τε ῥίζαν ἀφαυαινομένῳ. τοῖς δὲ θεῖόν τι καὶ φοβερὸν ἐδόκει ὁ ἀφρός. ἐπεποίητο δὲ αὐτοῖς πάλαι, καὶ καλῶς εἶχε κεφαλὴ δράκοντος ὀθονίνη, ἀνθρωπόμορφόν τι ὑποφαίνουσα, κατάγραφος, πάνυ εἰκαζομένη, ὑπὸ θριξὶν ἱππείαις ἀνοίγουσά τε καὶ αὖθις ὑπικλείουσα τὸ στόμα· καὶ γλῶττα, οἵα δρακόντων, διττὴ, μέλαινα προέκυπτεν, ἐκ τριχῶν καὶ [a] αὐτὴ ἑλκομένη. καὶ ὁ Πελλαῖος δὲ δράκων παρῆν, καὶ οἴκοι ἐτρέφετο, καὶ καιρὸν ὑποφαινόμενος αὐτοῖς, καὶ συντραγῳδήσων, μᾶλλον δὲ πρωταγωνιστήσόμενος.

Ἤδη δὲ ἄρχεσθαι δέον, μηχανᾶταί τι τοιόνδε· Νύκτωρ γὰρ ἐλθὼν ὑπὸ τὰς θεμελίους τοῦ νεὼ τοῦ ἄρτι ὀρυσσομένους (συνεστήκει δὲ ἐν αὐτοῖς ὕδωρ, ἢ αὐτόθεν ποθὲν

12. Adveniens igitur cum hac hiſtrionia Alexander poſt aliquod intervallum in patriam ſuam, conſpicuus erat & ſplendidus, furere interdum ſe ſimulans, & ſpuma os oppletum habens, quod facile illi contingebat, ſtruthii, tinctoriae herbae radicem mandenti: at illis divinum quiddam & terribile ſpuma illa videbatur. Factum autem illis & praeparatum olim caput Draconis linteum, humanae formae affine quiddam habens, pictum, accurate aſſimilatum, equina ſeta aperiens os & iterum claudens; & lingua qualis ſerpentum, biſulca, nigra, prominebat, ſetis & ipſa mobilis. Pellaeus autem ille Draco ipſis jam ante fuerat, qui domi alebatur, ſuo tempore appariturus, & adjuturus tragoediam, vel primarum potius partium ipſe actor futurus.

13. Cum jam faciendum eſſet initium, tale quid machinatur. Accedens noctu ad fundamenta templi recens effoſſa, in quibus aqua conſtiterat, vel ibidem undecunque

[a] Αὐτὴ] Sic Cod. P. recte. Αὐτὴ Edd. priores male.

57. Διὰ πολλοῦ] Vulgo vertitur, *multo poſt*. Rectius, *poſt longam abſentiam*. F.G.

Διὰ πολλοῦ] Recte *Gujetus*, quamvis e vulgata verſione tamen eundem ſenſum elicere queas. Sic & *Ariſtoph.* Plut. 1046. Ἔοικε γὰρ πολλοῦ χρόνου σ' ἰατρεύειν. Quod recte ibi vertitur: *Opinor, quod te jam diu non viderit*. Nam etſi negatio nulla in Graecis, tamen qui *poſt longum tempus*, vel *longam demum abſentiam videt*, is diu non vidit. Fidem faciet *Long. Paſt.* IV. p. 106. Ed. *Moll.* Παρεκελεύετο δὲ ὁ Δάφνις ὁ Λάμωνι παιδονόμος τοῖς αἰγοβοσκοῖς μάλιστα τοῦ, πάντως κἀκεῖνος λέγων ὕψεσθαι τὸν διωκόμενον ἐφικόμενον γὰρ μακροῦ — *herum illas omnino poſt longum intervallum eſſe viſuras*. F.F.R.

59. Καὶ ἀφρῷ ὑποπιμπλάμενος] De his impoſtorum & agyrtarum artibus alius locus dicendi. F.B.

65. Ἀνθρωπόμορφόν τι] Figuram videbis in nummo quem ad c. 58. exhibebimus. M.du S.

66. Κατάγραφος] i. e. *picta*, ποικίλη. κατάγραφος idem quod κατάγραπτος. *Catull. Catagraphosque Thynos*. F.G.

Κατάγραφος] Locus *Catulli* eſt in Epigr. 22. ad Thallum, ad quem vid. obſervatt. *Voſſii* p. 63. F.F.R.

69. Μέλαινα] Cur nigra? nam quod duplicem ſcribit, mirabitur nemo, qui *Suidam* conſuluerit. De Aeſculapii forma vid. *Ovid.* Metam. XV. 654. M.du S.

70. Αὐτὴ] P. non ut in reliquis αὕτη. M.du S.

79. Συλλιθόρμων] Minus commode in Angl. Cod. συνθλιβόμων. F.B.

88. Ἐνθουζῶντες] Angl. ἐνθουζῶμεν. F.B.

90. Διεξομένου] Καὶ τὸν πόλον ἰσαπάρίζων, αὐτίκα μάλα διεξομένου ἐναργῆ τὸν θεόν. Non profecto ipſa urbs erat oſtenſura *ἐναργῆ τὸν θεόν*. Non id voluit Pſeudomantis, qui ἰσαπαρίζῳ τὸν πόλον, non quod eſſet oſtenſura, ſed revera acceptura Deum, quem nimirum ille praeſtigiis ſuis plebi eſſet oblaturus. Scribe ergo διεξομένου Confirmant emendationem noſtram, quae ſtatim eadem pag. ſequuntur, ὕμνους τε ἦδεν (ὃ ἐδεδήμουν) Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλῃ τῇ φωνῇ, ὡς ἐκάλει τὸν θεὸν ἥκειν τόχῃ ἀγαθῇ εἰς τὸν πόλιν. *Et hymnos canebat Aeſculapio ac Apollini magna voce, & vocabat Deum, quo bonis avibus in urbem veniret*. F.F.

Διεξομένου] Haec lectio mihi fere melior videbatur, quam ſi διεξομένου dixiſſet; non modo quia *palam* additur, quo ſignificatur, Deum ante non conſpi-

que collecta, vel caeleſtis, deponit ibidem anſerinum ovum ante excavatum, in quo incluſus ſerpens recens natus. Hoc in receſſu quodam luti defixo, domum redit. Poſtridie vero nudus in forum proſiliens, ſegeſtri circa pudenda vinctus aureo illo quoque, illamque falcem geſtans, ſolutam ſimul comam quatiens, ut qui matri deorum *coetum* colligunt fanatici, concionatur conſcenſo altari quodam excelſo, beatam urbem praedicat, quae praeſentem jam ſtatim Deum ſuſceptura eſſet. Qui praeſentes erant; concurrerat enim tota fere civitas cum mulieribus, ſenibus, pueris, ſtupere, precari, adorare. At ille vocibus quibusdam prolatis obſcuris, quales fuerint forte Ebraeorum aut Phoenicum, perculit homines, quid ſibi vellet neſcientes, praeter illud ſolum, quod omnibus immiſcebat Apollinem & Aeſculapium.

14. Tum curriculo petit futurum templum, delatusque ad foſſam, praeparatam-

[b] συλλειβόμενον, ἢ ἐξ ὑρανῦ πεσὸν) ἐνταῦθα καλατίθη χήνειον ὠὸν προεκενωμένον, ἔνδον φυλάττον ἑρπετόν τι ἐκτιγέννητον· καὶ βυθίσας τοῦτο ἐν μυχῷ τῦ πηλῦ, ὀπίσω αὖθις ἀπηλλάττετο. ἔωθεν δὲ γυμνὸς ἐς τ' ἀγορὰν προπηδήσας, ἁλοῦζόμα δὲ ἐφ' τὸ αἰδοῖον ἔχων, καταχρυσον καὶ τοῦτο, καὶ τ' ἅρπην ἐκείνην φέρων, σείων ἅμα τ' κόμην ἄνετον, ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε, καὶ [c] ἐνθεάζοντες, ἐδημηγόρει ὅτι βωμόν τινα ὑψηλὸν ἀναβὰς, καὶ τ' πόλιν ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα [d] δειχομένην ἐναργῆ τ' θεόν. οἱ παρόντες δὲ (συνεδεδραμήκει γὰρ σχεδὸν ἅπασα ἡ πόλις, ἅμα γυναιξὶ, καὶ γέρουσι, καὶ παισὶν) ἐτεθήπεσαν, καὶ ἠυχοντο, καὶ προσεκύνουν. ὁ δὲ φωνάς τινας ἀσήμους φθεγγόμενος, οἷαι γένοιντ' ἂν Ἑβραίων, ἢ Φοινίκων, ἐξέπληττε τὺς ἀνθρώπους, οὐκ εἰδότας [e] ἅ, τι λέγοι· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι πᾶσιν ἐγκατεμίγνυε τ' Ἀπόλλωνα καὶ τ' Ἀσκληπιόν.

1 Εἶτ' ἔθει δρόμῳ ὅπι τ' ἐσόμενον νεὼ· καὶ ὅτι τὸ ὄρυγμα ἐλθὼν, καὶ τ' [f] προκοσμουμένην

[b] Συλλειβόμενον] Συνθλιβόμενον A. P. Nihil mutant Edd. [c] Ἐνθεάζοντες] Ἐνθουζῶμοι A. P. L. & marg. *A1*. Nil mut. Edd. [d] Δειχομένην] Δεικνύμενον *Senſ. Pell.* quoque an *δεικνύων*; idem habet & marg. *A1W*. Sed *δείκ*. Edd. pertinaciter retinent. [e] Ὅ, τι λέγοι] Ὅ, τι κὴ λέγοι marg. *A1W*. [f] Προκοσμουμένην] Sic P. R. ſive B. & *Fl*. Προκοσμουμένου Edd. cett.

87. Τῇ Μητρὶ ἀγείροντες] Ἀντὶ τῦ ἀγυρτεύοντες. *G*.

ſpicuum, nunc omnibus ſpectandum iri propoſitum; ſed & quia c. 12. f. praedixit *eum adpariturum*. Tum etiam propter ſingularem verbi *δείκνυμι* energiam, quam vid. ab Cl. *Hemſterh.* indicatam T. I. Somn. c. 8. ad verba ἴδωμεν τ' Δία; quod hic quidem non prorſus idem eſt; ſed gloriatur urbs quaſi numine praeſenti, quod jam publice poſſet omnibus re ipſa demonſtrare. At ſi quem ſequens ἴσως magis movet, & quod *δείκ*. non activa, ſed media forma hic ponatur, ille *δεικνύμενον* legat. Modo meminerit, & medium vi activa uſitatum eſſe; ſic *Hom.* Il. Υ. 700. Πηλείδης — Θῆκεν ἄεθλα Διοτρόφος Δαναοῖσι — & alibi ſaepe. Sed cum Il. L. 196. pro *data dextra recipere*, poſitum dicat Scholiaſtes, qui ad verba Τὼ, κὴ δυνυόμενος, ait: *δεξιούμενος*, φιλοφρονούμενος; unde & Cl. *S. Clarke* ea reddidit: *Eos autem dextras prehendens* &c. Ideo in quam & hoc ſenſu poteris vulgatam accipere. Nam *recipiendi* notionem jam praefero, relecto §. 10. *J. F. R.*

93. Ἐτιθήτεσαν] Conf. ſupra T. I. p. 867. f. *Scyth.* c. 8. *J. F. R.*

94. Φωνὰς] Hoc forſan imitatione verorum per Chriſtianos miraculorum. Obſerva etiam diſtingui hic Hebraeam linguam a Phoenicia. *M. du S.*

95. Ἑβρ. ἢ Φοινίκων] Sed quas hic ut diverſas ponit, ejusdem tantum linguae dialecti erant variae, qua de re conſule, ſi lubet, *Grotii* not. No. 1. ad l. I. c. 15. de verit. relig. Chriſt. & qui eam rem fuſe proſequutus eſt *Bochart.* de lingua Phoenicia & Punica l. II. Geogr. Sacra. *M. du S.*

2. Προκοσμουμένην] Ceteri Cod. *προκοσμουμένην*. *J. B.*

Προκοσμ.] In Ed. *Fl.* ut edi curavimus, *προκοσμ.* In P. & Codd. B. mendoſe *προκοσμουμένου*. In reliquis *προκοσμουμένην*. *M. du S.*

μένην. τῇ χρηστηρίῳ πηγὴν, ἐμβὰς ἐς τὸ ὕδωρ, ὕμνους τε ᾖδεν Ἀσκληπιῷ καὶ Ἀπόλλωνι μεγάλῃ τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν θεὸν ἥκειν τύχῃ [a] τῇ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν· εἶτα φιάλην αἰτήσας, ἀναδόντος τινὸς, ῥᾳδίως ὑπεβάλλων, ἀνεμάξατο μετὰ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ πηλοῦ τὸ ᾠὸν ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ὁ θεὸς αὐτὸς κατεκέκλειστο, κηρῷ λευκῷ, καὶ ψιμυθίῳ τὴν ἁρμογὴν τοῦ [b] πώματος ξυγκεχολλημένον· καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας, ἔχειν ἔφασκεν ἤδη τὸν Ἀσκληπιόν. οἱ δὲ, ἀτενὲς ἀπέβλεπον ὅ, τι καὶ γίγνοιτο, πολὺ πρότερον θαυμάσαντες τὸ ᾠὸν ἐν τῷ ὕδατι εὑρημένον. ἐπεὶ δὲ καὶ κατάξας αὐτὸ ἐς κοίλην τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο τὸ τοῦ ἑρπετοῦ ἐκείνου ἔμβρυον, καὶ οἱ παρόντες εἶδον κινούμενον, καὶ περὶ τοῖς δακτύλοις εἰλούμενον, ἀνέκραγον εὐθὺς, καὶ ἠσπάζοντο τὸν θεὸν, καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζον, καὶ χαρὰν ἕκαστος ἐνεπίμπλατο τῶν εὐχῶν, θησαυρὸς, καὶ πλοῦτος, καὶ ὑγιείας, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ αἰτῆσαι παρ' αὐτοῦ. ὁ δὲ δρομαῖος αὖθις ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἤιετο, φέρων ἅμα καὶ τὸν ἀρτι-

que ante oraculi ſcaturiginem, in aquam ingreſſus, hymnoſque magna voce canit Aeſculapii & Apollinis, Deumque fauſtis auſpiciis in urbem venire jubet. Tum phialam poſcit, quam cum dediſſet aliquis, facile ſubjicit, hauritque cum aqua & luto ovum illud, in quo Deum ipſe incluſerat, commiſſuris operculi cera alba & ceruſſa ferruminatis. Hoc in manus ſumto, habere ſe jam proclamat Aeſculapium. At illi defixis oculis videre quid tandem fieret, qui multum ante jam admirati eſſent ovum in aqua inventum. Cum vero fracto illo in cavam manum ſuſciperet foetum ſerpentis, viderentque praeſentes moveri illum & circa digitos volvi, exclamant ſtatim, & Deum ſalutant, & beatam civitatem praedicant, & magno hiatu omnes plenisque faucibus precantur, theſauros, divitias, ſanitates, bona reliqua, ab eo ſibi quisque expetunt. At ille curriculo rurſus domum repetit, ferens ſecum etiam recens natum Aeſcu-

a Τῇ] Aderat in *Fl.* Aberat a reliquis Edd. b Πώματος] Sic Edd. *P. Ald. H.* & reliquae. Στόματος *J.* & *P.*

3. Πηγὴν] De oraculi fonte metaphorice intelligendum; patet enim non fuiſſe verum & proprie dictum fontem, ex cap. praecedenti. Sic ap. *Arrian.* in Epict. p. 239. C. Apollo πηγὴ τῆς ἀληθείας dicitur. *M. du S.*

6. Τύχῃ ἀγαθῇ] Flor. τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. *J. B.*

Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ] Non temerario conſilio illud τῇ inſeruimus; nam & ſic infra c. 38. hujus Dialogi. Etſi & alibi omittitur, ut in *Vit. auct.* c. 2. fin. & c. 19. pr. Item *Catapl.* c. 7. Ac *Deor. Dial.* X. & *Timone.* &c. *J. F. R.*

11. Πώματος] P. & Ed. *J.* στόματος, quod minime ſpernendum. *M. du S.*

27. Οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', ἀλλ' ἐκ κορώνης] Miror verſiones virorum inſignium. Ipſe Eraſmus *non ex Coronide per Jovem, id eſt, cornicula (nam id matris nomen fertur) neque ex cornice*, quae ſic contraxit Benedictus, *non ex Coronide per Jovem, hoc eſt, non ex cornice.* At quae illa explicatio? an Coronis eandem exprimit quam Cornix? Certe non. Coronis enim Lariſſaea apud Ovidium, Phlegyae filia apud alios, mater Aeſculapii ex Apolline: at Corone Coronei filia & Phocaicae telluris apud Ovidium ab Neptuno ſtuprata, niſi interveniſſet per Palladem mutatio formae. Itaque vel has auctor intelligit, vel hanc poſtremam ſimpliciter de ave cornice accipere poſſumus, ut & per literarum convenientiam alludat ad praecedens & per ſignificationem & appellationem volucris ad ſequens. Neque vero probari poteſt id quod ſcripſit in Gallica verſione Cl. *Sponius*, *tenant on ſa main Eſculape né d'une Oye, & non pas d'une Corneille comme autrefois*, & quod addit in margine, *C'eſt qu'il étoit fils de Coronis, qui ſignifie Corneille.* Neque mox ſatis bene οἰκίσκια reddidit *adiculas*, quum exigatur numerus ſingularis. *J. G.*

Ibid. Κορωνίδος] Optime venterat *Eraſmus:* quamquam aliter vivo clariſſimo viſum. Optime etiam *Sponius.* Ludit ſcilicet in ambiguo vocum: quia *Coronis* mater Aeſculapii erat; (v. c. 38. *Ovid.* Met. II. 569. & *Apollod.* III. quod nomen fere idem eſt, cum Κορώνη quod cornicem deſignat. Non inquit: Jam Coronidis filius, aut cornicis, ſed anſeris, quia nempe ex ovo anſerino excluſus. *M. du S.*

29. Γεγενημένον] Sic putavi reſcribendum pro vulgato

Aeſculapium, bis natum, cum alii ſemel tantum naſcantur homines, non ex Coronide, medius fidius, neque ex cornice, ſed ex anſere natum. Populus autem univerſus ſequitur, fanatico omnes inſtinctu pleni, & prae ſpe furentes.

15. Dies igitur aliquot domi manet, ſperans futurum quod res erat, ut a fama illa plurimi mox Paphlagones concurrerent. Cum autem ſupra modum plena hominibus urbs eſſet, qui jam ante cerebra pariter & corda detonſa haberent, nulla re ſimiles hominibus frumento veſci ſolitis, ſed ſola forma ab ovibus diſtincti, in quadam aedicula in lecto aſſidens, veſtitu, qui plane Deum deceret, longo indutus, ſinu ſuſcipit Pellaeum illum Aeſculapium, maximum, ut dixi, pulcherrimumque: ac totum ſuae cervici circumponens, cauda extra *veſtem* relicta, (adeo autem magnus erat draco, ut & in gremio ipſius provolutus jaceret, & humi pars ipſius traheretur) caput ſolum ſub ala habens & abγέννησιν Ἀσκληπιὸν δὶς τεχθέντα, ὅτε ἄλλοι ἅπαξ τίκτονται ἄνθρωποι, οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', οὐδ' ἐκ κορώνης, ἀλλ' ἐκ χηνὸς [c] γεγεννημένον. ὁ δὲ λεὼς ἅπας ὠκολούθει, πάντες ἔνθεοι, καὶ μεμηνότες ὑπὸ τῶν ἐλπίδων.

Ἡμέρας μὲν οὖν οἴκοι ἔμεινεν, ἐλπίζων ὅσῳ ἦν, ὑπὸ τῆς φήμης αὐτίκα μάλα παμπόλλους τῶν Παφλαγόνων συνδραμεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπερεπέπλητο ἀνθρώπων ἡ πόλις, ἁπάντων τὰς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας [d] προεξυρημένων, οὐδὲν ἐοικότων σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ ἐκ προβάτων εἶναι ἀλλοφερόντων, ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ὀλίγῃ κλίνης καθεζόμενος, μάλα θεοπρεπῶς ἐσταλμένος, λαμβάνει εἰς τὸν κόλπον τὸν Πελλαῖον ἐκεῖνον Ἀσκληπιὸν, μέγιστόν τε, καὶ κάλλιστον, ὡς ἔφην, ὄντα. καὶ ὅλον τοῦτον [e] αὐτῷ τραχήλῳ περιλήσας, καὶ τὴν οὐρὰν ἔξω ἀφεὶς (πολὺς δὲ ἦν, ὡς καὶ ἐν τῷ προκολπίῳ προεχούσῃ αὐτῷ, καὶ χαμαὶ τὸ μέρος ὑποσύρεσθαι) μόνην τὴν κεφαλὴν ὑπὸ μάλης ἔχων, καὶ ἀποκρύπτων, ἀνεχο-

[c] Γεγεννημένον] Γεγενημ. Edd. priores. [d] Προεξυρ.] Προξυρ. *Marc.* Nihil mutant. Edd. [e] Αὐτοῦ] Sic cum *F.* etiam *H. Fl. P.* &c. Sed αὐτῶ recte correxit *Geſner.*

38. Μὴ ἐκ προβάτων] Τὸ, μοναυχὶ διαλλὰν αὐτὸν, μόνῃ τῇ μορφῇ ἐκ προβάτων εἶναι ἀλλοφερόντων, τὸ μὴ πρόβατον εἶναι. *V.*

gato γεγενημένον; nam eſt a γενέω· ſic enim recte mox c. 18. ſcribitur: ſic recte erat *Abdic.* c. 9. bis, adde c. 10. ejusd. *Abdic.* & 18. verſ. 46. Sic plus quam ſexcenties recte ap. LXX. & in Novo Foedere. Sed tam ſaepe in hoc verbo ν alterum in compluribus Edd. omiſſum eſt, ut jam earum conſenſum nihili faciendum exiſtimem, ubique tamen ad id attendere nequeam. Sed Ὀρχ. 56. γεγενημ. rurſus eſt, item c. 23. hujus *Dial.* a γένομαι. Et interdum nihil interest, utrum inde *factum*, *ortum*, an *natum*, *generatum* dicas, & in ejusmodi caſibus Editt. priſcas ſequar; ubi vero ſignificatione τῦ *gigno* diſtincte opus eſt, ibi ν duplicabo, quoties ad id animum adverterο. *F.F.R.*

32. Ἡμέρας] Neſciebam quid Cl. *Geſnerum* impulerit, quod ἡμέρας pro accuſ. plur. acceperit, quum pro ſolita temporis quando, ut Grammatici loquuntur, ſtructura, ſit genitivus ſingularis, ut ſupra *Tyrann.* c. 1. δύο τυράννους ἀπεπτείας μιᾶς ἡμέρας, & alibi non ſemel. Servari ergo potuiſſe putabam priſcam verſionem, quae *interdiu* habebat; etſi nōram & accuſativo caſu idem tempus, contra quam apud Latinos, exprimi, ut *Long. Paſt.* 2. p. 43. σιωπῶσι τὸ ἑωθινὸν. Iterum p. 46. Ed. *Jungerm.* Tertium L. IV. p. 106. f. Ed. *Moll.* ἀπάγων (αἶγας) τὸ ἑωθινὸν. Quare ambiguum alicui videri poſſit, ſitne ἡμέρας plur. an ſing? Poſtea vero didici Cl. *Geſn.* τινὰς intellectum velle, ut in Evang. *Marc.* 2. 1. δι' ἡμερῶν. *F.F.R.*

36. Τοὺς ἐγκεφ.] Mira Phraſis. Sic tamen omnes libri. Quid vero *Marcil.* voluerit, haud facile eſt conjicere; niſi forſan pro ejus ἐξημμένων legendum ſit, ἐξημμώνων, eo nempe ſenſu quo vertunt . . . *cor eſſet exemptum.* V. autem Δραπ. c. 14. & Φιλοπ. c. 26. Adde & *Plut.* 1482. 2. ſi forte quid lucis hinc affulgeat. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τὰς καρδίας προεξυρημένων] Προξυρημένων. Itaque ſequitur προβάτων, pag. ſequente (immo ſtatim poſt duos verſus.) *Th. M.*

49. Ἐπὰ-

εἰδότων. ὁρᾷς ἐξ οἵας σοι ἀγατριβῆς ἄνθρωπον λέγω;

Ἤδη δὲ πώγωνος ὁ Ἀλέξανδρος πιμπλάμενος, καὶ τῆς Τυανέως ἐκείνης ἀποθανόντος, ἐν ἀπορίᾳ καθεστὼς, ἀπηθηκυίας ἅμα καὶ ὥρας, ἀφ' ἧς τρέφειν ἐδύνατο, οὐκ ἔτι μικρὸν ᾤετο [a] ἐπινοῶν· ἀλλὰ κοινωνήσας Βυζαντίῳ τινὶ [b] χρονογράφῳ τῶν καθιέντων ἑαυτοὺς εἰς τοὺς ἀγῶνας πολὺ καλαρατοτέρῳ τὴν φύσιν (Κοκκωνᾶς δὲ ἐπεκαλεῖτο, οἶμαι) περιήεσαν γοητεύοντες, καὶ τοὺς ταχεῖς τῶν ἀνθρώπων (ἔτω γὰρ αὐτοὶ τῇ πατρίῳ τῶν μάγων φωνῇ τοὺς πολλοὺς ὀνομάζουσιν) ἀποκειρόντες. ἦν δὲ τούτοις, καὶ Μακέτιν γυναῖκα πλουσίαν, ἔξωρον μέν, ἐράσμιον δὲ ἔτι εἶναι βουλομένην, ἐξευρόντες, [c] ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἐπιτήδεια παρ' αὐτῆς, καὶ ἠκολούθησαν ἐκ τῆς Βιθυνίας εἰς τὴν Μακεδονίαν. Παλλαία δὲ ἦν ἐκείνη, πάλαι μὲν εὐδαίμων χωρὶς καὶ τοὺς Μακεδόνων βασιλέας, νῦν δὲ ταπεινὴ καὶ ὀλίγους τοὺς οἰκήτορας ἔχουσα.

goediam nossent. Vides e qua tibi schola hominem narrem?

6. Jam barbatus Alexander, mortuoque illo Tyanensi, in paupertate constitutus, cum jam defloruisset aetatula, qua ali poterat, nihil parvum cogitabat: sed societate inita cum Byzantio quodam annalium scriptore ex eo genere, qui in certamina descendunt, multum etiam execrabilioris ingenii homine, Cocconas, puto, vocabatur, circumibant praestigiis utentes, & opingues hominum (sic ipsi patrio magorum nomine vulgus appellabant) detondentes. In hisce vero etiam e Macedonia mulierem divitem, effoetam illam quidem, sed quae amabilis esse vellet, cum inveniissent, annonae quantum opus esset ab illa nacti, e Bithynia illam in Macedoniam secuti sunt. Ex Pella autem ea fuit, beato quondam oppido Macedonum regum temporibus, jam vero paucos eosque humiles cives habente.

Ἐνταῦθα ἰδόντες δράκοντας παμμεγέθεις,

7. Hic visis draconibus ingenti specie, man-

a Ἐπινόει] Ἀπενόει P. b Χρονογράφῳ] Sic J. H. P. S. Ald. Ba. Χορογράφῳ Pl. c Ἐπεσιτ.] Ἀπεσιτ. male P.

35. Μικρὸν ᾤετο ἐπινόει] Sic *Liv.* de Scipione XXIX. 1. Nihil enim parvum, sed Carthaginis jam excidia agitabat animo. *M. du S.*

36. Χρονογράφῳ] Forsan χρησμογράφῳ, ut infra c. 10. *M. V. la Croze.*

Χρονογράφῳ] Legendum λογογράφῳ, adscripserat *Solanus*, ut supra *Herod.* c. 4. ubi καὶ συγγραφέως & λογογράφου. Vel χρησμογράφῳ, videndumque quod hic sequitur cap. 10. hujus *Alex.* Sed prius malim. *J. F. R.*

Ibid. Καθιέντων] Circulatoremne intelligit? *M. du S.*

Καθιέντων] Κατιόντων aliquem legendum conjicere *Gujet.* ait in suis nott. Mss. Sed quia stare potest vulgata, nihil muto. *J. F. R.*

37. Καλαρατοτέρῳ] Intellige αὐτοῦ, τῷ Ἀλεξάνδρου scil. *F. G.*

39. Παχεῖς] Sic pag. seq. & pag. 481. *J. B.*

Παχεῖς] V. *Aristoph.* p. 670. A. Et Nostrum c. 9. *M. du S.*

Παχεῖς] Infra addit καὶ ἠλίθιοι, καὶ ἀπαίδευτοι. Et sic παχεῖς de rudi ac stupido hominum grege usurpari, hoc aliisque aliorum testimoniis probat Reverend. *Elsner.* ad Euang. Matth. XIII. 15. p. m. 67. *J. F. R.*

41. Τοὺς πολλοὺς] Notum quidem addito articulo *vulgus* & *res vulgares* significari. Vid. nostrum supra de *Merc. cond.* c. 9. & infr. hoc *Alex.* c. 9. *Dion. Hal.* VII. p. 473. τὸ ὄπως — ἂν τι τῶν πολλῶν. Sic τοὺς πολλοὺς Scholiast. *Thucyd.* interpretatur πάντας. Ad L. I. c. 6. No. 15. Conf. *Ael.* V. H. XIV. 8. ac decies alibi apud hunc & omnes. Sed non ideo haec adduco, ut sexcenties dicta repetam; verum ut hac occasione admoneam, non semper tamen *plebem* significari, sed plus, veluti in *Epist.* ad *Rom.* c. V. 15. εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἑνὸς παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον. Quin & *universos* interdum significare τοὺς πολλοὺς, docet *Gronov.* qui verba *Arrian.* de Exp. Alex. VII. p. 485. Ed. *Amst.* (Ed. *Lugd.* p. 300.) ubi ὡς ἐπὶ Ἄραβας τοὺς πολλοὺς verti vult, *universos Arabas*; quum non sufficeret Vulcanii versio, *in Arabas, populosam gentem.* *J. F. R.*

Ibid. Ἀποκειρόντες — Μακέτιν] Vid. quae dicimus ad *Philopatr.* c. 21. κεκαρμένους τὸν νοῦν & τὴν διάνοιαν. Sic paullo post dicuntur τοὺς ἐγκεφάλους & τὰς καρδίας περιξυρημένους. Porro Μακέτιν ita verti, ne quis *Macetin* vel *Macetam* proprium unius mulieris nomen intelligeret. *J. M. G.*

42. Μακέτιν] Nomen est non proprium illius mulie-

manſuetis plane & cicuribus, qui etiam alantur a mulieribus, & jacerent cum pueris, & calcari ſe paterentur, atque urgeri non aegre ferrent, & infantis inſtar lac e mamma ſugerent. Multi autem tales apud illos naſcuntur, unde etiam illam de Olympiade fabulam olim exiiſſe probabile eſt, cum Alexandrum utero ferret, tali, puto, angue cum illa cubante. Emunt horum ſerpentium unum pulcherrimum paucis obolis.

8. *Et hinc*, ut ait Thucydides, *jam belli principia.* Tanquam enim peſſimi duo *mortales*, & audaciſſimi, & ad maleficium promtiſſimi, ſocietatem coëuntes, facile intelligebant, a duobus hiſce maximis quaſi tyrannis vitam regi, ſpe & metu, eumque, qui alterutro horum, prout opus ſit, uti queat, ad divitias celeriter perventurum. In utroque enim horum, quoties vel metueretur aliquid, vel ſperaretur, videbant futuri ſcientiam & maxime neceſſariam & in primis deſiderabilem eſſe: eaque ipſa ra-

ἡμέρας πάνυ, καὶ τιθασοὺς, ὡς καὶ ὑπὸ γυναικῶν τρέφεσθαι, καὶ παιδίοις συγκαθεύδειν, καὶ πατουμένους ἀνέχεσθαι, καὶ θηλομένους μὴ ἀγανακτεῖν, καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ θηλῆς κτλ. ταῦτα τοῖς βρέφεσι, (πολλοὶ δὲ γίνονται τοιοῦτοι παρ' αὐτοῖς, ὅθεν καὶ τὸ περὶ τὸ Ὀλυμπιάδος μῦθον ἀληθοποιῆσαι πάλαι εἰκὸς, ὁπότε ἐκύει τὸν Ἀλέξανδρον, δράκοντός τινος, οἶμαι, τοιούτου συγκαθευδόντος αὐτῇ) ὠνοῦνται τοῦ ἑρπετοῦ ἐν τῷ κάλλιστον, ὀλίγων ὀβολῶν.

Καὶ κτλ. τὸν Θουκυδίδην, ἄρχεσθαι ὁ πόλεμος ἐνθένδε ἤδη. ὡς γὰρ ἂν δύο κάκιστοι, καὶ μεγαλότολμοι, καὶ πρὸς τὸ κακουργεῖν προχειρότατοι, εἰς τὸ αὐτὸ συνελθόντες, ῥᾳδίως καθεώρων τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ὑπὸ δυεῖν τούτοιν μεγίστοιν τυραννούμενον, ἐλπίδος, καὶ φόβου· καὶ ὅτι ὁ τούτων ἑκατέρῳ εἰς δέον χρήσασθαι δυνάμενος, τάχιστα πλουτήσειεν ἄν. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, τῷ τε δεδιότι, καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἑώρων τὸ προγνῶσιν ἀναγκαιοτάτην τε, καὶ σοφωτάτην οὖσαν, καὶ

d Δυεῖν] Δυοῖν *P.* Δυεῖν *Ald. H. B2. Fl. S.* recte. de *J.* vid. nott. *e* Ἐν] Abeſt a *Fl.* Adeſt in aliis.

lieris, uti priores interpretes verterunt, ſed quo tantummodo regio, unde orta erat, denotatur. Vid. Epigramma a *Kennesto* laudatum p. 117. *M. du S.*

46. Πελλαία] Macedoniae civitas eſt, ubi etiam Alexander Magnus natus dicitur. Solebant mulieres Pellae dracones alere, eosque æſtate, frigoris cauſa, collo circumdare. *G. C.*

Πελλαία] Adleverat margini Clar. *Hemſterh.* videndum *Ex. Spanhem.* de Pr. & Uſ. Num. Ant. Diſſ. IX. p. 655. Quem igitur adiiſſe non pigebit. *J. F. R.*

47. Εὐδαίμων] Enallage. *F. G.*

48. Νῦν δὲ] V. *Spanhem.* 654. *M. du S.*

55. Πολλοὶ δὲ] De ſerpentibus Pellaeis *Caſaub.* ad *Suet.* lib. 3. *J. B.*

56. Τὸν περὶ τὸ Ὀλυμπ.] Vid. *Plut.* in initio Alex. qui Luciano hac in re adſtipulatur. Adde *Spanhem.* 212. *M. du S.*

57. Ὀλυμπιάδος] Matre Alexandri, de qua Dial. *Diog.* & *Alexand.* *G. C.*

Ὀλυμπιάδος] Origo fabulae de Olympiadis ſerpente. *F. G.*

62. Θουκυδίδην] *Thucyd.* L. II. c. 1. *M. du S.*

66. Τὸν — βίον] Conf. infra Δημ. c. 20. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ δυεῖν τούτοιν] Metus & ſpes divinationem & auguria repererunt. Qui impenſe cupiunt, ſuis votis undecumque blandiuntur, & quidvis in omnem oprati eventus partem trahunt. Qui vero miſere cupiunt, quavis ex re ſolatium formidinis aucupant. Vide *Lucianum* in Char. & in Demonact. *G. C.*

Ibid. Δυεῖν] Ita Edd. Atticum neque hic ſolum, ſed multis aliis in locis. *M. du S.*

Δυεῖν] Δυοῖν ait *M. du S.* Edd. habere; at Pariſina habet δυοῖν. *Vorſt.* in *B2.* etiam δυοῖν adleverat, fruſtra. Quid in *Junctina* fuerit, neſcio, nam *Solanus* eam ſic mutavit, ut & δυεῖν & δυοῖν inde conficere queas; quare Edd. denuo conſului, & in variantt. lectt. notavi. Quia vero ibidem notarat alias quasdam Edd. nihil abire ab Lectione *Juntinae*, quas tamen δυεῖν habere cognovi, ideo credo δυοῖν fuiſſe in *J.* Sed *Solanum* correxiſſe δυεῖν, nam cum illa reſtituta lectione ſic reliquae conveniunt. Certe δυεῖν rectum eſſe, ſi teſtimoniis indiget, confer *Diod. Sic.* XIX. p. 296. Ed. *Baſil.* ubi δυεῖν ταλάντων. Et δυεῖν νεῶν vid. ex *Thucyd.* pluraque apud Cl. *Maittaire* de Dialectt. p. 34. *J. F. R.*

73. Καὶ

εἰδότων. ὁρᾷς ἐξ οἵας σοι ἀφορμᾶς ἄνθρωπον λέγω;

goediam nossent. Vides e qua tibi schola hominem narrem?

Ἤδη δὲ πώγωνος ὁ Ἀλέξανδρος πιμπλάμενος, καὶ τοῦ Τυανέως ἐκείνου ἀποθανόντος, ἐν ἀπορίᾳ καθεστὼς, ἀπηνθηκυίας ἅμα καὶ ὥρας, ἀφ' ἧς τρέφεσθαι ἐδύνατο, οὐκ ἔτι μικρὸν ὀφθὲν [a] ἐπενόει· ἀλλὰ κοινωνήσας Βυζαντίῳ τινὶ [b] χρονογράφῳ, τῶν καθιέντων ἑαυτοὺς εἰς τοὺς ἀγῶνας πολὺ καταρατοτέρᾳ τὴν φύσιν (Κοκκωνᾶς δὲ ἐπεκαλεῖτο, οἶμαι) περιήεσαν γοητεύοντες, καὶ τοὺς παχεῖς τῶν ἀνθρώπων (ἔτω γὰρ αὐτοὶ τῇ πατρίῳ τῶν μάγων φωνῇ τοὺς πολλοὺς ὀνομάζουσιν) ἀποκείροντες. ἐν δὲ τούτοις, καὶ Μακέτιν γυναῖκα πλουσίαν, ἔξωρον μέν, ἐράσμιον δὲ ἔτι εἶναι βουλομένην, ἐξευρόντες, [c] ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἐρχόντα παρ' αὐτῆς, καὶ ἠκολούθησαν ἐκ τῆς Βιθυνίας εἰς τὴν Μακεδονίαν. Πελλαία δὲ ἦν ἐκείνη, πάλαι μὲν εὐδαίμων χωρίς τι τοὺς Μακεδόνων βασιλέας, νῦν δὲ ταπεινὸς καὶ ὀλίγους τοὺς οἰκήτορας ἔχοντος.

6. Jam barbatus Alexander, mortuoque illo Tyanensi, in paupertate constitutus, cum jam defloruisset aetatula, qua ali poterat, nihil parvum cogitabat: sed societate inita cum Byzantio quodam annalium scriptore ex eo genere, qui in certamina descendunt, multum etiam execrabilioris ingenii homine, Cocconas, puto, vocabatur, circumibant praestigiis utentes, & opingues hominum (sic ipsi patrio magorum nomine vulgus appellabant) detondentes. In hisce vero etiam e Macedonia mulierem divitem, effoetam illam quidem, sed quae amabilis esse vellet, cum inveniissent, annonae quantum opus esset ab illa nacti, e Bithynia illam in Macedoniam secuti sunt. Ex Pella autem ea fuit, beato quondam oppido Macedonum regum temporibus, jam vero paucos eosque humiles cives habente.

Ἐνταῦθα ἰδόντες δράκοντας παμμεγέθεις,

7. Hic visis draconibus ingenti specie, man-

a Ἐπενόει] Ἀπενόει P. b Χρονογράφῳ] Sic J. H. P. S. Ald. B2. Χορογράφῳ Fl. c Ἐπεσιτ.] Ἀπεσιτ. male P.

35. Μικρὸν ὀφθὲν ἐπενόει] Sic *Liv.* de Scipione XXIX. 1. Nihil enim parvum, sed Carthaginis jam excidia agitabat animo. *M. du S.*

36. Χρονογράφῳ] Forsan χρησμογράφῳ, ut infra c. 10. *M. V. la Croze.*

Χρονογράφῳ] Legendum λογογράφῳ, adscripserat *Solanus*, ut supra *Herod.* c. 4. ubi τὴν συγγραφέως τοῦ λογογράφου. Vel χρησμογράφῳ, videndumque quod hic sequitur cap. 10. hujus *Alex.* Sed prius malim. *J. F. R.*

Ibid. Καθιέντων] Circulatoremne intelligit? *M. du S.*

Καθιέντων] Κατιόντων aliquem legendum conjicere *Gujet.* ait in suis nott. Mss. Sed quia stare potest vulgata, nihil muto. *J. F. R.*

37. Καταρατοτέρᾳ] Intellige αὐτοῦ, τοῦ Ἀλεξάνδρου scil. *F. G.*

39. Παχεῖς] Sic pag. seq. & pag. 481. *J. B.*

Παχεῖς] V. *Aristoph.* p. 670. A. Et Nostrum c. 9. *M. du S.*

Παχεῖς] Infra addit καὶ ἠλίθιοι, καὶ ἀπαίδευτοι. Et sic παχεῖς de rudi ac stupido hominum grege usurpari, hoc aliisque aliorum testimoniis probat Reverend. *Elsner.* ad Euang. Matth. XIII. 15. p. m. 67. *J. H. R.*

41. Τοὺς πολλοὺς] Notum quidem addito articulo *vulgus* & *res vulgares* significari. Vid. nostrum supra de *Merc. cond.* c. 9. & infr. hoc *Alex.* c. 9. *Dion. Hal.* VII. p. 473. τὸ ὄνομα — ἢ τι τῶν πολλῶν. Sic τοὺς πολλοὺς Scholiast. *Thucyd.* interpretatur πάντας. Ad L. I. c. 6. No. 15. Conf. *Ael.* V. H. XIV. 8. ac decies alibi apud hunc & omnes. Sed non ideo haec adduco, ut sexcenties dicta repetam; verum ut hac occasione admoneam, non semper tamen *plebem* significari, sed plus, veluti in *Epist.* ad *Rom.* c. V. 15. εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἑνὸς παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον. Quin & *universos* interdum significare τοὺς πολλοὺς, docet *Gronov.* qui verba *Arrian.* de Exp. Alex. VII. p. 485. Ed. *Amst.* (Ed. *Lugd.* p. 300.) ubi ὡς ἐπὶ Ἄραβας τοὺς πολλοὺς verti vult, *universos Arabas*; quum non sufficeret Vulcanii versio, *in Arabas, populosam gentem.* *J. F. R.*

Ibid. Ἀπενήροντες — Μακέτιν] Vid. quae dicimus ad *Philopatr.* c. 21. κεκαρμένους τὸν νοῦν καὶ τὴν διάνοιαν. Sic paullo post dicuntur τοὺς ἠκριβωκότας καὶ τὰς καρδίας προεξυρημένους. Porro *Manétin* ita verti, ne quis *Macetin* vel *Macetam* proprium unius mulieris nomen intelligeret. *J. M. G.*

42. Μανήτιν] Nomen est non proprium illius mulie-

manſuetis plane & cicuribus, qui etiam alitreatur a mulieribus, & jacerent cum pueris, & calcari ſe paterentur, atque urgeri non aegre ferrent, & infantis inſtar lac e mamma fugerent. Multi autem tales apud illos naſcuntur, unde etiam illam de Olympiade fabulam olim exiiſſe probabile eſt, cum Alexandrum utero ferret, tali, puto, angue cum illa cubante. Emunt horum ſerpentium unum pulcherrimum paucis obolis.

8. *Et hinc*, ut ait Thucydides, *jam belli principia*. Tanquam enim peſſimi duo *mortales*, & audaciſſimi, & ad maleficium promtiſſimi, ſocietatem coëuntes, facile intelligebant, a duobus hiſce maximis quaſi tyrannis vitam regi, ſpe & metu, eumque, qui alterutro horum, prout opus ſit, uti queat, ad divitias celeriter perventurum. In utroque enim horum, quoties vel metueretur aliquid, vel ſperaretur, videbant futuri ſcientiam & maxime neceſſariam & in primis deſiderabilem eſſe: eaque ipſa ra-

ἡμέρας πάνυ, καὶ τιθασοὺς, ὡς καὶ ὑπὸ γυναικῶν τρέφεσθαι, καὶ παιδίοις συγκαθεύδειν, καὶ πατουμένους ἀνέχεσθαι, καὶ θηλυμένους μὴ ἀγανακτεῖν, καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ θηλῆς κτλ. ταῦτα τοῖς βρέφεσι, (πολλοὶ δὲ γίνονται τοιοῦτοι παρ' αὐτοῖς, ὅθεν καὶ τὸ περὶ τὴν Ὀλυμπιάδα μῦθον διαφοιτῆσαι πάλαι εἰκὸς, ὁπότε ἐκύει τὸν Ἀλέξανδρον, δράκοντός τινος, οἶμαι, τοιούτου συγκαθεύδοντος αὐτῇ) ὠνοῦνται τοῦ ἑρπετοῦ ἓν τὸ κάλλιστον, ὀλίγων ὀβολῶν.

Καὶ κτλ. τὸν Θουκυδίδην, ἀρχὴν ὁ πόλεμον ἐνθένδε ἤδη. ὡς γὰρ ἂν δύο κάκιστοι, καὶ μεγαλότολμοι, καὶ πρὸς τὸ κακουργεῖν προχειρόταλοι, ἐς τὸ αὐτὸ συνελθόντες, ῥᾳδίως καθεκόησαν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ὑπὸ δυεῖν τούτοιν μεγίστοιν τυραννούμενον, ἐλπίδος, καὶ φόβου· καὶ ὅτι ὁ τούτων ἑκατέρῳ ἐς δέον χρήσασθαι δυνάμενος, τάχιστα πλουτήσειεν ἄν. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, τῷ τε δεδιότι, καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἑώρων τὸ πρόγνωσιν ἀναγκαιοτάτην τε, καὶ σοφωτάτην οὖσαν, καὶ

d Δυοῖν] Δυοῦν *P.* Δυοῖν *Ald. H. Ba. Fl. S.* recte. de *J.* vid. nott. *e* Ἐν] Abeſt a *Fl.* Adeſt in aliis.

lieris, uti priores interpretes verterunt, ſed quo tantummodo regio, unde orta erat, denotatur. Vid. Epigramma a *Kennetto* laudatum p. 117. *M. du S.*

46. Πελλαίᾳ] Macedoniae civitas eſt, ubi etiam Alexander Magnus natus dicitur. Solebant mulieres Pellae dracones alere, eosque æſtate, frigoris cauſa, collo circumdare. *G. C.*

Πελλαίᾳ] Adleverat margini Clar. *Hemſterh.* videndum *Ez. Spanhem.* de Pr. & Uſ. Num. Ant. Diſſ. IX. p. 655. Quem igitur adiiſſe non pigebit. *J. F. R.*

47. Εὐδαίμονος] Enallage. *F. G.*

48. Νῦν δὲ] V. *Spanhem.* 654. *M. du S.*

55. Πολλοὶ δὲ] De ſerpentibus Pellaeis *Caſaub.* ad *Suet.* lib. 3. *J. B.*

56. Τὸν περὶ τὴν Ὀλυμπ.] Vid. *Plut.* in initio Alex. qui Luciano hac in re adſtipulatur. Adde *Spanhem.* 212. *M. du S.*

57. Ὀλυμπιάδος] Matre Alexandri, de qua Dial. *Diog.* & *Alexand.* *G. C.*

Ὀλυμπιάδος] Origo fabulae de Olympiadis ſerpente. *F. G.*

62. Θουκυδίδην] *Thucyd.* L. II. c. 1. *M. du S.*

66. Τὸν — βίον] Conf. infra Δημ. c. 20. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ δυεῖν τούτοιν] Metus & ſpes divinationem & auguria repererunt. Qui impenſe cupiunt, ſuis votis undecumque blandiuntur, & quidvis in omnem optati eventus partem trahunt. Qui vero miſere cupiunt, quavis ex re ſolatium formidinis aucupant. Vide *Lucianum* in Char. & in Demonact. *G. C.*

Ibid. Δυοῖν] Ita Edd. Atticum neque hic ſolum, ſed multis aliis in locis. *M. du S.*

Δυοῖν] Δυοῖν ait *M. du S.* Edd. habere; at Pariſina habet δυοῦν. *Vorſt.* in *Ba.* etiam δυοῦν adleverat, fruſtra. Quid in *Juntina* fuerit, neſcio, nam *Solanus* eam ſic mutavit, ut & δυοῖν & δυοῦν inde conficere queas; quare Edd. denuo conſului, & in variantt. lectt. notavi. Quia vero ibidem notarat alias quasdam Edd. nihil abire ab Lectione *Juntinae*, quas tamen δυοῖν habere cognovi, ideo credo δυοῦν fuiſſe in *J.* Sed *Solanium* correxiſſe δυοῖν, nam cum illa reſtituta lectione ſic reliquae conveniunt. Certe δυοῖν rectum eſſe, ſi teſtimoniis indiget, confer *Diod. Sic.* XIX. p. 296. Ed. *Baſil.* ubi δυοῖν παιδίων. Et δυοῖν νεῶν vid. ex *Thucyd.* pluraque apud Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 34. *J. F. R.*

73. Καὶ

καὶ Δελφοὺς ὕτω πάλαι πλουτῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι, καὶ Δῆλον, καὶ Κλάρον, καὶ Βραγχίδας, τὸ ἀνθρώποις ἀεὶ, δι' οὓς προεῖπον τυράννους, τὴν ἐλπίδα, καὶ τὸ φόβον, φοιτώντων [a] ἐς τὰ ἱερὰ, καὶ προμαθεῖν τὰ μέλλοντα δεομένων, καὶ δι' αὐτὸ ἑκατόμβας θυόντων, καὶ χρυσᾶς πλίνθους ἀνατιθέντων. ταῦτα πρὸς ἀλλήλους τρέφοντες, καὶ κυκῶντες, μαντεῖον συστήσασθαι καὶ χρηστήριον ἐβουλεύοντο. εἰ γὰρ τοῦτο προχωρήσειεν αὐτοῖς, αὐτίκα πλούσιοί τε καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθαι ἤλπιζον. [b] ὅπερ μείζονως ἢ κατὰ τὴν πρώτιμον προσδοκίαν, ἀπήντησεν αὐτοῖς, καὶ κρεῖττον διεφάνη τῆς ἐλπίδος.

tione Delphos olim divites factos esse atque celebres, & Delum, & Clarum, & Branchidas, hominibus semper, propter eos, quos tyrannos dixi, spem ac metum, ad templa euntibus, & praedisceré futura cupientibus, ac propter ipsum hecatombas sacrificantibus, & aureos lateres dedicantibus. Haec inter se versantes ac miscentes, de oraculo constituendo deliberarunt. Hoc enim si sibi processisset, statim se divites ac beatos sperabant futuros; quae quidem res magis illis, quam pro prima exspectatione, respondit, & spe melior apparuit.

Ἐντεῦθεν τὴν σκέψιν ἐποιοῦντο, πρῶτα μὲν περὶ τοῦ χωρίου, δεύτερον δὲ, ἥτις ἡ ἀρχὴ, καὶ ὁ τρόπος ἂν γένοιτο τῆς ἐπιχειρήσεως. ὁ μὲν οὖν Κοκκωνᾶς, τὴν [c] Χαλκηδόνα ἐδοκίμαζεν ἐπιτήδειον εἶναι, [d] καὶ ἐμπόρων χωρίον, τῇ τε Θρᾴκῃ καὶ τῇ Βιθυνίᾳ [e] προσοικοῦν, οὐκ ἐκὰς οὐδὲ τῆς Ἀσίας, καὶ Γαλατείας, καὶ τῶν ὑπερκειμένων ἐθνῶν ἁπάντων. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, ἐμπαλιν τὰ

9. Hinc dispiciebant primum de loco, deinde quod principium, quae ratio esset incepti. Cocconas quidem Chalcedonem probabat aptam, quod commercia multa haberet, atque Thraciae pariter ac Bithyniae esset contermina, nec procul distaret Asia, nec Gallograeci, gentesque quae superjacent omnes. Vicissim Alexander

suam

a Ἐς τὰ ἱερὰ] Deest artic. τὰ in *Fl. H. P. S. B2.* Adest in *J.* b Ὅπερ μείζονως] Ἐπὶ μεῖζον A. L. P. Nihil vulgatam lect. mutant Edd. Ἐπὶ μείζων etiam marg. *A1.* adscriptum fuerat, sed erasum deinde. c Χαλκηδόνα] Constans lectio. d Καὶ ἐμπόρων] Et hanc esse constant. lect. notarat *M. du S.* e Προσοικοῦν] Πρόσοικον *J. Pell.*

73. Καὶ * Δελφοὺς ὕτω] Προσυπακουστέον κἀκεῖνα τὸ κατανόησαν. οἷον καὶ Δελφοὺς ὕτω κατανόησαν πλουτῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι. *V.*

90. Τὴν Χαλκηδόνα δοκίμαζον] *G.*

* Δελφοὺς] Et hic & statim iterum male ἀδηλοὺς erat in Impress. Quum Cod. V. tamen recte Δελφοὺς. *M. du S.* Sed & pro ἀοιδίμους in edito male ἀοιδίμους. *J. F. R.*

73. Καὶ Δελφούς] Sic in Jove trag. & Icarom. *J. B.*

74. Κλάρον] V. de his quae supra annotata sunt, ad Θ. 5. XVI. *M. du S.*

75. Βραγχίδας] De Brancho & Branchidarum oraculo multa dedit *Eulengerus* de oraculis & vatibus c. 9. *J. M. G.*

Βραγχίδας] Vid. etiam *Olear.* ad Philostr. IV. c. 1. p. 140. *J. F. R.*

79. Πλίνθους] Sic in Contempl. *J. B.*

84. Ὑπερμειζόνως] Angl. ἐπὶ μεῖζον. *J. B.*

Ibid. Μειζόνως] A. P. & L. ἐπὶ μεῖζον. Sed nihil muto. v. quae ad *Mort.* c. 12. a me annotata sunt. *M. du S.*

Μειζόνως] Conf. mox c. 26. *J. F. R.*

90. Χαλκηδόνα] In nummis aliter, ut plurimum, scribi hoc nomen docet vir Ampl. *Ex. Spanh.* p. 117. nempe ΚΑΛΧΗΔΟΝΑ. Ita etiam in *Strabonis* codicibus antiquis reperiri. *M. du S.*

91. Καὶ ἐμπόρων] Mirum ni vox aliqua ante καὶ exciderit. Facile tamen quid voluerit, assequimur, ut non admodum de emendatione laborandum sit, nisi forte Mss. aliquid suggerant. *M. du S.*

93. Προσοικοῦν] Adscripsit *Solan.* vid. infra in Δεύξ. c. 2. Γαράμαντες μόνοι πρόσοικοι ὄντες, quo adjuvetur, credo, conjectura *Pellaei*; sed & mihi participium activum προσοικοῦν, quod potius de homine, quam de regione usurpatur, hic minus conveniens videtur; quare πρόσοικον admittere malim, si quis Codd. addicat.

suam patriam praeferre, dicens quod verum erat, ad talium rerum initia & conatum opus esse hominibus pinguibus & stupidis, qui recipiant, quales esse Paphlagonas dicebat, eos qui ad Aboni castrum habitarent, superstitiosum vulgus, & stolidos, qui si quis modo illis se ostendat qui tibicinem, aut tympanistam, aut strepentem cymbalis adhibeat, qui cribro, ut in proverbio est, vaticinetur, statim omnes hianti ore, tanquam caelestium quendam, illum adspiciant.

10. Hac de re cum aliquamdiu dissedissent, vincit tandem Alexander: ac delati Chalcedonem, nam utile tamen aliquid urbs ea habere illis visa est, in templo Apollinis, quod antiquissimum est Chalcedonensibus, tabulas defodiunt aeneas, in quibus scriptum esset, propediem Aesculapium cum patre suo Apolline, in Pontum venturum esse, & Aboni castrum inhabiturum. Hae tabulae dedita opera inventae,

οἴκοι παρῆκρινε, λέγων, ὅτι ἀληθὲς ἦν, πρὸς τὰ τοιαῦτα ἀρχὴν καὶ ἐπιχείρησιν, ἀνθρώπων δεῖν παχέων καὶ ἠλιθίων τῶν ὑποδειξομένων, οἵους τοὺς Παφλαγόνας εἶναι ἔφασκεν, ἐνοικοῦντας τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος, δεισιδαίμονας τοὺς πολλοὺς καὶ ἠλιθίους, καὶ μόνον εἰ φανείη τις αὐλητὴς ἢ τυμπανιστὴν, ἢ κυμβάλοις κροτοῦντα ἐπαγόμενος, κοσκίνῳ, τὸ τοῦ λόγου, μαντευόμενος, αὐτίκα μάλα πάντας κεχηνότας πρὸς αὐτὸν, καὶ ὥσπερ τινὰ τῶν ἐπιφανίων προσβλέποντας.

Ὀλίγης δὲ περὶ τοῦτο στάσεως αὐτοῖς γενομένης, τέλος ἐνίκησεν ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἀφικόμενοι εἰς τὴν Χαλκηδόνα (χρήσιμον γάρ τι ὅμως ἡ πόλις αὐτοῖς ἔχειν ἔδοξεν) ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὅπερ ἀρχαιότατόν ἐστι Χαλκηδονίοις, κατορύττουσι δέλτους χαλκᾶς, λεγούσας, ὡς αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ παιδὶ Ἀπόλλωνι, μέτεισιν εἰς τὸν Πόντον, καὶ καθέξει τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. αὗται αἱ δέλτοι ἐξεπίτηδες εὑρεθεῖσαι, διαφοιτήσαι ῥᾳδίως τοῦτον τὸν λό-

f Χαλκᾶς] Χαλκᾶς ridicule *J.*

5. Κοσκίνῳ τὸ τοῦ λόγου] Ἐπὶ τῶν εὐτελεστάτων μάντεων τοῦτο λέγεσθαι ἴσθι. *V.*

cat. *J. F. R.*

95. Τὰ οἴκοι] E Paphlagonia ergo oriundus Alexander. *M. du S.*

2. Τοὺς πολλοὺς] Conf. supra dicta ad c. 6. *J. F. R.*

4. Κυμβάλοις κροτοῦντα] Quamvis *plaudo* significat, tamen & transitive usurpatur, aeque ac Latinorum *plaudo*. vid. *Cerd.* ad *Virg.* Æn. VI. 644. Alii etiam construunt cum accusandi casu, ut *Alciphr.* I. Ep. 12. p. 50. Αὗται δὲ κύμβαλα ἐπιφέρει. Sed noster Deor. Dial. XII. *Ven.* & *Cupid.* etiam ἐπικτυπεῖν cum dativo, ἐπικτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ. Cum accusativo autem etiam *Homer.* Il. O. 453. ubi καὶ ὄχεα κροτέοντες, est *vacuos currus quatientes, cum strepitu.* *J. F. R.*

5. Κοσκίνῳ — μαντευόμενον] *Cribro vaticinans*, stulte de rebus occultis divinans, paroemia sumta a divinationis genere, quod suspenso circumactoque cribro peragebatur. *G. C.*

Κοσκίνου μαντευόμενον] Paroemiogr. *J. B.*

Κοσκίνῳ — μαντεύομενος] Κοσκινομαντία, de qua *Theocr.* Εἶτι δ' Ἀγροιὼ τάλαθεν κοσκινόμαντις. *F. G.*

16. Μέτεισιν] Praesens pro futuro; sic εἰσὶ pro ἔσται & similia, vid. *Fens.* & *Hemsterh.* T. I. Somn. c. 9. p. 14. Id vero in verbo εἶμι perpetuum fere esse, vid. Commentt. ad *Aristoph.* Plut. 70. ubi Ἄπειμι, abibo. Et vid. Cl. *Hemst.* idem dicentem, ad T. I. Somn. §. 7. f. p. 10. Adde *Long. Past.* L. 2. p. 67. iterum 68. καὶ ἄπειμι τοῖς Μηθυμναίοις οὐκ ἀγαθὸς πολέμιος. *Et veniet Methymnaeis hostis sat infestus*, ut vertit *Jungerman.* Sed & potuisset: *hinc abibit* vertere; At vix quidquam interest, & alibi de hoc significatu agemus. Conf. eumd. L. IV. p. 125. (Ed. *Moll.* nam altera ex qua olim priora excerpsi, nunc non est ad manum) ἄπειμι τὰς αἴγας ἀπάξων, ubi videas etiam cum futuro connecti, ut hic ap. *Lucian.* Si alia verba sic posita addere velim, quorsum id abiret? Vid. tamen *Alciphr.* I. Ep. XI. p. 44. φεύγομεν, ἢ μένομεν; pro φεύξομεν &c. In verbis autem contractis num praesens sit an fut. 2. vid. *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. 65. ἁπλῶ pro ἁπλώσω, quod alibi agemus. *J. F. R.*

λόγον ἐς πᾶσαν τὴν Βιθυνίαν καὶ τὸν Πόντον ἐποίησαν, καὶ πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων, ἐς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. [a] κἀκεῖνοι [b] γὰρ ἐν νεὼν αὐτίκα ἐψηφίσαντο ἐγεῖραι, καὶ τὰς θεμελίους ἤδη ἔσκαπτον. ἐνταῦθα ὁ μὲν Κοκκωνᾶς ἐν Χαλκηδόνι καταλείπεται, διττάς τινας καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξὰς χρησμὰς συγγράφων. καὶ μετ' ὀλίγον ἐτελεύτησε τὸν βίον, ὑπὸ ἐχίδνης, οἶμαι, δηχθείς.

facile hunc ſermonem per univerſam Bithyniam atque Pontum diſtulere, & multum ante alias *urbes*, ad Aboni caſtrum. Illi enim & templum ſtatim excitare decreverunt, & fundamentis foſſam jam fodiebant, cum Cocconas quidem Chalcedone relinquitur, ambigua quaedam & duplicia atque perplexa oracula ſcribens, nec ita multo poſt diem obiit, morſus, opinor, a vipera.

[c] Προεισπέμπεται δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κομῶν ἤδη, καὶ πλοκάμους καθειμένος, [d] καὶ μεσόλευκον χιτῶνα πορφυρᾶν ἐνδεδυκὼς, καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτοῦ λευκὸν ἀναβεβλημένος, ἅρπην ἔχων κατὰ τὴν Περσέα, ἀφ' οὗ ἑαυτὸν ἐγγενεαλόγει μητρόθεν, καὶ οἱ [e] ὄλεθροι ἐκεῖνοι Παφλαγόνες, εἰδότες αὐτοῦ ἄμφω τὼ γονέα ἀφανεῖς καὶ ταπεινούς, ὅμως ἐπίστευον τῷ χρησμῷ λέγοντι,

11. Praemittitur autem Alexander jam comatus, demiſſisque cincinnis, tunicam indutus purpuream ex albo virgatam, & pallium ſuperinjectum gerens candidum, falcem geſtans qualis Perſei *pingitur*, a quo maternum genus deducebat. Et perditi illi Paphlagones, qui ſcirent utrosque illius parentes humiles atque ignobiles, oraculo credidere dicenti,

Per-

a Κἀκεῖνοι] Sic dedi ex *F.* & marg. *A1.* Ἐκεῖνοι enim erat in reliquis. b Γὰρ] Sic *F. H. Fl. B2. S. Ald.* c Προεισπέμπεται] Προπέμπεται A. P. At prius recte Edd. vett. d Καὶ μεσόλ.] Καὶ deeſt in Edd. *Ald. P. S. H.* Adeſt in marg. *A1W.* & *F.* & *Fl.* e Ὄλεθροι] *Heinſ.* & *Guiet.* ὀλέθριοι.

22. Κἀκεῖνοι] Sic Ed. *F.* Reliquae ἐκεῖνοι. Sed mallem γοῦν pro γάρ. *M. du S.*

28. Ὑπὸ ἐχίδνης δηχθείς] Dico ad lib. 2. *Heliodor.* *F. B.*

29. Προεισπέμπεται] Angl. προπέμπεται. *F. B.*

Προεισπέμπεται] *Pompa inducitur.* *F. G.*

31. Μεσόλευκον] Qualem Reges Perſarum ſoli apud ſuos geſtabant. *Xen.* Cyrop. VIII. p. m. 127. 31. Vid. & *Athen.* V. 215. C. ad quem locum, dum alia optime, ut ſolet, annotat, vir de Athenaeo omnibusque bonis literis optime meritus, neſcio, quo modo Cocconam cum Alexandro unum eundemque facere videtur. *M. du S.*

Ibid. Καὶ μεσόλευκον] Nihil de omiſſo illo καὶ in plurimis Edd. notarat *Solanus*: nec tanti intereſſe dicet aliquis. At qui ſtilo Luciani eſt adſuetus, credo, videbit, id recte hic addi, etſi paullo poſt omittitur ante ἅρπην. *F. F. R.*

34. Ὄλεθροι] *Peſtis, pernicies, exitium.* An infelicees? malim ὀλέθριοι, ut infra c. 39. *F. G.*

Ὄλεθροι] Nihil mutavit *Solanus*, neque ego quidquam mutavi, ſine auctoritate Edd. aut Codd. etſi adjectivum ὀλέθριος ſic uſitatius, & pluralis ſubſtantivi ὄλεθροι alibi nondum a me obſervatus eſt. *F. F. R.*

38. Περσίδης] Περσείδης. *F. G.*

Περσίδης] Parum abeſt quin Περσείδης in contextum recipiam, quod ad metrum rectius; vereor enim ut media longa inveniatur alibi Περσίδης. Nam brevis eſt ap. *Ariſtoph. Veſp.* 1132. Etſi ibi Perſicam veſtem ſignificat, eſt tamen id adjectivum quoque. Poteſt ergo jam Περσίδης cum auctoritate legere, qui volet. At ſi a Περσεὺς formatum dicas, longa poterit eſſe; verum & tum Περσείδης diceretur, aeque ac Ἀτρείδης ab Ἀτρεύς. *F. F. R.*

41. Οὗτος] Sic enim emendavimus, cum antea legeretur αὐτῷ, nullo aut certe Luciano indigno ſenſu. Ratio emendationis per ſe patet. Vide autem c. 39. *M. du S.*

Ibid. Ποδαλείριος] *Podalirius* Aeſculapii filius. cujus ſe filium fingebat Alexander V. c. 39. *M. du S.*

42. Τρίκκης] Lege, ſi lubet, Orig. c. *Cels.* III. p. 113. 2. ubi inter urbes recenſetur, in quibus miracula ſua edere credebatur Aeſculapius. V. etiam *Avien.* Arat. v. 206. & *Strab.* IX. de templo Aeſculapii in ea urbe celeberrimo & antiquiſſimo. Eſt autem urbs Theſſaliae, cujus & *Hom.* meminit in Catal. 236. ubi natus dicitur Aeſculapius; *Strab.* XIV. p. m. 446. A. *M. du S.*

43. Στύσθαι] Male in Angl. Cod. σίλλους. vocem στύσθαι alibi interpretor. *F. B.*

Στίλλους] Sic praeter A. P. & L. longe, mea quidem ſententia, melius, quam ut in impreſſis eſt, στύλους, ſenſum vulgatae aperiet *Ariſtoph.* Lyſiſtrata, eundem fere quem alibi per οὐτος φίρεσθαι, aut ſimile quid effert. V. Or. c. 33. bis, & 51. Sed nec caſtior ſolum vox στίλλους, ſed hic longe aptior, itinerique tanto convenientior & noſtro familiaris. V. Nεκρ. c. 2. 3. & paſſim. *M. du S.* (At verſio Cl. *Geſn.* στύλους ſervat.)

44. Εἰ-

Perſides genus hic, Phoebo carusque, videtur,
Divus Alexander, PodalirI ſanguine cretus.

Hic ergo Podalirius, libidinoſus, & natura ad furorem usque mulieroſus, qui a Tricca inde usque in Paphlagoniam in Alexandri matrem arrexerit. Inventum etiam oraculum, quaſi Sibyllae praedicentis:

Littera ad Euxini Ponti vicina Sinopae,
Ad Turres erit Auſonio ſub Rege Propheta,
Poſt primam oſtendens monadem, ternas decadasque,
Quinque alias monadas, viginti & ter numerata:
Nomen Alexteris habens ex orbe quaterno.

[f] Περσίδης γενὴν, Φοίβῳ φίλος ὅτος ὁρᾷ],
Δῖος Ἀλέξανδρος, Ποδαλειρίου αἷμα λελογχώς.
[g] Οὕτως ἄρα ὁ Ποδαλείριος μάχλος καὶ γυναικομανὴς τὴν φύσιν, ὡς ἀπὸ Τρίκκης ἄχρι Παφλαγονίας [h] στέλλεσθαι ἐπὶ τὴν Ἀλέξάνδρου μητέρα. [i] εὑρήσει δὲ χρησμὸς ἤδη, ὡς Σιβύλλης προμαντευσαμένης,
Εὐξείνου Πόντοιο παρ' [k] ἠιόσι ἄγχι Σινώπης,
Ἔσται τις χθὶ Τύρσιν ὑπ' Αὐσονίοισι προφήτης,
Ἐκ πρώτης δείκνυς μονάδος, τριοσσῶν δεκάδωντε,
Πέντ' ἑτέρας μονάδας, καὶ εἰκοσάδα τρισάριθμον,
Ἀνδρὸς ἀλεξητῆρος ὀμωνυμίην [l] τετράκυκλον.

Εἰς

[f] Περσίδης] Sic Edd. Περσηΐδης marg. *Ald. W.* [g] Οὕτως] Ex emendatione *Solani.* Οὗτος enim Edd. priores. [h] Στέλλεσθαι] Sic A. P. L. & marg. *Al.* Στείλας Edd. omnes. [i] Εὑρήσει] Εὕρητο P. A. Vulgatam ſervant *F, El. Ald. P.H.* &c. [k] Ἠιόσι ἄγχι] Ἠιόσ' ἄγχι *F.* ſola. [l] Τετράκυκλον] Τετράκυκλον male *F.*

50. Ἐκ πρώτης δ. μ.] Τὸ Α, μονάς ἐστι. τὸ Λ, τριάκοντα. τὸ Ε, ἑξήκοντα. τετράκυκλον δὲ ὁμωνυμίαν, οἶμαι, νοεῖ ὅτι τὸ * ἀνδρὸς, εἴ τις ἀριθμοὺς ἐξ ἑκάστου τῶν τὸ αὐτὸ γράμμα στοιχείων ἐπαριθμήσας εἰς ἓν συνθῇ, τριακόσια καὶ εἰκοσιπέντε ἀποτελῇ τὸ ὅλον. τέτρακυκλον γοῦν ὅτι τετράγωνος ἕνεκεν ἀριθμὸς μετ' εἰκοσιπέντε. ὃς ἐστι κυκλικὸς ἀριθμὸς, ἀρχόμενος ἀπὸ πέντε εἰς πέντε τελευτῶν. *G.* (Legendum τέτρακτύς, & ἑκατὸν pro μέν, ut quid voluerit intelligatur. Ego aliam rationem ſequor, quam in nota videbis. *M. du S.*)

* Ἀνδρὸς] Ita ſcriptum erat, quod per compendium ſignificat Ἀλεξάνδρου; alioqui ἀνδρὸς corrigendum, quod tamen ad ſenſum deterius; etſi enim ἀνδρὸς mox ſequitur apud Lucianum, tamen literae illae Α & Ε non ſunt in ἀνδρὸς, ideoque prius verum eſſe eximium. Nam ſi ἀνδρὸς hic ſignificat teſideam nominis partem, ablato ΑΛΕΞ. aliquid excidit oportet, quia ſenſus nullus adparet. *J. F. R.*

44. Εὕρητο] Minus recte in Angl. Cod. εὕρητο. *J. B.*
48. Κατὰ Τύρσιν] Deſcriptio Abonoteichi. *M. du S.*
Κατὰ Τύρσιν] Vid. haec & computum numeri literas ΑΛΕΞ. exhibentis, i. e. Ἀλέξανδρος vel ἀλεξητὴς *auxiliator*, plenius expoſita ap. *L. Bos* ad *Evang. Joan.* I. 4. p. 52. & ſeq. Sed quia eadem per compendium enarrat *Solanus*, *Boſium* non exſcribam. *J. F. R.*
Ibid. Τύρσιν — ἀλεξητῆρος] Ineptorum verſuum bonam interpretationem dare, ne ſi poſſem quidem, vellem. Non eſt hic quidquam ingenii ſed, ut in toto hoc genere, ſtribligo dictionis, ſtupidae argutiae. Τύρσις muros, moenia, caſtrum, ſignificat: notatur itaque Ἀλεξανδρείας. *Auſaniarum* mentio indicat ſub imperatore Romano rem geri debere. *Monas* eſt Α, *tres decades* Λ &c. Ἀλεξητῆρος nomen retinendum fuit in verſione. Metuebat aſtutus Apollo, ne non ſatis clare apud Paphlagonas ſignaſſet nomen Prophetae ſui per notas numerales ΑΛΕΞ. niſi adjiceret eas primas quatuor literas eſſe in voce Ἀλεξητήρ. *J. M. G.*

50. Ἐκ πρώτης] Aenigma eſt quo (ΑΛΕΞ) ἀνδρὸς deſcribitur.

Α. 1.	4) 96	
Λ. 30.	8	24.
Ε. 5.	16	
Ξ. 60.	16	
	00.	

Summa 96. per 4. diviſibilis.
Alexandri autem etymon. Vid. etiam apud *Apollod.* III. p. 93. A. *M. du S.*
Ἐκ πρώτης &c.] Literae numerorum poteſtate in *Ald. W.* ita huic & ſequenti verſui ſuperſcriptae erant, ut nomen *Alexandri* inde prodiret, quod quia *Solanus* jam indicavit, non repetam. *J. F. R.*

Εἰσβαλὼν γοῦν ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τοιαύτης τραγῳδίας, μετὰ πολλὸν ἐς τὴν πατρίδα παρελήλυθεν καὶ λαμπρὸς ἦν, μεμηνέναι προσποιούμενος ἐνίοτε, καὶ ἀφρῷ ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα· ῥᾳδίως δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν αὐτῷ, στρυθίου τε βαφικῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν μασησαμένῳ. τοῖς δὲ θεῖόν τι καὶ φοβερὸν ἐδόκει ὁ ἀφρός. ἐπεποίητο δὲ αὐτοῖς πάλαι, καὶ κατεσκεύαστο κεφαλὴ δράκοντος ὀθονίνη, ἀνθρωπόμορφόν τι φαινομένη, καταγραφῆς, πάνυ εἰκασμένη, ὑπὸ θριξὶν ἱππείαις ἀνοίγουσά τε καὶ αὖθις ἐπικλείουσα τὸ στόμα· καὶ γλῶττα, οἷα δρακόντων, διττὴ, μέλαινα προέκυπτεν, ὑπὸ τριχῶν καὶ αὐτὴ ἑλκομένη. καὶ ὁ Πελλαῖος δὲ δράκων παρῆν, καὶ οἴκοι ἐτρέφετο, ἐς καιρὸν ἐπιφανησόμενος αὐτοῖς, καὶ συντραγῳδήσων, μᾶλλον δὲ πρωταγωνιστήσων ἐσόμενος.

Ἤδη δὲ ἄρχεσθαι δέον, μηχανᾶταί τι τοιόνδε· Νύκτωρ γὰρ ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς θεμελίους τοῦ νεὼ τοὺς ἄρτι ὀρυττομένους (συνειστήκει δὲ ἐν αὐτοῖς ὕδωρ, ἢ αὐτόθεν ποθὲν

12. Adveniens igitur cum hac histrionia Alexander post aliquod intervallum in patriam suam, conspicuus erat & splendidus, furere interdum se simulans, & spuma os oppletum habens, quod facile illi contingebat, struthii, tinctoriae herbae radicem mandenti: at illis divinum quiddam & terribile spuma illa videbatur. Factum autem illis & praeparatum olim caput Draconis linteum, humanae formae affine quiddam habens, pictum, accurate assimilatum, equina seta aperiens os & iterum claudens; & lingua qualis serpentum, bisulca, nigra, prominebat, setis & ipsa mobilis. Pellaeus autem ille Draco ipsis jam ante fuerat, qui domi alebatur, suo tempore appariturus, & adjuturus tragoediam, vel primarum potius partium ipse actor futurus.

13. Cum jam faciendum esset initium, tale quid machinatur. Accedens noctu ad fundamenta templi recens effossa, in quibus aqua constiterat, vel ibidem undecunque

a Αὐτὴ] Sic Cod. P. recte. Αὖτη Edd. priores male.

57. Διὰ πολλοῦ] Vulgo vertitur, *multo post*. Rectius, *post longam absentiam*. F.G.

Διὰ πολλοῦ] Recte *Gujetus*, quamvis e vulgata versione tamen eundem sensum elicere queas. Sic & *Aristoph.* Plut. 1046. Ἔοικε δῆτα πολλοῦ χρόνου σ' ἰατρικήν. Quod recte ibi vertitur: *Opinor, quod te jam diu non viderit.* Nam etsi negatio nulla in Graecis, tamen qui *post longum tempus*, vel *longam demum absentiam videt*, is diu non vidit. Fidem faciet *Long. Past.* IV. p. 106. Ed. *Moll.* Παρεκελεύετο δὲ ὁ Δάφνις ὁ Λάμωνι πιείνειν τὰς αἶγας ὡς δυνατὸν μάλιστά που, πάντως κἀκεῖσε λέγων ὄψεσθαι τὸν δυσπότμου ἀφικόμενον δηὖ μακροῦ — *herum illas omnino post longum intervallum esse visuras.* F.F.R.

59. Καὶ ἀφρῷ ὑποπιμπλάμενος] De his impostorum & agyrtarum artibus alius locus dicendi. F.B.

65. Ἀνθρωπόμορφόν τι] Figuram videbis in nummo quem ad c. 58. exhibebimus. M.du S.

66. Καταγραφὴς] i. e. *picta*, ποικίλη. καταγραφὴς idem quod καταγραπτὸς. *Catull. Catagraphosque Thynos.* F.G.

Καταγραφὴς] Locus *Catulli* est in Epigr. 22. ad Thallum, ad quem vid. observatt. *Vossii* p. 63. F.F.R.

69. Μέλαινα] Cur nigra? nam quod duplicem scribit, mirabitur nemo, qui *Suidam* consuluerit. De Aesculapii forma vid. *Ovid.* Metam. XV. 654. M.du S.

70. Αὐτὴ] P. non ut in reliquis αὖτη. M.du S.

79. Συλλιεσόρμου] Minus commode in Angl. Cod. συνθλιεσόρμου. F.B.

88. Ἐνθαζόντες] Angl. ἐνθαζόρμους. F.B.

90. Δεξομένῳ] Καὶ τὴν πόλιν ἐπανιέναι, αὐτίκα μάλα δεξομένῳ ἐναργῆ τὸν Θεόν. Non profecto ipsa urbs erat ostensura Deum, qui ἐπανιέναι τὴν πόλιν, non quod esset ostensura, sed revera acceptura Deum, quem nimirum ille praestigiis suis plebi esset oblaturus. Scribe ergo δεξομένῳ Confirmant emendationem nostram, quae statim eadem pag. sequuntur, ὕμνους τινὰς ᾖδεν (ὁ Ψευδομαντις) Ἀσκληπιὸν καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλῃ τῇ φωνῇ, καὶ ἐπάλαι τὸν Θεὸν ἥκειν τύχῃ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν. *Et hymnos canebat Aesculapio ac Apollini magna voce, & vocabat Deum, quo bonis avibus in urbem veniret.* F.F.

Δεξομένῳ] Haec lectio mihi fere melior videbatur, quam si δεξομένῳ dixisset; non modo quia *palam* additur, quo significatur, Deum ante non conspi-

que collecta, vel caeleſtis, deponit ibidem anſerinum ovum ante excavatum, in quo incluſus ſerpens recens natus. Hoc in receſſu quodam luti defixo, domum redit. Poſtridie vero nudus in forum proſiliens, ſegeſtri circa pudenda vinctus aureo illo quoque, illamque falcem geſtans, ſolutam ſimul comam quatiens, ut qui matri deorum *coetum* colligunt fanatici, concionatur conſcenſo altari quodam excelſo, beatam urbem praedicat, quae praeſentem jam ſtatim Deum ſuſceptura eſſet. Qui praeſentes erant; concurrerat enim tota fere civitas cum mulieribus, ſenibus, pueris, ſtupere, precari, adorare. At ille vocibus quibusdam prolatis obſcuris, quales fuerint forte Ebraeorum aut Phoenicum, perculit homines, quid ſibi vellet neſcientes, praeter illud ſolum, quod omnibus immiſcebat Apollinem & Aeſculapium.

14. Tum curriculo petit futurum templum, delatusque ad foſſam, praeparatam

[b] συλλειβόμενον, ἢ ἐξ ὑρανῦ πεσὸν) ἐνταῦθα καλατίθη χήνειον ὠὸν πρoκεκενωμμένον, ἔνδον φυλάττον ἑρπετόν τι ἐκτιγέννητον· καὶ βυθίσας τοῦτο ἐν μυχῷ τῦ τηλῦ, ὀπίσω αὖθις ἀπηλλάττετο. ἔωθεν δὲ γυμνὸς ἐς τ' ἀγορὰν πρoπηδήσας, ἁμᾶζωμα δὲ περὶ τὸ αἰδοῖον ἔχων, κατάχρυσον καὶ τοῦτο, καὶ τ' ἄρπην ἐκείνην φέρων, σείων ἅμα τ' κόμην ἄνετον, ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε, καὶ [c] ἐνθεάζοντες, ἐδημηγόρει ὅτι βωμόν τινα ὑψηλὸν ἀναβὰς, καὶ τ' πόλιν ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα [d] δειξομένην ἐναργῆ τ' θεόν. οἱ παρόντες δὲ (συνδεδραμήκει γὰρ σχεδὸν ἅπασα ἡ πόλις, ἅμα γυναιξὶ, καὶ γέρουσι, καὶ παισίοις) ἐτεθήπεσαν, καὶ ἡυχοντο, καὶ προσεκύνουν. ὁ δὲ φωνάς τινας ἀσήμους φθεγγόμενος, οἷαι γένοιντ' ἂν Ἑβραίων, ἢ Φοινίκων, ἐξέπληττε τὺς ἀνθρώπους, οὐκ εἰδότας [e] ἃ, τι λέγοι· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι πᾶσιν ἐγκατεμίγνυε τ' Ἀπόλλωνα καὶ τ' Ἀσκληπιόν.

1 Εἶτ' ἔθει δρόμῳ ὅπι τ' ἐσόμενον νεὼ· καὶ ὅπι τὸ ὄρυγμα ἐλθὼν, καὶ τ' [f] προκοτομευμένην

[b] Συλλειβόμενον] Συνθλιβόμενον A. P. Nihil mutant Edd. [c] Ἐνθεάζοντες] Ἐνθουζῶμενος A. P. L. & marg. *A1.* Nil mut. Edd. [d] Δειξομένην] Δεξομένην *Fenſ. Pell.* quoque an δεξομένην; idem habet & marg. *A1W.* Sed δεῖξ. Edd. pertinaciter retinent. [e] Ὅ, τι λέγοι] Ὅ, τι κ λέγοι marg. *A1W.* [f] Προκοτομευμένην] Sic P. R. ſive B. & *Fl.* Προκεκοτομημένην Edd. cett.

87. Τῇ Μητρὶ ἀγαίρουσι] Ἀντὶ τῦ ἀγυρτεύοντες. *G.*

ſpicuum, nunc omnibus ſpectandum iri propoſitum; ſed & quia c. 12. f. praedixit *eum adparitorum*. Tum etiam propter ſingularem verbi δίκνυμι energiam, quam vid. ab Cl. *Hemſterh.* indicatam T. I. Somn. c. 8. ad verba ἔδειξε τ' Δία; quod hic quidem non prorſus idem eſt; ſed gloriatur urbs quaſi numine praeſenti, quod jam publice poſſet omnibus re ipſa demonſtrare. At ſi quem ſequens ἦκεν magis movet, & quod δείξ. non activa, ſed media forma hic ponatur, ille δεξομένην legat. Modo meminerit, & medium vi activa uſitatum eſſe; ſic *Hom.* Il. Υ. 700. Πηλείδης — Θῆκεν ἄεθλα Διικνήμιος Δαναοῖσι — & alibi ſaepe. Sed cum Il. L. 196. pro *data dextra recipere*, poſitum dicat Scholiaſtes, qui ad verba Τὼ, κ δικνυμένω, ait: δεξιούμενω, φιλοφρονούμενος; unde & Cl. *S. Clarke* ea reddidit: *Eos autem dextra prehendens* &c. Ideo inquam & hoc ſenſu poteris vulgatam accipere. Nam *recipiendi* notionem jam praefero, relecto §. 10. *J. F. R.*

93. Ἐνθεάζοντες] Conf. ſupra T. I. p. 867. f. *Scyth.* c. 8. *J. F. R.*

94. Φωνὰς] Hoc forſan imitatione verorum per Chriſtianos miraculorum. Obſerva etiam diſtingui hic Hebraeam linguam a Phoenicia. *M. du S.*

95. Ἑβ. ἢ Φοινίκων] Sed quas hic ut diverſas ponit, ejusdem tantum linguae dialecti erant variae, qua de re conſule, ſi lubet, *Grotii* not. No. 1. ad l. I. c. 15. de verit. relig. Chriſt. & qui eam rem fuſe proſequutus eſt *Bochart.* de lingua Phoenicia & Punica l. II. Geogr. Saera. *M. du S.*

2. Προκεκοτομημένην] Cæteri Cod. προκεκοτομημένην. *J. B.*

Προκοτομευμ.] In Ed. *Fl.* ut edi curavimus, προκοτομ. In P. & Codd. B. mendoſe προκοτομευμένην. In reliquis προκεκοτομημένην. *M. du S.*

μόνην. τῦ χρησηρίυ πηγὴν, ἐμβὰς ἐς τὸ ὕδωρ, ὕμνυς τε ἦδεν Ἀσκληπιῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλῃ τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τ θεὸν ἥκειν τύχῃ [a] τῇ ἀγαθῇ εἰς τ πόλιν· εἶτα φιάλην αἰτήσας, ἀναδόντος τινὸς, ῥᾳδίως ὑπεβάλετο, ἀνιμᾶται μὲ τῦ ὕδατος καὶ τῦ πηλῦ τὸ ᾠὸν ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ὁ θεὸς αὐτῷ κατεκέκλειστο, κηρῷ λευκῷ, καὶ ψιμυθίῳ τ ἁρμογὴν τῦ [b] πώματος ξυγκεχολλημένον· καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας, ἔχειν ἔφασκεν ἤδη τ Ἀσκληπιόν. οἱ δὲ, ἀτενὲς ἀπέβλεπον ὅ, τι καὶ γίγνοιτο, πολὺ πρότερον θαυμάσαντες τὸ ᾠὸν ἐν τῷ ὕδατι εὑρημένον. ἐπεὶ δὲ καὶ κατάξας αὐτὸ ἐς κοίλην τ χεῖρα, ὑπεδέξατο τὸ τῦ ἑρπετῦ ἐκείνυ ἔμβρυον, καὶ οἱ παρόντες εἶδον κινούμενον, καὶ περὶ τοῖς δακτύλοις εἱλούμενον, ἀνέκραγον εὐθὺς, καὶ ἠσπάζοντο τ θεὸν, καὶ τ πόλιν ἐμακάριζον, καὶ χαλδὸν ἕκαστος ἐνεπίμπλατο τ εὐχῶν, θησαυρῦς, καὶ πλέτυς, καὶ ὑγιείας, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ αἰτῆσθαι παρ' αὐτῦ. ὁ δὲ δρομαῖος αὖθις ἐπὶ τ οἰκίαν ἴετο, φέρων ἅμα καὶ τ ἀρτι-

que ante oraculi ſcaturiginem, in aquam ingreſſus, hymnosque magna voce canit Aeſculapii & Apollinis, Deumque fauſtis auſpiciis in urbem venire jubet. Tum phialam poſcit, quam cum dediſſet aliquis, facile ſubjicit, hauritque cum aqua & luto ovum illud, in quo Deum ipſe incluſerat, commiſſuris operculi cera alba & ceruſſa ferruminatis. Hoc in manus ſumto, habere ſe jam proclamat Aeſculapium. At illi defixis oculis videre quid tandem fieret, qui multum ante jam admirati eſſent ovum in aqua inventum. Cum vero fracto illo in cavam manum ſuſciperet foetum ſerpentis, viderentque praeſentes moveri illum & circa digitos volvi, exclamant ſtatim, & Deum ſalutant, & beatam civitatem praedicant, & magno hiatu omnes plenisque faucibus precantur, theſauros, divitias, ſanitates, bona reliqua, ab eo ſibi quisque expetunt. At ille curriculo rurſus domum repetit, ferens ſecum etiam recens natum Aeſcu-

a τῇ] Aderat in *Fl.* Aberat a reliquis Edd. b Πώματος] Sic Edd. *P. Ald. H.* & reliquae. Στόματος *J.* & *P.*

3. Πηγὴν] De oraculi fonte metaphorice intelligendum; patet enim non fuiſſe verum & proprie dictum fontem, ex cap. praecedenti. Sic ap. *Arrian.* in Epict. p. 239. C. Apollo πηγὴ τ ἀληθείας dicitur. *M. du S.*

6. Τύχῃ ἀγαθῇ] Flor. τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. *J. B.*

Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ] Non temerario conſilio illud τῇ inſeruimus; nam & ſic infra c. 38. hujus Dialogi. Etſi & alibi omittitur, ut in *Vit. auct.* c. 2. fin. & c. 19. pr. Item *Catapl.* c. 7. Ac *Deor. Dial.* X. & *Timone.* &c. *J. F. R.*

11. Πώματος] P. & Ed. *J.* στόματος, quod minime ſpernendum. *M. du S.*

27. Οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', ἀλλ' ἐκ κορώνης] Miror verſiones virorum inſignium. Ipſe Eraſmus *non ex Coronide per Jovem, id eſt, cornicula (nam id matris nomen fertur) neque ex cornice*, quae ſic contraxit Benedictus, *non ex Coronide per Jovem, hoc eſt, non ex cornice.* At quae illa explicatio? an Coronis eandem exprimit quam Corone? Certe non. Coronis enim Lariſſaea apud Ovidium, Phlegyae filia apud alios, mater Aeſculapii ex Apolline: at Corone Coronei filia & Phocaicae telluris apud Ovidium ab Neptuno ſtuprata, niſi interveniſſet per Palladem mutatio formae. Itaque vel has auctor intelligit, vel hanc poſtremam ſimpliciter de ave cornice accipere poſſumus, ut & per literarum convenientiam alludat ad praecedens & per ſignificationem & appellationem volucris ad ſequens. Neque vero probari poteſt id quod ſcripſit in Gallica verſione Cl. *Sponius*, *tenant en ſa main Eſculape né d'une Oye, & non pas d'une Corneille comme autrefois*, & quod addit in margine, *C'eſt qu'il était fils de Coronis, qui ſignifie Corneille.* Neque mox ſatis bene οἰώνειον reddidit *adiculas*, quum exigatur numerus ſingularis. *J. G.*

Ibid. Κορωνίδος] Optime venterat *Eraſmus:* quamquam aliter viro clariſſimo viſum. Optime etiam *Sponius.* Ludit ſcilicet in ambiguo vocum: quia *Coronis* mater Aeſculapii erat; (v. c. 38. *Ovid.* Met. II. 569. & *Apollod.* III. quod nomen fere idem eſt, cum Κορώνη quod cornicem deſignat. Non inquit: Jam Coronidis filius, aut cornicis, ſed anſeris, quia nempe ex ovo anſerino excluſus. *M. du S.*

29. Γεγενημένον] Sic putavi reſcribendum pro vulgato

Aeſculapium, bis natum, cum alii ſemel tantum naſcantur homines, non ex Coronide, medius fidius, neque ex cornice, ſed ex anſere natum. Populus autem univerſus ſequitur, fanatico omnes inſtinctu pleni, & prae ſpe furentes.

15. Dies igitur aliquot domi manet, ſperans futurum quod res erat, ut a fama illa plurimi mox Paphlagones concurrerent. Cum autem ſupra modum plena hominibus urbs eſſet, qui jam ante cerebra pariter & corda detonſa haberent, nulla re ſimiles hominibus frumento veſci ſolitis, ſed ſola forma ab ovibus diſtincti, in quadam aedicula in lecto aſſidens, veſtitu, qui plane Deum deceret, longo indutus, ſinu ſuſcipit Pellaeum illum Aeſculapium, maximum, ut dixi, pulcherrimumque: ac totum ſuae cervici circumponens, cauda extra *veſtem* relicta, (adeo autem magnus erat draco, ut & in gremio ipſius provolutus jaceret, & humi pars ipſius traheretur) caput ſolum ſub ala habens & ab-

γέννητον Ἀσκληπιὸν δὶς τεχθέντα, ὅτε ἄλλοι ἅπαξ τίκτουσι ἄνθρωποι, οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', οὐδ' ἐκ κορώνης, ἀλλ' ἐκ χηνὸς [c] γεγενημένον. ὁ δὲ λεὼς ἅπας ὠκολούθει, πάντες ἔνθεοι, καὶ μεμηνότες ὑπὸ τῆς ἐλπίδων.

Ἡμέρας μὲν οὖν οἴκοι ἔμεινεν, ἐλπίζων ὅσοι ἦν, ὑπὸ τῆς φήμης αὐτίκα μάλα παμπόλλους τῶν Παφλαγόνων συνδραμεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπερεπλήσθη ἀνθρώπων ἡ πόλις, ἁπάντων τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας [d] προεξυρημένων, οὐδὲν ἐοικότων σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ ἔχειν πρόβατα εἶναι διαφερόντων, ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ὑπὸ κλίνης καθεζόμενον, μάλα θεοπρεπῶς ἐσταλμένον, λαμβάνει εἰς τὸν κόλπον τὸν Πελλαῖον ἐκεῖνον Ἀσκληπιὸν, μέγιστόν τε, καὶ κάλλιστον, ὡς ἔφην, ὄντα. καὶ ὅλον τοῦτ' αὐτοῦ τραχήλῳ περιλήσας, καὶ τὴν ὑπὲρ ἔξω ἀφεὶς (πολὺς δὲ ἦν, ὡς καὶ ἐν τῷ προκολπίῳ προεχούσης αὐτοῦ, καὶ χαμαὶ τὸ μέρος ὑπισύρεσθαι) μόνην τὴν κεφαλὴν ὑπὸ μάλης ἔχων, καὶ ἀποκρύπτων, ἀνε-

χο-

c Γεγεννημένον] Γεγεννημ. Edd. priores. d Προεξυρ.] Προεξυρ. *Marc.* Nihil mutant. Edd. e Αὐτοῦ] Sic cum *F.* etiam *H. Fl. P.* &c. Sed αὐτοῦ recte correxit *Geſner.*

38. Μὴ ἔχειν πρόβατα] Τὸ, μονονουχὶ διὰλιν εἶπεν, μόνῃ τῇ μορφῇ ἔχειν πρόβατα εἶναι διαφόρων, τὸ μὴ πρόβατα εἶναι. *V.*

gato *γεγενημένον*; nam eſt a *γενέω* ſic enim recte mox c. 18. ſcribitur: ſic recte erat *Abdic.* c. 9. bis, adde c. 10. ejusd. *Abdic.* & 18. verſ. 46. Sic plus quam ſexcenties recte ap. LXX. & in Novo Foedere. Sed tam ſaepe in hoc verbo ν alterum in compluribus Edd. omiſſum eſt, ut jam earum conſenſum nihili faciendum exiſtimem, ubique tamen ad id attendere nequeam. Sed Ὀρχ. 56. γεγενημ. rurſus eſt, item c. 23. hujus *Dial.* a γίνομαι. Et interdum nihil intereſt, utrum inde *factum*, *ortum*, an *natum*, *generatum* dicas, & in ejusmodi caſibus Editt. priſcas ſequar; ubi vero ſignificatione τῦ *gigno* diſtincte opus eſt, ibi ν duplicabo, quoties ad id animum adverterо. *J. F. R.*

32. Ἡμέρας] Neſciebam quid Cl. *Geſnerum* impulerit, quod ἡμέρας pro accuſ. plur. acceperit, quum pro ſolita temporis quando, ut Grammatici loquuntur, ſtructura, ſit genitivus ſingularis, ut ſupra *Tyrann.* c. 1. δύο τυράννους ἀπαντήσας μιᾶς ἡμέρας, & alibi non ſemel. Servari ergo potuiſſe putabam priſcam verſionem, quae *interdiu* habebat; etſi nōram & accuſativo caſu idem tempus, contra quam apud Latinos, exprimi, ut *Long. Paſt.* 2. p. 43. σωμάχοι) τὸ ἐνθυν. Iterum p. 46. Ed. *Jungerm.* Tertium L. IV. p. 106. f. Ed. *Moll.* ἀπάγων (αἶγας) τὸ διλυὸν. Quare ambiguum alicui videri poſſit, ſitne ἡμέρας plur. an ſing? Poſtea vero didici Cl. *Geſn.* τινὰς intellectum velie, ut in Evang. *Marc.* 2. 1. δι' ἡμερῶν. *J. F. R.*

36. Τοὺς ἐγκεφ.] Mira Phraſis. Sic tamen omnes libri. Quid vero *Marcil.* voluerit, haud facile eſt conjicere; niſi forſan pro ejus ἐξημμένον legendum ſit, ἐξηρημένον, eo nempe ſenſu quo vertunt . . . *cor eſſet exemptum.* V. autem Δραπ. c. 14. & Φιλοπ. c. 26. Adde & *Plut.* 1482. 2. ſi forte quid lucis hinc affulgeat. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τὰς καρδίας προεξυρημένων] Προεξυρημένων. Itaque ſequitur πρόβατα, pag. ſequente (immo ſtatim poſt duos verſus.) *Th. M.*

49. Ἐκεί-

χομένῳ πάντα ἐκείνῳ, πρόφαινε † ὀθονίην κεφαλὴν ἔτι ἅτερα τῶν χιτώνων, ὡς δὴ θεὸν ἐκείνῳ τῷ φαινομένῳ πάντως ὄσαν.

Εἶτά μοι ὀθονίσκον οἰκίσκον τι πάνυ φαιδρὸν, οὐδὲ ἐς χόρον τῷ φωτὸς δεχόμενον, ἐν πλήθει ἀνθρώπων συγκλύδων, τεθαραγμένων, καὶ προεκπεπληγμένων, καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπαιωρουμένων· οἷς εἰσελθοῦσι, τεράστιον ὡς εἰκὸς τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο, ἐκ τοῦ τέως μικροῦ ἑρπετοῦ, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τοσοῦτον δράκοντα πεφηνέναι· καὶ ταῦτα, ἀνθρωπόμορφον, καὶ τιθασσόν. ἠπείγοντο δὲ αὐτίκα πρὸς † ἔξοδον· καὶ πρὶν ἀκριβῶς ἰδεῖν, ἐξηλαύνοντο ὑπὸ τῶν ἀεὶ ἐπεισιόντων. ἐτετρύπητο δὲ κατὰ τὸ ἀντίθυρον ἄλλη ἔξοδος, οἷόν τι τοὺς Μακεδόνας ἐν Βαβυλῶνι ποιῆσαι ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ νοσοῦντι λόγος, ὅτε ὁ μὲν ἤδη πονηρως εἶχεν, οἱ δὲ, περιστάντες τὰ βασίλεια, ἐπόθουν ἰδεῖν αὐτὸν, καὶ προσιέναι τὸ ὕστατον. † δὲ ἐπίδειξιν ταύτην οὐχ ἅπαξ ὁ μαρὸς, ἀλλὰ πολλάκις ποιῆσαι λέγεται, καὶ μάλιστα εἴ τινες † πλουσίων ἀφίκοιντο νεαρώτεροι.

Ἐνταῦθα ὦ Φίλε Κέλσε, εἰ δεῖ τἀληθῆ λέγειν, συγγνώμην χρὴ ἐπινέμειν τοῖς Παφλαγόσι, καὶ Ποντικοῖς ἐκείνοις, παχέσι καὶ ἀπαιδεύτοις ἀνθρώποις, εἰ ἐξηπατήθησαν ἁπτόμενοι τοῦ δράκοντος (καὶ γὰρ τοῦτο

scondens, sustinente illo omnia, linteum illud caput inter tunicam protendit, velut nimirum illius *draconis*, qui videndum se praebebat, omnino esset.

16. Tum cogita mihi aediculam non omnino illustrem, neque quantum satis est lucis capientem, & multitudinem hominum confluentium, perturbatorum, & jam ante *admiratione* perculsorum: & ad spes sublatorum, quibus ad primum ingressum portentosa nec immerito res videbatur, ex parvo tum serpente, intra paucos dies Draconem tantum prodiisse eumque humana forma *capitis*, & mansuetum: urgebantur autem statim ad exitum, & ante quam accurate vidissent, exigebantur ab his, qui novi semper accederent. Perforatus autem fuerat e regione januae exitus alius, quale quid Macedonas Babylone feciisse, aegrotante Alexandro, sermo est, cum ille male jam haberet; illi vero Regiam circumstantes videre illum desiderarent, & ultimum alloqui. Caeterum hanc ostensionem non semel impurus homo, sed saepe feciisse dicitur, praesertim si qui ditiores recens advenissent.

17. Hic, mi Celse, si verum dicendum est, ignoscere par est Paphlagonibus illis & Ponticis, pingui ingenio & ineruditis hominibus, si contacto ipso Dracone, (nam hoc

a Καὶ ταῦτα] An καὶ τὰ αὐτὰ? b Τὸ ἀντίθυρον] Sic *Ald. J. Fl. H. B2. Fr. P. S.* c Πονηρότεροι] Πονηρίτεροι *Fl.* & marg. *AiW.* At prius Cod. P. & cett. Edd.

53. Οὐδὲ εἰς χόρον τῷ φωτὸς δεχόμενον] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις· τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγειν Ἀθηναίων. οἷον ἔφαγεν τοῦ ἄρτου, * κατέαγε τοῦ κρανίου.

63. Ἀντίθυρον] Τὸ ἔσωθεν τῆς θύρας μέρος. *G.*

66. Πονήρως εἶχεν] Ἀττικοὶ ἐπὶ σωματικῆς ἀρρωστίας ἀξιοῦσι τὸ † πονηρός. *V.*

* Κατέαγε] Κατέαγον erat in Editis, mutavit *M. du S.*

† Πονηρὸς] Rectius tamen Grammaticos distinguere inter πόνηρος miser, & πονηρὸς malus, atque inter adverbia πονήρως & πονηρῶς, vid. supra T. I. *de Merc. cond.* ad c. 23. Etsi credo posteriorem diem hanc distinctionem inveniisse; quum in origine unum & idem fuerit, utrumque enim est a πόνος & πένομαι. Praestat tamen discrimen bona cum ratione introductum observare. *J. F. R.*

49. Ἐκείνου] Τῷ δράκοντος. *F. G.*

59. Καὶ ταῦτα, ἄνθρωπ.] Sic ordinem verborum invertimus, qui prius in omnibus male sic habebat: ἀνθρωπόμ. & ταῦτα] & θιθασσόν, absurde prorsus. *M. du S.*

63. Τὸ ἀντίθυρον] Συμπ. c. 8. ubi in vulgatis alio genere legitur haec vox; sed MS. Ox. & illic τὸ habet. V. etiam Οἰκ. c. 25. ubi femineo genere occurrit. *M. du S.*

Ibid. Ἀντίθυρον] Utitur & *Homer.* Odyss. Π. 159. Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆϊ φανεῖσα. *J. F. R.*

82. Πρὸς ταῦτα & τὰ τοιαῦτα] Deleverat *Solanus* ταῦτα & καὶ, quia aberant in *Fl.* Et ego merito abes-

se

hoc quoque volentibus dabat Alexander) decepti ſunt, cum viderent certe in tenui luce caput ipſius, aperiens pariter os & claudens: adeo ut plane indigeret machinatio illa Democrito quodam, aut ipſo Epicuro, aut Metrodoro, aut alio quodam, invictam ad haec & talia mentem habente, qui diffideret, & quid res eſſet conjiceret, & ſi ipſum invenire modum non poſſet, at illud certe jam ante perſuaſum haberet, licet ipſum ratio praeſtigiarum fugiat, totum tamen hoc mendacium eſſe, ac fieri non poſſe.

παρεῖχε τοῖς βυλομένοις ὁ Ἀλέξανδρος· ὁρῶντές γε ἐν ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τὴν κεφαλὴν ὅθεν αὐτῆς ἀνοίγουσάν τε καὶ συγκλείουσαν τὸ στόμα, ὥστε πάνυ τὸ μηχάνημα ἐδεῖτο Δημοκρίτου τινὸς, ἢ καὶ αὐτῆς Ἐπικούρου, ἢ Μητροδώρου, ἢ τινος ἄλλου, ἀδαμαντίνην [d] πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τὴν γνώμην ἔχοντος, ὡς ἀπιστῆσαι, καὶ ὅστις ἦν εἰκάσαι, καὶ εἰ μὴ εὑρεῖν τὸν τρόπον ἐδύνατο, ἐκεῖνο γοῦν προπεπεισμένῳ, ὅτι λέληθεν αὐτὸν ὁ τρόπος τῆς μαγγανείας, τὸ δ' ὅλον [e] πᾶν ψεῦδός ἐστι, καὶ γενέσθαι ἀδύνατον.

18. Paullatim igitur & Bithynia, & Gallograecia, & Thrace confluxit, unoquoque renuntiantium, ut credere par eſt, dicente, & naſcentem a ſe viſum Deum, & poſtea contactum, cum ingens brevi tempore interjecto factus eſſet, & vultum haberet humano ſimilem. Super haec pictu-rae, & imagines, & ſimulacra, ex aere partim, partim ex argento aſſimilata: & nomen Deo impoſitum, Glycon enim appellabatur, ex divino juſſu carmine concluſo. Exclamarat enim Alexander:

Κατ' ὀλίγον δὲ καὶ ἡ Βιθυνία, καὶ ἡ Γαλατία, καὶ ἡ Θρᾴκη συνέῤῥει, ἑκάστου τὰ ἀπαγγελλόντων, ὡς τὸ εἰκὸς, λέγοντος, ὡς καὶ [f] γενόμενον ἴδοι τὸν Θεὸν, καὶ ὕστερον ἅψαιτο μετ' ὀλίγον παμμεγέθους αὐτῆς γεγενημένου, καὶ τὸ πρόσωπον ἀνθρώπῳ ἐοικότος· γραφαί τε ἐπὶ τούτῳ, καὶ εἰκόνες, καὶ ξόανα, τὰ μὲν ἐκ χαλκοῦ, τὰ δὲ ἐξ ἀργύρου εἰκασμένα, καὶ ὄνομά γε τῷ Θεῷ ἐπιτεθέν· Γλύκων γὰρ ἐκαλεῖτο, ἐκ τινος ἐμμέτρου, καὶ θείου προστάγματος· ἀνεφώνησε γὰρ Ἀλέξανδρος·

Tertius ecce, Glycon, ſanguis Jovis, atque hominum lux.

Εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἷμα Διὸς, φάος ἀνθρώποισι.

19. Et cum tempus eſſet ejus rei, propter quam inſtituta fuerant omnia, *nimirum*

Καὶ ἐπειδὴ καιρὸς ἦν, ὑφ' ὅτου ἕνεκα τὰ πάντα ἐμεμηχάνητο, καὶ χρὰν τοῖς δεομένοις,

[d] Πρὸς ταῦτα & τὰ τοιαῦτα] Exhibent *Ald. J. P. B2. Fr.* & *S.* Πρὸς τὰ τοιαῦτα *Fl.* [e] Πᾶν] Πάνυ P. L. & marg. *AiW.* Vulgatam ſervant priſcae Edd. earumque lectio eſt melior. [f] Γενόμενον] Sic jam gemino *r.* recte Edd.

ſe credo; verum quia facilior eſt omiſſio quam ejusmodi additio, & locutio non infrequens eſt, unam Florentinam omnibus hic praevalere nolui. Sic rurſus infra c. 38. ταῦτα & τὰ τοιαῦτα προσεμηχανῶντο, & alibi non ſemel. Sic & τοιοῦτος & τοιαῦτα conjungi amant. *Long. Paſt.* L. 2. p. 63. τοιαῦτα καὶ τοιοῦτον ψεύδεται. *J. F. R.*

83. Τὰ τοιαῦτα] *Fl.* Ed. & P. Codex. Cum nulla diverſitas in collatore ſit notata. In reliquis ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα, minus concinne. *M. du S.*

95. Ἐλάνει] Infra ad c. 58. videbimus, nummos etiam cuſos cum imagine, & nomine iſtius Glyconis, quorum ad nos usque nonnulli pervenerunt, quamquam *Goltzius* in nomine erraverit; cum ΓΑΑΥΚΩΝ legi prodit. Sed haec poſtea, nondum enim nunc Romam usque fama ejus pervenerat. *M. du S.*

98. Γλύκων] Cognomen hoc, Aeſculapium enim haberi eum volebat Alexander; ut ex prophetia patet, quam ſupra c. 10. legimus, & ex oraculo, quo ſeſe hoc nomine indigitari jubet c. 18. Scripturam autem hanc indicantem & rem totam egregie illuſtrantem adi *Spanhem.* 213. & 721. *M. du S.*

2. Φάος ἀνθρώποισι] Sic Graecos vocare hominem qui ingens emolumentum, magnam ſalutem adfert hominibus, monet Cl. *L. Bos* ad *Evang. Joan.* I. 4. ubi legas: ἡ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων, quod adductis etiam his Luciani verbis, & ex *Hom.* Il. Π. 39. Et *Ariſtoph.* Pl. 69. confirmat. *J. F. R.*

νοις, ᾗ θεσπίζειν παρ' [a] Ἀμφιλόχῳ τῷ ἐν Κιλικίᾳ τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν (καὶ γὰρ καὶ ἐκεῖνος μὲν τοῦ πατρὸς τελευτῶντος τοῦ Ἀμφιάρεω, ᾗ ἐν Θήβαις ἀφανισμὸν αὐτοῦ, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος, εὐ πονήρως ἀπήλλαξε, προθεσπίζων καὶ αὐτὸς τοῖς Κίλιξι τὰ μέλλοντα, καὶ δύ' ὀβολοὺς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ λαμβάνων) ἐκεῖθεν ὧν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος, προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς [b] μαντεύσοιτο ὁ θεὸς, ῥητὸν τινα [c] ἡμέραν προειπών. ἐκέλευσε δὲ ἕκαστον, [d] ὅ τι δοίη ἂν καὶ μάλιστα μαθεῖν ἐθέλοι, εἰς βιβλίον ἐγγράψαντα, καταῤῥάψαι τε, καὶ

oracula edendi rogantibus ac vaticinandi, praecentorem quasi secutus Amphilochum, qui in Cilicia colitur. Etenim ille quoque post Amphiarai patris mortem, cum Thebis ille periisset, ejectus domo & in Ciliciam delatus, non male rem gessit, praedicens & ipse futura Cilicibus, & duo pro unoquoque oraculo obolos accipiens. Ab hoc igitur quasi cantus initio accepto Alexander, advenientibus omnibus denuntiat, oracula redditurum deum, diemque certum praedicit. Jubet autem, unumquemque, quod sibi opus sit & maxime velit discere, in libellum inscribere, eumque

a Ἀμφιλόχου] Ex emendatione *Solani* & *Gesneri*. Ἀστιλόχου Edd. priores. b Μαντεύσοιτο] Μαντεύοιτο *F.* sola. c Ἡμέραν] Decrat in Edd. excepta *F.* quae ῥητὴν ἡμέραν τινὰ. At quod edidi est in P. Τίνα ἡμέραν ἔτους τοῦ προειπών. G. d Ὅ τι δοίη] Ὅτιοτε marg. *Alv.*

6. Ἀμφιλόχου] In omnibus libris legitur Ἀστιλόχου. Sed Amphiarai filium *Antilochum*, quis umquam fando audivit? Amphilochum vero & noster alibi, & alii agnoscunt. Praeterea quae hic de Heroe illo narrantur omnia de *Amphilocho* praedicari eadem videas in Ἔκκλ. c. 12. Oraculum, Cilicia, & duo oboli &c. v. etiam, si lubet, sub finem Φιλοψ. c. 38. in *Dial. mort.* III. & hoc ipso in libro c. 29. Oraculi hujus Amphilochi meminerunt & alii, *Plut.* 999. 2. & 771. *Xiph.* in Commod. p. m. 290. ἐστὶν οὖ Μαλλῷ. (Sic enim emendandus ex nostro aliisque Xiphil. pro vitioso μαλῷ) πόλει τῆς κιλικίας ἀμφιλόχου χρηστήριον ᾧ χρῶ δ' ὀνειράτων. Unde patet eo tempore celeberrimum fuisse, quod veritatem historiae Luciani hac in parte confirmat. *Clem. Alex.* etiam προτρ. p. 9. 1.

Hactenus de oraculo Mallensi; de alio ejusdem oraculo supra etiam dixi ad *Dial. mort.* III. nunc de ipso *Amphilocho* incidit quaestio. Dicitur nempe hoc in loco *Amphiarai filius*; at alio in loco s. laudato, *nepos*, non *filius* innui videtur. ἀναγοῦς ἀνθρώπου ᾧ μητρυιὰν εἶχεν υἱὸς ὢν. Ἔκκλ. c. 12. & Alcmaeonis filius *Amphilochus* dicitur apud *Apollod.* p. 83. A. B. Sed de ea quaestione vide quae ad eum Luciani locum a me annotantur. Ab Acarnanibus cultum *Amphilochum* tradit *Orig.* c. Cels. p. 131. 2. eumque in ea regione oraculum habuisse; quod ut confirmare non possumus, ita nec rejicere. Quae ibidem de Mopsi etiam in Cilicia celebri oraculo, & apud *Plut.* 771. iis quae in hoc Luciani libro de *Amphilochi* oraculo traduntur, adeo similia sunt, ut unum idemque fuisse, etiamsi Strabonis auctoritas deesset, censenda fuerint. Is autem diserte *Mallum* opus *Amphilochi* & *Mopsi* fuisse docet XIV. p. m. 464. B. Amphilocho aliud oraculum fuisse in Aetolia ait *J. Caes. Bullengerus*; cujus meminisse ait *Aristidem* Or. in Bacchum. Aesculapii etiam oraculum in Cilicia fuisse, idem *J. Caes. Bullengerus* tradit ex *Euseb.* III. Vitae Const. c. XCIX. AG. VII. 37. Sed oraculum nequaquam dicendum, cum nullae sortes redditae, nulla futura praedicta; sed tantummodo sanationes morborum dicantur factae, quae ab Ethnicis in omnibus illius Dei templis passim memorantur. V. *Arist.* Πλ. idem c. LIV. meminit alterius Oraculi Pergami, de quo idem dictum puta. Haec cum scripta essent, incidi in *Heinsii* ad *Ovid.* notas, in quibus ad Rem. am. 455. video, Virum Cl. eodem, quo ego feci modo, hic Lucianum emendasse. *M. du S.*

Ἀμφιλόχου] *Antilochus*, nescio quomodo locum hic occupaverit Amphilochi, cujus oraculi & noster semel iterumque mentionem facit, & quis non? Vix dubito, quin etiam contra libros restituendum sit hoc nomen. Quin potuit ipse Lucianus memoria, aut manu adeo, labi in cognatis adeo sonis. *J. M. G.*

7. Τὸ ἐνδ. λαβ.] Τὸ ἐνδόσιμον λαβεῖν e musicis interpretari malui, quam ex equestri ratione, ubi pedis ictum & concussas habenas notat, quibus equus admonetur eundum esse, vid. *Pollux* I, 210. Musicae illius rationis elegans exemplum est in *Julian.* ep. 41. p. 421. Lips. Ἐπὰ δ' αὐτὸς ἐμοῦ τῆ μίλους τὸ ἐνδόσιμον μυησίως κ. τ. λ. quem locum interpretatur *Budaeus*, & totum hoc ἐνδόσιμον copiose illustrat. *J. M. G.*

10. Ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας] Sic supra *Abdic.* c. 1. f. *M. du S.*

Ἐκπεσὼν — ἀφικόμενος — ἀπήλλαξε] En duo participia juncta sine copula, quod non ita frequens nostro, tamen recte se habet. V. *Evang. Luc.* V. 25. & 28. *Alciph.* I. Ep. 4. p. 20. *J. F. R.*

13. Δύ' ὀβολούς] Conf. iterum infra Ἔκκλ. c. 12. *M. du S.* Immo potius, si quid opus, confer mox c. 22.

que trajectum filo obſignare cera, aut creta, aut id genus re alia. Ipſe autem in adytum ubi deſcendiſſet, (jam enim aedificatum erat templum, & parata ſcena) ordine vocaturus eo erat per praeconem, & adhibito Theologo, illos, qui dediſſent, & auditis quaſi a Deo omnibus, libellum *cuique ſuum* ut ſignatus fuit, redditurus, reſponſumque illius ſubſcriptum (inſcriptum) carmine, reponente Deo, de quocumque aliquis interrogaſſet.

20. Erat vero machinatio iſta, viro quidem qualis tu, &, ſi non eſt inſolens dictu, etiam qualis ego ſum, manifeſta, & cognitu facilis; imperitis autem & *obeſae ac* plenae pituita naris hominibus, prodi-

20 καλασημήνασθαι κηρῷ, ἢ πηλῷ, ἢ ἄλλῳ τοιούτῳ· αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ βιβλία, καὶ ἐς τὸ ἄδυτον καταβὰς (ἤδη γὰρ ὁ νεὼς ἐγήγερτο, καὶ ἡ σκηνὴ παρεσκεύαστο) καλέσων ἔμελλε κατὰ τάξιν τοὺς δεδωκότας, ὑπὸ 2 κήρυκι, καὶ θεολόγῳ· καὶ [a] ὡς ἀπὸ τοῦ θεοῦ ἀκούων ἑκάστου, τὸ μὲν βιβλίον ἀποδώσειν σεσημασμένον ὡς εἶχε, τὴν δὲ πρὸς αὐτὸ ἀπόκρισιν [f] ὑπογεγραμμένην πρὸς ἕπῳ, ἀμειβομένου τοῦ θεοῦ ἐπεὶ ὅτου τις ἔροιτο.

30 Ἦν δὲ τὸ μηχάνημα τοῦτο, ἀνδρὶ μὲν οἵῳ σοὶ, εἰ δὲ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, καὶ οἵῳ ἐμοὶ, πρόδηλον, καὶ γνῶναι ῥᾴδιον, τοῖς δὲ ἰδιώταις, καὶ κορύζης μεστῆς τὴν ῥῖνα, τεράστιον, καὶ

[a] Ὡς] Inſerui ex marg. *AIW*. Deerat in Edd. [f] Ὑπογεγραμμ.] Sic Edd. Ἐπιγεγρ. marg. *AIW*.

22. & 54. *J.F.R.*

14. Ἐκεῖθεν ἐν τῷ ἐνδύσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσεται ὁ Θεὸς, ῥητόν τινα προειπών] Mſ. ῥητόν τινα ἡμέραν ἄνευ τοῦ προειπών. forte ῥητήν τινα ἡμέραν ἀνίσχειν προειπών. *definitam diem ſurrexit praedicendo*. ſurrexit praedicens certam diem, qua Glycon ſit oracula editurus. vide autem de hoc Glycone Abonoteichitarum ficto oraculo Virum illuſtrem *Ezechiëlem Spanhemium* diſſertatione tertia, de uſu antiquorum numiſmatum. *J.G.G.*

16. Ῥητήν τινα] Scil. ἡμέραν. *F.G.*

Ῥητήν τινα] Quia *Solanus* ſic juſſit, & tribus teſtibus nititur illud ἡμέραν, ideo addidi. Saepe quidem omittitur ἡμέρα in ſimilibus locutionibus, vid. *L. Bos* p. 59. Verum poſt ῥητὴν omitti; uno hoc Luciani teſtimonio incerto docere voluit. Ideo tanto minus omittere id potui, etſi omitti poſſe non nego. *J.F.R.*

17. Ἡμέραν] Sic G. P. & Ed. *J.* niſi quod haec ordinem verborum paululum mutavit. Scripturam Codicis *Graev.* quod attinet; ab imperitis librariis deſcriptam puto notam aliquam marginis, in qua erat ἄνευ τοῦ προειπὼν i. e. ſine verbo προειπών. Ita etiam ſtare poſſe ſententiam, nemo credo negabit, imo, ut quod ſentio dicam; venuſtior ſenſus absque προειπὼν, & magis Atticus videtur. Caeterum pro vulgato μαντεύσεται Ed. *J.* habet μαντεύεται. *M. du S.*

Ibid. Ἐκλάδου] *Tacit.* An. II. 54. Colophone ſacerdos numerum modo conſultantium & nomina audit. *M. du S.*

25. Ὡς] Ut Graeco textui ὡς, ita & Latino *tò quaſi* inſerui, quod Cl. *Grev.* haud aegre feret. *J.F.R.*

26. Σεσημασμένον] Eodem modo oracula ſua reddebat Jupiter Heliopoli; vid. *Macrob.* I. 23. Sic fiebat etiam Malli. Vid. Φιλοψ. c. 38. *M. du S.*

28. Ὑπογεγραμμένην] Ab iis qui obiter Lucianum perlegerunt, ἐπιγεγραμμένην magis probabitur quam ὑπογεγραμμένην. Quin hoc & ſequens tantum caput conferentes dicent ὑπογεγρ. falſum eſſe; Clauſi enim & obſignati libelli tradebantur, & eodem modo reddebantur, fictumque miraculum in eo ſolum conſiſtebat, quod Oraculum intelligere poſſet contenta, non laxatis vinculis ac ſignis, libroque non aperto. Ad hanc fraudem tegendam reſponſa debebant exterius inſcribi, non intra librum ipſi quaeſtioni ſubſcribi; alioqui enim fraus nimis craſſa etiam ſuſpecta fuiſſet multitudini. Et Lucianus artificium clam reſignandi libellos detegens, diſerte prodit pſeudopropheram ea quae quisque ſciſcitabat ſic legiſſe, inſpexiſſe, non addens ibi quoque ſubjeciſſe reſponſum, quod non omiſiſſet, ſi verum foret. Immo & deinde c. 21. exponens artem ſigna tollendi, rurſus ait: impoſtorem ſigno ſublato *libellum legiſſe*, ac ſtatim denuo clauſiſſe. Ubi rurſus narratur, *lectum tantum libellum*, de *ſubſcriptione* nihil, quippe quae tum non fiebat, ſed poſtea; quod vel fieri poterat coram populo. Sed ὑπογεγρ. tamen verum eſt, nec ſignificat adeo locum, ubi ſcriptum ſit reſponſum; ſed relationem ad quaeſtionem propoſitam. Et ſic rurſum eſt hac Diſſ. c. 49. & 53. Sic ὑπὸ in compoſitis ſolet reſponſum ſignificare, ut in ὑπαλοᾶν, aliisque, ut ap. *Aeſop.* Fab. 69. καὶ ἢ δὲ ὑπαλοᾶσα, ubi in aliis tamen invenio ὑποτυχοῦσα, *occurrens*. quod ad noſtrum tamen ſcopum idem eſt. Sed Fab. 88. ὑπαλοᾶν δὲ ὁ λύκος, & alibi. Sic *ſuſcipere* pro reſpondere, *Virg.* VI. 723. *J.F.R.*

Ibid. Πρὸς ἕπος] Hic ſignificat *pro re nata*, vel *ad rem adpoſite*, quod quidem notum. Nam etſi *carmine* reſpondere ſolitus ſit, & locutio οὐδὲν πρὸς ἕπος, *nihil ad rem*, quoque idem ſit quod *nihil ad rhythmum*, tamen πρὸς ἕπος γράφειν ſignificare *carmine conſcribere*, non video. *J.F.R.*

33. Κορύζης μεστῆς τὴν ῥῖνα] Saepe utitur hac phraſi, ut *mort. Dial.* VI. &c. *M. du S.*

ὦ [a] πάνυ ἀπίστῳ ὁμοίον. ἐπινοήσας γὰρ ποικίλας τὰ σφραγίδων τὰς λύσεις, ἀνεγίγνωσκέ τε τὰς ἐρωτήσεις ἑκάστας, καὶ τὰ δοκοῦντα πρὸς αὐτὰς ἀπεκρίνατο, εἶτα καλυλήσας αὖθις, καὶ σημηνάμενος, ἀπεδίδου μετὰ πολλῆς θαύματος τοῖς λαμβάνουσι. καὶ πολὺ ἦν παρ' αὐτοῖς τὸ, πόθεν γὰρ ἔτι ἠπίστατο, ἃ ἐγὼ πάνυ ἀσφαλῶς σημηνάμενος, αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ σφραγῖσι δυσμιμήτοις, εἰ μὴ θεός τις ἀληθῶς ὁ πάντα γιγνώσκων ἦν;

Τίνες οὖν αἱ ἐπίνοιαι; ἴσως ἐρήσῃ με. ἄκουε τοίνυν, ὡς ἔχοις ἐλέγχειν τὰ τοιαῦτα. ἡ πρώτη μέν ἐστιν, ὦ φίλτατε Κέλσε· βελόνην πυρώσας, τὸ ὑπὸ τὴν σφραγῖδα μέρος τοῦ κηροῦ ἀφῆκεν, ἐξῄρει, καὶ μετὰ ἐναγγύσιν, τῇ βελόνῃ αὖθις ἐπιχλιάνας τὸν κηρὸν, τόν τε κάτω ὑπὸ τῷ λίνῳ, καὶ τὸν αὐτῷ τὴν σφραγῖδα ἔχοντα, ῥᾳδίως συνεκόλλα. ἑτέρως δὲ τρόπος ὁ διὰ τοῦ λεγομένου κολλυρίου· σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν ἐκ πίττης [b] Βρυττίας, καὶ ἀσφάλτου, καὶ λίθου τοῦ διαφανοῦς τετριμμένου, καὶ κηροῦ, γιοσα, & undique incredibili ſimilis. Excogitatis enim diverſis ſolvendi ſigilla generibus, legit interrogationes ſingulas, & quae viderentur ad eas reſpondit, tum involutas iterum & obſignatas, reddidit multa cum admiratione accipientibus: & frequens inter illos haec erat oratio, *unde enim iſte ſciret, quae firmiter admodum obſignata ipſi dedi ſub ſigillis imitatu difficillimis, niſi revera Deus eſſet cognoſcens omnia?*

21. *Quae ſunt igitur, forte me interrogabis, illa commenta?* Audi ergo, ut habeas, qui convincas talia. Primum, Celſe cariſſime, illud eſt: Acu ignita partem cerae, quae infra ſignum eſt, ubi liquefecit; ſignum ipſum detraxit, lectoque libello, acus ope liquefactam iterum ceram, tum quae infra ſub lino eſt, tum eam, quae ſigillum ipſum continet, facile conglutinavit. Altera eſt ratio per illud, quod vocatur collyrium. Paratur hoc e pice Bruttia, & aſphalto, & ſpeculari lapide trito, cera-

a Πάνυ] Sic P. & *J.* Ed. Πάντῃ cett. b Βρυττίας] Ita ex *Fl.* dedi. Βρυττίας male ceterae.

54. Σκευαστὸν δὲ τοῦτο] Σύνθεσις τοῦ λεγομένου θαυμασίου. *V.*

34. Πάνυ] P. & Ed. *J.* *M. du S.*

47. Ἡ πρώτη μέν ἐστιν] Adſcripſerat Cl. *La Croze*: vid. nott. *Zacagnii* in Diſputat. Archelai p. 27. Sed non ſatis indicans ad quae verba haec pertineant, quod inquirere non poſſum, quia illo libro careo. Inquirant igitur, qui habent. *J. F. R.*

55. Ἐκ πίττης Βρυττίας] Saltem debuerant editores facere Βρυτίας, ut in verſione exhibuit quoque *Eraſmus*. Sed ex illa ipſa literae *ττ* duplicatione odoror dubium nullum eſſe poſſe, quin Lucianus ſcripſerit Βρυττίας. Bruttia enim, non Berytia, pix celeberrima fuit apud veteres & ad varios uſus, ut apparet ex locis collectis ab *τῷ πάνυ Bocharto* in Chanaan cap. XXXIII. Inſulſe ad oram libri ſui retulit Cl. *Sponius poix Beriſtienne.* *J. G.*

Ibid. Βρυττίας] Auctor exponens quid ſit collyrium, σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν, inquit, ἐκ πίττης βρυττίας καὶ ἀσφάλτου. Sagaciſſime vidit Cl. *Gronovius* pag. 1034. (Ed. *Graev.*) legendum ἐκ πίττης Βρυττίας: plane enim ita editio Florentina. *J. J.*

Βρυττίας] (Βρυττίας legendum cum *Dioſcor.* vel βρυττίας v. *Strab. Vorſt.*) Secuti ſumus ſcripturam Ed. *Fl.* qua confirmatur emendatio Cl. *Gronovii* & aliorum. In reliquis βρυττίας legitur. V. *Leop.* IV. II. *Plut.* vit. 997. f. *Goltz.* in nummis M. Graeciae tab. 24. βρίττιος. Et AG. VII. 414. & IV. *M. du S.*

56. Λίθου τοῦ διαφανοῦς] *Suidae* φεγγίτης λίθος. Hic lapis inter deperdita numerandus, ſi talis fuerit, qualis ab *Ariſtoph. Scholiaſta* deſcribitur in Nub. II. Sc. I. Sed hallucinatur ibi Scholiaſtes, & ex ipſo *Ariſt.* ſatis patere videtur, *cryſtallum* fuiſſe, ita conformatum & expolitum, ut ſoli objectum materiam accenderet: quod nos hodie vitris noſtris convexis curioſitatis fere gratia praeſtamus. *Suidae* & Scholiaſtae in hoc loco hallucinationes non vacat nunc ulterius aperire. Fiet hoc commodius in editione *Suidae*, quam parat contubernalis meus vir eruditiſſimus *Lud. Kuſterus*, quocum meas hac de re rationes communicavi. V. tamen quae de lapide Bononienſi habet in ſua Chimia *Lemery*. Sed ad Lucianum redeo. Quid hic eſt λίθος διαφανής? Cryſtallum ne an ſilex pellucidus, aut margarita? Ego nihil decerno: ſed de eo judicium ſit penes vi-

ceraque & maſtiche. Fictum ex his omnibus collyrium, & igni calefactum, in ſignum, ſaliva prius madefactum, impoſuit, & typum expreſſit. Deinde collyrio celeriter ſiccato, ſolutas facile tabellas legit; tum cera impoſita idem ſigillum optime conveniens archetypo, tanquam gemma expreſſit. Tertiam aliam praeter has *rationem* audi. Calcem glutini, quo libros gluti-nant, injectam, & in maſſam cerae ſimilem redactam, mollem adhuc ſigillo imponebat: ablata deinde (nam ſiccatur ſtatim, & cornu, quin ferro fit ſolidior) ad exprimendum utebatur. Sunt vero alia etiam multa ad hoc ipſum excogitata, quorum mentionem facere omnium nihil opus eſt, ne inepti videamur; praeſertim cum tu in libris, quos contra magos ſcripſiſti, pulcherrimis pariter atque utiliſſimis, quique prudentes reddere lectores poſſunt, ſatis multa propoſueris, & multo his noſtris plura.

22. Oracula ergo fundebat, & reſponſa

καὶ μαστίχης· ἐκ δὲ τούτων ἁπάντων ἀναπλάσας τὸ κολλύριον, καὶ θερμήνας πυρὶ, σιάλῳ τὴν σφραγῖδα προχρίσας, ἐπετίθει, καὶ [c] ἀπέματτε τὸν τύπον. εἶτα αὐτίκα ξηρᾶς ἐκείνης γενομένης, λύσας ῥᾳδίως, καὶ ἀναγνοὺς, ἐπιθεὶς τὸν κηρὸν, ἀνετύπου, ὥσπερ ἐκ λίθου τὸν αὐτὸν σφραγῖδα εὖ μάλα τῷ ἀρχετύπῳ ἐοικυῖαν. τρίτον ἄλλο πρὸς τοῖς ἄκροις [d] τιτάνου δὲ ἐς κόλλαν ἐμβαλὼν, ἢ κολλῶσι τὰ βιβλία, καὶ κηρὸν ἐκ τούτου ποιήσας, ἔτι ὑγρὸν ὄντα ἐπετίθει τῇ σφραγῖδι, καὶ ἀφελὼν (αὐτίκα δὲ ξηρὸν γίγνεται, καὶ κέρατος, μᾶλλον δὲ σιδήρου σφιγκτότερον) [e] τούτῳ δὴ ἐχρῆτο πρὸς τὸν τύπον. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τοῦτο ἐπινενοημένα, ὧν οὐκ ἀναγκαῖον μεμνῆσθαι ἁπάντων, ὡς μὴ ἀπειρόκαλοι εἶναι δοκοίημεν, καὶ μάλιστα σοῦ, ἐν οἷς κατὰ μάγων συνέγραψας, καλλίστοις τε ἅμα, καὶ ὠφελιμωτάτοις συγγράμμασι, καὶ δυναμένοις σωφρονίζειν τοὺς ἐντυγχάνοντας, ἱκανὰ πρὸς ἅπαντα, καὶ πολλῷ τούτων πλείονα.

[f] Ἦν δὲ, καὶ εὐθέσπιζε, πολλῇ τῇ συνέ-

c Ἀπέματτε] Ἀπεμάσσετο marg. *AIW.* d Τιτάνου] Ita Edd. conſtanter habere notat *M. du S.* e Τούτῳ] Τοῦτο male Ex. *Fl.* Nihil vulgatam mutat P. f Ἦχρη] Sic P. Ἦρχε Edd. priores.

viros illos ſtrenuos, qui naturae arcanis impigre ſcrutandis operam optime collocant. V. *Leop.* (de lapide ſpeculari videndus *Aegineta.*) *M. du S.*

Λίθου τοῦ ἀληφωνοῦς] Apud *Ariſtophanem* vitrum vel cryſtallum intelligi, alia occaſione diximus, & ex ipſo inſpecto ſatis patebit unicuique; nam additur τὴν ὑάλου λύσιν; at quis lapis hic intelligatur, parum refert; nam quovis lapide poſſis ad id uti, modo ſatis duro, & in pulverem tenuiſſimum redacto, ut calefactus non dehiſcat. In fimulandis enim antiquis nummis, vel ſigno faciendo ex vitro, hodie terra Veneta utuntur, Venetianiſchen tripel vocata, cui figura imprimitur, ac vitrum igni liquefactum infunditur. *J. F. R.*

65. Τιτάνου] Attice hoc dictum. *M. du S.*

74. Κατὰ Μάγων] *Celſi libri contra magos.* *F. G.*

Κατὰ Μάγων] Periit hoc praeſtantiſſimum *Celſi* opus, quo praeſtigiatorum arcana patebant. Meminit hujus & *Origines* c. Celſ. p. 53. Cujus verba ad initium hujus libri exhibuimus. meminit in praefatione etiam *Diog. Laërt.* librorum de magia & magis ab *Ariſtotele* & *Hermippo* ſcriptorum. *Suidas* etiam Antiſtheni librum cui ΜΑΓΙΚΟΝ titulus, tribuit; ſed de hoc Celſi opere tacent. *M. du S.*

Κατὰ Μάγων] *Gujeti* obſervatio tangit priſtinam verſionem, quae *de magorum artibus* habebat; quod verſio Cl. *Geſneri* jam ſponte correxit. *J. F. R.*

79. Ἦχρη δὲ, καὶ εὐθέσπιζε, πολλῇ τῇ συνέσει ἐκπαίδων χρώμενος, καὶ τὸ εἰκὸς τῇ ἐπινοίᾳ προσαπτων] Vertunt: *Reddebat igitur oracula & vaticinabatur, non mediocri ad eam rem utens ingenio, arteque negotium reddens probabilius.* Ultima verba non reſpondent Graecis, in quibus pro τὸ εἰκὸς Mſ. τὸ εἰκαστικὸν, *ſagacitatem verosimilia dicendi jungens ſollertiae ingenii.* Εἰκαστικὴ τέχνη Platoni in Sophiſta ſunt artes quae imitantur verum, & magna veriſimilitudine exprimunt: erat ingenio praeditus ſagaci Alexander in divinanda & deprehendenda veriſimilitudine, quae facultas aliis ingenii dotibus acceſſerat, apta in primis ad mimum illum decenter agendum. *J. G. G.*

Ἦχρη] P. In reliquis ἤρχη. *M. du S.*

συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ [a] εἰκαστικὸν τῇ διανοίᾳ προσάπτων, τοῖς μὲν λοξὰ καὶ ἀμφίβολα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος, τοῖς δὲ καὶ πάνυ ἀσαφῆ. χρησμῳδικὸν γὰρ καὶ τοῦτο αὐτῷ ἐδόκει. τοὺς δὲ ἀπέτρεπεν, ἢ προὔτρεπεν, ὡς ἄμεινον ἔδοξεν αὐτῷ εἰκάζοντι· τοῖς δὲ θεραπείας προὔλεγε καὶ δίαιτας, εἰδὼς (ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφην) πολλὰ καὶ χρήσιμα φάρμακα. μάλιστα δὲ [b] εὐδοκίμουν παρ' αὐτῷ αἱ [c] κυτμίδες, ἀκόπου τι ὄνομα πεπλασμένον, ἐκ λίπους [d] αἰγείου συντεθειμένον. τὰς μέντοι ἐλπίδας, καὶ προκοπὰς, καὶ κλήρων

dabat divina, multa hic prudentia usus, & probabilitatem adjungens commentis suis, qui perplexa quibusdam & ambigua responderet ad interrogationes, aliis vero plane obscura: etenim hoc etiam ad oracula pertinere ipsi videbatur: alios autem vel dehortatus est, vel impulit, prout melius esse conjiceret. Aliis curationes praecepit & victus rationem, qui, quod primum dicebam, multa etiam utilia medicamenta sciret. Maxime vero probabantur illi cytmides, fictum nomen unguenti ad lassitudinem & dolorem, ex caprino adipe confecti. Spes vero, & bonorum incrementa, &

a Εἰκαστικὸν] Ex G. P. L. Εἰκὸς Edd. b Εὐδοκίμουν] Sic *Fl. J. H. B2.* legere notat *M. du S.* Sed & *Ald.* ac *P.* ita habent. c Κυτμίδες] Κυτῶδες male P. Nihil mutabant Edd. d Αἰγείου] Ἀρκείου Edd. priores. Αἰγέου Codd. L. G. P. & marg. *AIW.*

80. Εἰκαστικὸν] G. P. L. Reliqui τὸ εἰκός. *M. du S.*

81. Λέξε ἐ ἀμφίβολα] Vid. *Orig.* contra Celsum p. 53. Ed. Cantabrig. *M. V. la Croze.*

89. Εὐδοκίμουν] Addiderat *Solanus* legendum *ἠυδοκίμουν.* Sed in hac diphtongo non semper opus esse augmento, nec in aliis, vid. supra ad *I. Ver. Hist.* c. 13. ad verbum τετάχαλε. Adde Cl. *Jungerman.* ibi citatum, qui praeter ea, quae ibi dedimus, etiam monet, *εὐχόμην* aeque dici atque *ηὐχόμην.* (Immo frequentius) & sic *εὔχοντο Homer.* Il. Γ. 296. & ubivis, ubi augmentum propter versum non potest dici abjectum. Idem ex *Hesych.* & *Pind.* adlatum vid. ap. *Maittair.* de Dialect. p. 276. B. Ideoque vulgatum etiam hic non movi. Etsi dixeris *ἠν* magis Atticum esse, quod tamen non semper opus esse in nostro observavi. *J. F. R.*

91. Ἐκ λίπους] Ait illud oraculum varia medicamenta praescripsisse aegrotis, inprimis, quod ficto nomine vocarit Cytmides, id vero remedium fuisse contra lassitudinem *ἐκ λίπους ἀρκείου συντεθειμένος*, fatue interpres: *ex adipe suilla confectum*, cum sit *ex adipe ursina.* ἄρκτος ursus, ἀρκτεῖος, ursinus. sed in Mss. legitur *αἰγείου caprina* adipe, quod utrum magis probandum, non satis liquet. Nam & ursinus & caprinus adeps plurimis doloribus, cruciatibus & tumoribus prosunt, ut ex *Plinii* lib. XXVIII. aliisque medicis constat. Nec ἄκεστα sunt tantum remedia contra lassitudinem, quamvis proprie eo nomine illa significentur, sed & quae ad dolores corporum, & tumores scirrhosos, aliosque adhibentur, ut multis docet *Galenus* de medic. per genera lib. VII. cap. 11. ut & *Paullus Aegineta* lib. VII, 19. Et videre licet inferius, ubi Κυτμίδα, hoc est ἄκεστον oraculum seu impostor jussit adhibere *πρὸς ἕδρην πλάδιον*, *ad dolorem lateris.* *J. G. G.*

Ἐκ λίπους ἀρκείου] Benedictus *adipe suillo.* Certe accuratior Erasmus *ursino adipe:* etsi enim dicebatur ἄρκτος, tamen quam frequens in eo vocabulo fuerit omissio literae τοῦ, ipse Lucianus in Demonacte ostendit, a quo ait Κυνικὸν δὲ ἄρκτου δήπου φιλοσοφοῦντα, οὐκ Ὀνάρχου, ἔστιν ὁπωσοῦν, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον appellandum. In Amoribus, placuit Luciano variare; quippe quum dixisset, λέοντες οὐκ ἐπιμαιόμενοι λέοντος, ἀλλὰ ταύρου ἀγελάρχου βουσὶν ἐπιθόμενοι, καὶ κριὸς ὅλου τοῦ πώεσιν ἄρξαντος πλησιάσαντος. τί δὲ, ὦ συῶν μὲ σύες μαλαδιώκουσι κάπροι, in sequentibus reddit, οὐκ ἐφᾶσιν ἀλλήλων λέοντες οὐδ' ἄρκτοι, ἢ σύες. *J. G.*

Ibid. Αἰγείου] Quia Codices quatuor hanc lectionem exhibent, & *Solanus* vulgatam quoque deleverat, non dubitavi eam recipere. Verum quia & vulgatum ἀρκαίου, quod idem est atque ἀρκτείου, sanum sensum exhibet, eligat id qui voluerit, quique ursinum adipem ideo potius locum habere crediderit, quod rarior ille caprino, adeoque homini miracula crepanti magis conveniat, quo considerato & ego vulgatam praeferrem. *J. F. R.*

94. Ἔσαι πάντα] His Luciani verbis utitur Rev. *J. Elsner.* ad probandam phrasin *Evang. Marc.* XI. 24. ubi καὶ ἔσται ὑμῖν vertit: & *dabitur vobis, impetrabitis.* Recte quidem; verum non omnino haec Luciani sunt eadem; sed tantum, haec *evenient, fient*, veluti & infra *Icarom.* c. 22. pr. Ἔσαι πάντα, ἢν δέ γε ἐγώ. *Fiant omnia* (scil. quae jussisti) *dicebam ego.* Nec tamen longe abit ab illa phrasi Novi foederis, dum dativus accesserit, ut in illo *Polyb.* I. c. 45. τὰς κατὰ κοινὸν ἐσομένας χάριτας αὐτοῖς, quod idem *Elsner* ibid. adfert. *J. F. R.*

Ibid. Ἐγὼ] Apollo hoc promittit, qui quasi loquens inducitur, non Alexander; & ideo mox pergit: *Si Alexander vates meus me rogabit.* *J. F. R.*

98. Δραχμὴν] In reliquis Amphilochum fere imitatus, sed longe praetergressus, & in oraculorum pretio,

& hereditatum ſucceſſiones in futurum ſemper rejiciebat, adjiciens, *fient omnia, ſi voluero ego, ſique Alexander Propheta meus rogaverit, & vota pro vobis fecerit.*

23. Conſtituta autem erat etiam merces unicuique reſponſo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum putes, amice, aut minutum fuiſſe hunc reditum; ad ſeptuaginta vel octuaginta millia quotannis congeſſit, dena vel quindena reſponſa hominibus prae inexplebili cupiditate ſibi reddi petentibus. Quae autem acceperat, iis non ſolus uſus eſt, neque in theſauros repoſuit: ſed cum

ἀφθονίας εἰσαῦθις ἀεὶ ἀνεβάλλετο, προστιθεὶς ὅτι ἔσται πάντα, ὁπόταν ἐθελήσω ἐγὼ, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ὁ προφήτης μου δεηθῇ, καὶ εὐξηται ὑπὲρ ὑμῶν.

Ἐτέτακτο δὲ καὶ μισθὸς ἑφ' ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύ' ὀβολώ. μὴ μικρὸν [e] δὲ [f] οἰηθῇς, ὦ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γενήσεσθαι τὸν πόρον τοῦτον, ἀλλ' [g] εἰς ἑπτὰ [h] ἢ ὀκτὼ μυριάδας ἑκάστου ἔτους ἤθροιζεν, [i] ἀνὰ δέκα καὶ πεντεκαίδεκα χρησμοὺς τῶν ἀνθρώπων [k] ἀπὸ ἀπληστίας ἀναδιδόντων. λαμβάνων δὲ, οὐκ αὐτὸς ἐχρῆτο μόνος, οὐδ' εἰς πλοῦτον ἀπεθησαύριζεν, ἀλλὰ πολλοὺς

e Δὶ] Illud δὶ inſerui ex marg. *A1*. Deerat enim in Edd. f Οἰηθῇς] Sic reſtituit *Solan.* ex L. Eandem correctionem habet & margo *A1W*. Itaque firmatur conjectura *Fenſii* & *Vorſtii*; Οἰηθεὶς enim Edd. antea male. g Εἰς ἑπτὰ] Ἢ ἑπτὰ *J*. Εἰς recte ceterae. h Ἢ ὀκτὼ] Ita repoſui ex marg. *A1W*. pro vulgato Editionum ἢ ὀκτώ. i Ἀνὰ] Ἄμα L. Nil mutant Edd. vett. k Ἀπὸ] Ἀπὸ *J*. ſola.

tio, quae ſumma rei erat, antecellere ſeſe voluit homo calidiſſimus. Drachmam ergo duobus Amphilochi obolis addidit, additamentum ipſa priore ſumma majus. *M. du S.*

Ibid. Δύ' ὀβολώ.] Vid. ſupra c. 19. δύ' ὀβολοῖν plurali numero dicit; ſed ut poſteriores Graeci duali rarius uſi ſunt. ita antiquiores plurali quoque interdum cum duali promiſcue ſunt uſi. Sic noſter *Somn.* §. 6. Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χεροῖν. Ubi poſt δύο pluralem habet, ut millies alibi, *manus* vero in duali collocat, quod quidem uſitatius in membris quae natura bina ſunt, ut oculi, aures, manus, pedes, nec tamen perpetuum: mox enim ibid. rurſum ait τὼ δυοῖν ἀμφοτέραιν, at contra paullo ſupra, δύο ὀφθαλμούς. Sic *Homer.* dualem & pluralem conjungit admodum frequenter, ut Il. I. 197. Χαίρετον ἦ φίλα ἄνδρε ἰκάνετον &c. Exempla ex Luciano antiquioribus ſimilia plena manu congeſſit Frater optimus *G. O. Reitzius*, in Belg. Graeciſſ. p. 50—52. Addo, quod rarius, ſi verum eſt, dualem pro plurali in *Homer.* Il. I. verſ. 182. ab Scholiaſte notatum in Edit. *Hervag.* p. 161. Ἔνιοι ait, δὶ λέγουσι συμπαραδάμιναι ἐ Φοίνικα. καὶ ἐδὲ ἴσως τετράφωνον τὸ ΦΟΙ τῷ Ποιητῇ ἀριθμόν. πολλάκις δὶ ἐ ἐπὶ πλείονων αὐτὸν τετάχθαι· ὡς ἐ ἐπὶ τῶ μὴ νόσει ἡ χρυσοχαΐτου ὅσοι θεοὶ εἶσ' ἐν ὀλύμπῳ ἅπαντ' ἴσασι, καὶ ὡς ἐπὶ, τὼ κούρω κριθέντε δύο ἐ πεντήκοντα. Verum eosdem illos graviter errare, qui hoc ἴσασι quod eſt ex Il. A. 567. pro duali accipiunt, cum ſit pro dativo ἴσασι poſitum, recte pluribus demonſtrat Clar. *S. Clarke* ad eum verſum. Interim in altero exemplo non dixerim plane falſam eſſe Scholiaſtae obſervationem, de qua *Clarkius* tacet; etſi rurſus ei adſentior verſum illum Il. I. 182. Τὼ δὶ βάτην ad *Ajacem* & *Ulyſſem* ſolos referenti cum *Schol. Villoiſon.* Nam exemplum illud Scholiaſtae quod ex Odyſſ. Θ. 48. eſt petitum, ubi Κούρω δὶ κριθέντε δύω ἐ πεντήκοντα βάτην. *Juvenes vero electi duo & quinquaginta Ibant*, manifeſtum dualem nominis & verbi habet, numero 52. virorum adjunctum: ita tamen adjunctum, ut divelli, & ad numerum *duo* fine πεντήκοντα ſpectatum, trahi queat: quaſi bimembris eſſet oratio, *illi duo ibant, & quinquaginta*, intellecto altero plurali, *ibant*. Veluti Latinis non infrequens, *illi multa, tu nihil dicebas*, ubi pluralis *dicebant* omittitur; etſi diſcretio ibi major, tamen ad illuſtrationem facit. Nec enim ita indifferenter dual. & plur. permutari poſſe arbitror, ut perinde ſit; nam omnis quidem dualis eſt pluralis, at non inverſe. Si cui autem certius conſtet, dualem nihil aliud eſſe quam antiquam dialectum Atticam, ſeu variantem pluralis numeri terminationem, ut frater modo laudatus cum aliis exiſtimat; velim apertiora teſtimonia producantur; nam & illud *Homeri* Il. Δ. 452. — Χείματρόοι πεταμοὶ, κατ' ὄρεσφι ῥέοντες — συμβάλετον de duobus fluviis recte intelligitur. *J. F. R.*

99. Οἰηθῇς] Οἰηθείης. *F. G.*

Οἰηθῇς] Quaeſtum, quem Alexander Impoſtor reddendis oraculis fecit, exponens Noſter, ait, Ἐτέτακτο δὲ ἐ μισθὸς ἑφ' ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ ἐ δύ' ὀβολώ. μὴ μικρὸν οἰηθεὶς ὦ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γενήσεσθαι τὸν πόρον τοῦτον. *Conſtitutum autem erat & pretium pro unoquoque oraculo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum iſtud cenſeas, mi ſodalis, pretium, neque quaeſtum hunc fuiſſe exiguum*, &c. quem alium haec verba ſenſum patiantur, non video. Emendandum itaque οἰηθῇς. *J. J.*

Οἰηθῇς] L. In reliquis prave οἰηθεὶς. *M. du S.*

3. Ἀνὰ] L. ἅμα, quod ut non ſpernendum, ita minus elegans exiſtimo. *M. du S.*

28. Ἀπὸ

λεὺς ἤδη [a] περὶ αὐτὸν ἔχων συνεργοὺς, καὶ ὑπηρέτας, καὶ ψευθήνας, καὶ χρησμοποιοὺς, καὶ χρησμοφύλακας, καὶ ὑπογραφέας, καὶ ὑποσφραγιστὰς, καὶ ἐξηγητὰς, ἅπασιν ἔνεμεν ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν.

multos jam circa se haberet administros, & operarios, & exploratores, & scriptores oraculorum pariter ac custodes, & exceptores, & obsignatores, & conjectores, illis omnibus suam cuique partem pro dignitate tribuit.

Ἤδη δέ τινας καὶ ὅπι τ' ἀλλοδαπὴν ἐξέπεμπε, φήμας ἐμποιήσοντας τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τοῦ μαντείου, καὶ διηγησομένους, ὡς προείποι, καὶ ἀνεύροι δραπέτας, καὶ κλέπτας, καὶ λῃστὰς ἐξελέγξοι, καὶ θησαυροὺς ἀνορύξαι φράσοι, καὶ νοσοῦντας ἰάσαιτο, ἐνίους δὲ καὶ ἤδη ἀποθανόντας ἀναστήσειε. δρόμος οὖν καὶ ὠθισμὸς ἀπαύλαχόθεν ἐγίγνετο, καὶ θυσίαι, καὶ ἀναθήματα, καὶ διπλάσια τῷ προφήτῃ καὶ μαθητῇ τοῦ θεοῦ. καὶ γὰρ αὖ καὶ ὅτος ἐξέπεσεν ὁ χρησμὸς,

24. Jam vero in peregrinas etiam regiones quosdam emiserat, qui famam apud gentes excitarent de oraculo, ac narrarent, ut praedicat, & inveniat fugitivos, ac fures & latrones convincat, & effodiendos thesauros praebeat, sanetque aegrotos, ut aliquot jam mortuos resuscitaverit. Concursus igitur & urgentium se undique turba orta est: Hinc sacrificia, & donaria, & duplex Prophetae discipuloque Dei merces. Nam haec etiam sors exierat:

Τιέμεναι κέλομαι τ' ἐμὸν θεράποντα προφήτην.
Οὐ γάρ μοι κτεάνων μέλεϊ ἄγαν, ἀλλ' ὑποφήτου.

Vatem ornare meum jubeo vos atque ministrum:
Divitias nec enim curo, sed curo Prophetam.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη πολλοὶ τ' νῦν ἐχόντων, ὥσπερ καὶ ἐκ μέθης βαθείας [b] ἀναφέροντες, συνίσταντο ἐπ' αὐτὸν, καὶ μάλιθ' ὅσοι Ἐπικούρου ἑταῖροι ἦσαν, καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπεφώραντο ἠρέμα καὶ κατὰ μαγγανεία, καὶ συσκευὴ τοῦ δράματος, ἐκφέρει φοβητρόν τι ἐπ' αὐτοὺς, λέγων, ἀθέων ἐμπεπλῆσθαι καὶ Χριστιανῶν τ' Πόντον, οἳ περὶ αὐτοῦ τολμῶσι τὰ κάκιστα

25. Cum multi jam prudentes viri, quasi ex profunda se ebrietate recipientes, contra ipsum consisterent, in primis quotquot Epicuri sodales essent, & in urbibus deprehensae paullatim essent omnes illius praestigiae, ac totus fabulae apparatus, terriculamentum quoddam contra illos expedit, dicens Atheis plenum esse & Christianis Pontum, qui audeant pessima de se maledicta spar-

a Περὶ αὐτὸν] Sic cum *J.* etiam habere *Fl.* notat *M. du S.* Sed habent & aliae, ut *H. Ald.* &c. Et περὶ rectum est, licet ὡς forte quaesiverit; vel potius αὐτὸν maluerit, quod non improbavi. b Ἀναφέροντες] Ἀναιφέροντες corrigit *Solanus*, vid. nott.

28. Ἀναιφοῦσιν] Servari poterat vulgata ἀναφέροντες. V. *Suid* in ἀνίφων; sed si codicum copia suppeteret, non dubito, quin ἀναιφοῦσιν scriptum sit in optimis; ut Ἔνυπ. c. 7. Ἐρμ. c. 84. qui posterior locus huic per omnia similis. Adde Ὀρχ. c. 84. *M. du S.*

Ἀναιφοῦσιν] Nihil hic sine Codicum auctoritate muto; etsi ἀναιφοῦσιν aptissimum foret, quod *Solanus* in textum recipere cogitarat, sine auctoritate. Nam praeter *Suid.* etiam me monet locus *Long. Past.* III. p. 124. Εἶτα ἀνενέγκαν ἑαυτῷ. *Dein se colligens animum recipiebat.* Recte enim & ebrii *ad se redire* dicuntur postquam crapulam edormiere; & iidem dicuntur *absentes*, ut est in proverbio: *absentem laedit, qui cum ebrio litigat.* Ideoque vulgatam studiose potius conservandam quam corrigendam arbitror, eamque pluribus testimoniis firmarem, si per festinantes operas liceret. *J. F. R.*

33. Χριστιανῶν] Notandus probe hic locus, non ideo tantum quod creviisse jam numerum Christianorum in his oris hinc patet; sed ideo potissimum, ut ex ore ipso adversariorum pateat, dedisse operam Christianos gnaviter, ne sibi aliisve imponi per praestigiatores paterentur, quod ideo observandum imprimis est, quia faciles alioquin & simplices homines plerumque & erant & habebantur. *M. du S.*

39. Μολυβδίνας] In omnibus legitur μολυβδαίνας, quod

spargere, quos lapidibus jussit abigi, si propitium habere vellent Deum. De Epicuro tale reddidit oraculum. Interrogante quodam, *Quid agat apud inferos Epicurus?* *Plumbeis*, inquit, *pedicis vinctus desidet in coeno.* Deinde miraris, si ad magnam *gloriam* elatum est oraculum, cum videas interrogationes accedentium prudentes *adeo* atque eruditas? Universim implacabile ipsi & infinitum bellum erat contra Epicurum. nec profecto injuria. Contra quem enim justius pugnaret homo praestigiator, & portentosarum fraudum amans, veritatis autem inimicissimus, quam contra Epicurum, hominem, qui naturam rerum perspexisset, solusque verum in illis vidisset? Nam Platonici, Stoici, Pythagorei amici, profunda cum illis pax. Sed Epicurus ille molliri nescius; sic enim ipsum appellabat, inimicissimus, qui juste omnia ista pro risu & ludibrio sibi haberet. Propter ea etiam Amastrin oderat maxime urbium Ponticarum, quod sciebat, Lepidum, & alios illi similes plures, in ea urbe esse: nec unquam Amastriano cuiquam oraculum reddidit. Cum vero ausus etiam esset fratri Senatorii viri respondere, ridicule discessit, cum nec ipse posset responsum fingere cal-

ἅπαντα βλασφημεῖν, ὃς ἐκέλευε λίθοις ἐλαύνειν, εἴγε ἐθέλουσιν ἵλεω ἔχειν τὸ θεόν. τί δὲ Ἐπικούρῳ, τοιοῦτόν τινα χρησμὸν ἀπεφθέγξατο. ἐρομένῳ γάρ τινος τί πράττει ἐν ᾅδου ὁ Ἐπίκουρος; [c] μολυβδαίνας, ἔφη, ἔχων πέδας, ἐν βορβόρῳ κάθηται. εἶτα θαυμάζεις εἰ ἔπι μέγα ἦρθη τὸ χρηστήριον, ὁρῶν τὰς ἐρωτήσεις τῶν προσιόντων συνετὰς, καὶ πεπαιδευμένας; ὅλως δὲ, ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος αὐτῷ ὁ πόλεμος πρὸς Ἐπίκουρον ἦν, μάλα εἰκότως. τίνι γὰρ ἄλλῳ δικαιότερον προσεπολέμει γόης ἄνθρωπος, καὶ τερατείᾳ φίλος, ἀληθείᾳ δὲ ἔχθιστος, ἢ Ἐπικούρῳ, ἀνδρὶ τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων καθεωρακότι, καὶ μόνῳ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδότι; οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα, καὶ Χρύσιππον, καὶ Πυθαγόραν φίλοι, καὶ εἰρήνη βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. ὁ δὲ ἀτεγκτος Ἐπίκουρος (οὕτω γὰρ αὐτὸν ὠνόμαζεν) ἔχθιστος, δικαίως πάντα ταῦτα ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ τιθέμενος. διὸ καὶ τὴν Ἀμαστριν ἐμίσει μάλιστα τῶν Πολιτικῶν πόλεων, ὅτι ἠπίστατο, τοὺς περὶ Λέπιδον καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς, πολλοὺς ἐνόντας ἐν τῇ πόλει· οὐδὲ ἐχρησμώδησε ποτὲ τοῖς Ἀμαστριανῷ ἀνδρί. ὁπότε δὲ καὶ ἐτόλμησεν ἀδελφῷ συγκλητικῷ χρησμῳδῆσαι, [d] καταγελάστως ἀπήλλαξεν, οὐχ εὑρὼν ὅτ' αὐτὸς πλάσασθαι χρησμὸν δεξιὸν, ὅτε

[c] Μολυβδαίνας] Μολυβδίνας vult *M. du S.* & marg. *A. W.* Μολυβδαίνας Edd. *Parisina* etiam majore litera, quasi nomen proprium esset. [d] Καταγελάστως] Καταγέλαστος P. Nil mut. Edd. vett.

52. Ἄτεγκτος] Ὁ μήτε δάκρυσι μήτε ἱκεσίοις ἀνθρώπων (ἵσως διάβροχος) *G.*

quod ferri cum non possit, mutandum censuimus. *M. du S.*

Μολυβδαίνας] Ut hic μολυβδαίνας, ita etiam infra in *Lexiph.* c. 5. eod. modo Edd. habent. Μολυβδίνας legendum notarat *Solanus*, sine auctoritate; utitur quippe *Hom.* Il. Ω. 80. Ἡ δὲ, μολυβδαίνῃ ἐοικὼς ἐς βυσσὸν ἔρυσεν. Quod Scholiast. interpretatur μολυβδίνῃ, ἐρμιᾷ. At substantive ponitur apud *Homerum*. Revera tamen adjectivum esse, patet ex aliis significationibus, ut cum pro plumbeis vasis sive ollis usurpatur, quod *ex Athen.* docet *Stephanus*. Et an non adjective usurpat noster infra, l. c? Quidquid sit, etsi μολυβδίνας hic usitatius esset, ego nihil mutare ausim. *J. F. R.*

49. Καὶ μόνῳ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδότι] Petronius: *Ipse pater veri, doctus Epicurus in hortis.* Plura testimonia congessi ad *Laërtii* Epicurum. *AE. M.*

52. Ἄτεγκτος] Sic rursus infra utitur *Dial. Meretr.* XII. *M. du S.*

57. Τοὺς περὶ Λέπιδον] Non debuit verti eos, qui cum Lepido erant, sed ut mutavimus, Lepidum ipsum. Nota est Phrasis. Sed quis ille Lepidus? Romanusne magistratus, an Philosophus; aut privatus sed doctus tamen? De eodem c. 43. *M. du S.*

ὅτε τ' παῖσαι πρὸς χυμὸν αὐτῷ δυσηρέστον. μεμφομένῳ γὰρ αὐτῷ τομαίχῃ ὀδύνην, προσάξαι βουλόμενος ὕειον πόδα μαλάχης σκευασμένοι ἐνδεῖν, ὅτως ἔφη,

Μάλβακα χοιρείων ἱερῇ κυμίνευε σιπύδνῳ.

Πολλάκις μὲν, ὡς προεῖπον, ἔδειξε τ' δράκοντα τοῖς δεομένοις, οὐχ ὅλον, ἀλλὰ τ' οὐρὰν μάλιστα· καὶ τὸ ἄλλο σῶμα προβλῆκως, τὴν κεφαλὴν δὲ ὑπὸ κόλπου ἀθέατον φυλάττων. ἐθελήσας δὲ καὶ μείζονας ἐκπλῆξαι τὸ πλῆθος, ὑπέσχετο καὶ λαλοῦντα παρέξειν τ' θεὸν αὐτὸν, ἄνευ προφήτου χρησμῳδοῦντα. εἶτα δὲ χαλεπῶς γε φάνων ἀρτηρίας συνάψας, καὶ ἅμα τ' κεφαλῆς ἐκείνης τ' μεμηχανημένης πρὸς ὁμοιότατα διείρας, ἄλλου τινὸς ἔξωθεν ἐμβοῶντος, ἀπεκρίνετο πρὸς τὰς ἐρωτήσεις τ' φωνῆς ἅμα

lidum, nec inveniret, qui in tempore illud facere sibi posset. Querenti enim illi ventriculi dolores, cum comedendum imperare vellet suillum pedem, cum malva paratum, sic dixit,

Malvaca porcinae sacrato vase cumina.

26. Saepe quidem, ut dixi antea, ostendit draconem rogantibus, non totum, sed caudam maxime & reliquum corpus protendens, caput autem in sinu, ubi videri non posset, occultans. Cum vero magis percellere multitudinem vellet, promisit se loquentem etiam Deum illis praestiturum, oracula reddentem sine vatis excipientis ministerio. Commissis deinde non difficulter gutturum arteriis, & per caput illud, ad similitudinem humani fabricatum, transmissis, alio quodam extra inclamante, ad interrogata respondit, voce per linteum illum

a Μὲν] Μεν ὖν marg. *AIW.* b Κόλπου] Κόλπου marg. *AIW.* c Χρησμῳδοῦντα] Nihil hic, neque bis cap. praeced. in hoc verbo variare Edd. vett. notarat *M. duS.*

67. Μάλβακα] Ῥωμαῖοι μάλβαν τὴν μαλάχην καλοῦσι. *G.*

78. Διείρας] Διείρω, ἐκτείνω. *G.*

67. Μάλβακα] A malva Latino *malva*, μαλβακὸς, μάλβαξ. *AE.M.*

Μάλβακα] Ne quis temere damnet versiculum Latinum, quem licet absurdum, sic satis putamus ob id ipsum respondere Graeco, qui nempe ab ipso auctore ut ridiculus & nullius sensus proponitur. Μάλβαξ forte est ex Latino, *Malvaceus caulis*, ut *pes betaceus* &c. Χοίρεια intellige κρέα, ut σκυλάκεια & id genus alia: κυμινεύειν fictum verbum, cui respondet *cuminare* h. e. cumino adspergere vel condire: σίπυδνον fictum puto ex σιπύη, quae arcam aut vas quodcumque farinae adservandae notat apud Aristophanem. Licuit oraculo in κυμινεύειν alteram corripere; nec nobis vitio vertetur ipsius *malvaca* media correpta retinere. Sequuntur, & jam adfuere, plura id genus oracula, in quibus, si fidem interpretis praestare debemus, non, quid recta ratio postulet, vel poësis, videndum est, sed quid Graecis respondeat. Itaque posuimus interdum versiculos multum deteriores his, quos dederat *Erasmus*, sed melius nos hac quidem parte functos officio putamus. *J.M.G.*

Μάλβακα] *Menagii* notam plane iisdem verbis in *F. Gujeti* Mss. invenio. *J.F.R.*

72. Μειζόνους] Confer supra c. 8. f. *M. duS.*

75. Γεφάνων] Simili artificio callidus Anglus, quem ipsi vidimus, *Thomas Irsonus*, caput ligneum loquax concinnarat, quo, ut ipse narrabat, tota Caroli II. aula, & Rex ipse viso obstupuit. Immurmurabat spectatorum aliquis ori istius capitis hianti verba, quae in buccam venerant, quacumque libitum erat lingua; quo facto mox responsum eadem lingua & ad rem accommodatissimum ex ligneo capite reddebatur. Percrebuerat jam per totam urbem monstri fama. Frequentes ad tantae rei miraculum, data pecunia quisque, advolant. Nec dubium quin brevi de rebus arcanis futurisque tam doctum caput consulendum fuerit (quidni enim lignum loquax & futura & arcana pandere valeat?) Cum subito adolescens ex nobilium famulitio, qui tum spectabant, in proxime adjacens cubiculum irrepens hominem os tubo admoventem, & clamantem conspicit; neque ullis muneribus & promissis deterreri poterat, quin tantum arcanum divulgaret. Innotuit itaque fraus, & patuit sacerdotem pontificium, multarum linguarum hominem capiti oracula, auditis per tubum e conclavi proximo quaestionibus, dictasse, & revera inspirasse. Rem totam *Irsonus* ipse ante aliquot annos viro nobili, me audiente, narrabat. *M. duS.*

76. Ἀρτηρίας] Intellige *asperas arterias*, i. e. guttura, fistulas cartilaginosas respirationi infervientes. Sic enim usitata vox Medicis. Vid. *Foës.* Oecon. Hippocr. voc. Ἀρτηρίη. *J.F.R.*

78. Διείρας] Conf. infra *Toxar.* c. 33. *M. duS.*

84. Ὁ γοῦν Σεληναίῳ ὀθνείῳ ὑπὸ τ' εἰς Ἀρμενίαν ὑπόδου]

lum Aeſculapium accidente. Vocabantur oracula iſta vocalia, nec reddebantur omnibus, neque pro lubitu, ſed veſtitis magnifice, & locupletibus, & magna munera offerentibus.

27. Itaque illud Severiano datum, de ſuo in Armeniam introitu, e vocalium numero ipſum quoque fuit. Adhortans illum ad impreſſionem *faciendam*, ſic dixerat:

Parthosque Armeniosque haſta domiture furenti,
Urbem ad Romanam Tiberisque fluenta rebibis,
Permixta radiis lauro tua tempora vinctus.

Deinde cum perſuadere ſibi paſſus ſtolidus ille Gallus, irruptionem feciſſet, ſed male

ὅτῳ ὀθονίνῳ ἐκείνῳ Ἀσκληπιῷ προσπίπτουσης. ἐκαλεῖτο δὲ οἱ χρησμοὶ οὗτοι αὐτόφωνοι, καὶ οὐ πᾶσιν ἐπίδηλοι, οὐδὲ ἀνέδην, ἀλλὰ τοῖς εὐπαρύφοις, καὶ πλουσίοις, καὶ μεγαλοδώροις.

Ὁ γοῦν [d] Σευηριανῷ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου, τῷ αὐτοφώνων καὶ αὐτὸς ἦν. προτρέπων δ' αὐτὸν ὅπλα τε εἰσβαλεῖν, οὕτως ἔφη·

Πάρθους Ἀρμενίους τε θοῷ ἐπὶ δουρὶ δαμάσας,
Νοστήσεις Ῥώμην, καὶ Θύμβριδος ἀγλαὸν ὕδωρ,
Στέμμα φέρων κροτάφοισι μεμιγμένον ἀκτίνεσσιν.

Εἶτ' ἐπειδὴ πεισθεὶς ὁ ἠλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς, εἰσέβαλε, καὶ ἀπήλλαξεν, αὐτῇ γρα-

[d] Σευηριανῷ] Sic jam Edd. *F. Ald. H. P. S.* &c. Cum ante in *Quom. Hiſt.* c. 21. Σεβηριανῷ vel Σεβηριωνῷ haberent.

δῶ] Num de *Severiano* intelligendum illo, qui ab Hadriano nonagenarius cæſus fuit, de quo *Dio* in Hadriano? non puto. Nam ſub Trajano floruit, ante ejus impoſtoris tempora, & hic paulo poſt Gallus, Κελτὸς dicitur, & mortuus eſt, ut videtur, in ea expeditione, ut videtur innuere paucis lineis inferius; ἐπειδὴ πεισθεὶς ὁ ἠλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς ἐσέβαλλε, καὶ ἀπήλλαξεν αὐτῇ σφετέρᾳ ὑπὸ τῶν Ὀθρυάδου καλουμένων. Nam hæc voces, ἀπήλλαξεν, καλουμένων, non mihi videntur aliter poſſe intelligi, quam de ejus clade & morte; hanc autem expeditionem nullus, quod ſciam, antiquorum memoravit, niſi forte aliquid muſſitavit de ea *Capitolinus* in Vero, & *Dio* in Marco, qui, ut puto, de eo negotio pluribus tractaverat, quæ ſuppreſſit *Xiphilinus*, & de hac expeditione intelligenda ſunt hæc *Capitolini* verba de *Vero* Imperatore: *nam cum interfecto legato, caſis legionibus, Syriis defectionem cogitantibus oriens vaſtaretur, ille in Apulia venabatur, & apud Corinthum & Athenas inter ſymphonias & cantica navigabat — duces autem confecerunt Parthicum bellum Statius Priſcus & Avidius Caſſius & Martius Verus* [per] *quadriennium. Ita ut Babylonem & Mediam pervenirent, & Armeniam vindicarent.* Tempus concordat, & Armenia vindicata, eam fuiſſe Romanis ablatam antea innuit. Ex hoc igitur Luciani loco illuſtratur *Capitolinus*, & nomen legati adjiciendum, qui fuit *Severianus Celta*, & nomen ducis Perſarum *Osbryades*, quod tamen Græcum ſonat: & non dubito aliter apud Perſas expreſſum fuiſſe; ſed mos fuit Græcorum omnia barbara nomina ad ſuum ſonum accommodare. *J. P. a G.*

Ὁ γοῦν Σευηριανῷ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου] Hæc melius illuſtrantur ex tractatu, quomodo ſcribenda ſit hiſtoria, ubi memorantur *Severianus* & *Priſcus*. *M. V. la Croze.*

Ibid. Σευηριανῷ] Aliter ſcribitur hoc nomen in Συγγρ. c. 21. &c. Sed variationis ratio doctis ſatis nota, quia ſcilicet v. conſonantem literam ignorant Græci, ſæpe per Υ. exprimunt. Sæpius per Β; eandem non raro etiam per diphtongum ευ. Eundem autem virum eſſe, cujus nomen tam varie ſcribitur, res ipſa clamat. Vide tamen, quæ hac de re vir eruditiſſimus *Palmerius* affert. Sed in ea nota nolim a tanto viro maculam inuſtam *Xiphilino*, quaſi quæ apud *Dionem* legerat, data opera ſuppreſſiſſet: ſic enim ipſe ſui vindex *Xiphilinus* in Antonino Pio, ἃ φάσκει δὲ ὁ Δίων περὶ Ἀντωνίου ἐρῶντος Μάρκου Βίβλου, τὰ πρῶτα τῶν ἐφεσμένων ὑπὸ τοῦ Λούκιον τὸν τοῦ Κομμόδου υἱὸν, ὃν ὁ Μάρκος γάμβρον ἐποιήσατο, ἐπραξεν ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ὅσα ὕστερος ἐς τὸν κατὰ Οὐολογαίσου πόλεμον ὑπὸ τοῦ πυθμένος παμφύλοις ἔδρασε. Quem locum eo libentius hic deſcriptum voluimus, ne ſocordiæ noſtræ imputetur, ſi in multis, quæ Luciani tempora ſpectant, & res in iis geſtas, obſcuri aliquid inveniatur. Noſtrum enim divinare non eſt, ubi ſileat hiſtoriæ. Obſervandum autem hinc imprimis eſt, initio jam imperii *M. Aurelii* clarum fuiſſe Alexandrum, cujus oraculum tanta de re conſuleretur. Paullo poſt tamen innuere videtur, nondum tunc Romæ inclaruiſſe oraculum c. 30. *M. du S.*

93. Ἀκτίνεσσιν] Conſulendi hac de re curioſi noſtræ ætatis nummorum ſcrutatores. Nec audiendi tamen qui aſſerunt divinitatis ſignum eſſe coronam radiatam, Id enim non ubique ſaltem obtinuiſſe, vel hic locus

[a] στρατιᾶ ὑπὸ τῦ Ὀθρυάδε καλλικοπεὶς, τῦτον μὶ τ χρησμὸν ἐξαιρεῖ ἐκ τ ὑπομνημάτων, ἐντίθησι δ' ἄλλον ἀντ' αὐτῦ·

Μὴ σύγ' ἐπ' Ἀρμενίυς ἐλάαν στρατὸν, ἐ γὰ ἄμεινον,
Μή σοι θηλυχίτωλ τις ἀνὴς τόξυ ἄπο λυγρὸν
Πότμον ὀπιπροϊεὶς, σαύσῃ βιότοιο φάος τε.

Καὶ γὰ αὖ ἡ τῦτο σοφώταλον ἐπενόησε, τὺς μελαχρονίυς χρησμὺς ὅτι θεραπεία τ κακῶς προλεθεσπισμθέων, ἡ ἀποτελευγμένων. πολλάκις γὰ τοῖς μὶ νοσῦσι, πρὸ τ τελευτῆς, ὑγίειαν ἐπηγγέλλετο, ἀποθανόντων δὲ, χρησμὸς ἄλλος ἕτοιμος ἦν παλινῳδῶν,

Μηκέτι δίζηαλ νόσοιο λυγρῆς ἐπαρωγήν·
Πότμ@ γὰρ προφανὴς, οὐδ' ἐκφυγέειν δυνατόν σοι.

Εἰδὼς δὲ τὺς ἐν Κλάρῳ, ἡ Διδύμοις, ἡ [b] Μαλλῷ, ἡ αὐτὺς εὐδοκιμῆνταλ ὅτι τῇ ὁμοίᾳ μαλλικῇ ταύτῃ, φίλυς αὐτὺς ἐποιεῖ-

ei (nam cum exercitu ſuo ab Othryade caeſus eſt) expeditio ceſſiſſet: hoc oraculum exemit e commentariis, poſuitque pro eo aliud:

Ducere in Armenios noli: nec enim bene cedet.
Ne tibi femineq vir amictu triſte per arcum
Immittens fatum perimat cum lumine vitam.

28. Nam illud quoque callidum fuit viri commentum, oracula poſt eventum facta, quibus emendarentur ea, quae male praedicta aberraverant. Saepe enim aegrotantibus ante mortem ſanitatem promiſerat: mortuis autem illis oraculum praeſto aliud fuit, quo prius retractaretur,

Auxilium triſti modo deſine quaerere morbo;
Nam fatum apparet, tibi nec vitare licebit.

29. Caeterum quod ſciret etiam Clarios, ac Didymaeos & Mallenſes celebrari ſimili vaticinandi arte, eos ſibi conciliavit, multis

[a] Στρατιᾷ] Ex correctione *Solani.* στρατίᾳ Edd. priores. [b] Μαλλῷ] Δίλῳ P. & marg. *AIW.* male.

ſolus evincet. *M. du S.*

96. Στρατιᾷ] Antea in omnibus legebatur στρατίᾳ corrupte, niſi quod *F.* στρατιᾷ habet. *M. du S.*

Ibid. Ὀθρυάδου] Idem eſt qui in Συγγρ. c. 18. 19. 21. & 31. Oſroës dicitur, quod a viro docto miror non eſſe animadverſum. Neque enim tantum virum morata eſſet nominum diverſitas, cum vel ii norint, qui hiſtorias Graecorum tantillum delibarunt, ſaepe ſic variis modis nomina barbara Graeco habitu veſtiri, & ipſe hoc ipſo *in loco* obſervet. Osroës certe illic is dicitur, qui Severianum fudit, & in praelio occidit. c. 21. *M. du S.*

97. Ὑπομνημάτων] Mirum videri poſſit, auſum eſſe Alexandrum oracula ſua in commentarios referre; ſed & hoc dignitatem non exiguam, ab hujusmodi artifice dextro & ſubdole adminiſtratum Oraculo conciliabat, qui ſi quid contra quam in reſponſo ambiguo praedictum fuerat, cecidiſſe animadverteret, delebat illico, & perſpicuum jam, utpote re geſta, contrarium priori ſupponebat. *M. du S.*

2. Τόξου] Verus itaque hic demum Severiani exitus, ſi non meminiſti, cum *de Conſcribenda Hiſt.* librum legeres, perlege quaeſo iterum, ut quibus mendaciis illam potiſſimum hiſtoriae partem adulteraverint ſtulti & inficeti homines, videas. Θηλυχίτων autem quod attinet, Parthorum veſtes innuit Medicis & Perſicis ſimiles, quae molliores merito apud Graecos Romanosque habebantur. V. in Dial. *Phil. & Alex.* ſeu N. Δ. XIV. *M. du S.*

14. Κλάρῳ, ἡ Διδ.] De Clario ſatis notum, Apollinis ipſius oraculum fuiſſe; unde & patrem vocat *Aeſculapius Glyco* v. tamen ſi lubet, in Διω. c. 1. & *Orig.* c. Celſ. VIII. p. 333. Ejusdem Apollinis & oraculum ſequens Didymacum ſcilicet. V. Ἀσφ. c. 23. & Δίω. c. 1. Idem autem oraculum innuit Lucianus, aut potius Alexander ipſe, in oraculo quod paullo poſt ſequitur, βραγχίδαι ἀδύτοισι πελάζου &c. ſed occurrit difficultas. Si enim *Suidam* adeas, in v. βραγχίδαι, videbis Branchidas prodito Xerxi Apollinis templo recepiſſe ſe in Aſiam ſub ejus ditione victuros; deinde poſt aliquot ſecula ab Alexandro Magno ob veterem majorum perfidiam exciſos. V. & *Curtium* VII. 5. Qui fit ergo, inquies, ut hic *Branchidae* memorentur? In promptu reſponſum eſt: non defuere veteratores, qui illud oraculum extinctum reſuſcitarent, & in ſedes vacuas venirent, qui antiquo nomine *Branchidae* hic dicuntur. Sed *Strabonem* adi, qui l. XIV. p. 634. a Mileſiis denuo conditam refloruiſſe ait. Vid. & XI. p. 518. Vid. etiam *Orig.* c. Celſ. p. 55, 1. De eo ſic *Olearius.* V. Ol. ad *Philoſtr.* p. 140. „ Notum „ illud oraculum Mileſium; oraculum olim Branchi„ darum appellatum, poſtea Didymaei Apollinis, ut „ *Plinius* habet. c. 29. τὸ ἐν Διδύμοις ἱερὸν dicitur *Stra„ boni* l. XI. p. 518. & μαντεῖον Διδυμέως τῦ ἐν βραγ„ χίδαις

tis eorum, qui ad ſe venirent eo ablegandis, dicens:

Jam Claron ito mei vocem patris auditurus:

& rurſus:

Branchidam adytis accede, oracula & audi.

& iterum:

Ad Mallum, Amphilochique auditum oracula vade.

30. Haec quidem intra terminos, usque ad Ioniam, & Ciliciam, & Paphlagoniam, & Gallograeciam. Cum vero in Italiam usque percrebuiſſet oraculi fama, & in Romanorum urbem incidiſſet; nemo fuit, quin alius prae alio feſtinaret; alii quidem venientes ipſi; alii vero mittentes alios: & in primis potentiſſimi, maximaque dignitate in civitate praediti. Primus horum & caput quaſi Rutilianus fuit, vir caetera bonus & honeſtus, & in multis magiſtratibus Roma-

το, πολλὰς τῆς προσιόντων πέμπων ἐπ' αὐτὸν, λέγων·

Ἐς Κλάρον ἴεσο νῦν, τέμεῦ πατρὸς ὡς ὄπ' ἀκούσῃ.

καὶ πάλιν·

Βραγχίδεων ἀδύτοισι πελάζεο, καὶ κλύε χρησμῶν.

καὶ αὖθις·

Ἐς Μαλλὸν χώρει, θεοπίσματά τ' Ἀμφιλόχοιο.

Ταῦτα μὲν ἐντὸς τῶν ὅρων μέχρι τῆς Ἰωνίας, καὶ Κιλικίας, καὶ Παφλαγονίας, καὶ Γαλατίας. ὡς δὲ καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν διεφοίτησε τὸ μαντεῖον τὸ κλέος, καὶ εἰς τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐνέπεσεν, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄλλος πρὸ ἄλλου ἠπείγετο· οἱ μὲν αὐτοὶ ἰόντες, οἱ δὲ πέμποντες, καὶ μάλιστα οἱ δυνατώτατοι, καὶ μέγιστον ἀξίωμα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες· ὧν πρῶτος καὶ κορυφαῖος ἐγένετο Ῥυτιλλιανὸς, ἀνὴρ τἆλλα μὲν καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς [c] πράξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασ-

[c] Πράξεσι] Reſtitutum ex G. P. L. & marg. *A1.* Τάξεσι Edd. priores.

καὶ πάλιν. l. XIV. p. 634. Illud cum Colophonio oraculo etiam jungit Lucianus in *Pſeudom.* & *Jamblich.* de myſter. III. 13. ut & *Porphyrius* apud eundem, qui virgam tenentem, vel ſedentem in axe, vel pedes aut limbum in aquam tingentem, vel ex aqua haurientem vaporem futura canere dicit προφήτιδα. Qui locus praeteritus *Bulengero*, &c. usque ad Licinii tempora hoc floruerit oportet, a quo illud conſultum fuiſſe *Sozomenus* meminit; atque haec ea aetate ſola erant clara oracula: obticuerat enim ferme Delphicus Apollo, V. c. 43. & *Plut.* 988. B. *M. du S.*

15. Μαλλῷ] Ibi oraculum erat Amphilochi temporibus illis clarum, ut hinc & ex loco *Xiph.* ſupra ad c. 19. allegato patet. *Pauſ.* in Att. 33. ἀψευδέστατον τῶν ἐμοῦ vocat. Agnoſcit hoc oraculum *Bulengerus* p. 46. AG. VII. Sed idem aliud ejusdem Amphilochi oraculum ponit in *Mello Ciliciae*; non ſatis diligenter, cum haud dubie de hoc intelligi *Pauſ.* debeat, quem ibi laudat. *M. du S.*

34. Ὦ πρῶτε κορυφ.] *Demoſthenes* dixerit, ὦ ῥῆτορ, καὶ τελεταῖε, καὶ πρῶτε ἑητόρων, ut ait in Or. adv. Ariſtogit. p. 829. D. *J. F. R.*

35. Ῥυτιλλιανὸς] Dicit Rutilianum fuiſſe quidem virum egregium, ſed ſuperſtitioſum. Ῥυτιλλιανὸς ἀνὴρ τἆλλα μὲν καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. *Rutilianus vir alias quidem honeſtus & probus, tum compluribus in proeliis Romanorum ſpectatae virtutis*, ſic interpres. ſed Mſ. ἐν πολλαῖς πράξεσι in multis rebus Romanorum, ſive bello, ſive domi geſtis. *J. G. G.*

Ῥυτιλλιανὸς] Hujus apud Hiſtoricos mentionem nullam invenio; niſi forte idem fuerit, qui apud Xiphilinum in *M. Aur. Antonino*, *Rufus Baſaeus* dicitur; ſunt enim, quae ut id credam faciunt nonnulla. Quale eſt quod uterque videtur per omnes ordines ad ſummos tandem honores perveniſſe: quod imperiti aeque & indocti: quod apud Imperatorem gratia uterque ſumma: denique quod nomen *Rufi Baſaei* facile cogitari poteſt ex alio corruptum. Sed haec, ut ipſe nolim ambitioſe aſſerere, ita a lectore peto, ut mihi fraudi non ſit, conjecturas propoſuiſſe meas. *M. du S.*

37. Ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος] Indigniſſima interpretatio utriusque interpretis *complurib. in praliis Romanorum ſpectata virtutis.* Nam neque haec deſcriptio ad praecedentia accedit, in quibus de auctoritate in republ. & urbanis officiis agitur; nec Graeca talem ſenſum admittere poſſunt. Verte *& in multis apud Romanos dignitatibus ac honoribus verſatus.* Eodem errore mox ἀφὼς τῶν ἐγκεχειρισμένων τάξιν, uterque vertit *relicto exercitu, quem tenebat*, quum de-

ταραμβῶν, τὰ δὲ περὶ τοὺς θεοὺς πάνυ νοσῶν, καὶ ἀλλόκοτα περὶ αὐτῶν πεπιστευκὼς, [a] καὶ εἴ μόνον ἀληλιμμένον που λίθον ἢ ἐστεφανωμένον θεάσαιτο, προσπίπτων ἀεὶ, καὶ προσκυνῶν, καὶ ὀπτόλυ παρεστὼς, καὶ εὐχόμενος, καὶ τἀγαθὰ παρ' αὐτοῦ αἰτούμενος. ἔτυχε τοίνυν ἀκούσας τὰ περὶ τοῦ χρηστηρίου, μικρῷ μὲ ἐδέησεν ἀφεὶς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, εἰς τὸ τῆς Ἀβώνου τεῖχος ἀναπτῆναι. ἔπεμπε δ' ὃν ἄλλους ἐπ' ἄλλοις· οἱ δὲ πεμπόμενοι, ἰδιῶταί τινες οἰκέται ῥᾳδίως ἐξαπατηθέντες, ἐπῄνεσαν, τὰ μὲ ἰδόντες, τὰ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκούσαντες. διὰ τοῦτο γέμοντα, καὶ προσεπιμελοῦντες ὅτι πλείω

nis probatus: ſed circa Deos *religioſe* quodam morbo laborans, & abſurdas de iis perſuaſiones habens, qui ſi qua unctum lapidem aut coronatum videret, accideret ſtatim adorandi cauſſa, multumque adſtans vota faceret, bonaque ab illo peteret. Hic de oraculo cum audiſſet, parum aberat, quin mandato ſibi munere relicto, ad Aboni caſtra advolaret: miſit certe alios ſuper alios. Miſſi vero *qui eſſent*, imperiti quidam ſervi, facile decepti poſt reditum, alia a ſe viſa, alia tanquam viſa & audita narrant, & plura his corollariorum inſtar ad-

a Καὶ] Abeſt a *Fl. P. Ald.* &c. Adeſt in *J.* & marg. *Mall.*

buiſſent loco vel munere, vel ſtatione. Eadem tamen aberratione & Sponius, *Il faillit donc aquitter l'Armée, qu'il commandoit*, quum priora dubie reddidiſſet: *qui s'étoit ſignalé en pluſieurs occaſions.* At clare phraſin ſuam exſerit noſter auctor in principio Macrobiorum, (c. 7.) ἵν' ἵνα ἡ ἰσοτελεστάτη μεγάλου αὐτοκράτορος τύχῃ εἰς τὴν τελειοτάτην ἀγαγοῦσα τάξιν &c. *J. G.*

Ibid. Τάξιν] Vertitur *praeliis*. Verte *magiſtratibus*. *F. G.*

Τάξιν] Ἀπὸ τὰ μὲ ἄλλα καλὸς ὁ ἀγαθὸς, καὶ οὐ πολλαῖς τάξιν Ῥωμαϊκαῖς ἐχρησάμην. Pro τάξιν MS. *Graevii* πράξιν. Sed τάξιν videtur proprium magis & conveniens, non ut cum Interprete proelia (niſi enim fallor, requireretur στρατήγησιν) ſed variis dignitates intelligam cum optimo meo *Grenovio*. Huic Graecae Lucianeae phraſi conveniunt iſta *Livii* XXXII. cap. 7. *Per honorum gradus documentum ſui dantes.* *J. J.*

Πράξιν] Vide *Herodian.* II. initio. Secutus ſum autem ſcripturam G. P. & L. In impreſſis enim τάξιν legitur. *M. du S.*

Πράξιν] Quia *Soulius* noſter jam ſic mutaverat ex tribus Codd. & quartum quoque ſic habere cognovi, quatuor Mſſ. hoc dandum cenſui, ut illorum conſenſum vulgatae praeferrem, in lectione, quarum utraque defendi poteſt. Πράξεις enim ſic Herodiano dici, recte *Solanus* ait, cujus verba ex L. 2. c. 1. §. 9. addam: Ἦν δὲ ὁ Πέρτιναξ τὸ μὲ γένος Τραχώνιος, ἐν δὲ πολλαῖς στρατιωτικαῖς τε καὶ πολιτικαῖς ἐπιδημήσας πράξεσιν. Sed & bellica & *civilia negotia* πράξεις vocari ex eo loco patet, quod aliunde quoque ſatis notum. Si itaque non de bello ap. Lucianum eſt cogitandum; tamen πράξεις hic recte ſe habent, & de negotiis publ. poſſunt accipi; nam de bellicis eo minus putem accipiendum, quod Ῥωμαϊκαῖς additur, quod urbanis rebus magis proprium. Ἐξαπατᾶσθαι autem pro ἐξαπατᾶσθαι vid. *Schol. Thucyd.* II. c. 7. No. 69. *J. F. R.*

40. Εἰ μόνον] Vid. *Clem. Alex.* VII. Stromat. p. 302. v. 43. *M. V. la Croze.*

Ibid. Ἀληλιμμένον που λίθον] Vide *Clem. Alex.* VII. Strom. οἱ αὖτοι δέ ἔτι πᾶν ξύλον καὶ πᾶσαν λίθον, τὸ δὲ λεγόμενον λιπαρὸν προσκυνοῦντες. Unde jam in proverbium abiiſſe conſtat. Meminit & *Apuleius* initio Floridorum, monente ad *Theophr. Char.* 295. Caſaubono. Ipſe *Theophraſtus* ſuperſtitioſi hominis hoc eſſe ait p. 47. C. tangit & alibi noſter; ſupra Ἔκθεσ. c. 22. infra ἐπιλ. c. 12. *M. du S.*

Ἀληλιμμένον που λίθον] Conferri meretur cum hac Rutiliani deſcriptione principium *Floridorum Apulei*, ubi habemus inter alia *lapidem unguine delibutum*. Sed nimirum huc pertinet tota de *Baetyliis* obſervatio. *J. M. G.*

53. Γέροντα] Mortuus eſt *Rutilianus* aut circa M. Aurelii obitum, aut imperante jam Commodo, & quidem ſeptuagenarius (v. c. 34.) Quinquagenarius ergo *Rutilianus*, cum ad imperium acceſſere fratres *M. Aurelius* & *L. Verus*. Conſtat praeterea in nummo *Antonini* pii conſpici Glyconem. Ex quibus omnibus id liquido evincitur, nondum ſenem fuiſſe Rutilianum, cum primum Romae innotuit Alexander; niſi ponas ſenes poſt 40. exactum annum dici. Certe ita hoc in loco, rationibus rite ſubductis, uſurpaſſe deprehenditur Lucianus, ſi nummo aliqua fides. *M. du S.*

62. Καθ' αὑτοὺς] *De ſuis rebus futuris.* *F. G.*

Ibid. Ὁ δὲ] Intellige Ἀλέξανδρος. *F. G.*

63. Ξυνίους — ἐργαζόμενος αὐτῷ] Refert Auctor miram Alexandri Impoſtoris comitatem, & gratiam omnium, qui ad ipſum venirent, captandi artem dexterrimam. ὁ δὲ, inquit, τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑπεδέχετο, ξυνίοις τε καὶ παρὰ τὰς ἄλλας δυνατὸς ἐργαζόμενος αὐτῷ. Puto ſcripſiſſe Lucianum, ξυνίους, ut infra c. 56.

adjiciunt, ut gratioſiores nempe eſſent apud dominum. Accendunt ergo miſellum ſenem, & in robuſtam illum inſaniam conjiciunt.

τούτων, ὡς ἐντιμότεροι εἶεν παρὰ τῷ δεσπότῃ. ἐξέκαιον γὰρ τὸ ἄθλιον γέροντα, καὶ εἰς μανίαν ἐρρωμένην ἐνέβαλλον.

31. At ille qui amicus eſſet plerisque & potentiſſimis, circumire & narrare partim quidem ut audierat ex his quos miſerat, partim etiam de ſuo adjecta. Implet igitur urbem, & commovet hic vir, & de aula plerosque ſolicitat, qui ſtatim ipſi quoque ſeſtinant de ſuis rebus aliquid audituri. At noſter blande qui excipieret venientes, hoſpitalibusque & aliis magni pretii muneribus ſuos faceret, dimiſit illos, qui non renun-

Ὁ δὲ, ὡς ἂν τοῖς πλείστοις καὶ δυνατωτάτοις φίλος ὢν, περιῄει, τὰ μὲν διηγούμενος ὡς ἀκούσειε παρά τῶν παρόντων, τὰ δὲ καὶ παρ' [b] αὐτοῦ προστιθείς. [c] ἐνέπλησε δ' ἂν τὴν πόλιν, καὶ διεσάλευσεν ὅτου, καὶ τὴν αὐλὴν τοὺς πλείστους διεθορύβησεν, οἱ αὐτίκα καὶ αὐτοὶ ἠπείγοντο ἀκοῦσαί τι περὶ καθ' αὑτούς. ὁ δὲ τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, [d] ξενίοις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς πολυτελέσιν [e] ἐργαζόμενος ἑαυτῷ, ἀπέπεμπεν, οὐκ ἀπαγγελοῦντας μό-

[b] Αὐτοῦ] Αὐτῶν *J. Fl. H. P.* [c] Ἐνέπλησε] Ἐνέπλησε *J. Pell.* [d] Ξενίοις] Recte ſic P. ut *Jenſ.* voluit, ξυνίοις enim Edd. [e] Ἐργαζόμενος αὐτῷ] Φίλους ἀπεργαζόμενος αὐτῷ *Pell.* Εὖνους ἐργαζόμενος marg. *A. W.* Editionum φύτῳ in αὐτῷ mutavi.

56. ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας. Sic enim dona hoſpitalia dicuntur ξένια vel ξενία, quae Latinis *Lautia*. Scripſi autem in poſito loco αὐτῷ, quamquam vulgo αὐτῷ. (plus centies forte in hoc ſcriptore male ſe habet in hac vocula ſpiritus.) Interpres plane nullam hic τῷ, αὐτῷ, habuit rationem. Nec mirum; in perverſa enim, quam dat, verſione nullum id locum habet. Δωρεαῖς ἐργάζεσθαί τινα αὐτῷ, eſt, *muneribus aliquem ſibi conciliare*; & ſic verti debuit. Vide omnino, Studioſe Lector, politiſſimas *Graevii* Lectiones Heſiodeas, cap. II. pag. 9. ubi hunc τῷ ἐργάζεσθαι pro *acquirere*, *parare*, uſum eleganter, ut ibi omnia, illuſtrat Vir Cl. cui ſententiae ultra confirmandae etiam hic Luciani locus accedere poteſt. Simili modo infra c. 55. Φίλους ἀπεργάζεσθαι. Ita in *Macrobiis* T. III. c. 7. ἐργάσατο σεαυτῷ τῇ λιτῇ μίτῃ σόν τε ὕπνον, καὶ ὑγιαινόταλον βίον. *Paraveris tibi victus ratione, longiſſimam juxta & ſaluberrimam vitam.* Cum hoc Graecorum τῷ, ἐργάζομαι uſu mire convenit ipſum verbum *exercere*, ita ſumptum pro *conquirere*, *comparare*, abs *Terentio*; apud quem in Heautontimorumeno A. I. S. I. Menedemus ait, ſe vendidiſſe

Ancillas, ſervos, niſi eos qui opere ruſtico
Faciundo facile victum exercerent ſuum.

Lis quidem inter eruditos eſt de hujus loci quum vera lectione, tum vero ſenſu; aliis hanc ſcripturam tuentibus, aliis mutantibus τὸ *exercerent* in *exſercirent*, auctoritate potiſſimum *Feſti* nitentibus. Sed profecto quum τὸ *exercerent* ſit receptior lectio, & tam apprime cum prolato τῷ ἐργάζεσθαι apud Graecos uſu conveniat, nihil videtur cauſſae, quidni in ea acquieſcamus cum Bembo, Mureto, aliisque, & praecipue Farnabio, qui eam cum τῷ, ἐργάζεσθαι recte componit, adſtipulatorem adferens Turnebum, qui & ex Ambroſio geminum germanum locum notarit, ubi *exercere ſumptum* eodem plane modo occurrat. Caeterum non poſſum facere, quin hic opportune elegantem *Aeliani* locum & ab Interpretis hallucinatione vindicem, & ex oſtenſo hoc τῷ, ἐργάζεσθαι apud Graecos uſu exponam atque illuſtrem. IV. nimirum ποικίλων, cap. 3. loquitur ille de Polygnoto Thaſio, & Dionyſio Colophonio, Pictoribus: καὶ ὁ μὲν Πολύγνωτος, inquit, ἔγραφε τὰ μεγάλα. καὶ ἐν τοῖς παλαίοις ἠργάζετο τὰ ἆθλα. Non profecto ἐργάζεσθαι τὰ ἆθλα eſt *certamina ſubire*, quemadmodum vulgatus reddidit Interpres; ſed *praemia ſibi comparare ex certaminibus*: quo ſenſu τῷ ἐργάζεσθαι etiam Aelianus alibi utitur, velut ex exemplis in Indice notatis, ubi & Interpretis hic lapſus verbo notatur, videre eſt. Innuit nimirum Aelianus, Pictorem Polygnotum picturа expreſſiſſe rerum grandiorum formas, easque integras; cujus artis & operae praemia tulerit & pretia. Poſſumus quoque ita exponere, Polygnotum cum aliis de gloria pingendi τὰ τέλεια certaſſe victoremque exſtitiſſe; & adeo praemia, ſi qua fuiſſent propoſita, reportaſſe. Etenim fuiſſe etiam inter Pictores certamina, ſatis notum vel ex eo, quod de Parrhaſio narrat *Aelianus* IX. cap. XI. Non tamen id quidquam facit, ad Aelianum hoc loco ita vertendum: neque frequentior uſus vocis ἆθλον, *praemium*, non *certamen*, ſignificantis, id facile patiatur. Dudum namque eſt, quod Eruditi (vide Cl. *Graevii* ad Luciani Soloeciſtam animadverſiones) docuerunt, politiores Graecos τὸ ἆθλον inter, & ὁ ἆθλος diſtinxiſſe; ita

μόνον τὰς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ καὶ ὑμήσοντας τὸν θεὸν, καὶ τεράστια ὑπὲρ τοῦ μαντείου καὶ [a] αὐτοῦ ψευσομένους.

[b] Ἀλλὰ καὶ μηχανᾶταί τι ὁ τρισκατάρατος οὐκ ἄσοφον, οὐδὲ τοῦ προστυχόντος λῃστοῦ ἄξιον. λύων γὰρ τὰ πεμπόμενα βιβλία, καὶ ἀναγινώσκων, εἴ τι εὕροι ὀπισφαλὲς καὶ παραμεχανδυνευμένον ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, κατεῖχεν αὐτὸς, καὶ οὐκ ἀπέπεμπεν, ὡς ἐπιχειρίους, καὶ μονονουχὶ δήλους ἀφ' ὧν δέοι ἔχοι τοὺς πεπομφότας, μεμνημένους οἷα ἦν ἃ ἤροντο. [c] συνίης δὲ οἵας εἰκὸς τοὺς πλουσίους καὶ [d] μέγα δυναμένους τὰς φύσεις συνθάνεσθαι. ἐλάμβανεν οὖν πολλὰ παρ' ἐκείνων, εἰδότων ὅτι αὐτοὺς ἐντὸς ἔχει τὰ ἀρκύων.

Βούλομαι δέ σοι καὶ τῶν Ῥουτιλλιανῷ δοθέντων χρησμῶν ἐνίους εἰπεῖν· συνθανομένῳ γὰρ αὐτῷ περὶ τοῦ παιδὸς ἐκ προτέρας γυναικὸς, παιδείας ὥραν ἔχοντος, ὅν τινα προσήσαιτο διδάσκαλον τῶν μαθημάτων αὐτοῦ; ἔφη·

tiarent modo interrogata, sed Deum etiam celebrarent, & prodigiosa de oraculo, seque ipso mentirentur.

31. Ac machinatur quiddam homo execrabilis, non insipiens & latrone minime vulgari dignum: solvens enim libellos sibi missos & legens, si quid inveniret audax & periculosum in interrogationibus, retinuit ipse nec remisit, ut obnoxios & tantum non servos sibi retineret isto metu eos, qui mitterant, memores nimirum, qualia fuissent, de quibus interrogassent. *Probe* autem intelligis quas interrogationes proponi a divitibus & potentibus probabile sit. Ab his ergo multa accepit, qui scirent se intra illius retia conclusos.

33. Volo autem tibi oraculorum Rutiliano datorum quaedam dicere. Interroganti de filio suo e priori uxore suscepto, qui jam ad aetatem institutionis capacem perveniisset, *Quem discendi magistrum ei praeficeret?* respondit:

Py-

[a] Αὐτοῦ] Αὐτοὺς P. [b] Ἀλλὰ] Ex P. & marg. *Al.* Deerat in Edd. [c] Συνίης δὲ, οἷας] Ex emendat. *Solani.* Συνιὰς δ' ὁ. *Fl.* Συνίησι P. Συνίησι δὲ, οἷα Edd. ceterae, Συνιῇς etiam marg. *Al.* [d] Μέγα] Μεγάλα Ex. *Fl.* Nihil mut. Edd. nec P.

ita ut hoc significetur *certamen*, illo *certaminis praemium*. Est tamen, ubi contra τὸ ἆθλον pro ipso certamine sumatur, quemadmodum potissimum ex hoc, in *Anthol.* I. cap. 64. Epigrammate II. ostendit *H. Stephanus*, ubi Ulysses redux ad Ithacam ita:

Χαῖρ' Ἰθάκη μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης.

Huic addas licet ipsum *Aelianum* XIII. Ποικιλ. 14. ubi in caeteris Homericorum carminum partibus censentur & τὰ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἆθλα· quae haud dubie sunt certamina, & ludi funebres in funere Patrocli ab Achille instituti, quos copiose commemorat *Homerus* Il. Ψ. *J. J.*

Ξυνίοις] Sic L. Reliqui prave ξυνίαις. *M. du S.*

64. Ἐργαζόμῳ αὐτῷ] Scribo ἐργαζόμενος αὐτῷ, i. e. *suis rebus favens. faisant cela pour son interest particulier.* F. G.

Ἐργαζόμῳ] Si plures libri addicerent, non respuerem illud εὖνους, quod marg. *Aldinae Wesselingianae* habet; verum quia & *Pelleti* φίλους glossa nonnullis videbitur, etiam hoc pro glossemate haberi poterit. Quamvis c. 55. φίλους ἀπεργάζεται, & alibi, φίλους ἐργάζεσθαι, frequentius occurrat, nondum tamen alterutrum Luciano infero, dum spes est, ἐργάζεσθαί τινὰ αὐτῷ pro *aliquem sibi conciliare*, aliis testimoniis probari posse. Quod autem Clar. *Jens.* ait, *Graevium* virum Cl. probasse, id minus adcurate huc adplicavit. Nam *Graev.* ad Hesiod. probat tantum, ἐργάζεσθαι esse *labore adquirere*, & βίον ἐργάζεσθαι significare *manibus victum quaerere*, vel *parare*; unde nondum sequitur, ἐργάζεσθαί ἄνθρωπον quoque sic dici pro *aliquem sibi amicum reddere ac benevolum*, de quo hic est quaestio: quare *Gujeti* explicationi accedo, ut sit: *sibi ipsi operatur, suo commodo serviens.* *J. F. R.*

69. Ἀλλὰ] P. solus. *M. du S.*

77. Συνίησι] Forsan συνίει. *F. G.*

Συνίης δὲ οἷας] Omnes libri, excepta *Fl.* Ed. habent συνίησι δὲ οἷα, quod quem sensum exhibeat, nemo credo intelligat. Vertebant tamen miris modis. Vide an nos rectius. Ego certe rem acu tetigisse mihi videor. Quid enim conjectura *Alexandro* opus, qui omnes omnino tabellas, ut responsa sua componeret, resignabat? Luciani acumine dignius, ut ad *Celsum*, cui inscriptus hic liber est, orationem convertens, Lectori, quid sub Imperatore Philosopho rogaturi fuerint Optimates, conjiciendum relinqueret, quam aut *Alexandro* tabellas, ut dixi, de more resignanti istud

Pythagoram, egregieque canentem praelia vatem.

Puero deinde paucis post diebus mortuo, ipse quidem aestuare, nec habere quod accusantibus responderet, oraculo ita rebus praesentibus refutato. At ipse bonus vir Rutilianus ultro suscepta oraculi defensione dixit, hoc ipsum indicatum a Deo, ac propterea, non vivum illi praeceptorem capi jussisse, sed Pythagoram atque Homerum vita olim functos, quibuscum versari nunc puerum apud inferos probabile sit. Quid vero reprehendendus est Alexander, si tales inter homunciones versari voluit?

34. Rursus interroganti, *cujus ipse animam nactus esset?* ait:

Pelides primum fueras, post ista Menander,

Πυθαγόρην, πολέμων τε ἀμύχλορον ἐσθλὸν ἀοιδόν.

Εἶτα μετ' ὀλίγας ἡμέρας τῷ παιδὸς ἀποθανόντος, ὁ μὲν ἠπόρει, καὶ οὐδὲν εἶχε λέγειν πρὸς τὰς αἰτιωμένους, πλὴν πόδας ὅτως ἐληλεγμένῳ τῷ χρησμῷ. ὁ δὲ Ῥουτιλιανὸς αὐτὸς φθάσας ὁ βέλτιστος, ἀπελογεῖτο ὑπὲρ τοῦ μαντείου, λέγων, τοῦτο αὐτὸ προδεδηλωκέναι τὸν θεὸν, καὶ διὰ αὐτὸ, ζῶντα μὲν κελεῦσαι μηδένα διδάσκαλον ἑλέσθαι αὐτῷ, Πυθαγόραν δὲ καὶ Ὅμηρον πάλαι τεθνεῶτας, οἷς εἰκὸς τὸ μειράκιον ἐν ᾅδου νῦν συνεῖναι. τί τοίνυν μέμφεσθαι ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ, εἰ τοιούτοις ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἠξίου;

Αὖθις δὲ συνθανομένῳ αὐτῷ τίνα ψυχὴν αὐτὸς διεδέξατο; ἔφη·

Πρῶτον Πηλείδης ἐγένευ· μετὰ ταῦτα Μένανδρος.

Εἶθ'

Pythagoram, egregieque canentem praelia vatem.] Nihil hic mutare *H.* & *Fl.* notat *M. du S.* Sed nec quidquam *J. Ald. P.* Πυθαγόρην, πολέμων τε ἀμύχλορον ἐσθλὸν ἀοιδόν.] Deficiens in Edd. ex L. & P. insertum.

istud tribuere; aut ipsum periculosa, imperante filio, temeritate edisserere. *Cassium*, & alios res novas molientes menti ejus, cum haec scriberet, obversatos esse existimo. (Oraculis nempe fretus *Cassius*. . . . . V. *Volcat. Cass.* I. & XIII. Nec deerant, qui sive pertaesi dominationis sive Philosophum spernentes, aut gravitatis odio, aut honorum sub alio cupidi, in annos Imperatoris inquirerent, & nova molirentur. V. *M. Aurel.* vitam 32. a *Dacerio* scriptam.) In *Fl.* est συνιὼς. quod ad nostram emendationem propius accedit. *M. du S.*

Συνίησι] Hiatus est in parenthesi illa notae *Soulianae*, & aliquid deest, quod postea additurus fuisse videtur. Ego itaque sic exhibui, ut in ejus nott. Mss. inveni. *J. F. R.*

Συνίησι] Omnes, quantum scio, legunt συνίησι δὲ οἷα εἰκὸς — τὰς πύσεις πυνθάνεσθαι, & συνίησι imperfecto tempore referunt ad ipsum Alexandrum, *intelligebat*: sed vel sic οἷα & τὰς πύσεις non bene conveniunt. Mihi dubium non est, dedisse Lucianum συνίης δὲ οἷας — τὰς πύσεις. Res nimis aperta. Ad conscientiam Celsi sui provocat Lucianus, & vult, ut cogitet, quas quaestiones proponere soleant potentes, nempe de vita imperatoris, de spe sua, de successu cogitatae rebellionis e. i. g. a. quaestiones non magisteriales, sed capitales. Hoc ergo secutus sum in versione: & video idem visum eruditissimo *Soulio*. *J. M. G.*

78. Πύσεις πυνθάνεσθαι] Hujusmodi repetitiones verbi cognati, ut μίμψιν μίμεσθαι, δικάζειν δίκας, τόλμημα τολμᾶτον, φίλημα φιλῆσαι, Graecis aeque familiares esse ac Latinis, vid. *Spanh.* ad Aristoph. Pl. 10. Et Nostrum *Herod.* c. 3. λόγους ἔλεγον, & *Scyth.* c. 4. ἔρωτος ὃν ἐράσθης. *Quom. Hist.* c. 6. ἀρχὴν ἀρητέον. Item *Long. Past.* L. 2. p. 55. Ed. *Wech.* τέρψις — ἐτέρπετο, & p. 62. φίλημα ἐφίλησε. p. 68. f. πολέμους ἐπολέμησε τὴν ἀγρωικίαν. p. 86. ἔριζον ἔριν ἐριδικήν. L. III. 113. rursus, φιλήματα φιλεῖν, quod & Lucian. I. dixerat. ac p. 114. συμπαλαίουσα πάλην. Alia ejusmodi ex aliis etiam profert Cl. *Jens.* in Lect. Lucian. p. 337. 338. Quem vid. infra ad *Jov. confut.* πομπὰς πέμπειν. *J. F. R.*

87. Πυθαγόρᾳ] In veteri inscriptione, in Sylloge *Fleetwood* p. 312. *Dogmata Pythagorae sensa, studiumque Sophorum: Et libros legi, legi pia carmina Homeri.* Habetur integra in editione *Petronii* Amstel. A. 1669. 8o. p. 547. *M. V. la Croze.*

91. Παρὰ πόδας] Quod *ante pedes*, quod obvium est, ut in *Quom. Hist.* c. 13. Sed πρὸ ποδὸς & περὶ πόδα vid. ibid. c. 14. *J. F. R.*

1. Ἐνδιατρίβειν] Reponebam olim ἐνδιαθρύπτειν, ut prope idem hic diceret quod c. 42. At nunc receptam lectionem sequor, quia verbum ἐνδιατρίβειν alibi a Nostro usurpari eodem sensu video: ut Ἀπαιδ. c. 26. cui quamvis diversum adde Οἰκ. c. 2. *M. du S.*

2. Τίνα ψυχὴν] Frustra *Solanus* varietatem quaesivit. Nec eam desidero: est enim tantum metathesis, euphoniae caussa facta, pro τίνα τὴν ψυχὴν. Vid. T. I. *Nigr.* c. ult. No. 52. *J. F. R.*

3. Αὐτὸς] P. & L. *M. du S.*

Εἶθ' ὃς νῦν φαίνῃ, μὴ δ' ἔσται [a] ἡλιὰς ἀκτίς,
Ζήσεις δ' ὀγδώκοντ' ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν λυκάβαντας.

Tum, qui nunc vivis; radius post omnia Solis,
Cum supra centum octoginta exegeris annos.

Ὁ δ' ἑβδομηκοντούτης ἀπέθανε μελαγχολήσας, [b] οὐδὲ τὴν ἐπιμείναν τοῦ θεοῦ ἐπαγωγήν.

At ille septuagenarius diem suum obiit; morbo atrabiliario, non expectata promissione Dei.

Καὶ ἦν τοῦτο ὁ χρησμὸς τῶν αὐτοφώνων ἓν. ἐρομένῳ δέ ποτε αὐτῷ περὶ γάμου, ῥητῶς ἔφη·

35. Etiam hoc erat vocalium unum oraculorum. Interroganti quondam de nuptiis diserte dixit:

Ἤμον Ἀλεξάνδρῳ τε Σελήνης τε θύγατρα.

Dmcito Alexandro natam Lunaque puellam.

Διεδεδώκει δὲ πάλαι λόγον ὡς ὁ θυγατρὸς, ἣν εἶχεν, ἐκ Σελήνης αὐτῷ γενομένης· τὴν γὰρ Σελήνην ἐρωτι ἁλῶναι αὐτοῦ, καθεύδοντά ποτε ἰδοῦσαν, ὅπερ αὐτὴ ἔθος, κοιμωμένων ἐρᾶν τῶν καλῶν. ὁ δ' οὐδὲν [c] μελλήσας ὁ συνετώτατος Ῥουτιλλιανὸς, εὐθὺς ἐπεμπεν ἐπὶ τὴν κόρην, καὶ τοὺς γάμους συνετέλει ἑξηκοντούτης νυμφίος, καὶ συνῆν, [d] τὴν πενθερὰν Σελήνην ἑκατόμβαις ὅλαις ἱλασκόμενος, καὶ τῶν ἐπουρανίων εἷς καὶ αὐτὸς οἰόμενος γεγονέναι.

Nempe olim rumorem sparserat, filiam; quam habebat, ex Luna sibi natam esse. Lunam enim amore ipsius captam, quum dormientem vidisset. Mos scilicet illius, dormientes formosos amare. Prudentissimus autem ille Rutilianus nihil cunctatus, statim misit ad arcessendam puellam, nuptias celebravit sexagenarius sponsus, & cum illa cubuit, placata prius socru Luna, totis hecatombis, putansque se quoque jam caelestium unum esse factum.

36. At

a Ἡλιὰς] Ἰλίας male P. Nil vulgatam mutant *J. Fl. H. P.* b Οὐδὲ] Οὐ *J.* c Μελλήσας] Sic recte *J.* &c. Μελήσας *Fl.* passim. d Τὴν πενθερὰν Σελήνην] Τῇ πενθερᾷ Σελήνῃ *Fl.* Cum vulgata nostra facit P.

18. Τὸν δὲ Σελήνην] Εἰς δὲ Ἐνδυμίωνα * Δικαίαλλιν † λέγω. † ὃς ὁ βούκολος ὢν, ἐμισθώσατο ὑπὸ σελήνης μυθεύεται. *V.*

* Δικαίαλλιν] Δικαίλιον male fuit in Ed. *Ciar.* correxit *M. du S.* non addens unde; sed nec opus erat, adeo res est manifesta.

† Ὃς καὶ] Ὃς καὶ habet V. Unde conjicio scriptum fuisse ὕστερ γάρ. *M. du S.*

6. Ἡλιὰς ἄκτις] Sic Dorice ἁλιὰς ἐπιγραφή. Inscriptio navis a *Sole*, qui erat insigne navis. (Etsi alias ἁλιὰς navicula est:) Sic ἡλιάδα vocat Rhodum insulam Noster in *Amor.* a cultu Solis. Vid. *Bergl.* ad *Alciphr.* I. ep. 12. p. 48. *J. F. R.*

8. Ἀτράβαντας] Antiqua vox, de qua consule *Junium* c. 18. L. de anno & mensibus. *M. du S.*

10. Ἑβδομ.] Septuagenarius obiit, (sexagenarius uxorem duxerat Alexandri ex luna, si diis placet, filiam c. 35.) Alexandro superstes (c. 60.) quem ad ultima M. Aurelii perveniisse compertum est. Ergo sub initium fere Commodi mortuus *Rutilianus*, aut certe sub ipsum M. Aur. finem. *M. du S.*

11. Οὐδὲ] Cum *Junt.* ὃ tantum haberet, consului Edd. reliquas, vidique *Ald. H. P. Fl. S.* οὐδὲ habere; quare eas expressi potius, etsi non prorsus necessarium esset illud δὲ; nec *Solanus* id expressurus fuisse videtur, quia id *Juntinae* textui non inserviit, ut alias so-

let; verum hanc omissionem ab Editore *Junt.* non esse studio factam, inde conjicio, quod ὃ extremum paginae vocabulum est, cujus alteram partem in pag. seq. transferre oblíti videntur typothetae. *J. F. R.*

19. Σελήνῃ] Haec de re *Suet.* Caio. *J. B.*

23. Ἑξηκοντούτης] Hoc inprimis observandum, si rationem temporum aliquam habere velis. Sed quo anno duxit? inquies? Conabor id certis adstruere rationibus. Observatum supra est (ad c. 30.) innotuisse *Alexandrum* Romae Rutiliano jam sene, (hoc est plusquam quadragenario post annum a Christo nato CL.) Alexandrum filiam illam suscepisse liquet, postquam jam prophetae munus subiisset. aliquot nempe annis, antequam Romae innotuisset, nubilis itaque fuerit ante annum Christi CLXX. quo fere tempore nupsisse etiam Rutiliano necesse est, qui sexagenarius duxisse hic dicitur. Quae omnia facile ex hoc libello demonstrari possent, nisi brevitati in his notis studeremus.

36. At ille cum semel res Italicas attigisset, majora semper adinvenit, & per omnes Romani imperii partes misit oraculorum nuntios, praedicens civitatibus, pestilentias & incendia ut caveant, & terrae motus: promisitque illis, ne quid tale frat, valide se adjuturum. Unum fane oraculum vocale ipsum quoque ad omnes gentes de pestilentia misit: erat autem versiculus unus:

Intonsus nubem pestis depellit Apollo:

Erateque videre hunc versum ubique inscriptum portis, tanquam depellendae huis remedium. Hoc vero contra plerisque evenit. Forte enim fortuna quadam illae maxime domus exhaustae sunt, quibus inscriptus fuerat versiculus. Et ne putes me hoc dicere, per ipsum illos verficulum periisse. Quia forte quadam ita factum est. Forte etiam vulgo homines fiducia verficuli, negligentius agebant, omissa victus cura, nihil adjuvantes oraculum contra vim morbi,

Ὁ δ' ὡς ἅπαξ ἅψατο ἐν Ἰταλίᾳ πραγμάτων ἐλάβετο, [e] μείζω ἀεὶ προσεπενόει, καὶ πάντοσε τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἔπεμπε [f] χρησμοφόρους, ταῖς πόλεσι προλέγων, λοιμοὺς καὶ πυρκαϊὰς φυλάσσεσθαι, καὶ σεισμούς, καὶ ἀσφαλῶς βοηθήσειν, ὡς μὴ γένοιτό τι τούτων, αὐτὸς ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς. ἕνα δή τινα χρησμὸν αὐτόφωνον καὶ αὐτὸν, εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ λοιμῷ διεπέμψαλο. ἦν δὲ τὸ ἔπος ἓν·

Φοῖβος [g] ἀκερσεκόμης λοιμοῦ νεφέλην ἀπερύκει.

Καὶ τοῦτο ἦν ἰδεῖν τὸ ἔπος πανταχοῦ [h] πυλῶν γεγραμμένον, ὡς τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. τὸ δ' ἐς τοὐναντίον τοῖς πλείστοις προὐχώρει. κατ' ἐμέ τινα τύχην αὗται μάλιστα αἱ οἰκίαι ἐκενώθησαν, [i] ἐν αἷς τὸ ἔπος ἐπεγέγραπτο. καὶ μή με νομίσῃς τοῦτο λέγειν ὅτι ἅμα τὸ ἔπος ἀπώλλυτο, ἀλλὰ τύχῃ τινὶ ὅτως ἐγένετο. τάχα δὲ οἱ πολλοὶ καταθαῤῥοῦντες τῷ στίχῳ, ἠμέλουν, καὶ ῥαθυμότερον διῆγον, οὐδὲν τῷ χρησμῷ πρὸς τὸ νόσου συντελοῦντες, ὡς

e Μείζω ἀεὶ προσεπενόει] Sic Edd. omnes, excepta *Fl.* quae μείζον ἀεὶ προσενόει. f Χρησμοφόρους] Χρησμολόγους marg. *AiW.* g Ἀκερσεκόμης] Ἀκερσεκόμας P. Nil mut. Edd. h Πυλῶν] Sic P. & marg. *AiW.* Πυλάων Edd. vulgo. i Ἐν] Aderat in *F.* & marg. *Ai.* Aberat a *Fl. H. P. Ald. B2.* &c.

mus. Hoc unice itaque observari velim, *Alexandrum* uxorem non duxisse antequam munus illud suum propheticum susciperet; quod etsi disertis verbis non asserat *Lucianus*, facile ex eo elicitur, quod toto ante tempore, aut turpem puer aliis operam dederit, aut vir jam factus alienis uxoribus. Unum his conjecturis obesse videri possit, quod hujus filiae mater ignota, cum e luna susceptam praedicarit. Sed filiam *Alexandri* fuisse, satis constat, legitima an notha, parum refert. *M. du S.*

29. Μείζω] Flor. μείζον ἀεὶ προσενόει. Paginam sequentem alibi interpretor, & paginam 490. *F. B.*

36. Λοιμοῦ] De hac peste, quae incidit in annum Christi CLXV. & sequentibus v. supra ad Συγγρ. c. 15 *M. du S.*

38. Ἀκερσεκόμης] Etsi & ἀκειρεκ. bonum, vulgatam tamen servavi, quia mox iterum sic Edd. Et sic *Homer.* Il. Υ. 39. & alibi. Conf. *Solan.* ad fin. hujus capitis. *F. F. R.*

40. Πυλῶν] Sic P. quod magis arridet, quam quod in reliquis est πυλάων. *M. du S.*

49. Τῷ χρησμῷ — συντ.] Durior phrasis. *M. du S.*

Τῷ χρησμῷ] Τῶν χρησίων margini *Fum.* adleverat *Solan.* Sed cum videret Edd. conspirare in χρησμῷ, delevit conjecturam, & merito delevit, additque conferendum *Tim.* c. 4. Sed ibi, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συντελῶν, legitur; quod Cl. *Hemst.* vertit: *Sed veteri nescio cui instituto id dandum credit.* Itaque tamen χρησμῷ hic idem valebit quod εἰς χρησμόν, & significabit, *nihil addebant ad oraculum, nihil amplius perficiebant*; adeoque differet aliquantum ab illo priore exemplo. Verum cum συντελεῖν proprie sit *sumtu perficere*, & sic certe etiam *adjuvare* significabit, ut apud *Aelian.* V. Hist. XIII. 1. p. 783. Ed. in 8o. ἐ μόνοι εἰς ἑορτὴν ὄψιον συντελεῖν δυνάμενοι. *Qui non solum ad pascendos oculos adjuvare* (contribuere) *poterat.* Et *Alciphr.* III. Ep. 71. Hinc nihil duri video, si & hic ἐδὲν συνελοῦντες τῷ χρησμῷ potius significet, *nihil adjuvantes oraculum*, vel *nihil contribuentes oraculo*, ut sic perspicuitatis caussa loquar. Deos enim laborantem adjuvare, non desidem, credebant, ut est in *Menandr.* fragm. 32. Τῷ γὰρ πονοῦντι ὁ θεὸς συλλαμβάνει — τ' πόνου. Et ap. *Sallust.* in Catil. c. 52. §. 28. 29. *F. F. R.*

ὡς ἂν ἔχοιεν προμαχομένας αὐτῷ [a] τὰς συλλαβάς, καὶ τὸ [b] ἀκερσεκόμην Φοῖβον ἀποτοξεύοντα τὸν λοιμόν.

qui haberent propugnaturas pro se *illius* syllabas, & intonsum Phoebum telis abacturum peſtilentiam.

Πευθῆνας μέντοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ κατεστήσαλο πάνυ πολλοὺς τὸ συνωμοτῶν, οἳ τὰς ἑκάστου γνώμας διήγγελλον αὐτῷ, καὶ τὰς ἐρωτήσεις προεμήνυον, καὶ ὧν μάλιστα ἐφίενται· ὡς ἕτοιμον αὐτὸν πρὸς τὰς ἀποκρίσεις, καὶ πρὶν ἥκειν τοὺς πεμπομένους, καλαλαμβάνεσθαι.

37. Verum etiam exploratores in ipſa Roma multos ſane conſtituerat conjuratorum, qui ſententias uniuscujusque ſibi nuntiarent, & ante indicarent interrogationes, quaeque maxime cuperent, ut paratum ad reſponſiones, jam ante adventum ſuum miſſi invenirent.

Καὶ πρὸς μὲ [c] τὰς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα [d] προεμηχανᾶτο. τελετήν τε γάρ τινα συνίστη, καὶ δᾳδουχίας, καὶ ἱεροφαντίας, τριῶν ἐξῆς ἀεὶ τελουμένων ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲ τῇ πρώτῃ, [e] προῤῥησις ἦν, ὥσπερ Ἀθήνησι, τοιαύτη· εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανὸς, ἢ Ἐπικούρειος, ἥκει κατάσκοπος τῶν ὀργίων, φευγέτω· οἱ δὲ πιστεύοντες τῷ θεῷ, τελεῖσθωσαν τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. εἶτ' εὐθὺς ἐν δεξιᾷ ἐξέλασις ἐγί-

38. Et ad *res* Italicas haec & ſimilia praeparabat. Myſteria etiam quaedam inſtituit, & facum geſtationes, & ſacrorum diſciplinam, tribus deinceps diebus feſto ritu peractis. Ac primo die edicebatur, ut Athenis, in hanc formulam, *Si quis Atheus, aut Chriſtianus, aut Epicureus venerit, orgiorum ſpeculator, fugito: qui autem Deo credunt, initiantor bonis auſpiciis!* Deinde ſtatim a principio fiebat exactio. Atque

[a] Τὰς] Ex P. additum. Deeſt in Edd. [b] Ἀκερσεκόμην] Sic Edd. reliquae, Ἀκειρεκόμην Fl. vid. nott. [c] Τὰς] Τοὺς B2. ſola. [d] Προεμηχανᾶτο] Προεμήχανο τοῦτο P. [e] Προῤῥησις] Sic recte P. H. Fl. B2. Προῤῥησις J. male. Conf. *de Sacrif.* c. 12.

50. Προμαχ. αὐτῶν] Lege αὐτῶν. F.G. Et ſic jam dedimus. J.F.R.

Ibid. Τὰς] P. ſolus ante συλλαβᾶς. M.du S.

51. Ἀκερσεκόμην] Utitur ea voce etiam *Pindarus* in Pyth. III. uſurpat alibi etiam ἀκειρεκόμας. Iſthm. I. & ſic habet hic codex P. Poſterior ſcriptura occurrit etiam apud *Philoſt.* 885. M.du S.

Ἀκερσεκόμην] Nota haec *Solani* pertinet ad ſuperius Ἀκερσεκόμας. nam ibi Codicem P. ἀκειρεκ. legere, in *Juntina* notarat; contra, hoc loco Florentinam editionem ἀκειρεκ. habere, quum Cod. ἀκερσ. jam cum cett. Edd. habeat. Cumque de Flor. quam inſpexi, recte moneat, etiam de Codice recte monuiſſe credo; licet in Ed. *Hag.* inverſe quoque notarit Cod. P. hic ἀκειρ. habere, ſupra vero cum vulgato conſentire: quod cum parvi referat, ordinem ejus notae immutare nolui, & ne haec quidem adnotaſſem, niſi oſtendendum eſſet, me in lectione dubia priſcas Edd. diligenter conſuluiſſe. Vid. pag. praeced. No. 38. J.F.R.

60. Τὰς ὸ] B2. τοὺς, ex editoris conjectura, ut alia multa; neque enim uſum ſe ullo antiquo Mſ. profitetur. M.du S.

Τὰς ὸ τῇ Ἰτ.] Videtur legendum τὰ ὸ τῇ Ἰταλίᾳ. Neque enim eſt, quo commode referatur τὰς. Ita certe interpretatus ſum. J.M.G.

Τὰς ὸ τῇ Ἰτ.] Intellige πόλεις. F.G. De hac ellipſi conf. *L. Bos*, p. 132. J.F.R.

62. Δαδουχίας] Sic infra *de mort. Peregr.* c. 28. M.du S. At quid opus tam longe nos remittere ad vocabulum ſatis uſitatum quaerendum, quum principio c. 40. hujus Dial. quoque occurrat. J.F.R.

63. Τελουμένων] Malim τελουμένας. E.G.

65. Ὥσπερ Ἀθήνησι] Eleuſine dicebant ταῦ θεῶ v. *Caſaub. Capitol.* in M. Aur. XXVII. Prioribus temporibus formula erat. ἐκὸς ἐκὸς ὅστις ἀλίτρος. vel ut habet *Lampridius: nemo ingrediatur, niſi qui ſe innocentem novit.* De quibus formulis conſule etiam *Orig.* c. Celſ. III. p. 147. 2. ubi Celſi verbis plures proponit. Adde Δήμων. c. 34. unde patet Barbaris etiam hiſce ſacris interdictum fuiſſe. M.du S.

66. Χριστιανὸς] Exploraturi itaque fraudes hujus Pſeudoprophetae interdum & ipſi Chriſtiani ſacra iſta, alias illicita, adibant: ab iisque ſibi aeque ac ab Epicureis metuebat Alexander. Unde zelus Chriſtianorum in detegendis fraudibus & impoſturis pateſcit. Nam quod Epicurei idem factitabant, non mirum otioſos plerumque homines, quibus talia ludus erant, & quavis comoedia jucundius ſpectaculum, operam dediſſe hujusmodi ſuperſtitioſis hominibus deridendis. Chriſtianos autem graves & minime futiles aut otioſos, imo

que ipſe initio dicebat, *Foras Chriſtianos!* Multitudo univerſa ſubjiciebat, *Foras Epicureos!* Tum Latonae agebatur puerperium, & Apollinis partus, & Coronidis nuptiae, & naſcebatur Aeſculapius: altero autem die Glyconis adventus & nativitas Dei.

39. Tertio, Podalirii erant & matris Alexandri nuptiae. Dadis (*facularia*) autem *illa dies* vocabatur, & faces accendebantur. Tandem *agebantur* Lunae & Alexandri amores, naſcensque uxor Rutiliani. Facem porro geſtabat, & praeibat cerimonias *alter* Endymion, Alexander. Ac ipſe quidem dormiens jacebat in medio, deſcendebat autem ad illum ex tecto tanquam e caelo pro Luna-Rutilia quaedam formoſiſſima, procuratorum Caeſaris cujusdam uxor, vere illa amans Alexandrum, & amata viciſſim ab illo, atque in oculis miſeri illius viri, oſ-

ὀγγέλο. καὶ ὁ μὲ ἠγεῖτο, λέγων, ἔξω Χριστιανός. τὸ δὲ πλῆθ@ ἅπαν [f] ἐπεφθέγγετο, ἔξω Ἐπικυρείους. εἶτα Λητῦς ἐγίγνέλο λοχεία, καὶ Ἀπόλλων@ γοναὶ, καὶ Κορωνίδ@ γάμ@, ὁ Ἀσκληπιὸς ἐτίκλετο. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ Γλύκων@ ὄπφάνεια καὶ γένεσις τῦ θεῦ.

Τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ, Ποδαλειρίυ τε ἦν καὶ ἡ μητρὸς Ἀλεξάνδρυ [g] γάμ@. Δαδὶς δὲ ἐκαλεῖτο, καὶ δᾷδες δὲ ἐκαίοντο. καὶ τελευταῖον, Σελήνης καὶ Ἀλεξάνδρυ [h] ἔρως, καὶ τικτομένη τῦ Ῥυτιλλιανῦ [i] ἡ γυνή. ἐδαδύχει δὲ ὁ ἱεροφάντ[ης] ὁ Ἐνδυμίων Ἀλέξανδρ@, καὶ ὁ μὲ καθεύδων ἔνθεν, κατέκειτο ἐν τῷ μέσῳ. κατῆει δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκ τ ὄροφῆς ὡς ἐξ ὑρανῦ ἀντὶ τ Σελήνης, Ῥυτιλλία τις ὡραιοτάτη, τ Καίσαρ@ οἰκονόμων τινὸς γυνὴ, ὡς ἀληθῶς ἐρῶσα τῦ Ἀλεξάνδρυ, καὶ ἀντερωμένη ὑπ' αὐτῦ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τῦ ὀλεθρίυ [k] ἐκείνης ἀνδρὸς, Φιλήμονος τινὸς γυνὴ, ὡς ἀληθῶς ἐρῶσα τῦ Ἀλεξάνδρυ, καὶ ἀντερωμένη ὑπ' αὐτῦ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τῦ ὀλεθρίυ [k] ἐκείνης ἀνδρὸς, Φι-

[f] *f* Ἐπεφθέγγετο] Ἐφθέγγετο *Fl.* Pro vulgata ſtat Cod. P. & reliqq. Edd. [g] Γάμος] Ἔρως P. [h] Ἔρως] Γάμος marg. *Al.* [i] Ἡ] Deeſt articulus in *Fl.* Adeſt in *J. H. P.* &c. [k] Ἐκείνης] Ex Mſ. Gr. Ἐκείνου Edd. priores.

imo odiis & injuriis non privatorum tantum hominum, ſed & magiſtratuum Imperatorumque preſſos, hoc egiſſe, ut ab illuſionibus praeſtigiisque Orbem terrarum vindicarent, in admirationem certe quemvis rapere neceſſe eſt. Aliam affert hujus rei cauſſam *Lactant.* minime reſpuendam, quam ſi lubet legere, adeas librum ejus IV. c. 27. Nos hac nunc contenti erimus. *M. du S.*

Χριστιανοὺς — φυγεῖν] De Chriſtianis aliisque, ab his ſacris arceri ſolitis plura congeſſit Rev. *Jac. Elſn.* ad Apocal. XXII. 15. ubi & his Luciani verbis utitur, & ex *Socratis* Hiſt. Eccl. VII. 8. quoque docet, Isdigerdem Perſarum Regem ab Magis judicatum arcendum a ſacris, quod Marutha Meſopotamiae Epiſcopo familiarius uteretur. Verba ipſa ex *Julian.* Epiſt. 52. aliaque vid. ibid. *J. F. R.*

67. Πιστεύοντες τῷ θεῷ] Formula jam a Chriſtianis deſumta. *M. du S.*

68. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ] Conf. ſupra dicta ad c. 14. *J. F. R.*

70. Ἔξω Χριστιανοὺς] Vid. *Hoffmann.* in notis ad *Gallonium* de uſu partium, No. 295. Item *Dodwellum* Diſſ. in Iren. II. p. 168. 169. *M. V. la Croze.*

85. Ῥουτιλλία] Fictum nomen putarim, quo ſuperſtitioſam foeminam denotet: certe illud τις vix patitur, ut de gente Rutilianorum intelligas. Obſervandum autem haec ſacra non Romae, ſed in Paphlagonia celebrata: quae quidem res aliquid difficultatis habet; nam qui factum eſt, ut Imperatoris *Oeconomo* licuerit tam longe ab aula verſari? *Procuratorem* ergo verte. Statuendum enim hoc ob Alex. praeſentiam, quem haud temere quisquam, Oraculi cura aliis demandata, Romam profectum exiſtimabit. Si tamen *Oeconomum* retinere velis, potuerit unus aut alter abeſſe, per vices reliquis munus obeuntibus, & praeſertim quo tempore M. Aurel. Athenis commorabatur; Abonoteichitarumque Oraculum cum uxore petiiſſe: Ego *procuratorem*, uti etiam verti, intelligo. *M. du S.*

88. Ἐν ὀφθαλμοῖς] Conf. ſupra *Phalar.* I. c. 5. Et Reverend. *J. Elſner.* ad Evang. *Matth.* XXI. 42. recte docentem, non eſſe hoc Poëticum; ut putabat *Gataker.* Adde & noſtrum *Tyrannicid.* c. 17. ἐν ὀφθαλμοῖς δίκης. Sic εἰς & κατ' ὀφθαλμοὺς vid. Fratr. *G. Ot Reitzii* Belg. Graeciſſ. p. 505. *J. F. R.*

89. Ὀλεθρίου ἐκείνου] Scribendum videtur τῷ ὀλεθρίῳ ἐκείνης ἀνδρὸς. Et ita Interpres legiſſe videtur. *F. G.*

Ibid. Ἐκείνου ἀνδρὸς] Leve eſt quod de Rutillia, quam in oculis mariti ejus ofculabatur, legitur mendoſe ἐν τῷ ὀφθαλμοῖς τῷ ὀλεθρίου ἐκείνου ἀνδρὸς φιλήματα δι ἐγίγνετο. cum rectius Mſ. ἐκείνης ἀνδρὸς ſe. Ῥουτιλλίας. *J. G. G.*

Ἐκείνης] Auctoritatem Mſ. G. ſecutus ſum; libri

λήματά τε ἐγίγνετο ἐν τῷ μέσῳ, καὶ σφε-90 πλοκαί, εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δᾷδες, τάχ' ἄν τι καὶ τῶν ἔνδον [a] κόλπου ἐπράτθετο. μικρὸν δὲ εἰσῆλθε σπάνιν ἱεροφαντικῶς ἐσκευασμένος ἐν πολλῇ τῇ σιωπῇ· καὶ αὐτὸς μὲν ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, [b] Ἰὴ Γλύκων. ἐπεφθέγγοντο δὲ αὐτῷ ἑπόμενοι Εὐμολπίδαι δηθεν καὶ [c] Κήρυκές τινες Παφλαγόνες, [d] καρβατίναις ὑποδεδεμένοι, πολλὴν τὴν σκοροδάλμην ἐρυγγάνοντες, Ἰὴ Ἀλέξανδρε.

Πολλάκις δὲ ἐν τῇ δαδουχίᾳ καὶ τοῖς μυστικοῖς σκιρτήμασι γυμνωθεὶς ὁ μηρὸς αὐτοῦ ἐξεπίτηδες, χρυσοῦς διεφάνη, δέρματος, ὡς εἰκὸς, ὅτι χρύσου περιετέθη, καὶ πρὸς τὴν αὐγὴν τὴν λαμπάδων ἀποστίλβοντος. ὥστε καὶ γενομένης ποτὲ ζητήσεως δύο τισὶ τῶν μαθητῶν ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε Πυ-

culaque intercedebant in medio, & complexus; si vero minus multae essent faces, forte etiam quiddam eorum quae sub veste fieri solent, patratum est. Parvo autem interjecto temporis spatio rursus intrabat, ut Antistitem cerimoniarum decet, exornatus multo cum silentio: magnaque voce dicebat, *Io Glycon.* Succlamabant autem illum secuti, Eumolpidae nimirum & Ceryces quidam e Paphlagonia, carbatinis calceati, acrem allii odorem multum rustantes, *Io Alexander.*

40. Saepe autem in illa sacrum gestatione & mysticis saltationibus nudatum ipsius de industria femur, aureum apparuit, circumposita, ut probabile est, pelle insuta, & ad lucernarum splendorem refulgente. Itaque exorta aliquando disputatione de illo inter duos stultitiae illius consultos, utrum Py-

a Κόλπου] Recte Edd. Κολποὺς P. b Ἰὴ] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* neque hic, neque paullo post in ead. voce. c Κήρυκες] Κήρυκες minore litera Edd. priores, aeque ac mox καρβατίναις. d Καρβατίναις] Καρβατίδας *Fl.* male.

enim quos consului, ἐκείνου omnes habent. *M. du S.*

92. Κόλπου] Cod. P. male habere κολποὺς notarat *Solan.* bene quidem eam lectionem reprehendit, si accentus ita positus. Et κόλπου singulare & genitiv. veram lect. esse non dubito, quia sic & alibi apud Nostrum; vid. saltem c. 26. hujus Dial. Interim & plurali numero κόλποι dicitur de unius hominis sinu, ut *Long. Past.* I. p. 27. Ed. *Jung.* Καὶ ὁ τίτυρος ὁπόταν τὸ κόλπον τὸ χλόης ἐπίχοιτο. Iterum ibid. p. 34. Ἐμπίπτει τι αὐτῆς τοῖς κόλποις. Rursus apud eumdem L. IV. p. 137. sive potius 145. Ed. *Moll.* (nam per errorem typogr. paginarum numerus vitiose est expressus) τὸν Χλόην ὑπὸ τοῖς κόλποις ἔχει. *Homer.* Il. I. sive IX. 566. Πρόχυν τε Δεξαμενήν, Δύσορόν θ' ὑλήεντα κόλπον. Adde & *Aelian.* V. H. XIII. 31. *J. F. R.*

96. Εὐμολπ. — κήρ.] Cereris mysteria respicit Athenis, in quibus pont. max. Hierophanta audiebat, duae etiam hae sacrae gentes. V. *Thucyd.* VIII. 53. & not. & *Corn. Nep.* in Alcibiade. *Iidemque illi Eumolpidae ac Ceryces rursus resacrare sunt coacti, qui eum devoverant.* V. *Cas.* ad Athen. XIV. 23. & *Clem. Alex.* II. 1. qui docet eorum originem. Adde & *Diog. Laërt.* p. 1. D. E. *M. du S.*

98. Καρβατίναις] Id est *vilas crepidas.* Catull. *F. G.*

Καρβατίναις] Idem notat quod *Virgilio* crudus pero, Aen. VII. 690. *M. du S.*

Καρβατίναις] Carbatinae, sive Carpatinae soleae a crudo corio, a Caribus seu Carpathiis dictae, vid. *Voss.* ad Catull. p. m. 327. *J. F. R.*

99. Σκοροδάλμην] Vide *Aristoph.* Ἱππ. p. 298. qui primus hoc in Paphlagonibus risit. *M. du S.*

12. Βασιλεὺς Γλύκων] Ridet haud dubie titulum, quo fatui hominem *Glyconem* insigniebant. *M. du S.*

13. Πυθαγόρου ψυχὴ &c.] Oppido lepidum Alexandri γόητος narrat Auctor factum. Nimirum in solemnibus, quas aliquando instituebat, Dei sui pompis, forte an industria, detexerat femur suum, quod plane videbatur esse aureum. Hinc ubi a quibusdam quaereretur, utrum Alexander ille προφήτης haberet animam Pythagorae; an Pythagoreae animae similem; fecit ut oraculum a Glycone (ita appellabat Deum suum) ederetur his versibus;

Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲ φάνεν, ἄλλοθι δ' ἄῤῥεν.
Ἡ δὲ προφήτου, δίης φρενὸς ἔσσι λιπροῤῥής.
Καί μοι ἑπόμενοι πατρὶ ἀγαθῶν ἑταῖροι.
καὶ πάλιν,
Ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Hi versus haud dubie sunt mutili, nec non perperam interrupti. In versu tertio excidit, forte ἀνδρῶν. Deinde illud καὶ πάλιν divisum (nam ita divisum legitur in omnibus, quas vidi, editionibus) facit, ut videantur duo diversa oracula. Id tamen unum fuisse arbitror, legendumque junctim,

Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲ φάνεν, ἄλλοθι δ' ἄῤῥεν.
Ἡ δὲ προφήτου, δίης φρενὸς ἔσσι λιπροῤῥής.
Καί μοι ἑπόμενοι πατρὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἑταῖροι.

Καὶ

Pythagorae animam barbarae propter aureum illud femur, an aliam illius similem? eamque quaestionem ad ipsum Alexandrum referentibus; Glycon rex oraculo dubitationem illam dissolvit:

Pythagorae vicibus mens alma perisque reditque:
Vatis at est animus Joviali e mente propago:
Missus adest jussu patris auxiliator honestis,
Et redit ad patrem Joviali fulmine tactus.

41. Cum pueri concubitu omnibus interdiceret, tanquam re impia, ipse tale quid vir ingeniosus commentus est. Civitatibus Ponticis atque Paphlagonicis injunxit, ut divini cultus ministros sibi in triennium mitterent, qui laudes Dei apud se canerent: oportebatque probatos ac praelatos caeteris

Πυθαγόρου ψυχὴν ἔχοι ἀφ' ἣ τ χρυσοῦν μηρόν, ἢ ἄλλην ὁμοίαν [e] αὐτῇ, καὶ τ ζήτησιν ταύτην αὐτῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπανενεγκόντων, ὁ βασιλεὺς Γλύκων χρησμῷ ἔλυσε τ ἀπορίαν. Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲ φθίνει, ἄλλοτε δ' αὔξει.

Ἡ δὲ προφητεία, δίμις φρενός ἐστιν ἀπαρχή.
Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν [f] ἀνδρῶν ἐπαρωγόν.
Καὶ πάλιν εἰς Διὸς εἶσι, [h] Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Προλέγων δὲ πᾶσιν ἀπέχεσθαι [i] παιδίων μιγνυμένους, ὡς ἀσεβές ὂν, αὐτὸς τοιόνδε τι ἐμηχανήσατο. Ταῖς μὲν πόλεσι ταῖς Ποντικαῖς καὶ ταῖς Παφλαγονικαῖς, ἐπήγγελλε [k] θεοπρόπους πέμπειν ἐς τριετίαν, [l] ὑμνήσοντας παρ' αὐτῷ τ θεόν. καὶ ἐδόκιμαζε δοκιμαζόντας, καὶ προκρίνοντας τοὺς εὐγενεστά-

e Αὐτῇ] Sic *Ald. Fl. H. P. Bz. S.* Αὐτῷ *J.* & P. cum marg. *A1.* f Δίμις] Sic Edd. plurimae. Δίμις *J.* & marg. *A1.* Διὸς *Schol.* g Ἀνδρῶν] Sic recte *Fl.* & P. Deerat in *J. H. B2. Ald. S.* Sed & additum in marg. *A1W.* h Διὸς βληθ.] Διὸς μεγάλου βλ. *Pell.* male. vid. nott. ad καὶ πάλιν. i Παιδίου] Ita esse in *J. Fl. H. B2.* notat *M. duS.* Sed & est in aliis. k Θεοπρόπους] Sic Edd. plurimae. Θεοκλείους *N.* Θεοπόλους Στοιχείλους adscriptum marg. *A1W.* l Ὑμνήσοντας] Ὑμνησε. *J.* male.

15. Δίμις] Ἤτοι Διός. *V.*

Καὶ πάλιν εἰς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Anima scilicet Alexandri vatis, quam pater misit auxilio hominibus piis, iterum se in domum Jovis recipiet, fulmine Jovis icta. Id enim de se jactabat Alexander ille, se denique fulmine ictum, moriturum: ipse id narrat Lucianus infra c. 59. προειπὼν δὴ (Ἀλέξανδρος) μέλλοντι χρήσεσθαι περὶ λοιποῦ, ὅτι ζήσοι αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα, καὶ ἑκατὸν, εἶτα κεραυνῷ βληθήσοιτο, ἀπαλλαγήσοιτο. *Ubi vero praedixisset Alexander per oracula de se ipso, centum & quinquaginta annos vivere fato sibi destinatum esse, deinde fulmine ictum, mori.* J. F.

Πυθαγόρου ψυχὴ] Vid. quae *Le Croze* supra habet ad c. 33. J. F. R.

15. Δίμις] Etsi eodem redit, legasne Δίμις an Διὸς, cum Schol. Ego Διὸς tamen praeferrem, ut sic adeuratius respondeat sequenti εἰς Διὸς, ac sic dicatur *ex Jove orta anima ad Jovem* redire: verum quia forent qui ter repetito Διὸς & quadruplici exitu syllabae in ὸς acutae offenderentur, vulgatam non movi. J. F. R.

16. Ἀνδρῶν] Ed. *Fl.* sola. M. duS.

18. Καὶ πάλιν] Illud καὶ πάλιν in iis quas super hoc loco inspexi Editionibus, *P.* nimirum, *Ald. Bz. J.* & *S.* male ita separatim collocabatur, ac si ad versum non pertineret, & novus versus ab Εἰς Διὸς inchoabatur; in Latinis eod. modo, *& rursum*, inter versum tertium & quartum sic interjectum erat, quasi oraculum rursum coepisset altera vice novi quid canere; sed ex dimensione carminis id facile in sedem suam retraxi, ac vix operae foret id multis praedicare, nisi viderem illos etiam μεγάλου ante βληθεῖσα inseruisse, quia videbant versum uno pede truncatum, qui tamen plenam habebat mensuram, ubi sic legatur, ut jam edi curavimus. His ita ordinatis, cognovi *Jonsium* idem jam optime fecisse, in Lectt. Lucian. p. 264. cujus verba tamen jam praemitto, ut ejus meritis nihil detraham. J. F. R.

Ibid. Εἰς Διὸς εἶσι] Deest pes integer huic versui, adscripserat Cl. *Le Croze*, qui illud ἀνδρῶν in versu superiore etiam implendum monuerat. Scilicet ab Εἰς Διὸς versum quoque inchoari credebat Vir Clariss. At si jam a Καὶ πάλιν inchoetur, nullus pes deerit. J. F. R.

24. Θεοπρόπους] Varias lectiones hic exhibet P. Θεοκλείους, vel Θεοπόλους, vel tandem Θεοπρόπους, ut in impressis est, nisi quod in *Fl.* Ed. Στοιχείλους est. Ego Θεοπρόπους scriptum a Luciano crediderim; idque nomen

ςάτας, καὶ ὡραιοτάτας, καὶ κάλλει διαφερούσας πεμφθῆναι. ἃς ἐγκλείσαμβος, ὥσπερ ἀργυρωνήτοις ἐχρῆτο συγκαθεύδων, καὶ πάντα τρόπον ἐμπαροινῶν. καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο, ὑπὲρ τὰ ὀκτωκαίδεκα ἔτη, μηδένα τῷ αὐτῷ στόματι δεξιοῦσθαι, μηδὲ φιλήματι ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις προτείνων ἡ χεῖρα κῦσαι, μόνας τὰς ὡραίας κατεφίλει· καὶ ἐκαλοῦντο [a] οἵτοι οἱ ἐντὸς τοῦ φιλήματος.

generosissimos quosque; & formosissimos, & honestissimos mitti: quibus ipclusis tanquam emtis pecunia sua utebatur, dormiens cum illis & omni genere intemperantis contumeliae in illos utens. Insuper legem tulerat, ne quis duodeviginti annis major inter salutandum complectendumque ipsum oscularetur; verum aliis manum ad osculum cum offerret, solos aetate florentes osculabatur: dicebanturque hi *intra osculum esse*.

Τοιαῦτα ἐντρυφῶν τοῖς ἀνοήτοις διετέλει, γυναῖκάς τε ἀνέδην διαφθείρων, καὶ παισὶ συσκών. καὶ ἦν μέγα καὶ εὐκτὸν ἑκάστῳ, εἴ τινος γυναικὶ προσβλέψειεν· εἰ δὲ καὶ φιλήματος ἀξιώσειεν, ἁθρόαν ἡ ἀγαθὴν τύχην ᾤετο ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῷ εἰσρυήσεσθαι· πολλαὶ δὲ καὶ [b] ἠύχουν τελοκέναι παρ' αὐτοῦ, καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεμαρτύρουν ὅτι [c] ἀληθῆ λέγουσιν.

42. Hunc ad modum stupidis hominibus ad delicias usque illudebat, corrumpendis, prout collibitum esset, mulieribus, & pueris constuprandis. Et magnum erat unicuique atque optabile, si cujus uxorem adspiceret: si vero osculo etiam dignaretur, confertim ut bona fortuna in domum suam influeret, futurum unusquisque putabat. Multae vero etiam se peperisse ex eo gloriabantur, & vera illas dicere, mariti illis testabantur.

Ἐθέλω δέ σοι καὶ διάλογον διηγήσασθαι τοῦ Γλύκωνος, καὶ τοῦ [d] Σακέρδωτος, Τιανέως τινος ἀνθρώπου, ὁποίου τινὸς ἡ σύνεσιν εἴσῃ ἀπὸ τῶν ἐρωτήσεων. ἀνέγνων δὲ αὐτὸν, χρυσοῖς γράμμασι γεγραμμένον ἐν

43. Volo tibi etiam colloquium referre Glyconis & Sacerdotis, Tianensis cujusdam hominis, qui quam prudens fuerit, ex interrogationibus discere poteris. Legi autem illud *colloquium*, aureis literis scriptum in

a Οἵτοι] Deest in *El.* Adest in cett. & Cod. P. b Ἠύχουν] Ἠύχοιλο male pro ηὔχοιλο marg. *Ald.* vel ἠύχοῦντο. c Ἀληθῆ] Ex *f.* Ἀληθῶς cett. minus recte. d Σακέρδωτος] Sic Edd. Σακερδώτος P.

34. Κῦσαι] Φιλῆσαι. *G.*

men rei apprime convenit, & Alexandri consilio, qui forma eximium quemque puerum mitti volebat. *M. du S.*

30. Καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο] Supra in I. *Ver. Hist.* c. 15. ubi καὶ παιδίον δ' ἐποίησαν legitur, *Solanus* particulam δὲ expunxerat, jam intactam relinquit. Sed salva esto utroque loco. Etsi me supra faciliorem in ea expungenda ideo praebuissem, quia illic ter brevi intervallo δὲ recurrebat. Et ἐπεποίητο passivum pro activo recte quoque se habere, vid. ad I. *Ver. Hist.* c. 35. vers. 50. Adde *Homer.* Il. Δ. 107. ubi διελυμαίνου est *excipiens*. *J. F. R.*

31. Ὀκτωκαίδ. ἔτη] Conf. supra Ἰσ. β. c. 28. *M. du S.*

32. Φιλήμασι ἀσπάζεσθαι] Etsi vix operae est hunc morem aut phrasin aliis testimoniis confirmare; addam tamen quod Cl. *Hemsterh.* in marg. monet, videri posse *L. Bos* ad Ep. I. ad *Cor.* XVI. 20. ubi Apostolus ait: ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ. Ad quae verba ille haec Luciani, & *Heliodor.* X. 27. adducit. *J. F. R.*

43. Ἠύχουν] Si ab εὔχομαι formatum esset hoc verbum, εὐχοῦλο ex *marg. Ald.* recepissem, quia activum εὔχω non est in usu, nec αὐχέω satis probatum; sed quum sit ab αὐχέω, recte se habet vulgata. *J. F. R.*

45. Ἀληθῆ] Sic optime Ed. *J.* Reliquae ἀληθῶς. *M. du S.*

48. Τιανεύς] Mox ἐν Τίῳ recte. Fuit & sacerdos nomine consul, anno Christ. 158. sed ab hoc diversus. *M. du S.*

50. Ἐν Τίῳ] Τιὸς πόλις Παφλαγονίας τῷ Πόντῳ. *Steph.* Τίειον, τὸ, *Strabonis*. *F. G.*

53. Ἐγὼ, ἦ δ' ὃς, Ἀσκληπιὸς νέος. ἄλλος παρ' ἑκάστου τὸ πρότερον; πῶς λέγεις; ὁ Σ.] Quum sic distinguant omnes, & quidem non male, causa non fuit, cur in Latinis augerentur interrogationum notae, verterentque

in Tio urbe in domo Sacerdotis. Nempe, *Dic mihi*, inquit, *Domine Glycon, quis es? Ego*, inquit ille, *Aesculapius junior, diversus ab illo priore. Quomodo ais? Non fas est te hoc audire. Quot vero annos manebis apud nos & dabis responsa? Tres supra mille annos. Deinde quo te conferes? Bactra, & ad vicinam regionem: oportet enim barbaros etiam frui mea inter homines peregrinatione. Oracula vero reliqua, Didymaeum, Clarium, Delphicum, habent progenitorem meum Apollinem reddentem sibi oracula. Num mendacia sunt, quae ibi exeunt, oracula? Neque hoc scire postules, neque enim fas est. Ego vero quid ero post hanc vitam? Camelus, post equus, post vir sapiens, & Propheta non minor Alexandro.* Haec cum Sacerdote Glycon locutus est. In fine autem oraculum versu conclusum pronuntiavit, cum Lepido sodalem esse sciret:

Ne Lepido credas, tristis manet exitus illum.

Vehementer enim, ut ante dixi, metuebat Epicurum, tanquam hominem arte sua & sapientia praestigias ipsius oppugnantem.

Τίω, ἐν τῇ τῦ Σαχέρδωτ◎ οἰκίᾳ. εἰπὲ γάρ μοι, ἔφη, ὦ [e] δέσποτα Γλύκων, τίς εἶ; ἐγὼ, ἦδ' ὅς, Ἀσκληπιὸς νέ◎. ἄλλ◎ πας' ἐκεῖνον τ̃ πρότερον. πῶς λέγεις; δὲ θέμις ἀκῦσαί σε τῦτό γε. πόσα δὲ ἡμῖν ἔτη πρ̃ξμενεῖς χρησμῳδῶν; τρίτον πρὸς τοῖς χιλίοις. εἶτα, ποῖ μελαστήσῃ; ἐς Βάκτρα καὶ τ̃ ἐκεῖ γῆν. δεῖ γὰρ ἀπολαῦσαι καὶ τῦς βαρβάρυς ἐπιδημίας τ̃ ἐμῆς. τὰ δ' ἄλλα χρηστήρια, τὸ ἐν [f] Διδύμοις, καὶ τὸ ἐν Κλάρῳ, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς, ἔχυσι τ̃ [g] προπάτορα τ̃ Ἀπόλλω [h] χρησμῳδῦντα, ἢ ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπίπτοντες ἐκεῖ χρησμοί; μηδὲ τῦτ' ἐθελήσῃς εἰδέναι, δὲ γὰρ θέμις. ἐγὼ δὲ τίς ἔσομαι μ̃ τ̃ νῦν βίον; κάμηλ◎, εἶτα ἵππ◎, εἶτ' ἀνὴρ σοφὸς, καὶ προφήτης δὲ μείων Ἀλεξάνδρυ. τοιαῦτα μὲ ὁ Γλύκων τῷ Σαχέρδωτι διελέχθη. ἐπὶ τέλει δὲ χρησμὸν ἔμμετρον ἐφθέγξατο, εἰδὼς αὐτὸν Λεπίδῳ ἑταῖρον ὄντα·

Μὲ πείθυ Λεπίδῳ· ἐπεὶ οἱ λυγρὸς οἶτος ὀπηδεῖ.

Πάνυ γὰρ ἐδεδίει τ̃ Ἐπίκυρον, ὡς προεῖπον, ὡς τινα ἀντίτεχνον, καὶ ἀνθισοφιστὴν τ̃ μαγγανείας αὐτ̃.

Ἔτα

[e] Δέσποτα] Δέσποτα male *J.* sola. [f] Διδύμοις] Sic recte *P. S. B1.* & 2. Διδύμοις male *J. Fl. H. Fr. Ald.* [g] Προπάτορα] Πατέρα *Fl.* [h] Χρησμῳδοῦντα] Χρησμοδοτοῦντα *J.* sola. Octo reliquae, ut edidimus.

70. Λεπίδῳ ἑταῖρον ὄντα] Ἔφη γὰρ τ̃ Λεπίδου τοῦτον εἰν Ἀμάστριδι καλοικαγαθίᾳ Ἐπικουρεῖον ὄντα. *V.*

que *Num quis alius ab illo priore?* nam qui addit νέον, dubitari simul non potest, quin loquatur de alio, quam ante fuit: sed quomodo id contigerit, negat mox fas esse clarius noscere. Certe debent convenire. *Spanius* tamen quoque sic reddebat *Di-moi, Glycon, qui es tu? Je suis le nouvel Esculape. Es tu Esculape lui-même, ou quelqu'autre, qui lui ressemble? Il n'est pas permis de reveler ces mysteres.* *J.G.*

Ibid. Ἄλλ◎] Sic omnino distinguendum, uti a me factum est, neque enim ulla ratione passus fuerit Glycon, se alium ab Aesculapio priore dici. Hic autem in mentem venit de inscriptionibus, quae in tabula marmorea Romae in Aesculapii templo repertae, quasque Antonini tempore positas patet. V. *Fleetwood.* p. 38. quod in his oraculum indicatur, hoc ipsum Alexandri oraculum esse statuo. *M. du S.*

Ἄλλ◎] *Solanus* aliter distingui jubet, nec tamen in notis suis addit, quid igitur mutarit. Quare id paucis indicabo. In *Junt.* post ἐγὼ deerat comma, hoc ibi addidit, post νέ◎ comma erat, id in punctum minus mutavit. At correcta illa distinctio jam comparebat in *Par.* quam expressimus. *J. F. R.*

60. Διδύμοις] Dictum supra est ad c. 29. V. *Ovid.* Met. I. 516. *M. du S.*

62. Χρησμῳδοῦντα] Ed. *J.* χρησμοδοτοῦντα. quae scriptura verior videtur; si quidem Lucianus suis ista verbis non scripserit, sed ipsius inscriptionis vere verba exhibuerit. v. *Suid.* apud quem ea vox reperitur. *M. du S.*

Χρησμῳδοῦντα] Sic c. 25. vers. fin. & hic paullo ante idem verbum ab omnibus scribebatur. *J. F. R.*

64. Μηδὲ τῦτ' ἐθελήσῃς εἰδέναι] Vid. *Philoponum* de creatione p. 183. L. IV. c. 20. *M. V. la Croze.*

70. Λεπίδῳ] V. supra c. 25. *M. du S.*

Ἕνα γοῦν τινα τῶν Ἐπικουρείων τολμήσαντα καὶ διελέγχειν αὐτὸν ὅτι πολλῶν παρόντων, εἰς κίνδυνον οὐ μικρὸν κατέστησεν. ὁ μὲν γὰρ προσελθὼν ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, Σὺ μέντοι γε, ὦ Ἀλέξανδρε, τὸν δεῖνα Παφλαγόνα [a] προσαγαγεῖν οἰκέτας αὐτοῦ τῷ ἡγεμόνι τῆς Γαλατίας, ὅτι θανάτῳ ἀνέπεισας, ὡς ἀπεκλονότας τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παιδευόμενον, ὁ δὲ νεανίσκος ζῇ, καὶ ἐπανελήλυθε ζῶν μὲν τοὺς οἰκέτας ἀπώλειαν, θηρίοις ὑπὸ σοῦ βληθέντων. τοιοῦτόν τι ἐγεγένητο. [b] ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄχρι τοῦ [c] Κλύσματος, πλοίου ἀναγομένου, ἐπείθη καὶ αὐτὸς εἰς Ἰνδίαν πλεῦσαι, καὶ πειθήνιος ἐβράδυνεν, οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι οἰκέται αὐτοῦ, οἰηθέντες ἢ ἐν τῷ Νείλῳ πλέοντα διεφθάρθαι τὸν νεανίσκον, ἢ καὶ ὑπὸ λῃστῶν, (πολλοὶ

44. Unum igitur quendam Epicureorum audentem etiam multis praesentibus ipsum confutare, in periculum non parvum adduxit. Ille enim accedens ait magna voce, *At tu, Alexander, Paphlagoni* (quem nominabat) *persuasisti, ut apud Praesidem Gallograeciae postularet servos suos ultimi supplicii, tanquam qui filium suum Alexandreae doctrinae causſa versantem interfecissent. Vivit autem adolescens, & salvus rediit post servorum interitum, bestiis a te objectorum.* Factum vero ejusmodi quid fuerat. Adolescens, qui adverso flumine navigarat in Aegyptum ad Clysma usque, solvente *commodum* navi persuaderi sibi passus est, ut & ipse navigaret in Indiam. Cumque cunctaretur, infelices illi servi ipsius, rati aut in Nili navigatione periisse adolescentulum, aut a latronibus, qui multi

a Προσαγαγεῖν] Προσάγειν P. & marg. *A*1. Vulgatam servant *J. Fl. H. P.* &c. b Ἀναπλεύσας] Sic *Fl. Ald. Fr. H. B*2. *S. P.* Ἀπεπλεύσας *J.* c Κλύσματος] κλυσμ. minore x Edd. priores.

80. Ὦ Ἀλέξανδρε τὸν δεῖνα] Ἴσως ἐνδόξου τοῦ ἀνδρὸς ὄντος τὸνομα τὸ κύριον * εἰπεῖν παρητήσατο. *V.*

* Εἰπεῖν] Illud εἰπεῖν inseruit idem, sed mallem indicassset unde; nam quod verbum proximum παρητήσαλο pro vulgato παρηγήσαλο reposuerit, minus necessarium erat indicare ex quo fonte hauserit. *J. F. R.*

86. Θηρίοις] Conf. supra c. 2. hujus Dial. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ σοῦ] Jam demum recte Edd. sic scribunt, cum alibi perpetuo ὑπό σου & similia exhibeant, in encliticae accentu trajiciendo nimium diligentes, quem nos post praepositionem servamus cum adcuratioribus Grammaticis, ut supra T. I. jam diximus. *J. F. R.*

87. Ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον, ἄχρι τοῦ κλύσματος πλοίου ἀναγομένου] *Cum adolescentulus in Aegyptum amne adverso navigasset, provecto ad inundationem usque navigio.* Ita vertit *Erasmus*. At si Ptolemæum consuluisset, L. 4. tab. Afr. 3. didicisset Κλύσμα esse nomen proprium loci in litore maris Rubri, ubi præsidium erat; dicitur enim Φρούριον ibi, & ut ex hoc loco conjicio, ubi navigia per Nilum & Ptolemæum fluvium, qui a Trajano renovatus & repurgatus fuerat, adducebantur ἀνήγοντο, & sic navigatio in Indiam fiebat. Idcirco lege cum majuscula Κλύσματος, & verte, *usque ad Clysma adducto navigio.* Non dubito autem id nomen fuisse a Græcis impositum ei loco, Ptolemæis regnantibus, ob accessiones maris Rubri, quæ illuc penetrabant, & eum locum κλύζον lavabant. Vide quæ notavi ad *Strabonem* pag. 804. *J. P. a G.*

Ἀναπλεύσας] Videtur *Solanus Juntinae* lectionem secuturus fuisse, quae ἀπεπλεύσας habet; quod quidem non improbassem; sed unam reliquis omnibus hic praevalere nolui, quum & illarum lectio non modo commodum sensum exhibeat; verum si ab Alexandria is adolescens ad reliquas Aegypti partes navigavit, certe adverso flumine adscendit, ac tum ἀναπλεύσας longe rectius altero, & magis congruum altero ἀναγομένου. *J. F. R.*

88. Κλύσματος] An usque ad loca inundari solita? *F. G.*

Κλύσματος πλοίου ἀναγομένου] *Palmerii* notam vidisti doctam sane; sed monendus es, ne tam facile credas ei asserenti, navigationem per Aegyptum e mari mediterraneo sic continuari potuisse. Res enim ea aliquoties frustra tentata, eo tandem rediit, ut per Nilum mercibus quam fieri poterat longissime vectis, terrestri tandem itinere ad mare rubrum deportarentur, unde in Indiam nova jam instituebatur navigatio. Consule Cl. *Humphr. Prideaux* Hist. P. II. L. II. p. 70. & seq. Gallicae versionis nostrae T. III. p. 114. & seqq. Quid ergo fiet, inquies, verbis istis Luciani satis aperte indicantibus sola navigatione e mari mediterraneo per Aegyptum Indiam ab hoc petitam? Ego,

ti tum erant, sublatum, redierunt, amissum illum nuntiantes. Tum *secutum est* oraculum, & condemnatio, post quam adfuit juvenis, suam peregrinationem enarrans. Haec ille dixit.

45. Alexander vero indigne ferens se redargui, veraeque reprehensionis impatiens, jussit, qui praesentes erant lapidibus illum petere, alioquin ipsos quoque devoti capitis futuros, ejusque adjutores vocatum iri. Cum jam lapidare inciperent, Demostratus aliquis peregrinatus in Ponto, circumfusus primum homini, morti illum eripuit, cum parum abesset, quin obrueretur lapidibus: merito ille quidem. Quid enim referebat solum sapere inter tot insanientes, & luere alienam Paphlagonum stultitiam? Et haec de illo ejusmodi *erant*.

46. Si vero eorum alicui, qui advocarentur ordine oraculorum (fiebat autem hoc

δ' ἦσαν τότε) ἀνῃρῆϛ, ἐπανῆλθον ἀ-
95παγγέλλοντες αὐτῷ τ' ἀφανισμόν. εἶτα ὁ
χρησμὸς, καὶ ἡ καλαδίκη· μεθ' ἣν ἐπέστη ὁ
νεανίσκος, διηγούμενος τ' ἀποδημίαν. ὁ μὲ
ταῦτα ἔλεγεν.

Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀγαναχτήσας ὅτι
1τῷ ἐλέγχῳ, καὶ μὴ φέρων τὸ ὀνείδος τ' ἀλη-
θείαν, ἐκέλευε τοὺς παρόντας λίθοις βάλ-
λειν αὐτὸν, ἢ καὶ αὐτοὺς ἐναγεῖς ἔσεσθαι, καὶ
e Ἐπικύρους κληθήσεσθαι. τ' δὲ βάλλειν ἐξ-
5ξαμένων, Δημόστρατός τις Ὀπιδημῶν f τῶν
Πόντῳ, πρῶτος ἐξιχνευθεὶς, ἐρρύσατο τοῦ
θανάτου τ' ἄνθρωπον, μικροῦ δεῖν καλαλευ-
σθέντα, πάνυ δικαίως. τί γὰρ ἔδει μόνον
φρονεῖν ἐν τοσούτοις μεμηνόσι, καὶ ξυμπο-
10λαύσαι τ' Παφλαγόνων μωρίας; καὶ τὰ μὲ
κατ' ἐκεῖνον, τοιαῦτα.

Εἰ δέ τινι προσκαλυμμένων κατ' τάξιν τ'
χρησμῶν (πρὸ μιᾶς δὲ τοῦτο τοῦ θεσπίζειν
ἐγί-

d Δὲ] Sic omnes praeter *J.* quae γὰρ. e Ἐπικούρους] Sic Edd. omnes, excepta *J.* quae ἐπικούρους. f Τῷ Πόντῳ] Τοῦ Πόντου P. & L.

go, ut verum fatear, Lucianum hic erraſſe puto, videntur enim haec verba id indicare factum, quod tota vetus hiſtoria fieri potuiſſe negat. Niſi forſan verba ejus corrupta ſint. Sed in libris quidem noſtris nihil ſubſidii comperio. *M. du S.*

Κλύσματος] Interpretum errorem, Κλύσμα urbis nomen eſſe neſcientium, praeter *Palmerium* caſtigavit praeſertim *Bochartus* in Phaleg. 2, 18. Sed ἀνάγεσθαι ipſi quoque non recte videntur cepiſſe, quod ad primam illam verſus *Clyſma* navigationem referrent. Obſervat, & de Clyſmate quae ſciuntur tradit omnia, decus literarum noſtrarum *Petrus Weſſelingius* ad Hieroclis Synecdemum p. 728. ſeq. Interpretatio noſtra & verbis Luciani ſatisfacere nobis videbatur, conſtantique uſui verbi ἀνάγεσθαι, quod *ſolvere*, *navigationem incipere* ſignificat; & Geographicae obſervationi nulli contradicere. Clyſma portum Aegyptium fuiſſe in litore maris Erythraei, conſtat inter omnes. Juvenis hic, Alexandreae qui vixerat, invectus oſtio Canopico Nili adverſo flumine pervenire poterat ad verticem usque τῆς Delta, atque inde Trajani foſſa navigare in mare Erythraeum, & litus legendo adire portum Clyſmatis, unde navigare ad Indos ſolebant, etiamſi is intervallo LX. M. P. a capite foſſae Trajani abfuit. *J. M. G.*

92. Διαφθάρται] Sola *Amſt.* male διαφθάρτοι, quod in marg. correxit *M. V. la Croze.*

94. Γὰρ] Ed. *J.* in aliis δὲ. *M. du S.*

Δὲ] Cur illud γὰρ pro δὲ non receperim, vid. mox ad c. 46. No. 13. *J. F. R.*

4. Ἐπικούρους] Mallem Ἐπικουρίους ut cap. ſeq. *M. du S.*

Ἐπικούρους] Si conſtans ſit lectio Ἐπικούρους, nec novi, qui habeat ἐπικουρίους, non dubito, ad ipſam appellationem reſpexiſſe vel Lucianum, vel ipſum adeo Alexandrum: idque expreſſi, cum ambiguitatem non ferat Latinus ſermo. Qui non puniret olim hereticum hominem, & ulciſceretur, vocatus licet, ſanctam matrem eccleſiam; ille quo in periculo fuerit, ſatis conſtat. Ἐπίκουρον proprie eſſe, qui adjuvet oppugnatum ab aliis, obſervat Schol. ad Il. B, 130. *J. M. G.*

Ἐπικούρους] Hoc majorem emphaſin habet, quam ſi adjective efferatur; nonnihil tamen ex emphaſi amittit, quum plurali num. profertur, ideoque adſentior *Solano* ex cap. ſeq. argumentanti. Nihil vero muto, etſi Interprett. priſtini ſubſtantivum in Graeco ſervantes, tamen *Epicureos* verterunt. *J. F. R.*

12. Κατὰ τάξιν] Conf. ſupra c. 19. *M. du S.*

13. Μιᾶς δὲ] *Solanus* ſupra c. 44. πολλοὶ δὲ, in γὰρ mutarat, ex una *J.* Ego id ſtudio neglexi; nam ſi id ibi falſum, & hic male ſe haberet; cum igitur hic nihil mutet, etiam ſupra intactum relinquatur. Sic *Hom.* Il. Z. 47. δὲ quoque uſurpat, ubi & γὰρ locum haberet; & ubi id in γὰρ propter verſum non poteſt mutari. Cum enim magnum liberationis pretium promiſiſſet,

ἐγίγνετο,) ἢ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ [a] Θεσπίζοι; [b] τῷ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν· Ἐς κόρακας, οὐκ ἔτι τοιοῦτον οὔτε στέγη τις ἐδέχετο, οὔτε πυρὸς, ἢ ὕδατος ἐκοινώνει, ἀλλ' ἐδεῖ γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι, ὡς ἀσεβῆ, καὶ ἄθεον, καὶ Ἐπικούρειον· ἦν δὲ ἡ μεγίστη λοιδορία.

[a] Ἐν γοῦν καὶ γελοιότατον ἐποίησεν ὁ Ἀλέξανδρος· εὑρὼν γὰρ τὰς Ἐπικούρου κυρίας δόξας, τὸ κάλλιστον, ὡς οἶδα, τῶν βιβλίων, καὶ [c] κεφαλαιωδῶς περιέχον τὰ τἀνδρὸς σοφίας τὰ δόγματα, κομίσας εἰς τὴν ἀγορὰν μέσην, ἔκαυσεν ὀπὶ ξύλων συκίνων, ὡς δῆθεν αὐτὸν καθαφλέγων, καὶ τὴν σποδὸν εἰς θάλασσαν ἐξέβαλεν, ἔτι καὶ χρησμὸν ὀπισθεγξάμενος.

pridie quam responderet) atque interroganteque praecone, *An responderet?* intus diceret: *Ad corvos!* hunc talem neque tectum amplius recipiebat, neque ignem ei neque aquam impertiebat quisquam; sed cogebatur e terra una vagari ad aliam, tanquam impius homo, & atheus, & Epicureus, quod quidem maximum erat convicium.

47. Unum ergo maxime ridiculum fecit Alexander. Cum inveniſſet ſententias Epicuri principes, pulcherrimum, quod noſti, illius librorum & capitalem, qui placita ſapientiae hujus viri contineat, in medium forum prolatas ficulneis lignis crematvit, quaſi ipſum videlicet exureret, & in mare abjecit cineres, oraculo adjecto:

Edi-

a Θεσπίζοι] Θεσπίζοι *Fl.* b Τῷ] Τὸ vult *Marc.* Nil mut. Edd. c Κεφαλαιωδῶς] Ex emendāt. *Selani.* Κεφαλιῶδες *F.* Κεφαλαιώδη *Fl.* Κεφαλαιῶδες reliquae.

17. Ἀλλ' ἴδοι γῆν πρὸ γῆς] Γῆν πρὸ γῆς. τοῦτο ἴσως λέγουσι * Ἀθηναῖοι, ἀντὶ τοῦ κατὰ πόδας τὴν γῆν, ἀφαμὲν τόπον ἐκ τόπου. *V.*

25. Κομίσας εἰς τὴν ἀγορὰν] Σημειοῦ ὡς † θεσπέσιος ἦν ὁ ἄνθρωπος· ὁ ‡ ἐπὶ καπῷ τὴν αὐτοῦ κεφαλὴν τοῖς λόγοις ἐγκωμιαστὰρμος Λουκιανὸς τὴν Ἐπικούρου αἵρεσιν. *V.*

* Ἀθηναῖοι] Sic recte V. pro Ἀθηναῖος, quod erat in Ed. *Cleric.*

† Θεσπέσιος] Δεσπότης male in Editis. Correxit ex ingenio *M. du S.*

‡ Ἐπὶ καπῷ] Ἐπικαλῶν peſſime Edit. Ἐπὶ καλῷ V. unde ἐπὶ καπῷ fecit *M. du S.*

ſiſſet, ſtatim ſubjicit: Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται. Quod Cl. *S. Clarke* reddidit: *multae utique res pretioſae in divitis patris domo reconditae jacent.* Recte; ſed an *enim* non etiam hic eodem rediret? *J. F. R.*

14. Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ Θεσπίζοι, τῷ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν εἰς κόρακας] Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος, εἰ Θεσπίζοι· τὸ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν, εἰς κόρακας. *Th. M.*

15. Τῷ δὲ] Forſan τότε. *E. G.*

18. Γῆν πρὸ γῆς] (Significat *ſolum vertere*, γῆν πρὸ γῆς *cogito* i. e. *de fugiendo*, *Cicer.* ad Att. *Vorſt.*) & *Cic.* de nat. deorum I. *M. du S.*

Ἐλαύν.] Ἐλαύνειν γῆν *pervagari terram.* Sic infra *Rhet. pr.* c. 5. Et *Aelian.* I. 33. *J. E. R.*

22. Ἐπικούρου κυρίας δόξας] *Epicuri ratas ſententias*, quas *Diog. Laërt.* integras exhibet in vita Epicuri. *M. V. la Croze.*

Ibid. Κυρίας δόξας] V. *Diog. Laërt.* 273. D. *M. du S.*

24. Κεφαλαιωδῶς] Hanc vocem emaculavimus, quae in omnibus antea κεφαλαιῶδες legebatur, niſi quod in *Fl.* legitur κεφαλαιώδη. *M. du S.*

26. Συκίνων] Ex ligno ficulno fumum exiſtere acerrimum ac moleſtiſſimum *Plut.* in Sympoſ. perhibet. Si qua igitur ratio Alexandrum Pſeudomantem impulit, ut Epicurei κυρίας δόξας ficulneis cremaret lignis, ea (ut opinor) fuit, non ut eum nullius pretii philoſophum judicaret. *G. C.*

Συκίνων] V. ἀσταῖδ. σ. ubi συκίνη γναμπτ. & *Brod.* p. 501. Theſ. Cr. II. Vol. *M. du S.*

32. Τοῖς ἐντυχοῦσιν] Conf. infra cap. ult. hujus Dial. *M. du S.*

38. Ὑπὸ δαδὶ] Male Cod. Angl. ὕδατι. *J. B.*

Ibid. Δαδὶ] Eſt etiam in P. L. & Ed. *F.* ut in Angl. ὕδατι. In reliquis δαδὶ, uti *Mav.* c. 7. Φιλοψ. c. 12. ideoque ſervavi. P. non agnoſcit ὑπὸ, quod ideo rejecimus. *M. du S.*

Δαδὶ] Qui ὕδατι introduxere, forſan decepti ſunt a voce ſequente σκύλλῃ, quam pro σκύλλῃ monſtro marino accipientes, aquam etiam, non ignem addendum credidere. De illo autem luſtrandi ritu ope *taedae & ſcillae*, vid. ſupra T. I. p. 466. ſive *Necyom.* c. 7. ibique notam Cl. *Hemſterh.* 76. *J. F. R.*

44. Καὶ τὴν Ῥουτιλιανὴν] Intellige generum habens. *F. G.*

Καὶ τὴν Ῥουτ. σὺν πάσῃ] Sic omnes libri, niſi quod in *Fl.* Cod. *Bourd.* deſunt σὺν πάσῃ, in ejusdem vero loci impreſſo poſterius vocabulum omittitur. In P. non eſt καὶ. Locus eſt ſane difficilis, &, ut mihi quidem videtur, corruptus. Si enim vulgatam ſcripturam ſequare, quid erit, ἐπὶ τὴν Ῥουτιλιανὴν

Edico decreta ſenis comburere caeci;

Ignorabat nempe homo execrabilis, quantorum bonorum liber ille legentibus cauſſa fiat, quantam in illis pacem, tranquillitatem, libertatem efficiat, qui a timoribus, & ſpectris, & prodigiis non minus, quam aſpe vana & non neceſſariis cupiditatibus eos liberet; ſed intelligentiam & veritatem inſerat, & vere mentes purget non face, aut ſquilla, & nugis ſimilibus, ſed recta ratione, & veritate, & libertate.

48. Inter reliqua vero unum quoddam & audaciſſimum facinus impuri hominis audi. Cum aditus faciles haberet ad Regiam atque aulam, & Rutilianum gratia florentem, mittit ad illum oraculum vigente bel-

Πυρπολέειν κέλομαι δόξας ἀλαοῖο γέροντος.
Οὐκ εἰδὼς ὁ κατάρατος ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκεῖνο τοῖς ἐντυχοῦσιν αἴτιον γίγνεται, καὶ ὅσην αὐτοῖς εἰρήνην, καὶ ἀταραξίαν, καὶ ἐλευθερίαν ἐνεργάζεται, δειμάτων καὶ φασμάτων, καὶ τεράτων ἀπαλλάττον, καὶ ἐλπίδων ματαίων, καὶ περιττῶν ἐπιθυμιῶν· νῦν δὲ καὶ ἀλήθειαν ἐντιθὲν, καὶ καθαίρον, ὡς ἀληθῶς, τὰς γνώμας, [d] ὑ δᾳδὶ καὶ σκίλλῃ, καὶ ταῖς τοιαύταις φλυαρίαις, ἀλλὰ λόγῳ ὀρθῷ, καὶ ἀληθείᾳ, καὶ παῤῥησίᾳ.

Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἓν τι καὶ μέγιστον τόλμημα τοῦ μαρῦ ἀνδρὸς ἄκουσον· Ἔχων γὰρ ὑ μικρὰν ἐπίδασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ τ αὐλὴν, [e] καὶ τ Ῥυτιλλιανὸν [f] εὐδοκιμοῦντα [πάροδον,] ἀφικέμπτ χρησμὸν τῷ ἐν

[d] Οὐ δαδὶ] Οὐχ ὑπὸ δαδὶ Edd. *H. P. Ald. Fl. Bz. Fr. S.* Ὑπὸ ὕδατι *J.* marg. *Al.* Et Codd. A. L. Ὕδατι fine ὑπὸ P. [e] Καὶ τ] Sic Edd. omnes. Sed *Pell.* καὶ delet: [f] Εὐδοκιμοῦντα πάροδον] Deſunt haec duo in P. πάροδον etiam omittit *Fl.*

νὸν πάροδον. Aut ipſe Rutilianus πάροδος? *Aditusne ad Rutilianum*, aut *ipſum Rutiliani aditum?* At πάροδος, etſi hoc apud alios alicubi ſignificare comperiatur, apud Lucianum paullo aliter uſurpatur, de iis, qui publice dicturi prodeunt. Vide finem *Herc. Gall.* c. 7. Sed demus ſic ſumi, an de Rutiliano, ut de Imperatore locuturum cenſes Lucianum? aut *ipſum aditum* eſſe dices. V. omnino *Dem.* Phil. III. Neutrum ego facile admiſerim. Dicam itaque, quod ſentio, tu judica. Scripſerat Lucianus ἀφ. τ Ῥυτιλλιανὸν τ γαμβρὸν. Vel ſi hoc nimis recedere videbitur, πρὸς τ γαμβρὸν. lege πρόοδον. (ut in innumeris Luciani locis occurrit) hoc ſenſu, *gratia generi ſui Rutilliani.* Vel *patroni ſui. Vorſtius* παρ' ὀδὸν malebat, uti ap. *Ignat.* emendandum cenſeo p. m. 125. B. Quidquid ſit; haec enim jam in medio relinquo, facile ceſſurus, ſi quid melius proferatur; in iis quae mox ſequuntur, duo haec diligenter obſervanda ſunt. Primo *M. Aurel.* cum haec ſcriberentur, mortuum, cum Lucianus eum *Divum* vocet. Secundo, bellum de quo deinceps ſermo eſt, geſtum anno circiter CLXX. & ſeqq. usque ad annum CLXXIV. vel CLXXV. Ex quibus jam certe de Luciani aetate conſtat. Sed de hoc paullo poſt plura. *M. du S.*

Ibid. Εὐδοκιμοῦντα πάροδον] Haec deſunt in Flor. Cod. *J. B.*

Εὐδοκιμοῦντα πάροδον] Ubi in vulgatis editionibus legitur: Ἔχων γὰρ ὑ μικρὰν ἐπίδασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τ Ῥουτιλλιανὸν εὐδοκιμοῦντα πάροδον, ἀφικέμπτ χρησμὸν, τῷ ἐν Γερμανίᾳ πολέμων ἀκμάζοντος. duas voces, εὐδοκιμοῦντα πάροδον, deeſſe Flor. Codici, notat *Bourdelotius.* In editione tamen Florentina omiſſo τῷ, πάροδον, conſpicitur τὸ, εὐδοκιμοῦντα. Voce πάροδον ſatis poſſumus hic carere: nec quid illa ſibi hic velit, perſpicio. *J. J.*

45. Πάροδον] Τὸ πάροδον gloſſema videtur τῇ ἐπιβασιν e margine in contextum tractum. *F. G.*

Πάροδον] Includendam puto πάροδον, aut potius plane ejiciendam Florentinae editionis auctoritate, tanquam gloſſam, ad ἐπίβασιν, rarioris uſus nomen, relatam, quam προσαγωγὴν etiam dicere licuiſſet. *J. M. G.*

Πάροδον] Adparet & Cl. *Geſner.* hoc vocabulum cum *Senſio* ejectum velle, quod in verſione id non attigerit; nec ego ingererem, ſi abeſſe a pluribus viderem. Poſſes autem παρόδιον legere, ac vertere: *habens Rutilianum adjutorem.* pro *fulcro* enim columnae, ex *Plat.* Dom. *Kuhn.* ad *Polluc.* VI. S. 121. adfert, uncinis tamen ſecluſi ut ſuſpectum. Alioqui cum πάροδος ſignificet carmen quod chorus primus in theatro canebat, vid. *Kuhn.* & *Jung.* ad Polluc. IV. 7. 53. p. 374. (Sic enim pro παρῳδὸς recte ſcribendum docet ille; nam ibid. IV. c. 15. ſegm. 108. ipſe *Pollux* ad etymologiam vocabuli ducit ſcribens: καὶ ἡ μὲ ᾠδὴ τῷ χορῷ πάροδος καλεῖται.) Ut itaque *prologum* tam de oratore ipſo quam de ſermone accipitur: ita poſſis & πάροδος utrovis more accipere, & cogitare an *Rutilianus* non item hic dicatur *praecentor* Alexandri, qui praeſtigiatori ſuo praeludat ac populum alliciat? Sed totum πάροδον ejicere, quam nimis argutari malo. Si vero probare poſſem, id *introductorem* ſignificare; omnino retinerem. *J. F. R.*

ἐν Γερμανίᾳ πολέμῳ ἀκμάζοντος· ὅτε θεὸς Μάρκῳ ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κυάδοις συνεπλέκετο. ἠξίου δὲ ὁ χρησμὸς δύο λέοντας ἐμβληθῆναι ζῶντας εἰς τὸν Ἴστρον μετὰ πολλῶν ἀρωμάτων, καὶ θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν. ἄμεινον δὲ αὐτὸν εἰπεῖν τὸ χρησμόν.

Ἐς δίνας Ἴστροιο [a] διηπετέος πολεμοῖο,
[b] Ἐμβαλέειν κέλομαι δοιὼ Κυβέλης θεράποντας,
Θῆρας ὀρειτρεφέας· καὶ ὅσα τρέφει Ἰνδικὸς ἀὴρ
Ἄνθεα, καὶ βοτάνας εὐώδεας· αὐτίκα δ' ἔσται
Νίκη, καὶ μέγα κῦδος, ἅμ' εἰρήνῃ ἐραλειῇ.

Γενομένων δὲ τούτων, ὡς προσέταξε, τοὺς μὲν λέοντας, ἐκπεσαμένους εἰς τὸν πολεμίαν, οἱ βάρβαροι ξύλοις καλειργάσαντο, ὥς τινας κύνας, ἢ λύκους ξενικούς. αὐτίκα δὲ τὸ μέγιστον τραῦμα τοῖς ἡμετέροις ἐγένετο, [c] δισμυρίων που σχεδὸν ἀθρόων ἀπολομένων. εἶτα ἠκολούθησε τὰ περὶ Ἀκυληίαν γενόμενα, καὶ ἡ πόλις μικρὸν δεῖν πόλεως ἐκείνης ἅλωσις. ὁ δὲ, πρὸς τὸ ἀποβεβηκὸς τὴν Δελφικὴν ἐκείνην ἀπολογίαν, καὶ τὸν τοῦ Κροίσου χρησμὸν [d] ψυχρῶς παρῆγε, νίκην μὲν γὰρ προειπεῖν τὸν θεὸν, μὴ μὴν δηλῶσαι, Ῥωμαίων ἢ τῶν πολεμίων.

Ἤδη δὲ πολλῶν [e] ἐπιῤῥεόντων, καὶ τῆς πόλεως αὐτῷ θλιβομένης ὑπὸ τοῦ πλήθους τὸ ἐπὶ τὸ χρηστήριον ἀφικνουμένων, καὶ

lo Germanico, cum Divus Marcus jam Marcomannis & Quadis esset implicitus. Postulabat autem illud oracului duo conjici vivos in Istrum multis cum aromatis, & sacrificiis magnificis. Sed melius est ipsum ponere oraculum:

Istri vorticibus, lapsis divinitus undis,
Praecipitare duos Cybeles, edico, ministros
Montibus eductos: &, quos alit Indicus aër
Flores, atque herbas fragrantes, evenietque
Mox victoria, maxima gloria, paxque benigna.

Factis autem hisce uti jusserat, leones cum in hosticum enatassent, lignis confecere barbari, uti canes quosdam, aut lupos peregrinos: statimque maximum vulnus nostri accepere, vicies mille fere uno loco amissis. Deinde consecuta sunt ea, quae ad Aquileiam contigere, urbsque illa pene capta. At ille ad eventum *excusandum*, Delphicam illam defensionem, & Croesi oraculum frigide protulit, victoriam nempe praedixisse Deum, neque tamen declarasse, Romanorumne ea esset an hostium?

49. Jam vero confluentibus multis, ipsaque urbe pressa a multitudine venientium ad oraculum, nec satis rerum necessariarum ha-

a Διηπετέος] Δια. *Vorst.* Nil mut. *Fl. Ald. J. P. B2. H.* b Ἐμβαλέειν] Ἐσβαλέειν *J.* sola. c Δισμυρίων] Δυσμυ. *J.* male cum *Ald.* & reliqq. d Ψυχρῶς] Sic P. & Edd. plurimae. Ψυχρὸς *Fl.* male. e Ἐπιῤῥεόντων] Ἐπισῤῥεόντων marg. *AIW.* Ἐπὶ πολλοῦ ἐπισῤ. P. & A. Nihil mut. Edd.

47. Μάρκος] Vixit post Marcum Lucianus. Hanc historiam vid. depictam in *Col. Antonina*, pag. 13. *M. V. la Croze.*

59. Γενομένων] Facessent jam, qui M. Aur. Antoninum nullis hujusmodi superstitionibus, auctore *Xiphilino*, umquam succubuisse putant. Manifesto hic deprehenditur superstitionis absurdissimae reus. In iis etiam quae de legione Fulminatrice vulgo feruntur, quomodocunque demum gesta sint, aut ad magicas artes, aut ad religionem incognitam confugisse coarguitur. V. etiam *J. Capitol.* in M. Aur. XIII. ubi *tantum hujus belli terrorem fuisse* ait, *ut undique Sacerdotes Antoninus acciverit, peregrinos ritus impleverit, Romam omni genere lustraverit, retardatusque a bellica profectione sit.* ut ergo haec quae hic a Luciano narrantur, non sint ab ipso Marco facta, quod historiae credo repugnat, in illis certe arguetur. Conf. *Baron.* ad an. Chr. 171. & qui eum citat, auctorem *M. Aur.* operibus ejus praefixae. *M. du S.*

63. Τραῦμα] Vid. Ep. *Marci* ad calcem *Apol.* 4. *Justini.* *M. V. la Croze.*

Ibid. Δισμυρίων] Aliter rem narrat *J. Capitol.* in M. Aur. Ant. XIV. cum enim Aquilejam usque venisse hostes dixisset, exercitus partem cum Furio Victorino Praefecto praetorio interiisse ait, *M. du S.*

68. Κροίσου χρ.] V. Z. Tp. c. 20. *M. du S.*

72. Πολ-

habente, oracula excogitat, quae nocturna vocaret. Sumtis enim libris, incubabat, prout dicebat, & quasi per quietem audita a Deo respondebat *oracula*, non tamen aperta pleraque, sed ambigua & perturbata; in primis si quando videret curiosius obsignatum libellum. Periculum enim *aperiendi* non subiens, quidquid in mentem veniret, subscribebat temere, oraculis illud quoque convenire ratus. Et erant constituti ad hoc ipsum interpretes, qui mercedes non tenues acciperent, interpretationis & explicationis caussa, ab his, quibus talia oracula reddita fuerant. Hoc quoque illorum opus tributarium erat: pendebant enim interpretes Alexandro talentum unusquisque Atticum.

50. Interdum vero, licet neque interrogaret quisquam, neque missus esset, quin neque omnino esset, (*ad quem pertineret oraculum*) oracula fundebat ad stuporem hominum insipientium: quale est hoc quoque:

Scire cupisne tuam quis nuptam, Calligeniam,
In stratis furtim subigat tecto sub herili?

Servus Protogenes, is, cui tute omnia credis.
Is tibi quod dederat, dat ei rursus tua conjux,

τὰ ἀπιτήδεια ἀφαρκῆ μὴ ἐχούσης, ἀπινοεῖ τὰς νυκτερινὰς καλουμένας χρησμούς. λαμβάνων γὰρ τὰ βιβλία, ἐπεκοιμᾶτο, ὡς ἔφασκεν αὐτοῖς, καὶ ὡς ὄναρ παρὰ τῆ θεῆ ἀκούων ἀπεκρίνετο, ἐὰν μὴτοι σαφεῖς τὰς πολλὰς, ἀλλὰ καὶ ἀμφιβόλους, καὶ τετραγραμμένας, καὶ μάλιστα εἴ ποτε θεάσαιτο παλαιότερον τὸ βιβλίον καὶ ἐσφραγισμένον. ἐὰν γὰρ [f] παρακινδυνεύων τὸ [g] ἐπελθὸν ἄλλως ὑπέγραφε, χρησμοῖς πρέπον καὶ τοιοῦτον οἰόμενος· καὶ ἦσάν τινες ἐξηγηταὶ ἀπὸ τούτου καθήμενοι, καὶ μισθὸς οὐκ ὀλίγος ἐκλέγοντες παρὰ τῶν τοὺς τοιούτους χρησμοὺς [h] ἀπολαμβανόντων ἀπὸ τῆ ἐξηγήσει καὶ σαφηνίσει αὐτῶν· καὶ τοῦτο αὐτῶν τὸ ἔργον ἀπόμισθον ἦν. ἐτέλουν γὰρ οἱ ἐξηγηταὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τάλαντον Ἀττικὸν ἑκάτερος.

Ἐνίοτε δὲ, μήτε ἐρομένου τινὸς, μήτε παρόντος, ἀλλ' ἐδὲ ὅλως ὄντος, ἐχρησμώδει πρὸς ἔκπληξιν τῶν ἀνοήτων, οἷον καὶ τοῦτο·

Δίζεαι ὅστις σὴν ἄλοχον μάλα πάγχυ λελησθὼς
Καλλιγένειαν ὑπὲς λεχέων σαλάγῃ τ' ἐν δώμα

Δῆλος παρὼν γενὴς, τῷ δὴ σύ γε πάντα πέποιθας.
[i] Ὠπύιες γὰρ ἐκεῖνον, ὅθ' αὖθις σὴν παρὰ κοίτην,

Ἀν-

f Παρακινδυνεύων] Παρακινῶν P. aut L. (Sic expressis verbis signante *Solano*) Παρακινδύνων male A. Παρακινδυνεύων *Fl.* Vulgatam habent cett. *g* Ἐπελθὸν] Sic *J.* Ὑπελθὸν reliquae. Ἐδιθλον male A. *h* Ἀπολαμβ.] Ex *Pell.* restitutum. Ὑπολαμβ. Edd. priores. *i* Ὠπύιες] Sic restitui ex *Fl.* Ὤπυιες cett.

72. Πολλῶν ἐπιῤῥώστων] Cod. Angl. πολλῶν ἐπὶ πολλοῦ ἐπισωρίστων. *J.B.*

83. Παρακινδυνεύων τὸ ἐπελθὸν] Angl. Cod. παρακίνδυνον τὸ ἔδιθλον. *J.B.*

Ibid. Ἐπελθὸν] Sic recte Ed. *J.* vulgatae vero ὑπελθὸν. Quod nullibi hoc sensu reperias, ut ἐπέρχομαι frequentissime, cum apud Lucianum tum apud optimos quosque linguae Graecae scriptores. *M du S.*

Ἐπελθὸν] Ἐπέρχεσθαι de eo quod mihi in mentem venit usitatum esse, vid. in not. Cl. *Hemsterh.* ad *Prometh.* c. 2. p. 26. T. I. No. 31. *J.F.R.*

98. Σαλάγει] Verbum σαλάγω alibi, credo, non invenitur. Ideo credo id fuisse deterioris notæ, ut sæpe obscoena verba a sola viliore plebe usurpantur. Forte fuit Paphlagonicum & Abonitichitis solis familiare: videtur ἀπὸ τῆ ἄγαν ϵ σαλαύων deduci. *J.P.* a *G.*

Σαλάγει] At σαλαγεῖ, ταράσσει exponit *Hesych.* Verum id huc nihil facit. *J.F.R.*

3. Ὤπυιες] Ὠπύιες. *F.G.*

Ὠπύιες] Notaverat quidem *Solan.* ὀπύιες esse in *Fl.* Verum vulgatam intactam reliquerat, quam ego mutavi, tum propter metrum, tum quod vel in prosa sic scribi solet. *J.F.R.*

18. Πολ-

Ἀντίδοσιν ταύτην ὕβρεως ἰδίας ἀποτίνων.
Ἀλλ' ὅπλ σοὶ δὴ φάρμακ' ἀπ' αὐτῶν λυγρὰ τέτυκται,
Ὡς μήτ' εἰσαίοις, μήτ' εἰσοράας ἃ ποιῆσαι.
Εὑρήσεις δὲ κάτω ὑπὸ σῷ λέχει ἀγχόθι τοίχου,
Πρὸς κεφαλῆς· κεῖται σὴ θεράπαινα σύροισδε Καλυψώ.

Vindictam is repetit factis pro turpibus istam.
Tristia jamque tibi per utrosque venena parata,
Ut neque quae faciunt videas, nec ea audiat auris.
Ad murum invenies haec, & suppostа cubili
Ad caput: est horum tua conscia serva Calypso.

Τίς οὐκ ἂν Δημόκριτος διεταράχθη, ἀκούσας [a] ὀνόματα, καὶ τόπους ἀκριβῶς; εἶτα μετ' ὀλίγον κατέπτυσεν ἂν, συνεὶς τὴν ὅπλνοιαν αὐτῶν;

Quis non Democritus confundatur auditis nominibus accurate & locis, ac deinde paullo post non despuat intellectum illorum contentum?

Ἀλλὰ καὶ βαρβάροις πολλάκις ἔχρησεν, εἴ τις τῇ πατρίῳ ἐροίτο φωνῇ Συριστὶ, ἢ Κελτιστὶ, [b] ᾗ ῥᾳδίως ἐξευρίσκων τινὰς ὅπλδημοῦντας ὁμοεθνεῖς τοῖς δεδωκόσι. Διὰ τοῦτο καὶ πολὺς [c] ἐν μέσῳ χρόνος ἦν τε δόσεως τῶν βιβλίων, καὶ τῶν χρησμῳδίας, ὡς ἐν τοσούτῳ σχολὴν [d] λύοιντό τε οἱ χρησμοὶ ἀσφαλῶς, καὶ εὑρίσκοιντο οἱ ἑρμηνεῦσαι δυ-

51. Verum respondit saepe etiam barbaris, si quis patria lingua interrogaret, Syriace aut Celtice, non facile inveniens commorantes in urbe ejusdem gentis, cujus essent, qui darent *libellos*. Propterea & multum temporis intercedebat inter datos libellos, & ipsa oracula, ut interea per otium solverentur libelli secure, invenirentutque qui

a Ὀνόματα] Τὰ ὀνόματα marg. *AIW.* b Οὐ] Deest in *Fl.* Adest in aliis. c Ἐν μέσῳ] Ὁ ἐν μέσῳ marg. *AIW.* d Λύοιντο] Sic Edd. omn. Δίδοιντο P. A. Δίδοιντο L.

18. Πολλάκις] Παυράκις. *Hesych.* παυράκις, ὀλιγάκις. *F.G.*

24. Λύοιντο] Angl. δίδοιντο. *J.B.*

Λύοιντο] Δίδοιντο, A. & P. Δίδοιντο L. Sed receptam scripturam ut meliorem sequor. *M. du S.*

Δύοιντο — χρησμοὺς] Λύειν χρησμοὺς est interpretari oracula. Sed hac de re hic sermo non est, verum de resignandis caute, & iterum oblignandis libellis eorum, qui oracula poscerent. Itaque χρησμοὺς, quod jam ab *Erasmo* factum video, accipio illos libellos, s. tabellas, in quibus subscribendum erat interrogationi oraculum. Ita paullo post χρησμοὶ ὀκτὼ sunt *quaestiones*, sive *petitiones oraculorum* octo. *J.M.G.*

28. Μόφι] Angl. Cod. sic habet hanc barbariem, sive, ut ipse alibi dixit, ἀσαφῆ & ἄσημα.

Μορφοῦ βαργούλα ἰχὶ ἀγχινέχιψι φάος δι. *J.B.*

Μόφι] Si qui sint, qui Scythice intelligant, Graece etiam docti, enarrent nobis, quid hoc monstri sit. Sed si aliquid scitu dignum sub hisce barbaris vocibus latuisset, Luciano non defuissent, qui interpretarentur, nec ille nobis invidisset. Si Illyrio non Scythae datum fuisset, crederem ei promissam vitam longaevam, aequalemque vitae Bardylidis illius Illyrici regis, qui memoratur a nostro in *Macr.* c. 10. *M. du S.*

Μόφι] Corruptissima haec esse, ipsa varietas satis indicat. Ego aut reponerem lectionem Anglici Codicis prolatam a *Bouraelotio*, aut certe verba εἰς σκῶπ uncinis arcerem: versum dare qualemcunque, auctori propositum fuisse apparet. Hunc omissis εἰς σκῶπ, & adjuncto ἄλλῳ vel ἄλλως effici, apparet. Sed forte praestat Anglici codicis lectio, quae & ipsa hexametro concluса est. Quid vero sibi velint verba barbara, & corrupta insuper, in alterutra certe lectione; non equidem divinaverim. Scythica si sint, quin qualiacunque sint, modo sint humana, delegarim meo suffragio, Theophilo Sigefrido Bayero, amico veteri, & barbararum etiam linguarum peritissimo viro: qui forte in his, & Scythicae linguae apud Aristophanem aliosque reliquiis videt, de quo aliis ne hariolandi quidem initium est. Verum, quando hic sum, neque illud dissimulandum, quod jam sequitur oraculum, personarum nominibus ita distinctum, videri cohaerere superiori, quod in Calypso finit: forte librarii alicujus errore huc relatum, cum paullo ante omissum esset. *J.M.G.*

Μόφι &c.] Vestigia quaedam linguae Scythicae vid. in *Wachteri Glossario Germanico*. Vel in specimine ejus ex ampliore farragine decerpto, quod prodiit Lipsiae an. 1727. Ibique in praef. §. XIV. *Mori marusa* ma-

qui interpretari poſſent ſingula. Quale etiam fuit oraculum Scythae datum:

Morphi ebargulis Chnenchicranc morietur at alter.

52. Rurſus neque praeſenti, neque omnino viventi cuiquam dixit extra verſum, *Retro abi: qui enim te miſit, interfectus eſt a Diocle vicino hodie, accedentibus latronibus Mango, & Celere, & Bubalo*, qui etiam capti jam ſunt & vincti.

53. Pauca etiam eorum quae reddita mihi ſunt, audi. Interrogante me, *An calvus ſit Alexander?* & curioſe obſignante atque manifeſte, ſubſcribitur nocturnum oraculum

Sabardalachu malach Attis alius erat.

Rurſus, cum duobus libris interrogaſſem diverſis, & ſub nominibus diverſis, interrogationem eandem, *Cujas Homerus Poëta fuiſſet?* alteri ſubſcripſit, deceptus a meo puero, qui quaerenti, *Cujus rei cauſſa veniret?* reſponderat, *petitum curationem ad dolorem lateris:* ab hoc igitur inductus, ſcripſit:

νάμθμοι ἕκαστα, οἷσ᾽ ἡ ὁ τῷ Σκύθῃ δοθεὶς χρησμὸς ἦν.

[e] Μόρφι ἐβάργυλις εἰς σκιὴν χνέγχικραγκ [f] λείψῃ φάος.

[g] Ἄλλως πάλιν, ὅτε παρόντι, ὅτε [h] ὅλως τινὶ ὄντι ἔφη ἄνευ μέτρου, ἀναχρέφειν ὀπίσω. ὁ γὰρ πέμψας σε, τέθνηκεν ὑπὸ τοῦ γείτονος Διοκλέους τήμερον, λῃστῶν [i] προσελθόντων Μάνγου καὶ Κέλερος, καὶ Βυβάλου, οἳ καὶ ἤδη δέδενται ληφθέντες.

Ὀλίγους δὲ καὶ τῶν ἐμοὶ δοθέντων ἄκυσον. ἐρομένῳ γάρ μοι εἰ Φαλακρός ἐστιν Ἀλέξανδρος; καὶ καλασημηναμένῳ τὸ πέργαμος, καὶ προφανῶς, ὑπογράφει χρησμὸς τυχερήσι, Σαβαρδαλάχου [k] μάλαχ᾽ Ἄττις ἄλλος ἦν. Καὶ πάλιν ἐμοῦ ἐρομένου ἐν δύο βιβλίοις διαφόροις τὰ αὐτὰ ἐρώτησιν, πόθεν ἦν Ὅμηρος ὁ ποιητής; ἐπ᾽ ἄλλου καὶ ἄλλου ὀνόματος, τῷ ἑτέρῳ μὲ ὑπέγραψεν, ἐξαπατηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ νεανίσκου, ἐρωτηθεὶς ἐφ᾽ ὅ, τι ἦλθε, θεραπείαν, ἔφη, αἰτήσων πρὸς ὀδύνην πλευρᾶς:

Κυτ-

e Μόρφι] Μορφιῦ βαργύλω ἐχὶ ἀγχιτίχνψι φάος δὶ. A. f Λείψει φάος] Λείψει φῶς Fl. g Ἄλλως] Sic P. Fl. B2. S. Ἄλλος J. Ald. H. Fr. h Ὅλως] Ἄλλῳ A. & P. Ἄλλως marg. A1. Sed prius Edd. habent omnes. i Προσελθόντων] Ἐπιχθόντων marg. A1W. & P. Nil variant Edd. in vulgata. k Μάλαχ Ἄττις ἄλλος] Μάλαχα ἀττίαλος Fl.

40. Σαβαρδαλαχούμαλα] Ἀπόλλων γόης ὁ ἀπιράντων ἰντραπιλίας. V.

mare mortuum, quod *mor* iis erat *mare*, & *marvv.* mori. *mork* mors, (unde forſan μορφὶς & *mors.*) Sed plura rimari per tempus non licet; quia non confido omnia explanari poſſe; tantum tamen forſan adpareret, credo, mortem alicui praedici hoc carmine, nec plane deſperarem ex Perſica lingua & Cimbricae reliquiis pleraque eruere. *J. F. R.*

30. Ἄλλως] Ὅλως. Angl. ἄλλῳ. *J. B.*

38. Προφανῶς] Illud προφανῶς referendum eſt ad καλασημηναμένου. Ita obſignaverat libellum Lucianus, ut ſtatim appareret, difficillimum eſſe reſignatu. Alioqui enim periculum erat, ne illo aperto, & quaeſtione deprehenſa, res male ſcriptori cederet. Quare etiam nocturno illum oraculo deſtinat Alexander, in quo reſignatione non utebatur. Vid. paullo ſupra, c. 49. *J. M. G.*

40. Σαβαρδαλάχου] Hujus quidem oraculi myſterium Lucianus non aperit; ſed haud difficulter aſſequi id conjectura poſſumus: a ſervo enim iterum deceptum Alexandrum, exiſtimo, qui Heri juſſu quaſi invitus dixerit: quaerere dominum an Attis idem fuerit cum rege alio obſcuro Sabardalacho? Solebant enim curioſi & ſuperſtitioſi homines tales quaeſtiunculas oraculo, ut in praecedentibus viſum eſt, proponere. Vel ſecurus jam Alexander quidquid in buccam venerat, effutiebat; quod de eo jam a Luciano eſt obſervatum. *M. du S.*

46. Ἐφ᾽ ὅ, τι ἦλθε] Frequentius ἐφ᾽ ᾧ hoc ſignificatu, i. e. quando conſilium denotatur, ut *Ariſtoph.* Plut. 889. ἐπ᾽ ἀγαθῷ ἰόντι. Noſter ſupr. *Hermot.* c. 50. σὺν ἐπ᾽ ἀγαθῷ ἐξεληλυθέναι. *Dion. Hal.* Ant. X. p. 638. 19. συνίασθαί τινας — ἐπὶ καλαλύσει τῷ δήμου. Idem VII. p. 473. 39. Ἐπὶ τιμωρίᾳ θανάτου ᾠδηδούς. *Euang. Matth.* XXVI. 50. Ἑταῖρε ἐφ᾽ ᾧ πάρει; ubi tamen nonnulli Codd. habent ἐφ᾽ ὃ, quam lectionem Cl. *Caſaubono* potiorem viſam teſtimoniis *Eurip. Achill. Tat.* & hoc Luciani, firmat Rev. *Jac. Elſner.* ad Euang. Matth. l. c. Sed & dativi exempla addens, ut probet

[a] Κυπρίδι σε [b] χρὴ λέλομαι, δροσίην [c] τέ κε Λητῦς.

Cypride te jubeo ac Latonae roribus rigi.

Τῷ δὲ ἑτέρῳ, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ἤκουσε, [d] ὡς ἐρομένῳ τῷ πέμψαντι, εἴτε μοι πλεῦσαι ἐπ' Ἰταλίαν, εἴτε πεζοπορῆσαι λῷον; ἀπεκρίνατο οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον·

Μὴ σύ γε πλωέμεναι, πεζὴν δὲ καθ' οἶμον ὄδευε.

Alteri autem, cum & hoc audiſſet, interrogare eum qui mitteret, *navigare melius eſſet in Italiam, an pedeſtre iter facere?* reſpondit nihil ad Homerum:

Navibus ire cave, pedibus ſed iter peragendum.

Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ἐπεμηχανησάμην αὐτῷ· οἷον καὶ ἐκεῖνο. μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος τῆς δεινῆς χρησμοὶ ὀκτὼ, ψευσάμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς, καὶ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας· ὁ δὲ πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ, καὶ τῇ [e] ἐπιγραφῇ τοῦ βιβλίου, πρὸς μίαν ἐρώτησιν (ἦν δὲ αὕτη· πότε ἁλώσει μαγγανεύων Ἀλέξανδρος;) ὀκτώ μοι χρησμοὺς ἔπεμψεν, ἤτε γῆς, φασὶν, ἤτε οὐρανοῦ ἁπτομένους, ἀνοήτους δὲ καὶ δυσνοήτους ἅπαντας. ἅτε οὖν ὕστερον αἰσθόμενος, καὶ ὅτι Ῥουτιλλιανὸν ἐγὼ ἀπέτρεπον τοῦ γάμου, καὶ τῷ πάνυ προσεῖχε ταῖς τοῦ χρηστηρίου ἐλπίσιν, ἐμίσησέ με, ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἔχθιστον ἡγεῖτο. καί ποτε πρὸς ἐμοῦ ἐρομένῳ τῷ Ῥουτιλλιανῷ, ἔφην·

Νυκτιπλάνοις δάροις χαίρῃ, κοίταις τε δυσάγνοις.

Multa enim in eo genere & ipſe illi machinatus ſum, ut illud quoque. Unam modo quaeſtionem cum rogarem, inſcripſi libro ex conſuetudine: *Illius* (ponebam fictum nomen) *oracula octo*, & drachmas octo, quodque inſuper efficitur, miſi. At ille mercedi miſſae credens, & inſcriptioni libelli, ad unam quaeſtionem, erat autem haec: *Quando deprehendetur ut praeſtigiator Alexander?* octo mihi reſponſa miſit, quae neque terram, ajunt, neque caelum tangerent, ſenſu carentia autem & difficilia univerſa. Quae poſtea cum ſenſiſſet, & illud quoque, dehortatum me eſſe Rutilianum a nuptiis, & ne nimis intentus eſſet ſpei ab oraculo oſtenſae, oderat me, ut facile eſt ad exiſtimandum, & inimiciſſimum ſibi putabat: interrogantique aliquando de me Rutiliano reſpondebat:

Noctivago gaudet coitu inceſtoque cubili.

55. Et

a Κυπρίδι] Κυπρίδα marg. *AiW.* b Χρὴ] Sic *Fl.* & *P.* Χρῄσω *J.* & cett. c Τέ κε] Sic *Ald. P. Ba.* Addit & *H. Solanus.* At in ea dubium, ſit ne unum, an duo vocabula. Τέκε quaſi a τίκτω eſſet, *J. El.* d Ὡς ἐρομένῳ τῷ πέμψαντι] Ἐραμένου τοῦτον Ε πλάσαντα A. e Ἐπιγραφῇ] Ἀπογραφῇ male *Fl.*

53. * Οὐδὲν πρὸς † Ὅμηρον] Ἀπὸ παροιμίας παρῴδηται, οὐδὲν πρὸς † Διόνυσον. *V.*

* Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον] Hoc ſcholion ante ad verba Μὴ σύ γε πλωέμεναι male relatum in ſedem ſuam retraxit *M. ex S.*

† Τῷ] Ex hoc pro τε, item πρὸς pro κε quod in Edit. fuit, reſtituit Idem.

utroque caſu eodem ſenſu dici. Adde Noſtrum mox c. 56. f. ἐφ' ὅτῳ ἡμᾶς ἀνειλίφει. *J. F. R.*

48. Κυπρίδι] Certe *κυπρίδα* recipiendum, ut conveniat cum *δροσίην*, quod ſubſtantive hic accipiendum, pro *δρόσον*. Aut *δροσίῃ* ſcribendum; ſed quia oracula decet eſſe obſcura, maneat intricatum. Eſt qui τὸν τέκε in ſuo libro fecerat ex poſteriore ſyllaba vocabuli *δροσίην* & τί κε in unum contracto. Sed tum plane nullus eſt ſenſus, quo enim Genitivus Λητῦς pertinebit? quo ἂν reſpiciet? *J. F. R.*

Μισῶ. Χρὴσθαι.] Χρῆσθαι. *F. G.* Recte *Gujetus* contractionem circumflectit; licet ego Editionum accentum ſervarim, qui in vocalibus anciptitibus ſaepe acutus pingitur in Edd. priſcis, etſi ſyllaba longa eſt. Immo & χρῶσι aeque ac χρῶτο & χρῶτον ap. *Homer.* circumflectitur ubique. *J. F. R.*

49. Λητῦς] An pro Diana poſuit? ut ſignificetur, rorem lunae ſplendente excipiendum, veluti herbas ad lunam carpendas jubent magi. *J. F. R.*

50. Ἠκηκόει] Poſt hanc vocem ſic legitur in Angl. Cod. ἐραμένου τοῦτον Ε πλάσαντα. *J. B.*

60. Καὶ τὸ γιγν.] Τὸν ἐκπεπλεγμένον ὀβολόν. Supra. *F. G.*

Καὶ

55. Et in ſumma infenſiſſimum merito ſibi me habuit. Cumque ſenſiſſet in urbem me ingreſſum, & didiciſſet me illum eſſe Lucianum (adduxeram autem mecum milites duo, haſtatum & contarium, quos a praeſide Cappadociae, qui amicus tum erat, acceperam, qui me ad mare usque deducerent) ſtatim invitari me jubet dextre ſane & cum multa humanitatis ſignificatione. Adveniens ego multos cum illo deprehendo, adduxeram autem mecum, bona fortuna mea, milites. Et ille protendit mihi oſculandam manum, ut ſolebat vulgo: at ego applicito ore tanquam ad oſculum, praeclaro morſu tantum non claudam feci viro manum. Praeſentes ergo angere me & pulſare tentabant, pro ſacrilego, jam prius irati quod Alexandri ipſum nomine non Prophetae ſalutaveram. Ille vero generoſa illud patientia ſuſtinens, & ipſos ſedavit, promiſitque ſe manſuetum facile me redditurum, & vim Glyconis oſtenſurum, qui valde aſperos ad amicitiam adduceret. Tum arbitris remotis, mecum expoſtulat, dicens: *Me ſibi omnino notum, & quid Rutiliano auctor fuerim: & qua*

Καὶ ἄλως ἔχθιστον εἰκότως ἦν ἐγὼ χαίρειν ἐσελθόντα με ἐς τὴν πόλιν ἤδετο, καὶ ἔμαθεν ὡς ἐκεῖνος εἴην ὁ Λουκιανὸς (ἐπηγόμην δὲ καὶ στρατιώτας δύο, λογχοφόρον καὶ κοντοφόρον, ἀπὸ τοῦ ἡγεμόνος τῆς Καππαδοκίας, φίλος τότε ὤν τοῦτον, λαβὼν, ὡς με προπέμψειαν μέχρι πρὸς τὴν θάλατταν) αὐτίκα μέλας ἔλλεβος δεξιῶς πάνυ, καὶ μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης. ἐλθὼν δὲ ἐγὼ καταλαμβάνω πολλοὺς περὶ αὐτὸν συνηγμένους καὶ τοὺς στρατιώτας τύχη τινὶ ἀγαθῇ. καὶ ὁ μὲ προτείνει μοι κύσαι τὴν δεξιὰν, ὥσπερ εἰώθει τοῖς πολλοῖς, ἐγὼ δὲ προσφὺς ὡς φιλήσων, δήγματι χρηστῷ πάνυ μικρὸν δεῖν χολὴν αὐτῷ ἐποίησα τὴν χεῖρα. οἱ μὲν οὖν παρόντες, ἄγχειν με καὶ παίειν ἐπειρῶντο, ὡς ἱερόσυλον. καὶ πρότερον ἔτι ἀγανακτήσαντες ὅτι Ἀλέξανδρον αὐτὸν, ἀλλὰ μὴ προφήτην προσεῖπον· ὁ δὲ πάνυ γενικῶς καρτερήσας, κατέπαυέ τε αὐτοὺς, καὶ ὑπεσχνεῖτο τιθασὸν μὲν ῥᾳδίως ἀποφανεῖν, καὶ δείξειν τὸν Γλύκωνα χρηστὸν, ὅτι καὶ τοὺς πάνυ τραχυτάτους φίλους ἀπεργάζεται, καὶ μέλας ἡσάμενος ἅπαντας, ἐδικαιολογεῖτο πρὸς μὲ, λέγων· πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῷ συμβουλευόμενα· καὶ τί

f Εἰδέναι] Reſtitutum ex P. Εἶναι Edd. priores. *g* Χρηστῷ] Χρηστὸν male *f*. *h* Κατέπαυέ τε] Κατέπαυσί τε *f*. ſola.

Καὶ τὸ γιγνόμενον] Recte *Gujetus*; etſi alibi γιγνόμενον & γινόμενον, *merces*, *reditus* eſt, vid. Cl. *Hemſterh.* ad Somn. T. I. p. 2. col. 2. *J. F. R.*

62. Πιστώσας τῇ λοπομαχῇ τὸ μισθοῦ] Confer *Th. Magiſtr.* *M. du S.*

69. Ἀπέτρεπον τὸν γάμον] Nondum, ut videtur, confectis nuptiis, quae paullo poſt narrantur. *M. du S.*

73. Νυκτιλάνους] Quamobrem haec de Luciano indigna praedicarit, ex eorum inimicitia, de qua plura paullo poſt, ſatis patet. Vides interim, quam candidus Lucianus, qui tantum in ſe jactum opprobrium poſteris non veritus ſit tradere. *M. du S.*

86. Κῶνας] Supra ad c. 41. *Scholiaſt.* id expoſuit φιλήσας. Hinc forte Belgicum & Germanicum kuſſen / ut recte exiſtimat Frater G. O. *Reitzius* in Belg. Graeciſſ. p. 238. Utitur & *Homer.* Od. Ω. 396. & alibi non ſemel. *J. F. R.*

87. Εἰδέναι] Sic P. In reliquis εἶναι. *M. du S.*

88. Δήγματι χρηστῷ] Bene monuerat *Solan.* conferendum infra *Sympoſ.* Invenies enim ibi c. 4. χρηστῷ τραύματι ſimiliter dictum de magno vulnere, vel potius *opportuno*, i. e. quali & quo loco voluit is qui intulit. Veluti καίριον τραῦμα eadem ratione pro lethali poni, tralaticium eſt. *J. F. R.*

98. Ἐδικαιολογεῖτο] Remiſerat *Solan.* ad *Timon.* p. 49. i. e. c. 22. ex ejus diviſione. Ibi enim legas: βούλει ὦ Τίμων δικαιολογήσωμαι πρὸς σέ; jam vero id quaerendum erit §. 37. *J. F. R.*

99. Λέγων πάνυ με εἰδέναι & τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῷ συμβουλευόμενα] Eraſmus, *negans ſe clam eſſe, quae ſuaſiſſem Rutiliano.* Benedictus *aſſerens ſe ſcire, quae Rutiliano ſuaſiſſem.* Etiam *Sponius* modo *il ſe plaignit à moi de l'avis que j'avois donné à Rutilianus*: ut apparet, ſic interpretans, dum ſola Latina inſpicit. Nam Graeca ſi ſequimur, ut debemus, interpretabimur, *dicens ſibi me eſſe probe notum, ut & quae ſua-*

τί παθὼν, ταῦτά με εἰργάσω, δυνάμενος ὑπ' ἐμοῦ [a] ὅτι μέγα προαχθῆναι παρ' αὐτῷ; κἀγὼ ἄσμενος ἤδη ἐδεχόμην τὴν Φιλοφροσύνην ταύτην, ὁρῶν οἷ κινδύνου καθειστήκειν· ἀμέτ' ὀλίγον προῆλθον φίλος γεγενημένος. ἀμέτοι τοῦτο μικρὸν θαῦμα τοῖς ὁρῶσιν ἔδοξεν, ὅτω μοι [b] ῥᾳδίας γενομένης μεταβολῆς.

Εἶτα δή με ἐκπλεῖν προαιρουμένου, ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας (μόνος δὲ σὺν τῷ Ξενοφῶντι ἔτυχον ὁπαδημένος, τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἐμοὺς ἐς Ἀμαστριν προπεπομφὼς) ὑπισχνεῖται καὶ πλοῖον αὐτὸς παρέξειν καὶ ἐρέτας τοὺς ἀπάξοντας. κἀγὼ μὴ ᾤμην [c] ἁπλοῦν τι εἶναι, καὶ δεξιόν. ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν [d] πόρον ἐγενόμην, δακρύοντα ὁρῶν τὸν κυβερνήτην, καὶ τοῖς ναύταις τι ἀντιλέγοντα, οὐκ ἀγαθὰς εἶχον περὶ τῶν μελλόντων τὰς ἐλπίδας. ἦν δὲ αὐτοῖς ἐπεσταλμένον ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἁρμοδίους ῥίψαι ἡμᾶς εἰς τὸν θάλασσαν· ὅπερ εἰ ἐγεγένητο, [e] ῥᾳδίως αὐτῷ ἐπεπολέμητο τὰ πρὸς ἐμέ. ἀλλὰ δακρύων ἐκεῖνος ἔπεισε καὶ τοὺς συν-

de causſa, inquit, *haec mihi feciſti, cum poſſis a me in magnum gradum apud ipſum provehi?* Hic ego lubens jam illam humanitatem accepi, videns quo in periculo conſtitiſſem; ac paullo poſt prodii factus illi amicus. Idque miraculum videbatur non parvum videntibus, ita facili circa me mutatione facta.

56. Poſtea cum inde navigare vellem, xeniis muneribusque multis miſſis; (ſolus autem cum Xenophonte iter faciebam, patrem & meos Amaſtrim praemiſeram) promittit etiam navim ſe praebiturum & remiges, qui me abducerent. Ac ſimpliciter illum & dextre facere iſta putabam equidem. Cum vero medio in trajectu eſſem, flentem videns gubernatorem, & nautis aliqua in re contradicentem, non multum boni de his, quae futura eſſent, ſperabam. Erat autem illis ab Alexandro praeceptum, uti arreptos nos in mare praecipitarent: quod ſi factum eſſet, facile contra me debellatum erat. Sed ille lacrimis ſuis reliquis etiam nautis perſuaſit, ne quid durum in

a Ἐπὶ] Deeſt in Ex. *Fl.* Adeſt in Edd. & P. b Ῥᾳδίας &c.] Ῥᾳδία γενομένη μου ἡ μεταβολή. C. Fl. Ed. *Fl.* c Ἁπλοῦν τι] Ἁπλοῦντι conjunctim *J.* Sed pro τι in Cod. P. eſt τοῦτο. d Πόρον] Reſtitutum ex L. & *Fl.* Πόντον Edd. priores. e Ῥᾳδίως] Ῥᾳδίως ἂν margo *AIW.*

ſerim Rutiliano. *J.G.*

Ibid Πάνυ μοι] Si ſana ſint haec, aliter hic uſurpat Lucianus verbum εὐδαίμων, quam vulgo ſolet. Non memini ſaltem usquam de hominibus dici. *M. du S.*

2. Τί παθὼν] Supra *Abdic.* c. 10. τί παθὼν ἀνιᾷς; *J. F. R.*

8. Ῥᾳδίας] Flor. Cod. ῥᾳδία γενομένη μοῦ ἡ μεταβολή. *J. B.*

12. Ξενοφῶντι] Non video quid obſtet, quo minus Xenophon hic intelligatur Arrianus, major ille fortaſſe aliquantum natu & ultimo Hadriani anno florens, cum Alexandri hiſtrionia ſub Pio Antonino celebris eſſe inceperit: Luciano carus, quod prooemio hujus libelli apparet: porro in Bithynia patria ſua multum verſatus &c. Xenophontis junioris nomine paſſim veniens. *J. M. G.*

Ibid. Τὸν πατέρα] Haec poſt Rutiliani nuptias, aut certe ſub idem tempus geſta eſſe, ex ipſa narratione manifeſtum: atque adeo ut ſupra ad c. 35. annotabamus, ante annum Chr. CLXX. quod ideo probe obſervandum, quia cum patrem Luciani in Vivis adhuc fuiſſe hinc pateat, reditusque in patriam primus, uti ex Ἐνυπν. c. 9. patet, deſignetur, ſequitur in flore ipſo aetatis Lucianum tum fuiſſe. Unde jam appareret, multo ſerius vixiſſe, quam vulgo ex auctoritate *Suidae* traditur. Nam ſi quadragenarium fuiſſe ponas, cum abunde conſtet ad ſenectutem perveniſſe; (paſſim enim ſenem ſe dicit) vixerit propemodum ad finem usque illius ſeculi, neceſſe eſt. Per τοὺς ἐμοὺς an liberos deſignet, adhuc dubito; filii enim meminit ipſo *Eun.* fine, c. 13. Confer eum Μακρ. c. 1. ubi eadem phraſis occurrit. Adde hic locum in Συγγρ. ex quo patet in illum A. C. incidere hunc reditum. *M. du S.*

16. Ἐπὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πόρον ἐγενόμην] *Cum jam mediam partem navigationis confeciſſem.* ſic rectius editio Florentina, quam aliae μέσον τὸν πόντον. *J. G. G.*

17. Πόρον] L. & Fl. Sic Ἱστ. α. c. 12. κατὰ μέσον τὸν πόρον, in aliis πόντον. ut Ἐν. ἀ. 8. ἐπὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγένοντο. minus commode hic quidem. *M. du S.*

30. Ἐφ' ὅπερ] Conf. ſupra c. 53. hujus Differt. ubi monemus ἐφ' ὃ & ἐφ' ᾧ promiſcue dici. *J. F. R.*

32. Καλαθίσκῳ δὲ ἡμᾶς εἰς Αἰγιαλοῖς, ὃν καὶ ὁ καλὸς Ὅμη-

in nos consulerent; atque ad me, *sexaginta annos*, inquit, *ut vides, irreprehensam & sanctam vitam cum vixerim, nolim hac aetate, qui conjugem habeam & liberos, caede maculare manus:* indicans, quo nos consilio recepisset, & quae sibi essent mandata ab Alexandro.

57. Cum autem exposuisset nos Aegialis, quorum etiam pulcher Homerus meminit, retro navigarunt. Ibi ego praeternavigantes cum inveniissem Bosporanos quosdam legatos, ab Eupatore Rege abeuntes in Bithyniam ut annuum tributum afferrent, atque enarrassem illis impendens nobis periculum, benevolosque illos nactus, & receptus in navim, Amastrin salvus pervenio, cum in propinquum adeo mortis discrimen adductus fuissem. Hinc & ipse in illum concitatus, omnem funem, *aiunt*, movebam, ulciscI hominem cupiens, quem & ante insidias jam odissem, & infensissimum propter morum impuritatem habe-rem: jamque accusationem meditabar, subscriptores habens multos, praesertim philo-

ταῦτας μηδὲν δεινὸν ἡμᾶς ἐργάσασθαι· καὶ πρὸς ἐμὲ ἔφη, Ἔτη ἑξήκοντα, ὡς ὁρᾷς, ἀνεπίληπτον βίον καὶ ὅσιον προβεβιωκὼς, οὐκ ἂν βουλοίμην ἐν τούτῳ τῇ ἡλικίᾳ γυναῖκα καὶ τέκνα ἔχων, μιαίνειν φόνῳ τὰς χεῖρας· δηλῶν ἐφ' ὅσῳ ἡμᾶς ἀνειλήφει, καὶ τὰ παρὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου προστεταγμένα.

Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, οὓς καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπήλαυνεν. ἔνθα ἐγὼ παραπλέοντας εὑρὼν Βοσπορανούς τινας πρέσβεις, παρὰ Εὐπάτορος τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Βιθυνίαν ἀπιόντας ὑπὲρ χομιδῆς τῆς ἐπετείου συντάξεως, καὶ διηγησάμενος αὐτοῖς τὰ περιστάντα ἡμᾶς κίνδυνον, καὶ ὑπὸ δεξιῶς αὐτοῖς τυχὼν, ἀναληφθεὶς εἰς τὸ πλοῖον, διασώζομαι εἰς τὴν Ἀμαστριν, παραπλησίως τοσοῦτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν. ἐντεῦθεν καὶ αὐτὸς ἐπεκαρυστόμην αὐτῷ, καὶ πάντα κάλων ἐκίνουν, ἀμύνασθαι βουλόμενος, καὶ πρὸ τῆς ὑποβουλῆς ἤδη μισῶν αὐτὸν, καὶ ἔχθιστον ἡγούμενος διὰ τὴν τρόπων μιαρίαν, καὶ πρὸς τὴν κατηγορίαν ὡρμήμην, πολλοὺς συναγωνιστὰς ἔχων, καὶ μάλιστα τοὺς ἀπὸ

f Προβεβιωκὼς] Προβεβηκὼς *Fl.* Sed vulgatam tuetur Cod. P. g Βοσπορανούς] Sic *Fl. H. P. Ald. Bz. S.* Βοσπορμανοὺς *J.* h Δεξιῶς] Δεξιῶν marg. *Alw.* i Πρὸ] Πρὸς male *J.* sola.

Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπήλαυνεν] *Expositis autem in Aegialos, quorum etiam egregius Homerus meminit, iter relegit.* Sic interpres. nec improbo, nisi quod *in Aegialis* vertendum non *Aegialos.* Sed quae notarunt ad hunc locum, quasi loqueretur de Peloponneso, quae Aegialia olim dicta, non sunt cassa nuce digna. Aegialos fuit locus in littore Ponti Euxini, in quo situs quoque fuit pagus ejusdem nominis, cujus meminit *Homerus* Iliad. B. 855. Et qui sit locus, egregie docet *Strabo* lib. x. in descriptione Ponti. ὁ δὲ Αἰγιαλὸς ἐστὶ τῶν μακρὰ, πλείονα ἢ ἑκατὸν σταδίων. ἔχει δὲ κώμην ὁμώνυμον, ἧς μέμνηται ὁ ποιητὴς, ὅταν φῇ.

Κρόμνάν τ' Αἰγιαλόν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.
Γράφουσι δέ τινες Κρόμνάν Κωβιαλόν τε.

Aegialus est littus longius centum stadiis. Habet autem cognominem pagum, cujus meminit Homerus his verbis:

Cromnam & Aegialum & altos Erithynos.

Scribunt autem nonnulli: Cromnam Cobialamque. sed vides Lucianum hic tueri vulgatam Homeri scripturam, nisi quod numero multitudinis utatur, pro unitate. *J. G. G.*

Ibid. Ἐν Αἰγιαλοῖς] Ægialeus Phoronei, seu, ut alii volunt, Inachi filius fuit, cui Apis, cum in Ægyptum trajiceret, regnum Argivorum reliquit. Ab eo Ægialea cognominata fuit, quæ postea a Pelope Peloponnesos dicta est. *G. C.*

33. Ὅμηρος] Vid. Il. B. 855. *M. du S.*

Ibid. Καλὸς Ὅμηρος] Pulchrum nominat Homerum, ut Sappho poëtriam pulchram vocare solebat Socrates apud *Maximum Tyrium*, diss. 8. p. 90. *Davis.* Διὰ τὴν ὥραν τῶν μελῶν, καὶ τοι μικρὰν ὖσαν ἐν μέλασιν. Locus *Homeri* est in navium Catalogo Il. B, 855. *J. M. G.*

35. Εὐπάτορος] Hujus regis exstat nummus apud *Spanh.* 490. quo Vir Illustr. hunc locum mire illustrat. Cujus est autem ante L. veri mortem; praefert enim fratrum capita. *M. du S.*

41. Παρὰ τοσοῦτον] Conf. supra notata ad 2. *Ver. Hist.* c. 25. *J. F. B.*

ἀπὸ Τιμοκράτους τοῦ Ἡρακλεώτου [a] φιλοσόφου· ἀλλ' ὁ τότε ἡγούμενος Βιθυνίας καὶ τοῦ Πόντου, αὐτὸς ἐπέσχε, μονονουχὶ ἱκετεύων καὶ ἀντιβολῶν παύσασθαι. Εἰ γὰρ τὸ πρὸς Ῥετιλλιανὸν εὔνοιαν, μὴ ἂν δύνασθαι, καὶ εἰ φανερῶς λάβοι ἀδικοῦντα, κολάσαι αὐτόν. Οὕτω μὲ ἀνεκόπην τῆς [b] ὁρμῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ [c] ἐν δέοντι θρασυνόμενος ἐφ' οὕτω δικαστοῦ εἰσιόντι.

Ἐκεῖνο δὲ πῶς οὐ μέγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ τόλμημα τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ αἰτῆσαι παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος μεταονομασθῆναι τὸ Ἀβώνου τεῖχος, καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι, καὶ νόμισμα [d] χαλκοῦν ἐγκεχαραγμένον, τῇ μὲν τοῦ Γλύκωνος, τῇ δὲ ἑτέρᾳ Ἀλεξάνδρου, στέμματά τε τοῦ πάππου Ἀσκληπιοῦ, καὶ [e] τὴν ἅρπην ἐκείνην τοῦ [f] πατρομήτορος τοῦ Περσέως ἔχοντος;

sophos e schola Timocratis Heracleotae. Sed qui tum Bithyniam & Pontum regebat, impediit ipse, tantum non supplicans obsecransque uti quiescerem. Se enim propter amicitiam Rutiliani, non posse, manifestis in criminibus licet deprehensum, supplicio afficere. Itaque ab impetu repulsus acquievi, intempestive audax sub judice sic affecto futurus.

58. Illa vero nonne magna in reliquis audacia Alexandri, quod petiit ab Imperatore, nomen mutari Aboni castro, eamque urbem Ionopolin vocari: & quod novus nummus percussus est, hinc Glyconis *imaginem habens*, ab altera vero parte Alexandri, coronam avi sui gerentis, Aesculapii, & falcem illam materni progenitoris sui Persei?

59. Cum

a Φιλοσόφους] Hoc habent *Ald. P. Fl. H. B2. S.* Φιλοσόφου *J.* b Ὁρμῆς] Sic restitutum ex P. & L. & marg. *A1.* ὀργῆς enim Edd. Sed & pro ἀνεπαυόμην ἀνεπαυσάμην est in P. & *marg. Ald.* c Ἐν δέοντι] Sic fere *J.* cum *Fl.* & apertius *Ald.* Ceterae *ἐνδέοντι* junctim. Ἐνδέον τι pejus P. d Καινὸν ἐγκεχαρ.] Καινὸν κόψαι ἐγκ. marg. *A1.* & *J.* Sed illud κόψαι ignorant cett. e Τὴν ἅρπην] Τὴν ἀρετὴν *Fl.* male. Ἅρπην male etiam P. At P. cum cett. Edd. recte ἅρπλον. f Πατρομήτορος] Προμήτορος male *Fl.* Vulgatae adstipulatur P.

48. Τιμοκράτους] Timocrati cuidam suos libros *Athenaeus* inscribit. Vid. an idem sit. Meminit iterum noster 558. AB. 591. B. Edit. *Junt.* (i. e. *de Salt.* c. 69. & *Demon.* c. 3.) *M. du S.*

54. Ὁρμῆς] P. L. in reliquis ὀργῆς. *M. du S.*

55. Ἐνδέοντι] Narraverat Lucianus, quemadmodum, ubi tantum non ad certissimam mortem scelere Alexandri Pseudomantis adductus esset, γέντα hunc detulerit ad Bithyniae praesidem; at praesidem illum enixe rogasse, desisteret ab hac causa, neque enim sibi potestatem fore ejus puniendi, licet de manifestis injuriis convinceretur; propter gratiam nimirum, qua praestigiator ille valebat apud Rutilianum. Atque adeo, inquit Lucianus, iram meam sedavi, nactus judicem ita comparatum. Οὕτω μὲ ἀνεκόπην τῆς ὀργῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος, ἐφ' οὕτω δικαστοῦ εἰσιόντι. At quid οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος sibi vult? Basileensis habet ἐνδέον τι. Sed & illud nihil est. Aliter dispescendum hoc ex editione Aldina; nempe οὐκ ἐν δέοντι θρασυνόμενος, supple καιρῷ. *Ego*, inquit, *hoc modo fregi & sedavi iram, non tempestivo tempore rem illam aggressus, sub judice ita comparato.* Respicit praemissam historiam, ubi narravit, se aliquando ad Alexandrum adeuntem, manum ejus osculandam oblatam, morsu reddidisse claudam, coram pluribus praesentibus: Alexandrum autem generoso animo id tum tulisse ac dissimulasse; at clam corripisse nautam, qui Lucianum in trajiciendo submergeret: se vero mirifice, ipso nauta consilium fasso, evasisse istud malum; mox se Bithyniae praesidem adiisse: illo vero deprecante Alexandrum puniendi munus, se sero deprehendisse, non tempestive istud in Alexandrum facinus se fuisse ausum. Caeterum illud ἐν δέοντι pro *tempestive* habet quoque *Demosthenes* I. contra Philippum; Τούτων μὲ μέχρι τοῦ τίμαρον ἰσπέμας, εἰδὼς πάντ' ἐν δέοντι κίχρωδε. *J. F.*

Ἐν δέοντι] Non operae pretium judicavit *Solanus* varias lect. hic notare; qui in *J.* ἐν δέοντι tantum linea transversa separare satis habuit, & *Fl.* nihil ab ea abire, in marg. ejusd. *J.* indicavit; merito; nam facile erat veram lectionem videre; nec enim tam arcte ibi cohaerebant ἐν & δέοντι, quin videre liceret, duas voces esse; quod autem ceterae Edd. eas propius junxere, id vitium mere typogr. esse, ex ipsa versione *Erasmi* adparet, qui *in tempore* vertit. Estque locutio s. ellipsis τῷ, καιρῷ adeo vulgaris, ut exemplis quinque a *L. Bos* in libello de Ellips. p. 72. adductis nihil addere opus sit. *J. F. R.*

60. Ἰωνόπολιν κληθῆναι] Extant etiam nunc tales nummi cum inscriptione Ἰωνοπολιτῶν, sed in una hujus nummi superficie est L. Aurelii Veri imago, in altera Γλύκων Ἰωνοπολίτων, vide *Joannis Hardvini* viri in-

59. Cum vero praedixisset reddito de se oraculo, vitam sibi fato attributam annorum quinquaginta & centum, deinde fulminis ictu se moriturum: miserrimo fine, annos nondum septuaginta natus, periit, ut filius Podalirii, putrefacto ad inguen usque pede, & scatens vermibus: quo tempore etiam calvus esse deprehensus est, dum praebet propter dolorem medicis caput perfundendum, quod nisi ablato ficticio capillamento facere non poterant.

60. Ille finis tragoediae Alexandri, haec totius fabulae conversio fuit, ut conjicere quis possit, a quadam hoc providentia fuisse, etsi forte tantum fortuna evenerit. Oportebat autem etiam parentari ei prout ista vita dignum erat, & certamen institui pro

Προειπὼν δὲ ἀφ' χρησμῦ περὶ ἑαυτῦ, ὅτι ζήσαι εἵμαρ(ται) αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα καὶ ἑκατόν, εἶτα κεραυνῷ βληθέντα ἀποθανεῖν, οἰκτίστῳ τέλει, ὑδὲ ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονὼς, ἀπέθανεν, ὡς Ποδαλειρίου υἱὸς, ἀφαπτεὶς τ' ὠόδα μέχρι τῦ βυβῶνος, καὶ σκωλήκων ζέσας, ὅτε καὶ ϐ ἐφωράθη φαλακρὸς ὢν, παρέχων τοῖς ἰατροῖς ἐπιβρέχειν αὐτῦ τ' κεφαλὴν ἀφ' τ' ὀδύνην· ὃ δὴ καὶ ἄνευ τοῦ ἂν ποῆσαι ἐδύναντο, μὴ ὄντος τ' φενάκης ἀφῃρημένης.

Τοιῦτο τέλος τ' Ἀλεξάνδρου τραγῳδίας, καὶ αὕτη τῦ παντὸς δράματος ἡ καταστροφὴ ἐγένετο· ὡς εἰκάζειν προνοίας τινὸς τὸ τοιῦτο, εἰ καὶ κατὰ τύχην συνέβη. ἔδει δὲ καὶ τ' ἐπιτάφιον αὐτῦ ἄξιον γενέσθαι τῦ βίου, καὶ ἀγῶνα τινὰ συστῆσαι ὑπὲρ τῦ χρηστηρίου

ingenio & doctrina praecellentis nummos antiquos populorum & urbium illustratos. in Ἰωνοπολίται. *J.G.G.*

Ἰωνόπολιν] *Sponius* numisma L. Veri exhibet, in cujus adversa parte serpens conspicitur, cum hac inscriptione: IωNoΠoΛEITωN ΓAYKωN. *Diss. cur.* XXXV. unde patet concessam hanc ei petitionis partem; altera vero negata videtur, cum in tot Glyconis nummis nullus Alexandri caput praeferat. Sed de his plenius mox. *M. du S.*

Ἰωνόπολιν] Illustravit hunc locum nummis ipsis prolaris Illustris *Spanhemius* aeterni operis 4, 11. p. 213. seqq. ubi etiam *Ionopolitarum* mentio. *J.M.G.*

61. Μάρκου] Extant hodieque nummi imperatorum illius aetatis, in quibus GLYCO conspicitur; nullus autem qui Alexandri ipsius nomen aut imaginem praeferat; neque impetrasse ait Lucianus, audaciam Viri Imperatoria insignia affectantis exagitasse contentus, nummos Glyconis in doctorum Virorum libris 4. invenio hosce:

I. ANTONINI PII, in quo duo serpentes &c. *Spanh.*

II. Sub eodem unicus serp. capite humano (v. c. 72.) ABωNOTEIXEITωN ΓAYKωN.

III. L. VERI IωNOΠOΛEITΩN. Vid. verba Luciani praecedentia.

IV. Non Glyconis quidem, sed quo Aesculapii adventus Romam describitur, ab Antonino Pio, hac, ut mihi videtur, occasione cusus. Vid. *Aur. Vict.*

V. *Harduin.* numm. Ant. urb. & Pop. illustr. in Ἰωνοπολίται *Spon.* l. c. *Spanh.* 213. & 721. I. 177. Pagina vero 529. alium nummum Abonotaeichitων exhibet. *M. du S.*

63. Στέμμασι] Non occurrebat, quod potius στεμμάτων nomine intelligerem, quam *corona laurea* quam, ab Apolline forte patre suo acceptam, tribuit illi Festus sub titulo: *In insula.* p. 189. Ed. *Amstel.* Et mox ipse noster τὸ ἱεροφαντικὸν & προφητικὸν στέμμα nominat, quo στεφανοῦσθαι volebant successores Alexandri hujus. Sic apud *Aristoph.* Plut. 39. φαῦλον ἔλαιον ἐπὶ τ' στεμμάτων. *J.M.G.*

68. Κεραυνῷ βληθέντα] Supra hoc Dial. c. 40. f. *M. du S.*

73. Φαλακρὸς] V. supra c. 3. *M. du S.*

Ibid. Ἐπιβρέχειν] *Perfundere caput, spongiam ei imponere, ungere* &c. jubet V. G. *Celsus* 4, 2. *J.M.G.*

81. Τὸν ἐπιτάφιον] Quia Latinis *epitaphium* neutro genere efferri solet, credent etiam tirones τὸ ἐπιτάφιον scribendum. Sed masculino genere Graeci utuntur, quia intelligitur ἀγών. Vid. *Bos* de Ellipsi. p. 8. Sed & λόγος intelligitur alibi. Vid. eund. p. 81. *J.F.R.*

87. Καὶ

59. Ὡς Ποδαλειρίου υἱὸς] Οὐχ ὅτι κ' Ποδαλείριος τοιοῦτόν τι πέπονθε, ταῦτα φησὶν, ἀλλὰ παίζων ὡς ἀπὸ Ποδαλειρίου, ὃς ἰατρὸς ἦν, ἕλκων τὸ γένος. ὁ δὲ σκηπτοῦχος • ἀφαπτόμενος τ' πόδα. *V.*

• Ἀνεζέφοντας] Sic rursum correxit idem, quum διαζέφοντας ante legeretur.

ρίᾳ τ̃ συνωμοτῶν, καὶ γοήτων, ὅσοι χορυφαῖοι ἦσαν, ἀνελθόντων ὅτι ἀξιωτητέω τ̃ Ῥυτιλλιανόν, τίνα χρὴ προχριθῆναι αὐτῶν, καὶ ἀποδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ [a] καὶ προφητικῷ στέμματι. ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ Παῖτος ἰατρὸς τὴν τέχνην, [b] πολιώδης ὤν, ὅτε ἰατρῷ πρέποντα, ὅτε πολιῷ ἀνδρὶ ταῦτα ποιῶν. ἀλλ' ὁ ἀγωνοθέτης Ῥυτιλλιανὸς, ἀστεφανώτους αὐτοὺς ἀπέπεμψεν, [c] αὐτῷ τ̃ προφητείαν φυλάττων μέχρ τ̃ ἐντεῦθεν ἀπαλλαγήν.

oraculo *obtinendo*, cum conjuratorum praestigiatorumque principes ad Rutilianum arbitrum venirent, quis ipsorum praelatus reliquis susciperе deberet oraculum, coronarique sacerdotali illa & prophetica corona. Erat inter illos etiam Paetus arte Medicus, civis, (jam fere canus) qui quod neque medicum deceret, neque canum hominem, hac in re egit. Sed praeses hujus certaminis Rutilianus, non coronatos remisit, Prophetae munus illi, postquam hinc discesserat, adhuc servans.

Ταῦτα, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ πολλῶν δείγματος ἕνεκα γράψαι ἠξίωσα, καὶ σοὶ μὲ χαριζόμενος ἀνδρὶ ἑταίρῳ, καὶ φίλῳ, καὶ ὃν ἐγὼ πάντων μάλιστα θαυμάσας ἔχω, ὅτι τε σοφίᾳ, καὶ τῷ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι, καὶ τρόπου πραότητι, καὶ ὁπιεικείᾳ, καὶ γαλήνῃ βίου, καὶ δεξιότητι πρὸς τοὺς συνόντας. τὸ πλέον δὲ, ὅσῳ καὶ σοὶ ἥδιον, Ἐπικούρου [d] τιμωροῦντι, ἀνδρὶ ὡς ἀληθῶς ἱερῷ, καὶ θεσπεσίῳ τ̃ Φύσιν, καὶ μόνῳ μετ' ἀληθείας τὰ καλὰ ἐγνωκότι, καὶ δεδωκότι, καὶ ἐλευθερωτῇ τ̃ ὁμιλησάντων αὐτῷ γενομένῳ. οἱ-

61. Haec, amice, pauca de multis scribere speciminis causa volui, partim quidem tibi gratificatus, sodali, & amico, quemque ego maxime admiror, cum propter sapientiam & veritatis amorem, & mores mansuetos, tum propter aequitatem, & vitae tranquillitatem, dexteritatemque in victu: partim vero Epicuri ulciscendi causa, viri vere sancti, & divino ingenio, quique solus cum veritate quae pulchra sunt cognoverit, tradideritque, liberatorque auditorum suorum factus sit. Puto vero *aliis* etiam

a Καὶ προφ.] Deerat καὶ in *S.* & *A.* Aderat in *B2. H. P. Ald. J. Fl.* & *Fr.* b Πολιώδης] Sic *S.* ejusque assecla *Amst.* Πόλιος marg. *AIW.* Πολίτης *J. Ald. Fl. Fr.* & ceterae omnes. c Αὐτῷ] Sic Edd. Αὐτῶ correxerat *Solanus* male. d Τιμωρῶν] Βοηθῶν A. & P. Nil mut. Edd.

87. Καὶ προφητικῷ] Alexandro Pseudomanti mortuo deliberatum fuisse ait Auctor, quem oporteret ἀποδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ καὶ προφητικῷ στέμματι. Sic recte antiquiores: sequiores praetermiserunt καὶ illud ultimum. *J. J.*

Καὶ προφητικῷ] Illud καὶ quod Cl. *Jens.* restituit, male abesse a quibusdam, non adnotarat *Solanus*. Sed Edd. conferens cognovi id recte adesse in omnibus, excepta sola *Salm.* nam quod & abfit ab *Amst.* nil mirum, quia haec illam coeco semper ductu sequitur. *J. F. R.*

89. Πολιώδης] Etsi nescio qua auctoritate *Salmuriensis* Ed. id exhibeat ab omnibus priscis Edd. recedens, quae πολίτης habent; tamen ejus lectionem retinere malui, quam πολίτης restituere, quod ad sensum nihili hic est. Medicum enim senem hic denotari ex statim sequentibus aeque ac praecedentibus patet, & sic jam *Erasmum* legisse verosimile est, qui *canus* vertit, ut est in Parisina, licet eadem in Graecis πολίτης exhibeat. Facilis autem erat error in voce minus vulgari, & modo pro πολιώδης unus Scriba dederit πολιώδης, alter id non intelligens necessario credidit πολιήτης, quod poëtice idem est ac πολίτης, corrigendum, unde sequentes dialectum poëticam auferentes nihil aliud quam πολίτης dare poterant. Sed potest tamen & πολιὸς, ultima pro more per compendium exarata, scriptum fuisse, unde quis uno saltu πολίτης fecerit; verum cum statim πολιῷ sequatur, malim orationem variari, & vocem rariorem conservari, dummodo Codicum auctoritas accedat. Deest πολιώδης in Lexicis vulgaribus, sed habet *Steph.* unum ejus exempl. Plura nondum annotavi, quod non praeviderem usu ventura. *J. F. R.*

92. Αὐτῷ τὴν] Lege αὐτῶ. *F. G.*

Αὐτῷ] Nempe sub illius nomine continuari voluit, ut in Amphiarai, Trophonii, Branchi oraculis factum est. Ita nunc malo, quam αὐτῶ legere, quod aliquando placebat, & referre ad Rutilianum. Neque

etiam qui inciderint, utile quiddam continere visum iri hanc scriptionem, quae alia quidem refellat, alia vero in bene sentientium animis confirmet.

μαι δὲ, ὅτι καὶ τοῖς [e] ἐντυχοῦσι, χρήσιμόν τι ἔχειν δόξει ἡ γραφὴ, τὰ μὲ διεξελέγχουσα, τὰ δὲ ἐν ταῖς τ' εὖ φρονούντων γνώμαις βεβαιοῦσι.

DE SALTATIONE. ΠΕΡΙ ΟΡΧΗΣΕΩΣ.

LYCINUS. ΛΥΚΙΝΟΣ.

QUandoquidem ergo, Crato, gravem hanc accusationem, olim, puto, ad eam paratus, protulisti saltationum & ipsius saltandi artis, & nostrûm insuper, qui tali spectaculo gaudemus, ut qui in vili & muliebri negotio magnum studium adhibeamus: audi jam, quantum a recta via aberres, & quam imprudens maximum in vita bonum accuses. Et ignoscendum tibi, si ab initio inde tristi vitae generi adsuetus, & quod durum est, solum bonum esse judicans, prae ignorantia earum rerum, dignas accusatione putasti.

ΕΠεὶ τοίνυν, ὦ Κράτων, δεινήν τινα ταύτην καλήγοριαν ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, παρεσκευασμένος καλήγορηκας, ὀρχήσεών τε, καὶ αὐτῆς ὀρχηστικῆς, καὶ προσέτι ἡμῶν γε τῶν χαιρόντων τῇ τοιαύτῃ θέᾳ, ὡς ὄπὶ φαύλῳ καὶ γυναικείῳ πράγματι μεγάλην σπουδὴν ποιουμένων, ἄκουσον ὅσον τοῦ ὀρθοῦ διημάρτηκας, καὶ ὡς λέληθας σεαυτὸν, τοῦ μεγίστου τ' ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν [f] καλήγορῶν. καὶ συγγνώμη σοι, εἰ [g] ἐξ ἀρχῆς βίῳ αὐχμηρῷ συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος, ὑπ' ἀπειρίας αὐτῶν, καλήγορίας ἄξια εἶναι νενόμικας.

ΚΡΑΤ.

[e] Ἐντυχοῦσι] Ἐντυχοῦσι male *J.* Conf. supra c. 47. nec M. [f] Καλήγορῶν] Ἀποστρῶν Em. *Marc.* Nihil mut. Edd. [g] Ἐξ ἀρχῆς] Sic *P. B2.* Ἐξαρχῆς una voce *J. H. Ald. Fl. Fr. S.*

que enim ullum est ei suspicioni fundamentum. *J. M. G.*

98. Θαυμάσας ἔχω] Jubet *Solan.* conferre *Dial. mar.* I. & *Dem.* §. 32. At priore loco legas: καί τοί τι ἄλλο σὺ σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν; quae locutio nihil cum hac commune habet. Illic enim valet: *quid potest laudare, quid habet quod laudet?* Hic ἔχω abundat, illic infinitivus est, hic participium. alter locus habet: ὧν γε ἕνεκα πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, isque melius respondet huic. Verum ille pleonasmus adeo est usitatus, ut in omnibus fere auctoribus, excepto N. T., inveniatur. Sic *Hesiod.* Ἔργ. 42. Κρίνωμεν ἰθεῖ δίκῃ ἔχουσι θεοῦ βίᾳ ἀνθρώποισι. *Aristoph.* λαβὼν ἔχων & similia, quae vid. collecta apud *Maittairium* de Dialect. p. 79. C. Et Comment. Aristophanis. Et in *Budaei* Comment. *J. F. R.*

4. Τιμωρῶν] Angl. βοηθῶν. *J. B.*

8. Τοῖς ἐντυχοῦσι] Conf. supra c. 47. *M. du S.*

9. Καλήγορῶν] Ἀποστρῶν. *Th. M.*

Καλήγορῶν] Emendatione nihil opus, optime se haec habent. *M. du S.*

Καλήγορῶν] *Marcilii* conjectura, ἀπόστρῶν substituentis, ei forsan adblandietur, qui male construxerit ἑαυτὸν καλήγορῶν. Ne igitur postea idem accidat cuiquam, distinctionem alioqui non adeo necessariam post σεαυτὸν addidi, ut non haesites conjungere λέληθας σεαυτὸν, i. e. *te ipsum oblitus es*, ut belgice dicimus, sive *te ipsum fefelliſti*, vel, si mavis, *imprudenter feciſti, accusans hanc maximam voluptatem.* Vel potius, *nesciebas ipse quid faceres*; omnia enim haec significat, & eodem fere redit, quodnam elegeris. Sic enim & ὑπ' αὐτοὺς ἡμᾶς λανθάνομεν σὺ λόγοις ἀτόποις γεγενότες ex *Plutarcho* vel Lexicographi adferunt. Cui adde λόγοις ἀπολούμενος, *imprudens periibis*, ex *Herodian.* I. 9. 10. Immo potius, quod adprime huc facit, *Aristoph.* Nub. 241. Πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος; & *Aelian.* V. Hist. l. 7. ὅταν αὐτοὺς λαθόντες ὑποκυάμου φάγωσι. *Alciphr.* III. ep. 71. f. πῶς τι λάθωμεν ἐπιφαλῶς. *J. F. R.*

11. Σκληρὸν] Mordet Stoïcum allusione ad generalem Stoïcorum thesim. *J. B.*

ΚΡΑΤ. Ἀνὴρ δέ τις ὢν, ὦ λῷστε, καὶ ταῦτα, παιδείᾳ σύντροφος, καὶ φιλοσοφίᾳ τὰ μέτρια ὁμιλητικὸς, [a] ἀφέμβῳ, ὦ Λυκῖνε, τῷ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι καταυλούμενος, θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν, ἐσθῆσι μαλακαῖς, καὶ ᾄσμασιν ἀκολάστοις [b] ἐναβρυνόμενον, καὶ μιμουμένον ἐρωτικὰ γύναια τῶν πάλαι, τὰς μαχλοτάτας Φαίδρας καὶ Παρθενόπας, καὶ Ῥοδόπας τινὰς, καὶ ταῦτα πάντα ἐπὶ κρότοις, καὶ τερετίσμασι, καὶ ποδῶν κτύπῳ καλαγέλαστα ὡς ἀληθῶς πράγματα, καὶ ἧκιστα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, καὶ οἷα σοὶ πρέποντα· ὅστε ἔγωγε συθόμενος ὡς ὅτι τοιαύτῃ θέᾳ σχολάζοις, οὐκ ἠδέσθην μόνον ὑπὲρ σοῦ, ἀλλὰ καὶ ἠνιάθην, εἰ Πλάτωνος καὶ Χρυσίππου καὶ Ἀριστοτέλους ἐκλαθόμενος, κάθησαι, τὰ [c] ὅμοια πεπονθὼς τοῖς τὰ ὦτα πτερῷ κνωμένοις· καὶ ταῦτα, μυρίων ἄλλων ὄντων ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων σπουδαίων, εἰ τούτων τις δέοιτο τῶν

2. CRATO. Tu vero quis vir es, o bone, isque eruditioni innutritus, & cum philosophia versatus mediocriter, qui relicto optimarum rerum studio, & antiquorum consuetudine, sedens tibiis mulcendum te praebeas, effeminatum spectans hominem, molli vestitu, & lascivis canticis delicatum, & amatorias imitantem ex antiquitate mulierculas, libidinosissimas, Phaedras, & Parthenopas, Rhodopas quasdam: & haec omnia ad pulsationes, & frequentamenta, & pedum (*stamillorumque*) strepitus, quae res oppido ridiculae, & minime virum liberalem & tui similem decentes. Itaque ipse ego cum audirem tali te spectaculo vacare, non erubui modo vicem otuam, sed molestе tuli, si Platonis, & Chrysippi, & Aristotelis oblitus sedeas, iis similis, qui pinnula aures titillant: idque cum sexcentae sint honestae aurium & oculorum voluptates, si quis illos in circulis ti-

a Ἀφίμβῳ] Ἀφήμβῳ male *A.* sola. b Ἐναβρυνόμενον] Edd. priores & M. ἐμβρυνόμενον habebant. Sed recte μ delevit *M. du S.* c Τὰ ὅμοια] Τὸ ὅμοιον W.

15. Φιλοσοφίᾳ — ὁμιλητικὸς] Haec phrasis philosophiae studiosis propria: nam ὁμιλεῖται discipuli, vid. *Liban.* epist. 343. & ibi a *Wolfio* cit. *L. Bos* ad *Th. Magistr.* sed & de aliis studiis, quibus quis *deditus* est, ut *Epist.* Sext. 2. Ed. Rel. p. 90. ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ ἔοικεν ἀσπάσῃ πτυγῇ. *Aelian.* 2. 38. γυναῖκας μὴ ὁμιλεῖν ὕμνῳ. *Aristoph.* Nub. 1401. — καινοῖς πράγμασι ὁμιλεῖν, *rebus novis studere. Hippocr.* de Art. p. 589. 44. Καὶ οὐκ ἀρκεῖ μοῦνον λόγῳ ἰδέσθαι τὴν τέχνην τοιήνδε, ἀλλὰ χρὴ ὁμιλέειν ὁμιλίῃσιν. Vid. & nostrum alibi, cujus loca ex Indice adparebunt. Sed Grammatica praecepta postularent ὁμιλητικὸς scribi, addito augmento praeteriti. At visum est sic edere, ut inveni, quia saepe abjicitur, ut supra satis ostendimus. Mallem tamen hic augmentum addi, quia suspicio de negligentia scriptorum satis justa. *J. F. R.*

18. Κάθησαι καταυλούμενος] Ἀφίμβῳ ὦ Λυκῖνε τῷ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι καταυλούμενος, θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν. Vertit Opsopoeus: *Remisso rerum, o Luciane, optimarum exercitio, & priscorum commercio, ceterum sedere sustineas in theatro omnium posticas fasnas excipiens.* Ab interpolatore recte haec quidem sunt emendata, sed, quia tamen hoc loquendi genus aliis quoque negotium facessit, uno atque altero exemplo id illustrabimus. Sententia enim est, *tu vero sedes & modulis tibiarum oblectaris. Plutarchus* in libello, cui titulus est: Πρὸς τὸν πολίτικον ἐνδόντες τὸν λειστὸν ἐκ καταυλίσεως ἀνηχίσομεν αὖθις, καταψαλμῴδων καὶ καταυλούμενον. *Cantu & tibiarum modulis oblectatum. Cleomedes* lib. 2. ἐν πολλῇ καὶ ἀσχήμονι μέθῃ καταυλούμενος. *In magna & foeda ebrietate tibiis se oblectans.* Eodem sensu dixit *Athenaeus* ψαλλόμενος Σταρτώνιος *auscultans cantorem Stratonicus.* quem locum frustra Erasmus emendare conatur. *J. G. G.*

Ibid. Καταυλούμενος] Conf. supra *Phal.* I. 11. fin. & infra *Bis accus.* c. 17. Miror itaque cur Cl. *Graev.* ter scribat, καταυλέομαι, sine diphthongo; quum sit a καταυλίομαι, —εῦμαι. neque καταύλομαι usquam reperiatur; neque ipse in his *Luciani* locis, neque in *Plutarcho* quem in subsidium vocat, sic inveneri. *J. F. R.*

19. Ἐσθῆσι μαλακαῖς] Confer supra ad I. *Ver. Hist.* §. 25. No. 7. *J. F. R.*

20. Ἐναβρ.] Commodius legeretur, ἐνεβρ.— quod & apud *Agapetum* reperitur de genere dictum c. 4. *M. du S.*

22. Φαίδρας & Παρθ. & Ῥοδ.] Phaedrae notus amor, apud tragicos. Parthenope Sirenum una, quae ab Ulysse spreta. Rhodope quaestu corporis tantas opes col-

tibicines desideret, & qui ad citharam legitimos modos accinunt; illa praesertim gravis tragoedia, & comoedia hilaris, quae etiam certaminum publicorum materia esse meruerunt.

3. Quare longa tibi, o generose, defensione opus erit apud eruditos, si ejici non omnino velis, & ab honestis viris segregari. Quamquam illud, puto, optimum erit, negatione totum hoc sanare, neque fateri omnino tale quidpiam abs te peccatum esse. In futurum quidem vide, ne inscientibus nobis ex viro, qui olim fueras, Lyda quaedam aut Baccha factus sis: quod quidem non tuum solius crimen fuerit, sed etiam nostrum, nisi te Ulyssis instar a loto abstractum ad consueta studia prius reduxerimus, quam non sentiens ab illis in theatro Sirenibus occuperis. Quamquam illae solis insidiaban-

35 [d] κυκλικῶν αὐλητῶν, ἢ τὴ κιθάρα τὰ ἔννομα προσᾴδοντων, ἢ μάλιστα τὴ σεμνῆς τραγῳδίας, ἢ τὴ φαιδροτάτης κωμῳδίας, ἅτε ἢ ἐναγώνια εἶναι ἠξίωται.

Πολλῆς ἂν, ὦ γενναῖε, τῆ ἀπολογίας 40 σοι [e] δέησει πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους, εἰ βέλει μὴ παντάπασιν ἐκκεκρίσθαι, ἢ τὴ τῆ σπουδαίων ἀγέλης ἐξηλλάσθαι. καίτοι τόγε ἄμεινον ἐκεῖνό ἐστιν, οἶμαι, ζητῆσαι τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴ ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι 45 τοιοῦτον προσγενομένθαί σοι. πρὸς [f] δὴ τοῖσιν, ὅρα ὅπως μὴ λάθῃς ἡμῖν ἐξ ἀνδρὸς τῶ πάλαι, Λυδή τις ἢ Βάκχη γενόμενος. ὅπερ εἰ σὸν ἂν ἔγκλημα εἴη [g] μόνου, ἀλλὰ ἢ ἡμῶν, εἰ μή σε χεὶρ τὴ Ὀδυσσέα τῶ λωτοῦ ἀποσπάσαιμεν, ὅπι τὰς συνήθεις ἀσχολίας ἐπανάξομεν, πρὶν λάθῃς τελέως ἐκ τοῦ τὴ ἐν τῷ θεάτρῳ σειρήνων καλεσχημένων. καίτοι ἐκεῖναι μὲ, τοῖς ὠσὶ μόναις ἐπιβού-

d Κυκλικῶν] Nil mutant Edd. nec M. *e* Δέησει] Δέησῃ W. Nil mut. Edd. *f* Δὴ] Δ' ἴσ' W. *g* Μόνου] Ex *Fl.* & M. dedi. Μόνον Edd. vulgo.

collegisse traditur, ut Aegyptiarum Pyramidum una ab ea condita sit. *M. du S.*

23. Ῥόδιος] Conf. infra §. 51. *M. du S.*

24. Ὑπὸ κρούμασι ἢ τιτιτίσμασι] Mallem *ad pulsationes strepitusque cithara*, quam cum Interprete reddere, *cum cithara pulsationibus ejusque procacibus frequentamentis.* Ita in *Dial. Deor.* 2. Cupidinis & Jovis §. 2. ὑπ' αὐλῷ ἐ τυμπάνου, *ad tibiam & tympana.* Vid. etiam *Sophocl.* Electr. 713. *Eurip.* Bacch. 155. *Max. Tyr.* Diss. 21. prov. Ceterum de κρούμασι κιθάρας vid. Illustr. *Spanhem.* ad *Callim.* Hymn. in Delum, p. 466. *H.V.*

Ὑπὸ κρούμασι] Confer nos ad §. 16. hujus Dissert. ubi illud ὑπὸ etiam vindicamus. Etsi autem Κρούματα proprie sint lyrae, tamen & de aliis instrumentis, immo & tibiis interdum usurpatur. Hinc tibicinae nomen fictum Κρουμάτιον apud *Alciphr.* I. ep. 12. Ἡ ᾧ τὴ ἰκαλήτω Κρουμάτιον, ἢ ἦν αὐλητρίς. Ad quae verba vid. *Bergl.* not. p. 50. qui Dorionem tibicinem quoque κρουματοποιὸν vocatum docet ap. *Athen.* VIII. p. 337. Hic itaque κρούματα generaliter signif. variorum instrumentorum musicorum pulsationes, nullo nominatim intellecto. *J.F.R.*

32. Τὰ ὅπλα πυρρίχη] Vid. iterum infra *Gall.* c. 6. *M. du S.*

35. Κυκλικῶν] Aliter c. 26. αὐλήτας enim ibi κυκλίους vocat, *Philostratus* p. 589. ὁπότε ἴσ σπουδάσειε περὶ τὰς ἐγκυκλίους, δίας ὀρχήσεως δὴ αὖται τὸ ἐπίκαιρον, φαινόμενον ἦν. &c. *M. du S.*

Ibid. Τὰ ἔννομα] Τὰ ἔννομα sunt cantica concinna, quae ad modum canuntur. contra, ἄνομα. νόμος enim, quando de re musica sermo est, *modum* denotat. Vertit Interpres: *Legibus consentanea.* *L. Bos.*

Τὰ ἔννομα] Recte *Bos* νόμων modum musicum significare ait. Vid. *Thucyd* V. 70. f. f. pr. p. 360. ubi tamen ambiguum, ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν νόμῳ ἐγκαθεστώτων, sitne construendum, *ex lege interpositorum tibicinum*; an νόμῳ αὐλητῶν conjungendum, ut significetur *modus Musicorum*, i.e. dimensio temporis quam Musici observare solent. Conf. *Plutarchi* libellum postremum de Musica, & vocabula ad artem illam pertinentia singulis versibus invenies. *J.F.R.*

38. Ἐναγώνια] Certatum esse inter choros apud veteres illos Graecos, satis notum est. *M. du S.*

Ἐναγώνια] Conf. infra §. 26. §. 32. §. 78. Et *Demon.* §. 65. Quae loca monente *Solano* contuli, & idem verbum in iis occurrere cognovi. *J.F.R.*

47. Λυδή τις] Hac voce eo sensu saepius utitur c. 26. 32. 79. & Δήμων. c. 65. *M. du S.*

48. Μόνου] Sic optime M. & *Fl.* Reliquae Edd. μόνον. *M. du S.* Conf. *Kust.* ad Aristoph. Pl. 33. *J.F.R.*

49. Ὀδυσσέα] Vid. *Hom.* Odyss. I. 91. *M. du S.*

βλεῦον, ᾗ ἀφ' τοῦτο κηρῷ ἐδέησε πρὸς τ πλοῦν αὐτοῦ. σὺ δὲ ᾗ δι' ὀφθαλμῶν ἔοικας [a] ὅλῳ δεδουλῶσθαι.

tur auribus, propter quod cerâ opus erat, ut quis praeternavigaret: at tu etiam per oculos omnino in servitutem videris redactus.

ΛΥΚΙ. Παπαῖ, ὦ Κράτων, ὡς χάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τ σαυτοῦ κύνα. πλὴν τόγε παράδειγμα τ τῶν Λωτοφάγων ᾗ Σειρήνων εἰκόνα, πάνυ ἀνομοιοτάτην μοι δοκεῖς εἰρηκέναι, ὧν πέπονθα. πολὺ γὰρ ὅσον τοῖς μὴ τοῦ λωτοῦ γευσαμένοις, ᾗ τ Σειρήνων ἀκούσασιν, ὄλεθρος ἦν τε καὶ τὸ ἐδωδῆς, καὶ τὸ ἀκροάσεως τὸ πιτίμιον. ἐμοὶ δὲ, πρὸς τῷ τ ἡδονὴν πολλὴν ἡδίω πεφηνέναι, ᾗ τέλος ἀγαθὸν ἐπιβέβηκεν. οὐ γὰρ εἰς λήθην τ οἴκοι, οὐδ' εἰς ἀγνωσίαν τ κατ' ἐμαυτὸν πέπτωμαι, ἀλλ' εἰ χρὴ μηδὲν ὀκνήσαντα εἰπεῖν, μακρῷ πινυτώτερος, ᾗ τ ἐν τῷ βίῳ διαφορικώτερος, ἐκ τοῦ θεάτρου [b] σοι ἐπανελήλυθα. μᾶλλον δὲ τὸ τοῦ Ὁμήρου αὐτὸ εἰπεῖν καλὸν, ὅτι ὁ τοῦτο ἰδὼν τὸ θέαμα·

— τερψάμενος νεῖται, ᾗ πλείονα εἰδώς.

4. LYCI. Vah, Crato, quam asperum in nos laxasti canem tuum. Verumtamen exemplum illud, illam Lotophagorum & Sirenum imaginem, usque quaque dissimilem eorum protulisse mihi videris, quae mihi accidunt: in quantum his qui Lotum gustaverant, quique audierant Sirenas, interitus, tanquam praemium esus illius auditionisve propositum erat; mihi vero, praeterquam quod voluptas multo suavior visa est, etiam finis evenit bonus. Neque enim in oblivionem rerum domesticarum, neque ignorantiam mei ipsius incidi; sed si absque cunctatione dicendum est, multum prudentior & perspicacior ad negotia vitae ex theatro redii. Quin Homeri illud dicere fas est, qui vidit illud spectaculum:

Doctior is patrias lapsus pervenit ad oras.

ΚΡΑΤ. Ἡράκλεις, ὦ Λυκῖνε, οἷα πέπονθας, ὃς οὐδ' αἰσχύνῃ ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ ᾗ σεμνυνόμῳ ἔοικας. τὸ γοῦν δεινότατον τοῦτό ἐστιν, ὅτι μηδὲ ἰάσεως τινὰ ἡμῖν ὑπο-

CRAT. Hercules, Lycine, quid tibi est, quem adeo non pudeat harum rerum, ut tibi etiam placere iis videare. Gravissimum enim hoc est, quod neque curationis ul-

a ὅλῳ] Sic W. ὅλως Edd. priores. b Σοι] Deerat in Edd. inferi ex Cod. W.

56. ὅλῳ] W. non ut in reliquis ὅλως. *M. du S.*
ὅλῳ] Etsi vulgatum ὅλως quoque bene se habet, tamen hoc *Solano* dedi ex Cod. W. ὅλῳ danti, quia exigui est momenti, & quia posterius illud tamen aliquanto est elegantius. *J. F. R.*

57. Παπαῖ, Κράτων ὡς χάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τ σαυτοῦ κύνα] Vertunt: *Papae, Craton quam asperum canem tuum in nos solvisti*, nescio quam Latine. *Asper dens* apud *Phaedrum* est acutus, sic apud *Tac. asperare arma*, pro famiare. Melius sane verteretur: *quam canem mordacem. Lucianus* in priore de iis qui mercede sunt conducti: οἷόν σ' ἐγὼ ᾗ ῥήτορα τ καρχάρον. *Novi quendam ex mordacibus illis Rhetoribus. J. G. G.*

Ibid. Κάρχαρον] Qualis Appii *canina facundia*, de qua *D. Hieronym. J. B.*

Κάρχαρον] Vid. supra T. I. p. 694. sive de *Merced. Cond.* c. 35. ubi ῥήτορα τ καρχάρον. Et T. 2. *Quom. Hist.* c. 43. τὸν μὲ σφοδρὸν ᾗ κάρχαρον. Rursus *bis Accusat.* c. 33. ὑλακτοῦσιν — ᾗ κάρχαρον. Et videbis quantum aberrarint, qui supra in *Merced. Cond.* nomen proprium inde fecerant. *J. F. R.*

64. Τὸ πιτίμιον] Conf. supra T. I. p. 657. s. *de Merc. Cond.* c. 4. & loca parallela ibi ab *Solano* adlata. *J. F. R.*

70. Σοι ἐπαν.] W. solus optime. *M. du S.*
Σοι] Nolui omittere illud σοι, quod etsi W. solus suppeditat, tamen adprime hic adpositum esse, nemo negaverit; eleganter enim sic interponi pronom. σοι, μοι & similia, nisi satis notum crederem, exemplis bene multis probarem. Sic *Demosth.* eleganti pleonasmo, pro Ctesiph. p. 444. E. Λάβε μοι τὸ ψήφισμα τ Ὠρειτῶν. Noster in *Abdic.* c. 31. pr. τοιαῦτά σοι ὁ πάππος — πέπονθε. Verum & μοι quasi πλεονάζον interdum valere παρ' ἐμοῦ recte docet *Bergl.* ad Alciphr. I. Ep. 26. p. 107. Sed rursus magis παρέλκον apud nostrum satis saepe supra, ut in *Nigrin.* §. 5. Οὕτω σοι ᾗ αὐτὸς ἤθους — ἀπειλοῦμαι. Ac *Dial. Marin.* II. 2. τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πάτροκλε. Vid. & c. seq.

ullam nobis ſpem oſtendis, qui laudare audeas turpia adeo ac deſpuenda.

5. LYC. Dic mihi, Crato, iſtane de ſaltatione atque his, quae in theatro fiunt, reprehendis, cum ſaepe ea videris; aut ſpectaculum nunquam a te uſurpatum tamen turpe & deſpuendum, ut ais, arbitrare? Si enim vidiſti, nobis exaequatus es: ſin minus; vide, ne irrationabilis reprehenſio tua eſſe videatur, & audax, qui quae neſcis, *ea tamen* accuſes. CRAT. Nempe illud adhuc mihi ſupererat, cum prolixa iſtac barba, & cano capillo ſedere medium inter mulierculas, & ſpectatores furioſis ſimiles, plaudentem inſuper, & laudes indecentiſſimas inclamantem perdito alicui homini, praeter decorum ſe frangenti. LYC. Ignoſcendum tibi, Crato. Si vero mihi obſecutus aliquando, vel experimenti cauſſa te des *ad ſpectandum*, & oculos aperias: bene novi, te nihil intermiſſurum, quo ante alios ſpectaculum idoneo loco occupes, unde & videas accurate omnia, atque audias.

φαίνεις ἐλπίδα, ἐπαινεῖν τολμῶν τὰ ὕστως αἰσχρὰ, καὶ κατάπυστα.

ΛΥΚ. Εἶπέ μοι, ὦ Κράτων, ταυτὶ δὲ περὶ ὀρχήσεως, καὶ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένων ἰδὼν, πολλάκις αὐτὸς ὑπιτιμᾷς, ἢ ἀπείρατος ὢν τοῦ θεάματος, ὅμως αἰσχρὸν αὐτὸ καὶ κατάπυστον, ὡς φῂς, νομίζεις; εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι· εἰ δὲ μὴ, ὅρα μὴ ἄλογος ἡ ὑπιτίμησις εἶναί σου δόξῃ, καὶ θρασεῖα, καὶ ηγορεῖν, ὧν ἀγνοεῖς. ΚΡΑΤ. Ἔτι γὰρ τοῦτό μοι τὸ λοιπὸν ἦν ἐν βαθεῖ τούτῳ πώγωνι, καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, καθῆσθαι μέσον ἐν τοῖς γυναίοις, καὶ τοῖς μεμηνόσιν ἐκείνοις θεαταῖς, κροτοῦντά τε προσέτι, καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ὑπιδοῶντα, ὀλέθρου τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς ὑδὲν δέον καλαχλωμῶν; ΛΥΚ. Σύγνωστά σοι ταῦτα, ὦ Κράτων· εἰ δέ μοι πειθοῖς ποτὲ, καὶ ὅσον πεῖραν ἕνεκα τῶν ἄλλων ἑαυτὸν, ἀναπετάσας τὼ ὀφθαλμὼ, εὖ οἶδα, ὡς οὐκ ἀνάγκη ἂν, μὴ ὐχὶ πρὸ τῶν ἄλλων θέαν ἐν ὑπηδείῳ καλαλαμβάνων· ὅθεν καὶ ὄψει ἀκριβῶς, καὶ ἀκου-

c Ἐξ ἴσου ἡμῖν ἐ σὺ γεγένησαι] Ἐξίσως ἡ. ν. συγγεγένησαι *Fl.* At vulgatum ſervant *J. H. P.* &c. cum Codd. M. P. d Τὸ] Ita eſſe in *J. Fl. H.* notat *M. du S.* Sed & eſt in aliis. e Ἦν] Οὖν *P.* male. Ἦν recte cett. & M.

ſeq. f. &c. qualia plura collegit Cl. *Jenſ.* in Lect. Luc. p. 61. 62. Ubi merito miratur doctiſſimum *Fabrum* hoc fugiſſe. Vid. *Jenſii* not. ad *Timonis* §. 52, T. I. p. 168. Interdum autem non pleonaſmus, ſed emphaſis in eo eſt, ut hic. Vid. Fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graeciſſ. p. 353. *J. F. R.*

73. Τηρψάμβῳ] *Homer.* Odyſſ. M. 188. *M. du S.*

Τηρψάμβῳ] Verba ex ipſo Sirenum cantu Od. M, 188. quorum interpretationem poſuimus ex *Cic.* de fin. 5, 18. *J. M. G.*

Τηρψάμβῳ] Quia verſus Homericus incipit Ἀλλ' ἄγε τηρψ. in Edd. vero *Luc.* Τηρψάμβος initium verſus mentiebatur; id ſic mutavi, ut vides. *J. F. R.*

78. Οὕτως αὐχρὰ] Perſuaſi antiqui *ſaltationem* umbram eſſe luxuriae. patet apud *Cicer.* pro Mur. *Horat.* Sat. 1. lib. 2. *Artemid.* lib. 1. *J. B.*

85. Εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι] Interpretes: *ſi enim vidiſti, par nobis hac in re evaſiſti*, inepte, & ſine ſententia. Vertendum: *ſiquidem vidiſſes, paria nobiſcum feciſſes.* Mox ſequente pag. de hiſtrione ὡς ὑδὲν δέον καλαχλωμῶν eſt *indecore ſe frangenti*, non ut vertunt, *in nullum uſum fracto.* Paullo poſt μὴ ἄρασιν ἄρα ἐκείμην, eſt *male peream*, ut ſupra notavi, interpres invenuſte; *nunquam ego venuſtatem conſequar.* Nam quamvis *venuſtas* interdum felicitatem ſignificet, tamen hoc in interprete non ferendum. *J. G. G.*

Εἰ μὲν γὰρ εἶδες] Puto hic dilemmate uti Lucianum. Aut vidiſti, aut non vidiſti ſpectacula. Si illud, non eſt, quod nobis objicias, idem enim feciſti; ſi hoc, parum idoneus es judex. *J. M. G.*

89. Ἐν βαθεῖ τούτῳ πώγωνι] Sic ſupra in *Reviviſc.* c. 41. Et *Piſc.* 12. De *Merc.* 25. ac 33. Adde & *Zeux.* c. 8. *J. F. R.*

93. Ὀλέθρου] Iterum pro ὀλεθρίῳ, conf. ſupr. *Alex.* c. 11. *J. F. R.*

96. Καὶ ὅσον πεῖραν ἕνεκα] *Thucyd.* VIII. 92. p. 563. ἀπὸ addit, dicens: ὅσον ἀπὸ βοῆς ἔπεμψαν. Quod Cl. *Duker.* ex *Xenoph.* quoque firmat, contra *Stephan.* Sed & ἀπὸ abeſſe alibi fatetur, hoc Luciani loco adducto. *J. F. R.*

ἀκούσῃ ἄπαιδα. KPAT. Μὴ ὄφαισιν ἄρα ἰκοίμην, εἴ τι τοιοῦτον ἀναγκοίμην ποτὲ, ἕως ἂν δασύς τε εἴη τὰ σκέλη, καὶ τὸ γένειον ἀπαράτιλτον, ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἤδη ἐλεῶ, τελέως ἡμῖν ἐκβεβακχευμένον.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφέμενος, ὦ ἑταῖρε, τῶν βλασφημιῶν τούτων, ἀκοῦσαί μου τι περὶ ὀρχήσεως λέγοντος, καὶ ἃ ἐν αὐτῇ καλὰ ἔνι, καὶ ὡς οὐ τερπνὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὠφέλιμός ἐστι τοῖς θεωμένοις, καὶ ὅσα παιδεύει, καὶ ὅσα διδάσκει, καὶ ὡς [a] ῥυθμίζει τὰ ὁρώντων τὰς ψυχὰς, καλλίστοις θεάμασιν ἐγγυμνάζουσα, καὶ ἀρίστοις ἀκούσμασιν ἐνδιατρίβουσα, καὶ κοινόν τι ψυχῆς καὶ σώματος κάλλος ἐπιδεικνυμένη; τὸ γὰρ καὶ μὴ μουσικῆς καὶ ῥυθμοῦ, ταῦτα πάντα ποιεῖν, οὐ ψόγος ἂν αὐτῆς, ἀλλ' ἔπαινος ἂν εἴη. KPAT. Ἐμοὶ μὲν οὐ πάνυ σχολὴ μεμηνότος ἀνθρώπου ἀκροᾶσθαι, τὰ νάσων τὰ αὐτοῦ ἐπαινοῦντος, σὺ δὲ, εἰ βούλει, λῆρόν τινα καλλισπεδάσαι μου, ἕτοιμος φιλικὴν ταύτην [b] λειτουργίαν ὑποσχῆναι, καὶ ὠσὶ δεχεῖν τὰ ὦτα, καὶ ἄνευ κηροῦ ὠδῖνας τὰ φαῦλον δυάμενος. ὥστε

CRAT. Male vero peream, si quid tale unquam sustineam, quam diu quidem hirsuta crura habuero, & mentum non vulsum: itaque tui me jam miseret, plane bacchico furore correpti.

6. LYC. Vis igitur, amice, omissis maledictis hisce, audire me de saltatione aliquid dicentem, & quae in illa bona insint, & quam non ad delectationem modo pertineat, sed utilis etiam sit spectantibus, & quot ad res instituat, & quae doceat, quamque in ordinem redigat spectantium animos, dum pulcherrimis illos in spectaculis exercet, & optimis in rebus audiendis continet, & communem quandam animi atque corporis pulchritudinem ostendit. Quod enim etiam cum musica & rhythmo facit haec omnia, ea non reprehensio illius, sed laus fuerit. CRAT. Mihi quidem non omnino otium est, ad furiosum hominem audiendum, qui morbum laudet suum. Interea tu si velis nugis me tuis perfundere, paratus sum hoc tibi amici ministerium subire, & praebere aures, qui sine cera etiam tanquam non auditas transmittere res nauci pos-

a Ῥυθμίζει] Sic M. & Edd. Fl. B2. P. S. recte. Ῥυθμίζει male F. H. Ald. b Λειτουργίαν] Λειτουργίαν Ald. Sed in marg. Λειτουργία adscriptum. Cett. Edd. recte, ut edidimus.

2. Μὴ ὄφαισιν ἄρα] Ἀττικὸν τοῦτο καὶ σόλοικον δοκοῦν. ὄφελε γὰρ, μὴ ὄφαις εἶναι αἰτιατικὴν. * σημαίνει δὲ τὸ μὴ εἰς † τύπτειν φθάσαι. Νῦν δὲ ‡ Ἀττικῇ συνηθείᾳ δοτικῇ κέχρηται ὁ Δελλόγυος, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν, ἀμφὶ τὼ χεῖρε καὶ § ταῖν χεροῖν θηλυκοῖς ἀνέρουσιν ¶ ἀρσενικὰ ἄρθρα προστέμουσα. V.

Μὴ ὄφαισιν ἄρα] Λουκιανὸς ὁ τῷ Ἥρας καὶ Διὸς καὶ ὁ Ἑταιρικῆς. τοῦτ' ἐστὶν, μὴ εἰς ὄραιον, ἤτοι Ὄλυμπον, ἤτοι εἰς τὴν τῶν μακάρων ἴκοιτο. ὄφαι δὲ ὁ Ὅμηρος τοῖς παλαιοῖς τὰς οὐρανοῦ πύλας, ὥσπερ Ὅμηρος (Il. E. 749.) ἀφικέσθαι δὲ τούτων ἐλέγετο οἱ πασῶν χαρίτων τετυχηκότες. καὶ ἀφ' οὗ τοῦτο Φιλόστρατος εἴκοσι β'. περὶ ὡρῶν ἤτω λέγει. Τὸ μὲ ἐπὶ ταῖς ὄφαις εἶναι. τὰς τῆ οὐρανοῦ πύλας Ὅμηρον ἀφῶμεν εἰδέναι ὁ ἔχειν, εἰκὸς γάρ που αὐτὸν ξυγγενεῖς ταῖς ὄφαις, ὅτε τὴ αἰθέρα ἔλαχε. ὥρα τ' λόγων Φιλοστράτου (Deinde recentiore manu) Ἀθηναίου Δειπνοσοφισ. ιδ. (p. m. 68a. E.) ὡδήγει τ' τὰς Κύπριδος γραφὰς μὴ ἔτι πᾶσι λόγοις. Ἐφέστια (ap. Athen. ἰμάτια) δὲ χρείας τότε εἰ. Χάριτές τε ὁ Ὧραι (in Edd. legitur Αὖραι) πείσασαι καὶ Ἥφαιστον ὁ ἀποθεῶσι εἰσαγαγοῦσιν. οἷα Φόρουσ' Ὧραι ἵν τε πρόπυλα ὁ Διὸς ἐκαίνυθεν, ὁ τ' ἰῷ θαλέεσσι ῥόδοις γ' ἐπὶ κεφαλῇ καλῇ καὶ τ' ἄλλα. Θεόφραστος τ' ὄφας ἅπαντες) λέγει ὁ τῷ Δ. περὶ αἰτιῶν. Et Athen. II. 27. in extrema pagina περὶ θέρους ex antiquo Comico, opinor, μὴ ὄφαισιν [μὲ τ' καιρὸν] ἵκοιτο ὁ τοὺς θέρμους φυγών. (Ad quem locum vid. Casaub. L. II. 14.) G.

* Σημαίνει δὲ τὸ] Ita dedit M. du S. pro vulgato σημεῖα δὲ τῶ.
† Τύπτειν] Ita correxi ex C. Τὸ πιὸν V. Τυπτὸν M. M. du S.
‡ Ἀττικῇ] Καὶ ὁ Αττ. erat in Ed. Delevit καὶ ὁ Idem. sine dubio ex collat. Codd.
§ Ταῖν] Sic recte C. Τῶν male V.
¶ Ἀρσενικὰ ἄρθρα] Ἀρσενικῶ ἄρθρω. C.

2. Μὴ ὄφαισιν ἄρα ἰκοίμην] An sic: μὴ ὄφαισιν ἀρίσκοιμι. Τὸ ἀρίσκοιμην n. pl. locus videtur e poëta quopiam sumtus. F. G.

Μὴ ὄφαισιν — ἴκ.] Vide supra ad D. D. VI. M. du S. Ad-

possim. Itaque jam silentium tibi praebebo, & dic quidquid volueris, quasi nemo plane audiret.

7. LYC. Bene sane, Crato, hoc maxime petebam. Scies enim paullo post, num nugae tibi, quae dicturus sum, videantur. Ac primo quidem illud omnino videris mihi ignorare, quam non recens sit hoc saltandi studium, neque heri aut nudius tertius coeperit, verbi caussa progenitorum nostrorum aetate, eorumve, qui horum fuere majores; sed qui verissimas tibi saltationis origines enarrant, illi cum primo omnium ortu natam tibi dixerint, quippe quae cum antiquo illo Amore simul in conspectum prodierit. Etenim illa astrorum chorea, planetarum illa ad inerrantes conjunctio, & concinna illorum communio, & ordinatus ille concentus, primigeniae illius saltationis documenta sunt. Cum autem paullatim creverit, & accessionem subinde in melius nacta sit, jam ad summum videtur perfecta, & evasisse varium quoddam, & consentiens undique, & musarum plurium bonum.

8. Primum autem dicunt Rheam, de-

25 ἤδη σιωπήσομαί σοι, καὶ λέγε ὁπόσα [c] ἐθέλοις, ὡς μηδὲ ἀκούοντός τινος.

ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Κράτων, καὶ τοῦτο ἐδεόμην μάλιστα. εἴση γὰρ κατ' ὀλίγον εἰ λῆρος εἶναί σοι δόξει τὰ λεχθησόμενα, καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο πάνυ ἠγνοηκέναι μοι δοκεῖς, ὡς ὁ νεώτερον τὸ τῆς ὀρχήσεως ὀπτήδευμα τοῦτό ἐστιν, οὐδὲ χθὲς καὶ πρώην ἀρξάμενον, οἷον κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν, ἢ τοὺς ἐκείνων, ἀλλ' οἵ γε ἀληθέστατα ὀρχήσεως περὶ γενεαλογοῦντες, ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὅλων φαῖεν ἄν σοι καὶ ὄρχησιν ἀναφῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφανεῖσαν. ἡ γοῦν χορεία τῶν ἀστέρων, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς τῶν πλανήτων συμπλοκή, καὶ εὔρυθμος αὐτῶν κοινωνία, καὶ εὔτακτος ἁρμονία, τὰ πρωτογόνα ὀρχήσεως δείγματά ἐστι. κατ' ὀλίγον δὲ αὐξανομένη, καὶ τὰ πρὸς τὸ βέλτιον ἀεὶ προσδήκης τυγχάνουσα, πῆ ἔοικεν ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετελέσθαι, καὶ γεγενῆσθαι ποικίλον τι, καὶ πανάρμονον, καὶ πολύμουσον ἀγαθόν.

[d] Πρῶτον δέ φασι Ῥέαν ἠσθεῖσαν τῇ τέχ-

[c] Ἐθέλοις] Nil mutare *J. Fl.* notat *M. du S.* [d] Πρῶτον] Et sic habent Edd. vett. notat idem.

Adde rursus infra *Dial. Meretr.* X. med. *J. F. R.*

Μὴ ἀραιὸν ἄρα ἀκούειν] Non omnia intelligo, quae *Guiet.* tradit, nec quidquam est mutandum; est enim imprecandi & jurandi formula. De qua vid. Scholiast. nostrum, cui etiam addo verba *Scholiast.* ad *Aristoph. Lysistr.* 1036. Μὰ ἄραιον ἄκουσε, ait, Εἰδώς τι κακὸν ἀρχαίοις τούτοις γενοῦς φαίνεται, ὃ δὲ παλλάκης ὁ Λευκωνικὸς ἐχρύσειλον ὡς ἐν τῷ Ἥρας δὲ Διὸς λόγῳ — — καὶ πάλιν ἐν τῷ περὶ ἀρχόντων μὴ ἄραιον ἀκούειν, εἰ τοιοῦτον ἀναγκαῖον· καὶ αὖθις ἐν τοῖς· μὴ ἄραιον ἔκοιτο ὁ λῆρος ἐκεῖνος: at in ipso *Aristoph.* legitur: Ἀλλὰ μὰ ἄρας ἐκεῖνο. quod tamen vitiose sic scriptum in nonnullis Codd. ait Scholiast. Verum id nunc non inquiro. Patet saltem apud Lucian. vulgatam se recte habere, & ἄραιος pro ἄρας, quod alter damnat, ab altero geminum dici. Conf. supra *Deor. Dial.* VI. §. 4. T. I. p. 219. Ubi Cl. *Hemsterh.* id convertit: *pessime pereat*, & conf. notas ipsius ac *Solani.* Plura hic addere temporis angustia prohibeor. *J. F. R.*

5. Ὡς νῦν γε ἐστι ἤδη ἰλαῦ] Interpres: *ut me tui nunc miseret.* Sed non expressit illud ὡς νῦν γε, quod vertendum, *ut nunc se res habet.* Alias dicitur, τὸ νῦν ἔχον, ut ap. *Max. Tyrium* Dissert. 21. *J. F. R.*

23. Ἀνδρὶ κηροῦ ὠδικοῦντι τὴν φωνὴν δυνάμενον] Interpres, *cum sine cera res malas audire possim.* Non expressit vim verbi ὠδικοῦν, quod dicitur de eo, qui oscitanter audit, quum dicta alicujus non afficiunt, qui audit quasi non audiat, & huc facit, quod mox dicitur: λέγε, ὡς μὴ δὲ ἀκούοντός του. *H. V.*

32. Χθὲς καὶ πρώην] Vide Paroemiogr. *J. B.*

Ibid. Οὐδὲ χθὲς καὶ πρώην] Sic *Long. Past.* III. p. 97. sive p. 73. Ed. *Moll.* qui in nott. plura hujus proverbialis locutionis, qua tempus admodum nuper actum denotetur, adfert. Veluti ex *Synes.* p. 15. D. idem profert Frater cariss. in *Belg. Graeciss.* p. 537. *J. F. R.*

37. Τῷ ἀρχαίῳ ἔρωτι] Conf. supr. *Deor. Dial.* II. pr. Et *Long. Past.* II. p. 35. Ed. *Moll.* ubi *Cupido* ait: Οὗτοι παῖς ἐγώ, καὶ εἰ δοκῶ παῖς, ἀλλὰ τῷ Κρόνου πρεσβύτῃ. Sed video hunc jam adductum a Cl. *Hemsterh.* quem cum aliis comment. vid. ad l. c. *Lucismi*, T. I. p. 206. *J. F. R.*

49. Κα-

τέχνη, ἐν Φρυγίᾳ μὲν τοὺς Κορύβαντας, ἐν Κρήτῃ δὲ τοὺς [a] Κυρήτας ὀρχεῖσθαι κελεῦσαι, καὶ οὐ τὰ μέτρια ὠνῆλο τῆς τέχνης αὐτῶν. οἱ [b] γὰρ περιορχήσαντες διεσώσαντο αὐτῷ τὸν Δία, ὥστε καὶ σῶτρα εἰκότως ἂν ὁ Ζεὺς ὀφείλειν ὁμολογοίη αὐτοῖς, ἐκφυγὼν μὲν ὑπὸ τοῦ αὐτῶν ὄρχησιν τοὺς πατρῴους ὀδόντας· [c] ἐν ὅπλοις δὲ αὐτῶν ἡ ὄρχησις ἦν, τὰ ξίφη μελαξὺ κροτούντων πρὸς τὰς ἀσπίδας, καὶ πανδούντων ἔνθεόν τι, καὶ πολεμικόν. μετὰ δὲ, Κρητῶν οἱ κράτιστοι ἐνεργῶς ὑπηρετησάντες αὐτὸ, ἄριστοι ὀρχησταὶ ἐγένοντο, οὐχὶ οἱ ἰδιῶται μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικώτεροι, καὶ πρωτεύειν ἀξιοῦντες. ὁ γοῦν Ὅμηρος τὸν Μηριόνην οὐκ αἰσχύναι βουλόμενος, ἀλλὰ κοσμῆσαι, ὀρχηστὴν προσεῖπε, καὶ οὕτως ἄρα ὑπίσημος ἦν, καὶ γνώριμος ἅπασιν ὑπὲρ τῆν ὀρχηστικήν, ὥστε οὐκ οἱ Ἕλληνες μόνον ταῦτα ἠπίστατο περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ Τρῶες αὐτοὶ, καίτοι πολέμιοι ὄντες. ἑώρων γὰρ, οἶμαι, καὶ τὸν ἐν τῷ πολεμεῖν αὐτοῦ κουφότητα, καὶ εὐρυθμίαν, ἣν ἐξ ὀρχήσεως ἐκέκτητο. φησὶ δὲ τὰ ἔπη ὧδέ πως.

Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστὴν περ ἐόντα,
Ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε·

καὶ ὅμως οὐ κατέπαυσεν αὐτόν. ἅτε γὰρ ἠσκη-

lectatam arte, in Phrygia Corybantes, Curetes autem in Creta, saltare jussisse, nec mediocrem retulit artis illorum fructum. Illi enim circum saltando Jovem illi servarunt, ut credibile sit etiam Jovem fateri, se salutis suae illis praemia debere, qui saltationis illorum beneficio dentes patris sui effugerit. Armata autem fuit illorum saltatio, qui interim gladios incuterent clypeis, & tanquam divinitus immisso furore bellico insultarent. Postea vero Cretensium fortissimi quique, operoso studio hoc agentes, saltatores optimi facti sunt, neque de plebe modo homines & privati, sed regibus proximi, & qui ad primatum adspirarent. Homerus enim Merionen non contumeliosa nota afficere volens, sed ornare, saltatorem appellavit. Et ita sane insignis erat & notus omnibus hac arte, ut non Graeci solum haec de illo scirent, sed Trojani quoque, licet hostes. Videbant enim, puto, etiam ipsius agilitatem in pugna, & concinnam mobilitatem, quam saltatione sibi paraverat. Ita autem fere versus dicunt:

Merione quamquam saltator maximus audis,
Ista tamen forsan mea te confecerit hasta:

Et tamen non confecit illum. Tanquam enim

a Κυρήτας] Sic Edd. *J. Fl. H. Ald. P. S.* Κούρητας W. Κυρῆτας *S.* habere *Solanus* notat; sed fallitur, si *Salm.* Ed. putat. b Γὰρ] Γὰ M. & *Fl.* Vulg. serv. cett. c Ἐν ὅπλοις] Sic *J. Fl. B2. Ald. H. P. S.* Ἐνόπλιος W.

49. Καλιῶναι] Pro ἀλλήλων. Curetum autem saltatio armata. V. *Clem. Alex.* p. 10, 1. *M. du S.*

55. Ἐν ὅπλοις] Si respexeris ad §. 21. ubi ἐνόπλια πυρίχου, & ad *Demon.* §. 38. credes ἐνόπλιος & hic recipiendum. Sed quia vulgata hic potest tolerari, nihil mutavi. *J. F. R.*

57. Πολεμικὸν] Hanc saltationem πυρίχην vocat *Callimach.* hym. εἰς Δία. *J. B.*

62. Ὅμηρος] Vid. Il. Π. 617. *M. du S.*

71. Μηριόνη] Iliad. Π. *J. B.*

Μηριόνη &c.] *Homer.* loco modo indicato. *M. du S.*

78. Τέχνην τὸ πρ. πεπ.] Conf. infra §. 21. ubi τοῦτο ἔργον πεποιημένον eodem modo. *J. F. R.*

92. Καρυατίζειν] De hac voce copiose ad *Pausan.* *J. B.*

Καρυατίζειν] V. *Thes. Gr. Gron.* I. 785. ab oppido Laconiae Caryae vel caryum dicto, in quo lucus Dianae Sacer. In eo ejus Deae festa cum cantu solemni chorus virginum celebrabat, contendentibus inter se Citharoedis. *Polemon.* II. *Exegetides citharoedus Pythia vicit. Vicit & Caryorum certamen in Lacedaemonia.* Unde *Statius: Plaudentique habiles Caryae resonare Dianae.* Quamquam ibi in vulgatis legitur *Curiati.* Denique meminit & *Diomedes* Grammaticus. Atque haec ex Thesaur. l. c. *M. du S.*

Καρυατίζειν] Virgines Lacedaemonias in honorem Dianae Caryatidos saltare solitas, *Pausanias* auctor est Lacon. p. 178, 40. Τὸ δὲ χωρίον Ἀρτέμιδος καὶ Νυμφῶν ἱερὸν αἱ Κάρυαι. Καὶ ἄγαλμα ἔστηκεν Ἀρτέμιδος ὑπαίθριον Καρυάτιδος, χοροὺς δὲ ἐνταῦθα αἱ Λακεδαιμονίων παρθένοι κατὰ ἔτος ἕκαστον, καὶ ἐπιχώριος αὐταῖς κεῖται τῆδε ὁ χορός. Huc pertinent Καρυάτιδες ἀρχούμεναι in figil-

enim exercitatus ſaltandi arte, facile puto effugit emiſſa in ipſum jacula.

9. Multos autem alios etiam Heroum dicere cum poſſim iisdem in rebus exercitatos, qui illam tanquam artem habuere, ſatis puto, Neoptolemum, Achillis filium, ſaltandi arte praeſtantiſſimum, qui genus pulcherrimum adjecit Pyrrhichiam ab ipſius nomine (*Pyrrho*) dictam: & Achilles audiens iſta de filio, magis arbitror eis gaviſus eſt, quam pulchritudine & virtute illius reliqua. Itaque Ilium invictam ad eum diem urbem, illius ſaltatoria deſtruxit & ſolo aequavit.

10. Lacedaemonii quidem, qui fortiſſimi Graecorum eſſe videntur, a Polluce & Caſtore Caryaticam edocti (ſaltationis id genus eſt, quod Caryis, Laconicae pago, diſcitur) cum muſis omnia faciunt, adeo ut etiam ad tibiam & rhythmum pugnent, & ordinatum pedis ingreſſum; & primum ſignum pugnae Lacedaemoniis canat tibia. Igitur etiam vicerunt omnes, muſica duce, & motuum concinnitate, videasque illo-

75 μιμ᾽ ἐν τῇ ὀρχηστικῇ, ῥᾳδίως οἶμαι διεδίδρασκε τὰς ἐπ᾽ αὐτὸν ἀφέσεις τ᾽ ἀκοντίων.

Πολλοὺς δὲ ἂν ἄλλους τῶν ἡρώων εἰπεῖν ἔχων τοῖς αὐτοῖς ἐγγεγυμνασμένους, ἐν τέχνῃ τὸ πρᾶγμα πεποιημένους, ἱκανὸν ἡγοῦμαι 80 Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲν παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ ἀμφιβαλόμενον ὅπλα τῇ ὀρχηστικῇ, καὶ εἰδος τὸ καλλιστον αὐτῇ προστεθεικότα, Πυρρίχιον ἀπ᾽ αὐτοῦ κεκλημένον. καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα ὑπὲρ τοῦ παιδὸς πυνθανόμενος, μᾶλλον ἔχαιρεν, οἶμαι, 85 ἢ ὅτι τῷ κάλλει, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀλκῇ αὐτοῦ. Τοιγαροῦν τ᾽ Ἴλιον τέως ἀνάλωτον οὖσαν ἡ ἐκείνου ὀρχηστικὴ καθεῖλε καὶ εἰς ἔδαφος κατέβριψε.

Λακεδαιμόνιοι [d] μέν, ἄριστοι Ἑλλήνων εἶναι δοκοῦντες, ὑπὸ Πολυδεύκους καὶ Κάστορος καρυατίζειν μαθόντες (ὀρχήσεως δὲ καὶ τοῦτο εἶδος, ἐν Καρύαις τ᾽ Λακωνικῆς διδασκόμενον) ἅπαντα μετὰ μουσῶν ποιοῦσιν, ἄχρι τοῦ πολεμεῖν πρὸς αὐλὸν καὶ ῥυθμόν, καὶ εὐτακτον ἔμβασιν τοῦ ποδός· καὶ τὸ πρῶτον σύνθημα Λακεδαιμονίοις πρὸς τ᾽ μάχην ὁ αὐλὸς [e] ἐνδίδωσι. τοιγαροῦν καὶ ἐκράτησαν ἁπάντων, μουσικῆς [f] αὐτοῖς καὶ εὐρυθμίας ἡγουμένης. ἴδοις [g] δ᾽ ἂν καὶ τὰς ἐφήβους αὐ-

τοὺς

d Μὲν] Δὲ M. Sed a recentiore manu. *e* Ἐνδίδωσι] Et ſic cum *J.* habere *Fl.* notat *M. du S.* Sed habent & *H. P.* &c. *f* Αὐτοῖς] Αὐτῆς *Fl.* & L. Prius retinent Edd. cett. cum Codd. M. & P. *g* Δ᾽ ἂν] Δ᾽ ἂν νῦν ἔτι W. & καὶ ſupra ſcriptum eſt.

ſigillo Clearchi apud *Plutarchum* Artaxer. p. 1864. extr. *H. Steph.* Meminit etiam *Diomedes* lib. 3. p. 483. extr. Putſch. Quo auctore Lucianus ad totam gentem tranſtulerit, nondum inveneram. *J. M. G.*

95. Καὶ ῥυθμὸν] De rhythmo hoc, quem ad modum Muſices in progrediendo ad praelium obſervabant Lacedaemonii, vid. *Thucyd.* V. 70. p. 360. Ibique *Duker.* (quem videndum commonuerat Cl. *Hemſterh.* in marg.) No. 17. Sic enim per errorem typoteth. numerus eſt expreſſus. pro verſu 84. exempla autem alia ſimilia profert Vir Clar. l. c. *J. F. R.*

97. Πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς] Idem *Hemſterh.* indicat, conſuli poſſe *Davis.* ad *Cic.* Tuſc. D. p. 139. i. e. L. 2. c. 15. quod faciens video & hunc ex *Stob. Athen. Gell. Plut.* & hoc Luciani loco probare Lacedaemoniis uſitatum fuiſſe *fiſtulas* in praelio pro *tubis* adhibere. *J. F. R.*

98. Ἐνδίδωσι] Fere ſuſpicor *Solanum* quaeſiſſe varietatem, propter uſum rariorem hujus phraſeos; quia *ἐνδιδόναι* alibi plerumque eſt *retrocedere*. Sed recte ſe habet de ſono muſico, & reſpondet noſtro: een toon aangeven. Sic *Long. Paſt.* IV. pr. (Ed. *Moll.* p. 106.) Ἐκαθίζετο δὲ ὁ αὐτὸς (ὁ Πὰν) συρίζων ἐπὶ πέτρας ὁμοίως ἐνδιδόντι τοῖς μίλοις ὁ τοῖς ποιμέσι, καὶ ταῖς χορευούσαις. Quod optime *Moll.* convertit: *ſimilis impertienti cantum*: licet alibi non ſemel hallucinetur. *J. F. R.*

99. Αὐτοῖς] Αὐτῆς L. & *Fl.* Sed praeſtat αὐτοῖς, quod M. & P. etiam tuentur. *M. du S.*

1. (Καὶ τοὺς ἐφ.)] Parentheſin hanc Scholium eſſe puto, quod in textum irrepſerit. *M. du S.*

Ibid. Δ᾽ ἂν νῦν ἔτι] Has duas poſteriores voces habet W. ſolus. *M. du S.*

τῆς ἐ μεῖον ὀρχῆσις ἢ ὁπλομαχεῖν μανθάνουσι. ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι, καὶ [a] παίσαιλες, καὶ παισθέντες, ἐν τῷ μέρει παύσωνται, εἰς ὄρχησιν αὐτοῖς ἡ ἀγωνία τελευτᾷ. καὶ αὐλητὴς μὲν ἐν τῷ μέσῳ κάθηται ἑπταύλων καὶ κτυπῶν τῷ ποδὶ, οἱ δὲ, κατὰ στοῖχον ἀλλήλοις ἑπόμενοι, σχήματα παντοῖα ἐπιδείκνυνται, πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνοντες, ἄρτι μὲν πολεμικὰ, καὶ μετ' ὀλίγον δὲ χορευτικὰ, ἃ Διονύσῳ καὶ Ἀφροδίτῃ φίλα.

Τοιγαροῦν καὶ τὸ ᾆσμα, ὃ μέλλουσιν ὀρχήσεσθαι ᾄδουσιν, Ἀφροδίτης ἐπίκλησίς ἐστι καὶ Ἐρώτων, ὡς συγχορεύσαιεν αὐτοῖς, καὶ συνορχοῖντο. καὶ ἕτεροι δὲ τῶν ᾀσμάτων (δύο γὰρ ᾄδεται) [b] διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρὴ ὀρχεῖσθαι. πόρρω γὰρ [c] φασιν, ὦ παῖδες, πόδα μετάβαλε, καὶ [d] χορεύσατε βέλτιον, τουτέστιν, ἄμεινον ὀρχήσασθε. ὅμοια δὲ καὶ οἱ τὸν ὅρμον καλούμενον ὀρχούμενοι ποιοῦσιν.

rum adoleſcentes non minus ſaltare, quam pugnare armis diſcentes. Cum enim manibus jam conſertis percuſſere, & percuſſi ſunt, cum per vices quieſcunt, in ſaltationem illis certamen exit. Ac ſedet in medio tibicen, canens, pede ſolum percutiens: illi vero, ut in verſus diviſi ſunt, ſe invicem ſecuti habitus oſtendunt omnis generis, incedentes ad numeros, jam quidem bellicos, paullo poſt autem ſaltatorios, Baccho & Veneri gratos.

11. Quare etiam canticum, quod inter ſaltandum canunt, Veneris invitatio eſt & Cupidinum, ut ſaltent ſecum, & tripudient: alterum vero canticorum, duo enim canuntur, inſtitutionem continet, quomodo ſaltandum ſit. *Parce* enim ajunt, *o pueri promovete pedem, & ſaltate melius.* Similia vero faciunt illi quoque, qui Hormum ſaltant.

12. Eſt

[a] Παίσαιλες] Παίσαιλες ἀλλήλους Edd. Abeſt ἀλλήλους a W. Ideo expunxit *Solanus.* [b] Διδασκαλίαν] Καὶ διδασκαλίαν *Fl.* Abeſt καὶ a reliquis & ab M. [c] Φασιν] Nil mutat *J. Fl. H. P.* & M. [d] Χορεύσατε] Sic *Fl.* Χορεύσωμεν cett. & M.

3. Ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι] Vertunt Eraſmus, *ubi enim jam ſummis collactati ſunt digitis*, Benedictus, *cum enim ſummis digitis collactari deſiſſent*, adnotavit Pater, ἀκροχειρίζειν, τὸ πυκτεύειν ἢ παγκρατιάζειν ἀνὰ συμπλοκάς. Quæ vera ſunt; & vanæ interpretationes. *J. G.*

Ibid. Παίσαιλες καὶ] Inter duas haſce voces in impreſſis erat ἀλλήλους, quod nos duce W. delevimus. *M. du S.*

14. Συγχορεύσαιεν] Hic pariter & paullo poſt ad συγχορεύειν & χορεύειν interpretationem addit; hic tectius, apertius deinde. Nempe videtur in primis Dorum fuiſſe, quibus acceenſentur Lacedaemonii, verbo χορεύειν, uti de ſaltatione hilari. Sic certe *Pindarus* Ol. Θ. 6. itemque IA. 16. Sic *Heſiodus* Scut. Her. 281. Ἔνθεν δ' αὖθ' ὑπάρουθε νέοι κόμαζον ἰὼν' αὐλοῦ, Ταίγε τε καὶ παίζοντας ὑπ' ὀρχηθμῷ ἐρατεινῷ κ. τ. λ. Hinc apud *Heſychium* κωμαδεῖν ὀρχεῖσθαι, & κῶμος, ᾠδὴ ὀρχήσεως. *J. M. G.*

18. Κομάζατε] Ita optime *Fl.* pro eo quod in reliquis eſt κομάσατε. Sic enim Dores efferre ſolebant. vox apud *Pindarum* frequens. Vide Nem. II. ſub finem, & Ol. XI. *Pyth.* IX. *M. du S.*

22. Παρ' ἴυγε] Quid hoc ſit, diſce ex Καλλιμ. Cf. & v. *Thuoyd.* V. 82. A. Credo tamen aliud hic ſignificari, alternis ſcilicet pueros, puellasque politas. *M. du S.*

27. Τὸν ὅρμον] An idem ſit cum Homerica ſaltatione Il. XVIII. dubitat *Meurſius.* *Apuleius* ſolus nominat. Mileſ. X. Hormum canebat bellicoſum. *M. du S.*

Τὸν ὅρμον] Ratio appellationis ea videtur, quod ὅρμος in quantum *monile* eſt, habet bacas, uniones, gemmas, diverſas, ordine tamen certo alternoque eadem linea ſibi junctas. Germani etiam eadem fere ratione nomine eodem, Reihe / & lineam margaritarum & chorum ſaltantium appellant. *J. M. G.*

28. Ἀνδρίας] Etſi ἀνδρεία pro *fortitudine* hodie vulgo uſitatius eſt quam ἀνδρία, hoc tamen præſtuli, memor admonitionis *H. Stephani*, cujus verba in Theſ. T. I. p. 439. ſunt: „ Invenitur autem ſcriptum modo ἀνδρεία, modo ἀνδρία, quæ ſcripturæ varietas „ in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. Sui„ dam tamen ſequendo videtur potius ſcribendum „ ἀνδρία, ut differat ab ἀνδρεῖα adjectivo, veluti cum „ dicitur ἀνδρεία ψυχή. Ac ſane in emendatis codici„ bus paſſim occurrit ſcriptum ἀνδρία. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ αἱ Γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὄρχησις] Erant *& illis Gymnopodiae, genus ſaltationis.* Sic interpres. ſed legendum καὶ αἱ Γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὄρχησις. *Et erant Gymnopaediae genus ſaltationis.* Erat autem ſaltatio nudorum puerorum, cujus meminit Athenaeus, Heſychius, Pauſanias. Plutarchus in Apophtegmatis Ageſilai ἔτι δὲ παιδὸς, inquit, ὄντος αὐτοῦ γυμνοπαιδίας ἀγομένης ὁ χορηγὸς ἴστησιν εἰς ἄκρον τό-

12. Est autem Hormus saltatio communis adolescentium atque virginum, alterna serie choreas agentium, monilique, qui Hormus est, re vera similium. Ac ducit choream juvenis, juveniles gressus saltans, & quibus deinde in bello usurus est: sequitur virgo decenter saltare suum sexum docens, ut adeo sit *monile* quasi ex modestia & fortitudine plexum. Gymnopaediae similiter saltatio apud eos est.

Ὁ δὲ ὅρμος ὄρχησίς ἐστι καινὴ ἐφήβων τε καὶ παρθένων, πρῶς ἕνα χορευόντων, ἃ δὴ ὡς ἀληθῶς ὅρμος ἐοικότων. καὶ ἡγεῖται μὲν ὁ ἔφηβος τὰ νεανικὰ ὀρχούμενος, καὶ ὅσοις ὕστερον ἐν πολέμῳ χρήσεται· ἡ παρθένος δὲ ἕπεται κοσμίως, τὸ ἦθος χορεύειν διδάσκουσα, ὡς εἴη τ' ὅρμος ἐκ σωφροσύνης καὶ ἀνδρίας πλεκόμενον. καὶ αἱ γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὄρχησίς ἐστιν

13. Quae autem Homerus de Ariadne in Clypeo *Achillis describendo fecit carmina*, & de choro, quem illi exercuit Daedalus, apud te, qui legeris, praetermitto, & saltatores duo, quos ibi poëta *in caput saltantes* appellat, chori duces. Et quae rursus ait in clypeo, *Saltantes juvenes convertebantur*.

Ἃ δὲ Ὅμηρος ὑπὲρ Ἀριάδνης ἐν τῇ ἀσπίδι πεποίηκε, καὶ τὸν χορόν, ὃν αὐτῇ Δαίδαλος ἤσκησεν, ὡς ἀνεγνωκότι σοι παρίημι καὶ τοὺς ὀρχηστὰς δὲ τοὺς δύο, οὓς ἐκεῖ ὁ ποιητὴς κυβιστητῆρας καλεῖ, ἡγεμόνας τοῦ χοροῦ· καὶ πάλιν, ἐν τῇ αὐτῇ ἀσπίδι λέγει· Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον.

---

e Ἀνδρίας] Ἀνδρίας W. Prius tenent *F. Fl. P. M. Ald.* f Γυμνοπαιδίαι] Γυμνοπαιδίαις male Edd. priores & M. g Ὁμοίως] Ὁμοιος *Graev.* male. Nil mut. Edd. res. h Κυβιστητῆρας] Sic W. & *Homer.* Κυβιστ. Edd. prio- i Αὐτῇ] Insertum ex W. Deerat in Edd. k Ἐδίνεον] Restit. ex *Homer.* Ἐδίνεον male Edd. Luciani priores.

---

tatem. Agesilaum adhuc puerum cum Laconica saltatio frequentaretur, in qua pueri nudabantur. chori praefectus consilio in parum honesto loco. Vide *Jos. Scaligeram* ad Eusebii Chronicon ad num. MCCCCXLVII, ubi offendit Hieronymum quoque legisse Γυμνοπέδια, & vertisse *nudipedalia*. de Caryatide vero, seu saltatione alia Lacedaemoniorum, ut & de ὅρμῳ vide *Meursii Laconic.* lib. II. c. 12. *J.G.G.*

Ibid. Γυμνοπαιδίαι] Vide *Meursium* in Orch. qui emendare primus jussit. Festum erat apud Lacedaemonios celeberrimum, & in eo saltatio. Nudi saltabant chori duo, puerorum unus, virorum alter. *Athen.* 678. B. meminere *Plut.* apophth. Lac. & in Agesil. *Thucyd.* etiam l. V. 82. adde etiam *Plut.* de Musica. τούτων δὲ διηγησαμένων τὰ περὶ τὰς γυμνοπαιδίας τὰς ἐν Λακεδαίμονι. In omnibus editis & ipso M. legitur in hoc Luciani loco γυμνοπεδίαι, uti & apud *Suidam*, mendose. *M. du S.*

Γυμνοπαιδίαι] Nimis saepe occurrit apud optimos scriptores γυμνοπαιδία. γυμνοπαιδία, γυμνοπαιδίαι, γυμνοπαιδικὴ ὄρχησις, ut non probemus emendationem *Meursianam*, quo duce *Kusterus* apud *Suidam* etiam γυμνοπεδία, γυμνοπαιδίαν substituit. Γυμνοπαιδίαι sunt apud *Herodotum* 6, 67. Festum & statum diem fuisse apparet ex *Thucyd.* 5, 82. De ipsa ratione certaminis aliquid discere licet e loco *Xenophontis* Hellen. L. 6. p. 597. C. Paris. Γυμνοπαιδιῶν τε ὄντων [f. ὄντος] τῇ τελευταίᾳ, ἐν τῷ ἀνδρικῷ χορῷ ἤγγελθη ὅτι κ. τ. λ. designat ita tempus allati Spartam nuntii de clade Leuctrica. Idem narrat *Plut.* Agesil. p. 1128. H. Steph. 8. qui etiam caelibes γυμνοπαιδιᾶς spectaculo excluſos refert Lycurgo p. 88. Add. Apophth. p. 368. inter dicta Agesilai, it. de Musica p. 2078. *Athenaeus* L. 14. p. 630. E. ἡ γυμνοπαιδικὴ, inquit, παραμφερὴς ἐστὶ τῇ πυρρίχῃ ὀρχήσει. Et p. 631. B. de eadem, ut etymon indicare velle videatur, Γυμνοὶ γὰρ ὀρχοῦντο οἱ παῖδες πάντες κ. τ. λ. sunt enim pluscula. Nec aliter est apud *Pausan.* Lacon. p. 93. 5. Haec me movent ut γυμνοπαιδίας hic legendas arbitrer, licet non ignorem; pro γυμνοπεδία posse forte colorem quaeri ex illa ratione, qua φαινομηρίδες ludibrii caussa appellabant Lacaenas virgines, de quo *Plutarch.* in comparatione Lycurgi & Solonis p. 140. quo in libro p. 97. est etiam praeclarus locus de militari illa & forti Lacedaemoniorum rhythmica. *J.M.G.*

29. Ὁμοίως] Cl. *Graev.* in nota ὅμοιος legit, nescio num dedita opera, an casu, sed mutatione nihil opus, ut ex versione satis adparet. *J.F.R.*

30 Ὅμηρος] Vid. Il. Σ. 590. *M. du S.*

31. Ἀσπίδι] Ἀσπὶς Homeri non est peculiaris aliquis liber hoc titulo inscriptus; sed pars Il. Σ. in qua describitur clypeus, quem Achilli Vulcanus fabricabat. *A.V.*

34. Κυβιστητῆρας] Vid. *Homer.* Il. Σ. 604. Sic W. & ipse Homerus recte. *M. du S.*

35. Αὐτῇ] W. solus. *M. du S.*

36. Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον] *Homer.* Iliad. XVIII. ubi est ἐδίνευον. *Th. M.*

Ibid. Ἐδίνεον] Locus est in clypeo Achillis Il. Σ. ubi ἐδίνευον. Unde error Luciani scribentis, omnes enim

νεων. ὡς τι καλλιστον τοῦτο τῷ Ἡφαίστῳ ἐμποιησαντος τῇ ἀσπίδι. τοὺς μὲν γὰρ Φαίακας καὶ πάνυ εἰκὸς ἦν ὀρχήσει χαίρειν, ἁβρυὰς τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ ζῶντας. ὁ γοῦν Ὅμηρος τοῦτο αὐτοῖς μάλιστα θαυμάζοντα πεποίηκε τὴν Ὀδυσσέα, καὶ τὰς μαρμαρυγὰς τῶν ποδῶν θεώμενον.

14. Ἐν μόνῃ γε Θεσσαλίᾳ, τοσοῦτον ἐπέδωκε τὸ ὀρχηστικὸν ἡ ἄσκησις, ὥστε τοὺς προστάτας καὶ προαγωνιστὰς αὐτῆς, προορχηστῆρας ἐκάλεσαν. καὶ δηλοῦσι τοῦτο αἱ τῇ Ἀθηναίᾳ ἀναθηναίων ὑπογραφαὶ, ὃς τοῖς ἀριστεύσασιν ἀνέστησαν. Πρόκρινε γὰρ, [a] φησι, προορχηστῆρα ἡ πόλις. καὶ αὖθις, Εἰλατίῳνι [b] τὴν εἰκόνα ὁ δῆμος ἐπ ὀρχησαμένῳ τὴν μάχην.

tur in orbem, velut pulcherrimum hoc quiddam in clypeo Vulcanus elaboraviſſet: Phaeaces quidem maxime conſentaneum erat ſaltatione gaudere, delicatos homines, & in felicitate omni vitam agentes. Itaque Homerus hoc maxime in illis miratum induxit Ulyſſem, *Spectantemque pedes motus trepidante micantes.*

14. In Theſſalia tantum aucta fuerat ſaltatoriae exercitatio, ut ſuos duces & propugnatores *Praeſules* dicerent: indicantque illud ſtatuarum inſcriptiones, quas viris fortibus ob rem bene geſtam poſuere, *Elegit* enim ait una, *Praeſulem civitas*: & rurſus, *Ilationi ſtatuam dedit populus bene ſaltata pugna.*

15. Omit-

a Φησι] Φασιν W. b Τὸν εἰκόνα] Reſtitui ex W. Τὴν εἰκόνας Edd. male.

Cod. habent ἰδίνεον. *F.B.*

Ἐδίνεον] Vid. *Homer.* Il. Σ. 494. Apud *Homerum*, unde haec laudantur, ἰδίνεον ſcribitur. At hic & in omnibus noſtris libris, & M. etiam ἰδίνδων, ut Od. Δ. 19. Sed mutavimus. *M. du S.*

43. Τὰς μαρμαρυγὰς] Πηδήματα, συνιχῶς τῶν ποδῶν κινήσεις. *Pollux*, *Heſych.* *F.B.*

Ibid. Μαρμαρυγὰς] *Homer.* Odyſſ. Θ. 265. *M. du S.*

50. Εἰλατίῳνι τὴν εἰκόνα] Singulari numero habet W. Cod. optime; quod in reliquis τὰς εἰκόνας. *M. du S.*

57. Σὺν ῥυθμῷ — μυείσθαι] Huc refert *Eſchenbachius* in Epig. p. 38. quod μέλος ὀρχηθμοῖσι ſcripſiſſe dicitur Pindarus ab auctore vitae illius hexametro verſu ſcriptae: h. e. carmen, quod caneretur inter illam myſticam ſaltationem: cum enim ſolio imponeretur initiandus, qui θρονισμὸς eſt, reliqui myſtae circa ipſum choreas agebant &c. *J.M.G.*

59. Ὄργια εἰσπᾷν] Hac de re alibi, attigi ad *Petron.* *F.B.*

60. Ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ παλαιοί.] *Sed illud omnes audiunt, eos a vulgo deſaltaſſe dici, qui myſteria prodiderunt.* ſic vertitur. Sed ἐξορχεῖσθαι retinendum erat in verſione. Non infrequenter autem hac voce utuntur Graeci pro ſecreta prodere, arcana efferre. Utitur etiam Lucianus in Piſcatore, & Amoribus, *Heliodor.* VI. ἀλλ' ἤδη ἐπὶ μάρτυσι τούτοις τὰς τῶν καιρῶν ἐξορχῶ τύχας. *Ac teſtibus his enuncias mortuorum fortunas.* Auctor Hierarchiae Eccleſiaſticae, qui dicitur *Dionyſius Areopagita*: ἀλλ' ὅρα ὅπως σὺ ἐξορχήσῃ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἀμύητα μὴ αὐτὰ ἐκφαύλα τοῖς ἀτελέστοις ἀλλοτρίως. *Cave ne ſancta ſanctorum prodas, a plebejis ea intacta & impolluta conſervanda.* Vide & *Suidam* in Διαγόρας. Mox obſcure & imperite haec verba Latine ſunt tranſlata: παίδων χοροὶ συναλλόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπορχοῦντο δὲ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν. *Puerorum chori cum tibia, citharaque ingreſſi tripudiabant, quibus canentibus optimi quique ſaltationem accommodabant, ex eorum numero delecti.* Quid eſt *ſaltationem accommodare*? Interpretare: *Puerorum enim chori in unum coacti, ſub tibia & cythara, hi quidem ſaltabant, illi vero ſubſultabant, qui quod aliis praeſtarent, ex eis delecti erant.* Eſt autem ſubſultabant, puerorum ſaltantium geſtus & ipſi imitabantur, quod vetus poëta dixit *redamtruare* de Saliis, *ut praeſul amtruat, ſic populus redamtruat.* & uſus eſt Plutarchus in Numa voce ὑπορχοῦσθαι de Saliis *redamtruantibus.* *F.G.G.*

61. Ἐξορχοῦσθαι] Prophani καὶ ἀμύητοι ab omnibus ſacris arcebantur, nec licebat, ſi temerarii in ceremonias irrupiſſent, ea quae viderant vulgare, haec appellabant ἐξορχεῖσθαι, qua de re dicendum alibi. *F.B.*

Ἐξορχοῦσθαι] Veriſſimus hic vocis ſenſus. vide & Ἀναβ. c. 33. Hic repugnant exempla a *Suida* in ἐξορχησάμενον allata. Unde mirari ſubit a Doctiſſimo Editore non reprehenſum *Suidam* ob interpretationem ab ea quam vidit adeo abhorrentem. Locus autem, quem primum *Suidas* exhibet ex *Syneſio*, petendus eſt in Herculiano, teſte *Conſtantini* Lexico, neque enim liber ipſe ad manum eſt, aut ſi ſit, evolvere alia agenti vacet. Utuntur etiam *Heliod.* VI. *Plut.* 1592. f. & *Tatianus*, p. 95. Aliter tamen enarrat vir ſane doctiſſimus ad *Tacit.* An. XI. 21. *Savilium* ſecutus ad *Chryſoſth.* in Pſalm. Inde autem factum eſt, ut *myſte-*

ria

15. Omitto dicere, quod initia antiqua invenire nulla est sine saltatione, cum nempe Orpheus & Musaeus & qui optimi erant illa aetate saltatores, ea constituerint, qui tanquam pulcherrimum quiddam illud quoque in legibus posuerint, ut cum rhythmo & saltatione homines initiarentur. Rem ita se habere, ipsa quidem orgia tacere oportet, propter non initiatos: at illud omnes audiunt, eos qui enuntiant mysteria, extra *sacrum chorum* saltare vulgo dici.

16. In Delo autem neque sacrificia sine saltatione *peragebantur*, sed cum hac & cum musica fiebant. Nempe puerorum chori convenientes ad tibiam ac citharam partim quidem agebant choreas, partim vero cantum & modos praeibant praestantissimi ex eorum numero delecti. Carmina igitur scripta his choris, vocabantur

Ἐῶ λέγειν ὅτι τελετὴν ἀρχαίαν ἁπάσαις πόλεσιν εὑρεῖν, ἄνευ ὀρχήσεως, Ὀρφέως δηλαδὴ καὶ Μουσαίου καὶ τῶν τότε ἀρίστων ὀρχηστῶν καταστησαμένων αὐτὰς, ὡς τι κάλλιστον καὶ [c] τοῦτο νομοθετησάντων σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσει μυεῖσθαι. ὅτι δ' ὕστως ἔχει, (τὰ μὲν ὄργια σιωπᾶν ἄξιον, τῶν ἀμυήτων ἕνεκα) ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί.

Ἐν Δήλῳ δέ γε καὶ θυσίαι ἄνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ, καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συνελθόντες [d] ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπῆρχοντο δὲ οἱ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν τὰ γὰρ τοῖς χοροῖς γραφόμενα τούτοις ἄσματα,

c Τοῦτο] Τοῦτον male *J.* sola. d Ὑπ' αὐλῷ] Sic dedi ex W. Ἐν αὐλῷ Edd.

sia evulgare significarit, quia qui saltationes mysteriorum coram nondum initiatis imitando repraesentarent, foras eliminarent, non minimam mysteriorum partem, quae, quantum conjicere est, in istiusmodi rebus scenicis sita erant. Vide *Alexandri* Impostoris initia a nostro descripta c. 38. 39. & 40. fabulam quasi mutam agi existimes, in qua spectatores ipsi chorus sunt, quibus adeo & canendum & saltandum pro virili erat. Unde etiam factum, ut inter saltandum data opera femur ejus nudatum sit, c. 40. *M. du S.*

Ἐξορχεῖσθαι] Vulgo huc referebatur inscriptio orationis Aristidis *κατὰ τῶν ἐξορχουμένων*, quem convertit Canterus, *contra proditores mysteriorum*, modeste sed solide refutatus a Normanno p. 589. seqq. Iebb. ubi varium hujus verbi usum declarat. *J. M. G.*

Ἐξορχεῖσθαι] Recte *Solanus* cum Luciano ait ἐξορχεῖσθαι significare *mysteria evulgare*. Vid. *Alciphr.* III. ep. 72. pr. τὰ τῆς Θεοῦ ἐν Ἐλευσῖνι μυστήρια ἐξορχησάμενοι, καὶ περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπόσχοντες. Quod *Bergl.* vertit: *qui Deae Eleusiniae mysteria profanarunt, capitale judicium sustinuerunt*, (*substituerunt* editum, errore typographico, credo.) *J. F. R.*

63. Δήλῳ] Initium facit probandi nulla olim sacra facta ἄνευ ὀρχήσεως. Qua de re ipse in Elench. *Clem. Alex.* Protrept. & Stromat. 1. *Dionys. Areopag.* Ecclesiast. Hierar. c. 1. laudat hunc locum *Casaub.* c. 6. lib. 14. Anim. ad Athen. *J. B.*

65. Ὑπ'] W. Sic *Thucyd.* V. 70. ὑπὸ αὐλητῶν. Adde nostrum c. 72. ὑπ' αὐλοῖς, &c. In aliis prave legitur ἐν. *M. du S.*

Ὑπ' αὐλῷ] Etsi ἐν αὐλῷ defendi posset, ὑπὸ tamen hic longe elegantius, & huic actioni quam maxime adpositum. Conf. *Herodian.* V. c. 3. §. 16. Ἱερουργοῦντα δὲ τοῦτον, περὶ δὲ τοῖς βωμοῖς χορεύοντα νόμῳ βαρβάρῳ, ὑπό τε αὐλοῦ & σύριγξι &c. Iterum ibid. c. 5. 9. προῇσι τε ὑπὸ αὐλοῦ καὶ τυμπάνου, τῷ Θεῷ ᾄδων ὀργιάζων. Noster infra hac *Dissert.* §. 72. ὑπ' αὐλοῦ & κυμβάλοις. Item supra §. 2. ὑπὸ κρούμασι καὶ θερετίσμασι, ac *Deor. Dial.* 21. §. 2. ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνου, quod ibi quoque cum pluribus aliis testimoniis adduxit *H. Vitringa*, quem, qui plura desiderat, ibi videat. Addat etiam Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* V. 70. f. sive p. 360. No. 81. rursum tria quatuorve alia testimonia adducentem. *J. F. R.*

66. Ὑπορχεῖσθαι] Ὑπορχεῖσθαι non esse *subsaltare* vel *saltationem aliis accommodare*; sed *cantum accommodare saltantibus*, vult *Spanhem.* ad Callim. p. 514. ubi hunc ipsum locum tractat. Malui tamen convertere ita, ut appareat, doctores esse illos ὑπορχουμένους ac magistros saltandi, quos sequantur reliqui. Nimis apertus est locus *Athenaei* lib. 14. p. 628. E. Συνέταττον οἱ ποιηταὶ τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι σημείοις μέσοις τῶν ᾠδομένων —— ὅθεν καὶ ὑπορχήματα τοιαῦτα ἐκάλουν. Add. *Plutarchi* locus, & ipse indicatus a *Spanhemio*, de Musica p. 2078. *H. Steph.* 8. Habet ὑπὸ in hac compositione eam vim, quam in ὑπόδυγμα, ὑπογραμμός, ὑποτύπωσις, & similibus. Etiam infra §. 66. ὑπορχεῖσθαι dici, qui exemplum praeit saltando reliquis, apparet. Sic ὑπαυλεῖν, qui tibia modos praeit. *J. M. G.*

μάλα, ὑπορχήματα ἐπαλεῖτο, καὶ ἐμπέπλητο τῶν τοιούτων [a] ἡ λύρα.

hyporchemata, quorum pleni sunt poëtae Lyrici.

Καὶ τί σοι τοὺς Ἕλληνας λέγω, ὅπου καὶ Ἰνδοὶ, ἐπειδὰν ἕωθεν ἀναστάντες, προσεύχονται τῷ Ἡλίῳ, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς τὰς χεῖρα κύσαντες, ἠγούμεθα ἐντελῆ ἡμῖν εἶναι τὴν εὐχὴν, ἀλλ' ἐκεῖνοι πρὸς τὴν ἀνατολὴν στάντες, ὀρχήσῃ τὸν Ἥλιον ἀσπάζονται, χηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ, καὶ μιμούμενοι τὴν χορείαν τοῦ θεοῦ· καὶ τοῦτ' ἔστιν Ἰνδῶν καὶ εὐχὴ, καὶ χοροὶ, καὶ θυσία. διὸ καὶ τούτοις ἱλεῶν τὸν θεὸν δὶς, καὶ δεχομένης καὶ δυομένης τὴν ἡμέρας.

17. Et quid Graecos tibi commemoro, cum etiam Indi, postquam mane surrexerunt, adorent Solem, non ut nos, qui ubi manum sumus osculati, perfectam putamus a nobis esse adorationem: sed stantes in orientem conversi saltatione Solem salutant, silentio conformantes se, & Dei hujus saltationem imitantes. Et haec est Indorum adoratio, & chori & sacrificium: quare etiam his rebus bis placant Deum, tum incipiente die tum occidente.

Αἰθίοπες δέ γε καὶ πολεμοῦντες, σὺν ὀρχήσει αὐτὸ δρῶσι· καὶ οὐκ ἂν ἀφῆκε τὸ βέλος Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφελὼν τὴν κεφαλὴν (ταύτην γὰρ ἀντὶ φαρέτρας χρῶνται, περιδέοντες αὐτῇ ἀκτινηδὸν τὰ βέλη) εἰ μὴ πρότερον ὀρχήσαιτο καὶ τῷ σχήματι ἀπειλήσειε, καὶ προεκφοβήσειε τὴν ὄρχησιν τὸν πολέμιον.

18. Aethiopes autem etiam dum praeliantur, cum saltatione hoc faciunt: nec emiserit sagittam vir Aethiops capite ablatam, (hoc enim utuntur pro pharetra, cui radiorum instar sagittas circumponant) nisi saltaverit prius & habitu minatus sit, & saltatione hostem ante terruerit.

Ἄξιον δὲ, ἐπεὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν, καὶ ἐς τὰ γείτονα αὐτῇσιν Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον, οὐκ ἄλλο τι ἢ ὀρχηστήν τινα γενέσθαι λέ-

19. Operae pretium autem est, cum Indiam & Aethiopiam narraverimus, etiam in vicinam illis Aegyptum oratione descendere. Videtur enim mihi antiqua fabula Aegyptium Protea nihil aliud quam saltatorem quendam fuisse dicere, virum imitandi facul-

[a] Ἡ λύρα] Nihil hic mutare Edd. & M. notat *M. du S.*

69. Ὑπορχήματα] V. *Meurs.* Orch. *M. du S.* Ὑπόρχημα δὲ τὸ μετ' ὀρχήσεως αἰδόμενον μέλος ἐλέγετο, καὶ ᾧ οἱ παλαιοὶ τὸν ὕπο αὐτοῦ μῦθον πολλάκις ἐλάμβανον. *Phot.* in excerptis *Procli.* *A. V.*

70. Ἡ λύρα] Λυρική. *F. G.*

Ibid. Λύρα] A Luciani manu hanc vocem esse non credo, sed quid pro ea scripserit, certo definire non possum. *M. du S.*

76. Τὸν Ἥλιον] De Indis dicitur, ὀρχήσει τὸν ἥλιον ἀσπάζονται, χημωτίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ. Hoc est, ut puto, *Saltatione salutant Solem, facite sese subleuantes, five sensim prosilientes.* χήμωμα enim vel χημάτιον erat saltationis genus, quo quis nunc prosiliebat, nunc stabat, uti ab aliis est notatum. Unde verbum χημωτίζειν, quod & apud Comicum in *Pace* p. 645. ubi Trygaeus choro ttipudianti, Μηδαμῶς, inquit, πρὸς τῶν θεῶν, πρᾶγμα κάλλιστον ἀφορμήσητε ἀφ' ὑμῶν χημωτίζειν. Respondet chorus: Ἀλλ' ἴσως' ἐγὼ χημωτίζειν βούλομ', ἀλλ' ὀφ' ἡδονῆς οὐκ ἔστιν ὅπου κινοῦμαι, αὐτὸν τὸν σκέλη χορεύοντα. *L. Bos.*

77. Μιμούμενοι] *Julianus Imper.* hymno Solis. *J. B.*

1. Καὶ δένδρου δονηθέν] Et *arboris quassum* vertit interpres, mallem *arboris motus*, cum ventis agitatur. *J. G. G.*

18. Βίβλος δὲ μῦθος] Ex Latina hac versione; Neque (Bibliymia fabula) *multum ab instituto Italorum abhorret, quae perhibet Priapum bellatorem Deum, multum opinor ex Titanibus aut Dactylis Idaeis, opus illud factum, ad rerum militarium institutionem, Martem a Junone acceptum adhuc puerum*, &c. nemo assequetur sententiam Graecorum, οἱ τὸν Πρίαπον δείσαντα πολεμίοις, τὸν τιτύβιον εἶπαι ἴσως, ἢ τοὺς Ἰδαίους δακτύλους, τοῦτο ἔργον πεποιηκέναι, τὸ ἐπάλληλα πηδᾶσθαι, ἀφελόντα τὴν Ἥρας τὸν Ἄρη, & quae sequuntur. Diversus enim plane illorum est sensus. Interpretes ignorarunt τὸ ἔργον ποιεῖν dici in agendi forma, pro *artem facere*,

cultate magna praeditum, qui ad figuras se componere omnes, & mutare in omnia posset, adeo ut aquae mobilitatem imitaretur & celeritatem ignis motus vehementia, & leonis feritatem, & pardalis iracundiam, & agitationem arboris, & quidquid denique vellet. Sed fabula *ea parte rem* assumens, qua erat admirabilior, naturam ejus narrabat, quasi fieret illa omnia, quae imitaretur. Quod his etiam, qui nunc saltant, ineſt. Videas enim illos eodem tempore celeriter immutari, ipsumque aemulari Promethea. Conjicere licet, Empusam etiam illam in sexcentas species verti solitam, ex eo genere hominem a fabula esse traditam.

20. Praeter haec neque Romanorum saltatio oblivione praetermittenda est, quam generosissimi illorum, Salii vocantur, quae Sacerdotii appellatio est, Deorum bellicosissimo, Marti, obeunt, gravissimam sanctissimamque.

21. Bithyna autem fabula & ista est, ab Italicis non multum abhorrens, quae *aiunt* Priapum, bellatorem genium, Titanum puto unum aut Dactylorum Idaeorum,

95 γειν, μιμητικὸν ἄνθρωπον, καὶ πρὸς πάντα σχηματίζεσθαι, καὶ μεταβάλλεσθαι δυνάμενον, ὡς καὶ ὕδατος ὑγρότητα μιμεῖσθαι καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τῆς κινήσεως σφοδρότητι, καὶ λέοντος ἀγριότητα, καὶ παρδάλεως θυμόν, καὶ δένδρου δόνημα· καὶ ὅλως, ὅ, τι καὶ θελήσειεν. ὁ δὲ μῦθος πρὸς τὸ παραδοξότερον τὴν φύσιν αὐτῆς διηγήσατο, ὡς γιγνομένων ταῦτα, ἅπερ ἐμιμεῖτο· ὅπερ καὶ τοῖς νῦν ὀρχουμένοις πρόσεστιν. ἴδοις τ' ἂν ἂν αὐτοὺς πρὸς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀκρίβειαν μεταλλαττομένους, καὶ αὐτὸν μιμουμένους τὸν Προμηθέα. εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ τὴν [b] Ἔμπουσαν τὴν εἰς μυρίας μορφὰς μεταβαλλομένην, τοιαύτην τινὰ ἄνθρωπον εἶναι τὸ τῆς μύθου παραδεδομένης.

Ἐπὶ τούτοις δίκαιον, μηδὲ τὴν Ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνημονεῖν, ἣν οἱ εὐγενέστατοι αὐτῶν τῷ πολεμικωτάτῳ τῶν θεῶν Ἄρει, οἱ Σάλιοι καλούμενοι (ἱερωσύνης δὲ τοῦτο ὄνομα) ὀρχοῦνται σεμνοτάτην τε ἅμα, καὶ ἱερωτάτην.

Βιθυνὸς δὲ μῦθος καὶ οὗτος, ὁ πάνυ τῶν Ἰταλιωτικῶν ἀλλότριος, οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμικὸν, τὸν Τιτάνων οἶμαι ἕνα ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πο-

b Ἔμπουσαν] Ἐμπούσιον W.

πο, seu *exercere*, cum tamen Lucianus in eodem hoc libello superius dixerit, τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένος. Apud Galenum, περὶ τῶν κινήσεως, λέξεως τοὺς ἔργῳ πεποιημένους ἰατροὺς, *per medicos facientes medicinam*. Plutarchus in Demetrio: Ἄτταλος δὲ ὁ φιλομήτωρ ἐπιτρίβων τὰς φαρμακοδεῖς βοτάνας, &c. ἐκοίς τι καιρὸν αὐτῶν ἔργον πεποιημένος εἶδεναι & νομίζεσθαι καλῶς ἄμα. *Attalus Philometor herbas venenatas serebat*, &c. *& semina & fructus eorum elaborabat videre & cognoscere suo tempore*. Suidas in voce τέχνη. τέχνῳ πεποίηται, ἀντὶ τοῦ ἐξ ἔργου & τέχνῃ αὐτῷ προσχώρησε. Plura facile colligas exempla. Sic igitur transferenda illa Luciani sunt: *Quae Priapum, deum bellicosum, unum opinor ex Titanibus, aut Idaeis dactylis hanc artem fuisse aiunt, ut in armis salutare aliis doceret, & Martem adhuc puerum a Junone matre acceptum.* *J.G.G.*

19. Οἱ τὸν Πρίαπον] Deest verbum φασὶ, aut simile. V. autem *Marm. Oxon.* 28, 2. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Πρίαπον] Verbum φασὶ, λέγουσι, vel simile quoddam desiderari, apertum mihi videbatur. *J.M.G.*

Ibid. Πρίαπον] Priapus Deus bellicus. Βρίω, βριάω, βρμαρὸς, βριαρὸς, Βρίμω, ἔβριμος, Βριμὼ &c. Πρίω, πριάω, πριάμαι, πριαμος. I. e. βριαρὸς, ἰσχυρὸς, & sic porro. Item a πριάω, πριάσω, πρίαπος idem. *F.G.*

21. Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων] De his *Pollux*, & vir Clarissimus *Isaac. Casaub.* c. 5. lib. 1. Animad. ad Athen. *J.B.*

Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων ἕνα τοῦτο ἔργον πεποιημένον τὸ ἐνόπλιον παιδεύειν] Animadverte sodes, quam lepide possint interpretari. Opsopoeus, *unum ex Idaeis Dactylis illud opus factum, rebus militaribus instituendum fuisse, quem Mars* (agnosce alienissima & Graecis contraria) *a Junone offerente acceptum* &c. Benedictus *unum ex Dactylis Idaeis, opus illud factum ad rerum militarium institutionem, Martem a Junone acceptum adhuc puerum*, ubi posteriora recte mollit ac corrigit.

[a] πεποιημένων, [b] τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παλαιόντα καὶ τὸν Ἥρας τὸν [c] Ἄρη, παῖδα μὲν ἔτι, σκληρὸν δὲ καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἀνδρικόν, μὴ πρότερον ὁπλομαχεῖν διδάξαι, πρὶν τέλειον ὀρχηστὴν ἀπεργάσατο· καὶ ὅτι τούτῳ μισθὸς αὐτῷ παρὰ τοῦ Ἥρας ἐγένετο, δεκάτῳ αἰεὶ τῶν ἐκ τοῦ πολέμου παραγιγνομένων τῷ Ἄρει, παρ' αὐτοῦ λαμβάνειν.

Τὰ μὲν γὰρ Διονυσιακὰ καὶ Βακχικὰ, οἶμαί σε μὴ παρεῖσθαι ἐμοῦ ἀκοῦσαι, ὅτι ὄρχησις ἐκεῖνα πάντα ἦν. τριῶν γὰρ ὄντων τῶν [d] γενικωτάτων ὀρχήσεων, Κόρδακος, καὶ Σικιννίδος καὶ Ἐμμελείας, οἱ Διονύσου θεράποντες οἱ Σάτυροι ταύτας ἐφευρόντες ἀφ' αὑτῶν ἑκάστην ὠνόμασαν. καὶ ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διόνυσος Τυῤῥηνοὺς καὶ Ἰνδοὺς καὶ Λυδοὺς ἐχειρώσατο, καὶ φῦλον ὄντως μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο.

disciplinam vibrandi arma professum; acceptum a Junone Martem, puerum illum quidem adhuc, sed durum & supra modum virilem, non prius armis pugnare docuisse, quam saltatorem perfectum reddidisset. Hac de re merces illi a Junone attributa, ut decimam semper eorum, quae bello ad Martem pervenirent, ab eo acciperet.

22. Dionysiaca enim & Bacchica non puto te expectare ut ex me audias, saltationem fuisse illa omnia. Cum enim tria summa genera essent saltationis, Cordax, Sicinnis & Emmeleia; ministri Dionysi Satyri has inventas a se nominarunt singulas. Et hac arte usus Dionysus Tyrrhenos & Indos & Lydos domuit, & gentem adeo pugnacem iisdem thiasis inducendis subegit.

23. Quae

[a] Πεποιημένων] Sic *J.* Πεποιημένων reliquae & M. [b] Τὸ] An τὰ? *M. du S.* [c] Ἄρη] Ἄρεα *Fl.* Nihil mutant cett. nec M. [d] Γενικωτάτων] Sic M. Et Edd. praeter *B2.* quae γενικωτ.

git. Sed quis priorem partem intelligit? aut illud opus factum? lege πεποιημένον, & verte, *unum ex Idaeis Dactylis, id opus exercentibus*, nempe *armata saltationis ludum* ac meditationem. Adde, quae supra occurrunt ad pag. 396. *J.G.*

Ibid. Ἰδαίων Δακτ.] (De his vide *Strab.* X. Geogr. *Clem. Alex.* Strom. I. p. 132. &c. *Apol.* Argon. I. 1129. ejusque Schol.) *Vorst.* Adde *Lyl. Gyrald.* Syntagm. I. & hist. Deor. qui omnia ferme veterum loca congessit. *M. du S.*

22. Πεποιημένον] I. e. ἀσκητὴν, *exercentem*. *F.G.*

Πεποιημένον] Sic Ed. *J.* quae genuina scriptura est. Reliquae & ipse M. πεποιημένον, vide c. 9. ut emendatione ulteriore non indigere locum perspicias. Confer etiam mox ὡπλισμένους ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένους. *M. du S.*

Πεποιημένον] Sive πεποιημένον legens ad Priapum referas, sive π——ον, tamen active accipiendum erit cum *Gujeto*, cujus exempla jam bis, ter, dedimus. Hoc tamen exhibui, quod varietas casuum sic stilum minus durum reddat; quem non solum tres illi accusativi obscuriorem reddebant; sed suspensum tenebant Lectorem, esset ne πεποιημένον masc. an neutr. Φασὶ autem excidisse certum habeo; nam οἱ non habet verbum ad quod referatur. Jam vero sic procedet: *quae fabulae ajunt Priapum bellatorem Deum, unum, credo, Titanum vel Idaeorum Dactylorum, illud opus exercentium* (nimirum *armatum saltare docere,*) *adsumtum ab Junone Martem — docuisse.* Nam ἔργον ποιεῖσθαί τι significare idem quod Belgae dicunt: ein werk ergens van maken / mihi non est dubium. Et frustra Cl. *Gronov.* πεποιημ. corrigere, adsentior Reverendo *J. Elsnero* ad Hebr. XII. 27. licet exempla quae adfert, id non adeo probent; sed sine dubio satis notum existimavit, quia Lexica vulgaria id eo significatu adferunt. At sine auctorit. Sed *Plut.* in Thes. adfert Frater optimus *G. O. Reitz.* in Belg. Gr. p. 475. Sic τέχνην ποιεῖσθαι τοῦνο, ex *Steph.* de ling. Gr. & Gall. conv. p. 109. adducit idem p. 509. Conf. *Budd.* Comment. p. 146. fin. Et not. *Graev.* 18. *J.F.R.*

23. Ἄρη] Quia utrumque bonum, unam *Fl.* reliquis omnibus hic praevalere nolui, eoque minus, quia & ante saepe Ἄρη editum, ut *Deor. Dial.* VII. 1. & XV. 3. &c. Sic Δημοσθένη & Δημοσθένει supra quoque jam vidimus. At posterius tamen vel frequentius occurrere, videbimus infra ad *Encom. Demosth.* c. 2. & 9. *J.F.R.*

24. Πέμα τῦ μετρίου] De eod. *Dial.* Apoll. & Bacchi. *J.B.*

Πέμα τῦ μετρίου] Sic recte Edd. jam constanter, quum alibi facile τοῦδε & πέμα confundant. Item περὶ, ut alibi diximus. Conf. not. Cl. *Hemster.* T. I. p. 72. ad *Nigr.* §. 30. *J.F.R.*

31. Διονυσιακὰ] Copiose *Long.* ποιμεν. lib. 2. *J.B.* *Ibid.*

23. Quae cum ita ſint, vir admirabilis, vide ne impium ſit accuſare ſtudium divinum ſimul, & myſticum, & a tot diis cultum, & illorum honori exercitum, & tantam delectationem ſimul, & utilem luſum praebens. Miror vero illam etiam rationem tuam, cum amatorem te Homeri atque Heſiodi in primis norim, rurſus enim ad poëtas redeo; quomodo contradicere illis audeas, ſaltationem ante omnia laudantibus. Etenim Homerus ſuaviſſima & pulcherrima dum enarrat, *ſomnum* & *amorem* & *cantum*, & *ſaltationem* ſolam hanc nominavit *reprehenſionis expertem*, qui etiam ſuavitatem ſuo teſtimonio cantui tribuat; quorum utrumque ſane ſaltatoriae adeſt, cum cantus dulcis, tum ſaltatio reprehenſionis expers, quam tu *tamen* nunc reprehendere audes. Et rurſus alia parte poëſeos:

Ὥστε, ὦ θαυμάσιε, ὁρᾷ μὴ ἀνόσιον ᾖ, καὶ ἡγορεῖν ὑπιτηδεύματος θείου τε ἅμα, καὶ μυστικοῦ, καὶ τοσούτοις θεοῖς ἐσπουδασμένου, καὶ ὅτι τιμῇ αὐτῶν ὁρωμένου, καὶ τοσαύτην τέρψιν ἅμα, καὶ [e] παιδειὰν ὠφέλιμον παρεχομένου. θαυμάζω δέ σου καὶ ταύτην τὴν γνώμην, εἰδὼς Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου μάλιστα ἐραστὴν ὄντα σε (αὖθις γὰρ ἐπὶ τοὺς ποιητὰς ἐπανέρχομαι) πῶς ἀντιφθέγξεσθαι ἐκείνοις τολμᾷς, πρὸ τῶν ἄλλων ὄρχησιν ἐπαινοῦσιν. ὁ μὲν γὰρ Ὁμηρος τὰ [f] ἥδιστα καὶ κάλλιστα καλὰ λέγων, ὕπνον καὶ φιλότητα καὶ μολπὴν, καὶ ὄρχησιν μόνην ταύτην ἀμύμονα ἐπόμασε, προσμαρτυρήσας, νὴ Δία, καὶ τὸ ἡδὺ τῇ μολπῇ, ἄμφω ἀμφότερα τῇ ὀρχηστικῇ προσθείς, καὶ ᾠδὴν γλυκερὰ, καὶ [g] ὀρχηθμὸς ἀμύμων, ὃν σὺ νῦν μωμᾶσθαι ἐπιτοῖς. καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως

Ἀλλ-

[e] Παιδειὰν] Sic dedi ex Codd. M. P. *Exc. Fl.* & *B2.* Παιδιὰν habebant Edd. ceterae. Παιδίαν *P.* [f] Ἥδιστα] Ἡδίστα male *J.* [g] Ὀρχηθμὸς] Sic reſtitui pro ὀρχηστμὸς quod omnes Edd. obſidebat.

Ibid. Βαυχιὰ] V. *Meurſ.* Orch. *Platoni* βαυχῶν dicitur, de legg. VII. *A.V.*

34. Γενικωτάτων] *B2.* γεν— prave. Sic iterum c. 34. *Diog. Laërt.* 178. D. γενικώτατον δὲ ἐστιν ὁ, γένος ὄν, γένος οὐκ ἔχει. *M. du S.*

Γενικωτάτων] Non recepi lectionem *B2.* quae *generoſas* facit illas ſaltationes. Priſtini interpretes *celeberrimas* verterant. Sed ſi γενικωτ. legas, poſſis intelligere eas, quae viros generoſos decerent, vid. §. 20. 24. & 83. f. *J.F.R.*

Ibid. Κόρδακος] Tres enumerat ſaltationum ſpecies, quarum inventores perhibentur Satyri Κόρδακα, Σικιννίδα, καὶ Ἐμμελείαν, de prima *Theodor. Marcil.* ad Horat. *Ulpian. Demoſthen.* Interpres ad Olynth. 2. pag. 215. *Heſych. Pollux*, de ſecunda iidem *Pollux* & *Heſych.* de ultima, *Plato*, Interpres *Ariſtophan.* ad nubes, & *Heſych.* apud quos reſcribe Σίκιννις. *J.B.*

Κόρδακος] Quid ſit K. Σ. E. vide *Ariſtoph.* Schol. ad Νεφ. p. 90. *Heſych.* & M. Etym.) *Vorſt.* Comica ſaltatio & laſcivior, & ab ebriis fere ſolis ſaltabatur. V. *Demoſth.* Ol. II. *Theophr.* in Eth. Char. περὶ ἀπονοίας. *Meurſ.* Orch. *M. du S.*

35. Σικιννίδος] *Athen.* I. Ab inventore ſic dicta ſicinnium. *Reineſ.* var. lect. 100. Inventorem hujus *Clemens Alex.* praeceptorem liberorum Themiſtoclis facit, Παιδ. l. 7. p. m. 15. C. *M. du S.*

Ibid. Ἐμμελείας] V. c. 26. & *Plat.* de legg. VII. Saltatio ὁπλικὴ i. e. ſine armis. *M. du S.*

37. Ἀφ' αὑτῶν] Nemo, quod quidem ſciam, haec Satyrorum nomina prodidit. *M. du S.*

46. Παιδιὰν] Sic optime M. *Fl. B2.* non παιδίαν, ut in reliquis eſt. *M. du S.*

Παιδιὰν] Ne mihi fraudi ſit in variantt. notaſſe Codd. M. & P. ſic legere; nam ita *Solanus* in marg. *Hag.* Ed. manifeſto notarat. At in *Junt.* contra ſcripſerat M. cum Exc. *Fl.* & *B2.* ita habere. Sed P. codicem cum *P.* Edit. & reliquis Παιδιὰν. Sed quidnam verius ſit, ejus nota teſtatur. Ego mutato accentu παιδίαν video eſſe in *P.* eamque id vertiſſe, *inſtitutionem*; ſed ex ſua ſcriptura *pueritiam* debuerat facere. At quia id ſenſum nullum fundebat, forſan credidit παιδίαν *inſtitutionem* legendum; quod non modo non improbo; ſed vel in textum recipi paſſus eſſem, quia *delectatio* & *luſus*, ut *Bened.* παιδιὰν legens vertit, fere bis idem, & *inſtitutio* ſcopo Luciani adprime convenit, ut patet ex tota hac Diſſert. Vid. omnino c. 34. f. *J.F.R.*

53. Ὕπνου καὶ φιλότητα] *Hom.* Il. N.

Πάντων καὶ κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος
Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.
J.G.G.

Ὕπνου &c.] *Homer.* Il. N. 636. *M. du S.*

54. Ἀμύμονα] Vid. verſus a Cl. *Graev.* adductos. Unde liquet mox ſcribendum, uti facimus, ὀρχηθμὸς pro vulgato ὀρχηστμὸς, quod omnes editiones inquinat. *M. du S.*

57. Ὧδὴ γλυκ.] Reſpicit ad μολπῆς τε γλυκερῆς loci ſupra laudati. Legebatur autem ὀρχηστμὸς. *M. du S.*

Ibid. Ὀρχηθμὸς] Non dubitavi ſic reddere Luciano,

Ἄλλῳ γὰρ ἴδοις θεὸς πολεμήια ἔργα,

Ἄλλῳ δ' [a] ὀρχηστύν τε, καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδήν.

Ἱμερόεσσα γὰρ ὡς ἀληθῶς, ἡ μετ' ὀρχήσεως ᾠδή, καὶ δῶρον θεῶν τοῦτο κάλλιστον. καὶ ἔοικεν εἰς δύο διηρῆσθαι ὁ Ὅμηρος τὰ πάντα πράγματα, πόλεμον καὶ εἰρήνην, τοῖς τοῦ πολέμου μόνα ταῦτα ὡς κάλλιστα ἀντιτεθεικέναι.

Ὁ δὲ Ἡσίοδος, ὁ πας' ἄλλου ἀκούσας, ἀλλ' ἰδὼν αὐτὸς ἔωθεν εὐθὺς ὀρχουμένας τὰς Μούσας, ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν τοῦτο δὴ καὶ αὐτὸ τὸ μέγιστον ἐγκώμιον διηγεῖται, ὅτι δὴ κρήνην ἰοειδέα ποσὶν ἁπαλοῖσιν [b] ὀρχεῦνται, τοῦ πατρὸς τε βωμὸν περιχαρέουσαι· ἀλλὰ σὺ μέν, ὦ γενναῖε, μονονουχὶ θεομαχῶν, ὑβρίζεις εἰς τὴν ὀρχηστικήν.

Ὁ Σωκράτης δὲ, σοφώτατος ἀνὴρ, εἴγε πιστευτέον τοῦτο δὴ καὶ αὐτοῦ λέγοντι τῷ Πυθίῳ, οὐ μόνον ἐπῄνει τὴν ὀρχηστικήν, ἀλλὰ καὶ ἐκμαθεῖν αὐτὴν ἠξίου μέγιστον νέμων εὐ-

Istum namque Deus contumax bellipatentem,

Hunc alium choreaeque, & cantus amabilis ornat.

Amabilis enim re vera cantus cum chorea, & donum Deorum hoc pulcherrimum. Et videtur in classes duas divisisse Homerus res omnes, bellum & pacem, ac bellicis rebus sola haec tanquam pulcherrima opposuisse.

24. Hesiodus vero, qui non audisset ab alio, sed ipse vidisset mane statim saltantes Musas, in principio carminis hanc maximam earum laudem enarrat, quod

Caeruleum circa fontem tenero pede saltant,

Et patris circum ductant altare choreas.

At tu, generose, tantum non Deos oppugnans contumeliose de saltatoria loqueris.

25. At Socrates, vir sapientissimus, siquidem fides habenda dicenti hoc de ipso Pythio, non laudabat modo saltatoriam, sed discere etiam illam operae pretium puta-

[a] Ὀρχηστύν τε] Ὀρχησών τε male Edd. *J. P.* &c. omnes, praeter *S.* & *Amst.* quae recte Ὀρχηστύν τε, quod confirmant Codd. M. P. L. [b] Ὀρχεῦνται] Ὀρχοῦνται *P.*

id enim probum esse, alterum spuriam, quis non videt? *Homer.* Hymn. in Apoll. 149. — καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ. Item *Odyss.* Τ. 134. Et vel decies alibi. *J. F. R.*

60. Ἄλλῳ] Iliad. N. *J. B.*

Ἄλλῳ μὲ] Vid. *Homer.* Il. N. 730. — 31. Et *Odyss.* Α. 421. Item Σ. 303. *M. du S.*

Ἄλλῳ] Memoriae confisus Lucianus miscuisse videtur *Barnesio* ad Il. N. 731. duo carmina *Homeri*. Loco enim citato ita legitur:

Ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν, ἑτέρῳ κίθαριν θ' ἁδινήν.

Sed Od. A. 421.

Οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε θ' ἱμερόεσσαν ἀοιδήν. *J. M. G.*

62. Ὀρχησών] Aliter haec in hodiernis *Homeri* codicibus in hunc modum leguntur:

Ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν ἑτέρῳ κίθαριν θ' ἁδινήν.

Sed data opera ni fallor, Lucianus, ut solet, aliunde huic versui ex aliis Homeri locis adsuit. Reperitur autem in Od. duobus in locis; A. 421. & Σ. 303.

Οἵ δ' εἰς ὀρχηστύν τε θ' ἱμερόεσσαν ἀοιδήν
Τρηχὺν κάμπτοντες τέρπονθ'.

Sed in priori loco pro ὀρχησών, quod probum est, vitiose in meo legitur, ut & hic in omnibus ferme Luciani editis, ὀρχησῶν quod nos sedulo emendavimus, ducibus M. P. L. & Edd. *S.* & A. *M. du S.*

Ὀρχησών] Sic scribendum, non ὀρχησῶν ex *Homeri* locis ab *Solano* commonstratis inspicienti patebit. Ex priore autem loco duo illi versus desumti sunt. At supra §. 8. recte erat ὀρχησῶν ex *Hom.* Il. Π. 617. *J. F. R.*

74. Περὶ κρήνην] *Hesiod.* in Theogon.

Καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα ποσὶν ἁπαλοῖσι
Ὀρχεῦνται, καὶ βωμὸν ἐυδμήτοιο Κρονίωνος. *J. B.*

Περὶ κρήνην ἰοειδέα] Eadem sententiarum diversitas in duobus Luciani interpretibus de hoc loco intelligenda est, quae ad ipsum poëtam viros doctos vexavit. Nam quum Opsopoeus reddidisset *circa fontem floribus obsitum*, Benedictus postea mutavit in *circum fontem ferrugineum*. Sed nobis certe minime convenire videntur ποσὶν ἁπαλοῖ cum rebus ferrumineis; nec cur colorem ferrumineum referret ista κρήνη, ulla causa est, quum ripam ejus credibile sit teneri ab omne genus floribus, unde colorem ducunt aquae, inter quas violae finguntur praecipuae. Itaque merito

vel

tabat, qui plurimum tribueret concinnitati, & muſicae venuſtati, & numeroſis motibus, & decenti inter movendum habitui; nec pudebat virum ſenem, qui nempe diſciplinam hanc quoque maxime ſeriam putaret. Nec mediocriter ille circa ſaltatoriam elaboraturus erat, qui parva etiam impigre diſceret, quin tibicinarum ſcholas frequentaret, & a meretrice Aſpaſia grave quiddam audire non dedignaretur. Quamquam ille naſcentem demum videbat artem, & nondum ad tantam pulchritudinem *quaſi* articulis omnibus perfectam. Si vero eos vidiſſet, qui nunc ad ſummum eam *faſtigium* evexerunt, omnibus ille, bene novi, relictis, ſoli huic ſpectaculo advertiſſet animum, nec prius quidquam pueros doceri juſſiſſet.

26. Videris autem mihi cum comoediam laudas & Tragoediam, oblitus eſſe, etiam in unaquaque illarum ſuum quoddam ſaltationis genus ineſſe, nempe Tragicae *poeſi* eam, quae Emmeleia vocatur, Comicae autem Cordacem: interdum vero tertium

ρυθμίᾳ καὶ εὐμουσίᾳ, καὶ κινήσει ἐμμελεῖ, καὶ εὐσχημοσύνῃ τῇ κινεῖσθαι, καὶ οὐκ ἠδεῖτο γέρων ἀνὴρ, ἐν τῷ σπουδαιοτάτῳ μαθημάτων καὶ τοῦτο ἡγούμενος εἶναι· καὶ ἔμελλέ γε ἐκεῖνος δεῖ ὀρχηστικὴν ὑπὸ μετρίως σπουδάσεσθαι, ὅσγε καὶ τὰ μικρὰ οὐκ [c] ὤκνει μαθάνειν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ διδασκαλεῖα καὶ αὐλητρίδων ἐφοίτα, καὶ παρ' ἑταίρας γυναικὸς οὐκ ἀπηξίου σπουδαῖόν τι ἀκούειν τῆς Ἀσπασίας· καίτοι ἐκεῖνος ἄρτι ἀρχομένην ἑώρα [d] τότε τὴν τέχνην, καὶ οὐδέπω εἰς τοσοῦτον κάλλος διηρθρωμένην. εἰ δὲ τὰς νῦν ὑπὲρ μέγιστον προαγαγόντας αὐτὴν ἐθεᾶτο, οἶδα, πάντων ἂν ἐκεῖνός γε ἀφέμενος, μόνῳ τῷ θεάματι τούτῳ τὴν νῦν ἂν προσεῖχε, καὶ τοὺς παῖδας οὐκ ἂν ἄλλο τι πρὸ [e] αὐτοῦ ἐδίδαξατο.

Δοκεῖς δέ μοι ὅταν κωμῳδίαν καὶ τραγῳδίαν ἐπαινῇς, ὑπιλελῆσθαι ὅτι καὶ ἐν ἑκατέρᾳ ἐκείνων ὀρχήσεως ἴδιόν τι εἶδός ἐστιν, οἷον [f] τραγικὴ μέν, ἡ Ἐμμέλεια, κωμῳδικὴ δὲ ὁ Κόρδαξ, ἐνίοτε δὲ καὶ [g] τρίτης, Σικιννίδος

79. Τῷ Πυθίῳ] Oraculum Apollinis. Vid. *Xenoph. Symm.* 511. *M. du S.* Apollo enim de illo dixiſſe ferebatur: Ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ut refert noſter infra *Amor.* c. 48. *J. F. R.*

85. Καὶ μὴν καὶ γε] Sic ſupra *Quom. Hiſt.* c. 12. καὶ μὴν καὶ γε ὕστερος ἀγωνιστήσειν. *M. du S.*

89. Παρ' ἑταίρας — Ἀσπ.] Vide *Platonem*. *M. du S.*

92. Τότε] Ex W. haec vox eſt, quae in Impreſſis deerat ante τὴν τέχνην. *M. du S.*

4. Τρίτης] Ita P. rectius, quam in reliquis τρίτῃ. *M. du S.*

Τρίτης] Videtur legendum τρίτον, intell. εἶδος. Geminus huic locus *Athenaei* lib. 1. p. 20. E. ubi Bathyllus Italicam ſaltationem conſtituiſſe dicitur ἐκ τῆς κωμικῆς ἣ ἐκαλεῖτο κόρδαξ, καὶ τῆς τραγικῆς ἣ ἐκαλεῖτο ἐμμέλεια, καὶ τῆς σατυρικῆς ἣ ἐλέγετο σίκιννις. Nimirum ſatyrica poëſis, de qua hic ſermo, ex Comoedia & Tragoedia mixta eſt, ut Cyclops Euripidea. *J. M. G.*

Τρίτης] Facile patet a ſequenti Σ praecedens fuiſſe abſorptum; quod ſcribae dictantis verba excipienti

e Ὅσγε] Ὅστις W. male. d Τότε] Hoc inſerui ex W. Deerat enim in Edd. e Αὐτοῦ] Sic recte *Fl. H. P.* Abrτοῦ male *J.* f Τραγικὴ &c.] Τραγικὴ & κωμῳδικὴ *Fl.* Nil variant cett. nec M. g Τρίτης] Ex P. reſtitui. Τρίτη Edd. male.

vel Opſopoeum probamus, vel propius ad Graecam vocem interpretamur *fontem violacei coloris*. Et vel Lexiphanes notat dicere ὕδωρ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαι ἦσαν. ἢ αὐτοσχεδιάσαι βαδίζειν. Vide, quae in hanc ſententiam ad ipſum *Heſiodum* certiſſima annotavit Doctiſſimus noſter *J. G. Graevius*. *J. G.*

Παρὰ πρόλυ &c.] Ex *Heſiod. Theog.* 3. *M. du S.*

Ibid. Ὀρχοῦνται] Sic Edd. ferme omnes & *Heſiodus* ipſe. Ed. *P.* nulla de cauſa mutavit in ὀρχοῦνται. Mutavit autem Lucianus ſecundum verſum ex ingenio. *M. du S.*

77. Ὑφίζεις ὡς] Poſſet etiam ſine praepoſitione dici: ſed & praepoſitio addi ſolet, ut *Herodian.* IV. 5. 11. ὑφίσασιν εἰς τῶν ἵππων ὄργια. *Ariſtoph.* Nub. 1507. Τί δ' μᾶλλον' ὑφίζουσιν γ' εἰς τοὺς θεούς. Ac non ſemel alibi. *J. F. R.*

78. Σωκράτης] Oraculum ipſum habes, Ἔρωτ. c. 48. Vide etiam Ῥητ. c. 13. Quod vero de ſaltationis amore hic tradit noſter, confirmant *Diog. Laërt.* verba p. 41. B. ὅτι τε ἀρχοῦτο συνεχὴς, τῇ τοῦ σώματος εὐεξίᾳ λυσιτελοῦν ὑγιεινῶς τὴν τοιαύτην γυμνασίαν, ὡς καὶ Ξενοφῶν ὁ συμποτικὸς φησίν. Locus Xen. ad quem uterque reſpicit, extat p. 511. & 5. Ed. *Steph.* meminit & *Plut.* de San. tu. *M. du S.*

δὲ προσλαμβανομένης. ἐπεὶ δὲ ἐν ἀρχῇ τὴν προετίμησας τῆς ὀρχήσεως, τὴν τραγῳδίαν καὶ [a] τὴν κωμῳδίαν, καὶ αὐλητὰς κυκλίους, καὶ κιθαρῳδίαν, ἐναγώνια ταῦτα, καὶ [b] διὰ τοῦτο σεμνὰ προσειπών· Φέρε νῦν ἀντεξετάσωμεν τῇ ὀρχήσει ἕκαστον αὐτῶν. καίτοι καὶ τὸν αὐλὸν, εἰ δοκεῖ, καὶ τὴν κιθάραν παρῶμεν. μέρη γὰρ καὶ τῆς ὀρχηστικῆς ὑπηρεσίας καὶ ταῦτα.

quoque, assumta Sicinnide. Cum vero in principio etiam praetuleris saltationi Tragoediam & Comoediam, & illos in circulis tibicines, & citharoedorum artem, quae certaminis materiem, & ob id ipsum honesta, appellares: age jam componamus unumquodque eorum cum saltatione. Quamquam tibiam citharamque, si videtur, praetermittamus: partes enim istae quoque ministerii saltatoris.

Τὴν τραγῳδίαν δέ γε ἀπὸ τοῦ σχήματος [c] πρώτου καταμάθωμεν, οἵα ἐστὶν, ὡς εἰδεχθὲς ἅμα καὶ φοβερὸν θέαμα εἰς μῆκος [d] ἀρρύθμου ἠσκημένου ἄνθρωπος, ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος, πρόσωπον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον χάσκειμενος, καὶ στόμα κεχηνὸς πάμμεγα, ὡς καταπιόμενος τοὺς θεατάς. ἐῶ λέγειν προσωπίδια καὶ προγαστρίδια, προσθετὸν καὶ ἐπιτεχνητὸν παχύτητα προσποιούμενος, ὡς μὴ τοῦ μήκους ἡ ἀρρυθμία ἐν λεπτῷ μᾶλλον ἐλέγχοιτο· εἶτα

27. Tragoediam vero a primo illius habitu, qualis sit, contemplemur. Quam odiosum simul & terribile spectaculum in longitudinem inconcinnam excultus homo, cothurnis invectus altis, personam imposita gerens, quae ultra caput emineat, & os latissime hians, quasi devoraturus esset spectatores: omitto dicere, antepectoralia, & anteventralia, adscititiam & artificialem crassitiem assumens, ne inconcinna longitudo in tenui corpore magis deprehendatur: dein-

a Τὴν] Articulus abest a W. b Διὰ τοῦτο] Διατοῦτο uno verbo *Ald.* c Πρώτου] Sic *J. Ald. H. Fl. P.* Πρῶτον *J. Pell.* d Ἠσκημένου] Ἐσχηματισμένου *J. Pell.*

facilius accidere potest; magis autem mirum, idem vitium in decem Edd. iterari, quum oculorum judicium vix effugere posse videatur. Sed forsan credidere *ter* denuo intelligendum; jam vero non amplius credent. Bene quidem se haberet τρὶς, quod Cl. *Gesn.* non visa nostra emendatione, conjecit; jam vero in hac adquiesceret, scio. *J. F. R.*

5. Ἐν ἀρχῇ] Conf. supra §. 3. *M. du S.*

7. Κυκλίους] At supra §. 2. habuimus Αὐλητὰς κυκλικούς. Et quia utrumque bonum, neque hic varietatis quidquam invenio, variandae orationis caussa utrumque adhibitum credamus. *J. F. R.*

8. Ἐναγώνια] Varii erant musici agones. Vide *Plut.* 2077, 2. & nostrum Ἀπαιδ. c. 8. *M. du S.*

16. Φοβερὸν θέαμα] Tragica persona. *F. G.*

17. Ἠσκημένου] Vulgata haec lectio vix tolerabilis nonnullis videbitur, ac praeferent *Pelleti* scripturam ἐσχηματισμένου. At forsan Lucianus dederit σχημένου. Sed nil mutabit, qui conferet supr. c. 13. pr. & *Steph. Thes.* *J. F. R.*

Ibid. Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος] De hujus loci interpretatione agit Amplissimus *Cuperus* Consecrationis Homeri pag. 82. quem curiosus consulet. *Almelov.*

Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος] Vertunt: *altis cothurnis ingrediens, larva caput obductum habens.* At hoc modo nequaquam exprimuntur posterioris membri verba; nam πρόσωπον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενος, sign. *larvam supra caput obductum habens.* Quid igitur illa, ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον? non frustra ea ab Auctore sunt addita, sed significare voluit, larvam actoris Tragici fuisse extensam supra caput, sive majorem & longiorem fuisse quam pro modo capitis, ut statura grandior & longior videretur. quem in finem etiam altos erat indutus cothurnos. Verto igitur illa posteriora: *personae tectus longiore quam pro modo capitis.* *L. Bos.*

22. Προγαστρίδια] Conf. infra Z. Τρ. c. 41. *M. du S.*

25. Ἑαυτὸν ἀναλῶν] Ad verbum *refringens* se & *infringens* interdum *circumcinens.* Nempe verbum κλάω ad vocem relatum vim quamdam sono naturali & voci adeo illatam notat. Ἀναλᾶν ἑαυτὸν est sursum vi quadam agere vocem, ut altior, quam fert natura, vox exeat: καταλᾶν contrarium est, nempe infra modum illum & tonum naturalem vocem deprimere: utraque ratio efficit κεκλασμένον *fractum* aliquid, quia non pleno gutture vox funditur, &c. Ἐξάδειν autem ex compositionis ratione intelligo de circumducta in altum & profundum eadem syllaba cantici. Quod ἐμβάτια hic memorantur, meminisse oportet, quia tragoedias non solent legere, jambicis senariis majorem partem constare Tragoedias &c. *J. M. G.*

28. Καὶ μόνης τῆς φωνῆς ἑαυτὸν παρέχων ἔνοχον] Interpres: *ac soli voce semet obnoxium praestans.* quis intelliget? malim: *solius vocis discrimini se exponens*, ut soli voci ferire debeat, & ejus quasi rationem red-

dis-

deinde intra personam ipse clamans, nunc sublata nunc demissa voce & fracta, nunc circumducta, canens jambicos versus, &, quod turpissimum est, ad modos praescriptos cantans *alienas* calamitates, & solius se vocis auctorem praestans: reliqua enim poëtae qui olim fuere curarunt. Et quamdiu Andromache quaedam aut Hecuba est, *quae agitur*, tolerabilis cantus. Cum vero ingressus *in scenam* ipse Hercules solus canit, oblitus sui, nec leoninam reveritus, neque clavam, quibus indutus est, soloecismum eam rem prudens merito vocaverit.

28. Rursus enim, quod reprehendebas saltatoriam, quod viri nati imitentur mulieres, illud commune Tragoediae pariter & Comoediae crimen fuerit: plures enim viris in utraque mulieres.

29. Comoedia vero ridiculas sibi personas ipsas quoque, ut partem delectationis attribuit, quales sunt Davorum & Tibio-

χαῖλο· εἶτ' ἔνδοθεν αὐτὸς κεκραγὼς, ἑαυτὸν ἀναλλῶν καὶ καλαχλῶν, ἐνίοτε μὲν ᾠδὰς τὰ ἰαμβεῖα, καὶ, τὸ δὴ αἴσχιστον, μελῳδῶν τὰς συμφορὰς, καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτόν. τὰ γὰρ ἄλλα τοῖς ποιηταῖς ἐμέλησε πρόπολλῶν πόλε γενομένοις. καὶ μέχρι μὲν Ἀνδρομάχη τις, ἢ Ἑκάβη ἐστὶ, Φορητὸς ἡ ᾠδή. ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μονῳδῇ, ὁπλαθόμενος αὐτῦ, καὶ μήτε τῆς λεοντῆς αἰδεσθεὶς, μήτε τὸ ῥόπαλον ὃ πρέπει, σολοικίαν εὖ φρονῶν εἰκότως φαίη ἄν τις τὸ πρᾶγμα.

Καὶ γὰρ αὖ, ὅπερ ἐνεκάλεις τῇ ὀρχηστικῇ, τὸ ἄνδρας ὄντας μιμεῖσθαι γυναῖκας, κοινὸν τῦτο καὶ τῆς τραγῳδίας καὶ τῆς κωμῳδίας ἔγκλημα ἂν εἴη. πλείους γὰρ ἐν αὐταῖς τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες.

Ἡ κωμῳδία δὲ καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καλαγέλαστον μέρος τῇ τερπνῇ [e] αὐτῆς [f] νενόμικεν, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ Μαγεί-

[e] Αὐτῆς] Nil mutant Edd. vett. [f] Νενόμικεν] Hoc ex W. restituit *Solan.* Νενόμικεν Edd. priores.

dere, ut propter solam vocem aut laudetur, aut vituperetur. *J.G.G.*

Ibid. Ὑπεύθυνον] Cum proprie *reus* sit ὑπεύθυνος, vel certe *ad rationem reddendam obligatus*, quod non cadit nisi in eum, qui actionis alicujus auctor est: hic mediam quandam significationem habet, & simpliciter *auctorem* notat. Tragico actori nihil neque ad laudem neque ad turpitudinem imputatur, praeter vocem, prout bene vel male pronuntiavit verba poëtae. Solius itaque vocis auctor est. *J.M.G.*

35. Σολοικίαν] Dictum in *Nigrino*. Veteres Grammatici σολοικίαν interpretantur quidquid sit perperam σολοικία τὸ ἁμαθές. *J.B.*

38. Μιμεῖσθαι γυναῖκας] Conf. supra §. 2. *M.du S.*

42. Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καλαγέλαστον μέρος τῇ τερπνῇ αὐτῆς νενόμικεν, οἷα Δάων, καὶ Τιβίων, καὶ Μαγείρων πρόσωπα] Hæc ultima sic vertit bonus *Obsopoeus*: (*videlicet lampadum & tibicinarum & coquorum personas*) supine sane, imo ridicule: putavit scilicet legendum Δώδων, vel ex Δώδων per crasim posse fieri Δάων, ut ex κρέττων, κρείων, sed sine exemplo. Tum quid foret *lampadum personas* & meræ nugæ & ægri somnia. Lege cum majuscula Δώων & Τιβίων. Servorum quippe sunt nomina, qui sæpe in comœdiis inducuntur ab origine & patria sic dicti. Nam Δῶες *Herodoto* sunt quædam gens in Persia pastoralem vitam agens. Τίβιοι vero sunt Phryges. Nam teste *Suida* Τίβια erat Φρυγία ἄλη. Universa Phrygia Tibia dicebatur. *Terentius* a nomine Δῶες suum *Davum* formavit. Sunt igitur Carica nomina servorum, non lampades aut tibicines, ut somniavit *Obsopœus*. *J.P.a G.*

Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καλαγέλαστον &c.] *Palmerii* notae subscripserat *Solanus*: *Philostr.* Εἰκ. Αἰσωπ. p. 767. Ed. *Olear.* de vulpe: χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος ἀλαζόνι καὶ πλείστων ὑπεθίσιον, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ. Quibus hac occasione addo: *Olearium* in notis Philostr. l. c. ex *Strab.* VII. 304. docere, illum refutare eos, qui servile nomen *Davi* ἀπὸ τῶν Δάων deducunt, Scythico populo, & id a Δάοις derivare, qui Δαοὶ sint dicti antiquitus. *J.F.R.*

43. Αὐτῆς νενόμικεν] An αὐτῆς νενόμικεν? *F.G.*

44. Νενόμικεν] W. recte, ut c. 35. In Impressis νενόμικεν. *M.du S.*

Ibid. Οἷα Δάων καὶ Τιβίων] Recte castigavit *Obsopœi* versionem eruditissimus ille *Palmerius*, quo doctiorem militem non vidit a renatis litteris orbis eruditus. De Davis & Tibiis vide *Strabonem* lib. VII. Meminit Tibiorum Galenus statim initio primi. Θρᾳκικὴ καλάμη, Γέται, καὶ Τίβιοι, καὶ Φρύγες, καὶ Θράκες ἀργυρᾶ πνέουσι. Philostratus in imaginibus ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δαῷ. & Lucianus in mercede conductis, Δρόμων καὶ Τιβίᾳ. Interpres *Aristophanis*, ἐπὶδὴ σὺ τῇ κωμῳδίᾳ σκέπτει Πυθίας, Ξανθίας, Τίβιος, Συρίας, Δᾶος, Ρησος. Synesius ὁ θεῖος Ἡρώδης ὁ θυμερὸς ὡς Συρίας τις ὁ Τιβίου

γείρων πρόσωπα. τὸ δὲ τῆ ὀρχηστῆ σχῆμα ὡς μὲ κόσμιον καὶ εὐπρεπὲς, οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν· δῆλα γὰρ τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα· τὸ δὲ πρόσωπον αὐτὸ, ὡς κάλλιστον, καὶ τῷ ὑποκειμένῳ δράματι ἐοικὸς, καὶ κεχηνὸς δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκός· ἔχει γὰρ πολλοὺς τοὺς ὑπὲρ αὐτῆ βοῶντας.

rum & coquorum perſonae. Contra ſaltatoris habitus, quam ornatus & decorus ſit, non opus eſt uti dicam. Manifeſta enim ſunt iſta his, qui coeci non ſunt. Perſona autem ipſa ut pulcherrima eſt, & ſubjectae actioni apta! non hians ut ille, ſed clauſo ore: nam multos habet pro ſe clamantes.

Πάλαι μὲ γὰρ αὐτοὶ καὶ ἦδον καὶ ὠρχοῦντο· εἶτ' ἐπειδὴ [a] κινηθέντων τὸ ἆσθμα τ' ὠδὴν [b] ἐπετάραττεν, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλοις αὐτοῖς ὑπᾴδειν.

30. Etenim olim iidem canebant ſaltabantque: deinde cum moventium ſe ſpiritus difficilius commeans turbaret cantum, commodius viſum eſt alios illis ſuccinere.

Αἱ δὲ ὑποθέσεις κοιναὶ ἀμφοτέρως, καὶ οὐδέν τι διακεκριμέναι τ' τραγικῶν αἱ ὀρχηστικαὶ, πλὴν ὅτι ποικιλώτεραι αὗται, καὶ πολυμαθέστεραι, καὶ μυρίας μεταβολὰς ἔχουσαι.

31. Caeterum argumenta utrisque communia, neque differunt a Tragicis ſaltatoria, niſi quod haec majorem varietatem habent, & plus doctrinae, & mille mutationes.

Εἰ δὲ μὴ ἐναγώνιον ἡ ὄρχησις, ἐκείνην φημὶ εἶναι αἰτίαν, τὸ δόξαι τοῖς ἀγωνοθέταις μεῖζον καὶ σεμνότερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. ἐῶ λέγειν ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ, [c] τῆ Χαλκιδικῆ γένους ἡ ἀρίστη, καὶ τοῦτο ὥσπερ τι κόσμημα, τῷ παρ' αὐτοῖς ἀγῶνι [d] προστέθεικεν.

32. Si vero certaminum publicorum materia non eſt ſaltatio, ejus rei hanc aio eſſe cauſſam, quod praeſidibus certaminum major res videtur atque honeſtior, quam quae ad tale examen vocetur. Omitto dicere illud, quod urbs Italiae, Chalcidici generis praeſtantiſſima, etiam hoc quaſi ornamentum quoddam certaminibus, quae apud ſe aguntur, adjecit.

Ἐθέλω δέ σοι ἐνταῦθα ἤδη ἀπολογήσασθαι

33. Volo autem hic tibi jam cauſſam dicere

a Κινουμένων] Κινούμενον Fl. At vulgatam tuentur cett. cum Codd. M. P. b Ἐπετάραττεν] Nihil mutare M. S. J. H. Fl. & P. notat Solan. c Τῆ] Abeſt a Fl. d Προστέθεικεν] Προστίθηκεν Fl.

βίους ἀπίδοτε. Inferius Lucianus in Gallo: Πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῆ ἕτω μέγαν ἀψώνητον ἔχθις; Praeſtat etiam ut ſtatim vertas ὁ κεχηνὼς δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκὼς, non hians ut illa, ſed occluſa. Illae hiantes perſonae dicebantur Manduci. vide Feſtum. J.G.G.

Ibid. Δάων ὁ Τίβιος] (i. e. Phrygum ut arbitror, Τίβιος enim ὅλη ἡ Φρυγία Suid.) Vorſt. (Τιμ. c. 14. inter ſervorum nomina & Τίβιος recenſetur) Idem. Adduxit etiam Strabonis verba a Cl. Graevio laudata (ad calcem) deinde. οἱ κωμικοὶ τοὺς οἰκέτας τὸ μὲ πλέον λέγουσι τῆ γένους ἐκάλεσαν οἷον Σύρον, Καρίωνα, Μίδωνα, Γέτην ὁμοίως ἐκάλεσαν δὲ ὁ τὸν ἐξ ἐπιθέτου. ὡς λέγω τῆ χρώματος μὲ Πυρρίαν ὁ Εὐνοῦν. λέγω τῆ τρόπου δὲ παρρησίαν, καὶ Πιστὸν, καὶ Δρόμωνα. ἐκάλουν δὲ ὁ λέγω τ' ἡμέρας, οἷον ἡ ἀπογραφὴ τ' αἰχμαλώτων ἐξ ἧς ὁ τοὺς Νουμηνίας ἀπόμαζον. Photius in Heladii excerptis in ſuo μορφῶ. Vorſt. Adde Galenum de nat. fac. I. c. 17. Par. Ed. T. V. p. 29. ubi Davos & Getas a Menandro in ſcenam productos nominat. Philoſtr. p. 777. Cujus locum Palmerii notae addidi. sin. Αἴσωπ. de vulpe ſic loquitur, χρῆται γὰρ αὐτῆ ὁ Αἴσωπος ἀλλοίῳ τ' πλείσων ὑποθήκαις, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ. M. du S.

Δάων] Δάων cum i. ſubſcripto habent Luciani Edd. P. S. A. J. B2. Ald. Fl. plures enim ob id excutere nihil opus eſt. Ideoque id expreſſi, etſi nec Palm. in nota ſua id addit, nec in Philoſtrato eſt expreſſum, nec in Strabone; neque eo opus eſſe arbitror. J.F.R.

Ibid. Μαγείρων] De hac voce neque Palmerius quicquam, neq; Graevius, qui erudite de reliquis diſſeruerunt. Ego perſonam coqui in comoediis vulgatam fuiſſe, ex Athenaeo & Menandri Philemonisque fragmentis comperio; vide VIII. 290. B. & Caſaub. not. M. du S.

58. Ποικιλώτ.] Ita jam recte omnes. Merito igitur ſupra ſic reſtitutum Alex. c. 4. M. du S.

61. Ἐναγώνιος] Conf. ſupra §. 2. f. M. du S.

64. Ὅτι πόλις τῆ Ἰταλίας] Neapolim credo intelligit, quae a Cumaeis condita fuit. Cumae vero Italicae Chal-

cere pro his, quae in oratione mea, & multa quidem, praetermisi, ne ignorantiae aut inscitiae opinionem praebeam. Neque enim fugit me, multos ante nos de saltatione qui scriberent, majorem scriptionum suarum partem in eo consumsisse, ut omnes saltationis species percurrerent, & nomina illarum recenserent, & quae esset unaquaeque, & a quo inventa esset, rati, se hanc multiplicis doctrinae demonstrationem exhibituros. Ego vero in primis ambitiosum circa talia studium ineptum, & hominis seri studiorum, & mihi intempestivum esse arbitror, ac propterea omitto.

34. Deinde vero illud etiam te cogitare & meminisse jubeo, mihi jam non propositum hoc esse, ut uniuscujusque saltationis origines persequar, neque hunc libro huic scopum a me constitutum, enumerare saltationum nomina, praeter pauca illa, quorum ab initio mentionem feci, cum summa earum genera proferrem. Sed summa mihi praesentis libri haec est, laudare saltationem ut nunc constituta est, atque ostendere quantum illa delectationis & utilitatis complexa habeat, cum non olim inceperit tanta pulchritudinis incrementa habere, sed Augusto maxime imperante.

ὑπὲρ τ῀ παραλελειμμένων τῷ λόγῳ, πάμπολλων ὄντων, ὡς μὴ δόξαν ἀγνοίας ἢ [e] ἀμαθίας [f] παράσχωμαι. ὑ γὰρ με λέληθεν ὅτι πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ ὀρχήσεως συγγεγραφότες, τ῀ πλείστην ἀφετριβὴν τ῀ γραφῆς ἐποιήσαντο, πάντα τ῀ ὀρχήσεως τὰ εἴδη ἐπεξιόντες, ϗ ὀνόματα αὐτῶν καλαλέγοντες, ϗ οἷα ἑκάστη, ϗ ὑφ' ὅτου εὑρέθη, [g] πολυμαθείας ταύτην ἐπίδειξιν ἡγεμένοι παρέξειν. ἐγὼ δὲ μάλιστα μὲ τ῀ περὶ ταῦτα φιλοτιμίαν, ἀπειρόκαλόν τε, ϗ ὀψιμαθῆ, ϗ ἐμαυτῷ ἄκαιρον οἶμαι εἶναι, ϗ ἀφ' τοῦτο παρίημι.

Ἐπεῖτα δὲ κἀκεῖνό σε ἀξιῶ ἐννοεῖν ϗ μεμνῆσθαι, ὅτι μοι νῦν ὑ πᾶσαν ὄρχησιν προχείρου γενεαλογεῖν, ὐδὲ τοῦτον τ῀ σκοπὸν ὑπεστησάμην τῷ λόγῳ, ὀρχήσεων ὀνόματα καταριθμήσασθαι, πλὴν ὅσων ἐν ἀρχῇ ὀλίγων ἐπεμνήσθην τὰς [h] γενικωτέρας αὐτῶν προχειρισάμενος. ἀλλὰ τόγε ἐν τῷ παρόντι μοι κεφάλαιον τοῦ λόγου, τοῦτό ἐστι, τ῀ νῦν ὄρχησιν καθεστῶσαν ἐπαινέσαι, ϗ δεῖξαι ὅσα ἐν αὐτῇ τερπνὰ ϗ χρήσιμα περιλαβοῦσα ἔχει, ὑ πάλαι ἀξιαμνὴ ἐς τοσοῦτον κάλλος ἐπιδοῦναι, ἀλλὰ χρ῀ τ῀ Σεβαστὸν

e Ἀμαθίας] Sic esse in *J. Fl. H.* notat *Solan.* Sed & *P.* aliaeque sic habent. Forsan quaesivit num quae ἀμαθίας haberent, ut mox. f Παράσχωμαι] M. recte cum Edd. Sed *J.* male παράσχομαι. g Πολυμαθείας] Sic jam Edd. *J. Fl. H. P.* &c. Πολυμαθίας W. h Γενικωτέρας] Sic Edd. pleraeque & M. Γενικωτ. *P.* & *Ba.*

Chalcidem in Euboea metropolin agnoscebant: & Neapolis utpote Graeca scenicis & gymnicis exercitationibus dedita erat. Ideo a Nerone electa, ubi primum in scenam publice prodiret, ut notat *Cornelius Tacitus* annalium decimo quinto. Itaque ex hoc loco colligere licet, saltationem theatralem a Neapoli toti Italiae traditam fuisse. *J. P. a G.*

65. Πόλις δ' Ἰταλία] Hæc urbs Chalcidici generis Cumæ. *J. B.*

72. Πολλοὶ . . . .] Vide *Athen.* XIV. & Pollucem. *M. du S.*

73. Τῶν πλείστων ἀφετριῶν] Hic *Pollucem* perstringere videtur. Vid. Onomast. L. IV. S. 99. & seqq. *M. V. la Croze.*

77. Πολυμαθίας] Cum paucis versibus ante ἀμαθίας tamen Edd. habeant, forsan & hic πολυμαθίας quoque non πολυμαθίας exhibendum cum W. Sed quia & alibi in similibus variat scriptura, ut §. 23. παιδιὰν & παιδίαν, antiquiorum Edd. consensum in hujusmodi vocibus sequi nihil obstat. *J. F. R.*

79. Ὀψιμαθῆ] Ὀψιμαθεῖς *seri studiorum. Horat.* Sat. I. 10. huic ἀντίθετον παιδομαθεῖς. *A. V.*

87. Γενικωτέρας] Mutarunt *Ba.* & *P.* Vide supra ad c. 22. *M. du S.*

Γενικωτέρας] Vid. supr. §. 22. Et cognosces quare hoc praelatum sit prae γενικωτέρας duplici ρ. exarato. *J. F. R.*

93. Ἐπιδοῦναι] Conf. supr. I. *Ver. Hist.* c. 6. & T. I. *Hermot.* c. 24. p. 763. Ubi opposita illa verba ἐνδοῦναι & ἐπιδοῦναι obiter explicamus. Hic plura non addimus, quia nota arbitramur. *J. F. R.*

Ibid. Κατὰ τ῀ Σεβαστὸν] *Godefredus Malapynus* Clarissimus Senator monuit Interpretem judicio & oculis abusum suis, dum ista vertit, *nos minus de se exhibens reverentia.* Fraudi fuit, puto, quod Graeci nominibus propriis majusculas litteras praefigere neglexerint. di-

βαθὺν μάλιστα. αἱ μὲν γὰρ πρῶται ἐκεῖναι, ὥσπερ τινὲς ῥίζαι καὶ [a] θεμέλιοι τῆς ὀρχήσεως ἦσαν· τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς, καὶ τὸ τελεώταλον καρπὸν, [b] ὅτῳ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετέλεσται, τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρεὶς τὸ [c] θερμαϋστρίζειν, καὶ γέρανον ὀρχεῖσθαι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς μηδὲν τῇ νῦν ταύτῃ ἔτι προσήκοντα. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο τὸ Φρύγιον τῆς ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον καὶ συμποτικὸν, μετὰ μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὔλημα γυναικεῖον ὀρχουμένων, σφοδρὰ καὶ καματηρὰ πηδήματα, καὶ νῦν ἔτι ταῖς ἀγροικίαις ἐμπολάζοντα, ὑπ' ἀγνοίας [d] παρέλιπον, ἀλλ' ὅτι μηδὲν ταῦτα τῇ νῦν ὀρχήσει κοινωνεῖ. καὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις, τὰ μὲν τινα εἴδη ἐπαινεῖ ταύτης, τὰ δὲ πάνυ ἀπαξιοῖ, διαιρῶν αὐτὰ ἐς τε τὸ τερπνὸν καὶ τὸ χρήσιμον, καὶ ἀπελαύνων αὐτῆς [e] τὰ ἀσχημονέστερα, προτιμᾷ δὲ καὶ θαυμάζων [f] θάτερα.

Καὶ περὶ μὲν αὐτῆς ὀρχήσεως τοσαῦτα. τὸ γὰρ πάντα ἐπεξιόντα μηκύνειν τὸν λόγον, ἀπειρόκαλον. ἃ δὲ τὸν ὀρχηστὴν αὐτὸν ἔχειν χρὴ, καὶ ὅπως δεῖ ἠσκῆσθαι, καὶ ἃ μεμαθηκέναι, καὶ οἷς κρατύνειν τὸ ἔργον, ἤδη σοι δίειμι.

Nam primae illae quasi radices quaedam & fundamenta erant saltationis: sed florem illius, & perfectissimum fructum, qui nunc maxime ad summum perfectionis fastigium pervenit, haec nunc oratio nostra persequitur, omisso, quid sit Thermaystrida vel gruem saltare, & reliqua, quae nihil jam ad hodiernam pertineant. Neque enim illud Phrygium saltationis genus, vinolentum illud & in ebriorum conviviis exercere solitum, rusticorum saepe ad tibicinae cantum saltantium saltus vehementes & laborioſos, qui nunc adhuc inter rusticos frequentantur, ignorantia quadam praetermisi; verum quod haec talia nihil cum hodierna saltatione commune habent. Etenim Plato in legibus, quaedam hujus genera laudat, quaedam vero plane rejicit, dividens illa ipsa in delectationem & utilitatem, & removens inde indecora, praeferens autem & admiratione prosequens altera.

35. Ac de saltatione ipsa tantum. Omnibus enim persequendis producere orationem, ineptum fuerit. Quae vero saltatorem ipsum habere oporteat, quomodo exercitatus esse debeat, & quae didicisse & quibus rebus confirmare opus suum, jam ti-

a Θεμέλιοι] Θεμείλια L. Prius habent Edd. b Ὅτῳ] L. recte. Ὅστῳ Edd. cum Codd. M. P. male, si sequens τοῦτο spectes. c Θερμαϋστρίζειν] Τερμ. male J. Recte ceterae per Θ. cum Cod. M. d Παρέλιπον] Παρέλειπον W. e Τὰ] Deest in S. Adest in cett. & W. f Θάτερα] Θάττερα W. male.

dicere debuit *praecipue circa Auguſti tempus.* J. B.

Κατὰ τὸν Σεβαστὸν] Vide *Caſaub.* ad Athen. II. p. 51. & XIV. p. 569. *Vorſt.* Adde *Suid.* cum notis, & *Corn. Tacit.* A. I. 54. & in eum locum *Lipſii* notam. M. du S.

Κατὰ τὸν Σεβαστὸν] Hoc enim rerum potiente floruit Pylades, de quo tum alia *Macrob.* Sat. 2, 7. tum illud, *Hic quia ferebatur mutaſſe rudis illius ſaltationis ritum, quae apud majores viguit, & venuſtam induxiſſe novitatem, interrogatus ab Auguſto*, Quae saltationi contuliſſet? *reſpondit*,

Αὐλῶν συρίγγων τ' ἰσοπνοΐην, ὁμαδόν τ' ἀνθρώπων.

Quem versum si recordatus esset esse Il. K, 13. Juntanus; de emendando, id est, corrumpenda prima voce in Λυδῶν non cogitasset. J. M. G.

97. Ὅπῳ] L. & P. ni fallor; notatur enim hic, ut a *Fl.* diversus, quae cum reliquis & M. ὅστῳ habet. M. du S.

99. Θερμαϋστρίζειν] Furiosam saltationem vocat *Athaen.* XIV. *Apul.* mil. VIII. *Lymphaticum tripudium.* V. *Euſt.* ad Od. Θ. *Meurſ. Orch. Heſychium* jubet videre *Vorſtius.* M. du S.

Θερμαϋστρίζειν] Quod hic se nolle agere ait Lucianus, neque nobis agere, dedita quidem opera placet; id egit *Meurſius*, quamquam ita, ut potius materiem congeſſiſſe, quam exornaſſe omnia, videri poſſit. Interim jucundam putavi quibusdam lectoribus futuram non minus, quam fuit mihi τὴν Θερμαϋστρίδος descriptionem, quam ex Critia quodam protulit *Euſtathius* ad Od. Θ. p. 1601, 28. Edit. Ro. Ἀναπηδήσαντες εἰς ὕψος

tibi enarro, uti discas, non inter faciles & leves tractatu esse hanc artem, sed ad summum omnis doctrinae fastigium pertinere, non musicae modo, sed rhythmicae etiam, & geometricae, & philosophiae illius tuae maxime, tum naturalis tum moralis, nam disputatricem illius subtilitatem intempestivam sibi putavit. Verum ab oratoria non removit se, sed hujus quoque partem sibi vindicavit, in quantum mores atque affectus declaret, cujus rei etiam oratores cupidi sunt. Neque vero abhorret a pictura & plastice, sed harum artium concinnitatem in primis imitari deprehenditur, ut nihilo melior neque Phidias, neque Apelles illa esse videatur.

μι, ὡς μάθῃς, ὃ τ' ῥᾳδίων καὶ τῶν εὐμεταχειρίστων ὂν πλὴ τέχνην, ἀλλὰ πάσης παιδεύσεως ἐς τὸ ἀκρότατον ἀφανεμβῆναι, ὃ μουσικῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ῥυθμικῆς, καὶ [g] γεωμετρικῆς, καὶ τ' σῆς φιλοσοφίας μάλιστα, τ' τε φυσικῆς καὶ τ' ἠθικῆς, ἣ δὴ διαλεκτικὴν αὐτῆς ἐπιεργίαν ἄκυρον [h] αὐτῇ νενόμικεν. ὃ μὲν οὖν ῥητορικῆς ἀφέστηκεν, ἀλλὰ καὶ ταύτης μετέχει, καθ' ὅσον ἤθους τε καὶ πάθους ἐπιδεικτική ἐστιν, [i] ὧν καὶ οἱ ῥήτορες γλίχονται. Οὐκ ἀπήλλαχται δὲ καὶ γραφικῆς καὶ πλαστικῆς, ἀλλὰ καὶ τ' ἐν ταύταις εὐρυθμίαν μάλιστα μεμεμῆσθαι φαίνεται, ὡς μηδὲν ἀμείνω μήτε Φειδίαν αὐτῆς, μήτε Ἀπελλῆν εἶναι δοκεῖν.

36. Ante omnia vero Memnosynen ejusque Polymneian filiam propitiam habere illi propositum est, ac meminisse tentat omnium. More enim Homerici illius Calchantis scire oportet saltatorem *omnia quae sunt, & quae fient, quaeque fuere*, ut nihil ipsum fugiat, sed prompta sit illorum memoria. Et quantum ad capitale argumentum & propositum artis, scientia est imitandi, ostendendique & cogitata profe-

Πρὸ πάντων δὲ Μνημοσύνην καὶ τ' θυγατέρα αὐτῆς [k] Πολύμνειαν ἵλεων ἔχειν αὐτῇ προκείσθω, καὶ μεμνῆσθαι πειρᾶσθαι ἁπάντων. χρὴ γάρ τοι τ' Ὁμηρικὸν Κάλχαντα τὸν ὀρχηστὴν εἰδέναι χρὴ τά [l] τ' ἐόντα, τάτ' ἐσόμενα, πρότ' ἐόντα, ὡς μηδὲν αὐτὸν λελανθάνειν, ἀλλ' εἶναι πρόχειρον τ' μνήμην αὐτῶν. καὶ τὸ μὲ κεφάλαιον τ' ὑποθέσεως, μιμητικὴ τίς ἐστιν ἐπιστήμη, καὶ δεικτικὴ, καὶ τ' ἐννοηθέντων ἐξαγορευτικὴ, καὶ

g Γεωμετρικῆς] Μετρικῆς W. h Αὐτῇ] Ita cum ℵ etiam habere *Fl.* & *H.* notat *M. duS.* i Ὧν] De hoc idem notavit. k Πολύμνειαν] Πολύμνιαν M. Nihil mut. Edd. l Τ' ἐόντα] Sic M. Vulgo Edd. τά τ' ὄντα.

ὕψος πρὸ τῆ καθιεχθῆναι ἐπὶ γῆν Θεσσαλαγὰς πολλὰς τοῦς πρεσβυτέρους ἰσαίους, ὃ δὴ θερμαυστρίζειν ἔλεγον. Vide quam simile sit hoc saltandi genus illis, quos *capreolos* a caprarum forte saltibus cultior Europa vocat hodie, cujus auctoritates, qui volet, a Meursio petet. Γέφυραν] dictam puto a *gruum* volatu, vel *gyris* quos per lasciviam ab iis peragi lego apud *Plin.* 10, 23. f. 30. *J.M.G.*

Θερμαυστρίζειν] Vid. Illustr. *Spanh.* ad Callim. p. 425. f. ad Hymni in Del. versum 144. ubi Θερμαυστραί τε βρέμουσιν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράγρης. Unde concludit, Θερμαυστρὶς etiam legendum, non Θερμαστρὶς, apud *Hesych.* de quodam nempe fervidae & velut lymphaticae saltationis genere, de qua possit consuli diligentissimus *Meursius* in Orchestra, & unde verbum Θερμαυστρίζειν de iis qui eandem exercebant, apud *Lucian.* de Salt. (i. e. h. l.) *J.F.R.*

1. Γέφυραν] Instituta haec saltatio fuit a Theseo; repraesentabatque imagines exitus e Labyrintho. Describit *Pollux* IV. 14. & *Plut.* in Theseo: tangit etiam alicubi *Hesych.* *A.V.*

3. Φρύγιον] Rusticorum temulentorum *Athen.* XIV. *A.V.*

10. Ὁ Πλάτων σὺν τ. τ.] *Plato* Legg. II. 576. *M. duS.* Ὁ Πλάτων] Lib. 8. p. 639. C. Laemar. *J.M.G.*

25. Γεωμετ.] In W. μετρικῆς tantum, quod magis probo. Nolui tamen mutatum; quia mox ipsam Philosophiam etiam adsui video, eodem credo, quo Geometria jure. *M. duS.*

29. Ἀφίστηκεν] Significatio haec, pro *abhorrere, alienum esse*, probatur a *Dukero* ad *Thucyd.* VI. 88. p. 434. *J.F.R.*

40. Τά τ' ἐόντα] *Homer.* Il. A. ὃς ἤδη τὰ τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα. M. etiam τ' ἐόντα. *M. duS.*

Τὰ τ' ἐόντα] Itaque ex *Homero* & Cod. M. vulgatam mutavi, quia ἐόντα per dialysin magis Homericum, quam ὄντα. Sed res est parvi. *J.F.R.*

ἐν τῷ ἀφανῶν σαφηνιστήν. ἐν ὅσῳ ὁ Θουκυδίδης περὶ τοῦ Περικλέους ἔφη, ἐπαινῶν τὸν ἄνδρα, τοῦτο ἐν τῷ ὀρχηστῇ ἀκρόταλον ἂν ἐγκώμιον εἴη, γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι [a] αὐτά. ἑρμηνείαν δὲ νῦν τὴν σαφήνειαν τῶν σχημάτων λέγω.

rendi, & obscura declarandi: & quod Thucydides in laude Periclis dixit, illa summa etiam saltatoris laus fuerit, intelligere quid oporteat, & explicare. Explicationem autem nunc dico claram, uniuscujusque habitus expressionem.

Ἡ δὲ πᾶσα τῷ ἔργῳ χορηγία ἡ παλαιὰ ἱστορία ἐστίν, ὡς προεῖπον, καὶ ἡ πρόχειρος αὐτῆς μνήμη τε καὶ μετ' εὐπρεπείας ἐπίδειξις. ἀπὸ γὰρ χάους εὐθὺς, καὶ τῆς πρώτης τοῦ κόσμου γενέσεως ἀρξάμενον, χρὴ αὐτὸν ἅπαντα εἰδέναι, ἄχρι τῆς Κλεοπάτρας τῆς Αἰγυπτίας. τοῦτο γὰρ τοῦ ὀρχηστοῦ τὸ μεταξὺ διορίζω ἡμῖν ἡ τοῦ ὀρχηστοῦ πολυμάθεια, καὶ τὰ μέσα μάλιστα ἴσως, Οὐρανοῦ τομὴν, Ἀφροδίτης γοὰς, Τιτάνων μάχην, Διὸς γένεσιν, Ῥέας ἀπάτην, Λίθου ὑποβολὴν, Κρόνου δεσμὰ, καὶ τὴν τριῶν Ἀδελφῶν κλῆρον.

37. Apparatus omnis hujus operis antiqua historia est, ut praedixi, & promta illius tum memoria tum decora repraesentatio. Oportet enim illum, captis ab ipso statim Chao & prima mundi origine initiis, scire omnia, ad Cleopatram usque Aegyptiam. Hoc enim intervallo definiatur nobis saltatoris scientia, eaque praesertim sciat, quae interjecta sunt, Caeli castrationem, natales Veneris, Titanum pugnam, Jovis nativitatem, fraudem Rheae, subjectumque lapidem, Saturni vincula, fratrum trium sortem.

Εἶτα ἑξῆς Γιγάντων ἐπανάστασιν, πῦρ

38. Tum deinceps Gigantum seditionem, ignem

[a] Αὐτὰ] *Thucyd.* ταῦτα male. *M. du S.*

46. Θουκυδ.] Vid. *Corn. Nep.* & *Thucyd.* II. 60. apud quem ipse Pericles se nullum sibi secundum in iis videri ait. Idem voluit *Horat.* cum ep. 4. l. 1. sic scribit:

Quid voveat dulci nutricula majus alumno,
Quam sapere & fari ut possit, quae sentiat?
M. du S.

Θουκυδ. —— αὐτὰ] *Thucyd.* in Edit. Cl. *Dukeri* p. 135. vers. 30. & seqq. ubi haec Periclis sententia; *nam qui novit, neque aperte docet, perinde est, ac si numquam cogitasset.* Ceterum verum est, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα legi in eodem sine notata varietate. Sed cum Luciano etiam in *Thucydide* mallem legere αὐτὰ. Nam & sic iterum apud nostrum infra *Rhet.* §. 1. eadem ad verbum repetuntur: γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι αὐτά. *J. F. R.*

47. Περικλέους] Ipse de se Pericles ad populum *Thucyd.* 2, 60. Καίτοι ἐμοὶ τοιούτῳ ἀνδρὶ ἐρίζεσθε, ὃς οἶδα ἥκιστα εἰδὼς ἅπαντα γιγνώσκω τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεύω ταῦτα κ. τ. λ. *J. M. G.*

61. Ἀφροδ. γοὰς] Ex spuma maris. *M. du S.*

68. Λιθου ὑποβολὴν] Vid. Illustr. *Spanh.* ad Callim. Hymn. in Del. vers. 306. p. 510—12. Ubi de hoc saltandi genere a virginibus peragi solito satis multa. *J. F. R.*

69. Τιτανῶν μάχην] Vid. *Apollod.* l. 1. p. 5. B. Latonae stuprum inferre volentem Apollo & Diana telis confecere. Pythonis idem paullo ante fabulam narraverat. *M. du S.*

70. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς ὀμφαλὸν πυθόνα τὸν ὄφιν] Vide *Claudianum* in prologo panegyrici in Manlium Theodorum, & *Plutarchum* in defectu oraculorum. *J. G. G.*

Ibid. Μέσον τῆς γῆς] *Eur.* Or. 331. 591. & passim. *M. du S.*

Ibid. Πύθωνα τὸν ὄφιν] Fabula haec apud *Pindar.* Cetera sunt nomina fabulis notissima. *J. B.*

73. Καὶ λάφυρον &c.] Arca Deucalioni tribuitur. An a Noë habet? *F. G.*

Ibid. Λάφυρον μέγα] De qua fusius Σαμ. c. 12. *M. du S.*

76. Ἰάχου σπαραγμὸν] A Titanibus puerilibus donis illectus membratimque laceratus fuisse Iacchus scribitur ab Orpheo, & in Parnasso conditus juxta Tripodem, ut tradit Euphorion. Meminit etiam *Diodorus Siculus.* lib. III. Biblioth. *J. G. G.*

Ἰάχου] Sic W. recte. In reliquis Ἴακχον. *M. du S.*

Ἰάχου σπαραγμὸν] *Phurnutus* [*f. Cornutus* potius, de nat. Deor. c. 30. p. 220. Ed. Galei, de Baccho s. Dionyso. Is enim Iacchus non minus quam Osiris. Sic igitur *Phurnutus*, Μυθολογοῦσι ὅτι Δήμητρος ὑπὸ τοῦ Τιτάνου, ὀνόματι πάλαι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων — ὅτι οἱ γεωργοὶ — συνέχουσι τοὺς βότρυς κ. τ. λ. *J. M. G.*

76. Λάφ.

ignem furto ſubductum, homines formatos, Promethei poenam, vim utriusque Amoris. Et poſt iſta Deli *inſulae ſublatos* errores, & Latonae partum, & Pythonem ſublatum, Tityi inſidias, mediumque telluris *locum* volatu aquilarum deprehenſum.

39. Deucalionem ſuper haec, & magnum hoc vivente ſaeculi naufragium, & arcam unam reliquias humani generis ſervantem, & *natos* rurſus ex lapidibus homines. Tum Iachum laceratum, & Junonis dolum, & combuſtam Semelen, & utramque Dionyſi nativitatem, & quaecumque *traduntur* de Minerva, & de Vulcano, & Erichthonio, & contentionem de Attica, & *interfectum a Marte* Halirrhodium, & primum *de ea re* in Areopago judicium, & Atticam in univerſum mythologiam.

40. Praeter caetera vero errorem Cereris, inventamque Liberam, & Celei hoſpitium, & agriculturam Triptolemi, & vineam ab Icarii

γὸς κλοπὴν, ἀνθρώπων πλάσιν, Προμηθέως κόλασιν, Ἔρωτος ἰσχὺν ἑκατέρου· καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλάνην, καὶ Λητοῦς ἀδῖνας, καὶ Πύθωνος ἀναίρεσιν, καὶ Τιτυοῦ ἐπιβουλὴν, καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὐρισκόμενον πτήσει τῶν ἀετῶν.

Δευκαλίωνα ἐπὶ τούτοις, καὶ τὸ μεγάλων ἐπὶ τούτου τοῦ βίου ναυαγίαν, καὶ λάρνακα μίαν λείψανον τοῦ ἀνθρωπείου γένους φυλάξασαν· καὶ ἐκ λίθων ἀνθρώπους πάλιν· εἶτα [b] Ἰάχου σπαραγμὸν, καὶ Ἥρας δόλον, καὶ Σεμέλης κατάφλεξιν, καὶ Διονύσου ἀμφοτέρας τὰς γονὰς, καὶ ὅσα περὶ Ἀθηνᾶς, καὶ [c] ὅσα Ἡφαίστου, καὶ Ἐριχθονίου, καὶ ἔριν τὴν περὶ τὸν Ἄρειον, καὶ τὸ πρώτιον ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κρίσιν, καὶ ὅλως τὴν Ἀττικὴν πᾶσαν μυθολογίαν.

Ἐξευρέτου δὲ τὸν Δημήτρου πλάνην, καὶ Κόρης εὕρεσιν, καὶ Κελεοῦ ξενίαν, καὶ Τριπτολέμου γεωργίαν, καὶ Ἰκαρίου ἀμπελουργίαν, καὶ

[b] Ἰάχου] Scripſi ex W. Ἴαχον male Edd. *F. Fl. H. Bz. P. S.* [c] Ὅσα Ἡφ.] Sine πρὶ Edd. etiam *Fl. F. H. P.* [d] Ἀλιῤῥόθιον] Edd. priores ἀλιῤ. minore *a.*

67. Καὶ μὴν ταῦτα Δήλου πλάνην] Φασὶ γὰρ τὴν Δῆλον τὴν νῆσον, πρὸ τοῦ τὸν Ἀπόλλωνα ὑπὸ Λητοῦς γεννηθῆναι, πλανᾶσθαι, κατὰ τὸ Ἀργεῖον πέλαγος, Ἀστερίαν καλουμένην, πρὶν τὸν Κυκλάδας * νήσους ἄλλῃ ἀλλαχῇ πίεσαι. Λητὼ δὲ ὑποδεξαμένη τὴ ἐπὶ τῷ τόκῳ ξενίσασα (ἐδέδη γὰρ αὐτὴν μέρος γῆς † ἐπίτομα ὅσαι ὑπεδέχετο δι' ὀργὴν ἡ ἀπειλὰς Ἥρας) ‡ ἔσχε τὸν § ἄλλης κ' μόνη τῶν Κυκλάδων ἐρριζώθη. Διὸ αὐτὴν μὲν Δῆλον ἐκάλεσε, ὅτι δήλη γεγονυῖα τῇ

¶ πανγίῳ φάσει. οἱ δὲ περὶ αὐτὸν κυκλοῦσαι αὐτὴν, Κυκλάδες. καὶ ἦν τὸ λόγου τούτου ἱερὸν Ἀπόλλωνος. ἱστορεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ εἰς Δῆλον ὕμνῳ. *V.*

70. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς] Λέγουσιν οἱ Δελφοὶ ὀμφαλὸν εἶναι ἐπὶ τῷ ἰδάφους τῷ νῦν, καὶ περὶ αὐτὸν ** αἰετὸν γεγράφται λίθῳ συνθέσεως λίθου. καὶ τοῦτο ἴδιόν τι μέσον ἐπάσης τῆς γῆς. *V.*

* Νήσους] Non aderat in Ed. Sed addidit *M. du S.* Non ſignificans tamen ex quo Codice.

† Ἐπίτομα] Sic M. non *ἐπίτομον*, ut erat in priore horum Scholiorum editione. Ἐπίτομον V. & C.

‡ Ἔσχε] Ἔσχι M. prave. *M. du S.*

§ Ἄλλης] Et hic ita mutavi; antea enim legebatur ἄλλης in Ed. *Amſt.* Sed C. ἄλλῃ. *M. du S.*

¶ Πανγίῳ φάσει] Sic habent C. & M. Πανγίοντος Ed. Ster. Πανγίου φάσιν mendoſe V. *M. du S.*

** Αἰετὸν] Sic V. & M. recte. In Imper. omiſſa ea vox ſenſum perturbabat. *M. du S.*

78. Ἄθων. καὶ ὅσα Ἡφ. ὁ Ἐριχθ.] Fabulam habes apud *Lactant.* Orig. c. Celſ. *Homeri* Scholiaſt. ad Il. B. Catal. 54. Et *Apollod.* III. p. 99. B. Vid. nott. ad Φιλυρ. c. 3. & Οἰν. c. 26. *M. du S.*

80. Ἔρως] *Apollod.* III. p. 97. BC. *Lucian.* ipſum Ἔρωτ. c. 20. *M. du S.*

Ibid. Καὶ Ἀλιῤῥόθιον] Et *Halirrothium*, de quo ad *Pauſan.* haec omiſit Interpres. *F. B.*

Ibid. Ἀλιῤῥόθιον] Vid. *Suid.* v. ἀριὸς πάγος. Adde *Apollod.* III. p. 98. A. Neptuni filius a Marte occiſus, quae prima lis in Areopago judicata eſt: quamquam corruptus eſt *Apollodori* textus. *M. du S.*

84. Κελεοῦ ξενίαν] Eleuſinus Triptolemi pater, apud quem diverſata eſt Ceres. V. *Apollod.* I. p. 6. & III. 99. C. Filiarum Celei meminit *Clem. Alex.* p. 18. C. Eleuſine ſepultarum. *Virg.* Georg. I. 165. & *Ovid.* Faſt. IV. *M. du S.*

καὶ τὴν Ἠριγόνης συμφορὰν, καὶ ὅσα περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας, καὶ Θησέως, καὶ Αἰγέως· ἔτι δὲ τὴν Μηδείας ἐπάνοδον, καὶ αὖθις εἰς Πέρσας φυγὴν, καὶ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας, καὶ τὰς Πανδίονος· ἅτε ἐν Θράκῃ ἐπαθον, καὶ ἔπραξαν. εἶτα ὁ [a] Ἀκάμας, καὶ ἡ Φυλλὶς, καὶ ἡ πρότερα δὲ τὴν Ἑλένης ἁρπαγὴ, καὶ ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων ἐπὶ τὴν πόλιν, καὶ τὸ Ἱππολύτου πάθος, καὶ Ἡρακλειδῶν κάθοδος. Ἀττικὰ γὰρ καὶ ταῦτα εἰκότως ἂν νομίζοιτο. ταῦτα μὲν τὰ Ἀθηναίων, ὀλίγα πάνυ δείγματος ἕνεκα ἐκ πολλῶν τῶν παραλελειμμένων δηλῶν.

Ἑξῆς δὲ [b] τὰ Μέγαρα, καὶ Νῖσος, καὶ [c] Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος, καὶ Μίνως [d] πόρος, καὶ περὶ τὴν [e] εὐεργέτιν ἀχαριστία. οἷς ἑξῆς ὁ Κιθαιρὼν, καὶ τὰ Θηβαίων, καὶ τὰ Λαβδακιδῶν πάθη, καὶ Κάδμου ἐπιδημία, καὶ βοὸς ὄκλασις, καὶ ὄφεως

rio cultam, & calamitatem Erigones, & quaecumque de Borea, & de Oreithyia, & Theseo, & Aegeo *narrantur*. Ad haec receptionem Medeae, & rursus fugam ad Persas, & Erechthei filias, & Pandionis, quae in Thracia vel passae sunt vel fecerunt. Postea *tenendi sunt* Acamas & Phyllis, & prior Helenae raptus, & Dioscurorum contra urbem expeditio, & quae acciderunt Hippolyto, & Heraclidarum reditus: Attica enim ista quoque videri possunt merito. Atque ista quidem Atheniensium, pauca sane speciminis ergo de multis omissis retuli.

41. Deinde *occurrunt* Megara, & Nisus, & Scylla & cincinnus purpureus, & profectio Minois, ingratusque adversus bene de se meritam animus: post quae sequuntur Cithaeron, & Thebanorum, Labdacidarumque res, & Cadmi peregrinatio, & bos procumbens, & dentes serpen-

a Ἀκάμας] Nil mutant Edd. & M. *b* Τὰ] Sic recte W. Deerat enim τὰ in Edd. *c* Σκύλλα] Σκύλα W. *c* Πόρος] Nil mutant Edd. nec M. Πόθος vult *Graev.* *d* Εὐεργέτιν] Sic recte M. *J. Fl. P. S.* Εὐεργέτιδι male *H.* & *B2.*

86. Ἠριγόνης] V. *Ael.* de An. VII. 28. *M. du S.*

91. Ἀκάμας] Thesei is filius, cujus fabula mihi ignota est. V. *Paus.* 343, 9. *M. du S.*

Ἀκάμας] Ita prope jungit Acamantem & Phyllida, ut videatur in eadem sententia esse, qua *Tzetzes* ad Lycophr. 496. ut Acamanti tribuat perfidiam in Phyllide commissam, quam reliqui, in quibus est *Ovidius* Hero. 2. narrant de fratre ipsius Demophoonte. Aliam Acamantis historiam habet *Parthenius* Erot. c. 16. & *Tzetz.* ad Lycophr. l. c. quam vicissim ad Demophoontem refert *Plut.* in Thesco p. 29. amatum nempe a Laodice, filium inde natum Munitum clam educatum ab Aethra matre Thesei, &c. Utraque res aptissimum saltationis argumentum. *J. M. G.*

Ἀκάμας] An Ἀθάμας quaesivit *Solanus?* ut mox §. 42. & 67. Quia in Latinis auctoribus *Acamas* & *Athamas* quoque confunduntur. Vid. Cl. *J. Arntz.* ad Aur. Vict. Or. c. 1. 8. Sed recte hic quoque *Acamas* legi vid. *Parthen.* Erot. c. 16. ὡς ἄρα ὠδίγησεμένων ἐπὶ Ἑλένης ἁπαίτησιν Διομήδους ὁ Ἀκάμαντος. Et sic quinquies eodem cap. At infra recte Ἀθάμας, ut ibi videbimus; nam duo diversi sunt. *J. F. R.*

95. Ἡρακλειδῶν κάθοδος] V. *Petav.* rat. temp. I. 12. de priore autem intelligendus hic noster, cum ad Athenienses res gestas referat. *M. du S.*

99. Καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος ὁ Μίνως πόρος] Interpres: *Scylla, purpureus crinis, & Minois transitus.* legendum censeo, καὶ Μίνως πόθος, & *Minois desiderium, seu amor.* Scribit enim *Ovidius* in Metamorphoseon libro, & Virgilius in Ceiri Scyllam Minois amore captam patriam ei prodidisse. *J. G. G.*

6. Καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις] *Et satorum exortus.* Nimirum ex satis serpentum dentibus homines prosiliebant armati. *J. G. G.*

Ibid. Σπαρτῶν ἀνάδοσις] Vinc. Opsopoeus *Spartanorum retributio*, perridicule. Benedictus *satorum ortus*, paulo melius. Scripsit quidem *Bourdelotius* caetera nomina fabulis notissima. Sed tamen quum ita sit πειράγων, ut supra notaverit καὶ Ἀλιρρόθιον omitti ab interprete, cur non hic quoque aliquid adjecit? Nam sive omittant, sive ita interpretentur, tantumdem est. Ne simus ergo posthac frustrationi, & vertatur *Spartorum exortus.* *J. G.*

Σπαρτῶν ἀνάδοσις] SPARTOS etiam latine dixit *Lactant.* III. 4. Fabulam hanc narrans *Apollod.* alia voce utitur, ἐβλάστησε . . . . οἱ γῆς ἄνδρας μεγάλους ἀναδύσθαι ἐπ' αὐτὸν καθοπλισμένους, &c. p. 26. A. & III. p. 70. B. ἀνέτειλαν οἱ γῆς ἄνδρες ἔνοπλοι, οὓς ἐκάλεσαν Σπαρτούς. De Cadmo draconum dentes serente. *M. du S.*

Σπαρτῶν ἀνάδοσις] Vix operae fuisset adnotare, σπαρτῶν habere plerasque Edd. quia quo antiquiores, eo sacpius nomina propria literis uncialibus inchoare negligunt, quod notum; at quia σπάρτα sic scriptum

ta-

pentis, & Spartorum exortus, ac rursus Cadmi in serpentem mutatio, & aedificatio *Amphionis* ad lyram, & furor structoris & uxoris illius Niobes magniloquentia, & in luctu silentium, & Penthei, & Actaeonis, & Oedipi res, & Hercules suis cum laboribus omnibus, & liberorum *illius* caedes.

42. Tum Corinthus plena & ipsa fabularum, quae Glaucen habeat & Creontem, & ante hos Bellerophontem & Sthenoboeam, & Solis atque Neptuni pugnam: ac post haec Athamantis furorem, & liberorum Nepheles aëriam in ariete fugam, Ino & Melicertam *mari* exceptos.

43. Post haec Pelopidarum res & Mycenae, tum quae ibi, ante hos quoque, gesta sunt: Inachus, atque Io, ipsiusque Argus Custos, & Atreus ac Thyestes, & Aerope, & aureum vellus, & ὀδόντες, καὶ [f] Σπαρτῶν ἀνάδοσις, καὶ αὖθις τοῦ Κάδμου εἰς δράκοντα μεταβολή, καὶ πρὸς λύραν τείχισις, καὶ μανία τοῦ τειχοποιοῦ, καὶ ἡ τοῦ γυναικὸς αὐτοῦ τῆς Νιόβης ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ ἐπὶ τῷ πένθει σιγὴ, καὶ τὰ Πενθέως, καὶ Ἀκταίωνος, καὶ τὰ Οἰδίποδος, καὶ Ἡρακλῆς σὺν τοῖς ἄθλοις αὐτοῦ ἅπασι, καὶ ἡ τῶν παίδων σφαγή.

Εἶθ' ἡ Κόρινθος πλέα καὶ αὕτη μύθων, τῆς Γλαύκην καὶ τὴν Κρέοντα ἔχουσα· καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸν Βελλεροφόντην καὶ τὴν Σθενέβοιαν, καὶ Ἡλίου μάχην, καὶ Ποσειδῶνος· καὶ μὴν ταῦτα τὴν Ἀθάμαντος μανίαν, καὶ τὴν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν [g] Ἀλφέριον Φυγήν, Ἰνοῦς καὶ Μελικέρτου ὑποδοχήν.

Ἐπὶ τούτοις τὰ Πελοπιδῶν καὶ Μυκῆναι, καὶ τὰ ἐν αὐταῖς, καὶ πρὸ αὐτοῦ, Ἶναχος, καὶ Ἰὼ, καὶ ὁ φρουρὸς αὐτῆς Ἄργος, καὶ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης, καὶ Ἀερόπη, καὶ τὸ χρυσοῦν δέ-

f Σπαρτῶν] Sic *P.* recte. σπαρτῶν minore *v.* plurimae. *g* Διαφέρον] Διαπόντιον *Marc.* male. Nihil mut. *Ed. H. J. P.*

tamen fraudi fuit interpreti prisco, vertenti *satorum ortus*, pro *Spartanorum*, hoc certe discutiendum ac mutandum duxi, non quod adeo multum differret; nam *satorum* illorum *ortus* eandem rem significaret; quippe *Spartanorum* nomen inde natum est; sed quia reliqua nomina propria praecedunt ac sequuntur, etiam hoc fuit conservandum; quod etiam patet ex testimonio *Apollod.* ab *Solano* adducti. De voce ἀνάδοσις autem vid. infra §. 50. *J. F. R.*

8. *Μανία τοῦ*] Amphionis nempe post liberorum & uxoris fata sibi ipsi mortem consciscentis. V. *Ovid.* Met. VI. *M. du S.*

9. Τῆς Νιόβης — ἐπὶ τῷ πένθει σιγὴ] Cic. *Tusc.* D. III. 26. & *Niobe fingitur lapidea, propter aeternum, credo, in luctu silentium.* ad quem vid. *Davis.* p. 215. No. 7. *J. F. R.*

13. Σφαγὴ] *Apollod.* II. p. 44. B. *M. du S.*

15. Γλαύκην] Creontis haec filia, Medeae pellex, &c. *M. du S.*

16. Σθενέβοιαν] Antaeam *Hom.* vocat, Tragici Stheneboeam. Fabulam narrat toties hic adeundus *Apollod.* II. p. 35. A. *M. du S.*

17. Ἡλίου μάχην] De Neptuni & Solis pugna vid. *Pausan.* in Corinthiacis. *J. G. G.*

Ibid. Ποσειδῶνος] *Pausan.* Corinth. pr. Λέγουσι δὲ οἱ Κορίνθιοι Ποσειδῶνα ἐλθεῖν Ἥλιον περὶ τῆς γῆς εἰς ἀμφισβήτησιν κ. τ. λ. *J. M. G.*

18. Ἀθάμαντος μανίαν] Sic recte scribi (nec confundendum cum *Acamanthe*, de quo §. 40.) vid. ap. *Ovid.* Fast. VI. 489. *Hinc agitur furiis* Athamas *& imagine falsa.* Adde IV. *Metam.* 420. Et mox §. 67. Ac supra T. I. *Dial. mar.* IX. *J. F. R.*

Ibid. Τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν Ἀλφέριον Φυγὴν] Quum adverterem *Marcilium* ad hanc narrationem offendi, & Ἀλφέριον audacter cogitare, conjiciebam forsan ab Luciano scriptum fuisse διφεὸν φυγὴν, ut in Lexiphane, ἀπαμβλύναι ποιῆσαι τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μηκέτι λημαλέους εἶναι μηδὲ διφεὸν βλέπειν. Apud Maximum Tyrium differt. 10. τῷ διφεῖ γένει αἱ πήξεις, τῷ δὲ μόσχῳ αἱ πτήσεις. Sed quamquam fabulis vulgatis id sit aptum & magis conveniat ad literas vulgati vocabuli, non debemus tamen auctori vim facere, qui apertissime vulgatum tuetur in Astrologia. ἴστε δή μοι καὶ ἐς Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος ἰόντα. τὸν δὲ κριὸν χρυσέαν δὴ αὐτὸν ἐλάσαι μυθίονται. Quod sequitur καὶ πρὸ αὐτῶν, non interpretarer *& ante illos*, sed *ante illas*, quod vides plane velle antecedentia. *J. G.*

19. Ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν Ἀλφέριον φυγὴν] Τὴν Ἀλφέστιον φυγὴν. *Th. M.*

24. Ἀερόπη] V. Συγγρ. c. 8. mater Agamemnonis & Menelai. Sed quid in ea tragici, cur hic censeatur, nondum invenio. At c. 67. hujus libelli Tragoedia Aegysthi admiscetur. De alia *Aerope* Cephei filia v. *Pausan.* 274. 23. *M. du S.*

[a] δέρας, καὶ [b] Πελοπείας γάμος, καὶ Ἀγαμέμνονος σφαγὴ, καὶ Κλυταιμήστρας τιμωρία. καὶ ἔτι πρὸ τούτων ἡ τῶν ἑπτὰ λοχαγῶν [c] στρατεία, καὶ ἡ τῶν Φυγάδων γαμβρῶν τοῦ Ἀδράστου ὑποδοχὴ, καὶ ὁ ἐπ' αὐτοῖς χρησμὸς, καὶ ἡ τῶν πεσόντων ἀταφία, καὶ Ἀντιγόνης διὰ ταῦτα καὶ Μενοικέως ἀπώλεια.

Pelopeiae nuptiae, & caedes Agamemnonis, & poena Clytaemneſtrae: & ante haec etiam ſeptem ducum *ad Thebas* expeditio, receptioque generorum Adraſti exulum, oraculumque de illis, & inſepulti qui ibi ceciderant, & Antigones propter iſta Menoeceique interitus.

Καὶ τὰ ἐν Νεμέᾳ δὲ, ἡ Ὑψιπύλη καὶ Ἀρχέμορος, ἀναγκαιότατα τῷ ὀρχηστῇ μνημονεύματα. καὶ πρὸ αὐτοῦ εἴσει τὴν Δανάης [d] παρθένευσιν, καὶ Περσέως [e] γέννησιν, καὶ τὴν ἐπὶ τὰς Γοργόνας ἆθλον αὐτῷ [f] προκείμενον, ᾧ οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις, [g] Κασσιέπεια καὶ Ἀνδρομέδα, καὶ Κηφεὺς, οὓς καὶ ἄστροις ἐγκατέλεξεν ἡ τῶν μὴ ταῦτα πίστις. κἀκεῖνα δὲ τὰ ἀρχαῖα τὰ Αἰγύπτου καὶ Δαναοῦ, εἴσει καὶ τὴν ἐπιθαλάμιον ἐπιβουλήν.

44. Et quae in Nemea acciderunt, Hypſipyle & Archemorus, res ſaltatori memoratu maxime neceſſariae. Et ante iſta ſciet cuſtoditam Danaës virginitatem, & natum *ex ea* Perſeum, propoſitumque illi contra Gorgonas certamen; cui domeſtica etiam illa Aethiopica narratio, Caſſiepeia & Andromeda, & Cepheus, quos aſtris etiam adnumeravit fides poſterior. Illa quoque antiqua ſciet de Aegypto & Danao, & illas in nuptiali toro inſidias.

Οὐκ ὀλίγα δὲ καὶ ἡ Λακεδαίμων τοιαῦτα παρέχει· τὸν Ὑάκινθον, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀντεραστὴν Ζέφυρον, καὶ τὸν ἐκ τοῦ δίσκου τοῦ μειρακίου σφαγὴν, καὶ τὸ ἐκ τοῦ αἵματος ἄνθος, καὶ τὸν ἐν αὐτῷ αἰάζουσαν ἐπιγραφὴν, καὶ τὴν Τυνδάρεω ἀνάστασιν, καὶ τὴν

45. Non pauca vero etiam Lacedaemon talia praebet. Hyacinthum, & rivalem Apollinis Zephyrum, & caedem pueri a diſco, & florem ex ſanguine, inſcriptionemque in illo lugubrem; & excitatum ab inferis Tyndarum, Jovemque propter-

ea

a Δέρας] Ἀρκίον W. L. & Fl. Δίρας cett. & P. b Πελοπίας] Πιλοπίας W. c Στρατεία] Στρατιὰ P. Vulgatam ſerv. Edd. d Παρθένευσιν] Sic J. H. Fl. & M. Διαπαρθένευσιν P. male. e Γέννησιν] Ita dedi ex L. P. Γένεσιν Edd. priores. f Προκείμενον] Hoc habent Ald. B2. H. Fr. P. S. & P. Προτιθέμενον J. Fl. & M. g Κασσιέπεια] Sic recte J. B2. H. Fl. Ald. & M. Καλλιόπεια P. S. & Vorſt.

Ibid. Χρυσοῦν δέρας] Ἀρκίον. W. & Fl. (L. etiam inſerit ἀρκίον.) M. du S.

25. Δίρας] Quod in variantt. notavi, id *Solanus* in marg. *Hag.* Ed. diſtincte notarat. Sed in *Junt.* notarat idem paullo aliter; nimirum Cod. L. inſerere ἀρκίον; ita ut credas & δίρας & ἀρκίον in illo legi; quod ſi verum eſt, vix dubito quin δίρας ἀρκίου dare voluerit, aut revera det iſte Liber. Quod tamen ex gloſſa potuit eſſe prognatum. J.F.R.

28. Στρατεία] Vulgatum ſervavi. conf. §. 40. ubi ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων. *Thucyd.* I. c. 110. p. 71. τὴν μεγάλην στρατείαν τῶν Ἀθηναίων. ubi Codd. alii στρατιὰν etiam minus recte habebant. J.F.R.

Ibid. Φυγάδων γαμβρῶν] Non ſufficit interpretatio Benedicti, *& profugorum Adraſti liberorum ſuſceptio*, immo vitioſa eſt. Recte Opſopœus *& generorum exulum Adraſti ſuſceptio.* J.G.

Ibid. Γαμβρῶν] Polynicem & Tydeum innuit, quorum hiſtoriam habet *Hyg.* f. LXIX. & ſeqq. & *Apoll.* III. p. 77. B. M. du S.

31. Ἀντιγόνης] Vide *Apoll.* III. p. 80. C. M. du S.

33. Ὑψιπύλη] V. *Stat.* Theb. 4. & 5. Regina Lemni, v. *Apollod.* p. 22. B. M. du S.

34. Ἀρχέμορος] Filius hic Lycurgi, Hypſipyles alumnus, antea Opheltes dictus. Vid. *Apollod.* I. p. 20. D. & III. 78. B. M. du S.

36. Γένησιν] P. & L. In reliquis γόνον, ut c. 37. Sed praeſtat hic γένησιν, quia non tam de nativitate ſermo eſt, quam de ipſa generatione. M. du S.

Γένησιν] Ut hic recte ſic ſcribitur, ita infra §. 50. recte γόνους. J.F.R.

37. Προκείμενον] In M. Fl. & J. προτιθέμενον, quod hic longe aptius videtur, quam vulgo receptum προ— confer Ἐν. Δ. XIV. M. du S.

38. Τῷ

ea instrum Aesculapio. Porro hospitium Paridis, & Helenae raptum, post judicium de pomo.

46. Putandum enim, Spartanae historiae Iliacam quoque connexam esse, quae multa est & multarum personarum: de unoquoque enim eorum qui ibi ceciderunt, actus aliquis scenae propositus est: & meminisse horum oportet semper, maxime statim inde a rapina usque ad ea, quae in reditu cujusque facta sunt, & errorum Aeneae & Didûs amorum, a quibus non alieni actus circa Orestem, & quae in Scythia Heros ille ausus est. Nec abhorrent abhisce quae ante gesta sunt, sed cognata rebus Iliacis, Achillis in Scyro pro virgine commoratio, furor *simulatus* Ulyssis, Philoctetes destitutus, & tota, in universum, Ulyssea peregrinatio, & Circe, & Telegonus, & Aeoli in ventos potestas, & reliqua ad poenam usque procorum. Et ante haec structae Palamedi insidiae, & Nauplii irae, & furor Ajacis, & alterius *Ajacis* in scopulis interitus.

47. Habet multas occasiones Elis quo-

Διὸς ὅτι τούτῳ κατ' Ἀσκληπιοῦ ὀργήν. ἔτι δὲ ἡ τοῦ Πάριδος ξενισμόν, καὶ τὴν Ἑλένης ἁρπαγήν, μετὰ τὴν ἐπὶ τῷ μήλῳ κρίσιν.

Νομιστέον γὰρ τῇ Σπαρτιάδι ἱστορίᾳ, καὶ τὴν Ἰλιάδα συνῆφθαι, πολλὴν οὖσαν καὶ πολυπρόσωπον. καθ' ἕκαστον γὰρ τῶν ἐκεῖ πεσόντων, δρᾶμά τι σκηνῇ πρόκειται. καὶ μεμνῆσθαι δεῖ τούτων ἀεὶ, μάλιστα ἀπὸ τῆς ἁρπαγῆς εὐθὺς ἄχρι τῶν ἐν τοῖς νόστοις γεγενημένων, καὶ τῆς Αἰνείου πλάνης καὶ Διδοῦς ἔρωτος, ὧν οὐκ ἀλλότρια καὶ τὰ περὶ τὸν Ὀρέστην δράματα, καὶ τὰ ἐν Σκυθίᾳ τῷ ἥρωϊ τετολμημένα. οὐκ ἀπῳδὰ δὲ καὶ τὰ πρὸ τούτων, ἀλλὰ τοῖς Ἰλιακοῖς συγγενῆ, Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένευσις, [h] Ὀδυσσέως μανία, καὶ Φιλοκτήτου ἐρημία, καὶ ὅλως, ἡ πᾶσα Ὀδυσσέως πλάνη, καὶ Κίρκη, καὶ [i] Τηλέγονος, καὶ ἡ Αἰόλου τῶν ἀνέμων δυναστεία, καὶ τὰ ἄλλα μέχρι καὶ τῶν μνηστήρων τιμωρίας· καὶ πρὸ τούτων ἡ κατὰ Παλαμήδους ἐπιβουλὴ, καὶ ἡ Ναυπλίου ὀργὴ, καὶ ἡ Αἴαντος μανία, καὶ ἡ θατέρου ἐν ταῖς πέτραις ἀπώλεια.

Ἔχει πολλὰς [k] ἀφορμὰς καὶ Ἦλις τοῖς ὀρ-

[h] Ὀδυσσέως] Καὶ Ὀδυσσέως W. [i] Τηλέγονος] Τηλέγονος *f.* Sed reliqq. cum M. recte, ut edidimus. [k] Ἀφορμὰς ἡ Ἦλις] Καὶ ἰδίας ἀφορμὰς *Fl.* Καὶ Ἦλις ἀφορμὰς M. Cett. Edd. vulgatam servant cum Cod. P.

38. Ὃ οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις] Vertunt, *cui ea propria rerum Aethiopicarum narratio*, perquam improprie. cum sit, *cui affinis, vel similis est Aethiopica narratio.* *J.G.G.*

39. Κασσιόπεια] V. Υπ. ειν. c. 7. In M. & plerisque Edd. ita legitur. P. autem, *S.* & *Vorstius* Κασσιέπειαν reponere jubet. *M. du S.*

Κασσιόπεια] *Vorst.* in marg. Bz. correxerat Κασσιέπ. forsan frustra. Etsi enim Latini *Cassiopea* constanter dicunt, in Graecis Codd. tamen esse Κασσιέπ. testatur *Steph.* in Lex. Histor. Geogr. ab Loydio auctо. ubi etiam animadvertit Graec. Πτολιπορθοῦ in Latinis Codd. *Ptolomaeus* scribi. Κασσιόπεια iterum scribitur in optimis Edd. infra de *Imag.* c. 7. Verum tamen in *Apollod.* p. 86. bis editum invenio Κασσιόπεια. Contra autem ap. *Eratosth. Cyren.* c. 16. Κασσιέπεια. ubi *Th. Gale* etiam *Cassiopeia* Latine scripsit, ne crederes casu sic editum in Graecis. *J.F.R.*

49. Τυνδάρεω] Vide *Munkert* not. ad *Hyg.* 49. sunt enim qui ob Hippolytum suscitatum, alii ob alios dicant fulmine percussum Aesculapium, V. *Apollod.* III. p. 88. AB. *Lact.* I. 10. nostrum Θ. δ. XIII. Cum Hercule & Glauco inter eos a *Suida* etiam numeratur, quos revixisse fama est. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τὴν Τυνδάρεω ἀνάστασιν] Jubet in marg. Ed. *Graev. Hemsterhusius* consuli *Sext. Empir.* p. 272. i.e. L. I. c. 12. m. Id faciens invenio: Παυσανίας δὲ, λέγει τὸν τοκέα Τυνδάρεω ἀναστῆσαι. Ad quae verba, haec notavit Cl. *Fabricius*: „ *Plinius* XXIX, 1. *Lucian.* de „ Salt. h. l. *Tzetzes* Chiliad. 10. vers. 721. Haec ille. At *Hygin.* fab. 78. nihil de hac suscitatione, de qua plura quidem testimonia adferre liceret; sed potius ea de fabulis hujusmodi addere tantum decrevi, quae alii Commentatores adscripsere, quam omnes illas quae apud Mythographos facile inveniuntur, explicare, quia earum tam plena haec est Dissertatio, ut inutiles notae modum excederent. *J.F.R.*

59. Καὶ Διδοῦς] An ex Marone aut alio illo antiquiore? *F.G.*

63. Ἀχιλ. ἐν Σκύρῳ παρθ.] Hanc falsi arguit *Philostratus* p. 731. *M. du S.*

74. Οἰό-

ἀρχεῖᾳ πειρωμένοις, † Οἰνόμαον, † Μυρτίλον, † Κρόνον, † Δία, τοὺς πρώτους τῶν Ὀλυμπίων ἀγωνιστάς.

Πολλὴ δὲ καὶ ἡ κατ' Ἀρκαδίαν μυθολογία, Δάφνης φυγὴ, Καλλιστοῦς θηρίωσις, [a] Κενταύρων παροινία, καὶ Πανὸς γοναί, Ἀλφειοῦ ἔρως, καὶ [b] ὕφαλος ἀποδημία.

Ἀλλὰ καὶ εἰς † Κρήτην ἀφίκηται τῷ λόγῳ, πάμπολλα κἀκεῖθεν ἡ ὄρχησις ἐρανίζεται, τὸν Εὐρώπην, † Πασιφάην, τοὺς Ταύρους ἀμφοτέρους, † Λαβύρινθον, † Ἀριάδνην, † Φαίδραν, † Ἀνδρόγεων, † Δαίδαλον, † Ἴκαρον, † Γλαῦκον, † Πολυΐδου μαντικὴν, † Τάλω, † χαλκοῦν † Κρήτης πλάνον.

que pro saltare conantibus; Oenomaum, Myrtilum, Saturnum, Jovem, primos Olympiorum certatores.

48. Multa quoque circa Arcadiam fabularum materies, Daphnes fuga, Calliſtus in feram mutatio, Centaurorum ebrii furores, Panis nativitas, amor Alphei & iter ſub mari.

49. Verum etiam in Cretam ſi commemoratione pergat, multa inde quoque ſibi ſaltatio colligit, Europen, Paſiphaën, & utrobique Tauros, Labyrinthum, Ariadnen, Phaedram, Androgeon, Daedalum, Icarum, Glaucum, Polyidi vaticinandi artem, Talum illum aeneum per Cretam erronem.

50. Et

a Κενταύρων] Κενταύρου *Fl.* Nihil mutant cett. nec P. b Ὕφαλος] Recte ὕφαλος minore *o. Fl. 6. A.* Ceterae male Ὕφαλος, vid. nott.

74. Οἰνόμαον] V. Καλλ. c. 19. *M. du S.*

Ibid. Μυρτίλον] Auriga hic, quo corrupto, Hippodamiam curru vicit Pelops *Hyg.* V. *Schol. Hom.* ad Il. B. 104. & *Eur.* Or. 1550. V. *Philoſtr.* imag. p. 788. & *Muret.* var. lect. I. 12. Aliter rem narrat, Καλλ. c. 19. *M. du S.*

75. Κρόνον † Δία] Quid hi in Elide deſignarint, me latet. *M. du S.*

79. Πανὸς γοναὶ] Vid. ſupra T. I. *Deor. Dial.* XXII. *M. du S.*

80. Ὕφαλος] Lege *Dialogum* III. *Marin.* *M. du S.*

Ὕφαλος] Major litera Υ. a qua in Pariſ. aliisque inchoabatur hoc verbum, fraudi fuit interpreti, qui hinc verterat: *Hyphali peregrinationem*; ſed Benedict. recte, *ſubter mare peregrinatio*: quod notum ex fabula, ad quam Latini poëtae paſſim adludunt, ut *Ovid.* III. Am. 6. 29. *Virg.* III. Aen. 694. — *Alpheum fama eſt huc Elidis amnem Occultas egiſſe vias ſubter mare* &c. *J. F. R.*

84. Ταύρους ἀμφ.] Marathonium nempe, & minotaurum; prior enim e Creta advectus fuerat. Vide *Apollod.* II. p. 48. C. 68. A. Quidam etiam teſte *Apollod.* (I. p. 27. C.) Talum & Taurum eundem putarunt. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Λαβύρινθον] Vid. *Plut.* I. 19. 5. *M. du S.*

86. Τὸν Γλαῦκον, τὸν Πολυΐδου μαντικὴν] Glaucum Minoïs filium, & Polyidae de illo in mellis dolio ſubmergendo vaticinium, de quo vide *Origenem* contra Celſum. *Claudianus* de Bello Getico:

Cretaque ſi vere narratur fabula, vidit
Minoëa rupto puerum prodire ſepulchro:
Quem ſenior vates avium clangore repertum
Gramine reſtituit: mirae nam munere ſortis
Dulcia mella necem, vitam dedit horridus anguis.

Vide & *Apollod.* III. Biblioth. & *Palaephatum* de incredibilibus c. 27. *J. G. G.*

Ibid. Γλαῦκον] Minoïs filius, cujus fabulam narrat *Apoll.* III. p. 69. B. *M. du S.*

86. Πολυΐδου μαντικὴν] Meminit hujus inter augures *Hyginus* noſter etiam Ἡσ. I. nominatim & c. 8. ſine nomine, & *Apoll.* III. 69. B. ubi quo modo Glaucum a mortuis ſuſcitaverit, narrat. *M. du S.*

87. Τάλω] V. Φιλοθ. c. 19. qui locus huic lucem foeneratur, meminit & *Apoll. Rh.* IV. p. 113. & Scholia, quae Sophoclis fabulam cognominem memorant. Adi & jam *Apollod.* I. p. 27. ubi de eo plura. & *Plut.* min. p. m. 510. A. *M. du S.*

88. Περίπολον] Conf. 2. *Ver. Hiſt.* c. 6. *J. F. R.*

91. Τὸν Μελέαγρον, τὸν Ἀταλάντην, † Δάλον] Interpres: *Meleagrum*, *Atalantem*, *Dalum*. foediſſimus error. Nullus Dalus unquam fuit in orbe terrarum. Ex nomine, ut γραμματικῶν παῖδες loquuntur, appellativo fecerunt proprium. ſcribe Δάλον, & interpretare. *Meleagrum*, *Atalantam*, *& titionem*, nimirum illum fatalem Meleagri, de quo *Ovid.* VIII. Meram. & in Ibin.

Natus ut Althaeae flammis abſentibus arſit
Sic tuus ardeſcat ſtipitis igne rogo.

J. G. G.

Τὸν Μελέαγρον, τὸν Ἀταλάντην, † Δάλον] Vertunt fideliter omnes totidem verbis, *Meleagrum*, *Atalanten*, *Dalum*. Quis credat? Ne talibus nugis obſideamur amplius, intercedit Pater vertendo *torrem*. Tor-

sis

50. Et in Aetoliam si transieris, etiam ibi multa invenit saltatio: Althaeam, Meleagrum, Atalantam, *fatalem illum* torrem, Herculis cum fluvio luctam, Sirenum natales, & ortas Echinadas, & furore discusso Alcmaeonis constitutam familiam. Tum Nessum & Deianirae zelotypiam, ex eaque *Herculis* in Oeta rogum.

Κἂν εἰς Αἰτωλίαν μετέλθῃς, κἀκεῖ πολλὰ ἡ ὄρχησις καλαλαμβάνει· † Ἀλθαίαν, † Μελέαγρον, † Ἀταλάντην, † δαλὸν, καὶ ποταμὸν ᾠδὴ Ἡρακλέους πάλην, ᾠδὴ Σειρήνων γένεσιν, ᾠδὴ Ἐχινάδων [c] ἀνάδοσιν, ᾠδὴ μετὰ † μανίαν Ἀλκμαίωνος οἴκησιν. εἶτα Νέσσου ᾠδὴ Δηϊανείρας ζηλοτυπίαν, ἐφ' ᾗ † ἐν Οἴτῃ πυρά.

51. Habet etiam Thrace multa saltaturo necessaria: Orpheum, ejus laniationem, caput illius loquax lyrae innatans; & Haemum, & Rhodopen, & Lycurgi supplicium.

Ἔχει δὲ Θρᾴκη πολλὰ τῷ ὀρχησομένῳ ἀναγκαῖα, † [d] Ὀρφέα, † ἐκείνου σπαραγμὸν, ᾠδὴ † λάλον αὐτοῦ κεφαλὴν † ἐπιπλέουσαν τῇ λύρᾳ, ᾠδὴ † Αἷμον, ᾠδὴ † Ῥοδόπην, ᾠδὴ † Λυκούργου κόλασιν.

52. Ac Thessalia multo etiam plura exhibet, Peliam, Jasonem, Alcestin, quin-

Καὶ Θεσσαλία δὲ ἔτι πλείω παρέχεται, † Πελίαν, † Ἰάσονα, † Ἄλκησιν, † † πεν-

c Ἀνάδοσιν] Sic Edd. vett. *S.* & *A.* vero Ἀνάδυσιν. d Ὀρφέα] Sic *Fl. H. P.* & M. Ὠφέα *J.*

ris Meleagri nequit ulli esse ignotus. Et jam eodem verbo usus erat auctor in principio Timonis. ὅτου δαλὸν τοῦ αὐτοῦ ἐκπυρώσαντες δοκεῖς. *J.G.*

92. Δαλὸν] Rursus majore litera Δ scriptum erat in Edd. & *Dalum* nomen viri inde factum: reposui igitur, monente *Graevio*, literam minorem; sed quod is etiam accentum immutet, δάλον scribens, id non sum secutus, quia sic scribere non licet. *J. F. R.*

93. Σειρήνων] Sunt enim qui Acheloi amnis, ex una Musarum filias tradant. *M. du S.*

Ibid. Ἐχινάδων] Adscripserat Cl. *Hemst.* videndum *Duker.* ad *Thucyd.* II. p. 166. No. 92. Cujus verba, quia huc faciunt, inseram: *Lucianus* (ait ille) de Saltat. h. l. inter argumenta saltationis, quae Aetolia suppeditare possit, memorat Ἐχινάδων ἀνάδοσιν, ᾠδὴ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκμαίωνος οἴκησιν. Adde *Apollodor.* III. 7. 5. Sed is I. 9. 21. non recte easdem facit *Echinadas* & *Strophadas*. Quod autem *Thucydides* Echinadas ἐρήμους esse dicit, id de plerisque & minoribus intelligendum esse, quia Dulichium quoque inter eas ponit Strabo, putat *Cellarius* II. Geogr. Antiq. 14. Et σύλιμνας fuisse, ex hoc *Callymachi* Hymn. in Delum, v. 155. λιταρὸν νῆσον Ἐχινάδες ἀμφὶς ἔχουσαι, observat ibi *Spanhemius*. *J. F. R.*

Ibid. Ἀνάδοσιν] Mutavit vulgatam lectionem *Salm.* editor, quae tamen in W. etiam reperitur. *M. du S.*

Ἀνάδοσιν] Etsi *Salm.* lectio ἀνάδυσις bona, quia proprie *emersionem ex mari* significat, quod de *Echinadibus* insulis adposite diceretur; tamen, quum ceterae antiquiores ἀνάδοσιν servent, aeque ac supra §. 41. Σπαρτῶν ἀνάδοσις, ideo & hic nihil muto. Nam ut ἀνάδυσις ibi aptissimum vocabulum de proventu terrae, ut *Aelian.* III. 38. τὴν ἐλαίαν ἐκ τοῦ σπόρου, ἀ ἐκ πρώτου ἡ γῆ ἀνέδυσε, (quia terra *reddit* etiam cum foenore, quod ei mandatum est;) ita tamen etiam de quacumque fere *productione*, ac *sursum exsurrectione*, *emersione*, dicitur ἀνάδυσις, ut vid. ap. *Steph.* in Thes. ac saepe prorsus idem est quod ἀνάδυσις, & ut supra §. 41. Σπαρτῶν ἀνάδυσις constanter legitur; ita *Apollod.* ibi in nott. *Solani* adductus de eadem re verbo ἀναδύεσθαι utitur, ideoque & hic parvi intererit, utrum eligas. Interim quia perfacilis est aberratio Scribarum in tam exiguo literarum discrimine, facile mihi persuadeo, etiam alibi ab iisdem confusa esse illa vocabula; adeo ut non omnibus testimoniis a *Stephano* adductis tuto fidere liceat. Est enim ubi differentia in iis sit observanda, quae ex ipsa diversa origine satis patet. *J. F. R.*

94. Ἀλκμαίωνος οἴκησιν] Vide *Thucydidem* fine libri II. *Philostr.* VII. vit. Apollon. Tyan. Meminit & *Basilius* in epistola ad Gregorium Theologum: πάντως γὰρ οὐδὲ Ἀλκμαίων ἐχινάδες εἶχεν ἔτι τὰ πλάτη ἀνέχοντα, neque enim *Alcmaeon Echinadibus inventis ullo modo erraret amplius sustinuit*. Vides, sine fabulis, nec ipsos scriptores Christianos posse intelligi, earumque ignoratione saepe viros insignes esse lapsos. *J. G. G.*

Ibid. Οἴκησιν] Fabulam Alcmaeonis fuse narrat *Apollod.* III. 81. *M. du S.*

1. Ῥοδόπην] V. supra c. 1. *M. du S.*

4. Ἄλκησιν] *Apollod.* 20. *M. du S.*

Ibid. Τὸν † πατρ.] Verosimillimam Leopardi emendationem, πᾶν in νῦν mutantis, nondum tamen recipere ausim: si sequatur forte Lucianus eos, qui non unam Argo navim fuisse, sed principem, ajunt. *Eustath.* ad Dionys. Perieg. 687. Ἱστορεῖ δὲ Χάραξ τοὺς Ἀργοναύτας ὑ μοῖρ πᾶ, κατὰ τ πολὺν περὶ τ Ἀργοῦς λόγον, ἀλλὰ πολλοῖς πλοίοις ἐκπλεῦσαι τ Εὔξεινον κ. τ. λ. Contra *quinquaginta exsulibus* Asiam penetratam a Jasone indignatur Aeëtes apud *Valerium Flaccum* 7, 43. add. 8, 274. ubi *quinquaginta animae* vocantur, numero

πεντήκοντα [a] νέων στόλον, τὴν Ἀργὼ, τὸν λάλον αὐτῆς τρόπιν.

Τὰ ἐν Λήμνῳ τὴν Αἰήτου, τὴν Μηδείας ὄνειρον, τὴν Ἀψύρτου [b] σπαραγμὸν, καὶ τὰ ἐν τῷ παραπλῷ γενόμενα· καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Πρωτεσίλαον καὶ τὴν Λαοδάμειαν.

Κἂν εἰς τὴν Ἀσίαν πάλιν διαβῇς, πολλὰ καὶκεῖ δράματα. ἤδη γὰρ Σάμος εὐθὺς καὶ τὸ Πολυκράτους πάθος, καὶ ἡ θυγατρὸς αὐτοῦ μέχρι Περσῶν πλάνη· καὶ τὰ ἔτι ἀρχαιότερα, ἡ τοῦ Ταντάλου φλυαρία, καὶ ἡ παρ' αὐτῷ θεῶν ἑστίασις, καὶ ἡ Πέλοπος χρεωργία, καὶ ὁ ἐλεφάντινος ὦμος αὐτοῦ.

Καὶ ἐν Ἰταλίᾳ δὲ ὁ Ἠριδανὸς, καὶ Φαέθων, καὶ Αἴγειροι ἀδελφαὶ θρηνοῦσαι, καὶ ἤλεκτρον δακρύουσαι.

Εἶσι δὲ ὁ τοιοῦτος καὶ τὰς Ἑσπερίδας, καὶ τὸν φρουρὸν τὸν χρυσῆς ὀπώρας δράκοντα, καὶ

5quaginta juvenum classem, Argo, loquacem illius carinam.

53. Ea quae in Lemno acta sunt, Aeetem, Medeae somnium, laceratum Absyrtum, & gesta in praeternavigando: & post 10ista Protesilaum & Laodamian.

54. Et si in Asiam rursus transeas, multae ibi etiam actiones. Statim enim occurrit Samus & Polycratis calamitas, filiaeque ipsius ad Persas usque error: & antiquiora 15adhuc, lingua Tantali incontinens, Deorum apud illum epulae, mactatus Pelops, *redditusque illi* humerus eburneus.

55. In Italia vero Eridanus, & Phaëthon, & sorores illius populi plorantes ele20ctri lacrumas.

56. Norit talis etiam Hesperides, & custodem aurei auctumni draconem, & Atlan-

[a] Νέων] Restitutum ex W. *Fl.* & vera conjectura *Leop.* Νεῶν enim male Edd. priores. [b] Σπαραγμὸν] σπαραγμὸν litera σ minore *H. P. Fl. S.* &c. recte. At *J.* male quasi nomen proprium esset.

valde rotundo & incerto, cum in Catalogo *Burmanniano* Argonautarum supra centum commemorentur nomina. *J.M.G.*

5. Νεῶν] Thessaliam inter alia suppeditare ait, τὴν τῶν πεντήκοντα νεῶν στόλον. *quinquaginta navium classem.* Dudum est quod locum hunc vere & eleganter emendavit magnus ille, & meliore fortuna dignior Leopardus in miscellaneis, qui legendum ostendit τὴν τῶν πεντήκοντα νέων στόλον. *quinquaginta juvenum navalem expeditionem*, hoc est Argonautarum, qui quinquaginta numero fuisse quibusdam dicuntur. vide lib. IX. cap. 24. στόλος autem dici etiam de unica nave, docet in illud Apollonii ἔσχε στόλον ἐυσσώρου, antiquus ejus interpres: στόλος ἐστὶν ἐπὶ πολέμου τινὰ παρασκευὴν πλοῖος, εἴτε ἐπὶ νεῶν, εἴτε ἐπὶ πεζῆς, καὶ χαλκοῦ καὶ πάσης ὁρμῆς καὶ μείζονος παρασκευῆς. ἐνταῦθα δὲ στόλον τὸ ἀπὸ μιᾶς νεὼς πλοῖος εἶπε. *J.G.G.*

Μίαν] W. Cod. & *Fl.* Ed. uti emendarat etiam *Leopardus* 189. *M.du S.* (licet accentus in W. sit νεῶν.) *J.F.R.*

6. Λάλον —— τρόπιν] Quam hic λάλον τρόπιν navis appellat noster, ea est σανὶς λαλεῖ Ἀργὼ apud *Orpheum* v. 242. Propius ad nostrum *Apollod.* I, 524. ἀφ' ἧς αὐτὴ

Πολλὰς Ἴαχε Ἀργὼ, ἐπισπέρχουσα κέλευθα.
Ἐν γάρ οἱ δόρυ θεῖον ἐπήρτηται, τό ῥ' ἄνωθεν
Σκέπτου Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἔρνεσι φηγοῦ.

Similia sunt 4, 580. seqq. Δώδωνα ipsam appellat Argo, φθεγγὴ ἰδώλων χαονιτικῶν ἄπο βροτησίων ἰώπων Lycophron v. 1319. seqq. Modestior, uti decebat Romanum poëtam, *Valerius Flaccus* I, 301.

Mox, uti victa gravi ceciderunt lumina somno,
Visa coronatae fulgens tutela carinae
Vocibus his instare dei &c. *J.M.G.*

7. Αἰήτου] Solis filius, Medeae pater. *M.du S.*

10. Πρωτεσίλαον] Conf. supra *Dial. mort.* XXIII. *M.du S.*

Ibid. Λαοδάμειαν] Uxor ea Protesilai castissima, quae propter mariti desiderium se interfecit. V. not. ad N. d. XXIII. *M.du S.*

13. Πολυκράτους] Hujus historiam apud *Herod.* habes l. III. p. 130. Sed de filiae exilio nihil reperio. *M.du S.*

16. Πέλοπος —— ἐλεφάντινος ὦμος] Adscripsit Cl. *Hemsterh. Sext. Empir.* p. 270. & *Fabric.* not. *S.* ait autem *Sext. Emp.* l. c. qui est I. 12. Οὕτω δὲ ὁ Γραμματικὸς διηλλαι λαὸς ἐπιχωριοις τινος καὶ παλαιᾶς θεσπίας ἀπαγγέλλων, ὅτι ὁ μὲν Πέλοπος ὦμος ἐλεφάντινος ἦν, ὑπὸ τοῦ Ἄρεως, ἢ ὑπὸ Δήμητρος βρωθείς. Ad quae sic Cl. *Fabric.* „ Nota fabella ex Scholiis ad Pindari Olymp. Od. „ 1. v. 41. Et *Lycophron.* v. 152. *Hygino* fab. 83. *Lu*„*ciano* de Salt. n. 1. *Tibullus* L. I. 4. 57. —— *carmi*„*na mi sint, Ex humero Pelopis non nituisset ebur.* „ Caeterum a Cerere (non a Marte) voratum Pelopis „ humerum plerique scriptores tradunt". Non addidissem, nisi auctoritas *Hemsterhusii* permovisset. Com-

lantis laborem, & Geryonem, & boves ex Erytheia abactos.

τὸν Ἀτλαντος μόχθον, καὶ τὴν Γηρυόνην, καὶ τὰς ἐξ [c] Ἐρυθείας ἐλασιν τῶν βοῶν.

57. Neque ignorabat fabulosas formarum immutationes, quae in arbores, aut bestias, aut aves mutatae sunt, & quae ex mulieribus viri factae, Caeneum dico & Tiresiam, & similes.

Οὐκ ἀγνοῶν δὲ καὶ τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις ἁπάσας, [d] ὅσαι εἰς δένδρα, ἢ θηρία, ἢ ὄρνεα ἠλλάγησαν, καὶ ὅσαι ἐκ γυναικῶν ἄνδρες ἐγένοντο, τὸν [e] Καινέα λέγω, καὶ τὸν Τειρεσίαν, καὶ τοὺς τοιούτους.

58. In Phoenice Myrrham, & Assyrium illum luctum alternum. Haec, inquam, norit. Insuper vero etiam recentiora, quae post *magnum illud* Macedonum imperium suscepta sunt ab Antipatro, & a Seleuco amore Stratonices.

Καὶ ἐν Φοινίκῃ δὲ Μύρραν, καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον. καὶ ταῦτα εἴσεται· καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσα μετὰ τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν ἐτολμήθη ὑπό τε [f] Ἀντιπάτρου, καὶ τοῦ Σελεύκου ὑπὲρ τῆς Στρατονίκης ἔρωτι.

59. Aegyptiorum illa occultiora sciet quidem, sed per signa tantum quaedam demonstrabit: Epaphum dico, & Osirin, & mutatos in animalia Deos: ante omnia

Τὰ γὰρ Αἰγυπτίων μυστικώτερα ὄντα εἴσεται μέν, συμβολικώτερον δὲ ὑποδείξει, τὸν Ἔπαφον λέγω, καὶ τὸν Ὄσιριν, καὶ τὰς τῶν θεῶν εἰς τὰ ζῶα μεταβολάς. πρὸ πάντων δὲ

c Ἐρυθείας] Ἐρυθίας W. Nihil nostrum lect. mut. *J. Fl. H. P.* d Ὅσαι] Sic *J. H. Fl. B2. P.* & M. e Καινέα] Κυνέα W. male. f Ἀντιπάτρου] Ἀντιγόνου marg. *Alw.*

Compluria enim alia veterum testimonia jam collegit *H. Steph.* in Lexico Historico-Geogr. Sed forsan aliud quid notabilius addidisset Cl. *Hemst.* si in adornanda hac Luciani Edit. perexisset. *J. F. R.*

27. Ὅσαι] Nescio quid haesitarit *Solanus* noster tam sollicite in hoc verbum inquirens. Recte enim id se habere, & significare *quotquot*, vix quemquam fugiet. Ita enim — ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ *Hom.* Il. A. 566. & vel centies aliis locis apud eumdem. *J. F. R.*

29. Τειρεσίαν] (Rex Thebanus primo vir erat, at percussis anguibus, quos coëuntes videbat, statim de viro factus erat femina. Post annos autem septem iisdem anguibus visis & iterum percussis, forma prior rediit *Ovid.* Met. III. 331.) *Laodam. Hesiod. Apollod.* III. p. 79. B. Vid. N. Δ. XXVIII. *M. du S.*

30. Καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον] *Luctumque illum Assyrium divisum.* Quis sit ille luctus Assyrius divisus non facile reperias apud scriptores. Apud Hyginum tamen in Astronomico, in capite de lyra legimus, ex quibus qui sit luctus ille intelligitur: *Non nulli etiam dixerunt Venerem cum Proserpina ad judicium Jovis venisse, cui earum Adonin concederet, quibus Calliopen ab Jove datam judicem, quae Musa Orphei est mater. Itaque judicasse, uti dimidiam partem anni earum unaquaeque possideret.* Tangit quoque Lucianus ipse in Veneris & Lunae dialogo, ubi queritur de filio suo, quod illam modo cogat Anchisae caussa in Idam descendere, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ δὴ τῇ περσεφάττῃ ἐπίκρατον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό μοι τὸν ἐμόρμον. *Nunc vero in Libanum ad Assyrium illum adolescentem*, qui & ut *a Proserpina amaretur fecit, & me meis amoribus dimidia ex parte privavit.* Vide quoque Theocriti Ἀδωνιάζουσας. Idyll. xv. Patet nunc quis sit ille dimidius Assyrius luctus. *J. G. G.*

Ibid. Ἀσσύριον] Adonis, lege omnino *Apollod.* III. p. 98. C. *M. du S.*

31. Μεριζόμενον] Μεριζόμενον hic *alternum* vertere malui. Adonis, Myrrhae filius, alternis lugetur apud Assyrios, quam diu nempe est cum Proserpina, τὸ ἄδυ, quam diu latet anni fertilitas, hieme quasi sepulta; deinde iterum gaudii materiem praebet, cum est cum Venere, fecundam facit naturam &c. Igitur divisus inter Venerem & Proserpinam Adonis alternis, quod dixi, apud Assyrios lugetur. *J. M. G.*

33. Ἀντιπάτρου] Post matrem interfectam ad Lysimachum, cujus filiam duxerat, confugit; a quo & ipse ob insidias sibi structas interfectus est. Vide Ἰκαρ. c. 15. ubi, quoniam pater audit Lysimachus, nec nominatur filius, de Agathocle potius intelligas, quam ut ego olim, de hoc Antipatro. *M. du S.*

Ἀντιπάτρου] Facilior est horum nominum permutatio, tam propter literarum, quam historiae adfinitatem. Turbarum enim satis uterque dedit, vid. *Justin.* compluribus locis. Facilior certe isthaec est permutatio, quam Κυριλλου in *Evang. Luc.* cum *Quintilio Varo*, quem nobis inde effingit Rever. *P. Horreus* in Prooem. Miscell. Crit. *J. F. R.*

34. Στρατονίκης] Respicit historiam de qua ad Συγγρ. c. 35. & Συρ. c. 17. *M. du S.*

δὲ τὰ περὶ τοὺς ἔρωτας αὐτοῦ, καὶ αὐτοῦ τοῦ Διὸς, καὶ εἰς ὅσα [a] ἑαυτὸν μετεσκεύασεν.

Εἴσεται δὲ καὶ τὰ ἐν ᾅδου ἅπασαν τραγῳδίαν, καὶ τὰς κολάσεις, καὶ τὰς ἐφ' ἑκάστῃ αἰτίας, καὶ τὰ περὶ Πειρίθου καὶ Θησέως ἄχρι τοῦ ᾅδου ἑταιρείαν.

Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, οὐδὲν τῶν ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου, καὶ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ μάλιστα τῶν τραγῳδίας λεγομένων, ἀγνοήσει. ταῦτα πάντ' ὀλίγα ἐκ πολλῶν, μᾶλλον δὲ ἀπείρων τὸ πλῆθος ἐξελών, τὰ κεφαλαιωδέστερα κατέλεξα, τὰ ἄλλα τοῖς τε ποιηταῖς ᾄδειν ἀφεὶς, καὶ τοῖς ὀρχησταῖς αὐτοῖς δεικνύναι, καὶ σοὶ προσεξευρίσκειν καθ' ὁμοιότητα τῶν προειρημένων, ἅτε ἅπαντα πρόχειρα καὶ πρὸς τὸ καιρὸν ἕκαστον τῷ ὀρχηστῇ προπεπορισμένα καὶ προτεταμιευμένα χεῖρας ἀναγκαῖον.

Ἐπεὶ δὲ μιμητικός ἐστι, καὶ κινήμασι τὰ ᾀδόμενα δείξειν ὑπισχνεῖται, ἀναγκαῖον αὐτῷ, ὅτε καὶ τοῖς ῥήτορσι, σαφήνειαν ἀσκεῖν, ὡς ἕκαστον τῶν δεικνυμένων ὑπ' αὐτοῦ δη-

vero amores illorum, ipsiusque adeo Jovis, & in quos se habitus mutaverit.

60. Sciet etiam totam illam apud inferos tragoediam, supplicia, & singulorum causas, & Perithoi atque Thesei ad inferos usque amicitiam.

61. Ut breviter comprehendam, nihil eorum, quae ab Homero & Hesiodo, & optimis poëtis & maxime tragicis dicuntur, ignorabit. Haec pauca fane de multis, vel potius multitudinem de infinitis numero decerpens, enumeravi praecipua, reliqua tum poëtis canenda relinquens, tum ipsis ostendenda saltatoribus, tibique ad similitudinem praedictorum invenienda, quae omnia in promtu, & unoquoque tempore jam ante praeparata, & in penu quasi reposita esse saltatori necesse est.

62. Quandoquidem vero imitator est, & motibus ostendere ea quae canuntur promittit, opus est illi, quemadmodum & oratoribus, exercere diluciditatem, ut unumquodque eorum, quae ostenduntur ab illo, de-

a Ἑαυτὸν] Sic recte M. L. Bz. P. S. Ἑαυτῶν male J. Fl. H.

41. Ἑαυτὸν] M. & L. Bz. P. & seqq. Edd. In Fl. & veteribus plerisque ἑαυτῶν, prave. M. du S.

59. Ἀναγκαῖον & ὅπερ] Utrique adscripserat Solanus, & Fl. sic legere cum J. & H. Forsan ὅστις quaesivit, in quo variatur Tyrannic. c. 11. 3. quod ὅστις ut etiam hic non improbarem, ita vulgatam tamen non moverem, quae utique recte se habet, modo verba illa: ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, parenthesi inclusa intelligas, quod Obsoporus in Latina versione fecit, vertens (*quod & rhetores factitare consueverunt.*) Sed apertius potuisset reddere, *quod & Rhetoribus necessarium.* Nam si priore modo redditur, sonat ac si ὅστις, non ὅπερ legeretur. J. F. R.

63. Χρησμὸς] Tangit *Plut.* 910. 1. & *Orig.* c. Cels. p. 63. 1. Vide *Herod.* in Clio p. 11. f. apud quem pro λαλίοντος, quod in reliquis est, legitur φωνέοντος. M. du S.

64. Καὶ κωφοῦ] Tangit vetus oraculum, quod quidem sic apud *Plut.*

Καὶ κωφοῦ συνίημι, καὶ ὑ λαλίοντος ἀκούω. J. B.

Καὶ κωφοῦ συνίην] Laudatur etiam hoc oraculum a Chrysostomo in Babyla, & a Luciano in Jove confutato. Extat totum apud Herodotum. J. G. G.

Καὶ κωφοῦ] V. *Herodot.* p. 11. f. M. du S. Vel Ed. *Basil.* p. 9. ubi haec legas: ἡ Πυθίη οὐ ἐξεμάτρεε τόκου λέγει τάδε.

Οἶδα δ' ἐγὼ ψάμμου τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης.
Καὶ κωφοῦ συνίημι, καὶ ὑ φθεγγόντος ἀκούω.

J. F. R.

Ibid. Λαλίοντος] Operae pretium videtur existimasse *Solanus* in hanc Lectionem inquirere, quia Noster Attice potius λαλοῦντος dicere solet: sed quia *Herodoti* lectio illius menti obversabatur, Ionica dialecto hic usus videtur, licet λαλίοντος ibi ap. *Herodot.* non occurrat. J. F. R.

66. Δημήτριον] Hujus, dum alios multos recenset, non meminit *Diog. Laërt.* in Demet. V. p. 134. Sed in Metrocle p. 161. A. De eo etiam *Seneca* de Benef. VII. 1. & 7. & ep. 20. 62. &c. monente *Menagio* in notis. De Demetrio eodem *Philostr.* p. 163. ubi vide notas, & nos ad Τοξ. c. 27. *Suet.* etiam Vespas. c. 13. & noster Δημων. c. 3. & Ἀπαιδ. c. 19. M. du S.

67. Καθηγόρει] Constantiam hujus lectionis probe notarat *Solanus* noster, quam praeter Edd. ab eo notatas etiam servant *Ald. Par. Salm.* Ac tamen ἐκθηγόρει edendum jusserat; sic enim in *Junt.* adscripsit. Sed

declaretur, neque interprete opus habeat: sed quod dixit oraculum Pythicum, oportet a spectatore saltationis & mutum intelligi, & audiri nihil loquentem saltatorem.

63. Quod etiam Cynico Demetrio accidisse aiunt. Cum enim & ipse similibus argumentis, quibus tu, usus accusaret saltatoriam, dicens tibiae & fistularum & percussionum accessionem esse saltatorem, qui nihil ipse ad actionem conferat, sed moveatur temere, motu quodam irrationabili atque vano, quippe cui intellectus nullus insit, fascinatis interim hominibus per ea quae adjuncta rei sunt, vestem Sericam, & personam decentem, & tibiam atque cantillationes, bonasque canentium voces, quibus exornari *diceret* opus saltatoris, quod per se nihil esset: saltator qui tum floreret, Neronis temporibus, non imprudens, ut aiunt, sed si quis alius, & historiae memoria, & motus decentia, praestans, petiit a Demetrio rem aequissimam, puto, ut fal-

λεῖσθαι, μηδενὸς ἐξηγητοῦ δεόμενον. ἀλλ' ὅσῳ ἔφη ὁ Πυθικὸς χρησμὸς, δεῖ τ θεώμενον ὄρχησιν, καὶ κωφῷ συνιέναι, καὶ μὴ [b] λαλέοντα (τὸν ὀρχηστὴν) ἀκούειν.

Ὁ δὴ καὶ Δημήτριον τ Κυνικὸν παθεῖν λέγουσιν. ἐπεὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁμοιά σοι [c] καλλιγόρει τ ὀρχηστικῆς, λέγων τὸν αὐλὸν, καὶ τ συρίγγων καὶ τ κτύπων, παρεργόν τι τ ὀρχηστὴν εἶναι, μηδὲν αὐτὸν πρὸς τὸ δρᾶμα συντελοῦντα, κινούμενον δὲ ἄλογον ἄλλως κίνησιν καὶ μάταιον, ἐδενὸς αὐτῷ τοῦ προσόντος· τ δ' ἀνθρώπων ταῖς θέαις τὸ πρᾶγμα [d] γοητευομένων, ἐσθῆτι Σηρικῇ καὶ προσωπείῳ εὐπρεπεῖ, αὐλῷ τε καὶ [e] τερετίσμασι, καὶ τῇ τ ᾀδόντων εὐφωνίᾳ, οἷς [f] κοσμεῖσθαι μηδὲν ὂν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγμα. ὁ τότε χρὴ τ Νέρωνα εὐδοκιμοῦντ ὀρχηστὴν, οὐκ ἀσύνετον, ὡς φασιν, ἀλλ' εἴ καί τις ἄλλος, ἔν τε ἱστορίας μνήμῃ, καὶ κινήσεως κάλλει διενεγκόντα, ἐδέησθαι τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτου, οἶμαι, τ δέησιν, ἰδεῖν ὀρχού-

b Λαλέοντα] Et sic cum *J. Fl.* & *H.* habere M. notat *M. du S.* c Καλλιγόρει] Nihil mutare *J. Fl. H. Bz.* nec M. notat idem. Sed ἐκαλλιγόρει volebat. male, vid. not. d Γοητευομένων] Sic restitutum ex L. P. ut *Jens.* recte conjecit. Γοητευομένους enim Edd. priores & M. e Τερετίσμασι] Τερετισμοῖς *Fl.* Prius est in aliis & M. f Κοσμεῖσθαι] Κοσμεῖται L. Nil mut. Edd.

66. Δημήτριον] Δημήτριος ὑτ· ἐπὶ τοῦ Σεβαστοῦ ἤκμαζεν. ἔ Μάρκος ὁ τοῖς ἰδιώταις αὐτοῦ μαίμπτας. M.

Sed semel in errorem se abduci passus, & bis, ter alibi eundem errorem sequitur; nam καλλιγόρει verum, ἐκαλλιγόρει falsum esse, vid. nos supra ad 2. *Ver. Hist.* c. 7. ubi testimonia compluria dedimus. *J. F. R.*

73. — — — περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένους,] Diu, fateor, hic locus me torsit, ut bono inde sensu fruer. Tamdem decerno, eum esse corruptum, restituendumque id, quod quantum prospicio, genuinum est; nempe γοητευομένων pro vulgato γοητευομένους. Est oratio Demetrii Cynici continua & obliqua, qua ille arguit, saltatorem prorsus nihili esse faciendum. Quam orationem quia non modo non intellexit Interpres, sed plane nescio quod ἀνακόλουθον dedit, operae pretium erit, eam vertisse. Ait ergo Demetrius: *Saltatorem esse supervacaneam quamdam tibiae, fistularum, & pulsationum accessionem, qui nihil ipse ad fabulam conducat; at moveat insulsum, stolidum, nihilque ingenioſi habentem motum; dum homines fascinentur iis, quae actioni extrinsecus accedunt, veste nimirum serica, larva decora, tibiaque & lascivis cantibus, canorumque sumicate; quibus exornari actionem saltatoris, ubi ipsa per se sit prorsus nihil.* Quam diversus hinc abit Benedictus! Immo si versionem inspicias, nullum plane inde sensum cruas: quod in posteriore hujus periodi parte jam ostendit Cl. *Gronovius.* *J. F.*

74. Γοητευομένων] Em. Cl. *Jensii*, quam confirmant P. & L. Reliqui libri & ipse M. γοητευομένους. *M. du S.*

76. Οὐκ εὐγνωμονεστάτου μηδὲν ὂν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγμα] Opsopoeus: *quibus exornaretur, nequaquam saltatoris esse officium.* Benedictus: *quibus exornari saltatorem nihil est opus*, ac si legisset hic μὴ δεῖν. Sed temere. Et illi non hactenus accusaverunt, tanquam ornamenta saltatori non convenirent, sed ipsum saltatorem esse rem nullius momenti ac boni. Debuerunt Latine dare sensum clarum, quem praebet Lucianus in Graecis, nempe: *quibus exornari actionem saltatoris, quum ipsa in se nihil prorsus esset.* *J. G.*

81. Ἐδεήθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτου, οἶμαι, τὸν δέον-

χόμενον, ἔπειτα καλλιγραφεῖν αὐτῇ, ὑπέσχετό γε ἄνευ αὐλῆς, καὶ ἀσμάτων ἐπιδείξεσθαι αὐτῷ· καὶ ὅτως ἐποίησεν· ἡσυχίαν γὰρ τοῖς τε κτυπῶσι, καὶ ταῖς αὐλοῖς, καὶ αὐτῷ προσκελεύσας τῷ χορῷ, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτῷ ἠρχήσατο. τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεως μοιχείαν, Ἥλιον μηνύοντα, καὶ Ἥφαιστον ἐπιβουλεύοντα, καὶ τοῖς δεσμοῖς ἀμφοτέροις, τῷ τε Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἄρει σαγηνεύοντα, καὶ τοὺς ἐφεστῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αἰδουμένην μὲν τὴν Ἀφροδίτην, ἱκετεύουσαν δὲ καὶ ἱκετεύοντα τὸν Ἄρη, καὶ ὅσα τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ πρόσεστιν, ὥστε τὸ Δημήτριον ἡδέως ἂν τοῖς γιγνομένοις, τοῦτον ἐπαινον ἀποδοῦναι τῷ ὀρχηστῇ. ἀνέκραγε γάρ, καὶ μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀνεφθέγξατο· Ἀκούω ἀνθρώπε ἃ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον, ἀλλά μοι δοκεῖς ταῖς χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν.

Ἐπεὶ δὲ καὶ τὰ Νέρωνα ἐσμὲν τῷ λόγῳ, βούλομαι καὶ βαρβάρῳ ἀνδρὸς τὸ ὅπῃ τῇ αὐτῇ ὀρχήσει γενόμενον εἰπεῖν, ὅτῳ μεγίστῳ ἐπαίνῳ ὀρχηστικῆς γένοιτ' ἄν. τις γὰρ ἐκ τοῦ Πόντου βαρβάρων βασιλικός τις ἀνὴρ

tantem se videret, deinde accusaret: promisitque, se absque tibia & canticis coplam sui facturum. Idque fecit. Imperato enim *foamillis* pulsantibus & inflantibus tibias, choroque ipsi, silentio, ipse per se saltavit Martis atque Veneris adulterium, solem indicantem, insidiantem Vulcanum, & vincula utrisque, Veneri ac Marti, injicientem, adstantiumque Deorum unumquemque: & Venerem quidem pudore suffusam, aliquantum metuentem vero & supplicantem Martem, & quaecumque insunt in hac historia; adeo ut supra modum his quae fierent delectatus Demetrius, hanc saltatori laudem maximam tribueret. Exclamavit enim & maxima voce: *audio*, inquit, *homo, quae facis, non solum video: sed ipsis mihi manibus loqui videris.*

64. Quando vero circa Neronem nostra versatur oratio, volo etiam, quid barbaro hominis in eodem saltatore acciderit, commemorare, quae quidem maxima saltatoriae artis laus fuerit. Regii generis homo de Barbaris ad Pontum, qui negotii cujusdam sui

a Ἀνεβόησεν] Ἀνεβόησεν W. Nil mut. Y. Fl. H. P. b Μέγιστος] Μέγιστον male B2. c Βασιλικὸς] Sic Y. H. Fl. S. B2. &c. & M. Leg. βασιλίσκος adscripsit M. du S.

δίκου] *Petiit a Demetrio aequissimam, ut mihi videtur, petitionem*, rem aequissimam postulavit. Sic Æschines *nostra memoriae tradidit, quae apud populum Athen. rem non magnam a vobis petimus.* Y.G.G.

86. Κρουσῶσι] Interpositum *foamilla* (fractum libri inter *foamilla*, *scabilla*, *scabella*) non aegre ferent, qui legerint *Budaeum* de re vest. 2, 16. & quae viri docti ad *Sueton.* Calig. 54. Σιδηροῦν ὑπόδημα ad eundem usum laudat noster infra §. 83. Y.M.G.

95. Δημήτριον] Vid. Phil. Caroli obs. in *A. Gell.* c. 5. L. I. Animadv. III. p. 41. *M. V. la Croze.*

1. Τῶν χορῶν] Hinc Lesbonax Mitylenaeus vocavit eos χοροτύπους, & Lexiphanes *Luciani* pag. 754. leg. *Athen.* c. 8. & 16. lib. 1. & cap. ult. lib. 4. cetera quae ad saltationem spectant, ut de Dactylismo, Bematismo, Hormo, & aliis fusius alibi. Y.B.

6. Βασιλικός τις ἀνήρ] Bene monet Cl. *Hemsterh.* in marg. adcuratiorem *L. Bos* in Euang. Joan. IV. 46. ubi enim legas: ἦν τις βασιλικὸς, &c. Ad quae *Bosius* ita commentatur: „ Non putem per βασιλικὸν „ intelligi *aulicum* quendam, sive *ministrum regium*, „ ut Belgae Interpretes & plerique alii volunt; sed „ potius *quempiam ex genere regio*, *agnatum aliquem* „ *Herodis.* Nam βασιλικοὶ Graecis dicuntur vel filii „ vel agnati regum, quales Latinis *Regales* appellantur. *Eustathius* de Sat. (h. l. ut vides) *Achilles Tatius* L. VII. p. 447. dixit: ὁ τῶν βασιλικῶν γένους. „ Sic & *Herodot.* I. c. 35. Φρὴ δὲ γυνὴ, γένους δὲ βασιλικοῦ. *Athenaeus.* XVI. c. 12. *Hos sequebantur proximi Reges numero quinque, regulique decem.* Ad quem locum videatur *Valesius*". Addo *Chrysost.* Homil. 55. in Joan. p. 697. Ed. Eton. qui eorumque designari posse ait, his verbis: Ἦσαν τῶν γνωρίμων ἐν τῇ βασιλικῇ, ἢ ἀξιωμά τι λαμπρὸν ἔσχον κοσμικὸν ἔχων. Y.F.R.

10. Πρωτίων γάρ τις ἦν, πύγχας τοιούτους] Pessime ac nostra ex editione Salmuriensi, quum optime Basileenses (πρωτίων γάρ τις ἦν πύγχας τοιούτους) omnes. Y.G.

11. Ἐπαίνει] W. recte. Reliqui τοιοῦτον. M. du S.

Ἐπαίνει] Vix dubitarim sic scribere vel sine codice. Sic enim recte supra §. 62. Edd. habebant. Conf. superius *Quom. Hist.* c. 37. ubi τοιοῦτον quoque Edd. priores pro τοιόνδε. Sed recte τοιόνδε ib. c. 44. Et *Alexandr.* c. 15. atque alibi. Licet rursus pro eo τοιοῦ-

τοῦ

ſui cauſſa ad Neronem veneras, ſpectabat cum aliis ſaltatorem illum ſaltatorem ita dilucide, ut, licet ea quae cantabantur non aſſequeretur, ſemi-Graecus enim erat, omnia tamen intelligeret. Itaque cum reditum jam pararet, Nerone illum complectente, &, quidquid vellet, jubente petere, atque dare pollicente, *Beaveris*, inquit, *ſi ſaltatorem illum mihi dederis.* Interrogante autem Nerone, *Qui nam tibi utilis ibi eſſe poſſit? Accolas*, inquit, *habeo barbaros linguae diverſae, & difficile eſt interpretes ad illos nanciſci: ſi quid igitur opus habuero, hic nutibus ſuis omnia mihi explicabit.* Adeo in animum illius deſcenderat imitatio ſaltationis, quae inſignis & dilucida illi videretur.

65. Caeterum maxima occupatio & ſcopus ſaltatoriae artis eſt actionis aſſimilatio, uti dixi, cui eodem modo rhetores dant operam, & illi maxime, qui eas quas declamationes vocamus, perſequuntur. Solet enim in illis quoque laudari vehementer, cum congruunt perſonis ſubjectis, eaque quae dicuntur non abhorrent ab his, qui

θεατὴς κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον ὡς τὸν Νέρωνα, ἐθέατο μὴ τὰ ἄλλα ἐν ἀρχῇ τὴν ἐκεῖνον, ὅτι σαφῶς ἠρχεῖτο, ὡς καίτοι μὴ ἐπαΐοντα τὴν ᾠδομένων (ἡμιέλλην γὰρ τὸν ἦν ἐτύγχανεν) [a] συνίεναι ἀπάντων. καὶ δὴ ἀπιόντι ἤδη ἐς τὴν [c] ῥώμην, τοῦ Νέρωνος ἀσπαζομένου, καὶ ὅ, τι βούλοιτο αἰτεῖν κελεύοντος, ἢ δώσειν ὑπισχνουμένου, Τὸν ὀρχηστὴν, ἔφη, δὸς τὰ μάγιστα εὐφραινῆς. τῷ δὲ Νέρωνι ἐρομένῳ, Τί ἂν σοι χρήσιμον γένοιτο ἐκεῖ; Προσοίκους, ἔφη, βαρβάρους ἔχω, οὐκ ὁμογλώττους, ἢ ἑρμηνέων εἰ ῥᾴδιον αὐτοῖς πρὸς αὐτούς. ἢν οὖν τινος δέωμαι, ὑφηγήσεται ὅτου ἕκαστά μοι ἑρμηνεύσει. τοσοῦτον ἄρα καθικτὸν αὐτῷ ἡ μίμησις ἦν ὀρχήσεως, ὑπόνοιός τε καὶ σαφὴς φαντασία.

Ἡ δὲ πλείστη ἐμπειρία καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἐστὶν ὑποκρίσεως ἔστιν, ὡς ἔφην, ἣν καὶ τὰ αὐτὰ τοῖς ῥήτορσιν ἐπιτηδεύομέν, καὶ μάλιστα τῆς τὰς καλουμένας ταύτας μελέτας ἐπιόντες. ἐν οἷς γὰρ καὶ ἐν ἐκείνοις μᾶλλον ἐπαινεῖται, τοῖς εἰκόσι τοῖς ὑποκειμένοις προσάπτων, καὶ μὴ ἀπο-

[a] Συνίναι] Reſtitutum ex W. Συνιῶσι Edd. priores. Eſt & in P. aliisque. Quid tum? [f] Τὰ αὐτὰ] Ταὐτὰ P. [g] Οἷδ'] Sic Edd. Fl. H. P. aliaeque pleraeque. Οἱ δὲ F. Οἶδν M. [c] Ῥώμην] Sic eſt in F. M. Fl. S. & M. omn. M. duS. Eſt & in P. aliisque. Quid tum? [f] Τὰ αὐτὰ] Ταὐτὰ P. [g] Οἷδ'] Sic Edd. Fl. H. P. aliaeque pleraeque. Οἱ δὲ F. Οἶδν M.

ras legas in Edd. infra *Jov. Trag.* §. 27. quod ibi videbimus. F. F. R.

21. Καθίκετο αὐτοῦ] Sic ſupra Ἑρμ. c. 83. M. duS.

25. Κατὰ τὰ ἀ. τ.] Ut Πρ. λ. c. 2. Τιμ. c. 33. & paſſim. M. duS.

27. Οἷδ'] Interpres *Obſopoeus* legit ἢ δ', vertit enim *At haec.* F. G.

Οἱ δὲ] Nemo haec, quid velint adſequatur. Ed. F. pro οἷδ' vulgatum legit ἢ δ'. M. οἶδν, legendum ἢ δὲ γοῦν ἐν τοῖς ἐπαινούμενοι &c. i. e. Qui itaque in hac arte laudantur, eo nomine reliquis praeſtare exiſtimantur, quod &c. Inſectus locus eſt, nec mihi mea valde placent. Profecto alii meliora. Forſan ſatius fuerit legere ἤδη. M. duS.

Οἶδ'] Puto dediſſe Lucianum ἴσασι, quod deinde inter dictantem atque excipientem in οἶδ' tranſiſſe potuit. Certe ita interpretanda ſunt. F. M. G.

Οἶδ'] Illud οἶδ' certe intolerabile videtur, ſed quo variis modis corrigi poteſt, & aeque in οἶδ' non animadverſo ac in οἱ δὲ non opus. Aeque inquam in οἶδ', quam in ἢ δὲ mutari, ideo nihil mato, quia incertum eſt quid Lucianus reliquerit. Cl. *Geſnero* ἴσασι optimum videretur, ſi cum ἐπαινούμενοι ſatis commode cohaerere poſſet. Etſi enim alias participium pro infinitivo uſitatum, cum hoc verbo id noſter ſaltem adhibere non ſolet. F. F. R.

28. Τῷ ἰσοῦσι τῶν ἐπαινουμένων προσάπτων] Bene dictus, *ut propoſitis perſonis geſtu reſpondeat.* Opſopoeus *ut perſonis in ſcenam introductis ſaltator per omnia geſtu reſpondeat.* At nec id agit Lucianus, ut oſtendat id etiam in ſaltatoribus laudari, quod in quaque re laudatur, ut picturâ, coelaturâ &c. ut nempe reſpondeat perſonis propoſitis, ſed mens ejus eſt, eamque in interpretando ſic exprimere debuerant. *Novio enim (ut ἐπαινούμενοι) ſe in illis magis laudari ea, quod ſimilis plane ſit ſubjectis perſonis.* Inquit vim ἐπαινούμενοι maxime curari & valere in iſtis ſaltatoribus, quum non in pulchritudine ejus in aliis artibus exſeratur. F. G.

Τῷ ἰσοῦσι] Id eſt quaſi τὸ vel ἐπὶ τῷ ἰσοῦσι dicam, vel *propter ea quae ſimiles ſe gerant.* Sic Herodian. III. 8. τῷ pro ἐπὶ τῷ *propter. Si quidem mercenarios milites non habent.* Plura ſimilia dedi alibi. Adde & *Abdic.*

δὲ εἶναι τὰ λεγόμενα τῶν εἰσαγομένων [a] ἀρι-
στέων, ἢ τυραννοκτόνων, ἢ πενήτων, ἢ
γεωργῶν, ἀλλ' ἐν ἑκάστῳ τούτων τὸ ἴδιον καὶ
τὸ ἐξαίρετον δείκνυσι.

Ἐθέλω γάρ σοι καὶ ἄλλου βαρβάρου ῥῆσιν
ἐπὶ τούτοις εἰπεῖν. ἰδὼν γὰρ πέντε πρόσωπα
τῷ ὀρχηστῇ παρεσκευασμένα (τοσοῦτον γὰρ
μερῶν τὸ δρᾶμα ἦν) ἐζήτει, ἵνα ὁρῶν τὸν ὀρ-
χηστήν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ συγκρινό-
μενοι τὰ λοιπὰ πρόσωπεῖα εἶεν; ἐπεὶ δὲ
ἔμαθεν ὅτι [b] ὁ αὐτὸς [c] συγκρίνεται, καὶ
ἐπορχήσει τὰ πάντα, Ἐλελήθεις, ἔφη,
ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἕν, πολλὰς δὲ
τὰς ψυχὰς ἔχων. ταῦτα μὲν ὁ βάρβαρος.

Οὐκ ἀπεικότως δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρ-
χηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν; ἀπὸ τοῦ δρω-
μένου ἁπλῶς. καλὴ γὰρ καὶ ἡ ποιητικὴ παρά-
κλησις ἐκείνη, τὸ, ὦ παῖ, Ποντίου θηρὸς
πετραίου νέον [d] ἴσχων, πάσαις πολίεσσιν
ὁμίλει, καὶ τῇ ὀρχηστῇ ἀναγκαῖα. καὶ δεῖ
προσφύντα τοῖς πράγμασι συνοικειοῦν ἑαυ-
τὸν ἑκάστῳ τῶν δρωμένων. τὸ δὲ ὅλον, ἦθη καὶ
πάθη δεῖξαι καὶ συγκρίνειαν ἡ ὄρχησις ἐπαγ-
γέλλει, νῦν μὲν ἐρῶντα, νῦν δὲ ὀργιζόμε-
νόν τινα εἰσάγουσα, καὶ ἄλλον μεμηνότα,
καὶ ἄλλον λελυπημένον, καὶ ἅπαντα ταῦτα

introducuntur viris fortibus, aut tyranni-
cidis, aut pauperibus, aut agricolis; ſed in
unoquoque horum, quod proprium eſt,
quod eximium, demonſtratur.

66. Volo autem tibi etiam alterius Bar-
bari de hiſce rebus dictum referre. Videns
enim quinque perſonas ſaltatori paratas, tot
nempe partium erat actio, & unum modo
videns ſaltatorem, interrogavit, *Quinam
ſaltaturi & acturi reliquas perſonas eſſent?*
Cum vero audiſſet, eundem acturum, &
modos praeiturum omnes, *Neſciebam*, in-
quit, *vir optime, te corpus quidem hoc
unum, animas autem multas habere.* Haec
Barbarus.

67. Non abſurde autem Itali ſaltatorem
appellant Pantomimum, (*imitatorem o-
mnium*) ab eo quod ſit fere. Pulchra enim
illa quoque poëtica adhortatio: *Fili, beluae
in ſaxis marinae* (Polypi) *modo adhaerens
urbes populosque frequenta*, & ſaltatori ne-
ceſſaria, oportetque rebus adhaereſcentem
familiarem ſe *& quaſi* domeſticum unicui-
que eorum, quae aguntur, reddere. At-
que in univerſum mores atque affectus ſe
demonſtraturam atque actione expreſſuram,
ſaltatio pollicetur, nunc amantem, nunc
iraſcentem aliquem inducens, & furentem
alium, affectum alium triſtitia, & ſua u-
num-

a Ἀριστέων] Et ſic cum *J.* habere *Fl.* & *H* notat *Solanus.* b Ὁ αὐτὸς] Illud ὁ inſerui ex W. Aberat enim ab Edd. c Συγκρίνεται] Συγκριτεῖται. male erat in *P.* Recte συνορ. in cett. d Ἴσχων] Ἔχων W. Prius vero *J. Fl. H. P. Ald.* &c.

47. Ποντίου θηρὸς] Θέογνις φησι, πολύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου ὃς ποτὶ πέτρῃ, τῇ προσομιλήσει τοῖς ἰδίοις ἰφάνη. Quin & *Phocylides* idem dicit, ſi recte memini. *G.*

Abdic. c. 5. ὁ τοῦ μισεῖν ἐμέ. *J.F.R.*

30. Ἀριστέων] Non ſatis aſſequitur una vox Latina vim quae ſubjecta eſt τοῖς ἀριστεῦσι. Sunt enim, qui inſigne & eminens fortitudinis documentum edidere, quod praemio dignum leges judicant, qui non *bene* tantum ſed *optime*, comparatione aliorum, geſſerunt rempublicam. Latina declamatorum ſchola *fortes* vocat ſimpliciter, aut *fortiter feciſſe* dicit. *J.M.G.*

40. Ὁ] Ita W. ſolus, vulgatam qui ſequuntur *ſolum* vertant neceſſe eſt. Qui *eundem* vertunt, ita legant, uti nos ſcribimus, ſi Graece ſciunt. *M. du S.*

47. Ὦ παῖ] Ex *Pindaro* habet, inter cujus fragmenta reperies p. 493. paulo aliter ſcriptum.

Ποντίου θηρὸς χρυτὶ
Μάλιστα νέον προσφύεν
Πάσαις πολίεσσιν ὁμιλεῖ.

Ex *Plut.* 1690. 1. & 1801. 2. *M. du S.*

Ὦ παῖ] *O fili Polypi*, Theognis. *M.V. la Croze.*

48. Ἴσχων] Illud ἴσχων quod W. ſuppeditat nihili eſſe, patet ex archetypo ex quo Lucianus hoc petiit. Defumſit enim ex *Theognidis* verſu illo quem *Plutarch.* περὶ πολυφιλίας citat, (teſte *Sylburgo* in nott. ad Theogn.

numquodque menſura. Quod enim in primis admirabile eſt, eodem die jam quidem Athamas furens, jam perterrita Ino oſtenditur: & alias idem eſt Atreus, ac paullo poſt Thyeſtes, tum Aegiſthus, aut Aërope, & omnia haec unus homo eſt.

68. Igitur ſpectacula quidem reliqua & acroamata, unius cujusdam operis ſpecimen edunt: aut enim tibia eſt aut cithara, aut vocis cantus, aut tragica actionis repraeſentatio, aut comica riſus affectatio: & ſaltator omnia complexus habet, & licet varium illius & mixtum ex omnibus apparatum videre, tibiam, fiſtulam, pedum percuſſionem (*ſcamillum*) cymbali ſtrepitum, actoris vocalitatem, canentium concentum.

69. Porro reliqua alterius utrius partis in homine opera ſunt, partim animae, partim corporis: at in ſaltatione commixta ſunt utraque. Nam & intellectus demonſtrationem habent, quae ibi fiunt, & corporalis exercitationis efficaciam: maximum autem eſt ſapientia in his quae aguntur, & nihil extra rationem. Lesbonax igitur Mytilenaeus, vir honeſtus & bonus, manu ſapientes vocabat ſaltatores, atque ad ſpectacula eorum ibat, tanquam melior e theatro

μεμετρημένως. τὸ γὰρ παραδοξότατον, ἐν αὐτῆς ἡμέρας ἄρτι μὲν Ἀθάμας μεμηνὼς, ἄρτι δὲ Ἰνὼ φοβερὰν δείκνυσι· καὶ ἄλλοτε Ἀτρεὺς ὁ αὐτός· καὶ μικρὸν Θυέστης, εἶτα Αἴγισθος, ἢ Ἀερόπη· καὶ πάντα ταῦτα εἷς ἄνθρωπός ἐστι.

Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἑνός τινος ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. ἢ γὰρ αὐλός ἐστιν, ἢ κιθάρα, ἢ μετὰ φωνῆς μελῳδία, ἢ τραγικὴ δραματουργία, ἢ κωμικὴ γελωτοποιία. ὁ δὲ ὀρχηστὴς τὰ πάντα ἔχει συλλαβών. καὶ ἔστι ποικίλην καὶ παμμιγῆ τὴν παρασκευὴν αὐτοῦ ἰδεῖν, αὐλὸν, σύριγγα, ποδῶν κτύπον, κυμβάλου ψόφον, ὑποκριτοῦ εὐφωνίαν, ᾀδόντων ὁμοφωνίαν.

Ἔτι δὲ τὰ μὲν ἄλλα θατέρου τῶν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἔργα ἐστί· τὰ μὲν ψυχῆς, τὰ δὲ σώματος. ἐν δὲ τῇ ὀρχήσει ἀμφότερα συμμέμικται. καὶ γὰρ νοίας ἐπίδειξιν τὰ γιγνόμενα ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσκήσεως ἐνέργειαν. τὸ δὲ μέγιστον ἡ σοφία τῶν δρωμένων, καὶ μηδὲν ἔξω λόγου. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, ἀνὴρ καλὸς καὶ ἀγαθὸς, χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει; καὶ ἤει ὅτι τὴν θέαν αὐτῆς, ὡς βελτίων ἀναστρέφων ἀπὸ

e Ἑκάστου] Nihil mutant Edd. nec M. Ἕκαστον *Graev.*

78. Λεσβώναξ . .] Τοῦτον λέγει Λεσβώνακτα ὁ Ε ἄλλαι μαλίστα ἱστορικαὶ φέρονται θαυμάσιαι καὶ ἐπάμιλλοι Νικοστράτου Ε Φιλοστράτου τῶ * ἐν τῷ ἐπὶ σοφιστῶν διαπρέπτοντων, μαλίστα δὲ αἱ ἱππικαὶ ἐπιστολαὶ πολλὴν τὴν ἐκ τῶν λόγων ἀπολαύουσαι ἡδονήν. M.

* Ἐν τῷ ἐπὶ] Lege τιμωτέρων. *M. du S.* An potius ἐν τοῖς ἐπὶ τιμωτέροις; *T. H.*

Theogn. p. 150.) Πουλύποδος νέον ἴχνος πολύφρονος. ubi certe ἴχνος in verſu locum non haberet. At in ipſo *Theognide*, verſ. 216. ſic legas:

Πουλύπου ὀργὴν ἴχνος πολύπλοκον, ὃς ποτὶ πίτρῃ
Τῇ προσομιλήσει, τοῖος ἰδεῖν ἰφάνη.

Quod quidem nihil refert; verbum ἴχνος tamen eodem modo ibidem ponitur. *J. F. R.*

57. Ἀθάμας] Conf. ſupra §. 42. *J. F. R.*

60. Ἀερόπη] Vid. c. 43. & Συγγρ. c. 8. Agamemnonis mater. *M. du S.*

62. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα Ε ἀκούσματα ἑνὸς ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχειν] Interpres: *Alia quidem quae ſpectanda vel audienda exhibentur, unam quampiam rem oſtendunt.* ἕκαστος non eſt *quiſpiam.* Legendum ἑνὸς ἕκαστον ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. *Cetera quidem quae ſpectantur vel audiuntur, unam rem unumquodque oſtendit.* ἕκαστον ſc. ἄκουσμα vel θέαμα. *J. G. G.*

78. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει] Hoc damnat ipſe Lucianus in Rhetorum magiſtro. *J. G. G.*

Λεσβώναξ] Lesbonacti cuidam ſcribit *Apollonius Tyanenſis* Ep. XXII. & LXI. ſed alius ſit oportet. *Philoſtr.* p. 391. & 404. *M. du S.*

ἀπὸ τῦ θεάτρυ. Τιμοκράτης δὲ ὁ διδάσκαλος αὐτῦ ἰδών ποτε ἅπαξ οὐκ ἐξεπίτηδες ὀπίσας, ὀρχησὴν τὰ αὐτῦ ποιῦντα, Οἷόν με, ἔφη, θεάματος ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς ἀπεστέρηκεν.

Εἰ δ' ἔστιν ἀληθῆ ἃ περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τρία μέρη αὐτῆς καλῶς ὁ ὀρχηστὴς δείκνυσι, τὸ θυμικὸν, ὅταν ὀργιζόμδρον ὑποδείκνυῖ), τὸ ἐπιθυμητικὸν, ὅταν ἐρῶντας ὑποκρίνηῖ), τὸ λογιστικὸν, ὅταν ἕκαστα τῶν παθῶν χαλιναγωγῇ· τῦτο [a] μδύ γε ἐν ἅπασι μέρει τῆς ὀρχήσεως, καθάπερ ἡ ἁφὴ ἐν ταῖς αἰσθήσεσι, παρέσπαρῖ). κάλλυς δὲ προνοῶν, καὶ τὸ ἐν τοῖς [b] ὀρχήμασιν εὐμορφίας, τί ἄλλο, ἢ τὸ τῦ Ἀριστοτέλυς ἐπαληθεύει, τὸ κάλλει ἐπαινῦντος, καὶ μέρος [c] τρίτον ἡγυμδύν τἀγαθῦ καὶ τῦτο εἶναι. ἤκυσα δέ τινος καὶ σεμνοτέρόν τι γελασυομδύς ὑπὲρ τῆς ὀρχηστικῆς προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ [d] αὐτὴ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεῖ).

Ἔτι δὲ καὶ τῶν ἄλλων ὀπτηδευμάτων, τὰ μὲν τὸ τερπνὸν, τὰ δὲ τὸ χρήσιμον [e] ὑπισχνυμδύων, μόνη ἡ ὄρχησις ἄμφω ἔχει. καὶ πολύ γε τὸ χρήσιμον ὠφελιμώτερον, ὅσῳ μᾶλλον τῦ τερπνῦ γίγνεται. πόσῳ γὰρ τῦτο ὁρᾶν ἥδιον, ἢ πυκτεύοντας γελοίσκυς, καὶ αἵματι ῥεομδύυς, καὶ παλαίοντας ἄλλυς ἐν κόνει, ὧς ἡ ὄρχησις πολλάκις ἀσφαλέστερον ἅμα καὶ εὐμορφότερον καὶ τερπνότερον

reverſurus. Timocrates autem illius magiſter, cum vidiſſet ſemel, non dedita opera adſtans, edentem opus ſuum ſaltatorem, *Quali*, dixit, *ſpectaculo philoſophiae me verecundia privavit?*

70. Si vera ſunt, quae de anima dicit Plato; tres partes illius pulchre ſaltator oſtendit; iram, cum irati perſonam gerit, cupiditatem cum amantes agit; rationem, cum paſſionem unamquamque frenis quaſi moderatur, quod quidem in unaquaque ſaltatione, quemadmodum in ſenſibus tactus, diſſeminatum eſt. Pulchritudini vero dum proſpicit, & ſpeciei in ſaltationibus, quid aliud quam verum eſſe Ariſtotelis illud demonſtrat, laudantis pulchritudinem, & tertiam hanc quoque boni partem eſſe dicentis. Audivi etiam, qui juveniliter laſciviret de perſonarum ſaltatoriarum ſilentio, *etiam hoc Pythagoricum quoddam dogma innui.*

71. Praeterea cum ſtudia alia partim quidem jucunditatem, partim vero utilitatem promittant, ſola utrumque habet ſaltatio. Ac tanto plus prodeſt utilitas, quatenus cum jucunditate contingit. Quanto enim hoc videre jucundius, quam pugnis contendentes juvenes, & ſanguine fluentes, luctantesque alios in pulvere, quos ſaltatio ſaepe tutius ſimul, & formoſius repraeſentat

a Μάν γε] Hanc eſſe Edd. lectionem & Cod. M. notat *M. du S.* b Ὀρχήμασιν] De hoc idem notat Idem. c Τρίτον] *Marcil.* δεύτερον. At nil varietatis invenio. d Αὐτὴ] Αὐτὴν W. e Ὑπισχνυμδύων] Ὑπισχνυμδύων *J. Ald.* & *H.* At prius rectè cett.

82. Τιμοκράτης] Heracleota. Δημων. c. 3. memoratur hic etiam apud *Philoſtr.* (p. m. 265.) 535. & deſcribitur ut & Philoſophus, & vir diſertus, qualem etiam *Lucianus* hic tradit fuiſſe. Aetas etiam & patria conveniunt. Sola errat Chronologia Sophiſtarum *Philoſtrati*, in qua circa annum 130. floruiſſe dicitur. Vide totam *Polemonis* vitam, & mecum ſenties. *M. du S.*

87. Πλάτων] *Plat.* Polit. p. 506. A. *M. du S.*

92. Τῦτο μάν γε] An τὸ χαλιναγωγῶν τὰ πάθη? *F. G.*

96. Ἀριστοτέλυς] Felicitatem *Ariſtoteles* tribus in rebus ſitam eſſe vult, in animi, corporis & fortunae bonis. Vid. *Hſt. Nic.* I. *M. du S.*

98. Καὶ μέρος τρίτον] Imo καὶ μέρος δεύτερον. Num τρίτον, τὰ χρήματα. Ipſe in *Eunucho*: καὶ μὴ σφόδρα κεκλαφρωῦ χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τῦτο οἰόδαι. *Th. M.*

Καὶ μέρος τρίτον] Locus Luciani in *Enn.* quem *Marcilius* ob oculos habuit, eſt §. 3. non longe a fine. *J. F. B.*

99. Ἤκυσα δή τινος καὶ σεμνοτέρόν τι γελασυομδύυ ἐπὶ

tàt & jucundius. Contentior ergo ille motus ſaltatoriae, & converſiones, & circumductiones, & ſaltus, & reſupinati flexus corporis, aliis videntibus jucunda viſu accidunt; ipſis vero efficientibus ſaluberrima. Exercitationum quippe omnium pulcherrimam ſimul hanc & maxime concinnam eſſe, equidem dixerim, quae ſubigat corpus, & flectat, & levius reddat, & ad omnem mutationem expeditum eſſe doceat, roburque non parvum conciliet.

72. Quidni ergo res undique conveniens ſaltatio, animum acuens, exercens corpus, oblectans videntes, multaque antiqua docens, inter tibias, & cymbala, & canticorum concinnitatem oculos auresque demulcens. Si igitur vocis oblectationem quaeris, ubi alias invenias? aut quem audias vocum plurium modulatioremque concentum? ſive tibiae fiſtulaeque argutiores ſonos; ſatis etiam his frui in ſaltatione tibi datur. Omitto dicere, te meliorem etiam quod ad mores futurum, tali in ſpectaculo ſi verſeris, cum videas theatrum odiſſe, quae male fiunt, illacrimare autem his qui opprimuntur injuria, & in univerſum mores ſpectantium regere.

73. Quod autem maxime in ſaltatoribus laudandum eſt, illud jam dicam. Quod robori ſimul & mobilitati membrorum ſtudere hic licet, aeque admirabile mihi vide-

ὑπιδείκνυ), ἥ τ' ἂν ὂν γε σύντονον κίνησιν ἡ ὀρχηστικῆς, καὶ τροφὰς αὐτῆς, καὶ θεραπαγωγὰς, καὶ πηδήματα, καὶ ὑπτιασμὸς, τοῖς μὲν ἄλλοις τερπνὰ εἶναι συμβέβηκεν ὁρῶσι· τοῖς δὲ ἐνεργοῦσιν αὐτοῖς, ὑγιεινότατα. γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι, μαλάττον τὸ σῶμα, καὶ κάμπτον, καὶ κουφίζον, καὶ [f] εὐχερὲς εἶναι πρὸς μεταβολὴν διδάσκον, ἰσχύν τε οὐ μικρὰν παρεσκευῆς τοῖς σώμασι.

Πῶς οὖν οὐ παναρμόνιόν τι χρῆμα ἡ ὄρχησις, θέλγουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκοῦσα δὲ καὶ τὸ σῶμα, τέρπουσα δὲ τοὺς ὁρῶντας, διδάσκουσα δὲ πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις, καὶ μελῶν εὐρυθμίᾳ, καὶ κηλήσει, ἅμα τε ὀφθαλμῶν, καὶ ἀκοῆς; εἰ γοῦν φωνῆς εὐμοιρίαν [g] ζητεῖς, οὗ ἂν ἀλλαχόθι εὕροις, ἢ παρ' ἡμῖν πολυφωνότερον ἄκουσμα, ἢ ἐμμελέστερον; εἴ τε αὐλῶν καὶ σύριγγος τὸ λιγυρώτερον, ἄλλοι καὶ τοῦτον ἐν ὀρχήσει ἐπαυσαί σοι πάρεστιν, ἐῶ λέγειν ὡς ἀμείνων τὸ ἦθος, ὁμιλῶν τῇ τοιαύτῃ θέᾳ, γενήσῃ, ὅταν ὁρᾷς [h] μὲν τὸ θέατρον μισοῦν μὲν τὰ κακῶς γιγνόμενα, ἐπιδακρύον δὲ τοῖς ἀδικουμένοις· καὶ ὅλως τὰ ἤθη τῶν ὁρώντων παιδαγωγοῦν.

Ὃ δ' ἔστι μάλιστα ἐπὶ τῶν ὀρχηστῶν ἐπαινέσαι, τοῦτο ἤδη ἐρῶ, τὸ [i] μὲν ἰσχύν τε ἅμα καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν ἐπιτηδεύειν, ὁμοίως παράδοξον εἶναί μοι δοκεῖ, ὡς εἴ τις ἐν

[f] Εὐχερὲς] Εὐχειρὲς *Pell.* [g] Ζητεῖς] Sic reddidi Luciano ex *Fl.* & *M.* Ζητᾷς Edd. vulgo. [h] Μὲν] Inſeruit *Solan.* ex W. Aberat ab Edd. [i] Γὰρ] Reſtitutum hoc ex L. P. Καὶ erat in Edd. prioribus.

ὑπιὲ ἡ τῆ ὀρχηστικῶν τροσώτων σιωτῆς, ὅτι καὶ αὐτὰ Πυθαγορικήν τι δόγμα αἰνίττεται)] *Ceterum quendam audivi magis etiam ſubtilia quaedam de ſaltantium perſonarum ſilentio juveniliter affirmantem, eam etiam Pythagoricum dogma ſubobſcure ſignificare.* ſic vertendus hic locus. de re ipſa *Athenaeus* lib. 1. Deipnoſoph: ὅτι (Μέμφις) τὴν Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ἐπιδείκνυσιν ὅτις ἐστὶ, μᾶλλον σιωπῆς πάνυ' ἡμῖν ἐμφανίζων σαφέστερον, ἢ οἱ τὰς πολλὰς τέχνας ἐπαγγελλόμενοι διδάσκειν. *Enim vero hic* (Memphis pantomimus) *aperte demonſtravit, quanta Pythagoricae philoſophiae vis ſit, ut qui tacens omnia nobis manifeſtius indicaret, quam qui artem dicendi ſe docere profiterentur.* *J.G.G.*

Ibid. Παντὸς τέχνου τι παιδευμάτων] *Magnificentius quid dicentem.* *F.G.*

17. Γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι] Interpres abſurdiſſime: *Etenim illud ego Gymnaſiorum pulcherrimum & aptiſſimum eſſe affirmaverim*, cum vertendum ſit, *Ex omnibus gymnicis exercitiis illud pulcherrimum & venuſtiſſimum eſſe equidem dixero.* *J.G.G.*

16. Ὑπ' αὐλοῖς] Conf. ſupra §. 16. hujus Diſſert. *J.F.B.*

ἐν τῷ αὐτῷ καὶ Ἡρακλέους τὸ καρτερὸν, καὶ Ἀφροδίτης τὸ ἁβρὸν δείκνυσι.

tur, ac si quis eodem momento Herculis robur, & delicatos Veneris motus ostendat.

Ἐθέλω δὲ ἤδη καὶ ὑποδεῖξαί σοι τῷ λόγῳ, ὁποῖον χρὴ εἶναι τὸν ἄριστον ὀρχηστὴν ἔν τε ψυχῇ καὶ σώματι. καίτοι τὰ μὲν ψυχῆς προεῖπον τὰ πλεῖστα· μνημονικόν τε γὰρ, καὶ εὐφυᾶ, καὶ ξυνετὸν, καὶ ὀξὺν διανοῆσαι, καὶ χαιρῶ μάλιστα ἐπιχάλᾳ φημὶ δεῖν αὐτόν· ἔτι δὲ κριτικόν τε ποιημάτων, καὶ ᾀσμάτων, καὶ μελῶν τὰ δείνων διαγνωστικὸν, καὶ τοῦ κακῶς πεποιημένων ἐλεγκτικόν.

74. Volo jam illud oratione tibi declarare, qualem esse optimum saltatorem animam pariter & corpore oporteat. Quamquam animae pleraque jam dixi. Nam & memoria praestare, & ingeniosum esse, & prudentem, & acutum in cogitando, & opportunitatibus recte uti oportere illum, aio: ad haec judicare posse de poëmatibus, & cantica atque modulos optimos dignoscere, & male facta redarguere.

Τὸ δὲ σῶμα, καθ' ὃ τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἤδη ὑποδείξειν μοι δοκῶ· μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ μετρίου ὑπερμήκης, μήτε ταπεινὸς, καὶ νανώδης τὴν φύσιν, ἀλλ' ἐμμέτρως ἀκριβῶς· ὔτε πολύσαρκος, ἀπίθανον [a] γὰρ, οὔτε λεπτὸς εἰς ὑποβολὴν· σκελετῶδες γὰρ τοῦτο καὶ νεκρικόν.

75. Quantum vero ad corpus, ad Polycleti regulam illum jam demonstraturus mihi videor. Neque enim procerus sit nimium, & ultra modum longus, neque humili statura & nano similis; sed justae exactaeque mensurae; neque carnosus, neque enim probari sic potest, neque ad excessum usque tenuis, ut sceleton referat aut mortuum.

Ἐθέλω γοῦν σοι καὶ δήμου τινὸς ὑπὸ φαύλου τὰ τοιαῦτα ὑπομαίνεσθαι βοὰς εἰπεῖν. οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς εὐφυέστατη πόλις, καὶ ὄρχησιν μάλιστα προσεύδουσα, ὅτως [b] ὑπιτηρεῖ τὰ λεγόμενα, καὶ τὰ γιγνόμενα ἕκαστα, ὡς μηδένα μηδὲν αὐτῶν λαθαλανθάνειν. μικρῷ

76. Volo tibi etiam populi cujusdam, non mali ad talia notanda, clamores narrare. Antiochenses enim ingeniosissima civitas, & maxime saltationem commendans, ita quae dicuntur & fiunt singula observat, ut neminem illorum quidquam effugiat.

Par-

a Γὰρ] Inseruit *Solanus*. non addens unde. Deerat in Edd. & M. b Ὑπιτηρεῖ] Ἐπιτ. *Jens.* At vulg. servant *J. Fl. H. P.* & M.

49. Εὐφυᾶ] Alibi erat εὐφυῆ. Sed hic jam recte & constanter εὐφυᾶ invenio. Vid. supra *Alex.* c. 5. *J. F. R.*

54. Τὸν Πολυκλ. κανν.] Confer infra *de Mort. Peregr.* §. 9. *J. F. R.*

59. Γὰρ] Illud γὰρ quod sententia postulabat ante τοῦτο, inserendum duxi. Non agnoscit tamen M. *M. du S.*

62. Οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς] *Jul.* Imp. Misop. *J. B.*

67. Τὸν Ἕκτορα] Extat epigramma in statuam Helladiae Hectorem saltantis. V. *Anthol.* IV. 25. *Meurs.* Orch. *M. du S.*

69. Ὡς Ἀστυάναξ] Legendum omnino ὅτος Ἀστυάναξ. Corruptio orta ex compendio, quo pronomen illud scribere solebant antiqui librarii; quod quam facile in ὡς transire potuerit, considerantibus illius formam apparet. *J. M. G.*

Ὡς Ἀστυάναξ] An εἰ Ἀστυάναξ; sic cogitabam antea. Sed visa conjectura Cl. *Gesneri*, ei facile concedo: Nam vulgata sensum commodum non habere videtur; licet ὡς etiam nominibus substantivis addatur, ut in fragm. *Menand.* 38. 2. Ὡς ἔργον εὖ ζῆν σὺ ποιητοῖς ἤθεσιν· pro *quantum opus*, vel *quam difficile est* &c. Et Latini quoque adverbia sic adjungant nominibus substantivis, ut est in Terentiano illo: *ne parum leno sies.* Tamen ὡς Ἀστυάναξ vix ita subsistere poterit, & si per ironiam sic interpretere: *o quam ille* (pro qualis vel quantus) *est Astyanax!* scilicet. habebit quidem sensum aliquem, sed minus commodum, quam si ὅτος legeris. *J. F. R.*

71. Καπανία] V. *Auson.* epigr. 83. & *Anthol.* II. 38. *Meurs.* Orch. Et *Eur.* Phoen. 185. 1180. *M. du S.*

Ibid. Προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν] Est *impetum facere in Thebanorum moenia.* nobis bestormen. *Herodianus* in V, καὶ προσίβαλλε τοῖς τείχεσιν. Idem in VII. προσιβαλλόν τε ταῖς πύλαις καὶ τοῖς τείχεσιν. *Xenophon* in III. Hellenicon: ξυνεκῶ δὲ ἱλληνικῶ προσβαλοῦσα τοῖς

Parvo enim ingreſſo ſaltatore & ſaltante Hectorem, una voce exclamarunt omnes, *Hic Aſtyanax, Hector autem ubi?* Alio vero tempore cum ultra modum longiſſimus aliquis ſaltare Capaneum inciperet, & invadere Thebanorum moenia, *Transſcende murum* dicebant, *ſcalis nihil opus habes.* Ac de craſſo pinguique ſaltatore, magnos tentante ſaltus, *Debemus*, aiunt, *parcere thymelae.* Contra vehementer attenuato ſuclamarunt velut aegrotanti, *Bene habeas!* Horum non ridiculi cauſſa mentionem feci, ſed ut videas, populos quoque integros magnum in ſaltatoria arte ſtudium poſuiſſe, ut etiam quae deceant illam, quae dedeceant, quaſi ad normam poſſent exigere.

77. Mobilis deinde omnino ſit *ſaltator*, & corpore ſoluto pariter & compacto, ut & inflecti opportune, & firmiter conſiſtere, ubi opus eſt, poſſit.

78. Non abhorrere autem ſaltationem nec ab illa uſitata in ſacris certaminibus manuum geſticulatione, ſed partem habere eorum, quae in Mercurii pariter & Pollucis & Herculis certaminibus pulchra ſunt, videas, ſi unicuique harum imitationum at-

ἢ γὰρ ὀρχηστὴς εἰσελθόντος καὶ τὸν Ἕκτορα ὀρχουμένου, μιᾷ φωνῇ πάντες ἀνεβόησαν, ὡς Ἀστυάναξ, Ἕκτωρ δὲ ποῦ; ἄλλοτε δὲ ὁπότε μηκίστου τινὸς ὑπὲρ τὸ μέτριον ὀρχεῖσθαι καπανέα ἐπιχειροῦντος, καὶ προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν, Ὑπέρβηθι ἔφασαν τὸ τεῖχος, οὐδέν σοι δεῖ κλίμακος. καὶ ἐπὶ τοῦ παχέος δὲ καὶ σιμελοῦς ὀρχηστοῦ, σπουδὴν μεγάλα πειρωμένου, Δεόμεθα ἔφασαν φείσαι τοῦ θυμέλης. τὸ δὲ ἐναντίον τῷ πάνυ λεπτῷ ἐπεβόησαν, Καλῶς ἔχει, ὡς νοσοῦντι. τούτων δὲ τοῦ γελοίου ἕνεκα ἐπεμνήσθην, ἀλλ' ὡς ἴσθι, ὅτι καὶ δῆμοι ὅλοι μεγάλην σπουδὴν ἐποιήσαντο ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὡς καὶ ῥυθμίζειν τὰ καλὰ, καὶ τὰ αἰσχρὰ αὐτῆς δύνασθαι.

Εὐκίνητος δὲ τὸ μὴ τοῦτο πάντως ἕξω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένος τε ἅμα, καὶ συμπεπηγὼς, ὡς λυγίζεσθαί τε ὅπη χρὴ, καὶ συνεστάναι καρτερῶς, εἰ τύτυ δέοι.

Ὅτι δὲ οὐκ ἀπήλλακται ὄρχησις καὶ τῶν ἐναγωνίων χειρονομίας, ἀλλὰ μετέχει καὶ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Πολυδεύκους καὶ Ἡρακλέους ἐν ἀθλήσει καλῶν, ἴδοις ἂν ἑκάστου τὰ μιμήσεων

---

c Φεῖσαι] Φῆσθαι W. Πεφεῖσθαι P. L. Φεῖσαι *J. Fl. Ald. H.* &c. *d* Ἴσθι] Εἰσθῆς W. *e* Ἀθλήσει] Αὐλήσει male *B*2. & 3. Ἀσκήσει *Palm.* At vulgatam noſtram recte tuentur *J. Fr. El. Ald. H. P. S.* & M.

71. Καὶ προσβαλεῖν] Προσελθεῖν ἢ προσήκειν. *V.*

18. Θυμέλης] Θυμέλη, ὁ βωμὸς, ἀπὸ τοῦ θύειν. Θυμελικὴ δ' αὐλητική. *V.*

τοῦ τείχους. *J.G.G.*

76. Τῆς θυμέλης] Thymelen, orcheſtrae partem mediam, locum proprium, & in centro totius theatri poſitum, eorum, qui ſpectaculo eſſe deberent, ſatis eleganter ac dilucide declaravit *Boindinus* in Commentt. Acad. Inſcriptt. Tom. I. p. 186. Edit. Holland. *J.M.G.*

88. Χειρονομίας] Χειρονομία diverſa a ſaltatione. *F.G.* Χειρονομίας] At quis hoc neſcit aut negat *Gujetus?* Accedit tamen & conjungitur inprimis cum ſaltatione *Pyrricha* vocata, aliisque, nec minimum ejus ornamentum habetur. Etſi ego cum Cicerone potius dico: *Nemo ſaltat ſobrius.* *J. F. R.*

89. Καὶ Ἡρακλέους τὸ αὐλήσει καλῶν] Lego ex ἀσκήσει, & ſic etiam legiſſe videtur Interpres. Aliquis poſſet etiam jure ſuſpicari legendum eſſe καλῶν; nam pugillatus, in quo plagas multas paſi neceſſe erat, potius videtur dici debere ἄσκησις καλῶν. *J P.a G.*

Καὶ Ἡρακλέους τὸ ἀθλήσει καλῶν] Non procul a vero abibat *Palmerii* conjectura, quum αὐλήσει ſic corrigebat; verum quum Edd. cett. habeant ἀθλήσει, ejus emendatione nihil opus eſt. At καλῶν hic locum non habet, quia Mercur. Pollux, Hercules, vincere ſuebant in pugillatu non tam plagas accipiebant, quam dabant. Robur enim Herculeum etiam in ſaltatione exprimi, vid. ſupra §. 73. Cur itaque ad ejus & reliquorum facta heroica non reſpiceretur, cauſſae nihil video. τὸ καλὸν autem pro *laudabili, glorioſo* uſurpari, *Stephanus* in Theſ. dudum docuit. *J. F R.*

90. Ἀθλήσει] Veriſſima lectio, quam non vidit *Palmerius.* Extat autem in M. & omnibus impr. excepta *B*2. & 3. *M. du S.*

σεων ἐξαχῶν. Ἡροδότῳ μὲν οὖν τὰ δι' ὀμμάτων φαινόμενα, πιστότερα εἶναι τῶν ὤτων δοκεῖ· ὀρχήσει δὲ καὶ τὰ ὤτων καὶ ὀφθαλμῶν προσεστιν.

tendere animum volueris. Herodoto quidem ea, quae per oculos ad ſenſum perveniunt, fideliora eſſe auribus videntur: at ſaltationi aurium pariter & oculorum perceptiones adſunt.

Οὕτω δὲ θέλγει ὄρχησις, ὥστε ἂν ἐρῶν τις, εἰς τὸ θέατρον παρέλθοι, ἐσωφρονίσθη ἰδὼν ὅσα ἔρωτος κακὰ τέλη, καὶ λύπης ἐχόμενος, ἐξέρχεται τοῦ θεάτρου φαιδρότερος, ὥσπερ τι φάρμακον ληθεδανὸν, καὶ κατὰ τὸ ποιητικὸν, νηπενθές τε καὶ ἄχολον πιών. σημεῖον δὲ τὸ πρὸς τὰ γιγνόμενα οἰκειότητος, καὶ τοῦ γιγνώσκειν ἕκαστον τῶν ὁρώντων τὰ δεικνύμενα, τὸ δακρύειν πολλάκις τοὺς θεατὰς, ὁπόταν τι οἰκτρὸν καὶ ἐλεεινὸν φαίνῃ. ἡ μὲν γε Βακχικὴ ὄρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μάλιστα, καὶ ἐν Πόντῳ σπουδαζομένη, καίτοι σατυρικὴ οὖσα, ὅμως κεχείρωται τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ, ὥστε κατὰ τὸ τεταγμένον ἕκαστοι χρόνον ἀπάντων [b] τῶν ἄλλων, κάθηνται δι' ἡμέρας, Τιτᾶνας καὶ Κορύβαντας, καὶ Σατύρους καὶ βουκόλους ὁρῶντες. καὶ ὀρχοῦνται γε ταῦτα οἱ εὐγενέστατοι, καὶ πρωτεύοντες ἐν ἑκάστῃ τῶν πόλεων, οὐχ ὅπως αἰδούμενοι, ἀλλὰ καὶ μέγα φρονοῦντες ἐπὶ τῷ πράγματι μᾶλλον ἤ, ἢ ἐπ' εὐγενείαις καὶ λειτουργίαις καὶ ἀξιώμασι προγονικοῖς.

79. Ita vero ſaltatio mulcet, ut ſi quis amans in theatrum veniat, reſipiſcat viſis multis adeo malis amoris finibus. Et triſtitia aliquis affectus exit theatro hilarior, quaſi epoto oblivionis quodam poculo, aut ſecundum poëtam, *luctus bilisque medela*. Quam vero familiaria ſint *naturae noſtrae*, quae fiunt *in ſaltatione*, & quam agnoſcat unusquisque, quae demonſtrantur, illud ſignum eſt, quod lacrumantur ſaepe ſpectatores, quum triſte aliquid & miſerabile apparet. Bacchica quidem ſaltatio, cui in Ionia praeſertim & in Ponto ſeria datur opera, Satyrica licet ſit, ita tamen qui ibi ſunt homines ſubegit, ut ſtato tempore univerſi reliquorum omnium obliti, totos dies ſedeant, ac Titanas & Corybantes, Satyrosque, & paſtores ſpectent: ſaltantque iſta etiam generoſiſſimi & principes uniuscujusque civitatis, quos tantum abeſt ut pudeat *ejus rei*, ut potius ſibi valde in ea placeant, magis quidem, quam nobilitate, aut muneribus, aut dignitatibus majorum.

80. Quan-

a Τὸ] Τῷ καὶ W. b Τῶν ἄλλων] Deſunt haec duo verba in W.

17. Λειτουργίαις] Λειτουργία κυρίως ἡ δημοσία ὑπηρεσία. V.

* Μετείληπται] Παρείληπται C.

91. Ἡροδότῳ] Vid. *Herodot.* I. 8. *M. du S.*

Ibid. Τὰ δι' ὀμμάτων] Hinc Plautinum illud, *pluris oculatus teſtis unus, quam auriti decem.* ὁ λογοποιὸς ὁ θούριος ἔστω τοῖς ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. *Jul. Imp. ad Leontium.* *A. V.*

1. Νηπενθές τε καὶ ἄχολον] Vid. *Hom. Od. Δ.* 221. *M. du S.*

Νηπενθές τε καὶ ἄχολον] De hoc Homerico *nepenthe* vid. eruditam Cl. *G. E. Stahlii* Diſſertationem. Item *Petr. Petiti* Differt. de nepenthe Homeri, ſive de medicamento Helenae luctum omnemque animi aegritudinem abolente, opera Cl. *Graevii* editam Trajecti an. 1689. ut refert Ampliſſ. ac Doctiſſ. civit. noſtrae Senator *Caſp. Burman.* in Trajecto Erudito p. 120. *J. F. R.*

8. Κεχείρωται] Rurſus paſſivum praeteritum active intelligendum. Vid. *Jenſ.* ad *Tyrannic.* c. 12. No. 24. Et nos alibi non ſemel. *J. F. R.*

23. Σολοικίας — οὐ τῇ ὀρχήσει] Sic eleganter etiam apud *Philoſtr.* p. 541. Cum Tragicus actor ὦ Ζεῦ, o Jupiter exclamans, manu terram oſtenderet, & ὦ γῆ o terra, vultu in caelum erecto diceret, praeſidens Polemon exegit virum, ὅτος τῇ χειρὶ ἐσολοίκισε dicens. Alium hujus vocis elegantem uſum vidiſti jam ſupra in *Nigr.* c. 18. *M. du S.*

Σολοικίας] Quod *Solanus* monet conferendum c. 18. *Nigr.* id jam eſt §. 31. ſive p. 74. T. I. *J. F. R.*

24. Ἄλο-

80. Quandoquidem vero virtutes dixi ſaltatorias, audi nunc etiam vitia. Ac corporis quidem *quae ſint*, jam oſtendi: mentis vero, ſic puto obſervare poſſis. Multi enim illorum prae inſcitia, (neque vero fieri poteſt, ut omnes ſint ſapientes) etiam graves Soloeciſmos in ſaltatione committunt: alii quidem irrationabiliter moventes ſe, & nihil, aiunt, ad chordam: alia enim pes illorum, alia rhythmus indicat. Alii numeroſe quidem illi, ſed res ipſae aut poſt tempus *juſtum* aut ante fiunt. Quale quid ego quondam videre me memini. Jovis enim natales ſaltans aliquis, & Saturni in liberis ſuis vorandis crudelitatem, aberrabat ſaltatione in Thyeſtis mala, ſimilitudine abductus: & alius Semelen agens dum feritur fulmine, Glaucen illi aſſimilavit tempore poſteriorem. Sed non puto tales propter ſaltatores, ipſam damnandam eſſe ſaltationem, neque odio ipſum opus eſſe proſequendum, ſed illos quidem pro imperitis, quales ſunt, habendos, laudandos vero, qui legitime, & concinno artis ordine omnia faciunt.

Ἐπεὶ δὲ τὰς ἀρετὰς ἔφην τὰς ὀρχηστικὰς, ἄκουε καὶ τὰς κακίας αὐτῆς. τὰς μὲν οὖν ἐν σώμασιν ἤδη ἔδειξα· τὰς δὲ τῆς ψυχαγωγίας, ὅπως διατηρεῖν, οἶμαι, δύναιο ἄν. πολλοὶ γὰρ αὐτῆς ὑπ' ἀμαθίας (ἀμήχανον γὰρ ἅπαντας εἶναι σοφοὺς) καὶ σολοικίας δεινὰς ἐν τῇ ὀρχήσει [c] διαδείκνυνται· οἱ μὲν ἄλογα κινούμενοι, καὶ μηδὲν, ὡς φασι, πρὸς τὴν χορδήν. ἕτερα μὲν γὰρ ὁ πούς, ἕτερα δ' ὁ ῥυθμὸς λέγει. οἱ δὲ εὔρυθμα μέν, τὰ πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα, οἷον ἐγώ ποτε ἰδὼν μέμνημαι. τὰς γὰρ Διὸς γενέσεις ὀρχούμενός τις, καὶ τὴν τοῦ Κρόνου τεκνοφαγίαν, παρωρχεῖτο τὰς Θυέστου συμφορὰς, τῷ ὁμοίῳ παρεγγράφων. καὶ ἄλλον τὴν Σεμέλην ὑποκρινόμενος βαλλομένην [d] τῷ κεραυνῷ, τὴν Γλαύκην [e] αὐτῇ εἰκάζει, μεταγενεστέραν οὖσαν. ἀλλ' οὐκ ἀπό γε τῆς τοιούτων ὀρχήσεως, ὀρχήσεως αὐτῆς, οἶμαι, καταγνωστέον, οὐδὲ τὸ ἔργον αὐτὸ μισητέον, ἀλλὰ τοὺς μέν, ὅσοι εἰσὶν, [f] ἀμαθεῖς νομιστέον. ἐπαινετέον δὲ τοὺς ἐννόμως καὶ τοῦ ῥυθμοῦ τῆς τέχνης ἐχομένους ἅπαντας.

81. In univerſum autem oportet undi-

Ὅλως δὲ τὴν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπη-

[c] Ἐκδείκνυνται] Ἐκδίκνυται male *J.* Gett. recte ut edidimus. [d] Τῷ] Ex W. inſertum. Aberat in Edd. [e] Αὐτῇ] Αὐτὴν W. [f] Ἀμαθεῖς] Ἀμαθῶς male *B*2. Prius eſt in *J. H. Fl. P.* & M.

25. *Μηδὲν, ὡς φασι, πρὸς τὴν χορδήν*] *G.*

24. Ἄλογα] Pluralis adverbii vice. Conf. ſupra dicta ad *Quom. Hiſt.* §. 48. *J.F.B.*

27. Οἱ δὲ εὔρυθμα μὲν τὰ πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα] Obſcure interpres: *illi vero concinne quidem, ſed res prioris vel poſterioris temporis ſaltationi accommodas?* Quid in hoc vitii, ſi ſuo tempore illa ſaltat? Verte: *illi vero concinne, ſed tempore tamen tum poſteriora vel priora repraeſentat.* dum quod tempore poſterius eſt, prius ſaltat, vel vice verſa. *J.G.G.*

29. Τὰς μὲν Διὸς γενέσεις ὀρχούμενός τις] Interpres vertit: *quidam enim Jovis parentes — repraeſentans*, & videtur legiſſe, τοὺς μὲν Διὸς γονέας. Sed multo melior vulgata lectio γενέσεις, id eſt *nativitatem*, *natalitia*. *J.P.a G.*

33. Γλαύκου] V. c. 42. *M. des S.*

Ibid. Τὸν Γλαύκου] Cognatae nempe hic etiam fabulae, ut modo Saturni τεκνοφαγία atque epulae Thyeſteae. Ponamus, quia non nimis vulgatum eſt, ex *Apollodoro* I, 28. Miſit Medea inductae ſibi a Jaſone Glaucae πέπλον μεμιγμένον φαρμάκῳ ὃν ἀμφιεσμένη μιᾷ τῶν βοηθούντων πατρὸς πυρὶ λάβρῳ παραφλέγει. Perit itaque ſimili fere modo Glauce Medeae pellex, ac Semele Junonis, quae res fraudi fuit Pantomimo, ut utramque fabulam miſceret. *J. M. G.*

41. Ὅλως δὲ τὴν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀκηριβῶς, ὡς εἶναι τὸ πᾶν εὔρυθμον εὐμορφον σύμμετρον αὐτὸ ἑαυτῷ ἑοικός, ἀσυκοφάντητον ἀνεπίληπτον μηδαμοῦ ἐλλιπὲς· οὐ τὰ ἄριστα παραμένον τὰς ἐνθυμήσεις. ἐχέτω τὸν παιδίσκον. βαθὺν τὰς ἐνοίας ἀνθρώπινον μᾶλλον.] Locus fuit integer exhibendus, ut vitioſae diſtinctionis naevi conſpici & corrigi poſſint. Patet, omnia illa adjectiva ad τὸ πᾶν eſſe referenda. Sed quid, quaeſo, eſt, οὐ τὰ ἄριστα παραμένον τὰς ἐνθυμήσεις? Malae diſtinctionis vitio haec laborant; quae (neque enim ulla mutatione alia opus eſt) ſi reſtituatur, priſtino haec decori erunt reſtituta. Ita ergo diſtingue, Ἐν τῷ ἀρίστων παραμένον τὰς ἐνθυμήσεις ἔχειν. τὸν παιδίσκον βαθὺν τὰς ἐνοίας ἀνθρώπινον μᾶλλον. Scilicet abſolverat Lucianus, quae, eque

πηκριβῶς, ὡς εἶναι τὸ πᾶν εὔρυθμον, εὔμορφον, σύμμετρον, αὐτὸ αὑτῷ ἐοικὸς, ἀσυκοφάντητον, ἀνεπίληπτον, μηδαμῶς [a] ἐλλιπὲς, ἐκ τῶν χείρων κεκραμένον· τὰς ἐνθυμήσεις ὀξὺν· τὴν [b] παιδείαν βαθύν· τὰς ἐννοίας ἀνθρώπινον μάλιστα. ὁ γὰρ ἔπαινος αὐτῷ τότ' ἂν γίγνοιτο ἐντελὴς τῷ τε θεατῇ, ὅταν ἕκαστος τῶν ὁρώντων γνωρίζῃ τὰ [c] αὑτοῦ· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, τῷ ὀρχηστῇ ἑαυτὸν βλέπῃ, καὶ ἃ πάσχειν αὐτὸς, καὶ ἃ ποιεῖν εἴωθε. τότε γὰρ οὐδὲ κατέχειν ἑαυτοὺς οἱ ἄνθρωποι ὑφ' ἡδονῆς δύνανται, ἀλλ' ἀθρόοι πρὸς τὸ ἔπαινον ἐχχέονται, τὰς τε ἑαυτῶν ψυχὰς ἕκαστος εἰκόνας ὁρῶντες, καὶ [d] αὐτοὺς γνωρίζοντες. ἀτεχνῶς γὰρ τὸ Δελφικὸν ἐκεῖνο τὸ ΓΝΩΘΙ [e] ΣΕΑΥΤΟΝ ἐκ τῆς θέας ἐκείνης αὐτοῖς περιγίνεται. καὶ ἀπέρχονται ἀπὸ τοῦ θεάτρου, ἅτε χρὴ αἱρεῖσθαι, καὶ ἃ φεύγειν, μεμαθηκότες, καὶ ἀδιδάκτως πρότερον ἠγνοῦντες διδαχθέντες.

que perfectum exactumque esse saltatorem, ut omnia sint concinna, formosa, mensuris sibi respondentibus, omnia sibi similia, calumnia & reprehensione superiora, deficiant nusquam, temperata sint ex optimis. *Saltatorem ipsum oportet esse* acutum in cogitando, profunda eruditione, humanissimo praesertim animo. Nam tum denique laus ipsi perfecta a spectatoribus contigerit, cum spectantium unusquisque sua *quaedam* agnoscet, vel potius tanquam in speculo, sic in saltatore, se ipsum videbit, quaeque sentire ipse, & quae solet facere. Tunc enim ne continere quidem se possunt prae gaudio homines, sed confertim in laudes effunduntur, suae quisque animae videntes agnoscentesque imaginem. Plane enim Delphicum illud *NOSCE TE IPSUM* ex hoc illis spectaculo paratur: abeuntque e theatro, quae eligenda sint, quae fugienda, moniti, edoctique quae ante ignoraverant.

Γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λόγοις, οὕτω καὶ ἐν

82. Existit autem quemadmodum in ora-

a Ἐλλιπὴς] Ἐλλιπῆ W. Sed a recentiore manu. nihil mutant *J. Fl.* b Παιδείαν] Sic recte *Fl. H. P.* & *M.* Παιδίαν *J.* c Αὐτοῦ] Αὐτοῦ Edd. priores. Correxit *M. des S.* d Αὐτοὺς] Hoc jam bene *H. Fl. P.* Αὐτοὺς *J.* e ΣΕΑΥΤΟΝ] Ex W. dedi. Σαυτὸν Edd. priores, excepta *Fl.* quae σεαυτόν.

que bene multa, ingeniosissime ad saltandi artis commendationem disputarat, singulis enumeratis, quorum gnarum oporteret esse saltatorem. Jam vero coronidis loco addit ea, quae posuimus. Quoniam vero & in his vertendis nescio quid potius, quam fidum interpretem egit Benedictus, ea sic transfero: *Ut autem summatim dicam, oportet saltatorem undiquaque esse tersum & limatum, ut omne sit suis numeris absolutum; pulchrum; justis partibus constans; sibi ipsum per omnia conveniens; reprehensione & castigatione nulla dignum; nequaquam defectum; ex optimis mixtum ac temperatum; inventionibus acutum; subactae eruditionis*; (sic verto τὸν παιδίαν βαθύν. Eleganter βαθὺς τὴν παιδίαν dicitur is, qui longo usu est exercitatus. Sic Βαθὺς ἐν ἰλιγγίοις apud *Aristophanem* in Nubibus p. 156. edit. Allobr. vs. 5. cujus aetas provecta est. Video observasse id etiam *H. Stephanum*, cujus sententiam in voce Εμβαθὺς, mire confirmat hic Luciani locus, ita restitutus. Βαθύγλωσσοι quoque ab *Hesychio* exponuntur ἀλλόγλωσσοι ἢ ἀνάφαλες. Conjiciunt Eruditi ἀνάφαλοι.) *cogitationes homini maxime convenientes habens.* Eleganter sane ὀξὺν τὰς ἐνθυμήσεις dicitur ab Luciano id, quod quodam inventionis acumine valeat. Sic alibi dicit ὀξὺν ἰσνοῆσαι in eodem hoc libello §. 74. Μνημονικόν τι καὶ ἐφοδιαστικὸν, καὶ ξυνετὸν, καὶ ὀξὺν ἰσνοῆσαι, καὶ καιροῦ μάλιστα ἐχόμενον φαμὲν δεῖν αὐτόν. Sic in *Jove Tragoedo* c. 27. συνιέναι ὀξύς. Sic qui acerrimo odoratu valet, dicitur, ὀξὺς τὴν ῥῖνα ab Nostro in *Bis Accusato* c. 1. Sic ὀξὺς τὰ ὦτα potest vocari is, qui distincte & acute audit; quamvis Noster in *Deor. Concilio* c. 4. ubi Satyros vocat ὀξοὺς τὰ ὦτα, alio sensu id accipiat, nimirum pro eo qui arrectas & in acutum desinentes aures habeat: quemadmodum hunc locum intelligendum esse docuit *Turnebus* XVIII. Adversar. cap. 8. componens illud Horatii, *Aures capripedum Satyrorum acutas.* (addo *Long. Past.* L. 2.) Commode asserendus hic est locus *Aeliani* contra tentationem eruditissimi *Kuhnii*. Verba *Aeliani* sunt XI. Ποικιλ. cap. 13. Ἀνδρα φασὶ Σικελιώτην οἷον βλέπειν ὀξὺν γίνεσθαι, ὦτε, &c. Kühnius *legeret* ὀξύ. ὀξὺν βλέπειν enim *esse*, *quod Horatius dixerit* cernere acutum. Longe aliter sentiam hic ego, aliterque fere haec Aeliani intelligam, ac videtur intellexisse Vir Doctissimus. Etenim ut verum sit, ὀξὺν βλέπειν Graecis esse satis frequens (quod multis probari posset exemplis: ita & δριμὺ βλέπειν apud Aristophanem, & istiusmodi locutiones aliae sunt frequentissimae) non tamen video, quid sibi vellet, γυνὴ ὀξὺ βλέπουσα. ita namque foret

haec

ratione, sic in saltatione etiam ea quae cacozelia vulgo dicitur, eorum qui egrediuntur modum imitationis, & ultra quam par est contendunt, & si quid magnum ostendendum sit, immensum ostendunt; & si molle, ad excessum usque effeminatum; eaque, quae virilia sunt, ad agrestem usque feritatem producunt.

83. Quale quid ego quondam memini facientem videre saltatorem, qui ante haec florebat laudibus, prudentem illum quidem de caetero, & admiratione vere dignum, sed qui nescio quo fato in indecentem actionem per excessum imitationis incidisset. Saltans enim Ajacem furentem, cum primum victus esset, adeo modum omnem egressus est, non ut ageret jam furentem, sed furere ipse facile alicui videretur. Unius enim eorum qui ferrea solea humum feriebant, vestimenta laceravit, modos autem tibia accinentium uni ereptam tibiam, Ulyssis prope adstantis & victoria sibi placentis ca-

ὀρχήσει ἡ πρὸς τὰ πολλῶν λεγομένη κακοζηλία, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως, καὶ πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτεινόντων, καὶ εἰ μέγα τί δεῖξαι δέοι, ὑπερμέγεθες ἐπιδεικνυμένων· καὶ εἰ ἁπαλόν, καθ' ὑπερβολὴν θηλυνομένων· καὶ τὰ ἀνδρώδη, ἄχρι τοῦ ἀγρίου καὶ θηριώδους προαγόντων.

Οἷον ἐγώ ποτε μέμνημαι ἰδὼν ποιοῦντα ὀρχηστήν, εὐδοκιμοῦντα πρότερον, συνετὸν μὲ τἄλλα, καὶ θαυμάζεσθαι ὡς ἀληθῶς ἄξιον, οὐκ οἶδα δὲ ᶠ ἢ τινι τύχῃ εἰς ἀσχήμονα ὑποκρισιν δι' ὑπερβολὴν μιμήσεως ἐξοκείλαντα. ὀρχούμενος γοῦν τὸν Αἴαντα, μόλις τὸν ἥττονα εὐθὺς μαινόμενον, εἰς τοσοῦτον ὑπερέκεσεν, ὥστε οὐχ ὑποκρίνασθαι μανίαν, ἀλλὰ μαίνεσθαι αὐτὸς εἰκότως ἄν τῳ ἔδοξεν. ἑνὸς γοῦν τῶν σιδηρῷ ὑποδήματι κτυπούντων, τὴν ἐσθῆτα κατέρρηξεν. ἑνὸς δὲ τῶν ὑπαυλούντων τὸν αὐλὸν ἁρπάσας, τοῦ Ὀδυσσέως πλησίον ἑστῶτος καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ μέγα φρονοῦντος διεῖλε τὴν κεφαλὴν καλεσκοκώσ

καὶ

ᶠ Ἢ τινι] Εἴ τινι *Fl.* & M. Ceterae vulgatam bene servant.

63. Λεγομένη κακοζηλία] Ὅτι κακόζηλον τὸ ὑπερτεῖνον τὸ μέτρον βούλεται. ἄπερ ἄλλοι ψυχρολογίαν ἔφασαν. *V.*

79. Ἑνὸς γοῦν . .] Τοιοῦτό τι καὶ ἐπὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς γέγονε χρόνου δημοσιεύοντα γάρ τινες τῶν ἀκράτων * νέων ἐκμιμούμενοι ὕστερον ἐάλωσαν τῷ πάθει, ὥστε τὸ λοιπὸν τοῦ ζῆν μὴ ἀσυνειγκῶς τῷ πάθει, ἀλλὰ συναπελθεῖν τῇ ἀληθείᾳ † ταυτῇ μιμήσει. M.

* Νέων] Νεῶν scripserat *Solanus*. Ego mutavi. *J. F. R.*

† Ταυτῇ] Sic legebatur, sine dubio pro τῇ αὐτῇ, veluti ταὐτὸν Attice, pro τὸ αὐτό. Malim tamen ταύτῃ. *J. F. R.*

haec dictio, si audiretur Vir Cl. At perspicuum est, haec Aeliani ita interpretanda esse, *Homo quidam Siculus tanta oculorum acie dicitur fuisse praeditus, ut*, &c. hoc est, *tam acutus dicitur fuisse, quantum ad visum, ut*, &c. Nempe ὀξὺς βλέπειν apud Aelianum eodem modo, quo apud Lucianum ὀξὺς ἰσχνοῦσθαι, συνίναι, dicitur; quod idem ac ὀξὺς τὴν βλέψιν, ἰσχνοίαν, σύνεσιν ut ὀξὺς τὰς ἐνθυμήσεις, τὴν ῥῖνα, &c. quae vidimus. Prorsus ita Homerus quoque Il. Ξ, 344. — ὃς δ' ἂν τῶν ἀλεφάκοι εἰλυὸς πάρ, ὅ τε ἐ ὀξύτατον πέλει) φάος ἱερεύσαι. *Cujus oculus acutus est ad perspiciendum.* *J. J.*

Ὅλως — — βαλὼν] Clariss. *Jensii* interpunctionem omnino necessarium & quam *Solanus* quoque in *Justina* ex ejusdem animadversione correxerat, hic expressimus. In *Parisina* quidem priore membro hujus periodi commata tantum erant, inter singula adjectiva, eaque sufficere potuissent. Sed quia in Edd. antiquioribus puncta aderant, quae uterque retinuit, & ego ea servavi. In posteriore vero parte eadem confusio distinctionum alieno loco collocatarum erat in Paris. quae in aliis, etsi haec alioqui ceteris aliquanto accuratior est in periodis dividendis. *J. F. R.*

50. Ὥσπερ οἱ κατόπτρῳ] Ad partes haec Luciani verba vocat Cl. L. *Bos* ad 2. Ep. ad Corinth. c. 3. 18. ibique καλοκτρίζειν, & ἀποβλέπειν πρὸς τι ὥσπερ κάτοπτρον docet signif. *probe considerare, & ex eo exemplum sumere*, auctoritatumque satis adducit, quae hic non repetam. *J. F. R.*

83. Διὸς τὸν κεφαλὸν] Exemplum huic simillimum de Aesopo lege apud *Plut.* in Cicer. non longe ab initio. *M. du S.*

καὶ εἴγε μὴ ὁ πῖλος ἀντέσχε, καὶ τὸ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπεδέξατο, ἀπολώλει ἂν ὁ κακοδαίμων Ὀδυσσεὺς, ὀρχηστῇ παραπαίοντι περιπεσών· ἀλλὰ τόγε θέατρον ἅπαν συνεμαίνετο τῷ Αἴαντι, καὶ ἐπήδων καὶ ἐβόων, καὶ τὰς ἐσθῆτας ἀπερρίπτουν· οἱ μὲν συρφετώδεις, καὶ αὐτὸ τοῦτο ἰδιῶται, τοῦ μὲν εὐσχήμονος οὐκ ἐφικνούμενοι, οὐδὲ τὸ χεῖρον ἢ τὸ κρεῖττον ὁρῶντες, ἄκραν δὲ μίμησιν τοῦ πάθους τὰ τοιαῦτα οἰόμενοι εἶναι· οἱ ἀστειότεροι δὲ, συνιέντες μὲν, καὶ αἰδούμενοι ὅτι τοῖς γιγνομένοις, οὐκ ἐλέγχοντες δὲ σιωπῇ τὸ πρᾶγμα, τοῖς δὲ ἐπαίνοις καὶ αὐτοὶ τὴν ἄνοιαν τῆς ὀρχήσεως ὑπεκαλύπτοντες, καὶ ἀκριβῶς ὁρῶντες ὅτι οὐκ Αἴαντος, ἀλλ' ὀρχηστοῦ μανίας τὰ γιγνόμενα ἦν. ὁ γὰρ ἀρκεσθεὶς τούτοις ὁ γενναῖος, ἀλλὰ καὶ μακρῷ τούτου γελοιότερον ἔπραξε. καλαβὰς γὰρ εἰς τὸ μέσον, ἐν τῇ βουλῇ, δύο ὑπατικῶν μέσος ἐκαθέζετο, πάνυ δεδιότων μὴ καὶ αὐτοῦ τινα ὥσπερ κριὸν [a] μαστιγώσῃ λαβών· καὶ τὸ πρᾶγμα οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ ἐγέλων, οἱ δὲ ὑπώπτευον, μὴ ἄρα ἐκ τοῦ ἄγαν μιμήσεως εἰς τὸ τοῦ πάθους ἀληθεια ὑπηνέχθη.

piti ita impegit, ut divideret, & nisi obstitisset pileus, majoremque plagae partem excepisset, perierat nobis infelix Ulysses, qui in insanientem saltatorem incidisset. Verum totum adeo theatrum cum Ajace furebat; exsultabant, clamabant, abjiciebant vestes. Nempe de plebe homines, & plane idiotae, decorum ipsum non assecuti pejus aut melius quid esset, non videbant, sed talia perfectissimam perturbationis esse imitationem putabant: urbaniores autem, licet intelligerent, & puderet eos illorum quae fierent, silentio tamen non arguebant factum, sed laudibus ipsi quoque tegebant saltatoris amentiam, cum distincte viderent, non Ajacis furores, sed saltatoris esse, quae fiebant. Nec enim satis habebat vir fortis ista fecisse, sed *aliquid* multo magis ridiculum hisce designabat. Descendens enim in medium, in Senatu, medius inter Consulares duos assidebat, valde metuentes, ne de ipsis etiam aliquem ut arietem arreptum flagellaret. Eamque rem alii quidem admirari, videre alii, alii suspicari, num quid nimio imitandi studio, in verum furorem delatus esset.

84. Ipsum

[a] Μαστιγώσῃ] Sic una cum Edd. legit M.

86. Παραπαίοντι] Accidit hic quoque, quod saepe apud hunc scriptorem, ut dictionis suavitatem assequi Latina lingua, certe quanta in me est illius facultas, non possit. Παραπαίειν proprie & ad verbum est pulsando aberrare, ferire, quod non destinaveras: ponitur deinde, ut insanire, delirare certe, & a recta ratione aberrare significet. Hic Pantomimus dum nimium ὑφαντασιώτου est, & furoris non imaginem tantum, sed ipsum quasi corpus animo concipit, ferit quod non debebat, ὠθοπαίει, propria simul & translata significatione. *J.M.G.*

2. Καλαβὰς] In theatro Romano sedent in Orchestra Senatores, in quam facilis de scena proprie dicta descensus. Vid. *Boindinus* l. c. *J.M.G.*

5. Μαστιγώσῃ] Vide *Sophoclis* Ajacem, ubi furens oves conclusas, quos Graecos homines esse putabat, flagris caedebat, praecipue arietem Ulyssem. Unde & titulus Αἴας μαστιγοφόρος, qui tamen antiquus scholiastae non videtur. *M. du S.*

12. Ἐπὶ μανίᾳ καθηγορεύοντι] *Vere ob insaniam notandum*, vertit Rever. *Jac. Elsner.* ad Ep. ad Gal. 2. 12. (*notatum* voluit) aitque *Bream* durius vertisse illa Apostoli, ὅτι κατεγνωσμένος ἦν, quod condemnandus esset: cum Latini Patres & Vulgata rectius dederint, *reprehensione*, *vituperatione dignus*. Quod ut non improbo, ita tamen *condemnandi* notionem saepe parum differre ab *improbandi*, *vituperandi* significatu, facile quoque probare possem, & utrovis modo καθηγορεῖσθαι poni. Nam cum καθηγορούμενον proprie sit, *cognita causa judicor*, & plerumque de eo dicatur, qui causam habet deteriorem; condemnatio autem non omnis sit aeque gravis; hinc nihil mirum, si modo in mitiorem, modo in vehementiorem partem hoc verbum sit interpretandum. Sic active pro *condemnare*, & pro *deridere*, *perstringere*, accipi, monet *Scholiast.* ad 2. *Ver. Hist.* c. 20. ubi *Luciani* verba: καθηγόρησεν — γραμματικῶν ψυχολογίαν, *damnabam* &c. quoque vertit Cl. *Gesn.* & recte; licet *improbabam*, *reprehendebam* ibi eodem fere rediisset. Vid. quae ibi noto. plures auctoritates in verbo satis noto addere non vacat. Adeat *Scheid.* in Ind. *Herodian.* qui testimoniis indiget, ac dijudicet, anne recte dicat: καθηγορεῖσθαί τινος ἀναισχύντου esse, *condemnantes*, vel *vituperantes alicujus imbellem animum?* At hic in Luciano ver-

to-

84. Ipsum quidem ajunt, cum resipuisset, adeo poenituisse factorum suorum, ut etiam in morbum ex aegritudine incideret, seque veri ipse furoris damnaret. Et satis aperte hoc declaravit ipse. Cum enim rursus Ajacem ut sibi saltaret, factionis illius homines peterent, & actorem *alium* commendans dixit ad theatrum: *Satis est semel insaniisse.* Maxima vero illum molestia adfecit adversarius in certamine & artis aemulus. Cum enim similis illi scriptus esset Ajax; adeo decenter, modeste adeo simulavit furorem, ut laudaretur, quod mansisset intra terminos saltationis, nec ebrioso quasi furore actionem violasset.

85. Haec tibi, amice, pauca de plurimis proposui saltationis opera atque studia, ne omnino aegre feras me cupide illa spectare. Si vero in partem venire spectaculi mecum volueris, bene novi captum te iri, & insuper ad furorem usque amaturum saltationem. Itaque non opus habebo Circes illud apud te dicere:

Miror, nec puto demulctum te te esse veneno.

Καὶ αὐτὸν μύτοι, φασὶν, ἀναίσθητα οὕτω μελαγχολῆσαι ἐφ' οἷς ἐποίησεν, ὥστε καὶ νοσῆσαι ἐπὶ λύπῃ, ὡς ἀληθῶς ὅτι μανίᾳ καλεγνωσμένον· καὶ ἐδήλωσέ γε τοῦτο σαφῶς αὐτός. αἰτούντων γὰρ αὖθις τὸν συσσιωτῶν αὐτὸν τὸν Αἴαντα ὀρχήσασθαι αὐτοῖς, ἀποδεξαμένου τὸν ὑποκριτὴν, ἔφη πρὸς τὸ θέατρον· Ἱκανόν ἐστιν ἅπαξ μανῆναι. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἠνίασεν ὁ ἀνταγωνιστὴς, καὶ ἀντίτεχνος· τῷ γὰρ ὁμοίῳ Αἴαντος αὐτῷ γραφέντος οὕτω κοσμίως καὶ σωφρόνως τὴν μανίαν ὑπεκρίνατο, ὡς ἐπαινεθῆναι, μείνας ἐντὸς τῶν τοῦ ὀρχήσεως ὅρων, καὶ μὴ παρελθὼν εἰς τὴν ὑποκρισιν.

Ταῦτά σοι ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ πολλῶν παρέδειξα ὀρχήσεως ἔργα καὶ διατριβάς, ὡς μὴ πάνυ ἀχθοιό μοι ἐρωτικῶς θεωμένῳ αὐτά. εἰ δὲ βουληθείης κοινωνῆσαί μοι τῆς θέας, εὖ οἶδα ἐγὼ πάνυ ἀγασόμενόν σε, καὶ ὀρχησομανήσοντά γε πρὸς ὅτι. ὥστε ἤδη δέησομαι τὸ τῆς Κίρκης ἐκεῖνο πρὸς σὲ εἰπεῖν τὸ,

Θαῦμά μ' ἔχει, ὡς ὅτι πιὼν τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης.

Θελ-

b Παρασπάρμος] Παραστασάρμος L. Nihil mutant *J. H. Fl. P.* *c* Γραφέντος] Sic *J. H. Fl. B2. P. S.* &c. *d* Ὀρχησομαν.] Hoc ex W. restitutum. Ὀρχησομανήσοντα Edd. priores. *e* Ὅτι] Sic Edd. & M. Sed ὅτι in *Hom.* esse ait *M. du S.* vid. notas.

terem: ὡς ἀλ. τ. μ. καλεγνωσμένον. *tamquam qui se vere* (juste) *insanum judicatum*, vel *insaniae damnatum, accusatum*, sentiret. *J. F. R.*

14. Αἰτούντων γὰρ αὖθις τὸν συσσιωτῶν] Interpres rursus ita vertit: *siquidem postulantibus iterum aequalibus*; sed male: συσσιωτῶν enim hoc loco aliud significat, & uno quidem verbo Latine dici vix potest ejus vocis significatus, *fautor* tamen maxime accedit, sed generalius sumitur. Συσσιώτης ille est, qui a partibus saltatoris stat, qui illi favet, & est ex ejus factione. Nam diversae erant in theatro, ut & in circo, factiones, alii Bathyllo, alii Mnesteri, alii Paridi favebant, & saepe ea de caussa in theatro στάσεις fiebant, unde vox σασιώτης, & composita συσσιώτης. Verte igitur: *Postulantibus iterum partium ejus fautoribus.* *J. P. a G.*

Αἰτούντων γὰρ αὖθις τὸν συσσιωτῶν] Sed *Benedict.* jam sic dedit, vertens: *Rogantibus enim factionis sociis.* *J. F. R.*

16. Παρασπάρμον τὸν ὑποκριτὴν] Benedictus *histrionem in theatro agens*, idque verborum serie multis modis commutata. At Opsopoeus sequutus Luciani ordinem *adhibito repraesentatore*, quem sensum sane probem, modo Latine efferatur. Et cur Benedictus in praecedentibus voces illas εἰ δὲ ἐγέλων interpretatus est *alii laudabant*, nec maluit retinere Opsopoeanum *alii ridebant?* quod omnino debuerat reponi. *J. G.*

Παρασπ. τὸν ὑποκρ.] In L. Παρασπάρμος sed nihil muto, elegans enim est sensus Vulgatae; Ἰκαρ. c. 17. Z. τρ. c. 29. & passim ap. Nostrum. *M. du S.*

30. Κίρκης] Apud *Homer.* pro ὅτι legitur ὅττι, quod reducendum existimo. *M. du S.*

32. Θαῦμα μ' ἔχει] *Homer.* Od. K. 326. *M. du S.* Usus noster etiam supra T. I. *Catapl.* c. 14. quam dictionem & Germani sic usurpant, casune an ex traditione, quis dixerit? Potuisset tamen frater *Belgae Graecissanti* inserere. *J. F. R.*

Ibid. Ὅτι] Non modo adscripserat *Solanus* ὅττι esse in *Homeri* l. c. Sed & addiderat Editiones Luciani male ὅττι habere. mirabar utrumque. Nam aeque ut

Θελχθήσῃ γάρ, καὶ μὰ Δί' οὐκ ὄνου κεφαλὴν, ἢ συὸς καρδίαν ἕξεις· ἀλλ' ὁ μὲν τοῦτοι ἐμπεδότερος ἔσται, σὺ δὲ ὑφ' ἡδονῆς ὑδὲ ὀλίγον τῆς Κυκεῶνος ἄλλῳ μεταδώσεις πιεῖν. ὅσῳ γὰρ ὁ Ὅμηρος περὶ τὴν Ἑρμοῦ ῥάβδον τὴν χρυσῆν λέγει· ὅτι καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει δι' αὐτῆς, οἷς ἐθέλει, τοὺς δ' ἄλλους αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει, τοῦτο ἀτεχνῶς ὄρχησις ποιεῖ, καὶ τὰ ὄμματα θέλγουσα καὶ ἐγρηγορέναι ποιοῦσα, καὶ ἐγείρουσα τὴν διάνοιαν πρὸς ἕκαστα τῶν δρωμένων. ΚΡΑΤ. Καὶ μὴν ἤδη ἐγὼ, ὦ Λυκῖνε, πείθομαί τέ σοι, καὶ ἀνακεκλασμένα ἔχω καὶ τὰ ὦτα καὶ τὰ ὄμματα. καὶ μέμνησό γε, ὦ Φιλότης, ἐπειδὰν εἰς τὸ θέατρον ἴῃς, καὶ ἐμοὶ παρὰ σαυτῷ θέαν καταλαμβάνειν, ὡς μὴ μόνος ἐκεῖθεν σοφώτερος ἡμῖν ἐπανίοις.

Demulceberis enim, & medius fidius non asini caput, aut suis cor habebis; sed stabilior tibi mens erit, tuque prae voluptate non parum de poculo illo alii quoque bibendum imperties. Quod enim de aurea Mercurii virga Homerus:

— *Virorum hac dulci lumina somno*
Mulcet quum lubuit, somnos dispellit eadem:

Hoc planissime facit saltatio, tum demulcens oculos, tum vigilare illos faciens, & mentem ad singula quae fiunt excitans. CRAT. Quin nunc jam, Lycine, in sententiam tuam traductus sum, apertosque & hiantes habeo cum auribus oculos. Ac memineris, amice, cum in theatrum ieris, etiam mihi juxta te occupare spectaculum; one solus inde nobis sapientior revertaris.

LEXI-

a Ἐμπεδότερος] Ita habere *F.* cum *Fl.* notat idem. Sed habent & aliae, nec immerito.

in Luciani Edd. ita & in *Homero* inveniebam illud ὅτι, tam in Ed. *Amst.* an. 1650. quam in antiqua Argentoratina. Verum in *Hervagiana* anni 1511. ὅτι quidem est. At in *Frobeniana* anni 1559. ὅτε etiam conspicitur, quod in *Eustathii* commentariis quoque repositum; quare id Luciano non abrogo, sed ὅτε divisim scribo. *F. F. R.*

36. Ἐμπεδότερος] Vid. *Homer.* Il. Z. 352. Et Od. K. 240. *M. du S.*

39. Καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει] *Homer.* Od. E. 47. *M. du S.*

ΛΕΞΙΦ.] Per Lexiphanem in dialogo, qui hoc nomine inscribitur, intelligi *Pollucem*, qui onomasticon scripsit, in quo omnia illa, quae hic irridet obsoleta verba inveniri, memini olim in Scholiaste Luciani ἀπαδότου legere apud *Isaacum Vossium*, & πάνυ. *F. G. G.*

ΛΕΞΙΦ.] (Hic liber ingeniosissime confectus velut interculum quoddam est omnium dictionum ἀδοκίμων, quas semidocti homines Athenaei & Luciani temporibus magno cum eruditorum fastidio, soliti usurpare.) *Cas.* ad Ath. 168. 18. De hoc opusculo ego non tam magnifice sentio. Librum deridet, in quo tot & tanta ridicula congesta erant. Quod non res tantum ipsa indicat, sed diserte ipse ait, cum *Lexiphanis* librum esse dicit. Sed an non quae ipse αὐτοπρόσωπος loquitur, insulsa & inficeta prorsus videntur? Si ergo Luciani opus sit, a juniore scriptum censeo; & *Athenaei* magni illud opus derisum. Viderint alii, mihi neque lubet, neque vacat nunc Athenaeum ipsum eo consilio perlegere, ut de re tantilla pronuntiem. Hoc tantum monebo, Athenaei opus *M. Aurelio* imperante prodiisse. Vid. a. C. in eoque omnia fere reperiri, quae hoc in opusculo ridentur, Platonis vanam imitationem, voces exoletas; farraginem istam verborum ad convivium pertinentium, & quid non? sola personarum nomina discrepant, quae ridiculi causa a nostro conficta sunt. Unde liquet, aut eundem risisse utrumque, aut Athenaeum ipsum a Luciano hic derisum. *M. du S.*

ΛΕΞΙΦ.] Dubitabam initio, aggredererne versionem hujus Dialogi, an deprecarer potius provinciam, qua me, immo quemquam bene fungi posse desperarem. Cum enim totus prope sit in eo, ut ridenda proponatur affectatio eorum, qui verba antiquata, ficta, poëtica, a puro & simplici sermone aliena, consectantur, & tum mirifice se credunt esse locutos, cum sermo illorum a communi ratione maxime abhorret: frustra fuerit, si quis speret, ea sic posse quacunque alia lingua reddi, ut quid auctor sibi voluerit, aliquis Graece non doctus adsequatur. Itaque, quod de Pollucis, quem hic perstringi putabant viri docti (post *Hemsterhusianam* praefationem equidem putare desii, & postquam vidi bonam partem verborum, quae hic reprehenduntur, non esse in Pollucis Onomastico) quod igitur de Pollucis Onomastico sentiunt, ut quisque est magis judex idoneus, plane non debuisse ad verbum verti: idem magis etiam de hoc libello existimem, quem non magis bene quisquam interpretetur, quam imperitos illos humilium convivarum in Trimalchionis coena sermones, quam obscurorum virorum epistolas, aut quemcunque in eo genere librum, ubi verba alterius quasi quadam parodia

LEXIPHANES. ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ.

LYCINUS. ΛΥΚΙΝΟΣ.

LExiphanes ille pulcher cum libro *quid sibi vult?* LEX. Per Jovem, Lyci-

1 Λεξιφάνης ὁ καλὸς μετὰ βιβλίου. ΛΕΞ. Νὴ Δί', ὦ Λυκῖνε, γράμμα ἔχει τὴν

(1) Νὴ Δί'] Φασὶν οἱ περὶ (2) Πολυδεύκη τὸ ὀνομαστικολόγον, λοιδορούμενον Λουκιανῷ, τοῦτον γράψαι τὸν λόγον, τίχνῃ μὲν οὐδ' ὁντινοῦν (3) λόγον ὠφελοῦντα, σαφῆ δὲ λίαν ἀποδείκνυσθαι, ὡς ἴσως οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα τοῖς φάσκουσιν εἰρῆσθαι. ἐπεὶ ὁ συγχρόνου ἄμφω Λουκιανὸς καὶ Πολυδεύκους. ἐπὶ δὲ Μάρκου τῷ Αὐτοκράτορος. *V.*

(1) Huc omnino transferendum existimavi hoc Scholion, quod ad *Prov. Sid.* primum in Impressis erat; huic enim Opusculo melius convenire videtur. Probabit factum, qui utrumque legerit, sat scio. *M. du S.*

Ubi idem Scholion bis occurrit, paucis mutatis, nec additur ex quo Cod. Id sciat Lector ex altero *Vossiano* petitum; nam duo in Ed. *Clar.* exhibentur codices, alterum in *Quarto*, alterum in *Fol.* Plerumque tamen addidi unde desumserim. Ubi vero ad diversa verba referuntur, ita ut unus tantum id habeat, de quo alter nihil, ibi subscripta Litera V. sine discrimine utrumvis designat *Vossianum*. *J. F. R.*

(2) Πολυδεύκη] *Pollux* non tantum scripsit Onomasticon, de quo hic noster, sed etiam declamationes, alioseque ejusmodi libellos, inter quos fuit oratio contra Socratem, ut auctor est *Suidas*, unde sibi Sophistae, quatenus in malam partem ea vox sumitur, nomen meruit. At si eidem Suidae crederemus, tempora non convenirent, cum Lucianus sub Trajano, ut ait, vixerit; Pollux vero sub Marco & Commodo Impp. Verum *Suidam* erraſſe ostendit *Vossius* de Hist. Graecis Lib. II. c. 15. cujus rationibus in posterum adderur Scholiastae nostri auctoritas. *J. C.*

(3) Λόγον] Λόγον in Ed. *Clar.* mutavit *Solan.* Sed mox etiam συγχρόνου in σύγχρονοι mutatur idem. At in eo non obsecundavi. *J. F. R.*

dia deridentur. Interea tamen cum quibusdam certe in locis videretur propius, quam adhuc factum est, ad sententiam auctoris posse accedi: non defugi laborem, parum licet facilem, & ob id ipsum vehementer molestum, quod omni labore parum scirem effici; sed hircum mulliſſe superiores, me cribrum supponere. Satis tamen effectum putabo, si unus alterque studiosorum, qui Graece nondum satis sciat, naturam hujus scriptionis utcunque inde intelligat: *Utcunque* inquam. Qui enim velit efficere, ut recte omnia intelligantur ab omnibus, illum oportet verba, quae hic occurrunt, omnia ab emendato, sed simplici eodem, naturali, & minime affectato genere orationis aliena, primo e poëtis eorumque scholiastis antiquis, [atque undecunque demum conquisita, tum alia audacter nimis & absurde novata, explicare, utrisque ea substituere, quibus homines urbani, & neque obsoleti neque novatores, utebantur: oportet, quoties ludit, ut statim ab initio aliquoties, Lucianus, alliterationem illam enucleare, & v. g. dicere, cum νεχμὸς, *novus*, illo tempore in usu communi non esset, sed affectaret illam, ut antiquam & Atticam *Lexiphanes* aliquis, quasi tu *verborum ostentatorem* dicas; simulat Lycinus, sibi non bene perceptam vocem, sed, nescio quid, de σύχνῳ putare illum voluisse dicere. Nempe ου ea aetas sono ad ο inclinato debet pronuntiasse. Qui autem hoc ad verbum interpretabimur? quis dabit nobis vocabulum, quod *novum* significet, aeque καινόζηλον, quod similem lusum habeat, cui ita affine sit aliud nomen, *squalorem*, *siccitatem* significans. Invenit aliquid Micyllus, similem nempe lusum inter *calidus* & *squalidus*: lepide: nisi quod *calidus* pro novo nescio an auctoritate idonea dicatur? licet *calor inventionis* me non fugiat. Posui ego *musteum*, ut alter de *musto* agi intelligere se simulet. Sed ut Micyllus *novi* notionem non satis lucide expressit, ita ipsius *squalor* multo melius ad νύχμον, quam nostrum *mustum* accedit. Sed ferat forte haec aliquis. De reliquis quid fiet multis, ubi ungues omnes si derodas, frustra quaeras Latina idem significantia, aeque καινόζηλα. Quin sunt, ἅπαξ λεγόμενα quaedam, in quibus omnis etiam conjectura deficit. Ut autem hominis eruditi esset, & nobis certe, non injucunda animi adversio, de singulis disputare accuratius, quod fecit de plusculis *Is. Casaubonus* in Athenaeum libro 3. cap. 18, 19. & 20. conferendus omnino, si quis amas talia, & Lucianum recte cupis intelligere; ita illud nunc facere tanto minus placebat, quod merito verebar, ne viri doctissimi, quorum observata simul eduntur cum nostris, pleraque omnia jam occupassent. Illud modo meminerint lectores, totum prope locum, quem e symposio suo recitat Lexiphanes, compositum & consarcinatum esse verbis vel licenter fictis, vel ex antiquitate repetitis poëtica, vel aliequi καινόζηλος. *J. M. G.*

1. Λεξιφάνης] Cogor longiores in hunc Dialogum diatribas componere ut cacozeli & antiquarii istius Lexiphanis quaeque vocabula ponderentur: de similibus, *Horat. Martial. Suet.* Aug. c. 86. & ibi interpr. *J. B.*

τηλινόν τι τῶν ἐμῶν [a] κομιδῆ νεοχμόν. ΛΥΚ. Ἤδη γάρ τι περὶ αὐχμῶν ἡμῖν γράφεις; ΛΕΞ. Οὐ δῆτα, εὐδὲ αὐχμὸν εἶπον, ἀλλ' ὥρα σοι τὸ ἀρτιγραφὲς οὕτω καλεῖν, σὺ δὲ [b] κυψελόδυτα ἔοικας ἔχειν ὦτα. ΛΥΚ. Σύγγνωθι, ὦ ἑταῖρε. πολὺ γὰρ τοῦ αὐχμοῦ τὸ [c] νεοχμὸν μετέχει. ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς ὁ νοῦς τῶν συγγράμμάτι; ΛΕΞ. Ἀντισυμποσιάζω [d] τῷ Ἀρίστωνι ἐν αὐτῷ. ΛΥΚ. Πολλοὶ μὲν οἱ Ἀρίστωνες· σὺ δὲ ὅσον ἀπὸ τοῦ συμποσίου, τὸν Πλάτωνά μοι δοκεῖς λέγειν. ΛΕΞ. Ὀρθῶς ἀνέγνως· τὸ δὲ λεγόμενον, ὡς ἄλλῳ παντὶ ἀνόητον ἂν ἦν. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὀλίγα μοι αὐτοῦ ἀνάγνωθι τοῦ βιβλίου, ὅπως μὴ παντάπασιν ἀπολειne, ſcriptum eſt hornum quoddam de meis, muſteum. LYC. Nempe de muſto aliquid nobis ſcribis? LEX. Minime equidem; neque muſtum nominavi: ſed memineris muſteum vocare quod modo ſcriptum eſt. At tu ſordibus (*Gr.* Cypſeli) obturatas habere aures mihi videris. LYC. Ignoſce mihi, ſodalis, multum enim de muſto habet muſteum. Sed dic mihi quod ſcripti conſilium eſt? LEX. Convivio inſtruendo aemulor *filium* Ariſtonis. LYC. Multi ſunt Ariſtones: tu vero, quantum e convivii *mentione ſuſpicor*, dicere mihi Platonem videris. LEX. Recte agnoviſti: ſed quam iſtud dictum ignorabile fuit cuivis alii! LYC. Ergo mihi pauca lege de libro, ne omnino convivio illo excludar. Vi-

[a] Κομιδῆ] Aberat ab Edd. Inſertum nunc ex B. & W. [b] Κυψελόδυτα] Sic Edd. omnes. Κυψιλοῦντα Mſ. RG. [c] Νεοχμὸν] Νιχμὸν *S.* male. Recte aliae νεοχμ. [d] Τὸν] Τῷ *Fl.* & W.

3. Τηνικόν τι] Χρόνου δηλωτικὰ τὰ τριὰ ταῦτα ἐπιῤῥήματα, πέρυσιν. τῆτες. νέωτα. ὡς ἂν λάβῃ τὸ χθὲς (1) γίνεται χθεσινὸν, ὅταν λάβῃ τὸ τῆτες, τητινόν. Σημαίνει δὲ τὸ ἐπίτηδειον, ἤτοι (2) τῷ αὐτοῦ ἴτους. τὸ δὲ [νεοχμὸν] τὸ καινὸν σημαίνει, ἀφ' ὃ (3) τὸ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ. τὸ ἴσως λάβῃ τῷ νέον τὸ τῷ ἔχω, νέοχον, τὸ νεοχμὸν πλεονασμοῦ τοῦ μ.

(1) Γίνεται] Γράφεται editum erat, correxit *M. du S.*
(2) Τῷ αὐτῷ] Ita dedit Idem, pro vulgato τὸ ἀπὸ αὐτοῦ.
(3) Καὶ ῥῆμα τὸ] Et hoc reſtituit idem ex M. & B. Τὸ χρῆσαι enim erat in Ed. *Ciet.* Καὶ τὸ νεοχμῶ ῥῆμα C. *Abb.* & V.

χρῆται τῇ λέξει Θουκυδίδης. *V.*
7. Κυψελόδυτα] Κυψέλη λέγεται ἡ τὸ (4) ὄπιον ῥύπος. λέγεται δὲ τὸ (5) κεραμωτοῦν στόμωμα ἀγγείου τὸ ἀπίεσμένον. τὸν δὲ τὸ ῥύπον ἀκουστέον. *V.*
14. (6) Ἀπήγνως] Ἀπελογίσω. *V.*

(4) Ὄπιον] Antea miſere legebatur αὐτῶν.
(5) Κεραμωτοῦν] Sic reſcripſerat *Salmas.* pro vulgato κεραμίως.
(6) Ἀπήγνως] Sic C. *Abb.* recte. Idem ἀπλογίσω pro vulgato ἀπελόγισαι. Ἀπλογίσω. M.

3. Τητινόν τι] Ὡς ἀπὸ τοῦ χθές, χθεσινὸν, ὅτου ἀπὸ τοῦ τῆτες, τητινὸν, σημαῖνον τὸ ἐπίτηδειον ἤτοι τῷ αὐτοῦ ἴτους, ex quo οἱ Δωριεῖς dicunt σατὲς, unde σατάσιος πυρὸς leg. *Scholiaſt. Ariſtoph.* ad Nub. *J. B.*
Τητινόν τι] Τῆτες, τητινός. *F. G.*
Τητινὸν] De hodierno die uſurpatum ab imperitis, evincunt quae *Athenaeus* habet 98. B. ἡ τῆτες ἡμέρα, apud quem tot ſunt iis ſimilia quae in hoc libro ridentur, ut aut eosdem riſerint uterque neceſſe ſit, aut ipſum Athenaeum Lucianus hiſce petiiſſe cenſendus eſt. *M. du S.*
Ibid. Νεοχμόν] MS. Regius auctior voce una, nempe κομιδῆ: per νεοχμὸν autem intelligit νεωτὶ εἰργασμένον, ἀφ' ὃ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ νέον ἔχω unde νέοχον. Hæc dictio etiam *Thucydidi* frequens, qua uti ſolet ἀντὶ τοῦ νέον, πρωσφάτου, hanc Lexiphanes poſtea vult ſignificare τὸ ἀρτιγραφές. *J. B.*
7. Κυψελόδυτα] MS. Regius habet κυψελοῦντα, ſed recepta lectio melior eſt, magisque alludit ad illud pag. ſequentis ἐπισύρα ἡ Κυψελὶς κυψέλη κυψελὶς & κυψέλλις (ſic enim apud *Heſych.* & Interp. *Ariſtoph.* ad Pacem) ὁ τὸ ὄπιον ῥύπος λέγεται, dicitur etiam τὸ ὀστρακοῦν ἀγγεῖον ὃ τοὺς ἄρτους ἀποτίθεσι), ſic dictum ἀπὸ τοῦ κεκρύφθαι τὴν ἴλλω, ut vult doctiſſimus Chriſtianus ad *Ariſtoph.* ſupra. ſic etiam vocabant alveos e vitilibus, unde Cypſellus rex Corinthiorum Æthionis filius, ſic dictus, quod ἀρτιγόνητος ὢν ἐκρύβη τὸ μητρὸς κύκνου) ὑπὸ τῇ κυψέλῃ. Cujus poſteritas diu poſtea Corinthi regnum tenuit, dico ad *Pauſan.* Tangit Lucian. pag. ſeq. dum ait ὅτε Κύψελός τις ὅτι Περιάνδρου. Vid. Scal. ad *Euſeb.* *J. B.*
9. Τὸ νεοχμὸν] Corrige νεοχμὸν. *F. G.*
Νεοχμὸν] Vox *Euripidi* familiaris, vid. p. 344. Ed. *J.* (non invenio ibi) *M. du S.*
10. Ἀντισυμποσιάζω τῷ Ἀρίστωνι ὑπὸ αὐτῷ] Benedictus *convivium ab illo Ariſtonis, hic diverſum inſtituo.* Micyllus *convivium in eo viciſſim inſtituo contra Ariſtonis illud.* Certe hoc manifeſtius. *J. G.*
Ἀντισυμ. τῷ Ἀρ.] Quamvis perierit ipſum Athenaei initium, ex *argumento* operis *Graeco* ſuperſtite ſatis liquet, Platonis συμπόσιον ob oculos habuiſſe Athenaeum, idque eſſe aemulatum, cum opus illud ſuum ordiretur. Sic enim poſtrema verba habent: δημιουργεῖ δὲ τὸ λεγόμενον ὁ Ἀθήναιος ζῆλῳ Πλατωνικῷ. Οὕτως

Videris enim nectar nobis de illo miniſtraturus. LEX. Illum quidem cum irriſione ſimulatorem *animum & linguam* ſolo allide: tu vero commeabiles fac aures, & jam audi: abſit vero obturatrix illa Cypſelis. LYC. Quin tu audacter dicito: neque enim Cypſelus, neque (*filius illius*) Periander in auribus mihi reſidet. LEX. Conſidera autem interea quomodo peragam, Lycine, ſermonem, num beneprincipiatus ſit, multamque beneloquentiam oſtendens, & bonis verbis conſtans, bonisque inſuper nominibus. LYC. Videtur talis eſſe, tuus cum ſit. Sed incipe tandem.

ποίμην ἡ ἐστιάσεως νέκταρ ὑμῖν γάρ τινος ἔοικας οἰνοχοήσειν ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ. ΛΕΞ. Τὸν μὲν εἴρωνα σεσοῖ κατάκαλε· σὺ δὲ εὔπορα ποιήσας τὰ ὦτα, ἤδη ἄκουε· ἀπέστω δὲ ἡ ἐπιβύστρα ἡ Κυψελίς. ΛΥΚ. Λέγε θαῤῥῶν· ὡς ἔμοιγε οὔτε Κύψελός τις, οὔτε Περίανδρος ἐν τοῖς ὠσὶ κάθηται. ΛΕΞ. Σκόπει δὴ μέλαξυ ὅπως διαπεραίνομαι, ὦ Λυκῖνε, τὸν λόγον, εἰ εὐαρχός γε ἐστί, καὶ πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενος, καὶ εὐλεξις, ἔτι δὲ εὐώνυμος. ΛΥΚ. Ἔοικε τοιοῦτος εἶναι, σός γε ὤν, ἀλλ' ἄρξαι ποτέ.

2. LEX. *Tum coenabimus, inquit Callicles: tum ad veſperam giros faciemus in*

ΛΕΞ. Εἶτα δειπνήσομεν, ἢ δ' ὃς ὁ Καλλικλῆς· εἶτα τὸ δειλινὸν περιδινησόμεθα ἐν Λυ-

ε Εὔαρχος] Sic Edd. & M. Ἐυάρχος *F.* vel ſaltem dubie.

20. Παλαὶ κατάκαλε] Ἴσως ἀντὶ τοῦ (7) χαμαὶ πρὸς πάλαι κατάκαλε. *V.*

22. Ἡ κυψελὶς] Οὗτος ὁ ῥὶν ἔφη ὅταν λέγῃ (8) κυψελὶς, καὶ τὸ ἑρμηνεῦον ἀγγεῖον, (9) ᾧ τοὺς ἄρτους ἐπιτίθεται. ἐν ᾧ ἐν ὁ Κορίνθου τύραννος ἀρτιγάμητος ὑπὸ τῆς μητρὸς καλλικρυδὴς, Κύψελος ὠνομάσθη. ἀμφω δὲ ἦτε κυψελὶς καὶ ἡ κυψέλη, ὡς καὶ τὸ κρύβιον τὸν ἴλαω ἐρίπτησιν. *V.*

26. Εὔαρχος] Τὸ μὲ εὔαρχος, τὸ καλὴν ἀρχὴν ἔχων (10) εὔλογος δὲ, τὸν σωφρονικὸν εὐάρμοστος, εὔλεξις δὲ καὶ εὐώνυμος, τὸ εὐφρισίσιν ὀνόμασι ἐ λέξεσι (11) χρώμενος. *V.*

30. Ἡ δ' ὃς] Εἶπεν αὐτός. *V.*

(7) Χαμαὶ] Non aderat hoc in Editis. Sed ex ſcholio altero p. 41. Ed. *Clev.* huc inſeruit *M. du S.*

(8) Κυψελὶς] Κυψελὴ. M.

(9) Ὧ] Ἐν ᾧ B. Reliqua hujus ſcholii ex eodem & C. ſunt emendata. *J. F. R.*

(10) Εὔλογος] Reſpicit vocem εὐλογίαν quae mox ſequitur. Novum itaque ſcholium incipere decebat; ſed cum aliter Scholiaſtae placuerit, nihil mutato ejus inſtituto, ut tamen quas enarret voces ſcire poſſis, majuſculis eas literis in ſcholio edi curabimus. *M. du S.*

Εὔλογος] Ego vero, nihil mutavi, niſi quod puncta interdum pro commatibus exhibuerim, ubi novum Scholion incipit, ne occaſionem praeberem typographis errores multiplicandi; nam verba de quibus Scholiaſtes agit, in Luciano tam ſunt ſibi propinqua, ut facile inveniantur. Conf. Schol. hinc decimum, quod in permulta quoque Scholia diſpeſcendum fuiſſet, ſed eandem ob rationem indiſcretum reliquimus; At ſi quid magis neceſſarium erat mutaru, ibi mutavimus. *J. F. R.*

(11) Χρώμενος] Κεχρῆσθαι editum erat, mutavit *Solan.* non addens ex quo Cod. Sed conjicio ex V. *J. F. R.*

τως γοῦν ἄρχεται. *M. du S.*

13. Τὸν Πλάτωνα] Aliter *Apul.* de dogmate Platonis, qui vult Platonis patrem Ariſtonem, ipſum Ariſtotelem dictum; fuit & Ariſto Ceus qui ſcripſit ἰατρικὰ, de quo Clariſſimus *Caſaub.* ad Athen. c. 4. lib. 15. *J. B.*

19. Τὸν μὲ εἰρωνα] Τὴν εἰρώνειαν. *F. G.*

20. Παλαὶ] Antique dictum pro χαμαὶ, πρὸ τοῦ πάλαι. *J. B.*

22. Ἐπιβύστρα] Leg. Scholiaſt. *Ariſtophan.* ad *Plut.* *J. B.*

Ibid. Ἡ κυψελὶς] Ὁ ῥὶν *Heſych.* *F. G.*

25. Διαπεραίνομαι] De hac dictione locus dicendi ad vitam Demonactis. *J. B.*

26. Εὔαρχος] Εἰ καλὴν ἔχει ἀρχὴν, καὶ προοίμιον. Hoc enim potiſſimum curabant miſelli ſcriptores illi, ut exordium reliquo opere longe ſplendidius eligerent. Quod antea Lucianus notavit tractatu, *De conſcribenda hiſtoria*, & ſaepe alibi poſtea. Imitati illi praeceptum *Pindari* Od. 7. Olymp.

Ἀρχομένου δ' ἔργου, πρόσωπον
Χρὴ θέμεν τελαυγές.

Citat Lucian. p. 848. (in *Hippia* c. 7.) *J. B.*

28. Εὐώνυμος] Ἀγαθοῖς ὀνόμασι χρώμενος. Qua de re copioſe diſſerit tractatu, *Quomodo conſcribenda ſit hiſtoria.* *J. B.*

30. Ἦ δ' ὃς] Pro ἔφη δὲ αὐτὸς, habuimus & ſupra in *Alex.* c. 43. Et occurrit in hoc *Lexiph.* ſingulis paragraphis. Item *Philopſ.* c. 31. &c. quod ideo moneo, ne quis credat ſolis poëtis proprium eſſe. *J. F. R.*

31. Περιδινησόμεθα] Περιέλθωμεν, γυμνασώμεθα, de hac voce vide *Caſaub.* ad Athen. *J. B.*

33. Ἡλιο-

[a] Λυκείῳ· νῦν δὲ ἤδη καιρός ἐστι χρίεσθαι τὸ ἡλιοκαὲς, καὶ πρὸς τὴν εἴλην θέρεσθαι, καὶ λουσαμένους, ἀριστοσιτεῖν· καὶ ἤδη γε ἀπιτητέα. σὺ δὲ ὦ παῖ, [b] στλεγγίδα μοι, καὶ βύρσαν, καὶ φωσάνια, καὶ ῥύμμαλα, ναυτολεῖν ἐς τὸ βαλανεῖον, καὶ τεττίλυθρον κομίζειν. ἔχεις δὲ χαμάζε που τὴν ἐγχυθήκην δύ' ὀβολά. σὺ δὲ [c] τί καὶ πράξεις, ὦ Λεξίφανες, ἥξεις, ἢ [d] ἐλαιύσεις ἔτι αὐτόθι, κἀγὼ, ἦν δ' ἐγὼ, τρίπαλαι λυτιῶ. οὐκ εὐπόρως

Lyceo. Nunc autem tempus est ungi in sole, & ad vaporem illius calefieri, & cum laverimus, panem gustare. Et jam eundum. Tu vero puer, strigilem mihi, & pellem, & linteа, & sapones, classe advehito in balneum, & balneatoris mercedem ferto: habes autem humi prope armarium obolos duo. Tu vero quid ages, Lexiphanes, venies ne, an hic adhuc moraberis. Quin ego etiam, inquam, ter olim est quod lavaturio: nec enim satis bene

[a] Λυκείῳ] Λυκείῳ W. [b] Στλεγγίδα] Στλεγγίδα *J.* At vulgatam servant cett. & M. [c] Τί] Male omissum in *J.* [d] Ἐλαιύσεις] Ἐλαιύσεις M. & *Fl.*

33. Εἴλῃ θέρεσθαι] Ἁλίᾳ δὲ αὐγῇ ἡλίου θερμαίνεσθαι. *V.*

35. Ὦ παῖ στλεγγίδα] Στλεγγὶς, ἡ ξύστρα. ἔοικε δὲ τὸ κτένιον εἶναι καλῶ. (1) Φωσάνια δὲ ταινίας λέγει ὀθονίας. ῥύμμαλα τὰ σάπωνα ἢ καὶ τὸ νίτρον. (2) ἐχρῶντο γὰρ καὶ νίτρῳ οἱ παλαιοὶ εἰς ταῖς λουτροῖς. ναυτολεῖν τὸ βαστάσαι ἄγειν. τὸ ἐπὶ λουτρὸν δὲ τὸ εἰς τὴν σωμβάλ᾽ βαλανικὸν. ἐγχυθήκη δὲ τὸ κιβώτιον, εἰ ᾧ ἐστι ἀσφαλῶς ἐχεγγύως (3) κεῖσθαι. *V.*

40. Ἐλαιύσεις] Ἀντὶ τῆς ἐπίσχεις, καθαμιλίεις. *V.* (Βραδύνεις C. *Abb.* Et V. alter.)

41. Οὐκ εὐπόρως] Ἀντὶ τῆς πορρώτερον διανάβρωσιν. *V.* (διὰ παντὸς V. alter.)

(1) Φωσάνια] Φωσσ. C. *Abb.*
(2) Ἐχρῶντο] Ἐχρῶτο editum erat; mutavit *M. du S.*
(3) Κεῖσθαι] Aut ἐστὶν ... κεῖσθαι, aut ἐσθῖς legendum est. *M. du S.*

33. Ἡλιοκαὲς] Usitatum magis ἡλιόκαυστον, κεκαυμένων ὑπὸ τῷ ἡλίῳ. Hac de re Interpretes *Petronii* ad illa, *modica unctione usus*. *J. B.*

Ibid. Πρὸς τὴν εἴλην θέρεσθαι] *Alciphr.* I. Ep. 12. p. 48. σπουδάζεται, ἔστιν ὅ διναμένοις τῇ εἴλῃ θέρεσθαι. *curas est, ficubi possimus apricari*, ut vertit *Bergler.* qui & hoc Luciani, & *Aristoph.* Eccles. 64. adducit. *J. F. R.*

34. Ἀπιτητέα] Πορευτέα. *J. B.*

35. Στλεγγίδα] Interpretes *Persii* & *Apulejî*: dixi ad *Petron.* *J. B.*

Ibid. Καὶ βύρσαν] De hac balneorum suppellectile omnes dixerunt. *J. B.*

36. Καὶ φωσάνια] Intelligit vestem cubitoriam, sive κοιμιμάτιον, diminutum a φώσσαν, τὸ λινοῦν ἄρμενον. *Hesych.* *J. B.*

Φωσάνια] Alias φωσσάνια. Etym. φώσσαν, σινδών. Φωσσάνιον λινοῦν τι ἤτοι σινδόνιον· ἢ καὶ τὸ ἱσίον τῶν νεῶν. &c. ἢ προσώπου τι ἐκμαγεῖον. λέγεται δὲ ὕτω καὶ τὸ ὠθούμενον Ῥωμαίοις ἀράριον. *F. G.*

Ibid. Ῥύμμαλα] Τρίμμαλα, σμήγμαλα, σαπάνια. Tangit *Casaub.* ad Athen. c. 10. l. 8. Scholiast. *Aristoph.* Acharn. *J. B.*

Καὶ ῥύμμαλα] *Hesych.* Ῥύμμα, σμῆμα, καὶ ἡ σμημαλοδοχὶς, σμηματοθήκη. *F. G.*

Ibid. Ναυτολεῖν] Ναυτολεῖν τὸ βαλανεῖον, καὶ τεττίλυθρον κομίζειν, δηλ. τὸ κιβώτιον. Sic *Aristophan.* Thesmoph. junxit ναυτολεῖν, vult intelligi κομίζειν, ὡσὰν παρακαλύμματα κομίζειν. *J. B.*

37. Τεττίλυθρον] *Mercedem ablutionis. F. G.* Recte *Gujet.* olim enim vertebatur: *ablutoriam.* *J. F. R.*

38. Ἔχεις] Quia ante ἔχεις distinctionis nota nulla in *J.* erat, *Solanus* parenthesin fecerat ab ἔχεις ad ὀβολά. Sed nos Parisinae & reliquarum distinctionem servavimus. *J. F. R.*

Ibid. Ἐγχυθήκην] Κιβώτιον hanc dictionem interpretatur *Casaub.* c. 13. lib. 5. Animad. ad Athen. *J. B.*

40. Ἐλαιύσεις] Διατρίβεις *Hesych.* dicitur etiam ἐλαιύσεις, ἢτοι ἡσυχάσεις, λήξεις. ἀναπαύσεις, χαλάσεις. Vide Interp. *Aristoph.* Thesmoph. *Pollux.* *J. B.*

Ἐλαιύσεις] *Leop.* 20. *M. du S.*

41. Τρίπαλαι] Πάλαι. *J. B.*

Τρίπαλαι] Utitur *Aristoph.* Equit. 1150. Τρίπαλαι πάθημαι. *J. F. R.*

Ibid. Λυτιῶ] Ἐπιθαρρῶ λουσῶμαι. *J. B.*

Ibid. Οὐκ εὐπόρως] Ἀδυνάτως. *J. B.*

42. Τράμυν] Ἀφεδρῶνα. Hanc vocem interpretatur *Erotianus*. illud est quod apud eundem Erotianum Lysimachus vocavit σφιγκτῆρα, ut emendavit Doctissimus *Christianus* ad Erotian. & ad *Aristoph.* εἰρη. vocat postea τὸ ὄρρον fine hujus pag. *J. B.*

43. Ἀστράγους] Sic vocem hanc interpretatur *Hesych.* τὸ ἐπὶ τῶ ἄκρων ξύλον ὁ κρατοῦσιν οἱ καθιζόμενοι τέτρα-

τοι

ne habeo ; & circa perinaeum infirmus ſum, clitellaria mula vectus. Agaſo enim nimis urgebat, quamquam ipſe claudicationem per utres ludens. Sed neque in ipſo rure fatigationis expers fui : deprehendebam enim operas aeſtivam cantionem minuentes, partim vero ſepulcrum parantes meo patri. Cum ergo effodiſſem cum illis ſepulcrum, & his, qui ad ripas terram aggerant & ipſe manibus laborem adjuviſſem, illos quidem dereliqui, cum fri-

τε ἠδ' ἔχω, καὶ τὰ ἀμφὶ τὴ τράμιν μαλακίζομαι, ἐπ' ἀτράβης ὀχηθείς. ὁ γὰρ ἀτραβηλάτης ἐπέσπερχε, καίτοι ἀσκωλιάζων αὐτὸς· ἀλλὰ γὰ ἐν αὐτῷ οὐκ ἀκμὴς ἦν τῷ ἀγρῷ· κατέλαβον γὰρ τὺς ἐργάτας λιγυρίζοντας τὴ θερινὴν ᾠδὴν· τὺς δὲ τάφον τῷ ἐμῷ πατρὶ καλασκευάζοντας. συντυμβωρυχήσας οὖν αὐτοῖς, καὶ τοῖς ἀναχῶσι τὰ ἄκρα, καὶ αὐτὸς ὀλίγα συγχειροποήσας, ἐκείνους μὲ ἀφῆκα, τῶ τε κρύους ἕνεκα, καὶ

42. Τὴ τράμιν] Οἱ μὲ τὸ τρῆμα τ' ὄλπης· οἱ δὲ τὸ λεπὸ τούτου μέχρι τ' ἀρχῆς τῦ βαλάντου χαρίεν, ὃ καὶ ὑποταῦρον καλοῦσιν. ἐσὶ δὲ ⊖ γραμμὴν ἔχον ὑπανεγκωνίαν, ὁμοίαν ῥαφῇ. *V.*

43. Ἐπ' ἀτράβης] Ἀτράβη τὸ σάγμα ἤτοι ἡ σίλλα. τὺς μὲν τὰ σκευαγωγὰ ζῶα ἐλαύνοντας ἴσασιν ὁ καινολόγος ἀτραβηλάτας καλῶν, ὥσπερ καὶ ἁρματηλάτας ἐλάφεμον καλῶν τὺς ἐλαύνοντας τὺς ἵππους, οἵ τινες τῷ ἅρματι (4) ὑπεζύχθησαν. ἄλλοι δὲ ἀτράβλω ὡς Ἀθηναῖοι, τὸν (5) ἄζυγα φασὶν ἡμίονον, ἀφ' ἧς ὀχούμεθα. ἀπὸ τούτου καὶ (6) ἀτραβηλάτας τὺς ὀπαδὺς τούτων φασί. *V.*

44. Ἀσκωλιάζων] Ἀσκωλιάζειν τὸ ἐφ' ἑνὶ ποδὶ βαδίζειν τὰ ὕτα κινοῦντα. τὸ δὲ ἐσὶν ἄλλεσθαι. μονόποδι γὰρ τὶ ἄλλο εἰς πήγνυν ὠφελήσειε, ἢ ἄλλεσθαι; ἀσκωλιάζοντι ἔν αὐτὶ τῷ μονόποδι παίζοντι. *V.*

49. Ἄνδηρα] (7) Τὰ χείλη τ' ποδαμῶν λέγουσι· ἀφ' τὸ εἶναι (8) ὕπτιμα καὶ διηρά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει ἀφ' τὸ ὑπεράνω εἶναι τ' διηρῶν. ἄνδηρα μέρος τῦ κήπου. *G.*

(Scholion ſequens omiſi, quod ex Luciani tantum textu ſumptum, nihil huc faciebat.)

(4) Ὑπεζύχθησαν] Et hoc *Solani* correctioni debemus, pro monſtroſo ὑπημύχθησαν quod editum fuerat.

(5) Ἄζυγα] Ita dedit Idem pro vulgato ἄζυγον. Recte quidem ab ἄζυξ. Sed quia & ὁ καὶ ἡ ἄζυγος dicitur, ut *Amer.* c. 44. αἰζύγα κοίτης, neſcio numquid neceſſaria ſit mutatio. *J. F. R.*

(6) Ἀτραβηλάτας] Ἀτραβελάτας male Ed. *Cler.*

(7) Hunc locum viſum eſt maculatum, prout in MS. fuit, relinquere, ut inde appareret iterum inſcitia Librarii, quae tanta fuit, ut niſi aliunde ſuppeteret ſubſidium, quid ſibi voluerit Scholiaſtes, ne Oedipus quidem conjiceret. Sed bene eſt quod quae hic eſſe debebant, ad verbum apud *Suidam* legantur: Τὰ χείλη τῶν σκαμμάτων ἄνδηρα λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ὑπτιώματα καὶ διηρά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει, διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διηρῶν. Ἄνδηρα, μέρος τι τῦ κήπου. Hoc quidem ſatis liquet ſic legi debere, ſed inter portentoſas voces quae ex oſcitantia Librarii hic natae ſunt, latet vox γαπαττάλως, cujus ſine dubio a Scholiaſta interpretatio tradebatur, quae quomodo omiſſa fuerit, & vox illa loco ſuo mota, quaerent acutiores. *J. Cler.*

Recte haec omnia leguntur, ut edi curavimus, ex Cod. Scipionis, qui fuit Argyropyli, in Collectaneis Galeanis. *M. du S.*

Querimonia *Clerici* erat juſta, octo enim vitiis unum hoc Scholion laborabat in V. quae jam ſublata non repetam, ne nauſeam lectori moveam. *J. F. R.*

(8) Ἔπιμα] Recte ſic reſtituit *Solan.* ut hoc unum commemorem, pro vulgato αἴνιγμα. *J. F. R.*

ται δὲ ⊖ ἐπὶ τ' ἀναβατικῶν ὄνων, οἱ δὲ κατὰ τὸ πλῆθος μὲ τὸν σωμαλαγὸν ἡμίονον ὄντες ἕλεγον· ἐπίστι δὲ πάντα ἁπλῶς τὰ σωμαλαγοῦντα ὑποζυγοῦντα. Videtur autem Lexiphanes ex ſequentibus ἀτράβλω poſuiſſe ἀντὶ τῦ ἡμιόνου, ſequitur enim ἀτραβηλάτης ἐπίσπιχε ἤτοι ἐπεκόμπου. *J. B.*

Ἀτράβης] Vid. *Spanhem.* 187. Et *Demon.* cum *Schol.* 389. *M. du S.*

Ἀτράβης] *Alciphr.* II. Ep. 3. f. ὑβὺς πιτομὸν πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τ' ἀτράβης φέρου. Ubi Cl. *Bergler.* ex Scholiaſta Luciani, aliisque *Lyſias*, *Demoſth.* & *Athenaei* teſtimoniis docet, ἀτράβλω Atticis *mulam* ſignificare, *currui non junctam, ſed qua vehimur, equitamus.* Conf. & *Heſych.* *J. F. R.*

44. Ἀσκωλιάζων] Ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἁλόμενον, dicitur & ἀσκωλίζειν *Heſych.* apud quem reſcribe ἀλόμενοι ἀσκαλιάζειν. Illud eſt quod Galli dicunt *aller à cloche pied*, cum pes alter incurvatur: hanc vocem multis interpretatur Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Pluton. *J. B.*

45. Οὐκ ἀκμὴς] Μὴ κακμπακὴς. *J. B.*

46. Λιγυρίζοντας] Ἄδοντας quia ᾠδὴν λιγυρὸν dixerunt *Homer.* & *Heſiod.* de his ruſticorum cantilenis *Long.* lib. 2. & 4. ποιμεν. *J. B.*

49. Ἄνδηρα] Τὰ χείλη τ' ποδαμῶν. De quibus dixi ad lib. 1. *Heliod.* *J. B.*

Ἄνδηρα] *Heſych.* ἄνδηρον, ἄκρον, καὶ τὰ χείλη τ' ποταμῶν. *F. G.*

καὶ ὅτι καύματα ἦν. οἶδα δὲ ὡς ἐν κρύει σφοδρῷ γίνεται τὰ καύματα. ἐγὼ δὲ ἐξελθὼν τὰ ἑρπύματα, σκόροδά τε εὗρον ἐν αὐτοῖς πεφυκότα, καὶ [a] γηπαττάλους τινὰς ἀνορύξας, καὶ τοῖς σκανδίξιν, καὶ [b] βρακάνων [c] λαχανευσάμενος, ἔτι δὲ κάχρυς πριάμενος (ὅπῃ δὲ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαι ἦσαν, ὡς αὐτοποδητὶ βαδίζειν) ἀνατεθεὶς ὀπὶ τὴν ἀτράβην, [d] ἐδάρην τὸ ὄρρον. καὶ νῦν βαδίζω τεθοexcoriatus sum in perinaeo, & nunc incedo cum

goris causſa, tum quod eſſent uſtiones: noſtri autem in frigore vehementi uſtiones exiſtere. Ego autem obiens vervacta, alliaque inventa ibi nata, & effoſſis quibusdam terrae clavis, & ſcandicibus, & bracanis pro olere lectis, erutisque inſuper cachrybus, (nondum autem odorifera erant prata, ut meis ipſe pedibus ambulare mallem) in mulam iterum impoſitus

a Γηπαττάλους] Γῆ παττάλους *Coll.* Cum vulgata facit M. & *Fl.* &c. b Βρακάνων] Βραχάνων *Coll.* Nil mut. *Fl. H.* M. &c. c Λαχανεύσ.] Λίχν. *Fl.* d Ἐδάρην] Edd. priores ἐδάρρην male.

52. Καὶ ὅτι καύματα ἦν] Ἔοικε τὰ ὑπὸ τῶ κρύους γινόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. ἀράματα δὲ, τὰ ἀρότρῳ ἐξειργασμένα πεδία. σκάνδικες ὃ βράκανα, εἴδη λαχάνων. κάχρυς δὲ, (1) σίτηρον ὄσπριον. τὸ δὲ ἐδαφίζω τὸ ἄρρον ἀντὶ τῶ ἀνεσκύλω, ἐτρίβω τὸ ὑποταῦρον, ἤτοι τὴν τράμιν. λευκθόπωλις δὲ, ἡ τὰ (2) ἀλληλεσμένα (3) ὄσπρια, ἤτοι τὰ βεβρεγμένα πωλοῦσα. οἱ δὲ (4) ἰατροὶ λίκιθον φασὶ, καὶ τὸ τῶ ὠοῦ ὠχρὸν. γρυμαιοπώλης δὲ ὁ τὰς ὑτελεῖς ὀπώρας πιπράσκων. (5) σίλγη δὲ . . . . . πυριάτης δὲ καὶ ἐγκυφίας ἀρτοί εἰσιν. ὁ μὲν ὑπὸ κλιβάνῳ, ὁ δὲ ἐγκυρίας ἐπὶ τῇ σποδῷ ἀπτημένος, γήτεια δὲ τὰ πρόμυκα. ὄλος δὲ τὸ (6) ῥιτραχήλιον, ἀπὸ τοῦ ὄπιθεν, κρέας. λαγάνιον δὲ, τὸ ὑπὸ τὴν τράχηλον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. σίλλος δέ ἐστιν, ὁ διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. ἠδύσμη δὲ, τὸ (7) σκευάζειν ἤτοι μαγειρεύειν. κάρδοπος δὲ ἡ μάκτρα, ἤτοι ἡ πλατεῖα (8) σκάφη. ξηραλοιφεῖν δέ ἐστι, τὸ ἄνευ λουτροῦ ἀλείφεσθαι ἐλαίῳ. γνάμψαι δὲ, τὸ τῶ σκιατηρίου τὴν σκάφης ἤτοι τῶ

(1) Σίτηρον] Σίτηρον Ed. *Cler.* Mutavit *M. du S.*
(2) Ἀλληλεσμ.] Ἠλοιμένα ante legebatur. Correxit Idem ex C. *Abb.* & Cod. altero V. (in quo tamen λευκθόπολις eſt.)
(3) Ὄσπρια] Ὄσπρια hic & alibi in Scholiis hiſce adſpirate invenio. *Suidas* autem in λευκθόπολις ὄσπριον bis laevigat, & alibi, rectiusque ſic ſcribitur. cumque Scholiaſtes etiam interdum ὄσπρ. habeat, ſic dedi; nec poſtea monebo. *J. F. R.*
(4) Ἰατροὶ] Ex V. altero & C. *Abb.* ἰατρῶν enim male hic antea edebatur.
(5) Σίλγη δὲ] C. *Abb.* σίλγη δὲ † φυριάτης δὲ καὶ. Unde liquet excidiſſe Scholium. Eadem lacuna in M. *M. du S.*

(6) Ῥιτραχήλιον] Διρτραχήλιον V. aliunde huc translatum. *M. du S.*
(7) Σκευάζειν] Κευάζειν ante edebatur, quod correxit Idem.
(8) Σκάφη] Ἐσὶ σκάφη ante legebatur: ſed ἐσὶ delevit Idem.
(9) Μίσον] Μίγα Exc. *G.* Μίσον cum V. C. *Abb.*
(10) Φαρμάκου] Φ——κ. V. i. e. *φαρμακῶν. M. du S.* Sed φαρμακων ſaltem ſcribendum, nimis notum. *J. F. R.*
(11) Κάχρυς] Καὶ χρῶν editum inveni; ſed facilis erat correctio. *J. F. R.*

52. Καύματα] Profert hunc locum Clar. *Caſaubon.* Animad. ad Athen. cap. 19. lib. 3. Junge ab eo dictis Interpr. *Virg.* ad illud Georg.

Borea penetrabile frigus adurit.

Sic apud *Long.* lib. 3. ποιμεν. κρύος μὲν ἦν ἰκμάσιον ὃ αὖρα βορέου ὑπέκαε. *Piſid. Coſmurg.*

Χειμῶν ὄρα, καὶ τὰ δένδρα σωτόμως
Ἐκ τῶ πυρόγρας τὸ κρύους μαραίνεται.

J. B.

Καύματα] Pompejano tribuit *Athenaeus* 98. A. B. quem ὀνοματοθήραν σοφιστὴν vocat. *M. du S.*

53. Τὰ καύματα] *Uredines. Plin.* L. XVIII. c. 28. *Plerique dixere rorem inuſtum ſole acri frugibus rubiginis cauſſam eſſe, & carbunculi vitibus. Quod ex parte falſum arbitror, ommemque uredinem frigore tantum conſtare.* Τὰ καύματα uredines, *des jarſures.* F. G.
54. Ἀράματα] Τὰ ἀρότρῳ ἐξειργασμένα πεδία, ἀροτριάματα, γεωτμήματα. *Heſych.* Schol. *Ariſtoph.* ad Pac. *J. B.*
55. Γηπαττάλους] Γηπάττυλοι, εἴδη λαχάνων. *J. B.*
Γηπαττάλους] Terrae plantas puto eſſe, quaſi paxillos ſeu clavos. Dicit enim *Feſtus* in voce *impages, dicuntur agricolae pangere plantas, id eſt infigere*, quemadmodum ſcilicet clavi panguntur. *A. V.*
56. Σκανδίκων] *Heſych.* Σκάνδιξ, λάχανον ἄγριον. *Ariſto-*

cum dolore & sudo frequenter, & langueo corpore, atque opus habeo pernatare in aqua plurimum. Gaudeo autem fessus ablui.

ὀδυνηρῶς, καὶ ἱδρῶντα μάλα, καὶ μαλακιῶ τὸ σῶμα, καὶ δέομαι διαγενέσθαι ἐν τῷ ὕδατι ὅτι πλεῖστον, χαίρω δὲ μὴ κάμαλον [e] ἀπολυόμενος.

3. *Decurram igitur ipse quoque ad puerum, quem credibile est aut apud pisorum venditricem, aut salsamentarium me expectare. Quamquam praedictum ipsi fuerat, ut occurri-*

[f] Ἀποθρέξομαι ὧν καὶ αὐτὸς τὸ παῖδα, ὃν εἰκὸς ἢ παρὰ τῇ λεκιθοπώλιδι, ἢ παρὰ τῷ γρυμαιοπώλῃ με περιμένειν. καίτοι προηγόρευτο αὐτῷ ὅτι τὰ [g] Σέλγη ἀπαντᾶν.

e Ἀπολυόμενος] Edd. Ἀπολούμενος W. & *Fl.* f Ἀποθρέξ.] Ἀποθρίξ. Conj. ap. *B.* g Σέλγη] Nihil mutant Edd. nec M. Γέλγη *Meurs.*

62. Διαπῦσαι] Ἀντὶ τοῦ κολυμβῆσαι. *V.*

66. Λεκιθοπώλιδι] Λεκιθόπολις ἡ τὰ ἀληλισμένα ὄσπρια, ἤτοι τὰ βεβρεγμένα πωλοῦσα, οἱ δὲ ἰατροὶ λέκιθον φασὶ τὸ τοῦ ὠοῦ ἀχρόν. *V.*

67. Γρυμαιοπώλῃ] Γρυμαιοπώλης δὲ ὁ τὰς (12) εὐτελεῖς ὀπώρας πιπράσκων. *V.* At in altero Mf. V. sic legitur: (13) Γρυποπώλῃ] Ἔστι δὲ ὁ τὰ εὐτελῆ σκεύαρια πωλῶν, παρὰ τὸ γρῦ. Οὕτως δὲ Ἀθηναῖοι τὸ ῥύπον φασὶ τὸ ὀσφῦν.

68. Τὰ σέλγη] Κοινὰ διαπυητήρια. *V.*

(12) Εὐτελεῖς] Εὐθελεῖς Ed. *Clar.* Correxit *Solanus*, non indicans unde: sed facile erat e re ipsa, & sequentibus id videre. De γρῦ conf. *Suid.* qui eandem rationem adfert; sed & addit, alios γρῦ a porcorum voce derivare. At ibidem bis in Ed. *Hagen.* Suidae legitur γρυτόπωλις, quorum alterutrum in γρυπόπωλις vel γρυποπώλις mutandum foret; si γρυπόπωλις quod hic in *Schol.* sequitur, verum esset. *J. F. R.*

(13) Γρυποπώλῃ] Forsan Γρυτοπώλῃ. *J. F. R.*

ristophani mater Eurip. Σκανδικόπωλις dicitur. *F. G.*

Ibid. Βρακάων] *Hesych.* Βράκανα, τὰ ἄγρια λάχανα. *F. G.*

57. Κάχρις] Ὄσπριον. *J. B.*

60. Ἐδαρρίλω] Ἐδάρλω. *F. G.*

Ἐδαρρίλω] Quod est in omnibus, quos vidi, editis, nihili esse puto. Legi & interpretatus sum ἰδάρθρον. Nota vocis δάρω significatio. Vidit idem, credo, *Micyllus*, qui vertit *attrivi summum podicem*, melius ad intellectum: sed volebam propius adsequi verbilegulum Lexiphanem. *J. M. G.*

63. Ἀπολουμ.] W. & *Fl.* uti vult *Casaubonus* emendari, ad *Athen.* 189. In aliis ἀπλουμ. *M. du S.*

65. Ἀποθρίξομαι] Quidam legunt ἀποθρίξομαι, depilabo. *J. B.*

Ἀποθρίξ. — τὸ παῖδα] Vertunt *Curriculo puerum ablegabo.* Emenda: *Curriculo ad puerum ibo.* *F. G.*

Ibid. Αὐτὸς τὸ παῖδα] Puto hic excidisse praepositionem, legendumque, ἀποθρίξομαι ἐν ᾧ αὐτὸς ἂν ὡς τὸ παῖδα. Ἢ ὡς inter dictantem & excipientem nimis facile perire potuit. Κακοζηλία non videtur in omissa praepositione, sed in compositio ἀποθρίξομαι, Λεκιθοπώλιδα quae statim sequitur interpretari etiam licebat *ovorum venditricem*, si credimus scholiis ad h. l. & ad *Aristoph.* Plut. v. 427. *J. M. G.*

66. Λεκιθοπώλιδι] Τὰ ἀληλισμένα ἢ βεβρεγμένα ὄσπρια πωλοῦσα. *J. B.*

Λεκιθοπώλιδι] Forte λεκιδοπώλιδι. *Hesych.* Λεκὶς, παροψίς. *F. G.*

Λεκιθοπώλιδι] Ego nihil mutandum censeo; nisi quod majus Λ. quod in *Paris.* erat, quasi nomen proprium esset, sustulerim; nam quod & ibi, & ap. *Benedict.* vertitur *Lecithopolidem*, nihili est: nec obstat quidquam, quin cum Scholiasta *Aristoph.* vertamus *ovorum venditricem*, ejusmodi enim conditionis, non nominis feminam intelligendam patet ex seq. γρυμαιοπώλῃ. *Kusterus* ad Aristoph. Plut. 427. ubi λεκιθοπωλὶν occurrit, ait: „ Mirum est, Lucianum inter re„ liquas voces vel barbaras, vel κακοζήλως formatas „ & hanc Lexiphani suo tribuere p. 822. Ed. *Amst.* „ (i. e. h. l.) cum Atticos olim ea usos fuisse vel ex „ hoc loco *Aristophanis* constare possit ". Si *Gujetus* igitur ideo mutationem quaesivit, quia vox proba est, minus absurde egit. At non credo eum de Aristophane cogitasse, alioqui addidisset. *J. F. R.*

67. Γρυμαιοπώλῃ] Τὰς ὀπώρας πιπράσκοντι, ἢ ἰχθύδια ἐν τῇ ἰχθυοπωλείᾳ apud eum qui vendit piscium intestina sive quisquilias quae γρυμαίαι ἢ γρυμάδες. de qua dictione *Casaubon.* ad Athen. cap. 11. & 19. lib. 7. ubi reprehendit eos qui sacculum vertunt. Inde γρῦ *hilum*, quales minuti illi pisciculi, de quibus *Apulejus* libr. 2. Milesf. *J. B.*

Γρυμαιοπώλῃ] *Hesych.* Γρυμαία ἰδὼς, καὶ ἀγγεῖον σκευωθήκη, ἐν ᾧ ἡ γρῦτη· ἤδη δὲ καὶ λεπτὰ σκεύαρια, ἃ καὶ γρότλα λέγομεν. Locus corruptus est apud Hesychium. *F. G.*

68. Ἐπὶ τὰ Σέλγη] Locus hic, ut alii multi in cacozelo isto, perobscurus, quem ut concipiam, altius repetenda mihi vocis originatio. Σέλγη πόλις ἐστὶ Πισιδίας, ὅπου κακῶς ἔζων οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀλλήλοις ἐκοινώνουν, ut testatur *Scholiast.* Aristophan. ad Vesp. Igitur qui totam hanc narrationem attente perleget, videbit Lexiphanem voluisse intelligere τὰ κοινὰ διαπυητήρια, non tam hominum ad ea confluentium multitudinem denotans, quam res communes sive viles de quibus haec perpetuus sermo est: detorta sane metaphora, quidam

τᾶν. ἀλλ' εἰς χωρὸν ὑτοσὶ αὐτὸς ἐμπολήσας γε ὡς ὁρῶ πυριάτλιν τέ τινα, καὶ ἐγκυρυφίας, καὶ γήτεια, καὶ φύκας, καὶ οἶδον τουτονὶ, καὶ [a] λωγάνιον, καὶ τῆς βοὸς τὸ πολύπλυχον ἔγκαλον, καὶ φάκλας. Εὖγε, ὦ Ἀττικιέων, ὅτι μοι ἄβατον ἐποίησας τὸ πολὺ τῆς ὁδοῦ. Ἐγὼ δὲ, ἢ δ' ὅς, σίλλος, ὦ δέσποτα

reret ad panes. Sed opportune hic ipſe adeſt mercatus, ut video, clibanarium panem, & alios ſubcinericios, & cepas, & fucas, & illum oebum, & illud multorum foliorum bovis inteſtinum, & phoctas. Euge Atticio, compendi mihi feciſti majorem viae partem. Ego vero, inquit ille, ſtrabus, here, factus ſum,

a λωγάνιον] *Vorſt.* λαγάνιον.

70. Πυριάτλιν] (1) Πυριάτης δὴ ὁ ἐγκυφίας. ἐπὶ τῆς σποδοῦ ὀπτηθέν. *V.*

71. Γήτεια] Τὰ κρόμμυα. *V.* Ita hic editum invenio. At ſupra recte κρόμμυα.

Ibid. Οἶδον] Περιτραχήλιον ὄπισθεν. *V.*

72. Λωγάνιον] (2) Λωγάνιον δὲ ὑπὸ τῆς τραχήλου, καὶ μάλιστα τῆς βοῦς. *V.* At in altero ejusdem Voſſii Cod. in forma quam quartam vocant, idem Scholion ſic legitur: Λωγάνιον] Ἀμβρακιῶται τὸ λεπὶ τοῦ τραχήλου φασὶ τῆς βοῦς ἀγόμβρον χάλασμα, καὶ λῆγον εἰς τὸ μαλακὸν τῆς βραχίονος, ὡς φησὶ ὁ Διονύσιος. ὁ (3) Ἰτυναῖος. ἔστι δὲ (4) ἡ Ἰτύνη πόλις Σικελίας. ἔοικε δὲ ὁ βοὸς λέγειν λωγάνιον, ἀλλὰ ζώων ἑτέρων τὸ τυθόνιον. τὸ τῆς βοὸς δὲ ἄχρηστον τοῦτο τὸ μέρος ὁ καὶ λαιμύριδα φασί.

75. Σίλλος] Ὁ διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. *V.*

(1) Patet aliquid omiſſum; nam in altero V. Cod. in fol. diſtinguitur πυριάτης ab ἐγκυφίας. Vid. ſupra haec omnia ad unum ſcholion relata, ad verba: Καὶ ὅτι καύμαλα ἦν. *J. F. R.*

(2) Λωγάνιον] Λωγάνιον legebatur per ὁμοιοτ. in utroque hoc Scholio Impr. & M. *M. du S.*

(3) Ἰτυναῖος] Ἐν φρύγιον γῆ. Σχ. M. i. e. γεωγραφίας. *M. du S.*

(4) Ἡ Ἰτύνη] Sic praeeunte *Solano* dedi. Ἰτύχη enim Ed. *Cler.* & à aberat. *J. F. R.*

dam hic legunt τ' ἀσιλγῆ mendoſe. *J. B.*

Ibid. Τὰ Σίλγη] Loci nomen Athenis. *F. G.*

Ibid. Σίλγη] *Meurſius* ex *Pollucе* IX. 5. & X. 11. emendat in γίλγη mutans. Sed repugnant libri & M. Extat *Eupolidis* fragmentum, in quo eodem quo hic ſenſu γίλγη reperitur. Vid. *Potter.* p. 38. f. *M. du S.*

70. Πυριάτλιν] Τὸν ὁ πλιδάνῳ ὀπτηθέντα ἄρτον: alii tamen πυριάτλιν idem eſſe dicunt ac πίον, quod conveniret cum dulciariis. Interpr. *Ariſtophan.* ad Veſpas. *Caſaub.* quae Gallis *tarteletes.* *J. B.*

Πυριάτλιν] Πυριατὸν τὸ *Heſych.* πυριάτης *coloſtrum*, i. e. lac primum quod decoquitur. Aliter interpres. *F. G.*

Πυριάτλιν] *Bourdelotius* provocat ad *Veſp. Ariſtophanis.* Vid. igitur ibi verſ. 708. At πυαρίτη ibi legitur, & *Scholiaſt. Biſet.* ait hoc magis analogicum eſſe quam πυριάτλιν etſi idem ſignificet. Alter autem Scholiaſt. πυριάτη legit & exponit, τὸ ἐφθὸν γάλα. ſive generaliter τὸ πυριφθὲν &c. *J. F. R.*

Ibid. Ἐγκυφίας] Ἄρτους τοὺς ὑπὸ σποδοῦ. De quibus jam dixi, ubi de Empedocle cinericio. *J. B.*

Ἐγκυφίας] Probum eſt. Ipſe noſter alibi utitur Dial. *Men.* & *Aj.* ſeu N. Δ. XX. Et *Hippocr.* Pop. Morb. VII. teſte *Caſaub.* ad Athen. p. 209. 58. apud quem itidem extat 110. A. *M. du S.*

71. Γήτεια] Κρόμμυα. Hanc dictionem varie Grammatici efferunt, γήτεια, γήθια, γήτια. De quibus *Heſych. Suid.* *J. B.*

Ibid. Καὶ φύκας] Legendum φύσκας. *Heſych.* φύσκη, παλία, καὶ τὸ παχὺ ἔντερον. *F. G.*

Ibid. Οἶδον] Τὸ ἐντερόχαλον, τὸ ὑπὸ τῆ τραχήλου, τῆ βοὸς κάλλιστον. *Poll.* *J. B.*

Οἶδον] Οἶδος τῆ τραχήλου τῆ βοὸς τὸ κάλλιστον. *Poll.* *F. G.*

72. Λωγάνιον] An λαγώνιον, ſeu λαγάνιον. *Heſych.* λαγάνια, λαγοῦ κρέα. *F. G.*

Λωγάνιον] Lege λαγώνιον, i. e. λαγῶα κρέα. *A. V.*

Λωγάνιον] *Heſychius*, λαγάλιον τῆ βοὸς τὸ ὑπὸ τῆ τραχήλου χάλασμα. *Suidas*, Λωγάνιος, ὄνομα κύριον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ εἰρ. *J. M. G.*

73. Φύκας] A φύγω. i. e. φρύγω ſeu φρύγω. *F. G.*

74. Ἄβατον ἐποίησας] Ἄβατος ex eo genere eſt ex quo ἄχρηστος & ἀφόρητος, cum hoc non *intolerabilem*, ſed *nondum geſtatum*, illud non *inutilem*, ſed *nondum uſurpatum* ſignificat. ita nempe ἄβατος ὁδὸς non *inacceſſa*, ſed *quam non opus fuit facere.* De prioribus duobus Caſaubonus ad Athen. III, 18. Caeterum videtur *Atticiſmem* ſtudio vocaſſe hunc ſervum Lucianus, ut abſurdam Atticiſmi affectationem notaret, ac deinde *Onomacritum*, ac poſtea *Onomarchum* quaſi tu *judicem*, *principemve* nominum dicas: ſic *Hellanicum*, ut germanum *Graecum.* *J. M. G.*

75. Ἦ δ' ὅς] Vid. paullo ſupra ad pr. e. 2. *J. F. R.*

Ibid. Σίλλος] Διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. *J. B.*

Σίλλος] I. e. *Strabo*, idem quod ἴλλος ap. *Euſt.* cujus fem. ἰλλὶς. *Heſych.* διπλίλλω cognatum. *F. G.*

79. Φύτται] A φύτω. Quod etiam ſpiro ſignificat, itaque inter varias hujus vocis acceptiones, recte *Heſych.* ψύττα, ἐπὶ τῆ ταχέως ἀναθαμιῶν λέγεται. Igitur ψύττων καλαστίνας, ταχέως θραμῶν. *J. B.*

Φύττα] Φύττα, ἐπὶ τῆ ταχέως ἀναθαμιῶν λέγεται. *Heſych.* aut. Epiſt. Saturn. 2. t. p. 839. φύτται καλαστίνασαι. utrobique ψύττα legi i. e. ταχέως, placet. *F. G.*

Φύττων καλαστ.] Vid. nott. ad Ἰλ. α. c. 35. *Vorſtius* conjicit legendum ψιττῶν, h. e. ταχέως. Sed nihil mutandum. In W. & *Fl.* Ed. ψύττα κ. Vid. *Eurip.* Κυ. 565. A. *M. du S.*

Φύτ-

ſum, te dum circumſpicio. Tu vero ubi coenabas heri? num apud Onomacritum? Non per Jovem, inquam, *verum rus abieram, cito percurrens: noſti autem quam ſim amans ruris. Vos autem forte putabatis me ſonare cottabos. Sed intro abi, haecque & alia con-*

τα, γεγένημαι, σὲ θειορῶν· σὺ δὲ ὅπῃ χθὲς ἐδείπνεις; μῶν παρὰ Ὀνομακρίτῳ; ἦ μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἀλλ' ἀγρόνδε ἀφικόμην, [b] ψύτταν καλατείνας, οἶσθα δὲ ὡς φίλαγρός εἰμι, ὑμεῖς δὲ ἴσως ᾠεσθέ με λαταγεῖν κοττάβους· ἀλλ' εἰσιὼν, ταῦτά τε καὶ

[b] ψύτταν] Forſan ψιττὸν h. e. ταχίως *Vorſt.* ψύττα *Fl.* & W.

79. (5) Ψύτταν] Ταχίως. *V.* Sed in altero eiusd. Cod. ſic legas: Ὠχόμην ψύττα] Ἀντὶ τοῦ ταχίως ἐλαμψά. Sed M. Ψύττα κ.] Ταχίως δραμών. *Ibid.* Καλατείνας] Δραμών. *V.*

80. Λαταγεῖν] Τὸ δὲ λαταγεῖν τὸ σῶμα πληροῦν ἢ ὕδατος ἢ οἴνου, καὶ τῇ πλάσιγγι ἐναποχέειν. ἡ βαρυσθένη τοῖς ἀνδριαντείοις προσίκρουσιν ὑποκειμένοις καὶ (6) κοτταβεῖον ἀπετέλει. &c. de Cottabo require in fine Plauti impreſſi Mediolani. *G.*

Λαταγεῖν κοττάβους] Εἶδος παιδιᾶς ὁ κότταβος τοιοῦτο. μέσην ἵστασι χάραξ ἄνωθεν ζυγὸν κατὰ κορυφὴν ἐκπεπαρμένον. καθελκόμενον δὲ ἄκρον ὁ ζυγὸς πλάσιγγας φέρει, ἀνδριαντείοις ταῖς πλάσιγξιν ὑποκειμένοις. ὁ κοτταβίζων τοίνυν λαβὼν εἰς τὸ σῶμα ὑγρὸν ὑτιοῦν οὗτον ἢ ὕδατος, καὶ πλήσας (7) τὰς γναθους, ἀφίησι λέγων τῶν χιλίων ὑπὸ μίαν σαγήνην τῇ ὑγρῷ κατὰ τὴν πλασίγγων. αἱ δὲ διξάρθμιαι καθελκόμεναι ὦσι, καὶ καθελκόμεναι τῷ βάρει, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν τῇ ὑγρῷ φέρουσι κατὰ τὴν ὑποκειμένην ἀνδριαντείαν, καὶ προύσασαι ἀνὰ μίαν ἑκατέρα κατὰ τὴν ἱστροζυγίαν τοὺς ἀνδριάντας ποιοῦν ἦχον ἀπτελοῦσιν, εὐφραίνει τὴν (8) ἔρασται, ὡς τὴν παιδικῶν κεκτημένον. ἐροῦσι γὰρ ἡ παιδιὰ. εἰ δὲ τὴν πλασίγγων ἡ λάταξ ἀφαμάρτοι, ἱττᾶσθαι δοκεῖ ὁ ἐρῶν, καὶ ὑπὸ τῶν παιδικῶν ἡμιλᾶσθαι. καλοῦνται δὲ τὰ (9) ἀνδριαντάρια μάττυες. Οἱ ἀκριβέστεροι δὲ περὶ κοττάβων ἀφαλαβόντες, δύο φασὶν εἶναι εἴδη κοττάβων, (10) καθαπτὸν, καὶ ἐξυδάφων. ὁ μὲν καταπτὸς τοιοῦτος. ἦν (11) τι οἰονεὶ λυχνεῖον ὑψηλὸν ἔχον ἐν ἑαυτῷ πρόσωπόν τι, ὃ ἐκαλεῖτο μάνης, ἐφ' ᾧ εἶδει ποιεῖν τὴν καλαβαδομένην πλάσιγγα, ὡς Ἀριστοφάνης φησί. Γενέσθαι σοι τὸ καλαπτὸν κοττάβειον. ὁ δὲ δι' ἐξυδάφων τοιοῦτος. ἀγγεῖόν (12) τι λουτηριδίῳ ἐοικὸς πλῆρες ὑδάτος ἐτίθετο, ἐξυδάφων κυπῶν ἐκπεπλεόντων, ἅπερ ἦν καταδύνειν ταῖς ἀπὸ τῶν σωμάτων προϊούσαις λάταξιν ὁ ἀγών. (Ἀριστοφάνης Ἀφροδίτης γοναῖς. Ἐγὼ πιδίξω καθ' αὐτὸν κόττάβον ἀφῆς, ἐπὶ τὴν πλάσιγγα ποιήσεις πίπτειν πλάσιγγα ποιεῖν τοῦτο τό) (13) πλάσιγγας δὲ τὸ ὑποκείμενον ἄνω τὸ μικρὸν, τὸ πινακίσκιον λέγει. ἵσα δὲ μάλιστα τύχῃ αὐτῆς, ἐπὶ τὸ (14) μάλιστα πίπτειν. παρῆλθε δὲ ὁ κόττάβος εἰς τὰς συμπόσια, ἀπὸ τῶν περὶ Σικελίαν πρώτων (15) κατηγαγόντων. πρὸς δὲ τούτοις κατηλογεῖτο ἐπὶ τοῦτο οἱ δῆμοι, ἵνα πάντες, εἰς τὸ μέσον τιθέντος τῷ κοττάβου, ἔχοιεν ἐξ ἴσου τὸ (16) λαμπρύνεσθαι ταῖς λάταξι βάλλειν, καὶ περὶ νίκης ἀγωνίζεσθαι. (17) ἢ τῷ βάλλειν δὲ μόνον ἐφιλοτιμοῦντο, ἀλλὰ καὶ τῷ καλῶς. ἐπὶ γὰρ τῷ ἀριστερῷ ἀγκῶνος τὰς ἑαυτὸν ἐκτρέπεσθαι, ὀγρᾶς ἀφεὶς τὴν λάταγα, ὡς ἰνίους μάγα φρονῶν ἐπὶ τῷ κοτταβίζειν (18) ἢ ἐπὶ τῷ ἀκοντίζειν. δοκεῖ δὲ μοι ἐοικέναι τῇ συνηθείᾳ κοττίζειν ἀπὸ τούτου (19) βαρβαρῶς καὶ (20) παρεπικομμένως ὑφῆχθαι. *V.*

(5) Ψύττας] Ψύττα erat in Impreſſ. & M. & ex expoſitione patet pro adverbio a Scholiaſte ſumptam. *M. du S.*

(6) Κοτταβεῖον] Sic h. l. ſcriptum inveni; ſic & in medio Scholii ſequentis: ſed *Suid.* & alii Lexicogr. ſcribunt κόττάβος. Et V. modo hoc, modo prius habebat; verum caravimus ut ille ſaltem ſibi ſimilis eſſet. *J. F. R.*

(7) Τὰς] Ed. *Clar.* male τοὺς. Et mox διὰ omiſſum erat; utrumque correxit *M. du S.*

(8) Ἔρασται] Lege ἐρᾶστα. *M. du S.*

(9) Ἀνδριαντάρια μάττυες] Ἀ —— τάρια μάττυες. V. Illud emendatum adſcripſerat Iſ. Voſſius. *Jac. Gronov.* ἀ. μάττυες M.

(10) Καλαπτὸν] Καλαπτῶν ante editum, & mox iterum δὲ omiſſum. quod praeeunte *Solano* correxi. *J. F. R.*

(11) Τι —— ἦχον] Τι & ἦχον ante editum, ex C. Abbatis & M. correxit *M. du S.*

(12) Τὸ λουτρ.] Ita dedit idem pro vulgato τῷ λουτρῷ; etſi non addit, unde hauſerit.

(13) Πλάσιγ.] Reliqua hujus Schol. in C. Abbatis non ſequuntur, uti neque ea quae in principio dicta ſunt. In M. duo ſunt Scholia diſtincta. *M. du S.*

(14) Μάλιστα] Μάλιστ ante edebatur. Sed μάλιστ legend. ex praeced. patet: & ſic recte M.

(15) Εἰσηγαγόντων] Εἰσαγόντων Ed. *Clar.* male, & mox τοῦτο habebat eadem pro τούτοις. Paullo poſt τιθέντος in τιθέντος etiam mutavit *M. du S.*

(16) Ἀποσείσων] Lege ἀποσβέσων. *M. du S.*

(17) Οὐ τῷ] Ex emendat. *Gronov.* & M. οὔτω enim antea male. Ex eodem M. τῷ καλῶς reſtitutum, pro vulg. τὸ.

(18) Ἢ ἐπὶ] Deeſt μᾶλλον. *M. du S.* Poſſumus tamen eo carere: exempla dedi alibi; plura dabo deinde. *J. F. R.*

(19) Βαρβαρῶς] Βάρβαρον editum fuerat; ſed βαρβαρῶς dedimus ex M. & Exc. *G.* *M. du S.*

(20) Παρεπικομμένως] Lacuna eſt in V. hunc in modum ſupra —— ὑφῆχθαι, quam ita, ut jam edidimus, implet C.

Φύττας κατατάδας] Suſpicabar legendum ψύττα κατατείνων, atque ψύττα eſſe ἀνωμοτοποιῆμα, celeritatem motus indicans, qualia habent omnes linguae: ſuadere id mihi videbatur praeter ſcholia ad h. l. ipſe *Heſychius*, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τῶν ταχίως λοιδορουμένων λέγεται. Eſt autem hoc καλόζηλον maxime in ſcripto ſerio talia immiſcere. *J. M. G.*

80. Λαταγεῖν κοττάβους] Παίζειν. Nam λαταγεῖν κοττάβους, ἢ κοττάβίζειν, εἶδος ἐμετικῆς παιδιᾶς. Rectequе *Heſych.* λάταξ, ψῆφος κοττάβου ὁ ἀπὸ ποτηρίου γινόμενος. Recte inquam, ille, nam ludendo, cottabos cogebant ſonum emittere *Valer. Max.* cap. 11. lib. 3. *Theramenes porrectam veneni potionem non dubitanter hauſit, quodque ex ea ſuperfuerat jocabundus inliſum humo clarum edere ſonum coëgit.* Copioſe de variis cottaborum generibus *Turnebus. Scholiaſt.* Ariſtophan. *Athen.* viri Clariſſimi *Flor. Chriſtian.* ad Veſpas. *Theodor. Marcil.* ad Horat. hic luſus apud Gallos *caſſe-pot.* *J. B.*

81. Κοττάβους] *Si trulla inverſa crepitum dedit antea fundo.* Juven. Sat. III. 108. *A. V.*

καὶ τὰ ἄλλα ἡδύνειν, καὶ τὸ κάρδοπον σμῆν, ὡς θριδακίνας μάθοιτε ἡμῖν.

Ἐγὼ δὲ ξηραλοιφήσω ἀπελθών. καὶ ἡμεῖς, ἦδ' ὃς ὁ Φίλιν, ἐγώ τε καὶ Ὀνόμαρχος, καὶ Ἑλλάνικος αὐτοσὶ [a] ἑψόμεθα. καὶ γὰρ ὁ γνώμων σκιάζει [b] μέσην τὸ πόλον. καὶ δέος μὴ ἐν λυτρίῳ ἀπολυσώμεθα, κατόπιν τῶν Καριμάντων, μὴ τῷ σύρφακι βύζην [c] ὠθιζόμενοι. καὶ ὁ Ἑλλάνικος ἔφη, Ἐγὼ δὲ καὶ δυσωπῶ, καὶ γὰρ τὰ κόρα μοι ὀπτεθόλωται, καὶ σκαρδαμυκτῶ θαμά, καὶ ἐρεθίδακρύς εἰμι, καὶ τὰ ὄμματά μοι φαρμα-

dito, & expurga mactram, ut lactucinas nobis subigatis.

4. *Ego vero ad siccam unctionem discedam.* *Nos vero*, inquit *Philinus*, *ego nempe, & Onomarchus & Hellanicus sequemur. Etenim gnomon mediam jam aream inumbrat, & metus est ne in turbido aliorum sordibus balneo abluamur, post Carimantes, cum fece plebis confertim trudendi. Et Hellanicus, Ego vero*, inquit, *etiam aegre video; etenim utraque mihi pupilla turbida est, ac frequenter conniveo, & facilis lacrumarum sum, & medicamenta desideravit oculi, atque*

a Ἑψόμεθα] Ἑψόμεθα Exc. Ἑψίμεθα L. b Μέσην πόλον] Μέσην τὴν πόλον W. non comparet artic. in Edd. c Ὠθιζόμενοι] Nil mut. Edd. nec M.

82. Ἡδύνειν] Σκυνάζειν, ἤτοι μαγειρεύειν. *V.*
Ibid. (1) Κάρδοπον] Μάκτραν. *V.*
Ibid. Σμῆν] Καθαίρειν. *V.*
83. Θριδακίνας] Ἄρτους. *V.* At in altero ejusd. Cod. legas: Ὡς θριδακίνας] Εἰδῶ ἄρτον οἱ θριδακίναι.
84. (2) Ξηραλειφήσω] Ἀσὰ λουτροῦ ἀλείφεις ἐλαίῳ. *V.*
87. Ὁ γνώμων σκιάζει μέσην τὴν πόλον] Τῷ ἀφηλογίου (3) μέσον, ἤ σκιὰ διώκουσι τὰς ὥρας. *V.*
89. (4) Βύζην] Ἐπιῤῥημαδικῶς γὰρ τὸ σίζειν σημαίνει, καριμάντας δὲ τοὺς συγκλύδας καὶ συῤῥιτώδεις καλεῖ. *V.*
91. Δυσωπῶ] Ἀμβλύττω. *V.* Κακῶς ἀλείφειμαι τοὺς ὄπας. M.
Ibid. Ἐπιτεθόλωθον] Ταράττεται. *V.* Ἐπιτετάραχθον. C. Ταράττεται. σκοτίζεται. B.

(1) Κάρδοπον] Καυδόπον editum legi; sed ex Luciano mutavi. *J.F.R.*
(2) Ξηρ.] Hoc *Salm.* correxit, cum ξηραλείψασθε editum legeretur.
(3) Μέσον] Μέσον καὶ κοῖλον. *Coll.* Sed prave, nisi aliquid excidetit. *M. du S.*
(4) Βύζην] Βύζειν in Ed. & V. fuit. Sed & hoc ad Luciani textum adcommodavimus, & paullo post συγκλύδας pro vulgato συγκύδας.

Κοττάβους] Vid. *Athen.* 479. Et *Alex. ab Alex.* *M. du S.*
84. Ξηραλοιφήσω] Vide *Hesychium*, apud quem rescribe ξηραλοιφεῖν. De his unctionibus *Theod. Marcil.* ad Pers. *J.B.*
87. Ὁ γνώμων] Vid. Ἀλ. c. 9. & Κρον. *Cronosol.* c. 8. Ita vocat hemisphaerium in quo γνώμων ostendebat horas, inquit *Salmasius* Plin. Exerc. p. 457. B. Ubi de horologiis veterum multa. Pro μέσην autem legendum μέσον. Antiquis tamen πόλος non horas quas nunc vocamus, sed solstitia tantum & aequinoctia indicabat; quod pluribus in ea Dissertatione ostendit ὁ πάνυ. *M. du S.*
Ὁ γνώμων σκιάζει] *Alciphr.* III. Ep. 4. pr. Ὁ γνώμων σκιάζει τὴν ἕκτην. Ubi Doctiss. *Bergler.* & haec Luciani adducit. *J.F.R.*
Ibid. Μέσην πόλον] Ἡ πόλος. i. e. σφαῖρα τῆς ἀφηλογίου. F.G.
Μέσην τὴν πόλον] Copiose de hoc loco disputat *Salmasius* Exerc. Plin. 446. seq. & inepta antiquitatis affectatione πόλον hic vocari horologium, cum alias notaverit machinam cavam cum gnomone solstitiis tantum indicandis comparatam. *J.M.G.*
88. Λουσίῳ] Τῷ ἀπολούμενε, ῥυπόδει ὑδατι. *J.B.*
Ibid. Τῶν Καριμάντων] An servos intelligit, compositi. ex κἀρις, & ἰμὰς lorum. Noti sunt κάρις genus servile. Τὸ Καρίμαντις vocab. Comicum videtur. F.G.
89. Μετὰ τῆς σύρφακος] Συῤῥιτώδους ὄχλου & χυδαίου. *J.B.*
91. Δυσωπῶ] Ἀμβλύττω. *J.B.*
Ibid. Ἐπιτεθόλωθον] Ταράττεται, σκοτίζεται. *J.B.*
92. Σκαρδαμυκτῶ] De hac voce a me dictum antea. *J.B.*
93. Φαρμακῶ] Φαρμάκων δεῖται. *J.B.*
Φαρμακῶ] Quid si φαρμακιῶ legendum, ut desiderativi verbi formam propriam accipiat. Sed laudantur etiam μαχάω, φονάω, θανατάω. *J.M.G.*
96. Ἀπερυθριάσαι] Ἀποκαθᾶραι τὸ αἷμα τῶν ὀφθαλμῶν. *J.B.*
97. Λημαλέους] Διύγρους, ἀπὸ τοῦ λημᾶν καὶ λήμων, quae sunt περὶ τοὺς κανθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν περιαγνῦαι συστάσεις ἐκρέουσαι τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσίας. Sic pagin. 371. *J.B.*
99. Ἄττα] Conf. infra c. 21. ubi ἄττα adspirate. *J.F.R.*
2. Ἀπηθημένοι] Ἀποδυσάρδμοι τὰ ἱμάτια. *J.B.*
Ἀπηθήμενοι] Ἀπιδίαμαι exuor. F.G.
Ibid. Ἀκροχειριασμῷ] Genus luctae ἀκροχειριασμὸς qua

que Aſclepiade quodam oculorum ſapiente indigeo, qui confuſo & infuſo medicamento faciat ut erubeſcere deſinant, ut non amplius lippoſi ſint, neque humidum videant.

5. *Talia quaedam diſputantes praeſentes omnes, abiimus. Et cum veniſſemus in Gymnaſium exveſtiti jam, unus quidem exercitatione extremarum manuum, alius ſupinandi, & luctae erectae utebatur. Alius vero pinguiunctus inflectebat ſe: alius objiciebat ſe coryco:*

χᾷ, ϗ δέομαι Ἀσκληπιάδου τινὸς ὀφθαλμοσόφου, ὃς ταράξας, ϗ ἐγχέας μοι φάρμακον, ἀπερυθριάσαι ποιήσῃ τοὺς ὀφθαλμούς, ϗ [d] μηκέτι λημαλέους εἶναι, μηδὲ διερὸν βλέπειν.

Τοιαῦτα ἄττα διεξιόντες [e] ἅπαντες οἱ παρεόντες, ἀπήειμεν· καὶ ἐπειδὴ ἥκομεν εἰς τὸ γυμνάσιον ἀπηθημμένοι ἤδη, ὁ μὲν τις ἀκροχειριασμῷ, ὁ δὲ τραχηλισμῷ, ϗ ὀρθοπάλῃ ἐχρῆτο, ὁ δὲ λίπα χρισάμενος, ἐλυγίζετο, ὁ δὲ ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ, ὁ δὲ μο-

d Μηκέτι] Μηκέτι τι W. male. e Ἅπαντες] Πάντες P.

96. Ἀπερυθριάσαι] Τὸ ἐρύθημα ἀπικαθάραι. V. In altero ejusdem hoc ſic legitur: Ἀπερυθριάσαι] Ἐπίτηδες ὁ (5) παιγνίμων τὸ ἀπερυθριάσαι (6) τίθεικε ἀφ' τὸ γελοῖον.

97. Λημαλέους] Σὺν λήμαις. V.

98. Διερὸν] Ὑγρὸν. V.

2. Ἀπηθημμένοι] Αἰτὶ τῦ ἀποδυσάμβοι. ἐθήμαλα γὰρ τὰ ἱμάτια. ἔοικε δὲ μοι αὐτὸς ταῦτα, τῦ γελοίου καλῶς γε ποιῶν, ἀφαπλάττειν, (7) ὃς ἐ προφάσιος μὴ ὑπούσης γέλωτος, αὐτὸς (8) ἀνδρίσκων προφάσεις ἐ ἀφαλύπει. V.

(5) Παιγνίμων] Παιγνίδιον C. *Abb.* Παιγνίμων. V.

(6) Τίθεικε] Sic *Solan.* repoſuit ex M. τίθεικε enim vulgatum erat.

(7) Ὃς] Ὡς editum erat; ſed δς ex V. & C. *Abb.* dedit *M. du S.*

(8) Ἀνδρ. σφ.] Et hoc idem correxit, pro vulg. σφράσεις ἀρίσκων.

qua ſolebant ἄκραις χερσὶ παλαίειν, quoniam autem in plicaturis & nodis digitorum frequenter ſolebant vitam oppetere, ἀκρόχειρες dicti ἀνδροφόνοι. *J.B.*

Ἀκροχειριασμῷ) *A pointe des bras.* *F.G.*

3. Τραχηλισμῷ] *Succollatione*, ut in Cynic. τοὺς τραχήλους ἄγειν *ſuccollare*. Hanc luctae ſpeciem Boeotii vocant βατραχηλίζειν. vocabant enim Boeotii βάτραχας τοὺς τραχήλους *Heſych.* Igitur certare τραχηλισμῷ eſt ἀπὸ τραχήλου κατέχειν. *J.B.*

Τραχηλισμῷ] *En ſe collectant. Lutter debout en s'embraſſant par le milieu du corps.* *F.G.*

4. Λίπα χρισάμενος] Ex *Homero.* *J.B.*

Ibid. Ἐλυγίζετο] Hanc vocem alibi interpretor. *J.B.*

5. Ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ] Hoc eſt ἐξεπαλαίσθαι τὴν ποιλίαν τῦ ἀντιπάλου. Qua de re dico ad *Heliodor.* lib. 10. vide *Scalig.* ad Euſeb. Hunc locum quidam capiunt de pila ſparſina. Unde genus exercitii quod fit cum folle, dictum κωρυκομαχία. *J.B.*

Ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ] Exercebatur illa, quam κωρυκομαχίαν vocat *Hippocrates*, de Diaeta 2. ſ. 16, 43, 1. it. de Diaeta 3. ſ. 17, 23, 8. κωρυκοβολία eſt *Aretaeo* diuturn. 2, 13. p. 135. D. Boerh. Inde corrigendus *Caelius Aurelianus*, apud quem 5, 11, 134. Choricomachia legitur. De hac copioſe *Mercurialis* de Arte Gymnaſt. 2, 4. p. 123. ſeq. ex Antyllo apud Oribaſium. Cum videatur vir ſummus non ſatis attendiſſe, non alienum fuerit locum illum huc etiam referre, & interpretari. Sic autem *Antyllus*, ut e Vaticano codice laudatur a Mercuriali, Κόρυκος (Etiam in hoc nomine inter ω & ο fluctuant libri) ἐπὶ μὲν τῶν ἀσθενεστέρων ἐμπίμπλαται κιγχραμίδων, ἢ ἀλεύρων, ἐπὶ δὲ τῶν ἰσχυροτέρων, ψάμμου· τὸ δὲ μέγεθος αὐτοῦ πρός τε δύναμιν ϗ ἡλικίαν συναρμοζέσθω. Κρεμάννυται δὲ τοῖς γυμνασίοις ἄνωθεν ἐξ ὀροφῆς ἀπέχων τῆς γῆς τοσοῦτον, ὥστε τὸν πυθμένα κατὰ τὸ ὀμφαλὸν εἶναι τῦ γυμναζομένου· τοῦτον δὲ χερσὶν ἴσχοντες ἀμφοτέραις αἰωροῦσι, τὸν μὲν πρῶτον ὠσύχως, ἔπειτα σφοδρότερον, ὥς τε ἐμβαίνειν ὑποχωροῦντα αὐτοῖς, ϗ πάλιν προσιόντος ὑπείκειν, ἐξωθουμένους ὑπὸ τῆς βίας. τὸ δὲ τελευταῖον ἀφίασιν αὐτὸν ἔξω τῶν χειρῶν ἀπόσαντες, ὥστε ὑποτρίψασθαι (leg. ὑποτρίψ.) σφοδρότερον ἐμπίπτειν σώμασι ἐκ τῆς προσελεύσεως. τὰ δὲ ὑγιαίνοντα ἐπιπλεῖστον οἰκίσαντες (videtur leg. ἀκειλάμενος vel ἀθροίσαντες) αὐτὸν ὑποπίμπουσιν, ὥστε ἐκ τῆς προσόδου, εἰ μὴ σφόδρα προσέχοιτο, (f. προσέχοιτο) ἀποτρίφεσθαι, (f. ἀναστρίφεσθαι.) Ποτὲ μὲν ἐν ταῖς χερσὶν ἀντιβαίνουσιν αὐτῷ προσιόντι, ποτὲ δὲ τῷ σίτῳ, τὰς χεῖρας ἀναπετάσαντες, ἄλλοτε ἀποτρίφοντες κατὰ μετάφρενον. *Corycus* (ſaccum, Σάκκον, diſerte interpretantur Heſychius & Suidas) *ad uſum imbecillorum*, qui eo exerceri volunt, *impletur acinis, aut farina; ad uſum robuſtiorum vero arena. Magnitudo illius ad vires & aetatem exercendi accommodetur. Suſpenditur vero in Gymnaſiis deſuper e tecto, ea a ſolo diſtantia, ut fundus ſacci ad umbilicum exercitandi pertingat. Hunc manibus tenentes utrisque ita ſuſpenſum agitans* (hoc ſignificat hic αἰωροῦσι, ex no-

tio-

[a] μολυβδαίνας χερμαδίους δεξάγδην ἔχων, ἐχειροβόλει. εἶτα συντριβέντες, καὶ ἀλλήλους καλαντισάμενοι, καὶ ἐμπαίξαντες τῷ γυμνασίῳ, ἐγὼ μὲ καὶ Φιλῖνος ἐν τῇ θερμῇ πυέλῳ [b] καλαισυνθέντες, ἐξήειμεν· οἱ λοιποὶ δὲ τὸ ψυχροβαφὲς κάρα δελφινίσαντες, παρέπλεον ὑποδρύχιοι θαυμασίως. ἀναστρέψαντες δὲ αὖθις [c] ἄλλος ἄλλα ἐδρῶμεν. ἐγὼ μὲ ὑποδησάμενος, ἐξυόμην τὴν κεφαλὴν τῇ [d] ὀδοντωτῇ ξύστρᾳ. καὶ γὰρ οὐ κηπίων, ἀλλὰ μαλακῶν ἐπεμελούμεθα, οὐδὲ πιθήκων, ἀλλ' ἀνθρώπων. ἐπειδὴ δὲ ἀπεκναισάμεθα καὶ ἀπεψήσαμεν ἀλλήλους, ἐπὶ τὸν ἀκρότατον ἀπεσείσθημεν ἀπὸ τῶν χειρῶν, εἶτα ἐπὶ τὸν ὑπερκείμενον, εἶτα ἐπὶ τὸν ἄλλον, ἕως ἐπὶ τὸν ἔσχατον ἐλθόντες, ἐπὶ τὸν ἀπὸ τῶν ἐναντίων ἐπεμπόμεθα, ἐπὶ τὸν ἀπὸ τῶν ἐναντίων ἐπεμπόμεθα, ἐπὶ τὸν ἀπὸ τῶν ἐναντίων ἐπεμπόμεθα, ἕως

in ſcaphium tenſus eram, qui non ita pridem, barbam & verticem decomaverim (totonderim,) *alius lupinos edebat: alius vomebat jejunum: alius excavatis raphani fruſtis hauriebat jus piſculentum: edebat alius phaulias:* (olivas) *ſorbebat alius de hordeis.*

6. *Ac deinceps cum tempus eſſet, cubito nixi coenabamus: poſitae autem erant ſellae & grabatuli. Ac coena quidem ipſa erat de*

ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην, ὡς ἂν εἰ πρὸ πολλοῦ τ' κόννον, καὶ τ' κορυφαίαν ἀποκεκομηκώς. ἄλλος ἐθερμοτράγει, ὁ δὲ ἤμει τὴν νῆστιν, ὁ δὲ βραιὰς ποιῶν τὰς ῥαφανίδας, ἐμυστίλατο τῷ ἰχθυηρῷ ζωμῷ, ἄλλος ἤσθιε φαυλίας, ὁ δὲ ἐῤῥόφει τ' κριθῶν.

Καπειδὴ χειμὼν ἦν, ἐπ' ἀγκώνων ἐδειπνοῦμεν, ἔκειντο δὲ καὶ ὀκλάδιαι, καὶ ἀσκάνδ). τὸ μὲν δὴ δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν. παρεσκευ-

ε Ἐμυστίλατο] Ἐμυστίλατο W.

16. Σκαφίον] Εἶδος κοιτῶν. *V.*

23. Ὀκλαδίαι] Ὀκλαδίας μὲ δίφρος, ἢ ἀναπαύεται (1) φασίν. ἀσκάντας δὲ, ὁ ὑποτιλὴς κράββατος, συμφορᾶν δὲ λέγεσθαί φασιν τ' (2) ἥμισυ. *V.*

Ibid. Ἀσκάντας] Ἀσκάντης ὑποτιλὴς κράββατος. *V.*

(6) Φασὶν. ἀσκ.] Φασὶν δὲ ἀσκάντης antea legebatur.

(7) Ἥμισυ] Οὐρανὸν in Impreſſ. ſine ſenſu. Ἥμισυ V. & C. *Abb.* quod monente *Solano* recepi. *J. F. R.*

Ibid. Τὸν νῆστιν] Prodigioſa translatio a gutture ad anum. *J. B.*

Τὸν νῆστιν] An jejunium', i. e. humores qui a jejunis evomi ſolent? *F. G.*

20. Ἐμυστίλατο] Ἐμυστιλᾶτο legendum videtur, a μυστιλάομαι. *F. G.*

Ἐμυστίλατο] *Ariſtoph.* Plut. verſ. 627. μαμυσυλληβόει habet, i. & v. inverſo ordine quam ap. Noſtrum, collocato. Ubi vid. *Scholiaſt.* μισύλλη, ὁ κοῖλος ἄρτος καλοῦται. &c. Sed & vid. nott. *Spanhem.* qui ibi multus eſt in tradendo μισύλλῳ & μυστίλῳ a Scholiaſte confuſa. Quum poſterius ſit *panis cavatus*, ſecundum *Pollucem* &c. prius vero *carnium minuta diſſectio*; dein vero fatetur utrovis more idem poſſe ſignificari Atticis, μισύλλη, μισύλλῃ, & μυστίλῃ: Et μισυλλᾶν ſcribi ac μυστιλᾶσ. *Kuſterus* autem ſimiliter docet promiſcue ſcribi μισυλλᾶσ & μισυλλᾶσ. Sed μεμυστιλμένοι etiam in Ariſtophane legit *Suid.* quare in Luciano nihil mutem. Cumque *Heſych.* μισύλλειν & μισύλαι adferens interpretetur τεμεῖν, κόψαι, μικρὰς, εἰς μικρὰ διελεῖν κρέα. non dubitem, ſi vera eſt ſcriptura ap. Lucianum, etiam μυστίλιον ſimplex aeque rectum eſſe ac μυστιλᾶσ contractum, adeoque non opus eſſe accentum cum *Gujeto* mutare. *J. F. R.*

Ibid. Τῷ ἰχθυηροῦ ζωμοῦ] Vel muria vel garo; utrumque enim e liquore piſcium, vide *Scalig.* ad Auſon. *J. B.*

21. Φαυλίας] Τὰς ἐλαίας λέγουσι *Plin. Celſ. Varr.* de re ruſtic. *J. B.*

Ibid. Ἐῤῥόφει τ' κριθῶν.] Sic apud *Ariſtoph.* Veſp. τὴν φακὴν ῥοφήσομαι. *J. B.*

Ibid. Τῶν κριθῶν] Potionem ex hordeo. *F. G.*

23. Ἔκειντο δὲ καὶ ὀκλαδίαι] De quibus in Lapith. & in Cynic. ὀκλαδίας, δίφρους, ſive chiramaxium, ſive ſella geſtatoria. Nam ὀκλαδίας, δίφρους τακεινοὺς ὧν οἱ ἀπόλαυσιν φέροντες τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιοῦσι πλουσίοις, καὶ πεποίηται τοὔνομα ἀπὸ τοῦ ὀκλάζω, ut vult *Heſych.* Galli vocant *chaiſe briſée*, δίφρος συγκαμπτόμενος, καὶ ποτὲ μὲν ἰντιώφθρος, ποτὲ δὲ συγκλόθρος, *Scholiaſt.* Ariſtophan. ad Equit. De hac ſella geſtatoria L. *Senec.* cap. 12. de brevit. vitae. *Martial.* Epig. 17. lib. 12. *Sueton.* Nero. c. 26. Vitell. c. 16. hujus uſum ulterius proſequi non eſt otii. *J. B.*

Ibid. Ἀσκάντας] Ἐυτελεῖς κράββατοι. Interpres *Ariſtophan.* σκίμποδα vertit. *J. B.*

24. Δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν] Dico ad illud *Petronii: Nos ut ad tam viles acceſſimus cibos.* *J. B.*

Ibid. Ἀπὸ συμφορῶν] I. e. συμβολῶν. *F. G.*

Ibid. Συμφορᾶν] Quas hic συμφορὰς dicit Lexiphanes, alii vocant συμβολάς. Notae ſunt antiquorum συμβολαί. Caeterum turpiter in *Scholiaſtae* ad hunc locum verbis legitur, Συμφορᾶν δὲ λέγουσιν εἶναι τ' ὕφανον, pro ἥμισυν; quod per ſe planum ac perſpicuum eſt. *J. J.*

Συμφορᾶν] Jocus hinc petitur, quod trito ſenſu *miſeria* hac voce ſignificatur, ex qua triſtis ſane coena conficitur. *M. du S.*

Ἀπὸ συμφορᾶν] Συμφορὰν, quae *calamitatem* ſignificat, poſuit pro συμβολῇ *collatione*, ex etymo ſcilicet. Hinc pronum erat emendare ſcholion, & legere, συμφορᾶν δὲ λέγουσιν εἶναι τ' ἥμισυν, vel τ' ἥμισυν τ' ὕφανον quidem nihili eſt. Sed piget obſervare talia, quae occupata merito ſuſpicor a viris doctis, quorum notata una eduntur. *J. M. G.*

Συμφορᾶν] Et ſic ex Mſ. jam correxi. *J. F. R.*

σκεύαστο δὲ [a] πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὖεια, καὶ σχελίδες, καὶ ἡτριαῖα, καὶ τοιαῦ[b]τα τὸ ἐμβρυοδόχον ἕτερον, καὶ λοβὸς ἐκ [c] ταγήνου, καὶ μυττωτὸς, καὶ ἀβυρτάκη, καὶ τοιαῦταί τινες καρυκεῖαι, καὶ θρυμματίδες, καὶ θρία, καὶ μελιττοῦται. τὰ δὲ ἐνάλια χίων τὰ σελάχια πολλὰ, καὶ ὅσα ὀστράκινα τὸ δέρμα, καὶ τεμάχη πολλὰ τῆς ἐκ

collationibus. *Parata autem erant multa & varia, & bifida* (pedum extrema) *suilla, laterum pulpae, sumina, & porcae foetae intestinum embryonem recipiens* (vulva) *& lobus ex sartagine, & alliatum, & abyrtace, similesque quaedam conditurae, & thrymmatides, & involuta foliis, & mellita. Et e marinis cartilaginosa multa, & quae coriúm habent testaceum, & frusta Pontica de sporta, &*

a Πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὖεια] Πολλαὶ ⊖ ποικίλαι ⊖ δίχηλαί ὖαι. W. b Τὸ] Τιὸς ϑ. ὃς cett. & M. c Ταγήνου] Ταγάνου ap. B. Nil mut. Edd.

25. (1) Δίχηλαι ὖειαι] Τὰ τῶν ποδῶν ἄκρα τῶν ὑῶν, ἰδία ὄντα καὶ (2) ἐδώδιμα. ὡσαύτως ⊖ αἱ σχελίδες τὰ ἀπὸ τῶν (3) κελῶν τῶν ζώων εἰς (4) μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ φασὶν ἀκροτόμια. *V.*

26. Σχελίδες] Τὰ ἀπὸ τῶν (5) σκελῶν τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ (6) φησὶν ἀκροτόμια. *V.* alter in Fol.

Ibid. Καὶ τοιαῦ⊖τα ὖς] Ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν (7) ζώων ἐσκευάζοντο οἱ τῶν παλαιῶν βιοφάγοι βραῦμά τι. συγκέκραντες πολλὰ κρέα καὶ τυρὸν. καὶ ἤδυνον αὐτοῖς βράματα. *V.*

27. Ἐμβρυοδόχον] Τρίμμα ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἐσκευασμένον. *V.*

Ibid. Καὶ λοβὸς ἐκ ταγήνου] Λοβὸς ἐκ ταγήνου, τὸ ἧπαρ φησὶ τὸ ἀπὸ (8) ταγάνου. μυττωτὸς δέ ἐστι τρίμμα ἀλῶν σκορόδων καὶ τινῶν ἄλλων. (9) μελιττοῦ⊖ δὲ αἱ ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. ἀβυρτάκη δὲ ἀλεκτρυόνα, τὰ παραπόδια. λεπτογράμμενα δὲ βοῦν, τὰ τὸ γνᾶμα λεπτὸν ἔχοντα, ὅ ἐστιν ὀδὺς ἀπὸ γενετῆς. *V.*

28. Ἀβυρτάκη] Σκεύασμα βαρβαρικὸν ἀλῶν καρδάμων καὶ πράσων. *V.* In altero ejusd. Cod. haec sic legebantur: Ἀβυρτάκη] Σκεύασμα βαρβαρικὸν ἀλῶν καρδάμου ⊖ πράσων (10) Νυμφοδώρης δὲ τὸ τρίτον βαρβαρικῶν νόμων φησὶν, ὡς λυτικῷ τῆς κοιλίας χρῆσθαι τούτῳ φησὶν τοὺς βαρβάρους.

30. Θρία] Τὰ φύλλα τῆς συκῆς. λέγεται δὲ ἔτως ⊖ τὸ εἰς (11) αὐτὰ ἐνθυμούμενον βράμα. ὡς ⊖ νῦν τοὺς ἐκκεφάλους (12) τινὰς ποιοῦσιν εἰς αὐτὰ συνκλείζοντες αὐτὰς, ἀφαιρεῖται καὶ τοῦτο (13) φησὶ (14) σημαίνειν τοῦτό τινι, ἐπὶ καὶ μελιττοῦται παράκεινται, αἵ εἰσιν οἱ νῦν λεγόμενοι (15) πάστιλλοι. *V.*

Ibid. Μελιττοῦται] Ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. *V.*

(1) Δίχηλαι ὖειαι] Reliqui hoc, etsi ab textu Luciani discrepat; quia dedita opera sic ab Scholiasta potuit scriptum esse: verum quod ὖεια spir. leni editum esset, id tamen mutavi. *Suidae Ed. Hag.* accentus prioris quoque aliter positus; legitur enim δίχηλα ζῶα. βύς. ἕλκος &c. *J. F. R.*

(2) Ἐδώδιμα] Ἐδωδὴν. V. Πρὸς ἐδωδὴν. M. Sed vulgata melior. *Suid* ἐδώδ. βρῶσις. ἐδώδιμον. βρωσίμων. Sed in *Suid.* ἐδώδιμον. βρώσιμον, rescribendum existimo. *J. F. R.*

(3) Κελῶν] Σκελῶν in Impress. Σκελῶν M. unde *κελῶν* fecit *M. du S.*

(4) Μῆκος] Sic recte pro edito μῆκας dedit Idem; qui & ἅπερ inseruit, & φασὶ pro φησὶν reposuit.

(5) Σκελῶν] Anne ergo & hoc in κελῶν mutandum? *J. F. R.*

(6) Φησὶν] Α φυ —— Ex. *G.* Sed quare hic non etiam φασὶ facit *Solanus*? *J. F. R.*

(7) Ζώων] Χοίρων M.

(8) Ταγάνου] Ταγήνου editum erat. Sed mutavit ex C. *Abb. M. du S.* quamvis idem Cod. & V. aliter paulo ante scripserint. Utrumque autem *sartaginem* significat; sed quia praestat explicationem efferri verbo variato, recte feciisse putavi *Solanum*, quod mutarit. *J. F. R.*

(9) Μελιττοῦται] Μελιττοῦται V.

(10) Νυμφοδ.] Haec septem verba usque ad φησὶν supplevit *Solanus* ex collat. codicis; deerant enim in editis.

(11) Αὐτὰ] Deerat in editis, & lacuna relicta, quam inserto hoc pronomine implevit *M. du S.*

(12) Τινὰς] Τὶ erat in editis. Non agnoscebat *Cod. Abb.* Τινὰς M. *M. du S.*

(13) Φησὶ] Φημὶ V.

(14) Σημαίνειν] Σημαῖνον editum legebatur. Item αὐτὸν pro αὐτὸ, sed mutavit *M. du S.*

(15) Πάστιλλοι] Πάστυλοι B.

26. Υ̓͂εια] Πόδες χοίρεια. *J. B.*

Ibid. Σχελίδες] Idem quod σκελίδες, pernae, *jambons.* *F. G.*

Ibid. Ἡτριαῖα] Copiose vir Clar. *Isaac. Casaubon.* ad Athen. c. 16. lib. 3. Animad. *J. B.*

Ἡτριαῖα] *Sumen*, abdominis partes. ἡτρίδια, τεμάχη Comicis, *Pollux.* *F. G.*

Ἡτριαῖα] Sic & *Athen.* III. c. 16. p. 96. D. emendante hinc *Casaubono.* Reperitur autem etiam apud *Aristoph.* in Thesmoph. partem suillorum intestinorum ἡτρίαν vocabant. *Cas.* *M. du S.*

Ibid. Τοιαῦ⊖τα ὖς] Vid. *Athen.* 101. A. Et *Casaub.* not. *M. du S.*

27. Ἐμβρυοδόχον] *Sumen* (immo *vulva*) *foetaeque abdomina porcae. Martial.* *F. G.*

Ibid. Λοβὸς ἐκ ταγήνου] Vel ut in aliis ἐκ ταγάνου. Nam idem esse volunt Grammatici, ut Interpr. *Aristoph.* ad Equit. *Hesych. Poll.* videtur autem λοβὸς ἐκ ταγήνου. Sic enim (*Conviv.* c. 39.) condimentum aliquod hepatis fuisse, de quo *Suid.* & *Poll.* conficiebatur ex melle, sesamo, & caseo. Legend. *Hesych.* Sed forte an Luciani stylo fuit λοπὸς, de qua dictione copiose au-

cto-

& Copaicae (anguillae) & gallina domeſtica, & gallus qui jam canere deſiit : & piſcis convictor. Ovem autem etiam habuimus totam in furno aſſatam, atque edentuli bovis pedem anteriorem. Verum panes erant ſiliginei non mali, & alii de novilunio, qui ſero ad feſtum venerant, & olera tum quae ſub terra, tum quae ſupra illam creſcunt. Vinum autem erat non ſenex, ſed de utre, non illud quidem adhuc muſtum, ſed nondum tamen percoctum.

ᵈ σαργάνης, ἡ κωπαΐδες, ἡ ὄρνις σύντροφος, ἡ ἀλεκτρυὼν ἤδη ἀπῳδός, ἡ ἰχθὺς ἓν συνδαιτυμών. ἡ οἶν δὲ ὅλον ἐπωπᾶν εἴχομεν, ἡ βοὸς λειπογνώμονος κωλῆν. ἄρτοι μὲν τοῖνυν ἦσαν σιφαῖοι, ἡ φαῦλοι, καὶ ἄλλα νεμήνιοι, ἔνφρήμεροι τ' ἑορτῆς· ἡ λάχανα τά τε ὑπόγεια, ἡ τὰ ἔνφρυη· οἶνος δὲ οὐκ ἦν γέρων, ἀλλὰ τ' ἀπὸ βύρσης, ἤδη μὲν ἀγλευκὴς, ἄπεπτος δὲ ἔτι.

Πο-

ᵈ Σαργάνης] Edd. Σαργάνης majore Σ male.

33. Κωπαΐδες] Ἐγχέλεις λέγει (16) Βοιωτικὰς, τὰς ἐν τῇ Κωπαΐδι λίμνῃ πολὺ διαφερούσας τῶν ἄλλων. οἶν δὲ ἐπωπᾶν τὸ κλιβανίτην ἄρνα. *V.*

34. Καὶ ἀλεκτρυὼν ἤδη] Τὸν παρηβηκότα. *V.* in *Fol.*

35. Ἐπωπᾶν] Κλιβανίτην ἄρνα. *V.* in *Fol.*

36. Λειπογνώμονος] Τῷ τὸ γνῶμα ἀποβαλόντος. *V.* in *Fol.*

(16) Βοιωτικὰς] Βοιωτιακὰς M.

ctores quos nuper citavi. *J.B.*

Λοῦς] *Du foi cuis.* *F.G.*

28. Ταγήνου] Ita omnes Impreſſi & M. Sic in Somn. c. 38. ἰχθὺς ἐν ταγήνῳ. Sed ibi *Coll.* G. τηγάνου. *M. du S.*

Ibid. Μυττωτὸς] Quid ſit, docet *Scaliger* ad Moretum, ſed κυρίως μυττωτός ἐστι ἐκ σκορόδων. *J.B.*

Μυττωτὸς] *Moretum.* *F.G.*

Ibid. Ἀδυρτάκη] Clar. *Caſaubon.* ad Athen. cap. 35. lib. 3. tangit aliam hujus vocis interpretationem. Eſt enim hic ἀδυρτάκη βρῶμα βαρβαρικὸν ἐσκευασμένον ἐκ χαρδάμων, ἡ σκόρων & aliis oleribus, unde apud *Heſychium* ἀδυρτακοποιὸς, ὁ τρίμμασι ἡ ἐμβάμμασι καλαπυκάζων. *J.B.*

Ἀδυρτάκη] *Heſych.* ἀδυρτακοποιῶ. τῷ τρίμμασι ἢ ἐμβάμμασι καλαπυκάζοντος. ᵇ *F.G.*

29. Καρυκῶσαι] Aliis καρυκήσαι, quod idem eſt, intelligit autem παρασκευάσαι ἡ τροχίσκους πολυτελῆ. *J.B.*

Ibid. Θρομματίδες] Sic nominare ſolent omne genus dulciariorum ἢ ἀπὸ τῆς θρύου, ἢ ἀπὸ τῆς τρίψασθαι, *Heſych.* effertur autem hæc dictio vel per ᾰ. vel per ῠ. ut patet apud eundem Grammaticum, v. ἰνθρυμματίς. *J.B.*

Θρομματίδες] Placentæ genus. aliis *intritum.* *F.G.*

30. Θρίᾳ] Quidam ſimpliciter per θρίας intelligunt φύλλα συκῆς, ſed ibi capiendum eſt pro omni altili quod vel συκῆς ἢ ἀμπέλου foliis involvitur, hoc autem vocabant ἐπικάμπτειν, leg. *Caſaub.* ad Athen. c. 24. lib. 3. *J.B.*

Ibid. Μελιττοῦται] Πάσσυλοι, μάζαι μέλιτι διδόμεναι, quæ & μελιτόεσσαι. *J.B.*

Ibid. Ὑποθυχίων τὰ σιλάχια] Vocant σιλάχια ὅσα ἔκδυτα. *Heſych. Suid. Poll. Caſaub.* *J.B.*

31. Σιλάχια] Piſcium genus cartilaginoſum a σιλάω, σιλάχω, σίλαχος, σιλάχιον. quod nocte luceant. σίλας. *F.G.*

Σιλάχια] Σιλάχια piſcium genus cartilaginoſum. *Galenus* in expoſitione vocum Hippocratis: σιλάχιον. ἔνια καλοῦται ὅσα λεπίδας οὐκ ἔχει, ἡ ζωολογικῶ. Sic autem appellatur ἀπὸ τοῦ σίλας: quod ejus cutis noctu luceat. σιλάω, σιλάχω. σίλαχος, σιλάχιον. *Galenus* de alimentis Lib. III. Τραχὺ δὲ ἡ λαμπρὸν ὃ τῇ φωτὶ τὸ δέρμα τῶν τοιούτων ἐστὶ ζώων (σιλαχίων). *Plinius* ait, hujus vocis auctorem eſſe Ariſtotelem : quod falſum eſt: cum ea uſus fuerit Hippocrates : ut ad Ariſtotelem Jul. Caeſ. Scaliger obſervavit. Verba Plinii ſunt L. IX. c. 24. *Selache appellavit Ariſtoteles primus.* Occurrit autem hæc vox apud *Hippocr.* L. 2. de morbis, & Lib. 1. & 2. de ſemine. *AE.M.*

32. Τριμάχη] Κόμμασι *dernes.* *J.B.*

Ibid. Ἐκ σαργάνης] Σαργάνοι δεσμοὶ ἢ πλέγματα ψαγματώδη, ἡ κωπαΐδες, αἱ ἀπὸ τῆς κωπαΐδος λίμνης ἐγχέλεις. De quibus Scholiaſt. *Ariſtoph. Acharn.* & *Heſych.* *J.B.*

34. Ἀγωνᾶς] An ſenex? *F.G.*

35. Παρύσιτος] An altilis, domi enutritus in piſcina? placet. *F.G.*

Παρύσιτος] Vertebatur tam in *Pariſ.* quam *Salmur. Piſcis paraſitus*, quum vertendum fuiſſet *opſonium*, ut me monuit Frater optimus *G. O. Reisz.* *F.F.R.*

Ibid. Οἶν ὅλον ἐπωπᾶν] Ἐν κλιβάνῳ ἐπτηθύτα. *J.B.*

36. Λειποχρώμους] *Qui ne marque plus.* *F.G.*

39. Ὑπόγεια] An radices, tubera terræ? *F.G.*

41. Ἀγλεύκους] Ἀνάνθ. *J.B.*

Ποτήρια δὲ ἔκειτο παντοῖα ὅσα ἐπὶ τῆς [a] Δελφινίδος τραπέζης, ὁ χρυσιμέτωπος, ὁ [b] τρύλης Μεντορουργὴς, εὐλαβῆ ἔχων τὸν κέρκον, καὶ βομβυλιὸς, ὁ δειροκύπελον, ὁ γηγενῆ πολλὰ, οἷα Θηρικλῆς ὤπλα, εὐρυχαδῆ τε, καὶ ἄλλα εὔστομα. τὰ μὲν Φοινικῆθεν, τὰ δὲ Κνιδόθεν· πάντα μόνοι ἀνεμοφόρητα, καὶ ὑμενόστρακα. κυμβία δὲ ἦν, καὶ

7. *Pocula posita erant omnis generis in Delphica mensa, fronticetum illud, & trielavium illud, Mentoris opus, caudam habens capiendo commodam, & bilbiens* (angusti colli) *& cervicatum illud, & terrigena multa, qualia assabat Thericles, late hiantia, & alia ore commodo, e Phoenicea quaedam, alia e Cnido, omnia quidem, quae ventus auferret* (prae levitate) *& testam membranae* (instar tenuem) *habentia. Cymbia autem erant,* &

a Δελφινίδος τραπέζης] Nil mut. Edd. *Coll.* nec M. b Τρύλης] Τρύλις W.

42. Δελφινίδος τραπέζης] Οὕτω λέγεται ὡς ἐπὶ τὸ δελφίνων τύπῳ τοὺς πόδας ἔχειν. *V.*

43. Κρυψιμέτωπος] Ὁ λεγόμενος ἐν τῷ ἀνακλιτικῷ τὸ μέτωπον (1) ἀποκρύπτων. μεντορουργὴς δὲ ἀπὸ Μέντορός τινος ἀκολούθου τούτῳ καλοχρησαμένου τῷ εἴδει τῆς ποτηρίου. ἃ ἦσαν (2) πρὸς τῷ πυθμένι μιγάλων ἔχοντα τὴν λαβήν. ἀφ' ἧς ἐν εὐλαβῆ αὐτὰ κέκληκε. βομβυλιὸς δὲ τὸ γραγγύλον, οἷα τὰ τῶν παιδάκια. διροκύπελλα δὲ τὰ μακρὰ μέν, εἰς χάσκη δὲ τύπον ἐξειργασμένα. γηγενῆ δὲ τὰ ὀστράκινα λέγει. εὐρυχαδῆ τὰ βαθέα ἐν πλατεῖα. εὔστομα δὲ τὰ λεπτοχειλῆ. ἀνεμοφόρητα δὲ, τὰ (3) ἐλαφρότατα διὰ λεπτότητα. διὰ (4) δὲ ὑμενόστρακα. κύμβια δὲ, τὰ γραγγύλα μέν, βαθέα δὲ, καὶ φιαλίδες τὰ γραγγύλα ἐν ἀβαθῆ. γραμμοειδεῖς δὲ, τὰ γραμμὰς ἴσας ἔχοντα. (5) κυλικίων δὲ τὸ δεχτῶν, ὁ πληκτικώτατον τὸν καλοῦσιν. ἀκροθώρηξ δὲ, ὁ μέσως πως μεθύων. διποδίφης δὲ, ὁ σωτήρ ἀπὸ τῶν (6) τὰς δίπας διφῶν. χρυσοτάκτους δὲ, τὰ χρυσοχόον φησί. λεῖρα, τὰ γυναικῶν κόσμου λέγει, πτερὰ τὸ ἡδὺ αὖπας, πτερόεσσα (7) καὶ τὰ ἄνθη λείρια φασιν. ἐκδίκως τὰ ἐνότια, ὡς δὲ τὸ τοῖς λοβοῖς ἐστὶ ὅτων ἐκπεπόδισται. πόδας τὰς ψύλλας. ἄδικον ἡμᾶς ἐν ἄλογον, τὸν δίπας μὴ ἔχοντα ἢ δικανικοὺς λόγους. ἐχιγλαττίαν δὲ, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλῶτταν. ἑπτὸν τὸ ὑπτρόπιλον, ὡς δὲ τὸ ἐπόλας ἀνὰ τὸ ἀπαχολούθητον ὁρᾶς. ἄχρησα τὰ καινὰ, οἷς οὐδὶς ἐχρήσατο. ὑπτήριον δὲ, τὸ λεπτὸν ἐν λιπαρὸν ἱμάτιον. ἀμφιτάπητος ἐκκλησίας λεγόμενον ἐπὶ τοὺς τελείους, ἀπὸ τῶν μυστηριδίων αὐτῶν. *V.*

44. Μεντορουργὴς] (8) Ἀπὸ τοῦ Μέντορος ἐσκιαγραφημένου. *V.*

45. Βομβυλιὸς] Στρογγύλον. *V.*
Ibid. Διροκύπελλα] Τὰ μακρὰ μέν, εἰς χάσκη δὲ τύπον (9) ἐξειργασμένα. *V.*

46. Γηγενῆ] Ὀστράκινα. *V.*
Ibid. (10) Εὐρυχαδῆ] Βαθέα ἐν πλατεῖα. *V.*

47. Εὔστομα] Λεπτοχειλῆ. *V.*

48. Ἀνεμοφόρητα] Ἐλαφρότατα διὰ λεπτότητα. *V.*

49. Κυμβία] (11) Κυμβία στρογγύλα καὶ βαθέα. *V.*

(1) Ἀποκρύπτων] Ἀποκρύπτον ante editum erat.
(2) Πρὸς] Ita dedit *M. du S.* pro *καὶ* quod in editis erat, non addens unde, nec opus est. Mox iterum *καὶ* legebatur ante *βομβυλιὸς*, quod idem delevit, nec immerito; etsi enim *καὶ δὲ* recte conjungitur alibi, tamen hic locum habere non poterat. *J. F. R.*
(3) Ἐλαφρότ.] Ἐλαφρὰ in edit. male. Et paulo ante quoque male *ἀνεμοφόρητα*.
(4) Καὶ] Jam *καὶ* in edit. absens inseruit *M. du S.*
(5) Κυλικίων] Κυλίκων editum ante, & plura vitiose expressa, quae tacite corrigere, quam indicare malui. *J. F. R.*
(6) Τὰς δίπας] Δίπα, & sine articulo Ed. *Cler.* Mutavit *Solan.* non addens unde. Sed ex altero *Vossiano* eum id hausisse video, quod postea exhibetur. *J. F. R.*
(7) Καὶ] Δὲ male edita Schol. Correxit *M. du S.*
(8) Ἀπὸ] Lege *ὑπὸ*. *M. du S.*
(9) Ἐξειργ.] Lege *ἐξειργ.* *M. du S.*
(10) Εὐρυχανδῆ] Sic in V. scriptum erat. *M. du S.*
(11) Κυμβία] *Κυμβία* bis habebant edita. Correxit *M. du S.*

42. Ποτήρια] Leg. Interpr. *Petron.* ad illud *cecidit mensa cum argento.* Casaub. ad *Athen.* c. 2. lib 11. *J. B.*
Ibid. Τῆς δελφινίδος τραπέζης] Τῆς πόδας ἐχούσης εἰς τύπον δελφῖνος ἐξειργασμένους. Quae Delphica vocabatur, de qua *Wower.* ad *Petron.* locum cit. *J. B.*
Δελφινίδος] An δελφιτίδος τραπ. i. e. Delphicae mensae, seu Delphicae ἐλευθερικῶς. *Martial.* gloss. VI. *F. G.*
Δελφ. τραπ.] *Mensam populorum* Servius vocat. *Casaub.* Animadv. in Athen. *A. V.*

43. Ὁ κρυψιμέτωπος] Κρύπτων τὸ μέτωπον τῷ πώγωνος. *J. B.*

44. Καὶ τρύλης] A τρύω cavo, unde trua & trulla pro truula trula, τρύλης, ut a ξύω ξύλη i. e. *radula.* Τρύλης poculi genus videtur. an idem quod trulla? a τρύω, τρύτω, τρύπη, seu τρύπα, τρυπῶ &c. *F. G.*

45. Κέρκον] Leg. *Hesych.* *J. B.*
Ibid. Βομβυλιὸς] Στρογγύλος. Ut interpretatur Scholiast. *Aristoph.* ad Vespas. *J. B.*
Βομβυλιὸς] In Excerptis a *Casaub.* editis Animadv. in Athen. p. 784. Θηρίκλειον Ῥοδιακὸν, ἃ περὶ τὰ ἰδίως Σωκράτης φησὶν, οἱ μὲν σὺν φιάλας πίνοῦσι, ὅσον θέλουσι, τύχις ἀπαλλαγήσονται. οἱ δὲ σὺν βομβυλίου μὴ μικρὸν σάζοντες. ἦσι δὲ καὶ ζωόν τι. *M. du S.*

46. Γηγενῆ] Ὀστρακινά. *J. B.*

46. Θη-

& phialae minutae, & literata pocula : itaque plenum erat poculariumὁ (poculorum armarium.)

50 Φιαλίδες, καὶ ποτήρια γραμματικά· ὥστε μεστὸν ἦν τὸ ᶜ κυλικεῖον.

8. Sed lebes camini supra modum ebulliens in caput nobis evertit carbones. Bibimus autem amystida: & jam bene poti eramus, cum ungeremur baccharide : atque intro volvit nobis aliquis pedisonam (saltatricem) & trigo-

Ὁ μὲν τοι ἰπνολέβης, ὑπερπαφλάζων, ἐς κεφαλὴν ἡμῖν ἐπέτρεπε τοὺς ἄνθρακας. Ἐπίνομεν δὲ ἄμυστι, καὶ ἤδη ἀκροθώρακες 55 ἦμεν· εἶτ' ἐχριόμεθα ᵈ βακχαρίδι. καί ᵉ εἰσεκύλισέ τις ἡμῖν ὑπ' ποδοκτύπην, καὶ τρι-

ᶜ Κυλικεῖον] Sic marg. *A1W.* Κυλίκιον Edd. & M. Κυλικιον correxerat *M. du S.* ᵈ Βακχαρίδι] Sic W. & marg. *A1.* Κακχαρίδι Edd. ᵉ Εἰσεκύλισέ] Εἰσεκύλισεν W.

50. Φιαλίδες] Στρογγύλα ἐ ἀδεῶν. *V.*
Ibid. Γραμματικὰ] Τὰς γραμμὰς ἔχοντα. *V.*
51. (12) Κυλικεῖον] Τὸ δοχεῖον, ὃ (13) ποτηροπλύτιν νῦν καλοῦσι. *V.*
52. Ἰπνολέβης] Τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ μιλιάριον. *V.*
53. Ἐπίτρεπεν] Ἀντὶ τοῦ (14) ἐπίτιμον. *V.*
54. Ἄμυστι] Ἀπὸ τοῦ κλείσαι τὸ στόμα. *V.*
55. Βακχαρίδι] Εἴδει στρίμματος μυρώδους. ποδοκτύπη δὲ, (15) τὸ τύμπανον. τριγωνίσκια δὲ, ὄργανα μουσικὰ, ἅτινας λαὸ τῷ χρόματος καλούμεν. *V.*
56. (16) Κύκλησέ τις] Εἰσήνεγκε. *V.*

(12) Κυλικεῖον] Κυλίκιον male Editio prior, quam ego mutavi. *J. F. R.*
(13) Ποτηροπλύτιν] Ποτηροπλύστην antea lectum pessime. Correxit *Solan.* Sed & ita corrigendum vidit literatiss. juvenis *L. C. Valkenaer*, in Animadv. ad Ammon. p. 3. qui etiam observat, Scholiasten male confundere κυλικεῖον & ποτηροπλύτιν, usus diversissimi. *J. F. R.*
(14) Ἐπίτιμον.] Et hoc debetur diligentiae *Solani*; nam ἐπέτρεπεν ante legebatur.
(15) Τὸ τύμπανον] Sic V. & M. Τὰ τύμπανα Edit. *Clerici.*
(16) Κύκλησέ τις] Sic in V. scriptum erat. *M. du S.*

46. Θερικλῆς ἄστυ] Interpretatur hunc locum vir Clar. *Casaub.* ad Athen. c. 6. lib. 11. *J. B.*
Θερικλῆς] Θερικλέους τύπου, κύλιξ. Citat hoc dictum *Athen.* quem vide & *Erasm.* in Adag. Θερικλείους φίλος. *A. V.*
Θερικλῆς] *Athen.* XI. 470. E. Et in eum locum *Casaub.* Thericlem alii τορνάτην, alii figulum faciunt. Consule etiam Eruditissimi *Bentleji* Dissert. de Phalar. Epist. quam Anglico idiomate edidit. *M. du S.*
Ibid. Βόρκιμβι] Πλατεῖα. *J. B.*
48. Ἀνιμοφίρητα] Ἐλαφρότατα ἀφ' ἁπτότητα. *J. B.*
49. Κυμβία] Στρογγύλα τὰ βαθέα. *J. B.*
50. Φιαλίδες] Στρογγύλα ἐ ἀδεῶν. *J. B.*
Ibid. Ποτήρια γραμματικὰ] Γράμματα ἔχοντα. *Plaut.* Rud. *J. B.*
Ibid. Γραμματικὰ] Eadem, quae ad βαυβυλίας, Excerpta. Γραμματικὸν ὕπαιθρον, τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαραγμένα.

Ἄλλως. τὴν ὄψιν εἶπε τῷ ποτηρίου γλυφήν.
Πρότιτον ἦν δὲ στρογγύλον, μικρὸν πάνυ,
Παλαιὸν, ὅτι συντιθλασμένον σφόδρα,
Ἔχον κύκλῳ τι γράμματα.

Quidquid erat literis inscriptum, Graeci γραμματικὸν, Latini *literatum* dixerunt. Sic *Plautus*: *frons litterata*, & in *Rud.* de urna: *nam haec litterata est, ab se omnes cuja siet. Casaub.* ad Athen. XI. apud quem etiam extat ποτήριον γραμματικὸν, p. 466. E. F. *M. du S.*

51. Κυλίκιον] Δοχεῖον. *J. B.*
Κυλίκιον] Alias κυλικεῖον. Sed ludit in ambiguo. *F. G.*
Κυλίκιον] Non dubito, legendum esse κυλικεῖον, sicuti ὃ ἅτινας ἐ ἀπ' ποτηρίων σκόλυμα, Athen. II, 2. p. 460. E. ubi multis auctoritatibus demonstratur. ποτηροπλύστην. *J. M. G.*
Κυλικεῖον] Non dubitavi sic edere pro vulgato κυλίκιον invitis Libris; non modo admonitu *Solani*, qui in *Mss.* non superscripserat, pristino accentu acuto per errorem calami servato; sed & quia res ipsa clamat. Et recte quoque κυλικεῖον ex testimoniis *Athen.* XI. p. 460. contra Clar. *Casaub.* adstruit Doctiss. juvenis *L. C. Valkenaer*, in Animadv. ad Ammonium Grammat. p. 2. *J. F. R.*
52. Ἰπνολέβης] De quo *Flor. Christ.* ad Vesp. Interpretes Macrobii de Miliario. *J. B.*
Ἰπνολέβης] Pompejano tribuitur apud *Athenaeum* 98. C. D. *M. du S.*
53. Ἐπίτρεπε] Ἀναβράσσει. ἐπέτιμεν. *J. B.*
54. Ἀκροθώρακες] Μέσοι πῶς μεθύοντες. *J. B.*
55. Κακχαρίδι] Ἐντρίμματι μυρώδει. *J. B.*
Κακχαρίδι] Puto legendum βακχαρίδι. *Dioscor.* 3. 31. βάκχαρις βοτάνη ἐστὶ θαμνώδης, εὐώδης, ἐς σφραγιστικά. Apparet igitur ad unguenta potuisse adhiberi. *J. M. G.*
56. Εἰσεκύλισέ τις] Lego εἰσεκύλισεν. i. e. tanquam machinam rotis advexit, introduxit. *F. G.*
Ibid. Ποδοκτύπην] Τύμπανον. *J. B.*
Ποδοκτύπην] *Saltatricem.* *F. G.*

τριγωνίστριαν. μετὰ δὲ ὁ μὲν τις ὅπι τὸ [a] κατήλιφα ἀναῤῥιχησάμενος, [b] ἐπιφόρημα ἐζήτει, ὁ δὲ λικίνδα ἔπαιζεν, ἄλλος [c] ἐῤῥικνεῖτο σὺν γέλωσι τὸ ὀσφύν.

nistriam (psaltriam) *Postea alius quidem in cantherium enisus, insultum parabat: alius ludebat crepitu: alius crispabat cum risu lumbum.*

Καὶ ἐν ταυτῷ λελυμένοι, εἰσεκώμασαν ἡμῖν αὐτεπάγγελτοι, Μεγαλώνυμός τε ὁ δικοδίφης, καὶ Χαιρέας ὁ χρυσοτέκτων, ὁ κατὰ νώτου [d] ποικίλος, καὶ ὁ [e] Ὠκαταξις Εὔδημος. κἀγὼ ἠρόμην αὐτοὺς, τί παθόντες ὀψὲ ἥκοιεν. ὁ μὲν οὖν Χαιρέας, Ἐγὼ ἦδ' ὅς, [f] λεῖρόν τινα ἐκρότουν, καὶ ἑλλόβια, καὶ πέδας τῇ [g] θυγατρὶ τῇ ἐμῇ, καὶ διὰ τοῦτο ὑμῖν ὑστερίζω ἀφῖγμαι. Ἐγὼ δὲ ἦδ' ὅς ὁ Μεγαλώνυμος, ἕτερα ἄλλα εἶχον

9. *Eodem tempore loti comissatum non vocati ad nos venere Megalonymus ille causarum subactor, & Chaereas aurifaber ille tergo varius, & ille confractor ovorum Eudemus. Et ego interrogavi illos, Qua causa sero adeo venirent? Ac Chaereas quidem: Ego, inquit, segmentum quoddam concinnabam, & inaures, & compedes filiae, ac propterea post coenam vobis adsum. Ego vero, inquit Megalonymus, aliud agebam. Erat*

a Κατήλιφα] Κατάλυσιν marg. *A1.* b Ἐπιφόρημα] Lacuna hic est in *Fl.* & M. c Ἐῤῥικνοῦτο] Ἐῤῥικνοῦτο ex marg. *A1W.* W. & *Fl.* Ἐῤῥικνοῦτο cett. Edd. d Ποικίλος] Πικίλος *J.* male. e Ὠκαταξις] Sic Edd. vett. ac recentt. Ὠτοκατάξις W. & M. f Λεῖρον] Λῆρον W. g Θυγατρὶ] Sic W. *B2.* P. Reliquae Edd. Θυγατρῇ.

63. Δικοδίφης] Ὁ συνήγορος, ἀπὸ τῶν τὰς δίκας διφᾶν τὸ ζητεῖν. *V.*

Ibid. Χρυσοτέκτων] (1) Χρυσόχους. *V.*

67. Λεῖρόν τινα ἐκρότουν] Ἦτοι γυναικεῖον κόσμον, ἐξ ἐνθημάτων (2) ποικίλων καὶ ἀνθινῶν, καθότι λείρια τὰ ἄνθη φασὶν, ἢ καὶ χρύσεον κόσμον, ἠδύοσμα τῇ ὁράσει τὸν ὄψιν. Διὸ καὶ λειριόεσσαν ὄπα (3) Ὅμηρος φησίν. ἢ ὅτι πᾶς λῆρος φασὶν τὸν ἀδολεσχίαν λέγειν παρὰ τῶν διατρίβειν σχολὴν ἔχοντων. εἰρηκὼς δὲ νῦν ἔτος λῆρον τὸ τῆς ὑηλίας κόσμου, ὡς σχεδὸν τὸ χρύσεον καὶ παιδικοῦ. *V.*

Ibid. Ἑλλόβια] Ἐνώτια. *V.*

68. Πέδας] (4) Φίλια. *V.*

(1) Χρυσόχους] Χρυσόχοον Ed. *Cler.* male.
(2) Ποικίλων] Ποικίλον ante editum. *Sulamus* ποικίλον inde fecerat, quod ita secutus sum, ut verum accentum tamen servarem.
(3) Ὅμηρος] Iliad. Γ. 152. *J. F. R. M. du S.*
(4) Φίλια] Φίλια ed. *Cler.* male.

57. Τριγωνίστριαν] Ὄργανον μουσικὸν, ὅτου ἀπὸ τοῦ σχήματος καλούμενον. leg. *Hesych.* verb. τρίγωνον. *J. B.*

Τριγωνίστριαν] Τρίγωνον instrumentum musicum, unde τριγωνίζω, τριγωνιστὴς, & τριγωνίστρια, ut κιθαρίστρια. *F. G.*

Ibid. Ἐπὶ τὸν κατήλιφα] Κλίμακα, ἰκρίωμα. *Hesych. Poll. J. B.*

Ibid. Κατήλιφα] Tabulatum, ἰκρίωμα exponit *Hesych. F. G.*

58. Ἀναῤῥιχησάμενος] Ἀναβάν. *J. B.*

Ibid. Ἐπιφόρημα] Ἐπιφόρημα *bellaria*, παρὰ τὸ ἐπιφέρεσθαι τοῖς ὄψοις. *Athen. Pollux. F. G.*

59. Ὁ δὲ λικίνδα ἔπαιζεν] Παρὰ τὸ λικμᾶν, ἢ λικμᾶν, πρωτῶν, βαῖν, παρὰ φθῆν ὀρχεῖσθαι. *J. B.*

Ibid. Λικίνδα] Λικίνδα ἔπαιζε, i. e. ὀρχεῖτο. *Hesych.* λικμᾶν, τὸ παρὰ φθῆν ὀρχεῖσθαι. An ad digitorum digitum saltare? Non displicet. *F. G.*

60. Ἐῤῥικνεῖτο σὺν γέλωσι τὸν ὀσφὺν] Diceret Petron. *risu latera commovebat.* lego enim ἐῤῥικνοῦτο. *ῥικνοῦσθαι. Insultando lumbos agitare*, inde ῥικνὸς de quo Grammatici. *J. B.*

Ἐῤῥικνεῖτο] An ἐῤῥικνοῦτο? Placet. *F. G.* In marg. *Ald.* 1. *Wessel.* erat : ἐῤῥικνοῦτο, vid. *Suid.* Ego quoque sic legendum arbitror; At quia dedita opera barbarizat, vulgatam alius, non mutarit: sed cui ipsum ἐῤῥικνοῦτο non satis barbarum, alterum praeferat, ubi volet. *J. F. R.*

63. Ὁ κατὰ νώτου] An insultis in dorso notis, μαστιγίας, *flagris.* *F. G.*

64. Ποικίλος] Non notassem *J.* πικίλος habere; nisi ut monerem idem vitium in Codd. saepe occurrere ab corrupta dictantium pronuntiatione ortum, qui ψιλοὶ proferunt ψιλί. *J. F. R.*

Ibid. Ὠκατάξις] I. e. ὁ ἀνυβριστὴς, πυγμαχιστὴς. *F. G.*

Ὠκατάξις] Corrige, ἀτυπάτους, & vid. nos ad *Laërt.* in Lycone, pag. 208. (I. Ed. p. 128. B. C.) *AE. M.*

Ὠκατάκτους] Jam probaveram *Menagianam* emendationem, qui ad *Diog. Laërt.* 5, 67. insultis rebus firmat ἀτυπάτους, hominem cui in certamine gymnico fractae essent aures atque contritae. Cum vero posthac Eudemus ita moram suae rationem reddat, ut videatur in culina operam dedisse Damasiae athletae: potius

Erat enim, ut scitis, sine judicio, sine oratione dies, cum igitur linguistitium esset, neque admitteri verba habebam, nec aquae demensum ubi acciperem. Cognito autem, visibilem esse (adiri posse) *Praetorem, sumtis ve-*7 *stibus insuitatis* (novis) *boni staminis, calceis autem ingestis* (novis) *extuli me ipsum.*

10. *Deinde statim incido in sacigerum & hierophantam & reliquos infanda* (sacra occulta, mysteria,) *facientes, qui Diniam raptim in jus traherent, crimen objicientes hoc,* 8 *quod illos nominasset, idque cum bene scirct, a quo tempore consecrati essent, anonymos esse nec jam nominabiles* (nomine suo appellandos) *qui sacro jam nomine gaudeant. Non novi, in-*

ἦν μὲν γὰρ ἄδικος ἡ ἡμέρα, ὡς ἴστε, καὶ ἄλογος· ὡς ἂν δὴ ἐχεγλωττίας ὔσης, ὅτε ῥησιμετρεῖν εἶχον, ὅτε ἡμερόλεγδον, ὡς ὑδρονομεῖσθαι. πυθόμενος δὲ ὅτι ὁ στρατηγὸς 7 ὀπτὸς ἐστί, λαβὼν ἄχρηστα ἱμάτια, εὐήντρια, καὶ ἀφόρητα ὑποδήματα, ἐξέφρησα ἐμαυτόν.

Εἶτ' εὐθὺς ἐντυγχάνω δᾳδούχῳ τε, καὶ ἱεροφάντῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀῤῥητοποιοῖς, 8 Δινίαν σύρουσιν ἄγδην ὅτι τὴν δεχὴν, ἔγκλημα ἐπάγοντας, ὅτι ὠνόμαζεν αὐτοὺς, καὶ ταῦτα εὖ εἰδὼς, ὅτι, ἐξ οὗπερ ὡσιώθησαν, ἀνώνυμοί τέ εἰσι, καὶ οὐκέτι ὀνομαστοί, ὡς ἂν ἱερώνυμοι ἤδη γεγενημένοι. Οὐκ οἶδα, ἦν δ' ἐγὼ,

b Ὑποδήματα] Sic W. Fl. P. &c. Ἀποδήματα male S. sola. Et mirum quod Amst. non imitata sit.

71. Ἄδικος ἡ ἡμέρα] Τὰς δίκας μὴ ἔχουσα. *V.*
Ibid. Καὶ ἄλογος ὡς ἂν δὴ ἐχεγλωττίας ὔσης] Δικανικοὺς λόγους μὴ ἐχούσης, ἀργὴν ποιούσης τὴν γλῶτταν. *V.*

75. Ἄχρηστα] Καινά. *V.*
Ibid. (5) Εὐπίσημα] Λαμπὰ καὶ λευκά. *V.*

(5) Εὐπίσημα] Sic V.

tius est ut credam, ad normam quasi illius confictum & eadem percussum moneta, forte per ludum, deinde a cacozelo scriptore usurpatum, ἀσκάνταξις, non illepidum, si in loco ponatur, coqui epitheton. *J.M.G.*

67. Λαιῷν] Intelligit γυναικείων ἅμων, παρὰ τὸ ἐὸν εἶναι. Ut quibusdam visum est. *J.B.*
Λαιῷν τινα] Λαιόν τινα lego. *Hesych.* Λαιοὶ τὰ περὶ τοῖς γυναικείοις χιτῶσι πεποικιλμένα. *F.G.*
Ibid. Ἐλλοβίων] Ἐνώτια, quidam τὰ ἄνθη. Interpretantur de his Scholiast. *Aristoph.* & *Pollux.* *J.B.*

68. Πίδας] Χειροψύλλας. *J.B.*

69. Ἐπιδίπνιος] *Ad repetia* vertitur. Verte: post coenam. *F.G.*

71. Ἄδικος ἡ ἡμέρα] Ἡ μὴ ἔχουσα λόγων δικανικῶν. cum justitium est. *J.B.*
Ἄδικος] Pompejano tribuitur apud *Athen.* l. c. *M.du S.*

72. Ἐχεγλωττίας] In qua linguis dantur feriae, τῶν ἀργὴν ποιούσαν τὴν γλῶτταν. *J.B.*

73. Ἡμερολεγδὸν ὡς] Ἡμερολόγδην legendum videtur. vel ἡμερολογδόν. Sed prius placet. Τὸ ὡς abundare videtur. *F.G.*
Ibid. Ὑδρονομεῖσθαι] Πρὸς ὕδωρ ποιεῖσθαι τὸ μίστρον τῶν λόξεων. Quod patroni dicerent ad clepsydram, nota res. *J.B.*

75. Ὀπτὸς] Ὀπτὸς assus, & visibilis. Jocus in ambiguo. *F.G.*

Ὀπτὸς] Idem, sed jocose apud *Athen.* 388. B. C. *M.du S.*
Ibid. Ἄχρηστα] Καινά. οἷς οὐδὲς ἐχρήσατο. *J.B.*
Ἄχρηστα] Nova, quibus nondum usi sumus. *F.G.*
Ἄχρηστα] Hunc soloecismum *Athenaeus* Ulpiano tribuit (97. E.) Et Pompejano 98. A. *M.du S.*
Ibid. Εὐπίσημα] Inepte etiam ὑπότριμα appellat calceamenta. Est enim textrinae vocabulum, & vesti subtili ac bene textae convenit. *Plato* in Polit. λαῶν δὲ τὸ λεγόμενον ὑπότριμα ξυμβαίνοι ἂν αὐτῶν. *Strabo* L. XV. τὰς ὑποδρόμους ὑφαντὰς συνδόνας. Hic fatuus οὐ . . . ὃ . . . elegantes calceos significans dixit. &c. *Casaub.* ad Athen. 188. *M.du S.*

76. Ἀφῆμαι] Μᾶλλον φαμένους. *J.B.*
Ibid. Ἐξέφρησα] Et ineptum & βλάσφημον (lege δύσφημον) est pro *exii*, ἐξέφρησα, quod valet ἐξεφρησα in perniciem abii. *Casaub.* ibid. *M.du S.*

79. Ἀφηπτοποιοῖς] Τοῖς τὰ μυστήρια τελοῦσιν. De quibus locus alius dicendi. *J.B.*

80. Ἄγδην] Τάκτικῶς. Vox Cretensis de qua vide Interpr. 12. tabul. *J.B.*
Ἄγδην] Obtorto collo, *par les epaules.* *F.G.*

81. Ὠόμαζεν αὐτοὺς] Unice huc facit locus Eunapii in Maximo p. 86. extr. Τῷ δὲ ἱεροφάντου κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὄντι ἐν τούτοις, ὃ μυθολόγοις λέγειν ἐπίληπτον ἦν τὰ τοιαῦτα γράφοντα. *J.M.G.*

85. Ἐκά-

ἐγὼ, ὃν λέγεις, τ' Δειναν· ἐκάλει δ' ὃν με τὸ τοῦνομα. Ἔστιν, ἦδ' ὅς, ἐν τοῖς [a] σκειραφείοις [b] ἐγκαψικίδαλος ἄνθρωπος, τ' αὐτολη-κύθων, καὶ τ' αὐτοκαβδάλων, ἀεὶ κυρίων, ἐνδρομίδας ὑποδύμενος, ἢ βαυκίδας, ἀμφιμάσχαλον ἔχων. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ἔδωκεν ἀμηγέπη δίκην, ἢ λὰξ πατήσας ᾤχετο; Καὶ μὴν ἐκεῖνός γε, ἦδ' ὅς, ὁ τέως [c] αὐλούμενος, ἤδη ἔμπεδός ἐστιν. ὁ γὰρ στρατηγὸς, καίτοι ἀτιμαγελοῦντι [d] καρπώδεσμά τε αὐτῷ περιθεὶς, καὶ περιδέραιον ἐν-ωδοκάκαις, καὶ [e] ποδοστράβαις, ἐποίησεν

quam, *quem dicas Diniam. Vocabat igitur* me nomine. *Est*, inquit, *in foris aleatoriis cepivorus homo, ex illo genere qui lecythum ipsi sibi portant, qui farinam ipsi sibi subigunt, semper horrido capillitio sunt, endromides aut baucides soleas semper gerens, habensque tunicam utrinque manicatam. Quid ergo*, inquam, *deditne poenas aliquo modo, an jactatis calcibus abiit? Quin ille*, inquit, *qui tum saltaverat, jam immotus est. Praetor enim, licet segregare (& subducere) se vellet, & manicis circumdatis & collari, in cippis & ner-*

a Σκειραφείοις] Σκιαφ. *Fl.* Vulgatae adstipulatur M. b Ἐγκαψικίδαλος] Ἐγκαμψικίδαλος W. c Αὐλούμενος] Ἀλάρβους *Gronov.* Nil mutant Edd. nec M. d Καρπώδ.] Καρπόδ. W. e Ποδοστρ.] Παιδεστρ. W.

91. Ἀμηγέπη] Ἀντὶ τοῦ, κατά τινα τρόπον· ὅσον δή τι. ἀτιμαγελοῦντι, ἀντὶ τοῦ ἐξυβρίζοντι, ἀκοσμοῦντι τὴν τριτείαν, παραφρονοῦντι, καὶ γὰρ ἀτιμαγέλας τοὺς (1) φασὶ τοὺς ἐξοιστροῦντας, καὶ τὴν ἀγέλην λέγουσι τὴν ἀθετοῦντας. καρπόδεσμα δὲ, καὶ περιδέραιον, καὶ ποδοκάκαι, ἀλόσεις εἶδον, αἱ μὲν χειρῶν, αἱ δὲ (2) τραχήλου, αἱ δὲ ποδῶν. τὰ δὲ ἐγχόρδια, τοῦ γελοίου ἕνεκα πέπλεκται. εἶδον τὸ (3) ὑποδύλλον ἐν πορδαλέᾳ, ἃ δύλα πᾶσιν. ἀκριβοῖ δὲ τὸ ὄρθρου (4) φᾶς, ἔτι σκοτίας οὔσης. Διοσχορίδης δὲ, ἢ ὡς ἄν τις εἴποι διοχολωσύνη. (5) παίζοντος δὲ (6) κατὰ ἐναντίον τὸ (7) ἀπηγχόνησα. ἐκλὰξ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ γόνυ καμφθείς. τὸ δὲ βαυκαλᾶν, οἱονεὶ ἀμφορίχνειν, ἢ βοᾷ καλῶν ἐν συρέφων, (8) ὁ ἀφ' οὗ ἀφκαυδανίζειν ὠνόμασται. στυγνὸς δὲ τὸν φόβον ἔχων, ἀντὶ πεπεισμένος, συντεθλιμμένος. ἀναφλῶντα δὲ, ἀντὶ τοῦ αἰσχρῶς τὸ αἰδοῖον τ' (9) πόδης γυμνοῦντα. θαυμάζειν δὲ λέγεται, καὶ τὸ φιλοφρόνως προσάγειν τινί. (10) σκοτώδιον δὲ, ἀντὶ τοῦ (11) σκότος ἔχον, τ' ἀσαινόμενον γὰρ ἐστὶ τὸ ἀγαλμασκοπούμενον. *V.*

Ibid. Λὰξ πατήσας] Ἐπὶ τ' ἀνιχνεύοντα (12) μεγάλως συμφορᾶς. Σοφοκλῆς δὲ τούτου (13) ἐνδύοντα λέγεται τοῦτο, ὡς ἐν τριγαμίᾳ Σοφοκλῆς, ἵ γ' ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν εὐφαλὴς πόλις, τὸ μὴ τὰ μὲν δίκαια ἐν τὰ σύφορα λέγειν πατοῦντα, κωτίλος δ' ἀνὴρ λαβὼν πανοῦργα χρηστὰ ῥέγκα (14) κηδίστου πόλει. *V.*

(1) Φασὶ] Sic M. Φησὶ V. & Cod. *Abb.*
(2) Τραχήλου] Sic mutarat *Solan.* pro τραχήλων, quod in editt. erat.
(3) Τπιδυλλον] Τπιδυλλον M.
(4) Φᾶς] Recte sic *Solan.* pro absurdo vulgati φωὴν.
(5) Παίζοντος] Παίζοντα antea editum. Correxit idem ex Cod. *Abb.*
(6) Κατὰ] Καὶ τὸ Cod. *Abb.*
(7) Ἀπηγχόνησα] Sic etiam Cod. *Abb.*
(8) Ὁ] Aberat ab editis, & κωδωνίζειν, pro διακαυδ. Mutavit utrumque *M. du S.*
(9) Πόδης] Sic recte Cod. *Abb.* & M. Πο δης Edita. Eadem lacuna erat in V. & Exc. G.
(10) Σκοτώδιον] Σκοτώδιον Edit. *Clv.* Mutavit ex Luciano *M. du S.*
(11) Σκότος] Σκότου Cod. *Abb.* prave.
(12) Μεγάλως] Μὴν tantum conspiciebatur in editt. quod ex compendio scribendi natum. *J. F. R.*
(13) Ἐνδύοντα] Ita dedit *Solan.* pro vulgato ἐνδύοντων. Item mox τοῦτο correxit, cum legeretur τοῦτα.
(14) Κηδίστου] Κηδιστῷ Cod. *Abb.*

85. Ἐκάλει δ' ὃν μοι τ.] Loco non suo hic comparent haec verba; sed ubi reponenda, mihi nondum constat: nec tanti hoc opusculum duco, ut diutius ei immorari libeat. *M. du S.*

86. Σκειραφείοις] Τοῖς κυβιστητῆρσι, ἀφ' τὸ εὐ σκίρον τὴν ἀφετηρίαν ἔχειν. *J. B.*

Σκειραφείοις] *Hesych.* Σκειράφιον τὸ κυβιστήριον &c. *F. G.*

87. Ἐγκαψικίδαλος] Κίδαλος, πόρνευον. *Hesych. F. G.*

Ibid. Αὐτολη-κύθων] Vid. *Brod.* 549. & *Harpocr.* (consuli poteſt *P. Colvius* ad L. 2. Floridorum Apuleji; ubi hanc vocem copiose explicat) *J. Clericus* ad fragm. Menand. p. 75. C. *M. du S.*

88. Αὐτοκαβδάλων] Simpliciter αὐτοκάβδαλα dicunt Grammatici αὐτοχέδια, καὶ παράφαλα αὐτολῦ. *J. B.*

Αὐτοκαβδάλων] Αὐτοκάβδαλον ἄλλῳ, τὸ ἂς ἔτυχε φαγεῖν, unde αὐτοκάβδαλοι σκάφος τὸ αὐτοχέδιον. *Suidas. F. G.*

89. Ἐνδρομίδας] De his calceis *Hesych. Tertull. J. B.*

Ἐνδρομίδας] Ἐνδρομὶς, calceus cursorius, cursoribus aptus. *F. G.*

Ἐνδρομίδας — βαυκίδας] Cum sint plurima loca, quae confirment *Hemsterhusianam* sententiam, de non notato sub Lexiphanis persona Polluce: tum hic etiam apparet, reprehendi quemvis alium, forte non unum, κακόζηλον. Diserte enim *Pollux* 7, 93. αἱ ἐνδρομίδες ἴδιον τ' Ἀρτέμιδος τὸ ὑπόδημα, ac f. 94. αἱ δὲ βαυ-

nervo illum esse fecit. Quare vinctus infelix suppedebat prae metu, & crepitabundus erat, & apes pretium animae dare volebat.

11. *Ade autem, Eudemus* inquit, *summo crepusculo arcessivit Damasias, Athleta olim & multorum victor, jam vero prae senectute expers certaminum. Nosti aeneum illum in foro stantem* (cujus statua est in foro) *& partim quidem coquendo, partim assando occupatus fui. Elocare enim destinabat hodie viro filiam, & jam illam comebat. Deinde solici-*

εἶναι· ὥστε ἐν δισμοῖς ὢν, ὑπέδυλλέ τε ὁ χαλκοδαίμων ὑπὸ τῦ δέους, καὶ τορδαλέος ἦν, καὶ χρήματα ἀντίλυτρα διδόναι ἤθελεν.

11 Ἐμὲ δὲ, ἦ δ' ὃς ὁ Εὔδημος, ὑπὸ τὸ ἀκροκνεφὲς μεσεπείλαλο Δαμασίας, ὁ πάλαι μὲ ἀθλητὴς, καὶ πολυνίκης, νῦν δὲ ἤδη ὑπὸ γήρως ἔξαθλος ὤν. οἶδα τ' χαλκεῖον τ' ἑστῶτα ἐν τῇ ἀγορᾷ. καὶ τὰ μὲ ἕ πιττῶν, τὰ δὲ εὖων, διετέλεσα. ἐξοικιεῖν γὰ ἔμελλε τήμερον εἰς ἀνδρὸς τ' θυγατέρα, καὶ ἤδη ἐκάλλυνεν αὐτίω. εἶτα μερ-

μέ-

f [H] Ἤδ mscr. *Al.* male. g Πιττῶν] Sic dedi ex *J. El.* & *M.* Πιττῦν Edd. cett.

βαυκίδος πολυτελὴς ὢν ἐπίδημος. Sed poenitet, ut dixi, adnotare talia. *J. M. G.*

Ibid. Βαυκίδας] Baucides calceamenti genus crocei coloris, ut scribit *Pollux. Hesych.* vult βαυκίδας ὑποδήματα γυναικεῖα πολυτελῆ. Erant etiam albae baucides apud effoeminatos. leg. *Casaub.* ad Athen. c. 4. lib. 4. *J. B.*

90. Ἀμφιμάσχαλον] Ἰμάτιον. *J. B.*

Ἀμφιμάσχαλον] Ἀμφιμάσχαλος χιτὼν, & ἐλλειπὴς, ἀμφιμάσχαλος. i. e. tunica utrinque manuleata. ingenuorum vestis; cui opponitur ὑπομάσχαλος, servorum indumentum. *F. G.*

91. Ἀμυγίαν] Κατά τινα τρόπον. De hac voce consule Grammaticos. *J. B.*

Ibid. Λὰξ πατήσας] Θαρσαλέως λέγει. Ut apud *Homer.* λὰξ ποδὶ κυήσας. *J. B.*

Λὰξ πατήσας] *Gaignant au pied.* *F. G.*

92. Καὶ μὴν ὁ τῶν αὐλοῦμαι ἤδη ἔμπειρος ἦν] Micyllus, *at vero ille, qui antea inter tibias & cantores perstrepebat, jam immobilis ac tacitus est.* Benedictus quoque non alio sensu, *qui antea tibia cantu recreabatur*, tanquam qui vinctus sit, nequeat recreari tibiae cantu, quum tamen cantet vinctus quoque compede fossor. Itaque *Bourdelotius* notat esse λόγους βαλλόμενος, quem sensum profecto ex praecedentibus affirmare omnino nequeas; neque id est contrarium antithetum sequentis ἔμπειρος, quod requiri videtur. Commodissime id expedivit pater, dum adscripsit se correxisse ἀλόμενος, *hactenus vagans.* *J. G.*

Ibid. Τῶν αὐλοῦμαι] Λόγους βαλλόμενος. *J. B.*

94. Αὐλοῦμαι] Verti quasi legeretur ἀλλόμενος saltans, exsultans lascive, ut respondeat illi λὰξ πατήσας. Si quis αὐλοῦμαι melius intelligat, libenter festinatum a me esse confitebor. *J. M. G.*

Ibid. Ἔμπειρος] Δειμῶτο. *J. B.*

Ἔμπειρος] Ἢ τῶν ᾠδικῶν. *F. G.*

94. Ἀνιμαγιλοῦντι] Ἐξορίζοντι, ἀτιμαγίλος, dicitur taurus ὁ τ' ἀγέλης ἐξοιστρῶν, qui etiam dicitur ἀτιμαγέλας, Grammatici: per καρπόδεσμα & ἐξεβέβηκεν intelligit χειρόδεσμα & τραχηλόδεσμον. *J. B.*

Ἀνιμαγιλοῦντι] Ἀνιμαγελοῦντι κυρίως est *solitario*, a grege separato. *Theocr.* Hic ὠμοπικὰς positum est pro incarcerato, vincto. *F. G.*

Ibid. Καρπόδεσμα] lege καρπόδισμα. *F. G.*

1. Ἤ δ' ὃς] Pro ἦ recte se habet, adeoque frustra esse emendationem s. variationem marginis *Ald.* ex Exemplis tribus quatuorve, his c. 9. 10. & plus viginti aliis eodem hoc *Lexiph.* occurrentibus, patet. Conf. saltem c. 2. & 3. *J. F. R.*

Ibid. Τὸ ἀκροκνεφὲς] Τὸν ὄρθρον. *J. B.*

2. Δαμασίας] Meminit hujus athletae Νικηφ. Δ. Χ. bis. *M. du S.*

3. Παλαίσας] Πολλὰ κυήσας. *J. B.*

4. Οἶδα τ' χαλκοῦν] *Nosti hominem qui aereus stat in foro. F. G.* Recte *Gujetus*; nam & sic *Alciphr.* I. Ep. 30. s. χωστοῦν στε τέτυμμαι. ut alia similia omittam. *J. F. R.*

5. Τὰ μὲ πιττῶν, τὰ δὲ εὖων] Παροιμιώδης videtur. *F. G.*

6. Πιττῶν] Πιττῶν quid sit, nescio an aliquis doceat: πιττῶν *picans*, quod alii habent, nondum reperio, qui huc faciat. Eudemus βοκάτακτις, quasi tu dicas *ovifractor*, coquus videtur, vocatus summo mane ad nuptiales epulas parandas. Εὖειν quod apud Homerum *torrere* est, *adurere*, pilos v. g. suis mactati, forte hoc ipso intellectu hic capitur, forte quidam ea tempestate pro culinae altero opere *assare* posuerunt, cui πίσσειν, πίσσων, πίπτειν, *coquens* cognatum significatione est, & a πισσᾶν vel πυσσᾶν non nisi apice uno alteroque abhorret. Id igitur interea secutus sum. Si tamen utrumque participium, πιττῶν & εὖων ad infamem prope artem dropacistarum & *glabrarorum*, pice & psilathris mollium hominum quidquid usquam pilorum est evellentium, referre malis, ipsa verba non repugnant; sed non video, qui βοκάτακτις, aut etiam ἀποκάτακτις huc convenire possit. *J. M. G.*

Πιττῶν] An ludit? ut *Aristoph.* Plut. 1094. Ἱκανὸν γὰ αὐτὸν πρότερον ὑπεπίττων χρόνον. *Satis diu ante ista hoc oblevi dolium.* Non credo, nec intelligo. *J. F. R.*

μέριόν τι κακὸν ἐμπεσὸν, διέκοψε τ' ἑορτήν. ὁ γὰρ υἱὸς αὐτῆς ὁ Δίων, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ λυπηθεὶς, μᾶλλον δὲ θεοεχθίᾳ κεθεὶς, ἀπῆγξεν ἑαυτόν. καὶ, εἰ ἴστε, ἀπολώλει ἂν, εἰ μὴ ἐγὼ ὀπισθὰς, [a] ἀπηγχόνισά τε αὐτὸν, καὶ παρέλυσα τ' ἐμβροχῆς, ὀπιπολύ τε ὀκλάξ τε ἀθαθήμενος, [b] ὀπτύοντα τ' ἄνθρωπον, βαυκαλῶν, καὶ ἀλακωδωνίζων, μή τι ἔτι συνεχὴς εἴη τ' φάρυγξ. τὸ δὲ μάλιστα ὠνῆσαν, ἐκεῖνο ἦν, ὅτι ἀμφοτέραις καλαθίσκαις αὐτῆς τὰ ἄκρα [c] διεπίεσα.

Μῶν ἐκεῖνον, ἦν δ' ἐγὼ, φὴς Δίωνα, τ' καλαπύγωνα, καὶ λαχνοχέαν, τ' μύρτωνα καὶ κινοτρώκλαν νεανίσκον, ἀναφλῶντα, καὶ βλιμάζοντα, ἤν τινα [e] πεώδη καὶ πόδα

tum malum quoddam incidens festum diem turbavit. Filius enim illius Dio, nescio qua re dolens, vel potius, deorum odio implicitus, ipse se suspendit. Et, scitote, perierat, nisi superveniens ego, ablaqueassem illum, & solvissem a nexu, multumque geniculatim assidens, fodiens hominem, titillans, explorans undique, ne qua adhuc continens (compressus, elisus) esset gulâ. Quod autem maxime profuit, illud erat, quod ambabus illius extrema tenens compressi.

12. Numquid illum, inquam ego, Dionem ais, cinaedum, laxo & pendente scrota, illum effeminatum, & lentiscum rodentem adolescentem, illum masturbantem & lascive con-

tre-

a Ἀπηγχόνισα] Ἀπηγχόνισα Edd. priores. Ἀπηγχόνησα M. b Ἐπτύοντα] Ἐπτύοντα W. c Διεπίεσα] Δίεσα Mſ. B. Nihil mut. Edd. nec M. Sed a manu recentiore. d Κινοτρ.] Κιωστρ. W. e Πεώδη] Παιώδη W. & Mſ. Bourd. Nil mut. H. J. Fl. P.

12. Τὸν μύρτωνα καὶ * κινοτρώκταν] Τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς ὕτως ἐκαλοῦσιν. ὕτως δ' οἶνον καὶ μύρτα ἐλάμβανον τῶ μὲν πρεσβύτερος ἐναγκρινοῦν. V.

* Κινοτρώκταν] Κινοτρώστρας & μύρτωνα Edit. male.

9. Διέκοψε τὴν ἑορτὴν] A troublé la fête. J. B.
11. Θεοεχθίᾳ κεθεὶς] Ὑπὸ θεῶν ἐχθρανθείς. J. B.
14. Ἐμβροχῆς] A βρέχω ἐμβροχὴ ductum est. F. G.
15. Ὀκλάξ] Homerica dictio de qua Eustathius & cæteri Grammatici, ἐπὶ γόνου καμφθείς. J. B.
16. Βαυκαλῶν] Διαθρέψων ἢ βοῇ καλῶν. Quales fere sunt quæ pueris occinuntur næniæ. J. B.
Βαυκαλῶν] Βαυκὸς, ᾠδὴς. βαύκαλος idem. βαυκαλᾶν est καταπαιμίζειν, μετ' ᾠδῆς παιμίζειν. F. G.
Βαυκαλῶν] Leop. p. 129. M. du S.
Ibid. Διακωδωνίζων] Metaphora ducta ab equis quos explorabant tympano εἰ ψοφοδεῖς εἶεν, ἢ εἰ θόρυβον ὑπερμένειν δύνανται, μήπως ἐν πολέμῳ εἰς κίνδυνον ὑπ' αὐτῶν ἐμβληθεῖεν, ut patet apud Scholiast. Aristophan. ad Ranas, qui alias etiam hujus vocis metaphoras exponit. alii simpliciter ἀλακωδωνίζειν dicunt esse ἀντὶ τῦ συσείειν. J. B.
Διακωδωνίζων] Κώδων tintinnabulum, latius tubæ orificium, a parte totum, ipsâ tuba, κωδωνίζω, tubæ sono exploro, unde ἀκωδώνιστος qui exploratus non est. Ἀλακωδωνίζω idem. Pollux. F. G.
19. Ἄκρα] Ἄκρα ἐκαπιλικῶς pro ἄκρα πλάγια fortasse. F. G.
20. Διεπίεσα] Hac voce interpretatur illud præcedens συσείειν τὴν φάρυγα. Attamen pro διεπίεσα in MS. Cod. reperitur διέσπα, quæ est præcedentis vocis interpretatio. J. B.
22. Λαχνοχέαν] Λαχνόπρωκτον, λαχνοκαλαπύγωνα. De qua voce Aristoph. Athen. lege Hesych. verb. λαχνοστόλον. J. B.
Ibid. Μύρτωνα] Turpem illum & mollem, sic enim ἁπάλους τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς: nominabant enim μύρτον τὸ γυναικῶν αἰδοῖον, ut patet apud Scholiast. Aristophan. Lysistr. J. B.
23. Κινοτρώκλαν] Τὸν κίνον ἐσθίοντα, πρὸς ὑποδιαν τῦ στόματος. Sic quidam Grammatici, aliter tamen Hesychius, qui vult schinum hac ratione comedi solitum ut dentes candefierent: εἰώθασι τὸν κίνον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι, ἵνα τὰ ὀδόντας. Utuntur adhuc nobiles Hispani. J. B.
Κινοτρώκταν] Lentisco dentes purgantem, i. e. otiosum. F. G.
Ibid. Ἀναφλῶντα] Anceps & varium de hac voce inter Grammaticos certamen, quidam enim interpretantur τόνον, ἢ μαλάττειν, ut Hesychius & Scholiast. Aristoph. ad Ranas, alii ἀναφλῶντα dicunt esse γυμνοῦντα τὸ αἰδοῖον αἰσχρῶς. ut Alcidamas ille Cynicus p. 1044. τὸ ἄκρον παρεγύμνου ἑαυτὸν μᾶλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχύνειν. Sic apud Theophrastum Charact. περὶ βδλυρ. ὅταν

tractantem, si quem bene vasatum, & improbe mutoniatum senserit, illum admittens. Ille quidem & patellarius: sed Deam, inquit *Eudemus, adorans, Diana enim illis est in media aula, scopadeum opus, huic igitur supplicantes, Damasius & uxor illius, senex jam, & cana caput accurate, obsecrabant, ut sui misereretur: at illa statim innuit, & salvus erat; & nunc Theodorum* (Deodatum), *aut magis aperte Artemidorum* (Dianidatum) *habent adolescentulum. Dedicarunt igitur illi tum alia, tum tela & sagittas, quod his gaudet: sagittaria enim, & procul-jaculans, eminuspugnans est Diana.*

13. *Bibimus ne igitur*, inquit *Megalonymus. Etenim lagenam hancce effoeti vini,*

25 θῶνα αἴσθηται [f] μιν ἐῶν. ἐκεῖνός γε καὶ λεκαλέος. ἀλλά τοι γε τ' θεὸν, ἢ δ' ὃς ὁ Εὔδημος, θαυμάσας. Ἄρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, [g] σκοπάδειον ἔργον. ταύτῃ προσπεσόντες, ὅ, τε [h] Δα-
30 μασίας, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, πρεσβύτις ἤδη, καὶ τ' κεφαλὴν πολιὰς ἀκριβῶς, ἱκέτευον ἐλεῆσαι σφᾶς· ἡ δὲ αὐτίκα ἐπένευσε· καὶ σῶς ἦν, καὶ νῦν Θεόδωρον, μᾶλλον δὲ σαφανῶς Ἀρτεμίδωρον ἔχουσι τ' νεανίσκον. ἀνέθεσαν οὖν
35 αὐτῇ τότε ἄλλα, καὶ βέλη, καὶ τόξα, ὅτι χαίρει τούτοις· τοξότις γάρ, καὶ ἐκηβόλος, καὶ τηλέμαχος ἡ Ἄρτεμις.

[i] Πίνωμεν οὖν, ἦδ' ὃς ὁ Μεγαλώνυμος, καὶ γὰρ καὶ λάγυνον τουτονὶ [k] παρηβηκότος, ἥκω

[f] Μιν ἐῶν] Sic Edd. & M. Μὴ ἐῶν melius marg. *Alw.* [g] Σκοπάδειον] Sic Edd. excepta *Fl.* & W. ubi σκοπάδιον. [h] Δαμασίας] Restitut. ex W. Δαμάσιος Edd. priores. [i] Πίνωμεν] Ex emendatione *Solani.* Πίνομεν Edd. priores. [k] Παρηβηκότ.] Sic recte M. & *H. B2. P. Fl.* Παρόβηκ. *J.* male.

31. Πολιὰς] Πέπαικε· τὸ πολιὰς· εὐθεῖα γάρ ἐστιν. εἶον ἡ πολίας, τ' πολιάδος. M.

39. Παρηβηκότος] Προσυπακουστέον οὔου. *V.*

ὑπαντήσας γυναιξὶν ἐλευθέραις ἀνασυράμενον δεῖξαι τὸ αἰδοῖον. Alii ἀναφλᾷν interpretantur χειροτριβεῖν τὸ αἰδοῖον quam significationem sequutus est *Jac. Micyll.* Interpres. *J.B.*

24. Βλιμάζοντα] Simpliciter *Aristophanes* ex quo *Hesychius* interpretatur βλιμάζοντα, θλίβοντα, ὑβρίζοντα, unde βλῖμα προπηλακισμὸς, ὕβρις. Aliter tamen *Didymus*, aliter *Suidas*. Suidæ potior interpretatio, qui vult βλιμάζειν, τὸ τῇ ὀσφύϊ τοῦ ἐτέρου ἐπιτίθεσθαι, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ τὰς ὄρνιθας ἀποῤῥίπτοντος. *J.B.*

Ibid. Παιδὴ] MS. παιδὴν. *J.B.*

Ibid. Πόθωνα] Etiam de hac voce dubitant Grammatici, quidam enim simpliciter *puerum* interpretantur, aliud alii, quos vide apud Doctissimum *Christian.* explicatione hujus vocis, & vocis ψωλοὶ ad *Aristoph.* pacem. *Scalig.* in Priap. *J.B.*

25. Μιν ἐῶν] An ναὶ μὴν ἦν, ἐκεῖνος &c. Locus depravatus videtur. *F.G.*

Μιν ἐῶν] Corruptus haud dubie locus; sed quem aliis manibus tractandum relinquo, meas hujusmodi sordibus non contaminaturus. *M. du S.*

Μιν ἐῶν] Non intelligo illud μιν ἐῶν. Retinui *Micylli* interpretationem, & nolo in hoc & similibus locis nimium sapere vel docere. *J.M.G.*

26. Λεκαλέος] Λεκαλίφιλος, *patinarius*, ut Vitell. apud *Suet.* *J.B.*

27. Ἄρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, Σκοπάδειον ἔργον] Attende, lector, quam sint hæc immixta, dum nulla editio has voces exhibet velut parenthesin & notis ejus inclusas, quod prorsus faciendum est, ut fecit paterna manus. *J.G.*

28. Σκοπάδειον] Τῦ Σκόπου ἔργον τῦ ἀγαλματοποιοῦ. De quo *Plin.* *J.B.*

Σκοπάδειον] Τῦ Σκόπα. *F.G.*

Σκοπάδειον] *Scopas* insignis marmoris scalpendi artifex, unus ex iis, qui Mausoleum caelaverunt; de quo *Horat.* Carm. III. 8. *M. du S.*

32. Ἐπίνοιαν] Erant tum satis humanae statuae, quas facile exorares ut annuerent vel arriderent adeo. *Eunapius* in Maximo p. 85. post quasdam cerimonias in Hecates templo, quae & ipsa Diana est, quod notum, τὸ μὲν πρῶτον ἱμειδίᾳ τὸ ἄγαλμα, εἶτα (f. εἶτε) καὶ γέλως ὦν τὸ φαινόμενον. De Ammonis & aliis oraculis nutu constantibus congessit plura *Anto. van Dalen* p. 210. seq. Et notum est, quid passim objiciatur recentioribus imaginum cultoribus. *J.M.G.*

Ibid. Καὶ σῶς] *Et voti compos.* *F.G.*

38. Πίνωμεν] Sic emendavimus, pro πίνομεν. *M. du S.*

39. Παρηβηκότος] Οὔου παλαιοῦ. *J.B.*

Παρηβηκότος] Vini veteris, decrepiti. *F.G.*

ἥκω [a] ὑμῖν κομίζων, καὶ τυρῷ τρυφαλίδας καὶ ἐλαίας χαμαιπετεῖς· Φυλάττω δ' αὐτὰς ὑπὸ σφραγίσι [b] θριπηδεστάτοις, καὶ ἄλλας ἐλαίας νευστὰς, καὶ πήλινα ταυτὶ ποτήρια, ὀξυόστρακα, [c] ὑπυδάκωλα, ἐξ αὐτῶν πίνοιμεν, καὶ πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων κρομυλώδη τ πλακοῦν· σὺ δ', ὦ παῖ, πλέον μοι τοῦ ὕδατος ἔγχει, ὡς μὴ [d] καρηβαρεῖν δέδοικα, κατά σοι † παιδοβοσκὸν καλῶ ὅτι σέ. ἵστε γὰρ ὡς ὀδυνῶμαι, καὶ διέμπιλον ἔχω † κεφαλήν.

Μετὰ δὲ † τοῦτον [e] συνυθλήσομεν, οἷα χρὴ ἄττ' εἰώθαμεν· ἡ γὰρ ἄκαιρον δήπουθεν [f] ἐνοινοφλύειν. ἐπαινῶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ γὰρ ὅτι ἄνθος ἔοικε τ Ἀθυμίσεως ἄκρον. εὖ λέγεις, ἦδ' ὃς ὁ Καλλικλῆς. τὸ γὰρ [g] ἐρεθελεῖν ἀλλήλους συχνάκις, [h] λαληθιγάνη γίγνεται. ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὃς ὁ Εὔδημος, ψῦχος γάρ ἐστιν, εἶπον ὡς κρυόλουσθαι ἀναδυόμενον. ὁ δὲ τὸν στωμύλον. (3) χορδὴ λέγει. (4) ποτηδόσκοον δὲ τὸ δι-δάσκαλον. διέμπιλον δὲ τὸν πολλοῦ πίλου εἰσκυκλημένον. V.

51. Συνυθλήσομεν] (5) Συνυθλήσομεν, ἀντὶ τοῦ φλυαρήσομεν. V.

40. Τρυφαλίδας] Τὰ ἀπὸ τυροῦ ἐπιμήκη πεπλασμένα. V.

41. Ἐλαίας χαμαιπετεῖς] Χαμαιπετεῖς ἐλαίας, ἃς καλοῦμεν (1) δρυπέτεις. αὗται γὰρ αἱ μὴ ἀφ' ἑαυτῶν λεπρωθεῖσι τῷ δένδρῳ, ἀ σκολιάζει ὕστερ. ἐλαῖαι δὲ τοὺς καλαμβρυτὰς λέγει. ὀξυόστρακα δὲ τὰ ἐξεσμένα εἰς ὀξος ἔνια. πλακοῦντα δὲ ἐξ ἐντέρων ἐγκεφαλοπλακοῦντα, ὃν λέγει τοῦτο καὶ (2) κρομυλώδη εἶπεν, οἷον ὡς κρομύλου ἀναδυόμενον. ὁ δὲ τὸν στωμύλον. (3) χορδὴ λέγει. (4) ποτηδόσκοον δὲ τὸ δι-δάσκαλον. διέμπιλον δὲ τὸν πολλοῦ πίλου εἰσκυκλημένον. V.

51. Συνυθλήσομεν] (5) Συνυθλήσομεν, ἀντὶ τοῦ φλυαρήσομεν. V.

(1) Δρυπέτεις] Δρυπέπεις Ed. *Cler.* male. Ἔστι λέγειν ὡς λέγομεν δρυπέτους. Cod. *Abb.*

(2) Κρομυλώδη] Ita reſtitutum ex C. *Abb.* M. & B. Κρομυλοῦδη enim ante editum erat.

(3) Χορδὴν] Sic V. Χορδὴ C. *Abb.* Χορδὸν M. & B.

(4) Ποτηδόσκοον] Ποτηδὲς ἄκρον edilum, male.

(5) Συνυθ.] Sic V. Sed male editum erat συνυθλήσομεν. Ut autem φλυαρήσομεν bene editum erat, ita prave φλυαρίσομεν ſcriptum in V.

40. Τυροῦ τρυφαλίδας] Intelligit τὰ ἀπὸ τυροῦ πεπλεγμένα κομμάτια. *F.B.*

Ibid. Τρυφαλίδας] *Heſych.* Τρυφαλίδες ἢ τροφαλίδες τὰ τμήματα, τοῦ ἁπαλοῦ τυροῦ, ὡς δῆλόν τὸ θρύπτοις. *F.G.*

Τρυφαλίδας] Adleverat margini Cl. *Hemſterhuſius:* Ariſtoph. Veſp. vſ. 835. & *Kuſter.* nott. MSS. At cum illas non poſſideam, addere non poſſum. In *Ariſtoph.* Veſp. verſ. 834. Τροφαλίδα τυροῦ Σικέλλου reperio. Et ſic *Scholiaſt.* quoque legit, & ita exponit: Οἱ μὲ ἐπιμήκη τυρόν. οἱ δὲ τροχὸν τυροῦ Σικελικοῦ. *F.F.R.*

42. Σφραγίσι θριπηδεστάτοις] *Sigillis vermiculcatis.* Dico ad *Pauſan.* *F.B.*

Ibid. Θριπηδεστάτοις] Unice huc facit *Heſychius* v. Θριπόδματον (leg. Θριπόδ.) Οἱ Λάκωνες σφραγῖσιν ἐχρῶντο ξύλοις ὑπὸ σκωλήκων βεβρωμένοις κ. τ. λ. *F.M.G.*

43. Νδυσὶς] Diſtinguit ἐλαίας χαμαιπετεῖς ſive ἀφ' ἑαυτῶν πιπτούσας a νδυσαῖς, quas πολυμβάδας vocant Grammatici & *Colymbades* Latini. *F.B.*

Νδυσὶς] Alias κολυμβάδες. *F.G.*

44. Ὀξυόστρακα] Teſtis aſperis, ſigillatis. ἐκ τῶν λίθων aſper. *F.G.*

Ibid. Ἐμπυδάκωλα] MS. Regius αὐπυδάκωλα, σκεύη πολλὰ ἔχοντα. *F.B.*

Ἐμπυδάκωλα] An ἐμπυδάκωλα a πύδαξ, πυθμήν. *Heſych.* *F.G.*

Ἐὐπυδακ.] Sic praeter MS. RG. etiam W. Quare & in textum pro vulgato ἐμπυδάκωλα recepimus. P. vero ἀπυδάκωλα, nec ipſum ſpernendum. *M.du S.*

46. Κρω-

vobis attuli, & caſei recentis maſſas, & olivas caducas, (ſervo autem illas ſub ſigillis vermium opera praeclare eroſis) & alias olivas colymbades, (natatiles) & intea iſta pocula, acuteſtacea, bono fundo, ut ex illis bibamus: & placentam ex inteſtinis cincinnato plexu formatam. At tu, puer, plus mihi aquae infunde, ne gravari caput incipiam, deinde tibi pueralcum (paedagogum) *contra te advocem. Scitis enim quam crucier, & quam compaſtum atque minime pervium vaporibus caput habeam.*

14. *Poſt parum autem commugabimur, qualia & quae ſolemus: neque enim intempeſtivum ſane in vino garrire. Laudo hoc, inquam: etenim flos ipſe & medulla ſermonis deticiſſationis. Bene dicis, inquit Callicles: ſaepe enim invicem nugari coticula ſit loquelae. Ego vero, inquit Eudemus, frigus enim eſt, lau-*

habentius meraciora pocula ſuffrequentarem, denim frigore enectus ſum : & calefactus lubentius audirem mauſipientes illos , & tibicinem, & barbitiicinem.

15. *Quid haec*, inquam, *Eudeme, indictionem* (ſilentium) *nobis injungis , quaſi ore carentibus, & elinguatis. Mihi vero & lingua jam ſermocinaturit, & jam provehebar, ut qui antiquo apud vos ſermone uſurus eſſem, & nive vos de lingua mea conſpoſiturus omnes. At tu ſimile quid feciſti , ac ſi quis trium vehorum onerariam navem , ſecundo navigantem, ſimatis velis ſcaphae , felici curſu per ſummos fluctus latam , dimiſſis quibusdam navibus ancipitibus , aut habenis ferreis ; & compedibus navium , comis retrahat impetuoſam illud curſus, invidia venti ferentis. Igitur , inquit ille , tu quidem , ſi volueris , na-*

μ@, κρύ@ γὰρ ὄ@ιν, ἥδιον ἂν εὐζωροτέρῳ ἐπαοιδαίζοιμι· καὶ μὴ χειμοθὴς εἰμι, οὐ χλιαθεὶς, ἥδιον ἀκούσομι τῶ ἱ χειροσόφων τούτων, τῦ τε αὐλητῦ, καὶ τ βαρβιτῳδῦ.

Τί ταῦτα ἔφηδα, ὦ Εὔδημε, ἢν δ' ἐγὼ· ἀλογίαν ἡμῖν ὑπιτάτ@εις ὡς ἀ@όμοις ὄσι, καὶ ἀπεγλωττισμένοις· ἐμοὶ δὲ ἡ γλῶττα τε ἤδη λογᾶ, καὶ δὴ ἀνηγόμην γε ὡς δεξαιολογήσων ὑμῖν, καὶ καλαιήσων ἀπὸ γλώτ@ης ἅπαντας· ἀλλὰ σὺ τὸ ὅμοιον k εἰργάσω με, ὥσ@ερ εἴ τις ὁλκάδα τριάρμενον ἐν ἐρίῳ πλέουσαν, ἐμπεπνευμαλωμένῃ τῦ ἀκατίῳ, εὐφορεῦσάν τε, καὶ ἀκρωκυματοῦσαν, ἕκτορός τινες ἀμφι@όμους, καὶ ἰσχάδας σιδηρᾶς ἀφεὶς, καὶ ναυσιπέδας, ἀναχαιτίζοι τῦ δρόμῳ τὸ ῥᾴθιον, φθόνῳ τ εὐπνεμίας. ἰκέσθω, ἦδ' ὅς, σὺ μὲ, εἰ βούλει, πλεῖ

i Χειροσόφων] Sic Edd. jam conſtanter, & M. k Εἰργάσω] Sic Edd. vett. conſtanter habere notat *M. du S.*

65. Λογᾶ] Ἀντὶ τῦ λέγω ἐπιθυμῶ. *V.*

70. Εὐφορεῦσάν] Ἀντὶ τῦ (6) εὐφορῦ τῷ πνεύματι φερομένην, ἀκρωκυματοῦσαν δὲ, τὴν μετρίως τοῖς κύμασιν ὑπὸ (7) διαλυθαίνουσαν ἕκτορας δὲ καὶ ἰσχάδας καὶ ναυσιπέδας, τὰ εὐφορέλια (8) φασί. *V.*

(6) Εὐφορῦ] Φορῦ tantum Ed. *Cler.* quam correxit *M. du S.*
(7) Διαλυθείσ.] Διολυθίν.... male legebatur in edit.
(8) Φασί] Sic dedi ex C. *Mss.* Φησὶ V.

46. Καμπυλαίδη] Ὁ χάρδιλος τὸ παλαιόν. *J. B.*

51. Συνθλίσομαι] Συνφλιμπίσομαι. Conſule Grammat. *J. B.*

52. Ἄττ'] At ſupra c. 5. eſt ἄττα, ſpiritu leni. & *Tim.* c. 28. ἄττα vero rurſus hic c. 21. *Hermot.* c. 30. Et infra *Amor.* c. 17. &c. quod ibi vide. *J. F. R.*

53. Ἐνοιποφλύειν] Quidam interpretantur εἰς οἶνον φλυαρῶν τενίρ table , ſed rectior eorum interpretatio qui dicunt eſſe ἐρίζειν εἰς τῇ οἰνοφλυγίᾳ, & ſic Lat. Interp. *J. B.*

56. Λαλιθιγάνη] Παρὰ τὸ λάλος, ἥδομαι, & γάνος. *F. G.*

Λαλιθιγάνη] Non vidi, qui aliter legat, quam λαλιθιγάνη , nec vidi , qui eam vocem interpretetur. Micyllus, *Nugis mutua provocare nos voluptatem quandam adfert.* Nemo , puto , nimiam audaciam noſtram accuſabit , ſi dicamus λάλης θυγάνη legendum, ſolo λ in ϱ mutato, quod jam Luciani aetas , neduna poſterior librariorum miſcere ſolebat. Συνφορῶντι utitur θυγάνῃ Sophocles , cujus vocabula affectant Atticiſtae. *J. M. G.*

60. Χειροσόφων] In hoc verbo conſentire Edd. notarat *Salmaſius*; ſed bene ſe habet iſte conſenſus; at ſupra de *Salt.* §. 69. χειροσόφους τοὺς ἰσχνοὺς φασκάλιν. Et infra *Rhet.* c. 17. med. χειρόσοφον exhibent Edd. quod ibi videbimus. Nam utrovis more ſcribi arbitror. *J. F. R.*

65. Λογᾶ] Τοῦτεστι λέγω ἐπιθυμῶ. Ut M. Feelix Octavio. *J. B.*

Ibid. Ἀνηγόμην] Metaphora a re navali. *F. G.*

66. Καλαιήσων] A καλαιόφω ducendum videtur. devincturus omnes, ſi ita loqui liceat, alludit ad *Homeri* locum in Iliade, Uliſſis eloquentiam nivibus comparantis. *F. G.*

Καλαιήσων ἀπὸ γλώττης] Illud , credo , apparet hic qui Homerum legerunt , καλαιήσων hoc non a καλαίπτω derivandum , quod *fecere* , qui *abluturus* reddiderunt , ſed a καταιήφω, reſpicique ad Homericum Neſtora , ejusque ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν : ut neque Horatii lectoribus ignotus eſſe poteſt ille Furius , qui *hibernas cana nive conſpuit Alpes*, ad quem interpretatio noſtra alludit. *J. M. G.*

70. Εὐφορεῦσαν] Φορῦ ἢ ἐρίῳ πνεύματι φερομένην. *J. B.*

Ibid. Ἀκρωκυματοῦσαν] Μετρίοις τοῖς κύμασι διαλυθαίνουσαν. *J. B.*

71. Ἕκτορας] Sic vocat τὰς ἀγκύρας ἀπὸ τῦ ἔχειν, leg. *Caſaub.* ad Athen. c. 21. lib. 3. *J. B.*

πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ κατὰ τῶν κλύδωνος· ἐγὼ δὲ ἀπόγειος, πίνων ἅμα, ὥσπερ ὁ τῆς Ὁμήρου Ζεὺς, ἢ ἀπὸ Φαλάκρων ἢ ἀπὸ τῆς ἀκρωρείας, ὄψομαι διαφερόμενον σέ τε, καὶ τὴν ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου καλῶς φερομένην.

75 viga & nata & curre per fluctum : ego vero e terra, bibens interim, ut Homericus ille Jupiter, aut de glabri montis specula, aut de caeli arce, videbo te differri, ac navim de puppi a vento secundo flatu impelli.

ΛΥΚ. Ἅλις ὦ Λεξίφανες καὶ ποτοῦ καὶ ἀναγνώσεως. ἐγὼ γὰρ ἤδη μεθύω σοι καὶ ναυτιῶ, καὶ ἢν μὴ τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα ὁπόσα διεξεληλύθας, εὖ ἴσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, θεοβομβύμενος ὑφ' ὧν καλεσκέδασάς μου ὀνομάτων. καίτοι τὸ μὲν πρῶτον, γελᾶν ἐπῄει μοι ἐπ' αὐτοῖς· ἐπειδὴ δὲ πολλὰ, καὶ πάντα ὅμοια ἦν, ἠλέησά σε τῆς κακοδαιμονίας, ὁρῶν εἰς Λαβύρινθον ἄφυκτον ἐμπεπλακότα, καὶ νοσοῦντα νόσον τὴν μεγίστην, μᾶλλον δὲ μελαγχολῶντα.

Ζητῶ δὴν πρὸς ἐμαυτὸν, ὁπόθεν τὰ τοσαῦτα κακὰ συνελέξω, καὶ ἐν ὁπόσῳ χρόνῳ, καὶ ὅπου καλαχλείσας εἶχες τοσοῦτον ἐσμὸν ἀτόπων καὶ διαστρόφων ὀνομάτων, ὧν τὰ μὲν αὐτὸς ἐποίησας, τὰ δὲ καλορωρυγμένα πόθεν ἀνασπῶν, καὶ τὸ ἰαμβεῖον,

Ὅλοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς·

τοσοῦτον βόρβορον συνερανίσας, κατήλλησάς

76. LYC. Satis, Lexiphanes, convivii & lectionis : ego enim jam ebrius tibi sum & nauseo, ac nisi celeriter evomuero haec omnia, quae recitasti, Corybanticum, scito, morbum nacturus mihi videor, circumsonantibus, quibus perfudisti me, verbis. Quamquam primum ridere illa subibat. Cum vero multa essent, & similia inter se omnia, miseratus sum infelicitatem tuam, qui viderem, in labyrinthum te incidisse e quo fuga nulla sit, & morbo laborare maximo, vel atra potius bili esse percitum.

77. Quaero igitur apud me ipse, unde tot mala collegeris, & quanto tempore atque ubi tantum examen absurdorum distortorumque nominum concluseris, quorum partem quidem ipse fecisti, partim vero sepulta alicunde eruisti, ut ex jambico illo tibi dici possit, Pereas male mortalium mala eligens! tantum coeni collectum in me effudisti,

a Ἡλίου] Sic recte M. cum *J. P. H.* Ἡλίγου male *Fl.*

75. Πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ] Πέπαικε τῷ κακοδαίμονι * τὰ προσακτικὰ ταῦτα· καὶ πλέον ἔτι τὸ ἀπὸ τῆς ληθαίου εἰκόνος τοῦ τριαρμένου νεώς. τὸ ἀπόγειος πίνειν. δεινὸν γὰρ ἀπὸ τούτου, † ὅτι ὡς ληροῦντας αὐτοὺς παραλογίζεται. *V.*

80. Κατοιγομένῳ] Καὶ τοῦτο πέπαικε ἀποσκευαζόμενος τοὺς ὀνοματοποιοῦντας· καινὸν γὰρ τοῦτο καὶ κατὰ τῆς φορτικοῦ τὸ καλοφορυμένου. *V.*

88. Καὶ πάντα ὅμοια ἦν] Ἴσως λεκτέον, πᾶσι ὁμοίως, παροιμίας. *V.*

* Τὰ προσακτικὰ ταῦτα] Τὸ πλεῖ, καὶ νεῖ, καὶ θεῖ, προστακτικά. M.

† Ὅτι] Non aderat in edit. addidit *M. du S.*

77. Ὁμ. Ζεὺς] *Hom.* Il. N. 4. *M. du S.*

Ibid. Ἀπὸ Φαλάκρων] Φαλάκραι vel φάλακρα speciatim Idae montis vertex, unde Homericus Jupiter imperat non minus, quam de caelo; Ἴδηθεν κ. τ. λ. *J. M. G.*

79. Πρύμνηθεν] *Le vent en poupe.* *F. G.*

80. Καίομαι.] Id vitium est, quod *Philostratus* λόγων ἰδίαν κατυγλαΐσματίαν vocat, ut optime ab Interprete observatum. 21. a. 4. *M. du S.*

Κατοιγομένῳ] Ut caetera in hac metaphora naviga-

tionis absurdissima & vere κακόζηλα sunt, ita hoc praesertim : κατοιγίζω est *permingi*, sed de nomine οἶγος & οἴγω dat illi Lexiphanes intellectum, quem interpretatio exprimit. Tales sunt lusus in ἔκτορες, ἰχθύδις, & aliis, in quibus scilicet etyma dum spectat, alienam & novam significationem confingit. Nolebam initio omnino attingere talia, & praetermisi pleraque ob causam quam dixi : sed non potui tamen plane, tanquam lippo ab oculo, manum abstinere. *J. M. G.*

99. Ὅλοιο]

disti, qui nulla te injuria laeserim. Videris autem mihi neque amicum quemquam, aut familiarem, aut benevolum habere, neque in virum liberum unquam, & fiducia utentem incidisse, qui vera dicendo liberaret te aquoso tumore correptum, &, ne a morbo illo rumparis, periclitantem, dum te corpus feciſſe putas, & firmam valitudinem esse, quae calamitas est: & ab insanis quidem laudaris, morbum tuum ignorantibus, eruditis autem misericordiam moves merito.

18. Verum enim vero, accedentem enim video praeclarum hunc Sopolin medicum, huic te commendemus, age, & sermone de morbo instituto curationem tibi aliquam inveniamus. Prudens enim vir est, qui jam multos tui similes furori proximos, & pituita laborantes, medicamento infuso liberavit. Salve Sopoli, & assumtum hunc Lexiphanem, sodalem, ut nosti, meum, verum in delirio jam & peregrino circa linguam morbo versantem, & ne jam plane perierit periclitantem, serva quacunque demum ratione licuerit.

19. LEX. Non me, Sopoli, sed hunce Lycinum, qui manifeste maccus est, &

μη, μηδέν σε δεινὸν [b] εἰργασμένον. δοκεῖς δέ μοι μήτε φίλον τινὰ, ἢ [c] οἰκεῖον, ἢ εὔνουν ἔχειν, μήτε ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πώποτε, ἢ παῤῥησίαν ἄγοντι ἐντετυχηκέναι, ὃς ταληθὲς εἰπὼν, ἔπαυσεν ἄν σε ὑδέρῳ ῥηγνύμενον, ἢ τοῦ τῷ πάθους ἀφῤῥαγῆναι κινδυνεύοντα, σαυτῷ δὲ εὔσαρκον εἶναι δοκοῦντα, ἢ εὐρωστίαν οἰόμενον τ' συμφορὰν, ἢ τοῦ μὲ τ' ἀνοήτων ἐπαινούμενον, [d] ἀγνοούντων δὲ πάσχεις, τοῦ δὲ τ' πεπαιδευμένων, εἰκότως ἐλεούμενον.

Ἀλλ' εἰς καλὸν γὰρ τυτονὶ Σώπολιν ὁρῶ τ' ἰατρὸν προσιόντα, φέρε τύτῳ ἐγχειρίσαντές σε, ἢ ἀφελεχθέντες ὑπὲρ σ' νόσυ, ἴασίν τινά σοι εὑρώμεθα, συνετὸς γὰρ ἀνὴρ, ἢ πολλοὺς ἤδη τοιούτους ὥσπερ σὲ ἠμυημένους καὶ χορυβῶντας, ἀπήλλαξεν, ἐγχέας φάρμακον. χαῖρε Σώπολι, ἢ τυτονὶ Λεξιφάνην τοιοῦτον ἑταῖρον, ὡς οἶδα, ἡμῖν ὄντα, λῆρω δὲ νῦν, ἢ ξένῃ τοι τινὶ φωνὴν νόσῳ ξυνόντα, ἢ κινδυνεύοντα, ἤδη τελέως ἀπολωλέναι, σῶσον ἑνίγε τῷ τρόπῳ.

ΛΕΞ. Μὴ ἐμὲ, Σώπολι, ἀλλὰ τυτονὶ Λυκῖνον, ὃς φανερῶς μακκοᾷ, ἢ ἄνδρας

b Εἰργασμένον] Sic W. B2. S. & P. In reliqq. male ὠργασμένον, ne Fl. & H. quidem exceptis. c Οἰκεῖον] Ita recte P. cum Fl. B2. & M. Εἰκεῖον male J. cum H. & Ald. 1. in cujus marg. tamen οἰκεῖον adscriptum. d Ἀγνοούντων] Deest hoc in Fl. usque ad ἐλεούμενον. Adest in cett. & M.

13. Σώπολιν] Εἰδὼς ἢ νῦν τυτονὶ Σώπολιν ἰέχομεν. ὃ γὰρ ἂν ἡμιμανεῖς Ϲ καρυζῶντας (μικρὸν γὰρ τῦτό γε) ἀλλ' ἀπλήκτους Ϲ λιμφώδεις ὅλους, τοῦτο μὲ πεῖ μιᾶ μαχαίρᾳ λόγων, τοῦτο δὲ περὶ τὴν πολιτικῶν πραγμάτων διάθεσιν ἐσταίλο ἄν. ἃ ἢ χαλεπῷ ἢ δυσμαλαχιμάτῳ ὅσα γε τὰ τ' παρούσης καινότητ@ ἐπιβάλλοι ἄν. πῶ γὰρ ἂν τοσούτου εὐπόρησεν ἐλλεβόρου; τίνων Οἰταίων ὀρῶν, τίνων Ἀρτεμισίας φρεσὶ δόλον ἐπιδαψιλευομένων τὴν χορηγίαν; ἢ τὸ δὴ χαλεπώτερον, τίνας Ϲ πίτυλον ἂν παραχῶ ἑαυτοὺς ἐξεδύσαντες; ὕτως ἀπάντων καλλιόρνις κακοδιμωνούντων, ὡς μὴ ἄν τινα τούτων ἑαυτῶν τ' ἀπ' αἰῶν@ εἰς σύνεσιν ὑπενεγκεῖν. οὐχ ὅπως ἐναμιλλᾶσθαι οἴοιτ' ἄν φαυλότης, ἀλλ' οὐδ' ἐγγὺς τούτῳ γενέσθαι. τὸ τῦ ‡ Ὁμήρου ἴσως ἐξ ἀρχαίας ἄγαν μυθώσεως ἀνὰ στόμα φερόμενον. ἡμῶς τοι πατέρων μὲν ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι, αὐτὰρ Ϲ ἐλαφρὸς μὲν, κατὰ τὸ χάμαξ δὲ. M.

26. Μακκοᾷ] Μακκοᾶν τὸ μαιμάσσειν. Ἀπὸ γὰρ γίγνεσθαι ἐπὶ μανίᾳ ἀφορμᾶσθαι. ὃ φασιν ἐνστρεφομένῳ τῇ εἰκόνι ἐς ἔτερα ἀφίστασθαι. ὅθεν τὸ ἀκαίρως καὶ παρὰ αὐτὸν λαλεῖσθαι ἀκκοᾶν Ϲ μακκοᾶν. G.

‡ Ὁμήρ] Il. Δ. 405. M. du S.

99. Ὅλους] Vid. *Plutarch.* de Herod. malignit. p. 855. D. (ubi Tragico tribuitur.) L. K.

22. Νόσῳ ξυνόντα] Ita συνεῖναι λιμῷ *fame laborare*, supra in *Phal. altero*, §. 8. ξυνῆναι πενίᾳ. *Tim.* §. 12. De permutatione autem τῷ εἰν & ῷν meretur videri Cl. *Hemsterh.* ad *Jul. Dec.* §. 9. Quidnam Luciano familiarius sit, disquiremus, ut primum varietas lectionis ad id occasionem suppeditabit. J. F. R.

26. Μακκοᾷ] Μάτην ἀκούει. Sic quidam Interpretes quasi originatione vocis ludentes: sed melius qui inter-

δρας [a] πεφρενωμένους [b] ὀλισθογνωμεῖν οἴεται, ἢ χῖ τ Μνησάρχου τ Σάμιον, [c] σιωπὴν καὶ γλωσσαργίαν ἡμῖν ὀπιβάλλῃ, ἀλλὰ μὰ τ ἀναίσχυντον Ἀθηνᾶν, καὶ τ μέγαν θηριομάχον Ἡρακλέα, οὐδ' ὅσον τῦ γρῦ κομῇ τῦ [d] φρεῖ φροντιοῦμεν αὐτῦ. ὀττεύομαι [e] ἐν μηδὲ ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ· ἴσως δὲ καὶ ῥωγοτήσειν, τοιαῦτα ὀπιτιμῶντος ἀκούων. καὶ ἤδη γε ἄπειμι πρὸς τ ἑταίραν Κλεινίαν, ὅτι συνθάρσαμαι χρόνῳ ἤδη ἀκάθαρτον εἶναι αὐτῷ τ γυναῖκα, καὶ ταύτην νοσεῖν, ὅτι μὴ ῥεῖ. ὥστε ἐκέτι οὐδ' ἀναβαίνῃ αὐτὴν, ἀλλ' ἄβατος καὶ ἀπρότος ἐστί.

homines cordatos labi ſententia arbitratur, ut Samius ille Mneſarchi F. ſilentium nobis & linguotium imponit. Sed per impudentem (*quam nemo pudere afficiet*) Minervam, & magnum monſtripugnacem Herculem, neque gry neque phnei illum curabimus, quare abominor etiam omnino in illum incidere. Videor mihi etiam naſum corrugaturus, cum tot ipſius reprehenſiones audiam: & jam quidem abeo ad ſodalicium meum Cliniam, quod audio tempore jam *ſatis longo* impuram (*non purgatam*) illi eſſe mulierem, eamque aegrotare, quod non fluit. Itaque non amplius inſcendit illam, ſed invia & inarata eſt.

ΣΩΠ. Τί [f] δὲ νοσεῖ, ὦ Λυκῖνε, Λεξιφάνης; ΛΥΚ. Αὐτὰ ταῦτα, ὦ Σώπολι, οὐκ ἀκούεις, οἷα φθέγγεται; καὶ ἡμᾶς τὰς νῦν προσομιλοῦντας καταλιπὼν, πρὸ χιλίων ἐτῶν ἡμῖν ἀφελέγκτῳ, ἀλλοτρέφωνα τ γλῶτταν, καὶ ταυτὶ τὰ ἀλλόκοτα συντιθεὶς, καὶ σπουδὴν ποιούμενος ἐπ' αὐτοῖς,

20. SOP. Quid vero aegrotat, Lycine, Lexiphanes? LYC. Ipſum hoc, Sopoli, non audis? quae loquatur, & nobis, qui jam cum ipſo verſamur, relictis, ante mille annos *recepto ſermone* nobiſcum loquitur, linguam ipſam pervertens, & abſurda illa componens, ſtudiumque in illis collocans,

a Πεφρενωμένους] Legendum πεφρίν. adſcripſit *M. du S.* Sed vulgatam ſervant Edd. & M. b Ὀλισθογνωμεῖν] Editionum Lectio. Sed W. Ὀλισθογνωμοσῦν. c Σιωπὴν] Deeſt in *Fl.* d Φρεῖ] Φοεῖ *P.* male & *A.* Φρὴ cett. Φρῆ M. e Οὐ] Γοῦ W. f Δὲ] Δαὶ W.

28. Μνησάρχου] Τὸν Πυθαγόραν λέγει, διὰ τὴν σιωπητικὴν σιωπήν. ἐσίτησε δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἀντὶ τῦ αἰδησιμωτάτου, ἀναίσχυντον εἶπε, ἀφελκύσαντα τὴν τ λέξιν πλάσει, καὶ θηριομάχον τ Ἡρακλέα πάλιν, ὁ ἐπὶ τ καθαιρέτου ἡ συνήθεια ἔδωκεν. ὀττεύομαι δὲ, ἀντὶ τῦ ἐπέχομαι. καὶ τοῦτο δὲ ἀφελκύσαντα τίθησι τ χρωσάμενον. τὸ γὰρ ὀττεύομαι ἐπὶ τῦ ἀπὸ θεοῦ [*] μαινομένου, ἤτοι προφητεύοντος, καῦται· μαινομένοις δὲ ἀντὶ τῦ ταῖς μισὶ κατακλύσαι, ἐποίουν γὰρ τοῦτο μαινολούντες, ἤτοι διὰ τ μυῶν ψηφοῦντες ἐπὶ ἀφαιρεσιν τινῶν ἐν χλιῷ. ἀκαθάρτου δὲ, ἀντὶ τῦ ἐπίχρεω τ κατεμμηνίαν πάσχουσαν. *V.*

[*] Καιρόν] Edita καιρίου. Correxit *M. du S.*

terpretantur τὸν μανικῶς φρονῦ, qua de re Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Equit. & hoc vult Lexiphanes dum ſubjungit καὶ ὥσπερ πεφρενωμένους ὀλισθογνωμεῖν οἴεται. Cætera communia ſunt. *J. B.*

31. Χρῶ ἐν τῦ φρεῖ] Minimum quiddam ſignificat, aut ſordes unguium, rem videlicet viliſſimam, aut vocem ſuillam, quam edere ſolent, ſi qui gravantur ſermone reſpondere. Hinc hyperbole proverbialis apud Græcos, *ne gry quidem loquitur*, pro eo quod eſt ne tantillum quidem. *Ariſtoph.* (*Pluti* pr.) *G. C.*

32. Φρεῖ] An κῦ? *Heſych.* κῦ· τὸ ὑλάκτημα. *F. G.*

Ibid. Ὀττεύομαι] *Statuo, omitto.* Heſych. ὀττεύει· ὑλακτεῖ, ὑλαδοποιεῖ. ὀττεύεσθαι· τὸ αὐτό. *F. G.*

34. Ῥωγοτήσειν] *Iraſci.* Martial. *Fumantem naſum vivi tentaveris urſi.* *F. G.*

Ῥωγοτήσειν] Verbum ῥωγοτήσειν nec intelligo, nec unde derivatum ſit comminiſcor, neque cur *ringi* dederit Micyllus video; niſi quod de origine nominis αἰδησιμος forte ſomniare aliquid lubeat. Certe *os contrahunt* auſtera; quae moleſta ſunt *corrugant nares*, biſis ſedem. Sed hoc eſt hariolari, ut & illud, quod cogitabam, an μυαυλόσειν q. d. *naſo ut tibia canere*, locum habere poſſit; quod ad riſum de nare etiam cum ſibilo profuſum, & *uncis naribus indulgentem*, quod Perſius ait, referebam. Quin video praeſidium huic lectioni & interpretationi in vetuſtis Scholiis eſſe. Itaque huc inclino. *J. M. G.*

36. Ἀκαθάρτου] Vid. etiam *Athen.* 99. E. Ὁ δ' ἀνομαλόφρων ἐτῶ σοφιστὴς ἀκαθάρτου ἔφη γυναῖκα, ἣν ἀπεγράφου τὸ τὰ γυναικεῖα. Obſervat tamen *Caſaub.* ἀκαθαρσίαν eo ſenſu apud Hippocratem legi. *M. du S.*

44. Διατρίβων τὸν γλῶτταν] Conf. ſupra T. I. *Judic.*

cans, quasi magnum quiddam esset, si ut peregrinum se instituat, & constantem linguae monetam adulteret. SOP. Non parvum profecto morbum, Lycine, narras. Succurrendum igitur omni ope viro, & divina quadam forte atribilario cuidam hoc poculum temperavi, jamque ibam ad illum, ut eo poto vomeret. Age prius ipse bibe, Lexiphanes, uti sanus nobis & purus fias, exhausta illa sermonum absurditate. Quin obsequere mihi & bibe, habebisque mollius. LEX. Nescio quid acturi mecum sitis, Sopoli, tuque Lycine, potantes me hoc medicamenti *poculo*. Metuo enim ne loculum mihi verborum paret hoc poculum. LYC. Bibe, ne cunctare, ut humanum jam sapias & loquare. LEX. En obsequor, & bibo, phy, quid hoc est? multus intestinorum tumultus. Videor mihi profunda ventris movens daemonium glutiisse.

ὡς δή τι μέγα ὄν, εἶτι ξενίζοι ἢ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς φωνῆς ἀφανιόποι. ΣΩΠ. Μὰ Δί', ὦ μικράν τινα λέγεις νόσον, ὦ Λυκῖνε. βοηθητέα γὰρ τῷ ἀνδρὶ πάσῃ μηχανῇ, ἢ χρή θεόν γε, τῷ χολατρόφῳ τινὶ φάρμακον τοιοῦτον κερασάμενον ἀπῆμεν, ὡς ἂν ἐμέσειε. φέρε πρῶτον αὐτὸς πίθι, ὦ Λεξίφανες, ὡς ὑγιὴς ἡμῖν ἢ καθαρὸς γένοιο, τῆς τοιαύτης τῶν λόγων ἀτοπίας κενωθείς· ἀλλὰ πείσθητί μοι, ἢ πίθι, ἢ ῥᾴων ἴσῃ. ΛΕΞ. Οὐκ οἶδ' ὃ ἢ δράσετέ με, ὦ Σώπολι, σύ τε, ἢ Λυκῖνον, πιπίσκοντες τοῦτο τῷ φαρμάκῳ. δέδοικα γὰρ μὴ πτῶμα γένοιτό μοι τοῦτο τῶν λόγων τὸ πόμα. ΛΥΚ. Πίθι, ἢ μὴ μέλλε, ὡς ἀνθρώπινα ἤδη φρονοίης, ἢ λέγοις. ΛΕΞ. Ἰδοὺ πείθομαι, ἢ πίομαι. φεῦ, τί τοῦτο; πολὺς βορβορυγμός. ἐγγαστρίσθου τινα ἔοικα πεπωκέναι.

ΣΩΣ.

g Ῥᾴων] Sic W. cum jota subscripto. sine eo Edd. h Πτῶμα] Πῶμα W. & Fl. i Φρονοίης] Nihil hic mutare J. Fl. & H. notat M. du S. k Ἐγγαστρίσθου] Sic Edd. quod J. pejus in duo verba diremit, ἐγγαστρί σθου exhibens. In W. quoque ἐγγαστρίσθου; sed adscriptum ἴσως μ.

dic. vocal. c. 11. ubi: ὁ γὰρ ἐπιτρέπει αὐτοὺς κατ' ἰδίᾳ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις — ἢ γλῶττων ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὦ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα. Conqueritur ibi γλῶττων pro γλώσσων dici; jam γλῶττων ipse ait & c. 25. &c. Si vera est scriptura, in qua tamen nihil varietatis inveni. Sed loquitur ex usu qui tum obtinebat. Vid. not. *Hemst.* ad *Jud. voc.* c. 7. p. 91. Alibi vero modo γλώσσα, modo γλῶττα scribitur apud Nostrum, in uno eodemque capite, ut vid. in *Pseudol.* c. 25. f. & 26. pr. & *Rhet. praec.* c. 16. ubi γλόττης. ut alia omittam. *J.F.R.*

57. Ῥᾴων ἴσῃ] Vertebatur olim: *minus difficilis eris*, non inepte quidem; nam atrabilarii sunt morosi. Proprie tamen ῥᾴων ἴσῃ signif. *sanaberis*, *melius te habebis*. Supra in *Abdic.* c. 32. f. T. 2. p. 186. ἔστοτ ῥᾴων ἔξει (ἡ γυνὴ) κἂν μυριάκις πίῃ τὸ φαρμάκιον. Sic *levare* pro sanare vel minuere, Latinis usitatissimum. Ut contra *gravior factus* dicitur, cujus valetudo in deterius ruit, vid. C. *Cels.* praef. p. 10. *J.F.R.*

64. Ἐγγαστρ. τινα &c.] Alludit ad *Euriclem*, cujus *Aristoph.* mentionem facit his versibus:

Μιμησάμενον τὸν Εὐρικλέους μαντεύειν καὶ δαίονας
Εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς καμοῦμαι πολλὰ χἀσθμαι.

Euricles autem ventriloquus fuit Athenis, qui vera ariolari censebatur, quod genium haberet intra viscera: ab eo arioli ἐγγαστρίται & Εὐρικλίται vocabantur. *Suid. Plut.* in Libello de Defect. Orac. *G.C.*

Ἐγγαστρίσθου] Sic Edd. pleraeque habent, pro ἐγγαστρίμυθον. *F.G.*

Ἐγγαστρ.] Lege ἐγγαστρίμυθον. Quod a *Vorstio* etiam animadversum fuisse video. Et adi *Clem. Alex.* p. 9. A. Καὶ τοὺς ὑστέρᾳ ὥρᾳ τοῖς πολλοῖς τετιμημένους ἐγγαστριμύθους. *M. du S.*

Ἐγγαστρίσθου] Ἐγγαστρίμυθον, puto, in mentem venit, quisquis vocem hanc insolentem & forte ἅπαξ λεγομένην inspicit, & est facilis admodum μ & β literarum in libris semiveteribus permutatio. Verum meminerimus, quis loquatur: est ille Lexiphanes, verborum faber abstrusorum, qui emoveri sibi ima ventriculi queritur. Lusit igitur, & ex ἐγγαστριμύθῳ concinnavit ἐγγαστρίσθου, quasi tu dicas, in ventris ima, & fundum ipsum, se penetrantem. *J.M.G.*

Ἐγγαστρίσ.] *Solanus* correxerat ἐγγαστρίμυθον; merito quidem; sed quia barbarizans loquitur, studio corrupta pronuntatio videtur ab Auctore expressa. Multa de his impostoribus ἐγγαστριμύθοις *Brod.* Misc. IX. c. 19. Thesaur. Crit. T. IV. p. 72. 73. Ubi ex *Hippocr.* Ἐπιδημ. ί. adfert: κὴ οὐ τῷ στόματι ἐπεψόφεον, ἀσπερ αἱ ἐγγαστρόμυθοι λεγόμεναι. Quod *Galenus* edisserens ait: ἐγγαστρίμυθοι, οἱ κεκλισμένον τῷ στόματι φθεγγόμενοι, λέγ τὸ δοκοῦν· ἐκ τῆ γαστρὸς φθέγγεσθαι. *Engastrimantis* (pergit ille) autem & *sternomantis*

ΣΩΣΤ. Ἄρξαι δὴ ἐμεῖν βαδαί. πρῶτον τουτὶ τὸ μῦν. εἶτα μετ' αὐτὸ, ἐξελήλυθε τὸ, κᾶτα· εἶτα ἐπ' αὐτοῖς, τὸ, ἦδ' ὃς, ἡ ἀμηγέπη, ἡ λῆρε, ἡ δήπουθεν, ἡ συνεχὲς τὸ ἄπτα. βίασαι δ' ὅμως, ἡ κάθες εἰς † φάρυγξ τὼ δακτύλω, εὐθέως τὸ ἴκταρ ἐμήμεικας, εὐθὲ τὸ σκαφιδᾶσθαι, εὐθὲ τὸ τευτάζεσθαι, εὐθὲ τὸ [a] σκύλλεσθαι, πολλὰ ἔτι ἐνοδίδυκε, καὶ μεστή σου αὐτῆς ἡ γαστήρ. ἄμεινον δὲ εἰ ἡ κάτω ἀφεχώρησεν ἂν ἔνια. ἡ γὰρ [b] σιλληφρία, μέγαν † φόφον [c] ἐργάσεται συνεκπεσοῦσα μᾶλλον τῷ πνεύματι. ἀλλ' ἤδη γε καθαρός εἶσοι, πλὴν εἴ τι μεμένηκεν ἐπόλαιον ἐν τοῖς κάτω ἐντέροις· σὺ δὲ τὸ μὲν τοῦτο, θαλαβὼν αὐτὸν, ὦ Λυκῖνε, μετατείδευε, ἡ δίδασκε ἃ χρὴ λέγειν.

ΛΥΚ. Οὕτω ποιήσομεν, ὦ Σώπολι, ἐπειδήπερ ἡμῖν [d] πρανδεταίρηται τὰ παρὰ σοῦ· καὶ περὶ σὲ τὸ λοιπὸν, ὦ Λεξίφανες, ἡ συμβουλή. εἴπερ ἄρ' ἐθέλεις ὡς ἀληθῶς ἐπαινεῖσθαι ὑπὸ λόγοις, καὶ τοῖς πλήθεσιν

21. SOST. Incipe ergo vomere. Vah, primum hoc μῦν, deinde poſt illud exiit κᾶτα. Tum poſt illa, ἦ δ' ὅς & ἀμηγέπη, & λῆρε, & δήπουθεν, & frequens illud ἄπτα. Attamen vim tibi adhibe, demitte in gulam digitos. Nondum enim ἴκταρ evomuiſti, neque σκαφιδᾶσθαι, neque τευτάζεσθαι, neque σκύλλεσθαι. Multa adhuc ſubiere, plenusque tibi illis venter. Melius fuerit, ſi deorſum etiam quaedam decedant. Σιλληφρία enim magnum crepitum edet cum ſpiritu una elabens. Sed jam purus hic eſt, niſi ſi quid manſit reliquum in inferioribus inteſtinis. Verum tu poſtea aſſumtum, Lycine, aliter inſtitue & doce quae dicenda ſunt.

22. LYC. Sic faciemus, Sopoli, quandoquidem via nobis a te munita eſt. Ac tuum de caetero eſt conſilium, Lexiphanes. Si volueris vere laudari ab oratione, & in multitudine celebrari, talia quidem omnia

a Σκύλλεσθαι] Σκύλεσθαι W. b Σιλληφρία] Ex W. & Schol. Σιλλητ. Edd. c Ἐργάσεται] Sic A. Ἐργάζηται. Edd. d Πρανδετ.] Sic W. Προδ. ſine augmento Edd. priores.

72. Ἴκταρ ἐμήμεικας] Πλαίσιον τοῦτο, ἡ σημαίνει τὸ ἐγγύς. ἡ τὸ σκαφίζεσθαι, σημαίνει τὸ μὴ χάσκειν ἐν λεκανίσκοις. V.

76. Σιλληφρία] † Σιλληφρία παρὰ Σώφρονι τὸ τραπὸν ἐξορύσσεσθαι. ἔοικε δὲ ὅτι ἀπὸ τῆς λέξεως ἐστὶ τὸ παραμαφλίον αὐτὸ μαλακεῖον. ὡς ἂν δὲ διὰ τὸν αὐτόφωνον † λέξιν, ἡ τὸ μέγα ἐπὶ τοιούτοις ‡ φοφεῖν, ἐξαγκάσθαι αὐτῷ τὴν γαστέρα, ἡ ἐπὶ § τῷ λεκανίσκου ὕδατι ἐ ὄγκον ἐπάγεσθαι. τοιοῦτο δὲ τῷ ὄγκῳ λεκανίσκου αὐλὸς ἐ † φόφον ἐ μέτριον ἔχουσα. V.

* Διατανύσθαι] Sic etiam C. Abb. M. du S.
† Σιλληφρία] Σιλληφρίη M.
‡ Φοφεῖν] Sic reſtituit Salm. Nam φοφῆ habebant edita.
§ Τῷ ἀνυστ.] Τὸ ἀνυστ. M.

tis proprie eſt, qui daemonem quempiam aut Pythonem in ventre aut pectore habere creditur, cujus nonnitis atque impulſu vaticinatur. falluntur qui putant engaſtrimantas pelvibus uti, ac vaſe quodam, quod γαστὴρ appellaretur. Graeci vero Auctores *engaſtrimythum* cum *engaſtromante* confundunt, cum tamen haec re vera diverſa ſint. *Pollux*: ἡ συρόμαντις Σοφοκλῆς, τὴν ἐγγαστρίμυθον καλουμένην. *Ariſtophanis* in fucis commentator, ὅτι ὁ ἐγγαστρίμυθος λέγεται Ἀθήνησι τὸ ἀληθῶς μαντεῖόν ἐστι τῷ ἐνυπάρχοντι αὐτῷ δαίμονι. *Plutarch.* περὶ τῶν ἐκλελοιπ. χρήσεων. ὥσπερ τοὺς ἐγγαστριμύθους τῶν πάλαι, τινὶ πνεύματι προσαγορευομένους &c. Subjungit ibidem fictam hiſtoriam, quomodo ejusmodi impoſtor fictione vocis aliunde profectae divitem argento emunxerit; ſed longiorem quam ut inferatur. J. F. R.

67. Μᾶν] Vid. *Themiſtii* Or. I. in Soph. laudatam a *Croſſio* III. 23. §. 6. AG. X. 146. 161. M. du S.

70. Ἄπτα] Sic ſupra c. 14. At c. 5. & infra in *Rhet. praec.* c. 16. ἅπτα non ἄπτα ſcribitur, quod ibi diſquiremus. Qui autem *frequens* id ἄπτα ait, quod bis tantum occurrit hoc Dial.? J. F. R.

72. Σκαφιδᾶσθαι] I. e. *pandiculari*. F. G.

73. Τευτάζεσθαι] *Heſych.* Τευτάζουσι, πλανῶνται. F. G.

76. Ἡ γοῦν σιλληφρία] Scribendum puto σιλληφρίη per unum λ. ſic certe apud *Heſychium*, Σιλληφρίη,

omnia fuge, & everſare. Facto autem initio a poëtarum optimis, cum magiſtrorum opera eos cognoveris, ad oratores tranſi, eorumque linguae innutritus, ad Thucydidis & Platonis libros tempeſtive tranſi, multum in pulchra etiam Comoedia & Tragoedia gravi exercitandus. Ab his enim ſi pulcherrima quaeque florum inſtar decerpſeris, eris aliquid in eloquentiae ſtudio, qui nunc imprudens ſimilis fuiſti his, quae a figulis in forum finguntur, rubrica quidem ac caeruleo pictus, cum intra luteus ſis & fragilis.

23. Haec ſi feceris, & pauxillo tempore inſcitiae reprehenſionem ſuſtinueris, neque diſcere de novo te pudeat: cum fiducia multitudinem alloqueris, neque deridebere ut nunc, neque in deteriorem partem in ore eris praeſtantiſſimorum, Graecum te Atticumque per contemtum vocantium, qui neque in barbarorum diſertiſſimis numerari dignus ſis. Ante omnia vero hoc

ὠδαιμεῖν, τὰ μὲ τοιαῦτα πάντα φεῦγε, καὶ ἀποτρέπου, ἐξάμβων δὲ ἀπὸ τῶν ἐργαστηρίων, καὶ ἐπὶ τοὺς διδασκάλους αὐτοὺς ἀναγνὰς, μέτιθι ἐπὶ τοὺς ῥήτορας, καὶ τῇ ἐκείνων φανῇ συντραφεὶς, ἐπὶ τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλάτωνος ἐν καιρῷ μέτιθι, πολλὰ καὶ τῆ καλῆ κωμῳδίᾳ, καὶ τῇ σεμνῇ τραγῳδίᾳ ἐγγυμνασάμενος. ἀφ' ὧν γὰρ τὰ τῶν ἀνθέων ἄπαντα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος, ἔσῃ τις ἐν λόγοις ὡς νῦν γε ἐλεήθεις σαυτὸν τοῖς ἐπὶ τῆ κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἐοικὼς, κεχρωσμένος μὲν τῇ Μιλήτῳ καὶ τῷ κυανῷ, τὸ δ' ἔνδοθεν, πηλινός τε καὶ εὔθρυπτος ὤν.

Ἐὰν ταῦτα ποιῇς, πρὸς ὀλίγον τὴν ἐπὶ τῇ ἀπαιδευσίᾳ ἔλεγχον ὑπομείνας, καὶ μὴ παιδιαθεὶς μεταμαθάνων, θαῤῥῶν ὁμιλήσεις τοῖς πλήθεσι, καὶ εὐκαταγελάθητος, ὥσπερ νῦν, οὐδὲ τῷ στόματι ἐπὶ τῷ χείρονι τοῖς ἀρίστοις ἔσῃ, Ἕλληνα καὶ Ἀττικὸν ἀποκαλούντων σε, τὸν μηδὲ βαρβάρων ἐν τοῖς διαφανεστάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον. πρὸ πάντων δὲ

e Ὑπὸ διδασκ.] Ὑποδιδ. unica voce W. f Χείρονι] Χείρονος marg. *AiW*. g Βαρβάρων] Ex emend. *Gron.* Βάρβαρον Edd. & M.

δῶν, & *Athenaeum* lib. V. Σιλληφοδῶν. Nec aliter apud Scholiaſten, Σιλληφοδῶν & Σιλληφοδῶν. In quo ſcholio vitioſiſſime legitur, ὡς ἂν διὰ τὴν ὑπορίαν τὸ λέξων ἐς τὸ μέγα ἐπὶ ταύτας φορεῖν. Emendo φορεῖν. *J.F.*

Ibid. Σιλληφοδῶν] *Heſych.* Σιλληφοδῶν, σιδηροφοδῶται, σφυρῶν. ἀδρόσιτοι, δημόσιοι, χιλίων. *F.G.*

84. Προσδεησόμενοι] An προσδεησόμενοι; *F.G.*

Προσδεησόμενοι] Sic W. Cod. Impreſſi omnes προσδ. *M. du S.*

Προσδεησόμενοι] Vulgo editum προσδεησόμενοι, ſecunda brevi; quod corrigendum monuerat Cl. *Jenſ.* ad *Harpocr.* §. 2. Id correxi, eoque lubentius, quia & Codex conſentitur, etſi ſupra in *de Salt.* ſimilem ſcripturam in alio verbo non correxi, ob rationes nimis ſaepe jam dictas. Conf. c. 24. *J.F.R.*

86. Ὦ ἑλεεῖς] Vid. de hoc pleonaſmo infra *Amor.* c. 48. *J.F.R.*

87. Κἂν] Leve eſt quod monendum habeo. Κἂν eum puncto ſubſcripto erat in Edd. quod ego delevi; nam ſine jota ſcribere id ſoleo, quando pro ἢ ὦ poſitum inveniо, uti hic, & ap. *Long.* in *Paſt.* I. p. 13. κἂν τοῖς ἄρσι, κἂν τοῖς θηλέοις. Idem L. 2. p. 47. κἂν παῖς παιχνίῃ τοιούτοις λαθοραν. Idem III. p. 118. ἢν κἂν μὴ αὐλῶν σιγή. At ubi pro ἢ ὦ ſumitur, differentiae cauſſa jota addo. *J.F.R.*

98. Τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις] Sane interpretes *qua e lutiſigulis ad forum finguntur*. Neſcio quid velint. Sed opinor intelligit *ad vendendum*. *J.G.*

9. Μηδὲ βαρβάρων] Vulgo vertebatur *dediſcere*; non male quidem; ſed plus ineſt in Graeco, ſignif. enim ſimul *nova* diſco prioribus oblivioni mandatis, ut T. I. credo ex *Ariſtoph.* Plut. verſ. 925. ejusque Commentatoribus jam diximus. *J.F.R.*

9. Τὸν μηδὲ βάρβαρον ὂν τοῖς σαφεστάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον] *Qui neque barbarus, inter maxime perſpicuos recenſeri dignus ſis.* Sic Benedictus, qui dum Graecas voces curatiſſime referre ſatagit, facit ſe obſcuriſſimum. Micyllus *qui ne cum barbaris quidem inter manifeſtiſſimos recenſeri dignus ſit.* Nulla parte melius. Lege βαρβάρων, quem genitivum ſic ſolet auctor praeponere; *qui neque inter illos, qui ex barbaris maxime perſpicui ſunt, recenſeri dignus ſis.* *J.G.*

Ibid. Βαρβάρων] Cl. *Gronovii* Emendationem, repugnantibus omnibus libris & ipſo M, utpote certiſſimam, ſequor. *M. du S.*

δὲ ἐκεῖνο μέμνησό μοι, μὴ μιμεῖσθαι τοὺς ὀλίγον πρὸ ἡμῶν γενομένων σοφιστῶν τὰ φαυλότατα, μηδὲ σπουδάζειν ἐκεῖνα, ὅσοις μὴ σχολή ἐστιν, ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα καταπατεῖν, ζηλοῦν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν παλαιγμάτων. μηδέ σε θελγέτωσαν αἱ [a] ἀνεμῶναι τῶν λόγων, ἀλλὰ κατὰ τοὺς ἀθλητῶν νόμον, ἡ στερρά σοι τροφὴ συνήθης ἔστω, μάλιστα δὲ χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θύε, ὧν πάμπολυ λίαν ἀπελέλειψο.

mihi memento; ne imiteris Sophistarum, qui paullo ante nos fuere, pessima, neque studiose illa consecteris, uti nunc; verum talia conculces, exempla autem antiqua aemuleris. Neque demulceant te verborum inodori & caduci flores: sed ex lege athletarum, solidus tibi cibus consuetus sit. Maxime vero Gratiis & Perspicuitati litato, a quibus longissime jam relictus es.

Καὶ ὁ τύφος δὲ, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ κακόηθεια, καὶ τὸ βρενθύεσθαι, καὶ λαρυγγίζειν ἀπέστω, καὶ τὸ διασιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ [b] οἴεσθαι ὅτι πρῶτος ἔσῃ αὐτὸς, ἢν τὰ πάντων συκοφαντῇς. καὶ μὴν καὶ ἐκεῖνό γε μικρὸν, μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον ἁμαρτάνεις, ὅτι γε πρότερον τὰς διανοίας τῶν λέξεων [c] προπαρεσκευασμένος, ἔπειτα καταχοσμεῖς τοῖς ῥήμασι, καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλ' ἢν που ῥῆμα ἔκφυλον εὕρῃς, ἢ αὐτὸς πλασάμενος οἰηθῇς εἶναι καλὸν, τούτῳ ζητεῖς διάνοιαν ἐφαρμόσαι, καὶ ζημίαν ἡγῇ, ἂν μὴ παβύσῃς αὐτό που, κἂν τῷ λεγομένῳ μηδ' ἀναγκαῖον ᾖ· οἷον πρώην, τὰ

24. Tumor vero & jactantia, & mala consuetudo, & gravitatis illa ac sonorae dictionis affectatio absit, & insectatio aliorum, & ne putes primum te fore ipsum, si omnium scripta calumnieris. Etenim illud quoque non parvum, sed potius maximum peccas, quod non prius, quam verba, sententiae comparatas, verbis deinde exornas nominibusque; sed si qua verbum extra suam tribum quasi oberrans inveneris, aut ipse confictum a te pulchrum putaveris, huic studes aptare sententiam, & damnum judicas, si illud non aliquorsum infercias, etiamsi ei, quod dicitur plane necessarium non

a Ἀνεμῶναι] Et sic habere *J. Fl. H. P.* notat *M. du S.* b Οἴεσθαι] Sic L. recte cum *Fl. B1. 2. P.* & *S.* Ἴεσθαι male *J.* & *H.* cum P. & *Exc.* c Προπαρισκ.] Ita M. & *B2.* recte. Προπαρασκ. cett.

19. Χάρισι — θύε] Ἐκ τῆς τοῦ Πλάτωνος διαίτησεως δοκεῖ παρεληφθαι. φησὶ γὰρ ὁ Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Γαμηλίων παραγγελμάτων, ὅτι Πλάτων τῷ Ξενοκράτει, βαρυτέρῳ τὸ ἦθος ὄντι, τ' ἄλλα δὲ καλῷ κἀγαθῷ, παρεκελεύετο θύειν ταῖς Χάρισι. (p. m. 246. pr.) *G.*

11. Μὴ μιμεῖσθαι] Sophistae passim a Platone perstringuntur, ut quodam in loco dicat eos esse evidentem discipulorum perniciem. *G. C.*

13. Περιποθεῖν] Interpretantur *depascere*: neutrum bene percipio. Suspicor σπουδάσειν fuisse, quod studium & curam intentiorem significat: cum facile fuerit in manu intricatiore aetatis posterioris π in σ transire. *J. M G.*

19. Χάρισι] *Hesiod.* in Theogon. tres facit. De his hymnus Orphei. *G. C.*

Χάρισι — θύε] Xenocrati tristiori idem Plato suasit; *Diog. Laërt.* 97. DE. Vid. *Casaub.* notam p. 38. Sic supra Historico suo dixerat, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ. Συγγρ. c. 39. *M. du S.*

22. Λαρυγγίζειν] V. AG. X. 130. *M. du S.*

28. Λέξεων] Lege λεκτέον. Certe sic ratio postulare videtur, ut primo *res*, deinde *verba* accurate perpendantur ab iis qui ad scribendum animum appellunt. *M. du S.*

Ibid. Προπαρισκ.] M. & *B2.* recte. In reliquis προπαρασκ. ut ipsa *Fl.* prave etiam *Tup.* c. 21. scribit. *M. du S.*

Προπαρισκευασμένος] Editt. vulgo male προπαρασκευασμένος; sed προπαρισκ. corrigendum recte monuerat *Jensius* ad Hermot. c. 2. In quo facile obsecundavi, etsi vel decies alibi dixi, cur id interdum mutare neglexerim. *J. F. R.*

35. Οὐ μάλιστα] An θυμάλωπα; i.e. *terrem.* *F. G.*

Οὐ-

non sit. Ut nuper οὐ μάλωπα illud, cum neque quid significaret scires, projecisti; nihil argumento conveniens. Atque imperiti quidem omnes obstupescebant, cum aures illorum feriret peregrinitas: sed eruditi utrosque, & te, & laudatores illos risere.

25. Maxime autem ridiculum illud est, quod, cum super omnes esse Atticos postules, & ad antiquissimam rationem linguam expoliisse, tamen talia quaedam, potius vero plurima immisces orationi, quae neque puer modo discens ignorare possit: ut illa, quid putas? terram mihi hiscere optabam, cum audirem te, specimen eloquentiae edentem, χιτώνιον etiam virorum dici putare, δουλάρια autem etiam mares pedissequos appellares: quae quis nescit, χιτώνιον mulierum esse vestitum, δουλάρια autem feminas modo illos vocare; & alia multo his apertiora, quale est ἵπτατο, & ἐπαντώμενος & καθεσθείς, quae neque aliunde delata domicilium in Attico sermone acceperunt. Nos vero neque poëtas laudamus poëmata scribentes ad quae glossario opus est. Tua vero, ut pedestria metris com-

35 ἐμάλωπα, οὐδὲ εἰδὼς ὅ, τι σημαίνει, ἀπέρριψας, οὐδὲν ἐοικότα τῷ παρακειμένῳ. καὶ οἱ μὲ ἰδιῶται πάντες ἐτεθήπεισαν, καὶ τῇ ξένῃ πληγέντες τὰ ὦτα· οἱ δὲ πεπαιδευμένοι, ἐπ' ἀμφοτέροις, καὶ σοὶ καὶ τοῖς 40 ἐπαινοῦσιν, ἐγέλων.

Τὸ δὲ πάντων καταγελαστότατον ἐκεῖνό ἐστιν, ὅτι Ἀττικὸν εἶναι ἀξιῶν, καὶ τὴν φωνὴν εἰς τὸ ἀρχαιότατον ἀπηκριβωμένον, τοιαῦτα ἔνια, μᾶλλον δὲ τὰ πλεῖστα ἐγκαταμιγνύεις τοῖς λόγοις, ἃ μηδὲ παῖς ἄρτι μανθάνων ἀγνοήσειεν. οἷον ἐκεῖνα πῶς οἴει σε γῆς δύναι ηὐχόμην, ἀκούων σου ὑποδεικνυμένου ὅτε χιτώνιον μὲν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον οὕτω λέγεις· δυλάρια δὲ, καὶ τὰς ἄρρενας τῷ ὄντι ἀκολούθους ἀπεκάλεις· ἃ τίς οὐκ οἶδεν ὅτι χιτώνιον μὲν, γυναικὸς ἐσθῆτος, δυλάρια δὲ τὰ θήλεα καλοῦσι; καὶ ἄλλα πολὺ τούτων προφανέστερα, οἷον τὸ, ἵπταλο, καὶ τὸ, ἀπαντώμενος, καὶ τὸ, καθεσθείς, οὐδὲ μέχρι τῆς Ἀθηναίων φωνῆς. ἡμεῖς δὲ οὐδὲ πάντας ἐπαινοῦμεν τοὺς κατὰ γλῶτταν γράφοντας ποιήματα· τὰ δὲ σὰ, ὡς πρὸς μέ-

d Ἀπαντώμενος] Ἀπαντόμενος W. *e* Μέχρις] Sic Edd. & M. *f* Δὲ] Abest a Fl. & M. Adest in reliquis.

Οὐ μάλωπα] Non valde spero, me assequi posse quid haec sibi velint, cum jam tum vulgo ignoraretur. Equidem cum apud *Hesychium* inter glossas ac difficiliora referatur μάλ' ὄπα, quod interpretatur πάνυ ταχέως, cogitabam, an non hic quoque levissima mutatione legendum sit ὃ μάλ' ὄπα. Verum abjeci σῆμα non magnum, cui repugnaret articulus τό & ἐοικότα. Nam illum quoque in τὸν mutare forte audaculum nimis videbitur. *J. M. G.*

42. Ὑπερφυῶς] *Philostr.* in vit. Apoll. Thyan. c. 17. pr. Λόγων δὲ ἰδίων ὑπέστησαν — ὃ καλλιγλωττισμένον, καὶ ὑπερφυῶς ζηλούσαν. Quod *Olear.* recte exponit adfectationem nimiam Atticismi, & hoc Luciani aliaque ex ejusdem *Rhet. praecept.* aliisque adfert. Sed hoc facile erat; solet autem saepe in difficilioribus aberrare. *J. F. R.*

46. Οἷον ἐκεῖνα] *Ut illa te ostentantem audiens, quomodo putas optasse me terra obrui, quum scilicet existimares* χιτώνιον &c. Luciani sunt haec. *F. G.* Vertebantur olim: *qualia sunt illa* πῶς οἴει &c. Sed pessime, ut Cl. *La Croze* etiam animadverterat. *J. F. R.*

47. Κατὰ γῆς δῦναι ηὐχόμην] Conf. infra Ἀπαιδ. c. 18. *M. du S.*

51. Χιτώνιον] Χιτὼν autem est ἱμάτιον ἀνδρικόν. *Hesych.* *F. G.*

Χιτώνιον] Conf. *Th. Mag.* *M. du S.*

55. Μέχρις] Ne Lucianus ipse aut ejus larva peregrinum se prodat, lege μέχρισε. *M. du S.*

56. Κατὰ γλῶτταν] I. e. ξενικῆς & inusitatis verbis scribentes. ὅσα τοίνυν ὑπ' ἀνομάτων οὐ μὲ τῶν πάλαι χρόνοις ἦν συνήθη, νυνὶ δὲ ἀκύρι ἐστὶ, τὰ μὲ τοιαῦτα γλῶτταν καλοῦσιν. *A. V.*

Κατὰ γλῶτταν] Hinc *Philostratus*, ut supra visum est hac Dissert. c. 17. λόγων ἰδίων καλλιγλωττισμένων vocat. quod ex *Suida* & Aristophanis *Scholiaste* optime ab Interprete enarratur p. 22. τὸ πολλοῖς γλώσσαις μεμιγμένον; addito etiam *Eunapii* in eam rem loco, de Libanio p. 173. *M. du S.*

μέτροις ⟨ἀ⟩γγέλλειν, καθάπερ ὁ [a] Δωσιάδου βωμὸς ἀν εἴη, ἢ ἡ τῦ Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα, ἢ εἴ τις ἔτι τούτων ἦ φωνὴν κακοδαιμονέστερος· ἀν ταῦτα ζηλώσῃς, καὶ μελαμάθῃς, [b] ἄρτα βεβουλευμένος ὑπὲρ σεαυτῦ ἔσῃ. ἢν δὲ λάθῃς αὖθις εἰς ἦ λιχνείαν καλλιοδῶν, ἐμοὶ μὲ ⟨ἀ⟩παπεπλήρωται ἡ ⟨ἀ⟩ποθήνησις, σὺ δὲ σεαυτὸν αἰτιάσῃ, ἄγγιος ἢ ξυνῆς χείρων γενόμενος.

parem, ſicut Doſiadae ara fuerint, aut Alexandra Lycophronis, & ſi quis adhuc eſt linguae quam iſti infelicioris. Haec ſi ſtudioſe dediſcas, optime tibi conſulueris. Sin imprudens iterum in delicias illas fallente velut veſtigio labaris, admonitione ego defunctus ſum, tu vero te accuſabis, ſi quidem aliquando deteriorem te factum intelliges.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ. EUNUCHUS.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. PAMPHILUS.

ΠόθεN, ὦ Λυκῖνε, ἢ τί γελῶν ἡμῖν ἀφῖξαι; ἀεὶ μὲν γὰρ φαιδρὸς ἂν τυγχάνεις. τοτὲ δὲ πλέον τῦ σωνήθους εἶναί μοι δοκεῖ, ἐφ' ὅτῳ μηδὲ κατέχειν δυνατὸς εἶ ἦ γέλωτα. ΑΥΚ. Ἐξ ἀγορᾶς μὲν ἥκω σοι, ὦ Πάμφιλε· τῦ γέλωτος δὲ αὐτίκα κοινωνόν σε ποιήσομαί σε, ἢν ἀκούσῃς ὧν ἔχω δι-

I UNde nobis, Lycine, aut quid ridens advenis? Nam ſemper quidem hilaris eſſe ſoles: hoc autem ſolito plus mihi videtur, in quo neque riſum continere potes. LYC. E foro tibi adſum, Pamphile: riſus autem ſtatim faciam te participem, ſi audieris, cui cauſſae diſceptandae in-

a Δωσιάδου] Ex emend. *Salani* Δωσιάδη Edd. priores & M. b Ἄρτα] Καὶ ἄρτα S. At cum vulgata facit W. c ΕΥΝΟΥΧΟΣ] ΕΥΝΟΥΧΟΣ ΠΑΜΦΙΛΟΣ *f. H.* Deeſt ΠΑΜΦ. in *Fl. P. S.* Sed in *S.* additum ante πόθεν.

59. Δωσιάδου] *Doſiadae ara.* Sunt qui exponunt & intelligunt Epigramma Theocriti, quod βωμὸς inſcribitur, ac Tzetzi epitaphium continet admodum obſcurum. *G, C.*

Δωσιάδου] Lege Δωσιάδη. Extat autem hodieque haec *Ara* inter *Simmiae Rhodii* opuſcula. Ex hoc autem loco Scholiaſtam Theocriti emendare jubet *Meurſius*, apud quem pro Δωσιάδου legitur Ὠδίδου. *Lect. Ath.* p. 141. Scholiaſtes autem ille non comparet in Rom. nec in Lugd. Edd. Sed in Veneta An. 1543. quod idem Meurſius monet. Vide epigramma apud *Kennet.* p. 44. Rhodium fuiſſe liquet ex Scholiis ad *Ovum Simmiae*. Primus edidit *Salmaſius*, atque eruditis Scholiis emendavit. *Plinius* IV. 12. de rebus Creticis *Doſiadam* nominat. *M. du S.*

[Ara quae Theocrito ſolet ſubjungi, nec Theocriti nec Doſiadae eſt, ut Salmaſio oſtenſum.] *Lyd.*

Suidas Δωσιάδας & Δωσίας. Δωσιάδου ſcribitur apud *Clem. Alex.* in Προτρ. *M. du S.*

Δωσιάδου] *Cognati* notam ad hoc verb. in exemplari ſuo merito deleverat Cl. *La Cerda*. *J. B. R.*

59. Λυκόφρονος Ἀλεξ.] Quae hodieque ſupereſt, non ſine majorum noſtrorum ignominia, qui tot praeſtantioribus neglectis, talia nobis monſtra affinxerunt. *M. du S.*

65. Ὅλας ἀμάξας βλασφ.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄχαρι ὑβριστικῶς πολλὰ χαμολόγων. Sic apud Gallos *une charretée de paroles*. *J. B.*

Ὅλας ἀμάξας βλασφ.] Lycinus amico Pamphilo narrans, quemadmodum contentioni duorum inter ſe Peripateticorum interfuiſſet, ac Pamphilus id vere ridiculum eſſe reſpondiſſet, ac oportuiſſe potius, ut rem placide inter ſe componerent; adeo, inquit ille, non placide rem inter ſe compoſuerunt, ut congreſſi integra convitiorum plauſtra invicem in ſe effuderint, ſummo cum clamore & Stentorea voce. Sed potius Graeca ejus ponamus: οὐ γὰρ ἐμπαιστέον, inquit, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν ἀκατασκέπτως ἀλλήλαις, κακηγορικῶς καὶ στριδλακρανόφωνα. Dictionis hujus origo [ἄμαξαι βλασφημιῶν] haud dubie ab illo antiquiſſimo apud Athe-

interfuerim, contendentibus inter se philosophis. PAMPH. Illud ipsum quidem vere ridiculum narras, philosophos jure inter se experiri, qui debeant, si quid etiam sit magnum, pacate inter se crimina dissolvere.

καζομάχη παρεγενόμην, φιλοσόφων πρὸς ἀλλήλους ἐριζόντων. ΠΑΜΦ. Καὶ τοῦτο μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον λέγεις, τὸ, φιλοσοφοῦντας δικάζεσθαι πρὸς ἀλλήλους· δέον, εἴ τι μέγα εἴη, κατ' εἰρήνην ἐν σοφίσι διαλύεσθαι τὰ ἐγκλήματα.

2. LYC. Unde illi, sodalis, pacate? qui commissi inter se plaustra conviciorum tota in se congesserunt invicem, clamantes & ultra quam possent contendentes? PAMPH. Numquid de literis disceptabant solennia illa, cum diversae essent sententiae atque sectae. LYC. Minime. Sed aliud quiddam hoc erat. Ejusdem enim ambo sententiae, & disciplinae ejusdem. Et tamen judicium constitutum est, & suffragia ferebant judices optimates, & aetate maxime provecti & sapientissimi civitatis: apud quos merito pudet aliquem, extra numerum quidquam dicere, nedum ut eo impudentiae progrediatur. PAMPH. Quin tu igitur dicis jam caput causae, ut & ipse sciam, quid tantum tibi risum moverit.

ΛΥΚ. Πόθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρήνην ἐκεῖνοι, οἵ γε ξυμπεσόντες, ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν καθεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες καὶ ὑπερδιατεινόμενοι; ΠΑΜΦ. Ἦπου, ὦ Λυκῖνε, περὶ τῶν λόγων διεφέροντο, τὰ συνήθη ταῦτα, ἑτερόδοξοι τυγχάνοντες. ΛΥΚ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἑτεροῖόν τι τοῦτο ἦν. ὁμόδοξοι γὰρ ἄμφω, καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς λόγων· δίκη δὲ ὅμως συνειστήκει, καὶ δικασταὶ ψηφοφορεῖντες ἦσαν οἱ ἄριστοι, καὶ πρεσβύταιοι, καὶ σοφώταιοι τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐφ' ὧν ἄν τις αἰδέσθη, καὶ μέλλων τι φθεγξάμενος, ἐς ὅπως ἐς τοσαύτην ἀναισχυντίαν τραπόμενος. ΠΑΜΦ. Οὐκοῦν λέγοις ἂν ἤδη τὸ κεφάλαιον τῆς δίκης, ὡς καὶ αὐτὸς εἰδείην ὅ, τι σοι τὸ καιριώτατον εἴη τῶν τοσούτων γέλωτα.

ΛΥΚ.

15. Ὅλας ἁμάξας] Ἐπὶ τῶν ὄχλων ὁρισικῶς ἀλλήλους χραμένων εἴρηται τοῦτο. καὶ γὰρ οἱ τῶν Διονυσίων ἐφ' ἁμαξῶν ἀτακτοῦντες, τῷ ὄμνα τι περίττοι, καὶ ἐπὶ μακρὸν ἐκνοήδροι εἶναι, ἴσκασθοι ἀλλήλους, ἀφ' ὧν παροιμία, τὰς ἐξ ἁμάξης. ἔνθα ἴσ' ἴν' ἐνδείξηται πλέον τι ἐπὶ τῷ σκώμματι * ὠθρισμολοιδόρουν τῷ ἑαυτοῦ, ὅλας εἶπεν ἁμάξας. V.

17. Ὑπερδιατεινόμενοι] Ὑπερφιλονικοῦντες. V.

18. Διεφέροντο] Διεμάχοντο. V.

* Παρωνολοιδόρουν] Ita dedit Solan. pro vulgato παρωνολοιδόρουν.

thenienses more petenda est, quo per pagos & vicos curribus insidentes, genio indulgendi caussa, scommata & convitia in quemlibet jaciebant: quemadmodum docet *Gyraldus* Dialogo de Poëtis VI. pag. 324. editionis nostrae. Antiquissimum hunc morem sua in lingua expressérunt quoque Latini, apud quos & *plaustra convitiorum* dicta reperias. Non raro in aliis loquendi formulis convenire videas Graecos inter & Latinos. . . . . *J.F.*

Ὅλας ἁμάξας βλασφ.] Sequebantur hic in Cl. *Jensii* Lect. Lucian. permulta variarum locutionum exempla, quas Graeci cum Latinis habent communes; 18. paginas implentia, a p. 272. ad 289. quae quia commentarii modum excederent, omittimus, curiosum Lectorem ad libellum ipsum remittentes. *J.F.R.*

23. Ψηφοφορεῖντες ἦσαν] Ita videtur concepisse sententiam Cl. *Gesnerus*, ut periphrasis sit, qualis apud *Herodian.* I. 3. 12. Κρατίστας ἐν τοῖς ἄστεσι pro ἀρίστους. Vel ap. Nostrum in *Asin.* c. 30. Οἱ ἐφ' ἡμῖν καλοῦσιν. Et alibi non semel. Qui plura cupit, adeat fratris mei cariss. *Belgam Graec.* p. 402–3. Fateor itaque eandem esse usitatissimam, deque ea, hoc Luciani similiter adducens agit Rev. *Elsner.* ad Euang. Luc. I. 21. ubi, καὶ ἦν ὁ λαὸς προσδοκῶν, legitur, & cujus non sexcenta, sed sex exemplorum millia possent adduci: verum pristinus Interpres aliter videtur construxisse, vertens: *judices qui cognoscebant, primates erant*; scilicet ἦσαν jungens cum ἄριστοι, non cum ψηφοφορεῖντες, quod nondum improbo; sed Lectoris arbitrium facio quam velit eligere: ambiguum enim videtur, sensu tamen parum discrepante. *J.F.R.*

31. Σαν-

ΛΥΚ. Συντέταχ᾽ ἡμῖ, ὦ Πάμφιλε, ὡς οἶδα, ἐκ βασιλέως μισθοφορά τις ὑ Φαύλη χτ᾽ γένη τοῖς Φιλοσόφοις, Στωϊκοῖς λέγω, ϗ Πλατωνικοῖς, ϗ [a] Ἐπικυρείοις, [b] ἔτι ϗ τοῖς ἐκ τῆ Περιπάτυ, τὰ ἴσα τύτοις ἅπασιν. ἔδει δὲ ἀποθανόντ@ αὐτῶ τιν@, ἄλλον ἀντικαθίσαι, δοκιμασθέντα ψήφῳ τ᾽ ἀρίστων. ϗ τὰ ἆθλα, ὑ βοείη τις ἦν, χτ᾽ τ᾽ ποιητίλω, ὐδ᾽ [c] ἱερήϊον, ἀλλὰ [d] μύριαι χτ᾽ τ᾽ ἐνιαυτὸν, ἐφ᾽ ὅτῳ συνεῖναι τοῖς νέοις. ΠΑΜΦ. Οἶδα ταῦτα· καί τινα φασὶν αὐτῶ ἔναγχ@ ἀποθανεῖν, τ

3. LYC. Conſtituta ſunt, quod noſti, Pamphile, ab imperatore ſalaria non contemnenda generatim philoſophis, Stoicis dico, & Platonicis, & Epicureis, inſuper etiam Peripateticis, aequalia omnibus. Oportebat autem in mortui alicujus locum ſurrogari, probatum ſuffragiis optimatum. Praemium certaminis non *bubula pellis erat*, ſecundum poëtam, *neque victima*, ſed decies millenae quotannis drachmae, ut juvenes doceret. PAMPH. Novi iſta, & aiunt quendam illorum nuper mortuum, Pe-

a Ἐπικουρείοις] Ἐπικουρίους W. b Ἔτι ϗ] Ἔτι δὲ ϗ W. c Ἱερήϊον] Sic P. ſola. Ἱερῶν cett. & M. d Μύριαι] Μυρία male L.

39. Κατὰ τ᾽ ποιητὴν] Ἐν τ᾽ X. τ᾽ Ἰλιάδ@ τοῦτο. G.

31. Συντέταχται] Imperator quis? M. Aurelius Antoninus, eo ipſo, ut putant, anno, quo Athenis initiatus eſt, qui CLXXVI. Vid. *Dion.* LXXI. p. 815. & *Philoſtr.* 563. Quamvis enim Antonino Pio id ex *Capitolino* tribuatur (c. 11.) Dio id & Philoſtratus Marco vendicant; hic in *Theodoto* p. 291. ille p. 814. A. (vid. *Wotton* p. 169.) Quantum autem fuerit illud ſtipendium, vide ſtatim hoc ipſo capite, & c. 8. *M. du S.*

32. Ἐκ βασιλέως] An M. Antonino philoſopho? *F. G.*

Ἐκ βασιλέως] Ita ὑπὸ pro ὑπὸ infra *Demon.* c. 51. Et ſic pro *unde* vel *a quo* aliquid praebetur, *Arrian.* Exp. Alex. II. 1. ἡγεμὼν ὑπὸ βασιλέως Δαρείου καθεσταμένος. *Dionyſ. Perieg.* de ſitu Orb. verſ. ult. — ἀλλά μοι ὕμνων Αὐτῶν ὑπὸ μακάρων ἀντάξι@ εἶεν ἀμοιβή. Sic ὑπὸ τινὸς πεσεῖν pro ὑπὸ, *Long. Paſt.* III. pr. *Herodian.* VIII. 8. 2. ἠγανάκτουν ὅτι ἄρα ἔχοιεν ἐκ συγκλήτου βασιλέως, quod vertitur: *gravabantur datos ſibi a ſenatu principes.* Sed & ibi ſimul ſignificare poteſt: *principes e ſenatorum numero datos.* Nam praemittitur populum laetatum patriciis principibus. *J. F. R.*

Ibid. Μισθοφορά τις] De ſalariis rhetorum vid. *Gronov.* P. V. 4, 11. p. 32. μύριαι δραχμαὶ ex vulgari Romanorum computatione denarium drachmae aequantium ſunt quadraginta millia H. S. ſ. 2000. floreni Rhenani. Quae turbae circa talem ſucceſſionem ortae nonnunquam ſint, ſuo exemplo docet Eunapius in Proaereſio p. m. 131. *J. M. G.*

37. Δεκ. ψήφῳ τ᾽ ἀρίστων] *Philoſtratus* quidem Herodi eam poteſtatem a Marco cum primum conſtitueretur, factam tradit, p. 566. Cum ipſe Profeſſorem Rhetorices Theodotum nominaret. At *Eunap.* in Proaereſio de philoſophis; χειροτονοῦνται δοκιμασθέντες ἀπάσαις ψήφοις &c. *M. du S.*

39. Κατὰ τ᾽ ποιητὴν] Carmen eſt *Homer.* ex Iliad. X. *Virg.* L. XII. Aen. hoc ita interpretatus eſt:

— Nec enim levia aut ludicra petuntur
Praemia, ſed Turni de vita & ſanguine certant.
G. C.

Κατὰ τ᾽ ποιητὴν] Affert eundem locum *Cic.* ad Att. I. 1. f. *M. du S.*

Ibid. Οὐδ᾽ ἱερήϊον] Locum Homeri emendavimus, in quo Eraſmus ἱερῶν *porcellum* verterat, dum legit ἔθεν. *J. B.*

Οὐδ᾽ ἱερήϊον] Il. X, 159. ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην, Ἀρνύσθην, ἅ, τε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν. Quae ibi laudat *Clarkius* ſatis firmant interpretationem noſtram ἱερείου, quam *porcellum* reddidere alii. *J. M. G.*

Ibid. Ἱερήϊον] Etſi nihil intereſt quomodo hic legas, ἱερήϊον, an ἱερεῖον, dicam tamen, cur Pariſinae ſoli obtemperaverim, cujus Lectionem non adnotarat *Solanus* noſter. Recepi enim hoc, quia ex *Homero* eſt; at quum verſus non ſit, dices ad rem non verba reſpexiſſe Lucianum. Verum quia illius imitatur dialectum in modo praemiſſo vocabulo βοείη; patet etiam alteram ad eandem eſſe formandam. *J. F. R.*

40. Μύριαι] Eandem cum Luciano ſummam tradit *Philoſtratus* in Theodoto Soph. p. 566. τοὺς μὲ Πλατωνείους, ϗ τοὺς ἀπὸ τ᾽ Στοᾶς ἐ τῷ Θεοπάτου, ϗ αὐτὸν Ἐπίκουρον προσέταξεν ὁ Μάρκ@ τῷ Ἡρώδῃ κρῖναι. Erant quidem ante hunc Imperatorem Athenis Profeſſores, ſed non eo ſtipendio dotati. Idem p. 526. & nott. *Sueton.* Veſp. c. 17. *Primus e fiſco Latinis Graecisque Rhetoribus annua centena conſtituit.* De Philoſophis nihil. Nec ſatis aſſequor quibus rationibus inducti viri quidam doctiſſimi erraſſe in re tam aperta velint utrumque. Aliam tamen ſummam tradit *Tatianus* p. 70. nempe ἑξακοσίους χρυσοῦς, quae ſumma quinta par-

Peripateticorum puto alterum. LYC. Haec, Pamphile, Helena erat, pro qua depugnabant inter se invicem: & hactenus ridiculum illis erat nihil *aliud*, quam quod qui philosophos se dicerent esse, & pecunias contemnere, deinde pro his, tanquam pro patria periclitante, & sacris patriis, & sepulcris majorum suorum, decertarent. PAMPH. Quin etiam hoc dogma est Peripateticis, non valde contemnere divitias, sed tertium quoddam bonum illud quoque putare. LYC. Recte dicis.

Περιπατητικῶν οἶμαι τ' ἕτερον. ΛΥΚ. Αὕτη, ὦ Πάμφιλε, ἡ Ἑλένη, ὑπὲρ ἧς ἐμονομάχουν πρὸς ἀλλήλους· καὶ ἄχρι γε τούτου, ᵉ γελοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις, ὡς τὸ φιλοσόφους εἶναι φάσκοντας, χρημάτων καταφρονεῖν· ἔπειτα ὑπὲρ τούτων, ὡς ὑπὲρ πατρίδος καὶ κινδυνευούσης, καὶ ἱερῶν πατρώων, καὶ τάφων προγονικῶν, ἀγωνίζεσθαι. ΠΑΜΦ. Καὶ μὴν καὶ τὸ δόγμα τοῦτό γε ἔστι τοῖς Περιπατητικοῖς, τὸ μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἴεσθαι. ΛΥΚ. Ὀρθῶς λέγεις. Φα-

ᵉ Γελοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις] Sic Edd. constanter, item M.

parte Lucianeam superat, si Aristophanis *Scholiastes* (p. 741.) valorem aurei justam assignavit. *Cressollius* summam a Luciano traditam 833. aureos Gallicos conficere ait, AG. X. p. 184. [Historia docet stipendia Philosophis ab Antonino Pio, ac M. Aurelio data fuisse. *Capitol.* in illius *vita* p. 21. C. *Rhetoribus*, inquit, *& Philosophis per omnes provincias, & honores & salaria detulit.* Simile quid Marcum quoque praestitisse, haud obscure indicat Dio (LXXI. p. 815.) *Ex quo*, ait, *factum est, ut magna multitudo se philosophari simulaverit, ut ab eo* (Marco) *locupletaretur.* Idem Capitolinus in hujus principis *vita* significat p. 32. C. Vide & *Galenum progn.* t. III. p. 460. Ed. *Bas.* 1538. *Dio* LXXI. p. 814. A. Till. t. II. p. 682. Plura vero *Salmasius* not. ad Capitol. p. 72. de hoc Tatiani loco habet, ubi & Dionis locum citat; unde discimus M. Aurelium ab Oriente redeuntem (circa A. C. 176.) cum Athenis degeret, magnos honores tribuisse Atheniensibus; atque *magistros Athenis* in omni scientiarum genere omnibus gentibus *constituisse, eisque annuum salarium tribuisse:* qui μισθὸς ἐτήσιος erant μυριάδων δραχμαί, ut observat Salmasius, allato etiam hoc ce Luciani loco. „ Μυριάδες autem efficiunt monetae „ Romanae quadraginta sestertia, aureos vero quadringentos, at nostrae coronatos millenos. *Tatianus* tamen Rhetor, qui sub Imp. Marco floruit, & illa aetate vixit quae Philosophis & Rhetoribus „ ab Imperatore constituta sunt salaria, paullo amplioren eorum modum agnoscit. nam ἑτησίους χρυσοῦς δισμυρίους eos in stipendium accepisse dicit; „ quae sexcentorum aureorum summa, non μυριάδες δραχμῶν, sed μυριάδες ἐ δηναρίων continet. Quid igitur statuendum? An τριακοσίους (mendam ei vici subesse oportet, L. σταδίων——) pro δισμυρίους, „ apud Tatianum corrigemus, ut hic numerus aureorum conveniat cum illis μυριάσι Luciani & Philostrati? .... Sed nullis correctionibus opus. Be-

to enim *Lucianum* & *Philostratum* in exprimenda „ illa summa, quae annua dabatur Rhetoribus & Philosophis, breviter ac rotunde μυριάδας dixisse, cum „ tamen darentur μυριάδες ἐ δηναρίων. Sic majorem „ numerum expressisse contenti, minorem & excurrentem neglexerunt, ut rotunde loquerentur. Ita „ etiam optimos quosque auctores loquutos, exemplis non paucis *ad Suetonium* firmabimus, ubi de „ hoc stipendio Rhetorum pluribus agemus". *Myriades* δραχμαὶ talentum efficiebant. Vide *A. Gell.* I. 8. Drachma Attica, & denarius Romanus idem valebant. *Cic.* ad Att. XVI. 5. coll. cum *Dione* XLV. Vide etiam *Plin.* VIII. *Val. Max.* VI. 6. coll. cum *Strab.* V. —. Greaves *of the Denarius.* p. 54. Cl. *Dodwellus* diff. in Irenaeum p. 497. valebunt illa nostrae Anglicanae monetae libras 375. aut circiter (de summa Tatiani, probat enim quae Salmasio placuerant.) *Casaubonus* not. ad Suet. *Oth.* 4. cum observasset ex Suetonii & Taciti collatione, *aureum unum* & *centum nummos* idem esse, locum Eutropii etiam emendat. Adde *Aristid.* Or. IX. t. I. p. 110. quae scripta est circa A. C. 178. V. p. 107. & 118. *Just. Mart.* Apoll. II. (in Ed. I.) p. 55. C. *Philostr.* vit. Sophi. p. 585. & 593. de voce ἀθλα. B.] *Joh. Mass.* Exc. MSS. *M. du S.*

Μύριαι] *Bonosidis decem millia nummorum.* Notavit Frater optimus *G. O. Reitz.* rectius d'*Ablancourt*, & *Bos* de Ellips. *Drachmarum.* *J. F. R.*

43. Τὸν ἕτερον] Bini ergo cujusque sectae videntur fuisse. *M. du S.*

46. Γελοῖον] Corruptum arbitror, scriptumque a Luciano γελοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις. *M. du S.*

47. Χρημάτων καταφρονεῖν] Εἰς Ἀριστοτέλην ἀποτείνει, qui pecuniam efficit μισθὸν ἐ εὐδαιμονίας. *J. B.*

53. Τρίτον τι ἀγαθὸν] Conf. supra de *Salt.* §. 70. *M. du S.*

φασὶ γὰρ ἦν ταῦτα. ἢ καὶ τὰ πάτρια ἐγίγνετο αὐτοῖς ὁ πόλεμος.

55 Aiunt scilicet ista, & ex patria disciplina bellum ab iis gestum est.

Τὰ μὲν ταῦτα δὲ, ἤδη ἄκουε. πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι, τὸ ἐπιτάφιον τῷ τεθνεῶτι ἐκείνῳ ἠγωνίζοντο. δύο δὲ μάλιστα ἦσαν οἱ ἀμφήριστοι αὐτῷ, Διοκλῆς τε ὁ πρεσβύτης, οἶσθα ὃν λέγω, τὸ ἐριστικὸν, καὶ Βαγώας ὁ εὐνοῦχος εἶναι δοκῶν· τὰ μὲν οὖν τῶν λόγων προηγώνιστο αὐτοῖς, καὶ τὴν ἐμπειρίαν ἑκάτερος τῶν δογμάτων ἐπεδεδείκτο, καὶ ὅτι τῷ Ἀριστοτέλους, καὶ τῶν ἐκείνῳ δοκούντων, εἰς ἄκρον ἐκέκλητο· καὶ μὰ τὸν Δί', οὐδέτερος αὐτοῖν ἀμείνων ἦν.

4. Quae autem post consecuta sunt, jam audi. Multi enim alii quoque in funebribus defuncti ludis pugnabant. Duo autem maxime erant, quorum anceps certamen, Diocles senex, nosti quem dico, contentiosum illum: & Bagoas, qui putatur eunuchus. Ac doctrinae certamen jam ante certatum illis fuerat, peritiamque dogmatum uterque demonstraverat, seque Aristoteli ejusque sententiis addictum esse. Et sane neuter illorum erat melior.

Τὸ δ' ἦν τέλος τῆς δίκης ἐς τοῦτο περιέστη· ἀφέμενος γὰρ ὁ Διοκλῆς τοῦ δεικνύναι τὰ αὐτοῦ, μετέβαινε ἐπὶ τὸν Βαγώαν, καὶ διελέγχειν ἐπειρᾶτο μάλιστα τὸν βίον αὐτοῦ· καὶ ταυτὰ δὲ καὶ ὁ Βαγώας, ἀντεξήταζε τὸν ἐκείνου βίον. ΠΑΜΦ. Εἰκότως, ὦ Λυκῖνε· καὶ τὰ πλείω γε τοῦ λόγου περὶ τούτου μᾶλλον ἐχρῆν εἶναι αὐτοῖς· ὡς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τοῦ τοιούτῳ τὸ πλεῖον διατρίψαι ἂν μοι δοκῶ, τὸν ἄμεινον βιῶντα μᾶλλον, ἢ τὸν ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῖς προχειρότερον ζητῶν, καὶ οἰκειότερον τῇ νίκῃ νομίζων.

5. Finis ergo causae huc evasit. Diocles omisso ostendere sua *merita*, ad Bagosm transiit, & vitam maxime illius reprehendere tentavit: eadem ratione vero etiam Bagoas contra in illius vitam inquisivit. PAMPH. Merito illud quidem, Lycine: ac major pars orationis versari illis circa hoc potius debebat. Equidem si judex essem, in hoc praecipue immoraturus mihi videor, quaeramque potius, uter melius vixerit, quam qui promtior sit oratione, eumque magis affinem victoriae judicem.

ΛΥΚ. Εὖ λέγεις, καὶμὲ ὁμόψηφον ἐν τούτῳ ἔχεις. ἐπεὶ δὲ ἄλλως μὲ εἶχον βλασφη-

6. LYC. Bene dicis: meque ea in re suffragantem tibi habes. Cum vero satis ha-

α Τὸν] Τῶν male F. Τὸν recte cett. & M.

55. Καὶ κατὰ τὰ πάτρια ἐγίγνετο] Εἰς * Ἀριστοτέλους δόκησιν, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς μάθοις· ἐδιδάσκοντο τάδε τοῖς. V.

60. Ἀμφήριστοι] Ἐπιφιλόνικοι. V.

* Ἀριστοτέλους] Salm. vulgatum hunc morem in Ἀριστοτέλη, sine auctorit male. Nam etsi utrovis more dici potest, ut vid. ad de Salt. §. 21. vers. 23. in Ἄρη, tamen Ἀριστοτέλους quam Ἀριστοτέλη. Vid. Diog. Laërt. L. V. §. f. & 8. m. & 10. Δημοσθένους. Quamvis ibidem 12. Ἀριστοκλέα, Δοτίλα, & 18. 19. Διογένη, Σωκράτη accusativo casu occurrat. J. F. R.

60. Διοκλῆς — Βαγώας] Nomina haec ut ficta esse credam, facit hoc posterius, quod omnium Eunuchorum commune est. M. du S.

61. Βαγώας] Barbara lingua significat Eunuchum; quin Ovid. de Amorib. servum puellae custodem Bagoum appellat: *Quem penes ipse Dominam servandi cura Bagoum.* G. C.

Βαγώας] In Libro Apocryph. Judith. c. 12. & 13. sic quoque vocatur cubicularius Ducis Holophernis. J. F. R.

84. Μηδὲ τὸν ἀρχὸν θεμένου τίνος] Neque principio fas esse. Quam potest quaeso sententiam habere illud inceptissimum Benedicti principium? Longe verius ac manifestius Erasmus *nefas esse vel conari aut proponere Bagoam.* Hoc enim vult, prorsus esse nefas eum id velle. J. G.

88. Ἐμοῦ

haberent conviciorum & criminum, denique jam negavit Diocles, omnino fas esse Bagoae tractare philosophiam, & praemia illius affectare, qui eunuchus sit: tales vero non modo his rebus excludendos affirmavit, sed sacris ipsis, & lustralibus vasis, & communibus universis coetibus; ostendens inauspicatum & abominabile spectaculum, si quis mane domo egressus, talem quendam viderit. Et fuit illi multus hac de re sermo, cum neque virum neque feminam esse eunuchum diceret, sed compositum quiddam, & mixtum & prodigiosum, & a natura humana abhorrens. PAMPH. Novum crimen narras, Lycine, jamque ipse ad risum, sodalis, adducor, inexspectatam accusationem audiens. Quid igitur alter? Numquid quievit? an ipse quoque contra haec dicere quidquam ausus est?

μιῶν, ἄλις δὲ ἐλέγχων, τὸ τελευταῖον ἤδη ὁ Διοκλῆς ἔφη, μηδὲ ἢ ἀρχὴν ἀμύητον εἶναι τοῦ Βαγώα [b] μεταποιεῖσθαι φιλοσοφίας, ἢ τῶν ἐπ' αὐτῇ ἀριστείων, εὐνοῦχῳ γε ὄντι, ἀλλὰ τὰς τοιούτους οὐχ ὅπως τούτων ἀποκλείειν ἠξίει, ἀλλὰ καὶ ἱερῶν αὐτοῖς, καὶ περιῤῥαντηρίων, καὶ τῶν κοινῶν ἀπάντων συλλόγων, δυσοιώνιόν τι ἀποφαίνων, καὶ δυσάρτητον θέαμα, εἴ τις ἕωθεν ἐξιὼν ἐκ τῆς οἰκίας, ἴδοι τοιοῦτόν τινα. καὶ πολὺς ἦν ὁ περὶ τούτου λόγος, ὅτε ἄνδρα οὔτε γυναῖκα εἶναι τὸν εὐνοῦχον λέγοντος, ἀλλά τι σύνθετον, καὶ μικτὸν, καὶ τερατῶδες, ἔξω τῆς [d] ἀνθρωπείας φύσεως. ΠΑΜΦ. Καινόν γε τὸ ἔγκλημα φῂς, ὦ Λυκῖνε, καὶ ἤδη γελᾶν καὶ αὐτός, ὦ ἑταῖρε, προάγομαι, τὴν ἀδοξίαν ταύτης καταγνοὺς ἀκοῆς. τί δ' οὖν ἕτερος; ἆρα τὴν ἡσυχίαν ἤγαγεν; ἢ τί πρὸς ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀντειπεῖν ἐτόλμησε;

7. LYC. Primo quidem prae pudore, ac metu, quod familiare his est, multum tacebat, aestuabat, & manifeste sudabat: tandem vero tenue quiddam sonans ac muliebre, inique facere dixit Dioclem, qui philosophia arceat eum qui sit eunuchus, quam mulieres etiam vindicare sibi possint, addu-celsanturque Aspasia, ac Diotima, & Thar-

ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα ὑπ' αἰδοῦς, καὶ δουλίας (οἰκεῖον γὰρ αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον) ὑπερπολὺ ἐσιώπα, καὶ ἠρυθρία, καὶ ἱδρῶτος φανερὸς ἦν· τέλος δὲ λεπτόν τι καὶ γυναικεῖον [e] ἐμφθεγξάμενος, ἀδίκαια ποιεῖν ἔφη τὸν Διοκλέα, φιλοσοφίας ἀποκλείοντα, εὐνοῦχον ὄντα, ἧς καὶ γυναιξὶ μετεῖναι· καὶ παρήγαγε Ἀσπασίαν, καὶ Διοτίμαν, καὶ Θαργηλίαν, συνη-

b Μεταποιεῖσθαι] Nihil mutare *J. Fl. H. P. S.* notat *M. du S.* *c* Αὐτῶν] Sic recte *Fl.* & *P.* Αὐτῶν *J.* male *d* Ἀνθρωπείας] Ἀνθρωπίας *J.* Sed prius est in *Fl. H. P.* & M. *e* Ἐμφθεγξάμενος] Hanc esse constantem lectionem notat *M. du S.*

85. Μεταποιεῖσθαι] Ἀντιποιεῖσθαι. *V.*

88. Ἱερῶν αὐτῶν] Sunt qui ex verbis Deut. XXIII. 1. idem apud Judaeos obtinuisse existiment. Sed errant. Vide quid vir eximius *Humphredus Prideaux* ea de re afferat Hist. suae L. VI. Partis I. p. 400. Ed. Angl. minoris. Gallicae vero T. II. p. 265. *M. du S.*

89. Περιῤῥαντηρίων] *Vasa lustralia* vertit Cl. *Hemst.* in Dial. *de Sacrif.* c. 13. p. 536. T. I. *J. F. R.*

91. Δυσάρτητον θέαμα] Vid. *Thes. Cr.* II. 509. & nostrum Ἐρωτ. c. 39. & Ἀποφρ. c. 17. *M. du S.*

11. Ἀσπασία] Milesia, Periclis praecipue amoribus nota: de qua & sequentibus consule *Menagium* in eo libro quem *de feminis philosophis* edidit. Lucianus iterum meminit Εἰκ. c. 17. Duas agnoscit Scholiastes *Aristophanis* p. 396. quem sequitur *Suidas*. Quin ipse *Plutarchus* docet posterioris, quae Cyri junioris concubina erat, verum nomen fuisse *Milto*, in v. Pericl. p. 301. *M. du S.*

ibid. Διοτίμα] Vid. *Menag.* De qua noster Εἰκ. c. 18. *M. du S.*

Ibid. Θαργηλία] Vid. *Loid.* Diction. & *Plut.* Pericle 300. *M. du S.*

συμπαρόντων αὐτῷ καὶ τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ εὐνούχου [a] ἐκ Κελτῶν, ἀλύγου πρὸ ἡμῶν εὐδοκιμήσαντος ἐν τοῖς Ἕλλησιν. ὁ Διοκλῆς δὲ κἀκεῖνον αὐτὸν, [b] εἰ θέλοι, καὶ τὰ ὁμοίως μαίνεσθαι ἐδίδασκεν, εἴπερ ἦν, καὶ καλαπλαγεὶς αὐτῷ τοῖς πολλοῖς δόξαν· καί τινας καὶ αὐτὸς [c] ἀπεμνημόνευε λόγους, [d] καὶ πρὸς ἐκεῖνον ἐκ τε Στωϊκῶν καὶ Κυνικῶν μάλιστα εἰρημένους πρὸς τὸ γελοιότερον, ὅτι τῷ ἀτελεῖ τοῦ σώματος.

gelia, quae causam ipsius juvarent; atque aliquis Academicus e Gallia eunuchus, qui paullo ante nostram aetatem inter Graecos floruerit. At Diocles illum ipsum quoque, siquidem fuisset, & eadem tractasset, arcebat, nihil commotus ipsius apud vulgus gloria: & quaedam ipse memorabat dicta, in illum quoque a Stoicis, & Cynicis maxime, ridicule in corporis illud vitium jacta.

Ἐν τούτοις ἦν τοῖς δικασταῖς ἡ ἀγαθὴ καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη τοῦ σκέμματος τοῦτο ἐτύγχανεν [e] ὄν, εἰ δοκιμαστέος εὐνοῦχος ὅτι φιλοσοφίαν [f] παρελθὼν καὶ νέων προστασίαν ἐγχειρισθῆναι [g] ἀξιοῖ· τοῦ μὲν καὶ σχῆμα καὶ σώματος εὐμοιρίαν προσεῖναι φιλοσόφῳ δεῖν λέγοντος, καὶ τὸ μέγιστον, πώγωνα βαθὺν ἔχειν αὐτόν, καὶ τοῖς προσιοῦσι καὶ μανθάνειν βουλομένοις ἀξιόπιστον, καὶ πρέπουσα ταῖς [h] μυρίαις, ἃς χρὴ παρὰ βασιλέως ἀποφέρεσθαι· τὸ δὲ τοῦ εὐνοῦχου, καὶ τῆς βακχίλου χεῖρον εἶναι. τοὺς μὲν γὰρ κατὰ

8. In his agebant judices, & caput caussae jam in eo vertebatur, probandusne esset eunuchus, philosophiam profiteri, & adolescentium praefecturam sibi demandari postulans? altero dicente, Habitum & integritatem partium omnium corporis inesse philosopho debere, praesertim, prolixam eum barbam habere, quae fidem ei apud accedentes & discere volentes, auctoritatemque praestet, dignam denique decem millibus, quae ab imperatore acciperet. Eunuchi vero conditionem, exsectorum etiam statu deteriorem. Hos enim tamen aliquan-

a Ἐκ Κελτῶν] In M. erat in margine Γρ. ἐκ Παλαιστίνης τάλα. Sed in textu recte, ut hic, Κελτῶν. Nec quidquam mutat *Fl.* b Εἰ θέλοι] Ita restitutum ex *L.* & *Fl.* Εἴπερ ἦν sine commate Edd. vulgo. c Ἀπεμν.] Sic *Fl. H. P.* &c. & M. Ἐπεμν. *F.* d Καὶ] Et illud καὶ adesse in *H. Fl.* & *P.* notat *M. du S.* e Ὄν] Εἶναι W. male. f Παρελθὼν] Παραλθὼν *Vorst.* At vulgat. servant *H. P. B2. Fl.* Παραγγέλλειν W. Sed fuit prius σ—ων. g Ἀξιοῖ] Nil mut. *F. B2. P. Fl.* & M. h Μυρίαις] *Coll.* videntur legisse μισθοφορίαις. Sed vulgatam servant *H. F. Fl. P.* & M.

31. Πρέπουσα ταῖς μισθοφορίαις] *G.*

* Γυναικώδης] Ἢ ὁ τετμημένος τὰ αἰδοῖα. *G.*

33. Βασιλέως] Βασιλέως μόνης, ἀνάγκη, * γυναικώδης. *V.*

12. Τις — Εὐνοῦχος] *Phavorinum* hisce designat, qui & ipse Eunuchus cum esset, adulterii caussam dixit; teste *Philostrato* in Soph. vit. p. 489. (erat enim etiam Sophista Phavorinus) de quo vide Δήμων. c. 13. & *Xiph.* 257. B. in Adr. & *Plut.* 1307. 2. f. Ubi autem legerit *Muretus* in adulterio deprehensum, nescio; nisi forte deceptus. Variar. Lectt. X. 11. vid. not. ad c. 10. *M. du S.*

Ibid. Ἀκαδημαϊκὸς] Pro ἀκαδημαϊκὸς recte, vid. supra, 2. *Ver. Hist.* c. 18. Et *Piscat.* c. 43. f. Item infra *Icarom.* c. 25. f. *J. F. R.*

13. Εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν] Intelligit Arelatensem Philosophum Favorinum, de quo in vita Demonactis. *J. B.*

Εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν] Vid. *Philostr.* vitt. Sophistarum I. 8. de *Favorino* praedicantem, eum utriusque sexus participem natum, & ex viro ac muliere compositum fuisse. Et mox ibid. quod *Gallus* cum esset, tamen Graece loqueretur. Sed hermaphroditum fuisse ex Philostrati descriptione colligendum dixeris; nisi ibidem *Eunuchum* illum vocaret, addens: mirandum, Εὐνοῦχος ἐν μουσείοις κρίνεται. Videtur autem per jocum sic vocari, quod voce & glabritie Eunuchum referret; sive quod a natura esset sterilis, non castratus. Conf. *Olearii* notas ad Philostr. qui Luciani aliquot loca ex *Demon.* & *Eunuch.* cum Philostrato comparat. *J. F. R.*

15. Εἴπερ ἦν ἐ τοῦ ὁμοίως μαίνεσθαι] *Henricus Valesius* ὁ μάταιος ad Excerpta e Dione notavit corrigendum εἰ θέλοι, & quidem peropportune. Sed quod mi-

quando expertos esse virilitatem; hunc autem ab initio statim abscissum, & ambiguum quoddam animal esse, cornicum instar, quae neque in columbis neque in corvis numerentur.

9. Altero autem contendente, Non corporis hoc esse judicium, sed robur animi spectari, & examen mentis oportere fieri, atque scientiae dogmatum: tum Aristoteles citabatur testis ejus orationis, qui supra modum admiratus sit Hermiam eunuchum, Atarnensem tyrannum, usque eo, ut etiam illi eodem modo quo Diis rem sacram faceret. Quin etiam illud adjicere ausus est Bagoas, Multo aptiorem esse adolescentibus eunuchum magistrum, in quo neque haerere aliqua illorum respectu calumnia possit, neque Socratis illud crimen locum habere, quasi corrumperet adolescentulos. Cumque in mentum imberbe in primis jacta quaedam essent, lepide hoc, ut sibi quidem videbatur, adjecit. Si, enim, inquit a

πεπειρᾶσθαί τοῦ ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀποκεκόφθαι, καὶ ἀμφίβολόν τι ζῷον εἶναι καὶ ταυτὰ ταῖς κορώναις, αἳ μήτε περιστεραῖς, μήτε κόραξιν ἐναριθμοῖντο ἄν.

Τοῦ δὲ σωμαλικὴν λέγοντος εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἀλκὴν ψυχῆς, καὶ τὴν γνώμης ἐξέτασιν δεῖν γίγνεσθαι, καὶ τὴν τῶν δογμάτων ἐπιστήμης. εἶθ' ὁ Ἀριστότελης ἐκαλεῖτο μάρτυς τοῦ λόγου, εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας [k] Ἑρμείαν τὸν εὐνοῦχον, τὸν ἐκ τοῦ Ἀταρνέως τύραννον, ἄχρι τοῦ καὶ θύειν αὐτῷ κατὰ ταυτὰ τοῖς θεοῖς. καίτοι καὶ ἑτοίμα προστιθέναι ὁ Βαγώας τοιοῦτον, ὡς πολὺ ἐπιτηδειότερον εὐνοῦχον τοῖς νέοις διδάσκαλον, εἰδὲ ἀφορμήν τινα πρὸς αὐτὸν ἐνδέξασθαι ὀδυνάμην, εἰδὲ τοῦ Σωκράτους ἐκεῖνο ἔγκλημα παθεῖν ἄν, ὡς διαφθείρων τὰ μειράκια. ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸ ἀγένειον μάλιστα ἐσκώφθη, χαριέντως τοῦτο ὡς γοῦν ἔφετο, προσέρριψεν. εἰ γάρ, ἔφη, πώγων, βα-

[i] Ζῶον] Ζῷον W. cum puncto subscripto. [k] Ἑρμείαν] Sic etiam *F. P. H. Fl.*

42. Εἶθ' ὁ Ἀριστότελης] Γράφε ὁ Θεμιστοκλῆς. *V.*

mirari cogor, quum in nostris exemplaribus sic vulgo legatur, ut citavi; tum nosse oportet egregium *Brissonium* libro 11. de regno Persarum, ubi primus illustrat hunc Luciani locum, docetque Favorinum esse illum Academicum philosophum, non aliter producere hunc locum, quam prout emendat *Valesius*. *J. G.*

Εἰ δὲ δὴ] L. & Ed. *Fl.* uti conjecerant *Valesius* & *Brissonius*. Ante an. Chr. 163. obiisse *Phavorinum* ex *Galeno*, Progn. T. III. p. 455. colligit vir Clariss. *Joh. Masson*, Exc. ined. *M. du S.*

18. Καὶ πρὸς] Mallem illud καὶ abesse, non modo quia ab καί τινας, ad versum inde duodecimum usque, duodecies repetitum καὶ legas; sed quia καί τινας ἐ αὐτὸς jam pleonasmus est, (qualis rursus c. seq. & saepe supra) & post καὶ πρὸς ἐκεῖνον non sequitur alius accusativus similis. Sed non solus est Lucianus qui repetita hac conjunctione gaudet; verum & *Aelianus* aliique, vid. modo *Ael.* L. III. 1. Ubi in part. posteriore capitis singulis versibus incredibilem in modum repetitur. Sic & *Alciphr.* L. 2. ep. 1. duodecies καὶ habet intra 14. versus; licet alioqui non semper ita prodigus sit hujus conjunctionis. *J. F. R.*

25. Παραλθεῖν — ἀξιῶν] *Vorstius* pro παραλθεῖν in suo Codice rescripsit παραλθὼν, uti & in W. prius fuit, nunc autem ὦ διαγγίλλειν. Sed ne sic quidem sanus locus est. Ego in ἀξιῶν mendum esse suspicor, quod tamen in omnibus reperio, legendumque ἄξιος. *M. du S.*

44. Ἑρμείαν] Vide *Suidam*, qui Ἑρμίαν, falsis rationibus ductus, scribendum contendit. Imperitabat is parti Mysiae sub rege Persarum, vide quos ibi laudat doctissimus Editor, *Laërt.* V. 3. p. 114. D. & 116. E. & *Athen.* XV. 696. Unde autem habuerit Bagoas, cultum ab Aristotele Hermiam, non satis constat: sed arripuisse videtur calumniam, de qua ibi *Laërtius*, & *Athenaeus* l. c. *M. du S.*

Ibid. Τοῦ Ἀταρνέως τύραννον] In marg. *Md.* 1. additum erat: „ Vid. *Suidam*. Meminit & *Strabo* L. XIII." Consule igitur illum p. 614. (vel 913.) ubi ait: Ἀταρνεὺς δ' ἐστὶ τὸ τοῦ Ἑρμείου τυραννεῖον. *Atarneus est Hermeiae tyranni regia*: cujus historiam *Xyland.* dedit ante, in nott. ad *Strab.* *J. F. R.*

51. Διαφθείρων] At ne erres, Socrati vivo nemo hoc crimini dare ausus est. Vide supra ad Β. πρωτ. c. 15. *M. du S.*

βαθέα χρῆναι δέοι τὰς φιλοσόφους, τράγον ἂν δικαιότερον προκριθῆναι πάντων.

Ἐν τούτῳ τρίτος ἄλλος παρεισῆλθε (τὸ δὲ ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω) καὶ μήν, ἔφη, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὗτοί γε τὰς γνάθους λείους, καὶ τὸ φώνημα γυναικεῖον, καὶ τἄλλα εὐνούχῳ ἐοικὼς, εἰ ἀποδύσαιτο, πάνυ ἀνδρεῖος ὑμῖν φανεῖται· εἰ δὲ μὴ ψεύδονται οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες, [a] καὶ μοιχὸς ἑάλω ποτὲ, ὡς ὁ [b] Ἄξων φησὶν, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων· ἀλλὰ τότε μὲν ἐς τὸν εὐνοῦχον ἀναφυγὼν, καὶ τοῦτο καταφύγειον εὐρόμενος, ἀφείθη, ἀπιστησάντων τῇ καλλιγορίᾳ τοῦ τότε δικαζόντων, ἀπό γε τοῦ φανερᾶς ὄψεως. νῦν δὲ καὶ παλινῳδῆσαί μοι [c] δοκεῖ, τοῦ προκειμένου μισθοῦ ἕνεκα.

Τούτων δὴ λεγομένων, ὡς ἐπὶ πάντων μέγας ἐγίγνετο, ὡς τὸ εἰκός. Βαγώας δὲ μᾶλλον ἐταράττετο, καὶ παντοῖος ἦν ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα, καὶ ψυχρῷ [d] τῷ ἱδρῶτι ῥεόμενος, καὶ ὅτε συγκαλαττέσθαι τῷ τῆς μοιχείας ἐγκλήματι καλῶς ἔχειν ᾤετο, ὅτε ἀχρεῖον αὐτῷ τὴν καλλιγορίαν ταύτην ἐς τὸν παρόντα ἀγῶνα ἡγεῖτο εἶναι. ΠΑΜΦ. Γελοῖα, ὦ Λυκῖνε, ὡς ἀληθῶς ταῦτα, καὶ ἔοικεν ἐπὶ τοῖς τυχοῦσιν ὑμῖν ἡδονὴν παρεσχῆσθαι. τὸ δ' ἐν τέλει τι ἐγένετο, καὶ πῶς ἔγνωσαν ὑπὲρ αὐτοῦ οἱ δικασταί;

ΛΥΚ. Οὐχ ὁμόψηφοι πάντες ἦσαν,

barba prolixa judicari philosophos oporteat, caprum justius praeferri omnibus.

10. Inter haec tertius alius superveniens, cujus nomen in obscuro relinquatur, Verum tamen, inquit, judices, iste levibus genis, muliebri voce, & reliqua eunucho similis, si exuatur, virilis valde vobis videatur. Si vero non mentiuntur, qui de isto narrant, etiam moechus aliquando deprehensus est, membra, quod ait tabula Solonis, in membris habens. Sed tum quidem ad eunuchum se recipiens, invento illo perfugio, absolutus est, fidem crimini, qui tum judicabant, negantibus, ex specie manifesta: jam vero etiam retractaturus mihi videatur propositae mercedis caussa.

11. His vero dictis, omnium quidem risus, ut facile est ad existimandum, ortus est. Bagoas vero magis etiam est perturbatus, in mille formas atque colores versus, frigidoque sudore diffluens: qui neque honestum putaret adulterii crimen non refutando fateri, neque vero inutile sibi crimen ad praesens certamen judicaret. PAMPH. Ridicula profecto ista, quaeque non vulgarem vobis oblectationem videantur praebuisse. Sed quid tandem factum est, & quomodo judices de illis decreverunt?

12. LYC. Non in eadem omnes erant sen-

a Καὶ μοιχὸς] Nihil mut. *Fl. J. H. Bz. P. M.* ὅτι legend. adscripsi. *Solan.* b Ἄξων] Sic minore a *Fl.* Cett. Ἀξών majore. c Δοκεῖ] Hoc ex *Fl.* & W. est. Δοκῇ Edd. vulgo. d Τῷ ἱδρῶτι] Desunt haec duo male in *Fl.* Adsunt in cett. Item in M. & P. e Τῷ τῆς μοιχείας] Τῷ περὶ τῆς μοιχ. W.

64. Ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων] Καταμέμφεται τοῦτο, καὶ ὃ φασὶ οἱ ἰδιῶται φύσιν πρὸς φύσιν. *V.*

79. Οὗτοι] Miror quid hic in mentem venerit viris doctissimis *Vossio* & *Gott. Oleario*, cur de Phavorino hic sermonem esse somniarent. De Bogoa enim haec manifeste dicuntur. Vide hujus not. 6. ad *Philostrat.* de Vit. Soph. L. I. c. VIII. 1, Hic locus male intellectus Mureto etiam videtur causam erroris praebuisse, de quo ad cap. 7. *M. du S.*

63. Καὶ μοιχ.] Lege ὅτι, vel ὅτι ἓν μοιχός. *M. du S.*

64. Ἄξων φησὶν] Axo leges Solonis, ut patet apud *Laërtium* in Pitt. & in Solon. Interpr. Apollinaris lib. 4. *Suid.* Scholiast. *Aristophan.* Νεφελ. *Pollux*, ut Rhetra Lycurgi. *J. B.*

Ἄξων] Vide *Gell.* II. 12. *A. V.*

Ibid. Ἄρθρα ἐν ἄρθροις] Καταμέμφεται τοῦτο, καὶ ὃ φασιν οἱ ἰδιῶται, φύσιν πρὸς φύσιν. *J. B.*

80. Τυχοῦσιν] Vid. not. supra ad *Pisc.* c. 17. *J. F. R.*

90. Ὀπυίειν] Ὀπυιάειν. *F. G.* Secutus sum scripturam Cod. W. & Ed. *Fl.* ac monentem *Gujetum*, quia sic recte

sententia, sed alii postulabant illum exutum instar mancipiorum inspicere, posseine, quantum quidem ad testiculos, philosophari? alii, magis ridicule arcessitis quibusdam de lupanari mulierculis, jubere illum congredi, & inire, & judicum aliquem, aetate maximum & fide dignissimum adsistere, ac, num philosophetur, videre. Postea vero, cum risus occupasset omnes, & nemo esset cui non concussa dolerent ilia, decreverunt rejicere & remittere causam in Italiam.

13. Et nunc alter quidem ad eruditionis ostentationem ut aiunt, exercet se & comparat, & accusationem componit, & adulterii crimen movet, maxime sibi contrarium: isque more malorum causidicorum hoc agit, & inter viros adversarium suum hoc ipso crimine recensetⁱ. Bagoae autem alia, ajunt, cura tenet, & pro viro se gerit frequenter, & prae manu rem habet, & denique superaturum se sperat, si ostendat, nihilo se asinis, qui equas ineunt, deteriorem. Illud enim, sodalis, optimum videtur Philosophiae criterium esse, haec demonstratio cui contradici nihil possit. Itaque filium (est autem mihi admodum juvenis) optaverim, non mentem neque linguam, sed verecundam partem philosophiae aptam habere.

ἀλλ' οἱ μὲ ἠξίουν ἀποδύσαντας αὐτὸν, ὥσπερ τοὺς ἀγυρώνητους ἐπισκοπεῖν, εἰ δύναιτο φιλοσοφεῖν τάγε πρὸς τὴ ὄρχεων· οἱ δὲ ἔτι γελοιότερον μίσθωτιλαμβύας τινὰς τῆ ἐξ οἰκήματος γυναικῶν, κελεύειν αὐτὸν συνεῖναι, καὶ [g] ὀπυίειν, καὶ τινα τῶν δικαστῶν τὸν πρεσβύτατόν τε καὶ πιστότατον ἐφεστῶτα ὁρᾶν εἰ φιλοσοφεῖ. [h] μὲ δὲ ἐπεὶ πάντας γέλως κατεῖχε, καὶ οὐδεὶς ὅτις οὐ τὴ γαστέρα ἤλγει βρασσόμενος ὑπ' αὐτῶ, ἔγνωσαν ἀναπόμπιμον εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην.

Καὶ νῦν ἄτερος μὲ πρὸς τὴν τῶν λόγων ἐπίδειξιν, ὥς φασι, γυμνάζεται, καὶ παρασκευάζεται, καὶ καλήγοριαν συγκροτεῖ, καὶ τὸ τῆ μοιχείας ἔγκλημα ὑποκινεῖ, ἐναντιώτατον αὐτῶ καὶ ὅτος τοὺς φαύλους τῶν ῥητόρων τοῦτο ποιῶν, καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τὴν ἀντίδικον ἐκ τοῦ ἐγκλήματος καλαλέγων. στῶ Βαγώα δὲ ἕτερα, ὥς φασι, μέλει, καὶ ἀνδρίζεται τὰ πολλὰ, καὶ ἀφ' χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος, κρατήσειν ἐλπίζει, ἢν ἐπιδείξῃ ὡς οὐδὲν χείρων ἐστὶ τῆς ἵππους ἀναβαινόντων ὄνων. αὕτη γὼ, ὦ ἑταῖρε, φιλοσοφίας δοκεῖ κρίσις εἶναι, καὶ ἀπόδειξις ἀναντίλεκτος. ὥστε καὶ τὸν υἱὸν (ἔτι δέ μοι κομιδῆ νέος ἐστὶν) εὐξαίμην ἂν, ὃ τὴν γνώμην, οὐδὲ τὴν γλῶτταν, ἀλλὰ τὸ αἰδοῖον ἕτοιμον εἰς φιλοσοφίαν ἔχειν.

[f] Οἰκήματος] Et hoc habent *J. Fl. H. Ba. P.* & *M.* notat *M. du S.* [g] Ὀπυίειν] Sic *W.* & *Fl.* Ὀπύειν vulgo. [h] Μὲ δὲ] Et sic esse in *J. H.* & *Fl.* &c. notat *Solan.*

87. Τάγε πρὸς τὴν ὄρχεων] Βάλλ' εἰς κόρακας, μιαρὲ, εἰ τοῦτο φιλοσοφεῖν ἔγνωκας. *V.*

6. Ἀνδρίζεται] Ἀνδρίζω, τὸ ἀνδρός τι ποιῶ. *V.*

recte scribitur, etsi futurum est οἰσύσω sine ι. vid. *Aristoph.* Acharn. 254. In *Pollucis* Onom. V. segm. 92. οἰσύω quoque est editum. Sed in Indice οἰσύω tamen expressum. *J. F. R.*

95. Ἀναπόμπιμον εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην] Que la cause fut renvoyée en Italie. *J. B.*

11. Τὸν υἱὸν] Athenis hoc scriptum est: vide finem c. 12. sed an inde uxorem duxerit, incertum. *M. du S.*

[a]ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ.

ΑΜΦΙ τε ὑρανῦ, ἀμφὶ τε ἀστέρων ἡ γραφή· οὐκ [b]αὐτέων ἀστέρων, οὐδ' [c]αὐτέου περὶ ὑρανῦ, ἀλλὰ μαντείης, καὶ [d]ἀληθηίης, ἣ δὴ ἐκ τουτέων ἐς ἀνθρώπων βίον ἔρχεται. ὁ δέ μοι λόγος οὐκ ἐπαθημοσύνην ἔχει, οὐδὲ διδασκαλίην ἐπαγγέλλεται ὅκως ταύτῃ μαίλοσύνην διεκτέον, ἀλλὰ μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ ἐόντες, τὰ μὲν ἄλλα ἐπασκέουσι, καὶ [f]πᾶσι τοῖς ἑωυτέων ἀπηγέονται· μούνην δ' ἀστρολογίην οὔτε τιμέουσιν, οὔτ' ἐπασκέουσι.

Καὶ ἡ μὲν σοφίη παλαιὴ, οὐδὲ νέον ἐς ἡμέας [g]ἀπίκετο, ἀλλ' ἔστιν ἔργον ἀρχαίων [h]βασιλήων, θεοφιλέων. οἱ δὲ νῦν, ἀμαθίῃ καὶ ῥαθυμίῃ, καὶ προσέτι μισοπονίῃ, κείνοισι

DE ASTROLOGIA.

DE coelo deque ſtellis haec ſcriptio eſt: non ipſis de aſtris, ipſo de caelo, ſed de divinatione ac veritate, quae ab hiſce ad hominum vitam pervenit. Neque vero praecepta hic libellus habet, neque diſciplinam promittit, quomodo excellere hac divinatione quis poſſit, ſed reprehendo; quotquot docti cum ſint, alia quidem exercent, & ſuis omnibus enarrant, ſolam autem aſtrologiam neque honorant, neque exercent.

2. Ac ſapientia quidem *hujus rei*, antiqua, neque recens demum ad nos venit; ſed opus eſt antiquorum regum Dis carorum. Verum qui nunc ſunt, inſcitia & ſocordia, atque inſuper laboris odio, cum contraria il-

a ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡ.] M. ſolus articulum habet. Ἀστρολογίης autem recte *Coll.* & *Fl.* Ἀστρολογίας cett. Edd. male. b Αὐτέων] Ex emend. *Solani.* Αὐτῶν Edd. priores. c Αὐτέου] Αὐτοῦ Edd. priores. d Ἀληθηίης] Ex emend. *Fenſii.* Ἀληθείης enim Edd. priores & M. e Διεκτέον] Nil mut. Edd. & M. f Πᾶσι] Forſan πασὶ adſcripſ. *M. du S.* g Ἀπίκετο] Ἀφίκετο Edd. priores. h Βασιλήων] Βασιλέων W. & *Fl.* ſola.

ΑΣΤΡΟΛΟΓ.] Γρ.αι Ἀστρολογίης. *G.*

ΑΣ—ΗΣ] Coll. & *Fl.* Reliquae Edd. Α—ας. (Non eſt Luciani) *Kuſt.* Immo vero Luciani foetus genuinus, uti & de Dea Syria. *M. du S.*

ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ] Sic infra recte c. ult. *M. du S.*

2. Αὐτῶν ἀστέων] Libellus de Aſtrologia ſcriptus eſt Ionica dialecto, quae tamen non ubique cernitur obſervata; quod ſine dubio deſcriptorum ſocordia evenit. Sic ſtatim cum initio, οὐκ αὐτῶν ἀστέων, οὐδ' αὐτοῦ περὶ ὑρανοῦ. ſcribendum fuit αὐτέων, ut recte p. 990. D. Ed. *Salmur.* 991. E. 993. A. 995. A. Iterum αὐτῶν ſecus poſitum pag. 985. D. 986. C. 990. C. Ita αὐτῷ p. 991. D. quum rectius pag. praeced. E. αὐτέῳ, iterum αὐτῷ pag. 992. E. Sic αὐτοῖς pag. 986. E. pro αὐτέοισι, ut recte pag. 993. D. 984. E. 985. B. D. 995. B. Iterum αὐτοῖσι pro αὐτέοισι pag. 991. C. 993. E. Pari Ioniſmi neglectu exiſtimo ἀληθείης ſcriptum pag. 984. A. pro ἀληθῆς, ut pag. 490. A. Sic pag. 984. B. ἀφίκετο, & pag. 996. A. ἀφιξόμενα, pro ἀπίκετο & ἀπιξόμενα, ut recte obſervatum pag. 992. A. 994. A. & alibi. Similiter vitioſe pag. 989. E. legitur ἑαυτοῦ pro ἑωυτοῦ, ut recte Baſileenſis, & ubique alibi in hoc libello, ut pag. 988. E. 994. A. B. *J. J.*

5. Ὑποθημοσύνην] Δόγμα. *V.*

Αὐτέων] Paginarum citationes hic in capita non mutavi, ut alibi ſoleo, quia ea aliaque ab Cl. *Fenſio* non indicata ſuo loco partim ſponte, partim *Fenſii* monitu ex Codd. correxi. *J. F. R.*

Αὐτέων] Sic Ionice ſcribi curavimus, quod in Impreſſis omnibus & M. hic & alibi neglectum eſt. *M. du S.*

Αὐτέων] Ita ubique correxi in hac Diſſert. Vid. mox αὐτέου §. 16. & 22. ubi plurib. de Ionica hac ſcribendi ratione ago. *J. F. R.*

3. Αὐτοῦ περὶ] Cum ſaepe de corrigenda dialecto monuerint Interpretes, mirabar cur & hic αὐτοῦ intactum reliquerint. Et fateor in ſingulari craſin hanc Atticam vel frequentius reperiri ap. Iones, ſi fides Editionibus, quam cum s interpoſito. Ita αὐτῇ in Leg. *Hippocr.* ac *de Arte* pr. αὐτῆς quoque & αὐτῇ & αὐτην ter quater occurrit, (ut mille alia omittam.) Item τούτου, τούτῳ & ſimilia plus decies paucis paginis. Sed & pluralis αὐτῶν, αὐτοὺς, τούτων, τούτους, τούτοισιν compluries. Verum quum & τουτέων, τουτέοις, αὐτέων legas ibid. & alibi; veluti e. gr. *de Arte* p. 6. verſ. fin. τούτων ac τουτέων in eodem fere commate; dixeris genuinum Ioniſmum in Noſtro ubique

illis ſentiunt, tum ſi quando in homines incidunt falſa divinantes, & ſidera accuſant, & ipſam oderunt aſtrologiam, eamque neque ſanam neque veram arbitrantur, ſed diſciplinam mendacem & ventoſam, inique, ut mihi videtur, ſentientes. Neque enim fabri inſcitia, fabrilis ipſius artis mala indoles; neque imperitia tibicinis, muſicae ipſius eſt inertia. Sed iſti quidem artium imperiti, unaquaeque autem ars per ſe ſapiens eſt.

3. Primi ergo Aethiopes hanc rationem hominibus conſtituerunt. Cauſſa illis partim ſapientia gentis, nam reliquis etiam in rebus ſapientiores caeteris Aethiopes; partim etiam habitandi ſors commoda. Semper enim iſſos ſerenitas & tranquillitas circumjacet, neque anni vices patiuntur, ſed in una eademque tempeſtate habitant. Cum igitur cernerent lunam non eandem ſemper

τε ἀντίξοα φρονέουσι, χὴ εὖτ' ἂν ἀνδράσιν ἐπιχυρέωσι ψεύδεα μαντευομένοισιν, ἄφρων τε καλιγορέουσι, ἡ αἰτίη ἀφροσύνην μισέουσιν, οὐδέ μιν ὔτε ὑγιέα ὔτε ἀληθέα νομίζουσιν, ἀλλὰ λόγον ψευδέα, ἡ ἀνεμώλιον, ἡ δικαίως, ἐμοὶ δοκέειν, φρονέοντες. ὔτε γὰρ τέκτονος αἰδρεῖν, τεκτοσύνης αὐτῆς ἀφυίη, οὐδὲ αὐλητέω ἀμουσίη, μουσικῆς ἀσοφίη. ἀλλ' οἱ μὲν ἀμαθέες τῶν τεχνέων, ἑκάστη δ' ἐν ἑωυτῇ σοφή.

Πρῶτον μὲν γὰρ Αἰθίοπες τόνδε τὸν λόγον ἀνθρώποισι κατεστήσαντο. αἰτίη δὲ αὐτέοισι, τὰ μὲν ἡ σοφίη, τῇ ἐωυτῶν (ἡ γὰρ τἄλλα τῶν ἄλλων σοφώτεροι Αἰθίοπες) τὰ δὲ ἡ τῆς οἰκήσιος ἡ εὐμοιρίη· αἰεὶ γὰρ σφέας εὐδίη ἡ γαληναίη θερέει· οὐδὲ τῷ ἔτεϊ τροπέων ἀέχονται, ἀλλ' ἐν μιῇ ὥρῃ οἰκέουσι. ἰδόντες δὲ ὦν πρῶτα τὴν σελήνην, ὅκως ἐς τὠμὸν

ἰ Μαντευομένοισιν] Μαντινόμοι Edd. priores malè. k Καλιγορέουσι] Sic M. a recent. manu. Κατηγορέουσι Edd. l Δοκέειν] Sic W. rectè cum Edd. plurimis. Διδόναι malè Fl. m Ἀφυίη] Ἀδικία W. ſolus. n Σοφή] Σοφὴν Fl. Nihil mut. Edd. nec M. o Οἰκήσιος] Sic Edd. praeter Fl. quae οἰκίσεως. Οἰκήσεως M. p Ὧν] Sic reſtitui ex W. Οὖν Edd. priores hic & ſupra.

17. Ἐπικουρέωσι] * Ἐπιτύχωσιν. V.
21. Ἀνεμώλιον] Μάταιον. V.
23. Ἀφυίη] † Ἀδικία. V.
26. Πρῶτον] Παρὰ τὰ πᾶσιν ἀνθρώποις χαλδαῖοι δοκοῦντα τοῦτα. Χαλδαίους γάρ φασι πρώτους ἀστρονομίας ἄρξαι. M.
30. Εὐμοιρίη] Εὐκληρία. V.

* Ἐπιτύχωσιν] Ἐπιτύχωσιν ante legebatur; ſed rectè in C. ἐπιτύχωσι. M. du S.

† Ἀδικία] Corrupta haud dubiè vox. M. du S.

que reſtituendum, quia eum adfectare vult videri, ut poſtea non ſemel monere cogor. Interim hic nihil mutare ſum auſus, quia deinde eodem modo conſtanter legi video, quoties demonſtrative & ἐμφατικῶς ipſe ſignificatur, non relative; nam ſic §. 10. αὐτῷ ἐμοὶ. §. 16. αὐτῆς ἀστρολογίης. §. 24. αὐτῇ τῇ μητρί. J.F.R.

8. Μέμφομαι ἐκέσοι σοφοὶ &c.] Ellipſis accuſativi αὐτούς, vel πάντας. Sic *Epict.* Sent. 116. p. 144. Αὐτούμενος ἐφ' οἷς μὴ ἔχει, ἡ χαίρων ἐφ' οἷς ἔχει, pro ἐφ' οἷς, ἃ ἔχει. Alia ſimilia vid. ad *Amor.* c. 36. ubi οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, ὡς ἐπιχείρει λέγειν. Sed τῷ, μέμφομαι ἐκέσοι ſimilis eſt ellipſ. *Terentii* in Ad. II. 1. 43. *Minime miror, qui inſanire occipiunt ex injuria.* Ubi quoque intelligendum relinquitur *illos*, veluti in phraſi, *mittere qui nuncies*, omitti ſolet, *aliquem.* Vid. *Vechn.* Hellenol. p. 68—71. J.F.R.

13. Ἀπίκετο] Rectè monuit Cl. *Jenſ.* ita corrigendum, confer infra c. 21. & 24. ubi Edd. adſpirationem bene omiſerant. Vid. *Herodot.* L. I. ipſo princ. ubi vel quater una pag. ἱκνέομαι, ἱκνεῖσθαι &c. J.F.R.

17. Μαντευομένοισιν] In Impreſſis eſt μαντεύμενοι ſenſus & dialectus poſcunt μαντευομένοισιν. Quod cum ſcripſiſſem, inſpecto Cod. M. video in eo legi μαντεύμενοις. M. du S.

Μαντευομένοισιν] Facile in re tam aperta morem geſſi *Solano* ita corrigenti. Nec librorum fidem hic exſpectandam cenſui. Etſi Ioniſmus ille miſeram interdum cacophoniam parit, ut ap. *Hippocr.* Aphor. 20. Sect. II. Ubi terminatio iſta in σιν & σι tribus verſibus decies ac ter occurrit, nimirum: Ὁκόσοισι νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ὑγραί εἰσι, τουτέοισιν ἀναγωγώτατον ξηραίνονται. ὁκόσοισι δὲ νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ξηραί εἰσι, τουτέοισι δὲ πρεσβυτέροισι γινομένοισι ὑγραίνονται. J.F.R.

18. Καλιγορέουσι] Lege καλιγορέουσι, uti & in M. emendatum eſſe video. In reliquis κατηγορέουσι. M. du S.

33. Ὧν] W. uti Dialectus poſcebat. In Impr. ὦν, quod commune eſt. M. du S.

Ὧν] Cum notatum reperiſſem Cod. W. ita habere pro vulgato ὦν, nullus dubitavi id hic & ſupra recipere. Sic enim Ioues ſolere ἂν pro ὦν ſcribere, vid. ap. Cl. Mait-

πάμπαν ὁμοίην φαινομένην, ἀλλὰ πολλὰς δέ τε γιγνομένην, ἢ ἐν [a] ἄλλοισι ἄλλην μορφὴν τρεπομένην, ἐθώπευσεν αὐτοὺς τὸ χρῆμα θαῦμα τοῦ καὶ ἀπορίης ἄξιον. ἔνθεν δὲ ζητέοντες, εὗρον τεταῖον [b] αἰτίην, ὅτι οὐκ ἴδιον τῇ σελήνῃ τὰ φέγγεα, ἀλλά οἱ παρ' ἡλίου ἔρχεται.

apparere, ſed plures accipere ſpecies, & in aliam alias formam verti: viſa eſt illis res admiratione & dubitatione digna. Inde igitur quaerendo invenerunt cauſſam harum rerum, quod non ſua lunae lux, verum a ſole illi venit.

Εὗρον δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων τὴν φορὴν, τοὺς δὴ πλάνητας ἡμεῖς καλέομεν (μοῦνοι γὰρ τῶν ἄλλων ἀστέρων κινέονται) φύσιν τε [c] αὐτέων, καὶ δυναστείην, καὶ ἔργα, τὰ ἕκαστοι [d] ἐπιτελέουσιν. [e] ἐν δὲ καὶ ὀνόματα αὐτοῖσι ἐπέθεσαν, οὐκ ὀνόματα, ὅκως ἔδοκεον, ἀλλὰ σημήια.

4. Invenerunt vero aliorum quoque ſiderum motum, quos quidem planetas nos vocamus, ſoli enim reliquorum ſiderum moventur: naturamque illorum & poteſtatem, & opera, quae ſinguli efficiunt. Impoſuerunt autem illis quoque nomina: non *nuda* nomina, ut videbantur, ſed ſigna *ipſarum naturarum*.

Ταῦτα μὲν [f] οὖν Αἰθίοπες ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπέβλεψαν μοῦνοι δὲ, γείτοσιν ἐοῦσιν Αἰγυπτίοισιν, ἀτελέα τὸν λόγον παρέδοσαν, Αἰγύπτιοι δὲ παρὰ σφέων ἐκδεξάμενοι ἡμερολόγια τὰ μακρότερα, ὅτι μέζονα ἤγειραν μέτρα τε τὸ ἑκάστου κινήσεως ἐσημήναντο, καὶ ἐτέων ἀριθμὸν, καὶ [g] μηνέων καὶ ὡρέων διετάξαντο. καὶ μηνέων μὲν σφίσι μέτρον ἡ σελήνη, καὶ ἡ

5. Haec igitur Aethiopes in caelo conſpexerunt. Poſt vicinis ſuis Aegyptiis imperfectam artem tradiderunt: Aegyptii vero, quam accepere ab illis ex parte modo altera abſolutam divinandi rationem, in majus extulerunt, menſuram motus uniuscujusque ſignarunt, & annorum numerum, & menſium atque horarum ordinarunt. Et menſium quidem illis modus luna ejusque con-

a Ἄλλοισι] Ἄλλῃ τὴ *Fl.* Sed vulgatam cett. editionum lectionem tenent M. & P. *b* Ἄλλην μορφὴν] Ἀλλὰ μορφὴν *Fl.* ſola. *c* Αὐτέων] Αὐτῶν Edd. priores. *d* Ἐπιτελέουσιν] Ἐπιτελεύουσιν *F.* male. Ceterae recte, cum Cod. M. *e* Ἐν δὲ] Conſtans Edd. lectio. *f* Ὧν] Οὖν Edd. priores. *g* Μηνίων] Sic *Fl.* P. & M. Μηνῶν male cett. Edd.

53. Ἐσημήναντο] Ἐσημειοῦντο. *V.*

Maittair. de Dialect. p. 34. Ideoque & ſic dedi mox §. 5. etſi ibi nullus Cod. praeibat. Nam deinde §. 27. recte δὲ erat in P. *F. F. R.*

35. Ἄλλην μορφὴν] In Flor. Cod. ἄλλην μορφὴν. *F. B.*

45. Ἐν δὲ] Corruptas cenſeo has voces. *M. du S.* f. al δὲ. *F. F. R.*

46. Οὐκ ὀνόματα, ὅκως ἔδοκεον, ἀλλὰ σημήια] *Non quae eſſent utcunque nomina, ſed rerum ſigna, quemadmodum putabant.* Sic Benedictus. Eraſmus vero, *non illis quidem utcunque viſum eſt confictis, ſed quae nota rerum eſſent.* Non attingunt nucleum. Verte, *non nomina, ſicut videbantur, ſed ſigna* & indicia ejus quid eſſent quidque efficerent. Ἔδοκεον non refer ad Aethiopas, ſed ipſas appellationes & nomina. Videbantur eſſe nuda nomina forte data, quum tamen ſub illis latcrent σημεῖα. *F. G.*

52. Μέζω] Recte pro μείζω. Et mox rurſus μέζω, atque alibi. Vid. *Maittair.* de Dialect. p. 113. Ed. *Haganae*, & p. 133. *F. F. R.*

55. Μηνῶν] An μηνίων, ut ſupra? *F. G.*

Μηνίων] Sic ſcribi poſcit Dialectus, non, ut in omnibus reperio, μηνῶν. *M. du S.*

Μηνίων] In omnibus μηνῶν male reperi, quod mirum, quia uno verſu ſuperius tamen μηνίων recte habebant nonnullae, quare non erat cur *Gujetus* dubitaret. Ego ſaltem non dubitavi ſic reſtituere. *F. F. R.*

58. Ἐμήναντο] A μήνδομαι. *F. G.* Non addidiſſem, niſi ut adpareret Scholiaſtae ἐμηχανήσαντο expoſitionem eſſe, non aliam lectionem. *F. F. R.*

61. Οὐδ' ἄμα] Corrige οὐδαμᾶ ut infra §. 19. *F. G.*

Οὐδαμᾶ] In omnibus legebatur οὐδ' ἄμα. Ego mutavi. Quin mox pro κινεομένους, legendum cenſeo πλάνητας κινουμένους. *M. du S.*

Οὐδ' ἄμα] Lubens itaque huic & *Solano* auſcultavi, atque in verſione *haudquaquam* dedi; quod Cl. *Geſn.* qui *nec ſimul*, ex vulgata reddiderat, non aegre ferret; nam res eſt parvi, & vulgata tolerabilis; quam hic non mutaſſem, ſi quae litera fuiſſet mutanda; at quum

conversio fuit, anni autem sol, atque solis circuitus.

6. At ipsi alia quoque his multo majora machinati sunt. Ex omni enim aëre, & stellis reliquis inerrantibus atque fixis, & haudquaquam moventibus se, duodecim partes resecuerunt, in quibus illae alternae moverentur. His cum assignassent suum cuique animalia, in aliam singula formam expressere, marina alia, alia vero hominum, alia bestiarum, volucrium alia, alia jumentorum.

7. Unde etiam sacra apud Aegyptios multorum generum fiunt. Nec enim Aegyptii omnes ex duodecim partibus *iisdem* omnibus divinabant; sed aliis alii partibus diversisque utebantur. Atque arietem quidem colunt, quotquot respiciebant Arietem: pisces non edunt, qui pisces *nomine illo* signaverant: neque caprum mactant, quicunque noverant Capricornum: atque alii alia, ut cuique *visum est*, placant. Sane etiam taurum in honorem caelestis tauri colunt, atque est illis Apis res sanctissima, qui regionem illorum depascatur, cui ora-

ταύτης ἀναστροφὴν ἐχέτω. ἔτεσι δὲ ἥλιος ἡ ἡ τοῦ ἡλίου περίοδος.

Οἱ δὲ καὶ ἄλλα ἐμηχανήσαντο πολλῷ μείζω τούτων. ἐκ γὰρ δὴ τοῦ παντὸς περὶ τοὺς ἀστέρας τοὺς ἄλλους, ἀπλανέων τε, καὶ [b] εὐσταθέων, καὶ ἥδιστα κινεομένων, δυώδεκα μοίρας ἐτάμοντο ἐν τοῖσι κινεομένοισι, καὶ [i] οἰκεῖα [k] ζῶα ἑόντα, ἕκαστον αὐτέων ἐς ἄλλην μορφὴν μεμιμέαται, τὰ μὲν ἐνάλια, τὰ δὲ ἀνθρώπων, τὰ δὲ θηρῶν, τὰ δὲ πτηνῶν, τὰ δὲ κτηνέων.

Ἀπὸ [l] τέων δὴ καὶ [m] ἱρὰ τὰ Αἰγύπτια πολυειδέα ποιέεται. εἰ γὰρ πάντες Αἰγύπτιοι ἐκ τῶν δυώδεκα μοιρέων πασέων ἐμαντεύοντο, [n] ἄλλοι δὲ ἀλλοίῃσι μοίρῃσι ἐχρέοντο· καὶ κριὸν μὲν σέβεσθαι, ὁκόσοι ἐς κριὸν ἀπέβλεπον· ἰχθύας δὲ μὴ σιτέεσθαι, ὁκόσοι ἰχθύας ἐπισημήναντο· οὐδὲ τράγον κτείνεσθαι ὅσοι αἰγόκερων ἴδασι· καὶ οἱ ἄλλοι τὰ ἄλλα ὡς ἕκαστοι, ἱλάσκονται. [o] ναὶ μὴν καὶ ταῦρον ἐς τιμὴν τοῦ [p] περὶ ταῦρον σεβίζονται. καὶ ὁ [q] Ἆπις αὐτοῖς χρῆμα ἱρώτατον, τὴν χώρην ὀπτεύει, καὶ

οἱ

[b] Εὐσταθέων] Εὐστάθων *Fl.* W. & marg. *A*1*W*. [i] Οἰκεῖα] Οἰκία M. [k] Ζῶα] Lacuna inter οἰκεῖα & ζῶα est in *Fl.*, [l] Τέων] Τῶν M. & Colb. [m] Ἱρὰ] Ἱρὰ Edd. priores. quod in M. erat emendatum. [n] Ἄλλοι δὲ] Nihil mutare Edd. nec M. notat *M. du S.* [o] Ναὶ μὴν] Et sic Edd. cum M. [p] Περὶ] Sic *J. H. P.* &c. Περὶ *Fl.* & M. [q] Ἱρώτατον] Ita M. Sed emendatum. Ἱερώτατον Edd. priores.

58. Ἐμήσαντο] Ἐμηχανήσαντο.
67. Ἀπὸ τέων] Τούτων. *G.*
76. Σεβίζονται] Σεβάζονται. *G.*
Ibid. Ἆπις] Τὸ μοχάριον. *G.*

quum in accentu tantum & spiritu consistat emendatio, Luciani sensum magis congruum reddens, non haesitavi id recipere quod aliquanto melius visum. *J. F. R.*

62. Ἐν τοῖσι κινεομένοισι] Addititia videntur. *F. G.*

Ἐν τοῖσι κινεομένοισι] Non puto hunc locum esse integrum, sed verba quaedam temporum injuria excidisse, cui rei occasionem dederit, quod post relativum οἰκεῖα sequeretur κινέονται, ac paucis interjectis, κινεομένοισι, iisdem syllabis prioribus. Sexcentas in omne genus libris lacunas peperit talis cognatarum vel earundem vocum repetitio. Interpretationem interim dedi, non quam verba subjicerent, quippe quae non intelligebam; sed quam res ipsa postulare visa est. *J. M. G.*

63. Οἰκεῖα] Οἰκεῖα lego. *F. G.* Non inepte; etsi οἰκεῖα nondum rejicio, quia videtur respicere ad *coelestes domos*, in quibus illa animalia habitant, vel quae zodiaco sunt propria. *J. F. R.*

67. Ἀπὸ τέων] I. e. ἀφ' ὧν. *F. G.* Hoc nimis notum, & *Homero*, *Hippocrati*, aliisque Ion. dialecti scriptoribus satis frequens. Vid. Iliad. Ω. 387. ut alia mittam. *J. F. R.*

Ibid. Ἱρὰ] Ita multis in locis emendandum fuit, ut Dialectus hujus Libelli postulabat, & hic quidem ita in M. emendatum est. *M. du S.*

74. Ὡς ἕκαστοι] Illa verba ἴσχει vel similis ellipsis post ὡς ἕκαστοι non modo Attica est, & Thucydidi frequentata: sed Ionica quoque, v. g. *Herodot.* 2, 40. *J. M. G.*

Ὡς ἕκαστοι] Distinctionem, quae post τἄλλα erat, subtilem retuli post ἕκαστοι, praeeunte *Solano*, qui jubet conferre Ic. A. c. 15. Ubi ille vulgatam ὡς ἕκαστοι tuetur & exponit. *J. F. R.*

76. Καὶ ὁ Ἆπις] Osiris Rex Ægypti tandem in Deos relatus cum uxore sua Iside colitur sub imagine bovis. *G. C.*

ρὶ ἐκεῖ μαντήιόν τε ἀνατιθέασι, σημήιον τ ἐκείνε τῦ ταύρε μάλιχῆς.

culum ibi conſtituerint, ſignum divinationis illius *caeleſtis* tauri.

Οὐ μὴν πολλὸν δὲ χρὴ Λίβυες ἐπέβησαν τῦ λόγε· χρὴ γὰρ τὸ Λιβύων μαντήιον τῦ Ἄμμωνος, χαὶ τῦτο ἐς τ ἠέρα χαὶ ἐς τὸν τετέε σοφίην εἵρηλο, ὥσθ τ Ἄμμωνα, ὃν ὅταν χριοπρόσωπον ποιέον.

8. Non ita multo poſt Libyes etiam hanc rationem amplexi ſunt. Nam Libyum etiam oraculum Ammonis, ipſum quoque ad caelum ejusque ſapientiam, relatum eſt: quatenus Ammonem hi etiam arietis vultu ſibi faciunt.

Ἔγνωσαν δὲ τετέων ἕκαστα χὴ Βαβυλώνιοι, ὅτοι μὲ λέγυσι χὴ πρὸ τ ἄλλων· ἐμοὶ δὲ δοκέε, πολλὸν ὕς ερον ἐς τετέυς ὁ λόγος ἀπίχελο.

9. Agnoverunt autem horum ſingula etiam Babylonii. Hi enim dicunt, etiam ante alios; mihi vero videtur, multo poſt ad ipſos hanc rationem perveniſſe.

Ἕλληνες δὲ ὅτε παρ' Αἰθιόπων, ὅτε παρ' Αἰγυπτίων ἀς ρολογίης πέρι ὐδὲν ἤκυσαν, ἀλλὰ σφίσιν Ὀρφεὺς ὁ Οἰάγρε χὴ Καλλιόπης, πρῶτος τά δὲ ἀπηγήσαλο, ὃ μάλα ἐμφανέως, ὐδὲ ἐς φάος τ λόγον προήνεγκεν, ἀλλ' εἰς γοητείην, χὴ ἱρολογίην, οἵη ἔμφανοίη ἐκείνε. πηξάμενος γὰρ λύρην, ὄργιά τε ἐποιέετο, χὴ τὰ ἱρὰ ἤειδε· ἡ δὲ λύρη, ἑπτάμιτος ἐῦσα, τ τ χινεομένων ἀς έρων ἁρμονίην συνεβάλλελο. ταῦτα Ὀρφεὺς διζήμενος, χὴ ταῦτα ἀναχινέων, πάντα ἔθελγε, χὴ πάντων ἐκράτεεν. ὃ γὰρ ἐκείνυ τ λύρην ἔλεπεν, ὐδὲ οἱ ἄλλης ἔμελε μυσυργίης, ἀλλ' αὕτη Ὀρφέως ἡ μεγάλη λύρη. Ἕλληνές τε τάδε τιμέοντες,

10. Graeci autem neque ab Aethiopibus neque ab Aegyptiis de aſtrologia quidquam audiere: ſed ipſis Orpheus Oeagri & Calliopes F. primus haec enarravit: non ille manifeſte valde; neque in lucem totam rationem protulit, ſed ad incantationem & ſacramenta quaedam, ſola mens illi *ſpectabat*. Lyra enim conſtructa faciebat orgia, & ſacra canebat. Lyra autem ſeptem chordarum quae eſſet, errantium ſtellarum harmoniam ſymbolo quodam ſignabat. Haec inquirens Orpheus, & haec movens, mulcebat omnia, & omnia vincebat. Neque enim illam, *quam fecerat ſibi*, lyram ſpectabat, neque alia illi cordi erat muſica; ſed haec magna lyra Orphei. Honorantes vero iſta Graeci, par-

a Τετέων] Τούτων Edd. priores. Et mox τούτους pro τετέους. b Παρὰ] Ita Edd. & M. Πρὸς Angl. P. & L. c Ἀπίχελο] Ἀφίχελο ante legebatur. d Προήνεγκεν] Recte Edd. & M. Προήνεγκεν F. Proel. B2. e Ἱρολογίην] Ἰαρολογίην Edd. priores. Et mox ἱρὰ. quod ſimiliter mutavi. f Ὀρφέως] Ὀρφεῖ W. Sed a manu recentiore, loco ſequente.

82. Ἄμμωνος] Ammon Jovis epitheton, hoc eſt *arenarius*. Jupiter enim arietis ſpecie in extremo Lybiae arenoſo colebatur. Ammonis oraculum erat olim, ut *Mela* ſcribit, fidei inclytae, ubi reſponſa oratione non dabantur, ſed nutu & ſignis, ut ſcribit *Strabo*. G.C.

83. Εἴρητο] An ἤρτο, ab ἀείρομαι; Placet. F.G. Ibid. Παρὰ τ Ἀμμώνα] Angl. Cod. πρὸς τ Ἀμ. Cetera hujus diſſertationis ex *Callimacho* & *Manilio* repetit in Cronii, plurima interpretor alibi. F.B. Παρὰ] In A. P. & L. πρὸς. Neutrum placet. Debuit enim eſſe; ni fallor, τ γὰρ Ἀμ. περὶ . . . . Vide Ἐκλ. 10. ubi ad cornua Jovis Hammonis alludit. M. du S.

Παρὰ τ Ἀμμώνα] Tenui mutatione ὥσθ mutandum in πως' ὁ, quod cum ſententia poſtulare videretur, in interpretando ſecutus ſum. F.M.G.

84. Κριοπρόσωπον] Aliter Q. *Curtius*. F.G. Vid. hunc L. IV. c. 7. §. 23. 24. Et in Edit. *Leidana* nummos capita Jovis Hammonis referentes facie humana, ſed arietinis tamen cornibus praedita. F.F.R.

87. Δεκάτῃ] An δεκάτων; ut infra *de Dom.* c. 17. intellecto ὡς, ut ὡς αὐτῷ pro *ut ita dicam*, nota formula. Sed vulgatam ideo non mutarim; nam & ſic ibid. *de Dom.* c. 4. pr. ὁ μοι δεκάτῃ &c. Paſſim vero alibi ſine articulo. Tamen ἐμοὶ δεκάτῃ abſolute poſitum hic magis placet, quia Graeciſmus eſt magis peculiaris. Sic *Aelian.* I. 17. Ὦ, ἐμοὶ δεκάτῃ, ὁ στρουθὸς ἀθλητὴν ἐκανίσκετο. Idem XIV. 4. Τὸν ἀθλητὴν, ἐμοὶ δεκάτῃ, ἐκάνισε. — φέρων. *Plutarch.* Themiſt. p. m. 113. F. ὡς ad-

partem ipso in caelo ei decreverunt, & stellae plures lyra vocantur Orphei. Si vero videris aliquando Orpheа, vel lapidibus, vel colore assimilatum, in medio sedet canenti similis, in manibus habens lyram: circa ipsum autem animalia stant sexcenta, in quibus homo etiam, & taurus, & leo, eorumque singuli. Ea vero cum videris, horum mihi memento, qualis ille sit cantus, qualis lyra, qualis etiam taurus, & qualis leo, Orpheum audiant. Si vero quas dico caussas nosses, tum tu etiam in caelo unum quodque videres.

11. Ajunt vero Tiresiam, virum Boeotium, cujus divinandi gloria multum elata est, hunc igitur Tiresiam inter Graecos dixisse ferunt, errantium siderum alia quae sint feminina, alia vero masculina, non eadem efficere: unde etiam illum duplicis naturae fuisse atque vitae Tiresiam fabulantur, alias feminam, alias vero marem.

12. Atreo autem & Thyeste de regno paterno contendentibus, jam Graeci aperte astrologiam & caelestem sapientiam vehementer sectabantur: & commune Argivorum regnare *eum* apud se decreverunt, qui altero quantum ad hanc sapientiam esset praestantior. Hic Thyestes quidem arie-

ζμοίρην ἐν αὐτῷ ὐρανῷ ἀπέκριναν, καὶ ἀστέρες πολλοὶ καλέονται λύρη Ὀρφέως. ἢν δέ ποτε Ὀρφέα ἴδῃς, ἢ λίθοισιν, ἢ χροιῇ μεμιμημένον [g] ἐν μέσῳ ἕζεται [h] ἴκελος ἀείδοντι, μετὰ χερσὶν ἔχων τὴν λύρην· ἀμφὶ δέ μιν ζῶα μυρία ἕστηκεν, ἐν οἷς καὶ ἄνθρωπος, καὶ ταῦρος καὶ λέων· [i] καὶ τὰ ἕκαστον εὖ τ' ἂν ἐκείνα ἴδῃς, μέμνησό μοι τουτέων, οἵη ἐκείνου ἀοιδή, οἵη δὲ καὶ ἡ λύρη, οἷός δὲ καὶ ταῦρος, ἢ οἷος λέων, Ὀρφέως [k] ἐπαΐουσιν, ἢν δὲ τὰ λέγω αἴτια γνοίης, σὺ δὲ καὶ ἐν τῷ ὐρανῷ δέρκεο ἕκαστον τουτέων.

Λέγουσι δὲ Τειρεσίην, ἄνδρα Βοιώτιον, τοῦδε μὲν κλεὸς μαντοσύνης περὶ πολλὸν ἀείρειν, τοῦτον τὸν Τειρεσίην ἐν Ἕλλησιν εἰπεῖν, ὅτι τῶν πλανεομένων ἀστέρων, οἱ μὲν θήλεες, οἱ δὲ ἄρρενες ἐόντες, οὐκ ἴσα ἐκτελέουσι τῷ καὶ μιν δίφυέα γενέσθαι, καὶ ἀμφίβιον Τειρεσίην μυθολογέουσιν, ἄλλοτε μὲν θῆλυν, ἄλλοτε δὲ ἄρρενα.

Ἀτρέως δὲ καὶ Θυέστεω περὶ τῇ [l] πατρώῃ βασιληίῃ φιλονεικεόντων, ἤδη τοῖσιν [m] Ἕλλησιν ἀναφανδὸν ἀστρολογίης τε καὶ σοφίης τὴν ὐρανίης μάλιστ' ἔμελε. καὶ τὸ [n] ξυνὸν τῶν Ἀργείων, ἄρχειν ἔγνωσαν ἑωυτῶν, ὅστις τῶν ἑτέρου σοφίην προφερέστερος. ἔνθα δὴ Θυέστης

g Ἐν] Deerat in Edd. addidit *M. du S.* h Ἴκελος] Sic W. Εἴκελος Edd. i Καὶ τὰ ἕκαστον] Constans Edd. lectio & M. In *J.* comma est post τῶν. k Ἐπαΐουσιν] Ita bene *Fl. H. P.* & M. Ἐπαΐουσιν *J. l* Πατρώῃ] Πατρώου *Fl.* Nil mut. cett. nec M. m Ἕλλησιν] Ἕλλεσις misere *J.* sola. n Ξυνὸν] Κοινὸν *Vorst.* Nil mut. Edd. nec M.

27. Ἀναφανδὸν] Φανερῶς. *J.*

addit, dicens: αὐτοῖς, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, κατέλιπεν. *Aristoph.* Plut. 736. ὡς γε μοι δοκεῖν &c. *J. F. R.*

88. Ἀπίκετο] Non haesitavi sic rescribere pro vulgato ἀφίκετο, quod minus Ionicum. Et sic mox §. 16. ἀπίκετο recte Edd. habebant. Confer & §. 21. 24. & 29. *J. F. R.*

6. Ἢν δέ ποτε Ὀρφέα ἴδῃς ἢ λίθοισιν ἢ χροιῇ μεμιμημένον] Uterque interpres *vel saxo expressum*, quod profecto admodum est rude. Etsi enim id possit fieri, oportet tamen in his esse politiorem, & λίθον quoque gemmam vocat in Demonacte, & λίθων πολέων λισσὰς tessellas lapidum ad pavimentum in Amoribus. Intelligo, & intellexit haud dubie Lucianus, Orpheum ex opere Musivo, quales Mercurium, Cupidinem, Satyrum, Silvanum nuper protulit Cl. *Sponius*. *J. G.*

8. Ἐν μέσῳ] Deerat ἐν in Impressis, & ipso M. *M. du S.*

Ibid. Ἴκελος] Etsi apud *Homer.* utrumque aeque frequenter invenitur εἴκελος & ἴκελος, posterius tamen recepi, quia magis Ionicum. Et sic *Hippocr.* sexcenties, vid. *Foës.* Oecon. Hipp. *J. F. R.*

11. Καὶ τὰ ἕκαστον] Sic omnes, nisi quod aliter interpungunt. Mihi N. L. *M. du S.*

ς῀ης μὲ χριὸν σφίσι τ῀ ἐν τῷ ὐρανῷ σημηνάμενον, [a] ὑπέδειξεν· ἀπὸ τέω δὴ ἄρνα χρύσεον Θυέσ῀ην γενέσθ῀αι μυθολογέυσιν. Ἀτρεὺς δὲ τῦ ἡελίυ περὶ ᾗ τ῀ [b] ἀνατολέων αὐτέυ λόγον ἐποιήσα῀το, ὅτι οὐκ ἐς ὁμοίην Φορὴν ἡέλιός τε, ᾗ ὁ κόσμ῀ος κινέου῀ται, ἀλλ' ἐς ἀντίξοον ἀλλήλοις [c] ἀνῖδρομέυσι. ᾗ αἱ νῦν δύσις δοκέυσαι τῦ κόσμυ δύσιες ἔῦσαι, τῦ ἡελίυ [d] ἀνατολαί εἰσι. τάδε εἰπόντα, βασιλῆά μιν Ἀργεῖοι ἐποιήσαν῀το, καὶ μέγα κλέ῀ος ὅπῃ σοφίη αὐτέυ ἐγένε῀το.

Ἐγὼ δὲ ᾗ περὶ Βελλεροφόντεω τοιάδε φρονέω· πτηνὸν μὲ οἱ γενέσθ῀αι [e] ἵππον ὐ μάλα πείθομαι, δοκέω δέ μιν ταύτῃ τ῀ σοφίην μεθέπον῀α, ὑψηλά τε φρονέον῀α, ᾗ ἄ῀στροισι ὁμιλέον῀α, ἐς ὐρανὸν ὐχὶ τῷ ἵππῳ ἀναβῆναι, ἀλλὰ τῇ ξ῀ανοίῃ.

Ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον τ῀ Ἀθάμαντ῀ος εἰρήσθω, τ῀ δὴ κριῷ χρυσέῳ δι' αἰθέρ῀ος ἐλάσαι μυθέου῀σι. καὶ μὴν καὶ Δαίδαλον τ῀ Ἀθηναῖον (ξείνη μὲ ἡ ἱσ῀ορίη δοκέω γέ μιν ὐκ ἔχω ἀ῀στρολογίης) ἀλλὰ [f] οἱ αὐτὸς μάλι῀α ἐχρήσα῀το, ᾗ παιδὶ τῷ [g] ἑωυτῦ καθηγήσα῀το.

tem illis, qui in caelo est, designatum monstravit: a quo auream ovem Thyesti fuisse fabulantur. Atreus vero de sole, & ortibus illius sermonem habuit, non versus eandem plagam solem atque mundum moveri, sed contrarium sibi invicem cursum tenere: & qui nunc occidens sit, & mundi occidens videatur, solis ortum esse. Haec illum dicentem Regem suum Argivi fecerunt, magnaque fuit sapientiae illius gloria.

13. Ego vero etiam de Bellerophonte eadem sentio. Alatum quidem equum illi fuisse, persuaderi mihi non patior; Puto autem illum sapientiae hujus studiosum, sublimia cogitasse, & versatum cum astris, in caelum non equi opera adscendisse, sed animo.

14. Eadem mihi etiam in Athamantis Phryxum filium dicta sunto, quem arietè aureo per aethera vectum fabulantur. Quin etiam Daedalum Athenienſem: peregrina quidem & mira historia: sed puto illum non fuisse ab astrologia alienum. Verum ea cum ipse maxime usus, tum filium eam suum docuit.

15. Ica-

a Ὑπέδειξεν] Ἐπέδειξεν W. Nil vulgatam mutant *J. Fl. H. P.* b Ἀνατολέων] Ἀντολ. W. c Ἀνῖδρομέυσι] Hoc *Solan.* ex W. substituit pro vulgato ἀλλοδρομ. d Ἀνατ.] Ἀντ. W. e Ἵππον] Ὡς ἵππον W. f Οἱ] Sic Edd. & M. g Ἑωυτῦ] Ἑωυτοῦ *J.* hic & alibi. Ἑωυτοῦ male *S.* Ἑωϋτοῦ *Fl.*

45. Μετέπον῀α] Διώκον῀α. *G.*

32. Ἄρνα χρύσεον Θυέσ῀ην] Supra Ὀρχ. c. 43. *M. du S.*

37. Ἀντιδ.] W. In reliquis ἀλλοδρομ. minus apte. *M. du S.*

49. Δι' αἰθέρ῀ος] Conf. supra de Salt. §. 42. f. τῦ κριοῦ τὸν ἀλφάριον φυγήν. *J. F. R.*

52. Ἀλλὰ οἱ] I. e. ταύτῃ. *F. G.*

Ibid. Οἱ αὐτὸς] An etiam foeminino genere usurpant οἱ, pro αὐτῇ? *M. du S.*

Οἱ] An pro αὐτῇ? *Solanus* ait. Cui respondeo, quidni? Nam & sic *Homer.* Iliad. B. 515. — ὁ δὲ οἱ παρελέξα῀το λάθρη. *hic autem Mars accubuit illi virgini furtim.* Praecessit enim Ἀσ῀υόχη παρθένος αἰδοίη. Iterum Γ. 387. de anu quae Helenae lanam carpebat — ἡ οἱ Λακεδαίμονι ναιε῀αούσῃ Ἥρηφιν εἴρια καλὰ — Il. Z. 273. 4. — Ἀθηναίης — Καὶ οἱ ὑποχίζ῀ ἑκατόμβοια βοῦς ἐνὶ νηῷ. Sed quonam genere accipiendum Il. A. 200? Ubi praemittens: Θάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, μῦ δ' ἐτράπε῀', αὐτίκα δ' ἔγνω, pergit illico: Παλλὰς Ἀθηναίη, διὸν δέ οἱ ὄσσε φάανθεν. — *terribiles ei oculi adparebant.* i. e. certe Minervae oculi. Nam cum timeret Achilles, ipsius oculi non fuere terribiles. Alioqui possis aeque construere: *ei* scil. *Achilli* sic videbantur Deae oculi, ac *ei Minervae*, pro ejus Minervae, sic lucebant oculi. *J. F. R.*

53. Ἑωυτῦ] Servavi lectionem Ed. P. quam recte se habere, vid. ap. *Maittair.* de Dial. p. 116. Ed. *Haganae.* Sed & legere possis ἑωυτόν. Puncta vero diaereseos quae in Edd. antiqq. in ϋ ponuntur, neglexi, quia iis nihil opus, nec ante in hac edit. simili in casu addita sunt. In recentt. quibusdam *Hippocr. Aph.* Edd. Sect. I. Aph. 1. ἑωυτὸν editum est, ubi in vett. tamen recte ἑαυτὸν. Sed & alibi non semel apud eumdem in hisce erratum est in Edd. ut ibid. aph. 13. ubi vett. habent ἑωυτῶν, dedere ἑαυτῶν. *J. F. R.*

55. Χριὸ-

15. Icarus autem juventute & temeritate usus, & inconcessa quaerens, sed animo in polum ipsum sublatus, vero excidit, & ab tota ratione aberravit, & in mare decidit negotiorum fundo ac fine carentium. De quo aliam fabulam narrant Graeci, & ab illo sinum in hoc mari temere vocant Icarium.

16. Fortasse etiam Pasiphaë quae audisset ex Daedalo de tauro sidere in astris lucente, & ipsa astrologia in amorem doctrinae devenit: unde putant eam a Daedalo conciliatam tauro esse.

17. Sunt vero etiam qui divisa in partes disciplina, alia singuli excogitarunt, alii quae ad lunam pertinent, alii, quae ad Jovem, alii quae ad solem, colligentes, deque cursu illorum, motu, & potestate.

18. Atque Endymion quidem quae ad lunam pertinent ordinavit.

19. Phaëthon autem solis cursum designavit, non sane exploratis omnibus, sed imperfectam artem relinquens mortuus est. Qui autem ista ignorant, solis filium Phaë-

55 Ἴκαρος δὲ νεότητι καὶ ἀταθαλίᾳ [h] χρεώμενος, καὶ οὐκ [i] ἐπεικτὰ διζήμενος, ἀλλ' ἐς [k] πόλον ἀερθεὶς τῷ νῷ, ἐξέπεσε δ' [l] ἀληθηίης, καὶ παντὸς ἀπεσφάλη τῆς λόγυ, καὶ ἐς πέλαγος κατλυέχθη [m] ἀβυσσων πρηγμάτων· [n] Ἕλληνες ἄλλως μυθολογέυσι, κόλπον ἐπ' [o] αὐτέω ἐν τῇδε τῇ θαλάσῃ Ἰκάρειον εἰκῇ καλέυσι.

60 Τάχα δὲ καὶ Πασιφάη ἔσχε Δαιδάλυ ἀκύσασα ταύρυ τε πέρι, τῆς ἐν τοῖς ἄστροισι φαινομένυ, καὶ αὐτῆς ἀστρολογίης, εἰς ἔρωτα τῆς λόγυ ἀπίκετο, ὅθεν νομίζυσιν ὅτι Δαίδαλός μιν τῷ ταύρῳ ἐνύμφευσεν.

65 Εἰσὶ δὲ οἳ καὶ κατ' μέρεα [p] διστήμην διελόντες, ἕκαστοι [o] αὐτέων ἄλλα ἐπενοήσαντο, οἱ μὲν τὰ ἐς [q] σελήνην, οἱ δὲ τὰ ἐς Δία, οἱ δὲ τὰ ἐς ἥλιον συναγείραντες, [r] δρόμυ τε αὐτέων πέρι [s] κινήσεως, καὶ [t] δυνάμεως.

70 Καὶ Ἐνδυμίων μὲν, τὰ ἐς [q] σελήνην διετάξατο.

75 Φαέθων δὲ, τῆς ἡλίυ δρόμον ἐτεκμήρατο, ἐὸν μὲν γε ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀτελέα [p] λόγον καταλιπὼν, ἀπέθανεν. οἱ δὲ [u] τάγε ἀγνοέοντες, ἡλίυ παῖδα Φαέθοντα δοκέυσι, καὶ

b Χρεώμενος] Χρεώμενος *Heins.* *i* Ἐπεικτὰ] Ἐπίκτητα *Pell.* pro ἐφικτὰ Ionice. *k* Πόλον] Πολλὸν W. *l* Ἀληθηίης] Ἀληθείης *Fl.* *m* Ἀβύσσων] Ἄβυσσον *Fl.* Sed vulgatae adstipulatur M. *n* Αὐτέω] Sic Exc. Αὐτέου L. Αὐτῷ Edd. priores. *o* Αὐτέων] Αὐτῶν Edd. priores. *p* Δρόμου] Sic W. P. Δρόμους Edd. Δρόμου L. *q* Κινήσεως] Sic *Fl.* Κινήσεος reliqq. *r* Δυνάμεως] Sic rursus *Fl.* Δυνάμεος W. Δυνάμεος cett. *s* Διετάξατο] Συνετάξατο W. *t* Τάγε] Τάδε W. Nil mut. *J. H. Fl. P.* &c.

55. Ἀταθαλίῃ] * Φρενοβλαβείᾳ. *V.*
56. † Ἐπεικτὰ] *Μίτρια. V.*
77. Ἀτρεκέως] Ἀκριβῶς. *V.*

* Φρενοβλαβείᾳ] Sic dedit idem pro vulgato φρενοβλαβίᾳ. † Ἐπεικτὰ] Ἐπικτὰ Exc. *G.* Lege ἐπικτητά. *M. du S.*

55. Χρεώμενος] An χρεόμενος? vid. infra ad c. 29. *J. F. R.*

69. Αὐτέων] Non dubitavi sic edere contra Edd. omnes, quia Ionissimus verus erat restituendus. Licet enim & in hoc pronomine contractio saepe inveniatur in Edd. aliorum Auctorum Ionica dialecto utentium, (quod mox videbimus, ad c. 22.) tamen αὐτέων recte infra c. 22. Edd. atque alibi habebant, & sic *Herodot. Euterp.* pr. Et *Clio* I. p. 4. f. Ed. *Steph.* &c. Ideoque non hic modo, sed ubique in hac Dissert. restitui, etiam ubi in variantt. lectt. id non monui. *J. F. R.*

76. Φαέθων] Hanc fabulam persequitur *Ovidius* Lib. 2. Metam. *Plat.* Timaeo, *Aristot.* L. IV. de mundo, *Lucret.* L. V. *G. C.*

Φαέθων] Confer etiam, si operae est, *Philostr.* Icon. I. XI. *J. F. R.*

79. Ἡλίου] Quo apud *Homerum* respiciat, nescio. *M. du S.*

89. Ba-

καὶ μῦθον ἐπ' αὐτέῳ ὑδαμᾶ πιστὸν δηγέονται. ἐλθόντα γὰρ μιν πρὸς τὸν ἥλιον τὸν πατέρα αἰτέειν τὸ τοῦ Φαέθοντος ἅρμα ἡνιοχεύειν, τὸν δὲ δῦναι τε οἱ, καὶ ἐπισθέας τὸν ἱππασίης τὸν νόμον. ὁ δὲ Φαέθων, ἐπειδὴ ἀνέβη τὸ ἅρμα, ἡλικίῃ καὶ ἀπειρίῃ, ἄλλοσε μὲ πρόσω ἡνιόχευε, ἄλλοσε πολλὸν τῆς γῆς ἀπαιρόμενος· τοὺς δὲ ἀνθρώπους κρύος τε καὶ θάλπος οὐκ ἀναχετὸν διέφθειρεν. ὅθι τοῖσι δὴ τὸν Δία ἀγαναχτέοντα βαλεῖν πρηστῆρι Φαέθοντα μεγάλῳ. πεσόντα δέ μιν αἱ ἀδελφαὶ πρεπόμεναι, πέριξ μέγα ἐποίεον, ἐς τε μετέβαλλον τὰ εἴδεα, καὶ νῦν εἰσιν αἴγειροι, καὶ τὸ ἤλεκτρον ἐπ' αὐτέῳ δάκρυον γαλάουσιν. οὐκ ἔστω ταῦτα ἐγένετο, οὐδὲ ὅσιον αὐτέοισι πείθεσθαι, οὐδὲ ἡλίου παῖδα ἐποιήσατο, οὐδὲ ὁ παῖς αὐτέου ἀπέθανε.

Λέγουσι δὲ καὶ ἄλλα Ἕλληνες πολλὰ μυθώδεα, τοῖσιν ἐγὼ οὐ μάλα τι πείθομαι. πῶς γὰρ δὴ ὅσιον πιστεῦσαι παῖδα Αἰνείην τὸν Ἀφροδίτης γενέσθαι, καὶ Διὸς Μίνω, καὶ Ἄρεος Ἀσκάλαφον, καὶ Αὐτόλυκον Ἑρμέω; ἀλλ' ὅτοι ἕκαστος αὐτέων [b] θεοφιλέες [c] ἐγένοντο, καὶ σφίσι γενομένοισι, τῷ μὲν ἡ Ἀφροδίτη, τῷ δὲ ὁ Ζεὺς, τῷ δὲ ὁ Ἄρης [d] ἐπέβλεψεν. ὁκόσοι γὰρ δὴ ἀνθρώποισι ἐν τῇ γενεῇ ταύτῃ οἰκοδεσποτέουσιν, ὅτοι ὅκως

othontem putant & fabulam de eo nulla parte credibilem narrant: veniſſe nempe ad Solem patrem, ab eoque petiiſſe, ut lucis currum regere ſibi liceret, illum vero dediſſe, & legem aurigationis ſubjeciſſe. At Phaëthon conſcenſo curru prae juventute & imperitia alias quidem terrae nimis vicinus aurigatur, alias nimium a terra ſublatus, unde homines frigus calorque intolerabilis perdidit. Inter haec Jovem indignatum fulmine magno Phaëthontem feriiſſe. Cadentem circumſtantes ſorores luctus habuere magnos, donec formas mutarent: & nunc ſunt populi, lacrumamque ſuper eo electrum ſtillant. Non ita geſta haec ſunt, nec fas eſt fidem iis adjungere. Neque filium Sol genuit, neque filius ipſi mortuus eſt.

20. Dicunt autem alia multa fabuloſa Graeci, quibus ego non multum fidei tribuo. Quomodo enim fas ſit credere filium Aeneam fuiſſe Veneris, & Jovis Minoëm, & Martis Aſcalaphum, & Autolycum Mercurii? At ſinguli horum cari Deo fuere, naſcentesque hunc Venus, hunc Jupiter, hunc Mars reſpexerunt. Quicunque enim hominibus in hac genitura domum, *ut domini vel decani*, regunt, illi tanquam pa-

a Αὐτέοισι] Αὐτοῖσι Edd. priores. Item αὐτῷ pro αὐτέῳ bis. b Θεοφιλέες] Θεοφιλεῖς male J. c Ἐγένοντο] Γένοιτο W. d Ἐπέβλεψεν] Ἐπέβλεψαν W.

83. Ὑποθέας] Διδάξαι. V.

89. Πρηστῆρι] Κεραυνῷ. V.

89. Βαλεῖν] Nihil mutavi, etſi βαλέειν ſcriptum ſuſpicari licet. Vid. *Maittair.* p. 351. f. Conf. infra c. ult. ἠγείραι. J.F.R.

93. Τὸ ἤλεκτρον] Conf. infra ſingularem Noſtri *de Electro* Diſſertationem. J.F.R.

99. Αἰνείην] De eo *Euſtath.* in L. 2. Iliad. *Homer.* Hymn. Veneris. G.C.

6. Ἐπέβλεψεν] Vulgatam hanc deleverat *Solanus*, & lect. Cod. W. ἐπέβλεψαν ſubſtituerat. Non male profecto; quin & ego credo id verum eſſe; at quia vulgata quoque non incommoda, ſed admodum uſitata, nihil mutare ſum auſus, ne novandi, (ſive potius antiquandi) nimio ſtudio teneri dicar. J.F.R.

8. Ἴωνας] Quia Ioniſmus hoc requirebat, ſic dedi contra Edd. Vid. ſupr. §. 10. J.F.R.

18. Ἀσ'] Ne quis credat Florentinam hic prae ceteris ſapere, meminerit Iones adſpirationem tam in adpoſitione quam in compoſitione negligere, videatque teſtimonia ap. Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 134. & praeced. J.F.R.

19. Ὁρέωσι] Hoc recepi, pro lectione edit. priorum ὁράωσι, quia & ὁράων non ὁρέων ſcribitur conſtanter deinde c. 24. & alibi. J.F.R.

Ibid. Διὸ δή μιν ἐσάωσαι λ. ἰ. π.] Sic infra in *Saturn.* c. 7. διὸ καὶ πιστεύθαί μοι οἱ πολλοὶ εἰκάσαν. J.F.R.

26. Τὸν σειρὸν τοῦ Διός] *Homer.* Iliad. Θ. 18. *M. du S.*

Τὸν σειρὸν τοῦ Διός] Plato Theaet. p. 119. A. τὸν χρυσοῦν σειρὸν (Il. Θ. 19.) ὑφῆκε ἡ τοῦ ἡλίου Ὁμηρικὸς λόγος καὶ

parentes similia sibi omnia efficiunt, & colorem, & formam, & opera, & animum: ac rex quidem Minos Jove duce, pulcher autem Aeneas Veneris voluntate fuit: fur autem Autolycus, furandique illi ars a Mercurio venit.

21. Jam vero neque Saturnum Jupiter vinxit, neque in tartarum detrusit, neque reliqua machinatus est, quae putant homines. Sed enim fertur Saturnus per orbem extimum procul a nobis, estque illi languidus motus, neque observatu facilis hominibus. Propterea nempe stare illum ajunt tanquam vinctum compedibus. Ingens autem caeli profunditas tartarus vocatur.

22. Maxime ex Homeri poëtae & Hesiodi versibus discat aliquis, de quibus olim cum Astrologis convenerit. Quando vero satenam Jovis refert, & solis jacula, hos utique dies esse conjicio; & urbes, quas in clypeo *Achillis* fecit Vulcanus, & chorum, & vineam, *ad astrologiam pertinere arbitror.* Nam illa quidem, quae in Venerem ab illo & in Martis adulterium dicta sunt, ipsa quoque manifesto non aliunde, quam ex hac sapientia ficta sunt. Conjunctio nempe Veneris & Martis Homeri can-

τοκέες ἑαυτοῖσι πάντα [e] ἴκελα ἐκτελέουσι, ἠθ' [f] χροίην, ἠθ' μορφὴν, ἠθ' ἔργα, ἠθ' ἀφροσύνην. καὶ βασιλεὺς μὲν ὁ Μίνως, Διὸς ἡγεμόνος, καλὸς δὲ Αἰνείης Ἀφροδίτης βουλῇσι ἐγένετο· κλέπτης δὲ Αὐτόλυκος, ἡ δὲ οἱ κλεπτικὴ ἐξ Ἑρμέω ἀπίκετο.

Οὔμβριον δὲ τὸν Κρόνον ὁ Ζεὺς ἔδησεν, οὐδὲ ἐς τάρταρον ἔρριψεν, οὐδὲ τὰ ἄλλα ἐμήσατο, ὁκόσα ἄνθρωποι νομίζουσιν· ἀλλὰ φέρεται μὲν ὁ Κρόνος τὸν ἔξω φορὴν, πολλὸν [g] ἀπ' ἡμέων, καὶ οἱ ναθρητὸς ἡ κίνησις, καὶ οὐ ῥηιδίη τοῖσι ἀνθρώποισι [h] ὁρέεται. διὸ δὴ μιν ἑστάναι λέγουσιν, ὅκως πεπεδημένον. τὸ δὲ βάθος τὸ πολλὸν τοῦ αἰθέρος, τάρταρος καλέεται.

Μάλιστα ἔκ τε Ὁμήρου τοῦ ποιητέω, καὶ τοῦ Ἡσιόδου ἐπέων μάθοι ἄν τις τὰ πάλαι τοῖς ἀστρολογέουσιν ὁμοφωνέοντα. εὖτ' ἂν δὲ τοῦ σειρὴν τοῦ Διὸς ἀπηγέηται, καὶ τοῦ ἠελίου τὰς βολὰς, τὰ δὴ ἐγὼ ἥμαλα εἶναι συμβάλλομαι, καὶ τὰς πόλιας, τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι Ἥφαιστος ἐποιήσατο, καὶ τὸν χορὸν, καὶ ἀλωήν. τὰ μὲν γὰρ ὁκόσα ἐς τὴν Ἀφροδίτην αὐτέω καὶ τοῦ Ἄρεος τὴν μοιχείην λέλεκται, καὶ τὰ ἐμφανέα, οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῆς δὲ τῆς σοφίης πεποιημένα· ἡ γὰρ δὴ ὦν Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος ὁμοδρομίη τοῦ Ὁμήρου ἀοιδὴν ἀπερ-

e Ἴκελα] Εἴκελα Edd. priores. f Χροίην] Sic *Solan.* recte rescripsit, etsi χρόην M. quoque cum Edd. priscis. g Ἀπ'] Sic Edd. & M. Ἀφ' *Fl.* minus recte. h Ὁρέεται] W. P. sic habent pro vulgato ὁράασθαι. i Αὐτέω] Αὐτῷ vulgo.

18. * Ναθρητὸς] Ὀκτηρὸς. *V.*

33. Ἀφροδίτης † καὶ τοῦ Ἄρεως] Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὅμηρος μύθῳ ἱστόρησεν. *V.*

34. Τὸν Ὁμήρου ἀοιδὸν] ‡ Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὅμηρος μύθῳ ἐπέτεινεν. *V.*

* Ναθρητὸς] Ita dedit Idem pro vulgato ἀναθρητὸς.

† Καὶ τοῦ Ἄρεως] Lacuna erat hic in editis & Cod. quem *Clericus* consuluit; sed quum recte conjecerit ex ipso Luciano sic supplendum, non invitus ei morem gessi. *J. F. R.*

‡ Hoc Scholion in Ed. ad *Eunuch.* relatum, huc retrahi jussit *M. du S.* addiditque in M. recte huc referri, & recte collegisse Virum Cl. *J. Clericum*, deesse in V. quaedam in hunc libellum Scholia.

καὶ δηλοῖ ὅτι ὅσῳ μὲν ἂν ἡ ἀφορμὴ ἢ κινουμένη ἐς ὁ ἥλιος, πάντα ἰσχὺ ἐς σώζεται τὰ ὑπὸ θεοῖς τε ἐς ἀνθρώπους κ. τ. λ. *Eustath.* p. 695. 9. Ed. Ro. cum haec retulisset, pergit. ὅτιπερ τοὺς κύκλους τοὺς πλανωμένους νοοῦσι χρυσέας στεφάνας, ἀντιστάτου δὲ ὁ τοῦ Κρόνου κ. τ. λ. Βολὰς ἡλίου nondum inveni, nec observavit Seberus. *J. M. G.*

28. Καὶ τὰς πόλιας] Urbes, vinea, chorus, in clypeo Achillis Il. Σ. 490, 560, 596. Sed quas nescio an ad astrologicas rationes traducere cuiquam praeterea in mentem venerit. Contra auctor noster omittit plusscula Astrologica sine dubio, quae habet Poëta v. 484. seq. *J. M. G.*

Ibid. Πόλιας] Hujusmodi mysteria aliis enarranda relinquo. *M. du S.*

Ibid. Ἀσπίδι Ἥφαιστος] Iliad. Σ. 495. Et mox vid. Odyss. Θ. 266. *M. du S.*

ἀπεργάζεσθαι. ἐν ἄλλοισι δὲ ἔπεσι τὰ ἔργα ἑκάστου αὐτέων διωρίσατο, τῇ Ἀφροδίτῃ μὲν εἰπών·

Ἀλλὰ σύγ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο.

τὰ δὲ τοῦ πολέμου·

Ταῦτα δ' Ἄρηϊ θοῷ, καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.

Ἄφρ οἱ παλαιοὶ ἰδόντες, μάλιστα μαντήσιν ἐχρέοντο, καὶ οὐ πάρεργον αὐτὴν ἐποιέοντο· ἀλλ' οὔτε πόλιας ᾤκιζον, οὐδὲ τείχεα περιεβάλλοντο, οὔτε φόνους ἐργάζοντο, οὔτε γυναῖκας ἐγάμεον, πρὶν ἂν δὴ πάντων ἀκοῦσαι ἕκαστα. καὶ γὰρ δὴ τὰ μαντήια αὐτέοισι οὐκ ἔξω ἀστρολογίης ἦν· ἀλλὰ καὶ μὲ Δελφοῖς παρθένος ἔχει τὸ προφητεύειν, σύμβολον τὸ παρθένου τὸ οὐρανίης, καὶ δράκων ὑπὸ τῷ τρίποδι φθέγγεται, ὅτι καὶ ἐν τοῖσι ἄστροισι δράκων φαίνεται. καὶ ἐν Διδύμοις δὲ μαντήιον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐμοὶ δοκέειν, καὶ τοῦτο ἐκ τῶν περίων Διδύμων ὀνομάζεται.

Οὕτω δὲ αὐτέοισι χρῆμα ἱρώτατον ἡ μαντοσύνη ἐδόκεεν, ὥστε δὴ Ὀδυσσεὺς, ἐπειδὴ ἔκαμε πλανώμενος, ἐθελήσας ἀτρεκὲς ἀκοῦσαι περὶ τῶν ἑωυτοῦ πρηγμάτων, ἐς τὸν

tum efficit, *ac veri aliquid habere oſtendit.* Aliis vero verſibus opera uniuscujusque illorum definivit, cum Veneri dicit:

Dulcia nempe tibi ſunto connubia curae:

de bellicis autem:

Mars celer iſta quidem Pallasque armata patrabunt.

23. Quae cum viderent veteres, maxime utebantur divinationibus, nec obiter illam tractabant: ſed nec urbes condebant, neque ducebant moenia, nec praelium committebant, neque uxores ducebant ante, quam a vatibus audirent ſingula. Etenim neque oracula illis expertia aſtrologiae erant. Verum Delphis quidem virgo vaticinandi munus habet, caeleſtis virginis ſymbolum: & Draco ſub tripode vocem emittit, quoniam inter ſidera quoque lucet Draco. Quod autem Didymis eſt Apollinis oraculum, ut mihi videtur, ipſum quoque a caeleſtibus Geminis (*Didymis*) dictum.

24. Adeo res ſanctiſſima illis viſa divinatio eſt. Itaque Ulyſſes cum in errore illo ſuo laboraret, verum audire cupiens de rebus ſuis, ad inferos deſcendit, non *Cer-*

me-

a Αὐτέων] Bene ſic Edd. plurimae. Αὐτῶν male *Fl.* & M. b Μαντήσιν] Μαντηίσιν M. c Ἐργάζοντο] Nil mut. Edd. nec M. *Eiqv. Jenſ.* d Ἱρώτατον] Sic reſtitui ex W. Ἱερώτατον Edd.

36. Αὐτέων] Cur hanc ſcripturam praeferam, vid. c. 1. & 17. Quis tamen in *Hippocr.* & *Herodot.* ſic ubique reſcribere auſit? ubi ἑωυτοῦ quidem pro οὑτοῦ & ἑαυτῷ & ſimil. eſt perpetuum; at in pronom. αὐτὸς, οὗτος & τοιοῦτος, craſis frequentius eſt expreſſa in Edd. etiam antiquis, quam per dialyſin. Ita τούτοισι, non τουτέοισι, *Hippocr.* de Artic. S. VI. p. m. 92. vel ſexies occurrit, iterum p. 91. & 93. Τοιούτοισι iisdem pagg. & alibi perpetuum. Αὐτῷ p. 90. Et *Herodot.* I. p. 6. pr. Αὐτῶν ibid. Αὐτοῖσιν *Hipp.* l.c. p. 91. & vel centies alibi. Τούτοισι quoque *Herodot.* p. 8. D. p. 10. pr. & 11. B. Τούτων Idem p. 3. 4. & 7. Τούτῳ p. 4. Alia exempla, ubi terminatio eorundem pronom. ſit ἐων & ἐοισι, pro ἐῶν & οἷσι, vid. ap. Cl. *Maittair.* de Dial. p. 117. Τουτέων autem & αὐτέων ap. *Hippocr.* rurſus Aph. 3. S. I. &c. *J. F. R.*

38. Ἀλλὰ σύγ'] Vid. *Homer.* Il. Ε. 429. & 430. *M. du S.*

44. Μαντήσιν] M. Suſpicabar aliud mendum ſubeſſe; nam mox Singulari numero effert, ſed videtur de Aſtrol. cogitaſſe. *M. du S.*

45. Πόλιας] Vide quae de urbibus auſpicato condendis obſervavit Vir ſine honore non nominandus *Ez. Spanhemius* ad Callim. Hymn. Apoll. v. 55. *M. du S.*

46. Φόνους ἐργ.] Clar. *Jenſius*, ἐργ— ad Ἐρμ. c. 71. Sed quid de φόνους ſtatuendum? Ego πολέμους voluiſſe ſuſpicor; vide *Tatian.* p. 73. & *Ez. Spanh.* ad Callim. & quos ibi laudat Vir Illuſtr. *Plat.* Νομ. V. *Virg.* Æn. V. 755. *Thucyd.* III. 235. Ed. *Wechel.* &c. *M. du S.*

Ibid Ἐργάζοντο] Obſecutus forem Cl. *Jenſio* in *Hermot.* monenti ἐργ. hic legendum, ſi in alio Luciani Dialogo id faciendum praecepiſſet: at cum Ionibus maxime proprium ſit augmenta tam temporalia quam ſyllabica negligere, ut ἀμοίβετο, ἐργάζετο, ἔλεγ. &c. &c.

nonet ut functos vita, illaetabile regnum; sed in colloquium Tiresiae venire qui desideraret. Et cum venisset in locum, quem designaverat Circe, & fossam fodisset, mactassetque oves; mortuis multis praesenti-6bus, interque illos matre ipsius, ac bibere de sanguine volentibus, non prius permisit cuiquam, nec ipsi matri adeo, quam Tiresias gustasset, eumque ipse coëgisset edere sibi oraculum, sustinuitque sitientem7 matris umbram videre.

25. Lacedaemoniis autem Lycurgus rem omnem publicam ex caeli rationibus constituit, & legem illis posuit, ne usquam in bellum ante progrederentur, quam plena7 luna esset. Neque enim aequalem putabat esse potentiam augescentis lunae & decrescentis, omniaque ab illa administrari.

26. Sed soli ista Arcades non recepere, neque in honore habuerunt Astrologiam;8 sed amentia quadam & insipientia dicunt ipsa se Luna esse antiquiores.

27. Majores igitur nostri valde adeo divinationis erant studiosi: sed qui nunc sunt, partim illi quidem fieri posse negant, ut8 inveniant homines finem *certumque fundamentum* divinationis. Neque enim fidam

αἴδην ἀπίχεσθο, ὄφρα ἴδῃ νέκυας, καὶ ἀτερπέα χῶρον, ἀλλ' εἰς λόγους ἐλθεῖν Τειρεσίῃ ὁπιθυμέων. καὶ ἐπειδὴ ἐς τὸ χῶρον ἦλθεν, ἔνθα [e] ἡ Κίρκη ἐσήμηνε, καὶ ἔσκαψε τὸ βόθρον, καὶ τὰ μῆλα ἔσφαξε, πολλῶν [f] νεκύων παρεόντων, ἐν τοῖσι καὶ τὸ μητρὸς τὸ ἑαυτῦ, τῦ αἵματος πιεῖν ἐθελόντων, ὁ πρότερον ἀφῆκεν ἑδενὶ, ἐδὲ αὐτῇ τῇ μητρὶ, πρὶν Τειρεσίην γεύσασθαι, καὶ ἐξαναγκάσαι εἰπεῖν οἱ τὸ μαντήιον· καὶ ἀνέχετο διψῶσαν ὁρέων τὸ μητρὸς τὸ σκιήν.

Λακεδαιμονίοισι δὲ Λύκυργος τὸ πολιτεύην πᾶσαν ἐκ τῦ οὐρανῦ διετάξατο, καὶ νόμον σφίσιν ἐπαισάλο μηδαμᾶ μηδὲ ἐς πόλεμον προχωρέειν, πρὶν τὸ σεληναίην πλήρεα γενέσθαι· ἐνόμιζε γὰρ [g] ἐνόμιζεν εἶναι τὸ δυναστείην, αὐξανομένης τὸ σεληναίης, καὶ ἀφανιζομένης· πάντα δὲ ὑπ' αὐτέῃ διοικέεσθαι.

Ἀλλὰ μῶροι Ἀρκάδες ταῦτα οὐκ ἐδέξαλο, ἐδὲ ἐτίμησαν ἀστρολογίην· ἀνοίη δὲ καὶ ἀσοφίη λέγουσι καὶ τὸ σεληναίης ἔμμεναι προγενέστεροι.

Οἱ μὲν ὦν πρὸ ἡμέων ἦτο χάρτα ἦσαν φιλομάντιες, οἱ δὲ νῦν, οἱ μὲν αὐτέων ἀδύνατα εἶναι λέγουσιν ἀνθρώποισι τέλος [h] εὑρεθῆναι μαντικῆς. ὁ μὲν γὰρ εἶναί μιν ἔτε πιστὴν, ἔτε

[e] Ἡ] Οἱ W. [f] Νεκύων] Νεκρῶν W. Sed vulgata potior est. [g] Ἐνόμιζεν] Ἐνόμιζον Edd. male. [h] Εὑρεθῆναι] Et sic *Fl.* cum *J. P.* &c.

&c. apud *Herodot.* & *Aret.* plus centies, ideo vulgatam omnino servandam censeo. Vid. saepe jam laudatum Cl. *Maittair.* de Dial. p. 124—5. *J.F.R.*

47. Πρὶν ὦν δὴ τοῦς μαντήιον ἀνοῦσαι] De more oracula in condendis urbibus consulendi, aliisque circa idem negotium ritibus vid. *Spanhem.* in nott. ad Callim. p. 80. *J.F.R.*

52. Καὶ δράκων] Conf. Historiam Danielis de Dracone Babylonio numinis instar culto, sed objecto bolo medicato ab ipso interempto, quae in vulgata reperitur c. ultimo Danielis. In versione Lutheri autem libris apocryphis adnexa est. Adde Illustr. *Spanhem.* ad Callim. p. 394. Nummosque draconibus inscriptos ab eodem prolatos ad *Aristoph.* Plut. vers. 732. pag. notarum 262. Adde & *Scholiastes* Aristophanis, & *Macrob.* Sat. I. 20. Ac *Meibomium* in jusjur. Hippocr. p. 33. *J.F.R.*

53. Δράκων] Vide *Spanh.* ad Callim. 394. *M. du S.*

57. Ἰφύταλος] Recte hic Cod. W. Ἰφ. Peccant ubique Impressi in hac voce. *M. du S.*

61. Ὄφρα ἴδῃ νέκυας &c.] *Homer.* Od. Λ. 93. *M. du S.*

72. Λύκυργος] Pleniluniun magna superstitione antiquis colebatur, & in eo mulieres partu facilius levari scribit *Plutarch.* Praelium Lacedaemonii ante pleniluniun ex Lycurgi praecepto non inibant. *Erasm.* in Adag. *Accessit luna.* *G.C.*

74. Νόμον] Hujus exemplum insigne habes apud *Herod.* VI. *M. du S.*

79. Ἀρκάδες] In summam morum immanitatem efferati sunt, quod caeteris omnibus amplectentibus astrologiam, caeterasque liberales disciplinas, quarum cultu mansuescunt hominum ingenia, soli contemserint, seque fecerint ipsa luna antiquiores. *Serv.* in 2. Georg. *G.C.*

ὅτε ἀληθέα· οὐδὲ τὸν Ἄρεα ἢ τὸν Δία ἐν τῷ οὐρανῷ ἡμέων ἕνεκα κινέεσθαι, ἀλλὰ τὸν μὲν ἀνθρωπηίων πρηγμάτων ὠδεμίην [a] ὥρην ἔχειν οἱ ποιέον, οὐδ' ἔστιν αὐτέοισι πρὸς τάδε κοινωνίη· κατὰ σφέας δὲ χρείη τὴν περιφορὴν ἀναγρέφον.

illam esse, neque veram: neque Martem aut Jovem in caelo nostra caussa moveri; sed humanarum rerum curam illos plane nullam habere, neque communionem adeo ipsis cum hisce rebus nostris ullam intercedere; sed suae rei caussa atque quod necessarius sit ille ipsis circuitus, converti.

Ἄλλοι δὲ ἀστρολογίην ἀψευδέα μὲν, ἀνωφελέα δ' εἶναι λέγουσιν. εἰ γὰρ τοῦ μαίλλον σύνη ἀλλάσσεσθαι, ὁκόσα τῆσι μοίρῃσι δὴ νέονται ἐπέρχεται.

28. Alii vero astrologiam mendacii quidem, sed eandem utilitatis quoque expertem aiunt. Neque enim ob divinationem immutari, quae fatorum decreto eveniant.

Ἐγὼ δὲ πρὸς τάδε ἄμφω ἐκεῖνα ἔχω εἰπεῖν, ὅτι οἱ μὲν ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ τὴν σφετέρην εἱλέονται, παρέργου δὲ σφίσι τὴν κινήσεως τὴν κατ' ἡμέας ἕκαστον ὑπαγίνεται. ἢν ἐθέλεις ἵππον μὲν θέοντα, ἢ ὀρνίθων, ἢ ἀνδρῶν [b] κλονεομένων λίθους ἀνασαλεύειν, ἢ

29. Ego autem ad haec ambo illa habeo dicere, Stellas quidem in caelo suam sibi viam volvi, sed obiter, praeter suum illum motum, nostra quoque peragunt. Aut vis tu equo quidem currente, aut avibus, hominibusve commotis emoveri lapides, & se-

a Ὥρην] Ὧραν Edd. priores. b Κλονεομένων] Κονεομένων L. Nil mut. *H. Fl. J. P.*

89. Ὥρην] Φροντίδα *V.*
91. Χρείη] * Ὑποθέσει, προνοίᾳ. *V.*
99. Σφετέρην] Ὁδὸν *V.*

* Ὑποθέσει] Haec vox omissa erat in Edit. supplevit eam ex collat. Codicis *M. du S.*

89. Ὥρην] Sic cum tenui scribendum, quamvis in Libris nostris hic cum aspero extet; vid. Σαφ. c. 19. *M. du S.*

Ὥρην] Recte *Solanus* spiritum asperum in tenuem mutavit. Quamvis & adspirate editum in *Alciphr.* L. I. ep. 27. Σὺ δὲ ἰδιωτείαν ὥραν ἔχεις ἰμεῦ. Et *Bergl.* quoque ex *Herodot.* I. Segm. 4. adferat, μοναρχίην ὥρην ἔχειν ἀφραδεστάτην. Nam praestat observare differentiam quam Grammatici tradunt inter ὥραν *curam* & ὥραν sive ὥρην, *horam*, *pulchritudinem*; licet adfirmare nequeam, antiquitus eamdem observatam. *J. F. R.*

12. Πρηγμάτων] Πραγμάτων hic habebant omnes quas vidi Edd. etli c. 24. recte πρηγμάτων exaratum erat. Et miror neminem Commentatorum monuisse, id quoque ad Ion. dialect. formandum. Sed forsan & ego praetermisissem, ni monuisset Frater *G. O. Reitzius*. Πρηγμάτων autem postulare illam dialectum qui nescit, adeat *Hippocratem* mille locis, & Cl. *Maittair.* de Dialect. p. 100. & 101. *J. F. R.*

13. Χρεωμένους] Quia supra §. 15. sic scriptum erat sine varietate, & Cod. W. etiam hic sta praeferat, hoc servavi, magis ut sibi similis redderetur scriptura, quam quod contendam sic necessario scribendum, utrumque enim satis crebro ap. Ion. Dialect. scriptores occurrere vid. ap. Cl. *Maittairium* de Dial. p. 122. & 131. Et cum ἐχρέοντο quoque hac Differt. Luciani §. 7. habuimus, tanto magis vocalem brevem & hoc loco praetuli. *J. F. R.*

14. Ἀφιξόμενα] *Id utilitatis*, ait Auctor, *affert Astrologia: τὰ μὲν ἰδίᾳ ἰδόντας ἀφιξόμενα, πολλὸν ἀπέχοντα τοῦ εὐφραίνειν. τὰ δὲ ἀγνοέουσι φαῦλα, εὐμαρέως δύσκοντα· οὐ γὰρ σφίσιν ἀγνοέουσιν ἐπέρχεται.* In editionibus novissimis praetermissa est vox ἀγνοέουσι (quam *Basil.* & *Aldina* servant) in primo loco; cujus tamen omittendae nullam video causam satis idoneam; quamquam in expositione horum video haesitasse magnos viros. Ita autem intelligenda haec arbitror; nimirum dixerat Noster, fieri non posse ex malis bona per Astrologiam; id tamen ex Astrologia utilitatis redundare; *Bona quidem*, inquit, *eos, qui ea norunt futura, multum in anteccessum delectant: at ea, quae ignorantibus censentur mala, tristia, calamitosa; illi* (qui nempe χρέωνται τῇ ἀστρολογίῃ, ut praeccessit) *aequo accipiunt animo: neque enim illis ignorantibus eveniunt.* Statim quoque pro vulgato ἀγνοῦσιν mirum ni Auctor hic ἰωνίζων scripserit ἀγνόιασι ut §. 3. ἀφελείαται, & ἀπαγόιται §. 22. *J. J.*

Ἀφιξόμενα] Sic dedi pro vulgato ἀφιξ— ut Ionismus adpareret. Nam recte adspiratio omissa erat supra c. 22. & 24. Confer *Herodot.* ipso princip. ubi ἀπικομένους & ἀπικνεομένους ter, quater occurrit, ac deinceps millies. *J. F. R.*

15. Τὰ δὲ φαῦλα, εὐμαρέως δύσκοντα· οὐ γὰρ σφίσιν ἀγνοέουσιν ἐπέρχεται] Sic commode Graeca concinnavit Benedictus. Sed non bene his etiam apparavit Latina, *Quae vero non imprudentibus accidunt, facile acci-*

pien-

festucas agitari a vento, quem effecit cursus; a stellarum autem vertigine aliud nihil fieri? Et ex parvulo quidem igni aliquid ad nos defluit, & tamen ignis non propter nos urit quidquam, neque ille nos ut calefiamus curat: stellarum autem influxum non recipimus? Et sane Astrologiae quae mala sunt in melius mutare non licet, neque mutare quidquam rerum quae indefluunt; sed qui ea utuntur, illis prodest eatenus: bona eventura praemonitos multo ante exhilarant, mala autem facilius accipiunt: neque enim imprudentes opprimunt, sed exercitatione & expectatione facilia leniaque ducuntur. Haec de astrologia mihi videntur.

χάρφεα δονέει; τοῦτο τὸ ἀνέμων τῇ δρόμῳ, τοῦτο δὲ τῇ δίνῃ τῶν ἀστέρων μηδὲν ἄλλο γίγνεται; καὶ ἐκ μὲν ὀλίγου πυρὸς [c] ἀπορροίη ἐς ἡμέας ἔρχεται, τὸ δὲ πῦρ οὐδὲ δι' ἡμέας καίει τι, οὐδὲ οἱ μέλει τῆς ἡμετέρης θάλπεος· ἀστέρων δὲ οὐδεμίην ἀπορροίην δεχόμεθα; καὶ ὁμολογέομεν τῇ ἀστρολογίῃ τὰ μὲν φαῦλα ἐόντα ἀμείνω ποιῆσαι ἀδύνατά ἐστιν, οὐδὲ ἀλλάξαι τι τῶν ἀπορρεόντων [d] πραγμάτων· ἀλλὰ τοῖς [e] χρεομένοις τὰ δὲ ὠφελέει, τὰ μὲν ἐόντα εἰδότας [f] ἀπιξόμενα, πολλὸν ἀποπροθὲν εὐφραίνει, τὰ δὲ φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφισι ἀγνοίοισι ἐπέρχεται, ἀλλ' ἐν μελέτῃ καὶ προσδοκίῃ ῥηϊδια καὶ πρηέα [h] ἡγεῖται. τὰ δὲ ἀστρολογίης περὶ ἐγὼν ἐπολαμβάνω.

c Ἀπορρίη] Ἀποῤῥοὰς Fl. d Πραγμάτων] Πραγμάτων Edd. anteriores. ne Fl. & Ald. quidem excepta. e Χρεομένοις] Sic W. Χρωμένοις Edd. f Ἀπιξόμενα] Ἀφιξόμενα Edd. priores. g Ἀγνοίοισι] Hoc particip. in Edd. male post τὰ δὲ collocatum ex M. & Fl. in sedem suam retractum. h Ἡγεῖται] Vulgatam hanc servant etiam Fl. H. Ba. P. & M.

4. Κάρφεα] Κάρφη, ξηρὸς ὁ κοῦφος χόρτος. V. 15. † Εὐμαρέως] Ῥαδίως. V.

† Εὐμαρέως] Εὐμαρέως ante editum erat.

piuntur. Neque enim in illos irruunt. Quae profecto ut magnam partem sunt imitatio versionis Erasmi, ita exprimunt penitus ordinem verborum in Basileensi exhibitum. τὰ δὲ ἀγνοίοισι φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφισι ἐπέρχεται. De quo si vere pronunciare licet, totum plane alieniſſimum, immo contrarium est menti auctoris, & hinc idem censendum de Benedicti versione, quâ longe accommodatior illa Erasmi: *mala vero facile cum non imprudentibus venerint, accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Hic haereo, quia nescio quae sit scriptura vetus in codicibus Mss. Unde & pater editioni Basileensi in voce ἀγνοίοισι adscripsit ἀξυνέτοισι, optime ad sententiam Luciani, sed longius ab vulgata lectione discedens. Si quod edidit Benedictus, exstat in scriptis, opinor verissime sententiam auctoris sic exprimi. *adversa autem facile excipiuntur; non enim imprudentibus supervenerunt, sed* &c. *J. C.*

Τὰ δὲ φαῦλα ἰ. δ. οὐ τῷ σ. ἀγν. ἐ.] Sic recte M. Fl. S. & A. Reliquae Edd. ἀγνοίοισι prave post τὰ δὲ ponunt. *M. du S.*

18. Ἡγέονται] Ita cum Cl. *Jonsio* credidi legendum pro vulgato ἡγεῖται. Etsi contractio in similibus verbis non semper videtur respui ab Ionibus. Sic in *Hippocr.* Mochlico p. m. 133. ὁμολογεῦσι legitur. Ac de *Articulis* p. 91. μυθολογεῦσι. Item γινεῦται ibid. & multa similia alibi, quae per dialysin quoque more Ionico potuissent scribi, quaeque propter frequentiam immutare non ausim. Verum quum dedita opera Ionismum hic adfectet Lucianus, omnia ad illum erunt adcommodanda, quaecumque possunt. Maxime, cum supra quoque —ἴσται non ἦται dederit. Alioqui & ex *Herodot.* in quo dialyses frequentiores sunt, non absimilia vulgatae proferre possem, ut ex L. II. sive *Euterp.* p. 104. Ed. *Steph.* C. ἀνασιμοῦνται. Sed in quibusdam tantum verbis contractionem habent Iones, in quibusdam numquam. Conf. supra §. 19. βαλῶ, ubi & βαλέω potuisse conjicere. *J. F. R.*

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΒΙΟΣ.

DEMONACTIS VITA.

ΕΜελλεν ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τὸ παντάπασιν ἄμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγου καὶ μνήμης ἀξίων, ἀλλὰ καὶ σώματος ἰσχυροῦ ὑπῆρχε, καὶ γνώμην ἄκρως φιλόσοφον ἐπιφαίνειν. λέγω δὲ εἴς τε Βοιώτιον Σώστρατον ἀναφέρων, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν, καὶ ᾤοντο εἶναι, καὶ μάλιστα εἰς Δημώνακτα τὸν φιλόσοφον, οὓς καὶ εἶδον αὐτὸς καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα· ἅτερῳ δὲ, τῷ Δημώνακτι, καὶ ὀπὶ μήκιστον συνεγενόμην. οὗ μὴ ἂν Σωστράτου ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ γέγραπταί μοι, καὶ δεδήλωται μέγεθός τε αὐτοῦ, καὶ ἰσχὺς ὑπερβολὴ, καὶ ἡ ὕπαιθρος ἐν τῷ Παρνασσῷ δίαιτα, καὶ ἡ ὀπίπτου

1 DEbebat ergo neque noſtrum ſaeculum expers omnino eſſe hominum ſermone & commemoratione dignorum; ſed tum corporis ingens robur, tum animum ſummo opere philoſophum proferre. Dico autem hoc ad Boeotium Soſtratum reſpiciens, quem Herculem vocabant Graeci, & putabant eſſe; & maxime ad Demonactem Philoſophum: quos & vidi ipſe, & viſos admiratus ſum; altero vero, Demonacte, diutiſſime etiam ſum uſus. Ac de Soſtrato quidem alio in libro a me ſcriptum eſt, & tum magnitudo illius oſtenſa, tum excedens prope fidem robur hominis, & ſubdivalis in Parnaſſo mora, & cubile in gra-

ΔΗΜΩΝ.] Demonactem quemdam Cyrenaeis dediſſe leges, tradit *Theodoret.* 9. Curat. Gr. affect. apud Fabricium in Legislatorum catalogo. Quid in mentem venerit Viro doctiſſimo *Philoſtratum* p. 556. enarranti, cur hunc libellum *Fabulam* vocaret, nothumque eſſe putaret, mirari tantum poſſum, nihil aliud. Nollem factum. Excidit hoc V. Cl. alia agenti. Hujusce *vitae* meminit *Eunapius*, ut a Luciano ſcriptae p. 12. 13. Locum integrum in teſtimoniis de Luciano exhibemus. At alibi vir clar. ſuſpicatur *Pſeudonymum eſſe Lucianum; cum enim nihil ſacrum profanumve intactum reliquerit, nomen omnibus Lectoribus proſtituere voluiſſe non putas.* Deinde alibi *Samoſatenſem* ſe dicit, alibi *Patrenſem* (fin. praef. ad vit. Soph.) Serione haec refutanda? Annos prope centum vixit c. 63. Non ultra Marci tempora videtur pervenisse: certe quod id ſuadeat, nihil in hac vita, niſi quid forte me latuit, conſpicitur. Natus ergo circa annum Chr. XC. Cum ei Epictetus jam ſenior auctor fuerit, ut uxorem duceret c. 55. Fieri hoc potuit circa an. Chr. CXXV. vel CXXX. Demonacte fere quadragenario. *M. du S.*

1. Ὁ καθ' ἡμᾶς βίος.] Sic *οἱ καθ' ἡμᾶς ἄνθρωποι. Homines noſtri.* Herodian. I. 14. 7. Et I. c. ult. f. Et *κατὰ τὸ αὐτὸ, eodem tempore, Aelian.* XIV. 8. pr. *J. F. R.*

4. Ὑπερφυῆ.] Recte, & magis Atticum quam *ὑπερφυῆ.* Sic *Alcipbr.* II. p. 270. Et noſter ſupra *ὑφυῆ. Alex.* c. 5. ac *de Salt.* §. 74. *J. F. R.*

5. Βοιώτιον Σώστρατον.] Hujus fortaſſe meminit in *Dial. mort.* & in *Alexand. Pſeudoman.* Soſtrati cujusdam Sicyonii, *Pauſan.* meminit in Eliac. L. 2. *G. C.*

Ibid. Τὸν Βοιώτιον Σώστρατον.] Vid. omnino Doctiſſimus *Hemſterhuſius* in praefatione Pollucis p. 29. *J. M. G.*

Ibid. Σώστρατον.] Magnificentiora ſunt quae de hoc mox praedicat, quam ut idem cum eo, de quo in *Dial. mort.* D. XXX. & *Alexandri vita* c. 4. loquitur, putandus videatur, vid. quae nos ad priorem illum locum annotavimus. Meminit hujus ſub eodem Herculis nomine *Philoſtratus* in Herode p. 552. Conveniunt enim Herculis nomen, patria Boeotia, Parnaſſus, vires immenſae, omnia. Niſi quod de latronibus nihil *Philoſtr.* De operibus enim, quamvis diſerte non dicat, ſatis ex eo intelligitur, quod tali viro opus fuiſſe dicit Iſthmum perforaturo p. 552. *Herodis Herculem* teſte Philoſtrato, vocabant, quia ab Herode in epiſtola longiore celebratus fuerat, ex qua omnia ſua habere *Philoſtratus* videtur. 16. *Agathion* etiam a ruſticis vocabatur, ut p. 553. docemur; *Soſtratus*, quod miror, nunquam illic dicitur. Optime monuerat Cl. *Hemſterhuſius* Praef. ad Pollucem, p. 29. eundem virum Philoſtrato & Luciano deſcribi. Quod miror a Doctiſſ. Philoſtrati Interprete, dum ea enarrat, non ulterius arreptum, contentumque eſſe dixiſſe, *eumdem eſſe patere putat ex collatione*; non ipſum rem per ſe liquidam inſpexiſſe. *M. du S.*

10. Ἐπὶ μήκιστον.] Diu cum Demonacte vixit Lucianus, qui ſub Nerone jam notus ad centeſimum ferme annum vitam produxit c. 3. & 63. *M. du S.*

11. Περὶ — Σωστράτου — ἐκείνου δὲ] De Demonacte ſcripturus Noſter, ait ſe ſingulari libello ſcripſiſſe de Soſtrato quodam, ubi magnitudinem ejus, ingens robur, omnemque victus rationem deſcripſerit. Qui libellus hodie λαμπρὸν φάος ἰκλείπει non adſpicit, & in caeterorum aevi veteris monumentorum,

gramine, & silvestris victus, & opera a nomine *Herculis* non abhorrentia, quaeque aut tollendis latronibus perfecerit, aut viis per invia muniendis, aut cum pontibus junxit loca trajectu difficillima.

2. De Demonacte autem jam dicere fas fuerit duarum rerum caussa, ut & ille in memoria versetur, quantum fieri opera mea potest, praestantissimorum hominum, & juvenum generosissimi, qui ad philosophiam appulere animum, non antiqua tantum exempla habeant ad quae se ipsos componant, sed etiam e nostro saeculo illum sibi tanquam canonem proponant atque aemulentur, optimum, quos ego novi, Philosophorum.

3. Fuit autem genere Cyprius non obscurorum unus, neque quantum ad dignitatem in republica, neque divitiarum nomine. Verum enim vero superior hisce

ἐυγὴν, ϗ τροφαὶ ὅριοι, ϗ ἔργα οὐκ ἀπῳδὰ τῷ ὀνόματι, καὶ ὅσα ἢ λῃστὰς αἱρῶν ἔπραξεν, ἢ ὁδοποιῶν τὰ ἄβαλα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα.

Περὶ δὲ Δημώνακτος ἤδη δίκαιον λέγειν ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς ἐκεῖνός τε ἀφ' μνήμης εἴη τοῖς δεῖνα τόγε κατ' ἐμὲ, ϗ οἱ γενναιόταλοι τ νέων, ϗ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες, ἔχοιεν μὴ πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τ ὑποδειγμάτων σφᾶς αὐτὸς ῥυθμίζειν, ἀλλὰ καὶ τῇ ἡμετέρᾳ βίᾳ κανόνα προτίθεσθαι, ϗ ζηλῶν ἐκεῖνον, ἄριστον, ὧν οἶδα ἐγὼ, φιλοσόφων γενόμενον.

Ἦν δὲ τὸ μὲ γένος Κύπριος, ὐ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν, καὶ κτῆσιν. ὐ μὴν ἀλλὰ ϗ πάντων τούτων ὑπερῴων γενόμενος, ϗ ἀξιώσας ἑαυτὸν τ καλλίστων πρὸς φιλοσοφίαν ἅρμοσεν.

rum, quae vel hominum, vel temporis iniquitas nobis invidit, numero censendus. Sed valde mihi suspecta est hoc in loco illa ἐπίστονος σύνι in qua dictione nihil equidem video, quod eam commendare possit. An, qualiscumque ille lectus fuerit, decumbenti & fesso, horridaeque ac asperae vitae assuefacto, potuit esse molestus? Posset minima mutatione legi ἐπίστοκος, ut Sostratus intelligatur decubuisse in velleribus; posset quoque ἐπίστονος id enim videtur Noster velle, eum humi cubuisse; idque caeteris, quae praedicat, optime convenit. Nullus equidem dubito, quin corrigendum sit, ἡ ἐπὶ πόας σύνι *cubile in gramine*. Plane enim ita Noster locutus fuerat in *Necyomantia* c. 7. σύνι δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τ πόας. Et sic *Homerus* Il. Π, 235. χαμαιεύνας habet. Latini dixerunt *humidormitiones*; vide *Is. Casaubonum* ad Suetonii Julium, 72. *J. J.*

12. Γέγραπταί μοι] Non exigua haec jactura existimanda est. In eo enim libro ad historiam illius aetatis illustrandam multa fuisse, nullum dubium est. *M. du S.*

Ibid. Μέγαν] VIII. pedes teste *Philostrato* l. c. *M. du S.*

13. Ὑπαίθριον] Vid. *Plut.* 483. f. Noster *Mav.* c. 7. ὐπαίθριος scribit. *M. du S.*

14. Ἐπίστονος] Vide *Jensium*. De diaeta agresti *Philostrat.* l. c. *M. du S.* (An ἐπὶ πόας; adscripserat *Geso.*)

19. Περὶ δὲ Δημώνακτ.] Ut de Demonacte loquatur, aequum esse ait, primo ut is sua opera memorabilis fiat apud optimos, &c. Fere sic *Livius*, rerum Romanarum texturus historiam, in Praefatione, *Juvabit rerum gestarum memoriae principis terrarum populi pro virili & me ipsum consuluisse.* *J. J.*

22. Καὶ -- πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες] Interpres: & *ad philosophiam respicientes.* πρὸς φιλοσοφίαν ὁρᾶν *Philosophiae operam dare*, non est Graeca locutio: sed scribendum πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμῶντες, ut paullo post πρὸς φιλοσοφίαν ἅρμοσεν. *J. G. G.*

28. Ἦν δὲ τὸ μὲ γένος Κύπριος, ὐ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν ϗ κτῆσιν. ὐ μὴν ἀλλὰ ϗ πάντων τούτων ὑπερῴων γενόμενος, ϗ ἀξιώσας ἑαυτὸν τ καλλίστων πρὸς φιλοσοφίαν ἅρμοσεν] Vertenda sunt: *Erat itaque Demonax genere Cyprius, non obscuro loco natus, quod quidem ad dignitates civiles, & facultates attinebat. Despectis nihilominus his omnibus, cum pulcherrimis se rebus dignum judicasset, ad philosophiam animum appulit.* ὑπερῴων γενέσθαι non est *excelsiorem fieri*, ut Interpretes transtulerunt, sed *despicere, contemnere*. Laërtius: ϗ τ τ πολλῶν δόξης ὑπερῴων γένεσθαι. *Vulgi laudes & gloriam contemnere.* Plutarchus in apophthegmate Agesilai: ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τ τοιούτων βούλεσθαι ἐκείνου εἶναι, ἢ τὸν εὐανδροτάτην τ ἀντιστατούντων πόλιν κατὰ κράτος ἑλεῖν. *Malo me vincere contemtu talium rerum, quam praepotentem hostium urbem vi capere.* pro his dixit Lucianus statim ὑπερῴδη τ ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν. *J. G. G.*

30. Οὐ μὴν ἀλλὰ] Sic ὐ μὴν ἀλλὰ, de quo vid. Cl. *Jens.* not. ad *Vit. Auct.* Οὐ μὴν ἀλλὰ simpliciter vertitur, *igitur*, in *Plutarchi* Num. p. 60. E. Scholiast. *Aristoph.* ad Nub. vers. 71. Οὐ μὴν ἀλλὰ ϗ περὶ τ Διόνυσόν ἐστι τις ἑορτὴ &c. pro, *sed* &, vel *praeterea. Nihilominus. Verumtamen*, Bergl. ad Alciphr. II. 253. *J. F. R.*

31. Ὑπερ-

a Ὁρῶντες] Ὁρμῶντες *Graev.* Nihil mutant Edd.

ὑπ' ἀρίστων γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων, πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν, οὐκ Ἀγαθοβούλου, μὰ Δί', οὐδὲ Δημητρίου πρὸ αὐτοῦ, οὐδὲ Ἐπικτήτου ἐπεγειράντων, ἀλλὰ πᾶσι μὲν συνεγένετο τούτοις, καὶ ἔτι Τιμοκράτει τῷ Ἡρακλεώτῃ, σοφῷ ἀνδρὶ, φωνήν τε καὶ γνώμην μάλιστα κεκοσμημένῳ. ἀλλ' ὁ [a] γοῦν Δημώναξ, οὐχ ὑπό τούτων τινὸς, ὡς ἔφην, προκληθείς, ἀλλ' οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς καὶ ἐμφύτου πρὸς φιλοσοφίαν ἔρωτος ἐκ παίδων εὐθὺς κεκινημένος, ὑπερεῖδε μὲν τὰ ἀνθρωπεῖα ἀγαθὰ ἅπαντα. ὅλον δὲ προδοὺς ἑαυτὸν ἐλευθερίᾳ καὶ παῤῥησίᾳ διετέλεσεν, αὐτός τε ὀρθῷ καὶ ὑγιεῖ καὶ ἀνεπιλήπτῳ βίῳ χρώμενος, καὶ τοῖς ὁρῶσι καὶ ἀκούουσι παράδειγμα παρέχων τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, καὶ τὴν ἐν τῷ φιλοσοφεῖν ἀλήθειαν.

Οὐ μὴν [b] ἀνίπτοις γε ποσὶ, τὸ τοῦ λόγου, πρὸς ταῦτα [c] ἦλθεν, ἀλλὰ καὶ ποιηταῖς σύντροφος ἐγένετο, καὶ τῶν πλείστων

omnibus, atque ad ea quae pulcherrima sunt, adspirans, animum ad philosophiam appulit, non Agathobulo profecto, neque ante ipsum Demetrio, neque Epicteto excitantibus; quibus omnibus quidem usus est, & insuper Heraclienſi Timocrate sapienti viro, & linguae pariter atque animi ornatissimi: sed non ab ullo horum incitatus, uti dixi, Demonax, verum a domestico ad honesta impetu, & insito philosophiae amore a puero inde statim commotus, humana bona omnia despexit, totumque se libertati & fiduciae cum tradidisset, ita vixit: recta cum ipse, sobria, atque experte reprehensionis vita usus, tum praebens videntibus audientibusque exemplum, suam prudentiam, suamque in philosophando veritatem.

4. Nec tamen illotis, quod aiunt, pedibus haec aggressus est. Sed poëtis innutritus erat, ac plerosque tenebat memoria, exer-

a Γοῦν] Sic Edd. Γε legit *M. du S.* b Ἀνίπτοις] Sic recte L. *H. B2. Fr. P.* Ἀνίπποις male *J.* & *Fl. Ald.* Ἀνίπτοισι *S.* & *A.* Et sic emendat etiam margo *Alw.* c Ἦλθεν] Edd. priores ἦξεν.

49. Οὐ μὴν ἀνίπτοις] Ἀντὶ τοῦ ἀπαιδεύτοις. *V.*

31. Ὑπερώου γνόφους] Non indignabuntur manes *Graeviani*, huic monito viri summi non obtemperatum: sed mansum in propria verborum sententia. Nobilitas, divitiae, intercedebant instituto Demonactis; *ille superior fuit his impedimentis.* Sic etiam res habet in reliquis. Poterat etiam *contemtus* hic locum habere: quae enim *facile superamus, contemnimus.* Sed nihil omnium nos cogit ut a verborum proprietate & formali, quam vocant, significatione hic recedamus. *J. M. G.*

33. Ἀγαθοβούλου] Hunc *Eusebius* anno Chr. CXX. floruisse, in Chronico auctor est. De eodem rursus Noster Περ. c. 17. quem locum vide. *M. du S.*

Ibid. Δημητρίου] Cynicus is, de quo legimus in *Apollonii Thyanei* vita IV. c. 25. p. 163. Quod autem πρὸ αὐτοῦ addit, non *Demonactem*, ut putavit *Vorstius*, respicit, qui τῷ ideo inserendum arbitrabatur; sed Agathobulum Demetrio juniorem fuisse indicat. Vid. Ἱππ. c. 2. simílem phrasin, & Ὀρχ. c. 63. unde Neronis tempore vixisse hunc Demetrium constat. Confule *Diog. Laërt.* V. 84. p. 161. A. hujus *Phavorinus* honorifice in scriptis suis, teste ibidem *Philostrato*, meminerat. *M. du S.*

35. Τιμοκράτει] Vid. Ἀλεξ. c. 57. & Ὀρχ. c. 69. de eo *Philostr.* p. m. 265. (536.) τὸ δὲ γλαφυρὸν σοφόν εἶχε, καὶ σφοδρὸν, καὶ ἑτοίμως. Circa an. Chr. 130. floruisse traditur in Chronol. Sophist. *Philostr.* Quae si vera sunt, aut alium Timocratem denotant, aut hic etiam longaevus fuit. Vid. Ὀρχ. c. 69. Sed errat Chronicon; nam de hoc ipso haud dubie sermo est. *M. du S.*

38. Ἀλλ' ὁ γοῦν Δημώναξ] Lege omnino ἀλλ' ὅ γε Δη. *M. du S.*

49. Ἀνίπτοις γε ποσὶ] Neutiquam inexercitatus neque rudis; quo proverbio etiam usus est in *Rhetor. praecept.* *G. C.*

Ἀνίπτοις ποσὶ] Vide Paroemiog. *J. B.*

Ἀνίπτοις γε] L. *H. B2. Fr. P.* quod cur mutarit *S.* Ed. feceritque ἀνίπτοισι π. nulla ratio erat. *M. du S.*

50. Ἦξεν] Sic mutavi; minus placebat enim, quod omnes libri nostri hic praeferunt ἦλθεν. Vid. & Δραπ. c. 6. ubi itidem plerique Impressi errarunt. Et confer notam *T. Fabri*, & nostram ad Περ. c. 37. *M. du S.*

54. Ἄκρου

exercebaturque dicendo : tum sectas philosophorum non pauxillum, neque extremo, secundum proverbium, digito attigerat, verum sciebat : corpus vero exercuerat, & ad patientiam laborum subegerat. In universum cura illi, ne cujuscumque alterius rei indigeret : adeo ut cum intelligeret, se non amplius sibi sufficere, de vita sponte abierit, relicto Graecorum optimis quibusque multo de se sermone.

5. Philosophiae autem non unam aliquam speciem sibi resecuit, sed multis in unum commistis, non satis declaravit, qua illarum *praeter caeteras* gauderet. Videbatur tamen Socratis maxime ad familiam se applicuisse, licet habitu & illa victus facilitate aemulari Sinopensem videretur. Neque tamen ea quae ad victum pertinent in deterius mutabat, ut admirarentur ipsum, & oculos in ipso defigerent vulgo homines, sed eodem quo caeteri victus cultusque genere utens, communis, ne pauxillum quidem tumidus, versabatur privatim & publice cum omnibus.

ἐμέμνηλο, ϗ λέγειν ἤσκηλο, ϗ τὰς ἐν Φιλοσοφίᾳ προαιρέσεις οὐκ ἐπ' ὀλίγον, οὐδὲ χτ' ἣ παροιμίαν, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἁψάμενος, ἠπίσταλο, ϗ τὸ σῶμα δὲ ἐγεγύμναστο, ϗ πρὸς καρτερίαν διεπεπόνηλο, ϗ τὸ ὅλον, ἐμεμελήκει αὐτῷ μηδενὸς ἄλλε προσδεᾶ εἶναι· ὥστε ἐπεὶ ϗ ἔμαθεν οὐκ ἔτι ἑαυτῷ ἀρκῶν, ἐκὼν ἀπῆλθε τοῦ βίε, πολὺν ὑπὲς αὐτοῦ λόγον τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἑλλήνων καλαλιπών.

Φιλοσοφίας δὲ εἶδος οὐχ ἓν ἀποτεμνόμενος, ἀλλὰ πολλὰ ἐς [d] ταὐτὸ καλαμίξας, ϗ πάνυ τι ἐξέφαινε, τίνι αὐτῶν ἔχαιρεν· ἐφῆκει δὲ τῷ Σωκράτει μᾶλλον ὡκειῶσθαι, εἰ ϗ τῷ σχήματι, ϗ τῇ τοῦ βίε ῥᾳστώνῃ τ' [e] Σινωπέα ζηλῶν ἔδοξεν, ϗ τὰ μὲν παραχαράττων τὰ ἐς τ' δίαιταν, ὡς θαυμάζοιτο, ϗ ἀποβλέποιλο ὑπὸ τ' ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμοδίαιτος ἅπασι, ϗ πεζὸς ὢν, ϗ οὐδ' ἐπ' ὀλίγον τύφῳ κάτοχος, συνῆν ϗ ξυνεπολιτεύετο.

Καὶ

[d] Ταὐτὸ] Τοῦτο Edd. priores. [e] Σινωπέα] Σινωπέα male *F.*

67. Τὸν Σινωπέα] Τὸν Διογένη. *V.*

54. Ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ] Sic supra, *Quom. Hist.* c. 4. f. Hoc vero Luciani adducit Clar. *Elsner.* ad *Evang. Matth.* XXIII. 4. ubi: τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν, ὃ θέλουσι κινῆσαι αὐτά. Tum etiam ex *Jul. Orat.* 6. p. 200. γνώσθω δὲ τρυφῆς μηδὲ ἄκρον, φασὶ, τῷ δακτύλῳ. *F. F. R.*

55. Καὶ τὸ σῶμα δὲ] Illud ϗ δὲ quod frustra alibi suspectum fuit commentatoribus, vidimus supra *de Salt.* §. 10. §. 12. & 13. Item I. *Ver. Hist.* c. 15. *Alex.* c. 41. &c. Adde modo laudatum Rev. *J. Elsner.* ad *Evang. Joan.* XV. 27. in quo habemus: ϗ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε. Quod is convertit: *& vos itidem*, aut, *quin & vos testabimini*, aliaque ex *Xenoph. Thucyd. Arrian.* hoc Luciani testimonio non omisso, adducit. *J. F. R.*

63. Ἐς τοῦτο] Non dubito, quin legendum sit ἐς ταὐτὸ, sic certe interpretatus sum. *J. M. G.*

Ἐς ταὐτὸ] Quod Clar. *Gesn.* conjecit, id *Solanus* quoque sic emendaverat: & quia necessaria est emendatio, vel sine Codd. auctoritate ita edidi. *J. F. R.*

67. Οὐ παραχαράττων τὰ] Dicit Demonactem imitatum esse Socratem; & frugalitate Diogenem, *ὃ παραχαράττων τὰ ἐς τὴν δίαιταν, ὡς θαυμάζοιτο, ϗ ἀποβλέποιλο ὑπὸ τ' ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμοδίαιτος ἅπασι.* Vertunt: *Non tamen adulterabat ea quae ad victum pertinebant, admirationis emerendae gratia, utque ab iis respiceretur, quibuscum versabatur; verum communi cum aliis vivendi ratione utebatur.* Παραχαράττειν τὰ ἐς τὴν δίαιταν. *non est adulterare quae ad victum pertinent*, sed *non mutare vivendi rationem, non recedere a communi vivendi genere.* Josephus v. ἀρχαιολογίας, παρέβαινε δ' ἤδη τὰ πάτρια, ϗ τὴν οἰκείαν δίαιταν παρεχάραττε ξενικῶν μιμήσει ἐθισμῶν. *ejurabat patrios mores, domesticosque ritus antiquabat, imitatione peregrinorum morum.* Ruffinus sic vertit: *Transcendebat jam leges patrias, & edicta propria requirebat mores imitando peregrinorum.* Synesius: ϗ τοὺς τραπεζίτας τοὺς πονηροὺς τοὺς καβάπερ νόμισμα τὸ δόγμα τὸ θεῖον παραχαράττοντας. *ut nummos divinam doctrinam mutantes.* *J. G. G.*

Καὶ τὴν μὲν τοῦ Σωκράτους εἰρωνείαν οὐ προσιέμενος, χάριτος δὲ Ἀττικῆς μεστὰς ἐπιφαίνων τὰς συνουσίας· ὡς τοὺς προσομιλήσαντας ἀπιέναι, μήτε καταφρονήσαντας ὡς ἀγενοῦς, μήτε τὸ σκυθρωπὸν τῆς ἐλεγμάτων ἐπιφεύγοντας, πάντοθεν δὲ ὑπ' εὐφροσύνης γενομένους, καὶ κοσμιωτέρους πολλῷ, καὶ φαιδροτέρους, καὶ πρὸς τὸ μέλλον εὐέλπιδας.

6. Socratis quidem illam diſſimulationem non admittens, ſed plenam Attica quadam gratia conſuetudinem prae ſe ferens. Itaque ſic ab eo diſcedebant, qui cum illo fuerant, ut neque contemnerent tanquam ignavum, neque aſperitatem reprehenſionum ejus refugerent: ſed prae voluptate quaſi immutati, decentiores multum, & hilariores, & ſpei in futurum melioris eſſent.

Οὐδεπώποτε γοῦν ὤφθη κεκραγὼς, ἢ ὑπερδιατεινόμενος, ἢ ἀγανακτῶν, οὐδ' εἰ ἐπιτιμᾶν τοῦ δέοι, ἀλλὰ τὰ μὲν ἁμαρτήματα καθήπτετο, τοῖς δὲ ἁμαρτάνουσι συνεγίνωσκε, καὶ τὸ παράδειγμα παρὰ τῶν ἰατρῶν ἠξίου λαμβάνειν, τὰ μὲν νοσήματα ἰωμένων, ὀργὴν δὲ πρὸς τοὺς νοσοῦντας οὐ χρωμένων. ἡγεῖτο γὰρ ἀνθρώπου μὲν εἶναι τὸ ἁμαρτάνειν, θεοῦ δὲ, ἢ ἀνδρὸς ἰσοθέου, τὰ παραπτώματα ἐπανορθοῦν.

7. Nunquam enim viſus eſt clamare, aut ſupra modum contendere, aut indignari, neque ſi quis reprehendendus eſſet: ſed peccata cum perſtringeret, ignoſcebat peccantibus, volebatque exemplum nos capere a medicis, ſanantibus quidem morbos, ira autem in aegrotos non utentibus. Putabat enim, hominis quidem eſſe peccare, Dei autem aut aequalis Deo hominis, peccata corrigere.

Τοιούτῳ δὴ βίῳ χρώμενος, εἰς ἑαυτὸν μὲν οὐδενὸς ἐδεῖτο, φίλοις δὲ συνέπραττε τὰ εἰκότα, καὶ τοὺς μὲν εὐτυχεῖν δοκοῦντας αὐτοῖς ὑπεμίμνησκεν, ὡς ἐπ' ὀλιγοχρονίοις τοῖς δοκοῦσιν ἀγαθοῖς ἐπαιρομένους· τοὺς δὲ ἢ πενίαν ὀδυρομένους, ἢ φυγὴν δυσχεραίνοντας, ἢ γῆρας, ἢ νόσον αἰτιωμένους, σὺν γέλωτι παρεμυθεῖτο, ὡς οὐχ ὁρῶντας ὅτι μικρὸν αὐτοῖς παύσει τὰ ἀνιῶντα, λήθη δὲ

8. Hanc viram cum viveret, pro ſe ille quidem nullius rei indigebat, ſed amicos in iis, quae e re eſſe judicaret, adjuvabat: & ſi qui illorum felices *ſibi* viderentur, ſubmonuit, quam brevibus, quae nunc viderentur, bonis efferrentur. Qui vero aut paupertatem deplorarent, aut exilium aegre ferrent, aut ſenectutem, vel morbum accuſarent, conſolatus cum riſu eſt, qui non viderent, poſt puſillum temporis ceſſatura quae ipſos contriſtarent, oblivionem vero quan-

73. Σωκράτους εἰρωνείαν] Hinc Socrates dictus εἴρων, utebatur enim, ut ait *Cic.* I. de Of. libenter ea diſſimulatione, quam Graeci εἰρωνείαν vocant. *G.C.*

78. Παντοίους] Alio ſenſu uſurpare ſolet. Vid. N. Δ. 21. *M. du S.*

82. Οὐδεπώποτε] Id plus eſſe, quam οὐδέποτε vid. ſupra in verbis *Diog. Laërt.* ab *Solano* prolatis ad 2. *Ver. Hiſt.* c. 18. *J.F.R.*

16. Οἰκεῖον] *Homo ſum, humani nihil a me alienum puto.* Terent. *M. du S.*

17. Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἑνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξισάμενος, ἐπίσοις ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τῆ τὰ θεραπείας ἐλπίδα ἁμαρτάνειν] Sic diſtinguendum opinor. Vulgo junctim haec leguntur, συνὼν ἑνίοις αὐτῶν μόνοις ἐξισάμενος. Interpres hic iterum turpiſſime ſeſe dat, vertens: *Plus autem, minusve laetabatur, eorum ſolummodo conſuetudinem devitans, quotquot illi videbantur propter ſpem obſequii delinquere.* Nihil inſulſius, ſi Graeca ſpectes, & mentem ſcriptoris. Verto: *Plus autem minusve laetabatur, converſans cum quibusdam eorum* (quibuscum nempe verſabatur: verſabatur autem cum omnibus, non omnium tamen uſu peraeque delectatus) *iis ſolis ſe abſtinens, quotquot ei viderentur ſupra omnem ſpem emendationis delinquere.* Eos devitabat Demonax, de quibus nulla morum emendatio ſperari poterat; qui erant ἀνίατοι; &, ut Belgae dicimus, **daer geen ſalb meer aen te ſmeren was.** *J.J.*

Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε, συνὼν ἑνίοις αὐτῶν μόνοις ἐξισάμενος, ἐπίσοις ἂν &c.] Diſtinguenda mihi quidem videntur verba hoc modo: πλέον δὲ ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἑνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξισάμενος, ἐπίσοις ἂν. &c. h. e. *Plus vero minusve delectabatur conſuetudine quorundam ex iis, devitans ſolos, quicumque.* Quemadmodum hic

Lu-

quandam bonorum pariter ac malorum, ac libertatem longam brevi omnes occupaturam.

9. Curae hoc quoque sibi habebat, ut dissidentes inter se fratres in concordiam redigeret, mulieribusque pacem cum maritis conciliaret. Est etiam ubi in populo turbis agitato concinne verba fecit, persuasitque majori parti, ut ministrarent patriae *tributa* mediocria. Talis erat ratio illius philosophiae, mitis, mansueta, hilaris.

10. Solum molestia ipsum afficiebat morbus aut mors amici, qui maximum inter homines bonum amicitiam judicaret. Ac propter haec amicus erat omnibus, nec est, quem non domesticum & familiarem putaret, in quantum homo esset. Caeterum magis minusve quorundam inter illos consuetudine delectabatur, a solis illis se removens, qui ultra spem emendationis peccare ipsi viderentur. Atque haec cum Gratiis & ipsa Venere faciebatque & dicebat, ut semper, quod est in Comoedia, *Suada in labiis illius insideret.*

11. Itaque Athenienſium cum universus populus, tum principes, supra modum illum admirabantur, & ut ad Deum aliquem semper ad ipsum respiciebant. Quamquam initio plerisque illorum offensus est, odiumque non minus populari illo contraxit

τις ἀγαθῶν καὶ κακῶν, καὶ ἐλευθερία μακρὰ πάντας ἐν ὀλίγῳ [a] καταλήψεσθαι.

[b] Ἔμελε δὲ αὐτῷ καὶ ἀδελφοὺς στασιάζοντας διαλλάττειν, καὶ γυναιξὶ πρὸς τοὺς γεγαμηκότας εἰρήνην πρυλανεύειν. καμπὴ καὶ δήμοις ταραττομένοις ἐμμελῶς διελέχθη, καὶ τοὺς πλείστους αὐτοῦ ἔπεισεν ὑπουργεῖν τῇ πατρίδι τὰ μέτρια. τοιοῦτός τις ἦν ὁ τρόπος τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, πρᾷος, καὶ ἥμερος, καὶ φαιδρός.

Μόνον αὐτὸν ἠνία φίλου νόσος ἢ θάνατος, ὡς ἂν καὶ τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν τὴν φιλίαν ἡγούμενον· καὶ διὰ τοῦτο φίλος μὲν ἦν ἅπασι, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν τινα οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζεν, ἄνθρωπόν γε ὄντα. πλέον δὲ ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὁπόσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν. καὶ ταῦτα πάντα μὴ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἔπραττέ τε καὶ ἔλεγεν, ὡς ἀεὶ τὸ κωμικὸν ἐκεῖνο, Τὴν Πειθὼ τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ ἐφῆσθαι.

Τοιγαροῦν καὶ Ἀθηναίων ὁ δῆμος, τε σύμπας καὶ οἱ ἐν τέλει μάλιστα ἐθαύμαζον αὐτὸν, καὶ διετέλουν, ὥς τινα τῶν κρειττόνων προσβλέποντες. καίτοι ἐν ἀρχῇ προσέκρουε τοῖς [c] πολλοῖς αὐτοῦ, καὶ μισούμενος ὑπὸ μέρους τοῦ δήμου τοῖς πλήθεσιν ἐκτήσατο ὅπως τε τῇ

[a] Καταλήψ.] Καταλήψ. male P. [b] Ἔμελε] Ἔμελλε Fl. male. Cett. recte ut edidimus. [c] Πολλοῖς] Πολλῶν male F. sola.

Lucian. ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις, ita *Xenoph.* K. Π. II. 15. ἥδομαι συνὼν τούτοις. *L. Bos.*

Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε, &c.] Distinctionem a *L. Bos* propositam sum secutus, pristinam abolendo. *J. F. R.*

19. Ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν] Benedictus, *propter spem obsequii delinquere*, ex Opsopoeo, qui largius, *propter spem exhibiti obsequii delinquere.* Mirabiles versiones. Intellige *supra spem emendationis delinquere.* *J. G.*

20. Μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης] Conf. *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 180. ibique not. *Bergleri.* *J. F. R.*

22. Κωμικὸν] *Eupolis.* Vid. fragmentum allatum in notis ad *Nyrp.* c. 4. *M. du S.*

Ibid. Τὴν Πειθὼ τοῖς χείλεσιν &c.] Utitur & *Alciphr.* I. ep. 38. p. 178. f. ἐπ' ἄκρους μοι θοῦναι τοῖς χείλεσιν αὐτῆς ἐκάθισεν ἡ Πειθώ. Ad quae verba *Bergler.* haec Luciani aliaque adferre non est oblitus. *J. F. R.*

26. Κρειττόνων] (Verte *ex Diis.*) *L. Kuſt.* Vid. Ἀμυθ. c. 8. *M. du S.*

28. Οὐ μισοῦν τοῦ δήμου τοῖς πλήθ.] Non satis haec intelligo. Si τοῦ absit, μισοῦν respiciet ad amorem & admirationem, de qua modo dictum: si retinendum est, excidisse nomen *Socratis* dicam. Interim verti, ut verba jacent. *J. M. G.*

29. Τῷ δήμῳ] Delendum censeo illud τῷ, cum sententiam obscuret. *M. du S.*

τῇ παῤῥησίᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ. καί τινες ἐπ' αὐτὸν συνέστησαν Ἄνυτοι καὶ [a] Μέλιτοι, τὰ αὐτὰ κατηγοροῦντες, ἅπερ κἀκεῖνοι τότε, ὅτι οὔτε θύων ὤφθη ποτέ, οὔτε ἐμύήθη μόνος ἁπάντων τοῖς Ἐλευσινίοις. πρὸς ἅπερ ἀνδρείως μάλα στεφανωσάμενος, καὶ καθαρὰν ἱμάτιον [b] ἀναλαβὼν, καὶ παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰ μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ τραχύτερον [c] ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν ἀπελογήσατο. πρὸς μὲν γὰρ τὸ μὴ τεθυκέναι πώποτε τῇ Ἀθηνᾷ, Μὴ θαυμάσητε, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ πρότερον αὐτῇ ἔθυσα. οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι αὐτὴν τῶν παρ' ἐμοῦ θυσιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ θάτερον τὸ τῶν μυστηρίων, ταύτην ἔφη ἔχειν καὶ αἰτίαν, τοῦ μὴ κοινωνῆσαι σφίσι τῆς τελετῆς, ὅτι ἂν τε φαῦλα ᾖ τὰ μυστήρια, οὐ σιωπήσεσθαι πρὸς τοὺς μηδέπω μεμυημένους, ἀλλ' ἀποτρέψειν αὐτοὺς τῶν ὀργίων· ἂν τε καλὰ, πᾶσιν αὐτὰ ἐξαγορεύσειν διὰ φιλανθρωπίας. ὥστε τοὺς Ἀθηναίους ἤδη λίθους ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντας, πράους αὐτῷ καὶ ἵλεως γενέσθαι αὐτίκα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου σεβασμίους τιμᾶν, καὶ αἰδεῖσθαι, καὶ τὰ τελευταῖα, θαυμάζειν. καίτοι εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῶν πρὸς αὐτοὺς λόγων, τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. Ἄνδρες γὰρ, ἔφη, Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὁρῶντες ἐστεφανωμένον, ὑμεῖς ἤδη καμὲ καταθύσατε· τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιερήσατε.

loquendi illa fiducia atque libertate. Jamque conſurrexerant contra illum Anyti quidam & Meliti, accuſantes eadem, quae illi quondam, quod neque ſacrificare unquam viſus eſſet, neque initiatus eſſet ſolus omnium Eleuſiniis. Ad quae quidem ille viriliter ſane, coronatus & pura veſte indutus cum in concionem prodiiſſet, partim concinne, partim vero aſperius quam pro ſuo inſtituto cauſſam dixit. Ad illud enim crimen, quod nunquam rem ſacram Minervae feciſſet, *Nolite*, inquit, *mirari, Athenienſes, ſi non prius ei ſacrum feci; neque enim indigere meis illam victimis putabam.* Ad alterum vero illud de Myſteriis, *Hanc ſibi cauſſam eſſe* dicebat, *cur non veniret in communionem initiorum, quod, ſi mala ſint myſteria, taciturus non eſſet apud non initiatos, ſed dehortaturus illos ab orgiis, ſin bona, indicaturus prae humanitate omnibus.* Igitur Athenienſes qui jam lapides contra ipſum haberent in manibus, mites illi & propitii ſtatim ſunt facti, & illo initio facto honorarunt virum, reveriti ſunt, ac denique admirati: quamquam in principio ſtatim ſuae ad illos orationis aſperiori paullum uſus eſſet prooemio. Nam, *Athenienſes*, inquit, *cum coronatum me* (victimae inſtar) *videatis, vos jam me quoque mactate; priore enim hoſtia non litaſtis.*

Βούλομαι δὲ ἕνα σοφιστὴν τῶν εὐτύχως 12. Volo jam ſubjicere quaedam acute pa-

a Μίλιτοι] Μέλητοι Fl. male. Cett. recte. Conf. ſupra Ἀνυτ. §. 10. b Ἀναλαβὼν] Sic Edd. Ἀναβαλὼν malit M. du S. c Ἢ] Deeſt haec particula in Fl.

33. Οὔτε θύων ὤφθη πώποτε] Contrarium docet *Xenoph.* in Memorab. L. I. p. 570. 571. Ed. *Baſil.* Sed cum Socrates de facultatibus exiguis exigua ſacra faceret, nihilo ſe putabat minus praeſtare, quam illos, qui de magnis opibus multas & amplas hoſtias caederent. *J. F. R.*

34. Τοῖς Ἐλευσινίοις] Scilicet τελεταῖς. *F. G.*

36. Ἀναλαβὼν] Forſan ἀναβαλὼν; certe Noſtro ἀναβολὴ eo ſenſu frequens. *M. du S.*

42. Οὐδὲ θύεσθαι] *Minut. Fœl.* Octavio. *J. B.*

62. Ἀπὸ Φαβωρίνου] De quo *Philoſtrat.* Lib. I. Sophiſtar. *G. C.*

Ἀπὸ Φαβωρίνου] Φαβωρῖνος Latine ſcribendum *Favorinus* (non *Phavorinus*) ut jam pridem monuit *Jenſius*; eſt enim Romanum nomen a *favor*, ut *Cenſorinus*, a *Cenſor* &c. *Olearius* ad Philoſtr. Vit. Sophiſt. I. §. VIII. p. 489. *J. F. R.*

65. Καὶ μάλιστα τῶν οὐ αὐταῖς μηλῶν] Sic haec verba bonus Opſopoeus interpretatus eſt, quaſi hoc loco μῆλα de membris accipiendum eſſet. Infeliciter certe, ne

pariter & urbane ab illo dictorum. Juvat autem a Phavorino & his, quae ad illum dixit, incipere. Cum enim audisset e quodam Phavorinus, deridiculo ab illo haberi ipsius cum familiaribus sermones, maxime versiculos illis immistos, quod fracti nimis, ignavi, muliebres, philosophiam minime decentes essent: accessit ad Demonactem rogavitque, *Quis esset*, (quid sibi arrogaret) *qui sua derideret?* Is, *Homo*, inquit, *aures habens decepta non nimium faciles.* Instante vero Sophista atque interrogante, *Quo vero viatico instructus, Demonax, a puero ad Philosophiam accessisti? Testiculis*, inquit.

13. Alio quodam tempore idem accedens interrogat Demonactem, *Quam maxime sectam in philosophia amplecteretur?* At ille, *Quis vero tibi*, inquit, *dixit me philosophari?* & jam discedens apud se suaviter sane risit. Illo vero interrogante, *Quid rideret? Ridiculum mihi*, inquit, *esse videbatur, te a barba judicari velle philosophos, barbam cum ipse non habeas.*

14. Sidonio aliquando Athenis florente, ac de se laudem commemorante ejusmodi, se philosophiam universam exploravisse, sed nihil impedit verba ipsa referre: *Si Aristoteles me vocet in Lyceum, sequar: si Plato in Academiam, veniam: si Zeno ad Poecilen, ibi commorabor: si Pythagoras vocet, si-*

τε ἅμα καὶ ἀστείως ὑπ' αὐτῆ λελεγμένων· ἄρξασθαι δὲ ἀπὸ Φαβωρίνου καλόν, ἀφ' ὧν πρός ἐκεῖνον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρῖνος ἀκούσας τινὸς, ὡς ἐν γέλωτι [d] ποιοῖτο τὰς ὁμιλίας αὐτῆ, καὶ μάλιστα τὰ ἐν αὐταῖς μελῶν τὸ ἐπικεκλασμένον σφόδρα, ὡς ἀγενὲς, καὶ γυναικεῖον, καὶ φιλοσοφίᾳ ἥκιστα πρέπον, προσελθὼν, ἠρώτα τὸν Δημώνακτα, τίς ἂν χλευάζοι τὰ αὐτῆ; Ἄνθρωπος, ἔφη, οὐκ εὐαπάτητα ἔχων τὰ ὦτα. ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ, καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ καὶ ἐφόδια ἔχων, ὦ Δημώναξ, ἐκ παιδὸς ἐς Φιλοσοφίαν ἦκεις; ὄρχεις, ἔφη.

Ἄλλοσε δέ ποτε ὁ αὐτὸς [e] προσελθὼν ἠρώτα τὸν Δημώνακτα, τίνα αἵρεσιν ἀσπάζεται μᾶλλον ἐν Φιλοσοφίᾳ, ὁ δὲ, τίς γάρ σοι εἶπεν, ὅτι φιλοσοφῶ; καὶ ἀπιὼν ἤδη πάρ' [f] αὐτῆ ἡδὺ μάλα ἐγέλασε. τοῦ δὲ ἐρωτήσαντος ἐφ' ὅτῳ γελᾷ, ἐκεῖνος ἔφη, Γελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν, εἰ σὺ ἀπὸ τοῦ πώγωνος ἀξιοῖς κρίνεσθαι τοὺς φιλοσοφοῦντας, αὐτὸς πώγωνα οὐκ ἔχων.

Τοῦ δὲ Σιδωνίου ποτὲ σοφιστοῦ Ἀθήνησιν εὐδοκιμοῦντος, καὶ λέγοντος ὑπὲρ αὐτῆ ἔπαινόν τινα τοιοῦτον, ὅτι πάσης Φιλοσοφίας πεπείραται, καὶ χεῖρον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἃ ἔλεγεν· ἐὰν Ἀριστοτέλης με καλῇ ἐπὶ τὸ Λύκειον, ἕψομαι· ἂν Πλάτων ἐπὶ τὴν Ἀκαδημίαν, ἀφίξομαι· ἂν Ζήνων ἐπὶ τὴν Ποικίλην, διατρίψω· ἂν Πυθαγόρας καλῇ,

[d] Ποιοῖτο] Sic recte Edd. Ποιοῦτο P. Ποιεῖτο Ex. *Fl.* utrumque male. [e] Προσελθὼν] Προσελθῶν male *S.* quod *Amst.* tamen correxit & vett. Edd. —ων habent. [f] Αὐτοῦ] Αὐτοῦ P. L. & *J.* Αὐτῷ male Ex. *Fl. H. P. S.* Αὐτῇ *B2.* [g] Τῇ Ποικίλῃ] Sic dedit *M. du S.* ex Angl. L. & P. Τὴν Ποικίλην Edd. priores.

me dicam ridicule. At tu verte: *& maxime in illis carmina fracta & minime generosa.* *J. P. a G.*

71. Ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ] Male Interpres: *Instante vero quodam Sophista*, vertendum: Instante vero Sophista: hoc est, Favorino. *AE. M.*

73. Ὄρχεις ἔφη] Spado fuit Favorinus. *AE. M.* Ὄρχεις] Quia Eunuchus Phavorinus (Vid. Εὐν. No. 7.) & ejus orationes molles, ut supra visum est: plurimi in eam rem joci jacti sunt & ab aliis. Vid. *Philostr.* p. 541. & Nostrum Εὐν. c. 7. *M. du S.*

78. Αὐτοῦ] P. L. & Ed. *J.* Reliquae αὐτῷ, nisi quod *B2.* αὐτῇ fecit. *M. du S.*

81. Αὐτὸς πώγωνα οὐκ ἔχων] Ἀγεννὲς γὰρ τοῦ πρόσωπου τὸ γυμνάσιον εἶχεν, inquit de eo *Philostratus* de vit. Soph. L. I. VIII. 1. p. 489. *M. du S.*

83. Σιδωνίου] Quis ille sophista fuerit, nescio; certe apud *Philostratum* frustra quaesivi. *M. du S.*

89. Ἐπὶ τὴν Ποικίλην] Angl. ἐπὶ τῇ ποικίλῃ. *J. B.* Ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ] A. P. & L. unde etiam reliqua aliter interpungenda esse discimus. Reliqui ἐπὶ τὴν Ποικίλην. *M. du S.*

λῃ, σιωπήσομαι· ἀναστὰς οὖν ἐκ μέσων τῶν ἀκροωμένων ἔτος, ἔφη, προσιὼν τὸ ὄνομα, καλεῖ σε Πυθαγόρας.

Πύθωνος δέ τινος τῶν ἐν Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων, νεανίσκου ὡραίου, ἐρεθιζόντος αὐτὸν, ᾗ προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικὸν, ᾗ κελεύοντος εἰπεῖν τὸν συλλογισμὸν ᾗ λύσιν, Ἕν, ἔφη, οἶδα τέκνον, ὅτι περαίνῃ. ἀγανακτήσαντος δὲ ἐκείνου [a] ὅτι τῷ τῆς ἀμφιβολίας σκώμματι, ᾗ συναπειλήσαντος· Αὐτίκα σοι μάλα τὸν ἄνδρα ὀφθαλμίξω, ὁ δὲ σὺν γέλωτι ἠρώτησε, ᾗ γὰρ ἄνδρα ἔχεις;

Ἐπεὶ δέ τις ἀθλητὴς καταγελασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι ἐσθῆτα ὤφθη ἀνθεινὴν ἀμπεχόμενος, Ὀλυμπιονίκης ὤν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν λίθῳ, καὶ αἷμα ἔρρυη· οἱ μὲν παρόντες ἠγανάκτουν, ὡς αὐτὸς ἕκαστος [b] τετυπτημένος, ᾗ ἐβόων ὅτι τὸν ἀνθύπατον ἰέναι· ὁ δὲ Δημώναξ, Μηδαμῶς, ἔφη, ἄνδρες, πρὸς τὸν ἀνθύπατον, ἀλλ' ὅτι τὸν ἰατρόν.

Ἐπεὶ δέ ποτε ᾗ χρυσοῦν δακτύλιον ὁδῷ βαδίζων εὗρε, γραμμάτιον ἐν ἀγορᾷ προτιθεὶς, ἠξίου τὸν ἀπολέσαντα, ὅστις εἴη τοῦ δακτυλίου δεσπότης, ἥκειν. καὶ εἰπόντα ὁλκὴν τε καὶ σημεῖα, ἀποδοὺς τὸν λίθον καὶ τὸν δακτύλιον, ἀπῄει.

lebo: surgens igitur ex mediis auditoribus, *Heus tu*, inquit, *nomine illum appellans, vocat te Pythagoras.*

15. Pythonis cujusdam Purpuratorum Macedoniae filio pulchro, irritante illum nugis, & sophisticam interrogationem proponente, ejusque syllogismi solutionem dicere illum jubente, *Unum*, inquit, *puer, novi, te περαίνεσθαι.* Aegre autem ferente illo lusum ex ambiguo, & una minitante, *Statim tibi virum monstrabo!* cum risu interrogavit, *Virum nempe habes?*

16. Cum vero athleta quidam derisus ab illo, quod in florida veste, Olympionices licet, visus esset, caput illius lapide percussisset, & sanguis efflueret: praesentes quidem indignari, quasi unusquisque ipsorum pulsatus esset, clamareque, ad Proconsulem eundum esse: at Demonax, *Nequaquam*, inquit, *viri, ad Proconsulem; sed ad Medicum.*

17. Invenerat aureum anulum incedens per viam, tabellaque in foro proposita postulabat, ut qui perdidisset, dominus anuli, veniret, dictoque pondere illius & gemma,

a Ἐπὶ τῷ] Ἐπὶ τὸ *J.* male. b Τετυπτημένος] Et sic *J.* cum *Fl. P. S.* &c.

99. * Τῷ τὸ ἀμφιβ. σκ.] Σημαίνει δὲ τὸ † περαίνειν ἐπὶ τὸ τὸν συλλογισμὸν τέλειον εἶναι, ἔχοντα συμπέρασμα, καὶ τὸ αἰσχρῶς τινα κατὰ τὰ ἀφροδίσια ἐνεργεῖσθαι, ‡ ἢ σπέρμα ἐκβάλλειν. *V.*

* Hoc Schol. ad aliena verba relatum in editis, in sedem suam restituit *M. du S.*

† Περαίνειν] Sic restituit idem ex C. quum περαίνων esset in Editis.

‡ Ἢ σπέρμα] Tria illa posteriora verba deerant in Editis, supplevit ex Cod. collatione, non addens cujus, *M. du S.*

94. Πύθωνος] De hoc nihil apud alios reperio, neque mirum. *M. du S.*

Ibid. Εὐπαρύφων] Iterum infra, §. 41. *M. du S.*

98. Ὅτι περαίνῃ] Legendus Doctissimus *Flor. Christian.* ad εἰρη. Aristoph. *J. B.*

Ibid. Περαίνῃ] Narrantur plures in ea voce joci apud *Diog. Laërt.* Mened. p. m. 65. A. & B. & Arcesi. 104. F. V. *Muret.* Var. Lect. XI. 11. *M. du S.*

Περαίνει] Nescio an habeat Latina lingua vocabulum amphiboliae huic exprimendae aptum, nec vehementer quaerendum putavi: περαίνειν est dialecticum, significatque, ut Latinum *efficere*, concludere aliquid & demonstrare ex sumtis quibusdam. vid. *Kuhn.* ad *Diog. Laërt.* 7, 45. & quem laudat *Sextum Empir. Math.* 8, 436. Inde est ἀπέραντος λόγος, qui non recte concludit, ap. eundem Sextum Math. 8, 429. & 10, 96. Sed περαίνειν etiam obscoenum est, ut *confici* Latinorum. Vid. *Diog. Laërt.* 2, 127. & 4. 34. *J. M. G.*

3. Καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις] Vertitur: *Etenim virumne habes?* pro: *Et sane virum habes:* hanc vim habet τὸ γὰρ. *M. V. la Croze.*

Ibid. Ἄνδρα ἔχεις] Dixi ad illud Petron. *quaque virum quaerunt.* *J. B.*

5. Ἐσθῆτα — ἀνθεινὴν] Innuit hisce Lucianus, solis Ludorum victoribus id concessum. Vid. quae supra ad Nigr. c. 8. a me sunt annotata. *M. du S.*

20. Δακτύλιον] De hac dictione alibi. *J. B.*

Δακ-

ma, & imagine, eum reciperet. Venit adoleſcentulus formoſus, ſe perdidiſſe dicens. Cum vero ſani nihil diceret, *Abi*, *puer*, inquit, *& tuum ipſius anulum ſerva: hunc quidem non perdidiſti!*

18. De Romano Senatu aliquis Athenis filium ipſi ſuum oſtendens formoſum valde, ſed effeminatum fractumque, *Saluta te*, inquit, *filius hic meus.* Et Demonax, *Pulcher*, inquit, *& te dignus, & matris ſimilis.*

19. Cynicum illum in urſi pelle philoſophantem, non Onoratum, quod illi nomen erat, ſed Arceſilaum vocari volebat.

20. Interrogante quodam, *Quis ipſi finis felicitatis videretur? Solum felicem*, ait, *liberum:* illo vero dicente, *multos liberos eſſe; At ego*, inquit, *illum puto, qui neque ſperet quidquam, neque metuat.* Ille, *Et quomodo quis illud poſſit? Omnes enim ut plurimum hiſce rebus ſervimus. Quin ſi perſpicies*, inquit, *res hominum, deprehendes, il-*

αὐτῷ, ᾗ λίθον, ᾗ τύπον, ἀπολαμβάνειν· ἦκεν ἤν τις μειρακίσκος ὡραῖος, αὐτὸς ἀπολωλεκέναι λέγων· ἐπεὶ δὲ ὑδὲν ὑγιὲς ἔλεγεν, Ἄπιθι, ἔφη, ὦ παῖ, ᾗ τ' ἑαυτῷ δακτύλιον φύλαττε, τοῦτον γὰρ οὐκ ἀπολώλεκας.

Τῶν δὲ ἀπὸ τῆς [c] Ῥωμαίων βουλῆς τις Ἀθήνησιν υἱὸν αὐτῷ δείξας πάνυ [d] ὡραῖον, [e] Θηλυδρίαν δὲ ᾗ ἀγκεκλασμένον, Προσαγορεύει σε, ἔφη, ὁ ἐμὸς υἱὸς οὑτοσί· καὶ ὁ Δημώναξ, Καλὸς, ἔφη, ᾗ σοῦ ἄξιος, ᾗ τῇ μητρὶ ὅμοιος.

Τὸν δὲ Κυνικὸν, ἐν ἀρκτῇ δέρματι φιλοσοφοῦντα, οὐκ [f] Ὀνώρατον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ' [g] Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἠξίου.

Ἐρωτήσαντός τινος τίς αὐτῷ ὅρος εὐδαιμονίας εἶναι δοκεῖ, μόνον εὐδαίμονα, ἔφη, τὸν ἐλεύθερον· ἑνὸς δὲ φήσαντος, πολλοὺς ἐλευθέρους εἶναι, Ἀλλ' ἐκεῖνον νομίζω, φησὶν, οὔτε ἐλπίζοντά τι, οὔτε δεδιότα. Ὁ δὲ, Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, τοῦτό τις δύναιτο; ἅπαντες γὰρ ὡς τὸ πολὺ τούτοις δεδιλώμεθα. Καὶ μὴν, ἔφη, εἰ καταγνοίης τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, εὕροις ἂν αὐτὰ ὄντα ἐλπίδος,

c Ῥωμαίων] Ῥωμαίου male *F.* d Ὡραῖον] Ὡραῖων male *F.* e Θηλυδρίαν] Θηλυδρ. male *B2.* f Ὀνώρατον] Ὀνόρατον *B2.* ſola. g Ἀρκεσίλαον] Ἀρκησίλαον male *P.* ſola.

20. Δακτύλιον φύλαττε] Εἰς τ' ἀφιεμένου ἀπίσκοψε ᾗ φ δακτύλιος λέγει *C* αὐτός. *V.*

Δακτύλιον] Notae *Bourdelotianae* adſcripſerat *M. V. la Croze.* Semper alibi. *Voila bien des* alibi *forains.* Indicat Vir Cl. idem quod Cl. *Hemſterh.* T. I. ad *Nigrin.* ait: *Bourdelotio* ſolemne eſſe tractationem eorum quae neſcit, alio remittere. *J. F. R.*

29. Ὀνόρατον] Latinum nomen eſſe certum eſt; aſpirare tamen noluimus, ut ſcripturam veterem, qualem in libris reperi, repraeſentarem. Niſi forte conjectura Editoris *B2.* uti malis, qui Ὀνόρατον fecit. *M. du S.*

Οὐκ Ὀνόρατον] An fuit ἐχ Ὀνωράτου, Latinum nomen, *Honoratum?* *J. M. G.*

30. Ἀρκεσίλαον] Ridet hoc nomine pellem urſinam, quam ille geſtabat; nec illa opus eſt mutatione, quam Ed. P. excogitavit. Certe ſic iocus peribit, quo ad Philoſophum celebrem inter Academicos etiam reſpicitur, de quo *Diog. Laërt.* IV. p. 103. *M. du S.*

Ἀλλ' Ἀρκεσίλαον] Frigida, niſi quid me fugit, ad primam ſyllabam nominis cum ἄρκτῳ convenientem alluſio. Sed ſunt pluſcula ex hoc genere, quo delectabantur non Graeculi modo, ſed Graeci, & ipſe Socrates. Certe in Cratylo multa ſunt frigidiora etiam. *J. M. G.*

Ἀρκεσίλαον] Ablancurtius: *Arceſilas* vel *Arcteſilas*; nam ἄρκτος ſignificat *Urſum.* Et ſic ſupra in *Alex.* vidimus ἀρκεῖος & ἀρκτεῖος. Quare ſi *Pariſ.* Edit. hic Ἀρκτεσίλαον pro ſuo Ἀρκησίλαον dediſſet, non video cur jocus periiſſet. Ἀρκεσίλαος apud *Diog. Laërt.* ſine π compluribus locis ſcribitur. *Perſius* vero Sat. III. 79. *Arceſilas.* At in nomine ficto quis dixerit praeſtetne Ἀρκτεσ— non Ἀρκεσ—? *J. F. R.*

35. Μήτε ἐλπίζοντα, μήτε δεδιότα] Conf. ſupra, *Alex.* c. 8. *M. du S.*

45. Οὐ

δ@, ὅτε φόβε ἄξια, παυσαμένων πάν-
των τῶν ἀνιαρῶν, καὶ τῶν ἡδέων.

las neque spe neque metu dignas, cum desinant omnino molesta pariter & jucunda.

Περεγρίνε δὲ τῦ Πρωτέως ἐπιτιμῶντ@ αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ, καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιζε, καὶ λέγοντ@, Δημώναξ ὁ κυνᾶς, ἀπεκρίναλο· Περεγρῖνε, οὐκ ἀνθρωπίζεις.

21. Peregrino illo Proteo increpante, quod multum rideret, atque alluderet hominibus, ac dicente, *Demonax non agis canem* (Cynicum) respondit, *Peregrine, non agis hominem!*

Καὶ μὴν καὶ Φυσικόν τινα περὶ τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον, ἀναστήσας, καὶ ἐπὶ φρέαρ ἀγαγὼν, καὶ δείξας [a] αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδαλι σκιὰν, ἤρελο, Τοιῦτος ἄρα τὺς ἀντίποδας εἶναι λέγεις;

22. Verum Physicum quendam, de antipodibus disputantem, excitavit, & ad puteum deducto ostendit in aqua umbram, interrogans: *Tales igitur ais esse Antipodas?*

Ἀλλὰ καὶ μάγυ τινὸς εἶναι λέγοντ@, καὶ ἐπῳδὰς ἔχειν ἰσχυρὰς, ὡς ὑπ' αὐτῆς ἅπαντας ἀναπείθειν, καὶ παρέχειν αὐτῷ ὁπόσα βούλε@, Μὴ [b] θαύμαζε, ἔφη, καὶ γὼ αὐτὸς ὁμότεχνός εἰμί σοι, καὶ εἰ βούλει, ἕπε πρὸς τὴν ἀρτόπωλιν, καὶ ὄψει με διὰ μιᾶς ἐπῳδῆς, καὶ μικρῷ τῷ φαρμάκῳ πείθοντα αὐτὸν δοῦναί μοι τὸν ἄρτον· αἰνιττόμεν@ τὸ νόμισμα, ὡς τὰ ἴσα τῇ ἐπῳδῇ δυνάμενον.

23. Cum aliquis magum se esse diceret, & carmina habere potentissima, quibus persuadere posset omnibus, ut praeberent sibi quaecunque vellet: *Noli admirari*, inquit; *Nam & ego artis tuae sum: &, si vis, sequere ad panum venditricem, & videbis, uno me carmine, & panxillo veneno, inducere illam ut panem mihi det*, nummum indicans, cujus eadem quae carminis vis esset.

Ἐπεὶ δὲ Ἡρώδης ὁ πάνυ, ἐπένθει τὸν Πολυδεύκη πρὸ ὥρας ἀποθανόντα, καὶ ἡνίε ὄχημα ζεύγνυσ αὐτῷ, καὶ ἵππυς [c] παρίσασ ὡς ἀναδησομένῳ, καὶ δεῖπνον παρα-

24. Cum Herodes ille celeberrimus Pollucem suum lugeret ante pubertatem defunctum, juberetque currum illi jungi, & equos adstare tanquam conscensuro, & coenam

a Αὐτῷ] Sic *H. 1. 2. J. S.* Αὐτοῦ *P.* *b* Θαύμαζε] Sic habere Edd. omnes notavit *M. du S.* *c* Παρίσασ] Παρίσαθαι male *J.* sola.

45. Οὐ κυνᾶς] Deleo frigidam illam, immo absurdam interrogationis notam, quae libros ferme omnes insidet, & versionem ipsam postremam foedarat. *M. du S.*

Οὐ κυνᾶς] Haec ante sic male interpuncta legebantur: ὁ κυνᾶς; —— οὐκ ἀνθρωπίζεις; &c. *J. F. R.*

47. Καὶ μὴν & Φυσ. τ. π. τ. ἀντιπόδων διαλεγόμενον] *Tzetzes* in Chiliadibus. *AE. M.* Notavit idem *Gujetus.* *J. F. R.*

Ibid. Περὶ τ. ἀντιπόδων] Ridet itaque eorum sententiam, qui . . . uti & *Eὐχ.* c. 44. Riserunt etiam Patres multi (vid. *Rittersh.* p. 45.) unde hoc saltem discere licet, cavendum viris bonis, ne dum quae non intelligunt, vituperant, risum & jocum peritioribus praebeant. *M. du S.*

48. Ἀναστήσας] H. e. postquam excitasset (Physicum illum) non vero *surgens*, ut habebat versio. *L. Bos.*

55. Θαυμάζω] In omnibus θαύμαζε, legitur; quo quid absurdius dici potest? Nisi forsan θαῦμά γε a prima manu fuerit. *M. du S.*

Θαύμαζε] Θαυμάζω voluisse legere *Solanum*, ex ejus nota video; licet ipsum contextum non mutaverit; sed quia deinde rectius conjicit, etiam θαῦμά γε legi posse, ideo vulgatam intactam reliqui. *J. F. R.*

61. Ἡρώδης] *Atticus.* Hujus Herodis *Gellius*, *Spartianus*, *Pausan.* & alii meminere, & *Philostrat.* in Sophist. *G. C.*

Ἡρώδης] Notissimus hic ex *Philostrato*, *Gellio* & aliis. *M. du S.*

Ibid. Πολυδεύκη] Atqui *J. Pollux* Onomastici auctor annos vixerat LVIII. teste *Philostrato* in ejus vita p. 593. & *Suida*. Cumque *epithalamium* Commodo Crispinam ducenti scripsisse tradatur a *Suida*, post an. Chr. 178. mortuum oportet statuamus (v. *Dio* LXXI. p. 814. & *Capitol.* Marco p. 134. A.) Immo *Philostratus* ad Commodi ipsius imperium deducit, cum tradit eum suggestu Athenis ab eo donatum: *Soph.* p. 593. Verissimum igitur est, quod a Doctissimo Philostrati interprete acute observatum esse video, alium *Pollucem* intelligi, eumque aut servum, aut libertum He-

nam parari, accedens, *A Polluce*, inquit, *adfero tibi epistolam.* Delectato autem illo, atque putante, pro communi reliquorum ratione, & ipsum suo subservire morbo, dicenteque: *Quid ergo, Demonax, Pollux postulat? Accusat te*, inquit, *quod non jam ad ipsum abeas.*

25. Idem lugenti filium, & in tenebris se concludenti, accedens dixit, *Magnum se esse, & posse ipsi evocare filii umbram, modo sibi tres quosdam homines nominaret, qui neminem unquam luxerint.* Multum autem illo dubitante & haerente; neque enim habebat, opinor, quem talem nominaret, *Tum tu*, inquit, *ridicule, solum te intolerabilia pati arbitraris, cum tamen expertem luctus videas neminem?*

26. Etiam illos risu solebat excipere, qui in congressibus uterentur antiquatis omnino peregrinisque nominibus. Uni ergo interrogato a se aliquid, & supra modum Attice respondenti, *Equidem te jam nunc*, inquit, *interrogavi: at tu mihi tanquam sub Agamemnone respondes.*

27. Dicente sodalium quodam, *Abeamus, Demonax, in Aesculapii, & oremus*

προσελθὼν, φησὶ Πολυδεύκης, ἔφη, κομίζω σοί τινα ὀπισολήν. ἡδέντος δὲ ἐκείνου, καὶ οἰηθέντος ὅτι καὶ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις συντρέχει τῷ πάθει αὐτῦ, καὶ εἰπόντος· Τί οὖν, ὦ Δημώναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ; Αἰτιᾶταί σε, ἔφη, ὅτι μὴ ἤδη πρὸς αὐτὸν ἄπει.

[d] Ὁ δ' αὐτὸς υἱὸν πενθοῦντι, καὶ ἐν σκότῳ ἑαυτὸν καθείρξαντι, προσελθὼν ἔλεγε, μάγος τε εἶναι καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τοῦ παιδὸς τὸ εἴδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινας ἀνθρώπους ὀνομάσειε, μηδένα πώποτε πεπενθηκότας. Ὀκνοῦντος δὲ ἐκείνου ἐνδοιάσαντος, καὶ ἀποροῦντος, ὡς γ' εἰκός τινα, οἶμαι, εἰπεῖν τοιοῦτον, εἶτ' ἔφη, Ὦ γελοῖε, μόνον ἀφόρητα πάσχειν νομίζεις, μηδένα ὁρῶν πένθους ἄμοιρον;

Καὶ μὴν καὶ ἐκείνων καταγελᾶν ἠξίου, τῶν ἐν ταῖς ὁμιλίαις πάνυ ἀρχαίοις καὶ ξένοις ὀνόμασι χρωμένων. ἑνὶ γοῦν ἐρωτηθέντι ὑπ' αὐτοῦ λόγον τινὰ, καὶ σοφιστικῶς ἀποκριθέντι· Ἐγὼ μέν σε ἔφη, ὦ ἑταῖρε, νῦν ἠρώτησα, σὺ δέ μοι ὡς ἐπ' Ἀγαμέμνονος ἀποκρίνῃ.

Εἰπόντος δέ τινος τῶν ἑταίρων, Ἀπίωμεν Δημώναξ εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον, καὶ προσευξώ-

[d] Ὁ δ' αὐτὸς] Constans Edd. lectio.

Herodis, ut vult ad p. 558. aut certe *alumnum* discipulumve, cum inter τροφίμους, quos impense amaverat, ibi recensetur. De luctu ejus vide omnino *Philostratum* in voce *Herod.* p. 558. ubi & statuas venantis posuisse ait, quod huc facere existimo. *M. du S.*

63. Ὄχημα . . . ὡς ἀναβ.] Locum hunc mire illustrat *Philostrati* locus p. 558. ubi de hoc ipso *Polluce* cum Achille & Memnone, quos impense Herodes amaverat, verba faciens, scribit: εἰκόνας γοῦν ἀνατίθει σφῶν ἑκάστων, καὶ τιθηνικάτων, καὶ ἑκατοντάτων. τὰς μὲν ἐν ἁρμοῖς, τὰς δ' ἐπ' ἀγροῦ, τὰς δὲ πρὸς πυγαῖῳ, τὰς δὲ ὑπὸ σκιαῖς πλατάνων, ὅτε ἀφανῶς, ἀλλὰ ξὺν ἁρμῷ τῷ ἀβεσιόψοντος, ἢ κυνήσοντος. *M. du S.*

Ibid. Ζεύγνυσι αὐτῷ] An Πολυδεύκει; *F. G.*

64. Διῶκον παρασκ.] Idem aliis verbis infra §. 33. ὡς ζῶντας ἰχθῦς. Sed in *Act. Apost.* X. 10. καὶ ἤθελε γεύσασθαι· παρασκευαζόντων δὲ ἐκίνουν, ἐκστάσει ἐπ' αὐτὸν Ad quae verba Rev. *Jac. Elsn.* hoc Luciani aliudque ex *Catapl.* aliisque adfert, qui probet ὀψαρτυσίαν esse *parare quid in prandium.* *J. F. R.*

72. Ὁ δ' αὐτὸς] *Vorstius* τῷ δ' αὐτῷ; sed frustra. cum constet Herodi filium unicum fuisse, quem superstitem reliquit. Vid. *Philostr.* p. 558. De eodem credo *A. Gellium* loqui XIX. 12. *M. du S.*

Ibid. Υἱὸν πενθ.] *Philostratus* tradit, unicum ei fuisse filium, qui patri superstes fuit, p. 558. Sed idem de *Polluce* aliisque duobus ita loquitur, quasi ab eo fuerint adoptati, cum ait: ὃς ἴσα γνησίοις ἐπέθυσε. Ego itaque horum unum hic intelligendum existimo. *Philostratus* autem, qui aliorum dicta eam in rem memoriae mandavit, Demonactis nullibi meminit. *M. du S.*

75. Τρεῖς . . . .] Vide *Juliani* Imperatoris Epist. XXXVII. ubi similem habes de Dario & Democrito narrationem. *M. du S.*

89. Ἀσκληπιεῖον] Vide Ἑρμ. c. 37. & *Suid.* *M. du S.*

εὐξώμεθα ὑπὲρ τῆ υἱῆ. Πάνυ, ἔφη, καφὸν ἡγῆ τ' Ἀσκληπιὸν, εἰ μὴ δύνα) καὶ τεῦθεν ἡμῶν εὐχομένων ἀκούειν.

pro filio, Utique, inquit, surdum judicas Aesculapium, si non potest hinc etiam orantes audire,

Ἰδὼν δέ ποτε δύο τινὰς Φιλοσόφους κομιδῆ ἀπαιδεύτους ἐν ζητήσει ἐρίζοντας, καὶ τὸν μὲν ἄτοπα ἐρωτῶντα, τὸν δὲ οὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον· Οὐ δοκεῖ ὑμῖν, ὦ φίλοι, ἔφη, ὁ μὲν ἕτερος τούτων τράγον ἀμέλγειν, ὁ δὲ αὐτῷ κόσκινον ὑποτιθέναι;

28. Videns aliquando duos quosdam philosophos omnino indoctos in disputatione contendere, & alterum quidem absurda objicere, alterum nihil quod ad rem faceret respondere, *Nonne videtur vobis*, inquit, *amici, alter horum mulgere hircum, alter cribrum ei supponere?*

Ἀγαθοκλέους δὲ τοῦ Περιπατητικοῦ μέγα φρονοῦντος, ὅτι μόνος αὐτός ἐστι καὶ πρῶτος τῶν Διαλεκτικῶν, ἔφη, Καὶ μήν, ὦ Ἀγαθόκλεις, εἰ μὲ πρῶτος, οὐ μόνος, εἰ δὲ μόνος, οὐ πρῶτος.

29. Agathocle Peripatetico gloriante, *solum se & primum dialecticorum, Quin tu*, inquit, *Agathocles, si quidem primus, non solus: si vero solus, non primus.*

Κεθήγου δὲ τῷ ὑπάτῳ, ὁπότε διὰ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπήει πρεσβεύσων τῷ πατρὶ, πολλὰ καταγέλαστα καὶ λέγοντος καὶ ποιοῦντος, ἐπειδή τις ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα ἔλεγεν, αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη ᵇ ὁ Δημώναξ, οὐδὲ μέγα.

30. Cethego Consulari, cum per Graeciam in Asiam pergeret legatus patri futurus, ridicula multa & dicente & faciente; atque sodalium ipsius uno, qui ista videret, dicente: *magnum eum purgamentum esse; Medius fidius*, inquit Demonax, *ne magnum quidem.*

31. Apol-

ᵃ Ἀπαιδεύτους] Ita Edd. omnes. ᵇ Ὁ Δημ.] Sic *Jens.* & *B2.* Ὦ Δημ. Edd. rell. male.

94. Ἀπαιδεύτους] Forsan ἀπαιδεύτως. *M. du S.*

99. Ἀγαθοκλέους] Peripateticus hic, de quo nihil invenio. Alium Agathoclem, Stoicum alibi memorat Ἰκαρ. c. 16. Cynicum alium Τοξ. c. 12. & f. Alium medicum Καλαπλ. c. 6. *M. du S.*

5. Κεθήγου δὲ τῷ ὑπατ.] Anno Chr. CLXXII. Cethegum Consulem invenio. *M. du S.*

6. Πρεσβ. τῷ πατρὶ] An & apud alios hoc sensu inveniatur, dubito, Graecos scilicet, nam Romanis familiare est. *M. du S.*

8. Ἐπειδή τις ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα, ἔλεγεν αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Δημώναξ, οὐδὲ μέγα.] Sic legendum. Vulgo ὦ Δημώναξ male; ipse id dixit Demonax. Scilicet enarrat Lucianus multa, quae Demonax vario tempore, tempestive de quibusdam vel hominibus vel rebus dixerit responderitve: inter alia etiam hoc; nimirum cum Cethegus quidam consularis multa ridicula & diceret & faceret, ac aliquis sociorum magnum eum esse scelus diceret, ajebat Demonax, *Ne magnum quidem*, scilicet eum esse scelus. *J. J.*

10. Ὁ Δημώναξ] Sic *B2.* recte. Reliqui Libri ὦ, prave. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲ μέγα] Illud οὐδὲ μέγα vide apud *Diog. Laërt.* 148. C. *nihil mirum.* Et apud ipsum Nostrum Φιλοψ. c. 16. οὐ μέγα. Θαῦμα scilicet, vel simile quid subintelligitur. Hoc autem dicto haud dubie patrem hujus petit; quasi diceret; nec mirum est, tali patre ortum tam stultum esse filium. *M. du S.*

14. Μετάκειμαι] *Capitolinus* in Antonino Pio c. X. *Cujus avaritiam etiam in mercedibus notavit.* (vide *Casaubonum* ad eum locum notas.) Hinc est quod *eum* hic Demonax *cum agmine suo aureum vellus petere ait*; joco duplici, alludit enim etiam ad alium Apollonium, cujus Argonautica nota. *M. du S.*

Ibid. Ἐπὶ παιδείᾳ τῇ βασιλεῖ συνοδεύω] Interpt. *ut regis esset praeceptor.* Pro *regis* potius repone, *Imperatoris.* Imperatores autem Romanos Graecis scriptoribus βασιλεῖς appellari, res est nota. Infra pag. seq. recte haec verba transtulit, ὁ βασιλεὺς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν. *Imperator me Romanorum civitate donavit.* *H. V.*

15. Προήρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ] Jocus est in voce *Argonauta.* Nam Apollonium & ejus discipulos insimulabat avaritiae, utpote qui Romam cum magistro ad Imperatorem ibant, ut divites ibi fierent, sicut Argonautae ad vellus aureum, de qua expeditione extat egregium poëma omnibus notum Apollonii alterius, ad quod alludit. *J. P. a G.*

16. Ἀπολλώνιος . .] Alludit ad alium Apollonium, cujus *Argonautica* hodieque exstant. *M. du S.*

Ἀπολλώνιος ὁ οἱ Ἀργοναῦται.] Dubitat *Gresollius* Thea-

31. Apollonium aliquando Philoſophum cum videret multis cum diſcipulis exeuntem, ibat autem arceſſitus, ut inſtitutionis cauſſa cum Imperatore eſſet: *Accedit*, inquit, *Apollonius, cum ſuis Argonautis.*

32. Interrogante alio, *Utrum immortalis illi videatur anima? Immortalis*, inquit, *ſed ut omnia.*

33. *De Herode dicebat, verum dicere Platonem, non unam nos animam habere. Neque enim ejusdem eſſe animae, Regillam & Pollucem* (mortuos) *ut viventes convivio excipere, & talia declamare.*

34. Auſus eſt aliquando publice interrogare Athenienſes, audita illa denuntiatione, *Propter quam cauſſam excludant ſacris Barbaros, idque, cum conſtituerit illis initia Eumolpus, Barbarus e Thracia?*

Καὶ Ἀπολλώνιον δέ ποτε τὸ φιλόσοφον ἰδὼν μετὰ πολλῶν τῶν μαθητῶν ἐξελαύνοντα, ἤδη δὲ ἀπὴει μετάπεμπτος, ὡς ὅτι παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος. Προσέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτῷ.

Ἄλλου δέ ποτε ἐρομένου, εἰ ἀθάνατος αὐτῷ ἡ ψυχὴ δοκεῖ εἶναι; Ἀθάνατος, ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα.

Περὶ μύθου Ἡρῴδου ἔλεγεν ἀληθεύειν τὸν Πλάτωνα φάμενον μίαν ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν, οὐ γὰρ εἶναι τοῦ αὐτοῦ ψυχῆς, [c] Ῥηγίλλαν καὶ Πολυδεύκη ὡς ζῶντας ἑστιᾶν, καὶ τὰ τοιαῦτα μελετᾶν.

Ἐτόλμησε δέ ποτε καὶ Ἀθηναίους ἐρωτῆσαι δημοσίᾳ, τοῦ παῤῥήσεως ἀκούσας, διὰ τίνα αἰτίαν ἀποκλείουσι τοὺς βαρβάρους, καὶ ταῦτα, τῆς τελετῆς αὐτοῖς καταστησαμένου Εὐμόλπου, βαρβάρου καὶ Θρᾳκὸς ὄντος.

Ἐπεὶ

c Ῥηγιλλαν] Ut *Marcil.* voluit, edidi. Ῥηγίλαν Edd. priores.

Theatro Rhett. 4, 11. extr. utrum hoc laudis cauſa dixerit Demonax, tanquam florem Graeciae, an exprobrandae pigritiae, ut Latinus poëta: *Non nautas puto vos, ſed Argonautas* (Martial. 3, 67.) ſed mihi ſimpliciter reſpicere videtur ad ſtuporem Imperatoris, *oviculae*, & avaritiam inhiantium aureo ipſius velleri philoſophorum &c. Tanto autem facilius hoc in mentem venire illi poterat, quod *Apollonii* Argonautica nota ſunt. *J.M.G.*

19. Ἀλλ' ὡς πάντα] Ut enim nihil fit in philoſophia iſta, ita nihil perit. *Hippocr.* de Diaeta 1, 5, 13. Heraclitica ratione, Ἀπόλλυ μὲ ὑδὼρ ἀπάντων χρημάτων, ὑδὼρ γίνεται, ὁ, τι μὴ ἐ πρόσθεν ἦν. ξυμμισγόμενα δὲ ἐ διακρινόμενα ἀλλοιοῦται κ. τ. λ. *J.M.G.*

22. Ῥηγίλαν, καὶ Πολυδεύκη] Ῥηγίλλαν ἐ Π. *Th.M.*

Ῥηγίλαν] Recte vidit *Marcilius* in his verbis εἶναι τοῦ αὐτῆς ψυχῆς Ῥηγίλαν ἐ Πολυδεύκη, legendum eſſe Ῥηγίλλαν. Regilaum enim nemo novit, nemo illius mentionem fecit. Regilla vero fuit uxor Herodis Sophiſtae, uti conſtat ex Philoſtrato, & inſcriptione antiqua, quam illuſtravit Cl. *Salmaſius*. *J.G.G.*

Ῥηγίλλαν] De Herode & Rhegilla uxore fuſe *Salmaſius* ad Rhegillae inſcriptionem ab eo editam. Herodem *Attici* a Graecis dictum ex *Philoſtrato* obſervat, quem Romani Herodem *Atticum* vocabant, ut in *Torquato & Attico Coſſ.* p. 99. Duas filias amiſit ex IV. liberis (Inſcr.) Apud *Philoſtr.* p. 558. leguntur tantum *tres*. Praegnantem mortuam cum foetu, poſt mortem unius filiae, conjicit *Salmaſ.* p. 96. vid. *Salmaſ.* ad Spartian. p. 77. *Sponii* Miſcel. p. 321—7. Non ante annum Chr. CLX. obiiſſe conſtat. Vid. *Joh. Maſſ.* Exc. ined. ad Pauſan. Theatrum ei exſtruxit, de quo *Philoſtratus* in vita ejus p. m. 551. ipſe Herodes ſe ὑπερτενθῆναι λανθανοῦσαν, ait ibid. 556. & paulo poſt; παρῆν αὐτῷ πομπὴ ἀμφιθεάτρου τὸ πένθος. Inſcriptiones has Herodis iterum prodiiſſe audio Londini A. 1722. cum ſelectis Caſauboni & Salmaſii notis, novisque Editoris Mettarii, inter Miſcellanea Graecorum aliquot ſcriptorum carmina. *M.du S.*

23. Πολυδ.] Vide ſupra ad cap. 24. *M.du S.*

Ibid. Ἐτῶν .] Heroibus id quotannis publice fiebat. Vid. *Maxp.* c. 21. *Thucyd.* III. p. 58. 2. V.c. 11. VII. c. 11. *Plut.* in Timol. 464. 2. & *Plat.* 353. 2. Privatis etiam licuiſſe, ſi cui tantae ſuppeterent facultates, ſuis parentare ad eundem modum, probabile eſt. Quae autem filii parentibus mortuis praeſtare legibus Atticis tenebantur, ſemel fieri ſatis erat. Vid. *Potter.* 164. 2. Orationem tamen funebrem quotannis iteratam idem opinatur 247. De inferiis iſtis vid. Ἐπιστ. c. 22. *M.du S.*

26. Προῤῥήσεως] Ergo integra ea non eſt, quam habemus. Ἀλεξ. c. 38. *M.du S.*

29. Εὐμόλπου] Dico alibi. *J.B.*

Εὐμόλπου] Inſignis ea de re eſt *Euripidis* locus, interpretibus non ſatis intellectus in Rheſo 941. Ibi enim de Athenis agitur, quamvis Cl. *Barneſio* aliter viſum fuerit, qui Thamyrim intelligit. *M.du S.*

Ἐπεὶ δέ ποτε πλεῖν μέλλοντι αὐτῷ ἀφ' χειμῶνος, ἔφη τις τῶν φίλων, Οὐ δέδοικας μὴ ἀναρπέντος σου τὸ σκάφος, ὑπὸ ἰχθύων καταβρωθῇς; κἄτα, ἀγνώμων ἂν εἴην, ἔφη, ὀκνῶν ὑπὸ ἰχθύων καταδαπανηθῆναι, τοσούτους αὐτὸς ἰχθῦς καταφαγών.

35. Cum navigaturo per hiemem diceret amicorum aliquis, *Non metuis, ne everſo navigio devoreris a piſcibus? Tum ingratus fuerim*, inquit, *ſi gravarer conſumi piſcibus, qui ipſe multos adeo piſces epulatus ſim.*

Ῥήτορι δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι, συνεβούλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι· τοῦ δὲ εἰπόντος, Ἀεὶ ἐπ' ἐμαυτοῦ λέγω· Εἰκότως τοίνυν, ἔφη, τοιαῦτα λέγεις, μωρῷ ἀκροατῇ χρώμενος.

36. Rhetori cuidam peſſime declamanti conſuluit exercere ſe, & meditari. Hoc autem dicente: *Semper apud me dico; Non igitur mirum eſt*, inquit, *talia te dicere, qui ſtultum adeo auditorem adhibeas.*

Καὶ μάντιν δέ ποτε [a] ἰδὼν δημοσίᾳ ὀβολῷ μισθὸν μαντευόμενον, Οὐχ ὁρῶ, ἔφη, [b] ἐφ' ὅτῳ τὸν μισθὸν ἀπαιτεῖς· εἰ μή γ' ὡς ἀλλάξαι τι δυνάμενος τῶν ὀψικεχλωσμένων, ὀλίγον αἰτεῖς, ὁπόσον ἂν αἰτῇς· εἰ δὲ ὡς δέδοκται τῷ θεῷ, πάντα ἔσται, τί σοι δύναται ἡ μαντική;

37. Divinatorem videns publice accepta mercede divinantem, *Non video*, inquit, *pro qua re mercedem repetas. Si enim, ut qui mutare aliquid poſſis de fatis, parum nimis exigis, quantumcunque exigas. Sin vero ut decretum Deo eſt, ſic erunt omnia; tua quid prodeſt divinatio?*

Πρεσβύτου δέ τινος Ῥωμαίου εὐσωματοῦντος, καὶ τὸ ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην πρὸς πάσσαλον ὑποδειξαμένου, καὶ ἐρομένου, Πῶς σοι Δημώναξ μεμαχῆσθαι ἔδοξα; Καλῶς, ἔφη, ἂν ξύλινον τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχῃς.

38. Sene quodam Romano, corporis bene curati, armatam ipſi pugnam ad palum oſtendente, atque interrogante, *Quomodo tibi, Demonax, pugnaſſe videor? Praeclare*, inquit, *ligneum ſi hoſtem habueris.*

Καὶ μὴν καὶ πρὸς τὰς ἀπόρους τῶν ἐρωτήσεων, πάνυ εὐτρόχως παρεσκεύαστο. ἐρομένου γάρ τινος ὑπὲρ χλευασμοῦ, εἰ χιλίας

39. Etiam ad difficiles quaeſtiones acute admodum paratus erat. Per ludibrium enim interrogante quodam, *Si mille minas lignorum*

a Κἄτα] Deeſt in *Fl.* Adeſt in reliqq. Κἄτα *J.* & P. ſine puncto ſubſcripto. b Ἰδὼν] Sic recte P. & B2. Εἰδὼν *J.* & reliqq. male. c Ἐφ' ὅτῳ] Ἀνθ' ὅτου Ex. *Fl.* At vulgatam etiam ſervat P.

37. Συμβούλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι] Benedictus, *ſuaſit ut exercitationi incumberet.* Opſopœus, *ut frequenti exercitio incumberet.* At quis negare audet ſæpius id ab illo factum? Sed præclarus luſus eſt in Græcis, quæ non tam ſuadent exercitium vel exercitationem, quam manuarias & corporis, non animi & ingenii probationes. Sic in Amoribus de Callicratide. ἐγὼ δὲ ἐν τῷ σώματι γυμνασικός. Et rurſus notabili diſtinctione, πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναβλίσας, ἐκείνου ἡ διάνοια τῶν ἐγκυκλίων ἀγυμνάστων κατεθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλαθρίοις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. *J. G.*

42. Καὶ μάντιν δέ ποτε εἰδὼν] Scribendum ὀβολὸν quod ſequiores depravarunt, cum primae editiones recte habeant. *J. J.*

50. Ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην] Vid. ſupra Ὀρχ. c. 8. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς πάσσαλον] Idem voluit *Theophraſtus* ſi ejus quidem foetus eſt, cap. II. ὑψιμετρίας, p. 7 B. quum ait, eum καὶ μικρὸν ἀνδριάντα παίζειν. *M. du S.*

58. Στῆσαι — τὴν σποδὸν] In Edit. Blancard. *Th. Magiſtri* τὸν σποδὸν male legitur, ubi is ſub verbo ἵστημι haec Luciani adfert, ac verbum id recte exponit ζυγοστατῶ. Et hoc ſenſu ap. LXX. perſaepe, ut *Esdr.* VIII. 25. Καὶ ἔστησα αὐτοῖς τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ χρυσίον. Verum apertius 2. *Reg.* XIV. 26. καὶ κειρόμενος αὐτὴν ἔστησε τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἀφ' ἑξακοσίους σίκλους. Alibi plene ἔστησεν ὁ ζυγὸς vel σταθμὸς, ut *Job* XXXI. 6. *Eſai.* XLVI. 6. &c. *J. F. R.*

69. Πρόσεστον] Sotades apud *Stobaeum* idem dixit.

Εἰ δὲ βασιλεὺς πάφιος, ὡς ἀηδὼν ἄκουσον.
Ἂν μικρὰν πτύῃς, φλεγμαίνειν (γρ. κρατεῖς) κρατῆ σεσωσῆ.
Ἂν εὐρύπρωτος, ταῦτα πρὸ σοῦ προσέστιον ἔχειν.

Vid. *Gretii* Flor. p. 215. *M. du S.*

72. Ἴσως

rum cremavero, Demonax, quot ibi minae fumi fuerint? Appende, inquit, *cineres; reliquum omne fumus est.*

μνᾶς ξύλων καύσαιμι, ὦ Δημώναξ, πόσαι μναῖ ἂν καπνῷ γένοιντο; Στῆσον, ἔφη, τὴν σποδόν, καὶ τὸ λοιπὸν πᾶν καπνός ἐστι.

40. Polybio cuidam indocto plane homini, & vitiose loquenti, cum diceret: *Imperator Romana me civitate honoravit: Utinam*, inquit, *Graecum te potius quam Romanum fecisset!*

60 Πολυβίῳ δέ τινι, κομιδῇ ἀπαιδεύτῳ ἀνθρώπῳ καὶ σολοίκῳ, εἰπόντι, Ὁ βασιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν· Εἴθε σε, ἔφη, Ἕλληνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον πεποίηκεν.

41. Cum praetextatum aliquem videret, latitudine clavi superbientem, ad aurem illius inclinatus, & prehensa veste ostensaque, *Hanc quidem*, inquit, *ante te ovis gestabat, & erat ovis.*

65 Ἰδὼν δέ τινα τῶν εὐπαρύφων, ὅτι τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέγα φρονοῦντα, κύψας αὐτοῦ πρὸς τὸ ὠς, καὶ τῆς ἐσθῆτος λαβόμενος, καὶ δείξας, ἔφη, Τοῦτο μέντοι πρὸ σοῦ πρόβατον ἐφόρει, καὶ ἦν πρόβατον.

42. In balneo cum ingredi in fervente aquam cunctaretur, & ut timidum aliquis accusaret, *Dic mihi*, inquit, *an pro patria subiturus eram?*

70 Ἐπεὶ μέντοι λυόμενος ὤκνησεν εἰς τὸ ὕδωρ ζέον ἐμβῆναι, καὶ ἠτιάσατό τις ὡς ὑποδειλιάσας, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ ποιεῖν ἔμελλον;

43. Interrogante quodam, *Quid putas agi apud inferos? Expecta*, inquit, *inde tibi rescribam.*

Ἐρομένου δέ τινος, Ὁποῖα νομίζεις εἶναι τὰ ἐν ᾅδου; Περίμεινον, ἔφη, κἀκεῖθέν σοι ὑποστελῶ.

44. Admeto cuidam, malo poëtae, cum diceret scriptum a se epigramma unius versus, quod testamento jussisset suae columellae *sepulcri* inscribi: sed quid prohibet ipsum ponere,

Terra cape Admeti utriculum, Deus exiit ipse!

Ἀδμήτῳ δέ τινι, ποιητῇ φαύλῳ, λέγοντι γεγραφέναι μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐν ταῖς διαθήκαις κελεύσειε ἐπιγραφῆναι αὐτοῦ τῇ στήλῃ, καὶ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἔλυτρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός.

γε-

62. Τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν] Οὐ γὰρ ἴσθι * ἔτως εἰπεῖν, ὅτι τῇ Ῥωμαίων ἐτίμησέ με πολιτείᾳ, ἀδιανόητον δὲ τοῦτο ἐστὶν ἄδηλον, ποίᾳ τινὶ εἰσγράψαι αὐτὸν † φρατρίᾳ, ἐκ πολλῶν φρατριῶν τῶν Ῥωμαίων πολιτικὰς συγκεκροτημένης· οἷον Οὐϊττίων, Φλαβίων ‡ Αὐρηλίων, καὶ ἄλλων πλείστων. ὃ γὰρ § καὶ πᾶσαις ἐπολλογραφῆσθαι ἐν ὤν. ἀλλ' εἶπερ ἄρα ἔτως ἐχρῆν εἰπεῖν τῇ Ῥωμαίων εἰσγράψαι πολιτείᾳ. ¶ ἵνα τὸ πλατὺ τῆς αἰρίσεως ἀφελεμβάνηται καὶ αὐτὸς, ἢ ὅτι Ῥωμαῖον βασιλεὺς ἐποίησέ με. τὸ γὰρ αὐτὸ ἐκ τούτου παρισηλοῦτο, ὃ ἐκ αὐτὸς ὁ Δημώναξ ὑπέθετο διορθούμενος, ἅμα δὲ ἐκ σκώπτων, ὡς μὴ ** καθαρῶς ἑλληνίζοντα, Ἕλληνα βουλόμενον εἶναι. V.

* Οὕτως] In V. erat ἔ, & iterum Schol. 8. quod ego pro ἔτως stare existimo. Vide illic notam nostram. *M. du S.*

† Φατρίᾳ] Ita hic, & mox quoque φατριῶν Cod. V. Licet φρατρίᾳ & φρατριῶν Edit. *Cler.* Et melius cum ρ scribitur. *M. du S.* (an ποίᾳ —— φρατρίᾳ; ut mox πολιτείᾳ. *J. F. R.*)

‡ Αὐρηλίων] Sic dedit *Solanus*, sine auctoritate, sed bene; nam Ἀβρηλίων edita; quae tamen non mutassem, si mea fo-

lius auctoritate haec edere susceptissem. *J. F. R.*

§ Καὶ πάσαις] Aberat καὶ in editis. Addidit *M. du S.*

¶ Ἵνα τὸ πλατὺ —— καὶ αὐτὸς] Corrupta haec sunt. *M. du S.*

** Καθαρῶς] Sic dedi ex conjectura, καθαρὸς enim habebant edita, nec varietatis quidquam notarat *Solanus* noster. *J. F. R.*

72. Ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ ποιῆσαι ἔμελλον] Non inepte ad sensum transtulit d'*Ablancourt*: *Il ne s'agit pas*, dit-il, *de mourir pour sa Patrie.* Quasi diceret; nam, si id ageretur, satis patientem ac fortem me praebuissem, nunc nolo esse male fortis. *J. F. R.*

77. Ἀδμήτῳ] Frustra hominem usque adeo obscurum quaesieris. *M. du S.*

80. Οὐ χεῖρον δὲ ἐκ αὐτὸ εἰπεῖν] *Quod referre non fuerit deterius.* Sic habet versio. Verum tu Latine potius dicas: *quod referre ab re non fuerit alienum.* Sic *Lucian.* noster in Dipsad. cap. 6. Et *Aristoph.* Equit. p. 290. *H. V.*

γελάσας εἶπεν· Οὕτω καλόν ἐστιν, ὦ Ἄδμητε, τὸ ἐπίγραμμα, ὥστε ἐβουλόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγράφθαι.

ridens dixit: *Adeo pulchrum est, o Admete, epigramma, ut velim illud jam inscriptum esse.*

Ἰδών δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπιπίπτει γίγνεσθαι, ἤρετο, τί τοῦτο, ὦ Δημώναξ; ὁ δὲ μειδιάσας, [a] Χάρων με ἔδακεν, ἔφη.

45. Videns aliquis in cruribus illius qualia fere solent accidere senibus, rogarat: *Ecquid hoc Demonax? Ille subridens, Cerberus*, inquit, *me momordit.*

Καὶ μήτοι γε Λακεδαιμονίων τινὰ ἰδὼν τῷ αὐτοῦ οἰκέτῃ μαστιγοῦντα, Παύσαι, ἔφη, ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον ἀποφαίνων.

46. Lacedaemonium quendam cum vidisset flagellis caedere servum suum, *Desine*, inquit, *parem tibi honore reddere servum tuum.*

Δαναής δέ τινι πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρίθηθι, ἔφη, εἰ γὰρ εἶ Δαναή, οὐκ Ἀκρισίου θυγάτηρ.

47. Danaë quaedam litem contra fratrem cum haberet, *In jus ambula*, inquit, *neque enim illa es Danaë Acrisii* (injudicati) *filia.*

Μάλιστα δὲ ἐπολέμει τοῖς ὑπὸ πρὸς ἀλή-

48. Maxime autem impugnabat, qui non

[a] Χάρων] Mallem Κέρβερος. *M. du S.* recte adscripsit.

90. Καὶ Λακεδαιμονίων τινὰ] Ἐμάστιζον γὰρ ἑαυτοὺς Λάκωνες τελούμενοι, καὶ εἰς τοῦτο * αὐτὸν ἀποσκώπτει. *V.*

* Αὐτὸν] Conf. Scholion 9. ad verb. προπαιεσθῆναι, ubi ταὐτὸν recte & Attice pro τὸ αὐτὸ legitur. Ideoque & hic forsan sic legendum; quia Grammatici ajunt αὐτὸν pro αὐτὸ Attice numquam dici. Sed cum iidem etiam scribant τοῦτον pro τοῦτο numquam dici, ac *Maittaire* de Dialect. p. 37. tamen ex *Pausan.* p. 281. adferat τοῦτον σίλαγος, Grammaticis tuto confidi non posse dixeris. Verum quum unum exemplum in re ejusmodi nihil probet, ego Grammaticos sequar, donec plura testimonia in contrarium invenero. *J. F. R.*

86. Ἰδὼν δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ, οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπιπίπτει γίγνεσθαι] Benedictus, *cum vidisset quispiam eum cruribus innixum, prout accidere solet senibus.* Quod tantum abest, ut soleat accidere, ut sit inauditum. Et omnes homines quoque cruribus innituntur. Denique quasi legisset αὐτόν. Longe melior Opsopœus; *eum vidisset quispiam crura ejus tarda & turgida, qualia fere senibus fieri consueverunt.* Poterant ista epitheta secure omitti, quum ex sequentibus videantur intelligi nescio qui livores. *J. G.*

92. Ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον] Uterque interpres *servo tuo similem te.* Cur igitur Lucianus non dixit, ὅμοιον σαυτὸν τῷ δούλῳ? Sed facetissime alludit ad λακωνίσεις Lacedæmoniam, de qua tum plurimi alii tum I. Meursius in Græcia feriata, & ipse Lucianus de Gymnasiis cap. 38. tom. II. Per quam fiebat, ut idem honor videretur contingere servo, si ab domino verberaretur, qui solebat contingere liberis ac dominis. *J. G.*

Ὁμότιμον] Tum quia ingenuos Lacedaemonii virgis caedere solemne habebant. (Vid. Ἰκαρ. c. 16.) tum quod servile ingenium in servum saeviendo prodebat. *M. du S.*

Ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον ἀποφαίνων] Vertebatur: *Desine servo tuo similem te ostendere.* Sed Frater G. O. Reitz. bene animadvertit, vertendum: *servum tui similem.* *J. F. R.*

93. Δαναής δέ τινες πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρίθητι, ἔφη, εἰ γὰρ εἶ Δαναὴ Ἀκρισίου θυγάτηρ] Jocus sane frigidus ex nomine Acrisii, quasi Ἀκρίσιος ἄνευ κρίσεως. Nisi fortean dixit, non enim es Acrisii filia, intelligi volens, non enim es turri clusa ut Acrisii filia, sed prodire potes. Aut; Procede in publicum litigatura: non enim metus, ne quis tam deformem Jupiter te rapiat. *Th. M.*

94. Κρίθητι] Vid. *Suid.* v. ἀκρισία, & Δαναής. *M. du S.*

98. Τρίβωνα μὲν ἐν πήρᾳ ἔχοιμι, ἀντὶ δὲ τοῦ βακτηρίας ὑπόγγυον κεκραγότα] Melius τρίβωνα μὲν ἐν πήρᾳ ἔχοιμι, ἵνα δὲ τὴν βακτηρίαν ὑπόγγυον, κεκραγότα, &c. nempe κυνικόν. *Th. M.*

Τρίβωνα μὲν ἐν πήρᾳ ἔχοιμι, ἀντὶ δὲ τοῦ βακτηρίας ὑπόγγυον κεκραγότα] Hæc, ut leguntur, sunt nive frigidiora, & ne micam quidem salis habent. Sed unius voculæ emendatione patebit facetus salis jocus. Lego igitur ἐπὶ τῇ βακτηρίᾳ, non vero ἀντὶ τοῦ βακτηρίας. Jocus est, quod Cynicus ille innixus baculo, quod gestamen erat Cynicorum, contenta voce clamans se esse Antisthenis, Cratetis & Diogenis, & eorum sectæ imitatorem, a Demonacte irrisus est & subsannatus. *Imo* (inquit) *Hyperidis videris esse discipulus.* Ludens in voce Ὑπερίδης, quam ab ὑπερείδω fingit derivari, quod est *innitor*, eo quod innixus erat baculo. Hyperides autem fuit rhetor Atheniensis celeberrimus, for-

se

non vere, ſed oſtentationis cauſſa philoſopharentur. Unum enim videns Cynicum pallium quidem habentem ac peram, pro clava autem piſtillum, clamantem ultra modum, dicentemque ſe Antiſthenis, & Cratetis & Diogenis aemulum, *Noli mentiri*, inquit, *tu enim Hyperidis* (q. d. piſtoris, aut piſtillarii) *diſcipulus es.*

49. Cum multos Athletarum videret male pugnantes, & contra legem certaminis loco pancratii mordentes, *Haud injuria*, inquit, *hodiernos Athletas ſui ſectatores leones appellant.*

50. Lepidum ſane illud quoque ipſius & mordax ſimul ad Proconſulem dictum. Erat is nempe ex eo numero, qui crura ac

θειαν, ἀλλὰ πρὸς ἐπίδειξιν φιλοσοφοῦσιν. ἕνα γοῦν ἰδὼν Κυνικὸν, τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, [b] ἀντὶ δὲ τοῦ βακτηρίας, ὑπέρογκον ἱκεκραγότα, καὶ λέγοντα, ὅτι Ἀντισθένους, καὶ Κράτητος, καὶ Διογένους ἐστὶ ζηλωτὴς, Μὴ ψεύδου, ἔφη, σὺ γὰρ Ὑπερίδου μαθητὴς εἶ τυγχάνεις.

5 Ἐπεὶ μέντοι πολλοὺς τῶν ἀθλητῶν ἑώρα κακομαχοῦντας, καὶ παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας, Οὐκ ἀπεικότως, ἔφη, τοὺς νῦν ἀθλητὰς οἱ παρομαρτοῦντες λέοντας καλοῦσιν.

10 Ἄστειον δὲ καὶ ἐκεῖνο αὐτοῦ, καὶ δημοτικὸν ἅμα, τὸ πρὸς τὸν ἀνθύπατον εἰρημένον. Τὴν μὲν τῶν πεπλυμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸ σῶμα ὅλον

[b] Ἀντὶ] Sic Edd. Ἐπὶ τῇ βακτ. conjicit *Palm.* Ἔτι δὲ τὸν βακτ. *Vorſt.* & *Marcil.* Ἀιδὼ melius *Solan.*

3. † Ὑπερίδου *pall.*] Εἰς τὸ ἔμπροσθεν λεγόμενα ὡς ὑπερέχοντος δηλόφωνον. *V.*

† Ὑπερίδου] Hoc Schol. ad alia verba male relatum, duce *Solano* ſedi ſine reddidi, & eodem monente ex V. ac C. τὸ ἔμπροσθεν dedi, pro vulgato τὸν ῥάβδον. *J. F. R.*

9. Λέοντας καλοῦσιν] Καὶ γὰρ οἰόμεθα τοὺς ἀνδρείους, οἷς λέοντας ἀπεικάζουσι. ‡ Οὕτως λέγειν, λέον ἐφὴν. *V.*

‡ Οὕτως λέγειν] Οὐ λέγειν editum ante, ſine ſenſu, eſſe in V. teſtatur idem, quo compendio ſatis commode ſignificari οὕτως λέγειν exiſtimat, jubetque conferri Scholium 5. quare & hic facile monenti parui. *J. F. R.*

ac fuit etiam Philoſophus ejus nominis, de quo tamen nihil legi. *J. P. a G.*

99. Ἀντὶ δὲ τοῦ βακτ.] Ego omnino pro ἀντὶ legendum cenſeo ἀιδὼ, quam emendationem confirmabit Scholium. *M. du S.*

Ibid. Ὑπέρογκον κεκραγότα] Eam ſententiam eſſe hujus loci, quam in verſione dedi, certus ſum: hoc eſt, ὕπτερον, *piſtillum* pro clava habuit hic Cyniſcus. πρίσχυ fuiſſe nonnunquam h. e. *trium cubitorum*, hoc inſtrumentum, docet *Heſiodus* Ἔργ. v. 423. ubi vereor, ut figura antiqua antiquum ὕπτερον cum ſuo ἄλμῃ recte expreſſerit: quam alioquin machinationem in hodierno civium ſuorum Hungarorum uſu eſſe, docuit me Collega optimus *J. A. Segnerus.* Nempe ὕπτερον ſimplex lignum eſt, longum, teres, capitatum, eoni certe formam habens &c. Ut μοχλὸς vectis, πίρφορον ſcopae, ſic ὕπτερον, *piſtillus*, ſimplicia ligna ſunto magica arte animata apud Noſtrum in Philopſeude. Et qui proverbium fecerunt, quo utitur auctor περὶ ἐρωτικῆς S. 119. κοσμούμενον ὕπτερον, ſimplex ſine dubio lignum, non machinam illam compoſitam, intellexit. Quare piſtillum ſine dubio geſtavit hic alter Diogenes. Sed de hoc ambigo, pepercerit ὕπτερον illud τὸ ὑπέρογκον, quod plane huc non pertinet; an ab eo, ut fit, hauſtum devoratumque ſit. Nam utrumque Luciano dignum, ἔχοντα ἀντὶ βακτηρίας ὕπτερον, ὑπέρογκον κεκραγότα, & ἔχοντα ἀντὶ βακτ. ὕπτερον, κεκραγότα κ. τ. λ. Qui characterem quaſi dictorum Demonactis noſtri, & monetam norit, qui cogitarit; neceſſatio deſiderari aliquid, quod pro baculo ſeu clava uſurparit Cyniſcus; qui *Hyperidis* nomen cum ὑπέρῳ comparaverit: ille nobiſcum, puto ſentiet. *J. M. G.*

3. Ὑπερίδου] Hujus nominis Rhetorem fuiſſe notum, de quo *Plut.* in X. Rhet. 456. non me latet. Sed quid is ad rem praeſentem, aut quem alium intelligat, non ſatis aſſequor. Scholiaſta reſtitutus indicat ſine baculo fuiſſe, quod Cynico non conveniebat. Hinc ei alium magiſtrum aſſignat Demonax. Sed cur Hyperidem? An quia conviciator notus? Id verò ſi ex hiſtoria pateat, optimum efficiet Demonactis jocum. *M. du S.*

6. Παρὰ τὸν νόμον, τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας] Eſt in eam rem locus *Philoſtrati* luculentiſſimus in Imag. II. p. 818. οἱ παγκρατιάζοντες, ὦ παῖ, κεκοσμημένη προσχρῶ τῇ πάλῃ δῆ γὰρ αὐτοῖς ὑπισχνοῦμαί τε, οἱ μὴ εἶεν ἀσφαλεῖς τῷ παλαίοντι, καὶ συμπλοκὰν, ἣν αἰεὶ ἐξεργάζεσθαι χρὴ, οἷον πίπτοντα. δεῖ δὲ αὐτοῖς ἐς τάχος εἰς τὸ ἄκρον ἄλλας ἄγχειν. οἱ δὲ αὐτοὶ ἐς σφυρὰ προσπαλαίουσι, καὶ τὴν χεῖρα τρεπόντες, προσόντες τῷ παίειν ἐς ἐναλλὰξ· ταυτὶ γὰρ τῷ παγκρατιάζειν ἔργα, πλὴν τῷ δάκνειν ἢ ἐμοῦσιν. *M. du S.*

12. Πιττουμένου τὰ σκέλη] Vid. id ſupra expoſitum, in de *Merced. Cond.* c. 33. *J. F. R.*

24 Δεω-

ὅλον. Κυνικῷ δέ τινι ἐπὶ λίθον ἀναβάντος, καὶ αὐτὸ τοῦτο καθηγορήσαντος αὐτῷ, ὡς εἰς κιναιδίαν ἀμβάλλοντα, ἀγανακτήσας, καὶ καλασπαδῆναι τὸν Κυνικὸν κελεύσας, ἔμελλεν ἢ ξύλοις συντρίψειν, ἢ ὡς φυγῇ ζημιώσειν· ἀλλ' ὅγε Δημώναξ ἐπιτυχὼν παρητεῖτο συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ, κατὰ τινὰ πάτριον τοῖς Κυνικοῖς παῤῥησίαν θρασυνομένῳ. εἰπόντος δὲ τοῦ ἀνθυπάτου, Νῦν μέν σοι ἀφίημι αὐτόν, ἂν δὲ ὕστερον τοιοῦτόν τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιός ἐστι; καὶ ὁ Δημώναξ· Δρωπακισθῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον.

Ἄλλῳ δέ τινι στρατοπέδων ἅμα καὶ ἔθνους τοῦ μεγίστου τὴν ἀρχὴν ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλέως, ἐρομένῳ, πῶς ἄν τις ἄριστα ἄρξῃ; ὁ Ἀόργητος, ἔφη, καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολλὰ δὲ ἀκούων.

Ἐρομένῳ δέ τινι εἰ καὶ αὐτὸς πλακοῦντας ἐσθίει; Οἴει οὖν, ἔφη, τοῖς μωροῖς τὰς μελίσσας τιθέναι τὰ κηρία;

Πρὸς δὲ τὴν Ποικίλην ἀνδριάντα ἰδὼν τινὸς χεῖρα ἀποκεκομμένον, Ὀψὲ γοῦν, ἔφη, Ἀθηναίοις εἰκόνι χαλκῇ τελεσθῆναι τὸν Κυναίγειρον.

Καὶ μὴν καὶ Ῥυφῆνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλόν, τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου, ἰδὼν

totum corpus vellerent. Cynico autem quodam adscendente in lapidem, atque id ipsum accusante, mollitiemque illius traducente, indignatus, detrahique jubens Cynicum, aut fustibus contundere aut multare exilio parabat. Forte autem superveniens Demonax deprecatus est, veniam illi dari, qui patria quadam Cynicis libertate hoc ausus esset. Dicente vero Proconsule: *Jam quidem illum tibi dimitto, sed si in posterum tale quid ausus fuerit, quid pati dignus est?* Demonax, *Tum dropace illum velli jube*, inquit.

51. Alii cuidam, cui legionum & provinciae maximae imperium commissum fuerat ab Imperatore, interroganti, *Quomodo optime imperaret aliquis?* respondit: *Si non iracatur, & loquatur pauca, multa vero audiat.*

52. Interrogante quodam, *Num & ipse placentas ederet? Putasne igitur*, inquit, *stultis favos struni ab apibus?*

53. Ad Poecilen cum vidisset statuam manu truncatam, *Sero tandem*, ait, *statua aenea honoratum ab Athenienſibus Cynaegirum.*

54. Rufinum Cyprium, dico autem illum claudum, illum de Peripato, videns mul-

a Καλασπασθῆναι] Nil mut. *J. H. Fl. P.* b Ἀόργητος] Sic Edd. constanter.

24. Δρωπακισθῆναι] Ἀντὶ τοῦ, τὰ αὐτῆς αὐτὸν ἀξίωσον ἀτιμίας, ἧς ἐκ αὐτός σοι τὸν ἐπιμέμφεται, τ' αὐτὸν ἡδὺ τὸ πιττοῦσθαι τῷ δρωπακίζεσθαι· ἴσι δὲ ἄμφω, τὸ * τὰς τρίχας τοῦ παντὸς σώματος † μασᾶν χρισμαῖς. *V.*

* Τὰς] Τὰς male Edit. *Cler.*
† Μασᾶν] Maddᾶν C.

36. Κυναίγειρον] Τοῦτο γὰρ Κυναίγειρος πέπτωκεν Ἀθηναίοις ἐν τῇ ‡ πρὸς Πέρσας ναυμαχίᾳ, πελάσαι πρὸς Πέρσου τὴν χεῖρα ἀποκεκπῶ. *V.*

‡ Πρὸς] Ἐς legebatur in editis, mutavit *Solan.* non addens unde habeat: ναυμαχίᾳ vero ego dedi pro edito ναυμαχικᾷ. *J. F. R.*

24. Δρωπακισθῆναι] Dixi ad illud Petronii *Salamandra supercilia tua exussit.* *J. B.*

26. Στρατοπέδων ἔθνους τοῦ μεγίστου] Palam nugatur Benedictus, *castrorum & maximi exercitus*; quod tamen fecit æmulatione Opsopœi, qui *castra & magnum exercitum.* Nam verti debebat *legionum & maxima provincia.* Pessima autem est in Græcis distinctio. *J. G.*

27. Ἐκ βασιλέως] Pro ὑπὸ βασ. Conf. *Eunuch.* c. 3. ubi alia exempla dedimus. *J. F. R.*

29. Ἀόργητος] Lege ἀοργήτους. *M. du S.*

36. Χαλκῇ] Erat quidem Athenis statua Cynaegiri, de qua Z. Tp. c. 32. Sed non aenea, ad quod hic alludit. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Κυναίγειρον] Cujus historia notissima ex *Herod. Diodor. Sicul. Valer. Maxim. Suid.* *J. B.*

38. Καὶ μὴν ἐκ Ῥυφῆνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου ἰδὼν ἐπιπολὺ τοὺς Περιπάτους ἰνδιατρίβοντας

mulcum in illis ambulationibus versantem, *Nihil est*, inquit, *claudo Peripatetico impudentius.*

55. Cum quondam Epictetus non sine reprehensione consuleret illi uxorem ducere, & procreare liberos, *decere enim hoc quoque virum philosophum, ut alium pro se rerum naturae relinquat*, sic respondit, ut planissime illum refutaret, *Da mihi igitur, Epictete, unam filiarum tuarum.*

56. Etiam illud quod ad Aristotelicum Herminum dixit, commemorabile est. Cum observaret pessimum hominem & infinita patrantem mala, Aristotelem autem & decem illius categorias (*praedicamenta*) in ore habentem; *Vere*, ait, *Hermine dignus es decem categoriis* (accusationibus.)

57. Athenienſibus aemulatione quadam Corinthiorum de gladiatorum constituendo spectaculo deliberantibus, progressus inter illos, *Ne prius*, inquit, *o Athenienses, de his in suffragium ite, quam Misericordiae aram subtuleritis.*

58. Cum Olympiam venienti Elienses aeneam statuam decernerent, *Nequaquam*, inquit, *o viri Elienses, hoc facite, ne exprobrare videamini majoribus vestris, qui*

Οὐδέν ἐστιν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χωλῆς Περιπατητικῆς.

Ἐπεὶ δέ ποτε ὁ Ἐπίκτητος ὀπτιμῷ ἅμα συνεβούλευεν αὐτῷ ἀγαγέσθαι γυναῖκα, καὶ παιδοποιήσασθαι, πρέπειν γὰρ καὶ τοῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, ἕτερον ἀνθ' αὑτοῦ καταλιπεῖν τῇ φύσει, ἐλεγχικώτατα πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο, Οὐκοῦν, ὦ Ἐπίκτητε, δός μοι μίαν τῶν σαυτοῦ θυγατέρων.

Καὶ μὴν καὶ τὸ πρὸς Ἑρμῖνον τὸν Ἀριστοτελικὸν ἄξιον ἀπομνημονεῦσαι. εἰδὼς γὰρ αὐτὸν πανκάκιστον ὄντα, καὶ μυρία κακὰ ἐργαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλη δὲ [c διὰ στόματος] καὶ αὐτοῦ τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς ἄξιος εἶ δέκα κατηγοριῶν.

Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων περὶ ζήλου τοῦ πρὸς Κορινθίους καταστήσασθαι θέαν μονομάχων, προσελθὼν εἰς αὐτοὺς, Μὴ πρότερον, ἔφη, ταῦτα, ὦ Ἀθηναῖοι, ψηφίσησθε, ἢν μὴ τοῦ ἐλέου τὸν βωμὸν καθέλητε.

Ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἐλθόντι αὐτῷ, Ἠλεῖοι εἰκόνα χαλκῆν ἐψηφίσαντο, Μηδαμῶς τοῦτο, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἠλεῖοι, μὴ δόξητε ὀνειδίζειν τοῖς προγόνοις ὑμῶν, ὅτι

c Διὰ στόματος καὶ] Ex *Fl.* sic dedimus. Καὶ διὰ στομ. Edd. cett.

61. Ἐλέου τὸν βωμὸν] Εἰ γὰρ ὁ ἐλέου βωμὸς οἰκτίρμονας μητέρας Ἀθηναίους, πῶς ἂν ἀνάσχοισθε, φησὶ, τοιοῦτον ἀνὼν πρᾶγμα θεάσεσθαι; *V.*

βοτάνα, ἀλλ' ἵνα ἔφη ἀναισχυντότερον χωλοῦ περιπατητικοῦ] Hic quoque interpres hallucinatus, cum sic vertit: *Quin etiam cum Ruffinum Cyprium, claudum illum ridet, Peripateticum, vidisset diu in pergulis versantem, claudo Peripatetico*, inquit, *nihil est impudentius.* περίπατοι non sunt *pergulae*, sed *ambulationes.* ἐνδιατρῖψαι τὸ τοῖς περιπάτοις, est *ambulare, ambulationibus vacare.* *J.G.G.*

Καὶ μὴν καὶ] Supra §. 46. καὶ μήν τοι καὶ. §. 56. rursus καὶ μὴν καὶ mox c. 54. 56. & supra c. 22. Item *Eun.* c. 3. Sic καὶ γὰρ καὶ *Lexiph.* c. 3. *Alex.* c. 24. & 28. atque alibi persaepe, ut ex Indice adparebit; si Fratri *Carolo* operae pretium videbitur ea illuc referre. Adde *Mel.* V. H. III. 1. f. *J.F.R.*

48. Δός μοι μίαν τῶν σ. θυγατέρων] Coelebs enim & Demonacte natu grandior Epictetus, quippe qui sub Tito jam Vespasiano cum reliquis Philosophis Roma exulare jussus est, an. Chr. LXXXIII. *A. Gell.* XV. 11. Vide tamen *Suidam*, qui eum ad *M. Aurelii* usque tempora deducit, & quae ibi a Cl. *L. Kusstero* ex proprio & *Gatakeri* penu depromta sunt. Ego quid existimem ad Titulum hujus opusculi jam notavi, factum hoc scilicet circa annum a Christo nato CXXV. vel CXXX. *M. du S.*

50. Ἑρμῖνον] De hoc nihil invenio. *M. du S.*

53. Διὰ στόματος καὶ] Sic Ed. *Fl.* quem verborum ordinem reliquae Edd. perturbatum sic exhibent; καὶ διὰ στ. *M. du S.*

60. ψηφίσησθε] ψηφίσασθε. *F.G.*

61. Ἐλέου τὸν βωμὸν] Vide quae supra ad Tim. c. 25. annotata sunt. *M. du S.*

ὅτι μήτε Σωκράτους, μήτε Διογένους εἰκόνα ἀναλεθείκασιν.

neque Socrati ſtatuam, neque Diogeni poſuerint.

Ἤκουσα δὲ αὐτοῦ ποτε καὶ πρός τινα τῶν νόμων ἔμπειρον ταῦτα λέγοντος, ὅτι κινδυνεύουσι ἄχρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἄν τε πονηροῖς, ἄν τε ἀγαθοῖς γράφωσι· οἱ μὲν γὰρ οὐ δέονται νόμων, οἱ δὲ οὐδὲν νόμων οὐδὲν βελτίους γίγνονται.

59. Audivi illum quondam ad jurisperitum iſta dicere: *Inutiles fere leges eſſe, ſive bonis ſcribantur, ſive malis: alteros enim nec indigere legibus, alteros nihilo a legibus fieri meliores.*

Τῶν δὲ Ὁμήρου στίχων ἕνα ἥδε μάλιστα,

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἐοργώς.

60. Homeri verſuum unum maxime cantillabat:

Mors ſimul ignavum rapit, & qui multa patravit.

Ἐπῄνει δὲ καὶ τὸν Θερσίτην, ὡς Κυνικόν τινα δημηγόρον.

61. Therſitem laudabat ut Cynicum quendam concionatorem.

Ἐρωτηθεὶς δέ ποτε, τίς αὐτῷ ἀρέσκοι τῶν Φιλοσόφων, ἔφη, Πάντες μὲν θαυμασιοί· ἐγὼ δὲ Σωκράτη μὲν σέβω, θαυμάζω δὲ Διογένην, καὶ φιλῶ Ἀρίστιππον.

62. Interrogatus, *Quis Philoſophorum maxime ſibi probaretur? Omnes quidem*, ait, *admirabiles: ego vero Socratem veneror, miror Diogenem, amo Ariſtippum.*

Ἔζησε δὲ ἔτη ὀλίγου δεῖσθαι τῆς ἑκατὸν, ἄνοσος, ἄλυπος, οὐδένα ἐνοχλήσας τι, ἢ αἰτήσας, φίλοις χρήσιμος, ἐχθρὸν οὐδένα οὐδὲ πώποτε ἐχθρώσας. καὶ τοσοῦτον ἔρωτα εἶχον πρὸς αὐτὸν Ἀθηναῖοί τε αὐτοὶ, καὶ ἅπασα ἡ Ἑλλὰς, ὥστε παριόντι ὑπεξανίστασθαι μὲν τοὺς ἄρχοντας, σιωπὴν δὲ γίγνεσθαι πάντων. τὸ τελευταῖον δὲ, ἤδη

63. Vixit annos non multos infra centum, ſine morbo, ſine dolore, nemini moleſtus cum fuiſſet, a nemine quidquam petiiſſet: utilis amicis, qui inimicum nunquam quemquam habuiſſet. Tanto illum amore proſecuti ſunt cum ipſi Athenienſes, tum univerſa Graecia, ut prodeunti in publicum aſſurgerent principes, ſilentium autem ab omnibus illi praeſtaretur. Denique cum ultimam ſenectutem jam

a Τὸν] Et ſic habere cum *J.* etiam *Fl. Bz. H.* &c. notat *Solan.*

68. Τὸν τῶν νόμων] Videtur ſcripſiſſe τινὰ, non τὸν, niſi forte nomen exciderit, cujus hae ſint reliquiae. *M. du S.*

75. Κάτθαν'] *Homer.* Il. I. 320. *M. du S.*

83. Ὀλίγου δεῖσθαι τῆς ἑκατὸν] Miror itaque in Catalogo μακροβίων nomen ejus non comparere inter Philoſophos; niſi forte ultra illud ſcriptum vitam produxerit, quod ego verum eſſe puto. Sed quae ea de re dicenda ſunt, eo melius differentur. (Vid. *Macr.* c. 18.) *M. du S.*

93. Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν] Narrat Demonactem ſenio confectum in quamcunque domum incidiſſet, in illa coenaſſe & dormiviſſe, τῆς ἐνοικούσης Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, *incolis pro Dei quadam praeſentia habentibus hoc factum.* Quaſi Deus quidam apud eos divertiſſet. Obſcure interpretes Θεοῦ ἐπιφάνειαν, *Dei exortum* interpretantur. ἐπιφάνειαι enim Θεοῦ, ſunt *Dei apparitiones*, ut dudum docti monuerunt. vide inprimis *Caſaubonum* in exercitationibus contra *Baronium*. In aliis quoque Luciani locis male vertitur. *J. G. G.*

9. Ἐναγόμενον τῆς κεφ. πώδης] (Vid. *Pollucem* IV. 91. & ibi interpr.) *L. Kuſt.* Praeconum ἀγὼν additus reliquis Ol. XCVI. *Loyd.* ex Afr. ἀναγρ.

Initium hoc carminis, quo praecones inchoabant Ludos, & mutatis pauculis, claudebant. Initialis imitationem exhibet *Julianus* in Caeſ. p. Ed. Cunaei 209. Par. vero Ed. 25. ubi & *Cantoclari* notas vide 336. & 305. Hoc autem apud Lucianum finale eſt; niſi unum fuiſſe malis, cujus primam vocem ἄρχει vel λήγει, prout inchoabant claudebantve, fecerit, aut a Demonacte mutata fuerit ea vox, quo ſibi jam jam moriturо adaptaret. *Galenus* etiam ejus Carminis meminit Epidem. VI. teſte *Conſtantino* Lexicographo. De vo-

jam egressus esset, invocatus quamcunque luberet domum ingressus, coenabat ibi pernoctabatque, quam rem Dei alicujus adventum interpretabantur incolae, bonumque aliquem genium domum ad se introiisse. Praetereuntem panum venditrices certatim ad se trahere, postulans unaquaeque a se panem uti caperet, eoque se feliciorem, quae dederat, judicare. Quin pueri fructus illi offerre, & appellare patrem.

64. Seditione aliquando Athenis exorta, in concionem prodiit, ipsaque praesentia sua silentium procuravit. At ille cum videret, jam illos resipuisse, verbo nullo prolato iterum discessit.

65. Cum intelligeret se non amplius praestare sibi opem posse, dixit ad praesentes, praeconum illud in certaminum ludis carmen:

Ludus finit Pulchram tribuens
Meritis laurum, Tempusque vocat;
Prohibetque moras:

atque abstinens omnibus vita discessit hilaris, & qualis semper his, qui illum vidissent, apparuit.

ὑπέργηρως ὤν, ἄκλητος εἰς ἣν τύχοι παριὼν οἰκίαν, ἐδείπνει, καὶ ἐκάθευδε, τῶν ἐνοικούντων θεῖ τινα ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, καὶ τινα ἀγαθὸν δαίμονα εἰσεληλυθέναι αὐτοῖς εἰς τὴν οἰκίαν. παριόντα δὲ αἱ ἐξοπώλιδες ἀνθεῖλκον πρὸς αὐτὰς, ἑκάστη ἀξιοῦσα παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τὸν ἄρτον, καὶ τοῦτο εὐτυχίαν ἑαυτῆς ἡ δεδωκυῖα ᾤετο. καὶ μὴν καὶ οἱ παῖδες ὀπώρας προσέφερον αὐτῷ, πατέρα ὀνομάζοντες.

Στάσεως δὲ ποτε Ἀθήνησι γενομένης, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ φανεὶς μόνον, σιωπᾶν ἐποίησεν αὐτούς. ὁ δὲ, ἰδὼν ἤδη μετανοοῦντας, εἶδεν εἰπὼν καὶ αὐτὸς ἀπηλλάγη.

Ὅτε δὲ συνῆκεν οὐκ ἐθ' οἷός τε ὢν αὐτῷ [b] ὑπηρετεῖν, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων ᾠδὴν,

Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας·
Καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν.

καὶ πάντων ὑποχόμενος ἀπῆλθε τῷ βίῳ Φαιδρὸς, καὶ οἷς ἀεὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐφαίνετο.

Ὁλί-

[b] Ὑπηρετῶ] Ἐφιστανῶ Fl.

voce ἐναγώνιος vid. Ὀρχ. c. 2. De certamine ipso Praeconum adi notam *Palmerii* ad Πιρ. c. 32. *M. du S.*

Ibid. Τὸν ἐναγώνιον — ᾠδὴν] Expressit hoc carmen ludorum integrum Julianus in Caesaribus, quae occasio fuit illustrissimo Spanhemio illius, hujusque ipsius loci adeo declarandi ad *Julian.* p. 154, b. & 394. Gall. itemque ad *Aristoph.* Plut. 255. Add. *Kust.* ad ejusdem *Aristoph.* Ran. 1358. De illa vero ᾠδὴς, *Pedis* appellatione vid. *Pollux* IV. 91. & ibi viri docti, qui tamen illum locum nondum satis explicuerunt. *J. M. G.*

10. Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας] Uterque interpres *jam finis est pulcherrimorum munerum certaminis.* At manifeste apparet imperfectam esse sententiam, & duntaxat postrema in Graecis vox negligitur injuste. Et cur non potuerunt reddere? *Jam finit agon pulcherrimorum munerum dispensator* vel judex & arbiter? *J. G.*

Λήγει μὲν ἀγὼν] Ex Juliani Saturnalibus hic adscripserat Cl. *La Croze* sequentia: (unde vides ὁ ante τῶν inserendum)

Ἄρχει μὲν ἀγὼν	Οἱ τὸ πρὶν βασιλῆς	Ἴτ' ἐς ἀντίπαλον
Ὁ τῶν καλλίστων	Δουλοσύνης ῥῦσαι	Ἴσαθι κρίσιν.
Ἄθλων ταμίας·	Ἔθνεα πολλὰ	Οἵ τε Φρύγιοι
Καιρὸς δὲ καλεῖ	Καὶ πολίμοισι	Τέλος ὀλέσσης
Μηκέτι μέλλειν	Δαΐοις ἔγχος	Θέρμοι βιοτῆς
Ἀλλ' ἀκοντίζεις	Θήξαντες, ὁμοῦ	Οὓς τ' ἐντὶ βίους
Τὸν ἡμιτέλεον	Γνάμπτες τε μίγνυ	Κακὰ πολλ' ἔχεις
Κέρνυε βοὸς	Πυντόφρονα νοῦν	Καὶ χρηὰ φίλους

Τίκτωσι βιότου. —— cet. ad versum Ζηνὶ μειλίσσει. Adi *Pollucem* L. IV. c. 12. & notas p. 401. *J. F. R.*

Ibid. Τῶν καλλίστων] An Glossema? Si haec tollas, versus erit anapaesticus, ut qui sequitur. Non displicet. *F. G.* Immo non placet haec tolli, propter ea quae *La Croze* modo ex *Juliano* adduxit. Esse autem praeconum carmen, *Solan.* in marg. notarat, jusseratque conferri infra *Peregr.* c. 32. *J. F. R.*

Ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς τελευτῆς ἐρομένου τινὸς, περὶ ταφῆς τί κελεύεις; Μὴ πολυπραγμονεῖτε, ἔφη· ἡ γὰρ ὀδμὴ με θάψει. Φαμένου δὲ ἐκείνου, τί οὖν οὐκ αἰσχρὸν ὀρνέοις καὶ κυσὶ βορὰν προβεβλῆσθαι τηλικοῦτο ἀνδρὸς σῶμα; Καὶ μὴν οὐδὲν ἄτοπον, ἔφη, τοῦτο, εἰ μέλλω καὶ ἀποθανὼν ζώοις τισὶ χρήσιμος ἔσεσθαι.

Οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι καὶ ἔθαψαν αὐτὸν δημοσίᾳ μεγαλοπρεπῶς, καὶ περιπολὺ ἐπένθησαν, καὶ τὸν θῶκον τὸν λίθινον, ἐφ' οὗ εἰώθει, ὁπότε κάμοι, ἀναπαύεσθαι, προσεκύνουν, καὶ ἐστεφάνουν ὡς τιμὴν τοῦ ἀνδρὸς, ἡγούμενοι ἱερὸν εἶναι καὶ τὸν λίθον, ἐφ' οὗ ἐκαθέζετο. Ἐπὶ μὲν γὰρ τὴν ἐκφορὰν οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἀπήντησε, καὶ μάλιστα τῶν φιλοσόφων. Οἵτοι μέντοι φέροντες ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς τὸν τάφον. Ταῦτα ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν ἀπεμνημόνευσα· καὶ ἔστιν ἐπὶ τούτων τοῖς ἀναγινώσκουσι λογίζεσθαι, ὁποῖος ἐκεῖνος ἀνὴρ ἐγένετο.

66. Paullo ante mortem interroganti aliquo, *De sepultura quid jubes? Nolito laborare*, inquit, *odor me sepeliet.* Dicente autem illo: *Quid? nonne turpe avibus canibusque cibum jacere talis viri corpus? Quin*, ait, *nihil absurdi hoc, si mortuus etiam animalibus quibusdam utilis sim.*

67. Verum Athenienses & publico illum funere magnifico extulere, & luxerunt diu, & lapideam sedem, in qua acquiescere sessus solebat, adorabant, coronabantque honoris viro habendi causſa, rati sacrum etiam esse, in quo federat, lapidem. Ad funus quidem nemo fuit quin procederet, philosophorum praesertim. Hi quidem subeuntes *feretro* ad sepulcrum illum portarunt. Haec pauca sane de multis commemoravi. Et est de his quoque exhibitnandi copia lectoribus, qualis ille vir fuerit.

AMO-

16. Ὀλίγον] Vid. *Christianum Simonem Lithum Misenum* in notis ad vitam Ignatii Lojolae, L. V. c. 3. p. 173. *M.V. la Croze.*

19. Ὀρνέοις] Apopth. *Leopard.* exhibet 60. Sic ante eum Diogenes inhumatum se projici jussisse fertur, ut omne genus ferarum sui esset particeps. *Diog. Laërt.* VI. p. 156. F. quod fusius etiam a *Cicerone* narratur Tusc. I. 43. *M. du S.*

24. Αὐτὸν δημοσίᾳ] Non attendit ad vocem δημοσίᾳ. Interpretes *cum luctu publico extulerunt.* ut *Lysias Rhetor.* in Epitaphio ἡ πόλις αὐτοὺς ἐκ ἰδίων ἐκ δημοσίᾳ, *publice, sive funere publico, sive publico luctu.* de luctu publico longissima narratio. Licet videatur satisdatum ad *Martial.* & *Pers.* *J.B.*

26. Τὸν θῶκον τὸν λίθινον] Bona fide, potuistine nasum hic continere Luciane? Poteras igitur fortassis etiam non ridere illum invenustum hominem, qui cum alterius rei copia non esset, locum osculabatur, ubi assedisse τὴν ὠμαρίας αὐτοῦ Helenam suam paullo ante noverat. Hoc erat extrema linea amare. *J.M.G.*

ΕΡΩΤΕΣ] Non esse Luciani sed alicujus qui Lucianum supervixerit, jam monui praefatione ad Lectorem, videtur esse *Aristaneti.* Incertus Interpres lectorem curiosum saepissime decipit. *J.B.*

ΕΡΩΤΕΣ] Hic Dialogus Luciani non videtur. ἐπίσχω tamen. *F.G.*

ΕΡΩΤΕΣ] Stylus hujus Libelli a Lucianeo valde discrepat, utpote nimis sophisticus & affectatus, quod satis arguit Lucianum non esse ejus Auctorem. *L.K.*

ΕΡΩΤΕΣ] Lucianeus sit hic foetus nec ne, ambigo. Certe si Luciani opus sit, juvenile est; prius-que scriptum, quam facilem quem in eo miramur & versatilem stylum consecutus esset. Ne dicam jam de instituto ipso, quod pro rei atrocitate satis culpari non posse alibi ostendimus. Laudes Sodomiae celebravit majorum nostrorum aetate, rem natam loquor, Cardinalis. *M. du S.*

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ Θ.] Superscripsi personarum nomina ex arbitrio, in casu recto, quia sic aptius, & quia similiter factum ab Cl. *Hemsterh.* in Dial. *Contemplant.* ubi Parisina habebat ΗΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ. Faciam idem postea, ut videbitur; in hisce enim est licentia. *J.F.R.*

1. Παιδᾶς] In W. *Fl.* & *J. παιδίας*, prave. Sed melius P. & Edd. *M. du S.*

Παιδᾶς] *Solan.* ex *Juntinae* lectione παιδίας, fecerat παιδᾶς, oblitus mutare accentum, quem tamen cum in notis correxerit, facile est videre, eum voluisse & in textu παιδᾶς legi, ut mox c. 5. & 7. recte scribitur. *J.F.R.*

Ibid. Θεόμνηστε] Larva sit an verum nomen, parvi refert. *M. du S.*

11. Λόγων] Angl. *Dogmatum.* *J.B.*

12. Ἀριστίδης] Milesiacorum is Auctor, de quo *Plut.* in Crasso p. m. 411. & *Arrian.* ad Epict. 433. B. meminit & *Ovidius* Trist. II. 413. V. *Angel. Polit.* Misc. 16. Scripserat etiam historiam; *Plut.* 544. 2. 545. 1. 546. 1, 2. 557. f. *M. du S.*

Ἀριστίδης ἐνόμιζον] Si Ἀριστίδου legeretur, cujus Milesia, s. Μιλησιακὰ ἀκόλαστα βιβλία apud Rustium illum

AMORES.

LYCINUS AC THEOMNESTUS.

LYCINUS.

AMatorio luſu, Theomneſte ſodalis, a mane inde impleviſti mihi fatigatas ad perpetua ſeria aures; mihique vehemeater ejusmodi remiſſionem ſitienti, opportuna admodum fluxit hilarium ſermonum tuorum venuſtas. Infirmior enim eſt animus, quam qui perpetuam contentionem ferre poſſit: deſiderantque ambitioſi labores, gravibus parumper curis laxati, in voluptates remitti. Me ſane hoc matutino petulantium ſermonum tuorum loquacitas, dulciſque ſuada oblectavit, ut parum abeſſet, quin Ariſtides mihi viderer, Mileſiis ſermonibus ſupra modum oblectatus: atque fero moleſtè, per tibi tuos amores juro, quibus latus adeo ſcopus inventus es, quod narrare deſiiſti: ac per ipſam

ΕΡΩΤΕΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

1 Ἐρωλιχῆς [b] παιδιᾶς, ἑταῖρέ μοι Θεόμνηστε, ἐξ [c] ἑωθινῆς πεπλήρωκας ἡμᾶς τὰ κεκμηκότα πρὸς τὰς συντεχεῖς σπουδὰς ὦτα. καί μοι σφόδρα διψῶντι τοιαύτης ἀνέσεως, εὐκαίρως ἡ τῶν ἱλαρῶν σου λόγων ἐρρύη χάρις. Ἀσθενὴς γὰρ ἡ ψυχὴ διηνεκοῦς σπουδῆς ἀνέχεται. σπεύδουσι δ' οἱ φιλότιμοι πόνοι, μικρὰ τῶν ἐπαχθῶν φροντίδων χαλασθέντες, εἰς ἡδονὰς ἀνίεσθαι. πάνυ δή με τοῦτο τὸ ὄρθριον ἡ τῶν ἀκολάστων σου [d] διηγημάτων αἰμύλη καὶ γλυκεῖα πειθὼ [e] καλεύφρανεν. ὥστ' ὀλίγου δεῖν [f] Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς [g] Μιλησιακοῖς λόγοις ὑφηκλεμμένος. ἄχθομαί τε, νὴ τὰς ἐμὰς ἐρωλίας, οἷς πλατὺς [h] εὑρέθη σκοπὸς, ὅτι πέπαυσαι διηγούμενος. καί σε πρὸς αὐ-

a ΛΥΚΙΝΟΣ] Decorat hoc nomen in P. Aderat in Fl. & F. Λυκίνου & Θεομνήστου Bz. b Παιδιᾶς] Sic recte Pl. P. Bz. S. & P. Παιδίας F. c Ἑωθινοῦ] Sic bene Edd. O. & M. Ἑωθινῶν male F. d Διηγημάτων] Λόγων Edd. priores. Sed διηγ. exhibemus e Codd. Angl. L. O. P. W. e Καταύφρανεν] Sic P. Bz. Fr. Fl. & M. Καταύφρανεν F. Κατεύφρανεν O. f Ἀριστείδης] Ἀριστίδης ἐνόμιζον F. Poll. g Μιλησιακοῖς] Μιλησιακῆς male F, h Εὑρέθη] Εὑρέθης marg. Ald.

6. * Ἀσθεν.] Ἄγαν, καὶ φυσικῶς ἀτοπίας ἐχόμενον τὸ χωρίον, ὅτι τὰ ἐν γενέσει πάντα ἀλλὰ τὴν τῆς ὕλης ἀσθένειαν. ἀχ. οὖν τί ἐστιν † Ἀποσύγειν τὰ εἴδη ἐνδιλιχῶς, ἀδὲ τῶν ἐναντίου ‡ ἐπισόδου ἀνύπαφα, ἀλλ' ἡ θατέρου παρουσία § ὥσπερ τινα ἄσειν προμηθεῖται τὸ λοιπὸ τῆς ἐγκόπου ὕδης ἐνεργείας. ταύτην γε δὴ, καὶ τῇ αὐτὰ μήφ ἑκατέραν ἐπαλλαγῇ ¶ σώζεσθαι. ἐ τὸ ὑποκείμενον ἀφορμὰς λαμβάνει τὸ ὕδη κινητικὰς ἐπανάγοντος τῷ ** ἐπισιόντος, τῇ τῶν ἐναντίων καθοχῇ. V.

* Ἀσθεν.] Ante ad verbum ἰσχνὸν minus apte relatum legebatur hoc Scholion.

† Ἀποσύγειν] Ἀπισύγειν olim editum. Correxit M. de S.

‡ Ἐπισόδου] Ex M. ſic reſtituit Idem, nam ἐπισύδει abſurde editum ante.

§ Ὥσπερ] Ὡς περὶ vulgatum ante; ſed mutavit M. de S.

¶ Σώζεσθαι] Reſtitutum ex V. & M. Σώζεται enim vulgo male.

** Ἐπισιόντος] Sic dedit M. de S. pro vulgato ἐπιόντος.

lum in Craſſi exercitu Parthico inventa ex *Plutarcho* p. m. 1029. ſeq. (vid. *Politia*. Miſcell. c. 16.) nota ſunt; plana eſſent omnia. Si diſcedere a libris nolumus, ponendum eſt, fingere in libris illis ſuis Ariſtidem, ſibi laſcivas, quas narrat, fabellas a Mileſiis quibusdam narratas eſſe. *F. M. G.*

13. Τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις] Interpres *Apuleji* ad Mileſias. *F. B.*

Ibid. Μιλησιακοῖς λόγοις] In marg. *Ald. 1. Waſſel.* adſcriptum erat. Vid. *Politian.* c. 16. Miſcel. *F. F. B.*

15. Πλατὺς σκοπὸς] Quo latior eſt ſcopus, tanto facilius eſt illum ferire. Theomneſtus hic magnum ſe amatorem deinde fatetur. Itaque ſuſpicor, legendum eſſe σκόπος vertice adeo, *inventus es*: quo nihil facilius, cum ſequatur σκοπός. *F. M. G.*

σημα· δεινὸν γὰρ τὸ πάθος· ἀλλ' οὐχὶ [a] τοῦτον τὸν πολὺν ἐκχέας λῆρον, εὐδαίμονα σαυτὸν εἶναι νομίεις, ὅτι σοι ὁ θεὸς οὐκ αὐχμηρὰν γεωργίαν ἐπέκλωσεν, οὐδ' ἐμπορικὰς [b] ἄλας, οὐδὲ στρατιώτιν ἐν ὅπλοις βίον, ἀλλὰ λιπαραὶ παλαῖστραι μέλουσί σοι, καὶ φαιδρὰ μὲν ἐσθὴς μέχρι ποδῶν τὴν [c] τρυφὴν καθειμένη, ἀμφιχρίδον δ' ἠσκημένης κόμης ἐπιμέλεια. τὰ γε [d] μὲν ἐρωτικῶν ἱμέρων [e] καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐφραίνει, καὶ [f] γλυκὺς ὀδὰξ ὁ τῦ πάθους δάκνει· πεισθεὶς [g] μὲν γὰρ ἐλπίζεις· τυχὼν δ' ἀπολέλαυκας· [h] ἴσον δὲ ἡδονὴ τὸ παρεῖναι καὶ τὸ μέλλον. ἐναγχος γοῦν διηγουμένου σου τὸν πολὺν, ὡς [i] καὶ [k] παρ' Ἡσιόδῳ, κατάλογον, ὧν ἐξεχύθην ἡράθης, ἱλαραὶ μὲν τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ ταχέως [l] ἀνυγραίνοντο·

bum: Gravis enim aegrimonia. Quin tu effusis multis id genus nugis beatum te esse putas, quod non squalidam tibi agriculturam fato Deus attribuit, neque mercatorum errores, militaremve in armis vitam: sed pingues tibi palaestrae curae sunt, ac laeta vestis ad pedes usque luxum demittens; comaeque cura in discrimen pexae. Caeterum amatoriorum defideriorum ipsa etiam tormenta exhilarant, dulcisque dens cupiditatis mordet. Post experimenta enim speras; frueris jam potitus. Aeque voluptati est praesens ac futurum. Nuper enim cum recitares longum, qualis est apud Hesiodum, catalogum amorum ab initio inde eorum, hilares oculorum conjectus molliter fluctuabant:

a Τοῦτον] Sic O. B2. P. Aliaeque. Τοῦτο Fl. Τούτων J. b Ἄλας] Sic Coll. Et Edd. praeter J. & Ald. quae ἅλας cum Cod. M. Ἄλλας O. c Τρυφὴν] Nihil mutant O. M. & Edd. d Μὲν] Μὰν M. Sed a recentiore manu. e Καὶ αὐτὸ] Καὶ abest in O. & W. Adest in Edd. f Γλυκὺς] Γλυκὺ J. Pell. g Μὲν] Ex O. & M. ante γὰρ inserunt Solan. Non aderat enim in Edd. h Ἴσον δὲ ἡδονὴ] Sic recte P. L. B2. Ἴσῃ δὲ ἡδονῇ dativo casu cert. Edd. male. Δὲ autem abesse etiam in W. notat M. du S. i Καὶ] Deest in O. & W. k Παρ' Ἡσ.] Παρησιόδῳ junctim J. male. l Ἀνυγραίνοντο] Ὑγραίνοντο O. Vulgatam tuetur M.

57. Ἄλας] * Πλάνας. V.

* Πλάνας] Πλατέας ante legebatur. Emendavit M. du S.

57. Ἄλας] Sic Coll. & Edd. ἅλας vero M. & V. utraque. M. du S.

58. Λιπαραὶ παλαῖστραι] Ait Lycinus Theonnesto, λιπαραὶ παλαῖστραι μέλουσί σοι, καὶ φαιδρὰ μὲν ἐσθὴς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθειμένη. Vertit Interpres, *pingues palaestrae tibi sunt curae; ac splendida vestis ad pedes usque delicate demissa.* Mallem pro *delicate* hic *per luxum* sive *prae luxu*. Sed Vir Illustrissimus, Ex. Spanhemius, in commentario ad Hymnos Callimachi pag. 15. pro τρυφὴν mallet hoc loco legere πορφύραν ut vestis μέχρι ποδῶν τὴν πορφύραν καθειμένη, sit vestis *ad pedes usque cum purpureis clavis demissa.* A qua sententia, quam Vir dignitate & eruditione Excellentissimus ultra isthic firmat, non diversus abeo. J. J.

59. Ἐσθὴς μέχρι ποδῶν] Quales Medorum fluxorum sive laxorum vestes, sic ποδήρης χιτὼν, Aristaenet. Epistol. 15. libr. 1. leg. Xenophon. 8. Paedic. Diod. Sic. libr. 2. omnes. J. B.

60. Τρυφὴν] Ante Ill. Spanhemium jam conjecerat Casaub. ad Athen. 839. 25. legendum esse πορφύραν. Vide tamen Eurip. Phoeniss. 1498. Mss. etiam repugnant, O. & M. Sen. II. *quod laxior usque in pedes tunica demittitur, tunm est.* Casaub. ad Theophr. 239. M. du S.

Ibid. Τὴν τρυφὴν καθειμένη] Πορφύραν elegans & dignum vel Luciano vel *Spanhemio* esse, non nego. Sed tamen nec τρυφὴν damnare ausim, cum dictionem hic floridam, & tumorem quendam Sophisticum auctor affectet. J. M. G.

Ibid. Ἀμφιχρίδον δ' ἠσκημένης κόμης] Athen. XII. 526. A. ἀμφιχρισθεὶς τὰς κόμας χρυσῷ πόρπῃ. M. du S.

Ἀμφιχρίδον] Illustr. Spanhem. ad Callim. p. 364. hoc verbum ex Luciano exponens ait: „ Usus eadem voce pro *distincte* aut *sigillatim*, Apollonius L. IV. v. „ 721. De Circe, Jasonem ac Medeam de singulis, „ quae iis contigerant, studiose inquirente, seu *inaς, τὰ*, ut ab eodem dicitur, διαμοῖρα, ac inter alia „ ταυτηλίην τε ἀμφιχρίδα εἴρεσθαι, *navigationemque distincte inquirit.* Lucianus vero Amor. p. 1021. Ed. „ Salm. ἀμφιχρίδον δ' ἠσκημένης κόμης, *eximie autem „ composita coma.* Nempe juxta Scholiorum ad hunc „ locum glossam, ἀμφιχρίδον, κατ' ἐξοχὴν μεγάλως, & „ quomodo proinde *praecipue* aut *maxime* verti hic „ ab interprete debuit, non scorsim". De Parisinae Interprete loquitur Spanhem. Nam Benedict. vertit: *Eleganter composita coma*, non male. Quamquam recte

bant: vocem vero, qualis Lycambae filiae fuit, blande ſuaviterque extenuans, ipſo illo habitu ſtatim declarabas, te non ipſos modo, ſed eorum quoque amare memoriam. Sed ſi quae tibi de illa Venerea circumnavigatione ſunt reliquiae repoſitae, ne quid occulta, verum perfectam Herculi victimam praeſta.

4. THEOMN. Ille quidem Deus, Lycine, ſolidos boves vorat, & victimis ſine fumo, ut aiunt, minime delectatur. Quandoquidem autem annuum illius diem feſtum ſermone honoramus, meae narrationes a matutino inde extentae ſatietatem habent. Tua vero Muſa a conſueto ſtudio ad aliud quaſi cantus genus concinnata, hilariter cum Deo hunc diem transigat: fiasque mihi aequus arbiter, cum in neutrum te morbum proclivem videam, quos meliores pu-

70 m ♆ φωνὴν δ' ἴσην τῇ n Λυκάμβεω θυγατρὶ λεπτὸν ἀφηδύνων, ἀπ' αὐτῆς τῆς χλαμύτος εὐθὺς δῆλος ἦσθα, οὐκ ἐκείνων μόνων, ἀλλὰ καὶ ♆ ἐπ' αὐτοῖς μνήμης ἐρῶν. ἀλλ' εἴ τι σοι τῆς χθὲς ♆ Ἀφροδίτης πλοῦς λείψανον ἀφεῖται, μηδὲν ἀποκρύψῃς, τῷ δὲ Ἡρακλεῖ ♆ θυσίαν ἐντελῆ φυλάξῃς.

ΘΕΟΜΝ. Βυφάγος μὲν ὁ δαίμων, ὦ Λυκῖνε, καὶ ταῖς ἀκάπνοις, p ὡς φασι, τῶν θυσιῶν ἥκιστα τερπόμενος. ἐπεὶ δ' αὐτῆς 80 ♆ q ἐτήσιον ἑορτὴν λόγῳ γεραίρομεν, αἱ μὲν ἐμαὶ διηγήσεις ἐξ ἑωθινῆς r παταθεῖσαι κόρον ἔχουσιν. ἡ δὲ σὴ Μοῦσα ♆ συνήθους μεθαρμοσαμένη σπουδῆς, ἱλαρῶς τῷ θεῷ συνδιημερευσάτω. καί μοι γενοῦ δικαστὴς ἴσος, ἐπεὶ μηδ' εἰς ἕτερόν σε τῶν πάθους ῥέποντα ὁρῶ,

m Τὴν φωνὴν δ' ἴσην] Τῇ φωνῇ δ' ἴσῃ M. n Λυκάμβου] Μικάμβου male O. Vulgatam ſervat M. B2. J. P. &c. o Ἦς] Ἦν male O. ῆς cum puncto M. p Ὡς] Deeſt in M. O. Adeſt in Edd. q Ἐτήσιον] Ἐτησ. J. r Παρατεθεῖσαι] Et ſic habere J. Fl. B2. & S. notat M. duS. Sed habent aliae quoque & recte. Παρατιθεῖσα marg. A1.

ete *Spanh.* ait ἀριστεῖον ſignificare *eximio*. Sic enim & *Homer.* Il. M. 103. Οἱ γὰρ οἱ ἄριστοι ἀριστεῖον εἶναι ἄμεινον — *eximio fortiſſimi ceterorum*. Et ſic iterum Il. O. 108. Verum in eo ipſo ſignificatio *diſtincti*, vel *diſcriminis*, non excluditur, veluti enim Τῶν ἄλλων — ἀριφραδέως eadem ratione ſignif. *eximium*, quia differt ab aliis, ita ἀριστεῖον *eximie*, etiam reſpicit ad differentiam aliorum minus fortium. At quum de coma ſermo eſt, quid obſtat cur non proprie accipiamus pro ſtudioſa diſcriminatione capillorum, pectine & acu crinali fieri ſolita? vid. *Ovid.* Art. III. 137. & not. Cl. *Burmanni* ad Art. II. 303. Nam etſi *diſcrimen purum* vel *capitis puri* ibi notat ſimplicem pectendi munditiem; tamen hic nihil prohibet ſtudioſam ornandorum capillorum curam intelligi, quum ἡσκημένη additur; adeoque parum interierit, vertasne *elegantes*, *eximie*, an *diſcriminatim*; interim poſterius ad Graeca magis hic eſt adcommodum. *J. F. R.*

Ibid. Ἡσκημένης κόμης] Conf. ſupra *de Salt.* c. 27. *J. F. R.*

67. Παρ' Ἡσιόδῳ] Recenſet *Suidas* inter Heſiodi opera γυναικῶν κατάλογον ἐν βιβλίοις ἑ. quo reſpicit hic Noſter. *M. duS.*

Ibid. Κατάλογον] Qui inſcribebatur ἡοῖαι. De quo Viri Clar. *Daniel Heinſius* & *Joannes Meurſius* ad *Heſiod.* Tangit ipſe Lucianus diſſertat. cum *Heſiod.* ſic in Lapith. Ἢ οἶσθ' ποτ' ἄρ' ἦσθα. *J. B.*

68. Τῶν ἐμμάτων αἱ βολαί] Sic infra c. 15. *Ariſtan.* Epiſt. 1. *J. B.*

69. Ταπεινῶς ἀνυγραίνουσα] *Alciphr.* I. Ep. 28. ταπεινὸν

βλέπεις βλέμμα, ubi *Bergl.* plura de molli illo adſpectu, licet illud βλέμμα ſuſpectum habeat, & ejici velit. Conf. mox c. 14. f. *J. F. R.*

70. Λυκάμβου θυγ.] Neobulen deſignat, Archilochi amicam. Vid. Ἀποφθ. c. 1. & 2. *M. duS.*

77. Βυφάγον] Sunt qui Herculem bis integrum devoraſſe bovem ſcribunt. Semel apud Lindum urbem, & iterum apud Oriopas Theodamantis bovem: *Callimach.* Hymn. εἰς Ἄρτεμ. fabulatur, Herculem jam in Deos relatum, nihilominus inexplebilis edacitatis eſſe. — ἐ γὰρ

Παύσατ' ἀδηφαγίης, ὅτι οἱ θεὸς ἤδεε πηδὸς
Τῇ πατ' ἀρητριάοντι συνήντετο Θειοδάμαντι.
Tanta erat ingluvie, quanta, cum ſcinderet arvum,
Occurris Dryopum ductori Thiodamanti:

Exinde manſit apud Lindios ritus, ut bos arator Herculi cognomento βυσεύτης immoletur, cum multa dirarum imprecatione. *Philoſtr. Virg.* L. 2. *Lactant.* L. I. c. 21. *G. C.*

Βυφάγον] *Philoſtrat.* tabul. Theodam. *J. B.*

Βυφάγον] Carnivorum fuiſſe Herculem tradunt & alii. Vid. *Aelian.* V. H. I. 24. unde & παμφάγον *Orpheo* in hymno ajunt dictum. βυσεύτης etiam vulgo, quia ſemel integrum Theodamantis comederit bovem. *Lil. Gyrald.* 282. f. vid. *Apollod.* p. 53. B. 60. AB. *M. duS.*

78. Ταῖς ἀκάπνοις] Legend. *Athen.* lib. 1. *J. B.*

ὁρῶ, πότερος ἀμείνονας ἡγῇ τοὺς φιλοπαίδας, ἢ τοὺς γυναίοις ἀσμενίζοντας; ἐγὼ γὰρ ὁ πλήγοις ἑκατέρῳ, καθάπερ ἀκριβοῦς τρυτάνῃ ταῖς ἑκ' ἀμφοτέρα πλάστιγξιν, [a] ἰσορρόπως παλαιόμενος· σὺ δὲ ἐκτὸς ὢν, ἀδεκάστῳ κριτῇ τῷ λογισμῷ τὸ βέλτιον αἱρήσῃ. πάντα δὴ θᾶττον ἀκριβοῦ, ὦ φιλότης, ἵν' ἐπίστευσέ σοι ψῆφον ἡ θεὸς τῶν ἐμῶν ἐρώτων κρίσις, ἤδη φέρε.

tes, puerorumne amatores, an eos qui feruntur in mulierculas? Ego enim utroque amore percussus, ut exacta trutina utrisque lancibus, momentis libror aequalibus. Tu vero, qui extra caussam sis, incorrupto judice, ratiocinatione, quod melius est eliges. Omni igitur relecta dissimulatione, sodalis, quem tibi calculum judicium de meis amoribus permisit, eum jam ferto.

ΛΥΚ. Παιδιᾶς, ὦ Θεόμνηστε, καὶ γέλωτος ἡγῇ τὴν διήγησιν· ἢ δ' ἐπαγγέλλεταί [b] τι καὶ σπουδαῖον. ἔγωγ' οὖν ἐξ [c] ὑπογυίου τὴν [d] ἐπιχειρήσεως ἠψάμην, εἰδὼς ὅτι λίαν, [d] ἀλλ' ἐκ παλαιοῦ· ἐξ [e] οὗ τινε δυοῖν ἀνδροῖν ἀκηκοὼς, περὶ τούτου [f] συντόνως ὡς [g] ἀμιλλωμένοιν, ἔτι τὴν μνήμην ἔναυλον ἔχω. διῄρητο δ' αὐτοῖν ἅμα τοῖς λόγοις τὰ πάθη, [h] καὶ οὐχ ὥσπερ σὺ κατ' εὐκολίαν ψυχῆς ἄϋπνῳ ὄντι, διττὰς ἄρτυσαι μισθὰς,

Τὸν μὲν βουκολέων, τόνδ' ἀργυφα μῆλα νομεύων.

ἀλλ' ὁ μὲν ὑπερφυῶς παιδικοῖς ἥδετο, τὴν

5. LYC. Ludicne tu, Theomneste, & risus putas eam tractationem? at ea serium etiam quiddam pollicetur. Ego enim nuper manum operi admovi, ac scio, valde *id quidem serium*, ac minime ludi, ex quo duo viros audivi de hisce rebus quanta potest contentione certantes, cujus memoria aures adhuc personare videntur. Divisi erant illorum cum sententiis etiam affectus; nec uti tu, prout commodum est, pervigil mercedem capis duplicem,

Hanc armenta regens, pecora illam candida pascens:

Sed alter supra modum puerorum oblectaba-

a Ἰσορρόπως] Ἰσορρόπτ. O. Vulgatam expressit M. B2. F. P. &c. b Τι] Deest in O. & W. c Ὑπογυίου] Ὑπογύου male F. Fl. d Ἀλλ' ἐκ παλαιοῦ] Ἐκ ἐκ παλαιῶν marg. A. W. e Οὗτου] Ὅτε M. f Συντόνως] Συνόντε O. W. Fl. F. Vulgata comparet in cett. omnibus, & Cod. P. g Ἀμιλλωμένοιν] Ἀμιλλωμένω F. Vulgatam mentur M. & O. h Καὶ] Abesse ab O. adesse in M. & Fl. notat M. duS.

92. Ἀκριβοῦς] Προσποίητα. V.

97. Ὑπογυίου] * Ἐκ τῆς ἐγγὺς ὑπόγυιον, ἐγγύτερον, προσφάτου, νεωστὶ γινόμενον, τὸ πρὸ ὀλίγου ἢ μετ' ὀλίγον. V.

* Ἐκ τῆς ἐγγὺς] Deerant haec in Edd. implevit ea ex Collat. Codd. Solanus, qui etiam testatur ὑπόγυον sine ι. scriptum utrobique in V. & C. Ego tamen id addi curavi, ut orthographia Lucianeae conveniret. F. F. R.

97. Ἐγὼ γοῦν ἐξ ὑπογυίου] Locum hunc, ut adhuc lectus & expositus est, corruptum esse, certe obscurissimum, non temere quisquam negabit. Intelligere eum mihi videbar, si legatur ἐγὼ γοῦν —— ἀλλ' ἐκ παιδιᾶς. Prius cum sola divisione vocum constet, facile concedetur. Sed quantillum distant ΠΑΙΔΙΑΣ & ΠΑΛΑΙΑΣ? Sic certe interpretatus sum. F. M. G.

Ἔγωγ' οὖν —— ἐκ παλαιοῦ] Locus integer non videtur. F. G.

Ἔγωγ' οὖν —— ἐκ παλαιοῦ] Certe male sanus est; sed ἐξ ἀφαιρέσεως mihi sanandus videtur, qui conjicio illa λίαν, ἀλλ' ἐκ παλαιᾶς ex glossa nata esse, qua quis interpretatus erat verbum praecedens ὑπογυίου. F. F. R.

2. Ἐκαλῶ ἔχω] Οὐ πρὸ πολλοῦ μεμνουδομένῳ † ἐκ ἐκχουμένων. V.

5. Ἀμυσαι] Ἀμυδῶνις, ‡ δίχη. V.

† Posteriora duo verba in editis deficientia eodem indicante supplevi. F. F. R.

‡ Δίχη] Aberat ab Ed. Cler.

Ibid. Ἐξ ὑπογυίου ἐπιχειρήσεως ἠψάμην, εἰδὼς ὅτι λίαν ἀλλ' ἐκ παλαιᾶς] Sic edit & vertit Benedictus: *rem nuper aggressus sum, sciens non admodum diu esse.* Et quis recte judicans haec Latina sic Graece efferet? At Basileensis distinguit hoc modo: εἰδὼς ὅτι λίαν, ἀλλ' ἐκ παλαιᾶς, & Latina apponit: *nuper adeo ejus rei periculum facere coepi, sat scio, nimium & non olim.* quae certe Latina etiam nimis minuta. Graeca enim ibi videntur recte se habere, quae sic accipienda: *ex recenti studio id aggressus sum, sciens quamoptime, & non ab antiquo.* F. G.

Ἐξ ὑπογυίου ἐπιχ.] Th. Marc. quoque hic aliquid corrigere voluit, sed cum plane eadem verba repetat, quae

betur amoribus, barathrum judicans Venerem muliebrem: alter quum ab amore masculo, furebat in feminas. Cum igitur arbiter essem certaminis inter pugnantes duos affectus, dicere non possum, quam incredibiliter delectatus sim. Atque sermonum mihi illorum vestigia, velut sigillo quodam, impressa sunt auribus, quasi modo dicta essent. Quare depositis statim omni reprehensionis tuae occasione, quae utrisque dicentibus audivi accurate tibi enarro. THEOMN. At ego paullum hinc discedens e regione tibi considebo

Aeacidi intentus, dum cessat fundere carmen.

Tu vero jam nobis antiquam gloriam amatoriae illius concertationis, cantu perage.

6. LYC. Versus Italiam navigare mihi cogitanti navigium velox paratum erat, de biremium illo genere, quibus maxime uti videntur Liburni, ad Ionium sinum gens habitans. Quantum vero licebat, patrios Deos omnes cum adorassem, & Jove hospi-

Ἤλασεν Ἀφροδίτῃ βάραθρον ἡγέμονα, ὁ δ' ἀγνεύων ἔρωτα ἄῤῥενα, εἰς γυναῖκας ἐπτόητο. δυεῖν ἐν μαχομένοιν παθοῖν ἀγωνοθετήσας ἄμιλλαν, οὐ δύναμαι εἰπεῖν δυναίμην, ὡς ἐφρενοφράνθην. καί μοι τὰ τῆς λογου ἴχνη ταῖς ἀκοαῖς ἐνεσφράγισται οἷον, ὡς ἀρτίως εἰρηκα. πᾶσαν οὖν ὑπερτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ τοῦδε [k] ἀποθέμενος, ἃ παρ' ἀμφοῖν ἤκουσα λεγόντοιν, καταλέξω σοι. [m] ΘΕΟΜΝ. Καὶ μὴν ἔγωγε [n] ἐπαναστὰς ἔνθεν, ἀπαλλαγὴν καθεδοῦμαί σου

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων. Σὺ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς ἀμφοτέρας, μελῳδία [o] περαίνων.

ΛΥΚ. Ἐπ' Ἰταλίαν μοι [p] πλεῖν ἁρμοσμένῳ ταχυναυτεῖν σκάφος [q] εὐτρέπιστο, τούτων τῶν [r] διπρότων, οἷς μάλιστα χρῶνται [s] Λίβυρνοὶ δοκοῦσιν, ἔθνος Ἰονίῳ κόλπῳ παροικοῦν. ὡς δ' ἐπῆν, πάντας ὁπηχωρίους θεοὺς προσκυνήσας, τὸν Δία ξένιον ἵλεων

i Ἐπιτιμῶν.] Ὑποτιμ. M. O. & marg. *A1.* *k* Ἀποθέμενος] Sic *P. Fr. H. S.* Ὑποθέμενος W. *J. Fl.* *l* Τὰ] Deest in M. & O. *m* ΘΕΟΜΝ.] Desunt sequentia in Cod. Bar. usque ad c. 12. Librarii incuria. *n* Ἐπαναστὰς] Ita dedi ex W. Ἀναστὰς Edd. priores. *o* Περαίνων] Πέραινε *J. Poll.* *p* Πλεῖν] Abest a W. *q* Εὐτρέπιστο] Punctum erat post hoc verb. in *J. Fl.* & M. Comma in *P.* & *S.* *r* Διπρότων] Sic recte *J. Fl. P.* &c. Διπρότων male *S.* *s* Λίβυρνοὶ] Λίβυνοὶ male W. post Λίβυρνοὶ.

27. Διπρότων] Δίκροτα, δύρις, πλοῖα μικρὰ ἰσὸν, ἃ ἐκ δίκροτα καλεῖσθαι φασίν. Τινὲς δὲ ἐκ τῶν πρώρας ἑκατέρωθεν παραλίους ἔχειν· ὅπως αὐτοί τε μὴ βαλλαντροφόροι ἐκ ἐπικλύσωσι ἐκ ἀπαχθῶσι. καὶ τοὺς ἐναντίους ἐκ τῷ πρόσπλῳ ἐκ ἀπόπλῳ αὐτῶν σφάλλωσι. *V.* In altero Vossiano haec tantum legas: Διπρότων] Δίπρορα· ἃ δύο πρῴρας ἔχουσα.

5 Ἰσχνίλο] Legendum videtur *Ischnilo*, hoc est, *sistebantur*; atque inde etiam emendandus *Suidas*, qui habet ἴσχνυντο, quod vertit *instructae erant Asmilius Portus.* *J. C.*

Ἰσχνίλο] Cur *Suidas* emendandus sit, nullus video, ἰσχνίλο enim recte se habet, & recte vertitur, *instructae erant*, quo sensu id verbum bis quoque in ipso Luciano habuimus supra in *de Salt.* & habebimus infra. Quin igitur potius Scholiasten ex *Suida* emendandum censeam, ex quo haec ad verbum sunt decerpta; maxime cum ἴσχνιλο quoque in C. reperiri testetur *Salmas*, quem miror, qui Cl. *Clerici* animadversionem sic abire sit passus. *J. F. R.*

quae jam in contextu inveniebantur, quod tamen non sua culpa factum esse patet; quid sibi voluerit, divinare non potui; τῆς enim sine accentu scriptum in ejus correctione, error tantum typothetarum est. Sed videtur ἐπαγγείλω correxisse, pro ὑπαγγείλω. *J. F. R.*

98. Ὅτι λίαν] *Vorst.* ὁ λίαν ἐκ παλαιοῦ. In M. nihil subsidii. *M. du S.*

1. Συντόνως] In O. W. *Fl.* & *J.* συντῶν ὡς. Reliquae Edd. & P. uti hic in textu est συντόνως. v. c. 29. *M. du S.*

6. Τὸν ἅλα &c.] *Homer.* Od. K. 84. *M. du S.*

19. Ἐπαναστὰς] W. recte. In reliquis ἀπ. *M. du S.*

21. Δέγμενος Αἰακίδαν] *Hom.* Il. I. 191. *M. du S.*

27. Διπρότων] Vox διπρότων nihili est; si enim esset ab δύρις, foret δυρῶν. Ex *Aldina* editione hoc vitium propagatum, cum in Florentina recte legatur διπρότων. Nempe δύρις vocantur etiam δίκροτα, quod notum. *J. J.*

28. Λίβυρνοὶ] De his navigiolis *Renat. Veget.* c. 33. lib. 4. *Appian.* in Illyric. *J. B.*

ἵλεω συνεφάψασθαι τῆς ἀποδήμου [a] στρατείας ὑπεκαλεσάμενον, ἀπ' ἄστεως [b] ὁρμιῷ ζεύγει κατῆραι ἐπὶ θάλασσαν. εἶτα τοὺς προπέμποντάς με δεξιωσάμενος (ἠκολούθει δὲ παιδείας λιπαρᾶς ὄχλος, οἱ συνεχὲς ἡμῖν ἐντυγχάνοντες ἀναρρῶς διεζεύγνυτο) τῆς πρύμνης γῆν ὑπιδὰς ἐγγὺς ἐμαυτὸν ἵδρυσα τῷ κυβερνήτῃ. ἐν ῥοθίῳ τῷ τῆς ἐλατήρων μικρὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἀναχθέντες, ἐπειδὴ μάλα ἐν κατόπιν ἡμᾶς [c] ἐχώμαινον αὖραι, τὸ ἱστὸν ἐκ τοῦ μεσοκοίλου [d] ἀπάραντες καρχησίῳ τὸ κέρας [e] προσετείλαμεν. εἶτ' ἀθρόας ἐκ τῶν κάλων τὰς ὀθόνας ἐκχέαντες, πρέμνα [f] πιμπλαμένῳ τῷ λίνῳ, κατ' ὀλίγον, οἶμαι, βέλους ἐλάττονι ῥοίζῳ διιπτάμενα, βαρὺ τῷ κύματι ἐπορυχομένῳ περὶ τὸ σχίζασαν [g] αὐτὸ πρῷραν.

tali invocato, ut volens propitius peregrinam militiam una capesseret, mulis junctis ab urbe ad mare descendi. Tum complexus eos, qui me deduxerant, (sequebatur autem assidua eruditionis (*eruditorum*) turba, qui perpetuo mecum versati cum molestia jam disjungebantur) & puppim conscendens prope gubernatorem assedi. Atque remorum impetu brevi tempore de tertora in altum evecti, cum etiam post nos aurae fluctus vehementer moverent, malum ex media navi, e carchesio autem antennam statim protendimus: deinde collecta per rudentes vela cum effudissemus, impleto sensim linteo, impetu, qui nihil, puto, telo concederet, volavimus fluctu graviter circa findentem illum proram remugiente.

Ἀλλ' ἄ γε μὴν ἐν τῷ μέλαξιν ἁπλῶ σπουδῆς ἢ [h] παιδιᾶς ἐχόμενα συνηνέχθη, χαμαὶ ἐν πάνυ μηκύνειν. ὡς δὲ ἡ Κι-

7. Verum quae inter illum cursum vel seria vel ludicra acciderunt, ea non nimis producenda sunt. Cum vero maritimam Ci-

a Στρατείας] Ita marg. *A*1. Στρατιᾶς Edd. priores & M. b Ὁρμιῷ] Ὁρμιῷ *F. Pell.* c Ἐχώμαινον] Sic Edd. omnes. Ἐκώμαινον A. L. P. W. d Ἀπάραντες] Hoc receptum ex L. Ἀναρῇ Edd. Vide notas. e Προσετειλ.] Προστειλ. Edd. priores. f Πιμπλ.] Πιμπρ. male W. g Αὐτὸ] Ita restitutum ex Cod. L. marg. *A*1. *Ven.* 2. & *B*2. Αὐτῷ cett. Edd. & M. male. h Παιδιᾶς] Παιδίας W. male.

42. Ἀναρῇ] Ἀναρὲς, βραχὺ, ὀξύ. ἢ ἐχ οὖν τι * κῶρες. ἀναρᾶς, ἐπίῤῥωτον, ἐν βραχεῖ ἄρᾳ, ἐν ἀτόμῳ. *V.*

* Κῶρες] Legendum ex *Suida*, διακῶρες, *quod non potest fe-cisse*, nisi forte scripserit Scholiastes, χωρὶ λαμβάνουσι. *F.C.*

Κῶρες] Legendum κῶρες, quod etiam in C. recte haberi video. *M. du S.*

31. Στρατιᾶς] Sic omnes. Ego mallem στρατείας. *M. du S.*

32. Ἄστεως] Athenas intelligere, cum ἄστυ audimus, proclive est. Sed quae de cursu navigationis deinde habet, ubi Ciliciam, Pamphilium sinum aliaque nominat (Cap. 7.) ut Athenae intelligantur, minime patiuntur. quid ergo? *M. du S.*

40. Ἐκώμαινον] Angl. *incæmavere.* *F. B.*

41. Μεσοκοίλου] Hic deest τὸ ἁραῖον participium, aut quid simile. *F. G.*

42. Ἀπάραντες] In impressis & Schol. ἀναρᾷ. In M. ἀναρὲ, a recentiore manu. In L. vero recte ἀναραίοντες. *Vorstius* conjecerat ἀράντες. *M. du S.*

Ἀπάραντες] Adripui hanc lectionem ab *Solano* commendatam, accentu tantum mutato, quem in nota *Solani* tamen intactum reliqui, etsi ter in eodem aberrarit; nam & in *F.* ἀναραίοντες adscripserat. Recte autem *Gujetus* divinarat deesse participium. *F. F. R.*

Ibid. Προσετείλαμεν] Malim προστείλαμεν. *F. G.*

Προσετείλαμεν] Ita *Vorstius* & *L. Kusterus* emendare jubent, quibus obsequor. In M. & impressis προστείλαμεν. *M. du S.*

46. Αὐτῷ] Corrige αὐτὸ. *F. G.*

Αὐτὸ] Quod scilicet feci, etiam ante, quam *Gujeti* emendationem videre contigit. *F. F. R.*

Αὐτὸ] Ita recte, uti conjecerat Cl. *L. Kuster.* Cod. L. *Va.* & *B*2. In reliquis impressis & M. ipso, αὐτῷ. *M. du S.*

54. Εὐτυχεῖς] Quam felicitatem hic intelligat, nescio. Neque huic opusculo enarrando eandem a nobis diligentiam, quam in hujus Auctoris bonae notae scriptis adhibere solemus, expectato. *M. du S.*

Ibid. Τοὺς εὐτυχεῖς — ὁρᾶν] Nempe respicit ad foedus illud Athenienſium & sociorum cum Persis, de quo *Diod. Sic.* 12, 4. p. 293. B. quo cautum est, μηδὲ ναῦν μιαρὰν (Περσῶν) πλεῖν ἐντὸς Φασηλίδος ἢ Κυανέων

Ciliciae partem praetervecti Pamphylium sinum attigissemus, superatis non sine labore Chelidoneis, felicibus illis antiquae Graeciae terminis, ad singulas Lyciae urbes devertimus, sermonibus plerumque nos oblectantes; nullae enim evidentes in illis Fortunarum spectantur reliquiae; donec sacram Soli Rhodum attigimus, ubi perpetuam quae adhuc fuerat navigationem intermittere aliquantum decrevimus.

8. Remiges igitur subducto e mari in terram navigio, tentoria in proximo habuerunt. Ego vero, cum hospitium mihi e regione aedis Bacchi paratum esset, otiose incedebam, incredibilis voluptatis fructu implendus. Est enim vere Solis urbs, dignam Deo pulchritudinem habens. Circumiens autem porticus templi picturam unamquamque considero, cum visus oblectatione Heroicas simul instaurans fabulas. Statim enim duo aut tres etiam ad me confluebant, qui parva intercedente mercedula

λικίας τ' ἔφαλον ἀμείψαντες, εἰχόμεθα τῆς Παμφυλίης κόλπου, Χελιδονέας ὑποφθέοντες, οὐκ ἀμοχθεὶ τὸν εὐτυχεῖς τ' ἀπὸ Ἑλλάδος ὅρους, ἑκάστην τ' Λυκιακῶν πόλεων ἐπεξιόντες, μύθοις τὰ πολλὰ [i] χαίροντες· ἐδὲν γὰρ ἐν αὐταῖς σαφὲς [k] εὐδαιμονίας ὁρᾶται λείψανον. ἄχρι δ' Ἡλιάδος ἀφάμενοι Ῥόδου, τὸ συνεχὲς τῆς μείλαξιν πλῶ διαναπαῦσαι πρὸς ὀλίγον ἐκρίναμεν.

Οἱ μὲν ὖν ἐρέται, τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς γῆν ἀναστάσαντες, ἐγγὺς ἐσκήνωσαν· ἐγὼ δ' εὐτρεπισμένου μοι ξενῶνος ἀπαντικρὺ τοῦ Διονυσίου, σχολὴν ἐάδιζον, ὑφ' ὑπερβολαίου [l] ἡδονῆς ἐμπιπλάμενος. ἔστι γὰρ ὄντως ἡ πόλις Ἡλίου, πρέπον ἔχουσα τῷ θεῷ τὸ κάλλος. ἐκπεριιὼν δὲ τὰς ἐν τῷ Διονυσίῳ στοὰς, ἑκάστην γραφὴν κατόπτευον, ἅμα τῷ τέρποντι τ' ὄψεως, Ἡρωϊκὸς μύθους [m] ἀνανεούμενος. εὐθὺ γάρ μοι δύο, ἢ καὶ τρεῖς [n] προσερρύησαν, ὀλίγου [o] διαφόρου πᾶν

[i] Χαίροντες] Εἰκάζοντες marg. *A*1. [k] Εὐδαιμ.] Εὐγειμ. *F*. male. [l] Ἐμπιπλάμενος] Ἐμπιμπλάμενος *W*. [m] Ἀν—ος] Sic Edd. & M. Ἀν—ους *F*. male. [n] Προσερρύησαν] Προσρυσιερ. male *B*. [o] Διαφόρου] *Solan*. ita restit. pro vulgato διάφορα, quod in Edd. & M. erat.

52. Ἔφαλον] Παραβαλαττίαν. *V*.

59. † Ἡλιάδος] Τῷ δὲ Ἡλίῳ ἡ Ῥόδος ἀνέκειτο. καὶ ἔστιν πόλις ὁ λέγος. M.

71. Ἀναπεούμενος] Ἀναπείσας, ἀναπαπίσας, ‡ἀναμορφώσας, ἀναγυιώσας, εἰς ὕπνους ἐλθών. *V*.

† Ἡλιάδος] De hoc cognomine conf. supra not. ad *Alex.* c. 34. *J. F. R.*

‡ Ἀναμορφώσας] Hoc & sequentia quatuor verba non erant in Edit. *Cler.* Addidit ea *M. du S.*

vium. Sunt autem *Chelidoneae* insulae subjectae Phaselidi. Unde *Plutarchus* in Cimone de hac re p. 890. *H. Steph.* p. 124. Brya. ὅθεν Κυπρίων, ait, τὴν Χελιδονίαν μικρᾷ τινὶ ἐ χαλκεμβόλῳ μὴ πλέειν. Quorsum illud οὐκ ἀμοχθεὶ referatur, intelligas ex his, quae infra in *Navigio*, non procul ab initio narrantur. *J. M. G.*

59. Ἡλιάδος — Ῥόδου] Rhodus Soli ob serenitatem coeli sacra. Vid. *Spanhem.* 321. & Nostrum Z. Tp. 11. *M. du S.*

66. Ἐμπιπλάμενος] Ex W. ἐμπιμπλάμενος correxerat *Solan.* idque & ego adsumsissem, si plures Codd. haberent; verum quia & infra c. 24. fine μ. scribitur, nec dubito quin & alibi, nondum vulgatam immuto. vide quae ibi noto. *J. F. R.*

71. Εὐθὺ γάρ μοι δύο ἢ ἐ τρεῖς προσερρύησαν ὀλίγου διάφορα] Sic edit Benedictus sequutus *Bourdelotium*, & vertit, *statim enim mihi duo vel etiam tres propemodum praecipui supervenere*, idque exemplo editionis *Basileensis*, quae hanc interpretationem prior exhibet, quum in Graecis edat δύο ἢ ἐ τρεῖς προσπροσερρύησαν. Mirandum profecto est, si tres propemodum utique praecipui accesserint sic ad Lucianum, eos sic subito relinqui, nec vel verbum ullum aut de aut ab viris tam notabilibus fieri. Pater tale quid cogitans illas voces *propemodum praecipui* virgula induxit. Et certe credimus verti debuisse *parvo diversi* vel distantes ac propemodum pares. Quod si verbum de-compositum est in scriptis, non est cur contemnatur. *J. G.*

72. Διαφόρου] Sic levi mutatione locum restituimus. Quid enim erat quod in libris omnibus & ipso M. legitur, διάφορα? Aut quem sensum hic edit? Nihil sane ad rem *enarrantium discrepantia*. Sed optime convenit parva merces. Ea, quam restituimus, vo-

πᾶσαν ἱστορίαν ἀφηγήμενοι· τὰ δὲ πολλὰ καὶ αὐτὸς εἰκαζία προλάμβανον.

Ἤδη δὲ τῆς θέας ἄλις ἔχουσα, καὶ βδελύττομαι μὲν βαδίζειν οἴκαδε, τὸ ἥδιστον ὅπ' ξένης ἀπήντησέ μοι κέρδος, ἄνδρες ἐκ παλαιοῦ χρόνου συνήθεις, ὃς οὐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖν μοι δόκεις, πολλάκις ἡμῖν ἰδόντες θαυμαστῶντας ἐνταῦθα, τὸν ἐκ Κορίνθου Χαρικλέα παλαίειν, οὐκ ἄμορφον ἔχοντά τι καὶ κομψοπρεπῆς ἀσκήσεως, ἅτε οἶμαι γυναίοις ἐναρμοζόμενον. ἅμα δ' αὐτῷ καὶ Καλλικρατίδαν τὸν Ἀθηναῖον, τὸν τρόπον ἁπλοϊκόν. προηγυμένως δὲ πολιτικῶν λόγων ἥπτετο, καὶ ταύτης δὲ ἀγοραίας ῥητορικῆς. ἦν δὲ καὶ τῶν σφαιρᾶν γυμναστικὸς, ἐδόκει δέ μοι δοκεῖν τὰς παλαίστρας ἀγαπᾶν, ἢ ἀμφὶ τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας· ὅλως γὰρ εἰς τοῦτο ἐπτόητο· τῷ δὲ πρὸς τὸ θῆλυ μίσει πολλὰ καὶ Προμηθεῖ κατηρᾶτο. πόρρωθεν οὖν ἰδόντε ἑκάτερὸς με, γνόντες καὶ χαρᾶς πλέον προσέδραμον. εὖθ' ὑποῦσα φιλεῖ, δεξιωσάμενοι, πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν ἑκάτερον ἠξίουν με. κἀγὼ φιλονεικοῦντας ὁρῶν θᾶττερον, τὸ μὲν τήμερον, εἶπον, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ Χαρίκλεις, ἄμφω καλῶς ἔχον· ἔξεστιν ὑμᾶς παρ' ἐμὲ φοιτᾶν, ἵνα μὴ πλείω τὴν ἔριν ἐγείω-

omnem mihi historiam enarrarent, pleraque autem & ipse conjectura praecipiebam.

9. Jam satiatus eram spectaculo, jam domum ire cogitabam, cum quod jucundissimum est in peregrina regione lucrum mihi obtigit, viri a longo inde tempore familiares, quos nec tibi incognitos esse arbitror, qui saepe hic ad me venitantes videris, Corinthium Chariclem juvenem non deformem, habentem aliquid illius exercitationis quae formae studet, qui mulierculis, puto, pulcher videri gestiat; & una cum illo Callicratidem Atheniensem, moribus simplicem: nam ducem veluti se atque antistitem civilium orationum & forensis illius dicendi facultatis praebebat. Sequebatur vero etiam corporis exercitationes, non aliam ob caussam amans, ut mihi videbatur, palaestrae, quam ob puerorum amores, quorum studio plane esset attonitus: odio autem femininei sexus Prometheo maledicebat. Uterque igitur e longinquo me cum conspexissent, gaudio & laetitia pleni accurrunt: tum ut assolet, complexi, ad se quisque venire me postulant. Et ego ultra modum ambitiose petentes cum viderem, *Hodie*, inquam, *vos ambo ad me venire optimum fuerit, ne majorem tollatis rixam;*

a Ἁπλοϊκὸν] Οὐδ' ἁπλ. marg. *A1.* b Ὅλως — ἐπτόητο] Ὅλῳ — ἐπτοεῖτο W. c Πόρρωθεν] Ita *Fl. P.* aliaeque nonnullae recte. Πάρρωθεν male *J.* d Ὑποῦσα] Ita dedi ex M. & Edd. vett. Οὖν ποῦσα enim erat in *P.* e Φιλεῖ] Sic M. *Fl. J. P.* Φιλεῖ *B2.* f Ἐμὲ] Ex L. & marg. *A1.* Luciano redditum. Ἐμοὶ Edd. priores. g Ἐγείρητε] Sic *P. Fr. B2.* Ἐγείρηται *J. Fl. V2. S.*

81. Κομψοπρεπῆς] Κομψοπλοκὸς, ἀπὸ τῆς κόμης, οἱ δὲ, ἀπὸ τῆς κόσμου, κόμμῳ· ὁ παραμορφώσας τριχῶν κόσμος. κομψοπλοκὸς δὲ ὁ ἐπὶ ἀβελτερίᾳ κόσμῳ, καὶ κομμωλικὸν ὀδόντας. *V.*

ce utitur in Ἑρμ. c. 81. utitur & *Theophrastus* in descriptione τῆς μικρολογίας. Ἔστι δὲ μικρολογία, inquit, ἰσχὶ φειδωλία τῆς ἀργυρίου ὑπὲρ τὸν καιρὸν. p. 32. Vid. *Casaub.* not. p. 229. *Diog. Laërt.* p. 140. B. C. *M. du S.*

Ibid. Ὀλίγου διάφοροι] Sententiam hujus loci adsecutus mihi videor, de lectione adhuc dubito. Si dedisset auctor ὀλίγου ἀργύρου, plane nihil haererem. Est enim διάφορον *pretium, pecunia.* Ἡ μικρολογία apud *Theophrastum* Char. 30. ἰσχὶ φειδωλία τῆς ἀργύρου, vel ut est in MS. τῶν ἀργύρων. Ostendit *Casaubonus* ad h. l. quoties apud ecclesiasticos scriptores ignoratione hujus significationis peccatum sit. Noster in *Hermot.* c. 81. μηδὲν ἐπιτίμημον διάφορον. Itaque si mutato solum οι in ου legere liceat ὀλίγου ἀργύρου, plana erunt omnia. Sed quid si intellectus oritur, servata librorum lectione, & ὀλίγου διάφοροι sunt *parvo venales*, parvo pretio, minuta pecunia, conducti & operam suam vendentes? Cum enim τὸ διάφορον sit *quod interest*, potest fieri, ut dixerint Graeci ὀλίγου διάφορος τοῦτο ποιεῖ, *parva mercede hoc facit.* Sed nondum affirmam quidquam adseverare. Illud maneat, praesto fuisse homines ex eo genere, quos Graeci ἐξηγητὰς dixêre, vel ἀξιγητοὺς φράσορας ἐγχωρίων appellavit *Aeschylus* Suppl. 501. Siculi Ciceronis aetate *mystagogos* vocabant, *qui hospites ad ea, quae visenda sunt, duxere solent, & unumquodque ostendere.* Cic. Verr. 4. 59.

Mon-

xtum; praximis vero diebus, tres enim hic aut quatuor docendi manere, vicissim mihi coenam praebebitis; uter autem prior, sorte declaretur. Placent ista.

10. Itaque illo die convivator ego, postridie Callicratidas, & post ipsum Charicles. Animadverti autem etiam in convivio manifesta animi utriusque indicia. Nam Athenienſis formosis pueris erat instructus, & unusquisque prope servus illi imberbis, qui nempe, dum prima illos lanugo obumbraret, apud ipsum manerent; cum primum vero prima barba densarentur genae, dispensatores, & villici agrorum in Attica dimitterentur. Verum Chariclem multus saltatricularum & musicarum chorus sequebatur, totaque domus, velut in Bonae Deae sacris, plena erat mulierum, viro plane nullo praesente, nisi forte alicubi infans, aut vetulus coquus videretur; illius nempe aetatis, in quam zelotypa suspicio non caderet. Erant igitur ista quoque, uti dixi, satis aperta sententiae utriusque specimina. Saepe autem ad parvum tempus velitationes quaedam inter illos commotae sunt, non *tamen* ut exitum haberet disputatio. Verum cum discedendi tempus

ἦλθε. ταῖς δὲ ἑφεξῆς ἡμέραις, τρεῖς γὰρ ἐν-
Ιταῦθα ἢ τέτταρας διάγνωκα μόνους, ἀμοι-
βαίως ἀνθεστιάσετέ με· κλῆρον ἀμφιβαίως
h ὁ πρότερος. δοκεῖ ταῦτα.

Κἀμοὶ μὲν τὴν ἡμέραν αἰτιάρχων ἐγώ, τῇ δ' ὑστέρᾳ Καλλικρατίδας, εἶτα μετ' αὐτὸν ὁ Χαρικλῆς. εἶδον δὲ καὶ ἐν τῷ δεῖπνῳ ἐναργῆ τὰ ἑκατέρου ἤθεα τεκμήρια. ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐειδέσι παισὶν ἐξήσκηλο, καὶ τὰς αἰθέτης αὐτῷ κεδνὰς
10 ἀγένειος ἦν, μέχρι τοῦ πρῶτον ὑπογραφέντος k αὐτοῖς χνοῦ καθαιρήσων. ἐπειδὰν δὲ ἴδωσιν εἰ παρειαὶ πυκασθῶσιν, οἰκοῦσιν, καὶ τὴν Ἀθήνησι χαρίσαν κηδεμόνας ἀπεστέλλασιν. Χαρικλεῖ γε μὴν πολὺς ὀρ-
χηστρίδων καὶ μουσουργῶν χορὸς εἵπετο, καὶ πᾶν τὸ δωμάτιον, ὡς ἐν Θεσμοφορίοις, γυναικῶν μεστὸν ἦν, ἀνδρὸς δὲ ἀκαρῆ παρόντος, εἰ μή τι τῶν νηπίων, ἢ γέρων ὑπηλίξ ὀψοποιὸς ὀφθείη, τῷ χρόνῳ ζηλοίυ-
20 πίας ὑποψίαν οὐκ ἔχοντος. ἦν μὲ ἐγώ, ὡς ἔφην, καὶ ταῦθ' ἱκανὰ τὰ ἀμφοτέρων γνώμης δείγματα. πολλάκις γε μὴν ἐπ' ὀλίγον ἀψιμαχίαι τινὲς ἐπ' αὐτοῖς ἐκινήθησαν, οὐχ ὡς πέρας ἔχειν τι τῆς ζήτησιν. ἀλλ' ἐπεὶ

χει-

h Ὁ πρότερος] Sic Edd. Ὁπότερος *Vorst.* & M. a recent. manu. i Ὑπογραφέντος] Haec est scriptura Cod. P. Et Edd. Ba. *Fr. Va. P. 2.* Ὑπογράφοντος W. *Fl.* & *J.* k Αὐτοῖς] Αὐτοὺς P. marg. *A1.* & Ex. *Fl.* Vulgatum tenent *J. P.* &c.

7. Ἑστίασιν] Συμπόσιον. *V.*

23. Ἀψιμαχίαι] Σμικραὶ μάχαι. *V.*

Monstrator talis est Lucano IX. 979. quae loca jam laudata sunt *Spanhemio* diff. I. p. 6. *Antiquariis* hodie Romae dici, notum est. *J. M. G.*

84. Ἡγεμονικώτερος γὰρ παλαιῶν λόγων πρᾶγμα] Basilicenſes vertunt: *nam ſe velut ducem atque anteſignanum in civilibus orationibus gerebat*, ut & *Bourdelotius*, niſi quod *anteſignanum*. Benedictus, *nam ſe veluti ducem in civilibus orationibus gerebat*. Nec *veluti* in Graecis est, nec πραγματικῶς in Latinis apparet, quod Pater interpretabatur *in primis*. Sensus est. *Nam praecipue his civilibus* h. e. non doctiſſimis & elaborati ſſimis, *orationibus praerat*. *J. G.*

98. Ἐμοὶ] Sic L. melius quam ἐμοῦ, quod in reliquis est. *M. du S.*

Ibid. Ἐγυίρετο] Veteres Edd. ἐγύρετο, prave: mutavit Ba. *M. du S.*

3. Ὁ πρότερος] Optima haec scriptura. Quam autem obtrudit *Vorſtius* ὁπότερος (quamquam extet etiam in M. a recentiore manu repoſita) minus concinna videtur. *M. du S.*

10. Ὑπογράφοντος αὐτοὺς] Pro hac scriptura in W. est ὑπογρ. αὐτοῖς, uti & in *Fl.* & *J.* In P. vero & reliquis ὑπογραφέντος αὐτοῖς. αὐτοὺς tamen Excerpta Cl. *Perizonii* notant reperiri in P. cum in *Fl.* fit αὐτοῖς, noteturque ut diverſa ſcriptura. *M. du S.*

13. Χαρίσαν κηδεμόνας] Contra praeceptum Columellae I, 8, 1. *Ne villicum ex eo genere ſervorum, qui corpore placuerunt, inſtituamus*: & Palladii I, 6, 18. *Agri praefulem non ex dilectis tenere ſervulis ponas; quia fiducia praeteriti amoris impunitatem culpae praeſentis expectat.* *J. M. G.*

17. Ἀκαρῆ] Vide, ſi lubet, Scholium. *M. du S.*

26. Ἐκγ-

χωρὸς ἦν ἀνάγειν, σύμπλους ἐθελήσαντας αὐτοὺς [a] ἐπηγόμην. διενοῦντο γὰρ καὶ εἰς Ἰταλίαν ἀπαίρειν ὁμοίως ἐμοί.

Καὶ δόξαν ἡμῖν Κνίδῳ προσορμίσαι χάριν θέας, ἣ [b] τὸ Ἀφροδίτης ἰδεῖν προθυμούμενοι ἱερὸν· ὑμνεῖται δὲ τούτου τὸ [c] Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἀπαφρόδιτον· πρέμα τῇ γῇ προσηνέχθημεν, αὐτῆς, οἶμαι, τῆς θεοῦ λιπαρᾷ γαλήνῃ πομπαγωγούσης τὸ σκάφος. τοῖς μὲν ἐν ἄλλοις ἔμελον αἱ [d] συνήθεις παρασκευαί. ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἑκατέρωθεν ἐξαφάμενος, κύκλῳ περιῄειν τὴν Κνίδον, οὐκ ἀγελαστὶ τῆς κεραμευτικῆς ἀκολασίας μετέχων, ὡς ἐν Ἀφροδίτης πόλει. σοὶ δὲ Σωστράτου, ἡ τἆλλα, ὅσα τέρπειν ἡμᾶς ἐδύνατο, πρῶτον ἐμπεριελθόντες, ὅτε τὸν νεὼν τῆς Ἀφροδίτης βαδίζομεν, νὼ μὲν ἐγώ τε καὶ Χαρικλῆς πάνυ

esset, navigationis illos socios; quod sic vellent, assumsi: cogitabant enim non minus quam ego in Italiam.

11. Et cum placuisset ad Cnidum appellere spectaculi caussa, & templum Veneris videre cuperemus; celebratur autem in illo Praxiteleae artis opus revera venustum: paullatim ad terram delati sumus, ipsa, puto, Dea splendida serenitate navigium nostrum deducente. Reliquis in apparatu consueto occupatis, ego amatorium illud par utrinque suspensum *ducens brachiis*, in orbem Cnidum circumibam, non sine risu figulinae lasciviae, tanquam in Veneris urbe, particeps. Cum autem Sostrati porticus, & quae oblectare nos poterant reliqua, primum obiissemus, ad Veneris templum progredimur, nos quidem, id est ego & Charicles lubenti ani-

a Ἐπηγόμην] Sic marg. *A*1. f. ἐπαγόμην W. Ἐπηγόμην Edd. priores. b Τὸ Ἀφρ. ἱδ. π. *l.*] Τῦ Ἀ. ἱεροῦ W. c Εὐχερείας] Sic etiam esse in *J. V*2. *B*2. & *S.* notat *Solan.* Sed & est in *P.* &c. d Συνήθεις] Συνήθης *J.* sola.

25. Ἀνάγειν] Ἀνάγειν λέγουσι τὸν νεών, ὅτι ἀπὸ γῆς εἰς πέλαγος ἔρχεται. *V.*

27. Ἀπαίρειν] Παραγενέσθαι. *V.*

26. Ἐπηγόμην] Male antea legebatur ἐπειγόμην. Emendaram ante, quam Codicis W. Lectiones vidissem, in quo etiam recte ἐπην. *M. du S.*

Ἐπειγόμην] Legendum sine dubitatione ἐπηγόμην, *mecum duxi, assumsi comites.* Vulgatum ἐπειγόμην ne quidem significat *accelerabam ipsos*, ut adhuc versum est, cum media voce notet *festinare*, impellere & urgere se, non alios. *J. M. G.*

28. Καὶ δόξαν] Sic absolute rursus infra c. 14. pr. Et *Dion. Hal.* I. p. 36. f. Ed. *Lips.* Δόξαν δὲ αὐτῷ, παῖδας — προελθεῖν κελεύσαι. Ita κελευσθῆναι eod. modo ap. eumd. p. 32. Plura *Sylburg.* in nott. ad pag. 47. adde Nostrum I. *Ver. Hist.* c. 7. & 11. &c. ubi & alia dedi. *J. F. R.*

30. Ὑμνεῖται δὲ τούτου τὸ [c] Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἀπαφρόδιτον] Quid sibi vult τούτου τὸ [c] Πραξιτέλους, &c? Interpres reddidit, *celebratur autem ibi Praxitelis promptitudinis vere amabile.* An τούτου significat *ibi*? Scio, αὐτοῦ id saepe significare. At licet τούτου id significare posset; angustis profecto terminis fuisset finita illa Cnidii templi ob simulacrum Veneris a Praxitele elaboratum, celebritas, si ea intra Cnidum modo constitisset. At hoc contra mentem scriptoris, qui sine dubio dedit, ὑμνεῖται δὲ τοῦτο [c] Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἀπαφρόδιτον. error ex repetita syllaba του natus est. *As ubi decessimus in Cnidum spectandi caussa, appellere, & cuperemus videre Veneris templum (celebratur enim id Praxitelicae dexteritatis opus vere venere & gratia spectabile) placide terram advecti sumus.* *J. J.*

Ibid. Τούτου τὸ [c] &c.] Potest vulgatae sensus exponi, ut τούτου referatur ad proxime praemissum ἱεροῦ, scilicet ut ordo sit, τούτου δὲ τῦ ἱεροῦ τὸ ὄντως ἀπαφρόδιτον [c] εὐχερείας Πραξιτέλους ὑμνεῖται, & sic satis constat sensus: sed si quem intricatior pronominum trajectio offendit, pro τούτου legat αὐτοῦ, *ibi*; & sic dicas legisse Parisinae Interpretem. Cl. *Jensii* emendatio constructionem reddit simpliciorem; at quia sic Praxiteles diceretur totius templi architectus, dum simulacrum Veneris tantum ab eo fabrefactum narrat Lucianus, non ausus sum eam recipere. *J. F. R.*

Ibid. Πραξιτέλους] Statuam Veneris intelligit, de qua in sequentibus fuse. Ad Cratinam amicam efformatam a Praxitele tradit *Clem. Alex.* in Προτρ. m. 21. C. & 23. 2. De alia Cupidinis statua ab eodem Praxitele facta vide *Steph. Lyr.* p. 121. B. C. *M. du S.*

33. Λιπαρᾷ γαλήνῃ] An crassa, immobili? λιπαρὸν ὕλαιον proprie. An λιπαρὰ hic pro λιπαρῆς, i. e. συνεχὴς, *assiduus*? Placet. Sic infra c. 13. *F. G.*

Λιπαρᾷ γαλήνῃ] Λιπαρὰ hic pro λιπαρὴς positum videtur. id est συνεχὴς *assiduus.* Ita mox infra λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν. i. e. *assiduis, frequentibus* osculis. *AE. M.*

35. Τὸ

animo. Callicratides autem tanquam ad muliebre ſpectaculum, invitus; qui jucundius, puto, pro Cnidia Venere eum qui Theſpiis eſt Cupidinem permutaturus fuerat.

12. Et ab ipſo ſtatim conſepto Venereae velut aurae nobis adſpirabant. Subdivalis enim area majorem partem non in ſterile ſolum politis lapidum tabulis ſtrata; ſed tanquam in Veneris *ſacro* totum erat manſuetorum fructuum fertile, quum *arbores* viridantibus comis in longinquum usque exuberantes, circumjectum aërem quaſi tecto concluderent. Praeter caeteras illa denſo fructu myrtus ſuam apud heram vigebat, feliciter enata, reliquarumque arborum unaquaeque, quotquot pulchritudinem ſortitae ſunt. Neque illas longae aetatis canities reddiderat marcidas, ſed ſub ipſo maturitatis faſtigio novis luxuriantes ramis tempeſtivae erant. His immixtae

προθύμως· Καλλικρατίδας δ' ὡς ὅτι θέαν θήλειαν, ἄκων· ἥδιον ἂν, οἶμαι, [e] τὴν Κνιδίας Ἀφροδίτης τὴν ἐν Θεσπιαῖς [f] ἀντικαταλλαξόμενος ἔρωτα.

Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτῆ τῆ τεμένους [g] Ἀφροδίσιοι προσέπνευσαν αὖραι. [h] τὸ γὰρ αἴθριον οὐκ [i] εἰς ἔδαφος ἄγονον μάλιστα, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, [k] ἃ ταῖς κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόρρω βρύοντα τὸν περίξ ἀέρα συνωρόφουν. θέλιττόν γε μὴν ἡ [l] πυκνόκαρπος ἐτεθήλει μυρρίνη, τὴν δὲ δέσποιναν αὐτῆς, δαψιλὴς πεφυκυῖα, τὰ τε λοιπῶν δένδρων ἕκαστον, ὅσα κάλλους [m] μετέλαχεν. ὑπ' αὐτὰ γέροντος ἤδη χρόνῳ πολιὰ καθαύαινεν, ἀλλ' ὑπ' ἀκμῆς [n] σφριγῶντα νέοις κλωσὶν ἦν ὥρια. τούτοις δ' [o] ἀνεμέμιξο

e Τῆς Κν. Ἀφρ.] Ἀ. τ' Κν. W. f Ἀντικαλλαλλαξόμενος] Ἀντικαλλαλλαξάμ. W. g Ἀφροδ.] Hic pergit Cod. Bar. h Τὸ γὰρ αἴθριον οὐκ] Pro his omnibus αὖ Ox. i Εἰς] Ἧν marg. A1. k Α] Duobus verſibus omiſſis ἃ tantum O. Et paullo poſt ἃ τε in eodem eſſe notat *Solan.* non addens quo pertineat. l Πυκνοκ.] Πυκνοκ. *F.* ſola. m Μετέλαχεν] Μετάλαβε marg. A1W. n Σφριγῶντα] Ita dedi ex W. & *Schol.* Σφριγῶντα Edd. omnes male. o Ἀνεμέμιξο] Ἀνεμέμιξο male *F.*

59. * Σφριγῶν] Νεάζων. αὔξων. σφύζων. βράζων. εὐσωμάτων. ἀκμάζων. ἀνθῶν. *V.*

* Σφριγῶν] Σφριγῶν etiam *Suid.* in Ed. *Hagen.* Σφιγῶν al.

60. Κλωσὶν] Κλάδοις. *V.*
Ibid. Ὥρια] Κατὰ καιρόν. *V.*

35. Τὸ ἰφιγενὲς ζεῦγος] De quo *Marcil.* ad *Horat.* Mercer. ad *Ariſtaen.* pag. 229. ſic infra c. 20. *F. B.*

37. Καμμυλλικῆς] Quid Figulinae cum Venere aut hoc ſcriptore? an quia in Ceramico altero proſtabant meretrices? Vide *Meurſ.* Non videtur, ſed quia Cnidi figulina apud veteres decantata; urbs autem Veneri dicata. *M. du S.*

Ibid. Τῆς κεραμυλλικῆς ἀκολασίας] Laudantur κεράμια Κνίδια ab Eubulo apud *Athenaeum* I, 22. Sed hic videtur ad fictilia figilla obſcena reſpici, quod genus multa apud antiquarios ſuperſunt. Talia erant *figilla laſciviſſimarum figurarum* in Tiberii cubiculo diſpoſita, *Sueton.* c. 43. Huc forte pertinent obſcenae in lucernis, apud Licetum figurae: quam frequentes autem fuerint lucernae fictiles, apparet, quod κεραμεὺς apud *Heſychium* explicatur per λυχνοῦργος, ut legendum monuere viri docti pro λυκοῦργος. An Venereum quiddam habent figlinae? Ceramicus figulorum & meretricum idem diverſorium: in Κυλικὸν Atticae promontorio, ubi Veneris κυλικεῖον templum, figlinae item praeſtantiſſimae. Vid. *Meurſ.* in Piraeo c. ult. *J. M. G.*

39. Σωσράτου] De quo ſupra Συγγρ. c. 62. *M. du S.*

44. Τῆς Κνιδ. Ἀφροδ.] De qua vide Εἰκ. c. 4. & Ὑπ. εἰκ. c. 23. *M. du S.*

45. Τὸν — ἔρωτα] Ejusdem Praxitelis opus. *M. du S.*

49. Εἰς ἔδαφος] Non ſpreviſſem ἂν pro εἰς, ex marg. *Ald. Weſſel.* niſi mox rurſus ſequeretur ἄν. *F. F. R.*

52. Καρπῶν, ἃ] Conf. mox κλισίας — εἰς ἃ. quorum neutrum immuto, quia enallagae ejusmodi ſunt frequentes, de quibus alibi non ſemel. Etſi ſuſpecta habet haec & ſimilia quae ipſe adducit Cl. *Jenſ.* ad *Reviviſc.* c. 13. aliaque quae mox ad fin. hujus cap. addo, p. ſeq. No. 72. *F. F. R.*

Ibid. Α] Quaſi jam ſcripſiſſet δένδρα. *M. du S.*

58. Πολιὰς] Πολιὰς θρὶξ, ἀλλεπαλλήλους. *F. G.*

Πολιὰς] Nimis feſtine haec verba inſpexit *Gujetus*, qui pro femin. ſing. accepit. Alibi vero πολιὰς & πολιαὶ intellecto θρὶξ ac τρίχες dici, vix operae erit notaſſe. Et per *comas* arborum folia intelligi, tralatitium eſt. Infra c. 23. πολιὰς προσήκουσα τῇ γήρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ. *F. F. R.*

59. Σφριγῶντα] Sic Schol. & W. ut in ſuo codice emendarat *Vorſſius.* In reliquis σφυγ. *M. du S.*

κλο ϗ τὰ καρπῶν ϗ ἄλλως ἄγονα, ϗ δ' εὐμορφίαν ἔχοντα καρπὸν, [a] κυπαρίττων γε ϗ πλατανίστων αἰθέρια μῆκη, ϗ σὺν αὐταῖς αὐτόμολος Ἀφροδίτης, ἡ τ θεῦ πάλαι φυγὰς Δάφνη. πάντί γε μὴν δένδρῳ περιπλέγδην ὁ φίλερως προσείρπυε [b] κιττός· [c] ἀμφιλαφεῖς τε ἄμπελοι πυκνοῖς [d] κατήρτηντο [e] βότρυσι. τερπνοτέρα γὰρ Ἀφροδίτη μὲ Διονύσου, ϗ τὸ παρ' ἀμφοῖν ἡδὺ, σύγκραδον· εἰ δ' ἀποζευχθεῖεν ἀλλήλων, ἧττον εὐφραίνουσιν. [f] ἦν δ' ὑπὸ [g] ταῖς ἄγαν παλινσκίοις ὕλαις ἱλαραὶ [h] κλισίαι τοῖς ἐνεστιᾶσθαι θέλουσιν, εἰς [i] ἃ τ μὲ ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές· ἀθρόος δ' ὁ πολίτικὸς ὄχλος ἐπανηγύριζεν, ὅσοι τῆς Ἀφροδισιάζουσες.

erant ſteriles alioquin, ſed pulchritudinem pro fructu habentes, cupreſſorum platanorumque proceritates aëriae, & cum illis transfuga jam Veneris olim fugitiva ejus Deae, laurus. Verum ad unamquamque arborem ambitioſe amatoria illa hedera adrepſerat. Denſis vitibus crebrae pendebant uvae, jucundior quippe cum Baccho Venus, miſcerique ſe, quod utrinque ſuave eſt, patitur, ſejuncti a ſe invicem minus oblectant. Erant, qua denſior umbroſiorque ſilva, hilares coenationes pro his, qui convivia ibi agitare vellent, in quos urbanorum hominum raro quidam ventitabant, frequens autem popularium turba feſtos ibi dies, re quidem vera Veneri operantes, obibant.

13. His

a Κυπαρίττων] Κυπαριττὸς W. male. b Κιττὸς] Sic M. O. & Edd. praeter *F.* quae κιττὸς. c Ἀμφιλαφεῖς] Ἀμφιλαφεῖς τι O. Abeſt τι ab Edd. & M. d Κατηρτηντο] Καθηρτοῦντο O. Nil mutant Edd. *F. P. B2.* &c. nec M. e Βότρυσι] Deſunt ſeqq. in Cod. Mſ. Ox. usque ad c. 14. verb. Ἡράκλεις. f Ἦν] Ἦσαν *F. Poll.* g Ταῖς] Sic recte *P.* &c. Τῆς male *Fl.* & *F.* h Κλισίαι] Sic M. & Edd. pleraeque. Κλισίαις *F.* i Ἃ] Conſtanter legi notat *M. du S.* In marg. *A1.* ἃς adſcriptum eſt.

61. Ἄγονα] Ἀκαρπα. *V.*

67. Ἀμφιλαφεῖς] Ἀμφιλαφὴς, κατάσκιον, ἱκατέρωθεν βουβώμενον. ἀμφιλαφῆ * διπλοῦν, τεχνικόν τι ☞ σοφιστικόν. ἀμφιλαφὴς, μεγάλη, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἐσί. *V.*

* Διπλοῦν] Omiſſum erat in Edd. aeque ac particula τι. Supplevit utrumque *M. du S.*

71. Ἧσσον εὐφραίνουσιν] Ἧττον εὐφραίνουσιν. *Th. M.*

Ibid. Ἧσσον] Praeferrem lectionem *Pell.* ἧσαν exhibentis; quum ὦν ſit cratis Dorica, pro ἦσαν, vel quod hi pluralia cujuscumque generis cum verbo ſing. conſtruere ament. Vid. omnino Cl. *Maittaire* de Dialectt. p. 207. —8. *F. F. R.*

72. Κλισίαι — ἃ] Quaſi ſcripſiſſet δένδρα vel φυτὰ, vel οἰκήματα. c. 17. συμπόσια vocantur, ad quam vocem potius reſpexiſſe crediderim. *M. du S.*

Κλισίαι — εἰς ἃ] Si quis Codex ἃς haberet, nihil repugnarem. Jam vero nihil muto, quia & paullo ante habuimus ἃ poſt maſculinum καρπῶν, & ſupr. 2. *Ver. Hiſt.* c. 43. f. Θάλασσα — κατ' ἐκεῖνο. Et elliptice ſic poteſt exponi, κλισίαι, εἰς ἃ κλισιῶν. Nam & locus non ſolum neutro genere per ſe exprimi ſolet, ut *Matth.* XXII. 34. συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ac ſexcenties alibi ap. alios, ut εἰς τὸ αὐτὸ ξυνελθόντες, *Thucyd.* V. c. 55. verum & praecedente feminino, ut ap. *Thucyd.* frequenter. c. c. I. 59. τρίτον εἰς Μακεδονίαν, ἐφ' ἅπερ ☞ πρότερον. Idque huic ſcriptori proprium eſſe monet *Suid.* v. Θουκυδίδης. Vid. praemiſſa *Thucyd.* Ed, *Dukerianae* p. 10. Ipſumque *Thucyd.* p. 40. Ubi *Steph.* No. 16. exiſtimat ἔργον aut ſimile quid intelligendum; Quod ἔργον hic quidem poſſe ſubſtitui fateor, alibi non item; ſed ad generalem notionem loci recurrendum, vel χωρίον intelligendum. Neque enim adeo refert quid intelligatur, modo ſic loqui Graecos, probemus. Ne jam alia ejusdem nunc adducamus, ut I. 113. f. σπονδὰς ποιησάμενοι, ἐφ' ᾧ. cujus paullo alia eſt ratio. Genus autem neutrum ut generale & in aliis locutionibus ſubjungi ſubſtantivis maſcul. ac femin. quis neſcit? Sic enim *Aelian.* V. H. III. 38. τὸν ἱλαιῶνα ☞ τὸν συκῶνα, ἃ — ἡ γῆ ἀνίδυσε (ſive δένδρα ſ. aliud quid intelligens) *Aret. Capp.* L. 2. c. 1. pr. φλεγμασίᾳ ☞ πρῶτος, ἐφ' οἷσι. *Evang. Matth.* IX. 17. ἀμφότερα συντηροῦνται, poſt duo ſubſt. maſc. οἶνοι & ἀσκοὶ. *Bengelius* tamen ἀμφότεροι edidit, ex alio Cod. ſed ſine neceſſitate. Ibid. XVIII. 8. εἰ δὲ ἡ χείρ σου, ἢ ὁ πούς σου σκανδαλίζει σε, ἔκκοψον αὐτό. Sic verſa vice ibid. c. ult. f. ad τὰ ἔθνη refertur αὐτοὺς. *Aelian.* I. 20. χρυσοῦς βοστρύχους, κτενίσας ἀπεμάξαί τινα αὐτό. Quod etſi ad ἄγαλμα referri queat, quum aeque dicatur κείρειν τινὰ, κείρειν κεφαλὴν, quam κείρειν τρίχας, tamen malim ad βοστρύχους referre, intellecto χῶμα. Sed & locum neutro genere expreſſit *Suet.* Aug. 72. etſi maſcul. praemittit, ait enim: *Ex ſeceſſibus praecipue frequen-*

ta-

13. His plantis ſatis oblectati, intus in ipſum templum ingreſſi ſumus. Dea igitur in medio collocata eſt, e Pario marmore, pulcherrimum ac ſuperbum opus, rictu aliquantulum hiaſcente ſubridens. Omnis autem illius pulchritudo nihil tecta, veſtitu nullo circumpoſito, nudata eſt, niſi quod altera manu pubem furtim occultat. Tantum quidem ars ſtatuaria hic valuit, ut dura adeo & valida lapidis natura membris omnibus decora videatur. Charicles igitur, quaſi furibundum quiddam alienata mente exclamans, *Beatiſſimus*, inquit, *Deorum vinctus propter hanc Mars!* & accurrens ſimul adpreſſis labiis, protenſa quan-

Ἐπεὶ δ' ἱκανῶς τοῖς φυτοῖς ἐτέρφθημεν, εἴσω τοῦ νεὼ παρήειμεν. ἡ μὲν δὴ θεὸς ἐν μέσῳ καθίδρυ̣ται, Παρίας δὲ λίθου δαίδαλμα κάλλιστον ὑπόφαινον· καὶ σεσηρότι γέλωτι μικρὸν ὑπομειδιῶσα. πᾶν δὲ τὸ κάλλος αὐτῆς ἀκάλυπτον, ἐσθῆτος ἀμπεχόνης, γεγύμνω̣ται, πλὴν ὅσα τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ τὸ αἰδῶ [k] λεληθότως ὑπικρύπτειν. τοσοῦτο γε μὴν ἡ δημιουργὸς ἴσχυσε τέχνη, ὥστε τὸ ἀντίτυπον οὕτω καὶ χαρτερὰν τοῦ λίθου φύσιν ἑκάστοις μέλεσιν ὑπιπρέπειν. ὁ γοῦν Χαρικλῆς, ἐμμανές τι καὶ παράφορον [l] ἐμβοήσας, Εὐτυχέστατος, εἶπε, θεῶν ὁ διὰ ταύτην δεθεὶς Ἄρης, καὶ ἅμα προσδραμών, λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν ἐφ' ὅσον τὸ δυ-

k Λεληθότως] Male *Amſt.* Λεληθότος. l Ἐμβοήσας] Ἀναβοήσας W. Nil mut. *Pl. J. P.* &c.

84. † Παρὰ λεληθότος] *Lætus. V.*

† Παρὰ] Abeſt a textu; nec quo pacto irrepſerit, ſatis aſſequor, niſi forte unica voce παραλεληθότως ſcriptum fuerit. *M. du S.*

86. Ἀντίτυπον] Ἐναντίον. *V.*

Παρὰ] Illud παρὰ eſt gloſſa gloſſae. i. e. Nota tantum fuit hanc interpretationem ad illud λαθ. eſſe referendum. *J. F. R.*

tavit maritima. Neutrumque aliis ſubſt. cujusvis generis ſubjungi Latinis, tralaticium eſt, ut *Salluſt.* Jug. 38. §. 8. *Nox atque praeda — remorata ſunt.* Ubi plura *Cortius.* Adde c. 66. 2. *Vagenſes — quo praeſidium impoſuerat.* i. e. quo loci, vel oppido. Conf. *Vechn.* Hellenol. 158. nosque ad 2. *Ver. Hiſt.* §. 43. f. *J. F. R.*

73. Τῶν μὲν ἀστικῶν] Τοῖς ἀστικοῖς oppoſuit τὴν πολίτικὴν ὄχλον, notabili diſcrimine. *Th. M.*

Τῶν μὲν ἀστικῶν] Mirum eſt Lucianum opponere τοὺς ἀστικοὺς τῷ πολίτικῷ ὄχλῳ. Nam πόλις & ἄστυ urbem ſignificant, etſi hic locus bene ſe habet, fateor me non intelligere eam differentiam. Credo ſcripſiſſe Lucianum, τῶν μὲν ἀγροίκων. Nam habitantibus in agris non tam placent trichilae & arborum implexarum umbracula, quippe quibus talia quotidie in ſuis ſylvis, hortis & agris videntur. Urbium civibus vero, qui nihil aliud quam marmora & nudos lapides vident, jucundiora ſunt viridaria & hortorum amoenitates, & arborum comae luxuriantes. Nam, ut ait Satyra: *— voluptates commendat rarior uſus.* Ideo in eo Veneris luco urbani frequentes feſtum illud agitabant. *J. P. a G.*

74. Ἀστικῶν — πολ. — ὄντ.] Vide omnino *Dionem Chryſoſt.* m. 68. C. apud quem opponitur βαναύσοις. *M. du S.*

Ἀστικῶν στωμύλων ἰσχ.] Τοὺς ἀστικοὺς & τοὺς πολίτικοὺς ita diſtingui poſſe putabam, ut ipſum ἄστυ & πόλις differant. Nempe ἄστυ urbs eſt, caput rerum, πόλις civitas, quae multo patet latius. Ἀστικοὶ, *urbani* ut fit, negligebant, cujus quotidiana erat copia; reliqui cives & *populares*, aliquantum remotiores, tanto obibant diligentius, quoties ad urbem eſſent. *J. M. G.*

Ἀστικῶν] Ἀστυκῶν fecit in *Ald.* 1. ead. manus quae varias lect. aut emendatt. in marg. ſolet addere, in ipſo textu υ ſuperſcribens. Sed vanam eſſe hanc correctionem quilibet videt. *J. F. R.*

79. Παρίας δὲ λίθου] At verus utique Lucianus in Z. Tr. c. 10. e marmore Pentelico ait factam Venerem Cnidiam. *M. du S.*

81. Ὑπομειδιῶσα] Veneris Cnidiae templum, & lucum, & ſtatuam Lucianus hic egregie eſt exequutus, ut & *Plin.* L. 36. *G. C.*

84. Λεληθότως] Perperam redditur, *oblita ſui.* Eſt enim *latenter*, ut *Anacreon* Od. 28. *L. Bos.*

Λεληθότως] Quod *L. Bos.* in priſtina verſione reprehendit, id Cl. *Geſn.* ex ſe jam correxit, & res erat manifeſta. Habuimusque non ſemel alibi, ut patebit ex Indice. *J. F. R.*

89. Ἐμβοήσας] Fateor ἀναβοήσας uſitatius eſſe, eoque iterum c. ſeq. utitur Noſter, ac ſexcenties alibi. Verum ideo unius W. Lectionem non ſequor; nam & ἐμβοᾶν recte ſe habet, iterumque ſic infra Noſter, *de Luctu* c. 15. μεῖζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος. Sic & ἐμφθεγξάμενος. *Eunuch.* c. 7. *J. F. R.*

91. Λιπαροῖς] Λιπαρὸς hic pro λιπαρὴς poſitum videtur. i. e. aſſiduus, frequens, συνεχὴς. *F. G.*

Λιπαροῖς] Conf. ſupra. c. 11. λιπαρᾷ γαλήνῃ. Quod

δυνατὸν ἐκτείνων τ αὐχένα, κατεφίλει· σιγῇ δ' ἐφεξῆς ὁ Καλλικρατίδας κ νῷ ἀπεθαύμαζεν. ἔστι δ' [a] ἀμφίθυρος [b] αὐτῆς ὁ νεὼς, καὶ τοῖς θέλουσι τ θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς, κ κ νώτῳ, κ ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. δι' εὐμαρείας ἦν ὅτι τῇ ἑτέρᾳ θύρᾳ παρελθοῦσι, τ ὄπιθεν εὐμορφίαν καθορῆσαι.

Δόξαν ἦν [c] ὅλην τ θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ κατόπιν τοῦ σηκοῦ παρήλθομεν. εἶτ' ἀνοιγείσης τ θύρας ὑπὸ τῆ κλειδοφύλακος [d] εἶναι παπιγευμένῃ γυναίῳ, θάμβος αἰφνίδιον ἡμᾶς εἶχε τοῦ κάλλους. ὁ γοῦν Ἀθηναῖος, ἡσυχῇ πρὸ μικροῦ βλέπων, ἐπεὶ τὰ παιδικὰ μέρη τ θεοῦ κατώπτευσεν, ἀθρόως πολὺ τοῦ Χαρικλέους ἐμμανέστερον ἀνέβόησεν, Ἡράκλεις, [e] ὅση μὲ τ μεταφρένων εὐρυθμία, πῶς δ' [f] ἀμφιλαφεῖς αἱ λαγόνες, [g] ἀγκάλισμα χειροπλήθες· ὡς δ' εὐπερίγραφοι τ γλουτοὶ αἱ σάρκες ὀπισθουρτοῦνται, μητ' ἄγαν [h] ἐλλιπεῖς αὐτοῖς ὀστέοις προσεφαλμῦσαι, μήτε εἰς ὑπέρογκον ἐκκεχυμῦσαι [i] παιότητα· τ δὲ τοῖς ἰσχίοις ἐνεσφραγισμένων ἐξ ἑκατέρων τύπων, σὺν

tum poterat cervice, illam deoſculatur. At ſilentio adſtans Callicratides intra animum admiratur. Eſt autem utrinque aperta illius aedicula, volentibusque accurate contemplari Deam, *licet*, a tergo etiam & ſic, ut nulla ejus pars admirationi non exponatur. Facile ergo eſt per alteram januam accedentibus eam etiam, quae a tergo eſt, pulchritudinem perſpicere.

14. Cum ergo placuiſſet, totam videre Deam, ad poſticum aediculae transivimus. Tum aperta janua per mulierculam, cui clavium credita cuſtodia erat, ſubitus nos ſtupor ad tantam pulchritudinem corripuit. Athenienſis igitur, qui otioſe paullo ante ſpectaſſet, pueriles Deae partes contemplatus, repente furioſius etiam quam Charicles exclamavit, *Hercules! quanta dorſi concinnitas, quam aptum ad amplexandum, manusque implendas latus. Quam venuſte circumſcriptae clunium carnes ſinuantur, neque deficientes nimium, & ipſis adſtrictae oſſibus, neque in nimiae molis pinguedinem effuſae. Lacunarum autem, coxis ipſis utrinque impreſſarum,*

a Ἀμφίθυρος] Ἀμφίθυρος male *Fl.* & *J.* b Αὐτῆς] Deeſt in W. Et quae ſequuntur alio ordine collocata, ſed non diſtincte notavit *Solan.* quomodo. c Ὅλην] Sic P. *P. B2. Fr. S.* Deeſt in *J. Ald. Fl.* d Εἶναι πεπιγ.] Ἐμπεπιγ. ſine εἶναι W. e Ὅση] Hic rurſus pergere Mſ. Ox. notat *M. duS.* usque ad ῥυθμοί. f Ἀμφιλαφεῖς] Ἀμφιλαμφεῖς male *J.* g Ἀγκάλισμα] Sic recte O. *B2.* M. *Ald. P. S.* Ἀγκάλισμα *J. Fl.* h Ἐλλιπεῖς] Ἐλλειπεῖς W. i Παιότητα] Sic reſtitui ex *B2. B1.* & *S.* Ποιότητα enim *J.* & cett. cum Ox. & M.

quia ibi pro λιπαρεῖ poſitum non negaverim; Ita & hic eodem modo poni, aliqua ſpecie ajunt. Mallem tamen λιπαροῖς χείλεσιν intelligere *labiis unctis, humidis, cupidis.* Nam *frequentibus labiis* pro *frequentibus oſculis*, durius videtur, & geſtui hujus oſculantis etiam minus conveniens. *J. F. R.*

95. Καὶ τοῖς θέλουσι &c.] Quum non ſatis diſtincte notarit *Solanus*, quid Cod. W. hic immutet, id ex Cl. *Jenſii* Emendationibus Ferculo Literario adjectis addam. Rotundiora, ait is p. 158. ſunt in MS. Καὶ τοῖς θέλουσι κατὰ νώτου τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς· ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. *J. F. R.*

1. Δόξαν] Conf. ſupra c. 11. pr. *J. F. R.*

Ibid. Ὅλην] Hanc vocem, quae in *Fl.* & *V.* utraque deerat, agnoſcunt reliquae Edd. & P. cum W. *M. duS.*

12. Αἱ σάρκες] Sic ſolet plurali num. efferri σὰρξ, quando de muſculis eſt ſermo. vid. *Foëſ.* Oecon. *Hippocr.* Sed & generaliter de partibus mollioribus; vid. peculiarem Hippocratis Librum περὶ σάρκων. Et *Ariſtot.* Hiſt. anim. I. 1. pr. τὰ μὲν ἔστιν ἀσύνδετα, ὅσα διαιρεῖται εἰς ὁμοιομερῆ, οἷον σάρκας εἰς σάρκας. *J. F. R.*

23. Ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τῆ σφόδρα θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐπτέτηγει, ταχερόν τι ἐ ῥεῦμα ὐ τοῖς ὄμμασιν πόνῳ ἀνυγραίνων. Interpres: *Charicles prae vehementi ſtupore propemodum diriguit, humidum quendam & manantem in oculis dolorem colliquans.* Pro πόνῳ in Mſ. ſcribitur πάθῳ, & ſic ſcripſit dialogi hujus auctor. ταχερόν τι ἐ ῥεῦμα ὐ τοῖς ὄμμασι πάθος ἀνυγραίνων, eſt *oculos petulante & in iis natante motu ſuffuſus.* hoc eſt laſcivi motus indice. Ταχερὸν proprie dicitur de oculis laſcivis, qui petulante mobilitate produnt laſciviam. Horatio dicuntur *patres oculi*, Petronio *petulantes: Ipſe Paris Dearum libidinantium judex, ſi hanc in comparatione vidiſſet tam petulantibus oculis.* Graecum acceperunt ex *Theocrito* Idyl. 1.

rum, nemo dixerit quam ſuavis ſit riſus; femorisque & tibiae recta linea ad pedem usque protenſae quam exacta proportio. Talis igitur Ganymedes in coelo Jovi nectar ob id ipſum ſuavius infundit: ab Hebe equidem miniſtrante potum non acceperim. Fanatico more iſta clamante Callicratide, prae nimio ſtupore Charicles tantum non diriguit, molli quadam tabe ſe diffluere natantibus oculis confeſſus.

15. Cum vero ipſa ſatietas videndi admirationem abſterſiſſet, labem in altero femore vidimus, ut in veſte maculam, cujus deformitatem reliquus ſaxi candor argueret. Atque ego quidem probabili conjectura verum colligens, lapidis ingenium eſſe, quod videbamus, putabam. Neque enim haec talia quoque morbi & vitii omnis expertia ſunt, multumque his, quae ſummo gradu pulchra eſſe poterant, fortuna obſtat. Nigrum ergo naturalem quendam naevum adſperſum ratus, in hoc ipſo admirabar Praxitelem, qui deforme illud in lapide in iis partibus, quae minus deprehendi poſſent,

ἂν εἴποι τις ὡς ἡδὺς ὁ γέλως, μηδὲ τὴν κνήμης ἐπ' εὐθὺ τέλαμψις ἄχρι ποδὸς, ἠκριβωμένοι ῥυθμοί. [k] τοιοῦτος ἄρα Γανυμήδης ἐν οὐρανῷ Διΐ τὸ νέκταρ ἥδιον ἐγχεῖ· ὥστε ἐμὲ μὴ Ἥβης ὄντα ἂν ἐγὼ ἀμελουμένης ποτὸν ἐδεξάμην. ἐνθεαστικῶς ταῦτα τῇ Καλλικρατίδᾳ βοῶντος, ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τῇ σφόδρα θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐπεπήγει, ταχερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὄμμασι [l] πάθος ἀνυγραίνων.

Ἐπεὶ δὲ τῇ θαυμάζειν ὁ κόρος ἡμᾶς ἀπήλλαξεν, ὅτι θατέρῳ μηρῷ σπίλον εἴδομεν, ὥσπερ ἐν ἐαθῆτι κηλῖδα. ἤλεγχε δ' αὐτὴν τὴν ἀμορφίαν ἡ περὶ τἆλλα τοῦ λίθου λαμπρότης. ἐγὼ μὲν οὖν πιθανῇ τἀληθὲς εἰκασίᾳ τοπάζων, φύσιν ὤμην τῷ λίθῳ τὸ βλεπόμενον εἶναι. [m] πάθος γὰρ [n] οὐδὲ τούτων ὀφθὲν ἔξω. πολλὰ δὲ τοῖς κατ' ἄκρον εἶναι δυναμένοις καλοῖς, ἡ τύχη παρεμποδίζει. μέλαιναν οὖν ἐσπιλωμένην φυσικήν τινα [o] κηλῖδα νομίζων, καὶ τοῦτο τῷ Πραξιτέλει ἐθαύμαζον, ὅτι τῷ λίθῳ τὸ δύσμορφον, ἐν τοῖς ἥττον ἐλέγχεσθαι δυναμένοις μέ-

ge-

k Τοιοῦτος ἄρα] Ab his verbis, usque ad med. c. 19. omnia rurſus deſunt in Ox. *l* Πάθος] Hoc repoſui ex L. P. W. Πόθος Edd. omnes habebant. *m* Πάθος] Sic jam Edd. *n* Οὐδὲ] Οὐδὲν marg. A1. *o* Κηλῖδα] Accentum ſic inveni in Edd.

Ὦ πόλος ὅσσ' ἰσορᾷ τὰς μηκάδας, αἷς βατεῦνται, Τάκεσ) ὀφθαλμοὺς, ὅτι ὁ τράγος αἰτὸς ἴγνιλο.

Caprarius quando capras intuetur coeuntes Oculi diffluunt, quod non ipſe hircus eſt.

Vetus Scholiaſtes exponit ἀλφίσται, φθείρεται. Oculos enim tales laſcivos ajunt, cum moventur, ſuffundi humore quodam, cum in hoc ipſo dialogo vocat τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ & κιχαρισμένῳ, *oculorum petulantia cum ſplendore & gratia juncta.* Maximus Tyrius hoc quoque inter laſcivi animi ſigna refert, λιχνεύειν καὶ γλαῦκα, τηκόμενον οἱ ὀφθαλμοί. Idem dicit de Sardanapalo diſſert. 19. τὸν ὀφθαλμὸν ἱστάντα, pro quo *Juſtinus*, *cum oculorum laſcivia omnes foeminas anteiret.* τάκεται ὀφθαλμοὶ Latinus Theocriti interpres inepte vertit: *tabeſcunt oculi:* imo, tum maxime moventur, hinc *Petron.* dicitur *mobilis oculorum petulantia.* Inferius in Toxari, de adoleſcente, qui illecebris foeminae laſcivae erat captus: ἐπεὶ ἤδετο πανυκτὸς ἴσοιλα, καὶ ἀλφίσχων ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ ταχεῖαν γίγνεσθαι. *Poſtquam ſenſit illum male habere, & amore totum flagrantem, & furentem.* Sic alibi Noſtro ταχεῖαι πόθοι ſunt *prurientes puellae.* *J.G.G.*

25. Ταχερόν τι — ἀνυγρ.] Supra c. 3. *L.K.*

26. Πάθος] W. P. & L. In impreſſis autem πόθος. *M.du S.*

Πάθος] Conf. mox. c. 16. pr. Iterum med. Rurſus c. 17. Et videbis recte hic πάθος pro πόθος reſtitutum. *J.F.R.*

28. Σπίλον] Meminit *Plinius* ſtatuae nobilis, quam *Spilumenen* vocat, & Praxitelis opus dicit. XXXIV. 8. Quam ego eandem eſſe cum hac Cnidia Venere, nomine deceptus, credideram. Sed obſtat quod *Spilumene* Plinii aenea erat, haec marmorea. Ut hoc etiam hic obiter moneam; recte apud *Tatianum* p. 122. legitur σπιλούμβιόν τι γύναιον Πραξιτέλους ἐδημιούργησεν. Quibus verbis eandem cum Plinio ſtatuam innuit. Vid. *Philoſtr. Apoll.* V. VI. p. 276. ubi hunc ipſum juvenem intelligo. *M.du S.*

ξεσιν [a] ὑπέκρυψεν. ἡ δὲ παρεῤῥῶσα πλησίον ἡμῶν ζάκορος ἀπίστῳ λόγῳ καινὴν παρέδωκεν ἱστορίαν. ἔφη γὰρ οὐκ ἀσήμου γένους νεανίαν (ἡ δὲ πρᾶξις ἀνώνυμον αὐτὸν ἐσίγησε) πολλάκις ὀπιθοιτῶντα τῷ τεμένει σὺν δειλαίῳ δαίμονι ἐραθῆναι τῆς θεοῦ, ἡνίκα πανήμερον αὐτὸν [b] ἐνδιατρίβοντα τῷ νεῷ, καλαρχὰς ἔχειν [c] δεισιδαίμονος ἀγιστείας δόκησιν. ἔκ τε γὰρ τῆς ἑωθινῆς κοίτης, πολὺ προλαμβάνων τὴν ὄρθρον, ἐπεφοίτα, καὶ μόλις δύσιν ἄκων ἐβάδιζεν οἴκαδε, τὴν δ' ὅλην ἡμέραν ἀπαντικρὺ τῆς θεοῦ καθεζόμενος, ὀρθὰς ἐπ' αὐτῷ διηνεκῶς τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς ἀπήρειδεν. ἄσημοι δ' αὐτῷ ψιθυρισμοὶ, καὶ κλεπτομυθὴς λαλιὰς ἐρασίχαι διεφοίτων.

abscondisset. Verum adstans prope nos aeditima incredibilem dictu novamque nobis historiam tradidit. Narrabat enim, genere non ignobili juvenem, (nomen ut reticeatur, ipsam fecisse actionem) qui saepe in templum hoc ventitaret, in amorem Deae malis auspiciis incidisse, qui cum totos dies in templo transigeret, initio superstitiosae venerationis opinionem sustinuisse. Ex ipso enim cubili mane, occupata multum aurora, ventitabat, & post occasum denique invitus domum redibat, totumque diem ex adverso Deae residens, rectos in eam perpetuo oculorum conjectus defigebat. Obscuri autem sermones illi, & furtivi sermonis amatoriae querelae peragebantur.

16. Si

a Ὑπέκρυψεν] Sic Edd. Ἀπέκρυψεν L. & W. b Ἐνδιατριβ. τῷ ν.] Ἐν τῷ ν. δ. W. c Δεισιδαίμονος] Δυσιδαίμ. male *J. Fl. Ald.* Sed emendatum in marg. hujus.

41. Ζάκορος] Ζάκορος, νεώκορος. καὶ ὁ ὑπηρέτης ἢ ὁ ἱερεὺς * ἢ τὸ ναὸν σαρῶν, κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν παρ' Ἀττικοῖς. *V.*

47. Ἀγιστείας δόκησιν] Ἀγιστείαν. καθαρότητα. λατρεία. *V.*

* Ἡ] O est in C.

40. Ὑπέκρυψεν] Ἀπέκρυψεν *Solanus* edi voluit; sic enim in *Junt.* vulgatam immutarat. Et fateor insuetum Nostro verbum, nec alibi tam obvium, licet med. ὑποκρύπτομαι *Steph.* proferat. Non ausim tamen receptam Lectionem rejicere, quia ὑπὸ hic suam vim habere videtur, quod in inferioribus partibus & forsan introrsum spectantibus macula illa fuerit. *Poll.* in Onom. hoc quidem verbo utitur, L. V. Sect. 60. Θηρίον — ὑπεκρυφθὲν ἐξάρισκειν. Verum apud alios nondum observavi, non saltem notavi, quia usu venturum non praevidi. *J. F R.*

42. Ἱστορίαν] Apud Posidippum extitisse eam narrationem, testatur *Clem. Alexand.* 23. 2. Respicit, ni fallor, eandem *Philostr.* p. 276. V. *Apoll.* Meminit & *Plin.* XXXVI. c. 4. 5. 6. *Valer. Max.* VIII. 11. Similem huic historiam narrat de Clisophe quodam Selymbriano, qui Sami cum statua etiam in templo itidem inclusus rem habuerit. *Athen.* XIII. 606. ubi in eam rem Alexidis & Philemonis fragm. affert. Similium in statuas amorum exempla Viri docti collegerunt, qui *Aelianum* illustrarunt V. H. L. IX. c. 39. *M. du S.*

Ibid. Παρέδωκεν ἱστορίαν] Quam refert etiam *Plinius* 36, 5. f. 4, 5. & quos ibi laudat Harduinus. Similia insanorum, post Pygmalionem juvenum, statuas depereuntium exempla sunt apud *Athenaeum* L. 13. p. 605. seq. *J. M. G.*

44. Ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει &c.] Vid. *Clem. Alex.* in Protreptico p. m. 17. l. 32. *M. V. la Croze.*

54. Καὶ κλεπτομύθους λαλιᾶς] Καὶ κλεπτομύθης &c. *Th. M.*

58. Ἀφραγάλους Λιβυκῆς δορκὰς] Inter delicatam supellectilem δορκαδίους ἀφραγάλους memorat etiam Theophrastus Char. ἀροτριᾶς, ad quem locum reliqua dedit *Casaubonus* p. 167. Politae duritiei caussa in pretio fuisse videntur. Verti autem non *capream*, quod genus Africae negat *Plinius* 8, 58. f. 83. extr. Sed *damam*, de qua id. 8, 52. f. 79. quam δορκάδα Λιβυστίνην vocat *Aelian.* H. Anim. 14, 14. *J. M. G.*

59. Δορκὰς] Vide *Athen.* 194. A. ubi Antiochus Epiphanes ἐδίδου τοῖς μὲν ἀφραγάλους δορκαδίους, τοῖς δὲ φοινικοβαλάνους, ἄλλοις δὲ χρυσίον. De his autem multa *Casaub.* (ad Theophr. Char. p. 167.) qui talos facit inartificiales. *M. du S.*

Ibid. Ἀπαμβλύνας] Melius forsan ἀπορρύμασι. certe parum commoda illa. *M. du S.*

60. Ἐπὶ σκοπῆς] Forsan ἐπισκόπου. *M. du S.*

61. Τὸν θεὸν αὐτὸν] Jactus est, quem ipse describit. *M. du S.*

Τὸν θεὸν αὐτὸν εἶδολ.] Jactum *Veneris* dictum fuisse jactum felicissimum, ut *canis* deterrimum, nimis notum arbitror. Alioqui Lectores ablegarem ad *Casaub.*

&c

16. Si quando vero fallere parumper amorem ſuum vellet, allocutus *ante Deam*, atque quatuor talis de dama Africana in menſam numeratis, jactu ſpem ſuam experiebatur. Et ſi ex ſententia jactaſſet, maxime, ſi quando ipſam Deam (*Venerem*) jeciſſet, nullo talo eadem facie cadente, adorabat, ſuae ſe cupiditatis compotem futurum putans; Sin, ut fieri ſolet, male jactaſſet in menſam, iique ſiniſtro omine ſtarent, toti maledicens Cnido, tanquam in triſti & incurabili calamitate; interjecto tamen parvo tempore corripiens denuo, priorem infelicitatem emendabat. Jam vero magis irritato morbo, paries inſculpi o-

Ἐπειδὰν δὲ ᾖ μικρὰ τῶ πάθους ἑαυτὸν ὑποβεκολῆσαι θελήσειε, προσιπὼν, τῇ δὲ τραπέζῃ τέτταρας ἀστραγάλους Λιβυκῆς δορκὸς [d] ἀπαριθμήσας, διεπέτευε τ' ἐλπίδα· ᾖ βαλὼν μὲ [e] ὅτι σκοπῶ, μάλιστα δ' εἰ πόλε τ' θεὸν αὐτὴν εὐβολήσειε, μηδενὸς ἀστραγάλου πεσόντος ἴσῳ χήμαλι, προσεχύνει, τ' ὀπθυμίας τεύξεσθαι νομίζων· εἰ δ', ὁποῖα φιλεῖ, φαύλως χεῖ τ' τραπέζης ῥίψειεν, [f] οἰδ' ὅτι τὸ δυσφημότερον ἀναγαῖεν, ὅλῃ Κνίδῳ καλαρώμενος, ὡς ἐπ' ἀηχέτῳ συμφορᾷ, ᾖ [g] καλῆφει, ᾖ δ' ὀλίγῳ συναρπάσας, ἑτέρῳ βόλῳ τ' πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευεν. ἤδη δὲ πλέον αὐτῷ τῶ πάθους ἐρεθιζομένῳ, τοῖχος ἅπας ἐχαράσσε-

d Ἀπαριθμήσας] Nil mutant M. *Fl. J. Ald. B2. S. P.* Ἐπαριθμήσας marg. *A1.* e Ἐπὶ σκοπῶ] Et ſic eſt in iisdem. Forſan ἐπισκάπτω. f Οἰδ'] Sic L. *P.* Οἶδ' cum accentu *J. Fl. S. H.* g Καλῆφει] Mallem κατῆφει à κατηφέω.

59. Δορκὸς] Dorcadis. *G.*

ac *Turneb.* ad *Suet.* Aug. c. 71. ubi ait: *Talis enim jactatis, ut quisque canem aut ſenionem miſerat, in ſingulos talos ſingulos denarios in medium conferebat: quos tollebat univerſos, qui* Venerem *jecerat.* *J. F. R.*

63. Ἐπιθυμίας] Ἐπιθυμίαν potiſſimum eſſe *deſiderium Venereum, amorem impurum*, hoc Luciani aliisque teſtimon. docet Rever. *J. Elſner.* ad *Apoc.* XVIII. 14. *J. F. R.*

66. Καλαφώμενος] Verbum deeſt poſt τὸ καλαφώμενος. *F. G.*

68. Τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευεν] Apparet τὸ πρὶν cum articulo valere idem, quod Adjectivum *praecedens, prior*, &c. idque quidem eleganter ex uſu loquendi apud Graecos non infrequenti. Ita nimirum ſolent hi multis adverbiis cum articulo, velut Adjectivis uti, ſicut οἱ πάλαι, οἱ νῦν. in quibus ὄντες reliquitur intelligendum. Ad hunc modum infra c. 32. dicitur ἡ ἔμπαλιν ὁδὸς *reditus, regreſſus*, ſive *via retro ducens.* Sic τὸ ἐκεῖ, *id quod illic eſt*, in I. *Ver. Hiſt.* c. 25. Πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία. *Loca enim, quae ibi ſunt, aeris ſunt feracia.* Proprie enim hoc ita intelligendum eſt; quum, ſi legeretur, πολύχαλκα γὰρ ἐκεῖ τὰ χωρία, foret, *Sunt enim ibi loca aeris feracia*, ſenſu quidem plane eodem, ſed uſu τῦ, ἐκεῖ diverſo. Sic vitam aeternam in *Quom. Hiſt.* c. ult. Auctor vocaverat τ' ἀεὶ βίον. & I. *Ver. Hiſt.* c. 1. τ' ἔπειτα πάμματον, *laborem inſequentem.* Sic ἡ τῶν ἀπόδοσις, ibidem c. 36. *Solutio quae non fit*; atque adeo quae proprie nulla eſt. Latini ſimiliter adverbiis quandoque velut Adjectivis uſi ſunt. Sic apud *Lucretium, res ante*, hoc eſt, *praecedentes*, legas I. 293.

Quae (Venti flamina) *veluti validum flumen, cum procubuere*
Quamlibet in partem, trudunt res ante, ruuntque
Impetibus crebris.

Ita *ante mala* apud *Virgilium* ſunt *mala praeterita.* Nec ſoli Poëtae ita, verum & alii ſcriptores. Sic apud *Livium* V. 20. *Dictator quum jam . . videret . . urbem opulentiſſimam capi, tantumque praedae fore, quantum non omnibus in unum collatis ante bellis fuiſſet*, &c. *ante bellis*, hoc eſt, *bellis ante geſtis.* Sic apud eumdem frequentiſſime *circa* pro *circumjacens, vicinus*, ponitur; ut I. 59. *Victores omnium circa populorum.* ac ſimiliter paſſim. Huc adde Graeciſſantem illam locutionem Latinam, *Omnes circa eum*, qua utitur *Suetonius* & in Julio, 27. & in Domitiano, 9. Graeci nimirum οἱ περὶ αὐτόν. Quemadmodum quoque apud Lucianum modo videbamus τὴν τῶν ἀπόδοσιν, ita *Lucretio* dicitur *non ſenſus*; lib. II. vſ. 931.

Quod ſi forte aliquis dicet, duntaxat oriri
Poſſe ex non ſenſu ſenſus. —

J. J.

Τὴν πρὶν ἀσ. ἰθ.] De adverbiis ſic adjective uſurpatis etiam diximus ſupra *Apolog.* pro *Merc. Cond.* c. 12. No. 67. Et *pro Lapſu* c. 16. No. 28. Adde hujus *Dial.* c. 14. f. τῦ σφόδρα θαύμους, c. 33. τ' παραυτίκα χρείας, & 36. τ' ἄγαν φιλοτιμίας. Sed exempla apud Noſtrum aliosque tam ſunt frequentia, ut plura addere nihil opus ſit. *J. F. R.*

71. Καὶ

ξάστλο, ϗ πᾶς μαλακῆ δένδρῳ Φλοιὸς Ἀφροδίτῃ καλὴν ἐκήρυσσεν. ἐτιμᾶτο δ' ἐξίσου Διὶ Πραξιτέλης, ϗ πᾶν ὅ, τι κεμήλιον εὐπρεπὲς οἶκοι Φυλάττοιτο, τοῦτ' ἦν ἀνάθημα τῆ Θεῷ. πέρας αἱ σφοδραὶ τῶν ἐν αὐτῷ πόθων ὀρεκτάσεις [a] ἐπενοήθησαν. εὐρέθη δὲ τόλμα τῆς ὀπιθυμίας [b] μαστροπός. ἤδη γὰρ ὀψὲ δύσιν ἡλίου κλίνοντος, ἠρέμα λαθὼν τοὺς παρόντας ὄπιθε τῆς θύρας παρεισερρύη, ϗ τὰς ἀφανῆς ἐνδοτάτω, ὀκνηρὸν ὑπ' ἀναπτεών ἠτρέμει, συνήθως δὲ τῶν ζακόρων ἔξωθεν τὴν θύραν ἐφελκυσαμένων, ἔνδον ὁ κρυὸς Ἀγχίσης καθείρκλο. ϗ τί γὰρ ἀρρήτου νυκτὸς ἐγὼ τόλμαν, [c] ἢ ἄλλος, ἐπ' ἀκριβὲς ὑμῖν [d] διηγοῦμαι; τῶν ἐρωτικῶν θιασωτικῶν ἴχνη ταῦτα μεθ' ἡμέραν ὤφθη, ϗ τὸ σπῖλον εἶχεν ἡ Θεὸς. ὧν ἔπαθεν, ἔλεγχον. αὐτόν γε μὴν τὸν νεανίαν, ὡς ὁ δημώδης ἱστορεῖ λόγος, ἢ κατὰ πετρῶν, φασιν, ἢ κατὰ πελαγίου κύματος ἐνεχθέντα, παντελῶς ἀφανῆ γενέσθαι.

Ταῦτα τῆς ζακόρου διηγουμένης, μέλαξυ τοῦ λόγου ἀκροασάμενος εἶπεν ὁ Χαρικλῆς,

mnis, unusquisque arbusculae mollis cortex pulchram Venerem praedicare, aequo ac Jupiter in honore esse Praxiteles; si quid domi pretiosum & decens repositum custodiret, donarium offerri Deae. Tandem vehemens desideriorum illius contentio expetit in amentiam; ac praesto est, quae cupiditati lenocinetur, audacia. Jam enim ad occasum inclinato sole, sensim, clam praesentibus, post januam correpsit, & stans occultus in penitissimo angulo, vix respirans se continuit. Aeditimis autem pro more extrorsum ad se januam trahentibus, intus Anchises novus includitur. Et, quid enim infandae noctis facinus aut ego aut alius accurate enarret? amplexationum amatoriarum vestigia isthaec interdiu conspecta sunt, & maculam habet Dea eorum quae passa est indicium. Ipsum quidem adolescentem, ut popularis fert sermo, aut per petras; ajunt, aut in pelagios fluctus praecipitem, omnino e conspectu hominum abiisse.

17. Haec narrante aeditima, clamore sermonem illius interpellans Charicles, *Ergo*, ait,

a Ἐπενοήθησαν] Repositum ex W. Ἀπενοήθησαν Edd. priores. *b* Μαστροπὸς] Sic etiam recte esse in *Fl.* & M. notabat *M. du S.* *c* Ἢ ἄλλος] Et sic esse in *Fl.* notat *M. du S.* Sed cum *F.* etiam sic *P. S. Ald. H.* &c. *d* Διηγοῦμαι] Διηγοῦμαι marg. *A1W.*

71. Καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοιὸς] Notum ex *Theocrit. Virg. Aristan.* *F.B.*

76. Ἐπενοήθησαν] Sic W. melius, quam ut in reliquis est; ἀπενοήθησαν. *M. du S.*

77. Μαστροπὸς] Vertunt *mastrupatrix*; malim *lena*. *F.G.* Scribitur & μαστρωπὸς, vid. *Steph.* *F.F.R.*

82. Ἔξωθεν] Atqui non vulgo solebant veteres januas suas ita comparare, ut intro, dum aperirentur, intraturo propellere, exituro adducere necesse esset. Quod tamen hic supponitur, cum pone januam in templo latuisse hunc juvenem supra dictum sit. *M. du S.*

84. Ἢ ἄλλος] An ἢ ἄλλα quaesivit *Solanus*? Sed nihil est opus. An supr. c. 5. pr. ἄλλου pro ἀλλ' ὅ legend. disquiram in addendis. *F.F.R.*

85. Διηγοῦμαι] Si plures Codd. addicerent, adriperem lectionem marg. *A1.* διηγῶμαι subjunctivum exhibentis. Sic supra *Pisc.* c. 38. τί ποιῶμεν; ut enim τί interrogantis indicativo jungatur, τί deliberantis optat. & subj. potius gaudet, ut ibid. c. 37. Τί δ' ἂν πάθοιμι. De *Merc. Cond.* pr: Τί σοι, πρῶτον, ὦ τί ὕστατον καταλίπω; Aor. enim subj. ibi est. Et sic fere, quando interrogatio implicite negat, ut: *cur hoc facerem?* pro *caussa nulla est, quam id faciam*, i. e. *non faciam*. *Deor. Dial.* IV. 4. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; etsi indicativus quoque interdum locum habet in similibus, ut ibid. c. 5. Τί γάρ σε — ὠφέλει τὸ κάλλος; tamen revera ibi est interrogatio, ad quam responsum mox sequitur, adeoque paullo alia res, quam in hoc διηγοῦμαι. *De Saltatione* vero §. 17. ϗ τί σοι τοὺς Ἕλληνας λέγω; recte, sed rursus paullo aliter quam hic, ibi enim re vera Graecos jam enarraverat. At non tanti est, ut plura colligam. Nam διηγοῦμαι vitiosum non est. *F.F.R.*

1. Καὶ νῦν] Haec omnia aut inscite admodum scripta, aut a Librariis foede corrupta. Ego in διῆγμαι mendum latere puto. *M. du S.*

2. Ἐναργὴς] Corrige ἐναργὲς. *F.G.*

Ἐναργὴς] Scribendum cum antiquioribus, Καὶ νῦν δὲ τὸ ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργὲς ἐστι τοῦτο διῆγμα. non ἐναργὴς, ut vitiarunt posteriores. Vox haec ἐναργὲς hic commode etiam asserenda est *Herodiano*, apud

ait, *femina, si vel e lapide sit, amatur! Quid vero si quis animatam ejusmodi pulchritudinem videat? Nonne una illius nox Jovis sceptris aestimetur?* Subridens autem Callicratides, *Nondum*, inquit, *Charicles novimus, an multas id genus narrationes audituri simus, cum erimus Thespiis. Et nunc jam ipsius, quam tanto opere admiraris, Veneris manifestum est hoc documentum. Qui istuc?* interrogante Charicle, probabili admodum sermone uti mihi visus est Callicratides, cum diceret, *Amatorem illum juvenem, totius noctis otiosam usuram nactum, adeo ut integram exsatiandae cupiditatis facultatem haberet, puerilem in modum saxo se applicuisse, qui vellet, scilicet neque anteriori eam parte esse feminam.* Multis igitur indiscretis incaute prolatis sermonibus, promiscuum ego tumultum sedans, *Viri*, inquam, *sodales, modestum servate disputandi ordinem, ut venusta lex est eruditionis. Relicta ergo perturbata illa & exitum habente nullum rixa, per vices pro sua quisque sententia contendite. Etenim tempus nondum ad-*

Οὐκοῦν τὸ ξύλον, κἂν λίθινον ᾖ, φιλεῖται. τί δ' εἴ τις ἔμψυχον εἶδε τοιοῦτο κάλλος; ἆρ' οὐκ ἂν ἡ μία νὺξ τῆ τοῦ Διὸς σκήπτρου ἐτιμᾶτο; μειδιάσας δὲ ὁ Καλλικρατίδας, Οὐδέπω, φησὶν, ἴσμεν, ὦ Χαρίκλεις, εἰ πολλῶν ἀκουσόμεθα τοιούτων διηγημάτων, ὅταν ἐν [e] Θεσπιαῖς γενώμεθα. κ) νῦν δὲ τὸ [f] ἐναργὲς σοῦ ζηλωμένης Ἀφροδίτης [g] ἐναργές ὅτι τοῦτο δεῖγμα· πῶς; ἐρομένου τοῦ Χαρικλέους, ἄγαν πιθανῶς μοι ἔδοξε λέγειν ὁ Καλλικρατίδας· ἔφη γὰρ, ὡς ὁ ἐραθεὶς νεανίας, παντύχῃ σχολῆς λαβόμενος, ὥστ' [h] ἄλλην τοῦ πάθους ἔχειν ἐξουσίαν χορευθῆναι, παιδικῶς τῷ λίθῳ προσωμίλησε, βεληθεὶς, οἶδ' ὅτι, μηδὲ πρόσθεν [i] εἶναι τὸ ξύλον. πολλῶν οὖν ἀκρίτων ἀφυλακτισθέντων λόγων, κ) συμμιγῆ καταπαύσας ἐγὼ θόρυβον, Ἄνδρες, εἶπον, ἑταῖροι, κ) τὸν κόσμον [k] ἔχεσθε ζητήσεως, ὡς εὐπρεπὴς ὁ νόμος παιδείας. ἀπαλλαγέντες οὖν τ' ἀστάκτου, κ) πέρας ἔδει ἔχούσης φιλονεικίας, ἐν μέρει ὑπὲρ τ' αὐτὸς ἑαυτοῦ δόξης ἑκάτερος ἀποτείνασθε· κ) γὰρ ἔδεπω χωρὸς ὅτι ναῦς

[e] Θεσπιαῖς] Sic Edd. Θεσπιάσις W. & *Schol.* [f] Ὑπὸ] Ἀπὸ W. Sed vulgata est potior. [g] Ἐναργές] Recte sic M. B2. *J.* Fl. P. Ἐναργὴς male *S.* & *A.* [h] Ὅλλην] Ὅλον marg. *A1.* [i] Εἶναι τὸ ξύλον] Μηδὲ τῷ ξύλῳ marg. *A1.* [k] Ἔχεσθε] Ἔχεσθ W.

1. Θεσπιάσις] Πόλις. *V.* Proditur Praxitelis Ἔρως ἐκ Θεσπιῶν εἶναι. quem sculpsit quidem ille, dicavit autem Glycera meretrix illic existens, λαβοῦσα δῶρον παρὰ τοῦ τεχνίτου. Multi autem eo profecti sunt ad videndum Cupidinem. *G.*

10. Ἀκρίτων] Ἀδιακρίτων. *G.*

17. Ἀποτείνασθε] Ἐκτείνασθε. φιλονικεῖτε. *V.*

apud quem lib. I. c. 11. in digressione de Dea Pessinuntia, ubi quum narratum esset, quemadmodum navis, qua Dea fuerit vecta, in Tiberi amne adhaerescens a sola virgine Vestali (Claudia) soluta pertraheretur Romam; additur, ὁμοῦ δὲ τὸ ἐναργὲς τ' θεοῦ, κ) τὸ σημεῖον τ' Παρθένου Ῥωμαῖοι ἐθαύμασαν. *Tan. Faber* in epistola novissimae Herodiani editioni praefixa reponit ἐνεργές. at frustra. Quemadmodum apud Lucianum ἐναργὴς δεῖγμα est *signum manifestum*; ita apud Herodianum τὸ ἐναργὲς τ' θεοῦ est quasi manifestum Deae Pessinuntiae numen; quae precanti Claudiae annuerit, & sequi rogata, secuta sit. Historia est etiam ex *Livio* & *Suetonio* in Tiberio nota. Sic de Deo Glycone dixerat etiam supra c. 13. *Pseudomantis*, civitatem accepturam esse ἐναργῆ τ' θεόν. (Recte contra *Fabrum* adseris τὸ ἐναργὲς τ' θεοῦ. *Homer.* Il. Υ. 136. Χαλεποὶ δὲ θεοὶ φανῆναι ἐναργεῖς. *Schol.* χαλεποὶ δὲ ὁ δυσὶ οἱ θεοὶ φανῆναι φανερῶς φαινόμενοι τοῖς ἀνθρώποις. Sic *Odyss.* K. 201. ubi *Schol.* ἐναργεῖς, φανεραί. Dii, Deaeve, qui, quieve signa manifesta dabant suae efficaciae, *praesentes* Latinis appellabantur. Vid. *Spanhem.* de usu & praest. Numism. p. 387. &c. *Ortwinius.*) male *Casaub.* ad *Polyb.* I. p. 1. pro ἐναργεστάτῳ, ἐναργεστάτῳ. *J.J.*

3. Δεῖγμα] Sic Edd. principes cum sequioribus habere, notarat *Solan.* Nescio quare; neque varietatem desidero. *J.F.R.*

15. Πέρας ἔδει] In obsservatt. Rever. *Jac. Elsner.* ad *Timoth.* I. 4. ubi haec Luciani adducuntur, πέρας editum pro πέρας, in Edit. Traject. p. 287. f. Errore, credo, typographico. *J.F.R.*

ναῦν ἀπιέναι· [a] τῇ δὲ σχολῇ καλαχρηστέον εἰς ἱλαρίαν, ᾗ μὴ τέρψεως ὠφελῆσαι δυναμένην σπουδήν. ὑπεκστάντες οὖν τῷ νεὼ (πολὺς γὰρ ὁ κατ' εὐσέβειαν θρησκοῖ [b] ὄχλος) εἰς ἕν τι τῶν συμποσίων ἀποκλίνωμεν, ὅπως δὶ ἡρεμίας ἀκούειν τε καὶ λέγειν [c] ἅτ' [d] ἂν βουλομένοις, ἐξῇ· μεμνῆσθαι δ' ὡς ὁ τήμερον ἡττηθεὶς οὐκ ἔτ' αὖθις ἡμῖν περὶ τῶν ἴσων διοχλήσει.

est eundi ad navim; otio autem abutamur ad hilaritatem, & ad ejusmodi, quod cum delectatione prodesse etiam queat, studium. Egressi itaque templo, (quando quidem multa turba religionis causſa adfluit) in coenationum unam devertamus, ut otiose audire & dicere, quaecumque libuerit, liceat. Mementote autem, qui hodie victus fuerit, eum non amplius de iisdem rebus molestum nobis futurum.

Καλῶς ἔδοξα ταῦτα λέγειν, καὶ συγκαταινεσάντων, ἐξήειμεν, ἐγὼ μὲν ἡδόμενος, εὐδεμίας με πιεζούσης φροντίδος· οἱ δ' ὅτι συνοίας, μεγάλην ἐν ἑαυτοῖς σκέψιν ἄνω καὶ κάτω κυκλοῦντες, ὡς περὶ τῆς προπομπείας ἀγωνιούμενοι Πλαταιᾶσιν. ἐπεὶ δ' ἤκομεν εἰς τὶ συνηρεφὲς καὶ σκιῶδες, ὥρᾳ θέρους, ἀναπαυστήριον, Ἡδὺς, εἶπον, ὁ τόπος, ἐγὼ, καὶ γὰρ οἱ κατ' κορυφὴν λιγυρὸν [e] ὑπερηχοῦσι τέττιγες, ἐν μέσῳ πάνυ δικαστικῶς καθεζόμην, αὐτὸς ἐπ' αὐταῖς ὀφρύσι τὴν Ἡλιαίαν ἔχων. προθεὶς δ' ἀμφοτέροις κλῆρον ὑπὲρ τοῦ, τίνα χρὴ πρῶτον εἰπεῖν, ἐπειδὴ Χαρικλῆς ἐλελόγχει πρότερον, [f] εὐθὺς ἐνάρχεσθαι τοῦ λόγου διεκελευσάμην.

Ὁ δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀναλίψας, ἡσυχῇ, καὶ μικρὸν ὀκνήσας, ἄρχεται τῇ δέ πῃ, Σὲ, δέσποινα τῶν ὑπὲρ σοῦ λόγων, Ἀφροδίτη, σὲ βοηθὸν αἱ ἐμαὶ δέησεις καλοῦσιν· ἅπασι γὰρ ἔργῳ, κἂν βραχὺ τῆς ἰδίας πειθοῦς ὀπισάξῃς, τελειότατόν ἐστιν, οἱ δ' ἐρωτικοὶ λόγοι πλεῖστός σου δέονται·

18. Recte ista dicere visus sum, & comprobantibus illis egressi sumus, laetus ego, quem cura nulla angeret: at isti cogitabundi, qui magnam intra se commentationem sursum deorsum volverent, quasi de pompae ducatu Plataeis decertaturi. Cum autem delati essemus ad tecta undique & umbrosa ipso aestatis tempore sedilia, suavis locus, dicens ego, etenim in cacumine jucundum quiddam cicadae strepunt, in medio, plane judicis in morem, consedi, ipsam in ipsis superciliis Heliaeam praeferens. Cum vero sortem utrisque, de eo, uter prior diceret? proposuissem, & Charicles priorem locum sortitus esset, eum statim ingredi orationem jussi.

19. At ille dextra mulcens faciem, aliquantum cunctatus, sic fere exorsus est: Te, Domina, causſae pro te, Venus, dicendae, adjutricem preces meae advocant. Cuicumque enim operi, vel parvum quiddam tuae suadelae, adsperseris, illico perfectissimum est. Amatorii autem sermones praeter caetera te indigent, tu enim germanissi-

a Τῇ δὲ] Τῇ δὲ male *S.* b Ὄχλ(ος)] Deest in W. c Ἅτ'] Ἃ, W. Vulgatam servant *J. Fl. P. B2. S.* d Ἢν] Ἤ marg. *A1.* W. Sed eodem redit; ᾗ enim aeque in tertia pers. dici quam ᾖ, nimis notum. e Ὑπερηχοῦσι] Sic W. Ex. *Fl. J.* Ὑπηχοῦσι *P. P. S.* f Εὐθὺς] Εὐθὺς male *J. Fl.*

33. Σωτηρίας] Ἐσωτηρίου *V.*

23. Ἅτ'] Conf. supra *Lexiph.* c. 21. & *Hermot.* c. 30. f. Videbisque non solis Poëtis in usu esse. Verum ἅσσα spiritu leni, habuimus *Lexiph.* c. 5. pr. & videbimus infra, *Rhet. praec.* c. 16. m. De utriusque usu vide *Budaei* Commentt. p. 512. Qui ἅττα pro ἅσσα interpretatur, *quaecumque*, ἅττα vero, *nonnulla, quaedam.* *J. F. R.*

31. Προπομπείας] Ego προπομπίας mallem. *M. du S. Ibid.* Περὶ τῆς προπομπείας —— Πλαταιᾶσιν] Referas forte hoc certamen ad Daedala, solenne Plataeensium, de quo *Pausan.* Boeot. p. 547, 38. κληροῦνται, καθ' ὅντινα τάξιν τὴν πομπὴν ἀνάξουσι κ. τ. λ. unde forte colligas contentiones de ordine illius pompae olim fuisse. *J. M. G.*

42. Δι-

niſſima illorum mater. Veni ſane advocata mulieribus, *quae es* ipſa femina. Largire viris, ut mares manere velint, prout nati ſunt. Equidem in principio ſtatim orationis primam matrem, primam generationis omnis radicem, eorum quae vera eſſe cenſeo, teſtem advoco, ſanctam illam dico univerſorum naturam, quae prima cogens & concilians mundi elementa, terram, aëra, ignem, aquam, horum ad ſe invicem commiſtione animata omnia ad vitam generavit. Quod vero ſciret, mortalis nos materiae opificium eſſe, & breve vivendi tempus fato unicuique aſſignatum, ut unius interitus generatio alterius eſſet machinata eſt, & pro his, quae moriuntur, ea quae naſcuntur admenſa eſt, ut mutuis ſucceſſionibus perpetuo tempore vivamus. Cum autem fieri non poſſet, ex uno uti quidquam naſceretur, duplicem in uno quoque *genere* naturam machinata eſt, maribus ſuas feminum conjectiones largita, feminam autem velut receptaculum genituraе conſtituens. Cum igitur commune utrique generi deſiderium admiſcuiſſet, ea ſibi invicem copulavit, ſacra neceſſitatis lege praeſcripta, ut in ſua unumquodque natura maneat, & neque muliebre genus praeter naturam affectet virilia, neque indecenter virile molleſcat. Itaque virorum cum mulieribus conſuetudo, ad hunc diem immortalibus humanam vitam ſucceſſionibus cuſtodit. Neque enim quisquam vir ex viro ſe natum gloriatur: duobusque nominibus

σὺ γὰρ αὐτῶν γνησιωτάτη μήτηρ· ἴθι δὴ γυναιξὶ συνήγορος, ἡ θήλεια· χάρισαι δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι μένειν ἄρρεσιν, ὡς ἐγεννήθησαν. ἔγωγ' ἂν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῷ λόγῳ, τὴν προμήτορα, καὶ πάσης γενέσεως [g] πρωτόρριζον, ὧν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι· λέγω δὲ τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων Φύσιν, ἣ τὰ πρῶτα πηξαμένη στοιχεῖα τοῦ κόσμου, γῆν, ἀέρα, πῦρ, ὕδωρ, τῇ πρὸς ἄλληλα τούτων ἐπικράσει πᾶν ἐζωογόνησεν ἔμψυχον. ἐπισταμένη δ' ὅτι θνητῆς ἐσμεν ὕλης δημιούργημα, καὶ βραχὺς χρόνος ὁ τοῦ ζῆν ἑκάστῳ καθείμαρται, τὴν ἑτέρου φθορὰν ἄλλου γένεσιν ἐμηχανήσαλο, καὶ τῷ θνήσκοντι τὸ τικτόμενον ἀντεμέτρησεν, ἵνα ταῖς παρ' ἀλλήλων διαδοχαῖς εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον ζῶμεν. ἐπεὶ δ' οὐκ ἦν ἄπορον ἐξ ἑνός τι γεννᾶσθαι, διπλῆν ἐν ἑκάστῳ Φύσιν ἐμηχανήσαλο. [h] τοῖς μὲν γὰρ [i] ἄρρεσιν ἰδίας καταβολὰς σπερμάτων χαρισαμένη, τὸ θῆλυ δ' ὥσπερ γονῆς τι [k] δοχεῖον ἀποφήνασα. κοινὸν [l] δὲ ἀμφοτέροις γένει πόθον ἐγκερασαμένη, συνέζευξεν ἀλλήλοις θεσμὸν [m] ἀνάγκης ὅσιον, καταγράψασα μένειν ἕκαστον τὸ οἰκείας Φύσεως ἑκάτερον, καὶ μήτε τὸ θῆλυ πρὸς Φύσιν ἀρρενωθῆναι, μήτε τἄρρεν ἀπρεπῶς μαλακίζεσθαι. [n] διὰ τοῦθ' αἱ σὺν γυναιξὶν ἀνδρῶν ὁμιλίαι, μέχρι δεῦρο τὸ ἀνθρώπινον βίον ἀθανάτοις διαδοχαῖς φυλάττουσιν· εὐδεὶς ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς αὐχεῖ γενέσθαι. δυοῖν δ' ὀνομάτοιν σε-

βαι-

g Πρωτόρριζον] Sic P. aliaeque recte. Πρωτορρ. male J. Vulgatam tenet M. J. B2. P. &c. h Δοχεῖον] Ἄγγειον W. P. L. i Ἄρρεσιν] Ἄρσεσιν O. k Ἀνάγκης] Ἀγάπης O. Nil mutat M. nec B2. J. P. l Οὖν] Deeſt in W. Adeſt in M. & Edd. m Διὰ τοῦθ'] Deſunt haec & ſeqq. in O. ad c. usque 22.

42. Δεῖμα τὸ πρόσωπον ἀναστρέψας] Dixi alibi, hoc ſaepe repetit Lucian. J. B.

Ibid. Πρόσωπον ἀναστρέψας — ἀνιχνῶν] Fabius II, 3, 156. ſeq. *Cum judex dicere de cauſſa juſſerit, lenitas conſurgendum, tum — paullum eſt commorandum — non protinus eſt erumpendum; ſed danda brevis cogitationi mora. — In hac cunctatione ſunt quaedam non indecentes moraе*, caput mulcere, &c. J. M. G.

53. Πρωτόρριζον] Sic πρωτόστομον infra c. 32. J. F. R.

54. Ὧν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικ.] Benedictus ex aliis, *quae propono*. Pater, *quae ſentio*. J. G.

55. Τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων Φύσιν] Hac de re copioſe Interpretes Lucretii. J. B.

67. Καταβολὰς σπερμάτων] Ita in Ep. *ad Hebr.* XI. 11. καὶ αὐτὴ Σάρρα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε. ad quem l. Cl. L. *Bos* haec Luciani quoque adfert, ut monuerat in marg. *Graev.* Cl. *Hemſt.* J. F. B.

69. Δοχεῖον] Quidam Codices Miſſ. pro δοχεῖον, ἀγγεῖον habent aut utrumque, ſi Excerptis fides. nempe W. P. & L. M. du S.

βασμίοιν πᾶσαι τιμαὶ [a] μιμοῦσιν, ἐξίσου πατρὶ μητέρα προσκυνούντων.

Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἔθ' ἡρωϊκὰ φρονῶν ὁ βίος, καὶ τὸ γείτονα θεῶν σέβων ἀρετῇ, οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ φύσις [b] ἐπειθάρχει, καὶ καθ' ἡλικίας μέτρα γυναιξὶ [c] ζευγνύμενοι, γενναίων πατέρες ἐγίγνοντο τέκνων. χρὸν δ' ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνου τοῦ μεγέθους ἐς τὰ τῆς ἡδονῆς καλαβαίνων βάραθρα, ξένας ὁδοὺς καὶ παρηλλαγμένας ἀπολαύσεων [d] ἔτεμεν. εἶθ' ἡ πάντα τολμῶσα τρυφὴ τὴν φύσιν αὐτῷ [e] παρηνόμησε· καί τις ἆρα πρῶτος ὀφθαλμοῖς τὸ ἄῤῥεν εἶδεν ὡς θῆλυ, δυοῖν θάτερον, ἢ τυραννικῶς βιασάμενος, ἢ πείσας πανούργως· συνῆλθε δ' εἰς μίαν κοίτην μία φύσις· [f] αὐτοὺς δ' ἐν ἀλλήλοις ὁρῶντες, ἔθ' ἃ δρῶσιν, ἔθ' ἃ πάσχουσιν, ἠδοῦντο· καὶ πετρῶν δέ, φασιν, ἀγόνων [g] σπείραντες, ὀλίγης ἡδονῆς ἀντικαλλάξαντο μεγάλην ἀδοξίαν.

venerabilibus honores omnes tribuuntur, *hominibus* ex aequo patri matrem etiam adorantibus.

20. Initio igitur, cum Heroicis adhuc sententiis viverent homines, & vicinam Deorum virtutem colerent, legibus a natura constitutis obtemperarunt, & pro aetatis modo conjuncti mulieribus, generosorum patres liberorum facti sunt. Paullatim vero vita ab illa magnitudine ad voluptatis barathra se demittens, novas *quasdam* vias & immutatas fruendi secuerunt. Deinde luxuria nihil non audens naturae ipsam legem violavit. Atque aliquis igitur primus ita marem oculis ut feminam intuitus, alterutrum horum, aut tyrannico eum more violavit, aut callidis persuasionibus induxit: intravitque cubile unum unus sexus: cumque se alterum in altero quisque videret, neque quae facerent, neque quae paterentur, erubescebant, atque per sterilia, quod ajunt, saxa seminantes, pro parva voluptate magnam permutabant infamiam.

21. Non-

a Μίμουσιν] Recte sic P. M. P. *V*2. *B*2. *S*. Μίλουσιν male *J. Fl.* b Ἐπειθάρχει] Ἐπιθάρχει W. c Ζευγνύμενοι] Μιγνύμενοι L. P. d Ἔτεμεν] Ἔτεμνεν W. e Παρηνόμ.] Παρενόμ. W. Augmentum adgnoscunt *J. Fl. P. S.* f Αὐτοὺς] Ἴσως αὐτοὶ L. g Σπειράντες] Σπείροντες W.

79. Πᾶσαι] Etiam πᾶσαι legi in *Fl.* adscripserat *Solan.* Quid tum? Legitur & in aliis, nec quisquam aliam lectionem desiderabit. Est enim πᾶσα τιμή, summus, perfectus, plenus honor, veluti πᾶσα ἰσχύς in *Catapl.* c. 15. & πᾶσα ἀνάγκη centies apud Nostrum. Vel idem quod πάσας δίκας δίκαι μου ap. *Alciphr.* 2. 3. p. 226. Alibi interpretere *omnis generis*, ut ap. *Herodian.* 22. vers. fin. πάσαις τε γραφαῖς διώκομαι. Quomodo & Latinis frequens esse, si quis nescit, videat *Cic.* pro Leg. Man. c. 5. *omni supplicio excruciatum necavit*, i. e. summo. Et c. 23. 7. *vir bellorum omnium peritissimus*, i. e. omnis generis, ut ex c. 10. interpretatur Cl. *Heuman.* in not. quem etiam conferre licebit ad Orat. p. red. in Sen. c. 10. ubi is edidit: *omne is flagitium se committere putaret*, pro vulgata Lect. *dedecus & flagitium*, pluribusque docet *omne* aliquando significare *summum & perfectum*. Sed quis dubitet de re tam nota! quare aliud obversatum fuisse menti *Solani* arbitror: nec de plurali τιμαὶ hoc sensu usitato dubitare potuit; nam & sic *Act. Apost.* XXVIII. 10. οἳ πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμησαν ἡμᾶς. Et *Menand.* Fragm. XII. 1. Βούλου γονεῖς πρὸ παντὸς οὐ τιμὰς ἔχειν. Quid ergo haeserit, nescio. *J. F. R.*

Ibid. Μίμουσιν] M. P. & Edd. plerique. In *Fl.* & *J.* μίλουσιν. prave. *M. du S.*

84. Ζευγνύμενοι] Vulgatam praetuli, quia de matrimonio legitimo, non de promiscua Venere sermo est. *J. F. R.*

87. Ξένας ὁδούς] Sic Latini istud obscoenum *viam* & *locum* dixerunt. *J. B.*

91. Πρῶτος] Infandi sceleris primum auctorem Lajum Graeci agnoscunt; quam in rem testem Euripidem adducit *Aelian.* de animal. VI. 15. Sed Sacrae Litterae diu ante Lajum meminerunt, cum Abrahami & Loti tempore jam excidium Sodomae scelus illud attulerit. *M. du S.*

93. Εἰς μίαν κοίτην μία φύσις] I. e. unius generis sexus. Vid. *L. Bos* ad Roman. I. 26. *J. F. R.*

96. Ἠδοῦντο] Sic ut edidi, esse in Edd. & M. adnotarat *Solan.* addens tamen, ἰδοῦντο alicubi legi, non adscripto libro. An ἴδοιτο voluit? quod ex mutato spiritu & omisso puncto subscripto suspicere. Sed vulgatam esse potiorem indicant sequentia; non enim εἰ' ἴδοιτο, *non delectabantur*, dixisset, quum statim de voluptate modica addat. *J. F. R.*

Ibid. Κατὰ πετρῶν — ἀγόνων] De hoc Proverb. Paroemiogr. *J. B.*

99. Τοι-

21. Nonnullis quidem eo usque violentiae tyrannicae processit audacia, ut ferro etiam sacrilego naturam violarent: mariumque exhausta virilitate, cumulum quendam voluptatis invenirent. At miseri illi atque infelices, ut diutius sint pueri, non jam manent viri, ambiguum aenigma sexus duplicis, qui neque in quem nati sunt servaverint, neque habeant ad quem transiere: flos autem ille qui in juventute *aliquantum* manserat, in senectutem uti praematuram flaccescant, efficit. Simul enim in pueris censentur, & consenuere, nullum virorum intervallum habentes; adeo impura illa & mali omnis magistra luxuria voluptates impudentes aliam ex alia excogitans, ad eum usque morbum qui neque nominari honeste potest, lubrico vestigio prolapsa est, ut nullam libidinis partem ignoraret.

22. Si vero in qua nos lege constituit Providentia, unusquisque permaneret, mu-

[h] Τούτοις γε μὴν εἰς τοσοῦτον τυραννικῆς βίας [i] ἡ τόλμα προέκοψεν, ὡς μέχρι [k] σιδήρῳ τὴν φύσιν ἱεροσυλῆσαι· τὰ δ' ἀῤῥένων τὸ ἄῤῥεν ἐκκενώσαντες, εὗρον ἡδονῆς παρέλκουσα μέτρα. οἱ δ' ἄθλιοι καὶ δυστυχεῖς, ἵν' ὀπιπλέον ὦσι παῖδες, οὐδὲ ἔτι μένουσιν ἄνδρες, ἀμφίβολον αἴνιγμα διπλῆς φύσεως, οὔτ' εἰς [l] ὃ γεγέννηνται φυλαχθέντες, οὔτ' ἔχοντες ἐφ' ὃ μετέβησαν. τὸ δ' [m] ἐν νεότητι ὠφελιμεῖναν ἀνθος εἰς γῆρας αὐτὸς [n] μαραίνει πρόωρον. ἅμα γὰρ ἐν παισὶν ἐριθμοῦνται, καὶ γεγηράκασιν, οὐδὲν ἀνδρῶν μεταίχμιον ἔχοντες· [o] οὕτως ἡ μιαρὰ, καὶ πάντος κακοῦ διδάσκαλος τρυφὴ, ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἡδονὰς ἀναισχύντως ὀπτῶσα, μέχρι τοῦ [p] οὐδὲ ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς νόσου κατώλισθεν, ἵνα μηδὲν ἀγνοῇ μέρος ἀσελγείας.

[q] Εἰ δ' ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια [r] θεσμῶν ἔταξεν [s] ἡμᾶς, ἕκαστος ἵδρυτο, ταῖς μὲν γυναι-

[h] Τούτοις] Sic dedi ex marg. *A1.* ex L. & *Ald.* Εἴτους Edd. cett. male. [i] Ἡ] Sic bene *Fr. Fl. P.* ἡ *J.* male. [k] Σιδήρῳ] Σιδήρου marg. *A1.* [l] Ὅ γεγέννηται] Ὅ τι γέγονται *J.* Ὁ γεγόνηται cett. & M. Sed v. medium duplicavi monente *Solano.* [m] Ἐν νεότητι] Bene sic *P.* & aliae. Ἐνεότητι male *Fl. J.* [n] Μαραίνει] Μαραίνειν W. [o] Οὕτως] Hic rursus pergit O. [p] Εὐπρεπῶς] Ita dedi ex L. & P. Ἀπρεπῶς O. Εὐπρεπῶς Edd. [q] Εἰ δ'] Omittit has particulas *J.* & *Fl.* Habent eas ceterae. Item M. & O. [r] Θεσμῶν] Sic recte marg. *A1.* O. W. L. In M. abscissa vox. Θεσμὸν Edd. priores. [s] Ἡμᾶς] Sic Edd. & M.

99. Τούτοις] Prave antea legebatur in omnibus impressis, εἴτους. Scriptura, quam secutus sum, ex L. est. *M. du S.*

Εἴτους γε μὴν] Inconcinna & absurda lectio. *Aldina* non melius τούτους. Legendum ἐκείνους γε μὴν, ut interpretatus sum. *J. M. G.*

Τούτους γε μὴν] Maluissem Cl. *Gesneri* emendationem recipere; nam vulgatum εἴτους intolerabile est; verum quia Τούτους ex Cod. est, & vulgato saltem praestat, ac *Solan.* in textu ita mutarat, id edi passus sum, sed in versione nihil mutavi, quia illa ad sensum melior. *J. F. R.*

15. Εὐπρεπῶς] Η μιαρὰ τρυφὴ . . . μέχρι τοῦ οὐδὲ ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς νόσου κατώλισθεν. Legendum esse ἀπρεπῶς, jam in versione sua videtur deprehendisse Interpres, recte vertens, *Sceleſta* (sive *impura*) *illa mollities in eum morbum, qui neque decore dici poſſit, prolapſa eſt.* Idem iterum in verbis subsequentibus [εἰ δὲ ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν, ἡμᾶς ἕκαστος ἵδρυτο] recte vidit legendum ἡμῶν, vertens, *Quod ſi in iis, de quibus Providentia legem ſanxit, unusquisque noſtrum ſeſe firmaret.* *J. J.*

Εὐπρεπῶς] Optime viderat Cl. *Jensius*, ita emendandum, quod omnes impressi habent εὐπρεπῶς. Ox. Cod. ἐπρεπῶς. P. & L. uti edi curavimus, ἀπρεπῶς. In M. abscissa vox. *M. du S.*

18. Ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν] Nihil videbatur blandius quam pro ὧν legere ὃν, quae nimis facili inter dictantem scribentemque lapsu permutari potuere: cum ἡμῶν in ἡμᾶς mutari paullo difficilius fuerit. Phrasis τάττειν τινὰ ἐπὶ θεσμὸν ita naturalis est & solennis, ut res difficultatem non habeat: tota structura verborum Graeca, & sexcenties usitata tum Nostro tum optimis quibusque scriptoribus: nescio an quis dixerit, τάττειν θεσμὸν ἐπί τινος πράγματος κ. τ. λ. *J. M. G.*

Ibid. Θεσμῶν] Sic, ut conjeceram legendum, habent Codd. Ox. item W. & L. Vocem autem ἡμᾶς, cave mutassis; recte enim habet. *M. du S.*

19. Ἡμᾶς] Ἡμῶν tamen in *Junt.* adscripserat *Solanus* credens ἕκαστος ἡμῶν construendum. Sed qui fieri id potest? nam ἡμᾶς pertinet ad ἔταξεν, ideoque comma post ἡμᾶς, quo Edd. carebant, adposui. Meliore jure Cl. *Jens.* ἡμῶν legebat, dum θεσμὸν retineret; jam

ναικῶν ἀν ὁμιλίαις ἠρκούμεθα, καὶ πάντως ὀνείδους ὁ βίος ἐκαθάρευεν. ἀμέλει οὐδὲ τοῖς ὑδὲν ἐκ φυσικῆς ἁμαθέσεως πεπλημμελημένοις ζώοις, ἄχραντος ἡ τῆς Φύσεως νομοθεσία φυλάττεται. λέοντες οὐκ ἐπιμαίνονται λέαινιν, ἀλλ' ἡ κατὰ καιρὸν Ἀφροδίτη πρὸς τὸ θῆλυ τὴν ὄρεξιν αὐτῶν ἐκκαλεῖται. ταῦρος ἀγελάρχης βουσὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποίμνην ἄρρενος πλήρει σπέρματος. τί δὲ, ὑ συῶν μὴ εὐνὰς μεταδιώκουσι κάπροι; λυκαίναις δ' ἐπιμίγνυνται λύκοι; καθόλου δ' εἰπεῖν, ὅσοι [a] ἀέρια ῥοιζοῦντες [b] ὄρνεις, ὅσα τὴν ὑγρὰν καθ' ὕδατος εἵλκυσε λῆξιν, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ γῆς τι ζῶον, ἄρρενος ὁμιλίας ἐπωρέχθη, μένει δὲ ἀκίνητα τῆς προνοίας τὰ δόγματα. ὑμεῖς δ', ὦ μάτην ἐπὶ τῷ φρονεῖν εὐλογούμενοι, θηρίου ὡς ἀληθῶς φαῦλον ἄνθρωποι, τίνι κομψῇ νόσῳ παρανομήσαντες, ἐπὶ τὴν κατ' ἀλλήλων ὕβριν ἠρέθισθε; τίνα δὲ ψυχῆς τυφλὴν ἀναισθησίαν καλαχέαντες, ἀμφοῖν ἠστοχήκατε, φεύγοντες ἃ διώκειν ἔδει, καὶ διώκοντες ἀφ' ὧν ἔδει φεύγειν; καὶ [c] καθ' ἕνα τοιαῦτα ζηλῶν πάντων ἑλόμενον, οὐδὲ εἷς [d] ἔσται.

[e] Ἀλλὰ γὰρ ἐνταῦθα τοῖς Σωκρατικοῖς καὶ [f] ὁ θαυμαστὸς ἀναφύεται λόγος, ὑφ' ὃν

lierum consuetudine contenti essemus; criminis omnis vita esset pura. Nempe apud animalia, quae vitiare nihil prava affectione animi possunt, nihil polluta naturae lex servatur. Non furunt leones in *sui sexus* leones, sed tempestiva Venus ad feminam libidinem illorum excitat. Dux gregis taurus in vaccas salit: & aries universum gregem masculo implet semine. Quid vero? non suum cubilia persequuntur apri? & lupas lupi inscendunt? Universim dicamus, neque qui aërias regiones perstrepunt volucres, nec quaecumque humidam per aquas sortem fortita sunt; sed neque in terra ullum animal masculam illam consuetudinem appetiit, sed immota manent decreta providentiae. Vos vero, o frustra sapientiae nomine bene audientes, mala profecto bestia, homines, quo novo morbo contra leges in mutuam contumeliam irritati estis? Quo caeco mentibus stupore offuso utrinque aberrastis, fugientes quae consectari oportebat, & a quibus fugiendum erat, ea consectantes? Ac si singulatim omnes eandem sibi rationem sequendam eligant, neque unus *paullo post superstes* fuerit.

23. Verum enim vero hic etiam Socraticis praeclara illa, *si Dis placet*, nascitur oratio,

a Ἀέρια] Ἀέριοι O. Nil mut. M. B2. *F. P.* b Ὄρνεις] Sic M. *Fl. F. P.* &c. Ὄρνις O. Ὄρεις male B2. c Καθ' ἕνα] Καθ' ἕνα male *F.* d Ἔσται] Ἐστί O. Vulgata est in *F. P. V2. B2.* & M. Sed supra est ε. e Ἀλλὰ γὰρ] Deficit rursus O. usque ad p. seq. f Καὶ] Abest a W.

20. Ἡκουόμεθα] Ἠγαπώμεθα. *V.*
21. Ἀμέλει] Διὰ τοῦτο. *V.*
34. Ἐκπορίζει] Ἐκπόμπευσιν. *V.*

jam vero, quum θεσμῶν ex Codd. restitutum sit, ἰμῶν non amplius volet. *F. F. R.*

27. Ταῦρος ἀγελάρχης] *Longus* lib. 4. *F. B.*

33. Λῆξιν] *Mansionem* non male reddidit *Bened.* a λήγω *quiesco, permaneo.* Nec enim *cessandi desinendi* notionem solam huic verbo inesse putem; sed & *perseverandi*, ut ap. *Long. Past.* p. 71. καὶ ὁ πίτυλος εἰς νύκτα λωφήσας. ubi nexus docet, oblectationem in noctem fuisse *protensam.* Si quis vero a λήξω pro λαγχάνω derivet, ac *sortem* interpretetur, adeat de utroque significatu disputantes Commentt. ad *Callimach.* Hymn. in Jov. vers. 80. ubi λάξιν editum pro Dorico λᾶξιν, λᾶξιν vero alii Libri habent. Conf. not. *Spanh.* p. 34. *F. F. R.*

42. Καὶ διώκοντες] Οὐ. ἰσέ. In M. etiam, quamvis ἔσαι legatur, tamen supra adscriptum est ε. Sed neutrum ego intelligo. *M. du S.*

Ibid. Διώκοντες] Sic infra c. 43. f. Τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; Et ita διώκειν pro *sectari* res bonas, supra non semel habuimus. Vid. saltem *Hermot.* c. 77. & Not.

tio, qua pusilles aurēs, & plena ratiocinandi facultate destitutae, decipiuntur: quisquis ad maturitatem quandam mentis pervenerit, supplantari non jam possit. Animi enim quendam amorem fingunt, & cum pudeat illos corporis amare formam, virtutis se amatores vocant. Qua in re cachinnari saepe me subit. Quid enim vobis in mentem venit, venerabiles Philosophi, quod *eam aetatem*, quae longo jam tempore sui experimentum dedit, cui adventans canities & senectus virtutis testimonium perhibet, contemtam transmittitis? sed sapiens omnis amor in teneram aetatem attonito impetu fertur, in qua judicatum nondum est, quorsum se conversura sit sententia? Utrum lex est, deformitatem omnem pravitatis esse damnatam, continuo tanquam bonum laudari, quidquid pulchrum est? Verum enim vero secundum magnum veritatis interpretem Homerum

alius pulchro minus enitet ore,
At formam eloquio Deus ornat, eumque tuentur
Laeti omnes: suavi intrepidus commixta pudore
Dum fatur, medioque in coetu praestat honore.

παιδικαὶ μὲ ἀκοαὶ τελείων ἐνδεεῖς λογισμῶν [g] φαναίζονται· τὸ δ' ἤδη [h] κατὰ φρόνησιν ἐς ἄκρον ἔχον οὐκ ἂν ὑπαχθῆναι δύναιτο. ψυχῆς γὰρ ἔρωτα πλάττουσι, καὶ τὸ τῷ σώματι εὔμορφον αἰδήμοσι φιλεῖν, ἀρετῆς καλοῦσιν [i] αὐτοὺς ἐραστάς· ἐφ' οἷς μοι πολλάκις καγχάζειν ἐπέρχεται. τί γὰρ παθόντες, ὦ σεμνοὶ φιλόσοφοι, τὸ μὲν ἤδη μακρῷ χρόνῳ δεδωκὸς ἑαυτοῦ πεῖραν ὁποίόν ἐστιν, ᾧ πολιὰ προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ, δι' ὀλιγωρίαν παραπέμπετε; πᾶς δὲ ὁ σοφὸς ἔρως ἐπὶ τὸ νέον ἐπτόηται, μηδέπω τῷ λογισμῷ ἐν αὐτῷ, πρὸς ἃ τραπήσονται, κεχρίσθαι ἐχόντων; ἢ νόμος ἐστί, πᾶσαν μὲν ἀμορφίαν πονηρίας εἶναι κατάκριτον, [k] εὐθὺ δ' ὡς ἀγαθὸν ἐπαινεῖσθαι [l] τὸ καλόν; ἀλλά τοι κατὰ [m] τὸ μέγαν ἀληθείας προφήτην Ὅμηρον

— εἰδός τις ἀκιδνότερος πέλει ἀνήρ·
Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἐπέσι κρέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
Τερπόμενοι [n] λεύσσουσιν, ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει
Αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει [n] ἀγρομένοισιν·

Ἐξ-

[g] Φαναίζονται] Sic W. recte. *Φαιναίζονται* male *J. Fl. V2. B2. P. S.* [h] Κατὰ φρόνησιν] *Καταφρόνησιν* una voce *J. Fl. Ald.* Vulgatae adstipulantur cett. item P. & M. [i] Αὐτοὺς] *Αὐτοὺς* Edd. priores. [k] Εὐθὺ] *Εὐδὺς* marg. *AIW.* [l] Τὸν] Τὸ *J. Pell.* [m] Λεύσσουσιν] Sic *Homer.* & W. *Λεύσουσιν* Edd. Luciani priores male. [n] Ἀγορεύουσιν] Sic *Hom. B2. P.* &c. & M. Ἀγορεύουσιν male *J.*

Not. 46. *J.F.R.*

48. *Φαναίζονται*] W. recte, in impressis *φαιναίζονται*. *M. du S.*

Ibid. Τὸ δ' ἤδη &c.] Ὑποφορὰ adscriptum in marg. *A1.* & duobus versibus inferius: ἀντιστροφή. Ad indicandam scilicet figuram Rhetoricam. *J.F.R.*

52. *Καλοῦσιν αὐτοὺς*] Lege *αὐτοὺς*. *F.G.*

Ibid. Αὐτοὺς] Melius sic scribitur, quam, ut in libris est, *αὐτοὺς*. *M. du S.*

58. *Μηδέπω τῷ λογισμῷ ἐν αὐτῷ πρὸς ἃ τραπήσονται κρίσιν ἐχόντων*] Verto potius: *Cum ratio ipsius necdum judicare queat, quo se convertere debeat.* Quam cum Interprete: *Cum vis ratiocinandi nondum habeat ad quae judicium convertat.* Nam τὸ κρίσιν pertinet ad ἐχόντων, non ad τραπήσονται. & ἔχειν κρίσιν dicitur pro δύνασθαι κρίνειν. Infra c. 48. sensu contrario dixit Auctor, τὸν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένου ἡλικίαν. & c. 24. φρονήσεως ὁλόκληρον ἔχει λογισμόν. Apost. Ep. ad *Hebr.* V. 14. τὰ αἰσθητήρια ἔχειν γεγυμνασμένα πρὸς διάκρισιν καλοῦ τε & κακοῦ. *L. Bos.*

61. *Εὐθὺ*] Eodem redire, scribasne hic εὐθὺς, an εὐθὺ, vid. infra c. 42. *J.F.R.*

62. *Τὸν καλὸν*] *Pelletii* licet scriptura blandiatur prae vulgata, nihil tamen muto; nam τὸ καλὸν recte hic quidem se haberet, & vel sic dedisse Lucianum credas, si ad praemissum illud τὸ εἶδος respexeris; verum si ad sequentia ex Homero prolata prospicias, in quibus de *pulchro homine* agitur, & hic τὸ καλὸν servandum judicabis. *J.F.R.*

65. Εἶδός τις &c.] *Hom.* Od. Θ. 169. *M. du S.*

68. *Λεύσουσιν*] Sic W. recte; ut apud *Homerum*. In reliquis libris *λεύσσουσιν*. *M. du S.*

72. Θεὸς

Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, [a] θεὸν ὡς [b] εἰσορόωσι.

καὶ πάλιν εἶπέ που λέγων,

— οὐκ ἄρα σοί γ' ὀπὶ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν.

Ἀμέλει τῷ καλῷ Νιρέως ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς πλέον ἐπαινεῖται.

Perque urbem adſpiciunt gradientem numinis inſtar.

Et rurſus alio loco,

At tibi formoſo ſub corpore non habitat mens.

Videlicet pulchro Nireo ſapiens Ulyſſes magis laudatur.

Πῶς οὖν φρονήσεως μέν, ἢ δικαιοσύνης, ἤ τε λοιπῶν ἀρετῶν, αἱ τελείοις ἀνδράσι σύγκληρον εἰλήχασι τάξιν, ὐδεὶς ἔρως ἐνπρέπει, τὸ δ' ἐν παισὶ κάλλος ὀξυτάτας ὁρμὰς παθῶν ἐγείρει; πάνυ γὰρ ἔδει Φαίδρῳ μὲν Λυσίαν, ὦ Πλάτων, ὃν προὔδωκεν; ἢ τ' ἀρετὴν φιλεῖν Ἀλκιβιάδῃ εἰκὸς ἦν, διότι [c] ἡκρωτηρίαζε τὰ θεῶν ἀγάλματα, καὶ τ' ἐν Ἐλευσῖνι τελετὴν αἱ πολλαὶ πότον [d] ἐξορχοῦνται φωναί; τίς ἑαυτὸν ὁμολογεῖ γενέσθαι, προδιδομένων Ἀθηνῶν, καὶ Δεκελείας ἐπιτειχιζομένης, καὶ βίον τυραννίδα βλέποντος; ἀλλ' ἄχρι μὲν ὐδέπω χρόνου τὸν ἱερὸν Πλάτωνα πώγων ἐμπίπλα, πᾶσιν ἐπέρασμος ἦν. μεθαδὲς δ' ἀπὸ τοῦ

24. Quomodo igitur prudentiae quidem aut juſtitiae, reliquarumque virtutum, quae ſorte quadam maturae aetatis viris adjunctae ſunt, amor non convenit; ſed ea quae in pueris eſt pulchritudo acutiſſimos perturbationum impetus excitat? Omnino enim amare oportebat Phaedrum propter Lyſiam, o Plato, quem prodidit; aut virtutem amare Alcibiadis conveniebat, propterea quod Deorum ſtatuas truncavit, & quod Eleuſinia myſteria voces inter comiſſationem fuſae propalarunt. Quis amatorem ſe profitetur, cum produntur Athenae, cum munitur Decelia, cum vita ſpectat ad tyrannidem? Sed quamdiu nondum, ut divinus Plato ait, barba erat oppletus, amabilis erat omnibus: cum vero

e

a Θεὸν] Edd. & M. Θεῶν *Homer.* b Εἰσορόωσι] Εἰσοράασι *Fl. J.* c Ἡκρωτηρίαζε] Sic W. *Fl. P.* & quaedam al. recte. Ἡκρωτηρίαζε *J. S. H.* d Ἐξορχοῦνται] Ἐξορχοῦντο marg. *AIW.* e Ἐμπίπλα] Sic Edd. Ἐπίμπλα W.

89. Δεκελείας] Τέπ. *V.*

Ibid. Ἐπιτειχιζομένης] Ἐποικοδομῶ. *V.*

72. Θεὸν] Servavi hanc ſcripturam, quam in M. etiam invenio; quamvis apud *Homerum* Θεῶν legatur. *M. du S.*

75. Οὐκ ἄρα &c.] *Hom.* Od. P. 454. *M. du S.*

80. Τάξιν] Forſan λῆξιν, ut ante c. 22. legendum, adſcripſerat aliquis; ego vero non credo. Nam ſic jam a λήχω pro λαγχάνω formandum eſſet, & *ſortem* ſignificaret, quod quidem aptum hic foret; ſed quia τάξις idem fere eſt, & paullo ante alio ſenſu uſurpavit, non credo hic λῆξιν rurſus locum habere. De confuſione autem nominum λῆξις, λᾶξις & τάξις ap. *Callim.* vid. Interprett. ad Hymn. Jov. v. 80. *J. F. R.*

83. Ὃν προὔδωκεν] Refert Phaedrus in dialogo qui hoc nomine inſcriptus eſt, ſermonem Lyſiae amatorium, quem refellit Socrates. De alia proditione nihil mihi occurrit. *J. M. G.*

84. Ἀλκιβ. —— ἡκρωτηρίαζε] Vide *Corn. Nep.* Alcibiad. *M. du S.*

Ἀλκιβιάδου] Marg. *Ald.* 1. remittit ad *Thucyd.* i. Sed vid. eum VI. c. 53. *J. F. R.*

87. Ἐξορχοῦνται] De hoc verbo agentem vid. *Bergl.* ad Alciphr. III. Ep. ult. pr. quod jam ſupra dixi. Mallem tamen hic ἐξορχούμεθα legere, vel, ſi active hoc ſenſu uſurpare id verbum liceret, ἐξορχοῦσαι. Nam etſi, quod Cl. *Geſner.* fecit, ex vulgata ſenſus aliquis exſculpi queat, facilius tamen res procedet, ſi participium habeamus. *J. F. R.*

89. Ἐπιτειχιζομένης] De vi hujus verbi vid. multis agentem Cl. *Hemſterh.* T. I. *Nigrin.* c. 13. p. 63. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ βίον τυραννίδα βλέποντος] Benedictus & *vita tyrannidem videret.* Immo *vita inhiantis tyrannidem*, vel ut prior, *tota vita ad tyrannidem ſpectaret.* *J. G.*

90. Κατὰ . . .] *Platonis* locus extat in Protagora, ipſo initio. *M. du S.*

Κατὰ τὸν ἱερὸν Πλάτωνα] Reſpicit, puto, ad Protagorae principium, ubi interrogat Sodalis Socratem, an veniat ἀπὸ κυκηγεσίου τοῦ περὶ τὸν Ἀλκιβιάδου ὄρθρου; & ſubjicit καὶ μὴν μοι πρώην ἰδόντι καλὸς μὲν ἐφάνη ὁ ἀνὴρ ἔτι. ἀνὴρ μέντοι ἐστὶ πώγωνος ἤδη ὑπεπιπλάμενος. Sed reſpondet Socrates εἶτα τί τοῦτο; ἦ σὺ μᾶλλον Ὁμήρου ἐπαινεῖς ἢ, ὃς ἔφη χαριεστάτην εἶναι τὴν ἡλικίαν τὴν ὑπηνήτου, τὸν

πῶν

e puero transiisset in virum, qui aetate imperfecta adhuc prudentia plenam adsecuta rationem est, odio erat omnibus. Quid ergo? Turpibus animi affectionibus nomina verecunda tribuentes, virtutem appellant corporis decorem, adolescentiae magis amatores, quam sapientiae. Et haec quidem, ne insignium virorum infesto animo videamur meminisse, huc usque dicta sunto.

25. Paullum vero a nimio illo studio (*quo feruntur in adolescentulos sic dicti philosophi*) ad vestram illam, Callicratides, voluptatem delatus, ostendam, consuetudine puerorum praestantiorem longe esse muliebrem. Ac primum quidem voluptatis quemcunque fructum delectabiliorem arbitror, quo sit longior. Praetervolans enim celeris voluptas prius quam cognoscatur desinit. Quidquid autem oblectat, eo ipso quod protrahitur, melius est. Itaque optabile erat, ut etiam vitae longiorem diem sordida nobis Parca destinavisset, atque universum illud spatium nobis esset perpetua

παιδὸς εἰς [f] τ ἄνδρα, καθ' ἣν ἡλικίαν ἡ τέως ἀτελὴς φρόνησις ὁλόκληρον εἶχε τ λογισμὸν, ἐπὶ πάντων ἐμισεῖτο. τί δῆ; πάθεσιν αἰσχροῖς ὀνομάτων ἐπιγράφοντες αἰδῶ, ψυχῆς ἀρετὴν λέγουσι τ [g] τῦ σώματος [h] εὐπρέπειαν οἱ φιλόνεοι μᾶλλον ἢ φιλόσοφοι. καὶ ταῦτα μὲ ἡμῖν ὑπὲρ τῦ μὴ δοκεῖν ἐπισήμων ἀνδρῶν φιλαπεχθημόνως μνημονεύειν, ἐπὶ τοσοῦτον εἰρήσθω.

Μικρὰ δ' ἀπὸ τ ἄγαν σπουδῆς ἐπὶ τ [i] ὑμετέραν, ὦ Καλλικρατίδα, καλαβὰς ἡδονὴν, ἐπιδείξω παιδικῆς χρήσεως πολὺ τ γυναικείαν ἀμείνω, καὶ τό γε πρῶτον ἐγὼ πᾶσαν ἀπόλαυσιν ἡγοῦμαι τερπνοτέραν εἶναι τ χρονιωτέραν· ὀξεῖα γὰρ ἡδονὴ παρατᾶσα φθάνει, πρὶν ἢ γνωσθῆναι πεπαυμένη· τὸ δ' εὐφραῖνον, ἐν τῷ παρέλκοντι κρεῖττον, ὡς [k] εἴθε καὶ βίᾳ μακρὰς προθεσμίας ἡ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν ἦν [l] διηνεκὴς ὑγίεια, μηδεμιᾶς λύ-

f Τὸν] Τὴν *J.* Τὸν cett. & M. *g* Τῦ] Abest artic. ab M. *h* Εὐπρέπειαν] Εὐγένειαν O. *i* Ὑμετέραν] Ἡμετέραν marg. *A1.* *k* Εἴθε] Εἴτε γε O. Nihil mut. *J. P. B2.* M. *l* Διηνεκὴς] Διηνεκὴς *J. Fl. P.* &c. Correctum in marg. *A1.*

8. Ὀξεῖα] Ταχεῖα. *V.*

10. Ἐν τῷ παρέλκοντι] Παρέλκον, τὸ θέλετον, καὶ θᾶττον. *G.*

τὸν Ἀλκιβιάδην ἔχει. Eodem vero in loco Protagoram Abderitanum, non juvenem, sed provectae maturitatis virum, pulchriorem vocat Alcibiade, ratione interposita, πῶς δ' ἂ μάλιστα τὸ σοφιστεῖον κάλλιον φαίνοιτο; nempe castus & purus sceleris Socrates captabat juvenes, quos moveri facilius ad virtutem putaret; pulchros, & ea re potentes, ut ad majorem reip. partem perveniret beneficium suum. Alcibiadem virum non reliquit Socrates, sed ab eo relictus est, cum is se consecutum putaret, quod appeteverat in Socrate, persuadendi facultatem. Paederastae Socratici, ut voluptuarii Epicurei. *J. M. G.*

91. Ἐμπίπλατο] *Solanus* correxerat ἐπίμπλατο, quia in W. sic invenerat. At non sequitur, ut primum unus Codex blanditur, statim vulgatam procul amoliendam. Utrumque enim, tam ἐμπίπλαμαι quam ἐμπίμπλημι invenitur apud Auctores. Simplex πίμπλημι vel πίμπλαμαι. Nostro quidem frequens, & mox c. 27. rursus occurrit ἐπίμπλατο. Compositum quoque ἐμπίμπλημι ubique obvium. Sic ἐμπίμπλαμαι editum in *Alciphr.* III. 24. p 330. Verum & ἐπίπλατο sine μ in medio, habuimus supra in *Quom. Hist.* c. 20. Et Cl. *Bos* ex *Xenoph.* idem adducit, praeter duo testimonia in Lexicis prolata. Adde *D. Hal.* p. 382. ἐμπίπλασθαι. Supr. c. 8. ἐμπιπλάμενον etiam Edd. quod ibi quoque intactum reliquimus. Ita & in *Homeri* Il. Φ. 311. ἐμπίπλησθε quoque invenio; verum in Hymnis eidem attributis *In terram matrem omnium.* vers. 10. variatur in Edd. inter ἐμπίμπλαμαι & ἐμπίπλαμαι. Quare quid Lucianus reliquerit nescio, vulgatam non rejicio. Si vero ea fuerit *Solani* mens, ut verbum simplex hic aptius crediderit (nulla habita ratione scribaturne compositum ἐμπίπλ. an ἐμπίμπλ.) litem ei non moverim in re tam exigui momenti. *J. F. R.*

94. Ὁλόκληρον] Sic in I. Ep. ad *Thessal.* c. V. 23. καὶ ὁλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα — τηρηθείη. Ad quae verba Rever. *J. Elsn.* haec Luciani aliaque adfert, ut demonstret id significare *integrum*, sive, quod omnibus suis partibus constat. Sed res est nota. *J. F. R.*

13. Διηνεκὴς] Servavi scripturam Ed. *Salmur.* ut veriorem. Ac deinde cognovi, eandem firmari Codd. M. & Ox. *J. F. R.*

λύπης ἢ ἀλγήσεως ἐκπεμοιμένης. ἑορτὴν γὰρ ἂν καὶ πανήγυριν ἅπαντα χρόνον [a] ἤγομεν. ἀλλ' ἐπεὶ τὰ μείζονα ἀγαθὰ ὁ βάσκανος δαίμων ἐνεμέσησεν, ἔν γε τοῖς παροῦσιν ἥδιστα τὰ παρέλκοντα. [b] γυνὴ μὲν οὖν ἀπὸ παρθένου μέχρις ἡλικίας μέσης, πρὶν ἢ τελέως ἐκάτλῳ ῥυτίδα [c] τῷ γήρως ἐπιδραμεῖν, εὐάγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα, κἂν παρέλθῃ τὰ ὥρας, ὅμως ἡ ἐμπειρία ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

[d] Εἰ δ' εἴκοσιν ἐτῶν ἀποπειρῴη παῖδός τις, αὐτὸς ἔμοιγε δοκεῖ παραχητιᾶν, ἀμφίβολον Ἀφροδίτην μελαδρυόκων· σκληροὶ γὰρ οἱ τῶν ἀνδρωθέντες ὄγκοι, καὶ τραχὺ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλαι μαλακοῦ φυκαδὲς ἰσχίοις τὸ γένειον· οἱ δ' εὐφυεῖς μηροὶ θριξὶν ὡσπερεὶ ῥυπῶντες. ἅδ' ὅσα τούτων ἀφανέστερα, τοῖς πεπειρακόσιν [e] ὑμῖν εἰδέναι παρίημι. [f] γυναικὶ δὲ ἀεὶ πάσῃ ἡ τοῦ χρώματος ὑπογλίβει χάρις, καὶ δασυλείς μὲν ἀπὸ τοῦ [g] βοστρύχων τὰ κεφαλῆς ἕλικες, [h] ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια [i] πορφύρου-

sanitas, dolore nullo mentem depascente. Festum enim diem & celebritatem totum illud tempus transigeremus. Sed quandoquidem majora nobis bona invida fortuna negavit; in praesentibus certe suavissima, quae longissime durant. Mulier quidem igitur a virginitate inde ad mediam usque aetatem, ante quam omnino extrema senectutis ruga incurset, res est amplexu & consuetudine viri dignissima. Et licet illa formae maturitas praeterierit; tamen experientia illius habet, quod dicat sapientius adolescentulis.

26. At si quis viginti annorum adolescentulum aggrediatur, ipse pathicus esse mihi videatur, qui ambiguam adeo sectetur Venerem. Dura etenim membrorum in his qui viri facti sunt robora, & asperum pro molli quondam mentum, quod prima barba densavit, & femora illa bene nata pilis velut sordescunt. Quae hisce magis latent, vos qui experti estis, scire patior. In muliere autem semper omni coloris relucet gratia, & densae de cincinnis capitis spirae, hyacinthorum & purpurae instar pulchrum florent, partim per tergum fusae

a Ἤγομεν] Ἤγομαι male O. Vulgatam tuetur M. *Fl. J. B2. P.* b Γυνὴ] O. male ξωὴ. c Τῷ] Deest artic. in O. d Εἰ δ'] Deficit rursus O. usque ad γυναικὶ. e Ὑμῖν εἰδ. παρίημι] Ἡμῖν ε. παρίημι male *J.* & *Fl.* Ceterae recte ut edidi, cum W. Sed ἡμῖν etiam male *S.* & *Ald.* At correctum in marg. *A1.* f Γυναικὶ — χρώματος] Ὅτι τῇ γ. ἡ τοῦ σώματος O. g Βοστρύχων τὰ κεφ.] Τῆς κεφ. βοστρ. O. & M. h Ὑακίνθοις] Sic recte *M. B2. S.* Ἰακίνθοις cett. cum *Ald.* in cujus marg. emendatio tamen additur. i Πορφύρου] Sic etiam esse in *R.* notat *M. duS.* Est & in *J. P.* aliisque.

17. Ἤδιστα τὰ παρέλκοντα] In marg. *A1.* adjectum: *Eurip.* in Phoenissis. In *Junt.* additus versus, scil. 532. *J.F.R.*

22. Ἔχει] *Eurip.* Phoenissis. 532.

Ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακά,
Ἐτεόκλεες, πρόσεστιν· ἀλλ' ἡ μὲν πεῖρα
Ἔχει τι (Alii δεῖξαι. St.) λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

Unde Ovidius Met. VI.

——— *Non omnia grandior aetas*
Quae fugiamus habet; sera venit usus ab annis.
M. duS.

31. Ἡμῖν] Lege ὑμῖν. *F.G.*
Ἰμῶν] W. B2. Fr. & P. recte. In reliquis ἡμῶν. *M. duS.*

38. Ἰακίνθοις] *Anacreon* etiam habet p. m. 66. B. τριφασίοις ὑακίνθοις. Vid. *Homer.* Od. Ζ. 231. & Ψ. 158. 167. unde petita phrasis est. Adde *Philostratum* 98. unde liquet, *nigrum* colorem designari. *M. duS.*

40. Ἠλίκτρου] *Electrum* de auro purissimo exponit Cl. *Spanhem.* ad Callim. p. 684. & *Sophocl.* Antig. v. 1049. testem adducit. *J.F.R.*

Ibid. Σιδωνίας ὕλου] Vitrum Sidonium. *Strabo. F.G.* (i. e. L. XVI. p. 1099. al. 758.) *J.F.R.*

43. Τοῖς ἀγαθοῖσιν] Ita legendum necessario, & si forte contra omnes libros; activum enim opponitur passivo, ut scholastice dicamus. Ita mox ὁ ἀγαθὸς & ὁ ὑβριστὴς e regione quasi ponuntur. *J.M.G.*

Ibid. Διακτιδῶσιν] Monitu Cl. *Gesneri* sic edi curavi, etsi ἀγακτιδῶσι sine varietate adnotata inveni in Edd. antiqq. *J.F.R.*

49. Οὗτοι τοῖσιν τράπεζα κοινὴ, καὶ φιλίας μυστικὸν τραπεζαν ὀφθαλμοὶ] Non est credibile vocabulum τράπεζα in tam paucis verbis bis positum esse a Luciano.

In

fusae scapularum decus, partim circa aures ac tempora, pratensibus apiis multo laetiores. Reliquum vero corpus, ne minimo quidem illis succrescente pilo, electro, quod ajunt, vel Sidonio vitro refulget lucidius.

27. Quidni vero in voluptatum genere eas praesertim persequamur, quae sunt mutuae? ubi aequaliter, qui inferunt amorem, & qui excipiunt, oblectantur. Fere enim non eo modo, quo animalia rationis expertia, solitariam vitam amamus; sed sociali quadam communione conjuncti, cum suaviora putamus bona, quae communiter habemus, tum mala leviora. Unde mensa communis inventa est, & parariam amicitiae mensam apponentes, debitam ventri voluptatem admetimur, non soli Thasium, ut hoc utar, vinum bibentes, neque privatim singuli pretiosis nos cibis implentes: sed jucundum unicuique videtur, quo fruitur cum alio, & communicatis voluptatibus magis delectamur. Congressus autem cum mulieribus, mutuum quendam

τες οἱ μὲν, ὀπιπώτιοι κέχυνται, μελαφρότεροι κόσμου, οἱ δὲ πας' ὅτα ἡ χροτάφους, πολὺ τῶν ἐν λειμῶνι ἠλότεροι σελίνων· τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μηδ' [k] ἀχαρῆ τριχὸς αὐτοῖς ἐπιφυομένης, ἠλέκτρῳ, φασὶν, ἢ Σιδωνίας ὑέλῳ λαμπρότερον ἀπαστράπτει.

Τί δ' οὐχὶ τῶν ἡδονῶν ἡ τὰς ἀντιπαθείας μεταδιωκτέον, ἐπειδὰν ἐξίσου τοῖς μεταδιδοῦσιν οἱ τἀναντία πάσχοντες [m] εὐφραίνωνται); ἀγεδὸν γὰρ ἡ [n] κατὰ ταὐτὰ τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὰς μονήρεις διαιτησόμεθα ἀσμενίζομεν, ἀλλὰ πως φιλεταίρῳ κοινωνίᾳ συζυγέντες, ἡδίω τά τε ἀγαθὰ σὺν ἀλλήλοις ἡγούμεθα, καὶ τὰ δυσχερῆ κουφότερα μετ' ἀλλήλων. Ὅθεν εὑρέθη τράπεζα κοινὴ καὶ φιλίας [o] μέσιτις [p] τράπεζαν τιθέμενοι, γαστρὶ τὴν ὀφειλομένην ἀπομείρομεν ἀπόλαυσιν, ἢ [q] μόνοι τὸν Θάσιον, εἰ τύχοι, πίνοντες οἶνον, ἢ δὲ καθ' αὑτοὺς τῶν πολυτελῶν πιμπλάμενοι σιτίων, ἀλλὰ δοκεῖ τερπνὸν ἑκάστῳ τὸ μετ' ἄλλου, καὶ τὰς ἡδονὰς κοινωσάμενοι, μᾶλλον εὐφραινόμεθα. αἱ μὲν ὖν [r] γυναικεῖαι φύσεις, ἢ ἀπο-

[k] Ἀχαρῆ] Ἀχαρῆ O. Ἀχαρὶ M. Sed a manu rec. Vulgatam tuentur *J. B2. P. Fl.* [l] Ἴλου] Deest hoc & seqq. in O. usque ad vers. 4. cap. 41. [m] Εὐφραίνονται] Εὐφραίνονται W. [n] Κατὰ ταυτὰ] Sic P. *P. Fr. B2. V2. S.* Κατ' αὐτὰ *J. Fl.* [o] Μεσίτης] Sic M. & Edd. praeter *J.* & *V2.* quae μεσίτιν. [p] Τράπεζαν] Ita Edd. omnes. Ἐσίαν G. W. [q] Μόνοι] Μόνοι *J.* male. [r] Γυναικεῖαι] Sic *Fl. H. J. B2. P.* &c. Γυναικῶαι *Vorst.*

In Mf. recte scribitur: καὶ φιλίας μεσίτιν ἑστίαν τιθέμενοι. Communis focus est uxori & marito. Hinc *pro aris & focis dimicare.* Inferius in hoc libello, de feris solivagis, quia ratione carent, quasi essent praeditae ἧς ἄνευ δὲ ἡμῖν ἱερὰ διημάρτηται, καὶ μίαν ἑστίαν τοῖς θεοῖς ἅπασιν αἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύσαντο νόμοις. *sed ex aequo nobiscum templum aedificatis & inhabitatis quisque suis laribus, communibus regerentur legibus.* non longe post, ἀπὸ τῆς πατρίας ἑστίας ἐξήχθαι. *ex patria domo profici.* *J. G. G.*

50. Μεσίτην τράπ.] *Plut.* 274. f. φιλίαν θεὰν βωμὸς καὶ ἑστία. *M. du S.*

Ibid. Τράπεζαν τιθέμενοι] Retineo τράπεζαν hic, quae διαιτήσας potest. Focus domesticus immotus, puto, est: quamquam non ignoro *foculum*, *quo foventur epulae.* *J. M. G.*

52. Θάσιον] Vid. *Aristoph.* Plut. 1021. Ὄζειν τι τῆς χρόας ὑφαίνειν ἡδύ μου. ΧΡ. Εἰ Θάσιον ὑήχεις — ad quae vid. Interpretes. Addam tantum Scholiastae verba. Ἐπεὶ οὐ Θάσιος ἦσαν Στάφυλοι, ἀ ἐμοὶ Διονύσου. Διαφέρει γὰρ ὁ Θάσιος οἶνος, &c. *J. F. R.*

57. Γυναικεῖαι] Adsentior *Vorstio* γυναικῶαι legenti; nam ut ipsi non ignotum fuit, Atticis adjectiva composita ac derivata in ος communi genere usurpari, ita me non fugit etiam, Nostrum adjectiva ab substantivis derivata pleraque terminatione feminina efferre, maxime hoc de quo quaerimus; ut mox c. 27. *Philopatr.* c. 3. &c. *Herodian.* etiam VI. 5. 19. γυναικεία διλία. Aliique passim. Nihil interim immuto, quia analoga exempla adferre possim haud pauca eorum quae modo communia sunt, modo terminationem femininam adsciscunt. Ita Παιδαγώγιον φιλοσοφίαν ex *Athen.* I. adtulit Clar. *Graev.* ad *de Sals* §. 70. Adde hic c. 30. vs. 35. f. Sic *Herodian.* 2. 7. 3. ἐρῶμαι χῶρα σωτήριον, quod quidem ibi fieri dicas, ne confundatur cum substant. σωτηρίαν, verum & ος femin. idem *Herod.* 2. 3. 3. αἰφνίδιον μεταβολὴν (mitto αἰώνιον ζωὴν, *Evang Luc.* XVIII. 18. & similia perpetuo communia.) Ad nostram disquisitionem aptius, quod *Thucyd.* adject. ἀναγκαῖος etiam communi genere utatur, quod alibi semin. terminationem adgnoscit. Vid. eum L. I. c. 2. τὰ δὲ καθ' ἡμέραν ἀναγκαῖον τροφῆς. *Dionys. Hal.* Περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 25. 1. eadem verba repetit. Idem VII. p. 450. Ed. *Lips.* vers. fin. τὰ ἀναγκαῖον σπανίζεται τροφῆς.

ἀπολαύσεως ἀντίδοσιν ὁμοίαν ἔχουσιν· ἀλλήλοις γὰρ ἐξίσου διαθέντες, ἡδέως ἀπηλλάγησαν· εἰ γε μὴ δικαστὴς Τειρεσίας προσεκτέον, ὅτι ἡ θήλεια τέρψις ὅλῃ μοίρᾳ πλεονεκτεῖ τὴν ἄῤῥενα. καλὸν δ' οἶμαι, μὴ φιλαύτως ἀπολαῦσαι θελήσαντας, ὅπως ἰδίᾳ τι χρηστὸν ἀποίσουσι, σκοπεῖν ὅλην ἡδονήν τε [a] λαμβάνοντας ἡδονὴν, ἀλλ' [b] ἐκεῖνο μερισαμένους, ὃ τυγχάνουσιν, ἀντιπαθεῖν ὅμοια· τοῦτο δ' οὐκ ἂν εἰπεῖν παίδων εἴποι τις, οὐχ οὕτω μέμηνεν. ἀλλ' ὁ μὲν διαθεὶς, ἢ νομίζει ποτὲ ταῦτα, ἢ ἡδονὴν ἐξαίρετον λαβὼν, ἀπέρχεται· τῷ δὲ ὑδρισμένῳ, κατ' ὀλίγας μὲν ὀδύναι, καὶ δάκρυα, μικρὸν δὲ ὑπὸ χρόνου τὸ ἀλγηδόνος χαλασάσης, πλέον, ὡς φασιν, ὠδὴν ἂν ὀχλήσειας, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἠτισοῦν. εἰ δὲ δεῖ τι καὶ περιεργότερον εἰπεῖν (δεῖ δὲ ἐν Ἀφροδίτης τεμένει) γυναικὶ μὲν, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ παιδικώτερον χρώμενον ἔξεστιν εὐφραίνεσθαι, διπλασίας ἀπολαύσεως ὁδὸς ἀνοίγεται, τὸ δ' ἄῤῥεν οὐδενὶ τρόπῳ χαρίζεται θήλειαν ἀπόλαυσιν.

Ὡς εἰ μὲν καὶ ὑμῖν ἔχειν [c] δύναται, πρὸς ἀλλήλους δὲ ἡμεῖς [d] ἀποτειχισώμεθα.

voluptatis fructum habent: cum enim aequaliter se invicem afficiant, delectati ambo abeunt, nisi forte Tiresias judex audiendus est, feminae voluptatem altero tanto majorem esse virili *pronuntians*. Honestum autem puto, homines non prae amore sui nimio, frui cum volunt, hoc spectare, ut ipsi pro se bonum quiddam auferant, totam ex aliquo voluptatem capientes; sed ut partientes quod consequuntur, vicissim praebeant similia. Hoc autem in pueris *ita se habere* non dixerit quisquam: non ita insanierit. Verum amator quidem, prout de his existimat, eximia voluptate percepta abit: at passo contumeliam ab initio quidem dolores & lacrumae; remittentibus autem paullum ipso tempore doloribus, nihil amplius, ajunt, molestus fueris, voluptas autem nec tantilla. Si quid vero curiosius dicendum, dicendum autem in luco Veneris, muliere quidem, Callicratides, etiam puerilem in morem utenti oblectari licet, duplici fructus via aperta: sed femineum fructum nullo modo mas praebere potest.

28. Itaque si vobis etiam; *puerorum amatoribus*, placere potest *mulier*; a nobis in-

[a] Λαμβάνοντας] Λαμβάνουσι W. [b] Ἐκεῖνο] Ἐκείνῳ W. [c] Δύναται] Sic *Fl. P. H. S.* Δύνανται W. *J.* [d] Ἀπ—ὁμεθα] Ἀπ—ὁμεθα antepenult. brevi *J. Fl. V2.* Vulgatam habent cett. & M. *Aldina* 1. ω cum haberet, ο pro eo in marg. pictum.

φῆς. Et sic rursus vers. ult. ejusd. pag. ac fere perpetuo alibi; feminini vero ἀναγκαία exempla ap. *Herodian.* & in *N. Foed.* sunt obvia. Quin & comparativo gradu ἐπιμηκέστερον ἀρχὴν inveni ap. *Herodian.* I. p. 2. quod *Stephano* tamen suspectum. Sed cum nostro γυναικιῶσι συνοδοῖς etiam convenit *Suidae* illud, Θευκυδίδου γραφὴ, quod habet v. ΘΟΥΚ. Nec non *Eurip.* Hecub. v. 591. —ἀγγελθεῖσά μοι Γενεᾷ. Quem laudat Cl. *Bergl.* ad *Alciphr.* III. Ep. 23. p. 328. In quo ἀμοιβῇ δίκαι legitur, quod tamen doctiss. Editori suspectum. Sed & vicissim quaedam novi feminina terminatione prolata, quae alias fere ubique sunt communia, ut composita cum α privativo. *Hom.* Il. A. 98. Ἀπριάτην. Quod interpretes frustra pro adverbio habere credo, quia & sic alia adjective effert, ut Il. H. ἀμφιλύκῃ νυκί. Et B. 389. A. 489. K. 404. Ἀλαστέᾳ μάστι. Ne credas ὁ Ϛ ἡ ἀδύνατος perpetuum. *J. F. R.*

65. Του] Enclitice vel potius ἀτόνως positum pro τινὸς, vid. supra, ad Lucian. *Prom.* §. 7. *Gesn.* ad *Quom.* c. 51. Me ad *Tyran.* c. 11. Adde *Herodian.* 2. 3. 12. *J. F. R.*

67. Οὐκ ἂν εἰπὶ παίδων] Potest ita dedisse auctor; ita etiam interpretati sumus. Sed videtur tamen magis digna Luciano, vel quisquis auctor est, junctura, si legamus pro οὕτω, ὡς, *nemo ita insaniat, ut in pueris ita* se rem habere *dicat*. *J. M. G.*

82. Πρὸς ἀλλήλους] Si δὲ deleatur, satis commode omnia habebunt. *M. du S.*

Ibid. Ἀποτειχισώμεθα] I. e. *intacti simus*. *F. G.*

90. Τέχνασμα] Aliter interpungit *J.* comma non post τέχνασμα, sed post ἀστόργων ponens, quod tamen *Solani* manu additum est. *Fl.* vero nullum habet comma in tota hac periodo ab ἀσιλλῶν usque ad ἀπῃ. Nostra autem divisio est in *P.* & *H.* Plures Edd. in re tam sordida perscrutari nolo. *J. F. R.*

95. Φε-

invicem, quasi interjecto pariete, abstineamus. Si vero decet viros cum viris consuetudo, in posterum etiam ament se invicem mulieres. Age jam, novum saeculum, & peregrinarum voluptatum legislator, cum novas virilis libidinis vias excogitaveris, aequam potestatem feminis etiam indulge: secum invicem, ut viri, coëant: lascivorumque instrumentorum commenta substringentes, portentosum sterilium aenigma, cum muliere mulier, ut vir cum viro cubent: illudque ad aures raro perveniens nomen, pudet etiam dicere, tribadicae obscenitatis, sublato pudore triumphet: gynaeceum omne nostrum esto Philaenis, semimares amores contra decus usurpans. Et quanto melius, feminam in luxuriem irrumpere masculam, quam, quod in viris generosum est, in mulierem effeminari?

εἰ δὲ τοῖς ἄῤῥεσιν εὐπρεπεῖς αἱ μὴ ἀῤῥένων ὁμιλίαι, πρὸς τὸ λοιπὸν ἐράτωσαν ἀλλήλων καὶ γυναῖκες. ἄγε νῦν, ὦ νεώτερε χρόνε, καὶ τῶν ξένων ἡδονῶν νομοθέτα, καινὰς ὁδοὺς ἄῤῥενος τρυφῆς ὑποδείξας, χάρισαι τὴν ἴσην ἐξουσίαν καὶ γυναιξίν· ἀλλήλαις ὁμιλησάτωσαν, ὡς ἄνδρες· ἀσελγῶν δὲ ὀργάνων συζυγωσάμεναι τέχνασμα, ἀσπόρων τεράστιον αἴνιγμα, κοιμάσθωσαν γυνὴ μὴ γυναικὸς, ὡς ἀνήρ· τὸ δὲ εἰς ἀκοὴν σπανίως ἥκον ὄνομα (αἰσχύνομαι καὶ λέγειν) τῆς τριβαδικῆς ἀσελγείας, ἀναίδην πομπευέτω. πᾶσα δ' ἡμῖν ἡ γυναικωνῖτις ἔστω Φιλαινὶς, ἀνδρογύνους ἔρωτας ἀσχημονοῦσα. καὶ πόσῳ κρεῖττον εἰς ἄῤῥενα τρυφὴν βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ γενναῖον ἀνδρῶν εἰς γυναῖκα θηλύνεσθαι;

29. Talia contentius, & tanquam qui movere vellet animos, cum dixisset Charicles, conticuit, vehemens quiddam & ferinum oculis cernens. Videbatur autem mihi plamentis quibusdam contra masculos amores uti. Ego vero placide subridens conjectis in Athenienſem oculis, *Ludi*, inquam, *& risus, Callicratide, me sedere ra-*

Τοιαῦτα συντόνως μέλαξυ παθαινόμενον ὁ Χαρικλῆς ἐπαύσατο, δεινόν τι καὶ θηριῶδες ἐν τοῖς ὄμμασιν ὑποβλέπων. ἐῴκει δέ μοι καὶ καθαρσίῳ χρῆσθαι πρὸς τὰς παιδικὰς ἐρωτας. ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὸ Ἀθηναῖον ῥέμα τὸ ὀφθαλμῷ παραβαλὼν, Παιδιᾶς, ἔφην, καὶ γέλωτος, ὦ Καλλικρατίδα, δικαίως καλεῖσθαι

---

a Ὁμιλησάτωσαν] Sic M. *Ald. Fr. P. H. S. B2.* Ὁμιλείτωσαν *J. Fl.* & *V2.* f Ἀναίδην] Restitui ex *J.* & *Fl. V2.* & W. Ἀνάδην enim in reliquis minus recte. g Καὶ] Καίτοι marg. *A1.* h Ἐῴκει] Ἐδόκει marg. *A1.* i Καθαρσίῳ] Καθαρσίων *J.* & *Fl.* Vulgatam ceterar. Edd. lect. tuentur M. P. k Τὸ ὀφθαλ.] Τῷ ὀφθαλμῷ *Fl.* male. l Ἔφην] Ex emend. *Solan.* & M. Ἔφη Edd. priores.

93. * Τριβάδης] Τριβάδας αἱ ταῖς γυναιξὶν ὡς ἄνδρες συνοῦσαι, † οἷα ἦν Φιλαινὶς. *V.* Et *Sappho*, addit C.

95. ‡ Φιλαινὶς] Τοιούτου τινὸς § Φιλαινίδα, ἣν Φιλοκράτης ὁ Ἀθηναῖος κωμῳδοποιὸς ἐξεκίμασεν, ὡς ἑταιρίσειν καὶ τριβάδα. *V.*

1. Παθαινόμενον] Ἀγωνιῶντα. *V.* Παθαίνομαι ἀντὶ τοῦ ἀγωνιῶ, καὶ ἀντὶ τοῦ πάθους ἀναλαμβάνω. *G.*

---

* Τριβάς] Exc. *G.* τριβάν. *M. du S.*

† Οἵα] Ita emendarat *M. du S.* cum ὅτι ante legeretur.

‡ Φιλαινὶς] Hoc Schol. ad alia verba relatum in sedem reduxit. *M. du S.*

§ Φιλαινίδα] Φιλαινίδα habebant edita, quod correximus aeque ac ἑταιρισ. pro quo ἑταιριγίσειν male editum fuerat.

---

95. Φιλαινὶς] Leucadia; *Athen.* V. quam purgare tentat VIII. 335. meminere etiam impurissimae foeminae *Clem. Alexand.* Προτρ. 24. B. C. & *Tatian.* p. 222. & quis non? Vid. *Suid.* v. Δημοχάρης. Ἀσυνάσεα Βοστρούγη ἴφη. *Diog. Laërt.* in Epic. (non invenio) & nostrum Ἀποφρ. c. 24. *Lil. Gyrald.* H. Poët. 378. *M. du S.*

4. Καθαρσίῳ] Ita Editiones ferme omnes, & M. & P. In *Fl.* vero & *J.* καθαρσίων; supra aliter usurpaverat χρῆσθαι καθαρσίων τέχνῃ δόκησις. vide etiam Ἀποφρ. c. 21. *M. du S.*

7. Ἔφη] Γρ. ἔφλω. *F. G.*

Ἔφλω] M. optime. In impressis ἔφη, quamvis recte verterit Interpres. *M. du S.*

ἆαι προσδοκήσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τὴν Χαρικλέους δεινότητα ἅλω σπουδαιότερον ἢ γμαι. χεδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ περὶ φόνου ἢ πυρκαϊᾶς, ἢ, νὴ Δία, φαρμάκων, ἀγωνιζόμενος, ὑπερφυῶς ἐπαθήκαλο. καιρὸς ἂν ὁ νῦν, εἴ ποτε ἢ πρότερον, ἀπαιτῶν σε τὰς Ἀθήνας Περικλέους δὲ πειθὼ, ἢ τὴν δέκα ῥητόρων τὰς Μακεδόσιν ἀνθοπλισμένας γλώττας, ἐνὶ τῷ σῷ λόγῳ ἀλατρίψαι, μιᾶς τ' ἐν Πυκνὶ δημηγοριῶν ἀναμνησθέντι.

Μικρὸν ἂν ὑπέσχων ὁ Καλλικρατίδας (ἐῴκει δὲ ἀπὸ τοῦ προσώπου μοι τοιαῦτα ὁμοιώσω, ἢ λίαν ἀγωνίας μεστὸς εἶναι) λόγων ἀμοιβαίων ἐνάρχεται. Εἰ γυναιξὶν ἐκκλησία, ἢ δικαστήρια, ἢ πολιτικῶν πραγμάτων ἦν μετουσία, γραῒδιός ἂν, ἢ προστάτης ἐχειροτόνησε, καί σε χαλκῶν ἀνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὦ Χαρίκλεις, ἐτίμων. χεδὸν γὰρ αὐδὲ αὐταὶ περὶ αὑτῶν, ὁπόσαι πρόσχειν τὸν νοῦν σοφίαν ἐδόκουν, εἴ τις αὐταῖς τοῦ λέγειν ἐξουσίαν ἐφῆκεν, οὕτω

tus arbitrum, nescio quomodo a Charicli vehementia ad seriam curam traductus sum. Fere enim ut in Martio Colle de caede, aut incendiario crimine, aut veneficio, Medius fidius, decertans, ultra modum commotus est. Nunc igitur, si usquam alias, tempus est repoſcere te Athenas tuas; Periclemque suadam, & oratorum decem armatas adversus Macedaniam linguas, in una hac tua versari oratione, teque concionis in Pnyce unius jam esse memorem.

30. Parum igitur cum sustinuisset se Callicratides (videbatur autem, quantum ex vultu licebat colligere, plenus & ipse certaminis esse) orationem contrariam exorsus est: Si concio mulieribus, & tribunalia, & civilium rerum esset communio, Imperator tu quidem aut praetor deligereris, & aeneis te per fora statuis, Charicles, honorarent. Vix enim ipsae de se, quotquot illarum praestare sapientia visae sunt, si quis illis dicendi potestatem permitteret, tanto stu-

a Ἀπαιτῶ] Sic P. H. &c. & P. Ἀπαιτεῖ F. M. & V2. cum Fl. b Περικλεῖ δὲ πειθὼ] Sic Fl. Ald. Fr. B2. P. H. W. Περικλέους δὲ πειθῦς F. & V2. Περικλέους δὲ πειθῦς L. S. A. Περίκλεον δὲ πειθὼ mutato accentu marg. A1W. c Ἐνὶ] Ἐν marg. A1W. d Ἐῴκει] Sic Fl. H. P. S. Ἐδόκει F. & marg. A1. e Αὐτῶν] Sic B. F. S. Αὐτῶν Ex. Fl. P. H. f Ὁπόσαι πρ.] Ὁπόσαι αἱ πρ. W. g Ἐφῆκεν] Ἀφῆκεν marg. A1.

15. Περικλέους δὲ πειθὼ] In plerisque impressis & W. legebatur Περικλεῖ δὲ πείθου. L. & Salm. Περικλέους δὲ πειθῦς; quam sequitur A. Ed. F. autem & V2 Περικλέου δὲ πειθῦς. M. du S.

Περίκλεον δὲ πειθὼ] Sic legendum ex Aldina, a qua discessum ab iis puto, quos offenderet, immerito quidem, adjectivum Περίκλειος, idque communi genere usurpatum. Malim etiam legere Περίκλεον τὴν πειθὼ, quod junctura videbatur aptius: & paullo post, pro ἐνὶ τῷ σῷ λόγῳ ἀλατρίψαι, τὸ ἐνὶ κ.τ.λ. Repetitio literarum earundem τὸν omissioni occasionem dedisse potest. F. M. G.

Περικλέους δὲ πειθὼ] Quia ex Codice bonae notae est, & versioni Cl. Gesneri congruum, hoc recepi. Licet is enim Περίκλειον praefert, nihil differt sensus; & quod genere communi accipi id adjectivum dicit, defendi posset ex hujus Differt. c. 27. ubi γυναικὸς σώφρονος habuimus, quod ibi pluribus probavi dici posse, etsi in Luciano ibi non probem. Verum ipse male positus Editionum F. & V2. accentus, quae Περικλέου praeferunt, suspicionem praebet ultimam longam fuisse in eo Cod. unde haec descripta. F. F. R.

32. Τελέσιλλαν] Consule Meursium Gr. fer. in Ὀρχήστην, & Plut. 437. Leop. 58. Lil. Gyrald. H. Poët. 374. M. du S.

Τελέσιλλαν] Non jam opus est aliud hic indicare, quam Telesillam eandem esse poëtriam, de qua omnia jam studio V. Cl. Fab. Christiani Wolfii in unum collecta & Vindobonensibus typis elegantissime edita sunt in poëtriarum octo fragm. p. 62. seqq. F. M. G.

33. Φέρε τὸ μελιχρὸν αὔχημα] Optime Mf. ἐγὼ τὸ μελιστεῖον αὔχημα Λεσβίων Σαπφῦς. Non illud Lesbiorum decus, carminibus inclytum. Editi μελιχρὸν αὔχημα, quod vertunt mellita illa, quae se jactat Lesbia, Sappho. F. G. G.

34. Μελιχρὸν αὔχημα] Hanc puto veram lectionem. Μελιχρὸν mellitum, dulcem significat, quo illam nomine an hic honorare voluerit hostis totius generis Gallicratides, dubito. Μελιστεῖον (cui Scholia corruptissima ita suffragantur, ut tamen, aliam fuisse in

ſtudio dicerent: non illa armata contra Spartanos Teleſilla, propter quam Argis in feminarum numinibus Mars memoratur: non flava illa Lesbiorum gloria Sappho, & filia ſapientiae Pythagoreae Theano. Sed forte nec Pericles ira Aſpaſiae cauſſam egit. Verum enimvero quandoquidem virum dicere pro feminis decet, pro viris etiam dicamus viri. At tu propitia, Venus, eſto. Nam tuum nos quoque Amorem colimus.

31. Equidem putabam intra ludum hilarem contentionem noſtram proceſſiſſe: quando vero iſtius oratio philoſophari etiam pro mulieribus inſtituit, lubens eam occaſionem arripui. Solus enim amor maſculus commune virtutis atque voluptatis opus eſt. Optaverim enim, ſi quidem fieri poſſet, arbitram aliquando Socraticorum ſermonum platanum, Academia pariter & Lyceo arborem feliciorem, prope nos ſtare enatam, ubi acclinabat ſe Phaedrus, ut ſanctus vir dixit, qui multas *eo loco dicendi* veneres aſſecutus eſt. Ipſa forte velut illa

μὴ σπουδῆς ἂν εἶπον. οὐχ ἡ Σπαρτιάταις ἀνθοπλισμῷ Τελέσιλλα, δι' ἣν ἐν Ἄργει θεὸς ἀριθμεῖται γυναικῶν Ἄρης· οὐχὶ τὸ [b] μελιχρον αὔχημα Λεσβίων Σαπφὼ, καὶ ἡ [i] Πυθαγορείης σοφίας θυγάτης Θεανώ· τάχα δ' οὐδὲ Περικλῆς ἔτεως ἂν Ἀσπασίᾳ συνηγόρησεν. ἀλλ' ἐπειδὴ εὐπρεπὲς ἄῤῥενας ὑπὲς θηλειῶν λέγειν, εἴπωμεν καὶ [k] ἄνδρας ὑπὲς ἀνδρῶν. σὺ δὲ ἵλεως Ἀφροδίτη γενεῦ, καὶ γὰ ἡμεῖς τὸν σὸν ἔρωτα τιμῶμεν.

Ἐγὼ μὲν ἐν ἐνόμιζον ἄχρι παιδιᾶς ἁλᾶναι τὴν ἔριν ἡμῖν προκόψαι· ἐπεὶ δὲ οἱ περὶ τούτου λόγοι καὶ φιλοσοφεῖν ὑπὲς γυναικῶν [l] ἐπενοήθησαν, ἀσμένως τὴν ἀφορμὴν ἥρπασα. μόνος γὰ ὁ ἄῤῥην ἔρως κοινὸν [m] ἀρετῆς καὶ ἡδονῆς ἔχει ἔργον. εὐξαίμην [n] γὰ ἄν, εἰ ἦν ἐν δυνατῷ, τὴν ἐκείνου τοῖς τοῦ Σωκρατικῶν λόγων πλατάνῳ, Ἀκαδημίας καὶ Λυκείου δένδρον εὐτυχέστερον, ἐγγὺς ἡμῖν ἐρεῖσθαι, πεφυκυῖαν ἔνθ' ἡ Φαίδρου προσανάκλισις ἦν, ὥσπερ ὁ ἱερὸς εἶπεν ἀνὴς, πλείστων [o] ἀγαθῶν Χαρίτων. αὐτὴ τάχα

[b] Μελιχρὸν] Μελιστοὺν G. & Schol. Nihil mut. Edd. nec M. [i] Πυθαγορείου] Πυθαγορίου W. [k] Ἄνδρας] Ἀνδρὰς J. & Ald. male. Cett. recte ut edidi. [l] Ἐπενοήθησαν] Ἀπενοήθησαν marg. A1. [m] Ἀρετῆς C καὶ ἡδ.] Ἡδ. καὶ ἀρ. W. [n] Γὰς ἄν] Δ' ἂν marg. A1. [o] Ἀγάθῳ] Ἀγάθων marg. A1.

33. Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν] Γράφεται, οὐχὶ τὸ μελιστοὺν. V.

49. Λυκείου] Τόπων. V.

in antiquo libro lectionem, indicent) non puto aliquid ad rem facere. Scilicet in colorem Sapphus jocatur fuſcum ſive nigrum, cujus ὑποκόρισμα eſt τὸ μελίχρουν. vid. laudatus modo *Wolf.* ad Sapph. p. 235. J. M. G.

Μελιχρὸν αὔχημα] At Μελιστοὺν hoc Luciani citans dedit Cl. *Wolf.* in Fragm. Sapph. p. 120. i. e. *verſificem*. Nec ego id improbaverim, ſi plures Codd. addicerent. Verum quum vulgata etiam reperiatur in plurimis Codd. & μελίχρουν, quod Cl. *Geſnerus* inde facit, ſenſum fundat non incommodum, a corrigendo textu manum abſtineo. J. F. R.

35. Θεανώ] Vide *Menagium*, & noſtrum Edit. c. 28. *Anonym.* de Vita Pythag. No. 2. ἡ Θεανὼ δὲ λέγεται καὶ μαθήτρια μόνον, ἀλλὰ καὶ μία τῶν Πυθαγορίων αὐτοῦ εἶναι. *Porphyr.* No. 19. & *Rittersh.* not. M. du S.

36. Περικλῆς — Ἀσπασίᾳ συνηγόρ.] *Plut.* Pericle p. 308. *H. Steph.* Ἀσπασίαν (accuſatam impietatis) ἐχρήσατο πολλὰ πάνυ θαῤῥοῦντι τῷ δήμῳ, ὡς Αἰσχίνης φησὶν, ἀφεὶς ὑπὲς αὐτῆς δάκρυα, καὶ δεηθεὶς τῶν δικαστῶν. J. M. G.

Ibid. Ἀσπασίᾳ] Idem Lucianus in *Gallo* teſtatur, Pythagoram Aſpaſiam Periclis Athenienſium ſcortum aliquando fuiſſe. G. C.

47. Συνερ. — πλατάνῳ.] Conf. infra *de Dom.* c. 4. J. F. R.

48. Πλατάνῳ] Πλάτανον ὑψιλοτάτην vocat Plato Phaedri exordio p. 337. F. Ex memoria laudari locum, vel affingi aliquid de induſtria, apparet etiam inde, quia apud Platonem non ad Platanum reclinat ſe Phaedrus, ſed ita potius Socrates p. 388. B. πάντων δὲ καταγελᾷν τὰ τῶν πόας, ὅτι ἐν ἀρίμα προσάντει ἰσαμὲν πίφυκε καλλιλιβοῦτι τὸν κεφαλὸν πυκνάλεος ἔχοντα. J. M. G.

51. Ἱερὸς] Platonem hiſce deſignat. M. du S.

53. Ἔρ-

χα ἀν ὥσπερ ἡ ἐν Δωδώνῃ φηγὸς ἐκ τ[ῆ]ς [a] ὀροδάμνων ἱερὰν ἀποῤῥήξασα φωνὴν, τὸς παιδικὸς εὐφήμησεν ἐρωτας, ἔτι τῷ καλῷ μεμνημένη Φαίδρου. πλὴν ἐπεὶ τοῦτ' ἀμήχανον·

——— ἦ γὰ πολλὰ μεταξὺ
Οὔρεά τε σκιόεντα, θάλασσά τε ἠχήεσσα,
ξένοι τε ἐπ' ἀλλοτρίας γῆς [b] ἀπειλείμμεθα, ᾗ πλεονέκτημα Χαριτλέους ὄστιν ἡ Κνίδος· ὅμως τἀληθὲς ὐ προδώσομεν, [c] εἴξαντες ὀκνῳ.

Dodonae fagus, ſacram erumpens de ramis vocem, pueriles amores formoſi Phaedri adhuc recordata probaverit. Verum cum fieri hoc nullo modo poſſit,

multa enim nimis intercedunt,
Montes umbroſi, reſonanti murmure pontus;

cum peregrini in aliena terra relicti ſimus, & praerogativa Chariclis ſit Cnidus: tamen verum non prodemus, concedentes ignaviae.

Μόνον ἡμῖν σὺ, δαίμον ὐράνιε, καιρίως παρέστηθι, Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων ἔρως, ὐ κακὸν νήπιον, ὁποῖα ζωγράφων [d] παίζυσι χεῖρες, ἀλλ' ὃν ἡ πρωτόσπορος ἐγέννησεν ἀρχὴ, τέλειον εὐθὺ τεχθέντα. σὺ γὰ ἐξ ἀφανῶς ᾗ κεχυμένης ἀμορφίας τὸ πᾶν ἐμόρφωσας. ὥσπερ ὖν ὅλῳ κόσμῳ τάφον τινὰ κοινὸν ἀφελὼν τὸ παχείμενον χάος, ἐκεῖνο μὲ ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχὸς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς

—— σιδήρειαί τε πύλαι, ᾗ χάλκεος ὐδὸς,
ὅπως ὑπ' ἀῤῥήκτου [e] δεθὲν φρουρᾶς, τὸ ἔμπαλιν ὁδῦ εἴργηται· λαμπρῷ δὲ φωτὶ τὴν ἀμαυρὰν νύκτα μετάσας, παντὸς ἀψύχου

32. Modo tu nobis, caeleſtis geni, opportune ades, amicitiae cognitor, arcanorum revelator Amor, non infans vilis, qualem pictorum ludunt manus, ſed quem ſeminandi princeps origo genuit ab ipſa ſtatim nativitate perfectum. Tu enim ex obſcura & profuſa informitate univerſum hoc formaſti. Igitur velut commune quoddam univerſi mundi ſepulcrum auferens, circumfuſum illi chaos, hoc quidem in ultimi receſſus tartari fugaſti, ubi vere

Sunt portae ex ferro, ſunt duri liminis aera,

uti perrumpenda nunquam cuſtodia vinctum a reditu arceatur: ac ſplendida luce obſcuram noctem explicans, inanimatorum omnium

a Ὀροδάμνων] Ὀροδαφῶν W. & P. Vulgata eſt in *J. P. Fl. H.* &c. b Ἀπειλείμμ.] Sic *S.* Ἀπειλήμμ. cett. c Εἴξαντες] Νικηθέντες P. d Παίζουσι] Παίζουσαι W. e Δεθὲν] Sic recte *El. P.* W. & marg. *A1.* Δεθὼν ceterae Edd. omnes.

53. Ἐν Δωδώνῃ φηγὸς] Vide proverbium *Dodonaeum*, & *Cel. Rhodigin.* L. 29. c. 15. *Sophoclem* in Trachiniis, de geminis columbis. *G.C.*

57. Ἦ γὰ πολλὰ] *Homer.* Il. A. 156. *M. du S.*

64. Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα] Ordo, ὦ θεράστηθι ὦ εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων φιλίας. *F. G.*

68. Σὺ γὰ ἐξ ἀφανοῦς] Vide *Ariſtoph.* Avib. v. 700. & ſeqq. *L. K.*

73. Σιδήρειαί &c.] *Homer.* Il. Θ. 15. *M. du S.*

74. Δεθὲν] Εκεῖνο (Χάος) μὲ ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς σιδήρειαί τε πύλαι, ᾗ χάλκεος ὐδὸς, ὅπως ὑπ' ἀῤῥήκτου δεθὲν φρουρᾶς, τὸ ἔμπαλιν ὁδῦ εἴργηται. Is, qui encomium παιδεραστίας eſt dicturus, invocat Cupidinem, quem ait primum omnium creatum fuiſſe; ejus opera exſtitiſſe rerum formas, & informe Chaos in ima Tartari eſſe proturbatum, ubi portae ſint ferreae, limen aheneum; ut ibi aeterna & non diſſolvenda cuſtodia vinctum, reditu ad ſuperos prohibeatur. Vel puer videat (immo ipſe puer ante aliquot annos videram & notaveram) legendum eſſe δεθὲν, non δεθὲν. Nec aliter, ac conjeceram, poſtea vidi contineri in editione Florentina. Sicuti hic ergo δεθὲν ὑπ' ἀῤῥήκτου φρουρᾶς, ita ὑπὸ κλοιῷ δεθὲν in *Apolog. pro Merc. Cond.* c. 1. & infra in *Toxar.* c. 32. Caeterum de Cupidinis antiquitate Noſter iterum in *De Saltatione*, ubi ſaltationem ſimul & Cupidinem cum ipſis rerum primordiis exſtitiſſe memorat c. 7. Ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσει τὸ ὅλον φαῖεν ἂν σοι ἐρχησιν ἀναφῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συμπαραφανεῖσαν. *Simul cum prima univerſi generatione diceret tibi, & Saltationem ortam eſſe, una cum antiquo illo Cupidine editam.* Itidem in *Deor. dialogo* II. ubi ad Cupidinem Jupiter, σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; Huc faciunt verba *Platonis* in Sympoſio, Ἐγὼ δὲ Φαίδρῳ πολλὰ ἄλλα ὁμολογῶν, τοῦτο οὐκ ὁμολογῶ, ὡς Ἔρως Κρόνου καὶ Ἰαπετοῦ ἀρχαιότερός ἐστιν. ἀλλὰ φημὶ νεώτατον αὐτὸν εἶναι θεῶν, καὶ αἰεὶ νέον. *Ego vero multa alia Phaedro aſſentiens, id minime aſſentior, quod Cupido ſit Saturno & Japeto antiquior. Verum ajo illum Deorum eſſe natu minimum, ſemperque juvenem.* Statim poſt Chaos, poſt Terram, & Tartara exſtitiſſe Cupidinem, in Theogo-

omnium animatorumque factus es opifex: eximia autem hominibus concordia affundenda honestas amicitiae affectiones conjunxisti, ut ex innocenti & molli adhuc anima simul enutrita benevolentia ad virilem maturitatem perveniat.

33. Nuptiae enim, ut necessariae successionis remedia, inventae sunt: solus amor masculus honestum philosophae mentis imperium est. Quaecumque autem praeter necessitatem decoris causa exercentur, ea major consequitur honor, quam quibus usus quaedam indigentia adjecta est: & omnino pulchra necessariis sunt praestantiora. Donec ergo imperiti erant homines, necdum satis otii ad quotidiana meliorum experimenta haberent, contenti *praesentibus* intra ipsa se necessaria continebant; urgensque tempus bonae vivendi rationis inveniendae opportunitatem non praebebat. Postquam vero urgentes illae indigentiae finem habuere; posterorumque ingenia, necessitate soluta, otii satis nacta sunt melioribus inveniendis; ex ea re paullatim artes enatae sunt. Hoc nobis de vilioribus illis licet conjicere. Vix nati erant primi quique, ψυχὴν ἔχοντες ἐγένετο δημιουργός· ἐξαίρετον δὲ ἐγκεράσας ὁμόνοιαν ἀνθρώποις τὰ σεμνὰ φιλίας πάθη συνῆψας, ἵν' ἐξ ἀκάκου καὶ ἁπαλῆς ἔτι ψυχῆς ἡ εὔνοια συνεκτρεφομένη, πρὸς τὸ τέλειον ἀνδρῶται.

Γάμοι μὲν γὰρ ἀδοχῆς ἀναγκαίας εὕρηνται φάρμακα. μόνος δὲ ὁ ἄρρην ἔρως, φιλοσόφου καλόν ἐστι ψυχῆς ἐπίταγμα. πᾶσι δὲ τοῖς ἐκ τοῦ περιόντος εἰς εὐπρέπειαν ἠσκημένοις, ἕπεται τιμὴ πλείων, ἢ ὅσα τοῦ [f] πλουτίνα χρείας ἐπιδεῖται· καὶ πάντη τοῦ ἀναγκαίου τὸ καλὸν χρεῖττον. ἄχρι μὲν οὖν ὁ βίος ἀμαθὴς ἦν, ἀδέπω τὸ καθ' ἡμέραν πεῖρας πρὸς τὸ βέλτιον εὐχολῶν, ἀγαπητῶς ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα συνεστέλλετο· τὸ δὲ ἀγαθῆς ζητεῖν ἐπείγων ὁ χρόνος, οὐ παρέσχεν εὕρεσιν. ἐπειδὴ δὲ αἱ μὲν ἐσπευσμέναι χρεῖαι πέρας εἶχον, οἱ δὲ τῶν ἐπιγιγνομένων αὖ λογισμοὶ τὸ ἀνάγκης ἀφεθέντες [g] ἠκαίρουν, ἐπινοεῖν τι τῶν κρειττόνων ἐκ τούτου κατ' ὀλίγον ἐπιστῆμαι συνηύξησε. τοῦτο δ' ἡμῖν ἀπὸ τῶν [h] ἀντελεσθέντων τεχνῶν ἔστιν εἰκάζειν. αὐτίκα πρῶτοί τι-

[f] Παμπλουτίνα] Restitutum ex *J.* & *V2.* Παρ' αὐτὰ cett. & M. [g] Ἠκαίρουν] Sic Edd. Εὐκαίρουν P. [h] Ἐντελεσθέντων] Nil mutare *Fl.* notat *M. du S.* Sed nec *J. H. P. S.*

gonia ait *Hesiodus*. De antiquitate Cupidinis vide etiam *Orphea* in Argon. 422. *J. J.*

Δεῖν] Recte in W. *Fl.* & *P.* corrupte autem in reliquis δεῖσθαι. *M. du S.*

87. Παμπλουτίνα] Sic recte Ed. *J.* & *V2.* nisi quod divisim scribant. Aliter M. *Fl. Fr. B2. S.* nempe παρ' αὐτά. *M. du S.*

Παμπλουτίνα] Nemo mirabitur hanc lectionem a me receptam esse, licet omnes fere Edd. & Codd. repugnent. Nam inspicienti patebit, eam se sua venustate commendare, nec opus erit amplius adverbii hanc structuram usumque exemplis firmare; modo videas quae indicamus ad c. 16. hujus Προλαλιᾶς. *J. F. R.*

91. Ἀγαπητῶς] *Alciphr.* I. Ep. 13. Πόθεν γὰρ ἄν ποτε καὶ ἀλλὰ δύπνον ἀγαπητῶς τὸν ἀναγκαῖον ἐπορίζοντο ἁλιτρόφων ὄρνις ἀσιτωτέρα; quod Cl. *Bergl.* vertit: *Enimvero unde in piscatorem miserum, qui VIX necessarium victum adquirit, amor impetum fecit?* aliaque tria testimonia adducit, quibus probat ἀγαπητῶς esse *vix, aegre*. Ap. *Herodian.* vero VI. 2. 10. μηδὲ ματαίαις ἐλπίσιν αἰωρούμενον — ἀγαπητῶς δὲ ἔχειν ἕκαστον τὰ αὐτοῦ. *Debere unumquemque suis rebus contentum esse.* Et VII. 8. 9. νῦν ἰσυχάζουσιν, ἀγαπητῶς ἔχοντες τὰ ἑαυτῶν. Sed cum *Steph.* alia proferat, ubi *grate, amabiliter* significet, rogaveris, anne contraria significatio sic insit huic adverbio? Verum si propriam ejus vim attendas, videbis esse id, quod praesens rerum status exigit, quo quis contentus est, adeoque ad animum hominis ubi referas, suum statum amantis, i.e. contenti, manere sensum atque originem τῷ ἀγαπᾶν, ut apud nos, hooz lief nemen. Quod ipsum tamen, cum de re mediocri ac tenui dici amet, facile patet, cur id etiam *vix, aegre* interdum vertere liceat. Et sic sane vertendus alter *Alciphronis* locus III. 25. p. 332. Ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ μόνη, μὴ Σισύφας ἀγαπητῶς τὰ παιδία βοσκολοῦσα — *sola ego cum Syra liberos aegre alens.* Et quamvis locutionis ratio non adpareret, satis est usum sic jubere. *J. F. R.*

95. Ἐπιγιγνομένων] Supple ἀνθρώπων. *F. G.*

98. Ἐντελεσθέντων] Non sine ratione Florentinam hic contulit *Solanus*; nam videtur suspicatus aliquam ceterarum αὐτελεσθέντων habere. Et Interpres Parisinae sic videtur legisse, qui *vulgaribus & inferioribus* vertit; quum *Benedictus* contra *absolutissimis*, & sic debebat,

χα ἀν ὥσπερ ἡ ἐν Δωδώνῃ φηγὸς ἐκ τ[ῆ]ς [a] ὀροδάμνων ἱερὰν ἀποῤῥήξασα φωνὴν, τὸς παιδικὸς εὐφήμησεν ἐρώτας, ἔτι τῷ καλῷ μεμνημένη Φαίδρου. πλὴν ἐπεὶ τοῦτ' ἀμήχανον·

——— ἦ γὰρ πολλὰ μεταξὺ
Οὔρεά τε σκιόεντα, θάλασσά τε ἠχήεσσα,
ξένοι τε ἐπ' ἀλλοτρίας γῆς [b] ἀπειλείμμεθα, καὶ πλεονέκτημα Χαριτλέους ἐστὶν ἡ Κνίδος· ὅμως τἀληθὲς οὐ προδώσομεν, [c] εἴξαντες ὀκνῳ.

Μόνον ἡμῖν σὺ, δαῖμον ὐράνιε, χαρίεσσα φῶς γνῶθι, φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων ἔρως, οὐ κακὸν νήπιον, ὁποῖα ζωγράφων [d] παίζουσι χεῖρες, ἀλλ' ὃν ἡ πρωτόσπορος ἐγέννησεν ἀρχὴ, τέλειον εὐθὺ τεχθέντα. σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς καὶ κεχυμένης ἀμορφίας τὸ πᾶν ἐμόρφωσας. ὥσπερ οὖν ὅλῳ κόσμῳ τάφον τινὰ κοινὸν ἀφελὼν τὸ σκεπάσμα χάος, ἐκεῖνο μὲ ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς

—— σιδήρειαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς,
ὅπως ὑπ' ἀῤῥήκτου [e] δεθὲν φρουρᾶς, τὸ ἔμπαλιν ὀδοῦ εἴργηται· λαμπρῷ δὲ φωτὶ τὸ ἀμαυρὰν νύκτα πετάσας, πάντος ἀψύχου

Dodonae fagus, ſacram erumpens de ramis vocem, pueriles amores formoſi Phaedri adhuc recordata probaverit. Verum cum fieri hoc nullo modo poſſit,

multa enim nimis intercedunt,
Montes umbroſi, reſonanti murmure pontus;

cum peregrini in aliena terra relicti ſimus; & praerogativa Chariclis ſit Cnidus: tamen verum non prodemus, concedentes ignaviae.

32. Modo tu nobis, caeleſtis geni, opportune ades, amicitiae cognitor, arcanorum revelator Amor, non infans vilis, qualem pictorum ludunt manus, ſed quem ſeminandi princeps origo genuit ab ipſa ſtatim nativitate perfectum. Tu enim ex obſcura & profuſa informitate univerſum hoc formaſti. Igitur velut commune quoddam univerſi mundi ſepulcrum auferens, circumfuſum illi chaos, hoc quidem in ultimi receſſus tartari fugaſti, ubi vere

Sunt portae ex ferro, ſunt duri liminis aera,

uti perrumpenda nunquam cuſtodia vinctum a reditu arceatur: ac ſplendida luce obſcuram noctem explicans, inanimatorum omnium

a Ὀροδάμνων] Ὀροδρυῶν W. & P. Vulgata eſt in *J. P. Fl. H.* &c. b Ἀπειλείμμ.] Sic *S.* Ἀπειλήμμ. cett. c Εἴξαντες] Νικηθέντες P. d Παίζουσι] Παίζουσαι W. e Δεθὲν] Sic recte *Fl. P.* W. & marg. *A1.* Δεθὴν ceterae Edd. omnes.

53. Ἐν Δωδώνῃ φηγὸς] Vide proverbium *Dodonaeum*, & *Cel. Rhodigin.* L. 29. c. 15. *Sophoclem* in Trachiniis, de geminis columbis. *G.C.*

57. Ἦ γὰρ πολλὰ] *Homer.* Il. A. 156. *M. du S.*

64. Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα] Ordo, ὦ θεὸς ἐστὶ εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων φιλίας. *F. G.*

68. Σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς] Vide *Ariſtoph.* Avib. v. 700. & ſeqq. *L. K.*

73. Σιδήρειαί &c.] *Homer.* Il. Θ. 15. *M. du S.*

74. Δεθὲν] Ἐκεῖνο (Χάος) μὲ ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς σιδήρειαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς, ὅπως ὑπ' ἀῤῥήκτου δεθὲν φρουρᾶς, τὸ ἔμπαλιν ὁδοῦ εἴργηται. Is, qui encomium παιδεραστίας eſt dicturus, invocat Cupidinem, quem ait primum omnium creatum fuiſſe; ejus opera exſtitiſſe rerum formas, & informe Chaos in ima Tartari eſſe proturbatum, ubi portae ſint ferreae, limen aheneum; ut ibi aeterna & non diſſolvenda cuſtodia vinctum, reditu ad ſuperos prohibeatur. Vel puer videat (immo ipſe puer ante aliquot annos videram & notaveram) legendum eſſe δεθὲν, non δεθὲν. Nec aliter, ac conjeceram, poſtea vidi contineri in editione Florentina. Sicuti hic ergo δεθὲς ὑπ' ἀῤῥήκτου φρουρᾶς, ita ὑπὸ κλοιῷ δεθὲς in *Apolog. pro Merc. Cond.* c. 1. & infra in *Toxar.* c. 32. Caeterum de Cupidinis antiquitate Noſter iterum in *De Saltatione*, ubi ſaltationem ſimul & Cupidinem cum ipſis rerum primordiis exſtitiſſe memorat c. 7. Ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσει τὸ ὅλον φαῖεν ἂν σοι ἐρχηστὴν ἀναφῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συμπαφυκότα. *Simul cum prima univerſi generatione diceret tibi, & Saltationem ortam eſſe, una cum antiquo illo Cupidine editam.* Itidem in *Deor. dialogo* II. ubi ad Cupidinem Jupiter, σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; Huc faciunt verba *Platonis* in Sympoſio, Ἐγὼ δὲ Φαίδρῳ πολλὰ ἄλλα ὁμολογῶν, τοῦτο οὐκ ὁμολογῶ, ὡς Ἔρως Κρόνου καὶ Ἰαπετοῦ ἀρχαιότερός ἐστιν. ἀλλὰ φημὶ νεώτατον αὐτὸν εἶναι θεῶν, καὶ ἀεὶ νέον. *Ego vero multa alia Phaedro adſentiens, id minime adſentior, quod Cupido ſit Saturno & Japeto antiquior. Verum ajo illum Deorum eſſe natu minimum, ſemperque juvenem.* Statim poſt Chaos, poſt Terram, & Tartara exſtitiſſe Cupidinem, in Theogo-

omnium animatorumque factus es opifex: eximia autem hominibus concordia affundenda honestas amicitiae affectiones conjunxisti, ut ex innocenti & molli adhuc anima simul enutrita benevolentia ad virilem maturitatem perveniat.

33. Nuptiae enim, ut necessariae successionis remedia, inventae sunt: solus amor masculus honestum philosophae mentis imperium est. Quaecumque autem praeter necessitatem decoris causa exercentur, ea major consequitur honor, quam quibus usus quaedam indigentia adjecta est: & omnino pulchra necessariis sunt praestantiora. Donec ergo imperiti erant homines, necdum satis otii ad quotidiana meliorum experimenta haberent, contenti *praesentibus* intra ipsa se necessaria continebant; urgensque tempus bonae vivendi rationis inveniendae opportunitatem non praebebat. Postquam vero urgentes illae indigentiae finem habuere; posterorumque ingenia, necessitate soluta, otii satis nacta sunt melioribus inveniendis; ex ea re paullatim artes enatae sunt. Hoc nobis de vilioribus illis licet conjicere. Vix nati erant primi quique, ψυχὴν ἔχοντες ἐγένετο δημιουργός· ἐξαίρετον δὲ ἐγκεράσας ὁμόνοιαν ἀνθρώποις τὰ σεμνὰ φιλίας πάθη συνῆψας, ἵν' ἐξ ἀκάκου καὶ ἁπαλῆς ἔτι ψυχῆς ἡ εὔνοια συνεκτρεφομένη, πρὸς τὸ τέλειον ἀνδρῶται.

Γάμοι μὲν γὰρ ἀδοχῆς ἀναγκαίας εὑρηνται φάρμακα. μόνος δὲ ὁ ἄρρην ἔρως, φιλοσόφου καλόν ἐστι ψυχῆς ἐπίταγμα. πᾶσι δὲ τοῖς ἐκ τοῦ περιόντος εἰς εὐπρέπειαν ἠσκημένοις, ἕπεται τιμὴ πλείων, ἢ ὅσα τοῦ [f] παντὸς πρὸς χρείας ἐπιδεῖται· καὶ πάντων τῶν ἀναγκαίων τὸ καλὸν κρεῖττον. ἄχρι μὲν οὖν ὁ βίος ἀμαθὴς ἦν, ἐδέπω τὴν καθ' ἡμέραν πεῖραν πρὸς τὸ βέλτιον εὐσχολῶν, ἀγαπητῶς ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα συνεστέλλετο· τὸ δὲ ἀγαθὸν ἀμείτης ἐπείγων ὁ χρόνος, οὐ παρεῖχεν εὕρεσιν. ἐπειδὴ δὲ αἱ μὲν ἐσπευσμέναι χρεῖαι πέρας εἶχον, οἱ δὲ τοῦ ὀπιγιγνομένων ἀεὶ λογισμοὶ τὸ ἀνάγκης ἀφεθέντες [g] ἠυκαίρευν, ὀπτανεῖν τι τῶν κρειττόνων ἐκ τούτου κατ' ὀλίγον ἐπιχειρῆσαι συνήξονλο. τοῦτο δ' ἡμῖν ἀπὸ τῶν [h] αὐτελεστέρων τεχνῶν ἔστιν εἰκάζειν. αὐτίκα πρῶτοί τι-

[f] Παραυτίκα] Restitutum ex *J.* & *V2.* Παρ' αὐτὰ cett. & M. [g] Ἠυκαίρουν] Sic Edd. Εὐκαίρουν P. [h] Ἐυτελεστέρων] Nil mutare *Fl.* notat *M. du S.* Sed nec *J. H. P. S.*

gonia ait *Hesiodus*. De antiquitate Cupidinis vide etiam *Orphea* in Argon. 422. *J. J.*

Δεῖν] Recte in W. *Fl.* & *P.* corrupte autem in reliquis δεῖσθαι. *M. du S.*

87. Παραυτίκα] Sic recte Ed. *J.* & *V2.* nisi quod divisim scribant. Aliter M. *Fl. Fr. B2. S.* nempe παρ' αὐτά. *M. du S.*

Παραυτίκα] Nemo mirabitur hanc lectionem a me receptam esse, licet omnes fere Edd. & Codd. repugnent. Nam inspicienti patebit, eam se sua venustate commendare, nec opus erit amplius adverbii hanc structuram usumque exemplis firmare; modo videas quae indicamus ad c. 16. hujus Προσλαλιᾶς. *J. F. R.*

91. Ἀγαπητῶς] *Alciphr.* I. Ep. 13. Πόθεν γὰρ ἂν τοσοῦτος ἀλιεὺς δίκτυον ἀγαπητῶς ἂν ἀναγκαίαν ἰχθυοτροφίαν ἀγαγέσθαι ἔρως δύναιτο; quod Cl. *Bergl.* vertit: *Enimvero unde in piscatorem miserum, qui VIX necessarium victum adquirit, amor impetum fecit?* aliaque tria testimonia adducit, quibus probat ἀγαπητῶς esse *vix*, *aegre*. Ap. *Herodian.* vero VI. 2. 10. μηδὲ ματαίαις ἐλπίσιν αἰωρούμενον — ἀγαπητῶς δὲ ἔχειν ἑκάστῳ τὰ αὐτοῦ. *Debere neminemquemque vanis rebus contentum esse.* Et VII. 8. 9. νὺξ ἀσυχάζουσιν, ἀγαπητῶς ἔχοντας τὰ ἑαυτῶν. Sed cum *Steph.* alia proferat, ubi *grate*, *amabiliter* significet, rogaveris, anne contraria significatio sic insit huic adverbio? Verum si propriam ejus vim attendas, videbis esse id, quod praesens rerum status exigit, quo quis contentus est, adeoque ad animum hominis ubi referas, suum statum amantis, i.e. contenti, manere sensum atque originem τῆ ἀγαπῶν, ut apud nos, boog lief nemen. Quod ipsum tamen, cum de re mediocri ac tenui dici amet, facile patet, cur id etiam *vix*, *aegre* interdum vertere liceat. Et sic sane vertendus alter *Alciphronis* locus III. 25. p. 332. Ἐγὼ δὲ οἰκτρῶ μόνη, μὴ Σισύφας ἀγαπητῶς τὰ παιδία βοσκολοῦσα — *sola ego cum Syra liberos* aegre *alens*. Et quamvis locutionis ratio non adpareret, satis est usum sic jubere. *J. F. R.*

95. Ἐπιγιγνομένων] Supple ἀνθρώπων. *F. G.*

98. Ἐυτελεστέρων] Non sine ratione Florentinam hic contulit *Solanus*; nam videtur suspicatus aliquam ceterarum αὐτελεστέρων habere. Et Interpres Parisinae sic videtur legisse, qui *vulgaribus & inferioribus* vertit; quum *Remedius* contra *absolutissimis*, & sic debebat,

τινες ἄνθρωποι γενόμενοι, τῆ καθ' ἡμέραν λιμῆ φάρμακον ἐζήτουν, εἶθ' ἁλισκόμενοι τῆ πρὸς τὸ παρὸν ἐνδεία, τ' ἀπορίας οὐκ ἐώσης ἐλέσθαι τὸ βέλτιον, τ' εἰκαίαν πόαν ἐσιτοῦντο, καὶ μαλθακὰς ῥίζας ὀρύττοντες, καὶ τὰ πλεῖστα δρυὸς καρπὸν ἐσθίοντες. ἀλλ' ἡ μὲ ἀλόγοις ζώοις μὴ χρόνον [a] ἐρρίφη, σπόρον δὲ πυρῆ καὶ κριθῆς εἶδον αἱ γεωργῶν ἐπιμέλειαι, εὑρεῖσαι κατ' ἔτος ἐκπεζόμεναι· καὶ οὐδὲ μανεὶς ἂν εἴποι τις, ὅτι δρυὸς στάχυος ἀμείνων.

dam homines, cum quotidianae famis remedium quaesivere: tum deprehensi a praesente inopia, cum indigentia, quod melius esset, eligendi facultatem non concederet, fortuita herba vescebantur, cum & molles radices effoderent, & quercus plerumque fructum ederent: sed haec quidem post tempus aliquod mutis animantibus abjecta sunt: sed tritici sementem atque hordei videbant agricolarum curae, quam invenerant, quotannis instaurari. Nec adeo insaniat quisquam, qui spica meliorem dicat quercum.

Τί δ' οὐκ ἐν ἀρχῇ μὲ [b] εὐθὺ τῆ βίῳ, σκέπης δεηθέντες ἄνθρωποι, νάκη, θηρία δείραντες ἠμφιέσαντο; καὶ σπήλυγγας ὀρῶν, χρύσεις καλαδύσεις ἐπενόησαν, ἢ [c] παλαιῶν ῥιζῶν, ἢ φυτῶν αὖα κοιλώματα; τ' δὲ ἀπὸ τούτων μίμησιν, ἐπὶ τὸ χρεῖττον ἀεὶ μετάγοντες, ὕφηναν μὲ ἑαυτοῖς χλανίδας, οἴκους δὲ [d] ᾠκίσαντο, καὶ λεληθότως αἱ περὶ ταῦτα τέχναι τ' χρόνον λαβοῦσαι διδάσκαλον,

34. Quid vero? nonne principio statim vitae, indigentes tegumento homines, excoriatorum pellibus animalium induebantur? & montium speluncas perfugia frigoris excogitabant, aut rursus radicum plantarumque *asservandarum* siccas cavernas? Verum *coeptam* ab his imitationem, transferentes semper in melius, texuere sibi laenas, domus aedificarunt, & sensim artes istarum rerum tempus magistrum nactae, pro

a Ἐρρίφη] Sic Edd. Ἐρρίφθη L. b Εὐθὺ] Deest in Ex. Fl. Adest in Edd. & P. c Παλαιῶν] Ex J. & Va. Πάλαι Edd. cett. In W. Πάλαι ριζῶν legitur, sed litera est extrita, & videtur fuisse ῥιζῶν. Παλαιῶν marg. AIW. d Ὠκίσαντο] Ὠκίσαντο W.

qui ἐστιλ. legit, quod nec ego in εὐστιλ. mutaverim. De iis enim artibus loquitur, quae jam summum perfectionis gradum attigerint, olim autem rudes & imperfectae erant. J.F.R.

7. Ἡ] Πόα scilicet. M. du S.

Ibid. Ἐρρίφη] Ἐρρίφθη *Solan.* correxerat ex L. addideratque conferendum *Dial. mort.* X. §. 2. Sed hoc parum ad rem; nam illic ἀπερρίφθαι legas, quod est praeterit. imperativi, unde non consequitur, hic aoristo secundo pro primo uti non licere. Nisi forsan hoc tempus fefellerit ipsum, credentem ex analogia aor. 2. ἐρρίπην habere. At cum ῥίπτω sit a ῥίφω formatum, facit ἐρρίφθαι, in particip. ῥιφείς. Quare quod probum est, non sollicitemus. J.F.R.

12. Εὐθὺ τῆ βίου] Habuimus saepe supra, ut εὐθὺ τ' Ἑλλάδος, in *Herod.* s. *Act.* c. 1. vers. 13. Et *Hermot.* c. 23. χωρεῖν εὐθὺ τ' πόλεως. c. 46. vers. 56. ἄγειν εὐθὺ τ' εὐδαιμονίας. J.F.R.

15. Πάλαι ῥιζῶν] Legitur σκέπης δεηθέντες ἄνθρωποι, νάκη, θηρία δείραντες, ἠμφίεσαντο, καὶ σπήλυγγας ὀρῶν κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν. ἢ πάλαι ῥιζῶν, ἢ φυτῶν αὖα κοιλώματα. dudum vitii suspectus mihi fuit hic locus, in posteriore parte: merito autem videbar mihi suspicari, pro πάλαι scriptum fuisse aliquid, quod radicibus possit detrahi, & utcumque pro tegumento adhiberi. Neque vero πάλαι hic commode potest esse *olim*, ut intellexit Interpres, reddens, *Homines tegumento indigentes, vellera, feris excoriatis, induerunt; & speluncas montium, quas contra frigus subirent, excogitarunt: aut olim radices, plantarumque siccas cavitates.* Vir quidam in his literis insignis, suggerebat mihi, πάλαι ῥιζῶν posse verti *antiquarum radicum*; sed desiderabam articulum, qui vulgo voculae πάλαι soleat apponi, ut οἱ πάλαι. Haereo, Lector, haereo. J.F.

Παλαιῶν ῥιζῶν] Recta omnino haec scriptura, quam J. & Va. debemus; in reliquis enim foedissimo consensu πάλαι legitur. nec in tot Editoribus repertus, qui medicinam faceret, aut saltem tentaret. In W. etiam πάλαι. Sed ibidem videtur fuisse prius ῥιζῶν. M. du S.

Ἢ πάλαι ῥιζῶν] Suspicor legendum ἢ πάλαι, ut disjunctioni modo serviat. Non semper *iterationem* aut *reciprocum* quiddam significari hac particula, sed connexioni s. disjunctioni potius servire apparet, V.G. ex Themistoclis ad Artaxerxen epistola apud *Thucyd.* I. 137. ἐκεῖθεν οὖν τῆ ἀσφαλεῖ μὲ ἴσμεν, ἐκεῖνον δὲ οὐ ἐπιτυγχάνομεν πάλαι ἐ λανθανόμενοι ἐγίγνετο. Sic Latini *contra* adhibent ac *rursus*. Sic Noster paullo post c. 35. extr. ἀλλὰ τῆ μὲ πάλαι — ἐ δὲ αὖθις — ἐ βίος ἐξῆπτο. J.M.G.

Pla-

pro ſimplici textura pulchrius quiddam variegarunt; pro vilibus caſis, ſublimia tecta, & ſaxa ſumtuoſa machinati ſunt, & nudam parietum informitatem floridis colorum tincturis pinxere. Verum unaquaeque harum artium ac ſcientiarum, muta olim & profunda oblivione merſa, velut poſt longum occaſum paullatim in ſuos radios exorta eſt. Unusquisque enim, ſi quid inveniſſet, ſuo ſucceſſori tradidit: tum ipſa accipientium ſeries, addendo iis, quae didiciſſet, quod deficiebat explevit.

35. Ne igitur a vetuſto tempore maſculos amores quisquam repetat. Cum mulieribus enim congredi neceſſe erat, ne plane feminis expers genus noſtrum ineſſet. Varia autem eruditio, & virtutis hujus, pulchri amore accenſae, cupiditates vix ab ipſo, quod nihil imperveſtigatum relinquit, aevo in lucem venturae erant, ut cum divina philoſophia puerorum etiam

ἀντὶ μὲ λιτῆς ὑφῆς, τὸ [e] κάλλιστον ἐποίκιλαν, ἀντὶ δὲ εὐτελῶν δωματίων, ὑψηλὰ τέρεμνα, καὶ λίθων πολυτέλειαν ἐμηχανήσαντο, καὶ γυμνὴν τοίχων ἀμορφίαν εὐανθέσι βαφαῖς χρωμάτων κατέγραψαν. πλὴν ἑκάστη γε τούτων τ τεχνῶν, καὶ ἐπιστημῶν, ἄφωνος ἦσα, καὶ βαθεῖαν ἐπιτεθυμμένη λήθην, ὡς ἀπὸ μακρᾶς [f] δύσεως κ μικρὸν εἰς τὰς ἰδίας ἀνέτειλεν ἀκτῖνας. ἕκαστος εὑράν τι, παρεδίδου τῷ μετ' αὐτόν· εἶθ' ἡ ἀθροχὴ τ λαμβανόντων, οἷς ἔμαθεν ἤδη προσιθεῖσα, τὸ ἐνδεὲς ἐπλήρωσε.

Μὴ [g] δή τις ἐρωτας ἀρρένων ἀπαιτείτω ἐκ τοῦ παλαιοῦ χρόνου. γυναιξὶ γὰρ ὁμιλεῖν ἀναγκαῖον ἦν, ἵνα μὴ τελέως [h] ἄσπερμον ἡμῶν [i] φθαρῇ τὸ γένος. αἱ δὲ ποικίλαι σοφίαι, [k] καὶ ἡ φιλοκάλου ταύτης ἀρετῆς ἐπιθυμίαι, μόλις ὑπὸ τοῦ μηδὲν ἐῶντος ἀνιχνεύτου αἰῶνος εἰς τὐμφανὲς ἤμελλον ἥξειν, ἵνα τῇ θείᾳ φιλοσοφίᾳ καὶ τὸ παι-

[e] Κάλλιστον] Ita reſtitui ex L. Κάλλιον Edd. hac priores. [f] Δύσεως] Sic *J. Pell.* Λύσεως Edd. Sed pro μικρᾶς eſt μακρᾶς ap. eund. & Edd. [g] Δή τις] Vulgatam hanc etiam eſſe in P. notat *M. du S.* [h] Ἄσπερμον] Ita habent M. & P. cum Edd. plurimis. Ἄσπορον *J. Vs. Fl.* [i] Φθαρῇ] Φανῇ P. [k] Καὶ] Deerat in *P. H.* & *Fl.* Inſerui ex *J.*

35. Ἄσπερμον] Ὦ μιαροῦ λόγε, εἰ χωρὶς γυναικῶν ἄσπερμος ὁ βίος, τό γε λοιπὸν ἐφ' ἡμῖν ἀθετοῦσι τὸ θῆλυ, λύσις ἔσαι τοῦ κόσμου, τί γὰρ ἔτι κόσμος ἀνθρωπίνης χρείαν φορᾶς; M.

Παλαιῶν] Etſi ſcio *αἱ πάλαι ῥίζαι* aeque Graecum eſſe atque *παλαιαὶ*, tamen obſecundavi *Solano*, quia ſenſus adverbii foret alius, & hic ineptus; nam *οἱ πάλαι* ſunt quidem *antiqui*; ſed ii, qui non amplius ſunt. Jam non intelligendae radices quae olim fuere, nunc non ſunt amplius; ſed *invetoratae* & *robuſtae*. Quod in *marg. Ald. Weſſel.* eſt *παλαιὰ*, natum eſſe poteſt ex Cod. qui *παλαιαὶ* habuit, aut dare voluit, Graeciſmo ſatis quidem uſitato, hic vero non conveniente, propter ſequens *αἱ ποικίλαι*. *J. F. R.*

28. Ὡς ἀπὸ μικρᾶς λύσεως] Benedictus *tanquam a parvo occaſu*, Legit ergo *δύσεως*, quae nullum hic ſenſum habet. Alii *a parvo fomite*, nimis tranſlate, nec opus tam alta figura, quum apte poſſimus ac debeamus *velut exiguam nactae ſolutionem* vel laxamentum. *J. G.*

Ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως] *Aldina* lectio & ipſa poſt longas hujus loci tenebras, ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως, revocanda merito. Miror, qui *δύσεως* vidit, eum *μακρᾶς* potuiſſe fugere. Convenit cum praecedentibus, ubi ἄφωνος, & βαθεῖαν ἐπιτεθυμμένη λήθην unaquaeque artium vocatur, cum reſpectu forte ad illas aeternas rerum revolutiones & ἀποκαταστάσεις Stoicas & Heracliteas, Pythagoricasque adeo: vel certe ad Platonicum illud Socraticumque dogma, quo diſcere eſt reminiſci. *J. M. G.*

Ibid. Ἀπὸ μακρᾶς δύσεως] Ἀπὸ μικρᾶς λύσεως erat in omn. Edd. Excepta *Ald.* 2. quam Cl. *Geſn.* indicat. In *Ald.* 1. autem aeque eſt λύσεως atque in ceteris. Sed quum & *Pelleti* Cod. accedat lectioni ab Cl. *Geſn.* & *Solan.* revocatae, vulgatam rejeci. *J. F. R.*

Ibid. Δύσεως] Ego *δύσεως* ab Auctore hujus libelli ſcriptum fuiſſe exiſtimo. *M. du S.*

Λύσεως] Ἄυσεως. *F. G.* Sic diſerte in nott. Mſſ. *Gujeti* legebatur; non dubito tamen quin deſcribentis ſit vitium; nam *δύσεως* auctor voluit. *J. F. R.*

38. Ἐπιθυμίαι] An gloſſema eſt τῇ ποικίλαι σοφίαι; placet. *F. G.*

Ἐπιθυμίαι] Καὶ non legerat *Gujetus* in ſua Edit. ideoque pro gloſſemate habuit adpoſitionem τῇ ἐπιθυμίας, jam vero adparet, non eſſe plane idem quod poſt σοφίαι ſequitur. *J. F. R.*

παιδεραστεῖν συναχμάσῃ. μὴ δῆτα, Χαρίκλεις, ὃ μὴ πρότερον εὑρήθη, τοῦτο ἐπινοηθὲν αὖθις ὡς φαῦλον εὐθύνε· μηδ' ὅτι τῆς παιδικῶν ἐράτων αἱ γυναικεῖαι σύνοδοι πρεσβυτέρας ἐπιγράφονται χρόνους, ἐλάττω θάτερον. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀναγκαῖα νομίζομεν. ὁ δὲ αὖθις [a] ἐνεσχολήσας τοῖς λογισμοῖς ὁ βίος ἐπεξεῦρεν, ὡς ἐκείνων ἀμείνω τιμητέον.

amor adoleſceret. Quare noli, Charicles, quod prius inventum non erat, poſtquam excogitatum eſt, rurſus tanquam pravum ſub cenſuram vocare; nec ideo, quod puerorum amoribus muliebres congreſſus antiquiora tempora inſcripta habent, alteri *generi* detrahe. Sed vetera quidem ſtudia neceſſaria putemus; quae autem rurſus vita, excogitandi otium nacta, adinvenit, ea tanquam meliora illis honorare oportet.

Ἐμοὶ μὲν γὰρ ὀλίγου καὶ γελᾶν ἀναγκάσῃ ἐπῄει, Χαριτλέους ἄλογα ζῶα καὶ τὴν Σκυθῶν ἐρημίαν ἐπαινοῦντος· ὀλίγου δὲ καὶ ὑπὸ τῆς ἄγαν φιλονεικίας καὶ μανέντος, γενόμενος Ἕλλην. οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν, [b] ὑπεραλμήσας τῷ τῆς φωνῆς τόνῳ τὸ ῥηθὲν ἐκλεπτύνει, ἀλλ' ἐπηρμένῃ φωνῇ λαρυγγίζων, Οὐκ ἐρῶσι, φησὶν, ἀλλήλων λέοντες, οὐδ' ἄρρενες ὗες, ἀλλ' αὐτῆς ἡ πρὸς τὸ θῆλυ μόνον ὁρμὴ κρατεῖ· καὶ τί θαυμαστόν; ἃ γὰρ ἐκ λογισ-

36. Equidem paullo ante vix a riſu mihi temperabam, Charicle muta animalia & Scytharum laudante ſolitudinem: parum aberat, quin prae nimia contentione, quod Graecus eſſet, ipſum poeniteret. Neque enim, ut qui contraria propoſito diceret, ſubmiſſa voce ipſa dicta ſua quaſi ſuffurabatur; ſed ſublata voce, dilatato gutture boans, *Non amant*, inquit, *ſe invicem leones mares, neque urſi, neque apri, ſed ipſos ſolus in feminas impetus ſuperat.* Et quid mirum? quae enim ratione ductus merito ele-

[a] Ἐνισχολ.] Ἐνέχ. *Fl.* At vulgata eſt in *F. P. H. S.* &c. [b] Ὑπεραλμήσας] Ὑπεραλμήσας τι W.

44. Γυναικεῖαι σύνοδοι] At ſupra c. 27. γυναικῶν σύνοδοι Edd. quod ex hoc loco corrigendum tamen ſervavimus, ut habeant & alii in quo ſe exerceant. Vid. quae ibi notavi. *F. F. R.*

50. Ἐμοὶ — γελᾶν — ἐπῄει] Vid. de hac phraſi agentem Cl. *Hemſterh.* T. I. p. 26. ad *Prometh.* §. 2. *F. F. R.*

51. Σκυθῶν ἐρημ.] Ad quae *Chariclis* verba reſpiciat, incertum eſt. Sed ſic invidioſe ſolent Oratores aut detorquere adverſarii verba, aut etiam fingere. *M. du S.*

53. Τῆς ἄγαν φιλονεικίας] Similia hujus locutionis exempla vid. ſupra ad c. 16. *F. F. R.*

54. Οὐδὲ γὰρ &c.] Interpres verba [οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν] ex ignoratione Helleniſmi vertens: *Neque enim veluti qui contraria loqueretur, quibus dicere aggrediebatur*, palam pervertit. Alia hic eſt ſyntaxis Latina, alia Graeca. Vertendum fuit, *Neque enim quaſi contraria loquens iis, quae dicere erat aggreſſus.* Integra fuiſſet Graeca locutio, ἐναντία φθεγγόμενος τούτοις, ἃ (vel etiam οἷς, ut notus eſt Graecorum mos) ἐπεχείρει λέγειν. Ellipticam iſtam loquendi rationem frequentiſſime amant Graeci: ſic Noſter in *Revivíſcentibus* c. 14. f. ὡς ὑπόχρη τὴν δίκην ὧν ἔδρασε, *ut ſubeat dignam poenam eorum, quae fecit.* in *Hermotimo* c. 53. f. ἃ μνημονεύουσι ὧν ἔφην. in *Sacrificiis*, οὐδὲν ἀμοιβὴ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν. In *Prometheus es in verbis*, ἐμμενεῖτέον οἷς ἅπαξ προειλόμην. *Ariſtophanes* in Pluto,

Ἔχω τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα, ἧς ὧν ἐπεί μοι.

Iſocrates in Panathenaico, εἰ τὴν ἐπίθεσιν, οἷς διενοήθη πράξειν. Fuit cum haec concinna & ſuccincta Graecorum locutio fraudi eſſet *H. Stephano.* Nam cum apud *Herodianum* cap. 4. Marcus ait, Ἀχθεσθῆς μὲν ὑμᾶς ἐφ' οἷς ὀργᾷ μοι ἀλγεινῶς, θαυμαστὸν οὐδὲν volebat *H. Stephanus* excidiſſe οὕτω [οὕτω ἀλγεινῶς] & ἐφ' οἷς ὀργᾷ μοι eſſe idem, quod ἐπὶ τῷ ὀργᾶν μοι. Sed hanc criſin ab hoc loco abſtinendam eſſe, docte monuit *Tan. Faber* in epiſtola ſua Herodiani editioni ultimae praefixa; docens ἄχθεσθῆς ἐφ' οἷς ὀργᾷ μοι ἀλγεινῶς poſitum eſſe pro ἄχθεσθῆς ἐπ' ἐκείνοις, οἷς οἷς ὀργᾷ μοι ἀλγεινῶς ἐστιν. Caeterum adeo religioſe obſervant hanc loquendi rationem elegantiores Graeci, ut etiam ſi inſequatur verbum, caeteroquin genitivum aliumve caſum poſtulans, illius tantummodo caſus, qui regatur a praecedenti verbo, rationem habeant. Sic in veteri proverbio apud Scholiaſten *Theocriti* ad Eid. X. v. 96. Ἔχεις ἅπερ ἐπεθύμεις, *voti compos factus es.* Notum eſt τὸ, ἐπιθυμεῖν fere ſemper cum ſecundo caſu conſtrui. Ita & apud *Sophoclem*, Λίτομαί σε, ἃ τυγχάνεις pro, Λιτὰς ταύτας, ἃς τυγχάνεις, rogas; quae conſequeris. Hoc Sophoclis adducit *Suidas* in A, oſtendere volens, τὸ, ἃ quandoque pro οὗ poni. Sed profecto ἃ ſic non magis pro οὗ, quam pro οἷς poni poteſt, ubi ratio loquendi ita fert: idque aliquando fieri, exemplo doceat ipſe Lucianus: apud quem in *Necyomantia* c. 16. med.

elegerit aliquis, ea his, quae rationes non poſſunt ſubducere, propter ſuum ſtuporem habere non licet. Nam ſi Prometheus, aut Deorum quis alius, mentem unicuique humanam adjunxiſſet; non ſolitudo ſane & ſilveſtris victus ea paſceret, neque in cibo ſe invicem haberent: ſed aeque ac nos templis aedificatis, & mediis ſuarum quisque aedium Penatibus, communibus legibus in civitate viverent. Quid mirum autem, ſi animalia, ab ipſa natura damnata, quibus nihil eorum, quae ratio ſuppeditat, accipere a Providentia contigit, inter alias res maſculis etiam cupiditatibus privata ſunt? Non amant leones? ſed nec philoſophantur: non amant urſi? Quantum enim oriatur ex amicitia bonum, neſciunt. Sed inter homines prudentia ſcientiae conjuncta, frequentibus *collecta* experimentis, optimum quod eſt eligens, firmiſſimos amores decrevit maſculos.

μὴ δικαίως ἄν τις ἔλοιτο, ταῦτα τοῖς μὴ δυναμένοις λογίζεσθαι δι' ἀφροσύνην οὐκ ἔξεστιν ἔχειν. ἐπεί τοι Προμηθεὺς, ἢ θεῶν τις ἄλλος, εἰ νῦν ἑκάστῳ συνέζευξεν ἀνθρώπινον, οὐκ ἂν ἐρημία, καὶ βίος ὄρειος αὐτοὺς ἐποίμαινεν, οὐδὲ ἀλλήλοις τροφὴν εἶχον. ἐξίσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ δειμάμενοι, καὶ μέσην ἑστίαν τῆς ἰδίας ἑκάστου οἰκίας, ὥσπερ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. τί δὴ θαυμαστὸν, εἰ ζῶα τῆς φύσεως κατάκριτα, μηδὲν, ὧν λογισμοὶ παρέχουσι, θεοῦ τῆς προνοίας λαβεῖν ἠτυχηκότα, προσαφῄρηται καὶ τῆς ἄλλων καὶ τὰς ἄρρενας ὀπιθυμίας; οὐκ ἐρῶσι λέοντες, οὐδὲ γε φιλοσοφοῦσιν· οὐκ ἐρῶσιν ἄρκτοι, τὸ δὲ ἐκ φιλίας καλὸν, οὐκ ἴσασιν. ἀνθρώποις δ' ἡ μετ' ὀπτῆμης φρόνησις, ἐκ τῶν πολλάκις πειρᾶσθαι τὸ κάλλιστον ἑλομένη, βεβαιοτάτους ἐρᾶν ἐνόμισε τοὺς ἄρρενας.

Μὴ

c Μίσῳ] Sic *Fl. H. P. S.* μίσῳ *J.* an μεσῷ *J.* voluit? *d* Ἰδίαν] Ἡδίαν *J.* ſola. *e* Τοῖς κοινοῖς] Τῆς κοινῆς male *J.* Τοῖς κοινῆς *P.* Τοῖς κοινοῖς *P. Ald. Fr. S.* &c.

78. Βεβαιοτάτους ἐράν] Εἰ πάντα πρὸς τὸ τέλος ἡ φύσις ἀφωρίσατο, εἶδον δὲ τὸν ἡδονὴν ἐπινέμουσι πρὸς τὸ τέλος, εἰκὸς μοι, κατάρατε, τί πλέον ἡδονῆς ἡ ἀρρενοφθορία ἐπαγγέλλεται, ὡς ἡ τῆ γυναικῶν μίξις *παιδοποιίαν, ἡ τῆ βραχυτάτην κοινωνίαν τὸν συμπλοκῶν σύστασιν, ἡ τῆ ἐρωτίων τὸν ἀπὸ τῆ θάλψεως τῶ ζώου σωτήριον, καὶ ἐπὶ πάντων ἀναύτους. † ἀλλ' ἐπὶ κιφαλὴν σοι τὸ δύσφημον ἄλογον εἰσάγειν τῆ τάξεως τὸν φύσεως Θεόν. *V.*

* Παιδοπ.] Πρὸς παιδοποιίαν erat editum. Sed praepoſitionem ducibus V. & M. delevit *Ed. duo S.*

† Ἀλλ'] M. Cod. ἀλλ' ἐδὲν ἔχεις τοιοῦτον εἰπεῖν τῆς μωρᾶς δεξαι χρόνους ταύτης, ὃ σοι καὶ πρὸς μεγάλων ἀποτελουμένῳ βλασφημίαν. καὶ μάτην εἶναι τὴν φύσιν. καὶ φεῦ τῆ φρένες.

med. legas, Οὐχ ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο λυσιδιδόντες. pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. Ex his male *Dionyſius Voſſius* ad Caeſaris III. de B. G. c. 24. corrigit Graecum Caeſaris Interpretem, pro ἢ ἡ φύσις παρεῖχον δῆτα legens καὶ ἂν &c. *J. F.*

55. Οἷς ἐτυχόμεν] Vulgarem hanc ellipſin obiter attigimus ad *Aſtrol.* c. 1. μεμφόμενοι ἀνόητον σοφοί. *J. F. R.*

56. Ἔκλαθεν] Non vererer vertere *abſcondidit*, etſi proprie ſit, *ſubtraxit* ſcil. audientibus. Nam κλέπτειν eleganter dici de iis qui clam aliquid agunt, ſi non ſatis notum, adeatur Cl. *Perizon.* ad Aelian. III. 47. κλέπτων τὴν τῶν Ἀθηναίων τύχην. *J. F. R.*

57. Λαμπηγίζων] Vide ſupra c. 22. *M. du S.*

Λαμπηγίζων] *Aeſchini* objicit Demoſthenes pro corona cap. 90. ἐπάρας τὸν φανὸν ἐν γυμνάδι, καὶ λαμπηγίζων. Refert etiam *Plin.* epiſt. 4. 7. 6. *J. M. G.*

62. Δι' ἀφροσύνην] Sic Populia M. F. apud *Macrob.* 2, 5. extr. ad ſimilem objectionem a mutis animantibus ſumtam reſpondet, *Beſtiae enim ſunt.* *J. M. G.*

67. Καὶ μέσην ἑστίαν τῆς — οἰκίαν] Addi poteſt hic locus, de Veſta in media domus parte culta, his, quae habet *Spanhem.* tum in diatr. de Veſta & Pryt. Gr. tum ad *Callim.* H. in Del. 325. p. 523. itemque alius e Scholiis ad *Heſiodi* Theogon. 454. ubi cauſſam reddit cur ἑστία etiam appelletur Terra Mater, Ceres, Δημήτηρ, παρ' ὅσον τῶ πάντος ἡ μέση λαχοῦσα τάξιν ἡ γῆ, σώσιος ἐ μονῆς αἰτία ἐπὶ τοῖς ἄλλοις. Caeterum ἑστίαν ſ. *Veſtam* hic reſpondere *Penatibus*, *Laribusque* Romanorum hominum; οἰκίαν autem eadem ratione pro pluribus membris unius domus poni, ut *aedes* Romanis; vix opus eſt hic admoneri: ut nec illud, ſeparatis revera pluribus aediculis aedes honeſtiorum conſtitiſſe, qua de re, qui *Plinianas* villas, & aedificandi legem a Columella 1, 6. propoſitam attentius conlideraverit, vix eſt ut dubitet. Illud propius ad rem noſtram pertinet. Verti hunc locum ita, ut μέσῳ ἑστίᾳ referam ad δειμάμενοι, ac legam οἰκίαν ἰδίαν, quod unice verum puto. Sed ſi quis, ut adhuc editum

Μὴ τοίνυν, ὦ Χαρίκλεις, ἀπολάσῃς βίου συμφορήσας ἑταιρικὰ διηγήματα, γυμνῷ τῷ λόγῳ τὴν σεμνότητα ἡμῶν καταπόμπευε, μηδὲ τὸν ἐράνιον ἔρωτα τῷ νηπίῳ συναρίθμει· λογίζου δὲ ὀψὲ μὲν ἡλικίας τὰ τοιαῦτα μεταμαθάνων· ὅμως δ' ἐν λογίζου νῦν γε, ἐπειδήπερ ὁ πρότερον, ὅτι διπλοῦς θεὸς ὁ ἔρως, ὁ μὲν μίαν ὁδὸν φοιτῶν, οὐδὲ ἐνὶ πνεύματι τὰς ἡμετέρας ψυχὰς ἐρεθίζων. ἀλλ' ὁ μέν, ὡς ἂν οἶμαι, κομιδῇ νήπια φρονῶν, εὐδενὸς αὐτῷ τὴν διάνοιαν ἡνιοχεῖν δυναμένου λογισμοῦ, πολλοὺς ἐν ταῖς τῶν ἀφρόνων ψυχαῖς ἀθροίζει. μάλιστα δὲ αὐτῷ γυναικεῖοι πόθοι μέλουσιν· οὗτός ἐστιν ὁ τῆς ἐφημέρου ταύτης ὕβρεως ἑταῖρος, ἀκρίτῳ φορᾷ πρὸς τὸ βυλόμενον ἄγων· ἕτερος δὲ ἔρως ὠγυγίων πατὴρ χρόνων, σεμνὸν ὀφθῆναι, καὶ πάντοθεν ἱεροπρεπὲς θέαμα, σωφρονούντων ταμίας παθῶν, ἥπια ταῖς ἑκάστου ψυχαῖς ἐμπνέει, καὶ λαχόντες ἵλεω τοῦτον τὸν δαίμονα, ἡδονὴν ἀρετῇ μεμιγμένην ἀσπαζόμεθα. διὰ τοῦτο καὶ πτερωτὸν τραγικὸν πνεύματα πνεῖ ὁ ἔρως· ἑνὸς δὲ ὀνόματος οὐκ ὅμοια τὰ πάθη κεκοινώνηκε· καὶ γὰρ αἰδὼς,

37. Noli igitur, Chariclés, meretricis vitae libidinosae collatis narrationibus, nudo sermone pudori nostro & gravitati insultare, nec caelestem Amorem cum illo infante adnumerare: & cogita, sero tu quidem aetatis ista demum aliter discens, verum tamen cogita nunc certe, quando non prius, duplicem Deum esse Amorem, non eadem utrumque via venientem, nec spiritu eodem animos nostros incitantem. Sed alter, pueriliter omnino, ut arbitror, animatus, cujus nulla gubernare mentem prudentia possit, multus in imprudentium animis colligitur: maxime autem illi muliebria desideria cordi sunt. Hic est illius diem modo durantis contumeliae sodalis, indiscreto impetu agens in id quod appetitur. At alter Amor Ogygiorum pater temporum, honestum visu & sacrum undique spectaculum, sanarum promus affectionum, mite quiddam uniuscujusque mentibus inspirat. Hunc deum propitium nacti mixtam virtute voluptatem amplectimur. *Duplices* enim revera *spiritus* Amor *spirat*, ut est apud Tragicum, idemque nomen habent affectiones minime similes. Nam Pudor quo-

tum est, οἰκῶν praeferat, ille etiam, ut adhuc factum video, interpretabitur, *medios privatae domus penates incolens*. Nempe τὰ ἴδια deinde *domum* significabunt, vel totum forte praedium, in cujus media parte domus exstructa sit. Notum est illud ex Euangelio ἦλθον εἰς τὰ ἴδια. κ. τ. λ. *J.M.G.*

84. Ὀψὲ μὲν ἡλικίας] Conf. *Cic.* Tusc. Disp. IV. c. 33. ibique *Davis.* quem adeundum Cl. *Hemsterh.* in marg. notaverat. *J.F.R.*

86. Διπλοῦς θεὸς] Conf. infra Δημ. c. 13. *M.du S.*

2. Τραγικὸν] Unde habeat nescio. *M.du S.*

Ibid. Κατὰ τὸ τραγικὸν] Ex *Sophocl. Antig.* adscriptum in marg. *AIW.* quem evolvere typothetarum festinatio prohibet. *J.F.R.*

7. Αἰδὼς] *Hesiod.* Ἔργ. 317. vers. sequens autem ex eod. vers. 11. Ope textus Hesiodei & W. Codicis menda duo ex hisce verbis sustulimus, in δύω & ἑπταετίσιν, posterius enim recte in W. ἐ μὲν ἐόν, autem reliquimus, & ἐσὶν ἐν, pro quibus apud *Hesiodum* οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην. *M.du S.*

8. Οὐ μὲν &c.] Hi ex *Hesiodo* versus,

Οὐ μὲν γὰρ ἰδέειν γένος ἐσὶν ἑνὸς οἷον, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
Εἰσὶ δύω. τὸ μὲν ἂν ἑπταετίσιν τελέσας,

Η δ' ἑτεροιωθεῖσα. Αἰδὼ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσα.

parum accurate scripti sunt. In primo ἐὸν, non ἐὸν legendum; in secundo vel ἑπταετίσιν, ut pleraeque editiones Hesiodi; vel ἑπταετίσιν, quod ex duobus MSS. adfert, magisque probat in Lectionibus Hesiodeis Cl. *Graevius*, legendum. Sed & δύω, non δύο, vulgo in Hesiodo legitur. Utrumque probum. Versum quoque primum aliter concipit *Hesiodus*; apud quem in Ἔργοις vs. 11. legitur,

Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐριδῶν γένος, &c.

J.J.

17. Τὸ μεσὸν οἶσι] Sic supra fere c. 3. τὸ καλὸν ἐν θεάτροις. *J.F.R.*

18. Ἵνα πᾶς μαίνωμαι] Jam. vidit prior interpres, legendum ἵνα, de cujus vi in absurda consequentia indicanda omnia plena sunt. *J.M.G.*

19. Κατὰ τὸ σοφώτατον Εὐριπίδου] Locus est Hippolyto 618. seq. ubi Jovem reprehendit, qui mulieres creaverit. Εἰ γὰρ, inquit, βροτοῖσιν ἦθελες σπείρειν γένος, Οὐκ ἐκ γυναικῶν χρῆν σε δοσποσίαν τόδε, Ἀλλ' ἀντιβάντας οἴκοισιν ἐν ναοῖς βροτοὺς Ἢ χαλκὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος, Παίδων πρίασθαι σπέρμα, τῷ τιμήματος Τὸν ἀξίας

quoque utilitatis simul & noxae ambiguus Deus est, Pudor, inquam,

Et multum prodesse & laedere idoneus idem.

Nec contendendi genus unum est, sed duo terras

Sollicitant, unum, qui novit, laudibus ornet;

Alteri inest labes: in partes pectora scindunt.

Neque igitur mirum est, si affectio communem virtuti appellationem forte accepit, ut amor vocaretur & voluptas libidinosa, & sapiens benevolentia.

38. Nuptias igitur, ait, nihili putas? & muliebre genus exulare e vita jubes? Deinde quomodo duremus homines? Optabile quidem erat, de Euripidis doctissimi viri sententia, ut absque congressu cum mulieribus, in templa & aedes sacras venientes argento & auro liberos successionis causa emeremus. Necessitas enim grave cervicibus nostris jugum imponens imperiis parere nos cogit. Quod igitur pulchrum est ratione eligamus, cedat autem necessitati utilitas. Liberorum tenus numerus funto mulieres. In reliquis vero,

ὠφελείας ὁμοῦ καὶ βλάβης ἀμφίβολός ἐστι δαίμων·

Αἰδὼς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησιν.
Οὐ μὴν [a] οὐδ' ἐρίδων γένος ἐστὶν ἕν, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
Εἰσὶ [b] δύω, τὸ μὲν κεν [c] ἐπαινήσειε νοήσας,
Ἡ δ' ἐπιμωμητή. ἅπαξ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.

οὐδὲν οὖν τοῦτο ἄδοξον, εἰ πάθος ἀρετῆς κοινὴν προσηγορίαν ἔσχεν ἔτυχεν, ὥστε ἔρωτα καλεῖσθαι, καὶ τὴν ἀσχόλαστον ἡδονὴν, καὶ τὴν σωφρονοῦσαν εὔνοιαν.

Γάμους οὖν, [d] φησι, τὸ μηδὲν οἴει; καὶ τὸ θῆλυ τοῦ βίου φυγαδεύεις, [e] ἵνα τῶς μείνωμεν ἄνθρωποι; ζηλωτὸν μὲν ἦν καὶ τὸ σοφώτατον Εὐριπίδην, εἰ δίχα τοῦ πρὸς γυναῖκας συνόδου, φοιτῶντες ἐπὶ ἱερὰ, καὶ ναοὺς, ἀργύρου, καὶ χρυσοῦ τέκνα [f] ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς ἐωνούμεθα. ἀνάγκη [g] γὰρ, βαρὺν κατ' [h] αὐχένα ζυγὸν [i] ἡμῖν ἐπιθεῖσα, τοῖς κελευομένοις [k] πειθαρχεῖν βιάζεται. τὸ μὲν οὖν καλὸν αἱρώμεθα τοῖς λογισμοῖς, [l] εἰκέτω δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρεῶδες. ἄχρι τέκνων, γυναῖκες ἀριθμὸς [m] ἔστωσαν· [n] ἐν δὲ τοῖς ἄλ-

[a] Οὐδ'] Οὐδὲ Edd. priores. [b] Δύω] Restitut. ex *Hesiod.* Δύο Edd. Lucian. & M. [c] Ἐπαινήσειε] Ex cod. nam ἐπαινέσειεν Edd. Luciani priores. [d] Φησι] Deest hoc verb. in W. [e] Ἵνα πῶς] Nihil mutant *J. Fl. Fr. P.* & M. [f] Ὑπὲρ] Ita dedi ex marg. *A1. J. V2.* & L. Παρὰ cett. & M. male. [g] Γὰρ] Sic M. & Edd. omnes praeter *J.* & *V2.* quae δὲ, cum marg. *A1.* [h] Αὐχένα] Αὐχένων L. [i] Ἡμῖν] Ἡμῶν male *J.* & *V2.* [k] Πειθαρχεῖν] Πειθαρχῶν W. [l] Εἰκέτω] Sic recte *Fl. B2. Fr. P. H. S.* Οἰκείτω male *J.* [m] Ἔστωσαν] Ἔστωσαν Veneta utraque. Ceterae spiritum tenuem servant. [n] Ἐν δὲ] Ἐπὶ δὲ *Fl.* sola. Ἐν δὲ etiam P.

ἀξίας ἕκαστον κ. τ. λ. *J.M.G.*

20. Εὐριπίδην] Vid. Med. 573. Sed alium, eumque magis expressum locum respicit, qui mihi non succurrit. Reperi tandem. Extat in Hippol. v. 619. & seqq. Sed poëtam ipsum adi. *M. du S.*

22. Ὑπὲρ] Sic L. & *Ven.* utraque. Reliquae ὑπὸ, & ipse M. *M. du S.*

Ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς] Sic legendum sine dubitatione ex *Aldina.* Quid enim est ὑπὸ τῆς διαδοχῆς, quod reddunt, *a successione?* ὑπὲρ ad finem referri, propter quem aliquid fit, tralaticium est. *J.M.G.*

23. Γὰρ] Sensus videtur postulare δὲ, maxime, si ad praemissum μὲν respicias; sed vicissim δὲ habuimus, ubi ex consuetudine γὰρ potius locum haberet, supra 2. *Ver. Hist.* c. 2. εἰσεκομισθη δὲ. Item *Alex.* c. 44. & 46. Ubi & *Homer.* ad partes vocavi. Verum δὲ facilius hic procedere videtur, non tamen adeo necessarium arbitror, ut mutatione opus sit; nam si sequens ἐν spectes, nihil adeo pugnabit illud γὰρ. At quum propter scripturae compendia in ejusmodi particulis perpetua, facilis est scribarum aberratio, nihil definio, sed ad δὲ magis inclino, quia Edd. una altera id habet. Iterum tamen dico, nihil muto, quoniam & alibi ita ponitur, ut δὲ sine sensus discrimine reponere possis. E. g. in *Hermot.* c. 29. f. ἢ πῶς πιστεύω χρὴ — ἢ ἀπιστῶ ἁπασῶν· μιαρὸν γὰρ ἀσεβεῖν εἰδότα τὸ τοιοῦτον. *J.F.R.*

28. Ἀριθμὸς] Sic *Horatius* — *Nos numerus sumus. Eurip. Tr.* 476. *M. du S.*

32. Ἄλ-

ἄλλοις, ἄπαγε, μή μοι γένοιτο. τίς γὰρ ἂν εὖ φρονῶν ἀνέχεσθαι δύναιτο, ἐξ ἑωθινῆς γυναικὸς [a] ὡραϊζομένης ἐπικτήτοις σοφίσμασιν; ἧς ὁ μὲ ἀληθῶς χαρακτὴρ ἄμορφος· ἀλλότριοι δὲ κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βυκολοῦσιν.

apage ne mihi sit mulier. Quis enim bene sanus perferre possit mulierem, a mane inde adscitis artificiis formam interpolantem? cujus vere turpis est facies, alieni vero ornatus, quod natura indecens est, *lenociniis quibusdam* demulcent.

Εἰ γὰρ ἀπὸ τῆς νυκτέρου κοίτης πρὸς ὄρθρον ἂν ἴδοι τις ἀνισταμένας γυναῖκας, [b] αἰσχίω νομίσῃ θηρίων τῶν [c] πρωΐας ὥρας ὀνομασθῆναι [d] δυσκληδονίστων. ὅθεν ἀκριβῶς οἶκοι καθείργυσιν αὐτὰς, ἵνα μὴ τῶν ἀρρένων βλεπομένας· γραῖαι δὲ καὶ θεραπαινίδων ὅμμορφος ὄχλος, ἐν κύκλῳ παρεστῶσαι, ποικίλοις φαρμάκοις [e] καλαφαρμακεύουσι τὰ δυστυχῆ πρόσωπα· ἐπεὶ γὰρ ὕδατος ἀκράτῳ νάματι τὸν ὑπνηλὸν ἀπονιψάμεναι κάρον, εὐθὺς ἅπτονται σπουδῆς ἐχομένῃ τινὸς πράγματος, ἀλλ' αἱ πολλαὶ τῶν ἀφασμάτων συνθέσεις, τὴν [f] ἀνθοῦσαν τοῦ προσώπου χρῶτα φαιδρύνουσιν. ὡς δὲ ἐπὶ δημοτελοῦς πομπῆς, ἄλλο τις ἄλλης τῶν ὑπηρετουσῶν ἐγχειρίσαι, λεκανίδας ἀργυρᾶς, ἢ προχόους, ἐσοπτρά τε, ἢ, καθάπερ ἐν φαρμακοπώλῃ, πυξίδων ὄχλον, ἀγγεῖα

39. Si enim a nocturno cubili mane surgentes aliquis videat mulieres, turpiores censebit illis animalibus quae matutina hora nominare male auspicatum est. Unde diligenter domi se concludunt, virorum nulli videndas. Aniculae autem & similis ancillarum grex circulo adstant, variis medicamentis infelices vultus inficientes. Non enim puro aquae liquore altum somnum abluentes, statim ad honestum aliquod opus accedunt; sed multae fucorum compositiones insuavem faciei colorem laetiorem reddunt: ac tanquam in publica pompa, aliud alii ministrarum commendatum est, pelves argenteae, & gutturnia, speculaque, & turba pyxidum, vasa multa in-

fe-

a Ὡραϊζομένης] Sic Edd. & P. Ὡραιουμένης Ex. Fl. b Αἰχίω] Sic Ex. Fl. H. P. B2. Fr. S. Αἰχίους J. V. & L. Item marg. AIW. c Πρωΐας] Sic L. & marg. AIW. Πρὸ μιᾶς Edd. priores. d Δυσκληδονίστων] Hoc dedi ex J. V2. ex marg. AIW. & W. Sed mediam corripui. Δυσκλυδων... Edd. cett. omnes. e Καλαφ——εύουσι] Καλαφ——ῶσαι W. f Ἀνθοῦ] Ἀειθῆ Fl.

32. Ἀληθῶς χαρακτὴρ] An ἀληθὴς; F.G.

Ἀληθῶς χαρακτὴρ] Posses quidem cum *Gujeto* ἀληθὴς legere. Sed mutatione nihil opus est; nam si recte dicitur ἡ τῶν τριῶν, τὸ ἄγαν φιλοπαίγμων, & multa similia, quae hoc Dialogo jam vidimus; cur ὁ ἀληθῶς χαρακτὴρ quoque non dicatur, aeque ac Latine, *qui vere, vel revera est character*, causse nihil video. Cumque ὡς ἀληθῶς ῥήτωρ & similia vel Lexica habeant, & supra etiam T. I. p. 96. in *Jud. Voc.* §. 11. ἂ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα σοῦ, nihil hic in Luciano mutaverim, etsi ἀληθὴς mollius procederet, & melius responderet τῷ ἀλλότριοι, quod illico opponitur. J.F.R.

Ibid. Χαρακτὴρ] Χαρακτῆρα esse *notam, imaginem impressam* vel *insculptam* hoc Luciani loco, alioque mox c. 44. occurrente, item ex *Philone*, *Aristotele*, aliisque monet Rev. *Jac. Elsn.* ad Hebr. I. 2. J.F.R.

36. Αἰχίω] Ad Θηρία refertur. F.G.

37. Θηρίων —— δυσκληδονίστων] Simias intelligi, illud maxime suadet, quod Lucianus λοιδορ. c. 17. hoc animal inter ea refert, quibus mane conspectis homines metuant, tanquam ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ & δυσφήμῳ κληδονίσματι. Audacior aliquis forte ex hoc ipso loco *ἐνομασθῆναι* mutari velit in *ἐμισῆσαι*. Sed neque nominare infausti ominis res licet, ut lupum &c. Caeterum ad hanc matutinam deformitatem objectam mulieribus pertinet popularium meorum proverbium, *ferenus dies vesperi, mane autem formosas esse laudandas.* J.M.G.

Ibid. Πρωΐας ὥρας —— δυσκληδ.] Ex L. est illud πρωΐας. In impressis πρὸ μιᾶς legitur. δυσκλυδωνίστων autem ex W. & *Ven.* utraque. M. du S.

Πρωΐας ὥρας] Non dubitavi vulgatam rejicere, quum duo Codd. meliorem & planiorem lectionem exhiberent, dum *Solan.* vel uno Cod. teste id factum voluit; versionem itaque similiter a me mutatam haud fini-

felicitate repleta ; in quibus aut dentium deterſoriae facultates , aut nigrorem inducens ſuperciliis ars repoſita eſt.

40. Majorem autem partem *temporis & operarum* conſumit cura capillorum. Aliae enim medicamentis rutilare valentibus ad ſolem meridianum cincinnos, inſtar lanarum infectionis , flavo tingunt flore, propriam naturam (*nativum colorem*) damnantes. Quibus autem ſufficere nigra coma ſolet , illae maritorum divitias in hanc impendunt, totam fere de capillis Arabiam ſpirantes. Et inſtrumenta ferrea , obtuſo ignis ardore calefacta, vi quadam criſpos cincinnos implicant , & minuta induſtria ad ſupercilia usque deductae comae , breve fronti interſtitium relinquunt : ſuperbe autem ad ſcapulas usque poſterioris comae annuli fluctuant.

41. Et poſt haec florei coloris ſandalia intra ipſam carnem pedes adſtringentia , & tenuiſſimo textu dicis cauſſa veſtitus , ut nudae eſſe videantur. Omnia autem intra hanc veſtem facilius agnoſcuntur quam fa-

μετὰ πολλῆς κακοδαιμονίας, ἐν οἷς ὀδόντων σμηκλικαὶ δυνάμεις, ἢ βλέφαρα μελαίνουσα τέχνη θησαυρίζει.

Τὸ δὲ πλεῖστον ἀναλίσκει μέρος ἡ πλοκὴ τῶν τριχῶν· αἱ μὲν γὰρ Φαρμάκοις ἐρυθαίνειν δυναμένοις πρὸς ἡλίου μεσημβρίαν τὰς πλοκάμους, ἴσα ταῖς τῶν ἐρίων χροιαῖς, ξανθῷ μεταβάπτουσιν ἄνθει, τὴν ἰδίαν καλλαχρίνουσαι Φύσιν· ὁπόσαις δὲ ἀρκεῖν ἡ μέλαινα χαίτη νομίζει, τὰ γεγαμηκότων πλοῦτον εἰς ταύτην ἀναλίσκουσιν, ὅλην Ἀραβίαν ὀχεδὸν ἐκ τῶν τριχῶν ἀποπνέουσαι· σιδηρᾶ τε ὄργανα, πυρὸς ἀμβλείᾳ Φλογὶ χλιανθέντα, βίᾳ τινὰ ἑλίκων ὑλότηλα διαπλέκει· ἃ πλείονοι μὲν αἱ μέχρι τῶν ὀφρύων ἐφελκυσμάναι κόμαι, βραχὺ τῷ μετώπῳ μεταιχμιὸν ἀφιᾶσι· σοβαρῶς δὲ ἄχρι τῶν μηρῶν οἱ ὄπισθεν θυσανεύουσι πλόκαμοι.

Καὶ μετὰ τοῦτο, ἀνθοβαφῆ πέδιλα τῶν σαρκὸς ἐνδοτέρω τοὺς πόδας ὑποφίγγοντα, καὶ λεπτοφὴς ἐς πρόφασιν ἐσθὴς, ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν γεγυμνῶσθαι. πάντα δὲ τὰ ἐντὸς αὐτῆς γνωριμώτερα τοῦ προσώπου, χωρὶς τῆς

g Ἐρυθαίνειν] Ἐρυθραίνειν *Fr.* Vulgatam firmat M. *Fl. H. J.* &c. *h* Ἀναλίσκει.] Ἀναλώσκει. male *Fl.* *i* Ἐφελκυσμάναι] Ἐφελκυσμαι. W. *k* Γεγυμνῶσθαι] Μὴ γεγυμν. marg. *A1.*

finiſtre interpretabitur Cl. *Geſner.*, qui ex vulgata πρὸ μιᾶς ὥρας dederat : *ante horam primam* ; nec poterat aliter. Verum etſi μίαν pro πρώτην alibi inveniatur, apud Lucian. nondum obſervavi. *J. F. R.*

44. Τὸν ὑψηλὸν] Haec ut multa alia in hoc opuſculo nec ſana exiſtimo, nec digna quibus operoſam faciam medicinam. Sed pro κάρφος, κάρφα legendum exiſtimo. *M. du S.*

57. Ἐρυθαίνειν] Sic ſcribitur & mox c. 41. verſus fin. ubi & ipſa *Fr.* cum reliquis ἐρυθαίνουσιν habet, non ἐρυθραίν... *J. F. R.*

68. Βραχὺ τῷ μετώπῳ] Frontem enim anguſtam veteres ſuſpiciebant. *M. du S.*

71. Ἀνθοβαφῆ] Quidni *purpurea* intelligamus ? ἄνθος enim Graecis non minus quam Latinis *flos* audit purpurae, ſive purpurae ſuccus optimus i. e. maxime ſaturatus, ut *flos lactis* vocatur quod pinguiſſimum eſt in eo. Sicque mox ipſe verſ. fin. hujus cap. πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίσσει. Interdum tamen & ab effectu fit denominatio , i. e. id quod purpura jam tinctum, vocatur floridum , propter laetum & florum ſimilem colorem. *J. F. R.*

73. Ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν γεγυμνῶσθαι] Fluctuabam, an cum priore interprete putarem , negationem excidiſſe, vertendumque adeo hunc locum, *ne nudae eſſe videantur*. Atque hanc rationem ſubjiciebat illud εἰς πρόφασιν obtentui & excuſationi habent nebulam illam lineam & textilem ventum mulieres , ne nudae dici poſſint, quae veſtimentum qualecumque habeant. Sed re accuratius perpenſa, nihil mutandum cenſui. Tribuit ipſis conſilium , velle videri nudas , & tamen etiam obtentum, praetextum, excuſationem , diverſo nimirum reſpectu : volunt videri nudae ſui ſimilibus laſcivis , moechis ; obtentum quaerunt apud virum, apud ſeveriores &c. *J. M. G.*

74. Γεγυμνῶσθαι] Si Cl. *Geſn.* vidiſſet μὴ in Cod. quodam eſſe , recepiſſet credo , quia ſuſpicionem ſuam, illud excidiſſe, confirmatam inveniſſet. Ego certe magis inclino ad id recipiendum, quia εἰς πρόφασιν δοκεῖν γεγυμνῶσθαι , non ſatis commode procedit ſine negatione. Nihil tamen mutavi, ne contradicere meliori, ſine ſumma neceſſitate, videar. *J. F. R.*

τ' ἀμόρφως προπεπωκότων [a] μαζῶν, ὃς ἀεὶ ξειφέρουσι διαμώτας. [b] τί δεῖ τὰ τούτων πλουσιώτερα κακὰ διεξιέναι; λίθους Ἐρυθραίους τ' τ' λοβῶν, πολυτάλαντον [c] ἡρτημένας βρίθος, ἢ τοὺς [d] ἐπὶ καρποῖς ἢ βραχίοσι δράκοντας, ὡς ὤφελον ὄντως ἀντὶ χρυσίου δράκοντες εἶναι· ἢ στέφανη μὲν ἐν κύκλῳ τ' κεφαλὴν περιθεῖ, λίθοις Ἰνδικαῖς ἀστέρος· πολυτελεῖς δὲ τ' αὐχένων ὅρμοι καθεῖνται. ἢ ἄχρι τ' ποδῶν ἑκατὸν καλαβήκην ὁ ἄθλιος χρυσὸς, ἅπαν, εἴ τι τοῦ σφυροῦ γυμνοῦ, περισφίγγων. ἄξιον δ' ἦν σιδήρῳ τὰ [f] περίσφυρα σκέλη πεπεδῆ-

cies, exceptis, quae deformiter alioquin procederent, uberibus, quae in vinculis semper circumferunt. Quid opus est ditiora harum mala enarrare? Erythraeos in auriculis lapillos, pondus multorum talentorum, suspensum habentes, an illos circa manus & brachia dracones, qui utinam veri pro auro dracones essent: & corona in orbem caput ambit, Indicis stellata gemmis, sumtuosaque cervice monilia demittuntur; & ad ultimos pedes miserum descendit aurum, quidquid circa talum nudatur constringens. Dignum autem erat ferro potius crura in talorum regione compe-

a Μαζῶν] Sic Edd. omnes. Μασῶν vult *Solan.* b Τί δεῖ] Incipit rursus O. c Ἡρτημένας] Edd. pertinaci consensu. Ἡρτημένους vero M. & O. d Περὶ καρποῖς] Sic M. O. *B2. H. P. Fr. S.* Περικαρποῖς *Fl. J.* e Καὶ] Abest a *Fl.* f Περίσφυρα] Sic *J. P. H. B2. Fl.* Περισφυρὰ M. erasō gravi accentu super περι. Περὶ τὰ σφυρᾶ O.

76. Μαζῶν, ὃς ἀεὶ ξειφέρουσι διαμώτας] Huc pertinet locus *Anacreontis* Od. 20. ἢ ταινίη δὲ μασῶν. *L. Bos.*

Μαζῶν] Conf. Ἐτ. Δ. XII. Vox μαζῶν autem poëtica est, ut permultae aliae in hoc opusculo, quo grandius, ut putat, loquatur. *M. du S.*

Μαζῶν] Non quidem repugno *Solano* μασῶν legere jubenti in margine *Junctinae*, ut infr. *Dial. Meretr.* XII. ante med. Verum quia nulla Edit. neque Cod. praeit, nihil muto. Et ipse *Solan.* a se dissentit in nota; quod cum nunc demum videam, infra l. c. disquiram, ac de differentia quam inter μαζὸς & μαστὸς tradit *Th. Mag.* agam. *J. F. R.*

79. Ἡρτημένας] Sic omnes Edd. At O. & M. ἠρτημένους, quod observari utique meretur. *M. du S.*

Ἡρτημένας] Γυναῖκας intellige. *F. G.* At jam, dicas, cum ἠρτημένους habeamus ex duobus Codd. nihil opus erit ad γυναῖκας referre. Sed recte construxit *Gujet.* vulgatam, per hypallagen non insolitam; sic enim fere & ἐκβάλλω construitur, ut *Alciphr.* III. 1. p. 276. τὸν χείλη δὲ τὰ ῥόδα τ' Ἀφροδίτης — ἐκβάλλω, quod suo loco etiam apud Nostrum videbimus. Sic ἐξαρτῶ τὴν πύρνα in *Vitar. auct.* c. 7. pr. habuimus. Certe *Long. Past.* II. p. 42. Πύρναν ἐξαρτημένον, & *Alciph.* p. 360. aliique dixere: nec non ἐπικείμαι eadem ratione construi solet supra ap. Nostrum. *Alex.* c. 3. T. 2. p. 210. ἐπικείμενον κόμαις πρόσθιον. Sic ἀνίσχομαι τὴν αἰδῶ *Alciph.* 360. f. Ideoque vulgata hisce aliisque bene multis defendenda maneat intacta. *J. F. R.*

80. Περὶ καρποῖς & βρ. δράκ.] Ὄφεις vulgo vocabantur armillae illae. Vide *Menandri* fragm. p. 146. & *Poll.* V. ἐπιπάρτιοι etiam ὄφεις apud *Philostr.* p. 931. *M. du S.*

96. Ἔξοδοι] De mulierum, cum foras in publicum prodirent, pompa, vide *Casaub.* ad Theophr. Char. §39. *M. du S.*

Ibid. Καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμηκότας, ὃν ἰδίαν οἱ καταδυόμενοι ἄνδρες ἀεὶ αἰτεῖται τὰ ἐπιτήδεια, Καλλιάδας, εἰ τύχοι, ἢ Γοργυλλίδης & τὸν Φρυγίαν διάμωνα] Locus iste est mutilus, si quid in his video, & post γεγαμηκότας ponenda est hiatus nota. Nam Καλλιάδας & Γοργυλλίδης non sunt nomina eorum spectatorum, qui miseros maritos zelotypia conficiant, sed numinum cognomina, quorum lucos & templa frequentabant Graecae mulieres. Deest igitur aliquid, ut si haec desint, aut tale quid: γεγαμηκότας, ἢ εἰς τὰς τιμὰς φοιτήσεις τ' θεῶν, ὃν ἰδίαν. &c. Sic sensus constaret, qui nullus est, ut nunc legitur. *J. P. a G.*

Πᾶς θεὸς] In omnibus nostris libris πᾶς θεατὴς legitur, quod cum sequentibus pugnare, optime observavit *Palmerius*, ubi pro *spectatoribus*, *Deas* habemus. Lege ergo mecum, πᾶς θεὸς, videtur enim respicere ad illud Menandri:

— Ἐπιτρίβουσι δ' ἡμᾶς οἱ θεοὶ
Μάλιστα τοὺς γήμαντας· ἀεί γάρ τινα
Ἄγειν ἑορτὴν ἐς' ἀνάγκη.

A *Strabone* laudatum L. VII. p. 297. Ed. *Par. M. du S.*

Καὶ πᾶς θεατὴς &c.] Etsi *Solani* emendatio minus violenta & probabilior quam *Palmerii* & *Bergleri*, quam statim subjiciam; nondum tamen eam recipere sum ausus, cum quia non satis constat, quid Lucian. reliquerit, tum quia versionem Cl. *Gesneri*, quae *spectatores* retinuit, immutare nolim. *Bergler.* autem ad *Alciphr.* III. 11. ubi is scribit: καινοὺς δὲ ἡμῖν ἐπεισάγουσα θεοὺς — τῶ γὰρ ἐγὼ κατ' ἀγρὸν ἰδρύσω Καλλιάδας ἢ Γοργυλλίδους; ita commentatur: „ Conjungit haec „ nomina & *Aristoph.* in Nub. v. 52. ubi itidem ru„ sticus de similiter morata uxore conqueritur — & „ in *Lysistrata* initio, ubi dicitur, mulieres festinare,

si

pediri. Cumque totum illarum corpus ſpuriae formoſitatis pulchritudine deceptrici velut incantatum fuerit, impudentes genas inunctis fucis rubefaciunt, ut candidiſſimum illarum & pinguem colorem florens purpura rubore quodam adſpergat.

42. Quae igitur poſt tantum apparatum vita eſt? Statim exitur domo, & ſpectator unusquisque maritos *Zelotypia* enecat. *Tum Numina ſalutatum eunt*, quorum nonnullorum miſeri viri nec ipſa norunt nomina, Coliadas forte, & Genetyllidas, aut Phrygiam Deam, aut infeliciter amantis ad pa-

δαι. ε καὶ πειδὰν αὐτῇ ὅλον τὸ σῶμα νάθης εὐμορφίας ἐξαπατῶντι καλλει ἀλαμαγευθῇ, τὰς ἀναισχύντους παρειὰς ἐρυθαίνουσιν ὀπιχρίστοις φύκεσιν, ἵνα τ ὑπέρλευκον αὐτῇ καὶ πίονα χροιὰν, τὸ πορφυροῦν ἄνθος ἡ ὀπιφοινίξῃ.

Τίς οὖν ὁ μὲν τ τοσαύτῃ παρασκευὴ βίος; εὐθὺς ἀπὸ τ οἰκίας ἡ ἔξοδοι, καὶ πᾶς κ θεατὴς ἐπιτρίβων τὺς γεγαμηκότας, οὐκ ἐνίων οἱ καχοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴασι τὰ ὀνόματα, Καλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλίδας, ἢ τ Φρυγίαν δαίμονα, καὶ τ δυα-

g Καίτοιδὲ] Καίτοι δ' ἂν *J.* Καὶ πειδ' ἂν tribus verbis *Fl.* Nihil vulgatam mutant O. *B2. Fr. P.* &c. h Ἐπιφοινίξῃ] Φοινίξῃ O. Vulgatam retinet M. i Ἔξοδοι] Sic M. *B2. P. H.* &c. Ἔξοδοι *J.* Ἔξοδ O. k Θιατὴς] Θιῶν τις marg. *A1.* male.

99. Καλιάδας εἰ τύχοι] Ἐπίθετα ταῦτα Ἀφροδίτης, οἷς ἐνίοις * τὺς θιατὰς ἀλασύρειν τὺς χλιδῶντας † γυναικῶν. Φρυγίαν δὲ δαίμονα, τὴν Ῥέαν λέγει. ὅτινι ‡ δ' οὗτοι † ἀλασύρουσιν ἰσχνά μοι τὰς ‡ ἀσαρολείους τ γυναικῶν. ἐπεὶ πείκεσθαι τῷ Ἄτιδι τοιαύτη ἐνομφεύετο. ποιμένα δὲ τ Πάρου, ὃς ἦλθ Φρυγίας § καμάσαι εἰς Λακεδαίμονα εἶλεν Ἑλένην τὴν Μενελάου. *V.*

* Τὰς θιατὰς] Τὰς θιατὰς Exc. *G.*

† Ἀλασύρουσι] Lege *διασύρει*. *M. du S.*

‡ Ἀσαρολείους] In Exc. *G.* legitur Ἀσμιλίου. In *V.* *ἀσμιλίγ.* In M. *ἀσμιλίους.* Ex quibus omnibus ſatis conſtat ſcriptum fuiſſe *ἀσαρολείους*, de qua voce conſule *Suidam*. *M. du S.*

§ Καμάσαι] Donec melius quid ſuggerant Codd. lege *καμάσας*. *M. du S.*

„ ſi vocentur ad ejusmodi Venereos Deos, Ἢ 'ς Πατὸς, ἢ 'πὶ Καλιάδ', ἢ 'ς Γενετυλλίδ. Nec non Lucianus in *Amor.* (h. l.) quo in loco & alia ita conveniunt cum Alciphronis hiſce, ut imitatio facile appareat. — Unde in Luciano ſic legit: εὐθὺς ἀπὸ τ οἰκίας ἔξοδοι, ἐπὶ θεὰς ἐπιτρίβουσαι τὺς γεγαμηκότας, οὐκ ἐνίων &c. vertitque: *ſtatim e domo egreſſiones, quae maritos enecant, ad Deas, quarum infelices illi viri, nec ipſa ſciunt nomina, Coliadas, Genetyllidas.* In Edd. locus eſt corruptus, quae: εὐθὺς — ἔξοδοι. καὶ πᾶς θιατὴς ἐπιτρίβων τὺς γεγαμ— — quaſi ſpectatorum neſcio quorum ignorent ejusmodi uxorum viri nomina: quod quidem fieri poteſt; ſed commemorari nihil attinebat. Vidit hoc *Palmerius*; ſed quaedam excidiſſe putans, de ſuo addit totas ſeptem voces. Sunt autem, Καλιὰς & Γενετυλλὶς epitheta Veneris, ambo ſecundum quosdam veterum: aliqui ex iisdem Γενετυλλίδα comitem illius Deae faciunt". Mens igitur Luciani ſatis adparet, & *Solani* correctio jam eo magis placet. *J. F. R.*

97. Γεγαμηκότας, οὐκ] Hic aliquid deeſſe videtur. *F. G.* Certe aliquid deeſt, ſi οὐκ ἐνίοις ad ſpectatores referendum: at ſi emendatio in θιατὴς facta fuerit, nihil hic deerit. *J. F. R.*

Ibid. Ὧν ἐνίων οἱ καχοδαίμονες] Nihil certius *Palmeriano* ſuſpicione. Quomodo ſupplendum videatur, quod deeſt, interpretatione indicavimus, nempe εἶτα θεὰς προσαγορεύουσαι ἀπίσω, vel ſimili modo. *J. M. G.*

99. Καλιάδας] Hujus Veneris Coliadis templum erat in vico Ἀναφλύστῳ, vide Εὐν. c. 6. *Strab.* IX. p. 398. D. vide & *Pauſan.* p. 2. 1. De Dea Schol. *Ariſtoph.* ubi ſacra Cereri faciebant mulieres Athenienſes. Vid. *Polyaen.* Strat. I. p. 27. Conf. infra Ἀναφλ. c. 11. *M. du S.*

Καλιάδας, εἰ τύχοι] Formula, εἰ τύχοι, valet *exempli gratia*, & verti poteſt commode, *ut puta*. Quemadmodum vulg. Interpr. I. *Corinth.* XV. 38. ita etiam Gloſſarium. Occurrit praeterea in Τοξαρὶ, c. 4. fin. *L. Bos.*

Ibid. Εἰ τύχοι] Loquendi formula ſatis obvia, non tamen ubique valet *exempli gratia*. Quin &, *ſi uſus poſceret*, alibi ſignificat, ut ap. *Herodian.* VII. 3. 4. μᾶλλον δὲ ἐκ πρόληψις δόξῃ συναφέντας, εἰς τὸ — κινῶν πρόγμαθα προγωνικὰ, εἰ τύχοι, καὶ ἄγωνα. Sic etiam in Noſtro T. I. p. 654. ſ. *de Merc. Cond.* c. 3. ἐπὶ λευκοῦ ζυγοῦ, εἰ τύχοι, ἐξυπτιάζοιμι, recte Cl. *Geſn.* convertit: *ſi res ita ferret*. Hic tamen recte redditur *exempli gratia*. *J. F. R.*

1. Γενετυλλίδας] Genetyllis Veneris cognomina ſunt apud *Ariſtophanem*: de quibus vide *Pauſan.* in Atticis. *G. C.*

δυσέρωτα κῶμον ὅτι τῷ ποιμένι· τελεταὶ δὲ ἀπόῤῥητοι, ἢ χωρὶς ἀνδρῶν ὕποπτα μυστήρια. ἢ γὰρ τί δεῖ [a] περιπλέκειν ἀμφορὰν ψυχῆς; ἐπειδὰν δὲ τούτων ἀπαλλαγῶσιν οἶκοι, [b] εὐθὺ τὰ μακρὰ λουτρά· καὶ πολυτελὴς μὲν [c] νὴ Δία τράπεζα, πολὺς δὲ ὁ μὴ τῶν ἀνδρῶν ἀκκισμός. ἐπειδὰν γὰρ ὑπέρπλεω γένωνται ταῖς παρ' αὐταῖς γαστριμαργίαις, οὐκ ἔτ' ἐδὲ τῇ φάρυγγι αὐταῖς παδέχεται δυναμένῃ τί σιτίον,

storem comissationem. *Accedunt* sacra arcana, & suspecta sine viris mysteria. Quid enim opus est involvere animi corruptelam? Cum vero ab his rediere, domi statim longa lavacra, ac sumtuosa voluptariaque mensa, multaque inter viros dissimulatio. Cum enim ultra modum oppletae sunt domesticis liguritionibus, nec jam capere gula cibum potest, summis digitis per apposita quasi scri-

a Περιπλέκειν] Nihil mut. *J. B2. P. H.* &c. Περιβάλλειν O. In M. utrumque legitur, sed antiquior script. ἀπερπλέκειν. b Εὐθὺ] Εὐθὺς O. Vulgatae favet M. & Edd. vett. c Νὴ Δία] Restitui ex G. & M. Καὶ ἰδίᾳ Edd.

2. Δυσέρωτα Κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι] Quis ille κῶμος, quae comissatio esset, non excogitabam, cum ista interpretarer, licet de Lunae in Endymionem, aut Rheae s. magnae matris in Attin, amoribus cogitarem. Deum Comum non intelligo; de deabus enim sermonem esse, apparet: nec invenio ubi, in qua vel homine vel Dea, δύσερως ille Deus Comus fuerit. *J. M. G.* Sed vid. *Scholiast.* No. 99. qui ad Paridem refert. *J. F. R.*

6. Εὐθὺ] Vulgatam servavi, quia numerus librorum hanc exhibentium est major; nam perinde est utro more scribas, modo enim εὐθὺς adverbialiter ponitur, modo εὐθύ. Εὐθὺς ita positum habuimus modo, pr. hujus cap. Et c. 3. item c. 18. f. Item c. 12. pr. & *Quom. Hist.* c. 40. *Lexiph.* c. 10. & infra *Tox.* c. 32. *Herm.* 33. ter, & c. 38. Sic *Alciphr.* II. ep. 3. f. Γλυκέριον εὐθὺς ἀπιόμενον πρὸς ὑμᾶς — φέρου. Et I. 1. p. 6. sed εὐθὺ rursus infra hoc c. 42. f. ap. Nostrum. Item supra c. 8. & 23. & *Hermot.* c. 74. vers. 44. Quae si quis evolvere velit, nihil aliud differentiae inveniet, quam quod εὐθὺ sequente consonante scribatur, εὐθὺς sequente vocali, vel ejusmodi consona, cum qua s. sine cacophonia conjungitur. *J. F. R.*

Ibid. Μακρὰ λουτρὰ, ἢ πολυτελὴς μὲν ἡ ἰδίᾳ τράπεζα] *Domi statim longa balnea, & sumtuosa ac suavis mensa.* sed cum non laudet illam mensam, qui potest esse ἰδίᾳ; Repone ex Mss. ἢ πολυτελὴς νὴ Δία τράπεζα, *& sumtuosa per Jovem mensa.* *J. G. G.*

7. Νὴ Δία] Ita M. a recentiore manu. A prima enim ἰδίᾳ videtur scriptum fuisse, uti & in reliquis libris, malo tamen illud νὴ Δία, quam ἢ ἰδίᾳ vulgatum. *M. du S.*

13. Ἀπογιούν] Hic aliquid desiderari videtur. *F. G.*

14. Διηγούμβαι] Mendum haud dubie in hac voce latet. Agnoscunt tamen etiam O. & M. *M. du S.*

Διηγούμβαι] Potest defendi διηγούμβαι. Solent enim mulieres noctes, & somnia praesertim, narrare in conviviis, quae forte ἑτεροχρώτας ὕπνους aliquis dixerit. Sed narrantne mulieres honestae, & εὐσεβοῦς βίου, de quibus hic agitur, θηλύτητι σὺν γίμουσαι; itaque solicitor putare, non esse ab auctore διηγούμβαι, sed una syllaba minus διηγοῦμαι. Quo in genere facilius peccari per compendiariam scribendi rationem, apparet. Sic autem interpretarer, *Noctesne super haec enarro, & somnos cum diversi sexus corpore captos, & cubile mulebri mollitie plenum?* &c. *J. M. G.*

14. Τοὺς ἑτεροχρώτας ὕπνους] Quasi aliud corpus habeant vigilantes & ornatae vestibus, aliud nudae & dormientes in lectis. An de colore intelligit? *F. G.*

Τοὺς ἑτεροχρώτας ὕπνους] Interpres: *diversorum corporum somnos.* Aliud enim corpus habent feminae vigilantes & ornatae vestibus: aliud, nudae & dormientes in lectis. Ovidius: *Pars minima est ipsa puella sui.* An de colore feminarum intelligendus Lucianus? *AE. M.*

16. Λουτροῦ] Consule *Casaub.* ad Lamprid. Commod. c. 2. *M. du S.*

Ibid. Ἔχει] Ἔχειν legendum videtur. Sic interpres. *F. G.* Nimirum *opus habet*, *Benedict.* & *Obsop.* Sed potiore jure *Gujetus* quaesisset, num *opus habet*, pro opus illi est, satis Latinum esset? Et si ἔχει subtituit, saltem χρείαν vel χρέῳ pro χρεῖ adderet: at isthoc voluit: verum nihil isthac emendatione opus est. Cum χρεῖος τινος i. e. *indigus alicujus rei*, probum sit, ut aliis testimoniis docet *Budaeus* in Commentt. etsi male exponit χρεῖος in loco *Philonis*, quod merito correxit *Steph.* Thes. T. IV. p. 612. *J. F. R.*

21. Εἶτ' ὁ δικ.] Refertur ex Menandro exsecratio in Promethea, quod feminas finxerit: sed versus, qui Jambi sunt, partim metro hic illic corrupto, partim alia confusione turbati, hoc qualicumque modo disponi possunt,

Εἶτ' ὁ δικαίως προσπιπαλώμενος
Γράφουτι τ' Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις,
Καὶ γύτ' αὐτῷ λαμπάς. ἄκου σὺ δὴ τὸν
Ἀγαθόν. ὁ μισῶν εἶμ' ἅπαντας τοὺς θεούς,
Γυναῖκας ἔπλασεν, ὦ πολυτίμητοι θεοί,
Ἓν τοῦτο μιαρόν. γαμεῖ τις ἀνθρώπων; γαμεῖ
Λάβρι. λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαν ἢ γαμηλίαν

A6.

ſcribendi cauſſa ductis ſingula deguſtant, noctes inter haec enarrantes, & diverſi coloris ſomnos, & cubile muliebri plenum mollitie: e quo quicunque ſurgit, balneo ſtatim indiget.

43. Atque iſta vitae bene ſibi conſtantis indicia. Eorum vero, quae acerbiora ſunt, ſi quis ſingulatim velit verum exquirere, ille profecto Promethea execrabitur, Menandri illam vocem erumpens,

Ergo immerentem dictitant Promethea

ἄκροις δακτύλοις ὑπογράφεσθαι, τὰ ὡραχειμώνια ἕκαστον ἀπογεύοντα, νύκτας ὅλας τούτοις διηγεῖσθαι, καὶ τὰς ἑτερόχρωτας ὕπνους, καὶ θηλύτητος εὐνὴν γέμουσαν· ἀφ' ἧς ἀναστὰς ἕκαστος εὐθὺ λουτροῦ χρείος ἔχει.

Ταῦτα μὲν ἂν εὐσταθοῦς βίου τεκμήρια. τὰ δὲ πικροτέρων εἴ τις ἐθελήσειε τὸ ἀληθὲς κατὰ μέρος ἐξετάζειν, ὄντως καλαράσει. Προμηθεῖ, τὸν Μενάνδρειον ἐκείνην ἀπορρήξας φωνήν.

Εἶτ' ὁ δικαίως προσπεπαλαιευμένον

Γρά-

d Διηγούμεθαι] Sic eſſe in Edd. & in O. atque M. notat *M. duS.* Διηγάμεθα invenio notatum in marg. *Au.* e Προμηθεῖ] Τῷ Πρ. O. Vulgatam exhibent *F. Bz.* &c. & M.

Λέχει μοιχὸς ἰτρωφῶν. εἶτ' ἐπιβουλαὶ
Καὶ φαρμακεῖαι, καὶ νόσοι, χαλεπώτατος
Φθόνος, μισῶ δ' ὃ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

In verſu tertio pro vulgato *γύνη'*, ex Baſileenſi ſcripſi *γύνιτ'*. In quinto quoque ἔπλασεν, non, ut vulgo ἔπλασσεν, ſcribendum. Septimum & octavum non habere ſuos numeros, palam eſt; at iis reſtituendis ita, ac a Menandro profecti ſunt, ego non ſum. *F. F.*

Εἶτ' ὁ δικ.] Locum integrum *Menandri* apponere operae pretium eſt, qualem emendatum nuper edidit Anonymus eruditiſſimus.

Εἶτ' ὁ δικαίως προσπεπαλαιευμένον]
Γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις;
Καὶ γύνιτ' αὐτῷ λαμπάς, ἄλλο δ' οὐδὲν
Ἀγαθόν; ὁ μισῶ δῆτ' ἀπαιδίας τοὺς θεούς,
Γυναῖκ' ἔπλασεν οὐ πολυτίμητοι θεοί,
Ἔθος μιαρὸν γαμεῖ τις ἀνθρώπων, γαμεῖ;
Λάθριοι τὸ λοιπὸν ἡδὺ ἐπιθυμίαι, Λάχης,
Γαμηλίῳ λέχει δὲ μοιχὸς ἰτρωφῶν,
Καὶ φαρμακεῖαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτη
Φθόνος, μισῶ δ' ὃ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

Nonne merito pingunt Promethea
‡Clavibus affixum ad rupes CAUCASI?
Et Lampas tantum, nihil aliud boni,
Ei ſacratur? Quod omnes credo DEOS odiſſe,
Mulierem finxit. Prob dii immortales,
Gentem impuram! Uxoremne quiſquam ducit?
Uxorem?
Deinceps enim occultae ingruunt cupiditates, o Lache,
Et geniali lecto illudens adulter,
Et veneficia, & morborum graviſſimus
Invidia, quacum mulier vivit per omnem aetatem.

Verſionem hujus ῥήσεως, & textum ipſum, edimus ut ab Anonymo eruditiſſimo exhibitus eſt in *Emend. in Menandri & Philem. fragmenta*, p. 95. & 96. notas etiam accipe:

[Locum hunc ex Luciano petitum non ex *Grotii* recenſione, qui in omnibus hic erravit, ſed ex noſtra edidimus, una cum verſione. Clar. *Clericus* nihil hic de ſuo adduxit, praeterquam quod *γράφουσι*, *pingunt*, ille erudite tranſtulit, *ſcribunt*. Nihilne audiverat de Parrhaſii tabula apud *Senecam* in Controverſiis? nihil de Euanthis apud *Achillem Tatium*? Verſu ſecundo *Grotius* ſic interpolavit,

Τί γύνιτ' αὐτῷ λαμπάς, ἄλλο δ' οὐδὲν ἦν
Ἀγαθόν.
Quid ab eo repertum? Fax. & nihil boni praeterea.

Non recte haec accepit Vir magnus: neque enim *γίνεται repertum eſt* Graecis unquam ſignificat: neque *facem* reperit Prometheus, ſed ignem. Sententia eſt, quam nos in verſione expreſſimus; & nonne merito nihil boni ei obtigit, praeterquam Lampas? Ubi *Lampadem* accipe λαμπάδος ἀγῶνα, *Lampadis certamen*, quod Athenis quotannis τοῖς Προμηθείοις, in *Promethei feſto*, celebrabatur. Vide accuratiſſimi *Meurſii* Graeciam feriatam in ΛΑΜΠΑΣ & ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ, qui omnia eo ſpectantia ibi collegit, excepto hoc ipſo *Menandri* loco. Ex his autem colligas, ſolam Lampadromiam Prometheo inſtitutam fuiſſe, nulla ſacrificia. Mox verſu quinto, apud Lucianum eſt, Γυναῖκας ἔπλασεν, unde *Grotius* refinxit γυναῖκας ἔπλασεν: nos opinor melius Γυναῖκ' ἔπλασεν: unicam enim formavit, non plures.

Idem verſu quarto, ὁ μισῶ δ' οἶμ' *interpoſuiſſe* δ' *ait, ad ſenſus connexionem*. Atqui illud δὲ jam verum ſenſum, qui a me erutus eſt, impedit & corrumpit. Verſus autem ſequentes ſic interpolavit;

Μάλ' ἄθλιος λοιπὸν δὲ αἱ 'πιθυμίαι
Γαμηλίῳ τι μοιχὸς ἰτρωφῶν λέχει.
Εἶτα δ' ἐπιβουλαί, φαρμακεῖαι, καὶ νόσων
Χαλεπώτατος φθόνος, μισῶ δ' ὃ ζῇ πάντα τὸν
Βίον γυνή.

Μάλ' ἄθλιος dicit ſe dediſſe, pro λάθριος, *quod nullo ſenſu legebatur*. Sed veteres Editiones habent λάθρια;

Γράφεσι τ̀ Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις;
Καὶ [a] γίνετ' αὐτῷ λαμπάς· ἄλλο δ' [b] οὐδὲ ἓν
Ἀγαθὸν, [c] ὁ μισεῖν σῆμ' ἅπαντας τοὺς θεούς,
Γυναῖκ' ἔπλασεν, ὦ πολυτίμητοι θεοὶ,
Ἔθνος μιαρὸν γαμεῖ τίς ἀνθρώπων; γαμεῖ
[d] Λάθριος, τὸ λοιπὸν [e] ἡδὺ ὀπθυμίαι...
Γαμηλίῳ [f] λέχει δὲ μοιχὸς ἐντρυφῶν,
Καὶ [g] φαρμακείαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτων
Φθόνος, μεθ' ἧς ζῇ πάντα τ̀ βίον γυνή.
Τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διάκει; τίνι βίος ὁ δυστυχὴς ἔτος θυμήρης;
Ἄξιον τοίνυν ἀντιθεῖναι τοῖς θήλεσι κακοῖς τ̀ ἄῤῥενα τ̀ παίδων ἀγωγήν. [h] ὄρθριος ἀναστὰς ἐκ τ̀ ἀζύγου κοίτης, τ̀ ὑπὲρ

Pendere fixum Caucasi *de rupibus?*
Repertus ignis huic? Aliud nihil boni.
Sed, quod Deos odisse cunctos autumo,
Formavit idem feminam, ô Dei boni!
Genus sceleſtum! Ducit aliquis conjugem?
Ducit? libido nempe clancularia,
Et nuptiali moechus illudit toro:
Venena dehinc, inſidiae, morbi, invidia
Graviſſima, aevo femina omni quam fovet.
Quis haec bona perſequitur? cui haec infelix vita cordi eſt?

44. Aequum igitur opponere muliebribus iſtis malis virilem puerorum vivendi rationem. Mane ſurgens de caelibe lecto, re-

a Γίνετ'] Γένετ' male *S.* Deficit rurſus O. fere usque ad fin. hujus Dial. b Οὐδὲ ἓν] Bene *J. Fl. P. H.* Οὐδὲν male aliae & *Grot.* c Ὁ μισεῖν] Ὅδε μισ. *J.* male. & marg. *A1.* Ceteras varietates & emendationes vid. in nott. *Solani.* Ex quibus depravata & male diviſa reſtituimus. d Λάθριος] Sic M. & Edd. plurimae. Λάθριος *J. Fl.* marg. *A1.* Μάλ' ἄθλιος *Grot.* e Γὰρ] Ἀρ' marg. *A1.* f Λέχει] Λέχει τῷ marg. *A1W.* g Φαρμακείαι] Φαρμακείαις *J.* h Ὄρθριος] Ὀρθὶος male *J.* & *Fl.* Ceterae ὄρθριος cum Cod. P.

Unde nos pro καὶ, Λέχει perſonam ſubſtituentes caetera omnia quam proxime ad vulgatam ſcripturam reformavimus. Illa tantum εἴτ' ἐπιβουλαὶ, prorſus ejecimus; quia & metro obſiſterent, & impedirent, quo minus oratio per ſenarium clauderetur. Nam inconcinne prorſus *Grotium* poſtrema illa cum cauda protraxiſſe, res ipſa clamat. Sed nihil magis doleo, quam in ſoloeciſmum incidiſſe τ̀ πάνυ; qui νόσων χαλεπώτατον φθόνος ex conjectura edidit: hoc enim projnde eſt, ac ſi Latine diceres: *Graviſſima morborum invidia.*]

Hinc δυσῶχος Prometheus apud *Philoſtr.* 602. *M. du S.*

‡ *Clavibus*] Sic ſcripſerat *Solanus*, pro *clavis*, neſciebam num ſua an Anonymi culpa. Quare Editionem iſtius Anonymi, ſive *Philaleuth. Lipſienſis* conſului, eundemque errorem ibi inveni, & quid magis mirarer, dubitavi, eumne qui ſic verterit, an *Solanum*, qui id non monuerit. Si autem tantis Viris ſic ſemel peccare licet, mihi jam decies ita aberrare per feſtinationem licebit. *J. F. R.*

Εἴτ' ὑπ' δικαίως] In tot diverſis conjecturis ac diſputationibus virorum doctorum ad h. l. (quem ſub n. 195. fragmentorum Menandri dedit poſt *H. Grotium Joh. Clericus*) nihil nobis videbatur melius, tutius certe nihil, quam redire ad principia, atque ut editi, ut interpretati ſunt ii verſus ab initio, ita eos repraeſentare, de conjecturis eruditorum hominum ſuum cuique judicium permittere. Paſſim metro laudati viri melius conſulunt, ſed ita, ut nulla ſit earum emendationum, de qua affirmare audeas, ſic e manu vel Menandri, vel noſtri adeo auctoris, qui eum forte ex memoria laudavit, exiiſſe. *J. M. G.*

Εἴτ' ὑ δικ.] Aliter quidem dividit hos verſiculos Cl. *Jenſ.* in plerisque Edd. uno ductu exaratos, aliaque in iis partim recte corrigit; verum quia ſeptimus & octavus ita non corrigebatur, aliam iniimus viam, maxime ductum *Solani* ſequentes, ut ſenarii omnes fierent. Sed plurimi jam ad ſenos pedes redacti erant in Ed. *P.* & ap. *Menandr.* quoque ſic fuiſſe, probabile eſt, non vero, ut modo ſex, modo ſeptem, modo octo eſſent pedum. *J. F. R.*

23. Καὶ γίνετ'] Lege ἢ γίνετ'. *F. G.* Quod *Gujet.* monet id Edd. *J. P.* aliaeque jam habebant recte: & quia video id ſaepe ab eo fieri, ejusmodi ſupervacaneas admonitiones potius omittemus; quia ſi quid vett. Edd. rectius habent, id ſponte ſequimur, & in variantt. Lect. adnotamus. *J. F. R.*

25. Ὁ μισεῖν] An ſic? ὁ μισεῖν δ' ἅμ' ἅπ. τ. θεούς. Γυν. ἔπλασεν; *F. G.*

Ὁ μισεῖν ὅμ.] *Fl. Fr. B2. P. S.* In *Venet.* utraque inſeritur δὲ poſt ὁ, prave. *M. du S.*

26. Γυναῖκ'] Emendatio Anonymi, cujus rationem vide in ejus Nota. In omnibus enim libris erat γυναῖκας. *M. du S.*

Γυναῖκ'] In verſione *feminam* pro *feminas* dedi, quod Cl. *Geſn.* non aegre feret. Cetera ejus ad vulgatum textum converſa non attigi, quia incertum quomodo is emendandus. *J. F. R.*

Ibid. Ἔπλασεν] Ἔπλασεν W. uti *Grotius* volebat. Reliqui Libri omnes ἔπλασεν, quod & ſervandum. *M. du S.*

28. Τὰ

reliquum adhuc in oculis ſomnum ſimplici aqua poſtquam abluit, ſacra chlamyde humeralibus connexa fibulis, paterna domo egreditur dejecto vultu, ac neminem eorum, qui ex adverſo veniunt, contuitus. Pediſſequi autem illum & paedagogi, decens caterva, ſequitur, honeſta illa virtutis inſtrumenta manibus tenentes, non ſecti ſerra pectinis inciſuras mulcere comam aptas, neque ſpecula, objectarum formarum nec-pictas imagines; ſed vel multiplices tabellae a tergo ſequuntur, aut antiquorum operum virtutes ſervantia volumina; &, ſi ad muſicam eundum ſit, canora lyra.

τ' ὀμμάτων ἔτι λοιπὸν ὕπνον ἀπο-ψάμενος ὕδατι λιτῷ, [i] καὶ χιτωνίσκον καὶ χλανίδα ταῖς [k] ἐπωμίαις πτέροις συῤῥάψας, ἀπὸ πατρῴας ἑστίας ἐξέρχε[ται] [l] κάτω κεκυφὼς, καὶ μηδένα τῶν [m] ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίας προσβλέπων. ἀκόλουθοι δὲ καὶ παιδαγωγοὶ, χορὸς αὐτῷ κόσμιος, ἕπον[ται], τὰ σεμνὰ τῆς ἀρετῆς ἐν χερσὶν ὄργανα κρατοῦντες, οὐ σηρικῷ κτενὸς ἐντομὰς κόμην [n] καλαφήκειν δυναμένας, οὐδὲ ἔσοπτρα τῶν ἀντιμόρφων χαρακτήρων ἀγράφους εἰκόνας, ἀλλ' ἢ πολύπτυχοι δέλτοι κατόπιν ἀκολουθοῦσιν, ἢ παλαιῶν ἔργων ἀρετὰς φυλάττουσαι βίβλοι· κἂν εἰς Μουσικὴν δέοι [o] φοιτᾶν, εὐμελὴς [p] λύρα. Πᾶ-

i Καὶ χιτωνίσκον] Vid. nott. *Solani*. Ego καὶ alterum addo ex *Gr.* k Ἐπωμίαις] Ex A.W.P.L. Ἐπωμίοις Edd. l Κάτω] Deeſt in *Fl.* m Ἀπαντώντων] Reſtitut. ex W. L. marg. *Al.* Gr. Ἀπάντων Edd. priores. n Καλαψήκειν] Καλαψίκειν W. Καλαψύκειν *Fl.* o Φοιτᾶν] Bene *P. S.* Φοιτᾷν male *J. Fl. H. Ald.* Sed emendat marg. p Λύρα] Λύρᾳ perperam *J.*

28. Τὸ — λάχνης] Vide Anonymi notam. Neura vox in libris erat. *M. du S.*

Ibid. Λύθρῳ τὸ] Τὸ deerat in Edd. Inſeruit *Solan.* & Λάχνης quoque addendum adſcripſerat, non ſat idonea auctoritate: ideo non addidi, ſed aliquid deeſſe facile patet, quia quinque tantum pedum eſt verſus. *J. F. R.*

Ibid. Λοιπὸν ὃ ἐπιθ.] An ſic: τὸ λοιπὸν ὃ ἐπιθυμίας καιναὶ Καὶ μοιχὸς ἐτρυφᾶν γαμψολίχνης; *F. G.*

29. Γαμψολίχ] Ante legebamus male Καὶ γαμψολ. Delevit καὶ *Solan.* & ejus loco δὴ inſeruit poſt λίχνης. *J. F. R.*

30 Εἶτ' ἐπιδοῦλαι] Εἶτά τ' ἐπὶ. Poſt τὸ ἐπιδοῦλαι aliquid deeſſe videtur. *F. G.*

Ibid. Καὶ φαρμακοῖδι] In Edd. P. hic verſus ita inchoabat: Εἶτ' ἐπιδοῦλαι. Et χαλκευτάτων faciebat initium verſus ſequentis. *Grot.* volebat Εἶτα δ' ἰ. φ. κ. ῥάπτειν. *J. F. R.*

Ibid. Δὶ νόσων ἰχ— τά τη.] Prima vox ab Anonymo inſerta; ſequentes mutatae ab eodem. *M. du S.*

32. Διάπλαι] Conf. ſupra hoc *Dial.* c. 22. f. & *Hermot.* c. 77. *J. F. R.*

38. Ὕδατι λιτῷ] In Angl. Cod. legitur ὕδατι λιτῷ ἐ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις πτέροις. *J. B.*

Ibid. Καὶ χιτωνίσκον ἐ χλαν.] In laude pueri, cum aqua deterſit ſomnum, inquit, τὸν ἐμὸν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίοις πτέροις συῤῥάψας. δὸν τ' πατρῴας ἑστίας ἐξέρχεται. *ſacram chlamydem humeralibus fibulis adſtrinxit, paterna domo egreditur.* Chlamys fuit veſtis militaris, non puerilis. dein cur ſacra dicitur? Haec mendoſa ſunt, quae ex codice Mſ. ſic refinges. καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις πτέροις συῤῥάψας. & *tunicularn laenam in humeris fibulis connectens.* χλανίσι utebantur pueri & molles homines. Grammatici vocant ἱμάτιον λευκόν. Sic *Demoſtheni* κομῶν χλανὶς ἐ μαλακοὶ χιτωνίσκοι exprobrabantur. vide *Gell.* l. 5. forte autem in dialogo noſtro legendum χιτωνίσκον ἐ χλανίδα. mox idem codex rectius, καὶ μηδένα τῶν ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. *neminem obviorum ex adverſo adſpiciens.* Vulgo ἐπιόντων, frigide. *J. G. G.*

Καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις] Antea legebatur τὸν ἐμὸν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίοις π. Ego ſcripturam Mſſ. Codicum reduxi. Ita enim A. W. P. & L. *M. du S.*

39. Ἐπωμίαις πτ.] Virorum hoc proprium, mulieres enim ad pectus veſtem πόρπῃ ſtringebant; quod a *Salmaſio* dudum obſervatum eſt ad Tertul. de Pallio 116. *M. du S.*

Ibid. Πτέρυξι] De differentia πτέρυξ & πτέρνης vid. etiam *Spanh.* ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 3. Ac notas ejusd. p. 559. *J. F. R.*

40. Κάτω νεκυφὼς, καὶ μηδένα τῶν ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων] Si quid mihi credis lector, leges τῶν ἀπαντώντων, non τῶν ἐπιόντων, id eſt, occurrentium: meliore multo ſententia. *J. P. a G.*

41. Ἀπαντώντων] Emendationem *Palmerii* firmant Codd. W. & L. Vid. *Jambl.* p. 44. *M. du S.*

Ἀπαντώντων] Sic fere videtur dare voluiſſe *Juntina*, ſpiritum enim lenem habet, contra quam aliae; dein ἀπαν. conſtituit finem verſus, ac τῶν initium facit ſequentis, qua ratione tanto facilius fit, ut Correctores omiſſam ſyllabam non animadvertant. *J. F. R.*

50. Εἰς Μουσικὴν] Scil. ἰέναι, ut *Ariſtoph.* Lyſiſtr. v. 1064. ἴωμεν δὴ εἰς ἰμῶ τύμπανον. Noſter *Hermot.* c. 32. εἰς Πλάτωνα, ac ſaepe alibi. Vid. not. *Solani* pag. 1. T. I. ubi εἰς διδασκάλων, non εἰς διδασκάλους Noſtro dici ſolere, contra *Bourdelotium* probat. Sed ſatis jam exemplorum dedit *L. Bos* de Ellipſ. v. ἐλλιπὲς, neque haec vulgaria hic repeterem, niſi in tranſitu inquirere juvaret in haec *Alciphronis* I. ep. 12. p. 48. ὃν

Πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὰν ἡ ἀμφὶ τὸ ἐγκυκλίων ἀγαθῶν χορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθερίοις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλεσιν αὐτῷ. καὶ βραχὺ τὴν νεότητα παλαισάμενος, ἐν εἰρήνῃ μελετᾷ τὰ πολεμικὰ, ἄκοντας ἀφιεὶς, καὶ βέλη δι' εὐστόχου δεξιᾶς [a] ἀποπάλλων. εἶθ' αἱ λιπαραὶ παλαῖσται, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλπος [b] ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνούμενον· οἵ τε τῶν ἐναγωνίων πόνων ἀποσταλάζοντες ἱδρῶτες, μεθ' ὃς λιτὰ σύντομα, καὶ τράπεζα τῇ μὲν μικρὸν [c] ἐπινήφουσα πράξει. πάλιν γὰρ αὐτῷ διδάσκαλοι, καὶ παλαιῶν ἔργων αἰνιττόμενοι καὶ ἐπιμελούμενοι μνῆμαι, τίς ἀνδρεῖος ἥρως, ἢ τίς ὅπλοις Φρονήσει μαρνάμενος, ἢ οἷοι δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην ἠσπάσαντο; τοιαύταις ἀγωγαῖς ἀπαλὴν ἔτι τὴν ψυχὴν ἐπάρδων, ὅταν ἑσπέρα τὴν πρᾶξιν ὁρίσῃ, καὶ γαστρὸς ἀνάγκῃ τὸν ὀφειλόμενον δασμὸν ἐπιμετρήσας, ἡδίως ὕπνος καθεύδει, τοῖς μεθ' ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμῶν [d] ὅπλοις χρόνον.

Τίς οὐκ ἂν ἐρασθῆναι ἐφήσθη γένοιτο τοιούτου; [e] τίνι δ' ἔτω τυφλαὶ μὲν αἱ τῶν ὀμμάτων βολαὶ, πηροὶ δὲ οἱ τῆς διανοίας λογισμοί; πῶς δ' οὐκ ἂν ἀγαπήσαι τὸν ἐν παλαίστραις μὲν Ἑρμῆν, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν λύραις,

45. Peractis diligenter omnibus philosophae mentis in doctrina certaminibus, cum eruditi illius circuli bonis saturatus est animus, liberalibus exercitamentis corpus perficit. Thessali enim equi curae illi sunt, & cum paullum juventutem ipse suam equulei instar agitavit & subegit, bellicam rem in pace meditatur, emittens jacula, & tela certa manu vibrans. Tum palaestrae unctae, & ad meridianum solis calorem densandum corpus in pulvere volutatur, stillantesque de certaminum labore sudores: post quos breves balneae, & sobrietatem instanti paullo post operi servans mensa. Rursus enim adsunt illi magistri, veterumque operum curiosi, obscuram partim significationem habentes, commentarii: quis fortis Heros? aut quis prudentiae testimonio ornatus? aut qui justitiam, quique temperantiam amplexi sint? Talibus virtutibus cum tenerum adhuc animum velut irrigavit, vesperа finem operibus imponente, ubi debitum ventris necessitati tributum admensus est, suaviores dormit somnos, qui diurnos post labores aliquantum quietis subjungat.

46. Talis adolescentis quis non amator fiat? cujus adeo coeci oculorum conjectus, ita stupidae mentis cogitationes? Quomodo non amet *aliquis* Mercurium in palaestra, in lyra Apollinem, equitem instar Castoris,

a Ἀποπάλλων] Ἀποπάλων minus recte *Fl.* b Ἐγκονίζεται] Sic Edd. Ἐγκονίεται M. P. G. c Ἐπινήφουσα] Ἐπινηφούσῃ W. & Ex. *Fl.* Vulgatam servat P. d Ὅπλοις χρόνον] Ἐπιφθόνου W. L. Nihil mut. *J. Fl. H. P. S.* e Τίνι] Τίσι W. Sed vulgata praestat.

τι τακτῶν τινῶν ξυνιῶν ἐ ἰφιτρίδων καλοκλισεις. ubi pro ἔς τι *Berglerus* legi vult ἐπί τι. Sed vulgata videretur simili ellipsi exponi posse, intellecto τινὰς; verum quia τινῶν sequitur, durius hoc esset. At ap. eumdem I. 18. pr. ἀκούω γάρ σε λοιδόρου, (vel potius λυρῳδοῦ) γυναικὸς ἐρᾶν. καὶ ὡς ἐκείνης φθειρόμενον. Ubi posteriora vertuntur: *& ad illam itiones damnosas instituendo*, nam φθείρεσθαι significatum *abeundi* habere, probatum erat ep. 13. p. 57. Sed pro ὡς ἐκείνης corrigit *Bergler.* ὡς ἐκείνην. Verum possit etiam pro ὡς, ἐς legi, & genitivus ἐκείνης retineri. Etsi enim ὡς Attice pro εἰς vel πρὸς (vel pro ὡς πρὸς) adhibetur millies, ubique tamen accusativum habet. Si vero & alibi cum genitivo inveniretur, ὡς ἐκείνης simili ellipsi τῆ ὁδῷ exponendum servarem. *J.F.R.*

51. Τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς] Multo malim φιλοσόφου ut ad ψυχῆς referatur, cui proprie est adjunctum φιλόσοφον esse. Jucundius etiam cadere sic junctura videtur. Certe sine fraude fuerit interpretationem ita instituisse. *J.M.G.*

58. Εἶθ' αἱ λιπαραὶ παλαῖσται, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλπος ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνούμενον] In Mss. legitur ἐγκονίεται, quod frequentius est illo, utitur etiam Xenophon, & alii non raro simplici κονῶμαι. est proprium palaestrae verbum, exerceor in palaestra. *Dein unctae palaestrae, & ad solis meridianum calorem exercet corpus firmatum.* Nota sunt omnia de athletico pulvere. *J.G.G.*

62. Ἰδοὺ-

ris, divinasque in mortali corpore virtutes perſequentem. Verum mihi quidem, o caeleſtes Dii, vita haec ſit perpetua, ex adverſo amici ſedere, & ex proximo ſuave loquentem audire: exeuntem deducere, & omnium rerum *cum illo* communionem habere! Atque amator quidem aliquis optaverit, per inoffenſam & nihil vacillantem vitam, ſine ullo dolore ad ſenectutem pervenire amaſium ſuum, invidam fortunae nullius noxam expertum. Si vero, quae humanae naturae lex eſt, morbus illum attigerit, aegrotabo cum laborante, & per tempeſtuoſum mare navigantem comitabor: &, ſi tyrannica vis vincula ei injiciat, aequale mihi ferrum circumponam. Inimicus, quicumque illum oderit, meus erit, & amabo, qui benevolentia illum complectentur. Si vero latrones aut hoſtes vi-dean in illum irruentes, ultra vires etiam arma ſumam: &, ſi moriatur, vivere non ſuſtinuero: ultimaque mandata iis, qui poſt illum cari mihi erunt, dedero, commune utrisque monumentum uti aggerent, oſſibusque oſſa permiſcentes neque mutum pulverem diſcernant.

47. Haec vero non primi ſancient amores adverſus dignos mei, ſed victimus Dis Herodum ſenſus hanc legem tulit, in quibus

ἱππαγὴν δὲ ὡς Κάστορα, θείας δὲ ἀρετὰς
ἀμφὶ θνητῷ διώκοιλα σώματι. ἀλλ' ἐμοὶ
μὲν, δαίμονες οὐράνιοι, βίος εἴη διηνεκὴς ὅτῳ,
ἀπαλίκρὺ τῷ φίλῳ καθέζεσθαι, καὶ πλησίον
ἆδυ λαλεῖντος ἀκούειν, ἐξιόντι δὲ αὐτῷ
συνεξιέναι, καὶ παντὸς ἔργου κοινωνίαν ἔχειν.
ζεύξαιτο μὲν ἦν ἐρᾷ τις δ' ἀπταίστῳ καὶ ἀκλινεῖ βίῳ, τὸ γεργόμενον ἀλύπως εἰς γῆρας ὁδεῦσαι, μηδεμιᾶς τύχης παράσκοπα βάσκανον ἐπήρειαν. εἰ δὲ καὶ, οἷος ἀνθρωπίνης φύσεως νόμος, ὁ νόσος ὀπταύσειεν αὐτῷ, κἀμνοῦσι συνοσήσω, καὶ ἀμφὶ χειμερίᾳ θαλάσσης ἀναγομένῳ συμπλεύσομαι· καὶ τυραννικὰ βία δεσμὰ περιάψῃ, τὸ ἴσον ἐμαυτῷ περιθήσω σίδηρον· ἐχθρὸς ἅπας ὁ μισῶν ἐκεῖνον, ἐμὸς ἔσται, καὶ φιλήσω τὸς πρὸς αὐτὸν εὐνοϊκῶς ἔχοντας· εἰ δὲ λῃσταὶ ἢ πολεμίοις θεασαίμην ἐπ' αὐτὸν ὁρμῶντας, ὁπλισαίμην καὶ ῥώμῃ δύναμιν· καὶν ἀποθάνῃ, ζῆν οὐκ ἀνέξομαι· τελευταίας δὲ ἐντολὰς τοῖς μετ' ἐκεῖνον ὑπ' ἐμοῦ περγομένοις ὑπο-θήσομαι, κοινὸν ἀμφοτέροις ἐπιχῶσαι τάφον, ὀστέοις δὲ ἀναμίξαντας ὀστέα, μηδὲ τὴν κωφὴν κόνιν ἀπ' ἀλλήλων διακρίναι.

Ταῦτα δ' οὐ πρῶτοι καράξουσιν οἱ ἐμοὶ πρὸς τοὺς ἀξίους ἔρωτες, ἀλλ' ἡ θεοῖς γείτων ἡρωϊκὴ Φρύγιος ἐνομοθέτησεν, ἐν οἷς ὁ Φι-

f Καλοῦντος] Recte ſic Edd. plurimae & M. Καλοῦντος *J.* g Νόσος] Deeſt in P. Adeſt in Ex. *Fl. J. P. H.* &c. Νόμος. νόμος Angl. male.

88. Ἐπήρειαν] . . . . . * ἄλγημα, *V.*

* Ἄλγημα] Hiatus ille qui in Ed. *Ciar.* eſt non ſuppletur ex ulla collatione; quare eum ſic exhibeo, qualem inveni. *J. F. R.*

62. Ἰδῆτις] Haec Luciani *Berglerus* componit cum *Alciphr.* I. ep. 34. f. Sed quia non magni momenti, non repetam. *J. F. R.*

68. Σωφρονίσαι ἐπαύσαιτο] Conf. ſupra *Abdic.* c. 18. Adde *Alciphr.* III. Ep. 24. f. οὐκ ἴσχυσε — σωφρονίσαι ἐπαύσατο. *J. F. R.*

71. Ἡδέως ἄπνους] Ἄπνους plur. num. ne mireris. Dixit & *Long. Paſt.* I. p. 27. ἄπνους ἐλίμνην. Ut poëtas omittam. Adde nox c. 49. *J. F. R.*

75. Τῶν ἐμπεσόντων βολαῖ] Supra quidem c. 3. eadem phraſis, ſed aptiore loco: eſt enim ibi: ἐκφυγεῖν τὰ ἐμπίπτοντα αἱ βολαί. *Alciphr.* III. 1. καὶ τὰς βολὰς τὰ ὀφθαλμῶν ἴσχε κυνηγέτης. *Herodian.* I. 7. 9. ὀφθαλμῶν τε ἐξ ἀφορμῆς ἐς πυρώδεις βολάς. Verum ſi recte dicas, *vel coecus hoc videas*, quidni & *coeca oculorum acies* dicatur? *J. F. R.*

82. Ἀπαλίκρὺ τῷ φίλῳ καθέζεσθαι, καὶ πλησίον ἆδυ λαλοῦντος ἀκούειν] Reſpexit ad Oden Sapphus, a Catullo latine redditam. *AE. M.*

Ἀπαλίκρὺ] (Vide *Catullum* p. 112. & 113.) *L. Kuſt.* Immo fontem ipſum adeas, in fragm. Sapphus, apud *Longinum*. *M. du S.*

89. Νόσος] Anglice. νόμος ἐπηλυθούσιν αὐτῷ. *J. B.*

3. Κωφὴν] An κοίφην; videbimus in addendis. *J. F. R.*

Φιλίας ἔρως, ἄχρι θανάτου συνεξέπευσε. Φωκὶς ἐκ νηπίων ἔτι χρόνων, Ὀρέστην Πυλάδῃ συνῆψε· θεὸν δὲ τῆς πρὸς ἀλλήλους σταθῶν [a] μεσίτῃ λαβόντες, ὡς ἐφ' ἑνὸς σκάφους τῷ βίῳ συνέπλευσαν· ἀμφότεροι Κλυταιμνήστραν ἀπήρων, ὡς Ἀγαμέμνονος παῖδες, ὑπ' ἀμφοῖν Αἰγίσθου ἐφονεύετο· τὰς Ὀρέστην ἐλαυνούσας σπουδὰς Πυλάδης ἐπόνει μᾶλλον, χρινομένῳ συνηγωνίζετο· [b] τῆς δὲ ἐρωτικὴν Φιλίαν οὐδὲ τοῖς τῆς Ἑλλάδος ὅροις ἐμέτρησαν, ἀλλ' ὅτε τοὺς ἐσχάτους Σκυθῶν τέρμονας ἔπλευσαν, ὁ μὲν νοσῶν, ὁ δὲ θεραπεύων. τὴν γοῦν Ταυρικῆς γῆς ἐπιβαίνοντας, εὐθὺς ἡ μητροκτόνος αὐτοὺς ἐρινὺς ἐξενοδόχησε. καὶ τῶν βαρβάρων ἐν κύκλῳ περεστώτων, ὁ μὲν ἔσω τῆς συνήθους μανίας πεσὼν ἔκειτο. Πυλάδης δὲ

Ἄφρον [b] τ' ἀπέψα, σώματός τ' [c] ἐπημέλει,

[d] Πέπλους τε προσκάλυπτεν [e] εὐπήκτοις [f] ὑφαῖς,

οὐκ ἐρασθεὶς μόνον, ἀλλὰ καὶ πατρὸς ἐνδεικνύμενος ἦθος. νίκα γοῦν ἐκρίθη θατέρου μένοντος ὅπως τῷ Φωκεῖ θάνῃ, τὸ ἕτερον ἐς Μυκήνας ἀπιέναι, κομιοῦντα γράμματα, μόνοις ὑπὲρ ἀλλήλων ἀμφότεροι θέλουσιν, ἑκάτερος ἐν θατέρου ζωῇ ζῆν ἑαυτὸν ἡγούμενος. ἀπωθεῖται δὲ τὰς ἐπιστολὰς Ὀρέ-

ille amicitiae amor ad mortem usque *progressus* una exspiravit. A puerilibus inde annis, Oresti Pyladen Phocis copulavit, qui, Deo omutui adfectus arbitro, tanquam in uno vitae navigio vecti sunt. Ambo Clytaemnestram, tanquam *ambo essent* Agamemnonis filii, interfecere; ab ambobus Aegisthus occisus est. Furiis Orestem agitantibus magis laboravit Pylades. Judicio cum illo periclitatus est. Amatoriam illam amicitiam nec Graeciae finibus mensi sunt, sed ad extremos Scytharum terminos navigarunt, aegrotans alter, alter eum curans. In Tauricam enim tellurem egressos occisae matris ultrix furia hospitio statim excepit, circumstantibusque barbaris, alter a consueto furore prolapsus jacebat: Pylades vero

Spumam auferebat, corporis curam gerens,

Textu pepli firmo jacentem protegens,

Non amatoris modo sed patris etiam animum ostendens. Cum enim judicatum esset, manente altero ut occideretur, Mycenas abire alterum, qui literas eo ferret, manere quisque pro altero volunt, rati unusquisque se vivere in vivente altero. Repellit autem epistolas Orestes, tanquam di-

a Μεσίτῃ] Edd. & M. b Τ'] Non comparet conjunctio in Edd. nec in M. c Ἐπημέλει] Ἐπεμέλει male B2. & P. Ceterae recte cum M. ἐπημ. d Πέπλου] Πεπλων *Eur.* Nil mut. *Fl.* nec M. e Εὐπήκτοις] Bene *P. V2. Fr. B2. S.* Εὐπήκτους *J. Fl.* f Ὑφαῖς] Ὑφὰς *Fl.* Vulgatam tuetur P.

28. Ἐνδικνύμενος] Ἐνδείκνυμαι & ἐπιδείκνυμαι ταὐτὸν. ὅταν ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ ἀρετῇ τις ἢ λόγῳ φιλοτιμούμενος δῆλος ᾖ γινόμενος. *V.*

7. Συνεξέπευσε] Correxerat *Solan.* συνεξέπνευσεν. Sed non est necessarium, neque Editionem inveni, quae sic habeat. *J. F. R.*

10. Μεσίτῃ] Fuit cum μεσίτην mallem, ut Dianae simulacrum quod rapuerunt, intelligeretur; nunc de amore intelligo; nondum enim de Dianae signo sermo est. *M. du S.*

14. Ὀρέστην ἐλαυν. σπουν.] Delphis obsessus Furiis, Apollinis consilio venit Athenas in Minervae delubrum, cujus consilio vincens reversus est Argos. Has vero furias placans vocavit Eumenidas apud *Aeschylum*. *G. C.*

Ὀρέστην ἐλαυν. σπουν.] Ex *Orest. Eurip.* adscriptum in marg. *Ald. 1. Wessel.* *J. F. R.*

Ibid. Ἐλαυνούσας σπουδὰς] Dixi ad *Petron.* *J. B.*

24. Ἄφρον ἀπέψα] Ἄφρον τ' ἀπέψα. *F. G.*

Ἄφρον τ' ἀπ. — ἐπημ.] Ex *Euripide* restituimus primam vocem, minus recte in libris nostris habentem; postremam etiam depravarant *Ba.* & *P. Eurip.* Iphig. Taur. 311. *M. du S.*

31. Ἰφὶς

digniore qui eas acciperet Pylade, factus tantum non amator pro amasio.

Istum perire, mî nimis grave est onus,
Nam quidquid est mali, mea navi vehо.

& paullo post ait:

Isti quidem da literas,
Hic ibit Argos, hic tuum negotium
Curabit; at nos, qui potest, necet.

48. Sic enim universum se habet. Nempe cum innutritus a pueris inde honestus amor ad aetatem ratiocinandi jam capacem corroboratus est, ille qui amatus adhuc fuit mutuos amores rependit, difficile ut sit ad animadvertendum, utrius uter amator sit? tanquam a speculo, sic a benevolentia amantis, simili ad amatum simulacro reflexo. Quid igitur, *velut* peregrinam vitae nostrae luxuriam exprobras, quod divinis legibus definitum, successione quadam ad nos delatum est? Quin lubenter illud acceptum, pura mente, tanquam rem sacram servamus? *Felix* enim vere de sapientium virorum sententia,

—— cui juvenescit equus, puerique ministrant,
Nam fert aetatem molliter ille senex,
Qui pueris carus.

Ac Socraticam quidem disciplinam, & splendidum illud virtutis tribunal, Del-

ὡς Πυλάδῃ λαβεῖν ἀξιωτέρῳ, μόνον οὐκ ἐραστὴς ἀντ' ἐρωμένου γενόμενος.

Τὸ γὰρ σφαγῆναι τόν δ', ἐμοὶ βάρος μέγα.
Ὁ ναυστολῶν γὰρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς.

καὶ μετ' ὀλίγον φησὶ,

τῷδε μὲ δέλτον [g] δίδου,
[h] Πέμψω γὰρ Ἄργος, ὥστε [i] σοι καλῶς ἔχειν.
Ἡμᾶς δ' ὁ χρήζων κτεινέτω.

Καὶ γὰρ ἔτως ἔχει τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐκ παίδων ὁ σπουδαῖος ἔρως ἐντραφεὶς, ὅτε ἤδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν ἀνδρωθῇ, τὸ πάλαι [k] φιληθὲν, ἀμοιβαίως ἔρωτας ἀνταποδίδωσι. καὶ δυσχερὲς αἰδέσασθαι πότερος πότερον ἐραστής ἐστιν, ὥσπερ ἀπ' ἐσόπτρου τῇ φιλησάντι εὐνοίας ὅτι τ' ἐρώμενον ὁμοίῳ πεσόντι εἰδώλῳ. τί δὴ ἐν τῷ καθ' [l] ἡμᾶς βίῳ ξένην αὐτὸ τρυφὴν ὀνειδίζεις θείοις νόμοις ὁρισθὲν, ἐκ παραδοχῆς ἐφ' [m] ἡμᾶς καταβεβηκός, ἀσμένως δὲ αὐτὸ δεξάμενοι, μεθ' ἁγνῆς παρρησίας νεωκορῶμεν. ὄλβιος γὰρ ὡς ἀληθῶς ᾧτινι τὰ σοφῶν ἀποφάσιν,

ὦ παῖδές τε νέοι, καὶ μώνυχες ἵπποι,
Γηράσκει δ' ὁ γέρων κεῖνος ἐλαφρότατα χῦρα
Τὸν Φιλέσιον.

αἴγε μὴν Σωκρατικαὶ διδασκαλίαι, καὶ τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο τῆς ἀρετῆς δικαστήριον, τοῖς Δελ-

g Δίδου] Post hoc verbum manu additum ἀλλ' ὡς γυνῇ in *Ald.* 1. *Wess.* in ipso textu. h Πέμψω] Πέμψει *Eur.* Nihil mut. *Fl.* nec M. i Σοι] Οἱ W. k Φιληθὲν] Φιληθὲν male *J. Fl.* l Ἡμᾶς βίου ξὺν. αὐτὸ τρ. ἀ.] Haec omnia omissa in *Fl.* m Ἡμᾶς] Sic *Fr. Fl. P.* &c. & M. Ὑμᾶς *J.*

41. Πέμψω γὰρ Ἄργος] Haec dicit Orestes apud Euripidem, ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ ἐν Ταύροις. *G.*

32. Ὑπὲρ ἀλλήλων] Ita est in *Quom. Hist.* c. 12. ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, *pro me pugnantem*, & alibi passim. De hoc significatu praepositionis ὑπὲρ, exponendo per *pro* & *propter*, quod saepe eodem recidit, vid. plura testimonia producentem Rev. *Jac. Elsner.* ad I. Epist. ad *Corinth.* XV. 29. ubi βαπτιζόμενοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν. *J.F.R.*

34. Τὰς ἐπιστολὰς] De unis literis accipiendum, quasi ad imitationem Latini *literae*. Ita apertissime *Alciphr.* II. ep. 4. pr. Ὡς διεπέμψω μοι τῷ βασιλίσσῃ τὰς ἐπιστολὰς, εὐθὺς ἀνέγνων. *J.F.R.*

37. Τὸ γὰρ &c.] *Eurip.* Iph. T. 598—603. *M. du S.*

51. Τῷ καθ' ἡμᾶς βίου] Conf. supra *Demon.* c. 1. *J.F.R.*

56. Ὡς ἀληθῶς] Conf. si operae videtur, supra *Lexiph.* c. 22. *de Salt.* c. 2. m. *Alexand.* 61. Et ὡς ἀληθῶς *Hermot.* c. 56. Ac *Bergler.* ad *Alciphr.* I. ep. 30. f. *J.F.R.*

Ibid. Σοφῶν] Callimacho tribuit *Stobaeus*, apud quem prior versus non extat. Vid. *Grot.* Flor. 477. *M. du S.*

Δελφικοῖς τρίποσιν ἐτιμήθη. χρησμὸν γὰρ ἀληθείας ὁ Πύθιος ἐξέχεεν, ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατον, [a] ὃς ἅμα τοῖς ἄλλοις μαθήμασιν, ἐξ ὧν τὸν βίον ὤνησε, καὶ τὸ παιδεραστεῖν ὡς μάλιστα ὠφελοῦν προσήκατο.

Δεῖ δὲ τοὺς νέους ἐρᾶν ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὃς, ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι, πατρὸς ὕπνου ἐκοιμήθη. καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ὅτι τέλει τῷ λόγων ἥδιστα προσθείην ἂν ἅπασι κήρυγμα·

Αἴθε γὰρ ὦ κήροισιν ἐπ' ὄμμαλα λίχνα φέροιτες,

Ἐρχιεὺς ὡς ὑμῖν ὥρισε παιδοφιλεῖν.

Ὧδε νέων ὁ ἐράοιτε, πόλιν κεὔανδρον ἔχοιτε.

Ταῦτ' εἰδότες, ὦ νεανίαι, σωφρόνως παισὶν ἀγαθοῖς προσίτε, μηδὲ ὀλίγης τέρψεως ἕνεκα, ἢ μακρὰν ἐχθέσθαι εὔνοιαν, ἄχρι ἂν ἀκμῆς πλησθῇ τὰ τῷ Φιλεῖν πάθη προβάλλεσθε· ἢ δ' ἐράσιον ἔρωτα προσκτησάμενοι, εἰς γῆρας ἀπὸ παίδων βέβαια τηρεῖτε τὰ πάθη. τοῖς γὰρ οὕτω φιλοῦσιν, ἥδιστον μὲν ὁ

phici tripodes honorarunt; veritatis enim oraculum fudit Pythius, *excellit omnes mortales Socrates viros*, qui cum reliqua disciplina, qua vitam juvit, etiam puerorum amorem, tanquam rem maxime utilem, adsciverat.

49. Oportet autem amare juvenes, ut Alcibiadem Socrates, qui, sub eadem chlamyde, patris somnum dormivit. Atque ego Callimachium illud ad omnes praeconium in fine orationis lubens posuerim,

Vos o qui pueros oculo patrante voratis,
Erchius ut teneros jussit amare mares,
Sic pueros petitote; viris quae implebitis urbem.

Haec cum sciatis juvenes, modeste ad bonos pueros accedite, neque parvae voluptatis caussa longam benevolentiam effundentes, usque ad maturam aetatem, fictos amoris affectus obtentui libidinis habete. Sed, caelesti illo invocato Amore, in sonectutem a pueris inde stabiles servate affectus. Qui enim ita amant, illis suavissimum

a Ὃς ἅμα] Ὃς οὐχ ἅμα W. b Ἐράοιτε] Ἐράοντε W. P. Angl. Nihil mut. Edd. c Ἔχοιτε] Ἔχοντε W.

65. Σωκράτης σοφώτατον] Oraculi hoc de Socrate ἐγκώμιον habuimus etiam supra, *de Sals.* §. 25. pr. Habebimus rursus infra in *Rhet. praec.* §. 13. *J. F. R.*

Ibid. Ὃς ὑπὸ] Vide B. πρωτ. c. 15. & quae illic a me annotata sunt. *M. du S.*

Ὃς ὑπὸ μιᾷ χλ.] Adludit ad id *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 176. scribens: ἀλλ' ὑπὸ τοίνυν ἐγώνατα παιμμονα χλαίσουσιν. Ubi Cl. *Bergler.* adductis his Luciani verbis notat, male posteriora a *Benedicto* conversa esse, *qui sub una eademque patris chlamyde*, quasi illa chlamys patris nescio cujus fuerit, cum castus somnus intelligatur, ut patet Platonis illum locum, quem ex ejus Sympos. adfert, ulterius legenti: *Philostr.* Epist. 44. ὁ μὲν γὰρ ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ἐπέτρεχεν αὐτοῦ τὸ τρίβωνα ὁ πλούσιος Ἀλκιβιάδης. &c. Addo *Corn. Nep.* Alcib. c. 2. *Ineunte adolescentia amatus est a multis more Graecorum: in iis a Socrate, de quo mentionem facit Plato in Sympolio. namque eum induxit commemorantem se pernoctasse cum Socrate, neque aliter ab eo surrexisse, ac filius a parente debuerit.* *J. F. R.*

76. Ἔρχιος] Quis est ille Erchius? Xenophon puto, de quo *Diogenes Laërtius* Ξενοφῶν Γρύλλου μὲν ἦν υἱός, Ἀθηναῖος, τῆς δήμου Ἐρχιεύς. Nempe Poëtae Ἐρχιος est, qui alias ἐρχιεὺς dicendus erat. Reliqua de pago Ἐρχιεὺς dabit *Meursius* in reliquis Atticis C. S. Porro ad eum praesertim Xenophontis locum respexisse videtur *Callimachus* (inter cujus fragmenta sedem CVII. huic adsignavit *Bentleius*) qui habetur Memor. Soer. I. 29. seq. ubi narratur, quibus quasi gradibus ab impuro & suillo, ut ibi vocatur, Euthydemi amore Critiam revocare Socrates voluerit. *J. M. G.*

77. Ἐράοιτε] Angl. ἐράοντε. *J. B.*

79. Εὔνοια] Poëticum esse ajunt Lexicographi; iisque certe frequentius, quam prosae scriptoribus. Ideo tamen hic nihil muto. Nam & apud Nostrum infra *De Dea Syr.* c. 14. τῇ Σεμιράμιδος εὐνοίᾳ. Verum ibi Ionica Dialecto loquitur, & Ionibus familiare τὸ εὐνοίη pro εὔνοια, ut *Hippocr.* S. I. aph. 3. & passim. *Herodot.* εὐνοίη p. 2. bis. & seqq. ubivis. Sed & Attici Scriptores ita interdum enuntiant. *Th. Mag.* Ἔστιν, ἡ εὐνοία, Πλάτων, Δημοσθένης, καὶ οἱ ἄλλοι. Θουκυδίδης δὲ λέγει, εὔνοια. Quod W. autem εὐνοίην habet, nihili est; καλλίφωνον enim hic foret propter duo sequentia in -ν terminata. Nam εὔνοια & εὐνοίη promiscue scribitur, sequente consona. Ita εὐνοίην καὶ invenio in Inscript. quam exhibet *Montfaucon* in Diar. Ital. p. 43. f. ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ. In alia, vero p. 38. ΔΙΑΟΤΙΜΙΑΣ ΕΝΕΚΕ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ, ut alia obvia omittam. Ἔνοια tamen sequente vocali non scriberem. *J. F. R.*

88. Αἰ-

mum vivendi tempus, turpi nulla conscien-
tia in animo habitante; nobilis autem post
mortem ad omnes fama exit. Si vero fides
habenda philosophorum filiis, aether post
terram excipit hos, qui his rebus studue-
runt; atque, ad vitam meliorem mortui,
praemium virtutis habent immortalitatem.

τῷ ζῆν χρόνῳ, εὐδεμιᾶς ἀσχρεσθοῦς συνειδή-
σεως παροικούσης. ἀοίδιμοι δὲ μετὰ θάνατον
εἰς πάντας ἐκφοιτῶσι κληδόνες. εἰ δὲ δεῖ
φιλοσόφων παισὶ πιστεύειν, αἰθὴρ μὲν γῆν
ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας. οἱ δὲ εἰς δὲ
ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες, ἔχουσι τὸ ἀθανάτου
χέρας, τὸ ἄφθαρτον.

90. Ista Callicratides juvenili quodam ardore & gravi oratione cum protulisset, Chariclen, dicere volentem denuo, repressi: quod tempus erat descendendi ad navim. Rogantibus autem, ut quid sentirem prompturiae vellem, perpensa paullum utriusque oratione, *Non ex tempore*, inquam, *& negligenter, sodales, orationem quisque suam videmini deproperasse: sed perpetuae profecto & robustae cogitationis aperta haec sunt vestigia. Nec enim quidquam est eorum, quae dici hic debent, quod dicendum alteri reliqueritis, ac cum multa rerum peritia eminuit, inest major etiam vis verborum. Itaque optaverim, Theramenes, si fieri posset, ille ca-*

Τοιαῦτα τῆς Καλλικρατίδου σφόδρα νεανικῶς συμπλοκησαμένου, Χαρικλέα μὲν ἐκ δευτέρου λέγειν πειρώμενον ἐπέσχον· ὥρα γὰρ ἦν ὑπὸ ναῦν κατιέναι. δεομένων δ' ὅ, τι φρονοίην ἀποφήνασθαι, δι' ὀλίγου τὰς ἑκατέρου λόγους ἀριθμησάμενος, Οὐκ ἐξ ὑπογυίου, φημὶ, ἀλλ' παρημελημένως, ὑμῖν, ὦ ἑταῖροι, τὰ τῶν λόγων ἔοικεν ἀπεσκευάσθαι· διηνεκῶς δὲ, καὶ νὴ Δί', ἐρρωμένης φρονήσεως ἐναργῆ ταῦτ' ἐστὶν ἴχνη. κρεῖττον γὰρ οὐδὲν ἔστι, φασὶ, τι τῶν λεκτέων εἰπεῖν ἑτέρῳ δύνασθαι παρακαλεῖ. καὶ πολλὴ μὲν ἡ τῶν πραγμάτων ἐμπειρία, πλείων δ' ἡ τῶν λόγων δεινότης, ὡς ἔγωγε ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θηραμένης ἐκεῖ-

d Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον] Ita dedi ex W. P. L. G. Ἐν δὲ ἀμείνονα βίον A. Οἱ δὲ ἄμεινον ἀπόντες. Edd. priores. *e* Φρονοίην] Ex *Ven.* utraque & marg. *Al.* Φρονεῖν cett. Edd. & M. *f* Ἑκατέρου] Ἑκατέρων W. *g* Ὑπογύου] Ὑπογύων *Fl. J.* M. *h* Δί'] Δία *Fl. i* Ἐρρωμένης] Ἐκπεμμένης marg. *Al. k* Πολλὴ] Sic *El. P.* &c. recte. Πολλὴν *J.* *l* Ἐν δυνατῷ] Omissa in W.

7. Θηραμένης] Ἀθηναῖος ῥήτωρ, μαθητὴς Πρόδικου τοῦ Κείου. ὃς ἐπεκαλεῖτο Κόθορνος. *V.*

Θηραμένης] Iste vir fuit πανοῦργος & πρὸς τοὺς καιροὺς μαλακὸς ἀνήρ. Χίοι δὲ & Κῖοι inter se belligerabant: quando igitur apud Chios erat Theramenes, Chium se dicebat; quum apud Clos, Cium. Erat autem revera Χῖος. Hic etiam ἀφ' τὸ σύμμετρόν τε ἀμφοῖν ἁρμόττοντος κόθορνος. est enim cothurnus alterutro pedum aptus, tragicum calceamentum. *G.*

88. Αἰδὼς μὲν γὰρ ἐνδίκως τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας, οἱ δὲ ἀμείνονα βίον ἀπολαύοντες ἴσχουσι τὸ ἀμφὶς γέρας τὸ ἄφθαρτον] Sic recte Mss. *Coelum post terram eos excipit, qui istis rebus student. ad meliorem vitam morientes praemium virtutis consequuntur incorruptibile.* Vulgo sine sensu legitur οἱ δὲ ἄμεινον ἀπολαύοντες, & vertitur: *qui meliori fato morientes*, tanquam alii essent, quam de quibus in praecedentibus verbis loquitur. Ne dicam ἄμεινον ἀπολαύειν Graecis nihil esse, nec id significare, quod ex depravata lectione cuderant interpretes. *J. G. G.*

89. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον] Ita W. P. & L. quod in impressis est, οἱ δὲ ἄμεινον. *M. duS.*

90. Ἄμεινον ἀπολαύοντες] Angl. Cod. οἱ δὲ ἀμείνονα βίον ἀπόντ. *J. B.*

96. Φρονοίην] Sic *Venet.* utraque. In reliquis & in ipso M. Φρόνοιεν, corrupte. *M. duS.*

Ὅ, τ. φρονοίην] Sic legendum suaderet series orationis, & si libri omnes Φρονεῖν haberent. Quid enim? hoc expectant litigantes, ut quid ipsi sentiant, judex pronuntiet, an suam ut sententiam, suum judicium promat? Quam facile autem fuit, inter dictantes, vel a describente, in Φρονεῖν mutari Φρονοίην, praesertim cui Attica forma Φρονοῦμι pro communi, Φρονῶ, non satis esset familiaris. Sed jam bene sic dederat *Aldus*, a quo operae posteriores, & interpres, male recesserunt. *J. M. G.*

Φρονοίην] Quod Cl. *Soulius* noster sic monuit corrigendum, id etiam Cl. *Gesnerus* tam sponte, quam ex *Aldina* sua recte vidit, cumque res ipsa flagitet, non haesitavi in describenda vulgata Φρονεῖν. *J. F. B.*

7. Θηραμ. — not.] Vide *Xenoph.* Ed. St. p. 273.

[a] ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος, ἵν' ἄμφω νενικηκότες, ἐξίσου βαδίζοιτε. πλὴν ἐπειδὴ σφᾶς ἀπιέναι οὐκ ἐοίκατε, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέλαξυ πλῷ, δεῖ τ' αὐτοῦ καὶ περὶ τούτων ἃ κέκρικα διαλεχθῆναι, τὸ μάλιστα δίκαιον εἶναί μοι δίκαιον, ἀποφανοῦμαι.

Γάμοι μὲν ἀνθρώποις βιωφελὲς πρᾶγμα, καὶ μακάριον, ὁπόταν εὐτυχῶνται· παιδικοὺς δ' ἔρωτας, ὅσοι φιλίας ἀγνὰ δίκαια [b] προμνῶνται, μόνης φιλοσοφίας ἔργον ἡγοῦμαι. διὸ δὴ γαμητέον μὲν ἅπασι, παιδερασ τεῖν δὲ [c] ἐφείσθω μόνοις [d] φιλοσόφοις. ἥκιστα γὰρ ἐν γυναιξὶν ὁλόκληρος ἀρετὴ φύεται. καὶ σὺ δ', ὦ Χαρίκλεις, μηδὲν ἀχθεσθῆς, εἰ ταῖς Ἀθήναις ἡ Κόρινθος εἴξει.

Κἀγὼ μὲν ὑπ' αἰδοῦς συντόμῳ λόγῳ τὴν κρίσιν ἐπισπεύσας, ἐξανέστην· ἑώρων γὰρ κατηφῆ τὸν Χαρικλέα, σμικρὸν ὡς θανάτου κατάκριτον· ὁ δ' Ἀθηναῖος, ἱλαρῷ τῷ προσώπῳ φαιδρὸς ἀναπηδήσας, προῄει σφόδρα σοβαρῶς. εἴκασεν ἄν τις αὐτὸν ἐν Σαλαμῖνι Πέρσας καλαναυμαχηκέναι. καὶ τοῦτό γε τῆς κρίσεως ἀπωνάμην, λαμπρότερον ἡμᾶς ἑστιάσαντος αὐτοῦ [f] τὰ πινίκια· καὶ γὰρ ἦν

thurnus esse, ut victores ambo aequo pede incederetis. Verum enimvero quandoquidem remissuri non videmini, & ipse inter navigandum de iisdem rebus flagitari non decrevi; id quod maxime in praesens mihi justum esse videtur, pronuntiabo.

51. *Nuptiae quidem res vitae hominum utilissima, & beata, quoties felices sunt. Masculos autem amores, quoties casta amicitiae jura illos conciliant, solius opus Philosophiae arbitror. Propterea nuptiae contrahendae omnibus, pueros autem amare solis concedatur Philosophis; minime enim perfecta in mulieribus virtus existit. Tu vero Charicles non gravabere, si Athenis Corinthus cesserit.*

52. Atque ego prae pudore concisa oratione festinanter judicium cum expediissem, surrexi. Videbam enim demisso supra modum vultu Chariclem, quasi tantum non capitis damnatus esset. Atheniensis vero hilari gestu laetus exsultans, jactabundo valde incessu progrediebatur; putares navali ad Salamina praelio Persas ab illo superatos. Atque hunc certe judicii mei fructum habui, quod splendidius nos, tanquam triumphali coena excepit. Erat enim alio-

a Ἐκεῖνος ὁ Κόθ.] Desunt haec tria in *Fl.* b Προμνῶνται] Sic M. & Edd. recte. Προμνῶνται *F.* c Ἐφείσθω] Ex W. dedimus. Ἀφιέσθω Edd. priores. d Φιλοσόφοις] Τοῖς σοφοῖς W. P. e Προσώπῳ] Restitui ex A. G. L. P. W. & marg. *A1.* Τρόπῳ enim erat in Edd. omnibus. f Τὰ πινίκια] Τὰ πινάκια W. male. Τὰ πυίκια *Fl. B2.*

19. Καὶ σὺ δ', ὦ Χαρίκλεις] Ἢ ὅτι Χαρίκλης μὲν Κορίνθιος, Ἀθηναῖος δὲ Καλλιπατίδας, ἃ τὴν νικῶσαν ὁ Δημήτριος ἔτος ἄγομεν. ἢ * ὡς τῆς Κορίνθου μὲν ἀνακειμένης † Ἀφροδίτῃ. διὸ ἐν ποικίλῃ τῇ Κορίνθῳ ἡ γυναικεία μίξις. Ἀθηναῖοι δὲ ‡ παιδικοῖς χαίρουσιν. ὅτου τῇ κατὰ φιλοσοφίαν καὶ σώφρονι, ἢ τῇ τοῦ ὄντι μιαρᾷ ἐν ἀληθείᾳ μανίᾳ. *V.*

* Ὡς] Non aderat ὡς in editis. Inseruit *M. du S.*
† Ἀφροδίτῃ] Sic mutavit Idem, cum editum esset Ἀφροδίτης.

‡ Παιδικοῖς] Et hoc ita dedit *Solanus*, pro vulgato ἡ παιδικοῖς, notavitque τὴν pro ἡ prave fuisse in V.

11. & *Plut.* in Nicia *Aristoph.* etiam, cujus Scholiastes haec verba Luciani affert. 258. A. *M. du S.*

8. Ὁ Κόθορνος] Cum Edd. κόθορνος haberent, ego *Kob.* majore litera exaravi monitus ab Scholiast. *Aristoph.* ad Ran. vers. 1001. ubi ait: Θεμιστοκλῆς — κῶλον δὲ ἐλεγεῖόν τινα, καὶ Κόθορνον. Λουκιανὸς Ἑρμοτίμου· Ὡς ἐγὼ ἀν' αὐχμῶν, εἴτε τὸν δυνατὸν, γενέσθαι Θεμιστοκλῆν ἐθέλοις ὁ Κόθορνος. &c. Quae illi cum Nostro Scholiastae conveniunt. Etsi enim cothurni calceamenti significatio manet, tamen cognomentum quasi in nomen proprium abiit. Sed res est parvi. *F. F. R.*

13. Γάμοι] Facete ludit in nuptias *Menand.* in fragm. 10. Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν εὐκταῖον κακόν. *Optabile malum hominibus sunt nuptiae.* Ceterum γάμοι etiam de unis nuptiis frequentatur, vid. *Aristoph.* Av. 132. Et *Evang. Matth.* XXII. ubi ter, quater, modo singul. modo plurali numero occurrit. Sic ἐπιστολαὶ de una epistola *Alciphr.* L. 2. 4. pr. Conf. & Nostrum *Dial. Meretr.* VII. & alibi non semel. *F. F. R.*

17. Παιδικοῖς δὲ ἐφιέσθω μόνοις φιλοσόφοις] Clar. *Dav.* (quem consulendum in marg. jussit Cl. *Hemsterh.*) ad Cic. *Tusc. Disput.* c. 34. observat, ad *Platonis* impuri-

alioquin etiam in victu magnificentior. Submissa autem voce Chariclem etiam subinde consolabar, vi dicendi *illius commemorata*, perpetuo vehementer admirari me dicens, quam potenter difficiliores partes tuitus fuisset.

ἄλλως τῷ βίῳ μεγαλοφρονέστερον. ἡσυχῇ δὲ ἐγὼ τὴν Χαρικλέα παρηγορησάμην ὅτι τῇ δεινότητι τῶν λόγων, συνεχὲς ὑπερθαυμάζων, ὅτι δυσχερεστέρῳ μέρει δυνατῶς συνηγόρησεν.

53. Sed illa in Cnido commoratio, & habiti in Deae sacro sermones, qui laetum simul studium, & eruditum lusum habuerant, hoc fere modo expetivere. At tu, Theomneste, qui antiquam illam nobis memoriam evocasti, si tum judex fuisses, quid pronuntiaturus eras? THEOMN. Adeo ne Melitiden aut Coroebum medius fidius me arbitraris, ut juste a te judicatis contrariam feram sententiam? Qui prae summa jucunditate eorum, quae dicebantur, in Cnido versari mihi viderer, ut parum abesset, quin parvulam hanc domunculam ipsum illud esse templum putarem. Veruntamen (nihil enim non decens est hoc die festo dicere, cum risus omnis etiam si forte nimius ad celebrationem pertinere videatur) orationem illam puerorum amatoris, nimio quasi supercilio elatam, gravitatis caussa admirabar equidem: verum illud pa-

Ἀλλ' ἡ μὲν ἐν Κνίδῳ διατριβὴ, καὶ τὰ ὡδὲ τῇ θεῷ λαληθέντα, σπουδὴν ἱλαρὰν ἅμα, καὶ [g] παιδιὰν εὔμουσον ἐχηκότα, τῇ δέ πῃ διεκρίθη. σὺ δὲ, ὦ Θεόμνηστε, ὁ τὸν ἔωλον ἡμῖν ἐκκαλεσάμενος μνήμην, εἰ δικαστὴς τότ' ἦσθα, πῶς ἂν ἀπεφήνω; ΘΕΟΜΝ. Μελιτίδην ἢ [h] Κόραιβον οἴει με, πρὸς θεῶν, ἵνα τοῖς ὑπὸ σοῦ δικαίως κριθεῖσιν ἐναντίαν φέρω ψῆφον; ὃς ὑπ' ἄκρας ἡδονῆς τῶν λεγομένων [i] διατρίβειν ἐν τῇ Κνίδῳ ᾠόμην, ὀλίγου τὸ βραχὺ τοῦτο δωμάτιον αὐτὸν ἡγούμενος εἶναι τῶν νεῶν ἐκεῖνον. ὅμως δ' οὖν (οἶδεν γὰρ ἀπρεπὲς ἐν ἑορτῇ λέγειν, πᾶς δὲ γέλως καὶ ἀεργός ἐστι, παρηγορεῖν δοκεῖ) τὰς ἄγαν ὑπὸ τοῦ [k] παιδεραστοῦ καλωφρυομένους λόγους ἐθαύμαζον μὲν ὅτι

g Παιδιὰν] Sic *F. Fl. H.* &c. *Παιδίαν* W. male. h Κόραιβον] Κόρυβον M. i Διατρίβειν &c. Ἐν Κνίδῳ διατρίβειν *sc. i. e. τὸ βραχύ.* W. k Παιδεραστοῦ] Παιδεραστοῦ W. Cod. Fl. Ed. *Fl.* Vulgatam retinent Edd. cett. cum Cod. P.

37. Τῇ δὲ πῃ] Τοῦτον τὸν τρόπον. *V.*

50. Καλωφρυόμενους] Ὀφρύσι μετεώροις. *V.*

puritatem hic adludere Lucianum. Quum turpia sint quae in *Phaedr.* & *Sympos.* quae de amore scripsit ille Philosophus, qui παιδεραστὴς nimis amicum se praebuit, ut *Tertullian.* de Anima ejus verba repetens, (quae hic repetere nolo) ei exprobret: *adeo etiam inter philosophos magnum habet privilegium impuritas.* Alios veterum, qui Platonis versus amatorios exhibuerunt, eumque hoc nomine notarunt, vid. ibid. in nota *Davisii*, ubi tamen addit *Augustin.* de civit. Dei L. 2. c. 14. & *Apul.* de Habit. Doctr. Plat. p. 610. qui ejus de amore sententiam vitio vacare ajunt. *J.F.R.*

25. Ὁ δὲ Ἀθηναῖος ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ φαιδρὸς ἀναπηδήσας, πρέμνῳ σφίδρα σοβαρῷ] Sed Mf. *ἱλαρῷ πρωτότυπῳ φαιδρὸς.* quod quis non amplectatur? *Atheniensis bilari vultu, alacer exiliens incedebat valde elate.* *J.G.G.*

Ibid. Ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ] Angl. τῷ πρωτότυπῳ. Aliter tamen Interpres; nec male. *J.B.*

Ἱλαρῷ] Ἱλαρίῳ scribentem *Bourdelotium* reliqui; nec enim semper ejus festinantem calamum corrigere volui, quod nec Cl. *Hemsterh.* facere vidi. *J.F.R.*

30. Τἀπωλίκια] Perperam in novissimis editionibus legitur, Ἐτιμήσαντο αὐτοῦ τὰ πωλίκια, pro quo recte in antiquioribus τἀπωλίκια. *J.J.*

41. Μελιτίδην] Margitem innuere opinor. Vide tamen quae de hoc fatuo leguntur apud *Aristoph.* p. 258. D. E. & quae ad eum locum annotavit Scholiastes. Vide & *Aelian.* V. H. XIII. 15. & consule ibi notas; perperam in Ed. Tornaesiana legitur Μελετίδη. *M. du S.*

Μελιτίδην] Scholiastae locus ad quem remittit *Salm.* est *Aristoph.* Ran. vers. 1021. ubi inter alia Μελιτίδην δὴ, τὸν οὐθὲν dicit, eumque ὡδὶ τὸ μέλι sic dictum ait. *J.F.R.*

Ibid. Κόραιβον] Idem *Scholiastes* l. c. E. *M. du S.*

49. Τοῦ παιδεραστοῦ] Florent. Codic. τῷ παιδεραστῷ. *J.B.*

58. Καὶ-

ὅτι τῇ σεμνότητι, πλὴν ὁ πάνυ θυμῆρες ᾠόμην, ἐρήσω παιδὶ συνδιημερεύοντα, Ταντα-
λείους δίκας ὑποφέρειν, ἢ τοῖς ὄμμασι τὸ κάλλος μονονυχὶ προσκλύζοντος, ἐξὸν
δρύσασθαι, [a] διψῆν ὑπομένει. ὁ μὲν ἀπὸ-
χρη τὸ θεωρεῖν ἐρώμενον, ὁδ' ἀπαυθικρὺ κα-
θημένου καὶ λαλοῦντος ἀκούειν, ἀλλ' ὥσπερ
κλίμακα συμπηξάμενος ἔρως, πρῶ-
τον ἔχει βαθμὸν ὄψεως, ἵνα ἴδῃ, κἂν θεά-
σηται, ποθεῖ προσάγων ἐφάψασθαι. ὅταν
δ' ἐκρᾴνῃ γοῦν δακτύλων κἂν μόνον ἄκρων, τὰ
δ' ὑπολαύσεως εἰς ἅπαν ἀφθεῖ τὸ σῶμα.
τυχὼν δ' εὐμαρῶς τούτου, τρίτῳ πεῖραν
ἐπάγει φιλήματος, οὐκ [b] εὐθὺ πελάσ-
σας, ἀλλ' ἠρέμα χείλη προσεγγίσας χεί-
λεσιν, ἃ πρὶν ἢ ψαῦσαι τελείως ἀπέστη,
μηδὲν ὑποψίας ἴχνος καταλιπών. εἶτα
πρὸς τὸ [c] παρὸν ἁρμοζόμενος, ἀεὶ λι-
παρεστέροις μὲ ἀσπάσμασιν ἐντέτηκεν, ἔνθ'
ὅτε καὶ ἀφανέλλων ἡσυχῇ τὸ στόμα. τὴν δὲ
χεῖρα εὐθυμίαν παρίησιν ἔχειν· [d] αἱ γὰρ
φανεραὶ [e] τῶν [f] αἰδουμένων [g] συμπεριπλο-
κὴ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν. ἢ [h] λαθραίως ὑγρῶς
ἡ δεξιὰ κατὰ κόλπου δῦσα, μαστοὺς βραχὺ

rum videbatur ad animi voluptatem pertinere, aliquem totos dies versantem cum puero pubertati propinquo; Tantaleas poenas sustinere, cumque pulchritudo tantum non alluat oculos, cum hauriendi sit copia, tolerare tamen sitim. Neque enim satis est videre quem ames, neque ex adverso sedentem & loquentem audire, sed velut scalas quasdam voluptatis fabricans amor primum habet gradum visus, uti spectet: & ubi contemplatus est, cupit admoto corpore attingere: si enim vel summis tantum digitis attigerit, totum corpus fructus ille percurrit. Hoc ubi facile consecutus est, tertio tentat osculum, non statim curiosum illud, sed placide labia admovens labiis, quae prius etiam quam plane se contigerint, desistit, nullo suspicionis relicto vestigio. Deinde concedenti se accommodans, longioribus semper amplexibus quasi illiquescit, interdum etiam placide os diducens, nullamque manum otiosam esse patitur; cum manifestae illae sensibilium partium complexiones voluptatem conglutinent. Aut igitur latenter lubrico lapsa dextra sinum subiens, mammillas premit paul-

a Δρύψασθαι] Δρύψασθαι Ex. Fl. Vulgatum tenet ceteras & P. Δρύψῃ P. & Fr. cum jota subscripto, quod in H. & J. non adest. b Εὐθὺ] Εὐθὺς marg. A1W. c Παρὸν] M. & Edd. recte, excepta J. quae παρῶν, quod & in marg. A1W. adscriptum. d Αἱ] Ἡ J. male. Al cett. & M. marg. A1. habet ἢ. e Τῶν αἰδ.] Μετὰ τὸ αἰδ. M. G. Μητὰ P. Non adgnoscunt praepos. Edd. f Αἰδουμένων] Ἐδουίων Li. g Συμπεριπλοκὴ] Περιπλοκαὶ Fl. h Λαθραίως] Λαθραίως Ex. Fl. Λάθρᾳ marg. A1.

58. Κλίμακα] (*Si non tangendi copia est, eho, ne videndi quidem erit? Si illud non licet, saltem hoc licebit, certe extrema LINEA amare, haud nihil usb. Ter.* Eun. III. 2. *Linea* ἀντὶ τοῦ βαθμοῦ, pro *gradu* sumitur. Vide *Donat.* & *Nonnii* συμπόσιον.) Vossius. Sic *Philemon.* fr. 65.

Ὁρῶν γὰρ ὥστε πρῶτον, εἶτ' ἁπτόμενος,
Ἔπειτ' ἀκούειν, εἶτ' ἤδη πιθανὸς
Ἐπίστευσ' ἤδη γίνεσθ' οὐ τούτων ἄνευ.

M. Ant.

64. Ἐᾶν] Eodem redire, legasne ἰέναι, an ἴέναι, vid. supra, ad c. 42. & alibi dictum. J. F. R.

71. Αἱ γὰρ φανεραὶ &c.] Ex MS. refinge: αἱ γὰρ φανεραὶ μὲν τῶν αἰδουμένων συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν, vocat oscula, & improbae manus pertrectationes αἰδουμένας. Vulgo μὲν omittitur. J. G. G.

80. Εἶτ' ἀεὶ μικρὸν προσμισάμενος κατὰ τὸ παρὸν ἀπὸ ἀπάνω] Interpres: *dum dulce a rostribus crebro juxta Comicum ipsum pertrahit.* Haec verba perobscura sunt, sed illustrantur illis, quae leguntur apud *Diogenem Laërtium* in vita Cleanthis: φασὶ δὲ ὑπὸ Εὐπόλιδος ἐν ταῖς κωμῳδίαις ἀμύητον μειρακίου ἀκοῦσαι τοῦτον, εἶτα ἐπὶ τοῖς ἀκροωμένοις γυμνάζειν, εἶτα ἐπὶ τοῖς ἀκροωμένοις ἤδη μειρακίοις. Eleatici autem in Cleide inquit, *formoso adolescente discente, si in venerem prorumpens gymnasia, etiam in femina verbera ingerit, inquit Clinomachi, in quidem e adolescens habet interfeminales pulsationes.* Nimirum μειρακίου est inter praeterita verba, de quo vide quae notavit vir & amicus summus *Inghirami* ad hunc locum, & *Paullus Leopardus* Emendat. XVII, c. 32. J. G. G.

81. Καμικὸν] Quis hic Comicus sit nescio; nec quid voluerit, malim ab inquirere, aut, si rerum, enarrare. M. Ant.

83. Ma-

paullum ultra naturam tumentes, & durius-culi ventris rotunditatem digitis molliter percurrit, post haec etiam primae lanuginis in pube florem. Et quid arcana illa oportet remetiri? Tantam nactus opportunitatem amor, calidius quoddam opus occipit: deinde a feminibus exorsus, illa, ut ait Comicus, percutit.

54. Mihi quidem hoc modo amare pueros contingat. Sublimes illi nugatores autem, & quotquot philosophiae supercilium ultra ipsa tempora sustulere, honestorum verborum phaleris imperitos pascant. Amator erat, si quisquam, Socrates, sub eadem cum illo laena jacens Alcibiades, non sine plaga surrexit. Nec mireris. Neque enim Patroclus ab Achille eatenus tantum amatus est, ut e regione sederet,

Aeacidi intentus, dum cessat fundere carmen:

sed erat ipsorum etiam amicitiae pararia voluptas. Gemens ergo Patrocli mortem Achilles, affectu parum custodito in verum erupit,

Femorum tuorum sancta consuetuda pulchrior!

τὴν φύσιν ὑπερῳδοῦντας πιέζει. ἡ σφριγώσης γαστρὸς [i] ἀμφιλαφὲς τοῖς δακτύλοις ἁπαλῶς ὁμαλῶς. μὴ τοῦτο ἡ πρωτόχνιον ἄνθος ἥβης. καὶ τί τἄρρητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ; τοσαύτης τυχὼν ἐξουσίας ὁ ἔρως, θερμοτέρου τινὸς ἅπτεται πράγματος· εἶτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμενος, καὶ τὸ κωμικὸν, αὐτὸ ἐπάταξεν.

Ἐμοὶ μὲν οὕτω παιδεραστεῖν γένοιτο. μετεωρολέσχαι δὲ, καὶ ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὀφρῦν ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπῄρκασι, σεμνῶν ὀνομάτων [k] κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς [l] ποιμαινέτωσαν· ἐρᾶλικὰς γὰρ ἦν, [m] εἴ τις τοῦ, καὶ ὁ Σωκράτης, καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλκιβιάδης αὐτῷ χλανίδα κλιθεὶς, οὐκ ἀπλῆξ ἀνέστη. καὶ μὴ θαυμάσῃς, [n] εἰδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπᾶτο, μέχρι τοῦ [o] κατ' ἀντικρὺ καθέζεσθαι,

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων.

ἀλλ' ἦν καὶ τὰ ἐκείνων φιλίας [p] μεσίτης ἡδονή. τέων γὰρ Ἀχιλλεὺς τὸν Πάτροκλον θάνατον, ἀταμιεύτῳ πάθει προσῆλθεν ἀληθείᾳ ἀπερράγη, Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία [q] Καλλίων·

τὴς

i Ἀμφιλαφὴς] Ἀμφιλαφέσι L. Nil mut. *Fl. J. P. S. H.* k Κομψεύμασι] Sic Fr. H. P. &c. Κομψεύσμασι male *J. Fl.* l Ποιμαινέτωσαν] Ita dedi ex P. Ποιμανάσθωσαν Edd. male. m Εἴ τις ἦν] Εἴπερ τις marg. *A1.* n Οὐδὲ γὰρ] Iucipit rursus O. o Κατ' ἀντικρὺ] Restitutum ex M. & O. Κατὰ ἀντικρὺ Edd. p Μεσίτης] Hoc praetuli ex W. & Ox. Μεσίτης Edd. priores. q Καλλίων] Καλλίᾳ W. & Ex. *Fl.* At vulgatae adsentitur P.

83. Ἐμοὶ μὲν] Μόγις ποτὲ, μιαρὲ & ἀκάθαρτε, τὸ σαυτοῦ ἐξεῖπας. ἐξώλης & προώλης ἀπόλοιο. M.

83. Μετεωρολ.] Vid. Πρ. λ. 7. *M. du S.*

85. Ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους] *Alciphr.* I. ep. 34. pr. Ἐξ ὧν ὁ φιλοσοφῶν ἐπιτήδευσας, σεμνός τις ὀφρῦν & τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας. Ubi Cl. *Bergler.* haec Luciani adducere non est oblitus: item ex *Dial. Charont. Merc.* & *Mort.* ὑπὲρ δὲ τὸ μέτωπον τιθέντας (ὀφρῦς) ἐπῆρκεν. Aliaque, ubi data opera ejusmodi absurdis hyperbolis utuntur. Sic Alexis ap. *Athen.* VI. p. 224. *eos* ait *supercilia supra capitis verticem habere.* *J. F. R.*

87. Ἐραστὴς δὲ ἦν, εἴ τις ποτε, καὶ ὁ Σωκράτης] Ipse Socrates apud Lucianum in Auctione Philosophorum, παιδεραστὴς ἦμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. *AE. M.* Sed confer quae modo ad c. 49. pr. dicta. Item quae ad c. 51. *J. F. R.*

90. Οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπᾶτο] Similiter *Martialis* Lib. XI. Ep. 44. *Aeacida potior levis amicus erat.* Aliis Achilles, Patrocli τὰ παιδικά. *AE. M.*

93. Δέγμενος] *Homer.* Il. I. 191. *M. du S.*

94. Μεσίτης ἡδονὴ] Lege μεσίτις. *F. G.*

Μεσίτης ἡδονὴ] An μεσίτις? *AE. M.*

Μεσίτης ἡδονὴ] Politissimus *Menagius* emendat μεσίτις. Nihil verius. Supra c. 27. Φιλίας μεσίτιν τράπεζαν παραθήσομαι. *J. J.*

Μεσίτης] Cod. Mf. Ox. & W. uti emendare jussesat *Menagius*. In omnibus impressis μεσίτης, prave. *M. du S.*

97. Μηρῶν &c.] Tragici cujuspiam versiculus. *F. G.*

Μηρῶν τε τῶν σῶν &c.] Tragici cujuspiam aut Comici versiculus. *AE. M.*

Μηρῶν τε τῶν σῶν &c.] Jambicus enim trimeter est, sive senarius; nam Καλλίων facit initium versus sequen-

τὰς γε μὴν ὀνομαζομένας παρ' Ἕλλησι κωμαστὰς, οὐδὲν ἄλλ' ἢ δήλους ἐραστὰς νομίζω. τάχα τις φήσει τὰ αἰσχρὰ ταῦτ' εἶναι λέγειν, πλὴν ἀληθῆ γε, νὴ τὴν Κνιδίαν Ἀφροδίτην. ΛΥΚ. Οὔτ' ἀνέξομαί σου, φίλε Θεόμνηστε, ἄλλην ἀρχὴν καταβαλλομένου τρίτων λόγων, ἧς ἀκοῦσαι ἐν ἑορτῇ μόνον εἰκὸς ἐστὶ· τἄλλα δὲ, τοῦ ἐμοῦ ὦτων πόρρω ἀποικιεῖν. [b] ἀφέμενοι δὲ τοῦ παρέλκειν πλείω χρόνον, εἰς ἀγορὰν ἐξίωμεν. ἤδη γὰρ εἰκός ἐστιν, ὑφάπτειν τῷ θεῷ τὸ πῦρ. ἔστι δ' οὐκ ἀτερπὴς ἡ θέα, τὰ ἐν Οἴτῃ παθῶν ὑπομιμνήσκουσα τοὺς παρόντας.

Hos equidem, qui apud Graecos Comissatores vocantur, nihil aliud quam professos amatores arbitror. Dixerit forte aliquis, turpia haec esse dictu: at vera quidem sunt, per Cnidiam Venerem. LYC. Non feram te, care Theomneste, aliud tertiae orationis quasi fundamentum jacientem, cujus initium tantum festo die audire fas est, reliqua vero procul ab auribus meis ablegare. Omissa autem longiore in iis, quae nihil ad rem faciunt, mora, in forum prodeamus. Jam enim convenit rogum Deo accendere: nec injucundum spectaculum, eorum quae in Oeta *Deo* usu venere, praesentes admonens.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

Ἀλλ' ἦ [d] τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπασχον οἱ τὴν Γοργὼ ἰδόντες, οἷον ἐγὼ ἔναγχος

IMAGINES.

LYCINUS ET POLYSTRATUS.

LYCINUS.

NUmquid ergo tale quid usu veniebat his, qui Gorgonem vidissent, qua-

[a] Φησὶ] Φησὶ W. [b] Ἀφέμενοι] Ἀφέμενοι W. [c] Ὑφάπτειν] Ὑφάψειν O. Vulgatae ceterae. Edd. Lectioni favet M. ΕΙΚΟΝΕΣ] Περὶ εἰκόνων *Th. Mag.* v. Γοργὼ. [d] Τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπασχον] Τοιοῦτό τι ἔπαθον. *Th. Mag.* Nihil mut. Edd. vett.

ΕΙΚΟΝΕΣ] Vid. Schol. 1. ΥΠ. ΕΙΚ.

quentis. *J.F.R.*

Μυρῶν] Neque hoc unde sit scio, aut scire allaboro. Certe non Homericum. Adi tamen *Plut.* 1337. 2. Socrates apud *Xenophontem* in Συμπ. *Amicum* Achillis, non amasium fuisse probat p. 523. l. 40. Ed. Steph. *Apollodorus* etiam Achillis amasium vocat III. p. m. 97. B. *M. du S.*

1. Κωμαστὰς] Vox est Eidylliorum scriptoribus usitatissima, pro his qui cantu puellis blandiuntur, & earum amorem captant. *Theocrit.* Eidyll. 3. *G.C.*

Κωμαστὰς] Ille certe apud *Theocritum* Idyll. 3. κωμάσεται Amaryllidis amorem aperte prae se fert. *J.M.G.*

ΕΙΚΟΝΕΣ] Dialogi isti duo, in quibus Pantheam Abradatae uxorem describit, doctissimi sunt. *J.B.*

ΕΙΚΟΝΕΣ] *Bourdelotii* figmentum capita 17. 20. & 22. lecta destruent; quin haud dubie & sine ambagibus offendet depictam hic a Luciano Imperatoris Romani *concubinam*, cum *uxorem* nullibi dicat. Scholiastes tamen uxorem facit. Panthea haec erat Smyrnea (c 10. & 2.) Lucii Veri Imperatoris, ut suspicor, amica; de qua tamen apud Scriptores illius aetatis altum silentium; nisi forte eo spectet Celeris declamatio (quae Dionysio a quibusdam tribuebatur) qua Araspam Pantheae Xenophonteae amatorem laudabat, apud *Philostr.* 524. memorata; Celer enim ille, qui *Capitolino* Caninius Celer est, M. Aurelium & L. Verum inter auditores habuit (c. 2.) *M. du S.*

ΛΥΚ. ΚΑΙ ΠΟΛ.] Personarum colloquentium nomina non ambo erant titulo inscripta in Edd. Sed quia & alibi interdum addita sunt in *Paris.* idque ab Cl. *Hemsterh.* quoque factum animadverto, eas suprascribi curabo, nisi fuerint nimiae. *J.F.R.*

1. Τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπασχον] Aliter in suis Codicibus legisse

quale usu nuper mihi venit, Polystrate, pulcherrimam quandam feminam videnti? Parum enim abest, quin, ut habet fabula, lapis tibi ex homine sim factus, ac prae admiratione diriguerim. POL. Insolitum, Hercle, spectaculum ais, & valde violentum, si quidem Lycinum etiam mulier aliqua perculit. Nam ab adolescentulis tu quidem, idque facile admodum sic afficeris, ut facilius aliquis totum Sipylum loco moveat, quam te abducat a pulchris, quo minus adstes illis hians, & saepe illacrimans etiam, ut illa ipsa Tantali *filia*. Verum dic mihi, quae nobis est illa Meduſa saxifica, & unde? ut nos quoque eam videamus. Neque enim, puto, invidebis nobis spectaculum, neque zelotypia accenderis, si ex propinquo nos etiam velimus juxta te in illo obrigescere. LYC. Quin illud scito, illa te, si vel ab alta eam specula adspexeris, attonitum, & magis quam statuae sunt, immotum redditura est. Quamquam hoc quidem forte pacatius fuerit, & minus letale vulnus, ipse

ἔπαθον, ὦ Πολύστρατε, πάγκαλόν τινα γυναῖκα ἰδών. αὐτὸ γὰρ τοῦτο μικροῦ δεῖν λίθος ἐξ ἀνθρώπου σοι γεγονέναι, πεπηγὼς ὑπὸ τοῦ θαύματος. ΠΟΛ. Ἡράκλεις ὑβριστικόν τι τὸ θέαμα φῂς, καὶ δεινῶς βίαιον, εἴγε καὶ Λυκῖνον ἐξέπληξε γυνή τις οὖσα. σὺ γὰρ ὑπὸ μὲν τῶν μειρακίων καὶ πάνυ ῥᾳδίως αὐτὸ πάσχεις· ὥστε θαττον ἄν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μεταχινήσειεν, ἢ σὲ τῶν καλῶν ἀπάγοι, μὴ οὐχὶ παρεστάναι αὐτοῖς κεχηνότα, καὶ δακρύοντά γε πολλάκις, ὥσπερ ἐκείνην αὐτὴν τὴν Ταντάλου. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίς ἡ λιθοποιὸς αὕτη Μέδουσα ἡμῖν ἐστι, καὶ πόθεν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἴδωμεν; οὐ γάρ, οἶμαι, φθονήσεις ἡμῖν τὴν θέαν, οὐδὲ ζηλοτυπήσεις, εἰ μέλλοιμεν πλησίον σου καὶ αὐτοὶ παραπεπηγέναι σοι ἰδόντες. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρή σε, ὡς καὶ ἐκ πλαγίας μόνον ἀπίδῃς ἐς αὐτήν, ἀχανῆ σε, καὶ τὴν ἀνδριάντων ἀκινητότερον ἀποφανεῖ. κομιῇ τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι, καὶ τὸ τραῦμα ἥττον χαλεπόν, εἰ αὐ-

e Κεχηνότα] Κεχηνότα male *J.* f Ἐκ πλαγίας] Ἐπιπλαγίας male *J.*

11. Σίπυλον] Ὄρος Λυδίας παρὰ τὴν Σμύρναν, ἐν ᾧ ἡ Νιόβη * ἐκ λίθου πεποίηται. *V.*

* Ἐκ λίθου] Sic etiam C. Ἐν λίθῳ V. prave. *M. du S.*

Ἐκ λίθου] Verum est ἐν hic pravum fore. Sed scire cuperem quomodo haec intellexerit *Solanus* noster, ἡ Νιόβη ἐκ λίθου πεποίηται. Nam sensus sic plane videtur oppositus historiae fabulosae, quae ait Nioben conversam in saxum, non vero, ut hic, saxum commutatum in Nioben, sive Nioben procreatam ex lapide. *Apollod.* III. §. 6. f. p. m. 168. Νιόβη Θήβας ἀπολιποῦσα φεύγει πρὸς τὸν πατέρα Τάνταλον ἔλθοι εἰς Σίπυλον. κρίνει δεῖ ἀξιόμισθον τὸν μισθὸν εἰς λίθον μετάσχοι, ut plura testimonia vel pueris nota omittam. Quare aut Scholiastes hallucinatus est, aut pro ἐκ λίθου legendum εἰς λίθον. Si vero phrasis πεποιῆσθαι εἰς pro mutari in aliquid, non videtur proba, meminerit Scholiasten Christianum fuisse, neque a Scriptoribus Ecclesiasticis adeo alienam esse hanc locutionem, quae non longe abit ab illo *Esai.* XLII. 16. ποιήσω αὐτοῖς τὰ σκότη εἰς φῶς, καὶ τὰ σκολιὰ εἰς εὐθεῖαν. *J. F. R.*

giſſe videtur *Thomas Magiſter*, nempe τοιοῦτό τι ἔπαθον. *M. du S.*

Τοιοῦτόν τι] Idem esse, legasne τοιοῦτον, an τοιοῦτο, etsi prius Nostro frequentius, supra satis diximus, ad *Hermot.* c. 29. aliisque locis ibi indicatis. *J. F. R.*

6. Πεπηγὼς] Dicitur hoc verbum de aqua, oleo, melle, lacte; saepius de aquis & fluminibus cum concrescunt, coagulantur. *M. du S.*

11. Ἂν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μεταχινήσειεν] Reverend. *Jac. Elsner.* haec Luciani adferens, ad *Evang.* Div. *Marci* XI. 23. ubi legitur: ὃς ἂν εἴπῃ τῷ ὄρει τούτῳ Ἄρθητι, καὶ βλήθητι εἰς τὴν θάλασσαν &c. monet iis aeque atque his Luciani significari *rem gravem & insuperabilem*, quem vide. *J. F. R.*

Ibid. Σίπυλον] Mons is Asiae, in quem mutatam Nioben tradunt. Vid. *Marm. Oxon.* 42. *M. du S.*

13. Ἐπιδακρύοντά γε πολλάκις] Conf. infra *Navig.* c. 2. παρίσχεις δακρύων, ὦστις εἶσθα. *J. F. R.*

14. Ἐκείνην] Nioben scilicet, Tantali filiam, cujus fabula nota. *M. du S.*

21. Ἐκ πλαγίας] Habuimus idem supra *Mis.* c. 15. *M. du S.*

23. Εἰρηνικώτερόν ἐστι] Bene monuerat *Hemsterhusius* in marg. Ed. *Graev.* adiri posse *L. Bos* Ep. ad Hebr. p. 255. i. e. ad c. XII. 11. Cujus observatio hic addi meretur. Verba Apostoli sunt: Πᾶσα δὲ παιδεία πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ (οὐ male omissum in observv. *Bosii*) χαρᾶς εἶναι, ἀλλὰ λύπης· ὕστερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν — ἀποδίδωσι. Ad quae ille: „ Ultima haec verba „ vulgo vertunt: *Post autem fructum pacificum reddit*, „ uti

τὺς γε μὴν ὀνομαζομένους παρ' Ἕλλησι κωμαστὰς, οὐδὲν ἄλλ' ἢ δήλους ἐραστὰς νομίζω. τάχα φήσ[ι] τις αἰσχρὰ ταῦτ' εἶναι λέγειν, πλὴν ἀληθῆ γε, νὴ τὴν Κνιδίαν Ἀφροδίτην. ΛΥΚ. Οὔτ' ἀνέξομαί σου, φίλε Θεόμνηστε, ἄλλην ἀρχὴν καταβαλλομένου τριτῶν λόγων, ἧς ἀκοῦσαι ἐν ἑορτῇ μόνον εἰκὸς ὅσι· τἄλλα δὲ, τοῦ ἐμοῦ ὤτων πόρρω ἀποικιεῖν. [b] ἀφέμενοι δὲ τῆς παρέλκειν πλείω χρόνον, εἰς ἀγορὰν ἐξίωμεν. ἤδη γὰρ εἰκός ἐστιν, [c] ὑφάπτειν τῷ θεῷ τὸν πυρά. ἔστι δ' οὐκ ἀτερπὴς ἡ θέα, τῶν ἐν Οἴτῃ παθῶν ὑπομιμήσασθαι τοὺς παρόντας.

Hos equidem, qui apud Graecos Comissatores vocantur, nihil aliud quam professos amatores arbitror. Dixerit forte aliquis, turpia haec esse dictu: at vera quidem sunt, per Cnidiam Venerem. LYC. Non feram te, care Theomneste, aliud tertiae orationis quasi fundamentum jacientem, cujus initium tantum festo die audire fas est, reliqua vero procul ab auribus meis ablegare. Omissa autem longiore in iis, quae nihil ad rem faciunt, mora, in forum prodeamus. Jam enim convenit rogum Deo accendere: nec injucundum spectaculum, eorum quae in Oeta *Deo* usu venere, praesentes admonens.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

Ἀλλ' ἢ [d] τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπαθον οἱ τὴν Γοργὼ ἰδόντες, οἷον ἐγὼ ἔναγχος

IMAGINES.

LYCINUS ET POLYSTRATUS.

LYCINUS.

NUmquid ergo tale quid usu veniebat his, qui Gorgonem vidissent, qua-

a Φήσει] Φησὶ W. b Ἀφέμενοι] Ἀφέμενοι W. c Ὑφάπτειν] Ὑφάψαι O. Vulgatae ceterae. Edd. Lectioni favet M. ΕΙΚΟΝΕΣ] Περὶ εἰκόνος *Th. Mag.* v. Γοργὼ. d Τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπαθον] Τοιοῦτό τι ἔπαθον. *Th. Mag.* Nihil mut. Edd. vett.

ΕΙΚΟΝΕΣ] Vid. Schol. 1. ΠΕΡΙ ΕΙΚ.

quentis. *J.F.R.*

Μορῶν] Neque hoc unde sit scio, aut scire allaboro. Certe non Homericum. Adi tamen *Plut.* 1337. 2. Socrates apud *Xenophontem* in Συμπ. *Amicum* Achillis, non amasium fuisse probat p. 523. l. 40. Ed. Steph. *Apollodorus* etiam Achillis amasium vocat III. p. m. 97. B. *M.du S.*

1. Κωμαστὰς] Vox est Eidylliorum scriptoribus usitatissima, pro his qui cantu puellis blandiuntur, & earum amorem captant. *Theocrit.* Eidyll. 3. *G.C.*

Κωμαστὰς] Ille certe apud *Theocritum* Idyll. 3. κωμάσειν Amaryllidis amorem aperte prae se fert. *J.M.G.*

ΕΙΚΟΝΕΣ] Dialogi isti duo, in quibus Pantheam Abradatae uxorem describit, doctissimi sunt. *J.B.*

ΕΙΚΟΝΕΣ] *Bourdelotii* figmentum capita 17. 20. & 22. lecta destruent; quin haud dubie & sine ambagibus ostendet depictam hic a Luciano Imperatoris Romani *concubinam*, cum *uxorem* nullibi dicat. Scholiastes tamen uxorem facit. Panthea haec erat Smyrnea (c 10. & 2.) Lucii Veri Imperatoris, ut suspicor, amica; de qua tamen apud Scriptores illius aetatis altum silentium; nisi forte eo spectet Celeris declamatio (quae Dionysio a quibusdam tribuebatur) qua Araspam Pantheae Xenophonteae amatorem laudabat, apud *Philostr.* 524. memorata; Celer enim ille, qui *Capitolino* Caninius Celer est, M. Aurelium & L. Verum inter auditores habuit (c. 2.) *M.du S.*

ΛΥΚ. ΚΑΙ ΠΟΛ.] Personarum colloquentium nomina non ambo erant titulo inscripta in Edd. Sed quia & alibi interdum addita sunt in *Paris.* idque ab Cl. *Hemsterh.* quoque factum animadverto, eas suprascribi curabo, nisi fuerint nimiae. *J.F.R.*

1. Τοιοῦτόν τι ἔπαθον] Aliter in suis Codicibus legisse

quale usu nuper mihi venit, Polystrate, pulcherrimam quandam feminam videnti? Parum enim abest, quin, ut habet fabula, lapis tibi ex homine sim factus, ac prae admiratione diriguerim. POL. Insolitum, Hercle, spectaculum ais, & valde violentum, si quidem Lycinum etiam mulier aliqua perculit. Nam ab adolescentulis tu quidem, idque facile admodum sic afficeris, ut facilius aliquis totum Sipylum loco moveat, quam te abducat a pulchris, quo minus adstes illis hians, & saepe illacrimans etiam, ut illa ipsa Tantali *filia*. Verum dic mihi, quae nobis est illa Medusa saxifica, & unde? ut nos quoque eam videamus. Neque enim, puto, invidebis nobis spectaculum, neque zelotypia accenderis, si ex propinquo nos etiam velimus juxta te in illo obrigescere. LYC. Quin illud scito, illa te, si vel ab alta eam specula adspexeris, attonitum, & magis quam statuae sunt, immotum redditura est. Quamquam hoc quidem forte pacatius fuerit, & minus letale vulnus, ipse

ἔπαθον, ὦ Πολύστρατε, παγκάλην τινὰ γυναῖκα ἰδών. αὐτὸ γὰρ τοῦτο μικρὸν δέον λίθος ἐξ ἀνθρώπου σοι γεγονέναι, πεπηγὼς ὑπὸ τοῦ θαύματος. ΠΟΛ. Ἡράκλεις ὑπερφυές τι τὸ θέαμα φῂς, καὶ δεινῶς βίαιον, εἴγε καὶ Λυκῖνον ἐξέπληξε γυνή τις οὖσα. σὺ γὰρ ὑπὸ μὲν τῶν μειρακίων καὶ ῥᾳδίως αὐτὸ πάσχεις· ὥστε θᾶττον ἄν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μεθαρμόσειεν, ἢ σὲ τῶν καλῶν ἀπάγοι, μὴ οὐχὶ παρεστάναι αὐτοῖς κεχηνότα, καὶ ὀπιδακρύοντά γε πολλάκις, ὥσπερ ἐκείνην αὐτίκα τὴν τοῦ Ταντάλου. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίς ἡ λιθοποιὸς αὕτη Μέδουσα ἡμῖν ἐστι, καὶ πόθεν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἴδωμεν; οὐ γάρ, οἶμαι, φθονήσεις ἡμῖν τὴν θέαν, οὐδὲ ζηλοτυπήσεις, εἰ μέλλοιμεν πλησίον σου καὶ αὐτοὶ προσπεπηγέναι σοι ἰδόντες. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρή σε, ὡς καὶ ἐκ θεωπῆς μόνον ἀπίδῃς ἐς αὐτήν, ἀχανῆ σε, καὶ τὴν ἀνδριάντων ἀκινητότερον ἀποφανεῖ. καίτοι τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι, καὶ τὸ τραῦμα ἧττον χαλεπόν, εἰ αὐ-

e Κεχηνότα] Κεχηπότα male *J.* f Ἐκ θεωπῆς] Ἐπιωπῆς male *J.*

11. Σίπυλον] Ὄρος Λυδίας πρὸς τὴν Σμύρναν, ἐν ᾧ ἡ Νιόβη * ἐκ λίθου πεποίηται. *V.*

* Ἐκ λίθου] Sic etiam C. Ἐν λίθῳ V. prave. *M. du S.*

Ἐκ λίθου] Verum est *in* hic pravum fore. Sed scire cuperem quomodo haec intellexerit *Solanus* noster, *ἡ Νιόβη ἐκ λίθου πεποίηται*. Nam sensus sic plane videtur oppositus historiae fabulosae, quae ait Nioben conversam in saxum, non vero, ut hic, saxum commutatum in Nioben, sive Nioben procreatam ex lapide. *Apollod.* III. §. 6. f. p. m. 168. Νιόβη Θήβας ἀπολιποῦσα πρὸς τὸν πατέρα Τάνταλον ἦλθεν εἰς Σίπυλον. κρύπτει δὲ αὐτὴν ὑπὸ τῶν μηρῶν εἰς λίθον μετέβαλεν, ut plura testimonia vel pueris nota omittam. Quare aut Scholiastes hallucinatus est, aut pro *ἐκ λίθου* legendum *εἰς λίθον*. Si vero phrasis *πεποιῆσθαι εἰς* pro mutari in aliquid, non videtur proba, meminerit Scholiasten Christianum fuisse, neque a Scriptoribus Ecclesiasticis adeo alienam esse hanc locutionem, quae non longe abit ab illo *Esai.* XLII. 16. *ποιήσω αὐτοῖς τὸ σκότος εἰς φῶς, καὶ τὰ σκολιὰ εἰς εὐθεῖαν.* *J. F. R.*

gisse videtur *Thomas Magister*, nempe τοιοῦτό τι ἔπαθον. *M. du S.*

Τοιοῦτόν τι] Idem esse, legasne τοιοῦτον, an τοιοῦτο, etsi prius Nostro frequentius, supra satis diximus, ad *Hermot.* c. 29. aliisque locis ibi indicatis. *J. F. R.*

6. Πεπηγὼς] Dicitur hoc verbum de aqua, oleo, melle, lacte; saepius de aquis & fluminibus cum concrescunt, coagulantur. *M. du S.*

11. Ἄν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μεθαρμόσειεν] Reverend. *Jac. Elsner*, haec Luciani adferens, ad *Evang.* Div. *Marci* XI. 23. ubi legitur: ὃς ἂν εἴπῃ τῷ ὄρει τούτῳ Ἄρθητι, καὶ βληθῇς εἰς τὴν θάλασσαν &c. monet iis aeque atque his Luciani significari *rem gravem & insuperabilem*, quem vide. *J. F. R.*

Ibid. Σίπυλον] Mons is Asiae, in quem mutatam Nioben tradunt. Vid. *Marm.* Oxon. 42. *M. du S.*

13. Ἐπιδακρύοντά γε πολλάκις] Conf. infra *Navig.* c. 2. παρίσηκε δακρύων, ἀστεῖος εἶναι. *J. F. R.*

14. Ἐκείνην] Nioben scilicet, Tantali filiam, cujus fabula nota. *M. du S.*

21. Ἐκ θεωπῆς] Habuimus idem supra MSS. c. 15. *M. du S.*

23. Εἰρηνικώτερόν ἐστι] Bene monuerat *Hemsterhusius* in marg. Ed. Graev. adiri posse *L. Bos* Ep. ad Hebr. p. 255. i. e. ad c. XII. 11. Cujus observatio hic addi meretur. Verba Apostoli sunt: Πᾶσα δὲ παιδεία πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ (ὁ male omissum in observ. *Bosii*) χαρᾶς εἶναι, ἀλλὰ λύπης· ὕστερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν — ἀποδίδωσι. Ad quae ille: „ Ultima haec verba „ vulgo vertunt: *Post autem fructum pacificum reddit,*

αὐτὸς ἴδοις· εἰ δὲ καὶεῖνη [a] προσβλέψειέ σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀποσπᾶναι αὐτῆς; ἀπάξει γάρ σε ἀναδησαμένη ἔνθα ἂν ἐθέλῃ, ὥσπερ ἡ λίθος ἡ Ἡρακλεία ἕλκει τὸ σίδηρον.

ΠΟΛ. Παύου, ὦ Λυκῖνε, τερατίου τινὸς κάλλους [b] ἀναπλάττων, ἀλλ' εἰπέ μοι τίς ἡ γυνή ἐστιν; ΛΥΚ. Οἴει γάρ με ὑπερβαλεῖσθαι τῷ λόγῳ, ὃς δέδια μή σοι ἰδόντι ἀθρόως τις ἐπαινέσαι δόξω, ὡς τοσοῦτον ἀμείνων φανεῖται· πλὴν ἀλλὰ ἥτις μέν, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. θεραπεία δὲ πολλὴ, καὶ ἄλλη περὶ αὐτὴν παρασκευὴ λαμπρὰ, καὶ εὐνοῦχων τι πλῆθος, καὶ ἄκραι πάνυ πολλαὶ, καὶ ὅλως μεῖζόν γε, ἢ κατ' ἰδιωτικὴν τύχην ἐδόκει τὸ πρᾶγμα εἶναι. ΠΟΛ. Οὐδὲ τὸνομά γε ἐπύθου σύ, ἥτις καλοῖτο. ΛΥΚ. Οὐδαμῶς, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι Ἰωνίας ἐστί. τῷ θεατῇ γάρ τις ἀποβλέψασα εἰς τὸ πλησίον, ἐπεὶ παρῆλθε, Τοιαῦται μέντοι, ἔφη, τὰ Σμυρναίων κάλλη· καὶ θαυμαστὸν οὐδέν, εἰ ἡ καλλίστη τῶν Ἰωνικῶν πόλεων τὴν καλλίστην γυναῖκα ἤνεγκεν. ἐδόκει δέ μοι Σμυρναῖος καὶ αὐτὸς ὁ λέγων εἶναι, ὕστως ἐσεμνύνετο ἐπ' αὐτῇ.

si videas: si vero ipsa quoque te adspiciat; qua ratione ab illa abscedes? Revinctum enim te quorsum voluerit abducet, quod magnes facit in ferro.

2. POL. Desine, Lycine, portentosam pulchritudinem effingere; sed dic mihi, quae sit mulier? LYC. Putas enim, me dicendo modum excedere, qui metuam, ne tibi, cum videris, imbecillis in laudando videar: tanto illa apparebit praestantior. Verum quae sit, non habeo dicere. Ministerium vero multum, & alius circa illam apparatus splendidus, & eunuchorum multitudo, & ancillae sane multae, atque in universum major, quam pro fortuna privata, res videbatur esse. POL. Neque nomen audiebas tu quidem, quomodo vocaretur? LYC. Nequaquam, nisi hoc solum, ex Ionia est. Spectatorum enim aliquis, vicinum respiciens, cum transiret, *Tales quidem*, inquit, *sunt formae Smyrnenses, nec mirum, si pulcherrima Ionicarum urbium, mulierem pulcherrimam protulit.* Videbatur autem mihi Smyrnaeus ipse quoque esse qui dicebat, adeo illa gloriabatur.

3. POL.

a Προσβλέψειέ σε] Sic etiam habere *F. H. B2. V2.* & *S.* notat *Sol.* Sed & sic *P. S.* &c. b Ἀναπλάττων] Ἀναπλάττου male *F.*

„ uti etiam Belgae. Mallem ego: *Laetum*, vel *jucundum fructum*, ut Cicero dixit *jucundissimum fructum libertatis.* Εὐφρικὸν enim Graece saepe dicitur „ id quod *dolori* & *acerbitati* oppositum est. Sic apud „ *Lucian.* Imag. pr. Καὶ τοῦτο μὲ ἴσως εὐφρικώτερόν ἐστι. „ i. e. *Et hoc forte non adeo acerbum est: hoc placidius „ est.* Male ibi Interpres: *& hoc forte magis ad pa- „ cem facit* &c." Hucusque *Bos.* At *Obsopoeus: & fortasse quod dixi, leve est prae hoc quod dicturus sum.* Ad argumentum aptius: a Graeco vero remotius. Videtur sane εὐφρικὸν hic esse responsum oppositum praemisso a *Polystr.* ἥσυχα διῳκῶν βίαιον, adeoque *lenius, placidius*, quodque minus laedet, esse vertendum. Verum vellem addidisset commentator noster exempla, quibus ostenderet καρπὸς εὐφρικὸς pro *laeto fructu* adeo usitatum esse; etsi minime nego in adducto loco N. T. sic esse vertendum; quia directe opponitur τῷ, ἡ χαρᾶς. Ac *lenius* significari ap. Lucianum, ipsa proxime sequentia indicant, καὶ τὸ πρᾶγμα ἥσυχον καίριον: quare etiam punctum quod hic ante καὶ erat, sustuli, & ante εἰ δὲ καὶεῖνη posui; ibi enim nova oppositio incipit. *J. F. R.*

28. Λίθος ἡ Ἡρακλεία] *Plin. Aristot.* Sic apud *Pisid.* Cosmogr.

Πάντας ὀφέλκειν οἷα μαγνῆτις λίθος,
Ἢ μᾶλλον εἴπεῖν Ἡρακλείαν τὴν λίθον,
Φύσιν δ' αὐτὸς ἱλεσιαστῆρων ἔχει.

J. B.

31. Οἶει] Attice pro οἴῃ, quod in verbis βούλομαι, εἴωμαι, ὄψομαι perpetuum esse, supra jam observavimus. Vid. Cl. *Maittair.* de Dialect. p. 62. 63. Et Scholiast. *Aristoph.* ad Plut. 40. Ubi πῶσι audies. Et vers. 60. ἐπυνθάνου interrogas, ac sexcenties alibi. *J. F. R.*

44. Σμυρναίων] Parthico bello hanc a L. Vero in Asia amatam hinc crediderim. De Panthea tamen apud Historicos illius temporis nihil invenio; apud quos Lucilla, Veri Uxor, cum matre & sorore Fabia stuprum suspicari videtur; (*Capitol.* c. X.) de hac pellice ne verbum quidem. Sed vide not. ad c. 10. *M. du S.*

45. Καλ-

3. POL. Quandoquidem igitur hoc vere pro lapide feciſti, qui neque ſecutus ſis, neque interrogaveris Smyrnaeum illum, quaenam eſſet: certe formam illius, quantum ejus fieri poteſt, ſermone oſtende. Forte enim ſic eam agnovero. LYC. Vides quantum ſit, quod petiiſti, non eſt facultatis dicendi, meae praeſertim, declarare admirabilem adeo imaginem, cui vix Apelles, aut Zeuxis, aut Parrhaſius, apti videantur, aut ſi quis Phidias vel Alcamenes. Ego vero corrupero exemplum artis imbecillitate. POL. Tamen Lycine, qualis erat ſpecie? Neque enim periculoſus ille conatus, ſi viro amico oſtendas imaginem, quomodocunque lineae ſe habeant. LYC. Quin tutius mihi facturus videor, ſi veterum illorum artificum quosdam ad opus advocem, uti mulierem mihi effingant. POL. Quomodo hoc intelligis? aut quomodo veniant tibi tot ante annos mortui? LYC. Facile, ſi quidem tu non graveris aliquid mihi reſpondere. POL. Interroga modo.

ΠΟΛ. Οὐκοῦν [c] ἐπεὶ λίθῳ τοῦτό γε ὡς [50] ἀληθῶς ἐποίησας, [d] εἴτε προσκολυθήσας, εἴτε τὸν Σμυρναῖον [e] ἐκεῖνον ἐρόμενος, [f] ὁποῖός ἦν, καὶ τὸ εἶδος ὡς οἷόν τε ὑποδεῖξαι τῷ λόγῳ, τάχα γὰρ ἂν οὕτω γνωρίσαιμι. ΛΥΚ. Ὁρᾷς ἡλίκον τοῦτο ᾔτησας, ὦ τὴν λόγων δύναμιν, ἣ μάλιστά γε τῶν ἐμῶν, ἐμφανίσαι οὕτω θαυμασίαν εἰκόνα, πρὸς ἣν μόλις, ἂν ὁ Ἀπελλῆς, ἢ Ζεῦξις, ἢ Παρράσιος, ἱκανοὶ ἔδοξαν, ἢ εἴ τις Φειδίας, ἢ Ἀλκαμένης. ἐγὼ δὲ λυμαινοίμην τὸ ἀρ- [60] χέτυπον ἀσθενείᾳ τῆς τέχνης. ΠΟΛ. Ὅμως, ὦ Λυκῖνε, ποιά τις [g] ἦν τὴν ὄψιν; οὐ γὰρ ἀσφαλὲς τὸ τόλμημα, εἰ φίλῳ ἀνδρὶ ἐπιδείξαις τὴν εἰκόνα, ὅπως ἂν τὰ γραμμῆς ἔχει. ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἀσφαλέστερον [h] αὐ- [65] τὸς ποιήσειν μοι δοκῶ, τῶν παλαιῶν τινας ἐκείνων τεχνιτῶν προσκαλέσας ἐπὶ τὸ ἔργον, ὡς ἀναπλάσειάν μοι τὴν γυναῖκα. ΠΟΛ. Πῶς τοῦτο φῄς; ἢ πῶς ἂν ἀφίκοιντό σοι πρὸ τοσούτων ἐτῶν τεθνεώτες; ΛΥΚ. Ῥᾳδίως, ἢν σὺ μὴ ὀκνήσῃς ἀπο- [70] κρίνασθαί τί μοι. ΠΟΛ. Ἐρώτα μόνον.

ΛΥΚ.

e Ἐπεὶ] Ita jam optime *J.* cum *Fl.* & *Ald.* Ἐπὶ male *B2. Fr. P. S. H.* *d* Οὔτε] Οὕτε male *J.* *e* Ἐκεῖνον] Omiſſum in *J.* Adeſt in *Fl. V2. B2. Fr. P. S.* *f* Ὅστις] Ὅστις *J. Fr. Fl. B2. P. S.* Ἥτις ἴσως L. *g* Ἦν] Male abeſt a *Fl.* Adeſt in P. P. *J.* &c. *h* Αὐτὸς] Οὕτως adſcripſerat *Solan.* Sed nihil mutant Edd.

57. Ἀπελλῆς] Ζωγράφων ἀκόμαλα παλαιῶν ἐ στιμιῶν. *G.*

45. Καλλίστη] Vid. not. ad *Marm. Oxon.* p. 22. 2. & 65. 1. & p. 97. Ante terrae motum, quo ſub M. Aurelio concuſſa & funditus everſa haec civitas legitur; an. Chr. CLXXVII. qua de re conſulendus *Ariſtides Μονῳδία ἐπὶ Σμύρνῃ.* T. I. p. 478. & *Syncellus* p. 353. Eadem *Marm. Oxon.* p. 97. ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ. Vid. *Spanh.* 648. & *Philoſtr.* p. 145. *Strab.* XIV. 646. *M. du S.*

49. Ἐπεὶ] In *B2. Fr. P.* & *S.* ἐπὶ prave legitur. *M. du S.*

Ἐπὶ λίθου] Lege ἐπὶ λίθου. *F. G.* Et ſic reddidi Luciano ex Edd. antiquis. *J. F. R.*

Ibid. Λίθου ἐποίησας] Alibi ποιεῖν λίθου ſignif. ex lapide fabricare. Hic vero ἔργον intelligi, vix eſt ut mediocriter verſatos admoneam. Vid. *L. Bos* Ellipſ. v. ἔργον. *J. F. R.*

51. Ὅστις] Lege ὅτις, uti & conjecit aliquis in margine Cod. L. ſi de femina intelligi velis, ut ſupra c. 2. & Ἐν. Δ. VI. *M. du S.*

Ὅστις] Etſi permutatio generis in ſimili locutione locum habere poſſit, ut maſculin. in generali interrogatione, tamquam dignius ac femininum ſub ſe complectens, praeferatur, E. c. *Ach. Tat.* I. p. 7. πολὺ πλῆθος οἰκετῶν ἐ θεμιστοκλέους ἂς συνεκτρέφεις ὁ Σώστρατος ἔτυχεν ταῖς γυναιξίν. οὐ μίσους δὲ ἦν γυνὴ ἡ μεγάλη. Quae poſteriora ibi recte quidem vertuntur: *Inter EAS mulier erat procera*, ſed ſervi & ancillae erant permixti: Utque alias generis permutationes etiam ſaepe ſupra vidimus; & *Dial.* ſeq. c. 9. videbimus: hic tamen minime ferendum arbitror τὸ ὅστις, propter confuſionem, quam id pareret, quia ſic ad proximum Σμυρναῖον referretur. quare ὅτις recepiſſem, ut revera recipiendum duco, ſi vel in uno Cod. aut Ed. inveniſſem. Ne vero criminetur aliquis, quod vel alia ſine codicum auctoritate receperim, habeat & hoc pro recepto; ſciatque, me tamen modum ſervare, & non niſi urgente neceſſitate id facere in iis, ubi facile Lectoris adſenſum nancisci ſpero. *J. F. R.*

64. Αὐτὸς] Lege ὅτως, vel αὐτό. *M. du S.*

ΛΥΚ. Ἐπεδήμησάς ποτε, ὦ Πολύστρατε, τῇ [a] Κνιδίων; ΠΟΛ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ τὴν Ἀφροδίτην εἶδες πάντως αὐτῶν; ΠΟΛ. Νὴ Δία, τὴν Πραξιτέλους ποιημάτων τὸ κάλλιστον. ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς, ὡς ἐρασθείη τις τοῦ ἀγάλματος, καὶ λαθὼν ὑποληφθεὶς ἐν ἱερῷ, συγγένοιτο, ὡς δυνατόν, ἀγάλματι. τοῦτο μέν σοι ἄλλως ἱστορείσθω. σὺ δὲ (ταύτῃ γάρ, ὡς φῄς, εἶδες) εἰπέ μοι, καὶ τόδε ἀπόκριναι, εἰ καὶ τὴν ἐν κήποις Ἀθήνησι, τὴν Ἀλκαμένους ἑώρακας. ΠΟΛ. Ἦ πάντων γ' ἄν, ὦ Αὐκῖνε, ὁ ῥᾳθυμότατος ἦν, εἰ τὸ κάλλιστον τῶν Ἀλκαμένους πλασμάτων παρεῖδον. ΛΥΚ. Ἐκεῖνο μέν γε, ὦ Πολύστρατε, οὐκ ἐξερήσομαί σε, εἰ πολλάκις ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθὼν, καὶ τὴν Καλάμιδος [b] Σωσάνδραν τεθέασαι. ΠΟΛ. Εἶδον καὶκείνην πολλάκις. ΛΥΚ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τῶν δὲ Φειδίου ἔργων τί μάλιστα ἐπῄνεσας; ΠΟΛ. Τί δ' ἄλλο ἢ τὴν Λημνίαν, ἢ καὶ ἐπιγράψαι τοὔνομα ὁ Φειδίας ἠξίωσε; καὶ, νὴ Δία, τὴν Ἀμαζόνα, ἐπερειδομένην τῷ δορατίῳ.

4. LYC. Peregrinatus ne aliquando es, Polystrate, in *urbe* Cnidiorum? POL. Sane. LYC. Igitur omnino etiam Venerem illorum vidisti. POL. Ego vero, ita me Jupiter, operum Praxitelis pulcherrimum. LYC. Sed fabulam etiam audisti, quam narrant de ea cives, amore aliquem captum statuae clam cum relictus esset in templo, coiisse, quoad ejus fieri potuerit, cum statua. Atque illud quidem alias tibi referatur: jam vero, hanc enim, ut ais, vidisti, age, mihi illud quoque responde, an illam etiam in hortis apud Athenas, Alcamenis *Venerem* vidisti? POL. Equidem omnium, Lycine, sim negligentissimus, si pulcherrimum Alcamenis signorum praetervidissem. LYC. Illud quidem, Polystrate, non exquiram, an, cum saepe escenderis in arcem, Calamidis Sosandram contemplatus fueris? POL. Vidi & illam saepius. LYC. Sed satis ista. Inter Phidiae vero opera, quod maxime laudasti? POL. Quod vero aliud, quam Lemniam (*Minervam*) cui etiam inscribere nomen suum Phidias voluit? & Amazonem, per Jovem, innixam hastae.

5. LYC.

a Κνιδίων] Leg. Κνίδῳ adscriptum marg. *f*. Sed in Κνιδίων conspirant Edd. b Σωσάνδραν] Δωσάνδραν male *Fl.* Σωσ... recte cett.

73. Κνιδίων] Lege Κνίδῳ. *M. du S.*

74. Τὴν Ἀφροδίτην — αὐτῶν] Venerem Gnidiam marmoream, *Euploiam* a Gnidiis nuncupatam, quam Praxiteles fecit, magni æstimat Lucian. in *Amorib.* Nec me fugit id Sami contigisse ab Athenæo esse proditum, qui volumine XIII. Gnidiæ Veneris simulacro effingendo Phrynes amicæ corporis venustatem quasi exemplar imitatum esse Praxitelem contexuit. *Val. Max.* G.C.

Ibid. Ἀφροδίτην] Eam intelligit; de qua in Ἔρωτ. c. 11. 13. multa legisti. *M. du S.*

75. Πραξ. — κάλλ.] Anadyomene Latinis etiam dicebatur. V. *Ovid.* Art. Am. III. 223. Uraniam Noster vocat Ὑπ. Εἰκ. c. 23. *M. du S.*

77. Μῦθον . .] Historiam habes Ἔρωτ. c. 16. & 15. *M. du S.*

83. Τὴν ἐν κήποις] De Venere hortensi vel potius in hortis posita (Græcis enim ἐν κήποις Ἀφροδίτη) *Lucian.* in Dial. Meretr. G.C.

Ibid. Ἐν κήποις] Vid. *Dial. Meretr.* VII. pr. *M. du S.*

Ibid. Ἀθήνησι] Non ergo Athenis hoc scriptum est. Romae, an in Asia scriptum sit, dubium videri possit. Veneris autem statua est, quam designat. *M. du S.*

89. Καλάμιδος Σωσάνδραν] Vide & Ἐτ. Δ. III. *Fl.* autem hic & infra c. 6. bis *Dosandran* pro *Sosandra* habet. Sed eadem recte in illo Ἐτ. Δ. III. *Sosandran* exhibet. *M. du S.*

94. Τὴν Λημνίαν] Lemniam omnibus Phidiæ operibus anteponit, cui & nomen suum ad eam scripsisse Phidiam refert, ab his qui eam dicarunt nomen sortitam credit *Pausanias* in Atticis. Nonnulli a loco qui est in arce Athenienſium, λίμναι nuncupato, unde & *Dionys.* λιμναῖος. G.C.

Ibid. Λημνίαν] Statua erat Minervae, quae ita dicta est, quia a Lemniis erat dicata. Vide *Pausan.* Attic. p. 26. 32. *M. du S.*

98. Δύσει] In omnibus legebatur διάσει. Prave, cum loquatur is ipse, qui Imaginis effictor est. *M. du S.*

Δύσει-

5. LYC. Pulcherrima, ſodalis. Itaque aliis artificibus opus non habebis. Age jam ex omnibus hiſce, ut poteſt, coagmentatam tibi unam imaginem oſtendam, quod in ſingulis eximium eſt, habentem. POL. Et quomodo illud fieri poteſt? LYC. Non difficile eſt, Polyſtrate, ſi jam dicendi facultati tradamus illas imagines, permittamusque illi aliter eas ornare, & componere, & concinnare, quam commodiſſime poſſit, ſervata ſimul commiſcendi proportione & varietate. POL. Recte. Sumat ſane atque oſtendat. Volo enim videre, quomodo illis uſura ſit, aut quomodo ex tot diverſis componens unam aliquam, non abſurdam effectura ſit.

6. LYC. Atque jam tibi videndam praebet, dum exiſtit, imaginem, de illa, quae Cnido venit, ſolum caput ſumens; reliquo enim corpore, cum nudum ſit, nihil opus habebit. Et comam quidem, ac frontem, & ſupercilia quaſi ad amuſſim facta fines eam habere, ut fecit Praxiteles. Etiam oculorum mobilem hilaremque gra-

c ΛΥΚ. Τὰ κάλλιστα, ὦ ἑταῖρε, ὥστε ἐκέτ' ἄλλων τεχνιτῶν d δέηση. Φέρε δὴ ἐξ ἁπασῶν ἤδη τούτων, ὡς οἷόν τε συναρμόσας, μίαν σοι εἰκόνα ἐπιδείξω, τὸ ἐξαίρετον παρ' ἑκάστης ἔχουσαν. ΠΟΛ. Καὶ τίνα ἂν τρόπον τοῦτο γένοιτο; ΛΥΚ. Οὐ χαλεπόν, ὦ Πολύστρατε, εἰ τὸ ἀπὸ τῆσδε τῷ λόγῳ παραδόντες τὰς εἰκόνας, ἐπιτρέψαιμεν αὐτῷ μεταχοσμεῖν, καὶ συντιθέναι, καὶ ἁρμόζειν, ὡς ἂν εὐρυθμόταται δύναιτο, φυλάττων ἅμα τὸ συμμιγὲς ἐκεῖνο, καὶ ποικίλον. ΠΟΛ. Εὖ λέγεις· καὶ δὴ παραλαβὼν ἐπιδεικνύτω· ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς, ἢ ὅπως ἐκ τοσούτων μίαν τινὰ συνθεὶς, οὐκ ἀπράδυσαν ἀπεργάσεται.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἤδη σοι ὁρᾶν παρέχει γιγνομένην τὴν εἰκόνα, ὧδε συναρμόζων, ἐκ Κνίδου ἥκουσης μόνον τὴν κεφαλὴν λαβών· ἐδὲν γὰρ τῷ ἄλλῳ σώματι, γυμνῷ ὄντι, δέησεται· τὰ μὲν ἀμφὶ τὴν κόμην, καὶ μέτωπον, ὀφρύων τε τὸ εὔγραμμον, ἐάσεις ἔχειν, ὥσπερ ὁ Πραξιτέλης ἐποίησε, καὶ τὴν ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ, καὶ

κεν

c ΛΥΚ.] Deeſt male in *Fl.* & alibi paſſim. d Δέησῃ] Δέησει legendum monebat marg. *F.* Sed in δέησῃ conſpirant Edd.

Δέησῃ] *Solan.* δέησει corrigebat. At, ſi corrigendi libidine agimus, poſſim aequo jure δέησειν conjicere. Quamvis autem δέησει bene quoque ſe haberet, veluti οἶει pro οἴῃ (de quo vid. ad c. 2. hujus Dial. & *Maittair.* p. 63.) tamen quia id perpetuum non eſt, nihil in vulgata mutarim. Noſter ſupra *Tim.* §. 48. verſ. 98. σὺ γε — ἐδὲν ἧττον δέησῃ τοῦ παρ' ἐμοῦ λόγου, & alibi non ſemel. *Epiſt.* Sent. 28. p. 104. ὅτε πλείονα τοῦ δίκαιον προσαίτῃ, ἴστε ὑφαιρεῖσθαι δέησιν. ubi manifeſto eſt ſecund. perſ. fut. med. Verum *Solanus* ſuum δέησει non accepit, credo, pro ſecunda indicativi fut. med. a δέομαι, ſed pro tertia activi, quod defendi poteſt ex *Salt.* c. 3. τῇ ἀπλογίᾳ σοι δέησει, alioque exemplo ab *Stephano* adducto, ubi ἐδὲν γὰρ δέησεί μοι ταῦτα ἔχοντα, aliisque mox adducendis, ut ſenſus eſſet: *imago non eget aliis artificibus*; vel potius impersonalium more, quaſi a δεῖ, *nihil opus erit al. art.* Eoque ſenſu abſoluto & ego accipio, credoque eſſe tertiam aoriſti ſubj. act. quem habere poteſtatem futuri, notum arbitror, eritque tum, *haud opus fueris.* Ut enim δέομαι pro *indigeo* frequentius occurrat, quam activum, tamen & activum ſatis eſt frequens, modo impersonali forma, cum dativo, cum acc. modo ſine caſu, modo ut perſonale cum nominativo. Ex inſigni copia en pauca. Infra *Tox.* c. 37. ὧν δέῃ. & c. 47. καὶ πολλοῦ δέησεν ἐμοῦ. Pro *Imag.* c. 16. ἔδει μοι μακρῶν τῶν λόγων. Supra *Amor.* c. 3. Ἀλλά σοι ἐς καθαρσίων τάχα δέησει. Sed in *Dial. Meretr.* 2. ante med. ἐδὲν δέησει, dubites, ſitne ſecundae an tertiae perſonae. *Liban.* Ep. 118. εἶτ' ἐκ δικαστηρίου δέησεις. Sic δεῖ ὠνεῖσθαι τοῖς γάμοις, *Alciphr.* III. p. 388. Ibid. Ep. 35. pr. δεῖ δὲ ἱστορεῖσθαι. *F. F. R.*

99. Ἐξ ἁπασῶν ἤδη τούτων] Sic Homerus ex omnibus Diis Agamemnonem efformavit, *Achil. Tat.* lib. 2. *F. B.*

19. Καὶ τὴν ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ] Sic *Anacreon* Od. XXVIII.

Τὸ δὲ βλέμμα τῶν ἀλκυόνων
Ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον
Ἅμα γλαυκὸν ὡς Ἀθήνης,
Ἅμα δ' ὑγρὸν ὡς Κυθήρης.

Ad quem locum vide Interpretes. *L. Bos.*

Καὶ

κεχαρισμένως, καὶ τοῦτο ἀφυλάξει καὶ τὸ Πραξιτέλει δοκοῦν· τὰ μὲν λοιπὰ δὲ, καὶ ὅσα ὑπὲρ ὄψεως ἀρτιπρεπὰ, πᾶς Ἀλκαμένους καὶ ἡ ἐν κήποις λήψεται· καὶ προσέτι, χειρῶν ἄκρα, καὶ καρπῶν τὸ εὔρυθμον, καὶ δακτύλων τὸ εὐάγωγον, ἐς λεπτὸν ἀπολῆγον, ὥσπερ ἡ ἐν κήποις καὶ ταῦτα· τὴν δὲ τοῦ παντὸς προσώπου περιγραφὴν, καὶ παρειῶν τὸ ἁπαλὸν, καὶ ῥῖνα σύμμετρον, ἣν Λημνία παρέξει, καὶ Φειδίας ἔτι. καὶ στόματος ἁρμογὴν ὁ αὐτὸς, καὶ τὴν αὐχένα ὥσπερ ἡ Ἀμαζόνος λαβών. ἡ [a] Σωσάνδρα δὲ καὶ ὁ Κάλαμις αἰδοῖ κοσμήσουσιν αὐτήν· καὶ τὸ μειδίαμα [b] λεπτὸν [c] καὶ λεληθὸς, ὥστε τὸ ἐκείνης ἔσται· καὶ τὸ εὐσταλὲς δὲ καὶ κόσμιον ἡ ἀναβολὴ ὥσπερ ἡ Σωσάνδρας· πλὴν ὅτι ἀκάλυπτος αὐτὴ ἔσται τὴν κεφαλήν. ἡ ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον ἡλίκον ἂν γένοιτο; καὶ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστα· καὶ γὰρ καὶ τοῦτο καὶ τὴν Πραξιτέλη μεμετρήσθω. τί σοι, ὦ Πολύστρατε, δοκεῖ; [d] καλὴ γενήσεται ἡ εἰκὼν; καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀποτελεσθῇ;

ΠΟΛ. Ἔτι γὰρ, ὦ γενναιότατε, καλὰ λείπεται τί καλλος ἔξω τοῦ ἀγάλματος, κατὰ τὴν Πραξιτέλους τέχνην, φυλάξει καὶ τὸ Praxiteli visum est, servabit. Malas autem, & quae in adverso vultu eminent, ab Alcamene & illa in hortis *Venere* assumet, & insuper manus extremas, & volarum proportionem, & molles digitos, in tenuitatem exeuntes, haec inquam & ipsa ab Hortensi. Totius vero vultus circumscriptionem, & genas teneras, & nasi proportionem, Lemnia praebebit & Phidias: etiam oris commissuram idem, & cervicem sumtam ab Amazone. Sosandra vero & Calamis verecundia ornabunt illam; & risus tenuis ac latens sicut illius erit, itemque compositus & decens amictus a Sosandra, nisi quod haec nuda caput erit. Aetatis autem atque incrementi mensura quaenam fuerit? secundum Cnidiam illam maxime. Nam hoc etiam secundum Praxitelem metiamur. Quid tibi, Polystrate, videtur? pulchrane futura imago? & maxime si accuratissima ratione perficiatur?

7. POL. Scilicet adhuc reliquisti, generosissime, pulchritudinis aliquid extra ima-

a Σωσάνδρα] Δωσάνδρα iterum male *Fl.* ac tertium paullo post. Sed bene cett. Σωσ... b Λεπτὸν] Sic Edd. omn. Σεμνὸν A. P. & marg. *Aliv.* c Καὶ λεληθὸς] Καὶ deest in *Fl.* & λεληθὼς male habet eadem pro λεληθὸς, quod recte legitur in cett. aeque ac in P. & A. d Καλὴ] Πολὺ A. P.

Καὶ τὰ ὀφθαλμῶν &c.] Plura vid. ap. eumd. *L. Bos* in Animadv. ad *Philostr.* p. 47. ubi docet ὑγρὸν ὀφθαλμῶν esse *lubricum*, s. *oculorum mobilitatem*. Adde Noftrum Dial. seq. *Amor.* c. 3. ἱλαρὰ τὰ ὀμμάτια καὶ βαλὰ ταχυρρῶς ἀνυγραίνοντα. *J.F.R.*

Ibid. Τῶν ὀφθαλμῶν] 'Mirum audis artificem, qui in marmorea statua haec expresserit; nostri sane homines in marmore ista effingere non valent. Quorum statuae, quamvis caeteroquin pulcherrimae, oculis sunt quasi mortuis, nedum ut ad tantam artis peritiam accedant. *M. du S.*

33. Λεπτὸν ἢ λεληθός] Angl. σεμνὸν ἢ λαλ. *J.B.*

36. Σωσάνδρας] Florent. Δωσάνδρας. *J.B.*

37. Τῆς ἡλικίας τὸ μέτρον] Habemus eandem phrasin in Novo Foedere, *Ep. ad Eph.* IV. 13. — εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας. Ad quae verba Cl. *Bos* p. 183. ita commentatur: „ I. e. *in virum adultum, ad* „ *mensuram staturae.* Lucian. *Imag.* (h. l.) τὴν ἡλικίας „ δὲ τὸ μέτρον, ἡλίκον ἂν γένοιτο, κατὰ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστα — μεμετρήσθω. i. e. *Staturae vero mensura, quanta esse debeat, mensuretur maxime se-* „ *cundum Venerem Cnidiam.* Perperam ibi Interpres „ ἡλικίας μέτρον reddidit: *aetatis modum*". Obscopocus: *aetatis mensuram.* Sed Clariss. *Gesnerus* interpunctionem mutavit, interrogandi signum post γένοιτο faciens, & comma quod in vulgata post μέτρον erat, auferens; cui & ego parui, ut Graeca sic saltem Latinis respondeant: & quia in hisce est licentia, lectoris arbitrium facio, malitne cum *Bosio* vulgatae distinctionem retinere, an praeeuntem *Gesnerum* sequi, & vel novam personam inserere, quod tamen haud adeo opus erit. Manifestius autem esset, interrogandi formulam hic esse, si πηλίκον dixisset; nam etsi ἡλίκον quoque videtur interdum interrogantis more proferri, tamen magis admirantis est, ubi sic ponitur. Quare, quantum ad me, a *Bosii* versione ac vulgata distinctione nondum recederem. *J.F.R.*

40. Δοκεῖ] Post hanc vocem in Anglicano Cod. πολὺ. *J.B.*

51. Κα-

imaginem ; qui ſic omnia in illam contu-
liſti ? LYC. Atqui hoc minimum eſt,
amice, niſi videntur pauca tibi ad formae
decus conferre color, & cujusque rei con-
decentia, ut exacte nigra ſint, quae ſunt
nigra, alba autem quae oportet eſſe talia,
& ruborem *ubi decet* efflorescere. Et *quan-
tum ad* haec talia forte illud, quod maxi-
mum eſt, nobis adhuc deeſt. Unde igi-
tur & haec parabimus ? an advocemus ſcili-
cet pictores, & maxime quotquot illorum
optimi fuerunt temperandis coloribus, &
tempeſtive allinendis. Nempe advocetur
Polygnotus, & Euphranor ille, & Apel-
les, & Aëtio. At hi diviſis operis, Eu-
phranor comae colorem det, qualem Juno-
nis pinxit, Polygnotus vero ſuperciliorum
decorem, & ruborem ſuffuſum genis, qua-
lem Caſandram in conciliabulo Delphis fe-
cit. Veſtem vero etiam hic faciat, ſubti-
liſſime elaboratam, ut adſtricta ſint quae
debent, fluctuent autem pleraque. Reli-
quum corpus Apelles oſtendat, Pacatae ex-
emplo, praeſertim ne nimis candidum, ſed

457 ἔτω πάντα ἐς τὸ αὐτὸ συμπεφορη-
κώς; ΛΥΚ. Τοῦτο μικρόταλον, ὦ φιλό-
της, εἰ μή σοι δόξει ὀλίγα πρὸς εὐμορφίαν
συντελεῖν χρόα, καὶ τὸ ἑκάστῳ πρέπον· ὡς
μέλανα μὲν εἶναι ἀκριβῶς, ὁπόσα μέλανα,
λευκὰ δὲ ὅσα τοιαῦτα χρὴ, καὶ τὸ ἐρύθη-
μα ἐπανθεῖν· καὶ τὰ τοιαῦτα [c] κινδυνεύει τῷ
μεγίστῳ ἔτι ἡμῖν [f] προσδεῖν. πόθεν οὖν καὶ
ταῦτα παρασκευασόμεθ' ἄν, [g] ἢ παρακαλέσαι-
μεν δηλαδὴ τοὺς [h] γραφέας, καὶ μάλιστα
ὁπόσοι αὐτῶν ἄριστοι ἐγένοντο κεράσαι τὰ
χρώματα, καὶ εὐκαίρως ποιεῖν τὴν ὀπτολήν
αὐτῶν; καὶ δὴ παρακεκλήσθω Πολύγνω-
τος, καὶ Εὐφράνωρ ἐκεῖνος, καὶ Ἀπελλῆς,
καὶ Ἀετίων· ἔστω δὲ διελόμενοι τὸ ἔργον, ὁ
μὲν Εὐφράνωρ χρωσάτω τὴν κόμην, οἵαν τὴν
Ἥρας ἔγραψεν· ὁ Πολύγνωτος δὲ ὀφρύων
τὸ ὑπόπρεπες, καὶ παρειῶν τὸ ἐνερευθές,
οἵαν τὴν Κασάνδραν ἐν τῇ [i] λέσχῃ [k] ἐποίησε
τοῖς Δελφοῖς· καὶ ἐσθῆτα δὲ ὅτῳ ποιησά-
τω ἐς τὸ λεπτότατον ἐξειργασμένην, ὡς
συνεστάλθαι μὲν ὅσα χρὴ, διηρεμοῦν δὲ τὰ
πολλά. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς
δειξάτω, ἐπὶ τὴν Πακάτιδι· μάλιστα μὴ
ἄγαν

e Κινδυνεύει &c.] K. γοῦν τ. μ. *Pell.* Vid. nott. *f* Προσδεῖν] Sic *P. S. Fl. B2.* Προσδεῖν male reliquae. *g* Ἢ] Deeſt in *Fl.* Adeſt in Coll. & Edd. cett. *h* Γραφέας] Συγγραφέας male *Fl.* Vulgatam tenent cett. & P. *i* Λέσχῃ] Nihil mutare Edd. notat *Solan.* *k* Ἐποίησε] Ἀποίησε male *F.*

51. Κινδυνεύει τῷ . .] In veteribus quibusdam Edd. haec prave interpungebantur, legebaturque προσδεῖ. *M. du S.*

Κινδυνεύει — προσδεῖν] Conſului Edd. cognovique P. & *S.* ſic habere & interpungere, ut edidimus. *Fl.* & *B2.* vero comma poſt τοιαῦτα male collocare. *Junt.* vero *Ald. Hag. Fr.* Καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει. τῷ μεγίστῳ ἔτι ἡμῖν προσδεῖν. Nam quod in noſtro *Juntinae* exemplari προσδεῖν conſpicitur, id *Solani* manu ita correctum erat, ut vix dignoſci poſſet, impreſſumne an manu ſcriptum eſſet illud *ν*. *F. F. R.*

58. Εὐφράνωρ] Meminit ejusdem rurſus *Jov. Trag.* c. 7. *F. F. R.*

63. Λέσχῃ] Vide *Pauſan.* 341. 33. Et de Caſſandrae illius pictura 343. 11. *M. du S.*

Ibid. Ἐν τῇ λέσχῃ] Unice huc facit *Pauſan.* in ipſa Delphorum deſcriptione *Phoc.* p. 657, 8. Ὑπὲρ τὴν Κασσανδρὰν ἐστὶν εἰκὼν γραφῆς ἔχουσα τῆς Πολυγνώτου, ἀναθήματα μὲ Κνίδιοι, καλοῦσι δὲ ὑπὸ Δελφῶν λέσχην ὅτι ἐντεῦθεν συνίστης τὸ ἀρχαῖον, τόσα σπουδαιότερα διειλήφει-

το, καὶ ὁπόσα μυθικὰ κ. τ. λ. Eſt enim longa operum Polygnoti in illa Leſche (*conciliabulum* reddidit Amaſaeus Romulus) enarratio, in qua neque Caſſandra omiſſa eſt p. 660, 6. *F. M. G.*

68. Διηρεμοῦν] De pictoribus proprie uſurpari hoc verbum, vid. T. I. *Somn.* §. 8. multis ab Cl. *Hemſterh.* demonſtratum. *F. F. R.*

Ibid. Κατὰ τὴν Πακάτιδι] Suſpectum nomen, & Latino fonte manans, ut videtur. Παγκάτιν eſt apud *Aelian.* V. H. 12, 34. concubina Alexandri, Apelli amata. Hanc eandem eſſe, quae Campaspe ſcribitur ap. *Plin.* 35, 10. ſ. 36, 12. opinio eſt *Perizonii* ad l. c. *Harduinus* ad Plinium ſic laudat Aelianum, ut ſubjungat, etiam hoc Luciani loco Παγκάτιδι eſſe. Quodcumque nomen fuit, tres ſcriptores de eadem muliere loqui mihi fit probabile. Nudam Plinio auctore pingere juſſus eſt concubinam Alexandri; itaque amavit, quod ſolum narrat Aelianus: itaque proponitur a Luciano pictura, exemplum nudarum feminei corporis partium pingendarum. *F. M. G.*

ἄγαν λευκὸν, ἀλλὰ ἔναιμον ἁπλῶς· τὰ χείλη δὲ οἷα Ῥωξάνης, ὁ Αετίων ποιησάτω.

in quo sanguinem ineſſe appareat. Labia, qualia Roxanes, faciat Aëtion.

Μᾶλλον δὲ τὸ ἄριστον τῶν γραφέων [a] Ὁμηρον, παρόντος Εὐφράνορος καὶ Ἀπελλοῦ [b] δεδέγμεθα. οἷον γάρ τι τοῖς Μενελάου μηροῖς τὸ χρῶμα ἐκεῖνος ἐπέβαλλεν, ἐλέφαντι εἰκάσας ἁρέμα πεφοινιγμένῳ, τοιόνδε τι ἔστω τὸ πᾶν· ὁ δ' αὐτὸς ἔτι καὶ τὰς ὀφθαλμὰς γραψάτω, βοῶπίν τινα ποιήσας αὐτήν. συνεπιλήψεται τῷ ἔργῳ αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητὴς, ὡς [c] ἰοβλέφαρον ἐξεργάσεται· καὶ φιλομειδῆ δὲ Ὁμηρος ποιήσει καὶ λευκώλενον, καὶ ῥοδοδάκτυλον, καὶ [d] ὅλως τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσει πολὺ δικαιότερον ἢ [e] τῇ τοῦ Βρισέως.

8. Quin optimum pictorum Homerum, Euphranore praeſente & Apelle, aſſumſimus. Qualem enim ille Menelai femoribus colorem induxit, *ebori* ea comparans leniter *purpuraſcenti*, tale ſit univerſum. Idem vero oculos etiam pingat, & amplis quidem reddat conſpicuam: adjuvabit illi opus etiam Thebanus poëta, qui ſupercilium elaboret. Etiam *riſus amantem* faciet Homerus, & *candidis lacertis*, & *roſeis digitis*, & aureae Veneri ſimilem faciet juſtius multo quam Briſei filiam.

Ταῦτα μὲν οὖν πλαστῶν καὶ γραφέων καὶ ποιητῶν παῖδες ἐργάσονται. ὃ δὲ πᾶσιν ἐπανθεῖ τούτοις, ἡ χάρις, μᾶλλον δὲ [f] ἅπασαι ἅμα, ὁπόσαι χάριτες, καὶ ὁπόσοι ἔρωτες συγχορεύουσιν, τίς ἂν μιμήσαιτο δυσαίλο; ΠΟΛ. Θεοπρεπές τι χρῆμα, ὦ Λυκῖνε, φῂς, καὶ διπετὲς ὡς ἀληθῶς, οἷον

9. Atque iſta quidem ſtatuariorum, & pictorum, poëtarumque filii efficient. Quod autem in hiſce omnibus floris inſtar eniteat, Gratia, quin omnes ſimul, quotquot ſunt Gratiae, & quotquot ſunt Amores, qui choreas circa illam ducunt, imitari quis poſſit? POL. Divinum quiddam dicis, Lycine, & a Jove revera demiſſum, quale quid eorum fuerit, quae na-

a Ὁμηρον] Sic Edd. praeter *F.* quae μηρὸν. b Διδέγμεθα] Διδεγμαῖα *F.* ſola. c Ἰοβλέφαρον] Τὸ βλέφαρον male Edd. priores. d Ὅλως] Bene ſic *P.* aliaeque. Ὅλῳ *F.* e Τῷ] Τῇ Edd. male. f Ἅπασαι] Sic recte *E.* & *A.* Male cett. ὁ πᾶσαι.

70. Ῥωξάνης] Ἀλεξάνδρου γυνὴ αὕτη. *G.*

70. Ῥωξάνης] Alexandri nuptias pinxerat Aetion, quam tabulam enarrat in Ἡρόδ. c. 4. & 5. *M. du S.*

71. Τὸν ἄριστον τῶν γραφέων Ὅμηρον] Cl. *Hemſterh.* margini adleverat, vid. *Daviſ.* ad *Cic.* Tuſc. Diſp. V. p. 387. Ed. 2. Hujus igitur notam, quia huc facit, nec longa eſt, ecce ſubjungo. *At ejus* (Homeri) *picturam, non poëſin videmus*, ſcribit ibi *Cicero*. Ad quae *Daviſ.* „ Vult Noſter, *Homerum* ita res deſcribere, „ ut eae ipſae nobis ante oculos eſſe videantur, & „ hinc ἀγχιθύρῳ ζωγράφῳ comparatur apud *Athenaeum* „ L. IV. p. 182. A. Eumque τὸ ἄριστον τῶν γραφέων vocat *Lucian.* in Imag. h. l. Vide & ſcriptorem vitae „ Homericae in opuſculis Galeanis p. 401. Certe non „ tradit *Cicero*, ſe *Homeri* picturam ſeu faciem pi„ ctam vidiſſe; quod perperam cenſuit vir doctiſſi„ mus *Gisb. Cuperus* Apotheoſ. p. 10. *J. F. R.*

73. Τὸ τοῦ Μενελάου μηροῦ] Non ſatis accurate, ut ex memoria, Homerum hic advocat auctor. Neque enim ille ſana & integra Menelai femora ſic deſcribit, ſed ſanguine e vulnere, quod ſub baltheo acceperat, defluente foedata. Il. Δ, 140.

Αὐτίκα δ' ἴθμασιν αἷμα καλαυροπὶς ἐξ ἀπαλοῖο
Ὡς δ' ὅτε τις ἐλεφάντα γυνὴ Φρὺξ ἠὲ Μαίων —
Τοῖοί τοι, Μενέλαε, μιάνθην αἵματι μηροί κ. τ. λ.
J. M. G.

74. Ἐλέφαντι εἰκάσας] *Hom.* Il. Δ. 141. *M. du S.*

79. Θηβαῖος ποιητὴς] *Pindarus* Ol. VI. Sed excidit haud dubie aliquid, ſuſpicor ego ἰοβλέφαρον ſcripturus fuiſſe, ut Ἰων. Εἰκ. c. 26. Apud *Pindarum* certe παῖς ἰοδόρυκτος, vel ἰοπλόκαμος legimus l. c. ex quo facile ἰοβλέφαρον deduxeris. Unum obſtare videtur huic emendationi, quod Poëtam illum, quisquis eſt, de Venere uſurpaſſe dicat vocem ἰοβλέφαρον. Cum l. c. *Pindarus* de Evadna loquatur. Sed hoc leve, & forſan alibi Pindarus de Venere uſurparit. *M. du S.*

Ibid. Ὁ Θηβαῖος ποιητὴς] *Heſiodus* in Scuto Herc. 7. in deſcriptione Alcmenae.

Τῷ

nascuntur caelitus. Sed quid facientem vidisti? LYC. Librum tenebat manibus, bifariam convolutum, videbaturque alteram quidem partem illius legere, alteram vero jam legisse. Dum progreditur, disputabat cum aliquo comitantium nescio quid: neque enim ita ut exaudiri posset loquebatur. Verum ridens, Polystrate, dentes ostendebat, quomodo dicam tibi? quam albos; quam aequabiles, & sibi invicem commissos! Si quando pulcherrimum monile vidisti, de splendidissimis & aequalibus margaritis; ita ad seriem nati erant. Ornabantur autem maxime rubore labiorum. Inter illa enim nitebant, *sectili* apud Homerum *ebori* similes, non hi quidem illorum latiores, alii vero eminentes, aut distantes, quales plerisque: sed quaedam omnium aequalitas, & color idem, & una magnitudo, & aeque juncti: in universum autem magnum quoddam miraculum spectaculumque, humanam omnem pulchritudinem excedens.

τι τ̃ ἐξ ὑρανῦ γένοιτο. τί δὲ ϖράσσουσαν εἶδες αὐτ̃ω; ΛΥΚ. Βιβλίον ἐν ταῖν χερσῖν εἶχεν, ἐς δύο [g] συνειλημμένον, καὶ ἐοίκει τὸ μὲν τοι ἀναγινώσκειν αὐτ̃ῦ· τὸ δὲ ἤδη ἀνεγνωκέναι. μέλαξυ δὲ ϖροιοῦσα, διελέγετο τ̃ ϖαρομαρτούντων τινὶ, οὐκ οἶδ' ὅ, τι· οὐ γὰρ ἐς ἐπήκοον ἐφθέγγετο· ϖλὴν μειδιάσασά γε, ὦ Πολύστρατε, ὀδόντας ἐξέφηνε· ϖῶς ἂν εἴϖοιμί σοι, ὅϖως μὲ λευκοὺς, ὅϖως δὲ συμμέτρους, καὶ ϖρὸς ἀλλήλους συνηρμοσμένους; εἴϖου κάλλιστον ὅρμον εἶδες ἐκ τ̃ γλυϖτοτάτων, καὶ ἰσομεγέθων μαργαριτ̃ῶν, οὕτως ὀϖὶ στίχου ἐϖεφύκεσαν· ἐκοσμοῦντο δὲ μάλιστα τ̃ῷ τ̃ χειλέων ἐρυθήματι. ὑϖεφαίνοντο γὰρ [h] αὐτὸ δὴ τ̃ῷ τ̃ Ὁμήρου ἐλέφαντι τ̃ῷ ϖριστῷ ὅμοιοι, οὐχ οἱ μὲ ϖλατύτεροι αὐτ̃ῶν, οἱ δὲ ϖροέχοντες ἢ διεστηκότες, [i] οἷοι ταῖς ϖλείσταις, ἀλλά τις ϖάντων ἰσοτιμία καὶ ὁμόχροια, καὶ μέγεθος ἓν, καὶ ϖροσεχεῖς ὁμοίως· καὶ ὅλως, μέγα τι θαῦμα [k] καὶ θέαμα, ϖᾶσαν τ̃ ἀνθρωϖίνην εὐμορφίαν ὑϖερϖεπαικός.

ΠΟΛ.

[g] Συνειλημμένον] Συνειλημένον uno μ. *J. Ald. V2.* P. Συνειλεμμένον geminata consona *Fl. B2. Fr. P. H. S.* [h] Αὐτὸ] Sic dedi ex *Fl.* Αὐτῷ enim ceterae. [i] Οἷοι] Οἷα P. [k] Καὶ θέαμα] Desunt haec verba in *Fl.* Adsunt in cett. & P.

Τῆς δ' ἀϖὸ κρήθεν, βλεφάρων δ' ἀϖὸ κυανέοιϖ
Τοῖον ἄϖαθ' οἷόν τε ϖολυχρύσου Ἀφροδίτης.
J. M. G.

Ibid. Ἰοβλέφαρον] Ita correxerat *Solan.* in *J.* Et facile me habuit obtemperantem, neque cuiquam dubium erit, qui contulerit c. 26. *pro Imag.* f. ubi recte: ἕτερόν δέ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη. *J. F. R.*

82. Τ̃ῇ χρυσ̃ῇ Ἀφροδ.] *Hom.* Il. T. 282. *M. du S.*

87. Ἅπασαι] Omnes Edd. ante *S.* hic prave ἃ ϖᾶσαι, habebant. Bene factum quod mutavit Benedictus. *M. du S.*

Ibid. Ὁϖόσαι χάριτες — ϖεριχορεύουσι] Ut Lucianus hic, Χάριτας ϖεριχορεύειν dixit, ita *Anacreon* ϖεριτέτασθαι, de iisdem, Od. XXVIII. Περὶ λυγδίνῃ τραχήλῳ Χάριτες πίτνιϖτο ϖᾶσαι. *L. Bos.*

Ibid. Χάριτες — ϖεριχορεύουσι] *Alciphr.* III. 1. Ipsas Gratias in vultu adolescentis saltantes fingit, ut faciem admodum pulchram describat: τὸ δὲ ὅλον, ait, ϖρόσϖτον αὐτοῦ ἐνηρχοῦντο ταῖς ϖαρειαῖς ὥϖερ ἂν τὰς Χάριτας. Sed καὶ ταῖς ὀμμασι χαρίτων ϖεριχορευούσῃ ἔδοξας ex *Aristaen.* adfert ibid. *Bergl.* *J. F. R.*

90. Δώϖητις] Conf. infra Ἰναφορ. c. 2. pr. *M. du S.*

93. Συνειλημμένον] Recte P. *Ald.* & *Ven.* utraque. In reliquis prave συνειλεμμένον. *M. du S.*

Συνειλημμένον] Sic legendum esse, a συνειλέω, non συνειλεμμένον a συλλαμβάνω, ipsa series orationis indicat: & ita dederat *Aldus*, a quo nescio cur discessum sit. Imaginare volumen, proprie ita dictum, cujus pars evoluta sit inter legendum, sed, ne pendeat & fluctuet, denuo convoluta; altera adhuc umbilico suo s. cylindro involuta. Erant itaque duo quasi volumina cohaerentia ipsa continuatione chartae, illo ipso nempe loco, in quo legendo jam occupati sunt oculi. Hoc erit βιβλίον εἰς δύο συνειλημένον. *J. M. G.*

Συνειλημμένον] Ejeci unum μ. Nam geminatum erat in plurimis Edd. Alia enim res esset, si a λαμβάνω formatum foret, quod συλλημμένον facit; ut ap. LXX. in *Esai.* XI. 5. & *Herodian.* 2. 2. f. At quia est ab εἰλέω, volvo, bene monuit *Solanus*, alterum μ omittendum. *J. F. R.*

6. Αὐτὸ] Sic *Fl.* quod probum est. Reliquae omnes αὐτῷ, quod ferri quidem aliquo modo poterat; sed minus venustum est. *M. du S.*

Ibid. Ὁμήρου ἐλέφαντι] *Homer.* Od. Σ. 195. *M. du S.*

ΠΟΛ. Ἔχ' ἀτρέμας. συνίημι γὰρ ἤδη σαφῶς ἤν τινα λέγεις τὴν γυναῖκα, στύτους τε αὐτοῖς γνωρίσας, καὶ τῇ πατρίδι· καὶ εὐνούχους δέ τινας ἕπεσθαι αὐτῇ ἔφης, νὴ Δία, καὶ στρατιώτας τινάς. τὴν βασιλέως συνοῦσαν, ὦ μακάριε, τὴν ἀοίδιμον ταύτην λέγεις. ΛΥΚ. Τί δ' ἔστιν αὐτῇ τὄνομα; ΠΟΛ. Πάνυ καὶ τοῦτο γλαφυρόν, ὦ Λυκῖνε, καὶ ἐπέραστον. ὁμώνυμος γάρ ἐστι τῇ τοῦ Ἀβραδάτου ἐκείνῃ τῇ καλῇ. οἶσθα πολλάκις ἀκούσας Ξενοφῶντος ἐπαινοῦντός τινα σώφρονα, καὶ καλὴν γυναῖκα; ΛΥΚ. Νὴ Δία, καὶ ὥσπερ γε ὁρῶν αὐτὴν, ὅταν [a] διατίθωμαι, ὁπόταν κατ' [b] ἐκεῖνό που ἀναγιγνώσκων γένωμαι, καὶ μονονουχὶ καὶ ἀκούω λεγούσης αὐτῆς, ἃ παροίκηκε λέγουσα, καὶ ὡς ὥπλισε τὸν ἄνδρα, καὶ οἵα ἦν ὡς ἐκπέμπουσα αὐτὸν ἐπὶ τὴν μάχην.

ΠΟΛ. Ἀλλ', ὦ ἄριστε, σὺ μὲν ὥσπερ τινὰ ἀστραπὴν παραδραμοῦσαν ἅπαξ εἶδες αὐτὴν, καὶ ἔφησας τὰ πρόχειρα ταῦτα, λέγω δὲ τὸ σῶμα καὶ τὴν μορφὴν, ἐπαινεῖν. τὴν δὲ τῆς ψυχῆς ἀγαθὴν οὐθέατο εἰ, οὐδὲ οἶσθα ὅσον τὸ κάλλος ἐκεῖνό ἐστιν αὐτῆς μακρῷ τινι ἄμεινον, καὶ θειοτέρου τοῦ σώματος. ἐγὼ δὲ, συνήθης γάρ εἰμι, καὶ λόγων ἐκοινώνησα πολλάκις ὁμοεθνὴς ὤν, καὶ

10. POL. Quiesce. Jam enim apertissime intelligo, quam mulierem dicas, his ipsis illud colligens, & patria. Dixisti autem etiam eunuchos aliquot eam secutos, & profecto etiam quosdam milites: illam Imperatoris conjugem, celebratissimam illam, dicis. LYC. Quod vero est illi nomen? POL. Valde ipsum quoque venustum, Lycine, & amabile. Est enim cognominis pulchrae illi Abradatae uxori. Nosti, crebro qui audieris, Xenophontem laudare modestam quandam & pulchram mulierem. LYC. Ita sane est, & quasi viderem illam, ita animatus sum, quoties ad illum locum legendo pervenio: ac tantum non audio dicentem, quae dixisse traditur, & ut armaverit virum, & quomodo in pugnam illum deduxerit.

11. POL. Verum tu quidem, vir optime, fulguris instar illam praetercurrentem semel vidisti, & videris ea, quae in promtu sunt, corpus & formam dico, laudare: bonorum autem animae ejus nihil vidisti: nec nosti, quam longe sit ista illius pulchritudo corporis *pulchritudine* praestantior ac divinior. Ego vero, familiaris enim sum, & saepe cum ea, popularis quippe, lo-

a Διατίθωμαι] Bene sic Edd. & P. Διατίθημαι Ex. Fl. b Ἐκεῖνό που] Ἴσως ἐκεῖνον L.

17. Νὴ Δία καὶ στρατιώτας] Puto haec verba Lycini esse, adjungentis aliquid ad ea, quae supra dixerat, ubi nihil de militibus. Porro nescio quam decorum illud sit, quod Lycinus, h. e. Lucianus auctor, hic demum de nomine interrogat, cum jam audiit Smyrnensem esse, cum Caesare vivere. *J. M. G.*

18. Βασιλέως] L. Vero, qui ad Parthicum bellum profectus, *per singulas civitates Asiae, Pamphiliae, Ciliciaeque clariores, voluptatibus immorabatur*, teste *Capitolino* VI. *Fertur praeterea ad amicae vulgaris arbitrium in Syria posuisse barbam.* c. VIII. Quod an de hac intelligendum sit, dubito. Fuit & Anton. Pio celebris concubina, cujus tamen nomen intercidit. (Idem *Capitol.* in Anton. Pio c. VIII.) Sed junior tum Lucianus, si rite ego calculum ineo, quam ut de ea re tam scite scribere potuerit. Ejusdem amores tangit *Julianus* in Caesaribus, cum ait, σώφρων, οὐ τὰ τῆς Ἀφροδίτης, ἀλλὰ τὰ τῆς τοῦ πολίτου. *M. du S.*

Βασιλέως συνοῦσαν] Pantheam Veri. Hic adulatorum derisor Lucianus omnes adulatores vincit. *M. V. la Croze.*

22. Τῆς τοῦ Ἀβραδάτου] Τῆς Πανθίας. *F. G.*

Ibid. Ἀβραδάτου] *PANTHEA* ergo dicebatur, (vide *Xenoph. Cyrop.* V. VI. VII. Nisi forsan a Luciano fictum hoc existimare malis, quo invidiam, quam L. Vero ex intempestivis deliciis oriri sciebat, callide & adulatorie amoveret: Panthea enim Xenophontis virum ad bellum fortiter ciet L. VI. quod & Noster de hac fingit. Alteram ὁμώνυμον hujus vocat cap. 20. ut dubitandi nullus superesset locus. Consule *Dion. Cass.* 57. Et *Nicasii* Diss. de nummo Pantheo. p. 34. 2. *Panthia* scribitur apud *Philostratum* p. 824. ubi imaginem ejus exhibet. ΠΑΝΘΙΑ. Meminit, ibique ibi interpres & *Isidorus Pelus.* L. II. Ep. 63. & III. Ep.

locutus. Etenim, ut ipse etiam nosti, manſuetudinem, & humanitatem, & magnanimitatem, & temperantiam, & eruditionem, ante pulchritudinem laudo: digna enim ista, quae praeferantur corpori; alioquin irrationale fuerit & ridiculum, velut si quis veſtimentum prae corpore admiretur. Vera autem, opinor, pulchritudo illa eſt, cum in eodem homine conveniunt & animi virtus & forma corporis. Videlicet multas tibi oſtenderim, quarum forma quidem bene habet, caeterum vero turpitudine formam afficientes, adeo ut vel loqui exorſis ea emoriatur, & marceſcat, & ipſo indecenti geſtu fateatur, praeter dignitatem ſe cum mala domina, anima, vivere. Et ſane videntur mihi tales ſimiles eſſe ſacris Aegyptiis. Nam ibi quoque ipſum templum pulcherrimum eſt & maximum, lapidibusque pretioſis exornatum, auro & picturis diſtinctum. Intus vero Deum ſi quaeras, aut ſimius eſt, aut ibis, aut hircus, aut feles. Tales, inquam, multas videre licet. Non ergo ſufficit pulchritudo, niſi exornata ſit juſtis ornamentis: dico autem non veſtitu purpureo & monilibus, ſed illis quae praedixi, virtute, & modeſtia, & aequitate, & humanitate, &

γῆ ὡς οἶδα κἀγὼ, τὸ ἥμερον καὶ φιλάνθρωπον, καὶ τὸ μεγαλόφρον, καὶ σωφροσύνην, καὶ παιδείαν, πρὸ τοῦ κάλλους ἐπαινῶ· ἄξια γὰρ προκειρίας ταῦτα τοῦ σώματος· ἐπεὶ ἄλογον ἂν εἴη καὶ γελοῖον, ὥσπερ εἴ τις τὴν ἐσθῆτα πρὸ τοῦ σώματος θαυμάζοι. τὸ δ' ἐντελὲς κάλλος, οἶμαι, τοῦτό ἐστιν, ὁπόταν ἐς τὸ αὐτὸ συνδράμῃ ψυχῆς ἀρετὴ, καὶ εὐμορφία σώματος. ἀμέλει πολλάς ἄν σοι δείξαιμι, μορφῆς μὲν εὖ ἠκούσας, τὰ δ' ἄλλα αἰσχυνούσας τὸ κάλλος, ὡς καὶ μόνον φθεγξαμένων ἀποθανεῖν αὐτὸ, καὶ ἀπομαραίνεσθαι, ἐλεγχόμενόν τε καὶ ἀχθόμενον, καὶ παρ' ἀξίαν συνὸν πονηρᾷ τινι δεσποίνῃ τῇ ψυχῇ. καί γε αἱ τοιαῦται ὅμοιαί μοι δοκοῦσι τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεροῖς· κἀκεῖ γάρ, αὐτὸς μὲν ὁ νεὼς κάλλιστός τε καὶ μέγιστος, λίθοις τοῖς πολυτελέσιν ἠσκημένος, καὶ χρυσῷ καὶ γραφαῖς διηθισμένος· ἔνδον δὲ ἂν ζητῇς τὸν θεόν, ἢ πίθηκός ἐστιν ἢ ἶβις, ἢ τράγος, ἢ αἴλουρος. τοιαύτας πολλὰς ἰδεῖν ἔστιν. εἰ τοίνυν ἀπόχρη τὸ κάλλος, μὴ κεκόσμηται τοῖς δικαίοις κοσμήμασι. λέγω δὴ οὐκ ἐσθῆτι ἀλουργεῖ, ὅρμοις, ἀλλ' οἷς προεῖπον ἐκείνοις, ἀρετῇ, καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ φιλανθρω-

πῷ

c Ἠκούσας] Sic Edd. & Ex. Pl. Ἐχούσας ἴσως. L.

Ep. 67. Alibi not. ad §24. obſervat eam epici carminis argumentum ſuppeditaſſe Sotericho Aſiatae, de quo *Suidas* v. Σωτηρχ. *M. du S.*

23. Ξενοφῶντος] *Xenoph.* Cyrop. L. V. *M. du S.*

50. Εὖ ἠκούσας] Suſpecta mihi haec ſcriptura, quamvis apud *Aelianum* aliosque ita ſcriptum inveniatur, εὖ γένους ἦσαν, τὸ δὲ εὖ πλούτου. V. H. IV. 26, &c. mallem εὖ ἠχούσας, uti etiam ei placuiſſe video, qui in Il. Codice ἠχούσας ἴσως, adſcripſit. Vide not. ad Ἔρωτ. c. 2. *M. du S.*

Ibid. Μορφῆς μὲν εὖ ἠκούσας] Elegans locutio, quae frequens eſt apud *Aelianum*, ut Hiſt. Anim. I. 12. εὖ ἠκουσαν σαρκῶν. II. Ῥώμης δὲ ἀλκῆς εὖ ἠκούσας. V. Ἀνδρίας εὖ ἠκουεν. XIV. 26. εὖ ἦσαν βάθους ὁ πόντος. In V. H. IV. 15. εὖ γὰρ γένους ἦσαν, τὸ δὲ εὖ πλούτου. In genitivis illis ſubintellige ὄνομα. Emenda igitur *Heſych.* apud quem: Βάθων, πλούτου, εὖ προεῖπεν. Lege εὖ ἦσαν. *L. Bos.*

Μορφῆς μὲν εὖ ἠκούσας] Recte hanc phraſin ἠκούσας pro ἠχούσας adſtruit Cl. *Bos* (etſi duo illa quae indicavit ex L. 2. & 5. invenire non potui) cujus quum notas Mſſ. in manibus habuerit *Solanus*, miror, qui tamen eam rejiciat. Clar. *Hemſterh.* ad Somn. §. 2. No. 29. eandem quoque probat in tranſitu, ne operae quidem exiſtimans multis eam teſtimoniis probare, quae illi certe abunde ſuppetiiſſent. εὖ ἠκούσας μορφῆς etiam *Steph.* in Luciano legit, aliaque ex *Herodoto* ſimilia adducit, licet haud indicatis locis. Sed ſufficiunt ea quae *Bos* jam dedit. *J. F. B.*

53. Ἐλεγχόμενόν τε καὶ ἀχθόμενον] Qui attente hanc ſtirpem inſpexerit, ille non optime eam convinctam deprehendet. Interpretatus certe ſum, quaſi transpoſitis paullum verbis legatur, ἀχθόμενόν τε καὶ ἐλεγχόμενον παρ' ἀξίαν συνὸν κ. τ. λ. Cum ſemel ἀχθόμενον poſt ἐλεγχόμενον ſtaret, opus fuit novo καὶ, quod reſtituto ordine, quem verum putamus, ſuperfluum eſt. *J. M. Gu.*

θρωπία, καὶ τοῖς ἄλλοις, [a] ὁπόσοις ταῦτα ὁρῷ ἔστιν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πολύστρατε, μύθου ἀντὶ μύθου ἄμειψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ, φασίν, εἰ καὶ λώιον, δύνασαι γάρ, καί τινα εἰκόνα γράψαμενος τῆς ψυχῆς ἐπίδειξον, ὡς μὴ ἐξ ἡμισείας θαυμάζοιμι αὐτόν. ΠΟΛ. Οὐ μικρόν, ὦ ἑταῖρε, τὸ ἀγώνισμα προστάττεις· εἰ γὰρ ὅμοιον τὸ πᾶσι προφανὲς ἐπαινέσαι, καὶ τὰ ἄδηλα ἐμφανίσαι τῷ λόγῳ. καί μοι δοκῶ συνεργῶν καὶ αὐτὸς δεήσεσθαι πρὸς τὴν εἰκόνα, οὐ πλαστῶν, οὐδὲ γραφέων μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλοσόφων, ὡς πρὸς τοὺς ἐκείνων κανόνας ἀπευθῦναι τὸ ἄγαλμα, καὶ δεῖξαι τὴν ἀρχαίαν πλαστικὴν καλλεσκευασμένον.

Καὶ δὴ πειρώμεθα. αὐδήσασα δὲ τὸ πρῶ-

reliquis, quae ista velut finitione cognoscuntur.

12. LYC. Itaque, Polystrate, sermonem sermone compensa, *ipsa mensura*, ajunt, *vel melius etiam*, potes enim; & quandam animae imaginem depictam ostende, ne ex dimidia modo parte illam admirer. POL. Non parvam, sodalis, materiem certaminis injungis. Neque enim simile est id laudare, quod in omnium oculos incurrit, & ea quae videri non possunt sermone declarare. Et videor mihi adjutoribus ipse etiam opus habere ad hanc imaginem, non statuariis solis, neque pictoribus, sed philosophis etiam, ut ad regulas exigere possim signum, & ostendere antiqua illud arte perfectum.

13. Quin jam fiat! Eloquens primum &

ar-

a Ὁπόσοις ταῦτα] Sic Edd. praeter *Fl.* quae *ὁπόσα ταύτης*. *Gr.* Ὁπόσα ταύτων. *J. Pell.* Forte pro ὁρῷ legi possit ὁρμῷ.

70. Αὐτῷ τῷ μέτρῳ φασὶ] Τῷ αὐτῷ μέτρῳ, τῇ αὐτῇ * προθυμίᾳ. Ἴσι δὲ παροιμιῶδες. *V.*

* Προθυμίᾳ] Προμυθίᾳ editum ante, sed correctum ex C. & V.

67. Ὁπόσοις ταῦτα ὁρῷ] Ἀρετῇ (sc. κεκόσμηται) καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ φιλανθρωπίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπόσοις ταῦτα ὁρῷ ἐστίν. Vertunt: *Virtute* (sit ornata) *temperantia, aequitate, humanitate, atque aliis, quaecunque his terminis comprehenduntur*, quam male, imo quam ridicule hunc locum verterint, quis tam tyro est, qui non videat! Quid enim ultima verba hic denotant, *quaecunque his terminis comprehenduntur*? aut, si possent hic aliquid significare, quomodo ex Graecis ista colligas aut exprimas? In editione Florentina: καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπόσα ταύτης ὁρῷ ἐστίν. Verissime: & *aliis ornamentis, quae sunt in tali* sc. foemina *perfectissima*. quae possunt in foemina omnibus numeris absoluta esse perfectissima & absolutissima. Dudum observavit magnus *Casaubonus* ad Athenaeum ὁρῷ & πῆρας alicujus rei dici quod volumus intelligi summum esse. Sic πῆρας φιλίας, ὁρῷ πενίας esse *summam amicitiam*, *summam paupertatem*. His potes hoc exemplum adscribere, quod non ceperunt interpretes. Mallem tamen legere ὁπόσα ταύτων ὁρίς ἐστιν. & *quae alia sunt talium ornamentorum perfectissima*. Et sic Lucianum scripsisse persuasum habeo. *J.G.G.*

Ὁπόσοις ταῦτα ὁρῷ] Optima est lectio *Aldina* & reliquorum, sed propter interpretationes obscuras tentata a *Graevio*: qui nihil, puto, de sinceritate ejus dubitasset, si in mentem tum venisset viro magno, solere saepe apud omne genus auctores *exempla* poni loco *finis*, h. e. definitionis. Cum igitur hic commemorata sint aliquot virtutum nomina, subjungitur, etiam reliquas intelligendas, quibus exempla laudata sint pro definitione. *J.M.G.*

68. Ὁρῷ] Vide *Plat.* Ed. *Bas.* p. 130. C. *Fl.* ὁπόσα ταύτης. Ego nihil muto. *M. du S.*

69. Μέλον ἀντὶ μέλου ἄμειψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ] Μοῖτον ἀντὶ μοίτου, i. e. *par pari referre*, legi jubet *Menag.* in Amoen. Jur. Civ. p. 377. cum *Lindenbrogio* ad *Hesych.* quum p. 376. praemisisset: „ Ex substantivo μοῖτον, „ quod est χάρις ἀμοιβὸς, factum est μοιτάω, a quo „ Latinum *mutare*: a verbo deinde *mutare* factum „ τὸ *mutuum* — ut recte *Salmas.* de usuris. Quod „ adeo verum est, inquit, ut Graeci ἀμοιβὰς nomi„ ne, quod aequivalet Siculorum μοίτᾳ, *mutuum*, „ sive rem mutuo datam, appellarint, teste *Hesychio*. „ &c." *Bergler.* vero ad *Alciphr.* I. 24. f. p. 98. μοῖτον ἀντὶ μέλου proverbium esse ex hoc solo Luciani loco ait, ubi *Alciphron* scripsit: παρὰ δὲ σοφίας γεγυμένης, ἐντίτομον αὐτὸ τὸ μέτρον, καὶ λαΐνον, ὡς τις εἰθισμένα γένηται. Quo cum concinat *Hesiod.* Ἔργ. v. 350.

— ὦ δ' ὑπόδευκες
Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λαΐνῳ, αἴκα δύνηαι.

Bene quidem, ad probandum, αὐτῷ τῷ μέτρῳ usitatum & proverbialem esse locutionem, cujus exempla lon-

arguta: atque illud, *Dulcior a lingua favis*, de ipsa potius, quam de Pylio illo sene, Homerus dixisset. Omnis autem tonus vocis ut qui mollissimus, neque gravis, qui cum virili conveniat, neque tenuis omnino, qui & nimis muliebris sit, & omnino fractus; sed qualis fuerit pueri nondum pubescentis, suavis, & blandus, & placide in aurem se penetrans, adeo ut etiam cum desiit, resonent adhuc verba, & reliquiae quaedam intus maneant, circumsonetque aures velut echo quaedam, producens auditum, & vestigia verborum mellita quaedam, atque persuasionis plena in animo relinquens. Cum vero etiam pul-

τον, ϗ λίγεια, ϗ τὸ [b] γλυκίων μέλιτ- ἀπὸ τ γλώττης, ϖερὶ αὐτῆς μᾶλλον ἢ ϖερὶ τῦ Πυλίυ γέροντ- ἐκείνυ, ὁ Ὅμηρ- ἂν εἴρηκε. ϖᾶς δὲ ὁ τόν- τῦ φθέγματ-, οἵ- ἀπαλώτατ-, ὅτε βαρὺς, ὡς εἰς τὸ ἀνδρεῖον ἁρμόζ, ὅτε ϖάνυ λεπτὸς, ὡς ϑηλύτατός τε εἶναι, ϗ κομιδῇ ἔκλυτ-, ἀλλ' οἵ- γένοιτ' ἂν ϖαιδὶ μήπω ἡβάσκοντι, ἡδὺς, ϗ [c] ϖροσηνὴς, ϗ ϖρᾴως [d] ϖαδυόρμυ- ἐς τ ἀκοὴν, ὡς ϗ ϖαυσαμένης ἔνιλλον εἶναι τ βοὴν, ϗ τι λείψανον ἐνδιατρίβειν ϗ ϖειδαμβεῖν τὰ ὦτα, καθάϖ ἠχώ τινα ϖαρατείνυσαν τ ἀκρόασιν, ϗ ἴχνη τ λόγων μελιχρὰ ἄττα, ϗ ϖειθῦς μετὰ ϑπὶ τ ψυχῆς [e] ἀπολιμπάνυσαι. ὁπότων δὲ ϗ τὸ καλὸν ἐκείνο ᾄδῃ,

[b] Γλυκίων] Γλυκίον G. Nihil mut. Edd. [c] Προσηνὴς] Bene sic P. aliaeque. Πρασὴς male J. [d] Παραδυόμενον] Παραδυόμυ- P. G. & marg. *AlW.* [e] Ἀπολιμπάνυσαι] Ita dedi ex *Fl. P. S.* Ἀπολιμπάνουσα J.

longe plura, tam ex Novo Foed. quam ex profanis Auctorib. possem proferre, ni res esset notissima; verum inde non conficitur, & alterum μᾶλλον &c. se hic recte habere; neque id adeo inquisivit *Bergler.* Nec *Erasm.* in Adagio, *Eadem mensura*, ubi posteriora haec Luciani adducit, omisso μᾶλλον. Sed quum μοῦσον conjectura tantum sit nondum satis probata, eam necdum admittere possum, ut placeat prae vulgata. (In Addendis Edit. *Graev.* tribus verbis etiam monuit *Almeloveen* de emendatione *Menagiana.*) J. F. R.

70. Ἄμειψαι αὐτῷ τῷ μίτρῳ] Vide Paroemiogr. J. B.

Ibid. Αὐτῷ τῷ μίτρῳ] Omisit de industria αὖθις δίνασαι, quod apud *Hesiodum* versum complet, Ἔργ. 348. M. du S.

78. Γραφὴν μόνον] Omissa poëtarum mentio non ab ipso auctore videtur, qui jam initio statim Homerica utatur imagine. J. M. G.

84. Καὶ τὸ γλυκ.] Καὶ τὸ γλυκίον μέλιτ- ἀπὸ τ γλώσσης ϖερὶ αὐτῆς μᾶλλον, ἢ ϖερὶ τῦ Πυλίου γέροντ- ἐκείνου ὁ Ὅμηρ- ἂν εἴρηκε. Sic Mss. Vulgo ϗ τὸ, γλυκίον μέλιτ-, quod tamen non damno. Statim idem codex, ϗ ϖρᾴως ϖαδυόρμυς εἰς τὸν ἀυλὸν, & sic legisse videtur interpres, qui bene vertit, *inque aurem blande se insinuans.* est enim ϖαδυόομαι *blande & latenter subire, se insinuare.* pro quo mox ἁβδίζ c. 14. ϗ ἢ κηρῷ ἐπιφράξει τὰ ὦτα, ϗ ἁβδίσεται σοι τὸ μέλος. *Quin etiam auribus cera obturatis, per ceram etiam cantus penetrabit.* ϖαδυόμενος, quod in editis extat hic est ἐπαρδόμενον. J. G. G.

Ibid. Γλυκίων μέλιτος] *Homer.* Il. A. 249. M. du S.

93. Παραδυόμενος] Non ausim equidem, si ex bonis libris adferatur, hic damnare verbum ϖαδοδίζ: sed nec substituere ei, quod adhuc omnes habuerunt, licet paullo rariori, ab auctore tamen alias etiam usurpato, quodque ad hunc locum pulchre conveniat. Tribuit Lucianus Pantheae orationem sonoram, non femineam, quae impleat aures, & quasi inferciat, ne aliud quid eodem tempore admittant, quae conticescente illa adhuc resonet. Talis vox vix ϖαδοδίζ dici potest, *clanculum irrepere per alienam occasionem*, sed ϖαδυόεσθαι ad intima usque se penetrare, & ea implere. Vim verbi satis declarant ea ipsa, quae de formula εἰς ϖαδύσεις supra p. 480, 16. observavit Cl. *Hemsterhusius.* J. M. G.

Παραδυόμενος] Alteram lect. ϖαδοδόμενος fere praeferrem; quia blandiorem ingressum significat, & cum ϖρᾴως conjungitur; quum ϖαδύειν violentionem intrusionem notet, ut *Lexiph.* c. 24. ϗ ζημίαν ἐγγὺ, ἂν μὴ ϖαδύσῃς αὐτὸ ϖου. Et sic alibi non semel. At in textum nondum recipio: eoque minus, quod, his scriptis, vulgatam ab Cl. *Gesn.* defendi video. Quia tamen praemilit, se non damnare ϖαδοδ. si ex bonis libris adferatur, idque jam ex iis adnuleritus; jam admittet credo. Mihi adhuc ϖαδοδομ. restitui placet. J. F. R.

97. Ἄττα] Recte hic laevigatur; ut *Timon.* §. 28. *Lexiph.* c. 5. *Rhet.* c. 16. m. At supra *Amor.* c. 17. Et *Herm.* 30. f. *Lexiph.* 14. & 21. bene adspiratur. Plura dedissem, nisi causa esset nota, & *Devarius* de partic. p. 97. id jam praecepisset, monuissetque ἄττα esse *quaedam*, ἅττα vero pro ἅττινα, quaecumque. Auctoritatem aliquam hisce addit *Hellad.* in Chrestomath. p. m. 10. f. etsi distinctionem significationis non addit, sed pro re nata, modo adspirari, modo laevigari scribit. J. F. R.

ᾠδὴ, ᾗ μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, [a] τότε δὴ τότε, ὦρα μὲ [b] σιωπᾶν [c] ταῦτα ἁλκυόσι, καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπασα· καὶ ἡ Πανδίονος εἴπερ ἐστὶν, [d] ἰδιώτις καὶ ἀήθης, καὶ ἄτεχνος, εἰ καὶ πολυηχέα τὴν φωνὴν ἀφίησιν.

chrum illud canit, & maxime ad citharam, tum enim vero tacere *propter* ea decet halcyones, & cicadas, & cycnos: imperita enim cantus, ad illam si comparentur, *istæc* omnia. Et si Pandionis *filiam* nominem, ignara etiam illa, & rudis, etsi multipliciter sonoram vocem emittat.

Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων, οἵπερ ἐπαγωγότατοι ἐγένοντο τῶν [e] ἀκροατῶν, ὡς καὶ τὰ ἄψυχα ἐπικαλέσασθαι πρὸς τὸ μέλος, αὐτοὶ ἂν, οἶμαι, εἰ γε ἤκουσαν, καταλιπόντες ἂν τὰς κιθάρας, παρεστήκεσαν σιωπῇ, [f] ἀκροώμενοι. τὸ γὰρ τὴν ἁρμονίας τὸ ἀκριβέστατον διαφυλάττειν, ὡς μὴ παραβαίνειν τι τῶν ῥυθμῶν, ἀλλ' εὐκαίρῳ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει διαμετρῆσαι τὸ ᾆσμα, καὶ συνῳδὸν εἶναι τὴν κιθάραν, καὶ ὁμοχρονεῖν τῇ γλώττῃ τὸ πλῆκτρον, καὶ τὸ εὐαφὲς τῶν δακτύλων, καὶ τὸ εὐκαμπὲς τῶν μελῶν, πόθεν ἂν ταῦτα ὑπῆρχε τῷ Θρᾳκὶ ἐκείνῳ, καὶ τῷ ἀνὰ τὸν Κιθαιρῶνα μέλλοντι βουκολεῖσθαι, καὶ κιθαρίζειν μελετῶντι; ὥστε εἴ ποτε, ὦ Λυκῖνε, καὶ ἀδούσης αὐτῆς ἀκούσῃς, ἐκεῖνο τὸ

14. Orpheus autem & Amphion, qui vel maxime demulcendis auditoribus valebant, ut inanimata etiam ad ſuum cantum allicerent, ipſi, puto, ſi audirent, relictis citharis adſtarent ſilentio audientes. Servare etenim exquiſitiſſima ratione harmoniam, ne quid rhythmum egrediatur, ſed ſublatione tempeſtiva ac poſitione dimenſum habere cantum, & conſonare citharam, & eadem tempora linguam plectrumque cuſtodire, & faciles digitorum tactus, & molles membrorum flexus, unde haec contigiſſent iſti Thraci, & illi *alteri* per Cithaeronem inter boum curam meditanti citharam. Itaque ſi quando, Lycine, etiam canentem illam audieris, non jam illud ſolum,

a Τότε] Reſtitui ex L. & Ba. τίσιν enim erat in cett. Edd. ne *Fl.* quidem excepta. b Σιωπᾶν] Σιωπᾷν male *J.* c Ταῦτα] Conſtans lectio. Sed ταῖς corrigit *M. du S.* d Ἰδιῶτις] Ἠδιώτις male *J.* e Ἀκροατῶν] Ἀκρατῶν male *J.* f Ἀκροώμενοι] Ἀκρώμενοι male *J.*

4. Κἂν τὴν Πανδίονος αὖτις] Τὴν Πρόκνην, ἤτοι τὴν ἀηδόνα. *V.* Πρόκνην λέγει ἡ φιλομήλα· εἶτουν ἀηδόνα καὶ χελιδόνα. C.

19. Τῷ Θρᾳκὶ] Τῷ Ὀρφεῖ. *V.*

20. Τὸν Κιθαιρῶνα] Ἀμφίονα * λέγει, ἃς τὰς Θήβας ἔκτισε τὰς Βοιωτίας, † ἀντὶ αὐλῷ ἐ κιθάρᾳ. *V.*

* Λέγει] Non erat in Editis hoc verb. Addidit *Solan.* non dicens unde.

† Τπὶ] Τὼ correxerat *Solan.* & Scholio ult. hujus Dial. etiam ἀλλ' pro ἀλλὰ quod monuiſſe futile videtur; niſi tamen dicendum foret, me non obſecundaſſe, quia ſic centies negligi apoſtrophum video. Et quis haec ab ſcribarum arbitrio pendens, ejus orthographiam non muto, niſi Codd. jubeant. Pluribus hoc egi in notis ad Lucian. non longe hinc, ad verba ἀντὶ ἰσόπους. *J. F. R.*

1. Τότε δὴ τί ποῖς] Lucianus in libello, cui nomen dedit Imaginibus, laudat feminam aliquam ab animi corporisque dotibus excellentiſſimis inſtructiſſimam: inter alia quoque in illa canendi dulciſſime artem praedicans; ait pag. XIV. Ὀκότεαι δὴ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ, μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τί ποῖς, ὦρα μὲ σιωπᾷν ταῦτα Ἀλκυόσι θ' τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπασα. Vehementer illud τί ποτε turbat. Suſpicor εἰ ποῖς. *Tunc certe, ſi unquam alias, ſilere oportet Halcyones*, &c. *J. F.*

Τότε δὴ τότε] In omnibus fere legebatur, τότε δὴ τί ποῖς . . . ταῦτα. Cui ſcripturae ut medicinam faceret Cl. *Jenſius*, τί ποτε legere jubebat, ſed de ταῦτα nihil. Ego totum refingendum puto in hunc modum: Τότε δὴ τότε ὦρα μὲ σιωπᾶν ταῖς ἀ. &c. Certe in L. & Ba. recte legitur τότε δὴ τότε. *M. du S.*

Τότε δὴ τί ποῖς] Non concoquo illud τί, undecunque demum irrepſerit: quemadmodum nec illud, quod ſtatim ſequitur, ταῦτα ſatis commode poſitum videtur. Cogitabam αὖτη, ut ad ὦρα referatur. Sed nihil auſim ſine libris. Interim reddidi, quaſi poſitum ſit ταῦτα, ut alias ſaepe, pro διὰ ταῦτα. *J. M. G.*

Τότε δὴ τότε] Facile recepi hanc lectionem, eſt enim Noſtro aliisque haec repetitio ἐμφάσεως cauſſa non aliena. Conf. not. Cl. *Hemſterh.* ad *Nigrin.* §. 6. T. I. p. 44. Sic in Ἀποφρ. c. 14. ἰχθῦν δὲ ἰχθῦν. *Ariſtoph.*

lum ; quod a Gorgonibus ſolet, tibi uſu veniet, ut lapis fias ex homine ; ſed etiam quid fuerit illud, quod de Sirenibus narratur, intelliges. Adſtabis enim, bene novi, delinitus, patriae oblitus & familiae. Et licet cera obturaveris aures, etiam per ceram penetrabit tibi cantus ; talis auditio eſt Terpſichorae cujusdam, aut Melpomenes, aut ipſius Calliopes e diſciplina, ſexcentas omnis generis complexa illecebras. Uno verbo comprehendens dixerim, eum mihi cantum audire te puta, qualem eſſe convenit, qui per labra talia, per illos dentes egrediatur. Vidiſti autem ipſe, quam dico : itaque puta te etiam audiſſe.

15. Accuratus enim ille ſermo, & Ionica puritas, & quod arguta in conſuetudine loquendi, & multum Gratiarum Atticarum habet, neque admiratione dignum, cum patrium hoc illi ſit, & ab ipſis tractum majoribus. Neque aliter eam oportebat, quae ipſo coloniae jure, Atticae civitatis ſit particeps. Neque vero illud ad-

τ Γοργόνων μόνον ἔσῃ πεπονθὼς, λίθος ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος, ἀλλὰ καὶ τὸ τ Σειρήνων [g] εἶσῃ, ὁποῖόν τι ἦν. [h] παρεστήξῃ γάρ, εὖ οἶδ' ὅτι, κεκηληδώς, πατρίδος καὶ οἰκείων ἐπιλαθόμενος· καὶ ἢν κηρῷ ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα, καὶ διὰ τοῦ κηροῦ διαδύσεταί σου τὸ μέλος. τοιοῦτόν τι ἄκουσμά ἐστι Τερψιχόρης τινὸς, ἢ Μελπομένης, ἢ Καλλιόπης αὐτῆς παίδευμα, μυρία τὰ θέλγητρα, καὶ παντοῖα ἐν ἑαυτῷ ἔχον. ἑνί τε λόγῳ συνελὼν, φαίην ἄν, τοιαύτης μοι τὴν ᾠδὴν ἀκούειν νόμιζε, οἵαν εἰκὸς εἶναι τὴν διὰ τοιούτων χειλῶν, δι' ἐκείνων δὲ τ ὀδόντων ἐξιοῦσαν. ἐώρακας δὲ καὶ αὐτὸς, ἣν φημι, ὥστε καὶ ἀκηκοέναι νόμιζε.

Τὸ μὲν γὰρ ἀκριβὲς τοῦτο τ φωνῆς καὶ καθαρὸν Ἰωνικὸν, καὶ ὅτι ὁμιλῆσαι σωμύλη, καὶ πολὺ τ Ἀττικῶν χαρίτων ἔχουσα, οὐδὲ θαυμάζειν ἄξιον· πάτριον γὰρ αὐτῇ, καὶ προγονικὸν, οὐδὲ ἄλλως ἐχρῆν, μετέχουσαν τῆς Ἀθηναίων καὶ τῆς ἀποικίας. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖ-

[g] Εἶσῃ] Ἔσῃ male *f.* [h] Παρεστήξῃ] Sic Edd. excepta *f.* quae παιστήξῃ. *Palm.* emendat παρεξεστήξῃ.

ſtoph. Pl. 348. Ἐνί γάρ τις ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Et 114. αἴρομαι γὰρ οἴομαι. Ad quem verſum plura Illuſtr. *Spanhem.* Recte vidit Cl. *Jenſ.* τί πόλε ſtare non poſſe ; & εἰπόλε non abſurde conjecit. Jam vero nihil amplius deſiderabit ; nec Cl. *Geſner.* cujus verſionem tamen intactam ſervavi. *J. F. R.*

2. Ταῦτα] Quia non ſatis certum quid Lucianus dederit, neque quis Cod. aut Ed. praeit, vulgatam exhibui. *J. F. R.*

4. Ὡς πρὸς ἐκεῖνον] Vide de hac locutione notam Cl. *Jenſii* ad *Tim.* §. 15. No. 62. *J. F. R.*

Ibid. Τὴν Παυδίονος] Philomelam intelligit, reſpicitque ad fabulam de Procne & Philomela Pandionis filiabus, de quibus *Ovid.* in Metam. *G. C.*

6. Πολυηχέα — φωνὴν] *Homer.* Od. T. 521. *M. du S.*

Ibid. Φωνὴν ἀφίησιν] In *Homeri* l. c. eſt πολυηχέα φωνὴν χέει. Sed ἀφίει bene habet. Sic δάκρυα ἀφιέναι *Long. Poſt.* IV. 123. Edd. *Moll.* Noſter infra *Here.* c. 4. ἀλλάξαι φωνὴν ἀφεῖς. *Ach. Tat.* I. p. 3. ἀφιέντων βοήν. *J. F. R.*

7. Ὀρφεὺς δὲ ὁ Ἀμφίονος] De Orpheo dictum antea, de Amphione, Mercurii & Antiopes filio *Horat.* in Art. poët. extatque illius ſimulacrum apud *Plin.* L. XXXVI. c. 5. *G. C.*

16. Ὁμοχρονεῖν] Sic ſupra Συγγρ. c. 50. *M. du S.*

25. Παρεστήξῃ] In addendis T. 2. Ed. *Graev.* legas: Παρεστήξῃ γάρ. (*adſtabis enim*) Sic Interpres vertit. Quomodo legerit, neſcio. Forte legendum eſt παρεξεστήξῃ, a παρεξίσταμαι, & erit, quod nos vernacula lingua dicimus: *Tu ſera ravis.* *J. P. a G.*

26. Εὖ οἶδ' ὅτι,] Comma quod ante ὅτι erat, poſt illud removi. Eſt enim anaſtrophe uſitata, potuiſſetque ſine commate ullo ſcribi. *Demoſth.* de Coron. p. m. 520. Οὐδ' ἂν ὑμεῖς, εὖ οἶδ' ὅτι συγχωρήσαιτε. *Alciphr.* I. 38. p. 176. οὐδὲ ἐκάτης ἄμεινον εὖ οἶδ' ὅτι γένοιτ' ἄν. Ubi *Bergl.* aliud ex *Demoſth.* teſtimon. licet haud indicata pag. adfert. *Ariſtoph.* Plut. 182-3.

Μανότατον γὰρ οἶσθ' ὃ τὸ πάντων αὖτον
Καὶ τ κακῶν ἐς τ ἀγαθὸν, εὖ οἶδ' ὅτι.

J. F. R.

27. Ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα] Conf. infra Ῥητ. c. 22. *M. du S.*

43. Ἀποικίαν] Smyrnam a Theſeo conditam ſunt qui tradiderunt. Alii Epheſiorum coloniam eſſe voluerunt. Curioſi antiquitatum inquirant. In neminem incidi qui haec tractarit. *M. du S.*

ἐκεῖνο θαυμάσαιμ' ἄν, εἰ καὶ ποιητὴς χαίρει, καὶ τὰ πολλὰ ταύτῃ ὁμιλεῖ, τῷ Ὁμήρου πολίτις ἔσα. μία μὲν δή σοι, ὦ Λυκῖνε, καλλιφωνίας αὕτη, καὶ ᾠδῆς εἰκών, ὡς ἄν τις ἐπὶ τὸ ἔλαττον εἰκάσειε. σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας, ἃ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεὶς ἐπιδείξαι διέγνωκα, ἧττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν [a] αὐτὸ αὐτῷ [b] ἀνθαμιλλώμενον, ἀλλ' αἱ πᾶσαι τῆς ψυχῆς ἀρεταὶ, καθ' ἑκάστην εἰκὼν μία γεγράψεται, πρὸς τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη. ΛΥΚ. Ἑορτὴ, ὦ Πολύστρατε, καὶ πανδαισίαν ἐπαγγέλλεις. ἔοικας δ' ἂν λώϊον ὡς ἀληθῶς ἀποδώσειν μοι τὸ μέτρον· ἐπιμέτρει δ' ἂν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν ἄλλο ποιήσας, μᾶλλον χαρίσαιό μοι.

ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ πάντων καλῶν παιδείαν ἡγεῖσθαι ἀνάγκη, καὶ μάλιστα τὸ-

miratus fuerim, si poëſi etiam gaudet, & multum in ea verſatur, quae Homeri civis ſit. Nimirum haec una tibi, Lycine, pulchri ſermonis illius & cantus imago, prout poſſit eam aliquis in deterius effingere. Sed vide etiam reliquas. Neque enim unam uti tu e multis compoſitam oſtendere decrevi. Minus enim hoc fuerit, etiam *propria* pictoris arte ſi perficiatur, tot pulchri ſpecies, & multiforme quiddam ex pluribus elaborare, quod ſecum ipſum *tamen* pugnet. Sed omnes animae virtutes, imagine ſibi ſua pingentur ſingulae, ad ipſum animale exemplum imitando expreſſa. LYC. Diem feſtum, Polyſtrate, & publicum epulum promittis. Videris re vera meliorem mihi menſuram redditurus. Admetire ergo: neque enim eſt in quo majorem a me gratiam inire poſſis.

16. POL. Quandoquidem igitur pulchrarum rerum omnium principem eſſe erudi-

a Αὐτὸ] Deeſt in *Fl.* b Ἀνθαμιλλώμενον] Ἀναμιλλ. *J.* & Ex. *Fl.* Sed prius eſt in cett. & P. al. ἀνθαμιμούμενον G.

51. Καὶ γραφικῶς συνθελ.] Obſcura & inſulſa eſt verſio horum verborum; ἧττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον, *Hoc enim perexile eſſet, & more graphico abſolutum, tot formas, & multiforme quiddam, ſibi ipſi adverſans, ex multis perficere.* Haec Latina quis ſanus intelligat? Quid eſt *more graphico*, verte totum locum: *Hoc enim perexile eſſet, & more pictorum factum*; (ſcilicet unam rem pulchram ex variis rebus compoſitam, uti in καλλιφωνίᾳ erat factum, nec aliter poſſunt pictores pulchritudinem oſtendere) *Tanta pulchra, & multiforme quiddam, quod ſecum ipſe certat* (utrum ſcilicet altero pulchrius ſit) *ex multis perficere* ſcilicet decrevi. Totus locus ſic eſt interpungendus: Σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας. ἃ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεὶς ἐπιδείξαι διέγνωκα, ἧττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον. iſta verba quaſi in parentheſi poſita ſunt, ἧττον γὰρ τοῦτο καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν. Γράφειν eſt, pingere, γραφεῖς pictores, γραφικῶς more pictorum. quoties in hoc ipſo dialogo leguntur. Sic & Latinis ſcribere eſt *pingere*. *Plin.* in ep. *imagines exſcribendas pingendasque*. *Martialis*: *ſcriptum teſtudine ſigma*. hoc eſt pictum, ſed ἀνθαμιλλᾶσθαι, eſt certare cum adverſario, & ſi de pluribus, dicitur inter ſe certare. ἀνθαμιλλητὴς eſt aemulus, qui cum aliquo certat. Mſſ. hic non audio, qui pro ἀνθαμιλλώμενον ſcribit ἀνθαμιμούμενον. *J.G.G.*

Γραφικῶς συντελεσθὲν &c.] Officio interpretum obſcuriſſimus eſt hic locus, ſi quisquam in toto Luciano. Nam praeterquam quod ille graphicus mos, quem ex *Opſopoeo* adoptat *Benedictus*, in Latino ſermone ſit nullus, vide quemadmodum haec periodus contraria ſit proxime ſequenti. Quum enim nunc velint dici perexile eſſe tot formas & multiforme quiddam ex multis perficere (quod eſt una pictura diverſum quiddam depingere) atque adeo id culpetur, in proxima intelligunt eum velle depingere omnium animae virtutum unam imaginem, & quidem ad archetypum, etiam, ut debet inde ſequi, unum. At prorſus eſt adverſa loquentis mens: qui quum promiſiſſet ἐπιδείξαι ἐκ μίαν εἰκόνα ἐκ πολλῶν συντιθεῖσαν, pro defenſione hujus ſuae voluntatis interponit (*minus enim illud & ex vulgata pingendi conſuetudine confectum foret, tot pulchritudines*, variarum nempe partium, *& multiforme quiddam ex multis perficere ipſum ſecum certans*, vel cujus multiformis imaginis ſingulae partes ex praeſtantiſſimo ſumptae & ſimulatae, de praeſtantia & imitationis perfectione dubium judicium facerent) pergit, quid facere velit, *ſed omnes virtutes animae, ſingulatim quaeque imago*, (h. e. ſic facta, ut integram picturam unaquaeque virtus habeat.) *pingetur imitationem archetypi exprimens.* In proponendis animae dotibus repudiat id quod pictor ille in corpore faciebat, qui ut Divam pulcherrimam exprimeret,

ab

ditionem neceſſe eſt, earum praeſertim, quae meditatione conſtant; age hanc quoque jam conſtituamus, variam quidem & multiformem, ut neque hac parte tua illa fingendi arte inferiores ſimus. Pingatur ergo ita, ut univerſim omnia de Helicone bona habeat, non tanquam Clio, aut Polymnia, aut Calliope, aut reliquae, unum quiddam unaquaeque ſciens, ſed quae ſunt omnium; & inſuper Mercurii, atque Apollinis *munera*. Quaecumque enim vel poëtae verſibus ornata protulere, aut retulerunt hiſtorici, aut philoſophi admonuerunt, omnibus illis exornata imago eſto, non ut colorem tantum traxerit, ſed ut alte deſcendentibus medicamentis ad ſaturitatem imbuta ſit. Atque ignoſcendum mihi erat, ſi exemplum vivum oſtendere hujus picturae non poſſem. Neque enim tale inter antiquos, quantum ad doctrinam,

τῶν, ὁπόσα μελετητὰ, φέρε καὶ ταύτῃ ἤδη συϛησώμεθα, ποικίλην μὲν τοι, καὶ πολύμορφον, ὡς μηδὲ κατ' τοῦτο ἀπολειπόμεθα τ' σῆς πλαϛικῆς. καὶ δὴ γεγράφθω πάντα συλλήβδην τὰ ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος ἀγαθὰ ἔχουσα, ὐχ ὥσπερ ἡ Κλειὼ, καὶ ἡ Πολύμνια, καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ αἱ ἄλλαι, ἕν τι ἑκάϛῃ ἐπϛαμένῃ, ἀλλὰ [c] πασῶν, καὶ προσέτι τὰ Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος. ὁπόσα γὰρ ἢ ποιηταὶ μέτροις διακοσμήσαντες, ἐξενηνόχασιν, ἢ συγγραφεῖς ἱϛόρησαν, ἢ φιλόσοφοι [d] παρηνέκασι, πᾶσι τούτοις ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω. οὐκ ἄχρι τοῦ ἐπιχρώματος μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος δυσποιοῖς τισι φαρμάκοις ἐς χόρον καταβαφεῖσα. καὶ συγγνώμη, εἰ μηδὲν ὑπόδειγμα ἔχετυπον ὑπιδεῖξαι ταύτης δυναίμην τ' γραφῆς. ὡ γὰρ ἐθ' [e] ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, [f] παιδείας πέρι μνη-

[c] Πασῶν] Conſtans lectio. [d] Παρηνέκασι] Nil mut. Edd. & Ex. *Fl.* Παρηνέγκ. P. Item marg. *Alii.* [e] Ὅ, τι] Sic *P.* Ὅτι *S.* aliaeque quaedam. [f] Παιδείας] Sic recte *P. A.* & *Fl.* Παιδίας *J. H. S. Ald.* male.

69. Ἕν τι ἑκάϛῃ] Καὶ γὰρ τὰς Μούσας ἄλλο ἄλλης φασὶν ἔφορον εἶναι τέχνης λογικῆς ἢ ἱϛορίας. Κλειὼ μὲν ἱϛορίας, ἃς ἢ αὐτὴν εἶναι φασὶ, Θαλείαν καμῳδίας, Εὐτέρπην αὐλῶν, Μελπομένην τραγῳδίας, * Τερψιχόρην ψαλτηρίου, Ἐρατὼ κιθάρας, Πολυμνίαν ὀρχήσεως, Οὐρανίαν ἀϛρολογίας, Καλλιόπην ποιήσεως. *V.*

* Τερψιχόρην] Hic legebatur Euterpe; ſed cum hoc jam haberetur nomen, deeſſetque *Terpſichore*, manifeſtum erat feſtinantem Librarium poſteriorem hancce Muſam oblitum. Licet non conveniat Mythologis inter ſe circa Muſarum inventa, nec praeſtantiſſimi Poëtae diviſionem hanc artium inter Muſas agnoſcant, attamen quod hic dicitur de Euterpes & Terpſichores inventis, ſatis conſentit cum *Epigram.* CXXXVIII. *Auſonii*, ad quod vide *El. Vinetum.* *J. Cler.*

Τερψιχ.] Recte legitur *Terpſichore* in C. *M. du S.*

ab hac puella ſumebat exemplum hujus membri vel coloris, ab alia alterius, & ſic varias pulchritudines in unam tabulam conferebat. Id in depingendis bonis animae negat hic ſe ſequuturum, & ſic quoque illa omnia conjuncturum in una pictura, ſed ex ſingulis ſeparatam ſingularemque imaginem effecturum. Καθ' ἑκάϛῳ αὐτῶν μίαν non debent per minorem diſtinctionem diſtrahi, ſed conjungi omnes quatuor voces, ſejunctae ab praecedentibus & ſequentibus, quae apponuntur, ut in tomo primo *Hermot.* c. 33. f. dixit ξύμπαϑες, ὁ τῷ μέρει ἕκαϛον. Ubi vide noſtra. *J. G.*

Καὶ γραφικῶς σωτ.] Sic graphice apud *Plautum* &c. *M. du S.*

58. Λαῶν] Parodia *Heſiodi*. Locus ſupra indicatus eſt ad c. 12. *M. du S.*

70. Πασῶν] Ita in omnibus legitur; ad Muſas itaque referendum, quarum omnium artes unam ait poſſidere Pantheam. *M. du S.*

76. Δυσποιοῖς τισι φαρμάκοις] Quae ſint δυσποιοὶ φάρμακα, forte intelligi melius poterit, ſi quis conferat locum e Ciceronis Hortenſio a Nonio ſervatum 4, 405. *Ut ii, qui* combibi purpuram *volunt*, ſufficiunt *prius lanam* medicamentis *quibusdam*, &c. Laudavimus nuper hunc locum, & plura de hoc argumento diximus, ad *Quinct.* 12, 10, 75. *J. M. G.*

79. Οὐ γὰρ ἐθ' ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, παιδίας πέρι μνημονεύεται] *Neque enim quidquam tale in veteribus de diſciplina memoratur.* Sic ſcribendum; non, ut vulgo, ὅτι· id quod jam ſaepe monuimus etiam alibi male apud Noſtrum ſcribi; ſaepiusque monituri ſumus. *J. J.*

Ibid. Ὅ, τι] Bene Cl. *Jenſ.* vel per ſe, vel ex *Pariſ.* Ed. vidit ſic ſcribendum pro vulgato ὅτι. Recte enim ὅς τις poſt οὐκ ἔϛι ſequitur, ut *Alciphr.* III. 24. p. 330. Οὐκ ἔϛιν ᾧ τινα οὐκ ἀπολάλακα. Noſter ſupra *Demon.* §. 10. Καὶ οὐκ ἔϛιν ὅ τινα οὐκ οἰκεῖον ἡγήσεται. Ne plura in re manifeſta adferam. *J. F. R.*

80. Παιδίας πέρι] Corrige παιδιάς. *F. G.* Id jam feci, & feciſſem, ut *Fl.* non monuiſſet; nam errorem operarum tantum fuiſſe illud παιδίας, patet ex

μνημονεύεῃ), πλὴν ἀλλὰ εἴ γε δοκεῖ, ἀνακείσθω καὶ αὕτη· καὶ μεμπτὴ γὰρ, ὡς ἐμοὶ φαίνεται. ΛΥΚ. Καλλίστη μὰ, ὦ Πολύστρατε, καὶ πάσαις ταῖς γραμμαῖς ἀπηκριβωμένη.

memoratur. Verum, si videtur, ponatur haec etiam *imago*. Neque enim, puto, est reprehendenda. LYC. Pulcherrima quidem, Polystrate, & lineis omnibus absoluta.

ΠΟΛ. Μετὰ δὲ ταύτην, ἡ τῆς σοφίας καὶ συνέσεως εἰκὼν γραπτέα. δεήσει δὲ ἡμῖν ἐνταῦθα πολλῶν τῶν παραδειγμάτων, ἀρχαίων τε πλείστων, ἑνὸς μὲν καὶ αὐτῆς Ἰωνικῆς. γραφεῖς δὲ, καὶ δημιουργοὶ αὐτῆς, Αἰσχίνης ὁ Σωκράτους ἑταῖρος, καὶ αὐτὸς Σωκράτης, μιμηλώταλοι τεχνιτῶν ἁπάντων, [a] ὅσῳ καὶ μετ' ἔρωτος ἔγραφον. ἣν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἣν καὶ ὁ Ὀλύμπιος θαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς συνῆν, ἀπὸ [b] φαύλου συνέσεως παράδειγμα [c] προθέμενον, ὁπόσον ἐμπειρίας πραγμάτων, καὶ ἀξύνετος

17. POL. Posthaec vero sapientiae & prudentiae pingenda imago est. Opus autem nobis hic erit exemplis pluribus, antiquis plerisque, uno quidem & ipso Ionico, pictores autem & opifices illius Aeschines Socratis sodalis, & ipse Socrates, imitandi inter artifices omnes peritissimi, in quantum etiam cum amore pingebant. Nempe illam ex Mileto Aspasiam, quicum Olympius ille, admiratione ipse quoque dignissimus, vivebat, non malum prudentiae exemplum proponamus, & quantum in il-

a Ὅσῳ] Ὅσοι adscripsit *M. du S.* b Φαύλου] Φαύλου *Th. Mag.* vid. not. c Προθέμενον] Nil mut. Edd. Προθήσομεν *Jens.* & *Pell.*

Bened. versione, quae *disciplinam* tamen recte reddiderat. Sed miror *Amstel.* Edit. recte etiam παιδείας exhibere, quae alioquin jejusmodi mendas fideliter imitari, saepe augere solet. *J.F.R.*

90. Αἰσχίνης] Socraticus; de quo videndus *Diog. Laërt.* II. p. 48. & Noster Παρασ. c. 32. Libellum *Cic.* de Invent. I. 31. de hac ipsa Aspasia ab eo fuisse conscriptum testantur *Diogenes* ibid. C. & *Athen.* V. p. 220. B. *Harpocration* etiam, v. Ἀσπασία. A *Menagio* emendatus ad *Diog.* l. c. p. 65. B. Hunc autem ajunt Dialogos a Socrate scriptos pro suis edidisse. Vide Not. ad *Diog. Laërt.* II. 60. & alios a Cl. *Fabricio* in B. Gr. indicatos p. 783. *M. du S.*

91. Αὐτὸς Σωκρ.] Vide *Plut.* in Pericle. *M. du S.*

92. Ὅσῳ] Vide Φαλ. β. c. 2. Ἀλιεῖ. c. 2. in hoc ipso opusculo c. 21. & sequenti c. 17. Nescio tamen an non hic praestet scribere ὅσον. *M. du S.*

Ὅσῳ] Vulgata stare potest, si interpretere: *in quantum*. Sic aperte, fin. hujus *Dial.* καὶ αὕτη ἐκείνη — ὅσῳ μὴ ξύλου — πεποίηται. Vincunt idem cetera exempla ab *Solano* adducta. Quibus plura addere liceret, nisi res esset notissima. Nec tamen adspernazer, si qui Codd. ὅσον haberent. *J. F. R.*

94. Ἀσπασίαν] Priorem, de qua vid. *Plut.* in Pericle p. 300. qui hic Olympius, ut saepe alias, audit; rationem docet idem *Plut.* p. 315. p. 119. vid. *Fabric.* B. Gr. 785. *M. du S.*

Ibid. Ὀλύμπιος] Ὀλύμπιος est Pericles. *Diodorus Siculus.* lib. 12. Ταῦτα δὲ μᾶλλον συντέλεσαι λέγει τὴν δυνατὴν τοῦ λόγου, δι' ἣν αἰτίαν ἀνομάσθη Ὀλύμπιος. *Plin.* XXXV, 8. *Olympiumque ab eo pictum*; sic pulcherrime hunc locum ex Mss. emendavit sagacissimus *Fridericus Gronovius*, cum in iis legeretur *Olympium Jovem*, in editis ineptius *Clypeumque Athenis*. Sic & *Val. Max.* V. 10. *Non sine caussa igitur tanti roboris animus ad Olympii cognamen ascendit*, ut erudite hunc locum restituit *Christophorus Colerus*, ejecto vocabulo *Jovis*. Non longe post Mss. Ἀτλικωτέρως legitur in Mss. ἐπεὶ γὰρ ἴσον, οὐδὲ ἐγγὺς, Ἀθηναίων ἡ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παροῦσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις. *Neque enim aequales sunt, nec quidem proximo intervallo distant* (sed longe scilicet) *Athenienstium respublica, & ista praesens Romanorum potentia.* Edit. ἐπεὶ γὰρ ἴση, non male, sed illud magis redolet Athenas. ἴσον nimirum χρῆμα. ἐγὼ δὲ ἐγγὺς est idiotismus Graecus, *ne prope quidem ad illum accedit, longis parasangis ab illa distat.* Utitur & in sequente dialogo: μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλικούτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγὺς, ὅτι μὴ δὴ ἄλλην τινὰ γυναῖκά γε ὅσαν. *Non enim talibus se dignam esse, ne quidem propius ab illis abesse, neque ullam aliam foeminam.* Sic enim Latinis usurpatur *propius abesse. Cic.* in Catone: *quod eo melius mihi cernere videor, quo ab ea propius absum.* *J.G.G.*

95. Οὐ φαύλου συνέσεως παράδ.] *Th. Mag.* v. φαῦλος legit φαύλου. *M. du S.*

Οὐ φαύλου συνέσεως παράδ.] Operae est verba *Magistri* addere: φαῦλον, ait, ἐπὶ ξηλικοῦ κάλλιον, ἢ φαύλη. Λουκιανὸς οὖν εἰκότως ἀ φαύλου συνέσεως τοῦτο παράδειγμα. Nihil igitur probat suo Luciani testimonio, nisi aliter olim lectum fuisse constet; nam φαῦλον

illa rerum peritiae, & acuminis circa civilia negotia, & celeritatis in cogitando, & acrimoniae fuit, illud omne in noſtram imaginem accurata regula transferamus: niſi quatenus illa quidem in parva *quaſi* tabella picta erat, haec autem Coloſſaea magnitudine eſt. LYC. Quorſum illud dicis? POL. Quod nego, Lycine, aequali magnitudine eſſe imagines, ſimiles cum ſint. Neque enim par eſt, ac ne prope quidem, Athenienſium quae tum erat reſpublica, praeſenti Romanorum potentiae. Itaque licet, quantum ad ſimilitudinem, eadem ſit, tamen magnitudine haec praeſtantior, tanquam in tabula latiore depicta.

18. Alterum vero ac tertium exemplum, Theano illa, & Lesbia poëtria, & ſuper illas Diotima. Ac Theano quidem magnitudinem ſenſuum conferat ad picturam;

εἰς τὰ πολιτικὰ, καὶ ἀγχινοίας, καὶ δριμύτητος ἐκείνη προσῆν, τοῦτο πᾶν ὅτι τὴν ἡμετέραν εἰκόνα μεταγάγωμεν ἀκριβεῖ τῇ γραφμῇ. πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐγέγραπτο, [d] αὕτη δὲ κολοσσιαία τὸ μέγεθός [e] ἐστι. ΛΥΚ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΠΟΛ. Ὅτι, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἰσομεγέθεις εἶναι φημὶ τὰς εἰκόνας, ὁμοίας ὔσας· εἰ γὰρ [f] ἴση ἐδὲ ἐγγὺς Ἀθηναίων ἡ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παροῦσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις. ὥστε εἰ καὶ τῇ ὁμοιότητι ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ [g] τῷ μεγέθει γε ἀμείνων αὕτη, ὡς ἂν ὅτι πλατυτάτου πίνακος καταγεγραμμένη.

Δεύτερον δὲ καὶ τρίτον παράδειγμα, Θεανώ τε ἐκείνη, καὶ ἡ Λεσβία μελοποιὸς, καὶ Διοτίμα ὅτι ταύταις. ἡ μὲν τὸ μεγαλόνουν, ἡ Θεανὼ, συμβαλλομένη εἰς τὴν γραφήν

ἡ

d Αὕτη] Αὐτὴ Edd. priores. *e* Ἐστι] Ἔστιν *Fl.* *f* Ἴση] Sic Edd. conſtanter. Ἴσον Codd. G. P. L. & marg. *A*1. *g* Τῷ] Sic recte L. *P. S.* Τὸ male *Fl. J. H.*

λον hic recte ſe habet, & femin. φαύλη ac φαῦλαι ubique obvium ap. *Aelian. Thucyd. Ariſtoph. Herodian.* Velim igitur verum producatur teſtimonium, ubi φαύλῳ feminino genere uſurpatur. *J.F.R.*

96. Παράδειγμα προβίβλου] Perperam hodie legitur, Τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἑταίρην Ἀσπασίαν, ἣ ὁ Ὀλύμπιος, θαυμασιώτατος δὲ αὐτὸς, σοφὴν, ἐς φαῦλον συνέσεως παράδειγμα προβίβλου, quum ſenſus & ſtructura verborum poſtulent προβίβλου; idque jam in verſione recte obſervavit Interpres: *Porro Mileſiam illam Aſpaſiam, cum qua Olympius, ipſe quoque maxime admirandus, converſabatur, non ignobile prudentiae exemplum proponentes.* *J.J.*

Ibid. Προβίβλου] Et ego cum Cl. *Jenſio* προβίβρου melius legi arbitror; ſed expecto codicum fidem. *J.F.R.*

2. Πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐγέγραπτο, αὕτη δὲ ἡ Κολοσσιαῖα τὸ μέγεθός ἐστι] Plane aliud vult Polyſtratus, qui hic loquitur, quam verba haec praeferunt. Neque enim is vult dicere, imaginem illam, quam effingendam ſibi proponit, eſſe jam Coloſſaeae magnitudinis; nec dum enim exiſtebat illa imago. At id vult: *Praeterquam quod illa quidem* (Aſpaſia) *in parva tabula picta erat, haec vero* (imago, quam ego pingam) *Coloſſaeae ſit* (vel *eſto*) magnitudinis. Legendum itaque ἴσω. Poſſet & ἴσαι legi, ut ſtatim, τῇ Διοτίμα δὲ, ἐγὼ δὲ Σωκράτης ἐπήνεσεν αὐτὴν, ἐοικυῖα ἴσαι. Niſi & illic ἴσῃ ſit emendandum; ſic enim continuo ibi ſequitur, τοιαύτη σοι δὲ αὕτη ὦ Λυκῖνε, ἀναπύθου ἡ εἰκών. Sic & pag. praeced. fuerat locutus, πῶσι τούτοις ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω. Et in eumdem modum paſſim hic Polyſtratus: nec aliter potuit; quippe qui Luciano ſignificat ordine omnia, quae huic perfectiſſimae imagini, quae vere demum venuſtam, formoſam, & omnibus animi corporisque virtutibus ornatiſſimam exhibeat feminam, ſint affingenda. In Florentina editione video ἐστιν cuſum, quod nimirum facile ex ἴσῳ corruptum eſt. Praetermiſi ineptiſſimam hujus loci vulgatam proponere interpretationem; nam ne inſpici quidem meretur, adeo ab mente Auctoris eſt omni modo devia. *J.J.*

3. Κολοσσ. τὸ μὲν. ἐστι] Non puto opus eſſe ut ἐστὶ mutemus in ἴσῳ. Reſpicit enim re ipſa Polyſtratus non tam ad imaginem ſuam, quam prae manibus habet, quamquam hanc nominat, quam ad ipſum exemplum, Pantheam, quod ſequentia ſatis aperte declarant, in quibus indicandi modo uti pergit. *J.M.G.*

12. Θεανώ] De hac Theano Pythagorica *Menagius* quid collegerit habes in libello quem de *mulieribus Philoſophis* ſcripſit. Pythagorae *uxorem* dicit *Diog. Laërt.* p. 224. C. Noſter *filiam* facere videtur, Ἔρωτ. c. 30. Apud *Plut.* 247. I. hoc dictum ejus fertur dicenti cuidam, καλὸς ὁ πῶγων. ἀλλ' ὑ δημόσιος. Adde *Porphyr.* No. 19. & Not. At hic quidem Pauſaniae matrem intelligit, cujus hiſtoriam apud *Polyaenum* habes *Strat.* VIII. p. 630. *M. du S.*

14. Διοτίμα] Vid. Εἰρ. c. 7. & *Plat.* Συμπ. 337. C. Ab hac Socrates amatoria ſe didiciſſe illic profitetur. *M. du S.*

ἡ Σαπφὼ δὲ, τὸ γλαφυρὸν τῆς προαιρέσεως. τῇ Διοτίμᾳ δὲ, οὐχ ἃ Σωκράτης ἐπῄνεσεν αὐτῇ, ὁμοιωθήσεται μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην σύνεσίν τε καὶ συμβουλίαν. τοιαύτη σοι καὶ [a] αὕτη, Λυκῖνε, ἀνακείσθω ἡ εἰκών.

ΛΥΚ. Νὴ Δί', ὦ Πολύστρατε, θαυμάσιον ὅσα. σὺ δὲ ἄλλας [b] γράφε, τὰς τῆς χρηστότητος, ὦ ἑταῖρε, καὶ φιλανθρωπίας, ἣ τὸ ἥμερον ἐμφανιεῖ τῷ τρόπῳ, καὶ πρὸς τὰς δεομένους προσηνές. ΠΟΛ. Εἰκάσθω οὖν καὶ αὐτὴ Θεανοῖ τε ἐκείνῃ τῇ Ἀντήνορος, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς τῇ Ναυσικάᾳ, καὶ εἴ τις ἄλλη ἐν μεγέθει πραγμάτων ἐσωφρόνησε πρὸς τὴν τύχην.

Ἑξῆς δὲ μοι ταύτῃ, ἣ τῆς σωφροσύνης αὐτῆς γεγράφθω, καὶ τῆς πρὸς τὴν συνόντα εὐνοίας, ὡς κατὰ τὴν τῆς Ἰκαρίου μάλιστα εἶναι τὴν [c] σώφρονα καὶ τὴν φρόνιμον, οἵαν τὴν Ὁμήρου γεγραμμένην (τοιαύτῃ γὰρ τὴν Πηνελόπης εἰκόνα ἐκεῖνος [d] ἔγραψεν) ἢ καὶ νὴ Δία, κατὰ τὴν ὁμώνυμον αὐτῆς τὴν Ἀβραδάτα, ἧς μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμνημονεύσαμεν. ΛΥΚ. Παγκάλην καὶ ταύτῃ, ὦ Πολύ-

Sappho autem vitae elegantiam: Diotimae vero non iis solum, propter quae Socrates illam laudavit, similis erit, sed reliqua etiam prudentia & consilio. Talis tibi haec etiam imago, Lycine, proposita sit.

19. LYC. Admirabilis profecto. Tu vero alias jam pinge, benignitatis, amice, & humanitatis, quae mansuetum ingenium declaret, & propitium adversus indigentes animum. POL. Similis ergo ipsa quoque reddatur, cum Theano illi Antenoris *uxori*, tum Aretae & ejus filiae Nausicaae, & si qua alia in magnis rebus moderate fortunam habuit.

20. Deinceps vero post hanc, ipsius modestiae pingatur, & ad virum benivolentiae *imago*, ita ut Icarii filiae maxime similis sit, modestae illi & prudenti ab Homero depictae (talem enim Penelopes imaginem ille pinxit) aut etiam, medius fidius, illi cognomini hujus, Abradatae conjugi, cujus paullo ante mentionem fecimus. LYC. Pulchram undique hanc etiam fecisti, Poly-

a Αὕτη] Ex emend. *Jens.* Edd. αὐτὴ. b Γράφε] Personam Π. & Πολὺ, hic addit *Fl.* & pro γράφε habet γράφου. c Σώφρονα] Σαόφρονα P. Vulgatam servat *Fl.* cum *J. P.* &c. d Ἣ] Nihil mut. *P.* at *Fl.* ἢ adspirat, male.

16. Ἡ Σαπφὼ δὲ] Ὅσον εἰς σῶμα * εἰδιχθυσάτη Σαπφὼ μικρά τε ℰ μίλαινα ὁρωμένη. καὶ τί γὰρ ἄλλο ἢ ἀηδών, ἀμόρφοις τοῖς † πίλοις ἐπὶ μικρῷ τῷ σώματι ‡ ἐσκιλημένη. *V.*

* Εἰδιχθυσάτη] Ἐνδιχθ. prave V. In Impresso recte mutatum est. *M. du S.*

† Πίλοις] Lege πτίλοις. *M. du S.*

‡ Περιλημένη] Περιλημμένην V. prave; quod in Impresso recte mutatum est. *M. du S.*

16. Ἡ Σαπφὼ δὲ &c.] Haec Luciani verba, cum praemissis hujus capitis versibus, fragmentis Sapphûs inseruit Cl. *Wolf.* p. 104. f. *J. F. R.*

19. Τοιαύτη σοι ℰ αὕτη Λυκῖνε ἀνακείσθω ἡ εἰκών] Sic legendum, non, ut in vulgatis, αὐτή. *Talis quoque* (qualis nempe Diotima fuit, prudentia & consilio praedita) *& haec imago suspendatur.* Sic enim potius ἀνακεῖσθαι vertendum puto, quam per *reponi* cum Interprete. Posset & per *dedicari* verti, quo verbo de statuis ac simulacris alicubi constituendis utuntur Latini. *Suetonius* in Aug. cap. XXXI. *Statuas omnium triumphali effigie in utraque fori sui porticu dedicavit.* Sic *dedicare Deorum simulacra* apud eumdem in eodem, c. 57. & ita alibi. Uti autem hic ἀνακεῖσθαι de tabula picta, ita & de statuis solebat id verbi a Graecis sumi. Docet *Athenaeus* l. I. Dipnosoph. scribens, Ἀνακεῖσθαι δὲ φασὶν ἐπὶ ἀνδριάντων. *J. F.*

Τοιαύτη σοι καὶ &c.] Ἀνακείσθω verti potest, *ponatur*; hoc enim verbum est proprium. *Ovid.* Ep. 1. Her. 26. *Ponitur ad patrios barbara praeda Deos.* h. e. suspenditur donarii caussa. *Liv.* IV. 20. *Dictator coronam auream libram pondo ex publ. pecunia populi jussu in Capitolio Jovi donum posuit. Lactant.* de mort. persecut. c. 5. *Derepta est ei cutis, & exuta visceribus pelli: infecta rubro colore, ut in templo barbarorum Deorum ad memoriam clarissimi triumphi poneretur.* ORTW.

20. Αὕτη] Sic Cl. *Jensius.* *M. du S.*

Ibid. Ἀνακείσθω ἡ εἰκὼν] Non dubium est quin hoc ver-

lyſtrate. Et prope jam finem tibi habent imagines, totum enim animum perſecutus es, per partes illam laudando.

21. POL. Non omnem. Adhuc enim maxima laudum ſuperſunt. Illud dico, quod in tanto faſtigio conſtituta, neque felicitate illa inflatur, neque ſupra humanam menſuram effertur fortunae fiducia, ſed in eodem ſe plano continet, nihil ineptum aut inſolens ſapit, & adeuntes civiliter atque aequaliter tractat, & in prenſationibus ſalutationibusque praeſtat humanitatem. Quae quidem tanto ſunt his, qui cum illa verſantur, jucundiora, quo major eſt, a qua proficiſcuntur, nec tamen *faſtum* tragicum prae ſe ferunt. Adeo qui magnis opibus non ad ſuperbiam utuntur, ſed ad beneficentiam, iidem etiam maxime digni bonis a fortuna datis videntur. Ac ſoli iſti invidiam effugerint merito: neque enim *temere* quiſquam eminenti invideat, ſi moderate illum uti videat felicitate, nec ad inſtar Homericae illius Ates

γραῖε, ἀπειργάσω, καὶ σχεδὸν ἤδη τέλος ἔχουσιν αἱ εἰκόνες· ἅπασαν γὰρ ἐπελήλυθας τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ μέρη ἐπαινῶν.

ΠΟΛ. Οὐχ ἅπασαν· ἔτι γὰρ τὰ μέγιστα τῶν ἐπαίνων ἀπολείπεις. λέγω δὲ τὸ ἐν τηλικούτῳ ὄγκῳ γενομένην αὐτὴν, μήτε τύφον ὑπὸ τῇ εὐπραξίᾳ ἀναβάλλεσθαι, μήτε ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον ἐπαρθῆναι, πιστεύσασαν τῇ τύχῃ· [e] φυλάττειν δὲ ὑπὸ τῷ ἰσοπέδῳ ἑαυτὴν, μηδὲν ἀπειρόκαλον ἢ φορτικὸν φρονοῦσαν, καὶ τοῖς προσιοῦσι δημοτικῶς τε καὶ ἐκ τοῦ ὁμοίου προσφερομένην, καὶ δεξιώσεις καὶ φιλοφροσύνας φιλοφρονεστάτας, τοσούτῳ ἡδίους τοῖς προσομιλοῦσιν, [f] ὅσῳ καὶ πολὺ μείζονος ὄμως γενόμεναι [g] οὐδὲν τραγικὸν ἐμφαίνουσιν· ὡς ὁπόσοι τῷ μέγα δύνασθαι μὴ πρὸς ὑπερηφανίαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς εὐποιΐαν ἐχρήσαντο, οὗτοι καὶ ἄξιοι μάλιστα τῶν παρὰ τῆς τύχης δοθέντων ἀγαθῶν ὄφθησαν. καὶ μόνοι ἂν οὗτοι δικαίως τὸ ὑπίφθονον διαφύγοιεν. οὐδεὶς γὰρ ἂν φθονήσειε τῷ ὑπερέχοντι, ἢν μετριάζοντα ὑπὸ τοῖς εὐτυχήμασιν αὐτὸν ὁρᾷ, καὶ μὴ κατὰ τὸ Ὁμήρου Ἄτλιον ἐκεί-

e Φυλάττειν] Φυλάττει P. Nil mut. Exc. *Fl.* f Ὅσῳ] Vulgatam hanc ſervat P. Ὅσα Ex. *Fl.* g Οὐδὲν] Sic *Fl. Fr. P. S.* Οὐδὲ *F.* & *V2.* h Διαφύγοιεν] Sic *S.* Διαφύγειεν cett. omnes.

53. Οὐδὲν τραγικὸν] Οὐ προσποιητὸν ἢ μετ' ὑποκρίσεως γινόμενον, ἀλλὰ ἐνδιάθετον & ἐξ ἀληθοῦς γνώμης καταβαῖνον. *V.*

verbum de ſuſpenſis tabulis ac donariis ſit uſitatiſſimum, ita in *tab. Cebet.* pr. ἀνέκειτο δὲ & πίναξ τις ἐμπροσθε τῆ πύλ. *Suſpendatur* tamen cum Cl. *Fenſio* vertere malim, vel *proponatur*, quam *reponatur*. Etſi *reponere* recte dicitur; nam quaeritur modo quid hic ſit convenientius, non quid Latine dicere liceat. Sed video Cl. *Geſn.* jam dediſſe *propoſita ſint*, ad mentem Luciani adpoſite. *J.F.R.*

26. Θιανοῦ] Homericam hanc induci a Luciano exiſtimo, quia Minervae ſacerdos precibus ſuis ab Ilio Graecos avertiſſe illic dicitur; ut L. Vero bene ominaretur adverſus Parthos bellum gerenti. Vid. *Hom.* Il. E. 70. Z. 298. Λ. 224. *M.du S.*

Θιανοῦ — Ἀντήνορος] Puto, reſpicit ad Il. E. 70. ubi tanquam novercam minime novercam laudat. Verſus aurei de Pedaeo Antenoris filio

Ὅς ῥα νόθος μὲν ἔην, πύκα δ' ἴτριφι δῖα Θεανὼ
Ἶσα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη πόσει ᾧ.

Aretae Alcinoi hiſtoriola nota eſt ex Od. H. 65. ſeqq. De Nauſicaa tota prope Od. Z. *J.M.G.*

27. Ἀρίστη &c.] *Hom.* Odyſſ. Z. & H. 34. *M.du S.*

33. Περίφρων] *Homer.* in Odyſſ. ſaepiſſime. *M.du S.*

36. Τὸν τῆ Ἀδραδίτα] Vide c. 10. *M.du S.*

52. Ὅσῳ] Conf. ſupra nott. ad c. 17. *J.F.R.*

56. Εὐποιΐαν] Non ſatis probum hoc verbum judicat *Pollux.* L. V. S. 140. p. 551. ſcribens: Τὰ δὲ παράγγελμα, εὐφυΐα, χάρις, ἀμοιβή. τὸ γὰρ εὐποΐα, ἐ λέγουσιν ἀττικιστί. Utitur tamen & *Alciphr.* I. Ep. 10. f. p. 42. Ubi *Bergler.* etiam hoc Luciani contra *Pollucem* adfert, & alibi quoque apud Lucian. occurrere obſervat, quod ex Indice patebit. Utitur & Apoſtolus in Epiſt. ad *Hebr.* XIII. 16. Legitur & ap. *Epict.* Sent. 26. p. Ed. Rel. 102. f. ἐπὶ χρηστότητι & εὐποΐᾳ. Item Sent. 75. p. 128. pr. καὶ δικαιοσύνης, καὶ εὐποΐας ἀνάθημα. Et *Joſeph.* Antiq. Jud. XIX. c. 9. §. 1. p. 952. τὴ εὐποΐαν αὐτοῦ λαβόμενοι. *J.F.R.*

61. Ὁμήρου Ἄτλιον] Il. I. 500. *M.du S.*

Ibid.

ἐκείνην ἐπ' ἀνδρῶν κράατα βεβηκότα, καὶ τὸ
ποδαρέστερον πατοῦντα· ὅπερ οἱ ταπεινοὶ
τὰς γνώμας πάσχουσιν ἀπειροκαλίᾳ τῆς
τύχης· ἐπειδὰν αὐτοὺς ἡ τύχη μηδὲν τοιοῦ-
τον ἐλπίσαντας, ἄφνω ἀναβιβάσῃ ἐς ὕψηλόν
τι, καὶ μετάρσιον ὄχημα, καὶ μὴ φύσιν ὅτι τῶν
ὑπαρχόντων, οὐδ' ἀφορῶσι κάτω, ἀλλ'
ἀεὶ πρὸς τὸ ἄνω βιάζονται. τοιγαροῦν ὥσ-
περ ὁ Ἴκαρος, ταχέντος αὐτοῖς τάχιστα
τοῦ κηροῦ, καὶ τῶν πτερῶν ἀποῤῥυέντων, γέλω-
τα ὀφλισκάνουσιν ὅτι κεφαλὴν εἰς πελάγη
καὶ κλύδωνα ἐμπίπτουσιν. ὅσοι δὲ χρῶνται Δαί-
δαλον ἐχρήσαντο τοῖς πτεροῖς, καὶ μὴ πάνυ
ἐπήρθησαν, εἰδότες ὅτι ἐκ κηροῦ ἦν αὐτοῖς
πεποιημένα· ἐταμιεύσαντο δὲ πρὸς τὸ ἀν-
θρώπειον τὴν φορὰν, καὶ ἠγάπησαν ὑψηλότε-
ροι μόνον τῶν κυμάτων ἐνεχθέντες, ὡς μὴ
νοτίζεσθαι αὐτοῖς ἀεὶ τὰ πτερὰ, καὶ μὴ

per capita hominum ingredi, & conculcare quidquid est imbecillius: quale quid humilis animi hominibus, imperitia quadam fortunae, usu venit. Cum fortuna illos, nihil tale sperantes, subito in alatum & sublimem currum sustulit, non manent in statu, nec deorsum respiciunt, sed ardua semper urguent. Itaque velut ille Icarus, liquefacta iis subito cera, defluentibusque alis, risum debent, praecipites in mare & fluctus delapsi. Qui vero Daedali exemplo aliis usi, nec nimium tolluntur, memores de cera esse factos; sed humanitus dispensant volatum, & satis habent tantum supra fluctus ferri, ut tamen semper adspergine madescant alae, nec uni

eas

Ibid. Ἄτην] *Ate* Dea fingitur ab *Homero* Il. IX. quam interpretantur noxam: de qua *Erasm.* in proverb. *Ira omnium tardissime senescit.* *Budaeus* L. V. de asse. G.C.

69. Ὥσπερ ὁ Ἴκαρος] Sic rursus *Gall.* c. 23. m. & passim. M. du S.

73. Ὅσοι] Conf. iterum *Gall.* c. 23. M. du S.

89. Καλλίῳ δὲ ἑ ἱμ—ν.] In L. ἴσως, καλλίονα. Ego reponendum puto, καλλίῳ δὲ ἑ ἱμασμιωτέραν. M. du S.

Καλλίῳ δὲ ἑ ἱμασμιωτέραν] Sic omnino legendum, translata ν litera, quae in omnibus, quos inspicere mihi contigit libris, ad καλλίῳ adhaesit, ad ἱμασμιωτέρᾳ. Qui Graece sciunt vel modice, lectionem hanc & interpretationem ei quae adhuc obtinuit, spero, praeferent. Nempe conversum est, *sed pulchrior & amabilior, cum his praesidiis animam muniat.* Vidisse hoc ipsum video Doctissimum *Solanum.* J.M.G.

Καλλίῳ δὲ ἑ ἱμασμιωτέραν] Absurde omnes quas vidi Edd. καλλίονι — & ἱμασμιωτέρᾳ. Qui error cum nimis sit manifestus, & facile in cujusvis oculos incurrat, literam ν quae ad posterius adjectivum pertinebat, ad prius esse translatam, eum vel meo periculo, non exspectata codicum fide, sustulissem; jam vero magis securus id facio, quando id *Solanum* pariter ac *Gesnerum* jubere video. J.F.R.

91. Βασιλεῖ τῷ μωρῷ.] Minus apte haec L. Vero conveniunt; sed adulatorie dicta censenda sunt. Vide *Gatak.* ad M. Aurel. Anton. VIII. 37. I. 17. & *vitam operibus praemissam*, p. XL. Scholiastes recte Vero tribuit; sed in eo errasse videtur, quod *uxorem* non *concubinam* faciat. Uxor enim ei LUCILLA, non *Panthea*: neque hic usquam *uxor* audit, sed tantum βασιλεῖ συνοῦσα, hic & c. 10. &c. cui Imperator consuescit. Adde c. 20. M. du S.

96. Εὐδαιμόνημα] Ubi dixisset Auctor, rem esse convenientissimam, ut Magnus Rex (Romanum Imperatorem sui temporis intelligit) inter alia felicia etiam tam praestanti & omnibus numeris absoluta femina esset beatus; ait, Οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνὴ, περὶ ἧς ὧν τις εὐλόγως τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἴποι, χρυσείῃ μὲν αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. *Neque enim exigua illa est felicitas, femina, de qua jure quis Homericum illud dixerit; illam cum aurea Venere certare formae praestantia; in operibus vero Minervae aequalem esse.* Locus *Homeri*, qui respicitur, est ex Il. I. vs. 389.

Κούρην δ' ἐ γαμέειν Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
Οὐδ' εἰ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ Γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι.
Filiam vero Agamemnonis Atridae non uxorem duxerim,
Non etiam si aurea cum Venere de formae gloria certaret,
Caesiaeque Palladi in operibus foret par.

Caeterum in verbis Luciani, quia vox εὐδαιμόνημα non facile alibi occurrit, & plane omissa est ab *H. Stephano*, cogitabam scripsisseme Lucianus εὔδαιμον κτῆμα, ut infra *Tox.* c. 62. amicitia vocatur κτῆμα κρεῖττον ἑ κάλλους. & *Paraseus* c. 58. dicitur τῷ τρίφοντι καλὸν ἑ λυσιτελὲς κτῆμα. & ignis appellatur τιμιώτατον κτῆμα τῶν θεῶν in *Prometheo* §. 3. T. I. pag. 186. At non attrectandus hic locus; neque, puto, satis concinne diceretur, ἐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμον κτῆμα γυνή. Sed nec ob rariorem usum vox quaepiam damnanda, multo minus quia abest ab locupletissimo

cae-

eas ſoli praebeant : hi vero ſecure ſimul & prudenter transvolant. Quod quidem in hac vel maxime laudet aliquis. Quare etiam dignum ab omnibus fructum capit, optantibus, cum perpetuo eas illi alas manere, tum plura ſubinde bona adfluere.

22. LYC. Et ita fiat, Polyſtrate. Digna enim; quippe quae non corpore modo, ut Helena iſta pulchra ſit : ſed pulchriorem & amabiliorem ſub iſtis mentem tegat. Decebat vero etiam, magnum Imperatorem, bonus adeo & placidus qui ſit, hoc etiam cum aliis, quae ſunt ipſi, bonis beatum eſſe, ut ſub illius imperio & naſceretur talis femina, & juncta illi ipſum amaret. Neque enim parvum felicitatis argumentum mulier, de qua cum ratione ali-

ὁπαρέχειν αὐτὰ μόνῳ τῷ ἡλίῳ, ὅτοι δὲ ἀσφαλῶς τε ἅμα καὶ σωφρόνως διέπτησαν· ὅθεν καὶ ταύτῃ ἄν τις μάλιστα ἐπαινέσειε. ταυγαρῆν καὶ ἄξιον ἁπάντων λαμβάνειν τὸν καρπόν, εὐχομένων ταῦτά τε αὐτῇ ἀεὶ συμμεῖναι τὰ πτερὰ, καὶ ὅπι πλεῖστα ἐπιρρεῖν ἀγαθά.

ΛΥΚ. Καὶ ὅτως, ὦ Πολύστρατε, γιγνέσθω. ἀξία γὰρ οὐ τὸ σῶμα μόνον, ὥσπερ ἡ Ἑλένη καλὴ οὖσα, [a] καλλίω δὲ καὶ [b] ἐρασμιωτέραν ὑπ' αὐτῷ τὴν ψυχὴν σκέπουσα. ἔπρεπε δὲ καὶ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ, χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὅποσα ἔστιν αὐτῷ, εὐδαιμονῆσαι, ὡς ἐπ' αὐτῷ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτῃ, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνὴ, δι' ἣς ἄν τις εὐλό-

a Καλλίω] Καλλίων Edd. priores male, & ἐρασμιωτέρα, pro —ων. b Ἐρασμιωτέρα] Ἴσως —ον L.

caeteroquin Stephani Theſauro. Etenim ne de aliis ſcriptoribus Graecis loquar, in Luciano noſtro quamplurimae voces ſunt, quas fruſtra in Theſauro illo quaeſieris. Non alienum fore puto, hic eas ſubjicere, quae nobis ex Samoſatenſi notatae ſunt, quarum haud facile ullam apud Stephanum offenderis. Sunt autem hae:

A.

Ἀκρόστοι. *Bis Accuſato*, c. 2. poſt med.
Ἀκροχειρισμός. *Lexiphane*, c. 5. Habet *H. Stephanus* Ἀκροχειρισμός.
Ἀκαμωθίτης. I. *Vera Hiſtoria*, c. 2.
Ἀμαξοπλαθὴς. Ibidem, c. 41. fin.
Ἀμφιθόσκομαι. *Tragopodagra*, a fin. verſ. 31.
Ἀναβιαψῳδῶ. *Jove Tragoedo*, c. 14. p. med.
Ἀπέφυγας. *Fugitivis*, §. 21.
Ἀπίχθατο. *Amoribus*, c. 35. m.
Ἀττιμῶ. *Dialogis Meretriciis*, XII. m.
Ἀττισυμποσιάζω. *Lexiphane*, c. 1.
Ἀντιφιλοσοφῶν. *Bis Accuſato*, c. 21. verſ. fin.
Ἀπαιδρῶ. *Amoribus*, c. 26.
Ἀπομυκτίζω. *Dialogis Meretriciis*, VII. m. An tamen Ἀπομυχθίζω legendum ?. *Heſychius* agnoſcit Μυχθίζω, exponit μυκτηρίζω· χλευάζω· idque loco Luciani apprime convenit.
Ἀποπιτρώσκω. II. *Vera Hiſtoria*, c. 1.
Ἀπροσιμάστως. *Quomodo ſit ſcrib. Hiſtor.* c. 23. f. & 52.
Ἀσυγγόμωτος. *De Paraſito*, §. 6.
Ἀχλύστῳ. Ibidem. c. 11. (Sic ſcriptum inveni in Lect. Lucianeis p. 309. errore calami; nam apud Lucian. recte legas ἀόχλυστῳ. tam in *Bened.* Ed. p. 352. E. quam in *P.* &c.)

Δ.

Δελφινίζω. *Lexiphane*, c. 5. (hoc nihil mirum, eſt enim vox ludicri cauſſa conficta:)
Διαθριχής. *Tragopodagra*, non longe a fin.
Διεκαμῶσθω. *Philopatride*, c. 1.
Δίμοιρον. *Lexiphane*, c. 13. f.
Δυσκόλῳ. *Fugitivis*, c. 10. f.
Δωδεκαφόρῳ. II. *Vera Hiſtoria*, §. 13. de vitibus, ſingulis menſibus καρποφορούσαις.

E.

Εγκαψυχίδιλος. *Lexiphane*, c. 10. m. Sed in Mſ. Wittiano diſerte legitur Εγκαμψυχίδιλῳ. Verum & hoc caret *Steph.*
Εἰφάμαγσα. *Philopatride*, §. 20.
Εκτιῶ. *Timone*, T. I. c. 43. p. 156. idque corruptum cenſet *Tan. Faber.* (Sed probat *Hemſterh.* ex *Plutarch. Arr. Epict.* & *Chryſoſt.*)
Εμμελῶ. *Cynico*, c. 5. m.
Εμμεμιτημένῳ. *Gallo*, §. 27. de hoc vocabulo, vide quid ſentiat Cl. *Graevius* pag. 880. Edit. Amſt.
Εμπαιχαμαι. *Amoribus*, c. 11.
Εμπυδίκατο. *Lexiphane*, §. 13.
Εμφθίγξομαι. *Eunucho*, c. 7. pr.
Εναπανίγω. *Morte Peregrini*, c. 24. p. m.
Εναχωνίω. *Icaromenippo*, c. 21. m.
Ενιργεστίω. *Philopatride*, c. 3. p. m.
Ενοινοφλύσω. *Lexiphane*, §. 14. pr.
Εντιχίδι. *De Paraſito*, c. 42. p. m.
Εξαλλῶ. *Lexiphane*, c. 11. pr.
Επικαλαδῶ. *Aſino*, c. 16. m. & 34. p. m.
Επιφαυμίω. *Bis Accuſato*, c. 1. ante m.
Επιχαριστίζω. *Lapithis*, c. 12. pr.

λόγως τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἴποι, χρυσείῃ φὰ αὐτῷ Ἀφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτῷ Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. γυναικῶν γὰρ συνόλως οὐκ ἂν τις ἀξιωθείη αὐτῇ, ἢ δέμας, ἢδὲ φυήν, φησιν Ὅμηρος, ἢτ' ἄρ' φρένας, ἢτε τι ἔργα.

ΠΟΛ. Ἀληθῆ φῄς, ὦ Λυκῖνε, ὥστε εἰ δοκεῖ, ἀναμίξαντες ἤδη τὰς εἰκόνας, ἢν τε

quis Homericum illud dicat: *cum aurea illam Venere de forma contendere, opera autem illam aequiparare Minervae.* Mulierum enim in universum nulla ei comparetur. *Non membra*, ut Homerus ait, *aut instar, non mentem aut denique facta.*

23. POL. Vera dicis, Lycine. Quare, si videtur, permistis jam imaginibus, tum

a Αὐτὼ] Αὐτῇ *Fl.* b Αὐτῷ] Αὐτῇ *Fl.*

Εσιαρχίω. *Amoribus*, c. 9. fin. Nisi fallor, ab hoc verbo possumus restituere veram suam vocem *Hesychio*. Quis enim dubitet, quin, cum apud eum legitur, Εσιᾶχ, οἰκουρὸς, οἰκόπαξ, ἢ Ζεὺς παρ' Ἴωσιν. legendum sit, Εσίαρχ. Idque cognominis Jovi haud inconcinnum. vel, si malis, Εσιοῦχ, qualis vocatur Ceres *Euripidi* in Supplicib. vs. 1.

Εὐδαιμόνημα. *Imaginibus*, c. 22. p. m.

Εὐπίστως. *De non temere cred. Calumn.* c. 19. m.

Εχεγλωττία. *Lexiphane*, idem quod Εχεμυθία. c. 9. f.

H.

Ημιέλλην. *De Saltatione*, c. 64. m.

I.

Ιματιοφυλακίω. *Hippia*, c. 8. pr.

K.

Κακοσύνθετος. *De non temere cred. Calumn.* c. 14. m. Κακοσυνθεσία habet *Hesychius*, perque id exponit τὸ, Κακορραφία.

Κακοτεχνῆς. *Ibidem*, c. 10. a. m.

Καλλίτεκνος. *Deorum dialogis*, XVI. med.

Κιτλοκοίπτος. *Hercule Gallico*, T. II. p. 520. Ed. *Bened.* (non invenio ibi.)

Κλεψίχωλος. (nam sic legendum, non, ut vulgo, Κλεψίχολος· quod recte vidit *Gujetus*) *Tragopodagra*, (In Ocyp. non ita longe a pr.)

Κληρονόμημα. *Tyrannicida*, c. 6. pr.

Κριψιμύστροπος. *Lexiphane*, c. 7. pr.

Λ.

Λαληθιγάων. *Lexiphane*, c. 14. m.

Λεκυλίος. *Ibidem*, c. 12. a. m.

Λεπτοϋφὴς. *Amoribus*, c. 41. pr.

M.

Μανάριον. *Dialogis Meretriciis*, VI. pr. & VII. haud ita longe a fine. Μανάριον ex Theocriti *Scholiaste* profert *H. Stephanus*, voce MANNOΣ.

Μεγαλοσμιάργυος. *Jove Tragoedo*, non longe ab init.

Μιμιτρηϊώνης. *De Saltatione*, c. 67.

Μονομάχιον. *Dialog. Meretric.* XIII. fin.

Μονοχιτίων. *Chronosolone*, c. 11.

N.

Νησομαχία. *Vera Historia*, fin. bis. Sed puto fictum id verbi ab Nostro.

Ξ.

Ξοανοφγία. *De Syria Dea*, §. 34.

Ξυμμαστιγίαι. *Adversus Indoctum*, c. 9. f.

O.

Ὀξύστομος. *Lexiphane*, §. 13.

Ορχησοφωνῶν. *De Saltatione*, c. ult. Et hoc crediderim ab Luciano fictum.

Οφθαλμόσοφος. *Lexiphane*, c. 4.

Π.

Παιδιαστικά. *De Domo*, c. 4. f.

Παυλοπτος. *Toxar.* c. 24.

Πάνσεμνος. *De Gymnasiis*, c. 9.

Παρανοίγω. *Bis Accusato*, c. 31. p. med.

Παρασκίω. *Cynico*, c. 5. m.

Πατροδώρητος. *Tragopodagra*, vers. 267.

Πιρίανδρος. *Lexiphane*, c. 1. p. m. pro aurium sordibus.

Πολυάχολος. *Philopatride*, c. 25. p. m.

Πολυκίλαδος. *Tragopodagra*, vers. 118.

Πολυμάχητος. *Cynico*, c. 8. ad fin.

Πολυτίναχτος. *Tragopodagra*, vers. 2.

Προπαγωγεύω. *De Gymnasiis*, c. 37. p. m. Sed in Excerptis *Gruevii* aliter legitur.

Προπατιμι. *Jove Tragoedo*, c. 52. pr.

Προπεπάμπω. *Rhetorum Praeceptis*, c. 9. ad fin.

Προπεπλησθω. *Bis Accusato*, c. 14. a. m.

Προσασωίζω. *Tyrannicida*, c. 17. m.

Προσβουλδυμάτιον. *De Parasito*, c. 42. ad f.

Προτιπλίτλω. *Pseudomanti*, c. 16. pr. & *Adversus Indoctum*, c. 9. a. m.

Προψυχίω. *Pseudologista*, c. 4. f.

Προυμπλήθω. *De non temere cred. Calumn.* c. 8. a. m.

Προυξίφχοαζ. *Ibidem.*

Προυπιξνέω. *Bis Accusato*, c. 7. f.

Προφυλλέω. *Patriae Encomio*, c. 1. pr.

Προχυνέω. *Pseudomanti*, c. 13. a. m.

Πρυπίθομαι. *Ibidem*, c. 17. f.

Πρυφιζω. *De Saltatione*, c. 61. f.

Προσαναγράφω. *Macrobiis*, c. 9. m.

Προσανάκλισις. *Amoribus*, c. 31. a. m.

Προσαναρτάω. *Philopseude*, c. XI. p. m.

Προσδιγίομαι. *Morte Peregrini*, c 43. pr.

Προσμυθολογέω. *Saturnalibus*, c. 7. p. m.

Προσαμιών. *De Gymnasiis*, c. 25. f. vel 26. pr.

Προταμιών. *De Saltatione*, c. 61. f.

Πυκνόκαρπος. *Amoribus*, c. 12. a. m.

P.

Ρησιμυτρῶν. *Lexiphane*, §. 9. f.

Ριχνόν. *Ibidem*, c. 8. f. Sic quidem *Bourdelotius* legit pro Ριχνὸν eaque emendatio, quantum ego prospicio, est certissima. Verba ergo *Luciani* (sive Lexiphanis) sunt, ἐρριωνοῦτο σὺν γέλωτι τὸν ὀσφῦν. Prorsus ita Ριωνοῦσθαι exponit *Pollux* lib. IV. τὸ τὴν ὀσφὺν φορ-

tum ea quam tu finxisti corporis, tum quas ego pinxi animae, unam ex omnibus compositam, *hunc ipsum* libellum proponamus, admirandamque exhibeamus tum his qui nunc sunt, tum qui erunt in posterum. Durabilior enim Apellis & Parrhasii & Polygnoti *tabulis* fuerit, cum ipsa quoque gratiae prae talibus multum habeat, quatenus non è ligno aut cera, & pigmen-

σὺ ἔπλασας, ἢ τῷ σώματι, καὶ ἃς ἐγὼ τῆς ψυχῆς ἐγραψάμην, μίαν ἐξ ἁπασῶν συνθέντες, βιβλίον καλὸν ἐθέλωμεν παρέχεσθαι ἅπασι θαυμάζειν, τοῖς γε νῦν οὖσι, καὶ τοῖς ἐν ὑστέρῳ ἐσομένοις. μονιμώτερα γὰρ τῆς Ἀπελλοῦ, καὶ Παρράσιος, καὶ Πολυγνώτου γένοιτ' ἂν, καὶ αὐτὴ ἐκείνη πολὺ τῶν τοιούτων κεχαρισμένη, ὅσῳ μὴ ξύλου, καὶ κη-

c Τῆς ψυχῆς] Τῇ ψυχῇ *Fl.* Sed vulgata praestat. d Αὐτὴ ἐκείνη] Αὐτῇ ἐκείνῃ *Fl.*

φωλιῶς ἀπεώρηκε quemadmodum id notat Sopingius ad *Hesychium*, ubi Ῥαιοῦχος exponitur διάλιθος, καὶ παιδοκτόνος ἀμφιθεὶς κατ' εἶδος.

Ruinis. Ibidem, *Lex.* §. 19. m.

Σ.

Σεγχιροπούς. *Lexiphane*, c. 2. p. m.

Συμπαροξύνω. *De non temere cred. Cal.* §. 27. p. m.

Σοφοκλέους. *Lapithis*, c. 16. f.

Σοφιστικὰ μαθήματα. *De Domo*, c. 4. f.

Σπαναγρέμπτομαι. *Gallo* c. 10. p. m.

Συναποικίζω. *Navigio*, c. 4. f.

Συνδικάσω. *De nolibenti Encomio*, c. 45. f. vel 46. pr.

Συναμύσαιμι. *Navigio*, c. 15. pr. iterum ibid. p. m.

Συναλύγω. *Epist. Saturnalibus*, c. 28. m.

Συνεξαίρομαι. *De Domo*, c. 4. pr.

Συνεπισκευάσω. *Icaromenippo*, c. XI. f.

Συντιτάλας. *Chronosolone*, c. 13. m.

Συνεπιψεύδομαι. *Dialogis Meretriciis*, XIII. f.

Συνωστοῦσι. *Pseudomanti*, c. 50. f. *Jove Tragoedo*, c. 47. m. Sic Συναυλεῖσθαι, Διαπεραιοῦμαι, apud *Hesychium*; quo & ipso caret *H. Stephanus*. Mendose tamen vel sic apud *Hesychium*. Lege Συναυθλεῖσθαι, ἅμιλλ. est ab ναυθλέω, idque ab ναῦθλον, *naulum*. *Hesychius* ipse, Ναῦθλον, ναῦλον. Ναυσθλεῖν, ναυλολογεῖν. Ναυσθλοσάμβδα, ναυλολογίας. sic nimirum emendatius legas, quam in vulgatis hodie exemplaribus.

Συστοίχοις. *Amoribus*, c. 46. m.

Σοντυμβωμυχίαν. *Lexiphane*, c. 2. p. m.

Σοντυραννοκτονίαν. *Tyrannicida*, c. 7. pr.

Σωυλλέω. *Lexiphane*, c. 14. pr.

Σωῤῥιζόω. *Vera Historia*, c. 8. f.

Σωσκάψω. *De Domo*, c. 9. pr.

T.

Ταπεινότητος. *Abdicato*, c. 4. f.

Τραγωδιαφόρῳ. *Vera Historia*, §. 13. m. de arboribus, ter decies quotannis καρποφορούσας.

Υ.

Ὑδατοσκοπίαν. *Rhetorum Praeceptis*, c. 9. p. m.

Ὑδατοσκοπίαν. *Icaromenippo*, §. 7. f.

Ὑπαγωγάτιν. *Pro Imaginibus*, c. 13. a. m.

Ὑπαιθρίῳ. *Rhetorum Praeceptis*, c. 6. pr.

Ὑπερμεμφέσθαι. *Dialogis Meretriciis*, VI. post m.

Ὑπερδιάκονον. *Gallo*, c. 20. m.

Ὑπερδιαβάσεως. *Icaromenippo*, c. 2. pr.

Ὑπημελῶμαι. *Amoribus*, c. 1. m.

Ὑπορρήτῳ. *Jove Confutato*, c. 4. f.

Ὑποδικτῷ του. *Gallo*, c. 10. pr. *Loco alterius, convicio interesse.*

Ὑπερθαυματουργίαν. *Jove Tragoedo*, c. 1. f.

Ὑπερφέρεσθαι. *Dial. Mort.* VI. Terpsi. & Plut. versus fin.

Ὑπερβαλλ. *Dial. Mort.* VI. post med.

Ὑποπνιάζω. *Lexiphane*, §. 14.

Ὑποσυγχωρ. *Soloecista*, c. 10. f.

Ὑποφαίδρομαι. *Morte Peregrini*, §. 6. f.

Ὑποφρίττω. *Dialogis Meretric.* XIII. vers. fin. & *Morte Peregrini*, c. 39. f.

Φ.

Φιλοπονίαν. *Abdicato*, c. 4. pr. *Phalaride*, c. 9. f.

Φοινικοβατῶν. *Syria Dea*, c. 29. pr.

X.

Χλοπόδης. *Tragopodagra*, vers. 45.

Ψ.

Ψυχροδίκης. *Hippia*, c. 7. f.

Atque hae quidem sunt non contemnendo numero voces in Luciano nostro, quas exignare, fugit diligentiam *Henrici Stephani*. At enim multa hic sunt ex Lexiphane allata vocabula, quae vel ἀρχαίζοντα, & plane obsoleta, vel κακοζήλως ficta sint. Sed sciendum non magis illa debuisse negligi, quam Ἐπιδοσφα, Εὔλεξις, Ἀτοκομάω, Ἐμφρυσδήκης, Εὐψυχαδής, Βαυκαλᾶν in voce Βαυβῶν Ἀκκοκίσης in voce Λάκκος, Ἀκρασιμαστῶν, Ἀκροσμία, & forte plura, quae ex solo hoc Luciani libello adduxit idem *Stephanus*. Neque quis obduxerit, multas hic itidem a nobis prolatas esse voces, quales analogice a quolibet verbo possint formari, veluti Μεμιτημένως, Ταπεινότητος, & plures ejus atque alius generis. Etenim cur tam multus notari merentur, quam Μεμιλημένως, Μεμιστιγμένως, & alia sexcenta ὑμίλια? *J. F.*

Εὐδιαμόνησας.] Verba illa rariora quae Clar. *Jens.* attulit, numero ad centum & quinquaginta, indicata erant ad num. paginarum Edit. *Salmur.* Nos autem ea ad capita s. paragraphos Edit. nostrae adcommodavimus, non sine aliquot horarum satis molesto labore. *J. F. R.*

97. Χρυσᾶν &c.] *Homer.* Il. I. 389. *M. du S.*

2. Οὐ δίμας &c.] *Hom.* Il. A. 115. *M. du S.*

13. Ὅσῳ] Conf. supra notata ad c. 17. *J. F. R.*

Ὅσῳ μὴ ξύλου &c.] Infra Ὑπ. Εἰκ. c. 23. Ἁλιεύτ. c. 24. f. & Φιλοψ. 19. f. *M. du S.*

κηρῷ καὶ χρωμάτων ἁπτοίῃ), ἀλλὰ ταῖς τῶν Μουσῶν ἐπινοίαις εἴκασται, ἥτις ἀκριβεστάτη εἰκὼν γένοιτ' ἂν, σώματος κάλλος ἅμα καὶ ψυχῆς ἀρετὴν ἐμφανίζουσα.

tis facta est, sed *adspirato* a musis commento efficta, quae quidem accuratissima imago fuerit, quippe quae pulchritudinem corporis atque animae virtutem simul declaret.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ.

PRO IMAGINIBUS.

ΠΟΛΥΣΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

POLYSTRATUS ET LYCINUS.

ΠΟΛΥΣΤΡ.

POLYSTR.

Ἐγώ σοι, ὦ Λυκῖνε, φησὶν ἡ γυνὴ, τὰ μὲν ἄλλα πολλὴν ἐνεῖδον τὴν εὔνοιαν πρὸς ἐμὲ, καὶ τιμὴν ἐκ τῶν συγγραμμάτων. εἰ γὰρ ἄν τως ὑπερεπήνει τις, εἰ μὴ καὶ μετ' εὐνοίας συνεγράφετο. τὸ δὲ ἐμὸν ὡς ἂν εἰδῇς, τοιόν δέ ἐστιν· οὐδὲ ἄλλως μὲν χαίρω τοῖς κολακικοῖς τὸν τρόπον, ἀλλά μοι δοκοῦσιν οἱ τοιοῦτοι γόητες εἶναι, καὶ ἧκιστα ἐλεύθεροι τὴν Φύσιν. ἐν δὲ τοῖς ἐπαίνοις μάλιστα, ὅταν τις ἐπαινῇ με, φορτικὰς καὶ ὑπερμέτρους ποιούμενος τὰς ὑπερβολὰς, ἐρυθριῶ τε, καὶ ὀλίγου δεῖν ἐπιφράττομαι τὰ

I MAgnam equidem, Lycine, sic ait mulier, tuam perspexi in me benevolentiam ex tuo scripto & honoris significationem. Neque enim adeo supra modum quisquam laudaverit, nisi scribat cum benevolentia. Me autem ut noris, talis sum. Neque alias gaudeo his, qui adulatorios mores habent; sed videntur mihi tales impostores esse, & ingenio minime liberali: maxime vero in laudibus, si quis me laudet vehementer nimis, & ultra modum, excedens vera, erubesco & tantum non

a Σε] Σε *Jens.* Nil mut. *Fl.* nec M. b Ὅταν] Ὅτ' ἂν W. Et sic semper haec vox in illo MS. Sic & γ' ἂν pro γοῦν. teste *Jensio.*

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ] Ὁ λόγος οὗτος ἀντιγραφὴ τοῦ ὑπὲρ Πάνθειαν τῶν * Σμυρναίων, γυναῖκα δὲ Ὄνειρα τῷ χρηστῷ Καίσαρος, ἐπαίνου ἕνεκα, ὃν ἐξ ἰδίας ἐπέγραψεν. *V.* (In Cod. M. additur: ἧς ἐξ Μάρκος ὁ Καῖσαρ ἐκ τοῦ ὑπὲρ ἑαυτὸν ἰδιωτικῶς αὐτοῦ ῥήματα.) In altero vero *Vossiano* in *Fol.* ad eadem verba ita commentatur Schol. † Κάλλος γυναικὸς ἀπαραμίλλῳ πλάσει πρὸς τοὺς θειοτάτους ἐπιτηδεύσεως τύπους, ἅπερ καλῶς ἐκ ἔστιν ὅπως συγκρίνας. Ἀντιλέγει πρὸς ταῦτα κομψοῖς τοῖς λόγοις, δικαίως ἐπαινοῦντας τηλικαύτας συγκρίσεις.

* Σμυρναίων] Σμυρναν ante editum. Vid. notas nostras. *M. du S.*

† Κάλλος &c.] Alterum hoc Schol. ad titulum hujus Dissert. spectans in duo diremtum rursus in unum redegit *Solanus*, haec in marg. addens: „ Πρὸς τοὺς Θειοτάτους ἐπιτηδευμάτων τύπους] „ Haec verba quasi textus Lucianeus in priore editione praemittebantur, & pro Θειοτάτων, legebatur Θειοτῆς. Quae cum „ nullibi compareant, ego quasi argumentum hujus Apologiae, ut sequentia suadebant, huic loco reddidi, & vocale illius mutatione cum caeteris ut cohaererent, feci. Emendationem nostram ex scriptura C. confirmari video. „ Idem autem factitavit Scholiastes in Jove utroque.

ΠΟΛΥΣΤΡ.] Praeponendam esse hic Polystrati personam, qui fingitur cum Panthea Veri de superiori libello locutus, & ipsius mandata ad Lucianum perferre; ex subjecta deinde ejus s. Lycini responsione apparet. *J. M. G.*

1. Ἐγώ σοι] Feminam illam, cujus absolutissimam pulchritudinem animi & corporis praecedenti libello adumbrarat Lucianus, nunc ipsam induxit quasi indignantem, quod nimiis ab eo sublata sit laudibus, & tantum, quo celebrata erat, encomium a se amolientem. Ne tamen gerat se ingratam, exorditur a benevolentia, quam in Luciano, qui se tantis ornarit virtutibus, perspexisse ait. Ἐγώ σοι, ὦ Λυκῖνε, φησὶν ἡ γυνὴ, τὰ μὲν ἄλλα &c. πολλὴν ἐνεῖδον τὴν εὔνοιαν πρὸς ἐμὲ.

non obturo aures : eaque res irrisioni potius quam laudi similis mihi videtur.

2. In tantum enim tolerabiles sunt laudes, quatenus agnoscit qui laudatur, inesse sibi, quae dicuntur, singula. Quod autem ultra est, jam alienum est, & manifesta assentatio. Quamquam multos, inquit, gaudere novi, si quis in eorum laudibus ea etiam, quae non habent, orationi adjungat: verbi caussa, si senes ob ipsum maturae aetatis robur beatos praedicet, aut deformibus Nirei pulchritudinem aut Phaonis circumponat. Putant enim a laudibus formas quoque sibi mutatum iri, & futurum ut juvenescant denuo, velut sperabat Pelias.

3. At hoc non ita se habet. Quantivis enim pretii esset praedicatio, si rem ipsam quoque *& substantiam* illius percipere ex tali excessu liceret. Jam vero idem usu ilis, inquit, venire mihi videtur, ac si deformi homini personam formosam aliquis imponat, isque pulchritudine illa superbiat, idque cum ea auferri facile, & ab unoquoque conteri possit, quo facto magis etiam fiat ridiculus, cum sua ipsius facie conspiciendus, & qualis sit, & qua re conditus latuerit, appareat. Aut etiam, ita me Jupiter, si

ὦτα, ϗ τὸ πρᾶγμα χλεύῃ μᾶλλον ἢ ἐπαίνῳ ἐοικέναι μοι δοκεῖ.

Μέχρι μὲν τῦδε οἱ ἔπαινοι ἀνεκτοί εἰσιν, εἰς ὅσον ἂν ὁ ἐπαινούμενος γνωρίζῃ ἕκαστον τῶν λεγομένων πρὸσὸν ἑαυτῷ. τὸ δὲ ὑπὲρ τῦτο, ἀλλότριον ἤδη, ϗ κολακεία σαφής. καίτοι πολλοὺς οἶδα, ἔφη, χαίροντας, εἴ τις αὐτοὺς ἐπαινῶν ϗ ἃ μὴ ἔχουσι προσάπτοι τῷ λόγῳ· οἷον, εἰ γέροντας ὄντας εὐδαιμονίζοι τῆ ἀκμῆς, ἢ ἀμόρφοις οὖσι τὸ Νιρέως κάλλος ἢ τὸ Φάωνος προσθείη. οἷον γὰρ ὑπὸ τῶν ἐπαίνων ἀλλαγήσεσθαι σφίσι ϗ τὰς μορφὰς, ϗ αὐτοὶ ἀληθῆσειν αἴθις, ὥσπερ ὁ Πελίας ᾤετο.

Τὸ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει, πολλῶ γὰρ ἂν ὁ ἔπαινος ἦν τίμιος, εἴ τι ϗ ἔργον αὐτῦ ἀπολαῦσαι δυνατὸν ἦν ἐκ τοιαύτης ὑποβολῆς. νῦν δὲ ὅμοιόν μοι δοκῦσιν, ἔφη, πάσχειν, ὥσπερ ἂν εἴ τιν ἀμόρφῳ προσωπεῖον εὔμορφον ἐπιθείη τις Φέρων, ὁ δὲ μέγα ὄλλυτο τῷ κάλλει Φρονοίη, ϗ ταῦτα θειαιρετῷ ὄντι, ϗ ὑπὸ τῦ τυχόντος συντρῖβῆναι δυναμένῳ· ὅτε ϗ γελοιότερος ἂν γένοιτο, αὐτοπρόσωπος Φανείς, οἷος ὢν ὑφ' οἵῳ κέκρυπτο· ἢ ϗ, νὴ Δί', εἴ τις ὑποδησάμε-

ε Κέκρυπτο] Nil mutant Edd. nec M.

ϗ τιμὴν ἐκ τῦ συγγράμματος. Sed haec formosissimae & praestantissimae feminae verba levis quidam naevus depravavit. Neque enim σοὶ, sed σε legendum puto; quamquam non ignoro σοὶ interdum pro σε poni, nec non saepe παρίλκειν. Nec etiam σοὶ ad φησὶν referri potest, sed ad ὕβριαι pertinet. *J. F.*

Ἐγώ σοι, ὦ Λυκῖνε] Non opus est ut σοὶ in σε mutemus. Pendet dativus a praepositione verbi ἐνεῖδον. Sic deinde c. 12. εἶδον πλημμέλημα ἐνοῦν τοῖς γεγραμμένοις. Sic *Herodot.* 9, 37. ὅτε τινὰ διελέγη μοι παρεόντα, ὅτε ἀφομοίη & c. 38. ὅτε διελέγη, ὅτε ἄλλο εἶδον ἔχοντα παρεόντα τον. Ita Noster sub initium *Imaginum*, εἰ μὴ λοιπὸν παρακεκινήκει σοι. Sic idem in *Toxari* non procul ab initio. (i. e. c. 3. fin.) ἀτὰρ ὑ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστῃ ϗ Πυλάδῃ ἐνδύντες. *J. M. G.*

Ibid Σοὶ] Concederem Cl. *Jensio* σε pro σοὶ legenti, si simplex εἶδον sequerentur; cum vero jam sequatur cum σοὶ jungendum ἐνεῖδον, nihil video quod quis merito in vulgata reprehendat; etsi enim Οὐόρ. vertit: *tuam erga me benevolentiam perspexi*, quid obstat quo minus & Latine & Graece recte dicatur: *benevolentiam tibi inesse* video. nam ἐνεῖδον σοι idem erit, quod εἶδον ἐν σοι, idque exemplis haud indigere arbitror; confer tamen *Tox.* c. 3. f. Ac Nostrum non semel alibi sic loquentem, ut ex Indice adparebit. Haec quum scripsissem, lubens cognovi Cl. *Geiserum* mecum sentire. *J. F. R.*

12. Ἐπιφράσομαι] Infra *Chronosol.* §. XI. ἐγὼ δὲ ἐπιστὰς ἐπιφράσομαι πρὸς αὐτά. *J. F. R.*

22. Νιρέως κάλλ. ἢ τὸ Φάωνος] De Nireo Homerum consule, si non meministi. De Phaone nos alibi diximus ad N. Δ. IX. *M. du S.*

23. Φάωνος] Vid. supra Nec. Δ. IX. *M. du S.*

28. Ἔργον] (Malim ἔργῳ) *L. Kust.* Ego nihil muto. *M. du S.*

37. Ἐκέκρυπτο] Prave ante ex omnibus impressis, & ipso M. κέκρυπτο, legebatur. *M. du S.*

Κέκρυπτο]. Non obsecundavi *Solano* ἐκέκρυπτο scribere jubenti. Alia res foret, si ο tantum in ω foret mutandum, vel ὑποδεδεμένος, in παρεσκευασμένος — in quo

μεν κοθόρνοις, μικρὸς αὐτὸς ὢν, ἐρίζοι περὶ μεγέθους τοῖς ἀπὸ ἰσοπέδου ὅλῳ πήχει ὑπερέχουσιν. ἐμέμνητο γοῦν καὶ τοιούτου τινός.

quis parvus cothurnis ſubligatis de magnitudine contendat, cum hiſce qui tota ulna ab aequo ſolo *ſuper ipſum* emineant. Talis enim facti meminerat.

4. Ἔφη γυναῖκά τινα τῶν ἐπιφανῶν, τὰ μὲν ἄλλα καλὴν καὶ κόσμιον, μικρὰν δὲ, καὶ πολὺ τοῦ συμμέτρου ἀποδέουσαν, ἐπαινεῖσθαι ποτέ τινος ποιητοῦ ἐν ἄσματι τοῦτο ἄλλα, καὶ ὅτι καλή τε καὶ μεγάλη ἦν αἰγείρῳ δ' αὐτῆς εἰκάζεν ἐκεῖνος τὸ εὔμηκές τε καὶ ὄρθιον· τὰ μὲν δὴ γάννυσθαι τῷ ἐπαίνῳ, καθάπερ αὐξανομένην πρὸς τὸ μέλος, καὶ τὴν χεῖρα ὑποσείειν τῷ ποιητῇ τε πολλάκις τὸ αὐτὸ ᾄδειν, ὁρῶντα ὡς ἡδοῖτο ἐπαινουμένη, ἄχρι δή τῶν παρόντων τινὰ προσκύψαντα πρὸς τὸ οὖς εἰπεῖν αὐτῷ, Πέπαυσο, ὦ ἑταῖρε, μὴ καὶ ἀναστῆναι ποιήσῃς τὴν γυναῖκα.

4. Dicebat mulierem quandam nobilem, pulchram de caetero & decentem, ſed parvam eandem, & multum a juſta ſtatura deficientem, laudatam a poëta in carmine, cum propter caetera, tum etiam quod pulchra & magna eſſet, qui populo arbori compararet procerum illius erectamque ſtaturam. Atque illam quidem geſtire ad laudem, quaſi ad carminis menſuram creſceret, & manum movere: poëtam vero ſaepe idem canere, videntem nimirum quantum laudibus delectaretur; donec tandem praeſentium aliquis ad aurem illius inclinatus diceret, *Deſine quaeſo, ne facias, ut ſurgat etiam mulier.*

Παραπλήσιον δὲ, καὶ μακρῷ τούτου γελοιότερον Στρατονίκην ποιῆσαι, τὴν Σελεύκου γυναῖκα. τοῖς γὰρ ποιηταῖς ἀγῶνα προθεῖναι αὐτῷ περὶ τάλαντου, ὅστις ἂν μέγιστον ἐπαινέσαι αὐτῆς τὴν κόμην. καίτοι φαλακρὰ ἐτύγχανεν οὖσα, καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας τὰς ἑαυτῆς τρίχας ἔχουσα, καὶ ὅμως οὕτω διακειμένη τὴν κεφαλὴν, ἁπάντων εἰδότων ὅτι ἐκ νόσου μακρᾶς τοῦτο ἐπεπόν-

5. Simile huic, & multo magis hoc ridiculum quid Stratonicen feciſſe uxorem Seleuci. Poëtis enim certamen propoſuiſſe de talento, quis melius laudaret illius comam, licet calva eſſet, ac ne pauciſſimos quidem ſuos capillos haberet. Et tamen cum ſic affectum caput haberet, ſcirentque omnes a longo hoc illi morbo accidiſſe; au-

a Καὶ] Deeſt in *Fl.* b Αὐξανομένην] Αὐξομένῳ Ex. *Fl.* Nil mut. P. nec Edd. c Προθεῖναι] Ex emend. Jolani; Προσθεῖναι Edd. priores. d Τοῦτο] Τὸ τοιοῦτο W.

59. Καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας] Ἐλλιπεῖται μὲ ἀπὸ τ' Ἀττικῆς συντάξεως τὸ πλεῖστον ὅσον, ἀλλὰ ἐ κατὰ τὸ ἀντίστροφον τ' ἐναντίου, τὸ δὲ ἀναφαινόμενον πρόσωπον, καὶ κατὰ τὸ ἀντικείμενον τοῦ πυρός, τὸ μὲ γὰ πλεῖστον ὅσον ἐστὶ, τὸ δὲ ὅσας, ὀλίγας. *V.*

facilius aberrarunt ſcribae, & apertius eſt, quid ab Luciano profectum, quia alias ubique παραπεπλασμένον ait. At in augmento ſyllabico, maxime in plusquam perf. exempla omiſſi augmenti nimis ſunt frequentia, quam ut omnia pro totidem aberrationibus ſint habenda, eorumque ex profae ſcriptoribus longe plura exempla poſſemus exhibere, ſi non ſufficerent ea quae ſupra dedimus, ad I. *Vet. Hiſt.* c. 13. ubi τετύχηκε quoque conſtanter legitur, adde *Aelian.* VI. 12. τετιμήκει. VIII. 7. πεπόρευκε. XIII. 3. πεπαίκασιν. Ibid. I. πεφύκασι ac vel decies alibi. Conf. Cl. *Pevit.* ad cund. Hſ. 29. ubi ad verb. ἐπεπλάκει. No. 8. etiam πεπόμφει ex *Plut.* Inſt. Laconic. adfert. Noſtrum *Tox.* c. 18. f. ubi συγκεκρότηκε pro συνεκρ. Adde & *Zeux.* §. 10. κροτάλιζον pro ἐκροτάλιζον (quamquam hoc imitatione Homeri dictum) Et *Alex.* c. 22. οὐδεπέπωκε, non πώ. Adde *Herodian.* 2. 8. 16. συνδιαφθείρει in 3. quas conſului Edd. Sed ibidem §. 12. tamen πεφθαρκὸς legas, idque aeque in Ed. *Steph.* p. 44. f. & 45. pr. atque in aliis. Similia τὸ κέκρυφε poſtea non ſemel occurrent. *J.F.R.*

48. Τὸν χεῖρα ἐπισείειν] Sic ſupra Σκυθ. c. ult. *M. du S.*

57. Προθεῖναι] Hanc etiam vocem, quae perperam in omnibus habebat, mutavimus. Quid enim erat, quod

audiebat exfecrabiles poëtas, cum hyacinthinos illius crines dicerent, & plexus quosdam inflecterent cincinnorum, & apiis eos, qui neque eſſent omnino, compararent.

6. Hos itaque deridebat omnes, qui praeberent ſe adulatoribus: adjungebatque, non in laudibus ſolum, verum etiam in picturis ſimiliter, demulceri multos decipique velle. Gaudent enim, inquit, inter pictores illis maxime, qui pulchriore illos ſpecie exprimunt: eſſe autem, qui injungant etiam artificibus, aut auferre quid a naſo, aut nigriores pingere oculos, aut ſi quid aliud adeſſe ſibi cupiant: deinde imprudentes coronare ſigna aliena, & nihil ſibi ſimilia.

7. Haec vero ac talia dicebat mulier, reliqua laudans in libro, unum autem hoc non ferens, quod deabus illam Junoni & Veneri comparaſti. Supra me enim, inquit, quin humanam ſupra omnem naturam ſunt talia. Ego vero nec illud volebam, ut cum Heroinis me contenderes, Penelope & Arete, & Theano, ne dum ut cum Dearum praeſtantiſſimis. Etenim iſtud quoque omnino dixit, Religioſe admodum

θει, ἥκιστα τ καλαράτων ποιητ, e ὑακινθίνας τὰς τρίχας αὐτῆς λεγόντων, καὶ ἄλλας τινὰς πλοκάμους ἀναπλεκόντων, καὶ σελίνοις τοὺς μηδὲ ὅλως ὄντας εἰκαζόντων.

Ἁπάντων δὴ τ τοιούτων καταγέλα, καὶ παρεχόντων αὐτοὺς τοῖς κόλαξι, καὶ προσετίθει δὲ ὅτι μὴ ἐν ἐπαίνοις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν γραφαῖς τὰ ὅμοια πολλοὶ κολακεύεσθαί τε καὶ ἐξαπατᾶσθαι θέλουσι. χαίρουσι γὰρ, ἔφη, τοῖς γραφεῦσιν ἐκείνοις μάλιστα, οἱ ἂν πρὸς τὸ εὐμορφότερον αὐτοὺς εἰκάσωσιν· εἶναι δέ τινας, οἳ καὶ προστάττουσι τοῖς τεχνίταις, ἢ ἀφελεῖν τι τ ῥινὸς, ἢ μελάντερα γράψαι τὰ ὄμματα, ἢ ὅ, τι ἂν ἄλλο ἐπιθυμήσωσιν αὐτοῖς προσεῖναι, εἶτα λανθάνειν αὐτοὺς ἀλλοτρίας εἰκόνας στεφανοῦντας, καὶ οὐδὲν αὐτοῖς οἰκείας.

Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μὲν ἄλλα ἐπαινοῦσα τῷ συγγράμματι, ἓν δὲ τοῦτο οὐ φέρουσα, ὅτι θεαῖς αὐτὴν Ἥρᾳ καὶ Ἀφροδίτῃ εἰκάσας. ὑπὲρ ἐμὲ γάρ, φησὶ, μᾶλλον δὲ ὑπὲρ ἅπασαν ἀνθρωπίνην φύσιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ f δέ σε οὐδ' ἐκεῖνα ἠξίουν, ταῖς ἡρωίναις παραθεωρεῖν με, Πηνελόπῃ, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ Θεανοῖ, οὐχ ὅπως θεῶν ταῖς ἀρίσταις, καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε πάνυ ἔφη, τὸ πρὸς

e Ὑακινθίνας] Nihil mutare *Fl. J. Fr.* & M. notat *M. du S.* Sed & idem habent *P. S. H.* f Δέ σε] Sic Edd. & M.

65. Τινὰς πλοκάμους] Σημαίνει ὅτι βόστρυχοι μὲν ἐπὶ ἀνδρῶν, πλόκαμοι δὲ ἐπὶ γυναικῶν * εὐσήμως ἂν † φαθεῖεν. *V.*

86. Παραθεωρεῖν με] Ἀντὶ τοῦ παραβάλλειν, συγκρίνειν. *V.*

* Εὐσήμως] Ἐυσήμως Exc. *G.*

† Ῥαθεῖεν] Ῥαθεῖεν ante editum. Correxit *M. du S.*

quod praeferebant προσθῶσι? *M. du S.*

63. Ὑακινθίνας] Supra *Amor.* c. 26. ἀπὸ τ βοστρύχων δ κισσαλῆς ἕλικας ἀναπλέκουσι τὸ παλαιὸν ἀνθέοντι ὁμοίας. *J. F. R.*

86. Παραθεωρεῖν] Conf. *Nigr.* c. 10. (jam §. 10.) & *Herod.* c. 80. &c. *M. du S.*

88. Καὶ γὰρ αὖ] An καὶ γὰρ δή; *F. G.*

Καὶ γὰρ αὖ] Non abſurda quidem eſt *Gujeti* conjectura; nihil tamen in vulgata mutaverim; nam αὖ interdum eſt fere otioſum, ut vid. *Budaei* Comment, p. 487. f. Etſi hoc ut nimis generaliter ab eo dictum refutat *Viger.* de partic. p. 100. At *porro* hic ſignificare commode poteſt; ſine ſenſus detrimento tamen abeſſe; verum ad numerum oratorium facit: Ejicias enim, & videbis verba aſperius ſonare. Quamvis alibi καὶ γὰρ καὶ conjungere amat; ſed & *Alex.* §. 24. verſ. 21. καὶ γὰρ αὖ ἐ ἔτ. Ibid. 28. pr. καὶ γὰρ αὖ ἐ τοῦτο σοφόταλον. Quare jam tanto minus *Gujeto* adſentior. *J. F. R.*

90. Καὶ-

πρὸς τοὺς θεοὺς δεισιδαιμόνως καὶ ψοφοδεῶς ἔχω. δέδια τοίνυν μὴ χὴ τὴν [a] Κασσιέπειαν 90 εἶναι δόξω, ἢ τοιοῦτον ἔπαινον προσιεμένη. καίτοι Νηρείσιν ἐκείνη [b] ἀντεξετάζετο, Ἥραν δὲ καὶ Ἀφροδίτην ἔσεβεν.

Ὥστε, ὦ Λυκῖνε, μεταγράψαι σε τὰ τοιαῦτα ἐκέλευσεν, ἢ αὐτὴ μὲ [c] μαρτύρασθαι [d] τὰς θεὰς, ὡς ἀκούσης αὐτῆς γέγραφας, σὲ δὲ εἰδέναι ὅτι ἀνιᾶσά σου τὸ βιβλίον οὕτω φερόμενον, ὅσον οὐκ ἤδη σοι πτήσεται, καὶ μάλα εὐσεβῶς οὐδὲ ὁσίως τὰ πρὸς τοὺς θεούς. ἐδόκει τε ἀσέβημα ἑαυτῆς καὶ πλημμέλημα τοῦτο δόξειν, εἰ ὑπὲρ τὸν ὄμβρον τὴν ἐν Κνίδῳ καὶ τὴν ἐν Κήποις ὁμοία λέγεσθαι. καί σε ὑπεμίμνησκε τῶν τελευταίων ἐν τῷ βιβλίῳ περὶ αὐτῆς εἰρημένων, ὅτι μετρίαν καὶ ἄτυφον ἔφης αὐτὴν, οὐκ ἀναπεπταμένην ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον, ἀλλὰ προσγειον καὶ πτῆσιν προσιεμένην. ὁ δὲ ταῦτα εἰπὼν, ὑπὲρ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἀναβιβάζεις τὴν γυναῖκα, ὡς καὶ θεαῖς αὐτὴν ἀπεικάζειν.

Ἠξίου δέ σε μηδὲ ἀξυνετωτέραν αὐτὴν & meticulose adversum Deos animo adfecta sum. Metuo igitur, ne Cassiepeiae fatum simile sustinere videar, laudem ejusmodi si admisero. Et tamen solis illa se conferebat Nereidibus: Junonem autem & Venerem colebat.

8. Talia itaque, Lycine, rescribere te & *immutare* jussit, alioquin ipsam se Deas testari, contra suam voluntatem te scripsisse, cum scias molestum sibi esse libellum ita oberrantem, uti nunc compositus est, neque pietate erga Deos neque religione conservata. Putabat autem impie a se factum, & suam culpam visum iri, si Cnidiae aut illi, quae in hortis *colitur*, *Veneri* similem se dici patiatur: admonebatque te eorum, quae in fine libri de ipsa a te dicta sunt, cum modestam & a fastu alienam laudasti, quae ultra humanam se mensuram non extenderet, sed volatum faceret terrae vicinum: cum tu statim post haec ipsa dicta, supra caelum ipsum mulierem extollas, ut ipsis etiam deabus eam dicas similem.

9. Petebat porro, ne Alexandro imprudenter

a Κασσιέπειαν] Sic *Fl. Fr. J. P. H.* &c. *Sch.* & M. τύραν W. b Ἀντεξετ.] Ἀντεχετ. W. male. c Μαρτύρασθαι] Μαρτύρασθαι W. d Τὰς θεὰς] Ταῖς θεαῖς P. & marg. *Alii.*

90. Τὴν Κασσιέπειαν] Τὴν Κηφέως λέγει γαμετήν. *V.*

90. Κασσιέπειαν] Vide Ὀρχ. c. 44. *M. du S.*

12. Ὃς τῷ ἀρχιτέκτονι ὑπιχνουμένῳ τὸν Ἄθων &c.] Idem superius positum, Lib. de historia scribenda. *Th. M.*

Ὃς τῷ ἀρχιτέκτονι ὑπιχνουμένῳ τὸν Ἄθων] Adscripserat etiam *Solan.* conferend. *Quom. Hist.* Ibi autem c. 12. invenies propemodum eadem. *J. F. R.*

15. Ἔχοιμι] De Atho aut Alexandro cogitabat, cum haec scriberet; ad Εἰκόνα enim aut ὄρος, quae praecessere, referri non potest. Sed sic solent optimi quique Scriptores; neque hoc cuiquam fraudi fuerit. *M. du S.*

Ἔχοντα] An quia virilis *statua*, etiam quasi rex ipse esset, eam facit masculini generis? Potest id verum esse; nam si ad βασιλέως referas, ἔχοντος legas. Ideoque cum *Solano* nihil muto, nisi quis Codex bonae notae id suadeat. Vid. quae de generis enallage supra notavimus ad II. *Ver. Hist.* c. 37. No. 97. Item *Tyrannic.* c. 8. Et *Amor.* c. 12. Hic tantum addo *Evang. Matth.* c. ult. f. μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς. Sed posses etiam ἔχοντα ad Ἄθων ἄλλον referre, & reliqua ab ὡς pro parenthesi habere; At lenius fluit oratio, si ad εἰκόνα referas. *J. F. R.*

16. Ταῖν χεροῖν] Non credideram opus fore ad haec verba etiam aliquid notare; sed recordatus quid Clar. *Wallis* de hoc duali scripserit, paucis id recognoscere juvabit. Cum enim in *Ptolem. Harmon.* p. 158. recte edidisset τοῖν χεροῖν in praef. p. 3. ait: „Retineo τοῖν χε„ροῖν, quod sic habetur in plerisque codicum; propter „ἡ χεὶρ. Sed potior lectio videtur unici Codicis K. „τοῖν χεροῖν. Volunt utique Grammatici femininum „χεὶρ fieri in duali numero masculinum". At ego nusquam aliter in Luciano, quam ταῖν χεροῖν inveni. Vid. supra *Demon.* c. 11. f. Et *Somn.* T. I. §. 6. ac centies alibi. Sed videtur Vir doctiss. aut Grammatici decepti in τὼ χεῖρε, quod cum Nostro aliisque Atticis familiare, immo perpetuum fere sit, pro τὼ, (vid. *Tox.* c. 48. & quae obiter ad *Piscat.* §. 20. notamus in τὼ τίχεε) credidere forsan etiam in genitivo ac dativo locum habere: vel potius inverse tribuerunt id

dentiorem se putares, qui pollicente architecto, se toto Atho montis habitu immutato, formaturum eum ad ipsius exemplum, ut universus mons statua fieret regis, duas manibus urbes tenens; non admisit portentosum promissum, sed supra se arbitratus audacem conatum, quiescere hominem jussit, Colossos parum probabiliter effingentem, & ut suo loco relinqueret Athon imperavit, nec montem ita magnum ad parvi corporis similitudinem attenuaret. Laudabat vero illam Alexandri magnanimitatem, eamque majorem ipso Atho statuam sibi posuisse ajebat, in eorum, qui semper illius recordaturi essent, mentibus. neque enim parvi animi esse, incredibiliter magnum adeo honorem despicere.

10. Se quoque ipsam igitur commentum illud tuum laudare, & excogitatas imagines; similitudinem autem non agnoscere: neque enim illis se, ac ne propemodum quidem, dignam, quin neque aliam, quae quidem sit mulier. Itaque remittit tibi hunc honorem, adoratque primigenia illa ἡγεῖαι τῦ Ἀλεξάνδρυ, ὃς τῦ δεχιτέκτονος ὑπισχνεμένυ τ' Ἄθω ὅλον μεταχηματίσειν, καὶ μορφώσειν πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ ὄρος ἅπαν εἰκόνα γενέσθαι τῦ βασιλέως, ἔχοντα δύο πόλεις ἐν ταῖν χεροῖν, καὶ προσηκάλο τ' τερατείαν τ' ὑποχέσεως, ἀλλ' ὑπὲς αὐτὸν ἡγησάμενος τὸ τόλμημα, ἔπαυσε τ' ἄνθρωπον, καὶ πιθανῶς Κολοσσὸς ἀναπλάττοντα, καὶ τ' Ἄθω χώραν ἐᾶν ἐκέλευσε, μηδὲ καταμικρύνειν ὄρος οὕτω μέγα πρὸς μικρῶ σώματος ὁμοιότητα. ἐπῄνει δὲ τ' Ἀλέξανδρον τ' μεγαλοψυχίας, καὶ ἀνδρίαντα μείζω τύτου τῦ Ἄθω ἕλεγεν αὐτῦ ἑστάναι, ἐν ταῖς τῶν ἀεὶ μεμνησομένων διανοίαις· καὶ γὰ μικρᾶς εἶναι γνώμης ὑπερίδειν οὕτω δόξης τιμῆς.

Καὶ ἑαυτὴν δὴ τὸ μὲ πλάσμα σε ἐπαινεῖν, καὶ τ' ὀπίνοιαν τ' εἰκόνων, μὴ γνωρίζειν δὲ τ' ὁμοιότητα· μὴ γὰ εἶναι τ' τηλικύτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγὺς, ὅτι μηδὲ ἄλλην τινὰ γυναῖκά γε ὖσαν· ὥστε ἀφίησί σοι ταύτῃ τ' τιμὴν, καὶ προσκυνεῖ σε τὰ δεχέτυπα

e Ἔχοντα] Sic esse in *J. Fr. Fl. V2.* & M. notarat *Solan.* Sed & sic *P. H. S.* &c. f Τύτου] Sic restitutum ex W. Τοῦτο Edd. priores. g Σοι] Forsan σε adlevit *M. du S.*

12. Ἡγεῖσθαι τῦ Ἀλεξάνδρυ] Σημαίνει τὸ ἀκόμπαστον καὶ συνετὸν ἐν ἰχνεσι Ἀλεξάνδρυ. *V.*

id substantivo χεὶρ, quod articulo est tribuendum. Ille enim communis, immo omnis sit generis, eandem terminationem retinendo in τὼ. Nam si substantivum in sing. & plur. femininum revera fieret masculinum, idem dicendum foret de τύχη, πόλις, &c. quia similiter τὼ τύχα, τὼ πόλει, τὼ ἡμέρα invenitur. ut vid. ap. *Maittair.* de Dialect. p. 84. Qui tamen & haec ad enallagen generis refert, & ex *Thucyd.* τοῖν πόλεοιν quoque producit. Quod si recte se habet, rarius tamen est (nam sic alibi non solet) adeoque articuli immobilitati, ut sic dicam, potius adscribendum duxerim, quam ipsi nomini. Aut potius, ut verum fatear, abusus est ab vulgari consuetudine introductus, qualis apud nos, quum dicimus 't wereltz loop / 't moeders lichaam / masculino articulo utentes in uno hoc genit. casu, pro femin. quae cum Graecis quibusdam abusibus similibus recte comparat Frater Car. G. O. *Reitz.* in Belg. Graec. p. 46. Conf. & *Scholiast.* Sophocl. supra ad *Piscat.* c. 20. adductum, qui etiam τῇ pro τῆς in sing. adducit ab Atticis usurpatum. Ego vero τοῖν χεροῖν utique praefero, etiamsi vel concederem *Wallisio* genus substantivi revera in dual. mutari, non articuli culpa; nam, modo probatum sit τοῖν χεροῖν olim scriptum dictumque, levius fuerit, vitiligare, fiatne hoc articuli culpa, an generis substantivi vera enallage. Quamvis adcurate loquendo distinguere malim. Nam cum δυοῖν omnis sit generis, minime sequitur, omne id substantivum femininum, cui δυοῖν adjungitur, in duali fieri masculinum. Simul autem hic notemus χεροῖν non esse poëticum, pro χερσῖν, sed in pedestri sermone etiam usitatissimum, Nostroque proprium. *J. F. R.*

24. Μείζω τύτου] Lege τούτυ. *F. G.* Sed post inventum τοῦτον jam non opus est. *J. F. R.*

Ibid. Τοῦτον] Sic W. In omnibus impressis τοῦτο, minus commode. *M. du S.*

Ibid. Αὐτῦ ἄνες.] Αὐτὸν. *F. G.* Sic opus erat, si τούτου legeretur: jam vero αὐτοῦ pertinebit ad ἀνδριάντα, nisi malis αὐτῦ, vel potius αὐτῷ, quod magis placeret, etsi utrumque stare potest; hoc tamen potentius erit. *J. F. R.*

πα ὑποδείγματα. σὺ δὲ τὰ ἀνθρώπινα ταῦτα ἐπαίνει αὐτὴν, μηδὲ ὑπὲρ τὸ πόδα ἔστω τὸ ὑπόδημα, μὴ [a] καὶ ὀκλασομένην μέ, φησὶν, ἐμπεριπατῆσαν αὐτῷ. καὶ ἐκεῖνο δέ σοι εἰπεῖν ἐνετείλατο.

tua exempla. Tu vero humanas illas ipsius virtutes lauda, neque pede major sit calceus, ne supplantet me, inquit, in illo incedentem. Etiam illud dicere me tibi praecepit.

Ἀκούω, ἔφη, πολλῶν λεγόντων (εἰ δὲ ἀληθὲς, ὑμεῖς οἱ ἄνδρες ἴστε) μηδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξεῖναι τοῖς ἵπποις μείζους τὰ σώματα ἀνιστάναι τὰς ἀνδριάντας, ἀλλ' ὀπιμελεῖας τοὺς Ἑλλανοδίκας, ὅπως μηδὲ εἰς ὑποψίαν τὸ ἀληθὲς, καὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνδριάντων ἀκριβεστέραν γίγνεσθαι τῆς τῶν ἀθλητῶν ἐγκρίσεως. ὅρα τοίνυν, ἔφη, μὴ αἰτίαν λάβωμεν ψεύδεσθαι ἐν τῷ μέτρῳ, κατὰ ἡμῶν ἀνατρέψασιν οἱ Ἑλλανοδίκαι τὴν εἰκόνα.

11. Audio, inquit, multis dicentibus, (utrum verum sit, vos viri nostis;) neque Olympiae licere victoribus majores corporibus ponere statuas, sed curari ab Hellanodicis, ne quis verum excedat, & accuratius statuarum examen institui, quam ipsorum receptionem athletarum. Ergo vide, inquit, ne accusemur mendacii circa mensuram, ac nostram deinde imaginem Hellanodicae dejiciant.

Ταῦτα μὲν ἔλεγεν ἐκείνη. σὺ δὲ σκόπει, ὦ Λυκῖνε, ὅπως μέλαχοσμήσῃς τὸ βιβλίον, καὶ ἀφαιρήσῃς τὰ τοιαῦτα, μηδὲ σφαλῇς πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἐκείνη πάνυ γε αὐτὰ ἐδυσχέραινε, καὶ ὑπέφριττε μέλλοντα ἀναγινωσκομένων, καὶ παρητεῖτο τὰς θεὰς ἵλεως εἶναι αὐτῇ, καὶ συγγνώμη, εἰ γυναικεῖόν τι ἔπαθε. καίτοι εἰ χρὴ τἀληθὲς εἰπεῖν, καὶ αὐτῷ ἐμοὶ [d] τοιοῦτόν τι [e] εἰπεῖν ἔδοξε. τὸ μὲν

12. Haec illa. Tu vero vide, Lycine, ut retractes librum, & talia auferas, neque in numen pecces: cum illa aegre admodum ea tulerit, & cohorruerit dum legerentur, & Deas, ut propitiae sibi essent, deprecata fuerit. Et ignoscendum illi, si quid muliebre ei accidisset. Ac profecto, si verum fatendum est, mihi quoque ipsi tale quid dicendum videbatur. Nam primo qui-

a Καὶ] Recte sic M. & Edd. plurimae. Δὲ male P. b Τοῖς] Nihil mutat W. Fl. J. V2. P. male ταῖς S. c Ἀνιστάναι] Ἐστάναι W. d Τοιοῦτόν τι] Sic & Fl. cum J. & M. habere notat Solan. e Εἰπεῖν] Παθεῖν L.

35. * Μὴ δὲ ὑπὲρ τὸ πόδα] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπερτύπων ἀξιούντων τὰ καθ' ἑαυτοὺς πράγματα. ὁ ποιητὴς φιλοῦσιν οἱ αὐχήματιαι. V.

* Μὴ δὲ] Reliqui hoc discretim scriptum, etsi μηδὲ junctim in Lucian. quia & alibi saepe variatur in Edd. quarum nonnullae fere semper μὴ δὲ disjungunt. J. F. R.

36. Μὴ ἐπισομίσῃ μοὶ φησιν ἐμπεριπατοῦσαν αὐτῷ] Interpres: *Ne illo* (calceo) *mihi inambulanti os obturet.* Verte: *Ne inambulans prona in os, in vultum, cadam.* Sic infra: ὅμως τὸ τρίχοιλα ἐπιχὼν, ἢ ἐμπεδήσας ἐπισομιεῖ (Ex addendis Graev.) AE. M.

Μὴ ἐπισομίσῃ] Quid calceus laxus valeat ad ἐπισομίζειν, ad *os obturandum*, equidem me juxta cum stupidissimis ignorare fateor. Ut intelligamus, valere laxum calceum ad *evertendum*, ad *supplantandum* illum, qui eo utitur, ad hoc non magna opus est sapientia, & miror viros doctos, qui concoquere potuere *calceum os obturantem*. Utrum autem Lucianus pro ἐπισομίσῃ, quod vitiosum omnino est, posuerit ἐπισκιλίσῃ, an abstrusiore quodam usus sit, quod nondum inveni, non dixerim. Sed hoc video, tale quid vidisse etiam doctissimum *Solanum*, qui dederit, *ne inambulantem subvertat.* J. M. G.

Ibid. Ἐπισομίσῃ] An, in os cadere faciat? ἐπὶ στόμα πίπτειν ποιῇ; infra pag. 771. ὅπως τὸ τρίχοιλα ἐπιχὼν, ἢ ἐμπεδήσας ἐπισομιεῖ. (Non invenio. Sed addo *Hor.* I. Epist. X. 43. *ut calceus olim si pede major erit, SUBVERTET.*) F. G.

40. Οἱ ἄνδρες] Duo hic sedulo observanda curiosis; Non licuisse feminis his interesse ludis. Quod differte docet etiam *Aelian.* V. H. X. 1. & iterum de *Anim.* V. 17. lege prohibitum. Adde *Pausan.* El. I. p. 153. 6. *Schol.* Pindari ad Ol. VII. p. m. 14. b. B. C. & *Val. Maxim.* VIII. extremo. Deinde justae magnitudinis statuas, quae decernebantur Olympionicis, positas: quorum posterius an a quoquam ante observatum sit, nes-

quidem audiens *recitantem*, peccatum nullum in ſcriptis animadverti. At poſtquam illa ſuam ſignificavit ſententiam, ipſe quoque ſimilia de iis ſentire incipio. Atque ſimile quid mihi uſu venit iis, quae in rebus illis obſervamus, quas oculis cernimus. Si enim plane ex proximo, & ſub ipſis oculis, videmus aliquid, nihil accurate diſcernimus: ſi vero recedentes aliquantulum, ex juſtae proportionis diſtantia ſpectemus, dilucide omnia apparent, quaeque recte, quaeque minus recte habent.

13. Nimirum homo quae ſit, eam Veneri & Junoni ſimilem pronuntiare, quid aliud eſt, quam aperte detrahere deabus? In talibus enim non tam quod parvum eſt majus fit illa compoſitione, quam minuitur majus, dum ad humilius deprimitur. Velut, ſi qui una eant, unus quidem admodum procerus, at alter ſtatura valde humili; deinde oporteat aequare illos, ne alter ſupra alterum emineat: non minore ſupra modum extendente ſe hoc fiat, ſi vel maxime in ſummos ſe digitos erigat: ſed ſi debent aequalis ſtaturae videri, major ille

ἢ πρῶτον ἀκεῖον, οὐδὲν [f] ἐπλημμέλησα, ἑνορᾶν τοῖς γεγραμμένοις. ἐπεὶ δὲ ἐκείνη ἐπεσημήνατο, ἡ αὐτὸς ἄρχομαι τὰ ὅμοια γιγνώσκειν καὶ αὐτὸς· ἢ ὥσπερ πλησίον τι ἑστὼς, οἷς ὅτι τῶν ὁρωμένων πάσχομεν ἂν μὴ πάνυ ἐγγύθεν σκοπούμενόν τι, ἢ ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, οὐδὲν ἀκριβὲς ἀφιγνιώσκομεν· ἢν δὲ ἀποστάντες ἐκ τοῦ συμμέτρου ἀφιστήματος ἴδωμεν, ἅπαντα σαφῶς καταφαίνεται τὰ εὖ, ἢ τὰ μὴ εὖ ἔχοντα.

Τὸ δὴ ἄνθρωπον ὄντα Ἀφροδίτῃ ἢ Ἥρᾳ εἰκάσαι, τί ἄλλο, ἢ ἀντικρὺς ὑβρίζειν τὰς θεάς; ἐν μὲν γὰρ τοῖς τοιούτοις οὐχ οὕτω τὸ μικρὸν μεῖζον γίγνεται τῇ προσθέσει, ὡς τὸ μεῖζον ἀποσμικρύνεται, πρὸς τὸ ταπεινότερον καθαιρούμενον· οἷον, εἴ τινες ἅμα βαδίζοιεν, ὁ μὲν μέγιστος, ὁ δὲ πάνυ τὴν ἡλικίαν χαμαίζηλος, εἶτα δέησιεν ἀπισῶσαι αὐτοὺς, ὡς μὴ ὑπερέχειν θατέρου τὸ ἕτερον, ἢ τῷ βραχυτέρῳ ὑπαναπειρωμένῳ τοῦτο γένοιτ' ἂν, κἂν ὅτι μάλιστα [g] ἀκροποδητὶ ἐπεγείρῃ ἑαυτόν. ἀλλ' εἰ μέλλοιεν ὁμήλικες φανεῖσθαι, ὁ μείζων ἐκεῖνος ὅπως ἀν-

[f] Ἐπλημμέλησα] Sic bene quod ad orthographiam *Fl. B2. S. P.* & M. Ἐπλημέλ. male *J.* [g] Ἀκροποδητὶ] Sic Edd. & M.

neſcio; Certe ſpernendum non fuit. De ſtatuis Olympionicarum multa exempla habes apud eundem *Schol.* l. c. A. & B. *M. du S.*

Ibid. Μηδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξεῖναι ταῖς νικῶσι μείζους τῶν σωμάτων ἀνιστάναι τοὺς ἀνδριάντας] Typothetieum puto vitium eſſe ταῖς pro τοῖς· utique ſic recte omnes priores; & ratio ipſa poſtulat. *J. J.*

Μηδ' Ὀλυμπίασιν ἐξεῖναι] Non omiſit hunc locum *P. Faber* Agoniſt. 2, 20. ubi plura in hanc rem, qui volet, inveniet. *J. M. G.*

46. Ἐγκρίσεως] Ἐγκρίνω judicio meo comprobatum admitto; adopto. *F. G.*

48. Ἑλλανοδίκαι] Conf. infra Περιηγ. c. 31. *M. du S.* Hoc ideo monuit, credo, quia hic in *J.* bis male Ἐλαυνοδίκαι uno λ. exaratum; At infra l. c. recte habet eadem cum aliis; ſed pudet minutiarum. *J. F. R.*

55. Γυναικῶδές τι] Imbecillum, verecundum nimis, & ſuperſtitioni proximum, ſecundum Ter. Heaut. 4, 1, 37. *Ut ſtultae & miſerae omnes ſumus religioſae.* Molliter accedit ad refellendum amicum. Potuit aliquis nimiam religionem Pantheae interpretari: ego quidem initio ſic putabam: ſed mutavi ſententiam. *J. M. G.*

57. Εἰκῇ ᾔδεις] Depravatus hic locus eſt, forſan deleto τοιοῦτον, recte habiturus. In L. pro εἰκῇ ᾔδεις, ſcriptum eſt πάθει ᾔδεις. *M. du S.*

58. Ἐπλημ. ἑνορᾶν] Forſan πλημμελήματα ἑνόρων. *F. G.*

Ἐπλημ. ἑνορᾶν] Forſan πλημμέλημα ἑνόρων. Ego certe ex recepta lectione nullum ſenſum extundere me poſſe fateor. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲν ἐπλημέλησα ἑνορᾶν] Qui ad totam hujus loci ſententiam attenderit, illum videre puto, haec, ut leguntur Graece, ſenſum non habere idoneum. Verbo, legendum, quod vetus interpres, *Obſoporeus*, jam videtur animadvertiſſe, οὐδὲν πλημμέλημα ἑνόρων, vel ἑνόρων τοῖς γεγραμμένοις. Ita certe interpretatus ſum: & ita dediſſe jam video Cel. *Solanum*. *J. M. G.*

Ἐπλημ. ἑνορᾶν] Viden' ut concinant *Gujet.* & *Solanus*? Conjectura placet; ſed num *Gujeto* illam ſubtraxerit noſter, non dixerim. Ceterum de conſtructione illa ἑνορᾶν τινι, vide ſupra notata ad §. 1. hujus Dial. ubi Cl. *Geſn.* etiam πλημμέλημα legendum tacite monuit. *J. F. R.*

κύψει, καὶ ταπεινότερον ἀποφανεῖ ἑαυτόν. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν ταῖς τοιαύταις εἰκόσιν, οὐχ ὕττως ἄνθρωπος μείζων γίγνεται, ἢν τις αὐτὸν θεῷ ἀπεικάζῃ, ὡς τὸ θεῖον ἀνάγκη ἐλαττοῦσθαι πρὸς τὸ ἐνδεὲς ὑπικλώμενον. εἰ μὴ ὑπὸ ἀπορίας τῶν ὑπαγείων, ὅπου τὰ εὐρύνια [a] ἐκτείνοιτό τις τὸν λόγον, ἤπου ἂν ὁ τοιοῦτος αἰτίαν ἔχοι [b] ὑπὸ ἀσεβείας αὐτὸ δρᾶν. σὺ δὲ τοσαῦτα ἔχων κάλλη γυναικῶν, Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι αὐτολὼ ἐτόλμησας, οὐδὲν δέον.

85 inclinabit se *scilicet*, & se ostendet humiliorem: sic divinam naturam (*in tali comparatione*) minui necesse est, & ad imbecillius infringi. Ac si prae inopia terrestrium, ad caelestia sermonem extendat aliquis, minorem ille culpam sustinuerit, quasi prae impietate hoc faciat: Tu, tot cum habeas mulierum formas, Veneri illam & Junoni similem dicere ausus es, sine ulla necessitate.

Ὥστε τὸ ἄγαν τοῦτο καὶ ὀλίφθονον ἀφαίρει, ὦ Λυκῖνε. οὐ γὰρ πρὸς τοῦ σοῦ τρόπου τὸ τοιοῦτον, οὐδὲ ἄλλως ῥᾴδιος πρὸς τοὺς ἐπαίνους καὶ πρόχειρος ὢν ἐτύγχανες· ἀλλὰ νῦν οὐκ οἶδ' ὅπως ἀθρόαν μετοίησαι τὴν μεταβολήν, ἐπιδαψιλευόμενος, καὶ ἐκ τοῦ τέως φειδομένου ἄσωτος ἐν τοῖς ἐπαίνοις ἀναπέφηνας. ἀλλὰ μηδὲ ἐκεῖνο αἰσχυνθῇς, εἰ μεταρυθμιεῖς τὸν λόγον ἤδη ἀφανδεδομένον· ἐπεὶ καὶ Φειδίαν φασὶν ὕττω ποιῆσαι, ὁπότε ἐξειργάσατο τοῖς Ἠλείοις τὸν Δία. στάντα γὰρ αὐτὸν κατόπιν τῶν θυρῶν, ὁπότε τοπρῶτον ἀναπετάσας ἐπεδείκνυε τὸ ἔργον, ἐπαινεῖν τῶν αἰτιωμένων τι, ἢ ἐπαινούντων· ἠτιᾶτο δὲ, ὁ μὲν τὸν ῥῖνα, ὡς παχεῖαν, ὁ δὲ ὡς ἐπιμηκέστερον τὸ πρόσωπον, ὁ δὲ ἄλ-

14. Itaque quod nimium est & invidiosum aufer, Lycine: neque enim tuorum tale quid morum est, qui neque alias facilis ad laudes & promtus esse soleas, sed nunc nescio quomodo subitam mutationem feceris ista liberalitate, atque ex parco ad illum diem prodigus in laudando exstiteris. Verum neque illud te pudeat, si retractes librum jam in vulgus editum: quandoquidem etiam Phidiam sic feciisse ajunt, cum Jovem Eleis elaborasset. Stantem enim post valvas *aediculae*, cum primum illis remotis opus ostenderet, audisse reprehendentes aliquid, aut laudantes. Reprehendebat autem alius quidem nasum, ut nimis crassum, alius faciem longiorem, alius aliud quid. Dein-

a Ἐκτείνοιτο] Ἐκτείνει W. Nil mut. *Fl.* nec *J. P.* &c. b Ὑπὸ] Ἀπὸ *P.* c Ἐξειργάσατο] Ἐξειργάσαλο M.

85. Ἐπικλώμενον] *Inflexum. F.G.* Sed *Bened.* jam dederat *reflexum*; nec *Gujeti* notam addidissem, nisi viderem *Obsopoeum* vertisse *derivata*, quod aliquanto longius a Graeco recedit, ideoque hoc emendare *Gujetus* voluit. Nam ἐπικλᾶσθαι pro *debilitari, infringi animo* frequens. *Thucyd.* III. 59. p. 204. f. Φύσασθαι δὲ ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ οἴκτου σώφρονα λαβόντας. Et IV. 37. p. 261. εἴ πως τῶν κηρύγματος ἀκούσαντες ἐπικλασθεῖεν τῇ γνώμῃ. *Dion. Hal.* Ant. VII. p. 466. Ed. *Lips.* παθεῖν τι, καὶ ἐπικλασθῆναι τὰς γνώμας. Idem VI. 382. ἀλλ' ἐπικλάσθητε καὶ εἴξατε. Hinc & pro *flecti, inclinari ad aliquid*, ap. eumd. I. 64. vers. 32. ἐπικλασθῆναι δὲ τὴν Ἀμούλιον εἰς τοῦτο, ἐκτενούσης τὴν δυναμιν, unde Luciani sensus facile patet. Conf. nostrum *Tox.* c. 20. *J. F. R.*

95. Ἐπαίνους] Cum haec itaque scriberet clarus jam scriptis Lucianus fuerit oportet, imo non scriptis tantum quibuslibet, sed Satyra, nisi me conjectura fallit. Hoc enim verba ista innuunt. *M. du S.*

16. Παρ'] W. recte. In impressis ἀπ'. Vide c. 16. ubi bis occurrit illud ὦ θεοί. *M. du S.*

Ἀπ' ἰκαίνης] Etsi verum est παρὰ quod W. habet, hic fore usitatius, ut *Long. Past.* III. p. 130. παρ' ἐμοῦ δὶ αἱ τριακίλιαι (scil. δραχμαὶ) ἀ me feres has ter mille *drachmas. Herodian.* I. 1. 4. ἐγὼ δ' ἰσφίαν ὑ παρ' ἄλλων λαμβάνω. Et saepiss. alibi ap. hunc aliosque; ideo tamen ἀπὸ quod in Edd. est, (& sine dubio etiam in aliis Codd. quia nihil ex iis varietatis notatum invenio) non rejicio cum *Solano*. Nam in ipso verbo ἀποδεκάμβρῳ, licet cum ὦ θεοί jungatur, praepositio ἀπὸ inest. At non satis est ex compositis ratiocinari. Verum quid obstat, quo minus ἀπ' ἰκαίνης acci-

Deinde cum discessissent, rursus Phidiam ineluſum emendasse & correxisse signum de plurium sententia. Neque enim putabat parvum esse consilium tanti populi, sed necesse semper esse, ut multi plus videant uno, si vel sit Phidias. Haec tibi ab illa adfero, & ipse hortor fodalis tuus atque amicus.

15. LYC. Quantum te oratorem, Polystrate, ignoravi! Orationem quidem adeo longam, & tantam contra scriptum meum accusationem protulisti, ut neque spes mihi defensionis ulla relicta sit. Verum enim vero hoc non pro forma & consuetudine judiciorum fecistis, tu maxime, quod indicta caussa judicium dedisti contra libellum, non praesente ipsius advocato. Facillimum autem, puto, hoc est ex proverbio, vincere cum solus curras. Itaque nihil mirum, si & nos caussa cecidimus, neque aqua nobis infusa, neque concessa caussae dicendae facultate. Potius autem, quod quidem omnium minime conveniebat, accusatores iidem fuistis & judices. Utrum igitur vis, contentus decretis *vestris* quiescam, an Himerensis poëtae exemplo palinodian scribam; an vero provocandi mihi

λῶ ἄλλο τι. εἶτ' ἐπειδὴ ἀπηλλάγησαν οἱ θεαταί, αὖθις τ' Φειδίαν, ἐγκλείσαντα ἑαυτὸν, ἐπανορθοῦν καὶ ῥυθμίζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ τοῖς πλείστοις δοκοῦν. ὁ γὰρ ἡγεῖτο μικρὰν εἶναι συμβολὴν δῆμου τοσούτου, ἀλλ' ἀεὶ ἀναγκαῖον [d] ὑπάρχειν τοὺς πολλοὺς ἐλάττονος ὁρᾶν τοῦ ἑνὸς, κἂν Φειδίας ᾖ. ταῦτά σοι [e] ἀπ' ἐκείνης κομίζω, καὶ αὐτὸς ἐθέλω, ἑταῖρός τε, καὶ ἔμπυος ὤν.

ΛΥΚ. Πολύστρατε, οἷον ὢν ῥᾴτως ἐλελήθεις με. ῥᾳθυμίαν γοῦν οὕτω μακρὰν, καὶ καλλιγορίαν τοσαύτην ἐξενήνοχας τοῦ συγγράμματος, ὥστε μηδὲ ἐλπίδα μοι ἀπολογίας ἔτι καταλείπειν· πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνό γε ἐδικαστικὸν ἐποιήσατε, καὶ μάλιστα σὺ, ἐρήμην καταδικάσας τοῦ βιβλίου, μὴ παρόντος αὐτῷ τοῦ συνηγόρου. ῥᾷστον δὲ, οἶμαι, τοῦτό ἐστι, κατ' τ' παροιμίαν, Μόνον θεοῦ κρατεῖν· ὥστε οὐδὲν θαυμαστὸν, εἰ καὶ ἡμεῖς ἐάλωμεν, ὅτε ὕδατος ἡμῖν [f] ἐγχυθέντος, ὅτε ἀπολογίας ἀποδοθείσης. μᾶλλον δὲ τοῦτο πάντων ἀτοπώτατον, οἱ αὐτοὶ κατήγοροι καὶ δικασταὶ ἦτε. πότερα δ' ἂν ἐθέλεις, ἀγαπήσας τοῖς [g] ἐγνωσμένοις ἡσυχίαν ἄγω, ἢ, κατ' τ' Ἱμεραῖον ποιητὴν, παλινῳδίαν τινὰ συγγράφω; ἢ δώσετέ μοι ἐφέσιμόν [h] τινα

d Ὑπάρχειν] Ὑπάρχει W. e Ἀπ'] Sic Edd. Παρ' W. f Ἐγχυθέντος] Ἐκχυθέντος male Edd. priores. g Ἐγνωσμένοις] Ἠγνωσμ. male *J.* sola. h Τινα] Deest in W. Sed pro γοῦν legitur ἀγανίσασθαι.

33. Ἱμεραῖον ποιητὴν] Τὸν Στησίχορον λέγει. *G.*

cipiatur ut locus unde ille ferens venit? hoc enim sensu ἀπὸ est frequentissimum, etsi non locus, sed persona nominatur, ut ap. eumd. *Herod.* III. 5. 11. Οὔτε γάρ τις —— ἀπὸ τοῦ Σούσου ἀφικνεῖται. Sic σκῦλα ἀπὸ ἡμῶν sunt spolia a nobis ablata, sive *de nobis*, ap. *Thucyd.* III. c. 54. 83. Immo quia λαμβάνειν ἀπὸ τινὸς, ἀπ' οἴκου, & similia, recte dicuntur, quidni & κομίζω sic possit construi, non video, licet exempla jam non succurrant. *J. F. R.*

28. Ἐγχυθέντος] Antea in omnibus impr. & ipso M. legebatur hic & c. 29. ἐκχυθέντος, pessime. Ego sedulo mutavi, vide Ἀποκηρ. c. 8. ubi recte scribitur, & in Δικ. passim; ne te jam ad alios innumeros scriptores amandem; apud quos forensis illa Formula nunquam aliter effertur. *M. du S.*

33. Ἱμεραῖον] Τὸν Στησίχορον. *F. G.*

Ἱμεραῖον ποιητὴν] Quem hic intelligat si nescias, disces ex Nostro in *Vera Hist.* II. c. 17. Certe non *Theocritum*, qui *Syracusanus*; *Himeraeum* autem fuisse *Stesichorum*, diserte docemur apud *Platonem* in Phaedro (citatum *Stephano* in Lyric. p. 147. b.) Ad Stesichorum etiam recte referunt *Coll.* *M. du S.*

Ibid. Κατὰ τ' Ἱμεραῖον ποιητὴν] Stesichorum, qui carmine laeserat Helenam, &, coecitate sibi a fratribus illius immissa, palinodia eam placavit. Nota vel ex Nostro fabula. *J. M. G.*

να γενέσθ᾽ ἡ δίκην; ΠΟΛ. Νὴ Δί᾽, ἥνπερ ἔχῃς τι δίκαιον εἰπεῖν. εἰ γὰρ ἀντιδίκοις, ὡς σὺ φῂς, ἀλλ᾽ ἐν φίλοις ποιήσῃ τὴν ἀπολογίαν. ἐγὼ δὲ, ἢν συνεξετάζεσθαί σοι ἕτοιμος ᾖ, καὶ τὴν δίκην.

ΛΥΚ. Ἀλλ᾽ ἐκεῖνο ἀνιαρόν, ὦ Πολύστρατε, ὅτι μὴ ἐκείνης παρούσης ποιήσομαι τοὺς λόγους μακρῷ γὰρ ἂν οὕτως ἄμεινον ἦν. νῦν δὲ ἀνάγκη ἀπ᾽ ἐντολῆς ἀπολογήσασθαι. ἀλλ᾽ εἴ μοι τοιοῦτος ἀγγελιαφόρος γένοιο πρὸς αὐτὴν, οἷος παρ᾽ ἐκείνης πρὸς μὲ γεγένησαι, τολμήσω ἀναρρίψαι τὸν κύβον. ΠΟΛ. Θάρρει, ὦ Λυκῖνε, τούτου γε ἕνεκα, ὡς ἐὰν φαῦλόν με ὑποκριτὴν ἔχῃς τῆς ἀπολογίας, πειράσομαι διὰ βραχέων εἰπεῖν, ὡς ἂν μάλιστα μνημονεύσαιμι. ΛΥΚ. Καὶ μὴν πάνυ γε ἥδομαι μακρῶν τοὺς λόγους, πρὸς οὕτω σφοδρὰν τὴν καλήγοριαν. ὅμως δὲ, σοῦ ἕνεκα ἐπιτεμοῦμαι τὴν ἀπολογίαν· καὶ παρ᾽ ἐμοῦ τοίνυν τάδε αὐτῇ ἀπάγγελε. ΠΟΛ. Μηδαμῶς, ὦ Λυκῖνε, ἀλλ᾽ ὥσπερ αὐτῆς ἐκείνης παρούσης λέγε τὸν λόγον, εἶτ᾽ ἐγὼ μιμήσομαί σε πρὸς αὐτήν. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδήπερ οὕτω σοι δοκεῖ, ὦ Πολύστρατε, ἡ μὲν πάρεστι, καὶ προὔφθασε δηλαδὴ ἐκεῖνα, ὁπόσα σὺ παρ᾽ αὐτῆς ἀπήγγειλας· ἡμᾶς δὲ χρὴ τοὺς δευτέρους λόγους ἐνάρχεσθαι. καίτοι, εἰ γὰρ ὀκνήσω πρὸς σὲ εἰπεῖν ἃ πέπονθα, οὐκ αἰδὼς ὅπως φοβερώτερόν μοι τὸ πρᾶγμα πεποίηκας, καὶ, ὡς ὁρᾷς, ἰδρῶ τε ἤδη, καὶ δέδοικα, καὶ μονονουχὶ καὶ ὁρᾶν αὐτὼ οἶμαι, καὶ τὸ πρᾶγμα πολλήν μοι τὴν ταραχὴν πεποίηκεν. ἄρξομαι δ᾽ ὅμως· εἰ γὰρ οἷόν τε ἀναδῦναι, ἤδη παρούσης. ΠΟΛ. Καὶ, νὴ Δία, πολλὴν τὴν εὐμένειαν ὑπεφαίνει τῷ προσώπῳ· φαιδρὰ γὰρ, ὡς ὁρᾷς, καὶ προσηνής, ὥστε θαρρῶν λέγε τὸν λόγον.

copiam dabitis? POL. Per Jovem, ſiquidem habueris quod de jure dicas. Neque enim adverſariis, ut tu vocas, ſed inter amicos cauſſam dices. Ego vero idem judicium tecum ſubire paratus ſum.

16. LYC. At illud moleſtum, Polyſtrate, quod non illa praeſente habebo orationem: longe enim ſic eſſet melius. Jam vero neceſſe eſt mandata alteri cauſſa defungi. Verum ſi talis mihi ad illam internuntius fueris, qualis ab illa ad me fuiſti, jacere aleam audebo. POL. Bono animo, quantum ad hoc, eſto Lycine, nec enim malum me defenſionis tuae apud illam actorem habebis, ſi breviter dicere ſtudeas, quo facilius memoria complectar. LYC. Atqui longiſſima mihi oratione opus erat, adverſus vehementem adeo accuſationem. Veruntamen tua cauſſa in compendium mittam defenſionem. A me igitur iſta illi renuntia. POL. Nequaquam, Lycine. Sed tanquam illa praeſente habe orationem; tum ego apud illam te imitabor. LYC. Igitur quando ita tibi videtur, Polyſtrate, ipſa jam adeſt, & prior dixit nimirum quaecumque tu ab ipſa mihi renuntiaſti: nos autem oportet altero jam loco dicere incipere. Quamquam, neque enim dicere apud te piget, quid mihi acciderit, terribilius mihi, neſcio qua ratione hoc negotium reddidiſti: atque, ut vides, ſudo jam, & pertimui, ac tantum non videre etiam ipſam mihi videor, multamque mihi perturbationem haec res objecit. Veruntamen incipiam; nam ſubducere me, ipſa jam praeſente, non eſt integrum. POL. Ac multam, ita me Jupiter, benevolentiam ipſo vultu prae ſe fert. Hilaris enim, ut vides, & propitia eſt. Itaque fidenter orationem habe.

17. LYC.

36. Ἀντιδίκοις] Forſan σὺ ἀντιδίκοις. F.G.
Ἐν ἀντιδίκοις] Particulam σὺ, quae in libris noſtris exciderat, omnino reſtituendam duxi. Abſciſſa haec erant cum margine in M. M. du S.
68. Ἀναδῦναι] Conf. infra Παρηγρ. §. 26. M. du S.
73. Πάνυ τοῦ μέτρου] At ſupra de Salt. c. 21. πάνυ τοῦ μετρίου. Prius Noſtro frequentius. Sed & alterum rectum, ejusque exemplum ex Sozom. dedit Cl. Hemſt. T. I. Nigr. c. 30. f. Y.F.R.
76. Ἐν μεγάλῳ τιθεμένη] Sic e contrario, σὺ γέλωτα ποιῇ.

17. LYC. Ego te, mulierum praestantissima, cum vehementer, ut ais, & ultra modum laudaverim, non video qua in re laudaverim tantum, quantum ipsa de te praeconium illud protulisti, quod magni adeo facis honorem numinis. Prope enim illis quae de te dixi omnibus illud majus est: & venia mihi *debetur*, si non hanc quoque tibi imaginem depinxi, quae propter ignorantiam me fugerit. Neque enim aliam ante illam pinxissem. Itaque hac quidem parte adeo non excessisse modum in laudando mihi videor, ut potius multo tenuius quam pro dignitate dixerim. Considera igitur quantum hoc *sit quod* praetermisi, quam immensum ad boni moris, & recti animi demonstrationem; quatenus, quicunque divinum numen non obiter colunt, iidem etiam adversus homines optimi fuerint. Itaque si omnino retractare orationem oporteat, & simulacrum corrigere; auferre quidem de illo nihil ausim, sed illud tanquam caput totius operis atque verticem adjecerim. Verum eo nomine gratiam tibi me, & magnam quidem, habere fateor. Cum enim illam animi tui moderationem laudaverim, & quod nihil in te superbum, nihil tumidum praesens rerum amplitudo produxit; tu tales ob causas libellum accusans, veritatis fidem laudationi fecisti. Etenim non avide rapere ad se talia praeconia, sed pudore propter ea confundi, & majora quam quae tibi conveniant dicere, *id ipsum vere* moderati & civilis animi specimen est. Verum quanto magis ad ipsas laudes sic affecta animo es, tanto te demonstras summis laudibus digniorem. Ac pene ad illud Diogenis dictum tibi res pervenit, qui interrogante quodam, Quomo-

ΛΥΚ. Ἐγώ σε, ὦ γυναικῶν ἀρίστη, μεγάλα, ὡς φῂς, καὶ πέρα τοῦ μέτρου ἐπαινέσας, οὐχ ὁρῶ ὅτι τηλικοῦτον ἐπήνεσα, ἡλίκον αὐτὴ σὺ τοῦτο ἐγκώμιον ὑπὲρ σεαυτῆς ἐξενήνοχας, τὸ πρὸς τὸ θεῖον τιμὴν ἐν μεγάλῳ τιθεμένη. σχεδὸν γὰρ ἁπάντων τοῦτο μεῖζον, ὧν εἴρηκα δεῖ σοι, καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ καὶ ταύτῃ σοι [a] προσέγραψα τὴν εἰκόνα, ὑπ' ἀγνοίας με λαθοῦσαν. ἐγὼ γὰρ ἂν ἄλλην πρὸ αὐτῆς ἐγραψάμην· ὥστε ταύτῃ γε οὐχ ὅπως ὑπερβάλλειάζ τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερόν μοι δοκῶ τῆς ἀξίας εἰρηκέναι. σκόπει γοῦν, ἡλίκον τοῦτο παρέλιπον, ὡς παμμέγεθες εἰς ἐπίδειξιν τρόπου χρηστοῦ, καὶ γνώμης ὀρθῆς· ὡς ὅσοι τὸ θεῖον μὴ ἐν παρέργῳ σέβουσιν, οὗτοι καὶ τὰ πρὸς ἀνθρώπους ἄριστοι ἂν εἶεν. ὥστε εἴ πάντως μεταχοσμῆσαι δέοι τὸν λόγον, καὶ τὸ ἄγαλμα ἐπανορθώσαιάζ, ἀφελεῖν μὲν οὐκ ἄν τι τολμήσαιμι αὐτοῦ· προσθήσω δὲ καὶ τοῦτο, ὥς τινα κεφαλὴν τοῦ παντὸς ἔργου, καὶ κορυφήν. ἐπ' ἐκείνων μέντοι καὶ πάνυ πολλήν σοι εἰδέναι τὴν χάριν ὁμολογῶ. ἐμοῦ γὰρ ἐπαινέσαντος τὸ μέτριον τοῦ σοῦ τρόπου, καὶ ὅτι μηδὲν ὑπερπετὲς, μηδὲ τύφου μεστὸν ἐνεποίησέ σοι ὁ παρὼν ὄγκος τῶν πραγμάτων, σὺ τὰ τοιαῦτα αἰτιασαμένη τοῦ λόγου, ὀφθῶσω τοῦ ἐπαίνου τὴν ἀλήθειαν. τὸ γὰρ μὴ προαρπάζειν τὰ τοιαῦτα τῶν ἐγκωμίων, ἀλλ' αἰδεῖσθαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μείζω ἢ κατὰ σὲ εἶναι λέγειν, μετρίας καὶ δημοτικῆς τινος ἀφροσύνης δεῖγμά ἐστι. πολλὴν ἀλλ' ὅσῳ μᾶλλον ἂν πρὸς τὸ ἐπαινεῖσθαι αὐτὸ οὕτω ἀφειμένην [b] τυγχάνεις, [c] τοσούτῳ ἀξιωτέραν ὑπερεπαινεῖσθαι ἀποφαίνεις [d] σεαυτήν. καὶ σχεδὸν ἐς τὸ τοῦ Διογένους λόγον παρελήλυθέ σοι τὸ πρᾶγμα,

a Προσέγραψα] Προέγραψα P. sola. b Τυγχάνεις] Ita dedi ex B2. & M. Τυγχάνων Ald. Fl. J. P. S. H. c Τοσούτῳ ἀξιωτέραν] Τοσοῦτον ἀξιωτέραν ἀ, ὐ. αὐτὴν Fl. At vulgatam etiam servat M. ἀξιωτ. media correpta male J. d Σεαυτὴν] Αὐτὴν Ex. Fl. Vulgatum σεαυτὴν tamen etiam est in P.

ποσάκις. Quem. Bibl. c. 32. Infra, Ton. c. 22. f. οὐ παιδιᾶς ἕνεκα τοῦτο. Sic Herodian. 2. 7. 4. εἶχον οὐ καταφρονήσει, aliique passim. J. F. R.

4. Ὅσῳ] Omisso μᾶλλον, conf. supra Amor. c. 17. M. de S. Conf. potius supra notata ad T. I. pro Laps. c. 12. Et infra ad Gall. c. 18. m. J. F. R.

14. Εἰκό-

ὃς ἐρομένῳ τινὸς, ὅπως ἄν τις ἔνδοξος γένοιτο; εἰ δόξης, ἔφη, καταφρονήσειε· Φαίην γὰρ ἂν κἀγὼ αὐτὸς, εἴ τις ἔροιτό με, Τίνες εἰσὶ μάλιστα ἐπαίνου ἄξιοι; ὁπόσοι ἐπαινεῖσθαι μὴ θέλουσιν.

do gloriam quis posset consequi? si gloriam, inquit, contemserit. Nam ipse quoque, si quis ex me quaerat, Qui sint maxima laude digni? dixerim, qui laudari minime volunt.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξαγώνια, καὶ πόρρω τοῦ πράγματος. ὑπὲρ δὲ ὧν χρὴ ἀπολογήσασθαι, τοῦτό ἐστιν, ὅτι τῇ ἐν Κνίδῳ, καὶ κήποις, καὶ Ἥρᾳ, καὶ Ἀθηνᾷ, τὴν μορφὴν ἀναπλάττων εἰκασα. ταῦτά σοι ἐκμείρα ἔδοξε, καὶ ὑπὲρ τῶν πόδα. σοὶ αὐτῷ δὴ τούτων ἐρῶ. καίτοι παλαιὸς ἔστιν ὁ λόγος, ἀνευθύνους εἶναι ποιητὰς καὶ γραφέας. τοὺς δὲ ἐπαινοῦντας καὶ μᾶλλον, οἶμαι, εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ

18. Sed ista forte extra quaestionem sunt, & a caussa sejuncta. Pro quo autem nunc jam caussa dicenda, illud est, quod Cnidiae *Veneri*, & *quae* in Hortis *colitur*, & Junoni, & Minervae similem dixi, cum formam tuam effingerem: haec modum tibi pedemque excedere visa sunt: de his igitur ipsis dicam. Quamquam antiquum illud dictum est, ad caussam dicendam non vocari poëtas, & pictores, & qui laudant, hosque minus etiam, puto, etsi humi & pedestri, ut nos, oratione, non per metra fe-

a Ἐκμείρα] Sic *Ald. J. Fl. Fr. P. H. S. A.* & M. Ἐμμείρα Ed. *Marcil.* male.

14. Ἐξαγώνια] Id est ἔξω τοῦ ἀγῶνος ὄντα. *F. G.*

18. Ταῦτά σοι ἐμμείρα ἔδοξε] Ταῦτά σοι ἄμειρα ἔδοξε. Itaque adjungit, καὶ ὑπὲρ τῶν πόδα. *Th. M.*

Ταῦτά σοι ἐκμείρα ἔδοξε] Quod Editionem *Marcilii* male habere ἐμμείρα in variantibus notarit *Solanus*, id nescio an potius vitium typographicum sit in *Marcilii* notis; nam *Bourdelotii*, *Marcilii*, & *Cognati* notae iis plenae sunt, maxime tamen prioris illius. Sed nihil refert; nam ἐμμείρα manifesto falsum est; quaeritur enim tantum, anne praestet ἄμειρα pro ἐκμείρα; prius certe frequentius occurrit. At alterum quoque sic legit in Luciano *H. Steph.* Et adverb. etiam ἐκμέτρως adducit aliunde. De quo potius, si dubites, vid. *Pollux.* V. S. 167. τὸ δὲ ἀμέτρως λέγειν, εἰ μὴ κατὰ τὸ πλέον, ἐκμέτρως &c. Ipsum vero ἐκμετρῶς vel quater occurrit ap. eundem, quod cum ex Indice adpareat, transscribere nolo. Immo jam fere credo ἄμμειρον in *Marcil.* editione lectum, alioqui non emendassset. Nos certe jam nihil mutamus. *J. F. R.*

19. Ὑπὲρ τῶν πόδα] Vide Paroemiogr. *J. B.*

21. Ποιητὰς] Horat. — *Pictoribus atque poëtis*
Quid libet audendi semper fuit aequa potestas.
M. du S.

23. Εἰ δὲ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιντο] Notanda locutio, ἐπὶ μέτρων φέρεσθαι, quae non denotat, *praeter modum ferri*, ut inepte interpres; sed *in metris*, h. e. *oratione ligata uti*, quemadmodum contra, χαμαὶ δὲ βάδην φέρεσθαι, *oratione prosa uti*. Similis locus est in *Bis Accusato* c. 33. καὶ ὅτε πιζός εἰμι, ὅτε ἐπὶ τῶν μέτρων (sic enim ibi legendum, pro μετεώρων, recte monuit ὁ πάνυ *Graevius*) βάσκω. *L. Bos.*

Εἰ δὲ χαμαὶ καὶ βάδην ὥσπερ ἡμεῖς &c.] Nisi nimis notum arbitrarer, adderem *Horat.* 2, 1. Od. 12, 9. — *tuque pedestribus Dices historiis proelia Caesaris, Maecenas, melius.* *J. F. R.*

24. Ἐπὶ μέτρων] Conf. infr. Διχ. c. 33. f. *M. du S.*

Ibid. Ἐλευθέρον γάρ τι ὁ ἔπαινος] Caecina ad Ciceronem fam. 6, 7. cum de caeteris scribendi generibus dixisset, *solum*, inquit, *liberum alterum laudare, de que quidquid detrahas, necesse est aut infirmitati aut invidiae adsignetur.* Quam vere, hic non disputamus. *J. M. G.*

31. Ἐκεῖνο δὲ [σε] φημὶ [τοιαύτας — λόγων] An sic legendum? ἐκεῖνο δὲ φημὶ ὡς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα, καὶ εἰκόσι, &c. Locus integer non videtur. Curvis lineis includa glossemata videntur. *F. G.*

Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ] Nihil inficetius interpretatione, quam qua Graeca haec, [Ἐκεῖνο δὲ σε φημὶ τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα καὶ εἰκόσι, καὶ ὁμοιώσεσι προχρῆσθαι.] vertuntur, *Illud vero dico, ejusmodi nobis esse laudativarum orationum occasiones, quomodo imaginibus & comparationibus laudatorem uti oporteat.* Nihil, dico, inficetius. *Martilius* hic inculcat post ἡμῖν verbum integrum παρεγκεῖναι. Cogitabam ego pro ἐκεῖνο legendum εἶναι; & certe si ita scripsisset Lucianus, sensus foret satis absolutus. At nec hoc, nec illud, si recte consideremus, summopere necessarium. Dixerat Lucianus, plerosque, qui laudandum quempiam suscipiant, omnes vires in id intendere, ut rem gestam, quantum possint, verbis ornent ac amplificent; idque iis quodammodo licere, quum laudatio sit res libera, nullisque terminis circumscripta. Sibi vero, qui eam feminam (ad quam hic loquitur) in priori libello omnibus pulchritudinis & venustatis coloribus depinxerit, praestantissimis formae & virtutum a quaque femina & Dea exemplis atque imaginibus desumptis, &c

ferantur. Liberum enim quiddam laus est: nec est modus illius ad magnitudinem aut brevitatem lege constitutus: sed hoc solum videt undique, ut in summa admiratione ponat, & aemulatione dignum ostendat eum qui laudatur. Verum hac non incedam equidem, ne *alterius* consilii inopia hoc facere tibi etiam videar.

19. At illud dico, tales *esse* nobis laudandi locos & formas, ut is qui laudat, imaginibus similitudinibusque utatur. Et in hoc *laudandi opere* illud fere maximum, bene comparare. Porro illud bene, sic maxime judicetur, non si quis paribus aliquid comparet, neque si ad viliora quid collaμὴ ὅτι μέτρων φέροιτο. ἐλεύθερον γάρ τι ὁ ἔπαινος, οὐδ' ἔστιν αὐτῷ μέτρον εἰς μέγεθος ἢ [b] βραχύτητα νενομοθετημένον, ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάπαντος ὁρᾷ, ὅπως ὑπερθαυμάσεται, καὶ ζηλωτὸν ἀποφαίνῃ τὸν ἐπαινούμενον. ὃ μὴν ταύτῃ γε ἐγὼ βαδιοῦμαι, μὴ καὶ σοὶ δόξω ὑπ' ἀπορίας αὐτὸ δρᾶν.

Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ, τοιαύτας ἡμῖν [c] τὰς ἀφορμὰς τοῦ ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα, καὶ εἰκόσι καὶ ὁμοιώσεσι προσχρῆσθαι, καὶ κεδνὸν ἐν τούτῳ τὸ μέγιστόν ἐστιν εὖ εἰκάσαι· τὸ δὲ εὖ, οὗτε μάλιστα κρίνοιτο· οὐκ ἂν τις [d] τοῖς ὁμοίοις προβάλλοι, οὐδ' ἂν πρὸς τὸ ὑποδεέστερον τοιοῦταις

b Βραχύτητα] Βραδύτητα male W. & *Fl.* Nil mutant vulgatam cett. nec P. *c* Τὰς ἀφορμὰς] Παραχωρήσας addit *Marc.* Sed non adest in ulla Ed. nec in M. *d* Τοῖς] Abest ab *J.* Adest in cett. & M.

& ad hanc unam translatis, nulla laudum amplificatione opus esse; quum feminae hujus dotes tantae sint, tamque uberem laudationis praestent materiam, ut, si velit veram ejus dare descriptionem, ad comparationes & imagines hominum Dearumque, animi corporisque virtutibus illustrium, se debeat convertere. Haec ergo Graeca ita vertes; *Illud autem dico, te unam tot encomiorum nobis esse ansas, ut laudatorem oporteat & imagines & similitudines in partes vocare.* Subaudiendum tantum, id quod commode fieri potest, εἶναι. Est quoque συγχύσεως haec species, Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ, quum ordo postulet, Ἐκεῖνο δὲ φημί σε, &c.. Pari modo supra de *Imag.* c. 4. Ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν ἥκουσας οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Et hic ordo est, ἥκουσας ὃν λεγ. οἱ ἐπιχ. *Sed & fabulam audivisti, quam incolae de ea narrant.* Similes συγχύσεις in hoc & aliis scriptoribus sunt frequentissimae, quod nemini latet. Per σύγχυσιν quoque exponam verba haec in Nostri *Hermotimo* c. 7. post m. Καὶ ὁ ἐκεῖνος (Ἡρακλῆς) ἀποβαλὼν ὅσον ἀνθρώπινον εἶχε τοῦ μητρὸς, καὶ καθαρόν τε, καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο εἰς τοὺς θεοὺς διὰ πυρὸς. Nempe διὰ πυρὸς referendum ad τὸ θεῖον, quasi verborum ordo foret, ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, διὰ πυρὸς, ἀνέπτατο εἰς τοὺς θεούς. *Etenim ille abjecto quidquid humani a matre haberet, puramque & incorruptam atque per ignem discretam divinitatem ferens, ad Deos subvolavit.* Ergo nihil necesse est cum *Th. Munkero*, V. Cl. in notis ad *Hygini* Fab. XXXVI. pro διὰ πυρὸς legere διὰ πυρωθείς. *J. J.*

Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ] Illud σε vel pro σοι positum ab oscitante librario, vel, quod malim, pro γε, videtur induxisse aliquem, ut παραχωρήσαι illud, de quo est in nota *Marcilii*, insereret: cum praesertim non cogitaret ἀφορμὰς esse rhetorum nomen, quo ea designantur, quae alias στοιχεῖα, item μόρια & ἐξεργάσεως appellant, locos quosdam & quasi praedicamenta, unde laudandi argumenta peti possunt. Illud quidem apparet, generali argumento hic uti Lycinum, In laudando utendum est comparationibus; comparandum est autem id, quod laudare velis, non cum paribus aut vilioribus, sed cum excellentioribus. Versatur hic in thesi auctor, non in hypothesi. *J. M. G.*

Ibid. Σὲ φημὶ] Vide Ῥητ. c. 18. & Διαβ. c. 1. *Eurip.* Ba. 529. B. C.

Ὅταν λάβῃ τις τὸν λόγων ἀνὴρ σοφὸς
Καλὰς ἀφορμὰς, ἐ μοιγ' ἔργον εὖ λέγειν.

M. du J.

Ibid. Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς] Τοιαύτας ἡμῖν παρεχωρήσαι τὰς ἀφορμάς. *Th. M.*

Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς] Luciani verba ad quae *Solanus* remittit, in *Rhet. praec.* 18. pr. sunt: Ἐπειδὰν καὶ δύῃ λέγειν, καὶ οἱ παρόντες ὑποβάλωσι τοῖς ὑποθέσεις ἢ ἀφορμὰς τοῦ λόγου. Et in *Cal. non tem. cred.* 1. m. Τοιγάρτοι μυρίας ἤδη τοῖς τραγῳδιοδιδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦτον παρέχηται τοὺς Λακεδαιμονίους, καὶ τοὺς Πελασγούς. Non vero addit, qua de causa eo nos ableget, num ad usum duriusculum vocabuli ἀφορμὰς, demonstrandum, an ut ostendat, etiam hic verbum requiri, ut illic παρέχηται & ὑποβάλωσι additum legitur; & sic mihi videtur; nam sive pro ἡμῖν legas ἡμᾶς, sive σε mutes in σοι aut γε, dura tamen & contorta manet constructio Lucianeae non satis conveniens. Εἶναι quidem commode alibi intelligendum relinquitur, hic vero duriusculum videtur, quia sic σύγχυσις, ἔλλειψις, ac transitio a singulari ad plural. simul concurrerent.. Esto tamen, intelligatur, quia Viri Cl. *Gesner.* cum *Jensio* me perspicaciores sic volunt. *J. F. R.*

τ' ἀθλήσειν, ἀλλ' ἤν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε [a] προσιβάζῃ τὸ ἐπαινούμενον, οἷον, [b] ἤν τις κύνα ἐπαινῶν εἴποι ἀλώπεκος μείζω εἶναι αὐτὸν, ἢ αἴλουρος, ἆρά σοι [c] ὁ τοιοῦτος δοκεῖ ἐπαινεῖν [d] εἰδέναι; Οὐκ ἂν εἴποις. ἀλλὰ μὴν οὐδ' εἰ λύκῳ φαίη ἴσον αὐτὸν ὑπάρχειν, οὐδὲ οὕτω μεγάλως τι ἐπήνεσεν. ἀλλὰ πῶς τὸ ἴδιον τῆς ἐπαίνου ἀπετελέσθαι; ἢν ὁ κύων τῷ λέοντι ἐοικέναι λέγηται, ἢ μέγεθος ἢ ἀλκήν. ὡς [e] τὸν Ὠρίωνος κύνα ἐπαινῶν, ἔφη ποιητὴς λεοντοδάμαν αὐτὸν· οὕτως γὰρ δὴ κυνὸς ἐντελὴς ἔπαινος. ἢ πάλιν εἴ τις Μίλωνα τὸν ἐκ Κρότωνος ἢ Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου, ἢ Πολυδάμαντα ἐπαινέσαι θέλων, ἔπειτα λέγοι ἰσχυρότερον ἕκαστον αὐτῶν γυναικὸς γενέσθαι, οὐκ ἂν οἴει γελασθῆναι αὐτὸν ὑπὸ τῆς [f] ἀνοίας τοῦ ἐπαίνου; ὅπου γε εἰ καὶ ἑνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτὸν, οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν ἂν πρὸς ἔπαινον; ἀλλὰ πῶς ἐπῄνεσε ποιητὴς εὐδόκιμος τὸν Γλαῦκον, ὃς δὲ Πολυδεύκους βίαν φήσας ἀνατείνασθαι ἂν αὐτῷ ἐναντίας τὰς χεῖρας; οὐδὲ σιδάρεον Ἀλκμάνας τέκνον; ὁρᾷς ὁποίοις αὐτὸν θεοῖς εἴκασε; ὁρᾷς ὁποίους ἀγάλμασιν ἐξομοιοῖ; ἢ οὐκ ἐννοεῖς ὅτι τὸν Ἡφαίστου καὶ τὸν Ἀπόλλωνος καὶ τὸν Ἄρεως ἐπὶ τῷ κάλλει καὶ τῇ ῥώμῃ ἐπῄνεσεν; ἐπὶ τοσοῦτον ἄρα ἐστὶν ἐπαίνου τέλος, ἐφ' ὅσον ἐπαινούμενος ἀνὴρ ἐπὶ τὸ ἄριστον ἐπαίνου ἀφίκται. ἐπὶ τοσοῦτον ἄρα ἐστὶν ἐπαίνου τέλος, ἐφ' ὅσον ἐπαινούμενος ἀνὴρ ἐπὶ τὸ ἄριστον ἐπαίνου ἀφίκται.

tionem instituat; verum si quis ad aliquid excellentius, quantum ejus fieri potest, illud quod laudatur admoveat. Velut si quis in laude canis dicat, illum vulpe majorem esse, aut fele, numquid talis videtur tibi laudare scire? Non sane dixeris. Sed neque si lupo dicat parem illum esse, neque sic magno opere quidquam laudaverit. Sed ubi id quod proprium est laudis efficitur? Si canis leoni par dicatur & magnitudine & robore. Ut Orionis canem laudans poëta *leonum domitorem* vocavit. Haec enim sane perfecta canis laus est. Et rursus si quis Milonem Crotoniaten, aut Glaucum ex Caryſto, aut Polydamantem laudare volens, deinde dicat, fortiorem unumquemque illorum fuisse muliere, non deriſum illum iri putas ob laudis vecordiam? cum etiam si uno illum viro ſuperiorem esse diceret, neque hoc satis esset ad laudem. Sed quomodo laudavit Glaucum nobilis poëta? *Neque Pollucis vim*, dicens, *protenſuram adverſarias illi manus, neque ferreum Alcmenae natum.* Vides qualibus illum Diis comparaverit, vel po-

a Προσιβάζῃ] Hoc praetuli ex marg. *Aldi* & Codd. G. M. P. W. Ἐμβιβάζῃ Edd. priores. b Ἤν τις] Εἴ τις W. c Ὁ] Δ. ὁ W. d Εἰδέναι] Δεῖται misere *J. Ald.* P. Recte εἰδέναι cett. & M. e Τὸν] Ὁ W. f Ἀνοίᾳ] Διανοίᾳ *Fl.* Sed cum vulgata ceterarum Edd. lect. faciunt M. P.

38. Πρὸς τὸ ὑπερέχον] Ἀλλ' ἤν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε ἐμβιβάζῃ τὸ ἐπαινούμενον. *Si quod laudatur ad excellentius, quoad fieri poterit extulerit.* Nec Graeca nec Latina verba reprehendo. Efficacius tamen vetus codex πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε προσιβάζων. ut apud Latinos *provehens.* *J.G.G.*

39. Προσιβάζῃ] W. & P. cum *Graeviano* faciunt. *M. du S.*

42. Εἰδέναι] Quidam libri mendose ἰδέναι. *M. du S.*

48. Ποιητὴς] Unde habeat nescio. *M. du S.*

51. Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου] Supra *Zeux.* f. aliisque locis mox ab *Solano* indicandis. *J.F.R.*

57. Πῶς — ποιητὴς] *Pindarus* haud dubie, sed inter ea, quae hodie supersunt, non extat. *M. du S.*

61. Ὁρᾷς] Ὁρᾷς ὁποίοις αὐτὸν (Γλαῦκον) θεοῖς εἴκασε; (Ὁμηρος scilicet) μᾶλλον δὲ ἐξ αὐτῶν ἐκείνων ἀπίφηνε. Locus bono sensu mutilatus; condonanda itaque non nimis perspicaci Interpreti nostro insulsa versio, *Vides qualibus Diis ipsum assimilarit? quin potius ipsis imaginibus expressit.* Ubi hic memorantur imagines? Puto, eum legisse εἰκόνων, non ἐκείνων. At vel sic nec Graece id sensu sano diceretur, nec recte Latine verti posset. Lucianus, quo probaret, comparationes petendas esse ab rebus minime vilioribus & inferioribus, attulit exemplum Glauci, de quo Homerus dixerit, ne Pollucem quidem, neque robustissimum Herculem, manus suas contra eum audere tollere. Jam ait, *Viden' quibus Diis* Homerus Glaucum *comparavit? quin & illis ipsis declaravit. Marcilius* pulchre vidit desiderari χρυσέων non tantum scilicet Diis comparavit Homerus Glaucum, sed & iis fortiorem declaravit. Possumus molliori emendatione defungi, legentes ἀμείνω pro ἐκείνων. plane uti modo praecessit, ἕνος ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτόν. Haec jam scripseram, ubi in Florentinam editionem incidens, vidi illic clare ita legi, ac ipse constitueram, nisi quod ipsa vox ἐκείνων servata est integra. Nempe, μᾶλλον δὲ ἐξ αὐτῶν ἐκείνων ἀμείνω ἀπίφηνε. Aldina editio perinde, ac reliquae, mutila est. *J.F.*

Ὁρᾷς] Adscripserat *Hemsterh.* principio hujus notae

Jen-

potiorem etiam fecerit. Et neque Glaucus indignatus eſt, ſe praeſidibus athletarum Diis oppoſitum laudari; neque illi vel Glaucum vel poëtam ulti ſunt, tanquam impie ſe circa laudem illam gerentes; ſed in gloria & honore ambo apud Graecos fuere, alter roboris cauſſa, Glaucus; poëta vero cum propter alia, tum propter hoc ipſum maxime carmen. Noli ergo admirari, ſi & ipſe, comparatione uti cum vellem, quod erat laudaturo neceſſarium, exemplo uſus ſum altiore; ratione hoc ipſa ſubjiciente.

20. Quandoquidem autem adulationis mentionem feciſti; quod odio habes adulatores, laudo te equidem, neque aliter oportebat. Volo autem tibi jam diſcernere, ac finire cum laudantis opus, tum adulatoris exceſſum. Adulator igitur, quippe qui ſuae ipſius utilitatis cauſſa laudet, veritatis autem parvam admodum curam habeat, ſupra modum laudando cenſet omnia: mentiens plurima ac de ſuo addens, ut neque Therſiten Achille pulchriorem pronuntiare

μᾶλλον δὲ καὶ αὐτὸς ἐκείνων ᵍ ἀμείνω ʰ ἀπέφηνε. καὶ ὅτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἠγανάκτησε τοῖς ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν θεοῖς ἀντεπαινέμενος, ὅτε ἐκεῖνοι ἠμύναντο ἢ τὸν Γλαῦκον, ἢ τὸν ποιητήν, ὡς ἀσεβοῦντα περὶ τὸ ἔπαινον, ἀλλὰ ⁱ εὐδοκίμουν ἄμφω, καὶ ἐτιμῶντο παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὁ μὲν διὰ τὴν ἀλκὴν ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητὴς, διά τε τοῖς ἄλλοις, καὶ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τῷ ἄσματι. μὴ δὴ θαυμάσῃς, εἰ καὶ αὐτὸς εἰκάσαι βουλόμενος, ὅτου ἦν τῷ ἐπαινεῖν ἀναγκαῖον, ὑψηλοτέρῳ ἐχρησάμην τῷ παραδείγματι, τοῦτο παραλλάττων τὸν λόγον.

Ἐπεὶ δὲ καὶ κολακείας ἐπεμνήσθης, ὅτι μὲν καὶ σὺ μισεῖς τοὺς κολακικοὺς, ἐπαινῶ μάλα σε, καὶ οὐκ ἐχρῆν ἄλλως, ἐθέλω δέ σοι ᵏ διακρῖναι, καὶ ὁρίσαι τό, τε τοῦ ἐπαινοῦντος ἔργον, καὶ τὸ τοῦ κολακεύοντος ὑπερβολήν. ὁ μὲν οὖν κόλαξ, ἅτε τοῦ χρείας ἕνεκα τοῦ ἑαυτοῦ ἐπαινῶν, ἀληθείας δὲ ὀλίγον ποιούμενος τὸ πρόσωπον, ἅπαντα ὑπερεπαινεῖν οἶδε, καὶ ψευδόμενος καὶ προστιθεὶς παρ' ˡ αὐτοῦ τὰ πλείω, ὡς μὴ ἂν ὀκνῆσαι καὶ τὸν Θερσίτην εὐμορφότερον ἀποφῆναι τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ τὸν

g Ἀμείνω] Redditum Luciano ex *Fl.* & W. Aberat ab Edd. reliqq. h Ἀπέφηνε] Ἀπέφαινεν W. Nihil mutat vulgatum *Fl.* i Εὐδοκίμουν] Sic *J. Fl. Fr. B2. H. Ald. P. S. M.* k Διακρῖναι] Διακρίναι marg. *Ald.* l Αὐτοῦ] Αὐτῷ Edd. vulgo, quod emendandum *Guiet.* monuit.

Fenſianae. Fallitur: nam nec Glaucum Homericum Lucianus, ſed Caryſtium intelligit, neque adeo Homerum. *J.F.R.*

62. Μᾶλλον δὲ ἐ αὐτῶν ἐκείνων] Μᾶλλον δὲ ἐ κρείττω αὐτῶν ἐκείνων. *Th.M.*

Μᾶλλον] Vertitur: *quin potius ipſis imaginibus expreſſit.* Sed ſenſus requirit: *quin & potiorem ipſis expreſſit.* *F.G.*

Μᾶλλον δὲ ἐ αὐτῶν ἐκείνων] At jam cum ἀμείνω reſtituerimus, emendatione *Marciliana* non opus eſt. Patet interim recte eum conjeciſſe. Senſit idem Cl. *Geſner.* vel ex conjectura, vel ex *Fenſii* Lect. Lucian. perſpiciens comparativum deeſſe, qui cum *majorem* in verſione addiderit, non viſa emendatione noſtra, μείζω videtur conjeciſſe; repoſui tamen *potiorem*, ut cum ἀμείνω verſio conveniret. *J.F.R.*

Ibid. Ἐκείνων ἀμείνω αὐτῶν.] Illud ἀμείνω, quod in impreſſis fere omnibus deerat, ex W. & *Fl.* Ed. reſtituimus. *M.du S.*

63. Γλαῦκος] De his vide ad Ἡρ. c. 3. & Συσ. c. 35. Adde & Ἐκλ. c. 12. *M.du S.*

67. Εὐδοκίμουν] Omnes libri εὐδοκίμουν. Neque hic ſolum hac in voce peccatur. *M.du S.*

Εὐδοκίμουν] Quantumvis *Solanus* jubeat εὐδοκ. cum augmento reponi, ego tamen nihil mutavi; tum propter Librorum conſenſum, tum quia & ſupra non ſemel vidimus augmenta neglecta. Adi quae notavi ad Dial. proximum *Imag.* c. 3. Et *Alex.* c. 22. No. 89. ubi εὐδοκίμουν etiam legitur. Sic ἰσχύσω facere ἴσχυσα ἴσχυκα &c. nec recipere augmentum, ſatis notum eſt; alia vero promiſcue inveniuntur, ut εὐφραίνοιτο & πεφραίνοιτο, quod ſupra jam monui. Immo in Novo Foedere εὐδόκησε, numquam cum augmento legas exhibitum, ſed εὐδόκησα ubique. At magis Atticum eſt εὐδ. Eſto. Nec tamen Noſter alibi ὀκνηρίζει, ideoque non hic etiam ad id eum adigemus invitum. *J.F.R.*

84. Θερσίτην] *Homer.* Il. B. 216. *M.du S.*

τὴν Νέστορα [a] φάναι τῶν ὅτι Ἰλιον στρατευσάντων, τὸν νεώτατον εἶναι. διομόσαιτο δ' ἂν καὶ τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος, καὶ τὸν [b] Φινέα ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως, ἤνπερ μόνον κερδᾶναί τι ἐλπίσῃ ὅτι τῷ ψεύσματι. ὁ δέ γε αὐτὸ τοῦτο ἐπαινῶν, οὐχ ὅπως ὑφ' ἂν ψεύσαιτό τι, ἢ προσθείη τι μηδὲ ὅλως προσόντων, τὰ δ' ὑπάρχοντα αὐτῷ φύσει ἀγαθὰ, κἂν μὴ πάνυ μεγάλα ᾖ, αὐξήσει ἐπηύξησε, καὶ μείζω ἀπέφηνε, καὶ τολμήσειεν ἂν εἰπεῖν, ἵππον ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κοῦφον ὄντα ἴσμεν [c] ζώων, καὶ δρομικὸν, ὅτι

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα.

καὶ πάλιν οὐκ ἂν ὀκνήσειε [d] φάναι, Ἀελλοπόδων δρόμον ἵππων. καὶ τὴν οἰκίαν ἐπαινῶν καλὴν, καὶ ἄριστα κατεσκευασμένην, εἴποι ἂν·

pigretur, & Neſtorem dicat eorum, qui ad Ilium pugnarunt, maxime juvenem fuiſſe: juraverit autem etiam Croeſi filium audire acutius Melampode, & Phineum acutius cernere Lynceo; modo lucrifacere aliquid mendacio ſuo ſperet. At alter, qui id ipſum quoque facit, ut laudet, non ille quidem is eſt, qui mentiatur quidquam vel addat eorum, quae plane non adſunt; ſed quae natura illi bona inſunt, etiam ſi non nimis magna fuerint, ea ſumit, auget, & facit majora. Et auſit ille dicere, cum equum laudare vult, levem inter ea, quae novimus animalia, & ad curſum aptum,

Per ſummas currat, nec eas confringat ariſtas:

& rurſus non dubitet dicere procellipedum curſum equorum: & ſi domum laudet pulchram & optime aedificatam, dicat:

Ta-

a Φάναι] Ita Cod. L. Φᾶναι Edd. b Φινέα] Reſtitut. ex W. *Fl.* & *V2.* Ἰφινέα ceterae omnes male. c Ζώων] Sic etiam eſſe in *Fl.* notat *Solan.* quid tum? d Φάναι] Ita dedi ex L. Φᾶναι Edd.

88. Ὀξυηκοώτερον] Ὅτι ὁ Μελάμπους ὀξυήκους. *V.*

86. Νέστορα φάναι] *Homer.* Il. A. 250. *M. du S.*

88. Τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος] Atqui *Herodotus* Lib. I. ὁ δὲ παῖς ἦν ὁ ἄφωνος. Videtur itaque aut alios ſecutus auctores Lucianus, aut memoria ei vacillaviſſe. Nam & infra in *Gallo*, ſive *Somnio*, λυπεῖ δὲ, inquit, τὸ μὲ Αυδὸν, υἱὸς κωφὸς ὤν. Neque dixeris hoc Luciani loco reponi poſſe λαλίστερον. Repugnat enim comparatio cum Melampode. *Th. M.*

Τὸν Κροίσου . .] Miratur *Marcilius* quos Lucianus ſit ſecutus auctores, cum ſcribit in dialogo pro imaginibus, Croeſi filium auditu acri Melampodem antecellere, cum ſcribat *Herodotus*, illum fuiſſe mutum; non ſurdum. ſed ego miror *Marcilium* hic haerere. Quis ignorat mutos eſſe quoque ſurdos: imo ſurditatem eſſe cauſſam mutae linguae? Qui ſurdus natus eſt, loqui non poteſt. Unde enim ſonos vocum litterarumque percipiat? Fuerunt tamen noſtro ſeculo cum in Germania, tum in Anglia, qui ſurdos docuerunt motu oris litteras noſſe & pronunciare. de quo extat elegans diſſertatio *Georgi Morhofii*, viri eruditiſſimi, & noſtri ſtudioſiſſimi. Quin & ſurdi fuerunt his in terris, non nati, ſed morbo caſuque facti, qui ex motu labiorum aeque poterant etiam longius a ſe remotos, & muſſitantes intelligere, ac ſi articulatim ſingulas voces auribus percepiſſent. Hi videbant ſonum, non audiebant. *J. G. G.*

Ibid. Ὀξυηκ. εἶναι τοῦ Μελ.] De filio Croeſi vide *Herodotum*, & Noſtrum Ἁλιεῖ. c. 25. Aliquem nactus ſit neceſſe eſt, a quo abſque aurium ope, linguam & reliqua vocis organa movere edoctus fuerit, qualis potiſſimum noſtra aetate nobilis Medicus mutam puellam Harlemi loqui docuit, & ex oris motu ut loquentes intelligeret, fecit. Melampodis fabulam vide apud *Apollod.* I. p. 19. A. B. *M. du S.*

Ὀξυηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος] Cui Dracones lambendis auribus avium etiam ſermonis intellectum dederint. Vid. *Plin.* 10, 49. f. 70. & quos ibi citat *Harduin. Bochartus* praeſertim Hieroz. I, 3. p. 21, 69. a quo ſua habet *Harduinus* omnia. Add. *Spanh.* diſſ. 4. p. 215. *J. M. G.*

89. Τὸν Ἰφινέα ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως] Hanc lectionem retinent omnes; etiam Latinis interpretibus offerentibus neſcio quem *Iphineum*. Et cui iſte talis auditus? manifeſte apparet tranſpoſitas literas pro Φινέα, ut optime adſcripſit pater. Is notiſſimus in fabulari hiſtoria, & quidem propter oculos, qui fuerunt excoecati. *J. G.*

Καὶ τὸν Ἰφινέα ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως] Optime & ipſo quoque hoc Lynceo ὀξύτερον viderunt Viri Cl. *Menagius* & *Gronovius*, hic in notis pag. 902. ille in Addendis, legendum eſſe Φινέα; nec enim aliter legitur in editione Florentina. *J. J.*

Τὸν Ἰφινέα] Φινέα omnino legendum videtur. *F. G.*

Mo-

Talis nimirum Jovis intus Olympii aula eſt.

At adulator hunc verſum etiam de ſubulci tugurio dicat, ſi modo accipere aliquid a ſubulco ſperet: cum Cynaethus Poliorcetae Demetrii adulator, omnibus adulandi rationibus conſumtis, laudaverit vexatum a tuſſi Demetrium, quod modulate ſcrearet.

21. Non ſolum autem hic utriusque generis character eſt, quod adulatores non dubitant mentiri etiam in gratiam eorum, quos laudant; laudatores autem extollere ſtudent, quae adſunt: verum etiam illa re non parva diſtant, quod adulatores quantum poſſunt utuntur hyperbolis, laudatores autem in his ipſis quoque ſobrii ſunt, & intra terminos ſe continent.

5 Ζηνός τοι τοιόνδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.

ὁ δὲ κόλαξ τοῦτο τὸ ἔπος, καὶ εἰ ἦν συβώτου καλοῦς εἶποι, εἰ μόνον τι ὠφελοῖτο τοῦ συβώτου λαβεῖν ἐλπίσειεν· [e] ὅτου Κύναιθος ὁ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ κόλαξ, ἁπάντων αὐτῷ τῶν πρὸς τὴν κολακείαν καλῶν ἀναλωμένων, ἐπήνει ἐπὶ βηχὸς ἐνοχλουμένου τὸν Δημήτριον, ὅτι ἐμμελῶς ἐκρέμβετο.

Οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἑκατέρου αὐτῶν γνώρισμά ἐστι; τὸ τοὺς μὲν κόλακας οὐκ ὀκνεῖν, καὶ [f] ψεύσασθαι τοῦ χαρίσασθαι ἕνεκα τοῖς ἐπαινουμένοις, ἐξαίρειν δὲ τοὺς ἐπαινοῦντας τὰ ὑπάρχοντα πειρᾶσθαι· ἀλλὰ κἀκείνῳ ἐν σμικρῷ διαλλάττουσιν, ὅτι οἱ μὲν κόλακες, ἐφ' ὅσον οἷόν τε αὐτοῖς, χρῶνται ταῖς ὑπερβολαῖς, οἱ ἐπαινοῦντες δὲ, καὶ ἐν αὐταῖς ταύταις σωφρονοῦσι, καὶ ἐντὸς τῶν ὅρων μένουσι. ταῦ-

[e] Ὅτου] Nil mut. Edd. nec M. [f] ψεύσασθαι] ψεύδεσθαι W.

Monuit idem Cl. *La Croze*. Monuit *Menag.* in addend. Edit. *Graev.* Et nos correximus dudum. *J.F.R.*

Ibid. Φυίης] W. *Fl.* & *Va.* Reliquae Edd. prave Ἰφίης. Vide *Apollod.* I. p. 23. C. *M. du S.*

91. Ὁ δέ γε [αὐτὸ τοῦτο] ἐπαινῶν οὐχ [ἅπας ἐδ'] ἂν] Sic lege fortaſſe. ὁ δέ γε ἐπαινῶν οὐκ ἂν ψεύσαιτό τι &c. Cetera gloſſa videntur. *F.G.*

93. Προσόντων] Conf. ſupra hoc *Dial.* c. 6. & *Συγγρ.* c. 35. *M. du S.*

97. Ὡς ἴσμεν ζώων] Ὡς ἴσμεν ζῶον. *F.G.*

Ὡς ἴσμεν] Ἵππον ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κοῦφον ὄν ἴσμεν ζώων, &c. Interpres, *laudando equum, natura levem, ut ea ſcimus eſſe animantia.* Haec ſunt verſionum monſtra. Redde, *Equum laudare volens, natura levem ex iis, quae novimus, animalibus*, &c. De hoc Helleniſmo vide ſupra ad T. I. *J.F.*

Ὡς ἴσμεν ζώων] Bis ὡς pro ὃν ſcriptum erat in nota *Gujetii*; dubito num deſcribentis vitio. Sed in vulgata nihil video quod emendationem poſtulet, quamquam ζῶον non improbaverim, ſi quis Codex haberet. Interim ſatis uſitata & haec eſt genitivi cum relativo convenientis conſtructio, ut bene jam monuit ac vertit Cl. *Jenſius*. *J.F.R.*

99. Ἄχρον &c.] *Homer.* Il. Υ. 227. *M. du S.*

Ἄχρον ἐπ' ἀνθερίκῳ.] Fons *Homer.* Il. Υ, 227. Rivos plena manu indicavit la Cerda ad Aen. 7, 808. *Illa vel intacta* &c. *J.M.G.*

2. Ἀλλοτρόδων] Fruſtra apud Homerum quaeſivi. *M. du S.*

Ἀλλοτρόδων] Uſitatius quidem *Homero* ἀπρίκτοδις. Verum nec alterum eſt improbum. Legitur enim in Hymno in Vener. qui eidem vulgo tribuitur, v. 218. — ἵππους ἀλλοτρόδους ἐχέτην. *J.F.R.*

5. Ζηνός τοι] *Homer.* Odyſſ. Δ. 74. *M. du S.*

9. Ὅτου Κύναιθος] Lege ὃς τῶν. *F.G.*

Ὅτου Κυν.] Mallem ὁ γοῦν K. Sed in impreſſis & M. ipſo, uti edidimus, ſcribitur. Accedit ad hunc uſum hujus particulae locus *Jambl.* No. 60. A. Vid. *Tim.* §. 2. *Deor. Dial.* XVIII. 1. f. Ibid. XXIII. 1. med. *pro Laps.* §. 2. Ibid. §. 6. *Hermot.* c. 39. *Herodot.* §. 4. *Abdic.* c. 23. f. Infra *Icarom.* c. 23. f. Et *adv. Indoct.* c. 21. pr. *M. du S.*

Ὅτου Κυν.] Decem illa Luciani teſtimonia ab *Solano* commonſtratis tantum Ed. *Junt.* paginis indicata, quaeſivi, capitumque ſive paragraphorum numerum, ut ſemper, ad noſtram editionem adcommodavi, cognovique in illis omnibus ὅτου vel ὅτου γε occurrere, pro *quum*, *quandoquidem* poſitum, veluti Latinis quoque non infrequens *ubi* pro *quandoquidem*, *ſiquidem*, uſurpare, ut Horat. 2. Od. 13. 33. *Quid mirum? UBI illis carminibus ſtupens demiſit atras bellua centiceps aures.* Verum ex his omnibus non conſequitur ὁ γοῦν hic legendum, quum Cynaethus non ante nominatus ſit. Quare mallem ὅτου ὁ Κυν. legere, aut *Gujeto* adſentiri ὃς τῶν legenti. Ceterum de nomine hujus paraſiti vid. *Bergl.* ad *Alciphr.* III. Ep. 43. pr. ἰγὼ ὁ Στρυβίων ὁ Κύναιθος οἱ ὠθούμενοι, ad quae ille: fuit aſſentator hoc nomine Demetrii Poliorcetae, de quo Lucianus in *Imag.* p. 39. (Ed. *Bened.*) i. e. h. l. *J.F.R.*

ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα κολακείας καὶ ἐπαίνου ἀληθοῦς δείγματα, ὡς μὴ πάντας [a] ὑποπτεύῃς τοὺς ἐπαινοῦντας, ἀλλὰ διαγιγνώσκῃς, καὶ σαυτοῦ μετρῇς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ ἑκάτερον.

Haec tibi pauca de multis *sunto* adulationis ac verae laudis specimina, ne omnes omnino laudantes suspectos habeas, sed discernas, & sua utrumque mensura metiaris.

Φέρε οὖν, εἰ δοκεῖ, πρόσαγε τοῖς [b] ὑπ' ἐμοῦ εἰρημένοις τοὺς κανόνας ἀμφοτέρους, ὡς [c] μάθοις εἴτε τούτοις εἴτ' ἐκείνῳ ἁρμόττουσιν. ἐγὼ γὰρ εἴ μού τινα ἄμορφον εἶπον ἄγαλμα Κνίδου ἀγάλματι ὁμοίαν, ὑπόκωφος ἂν, καὶ τοῦ Κυναίθου κολακικώτερος ὄντως νομιζοίμην. εἰ δὲ τοιαύτῃ ὑπάρχουσαι, οἵαν πάντες ἴσασιν, ἀπὸ πάνυ ἐκ πολλοῦ διαστήματος ἦν τὸ τόλμημα.

22. Age igitur, si videtur, admove his, quae dicta a me sunt, regulam utramque, out videas, huic ne an illi conveniant. Etenim si deformem quandam statuae Cnidiae similem dicam, impostor sane, & Cynaetho ipso magis adulator vere habear: si vero talem, qualem omnes norunt; non sane magni ille ausus intervalli fuerit.

Τάχα [d] δὲ φαίης, μᾶλλον δὲ ἤδη εἰρηκας, ἐπαινεῖν μέν σοι ἐς τὸ κάλλος ἐφείσθω· ἀνεπίφθονον μέντοι ποιήσασθαι τὸν ἔπαινον ἐχρῆν, ἀλλὰ μὴ θεαῖς ἀπεικάζειν ἄνθρωπον ὄντα. ἐγὼ δὲ, ἤδη γάρ με προάξεσθαι τἀληθὲς εἰπεῖν, οὐ θεαῖς γε, ὦ βελτίστη, εἴκασα, τεχνιτῶν δ' ἀγαθῶν δημιουργήμασι, λίθῳ, καὶ χαλκῷ, ἢ ἐλέφαντος πεποιημένοις. τὰ δὲ ὑπ' ἀνθρώπων γεγενημένα, οὐκ ἀσεβὲς, οἶμαι, ἀνθρώποις εἰκάζειν· ἐκτὸς εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀθηνᾶν ὑπείληφας, τὸ ὑπὸ Φειδίου πεπλασ-

23. At forte jam dixeris, quin jam dixisti, laudare quidem pulchritudinis nomine tibi permissum esto. Verum invidiae non obnoxiam oportebat laudationem facere, nec similem Deabus dicere hominem. Verum ego, jam enim *ipsum* me verum ad se dicendum invitabit, non profecto Deabus, o praestantissima, similem dixi *hominem*, sed bonorum artificum operibus, e lapide, & aere, vel ebore perfectis. Quae autem facta sunt ab hominibus, ea similia hominibus dicere, non puto impium: nisi forte hoc tu Minervam existimas, quod est effictum a Phidia, aut

a Ὑποπτεύῃς] Ὑποπτεύσῃς W. b Ὑπ'] Ἀπ' marg. *Aiw.* & Ex. *Fl.* Sed vulgatam tuetur P. eaque melior. c Μάθοις] Μάθῃς W. d Οὖν] Ex L. restitut. ὃ νῦν Edd. priores.

26. Παραμετρῇς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ] Non ab re fuerit addere nonnihil ex Observ. Cl. *L. Bos* (quem consulendum Cl. *Hemsterh.* in marg. Luciani monuerat) ad 2. Ep. ad *Corinth.* XII. 12. ubi rejecta vulgata versione ac *Grotii*, expositione, Apostoli verba, quae erant: αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς ἑαυτοὺς μετροῦντες, sic exponit: „ *intra* „ *suam conditionem & fortunam se continere, se ex suis* „ *facultatibus & dotibus aestimare, non plus sibi arro-* „ *gare quam fas est, nec se dilatare ultra conditionem* „ *suam.* Secundum Lucianum diceres: ὦ ἀμέτρητε „ ἑαυτὸν οἰκείῳ μέτρῳ (*pro Imag.* h. l.) Ἀναμετρεῖν ἑαυ- „ τὸν secundum *Aristoph.* Sic ille in *Avib.* p. 590. „ Οὐκ ἀναμετρήσας σαυτὸν ἀπίων ἀλλαχῆ; *Non ipse te* „ *remetieris hinc abiens alio?* Μετρεῖν τὴν ἑαυτοῦ σκιάν „ dixit *Plutarch.* in Apophtegm. Lacon. . . . *Horat.* „ *Metiri se suo modulo ac pede* Lib. I. Epist. 7. — Hinc „ proverbium apud Latinos: *Tuo te pede metire.* Me- „ taphora harum locutionum desumta est ab iis, *qui* „ *corporis sui staturam numero pedum metiuntur.* Qui „ itaque non longiorem se facit, quam revera est — „ ille proprie dicitur μετρεῖν ἑαυτὸν ἐν αὐτῷ. i. e. κατὰ „ τὸ μέτρον τ' ἑαυτοῦ ἡλικίας. Qui vero ridicule intendit corporis sui modum, ut major quam sit, videatur: qui cum sit βραχύτερος, ὑπεραναστέντας, „ ἀκροποδιεῖ ἐπεγείρων ἑαυτόν. i. e. *brevioris staturae sit,* „ *extendit se in summos pedes,* ut Lucian. *in Imag.* loquitur, is non potest dici μετρεῖν ἑαυτὸν ἐν ἑαυτῷ. „ &c. *J. F. R.*

37. Τάχα ὃ νῦν φαίης] Exigua mutatione legendum τάχα δή, & sic jam dederunt interpretes. *J. M. G.* Verum quum νῦν jam sit inventum, id facile admitteret, spero, etsi in versione nihil mutaverim, quae vel sic tamen sensui Luciani satis respondet. *J. F. R.*

Ibid. Οὖν] Hoc pro vulgato ὃ νῦν, auctore L. Codice reposuimus. *M. du S.*

38. Ἐς τὸ κάλλος] Ἐπαινῶ ἐς τὸ κάλλος est *laudare*

re

aut illud Caeleſtem Venerem, quod in Cnido fecit Praxiteles ante annos non ita multos. Sed vide ne parum deceat, talia de Diis ſentire, quorum veras imagines ſupra humanam imitationem eſſe poſitas, equidem arbitror.

μόνον· ἢ τοῦτο Οὐρανίαν Ἀφροδίτην, ὃ ἐποίησε Πραξιτέλης ἐν Κνίδῳ, οὐ πάνυ πολλῶν ἐτῶν. ἀλλ' ὅρα μὴ ἄσεμνον ᾖ, τὰ τοιαῦτα περὶ τῶν θεῶν δοξάζειν, ὧν τὰς τε ἀληθεῖς εἰκόνας ἀνεφίκτους εἶναι ἀνθρωπίνῃ μιμήσει ἔγωγε ὑπολαμβάνω.

24. Si vero vel maxime illis ipſis *Deabus* ſimilem te dixiſſem, non meum iſtuc fuerit, neque primus ego iſtam viam ſecuerim; ſed multi ac boni poëtae, & maxime civis ille tuus Homerus, quem nunc etiam advocatum mihi excitabo, aut fieri non poteſt, quin ipſe mecum damnetur. Interrogabo igitur illum, potius vero te pro illo (meminiſti enim, in quo bene facis, venuſtiſſima quaevis illius carminum) quid de illo tibi videtur, cum de captiva dicit Briſeide, illam aureae Veneri ſimilem luxiſſe mortem Patrocli: tum paullo poſt, quaſi non ſatis foret, ſi ſoli ſimilis Veneri ſit,

Εἰ δὲ καὶ ὅ, τι μάλιστά σε αὐταῖς ἐκείναις εἴκασα, οὐκ ἐμὸν τοῦτο, οὐδ' ἐγὼ πρῶτος ταύτην ἐτεμόμην τὴν ὁδόν, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ποιηταί· καὶ μάλιστα ὁ πολίτης ὁ σὸς Ὅμηρος, ὃν καὶ νῦν ἀναβιβάσομαι συναγορεύσοντά μοι· ἢ οὐδεμία μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἁλῶναι· ἐρήσομαι τοίνυν αὐτόν, μᾶλλον δὲ σὲ ὑπὲρ αὐτοῦ (καὶ γὰρ ἀπομνημονεύεις, εὖ ποιοῦσα, τὰ χαριέστατα τῶν ἐραψῳδημένων αὐτῷ) Τί σοι ἐκεῖνο δοκεῖ, ὁπόταν περὶ τὴν αἰχμαλώτου λέγῃ τις Βρισηίδος, ὅτι χρυσῇ Ἀφροδίτῃ ἰκέλη, ἐπέπνθει τὸν Πάτροκλον; εἶτα μετὰ μικρὸν, ὡς οὐκ ἰκανὸν εἰ μόνῃ τῇ Ἀφροδίτῃ ἐοικυῖα ἔσται·

Sic fatur, inquit, *lacrumans par ſanctis femina divis.*

Εἶπε δ' ἄρα (φησὶ) κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν.

Cum igitur dicit talia, odiſtine ipſum quoque, & abjicis librum, an das illi, ut libertate in laudando utatur? Verum etſi tu

ὁπόταν οὖν τοιαῦτα λέγῃ, μισεῖς κἀκεῖνον, καὶ ἀποῤῥίπτεις τὸ βιβλίον, ἢ δίδως αὐτῷ ἐλευθεριάζειν ἐν τῷ ἐπαίνῳ; ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ

e Εἰκόνας] Εἰκόνος male *F.* Recte cett. & M. media brevi. *f* Σοὶ] Reſtitut. ex W. Γ' Edd. priores. *g* Συναγορεύσοντα] Συναγορεύσοντα Fl. male. Vulgatum tenent cett. & M.

re propter pulchritudinem, vel *pulchritudinis nomine*. Confer quae ſupra noto ad T. I. p. 580. ſ. *Piſcat.* c. 12. No. 22. ubi ἐπαινεμένη ἐς τὸ κάλλος, ἔχειρε, recte in textu, comma vero male omiſſum in nota. Adde L. *Bos* Obſ. Crit. p. 50. ibi quoque laudatum. *J. F. R.*

42. Οἱ θεαὶ γε, ὦ βελτίστη, εἴκασα] Mendoſe. Scribe vel σε pro γε, vel εἰκασά σε. Voculam σὲ hic requiri, vix monitore eget; jamque de ſuo id ſupplevit Interpres. Eadem hac pag. idem commiſſum. Εἰ δὲ ὃ ὅτι (male quoque, ſaltem contra conſuetudinem, vulgo legitur ὅ, τι) μάλιστά γε αὐταῖς ἐκείναις εἴκασα. Et hic σὲ requiritur, ſive εἰκασά σε, ſive γε in σε mutatum malis. *J. F.*

Ibid. Γε] Recte puto Cl. *Jenſ.* conjeciſſe σὲ legendum. Etſi enim eo ſenſu tolerabilis eſt vulgata, quem Cl. *Geſn.* ei tribuit; tamen cum ſcribae in eadem particula γε, pro σε ſcribenda peccarint, ubi ad eadem verba reſpicitur, quid mirum, ſi & hic ſimiliter aberrarint? *J. F. R.*

44. Λίθου ἢ χαλκοῦ &c.] Conf. ſupra *de Ira* c. 23. ceteraque Luciani loca ibi commonſtrata, ſi eſt operae. *J. F. R.*

49. Οὐρανίαν Ἀφροδίτην] De Venere Cnidia intelligo, de qua ſupra Ἔρωτ. c. 11. & Εἰκ. c. 4. non de marmorea, quae Athenis erat, Uraniae dicta ſtatua. *M. du S.*

50. Οὐ πάνυ πολλῶν] Πρὸ intelligitur. *F. G.*

Οὐ πάνυ πολλῶν ἐτῶν] Pompeji enim & Caeſaris aetate vixit Praxiteles. Sic autem in omnibus ſcriptum eſt. Ego vero ὃ π. πρὸ π. ἐ. verum eſſe credo. *M. du S.*

55. Σε] W. In impreſſis omnibus prave legebatur γε ante αὐταῖς. *M. du S.*

66. Χρυσῇ Ἀφροδίτῃ] *Homer.* Il. T. 282. *M. du S.*

70. Εἶπε δ' ἄρα] *Homer.* l. c. 286. *M. du S.*

75. Οὐ-

μὴ δῶς, ὄγε τοσοῦτος αἰὼν δέδωκεν, οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐπὶ τούτῳ ἠτιάσατο, οὐδὲ ὁ μαστίξαι τολμήσας αὐτοῦ τὴν εἰκόνα, οὐδὲ ὁ τὰ νόθα ὑποσημηνάμενος τῶν ἐπῶν ἐν τῇ παραγραφῇ τῶν ὀβελῶν. εἶτα ἐκείνῳ μὲν ἐφεθήσεται, βάρβαρον γυναῖκα, καὶ ταῦτα, κλαίουσαν, τὴν χρυσῆν Ἀφροδίτην εἰκάσαι· ἐγὼ δ', ἵνα μὴ τὸ κάλλος εἴπω, διότι μὴ ἀνέχῃ ἀκούουσα, οὐκ ἂν φθάλλοιμι εἰκόσι θεῶν γυναῖκα φαιδρὰν, καὶ μειδιῶσαν τὰ πολλά, ὅπερ θείοις ὅμοιον ἄνθρωποι ἔχουσιν.

Ἐπὶ μὲν [a] τοι τῷ Ἀγαμέμνονος, ὅρα ὅσην αὐτὸς φειδὼ ἐποιήσατο τῶν θεῶν, καὶ ὡς ἐταμιεύσατο τὰς εἰκόνας ἐς τὸ σύμμετρον, ὡς ὅμματα μὲν, φησι, καὶ κεφαλὴν ἴσχειν αὐτὸν εἶναι τῷ Διΐ, τῷ [b] Ἄρει δὲ τῶν ζώνην, στέρνον δὲ τῷ Ποσειδῶνι, ἀφῃρῶν τὰ ἀνθρώπου, καὶ μέλη πρὸς τοσούτων θεῶν εἰκόνας· καὶ αὖ πάλιν, βροτολοιγῷ [b] Ἄρει, φησὶν, ὅμοιον εἶναι, καὶ ἄλλον [c] ἄλλῳ, θεοειδῆ τὸν Φρύγα τοῦ Πριάμου, [d] θεοείκελον πολλαχοῦ τοῦ Πηλέως. ἀλλὰ ἐπανέρχομαι αὖθις ἐπὶ τὰ γυναικεῖα τῶν παραδειγμάτων· ἀκούεις γοῦν ἅπερ αὐτῷ λέγοντος·

non dederis, tantum certe aevum illi dedit, nec est qui hoc illum nomine accusaverit, neque iste, qui flagellis caedere statuam ipsius ausus est, neque qui obelis adscribendis supposititios illius versus notavit. Deinde huic licebit, barbaram mulierem, eamque plorantem aureae Veneri dicere similem: ego vero, ne de pulchritudine dicam, quod audire non sustines, non comparem statuis Dearum mulierem laeti vultus & frequenter subridentem, quod Deorum simile habent homines.

25. Verum in Agamemnone vide, quam Diis ipse pepercerit, & quam illorum imagines proportione quadam dispensarit, *qui oculis quidem & capite similem eum dicat Jovi, quod ad balteum autem Martì, ac pectus Neptuno*, in sua hominem membra dividens pro totidem Deorum imaginibus. Ac rursus *homicidae Marti similem* ait esse, & alium alii: *Dei specie* Phrygem Priami, *Dei similem* saepe *natum* Pelei. Sed redeo rursus ad exempla muliebria. Audis enim sane illum dicentem:

Dia-

a Τοι] Γε W. b Ἄρει] Ἀρῆι *Hom.* At prius Edd. Luciani, & M. c Ἄλλῳ] Ἄλλος W. d Θεοείκελον] Καὶ θεοείκελον W.

76. Οὐδὲ ὁ μαστίξαι] Ὁμηρομάστιξ ὁ * Ζηνόδοτος ἐπικληθὲς, ὠδαλίσας ἐ ἀθετήσας πολλὰ † τῶν Ὁμήρου ἐπῶν. *V.*

* Ζηνόδοτος] Restitutum ex C. Ζηνόδωρος enim Edit. *Cler.* † Τῶν] Τοῦ legebatur in editis. Mutavit *Solan.* cui obsecundavi, etsi non addidit unde habeat, quia res est parvi. *J. F. R.*

75. Οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν — ἠτιάσατο] Zoilus Aristarchus. Quique notas spurias versibus addiderat. Vide *Olearium* hunc locum inepte interpretantem Ed. novae *Philostrati* p. 649. *M. V. la Croze.*

76. Ὁ μαστίξαι] *Zoilus* hoc, non *Zenodotus*, designavit, quamquam Scholiastes hoc aliter tradit. Vid. *Galen.* Therap. I. c. 3. ubi idem de Zoilo narratur (p. m. 37.) Neque Cl. *Oleario* credas alium sensum comminiscenti; qui a vero nimium quantum recedit praef. ad *Philostr.* Heroica p. 648. Versus spurios obelis etiam notarant Zenodotus & Aristarchus, ipso nostro monente Is. β. c. 20. *M. du S.*

85. Ὅπερ θείοις] Φιλομειδὴς Ἀφροδίτη. *F. G.*

86. Ἀγαμέμνονος] Conf. supra Σύγχρ. c. 8. *M. du S.*

89. Ὁμμαδὸν &c.] *Homer.* Il. Β. 478. *M. du S.*

93. Καὶ αὖ πάλιν &c.] Ego nomen Hectoris, aut alius cujusvis, excidisse hic puto. Vide *Homer.* Il. N. 802. M. 130. Λ. 295. Γ. 16. Α. 131. *Odyss.* P. 37. T. 54. Z. 102. P. 51. *M. du S.*

8. Ἐξαλαλίφθω] Vulgatam bene se habere vid. ap. Grammaticos; nam ἀλάλιμμαι, ἀλάλισται fit praet. pass. ab ἀλείφω, & ἀπήλιπ' ab ἀπαλείφω, ne confundatur cum ἀπολείπω, ab quo ἀπαλίφθη formatum legas aoristum *Navig.* c. 4. & sexcenties alibi. Ignoscat Lector puerilia haec proferenti, ad quae adigimur variante scriptura. *J. F. R.*

13. Τῶν βοῶν] Alludit ad frequentissimum Epithetum Junonis, βοῶπις. *M. du S.*

14. Ἔτερος] *Pindarus* haud dubie, quem supra Poëtam Thebanum vocavit Εἰκ. c. 8. ubi vide not. *M. du S.*

15. Ῥοδοδάκτυλος] *Hom.* Il. Α. 477. &c. *M. du S.*

19. Τῷ

Dianae similis, vel quae Venus aurea fertur, &
Qualis Diana in montibus errat.

26. Non solum autem ipsos homines Diis facit similes, sed Euphorbi etiam comam *Gratiis similem* dixit, eamque infectam sanguine. Atque in universum tot sunt in hoc genere, ut nulla poëseos pars sit, quin divinis imaginibus exornetur. Itaque aut illa etiam deleantur; aut nobis quoque audere similia concessum esto. Adeo autem illa imaginum & similitudinum ratio a censura libera est, ut Homerus Deas ipsas non dubitaverit laudare a deterioribus. Junonis enim *oculos* comparavit *bubulis*: alius autem aliquis *superciliis violaceis* Venerem dixit: *roseis* enim *digitis insignem* quis eorum ignorat, qui vel pauxillum in Homeri poëmatibus versati sunt?

27. Quamquam, quae ad formam pertinent, adhuc moderatiora sunt iis, si quis Deo similis esse dicatur: verum ipsas appellationes Deorum quot *jam* imitati sunt, Dionysii, & Hephaestiones, & Zenones, & Posidonii & Hermaci cognominati? Latona autem mulier quaedam fuit Evagorae

Ἀρτέμιδι ἰκέλη, ἠὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, ᾗ,
Οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' ὄρεα.

Οὐ μόνον δὲ τὰς ἀνθρώπους αὐτὰς θεοῖς ἀπεικάζει, ἀλλὰ καὶ τὴν Εὐφόρβου κόμην ταῖς Χάρισιν ἀπείκασε, καὶ ταῦτα, αἵματι δεδευμένην. καὶ ὅλως, τοσαῦτά ἐστι τὰ τοιαῦτα, ὡς μηδὲν εἶναι τῆς ποιήσεως μέρος, ὃ μὴ ταῖς θείαις εἰκόσι κεκοσμηται, ὥστε ἢ καὶ ἐκεῖνα ἐξαληλίφθω, ἢ καὶ ἡμῖν τὰ ὅμοια τολμᾶν ἐφείσθω. ἔτω δὲ τὸ τὰς εἰκόνας καὶ τὰς ὁμοιώσεις ἀνεύθυνόν ἐστιν, ὥστε Ὅμηρος καὶ τὰς θεὰς αὐτὰς οὐκ ὤκνησεν ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων ἐπαινέσαι. τὰς μὲν γὰρ τοῦ Ἥρας ὀφθαλμοὺς, τοῖς τῶν βοῶν εἴκασεν. ἕτερος δέ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη, ἣ μὲν γὰρ ῥοδοδάκτυλόν τις ἀγνοεῖ, τὴν καλὴν ἐπ' ἐλάχιστον τῇ Ὁμήρου ποιήσει ὠμιληκότων;

Καίτοι τὰ μὲν τῆς μορφῆς ἔτι μειρακιώτερα, εἴ τις θεῷ ἐοικέναι λέγοι· ἀλλὰ τὰς προσηγορίας αὐτὰς ὅσοι ἐμιμήσαντο τὰς τῶν θεῶν, Διονύσιοι, καὶ Ἡφαιστίωνες, καὶ Ζήνωνες, καὶ Ποσειδώνιοι, καὶ Ἑρμαῖοι προσαγορευόμενοι; Λητὼ δὲ, γυνή τις ἐγένετο Εὐαγόρου

e Ἐξαληλίφθω] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Ἐξηλειλίφθω W. f Ἑρμαῖοι] Sic Edd. omnes. Ἑρμαῖ W

19. Τὰς προσηγορίας] Insignis ea de re *Clementis Alex.* locus est p. 22. A. Οἱ βασιλῆς οἱ παλαιοὶ καὶ ἀφρονοῦντες τῶν μύθων τούτων, ἀνέδην ἀφ' ὑψηλοῦ ἐκ ἀνθρώπων ἀκινδύνως σφᾶς αὐτοὺς θεοὺς ἀπηγόρευον, ταύτῃ κακείνης διὰ τὴν δόξαν ἀπηθανατίζοντες διδάσκοντες. Καὶ ᾗ μὲν Αἰόλα ΖΕΥΣ ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνης τῆς γυναικὸς. Ἀλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς Ἥρα προσαγορευομένη. Πτολεμαῖος δὲ ὁ τέταρτος ΔΙΟΝΥΣΟΣ ἐκαλεῖτο. καὶ Μιθριδάτης ὁ Ποντικὸς ΔΙΟΝΥΣΟΣ καὶ αὐτὸς. ἐβούλετο δὲ ὁ Ἀλέξανδρος Ἄμμωνος υἱὸς εἶναι δοκεῖν, καὶ κεραυφόρος ἀναπλάττεται πρὸς τὰ ἀγαλματοποιῶν, τὸ καλὸν ἀνθρώπου ὑβρίσαι σπεύδων κέρασι. καὶ ὅτι γε βασιλῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἰδιῶται θείαις προσηγορίαις σφᾶς αὐτοὺς ἐτίμησαν. Deinde recenset Menecratem *Jovis*, Alexarchum *Solis*, Nicagoram *Mercurii*, nomina & partes assumentes, & quos gentes ut Deos coluerunt vivos, Philippum Macedona, Demetrium *Deum*. Menander de Rege εἰκὼν δὲ βασιλεύς ἐστιν ἔμψυχος θεοῦ. *M. du S.*

21. Διονύσιοι καὶ Ἡφαιστίωνες] Pendebam animi aliquando, essent ne haec nomina Latine convertenda ipsa quoque, ut eorum vim scilicet lector Graecorum rudis assequatur. Sed cum id genus lectoribus pereat eadem historia nominum, ut *Bachium* non cogitent tyrannum utrumque Syracusanum, *Vulcanium* non amicum Alexandri, *Jovianos* non Eleatem illum, & alterum Stoicae sectae principem, &c. sed quosvis alios: melius videtur relinquere Graeca suspicioni & inquisitioni eorum, qui primo conspectu eorum possent origines ignorare. *J. M. G.*

22. Ἑρμαῖοι] Reliqua nomina satis nota: hoc an reperiatur, nescio. *Hermeas* quidem multos, Hermaeum nullum legere me memini. In W. Ἑρμαῖ, quod minime probo, quia nondum eos recenset, qui ipsa Deorum nomina, sed eos tantum, qui paululum mutata assumsissent. Ego itaque Ἑρμαίους legendum censeo. *M. du S.*

23. Εὐαγόρου] Vide an apud *Diodorum Siculum*, qui multa de hoc Rege narrat, de uxore aliquid etiam reperiatur? *M. du S.*

γόρω τῶ [a] Κυπρίων βασιλέως, ἢ ὅμως οὐκ ἠγανάκτησεν ἡ Θεὸς, δυναμένη λίθον αὐτὸν ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀπεργάσασθαι. ἐῶ γὰρ τοὺς Αἰγυπτίους, οἵπερ καὶ δεισιδαιμονέστατοί εἰσι πάντων, ὅμως τοῖς θείοις ὀνόμασιν εἰς κόρον ἐπιχρωμένους. σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα αὐτοῖς ἐξ οὐρανῦ ἐστιν.

Cypriorum regis: & tamen non indignata est Dea, cum posset illam, Niobes instar, lapidem facere. Omitto enim Aegyptios, qui quidem omnium sunt superstitiosissimi, tamen divinis nominibus ad satietatem abutentes. Fere enim pleraque apud illos de caelo sunt.

Ὥστε ὑπόσχες σεαυτῦ τὸ τοιοῦτον, φοβοῦμαι μὴ σφόδρα πρὸς τὸν ἔπαινον. εἰ γάρ τι ἐν τῷ συγγράμματι πεπλημμέλημαι εἰς τὸ θεῖον, σὺ μὲν ἀνεύθυνος αὐτοῦ, ἐκτὸς εἰ μή τινα νομίζεις ἀκροάσεως εὐθύνην εἶναι, ἐμὲ δὲ ἀμυνοῦνται οἱ θεοὶ, ἐπειδὴν πρὸ ἐμοῦ τὸν Ὅμηρον καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς ἀμύνωνται. ἀλλ' οὐδέπω οὐδὲ τὸν ἄριστον [b] τῶν φιλοσόφων ἠμύναντο, εἰκόνα θεοῦ τὸν ἄνθρωπον εἰπόντα εἶναι. Πολλὰ ἔτι ἔχων πρὸς σὲ εἰπεῖν, Πολυστράτου ἕνεκα τούτου παύσομαι, ἵνα καὶ ἐπιμνημονεῦσαι δυνηθῇ τὰ εἰρημένα.

28. Itaque tuum non est, meticulose adeo affectam esse ad laudes. Si quid enim in scripto adversus numen peccatum sit, tu quidem rea minime illius es: nisi quam putas etiam auditionis poenam esse. Me vero tum Dii punient, cum ante me Homerum & alios poëtas ulti fuerint. At illi nondum nec optimum philosophorum ulti sunt, qui Dei imaginem esse dixit hominem. Multa adhuc ad te dicenda cum habeam, Polystrati hujus caussa desinam, ut meminisse possit dictorum.

ΠΟΛ. Οὐκ οἶδα, εἰ μοι τοῦτο δυνατὸν ἔτι, ὦ Λυκῖνε· μακρὰ γὰρ εἰρηταί σοι καὶ ταῦτα καὶ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ [c] ἐγχυνόμενον· πειράσομαι δ' ὅμως ἐπιμνησθῆναι αὐτῶν. καὶ

29. POL. Nescio si adhuc possim hoc, Lycine, Longa enim a te habita est oratio, idque ultra infusam tibi aquam. Studebo tamen illorum meminisse, & ut vides jam ad

a Κυπρίων] Κυπρίου P. sola. Et mox αὐτῷ pro αὐτοῦ. & M. c Ἐγχυνόμενον] Restitutum ab *Solano*. Ἐγχυ. Edd. priores. Ἐχχύμενον V2.

b Τῶν] Deerat artic. in Edd. additus nunc ex *Coll.*

38. Ἄριστον τῶν φιλοσ.] Τὸν Πλάτωνα δηλοῖ. G.

27. Αἰγυπτίους] Vide *Spanh.* 431. 434. *M. du S.*

38. Ἄριστον τῶν φιλοσόφων] Vide *Platonem* Alcib. II. p. 46. E. quamquam ibi quidem non diserte dicitur *Imago*; & de Rep. VI. p. m. 431. B. Adde *Lactant.* II. 10. (mihi II. p. 150.) Τῶν autem inserui, quod habent Coll. & M. *Sanctum* esse in *Minoë* Ed. *Bas.* p. 509. B. C. Tribuitur tamen hoc Diogeni apud *Diog. Laërt.* 350. A. *M. du S.*

Τὸν ἄριστον φιλοσόφων] Platonem ita signari, vix est dubium. Atque apud illum esse, quae huc referri possunt, constat V. G. de rep. 6. p. 476. A. ubi probat illud Homericum Θεοῖσίς τι ἐν θεοείκελον. κ. τ. λ. Sed ipsa tamen haec verba nondum invenire potui, nec apud ipsum, nec apud quemquam, qui concordiam rationis & fidei testimoniis philosophorum demonstrarunt, *Augustinum Steuchum* dico, *Vossium*, *Huetium*, *Pfannerum*. *J. M. G.*

Τὸν ἄριστον τῶν φιλοσόφων — εἰκόνα τοῦ ἀνθρ.] *Diog. Laërt.* §. 51. *Grotius* in Genes. c. 1. *M. V. la Croze.*

Τὸν ἄριστον τῶν φιλοσόφων] Non sic invenies locum *Diog. Laërt.* ab Cl. *La Croze* indicatum. Quare adi illius L. VI. Segm. 51. p. 340. T. I. Edit. *Amst.* ubi de Diogene Cynico ait: Τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας θεῶν εἶναγγελους εἰκόνας εἶναι τῶν ἔργων, σχολαζόντων ἀσχολίας. *J. F. R.*

45. Ἐγχυνόμενον] Vide not. ad c. 15. Prave hic etiam legebatur ἐχχ. *M. du S.*

47. Ἀποσοβῶ παρ' αὐτὸν] *Th. Magist.* h. v. haec Luciani profert, ut hic leguntur, item alia quibus demonstret ἀποσοβῶ non solum esse ἀπελαύνω, verum & σπουδῇ φέρω; & Θαμύλιδος ἀπήχημα. Adde Nostrum infra *Navig.* c. 4. ἀποσοβοῦντα εἰς τὸ ἄντρον. De ἀποσοβῶ autem de quo *Thom.* ibid. agit, videbimus in *Lapith.* Hoc loco ἀποσοβῶ παρ' αὐτὸν, *deferam ad illam*, verterat *Obsop. Deferre propere Benedict.* male uterque. Est enim *abibo*, vel *abeo, propero ad illam*, *Alciphr.* I. ep. 34. p. 142. Εἰς τὴν Ἀκαδημίαν σοβεῖς, ubi *Bergl.* „ σοβεῖν de insolenti, fastuoso & concitatiore incessu, „ cum jactatione quadam corporis. Exempla anno-

ta-

ad illam abire festino, obturatis auribus, ut ne quid incidens aliud ordinem illorum confundat, ac deinde accidat mihi, ut exsibilera spectatoribus. LYC. Ipsi tibi curae erit, Polystrate, ut optime agas. Ego vero quandoquidem semel personam tibi tradidi, nunc statim discedam. Cum vero sententias renuntiabunt judicum, tum jam ipse quoque adero, visurus quis certaminis exitus futurus sit.

ὡς ὁρᾷς, ἤδη ἀποσοβῶ παρ' αὐτὰ, ὅπως ἀκούσομεν τὰ ὦτα, ὡς μή τι παρεμπεσὸν ἄλλο συγχέῃ τὴν τάξιν αὐτῶν, εἶτά μοι συρίττεσθε συμβῇ πρὸς τῶν θεατῶν. ΛΥΚ. Αὐτῷ σοὶ μελήσει, ὦ Πολύστρατε, ὅπως ἄριστα ὑποκρινῇ· ἐγὼ δὲ, ἐπείπερ ἅπαξ σοι τὸ δρᾶμα παρέδωκα, νῦν μὲν ἐκ πόδων ἀποστήσομαι· ὁπόταν δὲ τὰς ψήφους ἀναπτύττωσι τῶν κριτῶν, τότε ἤδη καὶ αὐτὸς παρέσομαι, ὀψόμενος ὁποῖόν τι τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος ἔσται.

TOXARIS SEU AMICITIA.

ΤΟΞΑΡΙΣ, Η ΦΙΛΙΑ.

MNESIPPUS ET TOXARIS.

ΜΝΗΣΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟΞΑΡΙΣ.

MNESIP.

A In' tu, Toxari, sacra facitis Oresti ac Pyladi vos Scythae, & Deos esse illos, creditis? TOX. Sacra facimus,

ΜΝΗΣΙΠ.

1 Τί φῄς, ὦ Τόξαρι; θύετε Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ ὑμεῖς οἱ Σκύθαι, καὶ θεοὺς εἶναι πεπιστεύκατε αὐτούς; ΤΟΞ. Θύομεν, ὦ

„ tavit *H. Steph.* in Thes. interdum simpliciter *prope* „ *ro.* Lucian. *pro Imag.* fin. &c.". (non *in Imag.* ut ibi editum.) Addo eumd. *Alciphr.* III. 51. p. 392. Ἀλλ' ἕτοιμος ἐνθένδε ἐκποδὼν, καὶ σπεύδειν ὑμᾶς. *J. F. R.*

54. Ἐκ ποδῶν] Lege ἐκποδῶν. F.G. Et sic *Stephanus* in Thes. scribi jubet, quando *è vestigio*, *statim*, significat. Sed in *Suid.* Ed. *Hagen.* Lit. E. Ἔκ ποδῶν quoque scribitur, & ἐκποδῶν uno verbo (prius autem ibi errorem tantum typograph. esse, ex sequentibus adparet) ait autem. Ἐκ ποδῶν τὸ πρὸς ὀλίγον χρόνον ἐκστῆναι. Ἀριστοφάνης· Οὐκ ἐκ τοῦ ζητοῦμεν. Ἀλλὰ δεῦρο πᾶς ἐκποδών. Καὶ αὖθις· Ἀργεῖοι δ' Θηβαῖοι ἐκποδὼν ἔστων. Καὶ παροιμία· ἀνδρὸς κακοῦ πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι. Ἐκποδὼν γενοῦ, φεύγων· ἢ ἔκπαλαι. ἢ ὡς νῦν μόνον γνώσθαι. Si adverbii more junctim scribas, ἐκποδὼν cum *Gujeto* ac *Stephano* praeferrem; sed nihil hic suadet, ut exponamus *illico*, *e vestigio*, verum *e medio*, *e conspectu* sensus postulat; ideoque vulgatam minime mutandam arbitror. Nam & Noster alibi, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἐκ ποδῶν, notante Fratre *G. O. Reitzio*, in Belg. Graeciss. qui locus est ex *Reviv.* c. 32. Addamus alia, ut *Amor.* c. 5. ubi ἐκ ποδῶν *statim* est, & *Toxar.* c. 9. f. αὐτίκα μάλα ἄστερ τὰ ὀπίσθια αἴροντας ὁρᾷν ἐκ ποδῶν ἀποστάντας, ubi iterum discretim recte scribitur. Nec ibi *confestim* significare, patet, quia id per αὐτίκα μάλα enuntiatur. Sed pro arbitrio scribentis videtur modo sic, modo aliter exaratum; nam vicissim ἐκποδὼν ἄπιθι scriptum sine varietate video deinde, in *Pseudolog.* c. 4. post med. Ac tamen Latine ab *Micyllo* conversum, *abi è medio*. Et in *Eurip* Hecub. 52. ἐκποδὼν χωρήσομαι junctim exaratum vertitur: *procul abibo*. Immo nihil interest, utrumque est ejusdem originis, si non prorsus idem; nam ut in singulari ἐκ ποδὸς δίεναι nulla est controversia, quid obstat quin ἐκ ποδῶν simili ratione scribamus semper, quum illa conjungendi aut dirimendi mutandique accentus ratio sit inventio posterioris aevi? Interim relinquamus hujusmodi orthographiam, qualem suis locis invenimus. *J. F. R.*

ΤΟΞΑΡΙΣ] De vero Toxari in *Scytha* multa. Vide cap. 1. Hic autem fictus Toxaris Romanorum Imperatorum aetate vixisse ponitur. Quamquam alicubi etiam ad veterem respexisse patet, ut c. 57. Vid. *Schott.* Obs. p. 138. *M. du S.*

2. Ὑμεῖς οἱ Σκύθαι] Qui oram inter Tanaim & Phasim accolunt, nunc Cercassii dicti, eos nonnulli Ziccos esse volunt. *G.C.*

ὦ Μνήσιππε, θύομεν δὲ μὴν θεοὺς γε οἰόμενοι εἶναι, ἀλλὰ ἄνδρας ἀγαθούς. ΜΝΗΣ. Νόμῳ δὲ ὑμῖν καὶ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς ἀποθανοῦσι θύειν ὥσπερ θεοῖς; ΤΟΞ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑορταῖς καὶ πανηγύρεσι τιμῶμεν αὐτούς. ΜΝΗΣ. Τί θηρώμενοι παρ' αὐτῶν; εἰ γὰρ δὴ ἐπ' εὐμενείᾳ θύετε αὐτοῖς, νεκροῖς γε ὄσιν. ΤΟΞ. Οὐ χεῖρον μὲ ἴσως, εἰ καὶ οἱ νεκροὶ ἡμῖν εὐμενεῖς εἶεν· δὲ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ [a] τιμῶντες ἀποθανόντας. ἡγούμεθα γὰρ ὕτως ἂν ἡμῖν πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐθελῆσαι γενέσθαι.

Mneſippe, ſacra ſacimus: verum non quo Deos arbitremur eſſe, ſed viros bonos. MNES. Lex autem apud vos viris etiam bonis poſt mortem ſacrificare tanquam Diis? TOX. Non *hoc* modo, ſed diebus feſtis etiam celebritatibusque illos honoramus. MNES. Quid inde venantes? Neque enim ſane, ut propitii vobis ſint, ſacrificatis illis, utpote mortuis. TOX. Fortaſſe neque iſtuc male, ſi mortui etiam ſint nobis propitii. Veruntamen etiam viventium ratione melius nos arbitramur facturos, ſi memoriam virorum praeſtantiſſimorum uſurpemus, mortuos etiam honore proſequentes; putamus enim, ſic futurum, ut plures nobis illorum ſimiles velint fieri.

2. MNES.

a Τιμῶντες ἀποθ.] Τιμῶμεν Edd. omn. male. *Τιμώμενοι Fenſ.* At reſtituta lectio eſt in *Coll.*

5. Ἀλλὰ ἄνδρας] Ἀλλὰ ſeq. vocali, etiam α. fine apoſtropho ap. Noſtrum fere ubique, rariſſime cum eo. Forſan ne confundatur cum adjectivo ἄλλα. Confer ὧδε αὐτοῦ deinde c. 32. ubi plura damus. *J.F.R.*

12. Ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν] Etiam in hac editione video admiſſum ineptiſſimum in verſione errorem, quem a prioribus acceperunt, *iis quae in vita ſunt*, quum & res ipſa & Graeca poſtulent maſculinum. *J.G.*

13. Πρὸς τοὺς ζῶντας] Eraſmus tamen recte: *his qui in vita ſunt.* In *Bened.* itaque verſione illud *quae* vitium tantum typographicum eſt, ἀδύνατον enim arbitror, id eum per ignorantiam aut oſcitantiam ſic vertiſſe. *J.F.R.*

14. Καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας] Samoſatenſis noſter peculiari libello conſcripturus eminentiſſima quaedam fidae amicitiae exempla, inducit Toxaria & Mneſippum, hunc ex Graecis, illum ex Scythis, quorumdam, qui in ſe ſummae fidei & nulla calamitatum violentia infracti amicitiae vinculi documenta dederunt, hiſtoriam texentes. Mneſippo itaque miranti, quod apud Scythas Pyladi & Oreſti ſacra fierent, quum ab iis, utpote mortuis, nihil utilitatis humano generi poſſet accedere, reſpondet inter alia Toxaris, Scythas ita exiſtimare, ſe recte & ordine facere, qui virorum praeſtantium memoriam colant, quo magis viventes ſe ad magna erigant, ubi videant, etiam poſt mortem manere bene factorum praemia. Graeca verba quaedam labes inſidet emaculanda. Ait, §. 1. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας. Sed legendum (idque nemini non perſpicuum eſt) μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμώμενοι ἀποθανόντας. *Quin putamus nos id melius quoque iis, qui in vita ſunt,* (πρὸς τοὺς ζῶντας, oſcitabundus Interpres verterat, *iis quae in vita ſunt.* quem errorem jam caſtigavit Cl. *Gronovius*) *facturos, ſi optimorum memores ſimus, & honore proſequamur mortuos.* Apprime huic Scytharum inſtituto, claris viris & Deis juxta honorem habentium, convenit, quod de Octavio Auguſto, proximum Diis immortalibus honorem memoriae ducum praeſtante, qui imperium populi R. ex minimo maximum feciſſent, memorat *Suetonius* cap. 31. eum *nempe ſtatuas omnium* eorum ducum *triumphali effigie in utraque fori ſui porticu dedicaſſe; edicto profeſſum, commentum id ſe, ut illorum velut ad exemplar & ipſe, dum viveret, & inſequentium aetatum principes erigerentur a civibus.*

Mneſippo itaque & Toxaride, ſingulis ex ſua gente relaturis quosdam fideliſſima amicitia memorabiles, & inter ſe exemplis nobilibus quaſi certaturis, rogat Mneſippus, utrum in exemplorum multitudine, an in excellentia conſtitura ſit victoria. Reſpondet Toxaris c. 11. m. ſe potius velle, ut exemplorum dignitas ſpectetur. καὶ ἐὰν τοιοῦτοι φαίνωνται (pergit) [φιλίαι] τῶν ἡμῶν ἴσαι τῷ ἀριθμῷ ὦσαι, καιριώτερα δηλονότι ἐργάσονταί μοι τὰ τραύματα, καὶ θᾶττον ἐνδώσω πρὸς τὰς πληγάς. Reddit Interpres, *ut ſi tuae meis acutiores appareant, quamvis numero ſint pares, magis lethalia vulnera infligant, quarum ictibus memet ocyus dabo.* Inſcita & a mente Auctoris aliena verſio. Verte, *Et ſi tuae* (amicitiae) *meis videantur acutiores, ſi pares etiam numero ſint, haud dubie magis lethalia mihi infligent vulnera, & ad illos ictus citius inclinabo ac cedam.* Non videtur intellexiſſe hoc in loco Interpres, quid ſit ἐνδίδωμι, ubi de pugnis & certaminibus ſermo eſt. Ἐνδίδωμι videlicet dicitur acies, quae inclinatur, & retrolabitur. Noſter in eodem hoc libello c. 54. p. m. Γινομένης δὲ ἐκπαλαι μάχης καρτερᾶς, ἐπ-

2. MNES. Recte ista statuitis. Sed quo in primis nomine admirati Orestem ac Pyladen honore Diis aequastis, idque, apud vos advenae cum essent; & quod maximum, hostes? qui quidem, cum illos naufragio ejectos, qui tum erant Scythae, comprehensos abduxissent, immolandosque Dianae, insidiati carceris custodibus, superatoque praesidio, & regem interfecerint, & adscita sibi sacerdote, quin ipsa derepta Diana, navigio, derisa communi Scytharum lege, evaserint. Itaque propter ista si honoratis illos viros, fieri non potest, quin

ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲ ὀρθῶς γινάσκεις. Ὀρέστην δὲ καὶ Πυλάδην, τίνα μάλιστα θαυμάσαντες ἰσοθέοις [b] ἐτιμήσασθε, ταῦτα, ἐπήλυδας ὑμῖν ὄντας, ἢ τὸ μέγιστον, πολεμίους; οἵγε, ἐπεὶ σφᾶς ναυαγίᾳ περιπεσόντας οἱ τότε Σκύθαι συλλαβόντες ἀπῆγον, ὡς τῇ Ἀρτέμιδι καθαγιοῦντες, ἐπιθέμενοι τοῖς δεσμοφύλαξι, καὶ φρουρὰς ἐπικρατήσαντες, τόν τε βασιλέα κτείνουσι, καὶ τὴν ἱέρειαν. Φθαλάττοντες, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἄρτεμιν αὐτὴν ἀποσυλήσαντες, ᾠχοντο ἀποπλέοντες, καταγελάσαντες τῶν κοινῶν τῶν Σκυθῶν [c] νόμων. ὥστε εἰ ἀφ' ταῦτα τιμᾶτε τοὺς ἄνδρας, οὐκ ἂν φθάνοιτε πολ-

[b Ἐτιμήσασθε] Ἐτιμήσαιτε Ex. *Fl.* Nihil mut. Edd. nec P. [c Νόμων] Deest in *Fl.*

30. Οὐκ ἂν * φθάνοιτε] Ἀντὶ τοῦ, τάχιστα ἂν πάντας ἐπὶ τὰ ὅμοια ἀθροιζοίητε. *V.*

* φθάνοιτε] φθαίητε Ed. *Clar.* quod mutavimus, ut Lucianeo textui congrueret. *J. F. R.*

ἐνδιδῶ ἤδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παραβρήγνυσι ἡ φάλαγξ· ubi aliquanto melius Interpres, *Nostri terga dabant*; quamquam id non prorsus est *terga dare*. *Plutarchus* in Romulo, Ἐνέδωκαν οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ φυγὴ πρὸς τὸ Παλάτιον ἐχώρει ἐξαθούμενοι τῶν ἱππέων. Sic ventus, flatum remittens, dicitur ἐνδιδόναι ab Nostro in 2. *Vera Hist.* hoc Tom. II. c. 29. f. Μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ σωνιζάνοντος. At contra ἐκδιδόναι dicitur ventus, ubi increbescit. *Laxare frenum* Graecis quoque dicitur χαλινὸν ἐνδιδόναι. Noster in *Deorum Dial.* pag. 182. δεῖ σωνίσχειν ἐπάγκη τὸ χαλινόν. εἰ γὰρ ἐνδοίη τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθύς, ἴσμεν scilicet. Similiter ἐνδοῦναι πόδα, quae phrasis est nautica, usurpat Lucianus in *Contemplant.* c. 3. pr. pro remittere funem, quo remisso, velum a latere navis recedit, & minori violentia in velum irruit ventus. Verba Luciani sunt, Οπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα καλαιγίσαν πλαγίᾳ τῇ ὀθόνῃ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν αἴρῃ, τότε ὑμεῖς μὲ ὦ' ἀνοίας κελεύετε τὴν ὀθόνην σπᾶσαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τῷ πόδι, ἢ συνεκθαμεῖν τῷ πνεύματι. Belgae dicimus, den schoot uitlaten. Quod hic vocat Noster συνεκθαμεῖν τῷ πνεύματι, id eodem prorsus modo Belgae met den wind uitloopen. *J. J.*

Καὶ τιμᾶσθαι ἀνθεωνότ.] Nondum possum accedere *Jensianae* emendationi; cum nondum mihi constet, τιμᾶσθαι media vel passiva terminatione significare posse simpliciter honorare; & nihil hic sit in oratione Scythae, quod non optime cohaereat: ἄμεινον οὖν μοῦσθε — μεμνημένοι — καὶ τιμᾶσθαι — ἡγούμεθα γάρ. Si τιμῶντες inveniatur in libro antiquo, illud vero arriperem. *J. M. G.*

Καὶ τιμᾶσθαι ἀνθ.] Recte divinavit *Gesn.* τιμᾶντες alicubi inveniri posse. Quare laudabit factum, quod ad id etiam versionem nunc adcommodaverim. *J. F. R.*

Ibid. Τιμῶντες] Ita *Coll. Gall.* optime. Antea legebatur τιμᾶσθαι. Cl. *Jensius* mutandum sensit. *M. du S.*

28. Ἀποπλέοντες, καταγελάσαντες] Duo participia sine copula habuimus etiam supra hoc Tom. *Alex.* c. 19. ἐκπεσόντα τῆς οἰκίας, τὸν τῶν Κιλικίων ἀφικόμενον. Ubi addidi simile constructionem videri posse in *Euang. Luc.* c. V. 25. & 28. Item *Alciphr.* I. 4. p. 20. Jam aliquanto plura additurus ipsa auctorum verba etiam subjungam. Ait enim Euangelista: Καὶ παραχρῆμα ἀναστᾶσα ἐνώπιον αὐτῶν, ἆρας ἐφ' ᾧ κατέκειτο, ἀπῆλθεν. Ac deinde: Καὶ καταλιποῦσα ἄσπιλον, ἀναστᾶσα ἠκολούθησεν αὐτῷ. *Alciphr.* autem l. c. Τί δὴ οὖν παθοῦσα, ὦ γύναι, τὴν ἀκτὴν ἀπολιποῦσα — ἀσυδὶ θαμίζεις; adde *Euang. Marc.* VIII. 23. Καὶ πτύσας εἰς τὰ ὄμματα αὐτοῦ, ἐπιθεὶς τὰς χεῖρας αὐτῷ, ἐπηρώτα αὐτόν. Ibid. X. 16. Καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὰ, τιθεὶς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτὰ, ηὐλόγει αὐτά. Ibid. VI. 54. 55. — εὐθέως ἐπιγνόντες αὐτὸν, περιδραμόντες ὅλην τὴν περίχωρον ἐκείνην, ἤρξαντο &c. Addo Lucian. T. I. *Somn.* §. 2. ἀγανακτήσας, σκυτάλην λαβὼν — μοῦ κατῆρξατο. Infra *Asin.* c. 37. ἀπορρίψαντες, τὴν κεφαλὴν ἐλίσσοντες. Vel tria denique jungit *Alciphr.* III. ep. 43. pr. ξυράμενοι τὰς κεφαλὰς — λυσάμενοι εἰς τὸ Σηραγγεῖον βαλανεῖον — ἐρόμενοι ἀφίκτες, εἰς τὸ προάστειον — ἀκόμισε. Intricatius paullo Idem III. Ep. 7. pr. Ἀκεσίλαος ὁ ἰατρὸς ἠμείνητε, μᾶλλον δὲ αὐτοσχεδὸν θεατάρμος, ἵνα τί κάτω, μαθηταῖς ἐπιτέλλων, φοράδην ἀνελὼν, ἤγαγεν ἐς ἑαυτὸν οἶκαδε. Quod sic in omnibus suis Codd. inveniri testatur *Bergl.* qui tamen ἐπίταξεν, καὶ ἤγαγε legendum existimat. Sed vide anne ex superioribus vulgata se tueri possit. *J. F. R.*

30. Οὐκ ἂν φθάνοιτε] Conf. supra notata ad T. I.

πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐξεργασάμενοι. καὶ τοίνυν ἐνθένδε αὐτοὶ ἤδη πρὸς τὰ παλαιὰ σκοπεῖτε, εἰ καλῶς ἔχει ὑμῖν πολλοὺς εἰς τὴν Σκυθίαν Ὀρέστας καὶ Πυλάδας καλαίρειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖτε τάχιστα ἐν ὕστερ ἀσεβεῖς αὐτοὶ καὶ ἄθεοι γενέσθαι, τῶν καταλοίπων θεῶν τὸν αὐτὸν τρόπον ὑμῖν ἐκ τῆς χώρας ἀποξενωθέντων εἶτ', οἶμαι, ἀντὶ τῶν θεῶν ἁπάντων, τοὺς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτοῖς ἥκοντας ἄνδρας ἐκθυάσεσθε καὶ ἱερεύσεις ὑμῖν· ὅσια[a] θύσετε ὡς θεοῖς.

Εἰ γὰρ μὴ ἀντὶ τούτων Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ τιμᾶτε, ἀλλ' εἴτῳ τι ἄλλο, ὦ Τόξαρι, ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσαντο, ἀνθ' ὅτου πάλαι ποτὲ θεοὺς εἶναι δικαιώσαντες αὐτούς, νῦν τὸ ἔμπαλιν θύσαντες αὐτοῖς, θεοὺς εἶναι νενομίκατε, καὶ ἱερείοις ὀλίγου δεῖν τότε γενομένοις ἱερεῖα νῦν προσάγετε; γελοῖα γὰρ ἂν ταῦτα δόξειε, καὶ ὑπεναντία τοῖς πάλαι.

ΤΟΞ. Καὶ ταῦτα μέν, ὦ Μνήσιππε, γενναῖα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, ἃ κατέλεξας. τὸ γοῦν, δύο ὄντας, οὕτω μέγα τόλμημα τολμῆσαι, καὶ τοσοῦτον ἀπὸ τῆς αὐτῶν ἀπάραντας, ἐκπλεῦσαι εἰς τὸν Πόντον, ἀπείρατον ἔτι τοῖς Ἕλλησιν ὄντα, πλὴν μόνων τῶν ὅπως τὴν Ἀργῶ ἐς τὴν Κολχίδα στρατεύσαντων, μὴ καταπλαγέντας, μήτε τοὺς μύθους τοὺς ἐν αὐτῷ, μήτε τὴν προσηγορίαν καταδείσαντας, ὅτι ἄξενος ἐκαλεῖτο, οἶα, οἶμαι, ἀγρίων ἐθνῶν θεοκτόνων· καὶ ἐπειδὴ ἐάλωσαν, οὕτως ἀνδρείως χρήσασθαι τῷ στράγματι, καὶ

multos illis reddatis similes. Atque hinc ipsi jam ad antiqua respicite, utrum bene vobis eveniat, multos in Scythiam Orestes & Pyladas appellere. Etenim mihi quidem videmini quam celerrime hac ratione impii ipsi & sine Diis futuri, si reliqui Dii eodem modo e vestra vobis regione in peregrinam abducantur. Nempe deinde puto, pro Diis omnibus viros, qui eorum educendorum caussa venerint, consecrabitis, & sacrilegi qui apud vos fuerint, iis tanquam Diis sacra facietis.

3. Quod si enim non harum rerum caussa Oresten ac Pyladen honoratis; verum aliud forte, Toxari, beneficium vobis praestitere; quo tandem nomine illos, cum olim Deos non haberetis, jam contra ea sacrificando Deos judicastis, atque his, qui parum aberat, quin ipsi fierent tum victimae, victimas nunc offertis? Ridicula enim istaec videri possunt, & rebus olim gestis contraria. T O X. Etiam ista quidem, Mnesippe, generosa illorum virorum *facta*, quae enarrasti. Quod enim, duo cum essent, magnum adeo facinus ausi, longam adeo a sua patria navigationem ingressi, expeditionem in Pontum suscepere, intentatum adhuc Graecis, praeter illos, qui Argo *vecti* bellum Colchidi intulerant; nec perhorrescentes *portentosas* de illo fabulas, neque appellationem timentes, cum Inhospitalis vocaretur, feris nimirum, ut interpretor, populis circum eum habitantibus; quod capti cum essent, viriliter adeo in ea re

a Ὅσια] Non adest in *Fl.*

Vit. Auct. c. 26. No. 6. *Alciphr.* III. Ep. 3. f. μὴ δ' ἂν φθάνωμι λιμῷ καλασκλῆσαι. Ubi negatio tamen pertinet ad priora. *non, etsi prius fame contabescendum esset.* *J. F.R.*

32. Πρὸς τὰ παλαιὰ] Ego haec verba glossam esse τῷ τίττυβον, existimo. *M. du S.*

34. Καταίρειν] Jussit *Solan.* conferri T. I. *Jud. Voc.* §. 1. Ibi invenio καταίρειν ἴσθι μὴ δεῖ. Et patet inde vis verbi καταίρειν, quam supra l. c. male acceperant ac verterant Interpretes, reddentes, *auferre*; sic tamen recte *appellere*, dederant. Καταίρειν enim proprium esse de navibus in portum invectis, Cl. *Hemsterh.* ibi docuit. Cui tantum addo *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 174. Οἶδα τὸν Μήδειον ἐωθὸς τὸν λόγον Σοφίας δεῦρο καταίρειν. Quod recte quoque ibi conversum: *a Syrin hoc appulerat.* *J. F.R.*

43. Εἴτῳ τι ἄλλο] Hunc locum, si propius inspicias, haud sincerum invenies. *M. du S.*

Εἴτῳ τι ἄλλο] Sic habere omnes Edd. notarat in variantt. *Solanus.* Habebant autem εἰτέρ τι, quem accentum tamen ego mutavi, non ferens duos acutos in syllabis contiguis. Quod autem ait, non sana esse verba, haud satis capio; mihi certe plana videntur, & sensus vel ex versione Cl. *Gesneri* parebit

re se gesserunt, nec satis habuere, si incolumes ipsi evaderent, verum vindicata regis injuria, & ablata Diana inde solverunt: quomodo haec non admiranda, non divino quodam apud omnes, qui virtutem laudant, honore digna? Verum non ista nos in Oreste & Pylade spectantes pro Heroibus illos tractamus.

4. MNES. Dic ergo jam, quid praeclarum & divinum aliud perfecerint. Quantum enim ad navigationem profectionemque, multos ego tibi diviniores illis mercatores ostenderim, & inter hos maxime Phoenices, non in Pontum modo, neque ad Maeotida usque & Bosporum navigantes, sed utique & Graecum mare percurrentes & Barbarum. Omne enim isti litus, & oram omnem, ut ita loquar, perscrutati singulis annis, sero auctumni domum suam revertuntur. Hos tu eadem ratione Deos puta, idque, cum caupones & salsamentarii sint eorum forte plerique.

5. TOX. Quin audi, carissime, & vide, quantum barbari nos aequius de bonis viris quam vos judicemus: quandoquidem Argis & Mycenis neque monumentum nobile videre est Orestae aut Pyladis: apud nos autem & templum illis exstructum est simul ambobus, ut conveniebat sodalibus, & sacrificia offeruntur, & alius omnis honos *habetur*. Neque quidquam obstat, quod peregrini, non Scythae fuerunt, quo minus boni viri judicati sint.

μὴ ἀγαπῆσαι εἰ [b] Διμφυλάξου) μόνον, ἀλλὰ τιμωρησαμένους τὸν βασιλέα τῆς ὕβρεως, καὶ τὴν [11] Ἄρτεμιν ἀναλαβόντας, ἀποπλεῦσαι· πῶς ταῦτα οὐ θαυμαστὰ, καὶ θείας τινὸς τιμῆς ἄξια παρὰ πάντων, ὁπόσοι ἀρετὴν ἐπαινοῦσιν; ἀτὰρ οὐ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ ἐνορῶντες, ἥρωσιν αὐτοῖς χρώμεθα.

ΜΝΗΣ. Λέγοις ἂν [c] ἤδη ὅ, τι σεμνὸν καὶ θεῖον ἄλλο ἐξειργάσαντο. ἐπεὶ ὅσον ἐν τῷ πλῷ καὶ τῇ ἀποδημίᾳ, πολλοὺς ἄν σοι θειοτέρους ἐκείνων ἀποδείξαιμι τοὺς ἐμπόρους, καὶ μάλιστα τοὺς Φοίνικας [d] αὐτῶν, οὐκ εἰς τὸν Πόντον μόνον καὶ ἐπὶ Μαιώτιδα καὶ τὸν Βοσπόρου μόνον ἐσπλέοντας, ἀλλὰ πανταχῇ τὸν Ἑλληνικὸν καὶ βαρβαρικὸν θαλάττης ναυτιλλομένους· ἅπασαι γὰρ οὗτοι ἀκταὶ, καὶ πάντα αἰγιαλὸν, ὡς εἰπεῖν, διερευνησάμενοι καθ' ἕκαστον ἔτος, ὀψὲ τοῦ μετοπώρου εἰς αὐτῶν ἐπανίασιν, οὓς χρὴ τὸν αὐτὸν λόγον θεοὺς νόμιζε, καὶ ταῦτα, καπήλους καὶ ταριχοπώλας, εἰ τύχοι, τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ὄντας.

ΤΟΞ. Ἄκουε δὴ, [e] ὦ θαυμάσιε, καὶ σκόπει καθ' ὅσον ἡμεῖς οἱ βάρβαροι εὐγνωμονέστερον ὑμῶν περὶ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίνομεν, εἴγε ἐν Ἄργει μὲν καὶ Μυκήναις, οὐδὲ τάφον ἔνδοξόν ἐστιν ἰδεῖν Ὀρέστου ἢ Πυλάδου παρ' ἡμῖν δὲ καὶ νεὼς ἀποδέδεικται) αὐτοῖς ἅμα ἀμφοτέροις, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἑταίροις γε ὄντοιν· καὶ θυσίαι προσάγονται), καὶ ἡ ἄλλη τιμὴ ἅπασα· κωλύει τε οὐδὲν, ὅτι ξένοι ἦσαν, ἀλλὰ μὴ Σκύθαι, ἀγαθοὺς χωρὶς

bit unicuique. *J.F.R.*

59. Ἄξιον] *Ovid.* Trist. IV. 4. vs. 55. & *Strabo* VII. *Eur.* Ἰφ. A. p. 402. C. 406. B. 407. B. 410. A. *M. du S.*

62. Μὴ ἀγαπῆσαι] *Non contentum esse* significare; in quo tamen deinde errarint Interpretes, vid. mox, ad c. 62. *J.F.R.*

Ibid. Διαφυλάξαι)] Ita L. Codex, uti antea conjeceram legendum, pro Διαφυλάξου). *M. du S.*

Διαφυλάξου)] Mallem & ego cum Solano Διαφυλάξαι. *Fu.* Versio Cl. *Gesn.* utramque lectionem complexa est. Hinc nihil mutavi; neque enim nego Διαφυλάττειν esse *salvum manere, incolumem se servare*; sed quia ad fugam e custodia magis pertinet historia, & fuga ipsa sic etiam evasisse incolumes satis indicat, & egregius Cod. hanc lect. suppeditat, magis ad illam feror. *J.F.R.*

73. Αὐτῶν]. Abundat illud *autem*, nisi cum Φοίνικας conjungas. *M. du S.*

3. Kal

b Διαφυλάξου)] Sic Edd. Διαφυλάξαι) L. rectius. *c* Ἤδη] Deest in *Fl.* *d* Αὐτῶν] Adest hoc in *J. Fl. Fr. Fu. Bz. P. H. S.* *e* Ὦ] Non adest in *Fl.* *f* Γε] Τε *Fl.* male.

ὁ γὰρ ἐξετάζομεν ὅθεν οἱ καλοὶ κ᾽ ἀγαθοί εἰσιν, οὐδὲ φθονοῦμεν, εἰ μὴ φίλοι ὄντες ἀγαθὰ εἰργάσαντο· ἐπαινοῦντες δὲ ἃ ἔπραξαν, οἰκείους αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἔργων ποιούμεθα. ὃ δὲ δὴ μάλιστα καταπλαγέντες τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἐπαινοῦμεν, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡμῖν ἔδοξαν φίλοι εἶναι ἄριστοι ἁπάντων γεγενῆσθαι, κ᾽ τοῖς ἄλλοις νομοθέται καταστῆναι, ὡς χρὴ τοῖς φίλοις ἁπάσης τύχης κοινωνεῖν, [a] καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ἀρίστων θεραπεύεσθαι.

Καὶ ἃ γε μετ᾽ ἀλλήλων, ἢ ὑπὲρ ἀλλήλων ἔπαθον, ἀναγράψαντες οἱ πρόγονοι ἡμῶν ὅπι στήλης χαλκῆς, ἀνέθεσαν εἰς τὸ Ὀρέστειον, κ᾽ νόμον ἐποίησαντο, πρῶτον τοῦτο μάθημα κ᾽ παίδευμα τοῖς παισὶ τοῖς σφετέροις εἶναι τὴν στήλην ταύτην, κ᾽ τὰ ἐπ᾽ [b] αὐτῆς γεγραμμένα ἀπομνημονεύσαι. θᾶττον γὰρ τὸνομα ἕκαστος αὐτοῦ ὑπολάθοιτο τοῦ πατρὸς, ἢ τὰς Ὀρέστου κ᾽ Πυλάδου πράξεις ἀγνοήσειεν· ἀλλὰ κ᾽ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ νεὼ τὰ αὐτὰ, ὁπόσα ἡ στήλη δη-

Neque enim inquirimus, cujates honesti bonique viri sint, neque invidemus, licet amici non fuerint, si honesta perpetrarunt. Dum vero quae fecere laudamus, nostrates, quantum ad res gestas, facimus. Quod autem maxime attoniti in viris illis laudamus, hoc est, quod nobis visi sunt amici hi optimi omnium fuisse, & velut legislatores aliis constituti, quomodo oporteat in societatem omnis fortunae cum amicis venire, & *sic* ab optimis quibusque Scytharum coli.

6. Et, quae secum invicem aut pro se subierunt, ea relata in literas majores nostri in aerea columna dedicarunt in Oresteo, lata lege, primam disciplinam & institutionem pueris nostris esse hanc columnam, & quae scripta in illa sunt, uti memoria comprehendant. Itaque facilius sui patris nomen unusquisque illorum obliviscatur, quam Orestae atque Pyladis facta ignoret. Sed in consepto etiam templi eadem, quae columna in-

[a] Καὶ ὑπὸ Σκυθῶν &c.] Nihil mutare *J. Fl. Fr.* notarat *M. du S.* Sed & ita *P. H. S.* [b] Αὐτῆς] Αὐτοῦς male *Fl.*

3. Καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τ. ἀρ. θερ.] Aut mutila oratio est, aut haec verba loco suo mota sunt, & alio referenda. *M. du S.*

18. Συνειλημμένῳ, κ᾽ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένῳ] Συνειλημμένους, κ᾽ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένους. *Th. M.*

20. Κατάρχεσθαι αὐτῶν] Apud *Eur.* Iph. in Taur. 40. de hac ipsa fabulae parte loquitur Iphigenia,

Κατάρχομαι δ᾽ σφάγια δ᾽ ἄλλοισι μέλει.

Vide Scholia & not. Clar. *Barnesii*; aut adi Ἐνυπν. c. 3. & quae illic annotata sunt. *M. du S.*

Κατάρχεσθαι αὐτῶν] Verti *immolat.* Servius ad Aen. 10, 541. *Immolari proprie dicuntur hostiae non cum caeduntur, sed cum accipiunt molam salsam.* Et laudat statim locum Catonis in Origg. *Boves immolatos priusquam caederentur profugisse in Siciliam.* Jam hoc esse κατάρχεσθαι satis docebit ipse poëta Od. Γ. 445. & ibi Eustathius. Nempe Nestor ibi χίρνησι τ᾽ ἀλεχόντας τε κατήρχετο. *J. M. G.*

26. Ἐκπεμπαπόμενοι] Utitur etiam *Thucyd.* VII. 75. p. 496. τῶν δὲ ξυσκήνων ἤδη ἀπιόντων ἐκπεμπαπόμενοι. Ubi *Hasius* haec notat: „ Habet *Suid.* in ἐκπεμπαν. & exponit ἀπερπημένοι. Nec variant Mss. Ἐκπεμπαπόμενοι τῶν πηδαλίων dicit *Lucianus* in Toxari (h. l.) „ Apud *Theophrast.* in Hist. plantar. 9. καὶ ἐκπεμπάπτου). *J. F. R.*

27. Τῶν πηδαλίων] Plurali numero utitur, etsi de una navi tantum sermo est. Ita rursus infra *Navig.* c. 6. μικρός τις ἀνθρωπίσκος γέρων ἤδη — τὰ πηλικαῦτα πηδάλια φερομένων. Et sic in *Act. Apost.* XXVII. 40. ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τῶν πηδαλίων. Nec abs re erit addere quae Rever. *J. Elsner.* ad eum locum notavit dicens: „ *Beza* πηδάλια gubernacula dixisse Lucam „ notabat, *plurali num. pro sing. quum unius navis* „ *plura non essent gubernacula.* Sed fallitur Vir Do- „ ctissimus, antiquum navium modum ex sui tem- „ poris consuetudine interpretatus; nam utique in „ antiquis navibus bina erant gubernacula, suum cui- „ que lateri, ut recte monuit *Grotius.* *Aelian.* Var. „ Hist. L. IX. c. 40. duos gubernatores singulis navi- „ bus constituisse Carthaginienses ait — vid. ad il- „ lum locum *Perizonium.* Et *Apulejus* L. 2. Me- „ tam. p. 50. *Navis turbinibus procellarum quassata* „ *UTRO QUE REGIMINE* amisso demersa est. „ Ubi mirus ille Commentator in usum Delphini no- „ tat: *malo scilicet & gubernaculo quibus navis regi-* „ *tur.*

indicat, picturis expressa ab antiquis, ostenduntur: navigans Orestes simul cum amico; deinde inter rupes fracta illorum navi comprehensus, & ad sacrificium paratus; & Iphigenia jam illos immolat; e regione vero in altero muro, jam exutus vinculis depictus est, Thoantem interficiens, & Scytharum multos alios; ac denique ut solvunt, Iphigeniam habentes ac Deam; Scythae autem frustra manus injiciunt navi jam eunti, suspensi e gubernaculis, ac tentantes inscendere; tum ut nihil proficiunt, partim jam vulnerati, partim ejus rei metu, terram natatu repetunt. Hic vero vel maxime videat aliquis quantam sibi invicem benevolentiam in conflictu cum Scythis exhibuerint. Fecit enim pictor utrumque, negligentem oppositos sibi hostes, depellentem autem, qui irruunt in alterum, & pro-

λοῖ, γραφαῖς ἐπὶ τ παλαιῶν εἰκασμένα δείκνυ· πλέων Ὀρέστης ἅμα τῷ φίλῳ, εἶτα ἐν τοῖς χρημνοῖς διαφθαρείσης [c] αὐτῶν τ νεὼς [d] συνειλημμένω, καὶ πρὸς τ θυσίαν παρεσκευασμένω, καὶ ἡ Ἰφιγένεια ἤδη κατάρχει αὐτῶν· καλαύλικρυ δὲ ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ τοίχῳ, ἤδη ἐκδεδυκὼς τὰ δεσμὰ γέγραπται, καὶ φονεύων τ Θόαντα, καὶ πολλοὺς ἄλλους τ Σκυθῶν· καὶ τέλος ἀποπλέοντες, ἔχοντες τ Ἰφιγένειαν, καὶ τ θεόν. οἱ Σκύθαι δὲ, ἄλλως ἐπιλαμβάνουσι τῆς σκάφης ἤδη [e] πλέοντος, ἐκκρεμαννύμενοι τ πηδαλίων, καὶ ἐπαναβαίνειν πειρώμενοι, εἶτ' ἀδύνατοι ἀνύσαντες, οἱ μὲν αὐτῶν τραυματίαι, οἱ δὲ καὶ δέει τούτου, ἀπονήχονται πρὸς τ γῆν. ἔνθα δὴ καὶ μάλιστα ἴδοι τις ἂν ὁπόσην ὑπὲρ ἀλλήλων εὔνοιαν ἐπεδείκνυντο ἐν τῇ πρὸς τοὺς Σκύθας συμπλοκῇ. ἐποίησε γὰρ ὁ γραφεὺς ἑκάτερον, ἀμελοῦντα μὲν τ καθ' ἑαυτὸν πολεμίων, ἀμυνόμενον δὲ τοὺς ἐπιφερομένους θατέρῳ, καὶ πρὸ ἐκείνου ἀπαν-

[c] Αὐτῶν] Αὐτῷ Exc. *Fl.* Sed cum vulgata conspirat P. [d] Συνειλημμένω &c.] Συνειλ—νς & παρεσκ—νς *Marc.* Nil mut. Edd. [e] Πλέοντος] Πλέοντες Exc. *Fl.* male. Vulgatam adserit P.

„ tur. Sed vide *Bochartum* Hieroz. P. 2. c. 1. pag. „ 452. Et *Graevium* ad *Hesiod.* p. 9. Hinc in plurali „ fere πηδαλίων meminerunt auctores. *Galenus* Pro„ trept. ad scient. p. 1. ἐπιτρίψας τὰ πηδάλια κυβερνή„ τῃ τυφλῶ. *Lucian.* Tox. (h. l. & *Navig.* supra jam „ indicato.) Vide & *Aristoph.* Equit. vs. 539. & „ *Achill. Tat.* L. III. p. 159. Et *Orph.* Argon. vs. „ 1178. Ἀγκαῖος δ' οἴακας ἐπισταμένως ἐτίταινε. *Ancaeus vero clavos docte gubernavit.* Ita etiam Lati„ ni *gubernacula* dicunt: *Petron.* c. 114. p. 531. Vid. „ & *Munker.* ad Hyg. fab. 14. p. 50. Et *moderamina* „ Ovid. III. *Metam.* 644.". Haec ille. plurima recte & ad Lucianum adposite, quare descripsisse non piguit. Sed quod poëtae *gubernacula ac moderamina* dicant, inde non probes duo revera fuisse; hi quippe *ora* pro *os*, & simil. de uno homine dicere amant. Res tamen satis certa est ex aliis; nam & *Heliod.* Aethiop. V. c. 15. pr. τ τε πηδαλίων θάτερον διαβαλόντες &c. quem cum aliis ab *Elsnero* adductis indicat *Scheffer.* de milit. naval. p. m. 146. docens duo, tria, quatuorve gubernacula habuisse naves majores. Verum & alia navigia duplici gubernaculo non a puppi, sed a prora & puppi instructa fuisse, ut accedere & retrocedere possent sine conversione, monuit *Scholiast.* Luciani ad *Amor.* c. 6. v. διφόρων. Interim cum *Schefero* credo, minoribus navigiis unum tantum fuisse gubernaculum. Et plura congerere jam eo minus gestio, quo id facilius fore sentio. Unum addo ex *Achill. Tat.* III. fol. 62. Τέλος ὁ κυβερνήτης ἀπειπὼν ῥᾴστως μὲ τὰ πηδάλια ἐκ τ χειρῶν. Haec si conferas cum Luciani verbis, supra ex *Navig.* prolatis, rogabis quomodo unus vir utrumque gubernaculum regere potuerit? Nec tamen de parvo adeo navigio est sermo, in quo tot vectores enumerat Achilles T. Sed nec nimis magnum fuisse oportet, quod vectores ante legantur saepe locum jussu nautarum mutasse, ut navem ad alterum latus inclinare tentarent. Quare suspicor nec in solutae orationis scriptoribus semper necessario plura gubernacula intelligi, quoties plurali numero utuntur; sed quia ordinario duo erant, usum invaluisse, ut pluralem etiam de uno loquentes retinerent. Nam si in magna navi duo erant gubernacula, etiam bini erant gubernatores, ut *Meibom.* de fabrica triremium aliique jam observarunt. At in mediocri fieri potuit, ut perticae versatiles utrique gubernaculo ad latera puppis dependenti ita essent connexae, ut iis dextra sinistraque manu ab uno gubernatore prehensis, utrumque simul vel alterutrum per vices moveri potuerit. *J.F.R.*

ἁπαντᾶν πειρώμενον τοῖς τοξεύμασι, καὶ πρὸς ἅδην τιθέμενον, εἰ ἀποθανεῖται, σώσας τὸν φίλον, καὶ τὸ ἐπ' ἐκείνου φερομένην πληγὴν προαρπάσας τῷ αὐτοῦ σώματι.

illo occurrere tentantem telis, & nihili curantem, si ipse moriatur, modo servet amicum, & intentatam illi plagam suo corpore velut praeripiat.

Τὴν δὴ τοσαύτην εὔνοιαν αὐτῶν, καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς κοινωνίαν, καὶ τὸ πιστὸν, καὶ φιλέταιρον, καὶ τὸ ἀληθὲς, καὶ βέβαιον τῆς πρὸς ἀλλήλους ἔρωτος, οὐκ ἀνθρώπινα ταῦτα ᾠήθημεν εἶναι, ἀλλά τινος γνώμης βελτίονος, ἢ κατὰ τοὺς πολλοὺς τούτους ἀνθρώπους, οἳ μέχρι μὲν κατ' ἔρον ὁ πλοῦς εἴη, τοῖς φίλοις ἀγαναχτοῦσιν, εἰ μὴ πάσης κοινωνήσουσι τῶν ἡδέων· εἰ δέ τι καὶ μικρὸν [a] ἀντιπνεύσειεν αὐτοῖς, οἴχονται, μόνους τοὺς κινδύνους ἀπολιπόντες. καὶ γὰρ ἂν καὶ τόδε ὅπως εἰδῇς, οὐδὲν Σκύθαι φιλίας μεῖζον οἴονται εἶναι, οὐδὲ ἔστιν ἐφ' ὅτῳ ἄν τις Σκύθης μᾶλλον σεμνύναιτο, ἢ ὅτι τῷ συμπονῆσαι φίλῳ ἀνδρὶ, καὶ κοινωνῆσαι τῶν δεινῶν· ὥστε οὐδὲν ὄνειδος μεῖζον παρ' ἡμῖν, τοῦ προδότου φιλίας γεγενῆσθαι δοκεῖν. διὰ ταῦτα Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμῶμεν, ἀρίστους γενομένους τὰ Σκυθῶν ἀγαθὰ, καὶ ἐν φιλίᾳ διενεγκόντας, ὃ πρῶτον ἡμεῖς ἁπάντων θαυμάζομεν, καὶ τέκμαρ ὅτι τούτοις αὐτῶν ἐθέμεθα, Κορέκους καλεῖσθαι· τοῦτο δέ ἐστιν, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ [c] φωνῇ, ὥσπερ ἂν εἴ τις λέγοι, φίλοι δαίμονες.

7. Hanc nempe tantam illorum benevolentiam, & malorum communionem, & fidem, & socialitatem, & veritatem firmitatemque amoris mutui; haec, inquam, non humana esse putavimus, sed praestantioris cujusdam animi, quam est in plerisque his hominibus, qui, dum secundus est cursus, indignantur amicis, si non in aequam jucundorum partem veniant: si vero vel paullum quiddam illis reflaverit, *ilicet* abeunt, solos periculis relinquentes. Etenim ut hoc etiam scias, nihil Scythae amicitia majus esse existimant; nec est in quo Scythes magis sibi placeat, quam si cum amico laborare illi contingat, & in societatem adversorum illius venire: quemadmodum majus nullum apud nos probrum, quam si quis prodidisse amicitiam videatur. Propter haec Orestem honoramus & Pyladem, qui praestiterint Scytharum bonis, & in amicitia eminuerint, quod primum omnium admiramur. Etiam nomen propterea illis posuimus, ut Coracos appellaremus; id autem est nostra lingua, ut si quis praesides amicitiae genios dicat.

8. MNES.

a Ἀντιπνεύσειεν] Ἀντιπνεύσει Fl. b Τοῦτο] Τοῦτο Exc. Fl. Nil. mut. Edd. nec P. c Φωνῇ] Φωνῇ J. male.

42. Φιλέταιρον] * Φιλέτερο & φιλεταῖρο. G.

* Φιλέτερο] Corrige, φιλέταιρο. Nam videtur tantum indicare voluisse diverso accentu φιλέταιρο & φιλέταιρος posse scribi, ut ἄγριος & ἀγρίος, de quo deinde. Nisi quis φιλέτερος legere malit, quod longius tamen a scriptura codicis abit. J. F. R.

61. Κορέκους] De veterum Scytharum lingua quis scripserit nescio. M. du S.

Κορέκους] Forsan χαλέκους Sarmatice. M. V. la Croze.

Κορέκους] De Scythica lingua, ni fallor, scripsit Theoph. Sigefr. Baiernus, quem laudat Gesnerus supr. ad Alexandr. seu Pseudom. c. 51. No. 28. J. F. R.

75. Ἐν Σκύθαις ἄτιτ ἄξενος] De Scytharum in hospites crudelitate, quos mactatos comedebant, confer Noster supra Deor. Dial. XVI. p. 245. T. I. Et Rev. Jac. Elsner. ad Epist. ad Colloss. III. 11. ubi a barbaris distinguuntur, quod maxime sint barbari, seu barbarorum barbari, licet postea aliqua quoque justitiae laude celebrati legantur. Patet saltem ἄξενος omnino legendum, ut probe etiam Cl. Gesner. cum Solano vidit. Vid. Ovid. IV. Trist. IV. 56. J. F. R.

76. Ἀτὰρ ἦ ξένος, καὶ ἄγριος] In ξένος nihil est, quod suspicionem praebeat feritatis; neque apparet, quomodo populus aliquis totus, in sua patria vivens, possit ξένος vocari. Quaesivit σοφὸν Φάρμακον Erasmus, & vertit Barbitos: sed praeter vim nominis, pu-

8. MNE. Igitur non sagittis modo, Toxari, boni fuerunt Scythae, & rebus bellicis praestantiores aliis, verum etiam in dicendo maxime omnium probabiles. Mihi quidem, aliter ad hunc diem sentienti, jam & ipsi recte facere videmini, cum divinis adeo honoribus Orestem Pylademque afficitis. Sed nesciebam, vir optime, te pictorem etiam bonum esse. Lucidissime enim nobis, quae sunt in Oresteo, imagines ostendisti, & pugnam virorum, & *quae* pro se invicem *excepere* vulnera. Verum neque hoc putabam, ita studiose coli inter Scythas amicitiam, quippe ut inhospitales & agrestes, in inimicitiis semper versari *illos arbitrabar*, & ira, & excandescentia; amicitiam vero neque inter conjunctissimos suscipi; colligens *ista* tum e reliquis, quae de iis audimus, tum inde, quod parentes mortuos in cibo habent.

ΜΝΗΣ. Ὦ Τόξαρι, ἐ μόνον ἄρα τοξεύειν ἀγαθοὶ ἦσαν Σκύθαι, ἡ τὰ πολεμικὰ τ ἄλλων ἀμείνους, ἀλλὰ ἡ ῥῆσιν εἰπεῖν ἁπάντων πιθανώτατοι. ἐμοὶ γοῦν τέως ἄλλως γιγνώσκοντι, ἤδη ἡ αὐτῷ δίκαια ποιεῖν δοκεῖτε, ἔτως Ὀρέστην ἡ Πυλάδην ἐκθειάσαντες. ἐλελήθεις δέ με, ὦ γενναῖε, ἡ γραφεὺς ἀγαθὸς ὤν. πάνυ γοῦν ἐναργῶς ἐπέδειξας ἡμῖν τὰς ἐν τῷ Ὀρεστείῳ εἰκόνας, ἡ τ μάχην τ ἀνδρῶν, ἡ τὰ ὑπὲς ἀλλήλων τραύματα. πλὴν ἀλλ' οὐκ ἐφθην ἂν ὅτε ποτὲ φιλοπόδαγον εἶναι φιλίαν ἐν Σκύθαις· ἄτε γὰ [d] ἀξένους ἡ ἀγρίους ὄντας αὐτοὺς, ἔχθρας μὲ ἀεὶ συνεῖναι, καὶ ὀργῆ ἡ θυμῷ, φιλίαν δὲ [e] μηδὲ πρὸς τοὺς οἰκειοτάτους [f] ἐπαναιρεῖσθ' τεκμαιρόμενον τοῖς τε ἄλλοις ἃ σοὶ αὐτὸς ἀκούομεν, ἡ ὅτι καταθάπτουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας.

9. TOX. Utrum in reliquis etiam nos & justiores adversum parentes Graecis, & religiosiores simus, de eo in praesenti tecum non contenderim. Amicos autem Scythas multo Graecis amicis fideliores esse, & majorem amicitiae rationem inter nos esse, quam apud vos, demonstratu facile est. Et, per ego te Graecorum Deos oro, ne molestе me audias, si quid eorum di-

ΤΟΞ. Εἰ μὲ ἡ τἄλλα ἡμεῖς τ Ἑλλήνων ἡ δικαιότεροι τὰ πρὸς τοὺς γονέας καὶ ὁσιώτεροι ἐσμὲν, οὐκ ἂν ἐν τῷ παρόντι φιλοτιμηθείην πρός σε· ὅτι δὲ οἱ φίλοι Σκύθαι πολὺ πιστότεροι τ Ἑλλήνων φίλων εἰσὶ, ἡ ὅτι φιλίας λόγος πλείων παρ' ἡμῖν, ἢ παρ' ὑμῖν, ῥᾴδιον ἐπιδεῖξαι· ἡ πρὸς θεῶν τ Ἑλλήνων, μὴ πρὸς ἀχθηδόνα ἡμῖν ἀκούσῃς, ἢν εἴπω τι ὧν καταγελάσεται,

d Ἀξένους] Ex Emend. *Solani*. Edd. priores ξένους. e Μηδὲ] Μὴ δὲ *J. H.* ut fere semper. f Ἐπαναιρεῖσθ'] Et sic esse in *Fl.* aeque ac in *J.* notat *Solan.* Sed & est in *H. P.* &c.

puto. Itaque plane non dubito, hic legendum esse ἀξένους, idque eo magis, cum supra jam innuerit, quod aliunde notissimum est, Pontum qui postea εὔξεινος vel εὔξεινος boni ominis caussa dictus est, ἄξεινον olim ab ingenio & moribus accolarum esse vocatum. Itaque verti *Inhospitales*, idemque factum video a Doctissimo *Solano*, & puto ipsum ἀξένους esse in contextum orationis recipiendum. *J. M. G.*

Ibid. Ἀξένους] Ita necessario emendandum fuit: ξένους enim quod in omnibus legitur, manifesto pravum est. Vidisti jam supra c. 3. eo nomine infamem olim Pontum (quod & ex *Strabone* discere est, l. VII. p. 298. D.) qui postea melioris ominis causa Εὔξεινος appellari coepit. *Inhospitalis* itaque tum habitus est, ob Scythas ejus accolas, quod vel haec fabula satis evincat. Vide tamen & Horatii *inhospitalem Caucasum*. *M. du S.*

77. Καὶ ὀργῆ ἡ θυμῷ] Non haec sunt otiosa synonyma. Vid. supra notata ad *Hermot.* c. 12. No. 82. *J. F. R.*

80. Ὅτι καταθάπτουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας] Conf. infra Πανὸ. §. 25. *M. du S.*

89. Ἀχθηδόνα] Jussit Cl. *Hemsterh.* in marg. conferri *Duker.* ad *Thucyd.* IV. p. 262. No. 7. Ait autem *Thucyd.* c. 40. p. 263. Καὶ τοῦτο ἐφοβήθη μετὰ ὕστερον τ Ἀθηναίων ξυμμαχίαν δι' ἀχθηδόνα. Ibique *Hudf.* ac *Dukerus*: „ Ἀχθηδὼν vox apud Thucydidem poetica, ut „ dicit *Dion. Halic.* T. 2. p. 133. Utitur tamen ea „ ipse *Dionysius* in Antiquit. Rom. p. 572. Etiam a„ lios prosae scriptores hoc vocabulo usos ostendit „ Clar. *Wasse* in Indice. Add. *Lucian.* Toxar. h. l. descripsi ex commentt. Thucyd. *J. F. R.*

πολὺν ἤδη χρόνον ὑμῖν συγγινόμενος. ὑμεῖς γάρ μοι δοκεῖτε τὰς περὶ φιλίας λόγους ἄμεινον ἄλλων εἰπεῖν ἂν δύνασθαι, τὰ ἔργα δὲ [a] αὐτῆς, οὐ μόνον οὐ κατ' ἀξίαν τῶν [b] λόγων ἐμμελετᾶν, ἀλλ' οὐδὲ ἀποχρῆ ὑμῖν ἐπαινέσαι τε αὐτὰ καὶ δεῖξαι ἡλίκον ἀγαθόν ἐστιν· ἐν δὲ ταῖς χρείαις προδόντες τοὺς λόγους, διαπεπετεύκατε, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐκ μέσων τῶν ἔργων. καὶ ὁπόταν ὑμῖν οἱ τραγῳδοὶ τὰς τοιαύτας φιλίας ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀναβιβάσαντες δεικνύωσιν, ἐπαινεῖτε, καὶ ἐπικροτεῖτε, καὶ κινδυνεύουσιν αὐτοῖς ὑπὲρ ἀλλήλων οἱ πολλοὶ καὶ ἐπιδακρύετε, αὐτοὶ δὲ οὐδὲν ἄξιον ἐπαίνου ὑπὲρ τῶν φίλων παρέχεσθαι τολμᾶτε, ἀλλ' ἢν πού τι φίλος δεηθεὶς τύχῃ, αὐτίκα μάλα, ὥσπερ τὰ ὀνείρατα, οἴχονται ὑμῖν ἐκ τοῦ ὁδῶν ἀποπτάμεναι αἱ πολλαὶ ἐκεῖναι τραγῳδίαι, τοῖς κενοῖς τούτοις καὶ κωφοῖς προσωπείοις ἐοικότας ὑμᾶς ἀπολιπεῖσαι, ἃ διηρημένα τὸ στόμα, καὶ παμμέγεθες κεχηνότα, οὐδὲ τὸ σμικρότατον φθέγγεται· ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν, [c] ὅσον γοῦν δὴ λειπόμεθα ἐν τοῖς περὶ φιλίας λόγοις, τοσοῦτον ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῖς πλεονεκτοῦμεν.

Εἴγ' οὖν δοκεῖ, οὕτω νῦν ποιῶμεν, τοὺς μὲν παλαιοὺς φίλους ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν, εἴ τινας, ἢ ἡμεῖς, ἢ ὑμεῖς τῶν πάλαι καταριθμεῖν ἔχομεν· ἐπεὶ κατά γε τοῦτο πλεονεκτοῖτε ἄν, πολλοὺς καὶ ἀξιοπίστους μάρτυρας τοὺς ποιητὰς παρεχόμενοι, τόν τ' Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τὸν Θησέως καὶ Πειρίθου, [d] καὶ τὴν [e] ἄλλην ἑταιρείαν, ἐν καλλίστοις ἔπεσι

xero, quae, postquam diu inter vos versor, observavi. Vos enim mihi videmini verba quidem de amicitia melius aliis posse facere; at opera illius non tantum non pro dignitate illorum verborum meditari atque exercere: sed sufficit vobis laudasse illam, & quantum sit bonum ostendisse. Cum autem opus *ea est*, proditores orationis vestrae, nescio quomodo mediis ex operibus transfugitis. Et quando vobis tragoedi tales amicitias in scenam productas ostendunt, laudatis & plauditis, illisque pro se invicem periclitantibus plerique etiam illacrimamini: ipsi vero nihil laude dignum praestare pro amicis audetis; sed si qua re indigeat forte amicus, subito, velut insomnia, aufugiunt vobis avolantque e vestigio multae illae tragoediae, inanibusque his & mutis personis similes vos destituunt, quae diducto rictu, & immane quantum hiantes, ne minimum quidem sonum edunt. Nos contra ea, quantumcunque disputationibus de amicitia habendis inferiores *forte* sumus, tantum rebus ipsis praestamus.

10. Quare, si videtur, ita nunc agamus. Antiquos amicos patiamur quiescere, si quos aut nos, aut vos de prisco aevo adnumerare possimus: nam hac quidem parte vos viceritis, multos eosque dignos fide testes dantes poëtas, qui Achillis & Patrocli amicitiam, & Thesei atque Perithoi, reliquumque sodalitium, pulcherrimis versibus

a Αὐτῆς] Αὐτοῖς male Exc. *Fl.* Vulgatam tuetur P. b Λόγων] Ἄλλων marg. *A1W.* & Exc. *Fl.* Vulgata etiam est in P. c Ὅσον] Ὅσῳ L. P. & marg. *A1.* d Καὶ τὴν ἄλλην] Non comparent in P. G. Sed adsunt in Edd. omn. e Ἑταιρείαν] Ἑταιρίαν P. Nil a vulgata abit *Fl.*

8. Ἐκ ποδῶν] Conf. supr. *pro Imagin.* c. ult. ubi *Gujet.* ἐκποδὼν una voce maluit. Sed vid. quae ibi noto. *J.F.R.*

9. Κενοῖς — καὶ κωφοῖς προσωπείοις] Conf. supr. *Quom. Hist.* c. 4. *de Salt.* c. 27. Infr. *de Gymn.* c. 23. & 32. *M.du S.*

13. Ὅσον] P. & L. ὅσῳ. Sed nihil hic quidem mutato opus est, cum mox sequatur τοσοῦτον, nisi & posterius mutare velis, de quo iidem illi Codices non monent. *M.du S.*

21. Ἀχιλλέως Θ Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τὴν Θήσεως καὶ Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλην ἑταιρίαν] In his verbis καὶ τὴν ἄλλην non agnoscit Mss. sunt utique delenda. Latinus interpres vertit, ac si legisset τῶν ἄλλων, quia in τὴν ἄλλην nulla sententia suberat. *J.G.G.*

23. Ἑταιρίαν] Ἑταιρίαν etiam scribit Clar. *Graev.*

in

sibus & numeris canant : sed paucos quosdam de his, qui nostro ipsorum tempore vixerunt, promamus, quorum enarremus facta, ego quidem Scythica, tu autem Graeca : & uter his vicerit, & meliores produxerit amicos, ille victor erit, suamque praeconio *patriam* ornabit, pulcherrimo & honestissimo peracto certamine. Nam multo equidem libentius mihi videor solitaria pugna superatus dextram praecidendam praebere, quae Scythicae *gentis* poena est, quam deterior alio in amicitia judicari, idque Graeco, cum ipse Scytha sim.

11. MNES. Est quidem, Toxari, opus minime contemtibile, cum viro, qualis tu, bellatore pugnam solitariam inire, qui tam apta ad scopum, & acuta argumenta habeas. Veruntamen neque ego ignave adeo ac tam cito prodens omnem Graeciam, tibi concessero. Indignissimum enim fuerit, a duobus illis tantum Scytharum esse superatum, quot fabulae indicant, & antiquae vestrae picturae, quas paullo ante praeclare, velut in tragica scena enarrasti : Graecos vero universos, tot gentes, & tot urbes, deserta caussa a te superari. Hoc enim si fiat, non dextram, ut apud vos, sed linguam abscindi, justum fuerit. Utrum vero finiri nobis oportet numerum amicarum actionum ; an quo plures quis proferendas habuerit, tanto ad victoriam videbitur instructior? TOX. Nequaquam.

ἢ μέτροις ῥαψῳδῆντας. ὀλίγως δέ τινας προχειρισάμενοι, τ καθ' ἡμᾶς αὐτὺς, ἢ τὰ ἔργα αὐτῶν f διηγησάμενοι, ἐγὼ μὲ τὰ Σκυθικὰ, σὺ δὲ τὰ Ἑλληνικά· ἢ ὁπότερος ἂν ἐν τύτοις κρατῇ, ἢ ἀμείνυς ωδήσηται τὺς φίλυς, αὐτός τε νενικηκὼς ἔσται, καὶ τ αὐτῦ ἀνακηρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα ἢ σεμνότατον ἀγωνισάμενος· ὡς ἔγωγε πολὺ ἥδιον ἄν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἡττηθεὶς, ἀποτμηθῆναι τ δεξιὰν, ὅπερ τ Σκυθικῆς ἐπιτιμιώτερόν ἐστιν, ἢ χείρων ἄλλυ φίλιαν κεκρίσθαι, ἢ ταῦτα Ἕλλην, Σκύθης αὐτὸς ὤν.

ΜΝΗΣ. Ἔστι μὲ, ὦ Τόξαρι, ἀ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἵῳ σοὶ, πολεμιστῇ μονομαχῆσαι, πάνυ εὐστόχως ἢ τεθηγμένως παρεσκευασμένῳ τὺς λόγυς· ἀ μὴν ἀγενναίως γε ἴτω καταπροδὺς ἐν βραχεῖ τὸ Ἑλληνικὸν ἅπαν, συγχωρήσομαί σοι. ἢ γὰρ ἂν εἴη πάνδεινον, ὑπὸ δυοῖν μὲ ἐκείνοιν ἡττηθῆναι τοσύτυς τ Σκυθῶν, ὁπόσυς οἵ τε μῦθοι δηλῦσι, ἢ αἱ ὑμέτεραι παλαιαὶ γραφαὶ, ἃς μικρῷ πρόσθεν εὖ μάλα ἐξετραγῴδησας· Ἕλληνας δὲ πάντας, τοσαύτα ἔθνη, ἢ τοσαύτας πόλεις ἐρήμην ὑπὸ σῦ ἁλῶναι. εἰ γὰρ τῦτο γένοιτο, ἀ τ δεξιὰν ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ τ γλῶτταν ἀποτμηθῆναι καλόν· πότερον δὲ ὡρίσθω χρὴ τ ἀριθμὸν ἡμῖν τ φιλικῶν τύτων πράξεων, ἢ ὁπόσῳ ἄν τις πλείυς ἔχῃ λέγειν, τοσύτῳ εὐπρεπέστερον δόξειεν ἂν πρὸς τ νίκην; ΤΟΞ. Οὐ-

f Διηγησάμβοι] Διηγησόμεθα P. & marg. *Alii*.

in nota sua, casu ne, an quod sic legendum duxerit, nescio, ego quidem sic mallem ; sed in ista diphtongo tam saepe variant Codd. & Edd. ut nihil certi statuere ausis : quum vero *ἱταμία* frequentius atque usitatius sit, hoc praeferrem. *J. F. R.*

30. Τὴν αὐτοῦ] Subintellige *πατρίδα*. Interpres *τέλλω* subaudit, quod non placet. F. G.

34. Σκυθικῆς] An *ἥττης* ; seu potius, *ὅπερ τοῖς Σκύθαις ἥττης ἐπιτιμιώτερόν ἐστιν.* F. G.

Ibid. Ἐπιτίμιον] Conf. supra Μισθ. c. 4. med. Ὀρχ. c. 4. Infra Διαλ. §. 26. & Κρον. c. 4. a. m. *M. du S.*

39. Τεθηγμένυς παρεσκευασμένῳ τὺς λόγυς] Illud *παρεσκευασμ.* Cl. *Jens.* iis praeteritis passivis adnumerat, quae pro activis ponuntur, vid. ejus not. ad *Tyrannicid.* c. 12. No. 24. vertitque, *paratam habenti orationem.* Sed pace illius dixerim, non video cur passiva significatio non maneat, & sit : *instructo orationem*, sive ad orationem, usitatissimo Graecismo. Τεθηγμένοι λόγοι vero sunt verba teli instar acuta & penetrantia, veluti de fulmine *τεθηγμένῳ κεραυνῷ* Noster supra T. I. *Tim.* §. 19. f. Alibi quae ad animi affectum movendum valent, ut T. II. *de Salt.* c. 72. Θήγουσα τὴν ψυχήν. *J. F. R.*

48. Ἐρήμην ὑπὸ σοῦ ἁλῶναι] *Estre condamné par defaut.* F. G.

Οὐδαμῶς. ἀλλ' ὡρίσθω μὴ ἐν τῷ πλήθει αὐτῶν τὸ κράτος, ἀλλ' εἰ ἀμείνους, καὶ εἰ [a] τομώτεραί Φαίναιντο αἱ σαὶ τοῖς ἐμοῖς, ἴσαι τὸ ἀριθμὸν οὖσαι· καιριώτερα δηλονότι ἐργάσονταί μοι [b] τὰ τραύματα, καὶ θᾶττον ἐνδώσω πρὸς τὰς πληγάς. ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις, καὶ ὡρίσθωσαν ὁπόσαι ἱκαναί. [c] πέντε ἔμοί γε δοκεῖν [d] ἑκατέρῳ. ΤΟΞ. Καὶ μοὶ δοκεῖ, πρότερος δὲ λέγε, ἀλλὰ ἐπομοσάμενος ἢ μὴν ἀληθῆ ἐρεῖν. ἄλλως γὰρ ἂν πλάσαι τὰ τοιαῦτα, εἰ πάνυ χαλεπόν, καὶ ὁ ἔλεγχος ἀφανής. εἰ δὲ ὀμόσειας, οὐκ ὄσιον ἀπιστεῖν. [e] ΜΝΗΣ. Ὀμνύμεθα, εἴ τι καὶ ὄρκου δεῖν νομίζεις. [f] τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; ΤΟΞ. Καὶ μάλα· ἐγὼ δὲ τὸν ὀφθέντα ὑμῖν σοι ἐν τῷ ἐμαυτοῦ λόγῳ.

ΜΝΗΣ. Ἴσως τοίνυν ὁ Ζεὺς ὁ Φίλιος, ἢ μὲν ὁπόσα ἂν λέγω πρός σε, ἢ αὐτὸς εἰδὼς, ἢ παρ' ἄλλων, ὁπόσον οἷόν τε ἦν, δι' ἀκριβείας ἐκπυθανόμενος, ἐρεῖ, μηδὲν παρ' ἐμαυτοῦ ὑπεραγφδῶν. καὶ πρώτιστα γέ σοι τὴν Ἀγαθοκλέους καὶ Δεινίου φιλίαν διηγήσομαι, ἀοίδιμον ἐν τοῖς Ἴωσι γενομένην. Ἀγαθοκλῆς γὰρ οὗτος ὁ Σάμιος ὀλίγου πρὸ πολλοῦ ἐγένετο, ἄρις μὲν ἐς φιλίαν οὐκ ἐλθὼν,

Sed definitum *hoc* esto; ne in multitudine earum insit robur, sed *in ea* quae sint praestantiores: & si penetrabiliores tuae *narrationes tanquam tela* meis, aequales licet numero, graviora nempe facient mihi vulnera, eoque celerius plagis concedam. MNES. Recte dicis: & finiantur, quot satis sint. Quinque mihi quidem unicuique videntur *sufficere*. TOX. Et mihi videtur. Dic prior, sed jurato prius, te vera dicturum. Alioquin enim fingere talia non admodum difficile, & convincendi obscura ratio. Si vero juraveris, fidem negare irreligiosum fuerit. MNES. Juremus, si quid opus esse jurato arbitraris. Quis vero tibi Deorum *nostrorum* —— num idoneus est Philius. TOX. Sane. Ego autem patrium tibi in mea oratione jurabo *jusjurandum*.

12. MNES. Audiat igitur Jupiter Philius, me, quaecumque ad te dixero, aut, quae ipse sciam, dicturum, aut quae ab aliis quanta fieri potuit cura exquisiverim, neque quidquam tragicae fabulositatis additurum. Ac primum Agathoclis & Diniae amicitiam enarrabo, decantatam inter Iones. Nempe Agathocles hic Samius non diu est ocum vixit, amicitiae quidem causa, ut ostен-

a Τομώτεραι — σαὶ] Τμώτεραι male P. Sed pro σαὶ, σὺ Ex. *Fl.* Vulgatae adstipulatur P. b Τὰ] Non adest artic. in *Fl.* c Πέντε] Persona ΤΟΞ. ante πέντε erat in Edd. quam *Gronovii* monitu sustuli, & uno versu serius, ubi ΜΝΗΣ. legebatur, colloçavi. hoc erat ΤΟΞ. in *Fl.* d Ἑκατέρῳ] Ἑκατέρως *Fl.* Nil mut. cett. nec P. e ΜΝΗΣ.] ΤΟΞ. Edd. Excepta *Fl.* quae ΜΝΗΣ. f Τίς] ΜΗΗΣ. τίς Edd. demta *Fl.* itaque personae nomen & hic sustulimus.

59. Ἐνδώσω] Vid. notam Cl. *Jensii* ad §. 1. ubi hoc verbum contra pristinum Interpretem explicat. Et I. *Ver. Hist.* c. 29. *Hermot.* c. 24. &c. *J.F.R.*

61. Ἱκαναί. πέντε ἔμοί γε δοκ. ix. ΤΟΞ.] Ita uti emendare jusserat Vir Celeberrimus, Ed. *Fl.* *M. du S.*

62. ΤΟΞ. Καὶμοὶ] Turbatus est ordo colloquentium, qui sic constituendus est. ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις. καὶ ὡρίσθωσαν ὁπόσαι ἱκαναί. πέντε ἔμοί γε δοκεῖν ἑκατέρῳ. ΤΟΞ. Καὶμοὶ δοκεῖ. πρότερος δὲ λέγε. &c. dein post ὄσιον ἀπιστεῖν. ΜΝΗΣ. Ὀμνύμεθα, εἴ τι καὶ ὄρκου δεῖν νομίζεις; τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; ut haec ultima omnia Mnesippo tribuantur. Nam cum Mnesippus prior narrare incipiat, non possunt illa verba πρότερος λέγε Mnesippo convenire. *J.G.G.*

68. Τίς δέ σοι] Sermo confusus, pro τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν ἱκανὸς; ἆρ' ὁ φίλιος; *E.G.*

69. Θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς] Mallem θεῶν ἱκανὸς; ἆρ' ὁ Φ. In *Fl.* deest ἆρ' ἱκανὸς. *M. du S.*

78. Ἀγαθοκ. — Δ.] Vera an ficta haec sint, quamvis jusjurandum intercesserit, vix dixeris, cujus tamen temporis sint aut fingantur, ostendunt nonnulla. Vide c. 17. 18. 32. & 33. Aetatis nempe Lucianeae. *M. du S.*

79. Οὐ πρὸ πολλοῦ] Lucianum exempla amicitiae relaturum ordiri ab eo quod novissime contigerat, & inde retrogredi ad antiquiora; atque eodem modo narrationem instituisse ab Apostolo, in *Act.* V. 36. 37. unde cum Josepho conciliari queat, vide monentem Cl. *L. Bos* in Act. Apost. p. 77. quem Cl. *Hemsterhusii* admonitu consului, inferere haud adeo necessarium existimavi. *J.F.R.*

83. Δυσὶν] Ita hic Edd. Infra vero fin. c. 15. Δυοῖν

oſtendit, praeſtantiſſimus, caeterum vulgo Samiorum nihil melior, neque genere, neque copiis aliis: Diniae autem Lyſionis F. Epheſio amicus a pueris inde fuerat. Dives erat Dinias ultra fidem, & quod facile credas, de homine divitias nuper demum nacto, multos quoque alios circa ſe habebat, ad compotandum quidem idoneos, & voluptatem ſuo convictu parandam, ab amicitia autem tantum, quantum eſt maximum, remotos. Adhuc quidem igitur in hiſce numerari etiam Agathocles, & una eſſe, & una potare, quamquam non valde illa conſuetudine gauderet. Dinias etiam nihilo majore illum in pretio habere, quam adulatores. Tandem etiam offenſus eſt, quod crebro illum reprehenderet, & importunus viſus, qui majorum illum admoneret ſuorum, & ſervare juberet quae multo labore parta pater ipſi reliquiſſet. Itaque propter iſta neque ad comiſſationes amplius illum adhibuit, ſed ſolus cum iſtis potavit, ſubducereque ſe Agathocli ſtuduit.

13. Jamque ab adulatoribus illis perſuaderi *aliquando* ſibi miſer patitur, amore ipſius accenſam Charicleam Demonactis uxorem, clariſſimi viri, & in civitate Epheſiorum primi. Jamque ventitare illi a

τἆλλα δὲ οὐδὲν ἀμείνων Σαμίων τ̓ πολλῶν, οὔτε ἐς τὸ γένος, οὔτε ἐς ἃ τ̓ ἄλλην οὐσίαν. Δινίᾳ δὲ τῷ Λυσίου Ἐφεσίῳ, φίλος ἐκ παίδων ἦν· ὁ δὲ Δινίας ἐπλούτει ἄρα εἰς ὑπερβολήν· καὶ ὅσον εἰκὸς, νεόπλουτον ὄντα, πολλοὺς καὶ ἄλλους εἶχε περὶ αὐτὸν, ἱκανοὺς μὲ συμπιεῖν, καὶ πρὸς ἡδονὴν συνεῖναι, φιλίας δὲ πλεῖστον ὅσον ἀπεδέησεν. τέως μὲν οὖν ἐν τούτοις καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐξητάζετο, καὶ συνῆν, καὶ συνέπινεν αὐτοῖς, οὐ πάνυ χαίρων τῇ τοιαύτῃ ὁμιλίᾳ· καὶ ὁ Δινίας οὐδὲν αὐτὸν ἐντιμότερον εἶχε τ̓ κολάκων· τελευταῖον δὲ καὶ προσέκρουε, τὰ πολλὰ ἐπιτιμῶν. καὶ φορτικὸς ἐδόκει, ὑπομιμνήσκων καὶ τ̓ προγόνων, καὶ φυλάττειν τὰ ἐγγεγενημένα, ἃ μὴ πολλῶν καμάτων ὁ πατὴρ αὐτῷ κεκτημένῳ κατέλιπεν· ὥστε διὰ ταῦτα οὐδὲ ἐπὶ τὰς κώμους ἐπῆγεν ἔτι αὐτὸν, ἀλλὰ μόνος μετ̓ ἐκείνων ἐκώμαζε, λανθάνειν πειρώμενος τ̓ Ἀγαθοκλέα.

Καὶ δή πως ὑπὸ τ̓ κολάκων ἐκείνων ὁ Ἀθλίου ἀναπείθεται, ὡς ἐρᾷη αὐτῆς Χαρίκλεια, Δημώνακτος γυνὴ, ἀνδρὸς ἐπιφανοῦς, καὶ πρώτου Ἐφεσίων τὰ πολιτικά· καὶ γραμματεῖα τε εἰσφέρεται διὰ τ̓ γυ-

g Τὰ ἄλλα] Τῶν ἄλλων L. h Εὐδόκει] Ἐδόκουν male Fl. i Ἐπῆγεν] Sic Edd. & P. Ἀπῆγεν Ex. Fl. & marg. A1: k Ὁ] Non adeſt artic. in Fl. l Πολιτικὰ] Πολιμικὰ P. & marg. A1. m Γραμματεῖα] Sic P. & L. cum marg. A1. Γραμματία Edd.

Λύσωνος exhibent eaedem. Sed quum probabile ſit eumdem eſſe, alterutrum erit corrigendum. Utrum autem rectius, dicere non habeo. Priſca verſio utroque loco *Lyſonis* dedit. Clar. *Geſn.* hic *Lyſionis*, illic *Lyſonis* ſervavit. Fruſtra adhuc apud alios quaeſivi, nec tempus patitur ulterius inveſtigare. Nec inter nobilia amicorum paria refertur ab *Cicerone in Amicit.* nec in Offic. Alt autem *de Amic.* c. 4. *ex omnibus facile vix tria aut quatuor nominantur paria amicorum: quo in genere ſperare videor Scipionis & Laelii amicitiam aetatem poſteritati fore.* *Plutarch.* περὶ πολυφιλ. p. m. 93. quinque paria enumerat, *Theſeum & Pirithoum, Achillem & Patroclum, Oreſten & Pyladem, Scythiam & Damonem, Epaminondam & Pelopidam.* De Dinia Lyſonis aut Lyſionis nihil. *J.F.R.*

85. Νικίλλου] Conf. ſupra *Tim.* §. 7. ubi *reponte dives* vertitur, ac *Solanum* notantem, tamen mox indicari paterna bona fuiſſe. Hic autem in *Tox.* eodem modo uſurpari. *J.F.R.*

91. Καὶ ὁ Δινίας — πολλάκων] Additamentum videtur, quod auctoris ſententiae contrarium eſt. *F.G.*

99. Ἄλλως — ἐκώμαζε] Et hoc ſubditicium videtur. *F.G.*

4. Χαρίκλεια] Claudia nimirum quadrantaria Ciceronis in *Plut.* & ap. *Cic.* pro M. Coelio. *G.C.*

7. Γραμματεῖα] *Solanus* γραμματεῖα correxerat in *J.* Obſecundavi, quia duo Codd. ſic habent; verum quia & alterum bonum, ac poſtea c. 14. γραμμάτια legitur, nihil etiam hic mutaſſem. Adde c. 16. iterum γραμματεῖα eſt in iisd. Codd. quamvis ideo non negem, variandi ſtili cauſſa utrumque potuiſſe ſcribere Lucianum. *Alciphr.* loco mox adducendo γραμ-

μα-

γυναικὸς αὐτῷ, καὶ στέφανοι ἡμιμάραυλοι, καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα, καὶ ἄλλα ὁπόσα αἱ μαστροποὶ ὑπὲρ τοῖς νέοις μηχανῶνται, μικρὸν αὐτοῖς ὑπιτεχνώμεναι τὰς ἔρωτας, καὶ ἀναφλέγουσαι τὸ πρῶτον ἐρᾶσθαι νομίζοντας. ἐπαγωγότατον γὰρ τοῦτό γε καὶ μάλιστα τοῖς καλοῖς εἶναι οἰομένοις, ἄχρις ἂν λάθωσιν εἰς τὰ δίκτυα ἐμπεσόντες. ἦν Χαρίκλεια δὲ ἡ γυναικάριον μὲν γύναιον, ἑταιρικὸν δὲ ἐκτόπως, καὶ τῷ προσυχόντι ἀεί, καὶ εἰ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐθελήσειέ τις, καὶ εἰ προσίδοι τις μόνον, εὐθὺς ἐπένευε, καὶ δέος οὐδὲν ἦν, μή ποι ἀντείποι Χαρίκλεια. δεινὴ δὲ καὶ τἄλλα τεχνίτις, ὡς [a] ἤν τινα βούλει τῶν ἑταιρῶν ὑπισπάσασθαι ἐρασήν· καὶ ἀμφίβολον ἔτι ὄντα, ὅλον ἐποιήσασθαι, καὶ ἐνεχόμενον ἤδη ὑπιτεῖναι, καὶ προσεκκαῦσαι, ἄρτι μὲν ὀργῇ, ἄρτι δὲ κολακείᾳ. καὶ μικρὸν ὑφορᾶσθαι, καὶ [b] τῷ πρὸς ἕτερον ἀπο-

muliere codicilli, & coronae ſemimarcidulae, & mala quaedam demorſa, & alia quae machinantur contra adoleſcentulos lenae, dum paullatim ſuis artificiis amores illis inſtruunt, & accendunt ultro amari ſe putantes. Maxime enim hoc ad illiciendum valet apud eos praeſertim, qui pulchri ſibi videntur, dum imprudentes in retia incidant. Erat autem Chariclea muliercula haud illepida, ſed ſupra modum meretrix, quae ejus ſemper eſſet, in quem forte incideret, etiam ſi parvo admodum *amare* quis vellet: & ſi quis adſpiceret modo, innuebat ſtatim, nec unquam metus, ne forte Chariclea repugnaret. Erat etiam alioquin mira artifex, ſupra quamvis meretricem, alliciendi amatorem, & ambiguus qui adhuc eſſet, ſubjugandi totum, & qui jam teneretur intendendi, & magis accendendi nunc ira, nunc adulatione, & paullo poſt faſtidio, & ſimulata ad alium inclinatione: ac

a Ἧν] Sic recte *Fl. P. S.* &c. ἦν *J.* male. b Τῷ] Τὸ male *Fl.*

ματίδια dicit; ſed res eſt parvi. *J.F.R.*

8. Καὶ στέφανοι ἡμιμάραυλοι] Martialis: *A te vexatas malo tenere roſas. AE.M.* in addend. Ed. *Graev.* Idem notarat *Gujet.* *J.F.R.*

Ibid. Καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα] Ex hoc loco lux affulget *Theocrito* in Cyclope, ubi de violento ejus in Galateam amore, ſic ait,

Ἤρατο δ' ἔστι ῥόδα ἢ μάλοις ἔστι κιχήσαις,
Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις.

Scilicet poma morſibus amaſiarum lancinata amantibus data favoris erat & amoris indicium. *J.P.aG.*

Καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα] Praeterea mala erant Veneri ſacrata. Quod pluribus agit *Moll.* ad *Long. Paſt.* I. p. 19. Adde *Alciphr.* III. Ep. 62. p. 430. Καὶ παρὰ τούτων γραμματίδια ὀσημέραι φοιτᾷ — καὶ στέφανοι ἡμιμάραυλοι, καὶ μῆλα ἀποδεδηγμένα. Quae Lucianeis plane conveniunt. Ac *Bergl.* ad I. Ep. 37. p. 167. Immo credebatur vis faſcinans ad amorem conciliandum ineſſe his pomis admorſis. Rev. *Jac. Elſner.* ad Apocalyps. XVIII. 14. recte quidem p. 464. ait, poma amoris Venerei ſymbola & pignora fuiſſe; ſed quando ex hoc Luciani loco demonſtratum it, & *petere ſeſe malis ſolitos amantes*, non videtur attenta mente legiſſe verba Luciani: quin ſic potius teſtem adduxiſſet *Virg.* Ecl. III. 64. *Malo me Galatea petit laſciva puella.* *J.F.R.*

10. Μαστροποὶ] Habuimus idem ſupra, *Amor.* c. 16. med. *M. du S.*

14. Ἄχρις] Negat *Phrynich.* p. 6. ἄχρις & μέχρις Attice recte dici, pro ἄχρι, μέχρι. Falſo; ſi item in Luciano ſemper ἄχρι, etiam ſequente vocali reſcribere velis. Licet enim apud *Thucyd.* qui hiatus adfectat, non inveniantur cum σ. Et ap. *Homer.* in locis a *Nunneſio* ad Phrynich. adductis ex Iliad. Δ. & Π. ἄχρις ſignificet *omnino*; tamen apud Lucian. bene ſe habet ἄχρις. Et ſic ſupra *Tim.* §. 24. ἄχρις ἂν λάβω. Iterum ibid. §. 30. & *Hermot.* §. 29. f. ἄχρις ἂν εὕρωμεν. *Alciphr.* I. Ep. 23. p. 96. ἄχρις ἂν τ νιφετὸν — διεδέξατο. *Herodian.* 2. 6. 22. μέχρις αἵματος. *Epict.* Man. c. 14. p. 22. μέχρις ἂν γένηται. Lucian. *Dial. mort.* XII. poſt med. μέχρις Ἰνδῶν. *Amor.* c. 25. μέχρις ἡλικίας, & ſic ubique, ſequente vocali. At ſignificatio τῷ *omnino* non tantum differt ab *uſque, donec*, quin facile concilietur ex Il. P. 599. — γράψω δὲ αἱ ἑτέων ἄχρις Αἰχμὴ Πελυδάμαντος ὁ γὰρ ῥ' ἔξαλτο χαλὸν ἐλθών. Ubi *Scholiaſt.* γράψω interpretatur ἐπιξήσω. Ἄχρις vero, ἕως τέλους. *J.F.R.*

18. Καὶ εἰ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐθελήσειέ τις] Eraſmus: *etiamſi quis admodum leviter concupiviſſet.* Benedictus: *etiamſi vel minimum concupiviſſet.* Non agitur de levi aut minima cupiditate; agitur de pretio, quo quis noctem ejus redimeret. Itaque verte, *etiamſi vel exiguo quis vellet*, etiamſi tenuem aliquis mercedem modo dignaretur ſolvere. Innuit ipſam non minus oblectatam Venere, quam adoleſcentes, ut ideo vix aliquem repelleret, qui modo parvum quid vellet impendere. *J.G.*

27. Συγ-

ac tota undique *ad haec* compoſita erat mulier, multasque paraverat ad amatores machinas.

14. Hanc ergo tum adſciſcunt Diniae adulatores contra adoleſcentem, & ut ſecundarum partium actores ſubſerviunt, in Charicleae illum amorem impellentes. Illa vero, quae multos jam adoleſcentes ſupplantaverat, & mille amores ſimulaverat, & domus opulentas everterat, multiplex quoddam & ſubactum longa exercitatione infortunium; haec igitur nacta intra manus ſuas ſimplicem & imperitum talium artificiorum juvenem, non dimiſit ex unguibus, ſed complexa undique & configens, cum jam ex omni parte illum teneret, & ipſa a ſua praeda periit, & miſero Diniae mille malorum cauſſa fuit. Nam primo ſtatim illos demittit in eum *hami inſtar* codicillos, & allegatam ſubinde ancillam, ut

κλίνειν δοκεῖν, καὶ ὅλη [c] συγκεκρότηλο ἀπανταχόθεν ἡ γυνή, καὶ πολλὰ μηχανήματα παρεσκεύαστο κατ' ἐρασθήν.

Ταύτῃ οὖν τότε οἱ Δεινίᾳ κόλακες παραλαμβάνουσιν ὀπὶ τὸ μειράκιον, καὶ τὰ πολλὰ ὑπεκυμώδουν, συνωθοῦντες αὐτὸν εἰς τὰ ἐρῶντα τῆς Χαρικλείας. ἡ δὲ πολλοὺς ἤδη νέους ἐκτραχηλίσασα, καὶ μυρίους ἐρῶντας ὑποκριναμένη, καὶ οἴκους πολυτελεῖς ἀνατρέψασα, ποικίλον τι καὶ πολυγύμναστον κακὸν, προσβαλοῦσα εἰς τὰς χεῖρας ἁπλοϊκὸν καὶ ἄπειρον τοιούτων μηχανημάτων νεανίσκον, οὐκ ἀνῆκεν ἐκ τῶν ὀνύχων, ἀλλὰ περιέχουσα πανταχόθεν, καὶ διαπείρασα, ὅτε ἤδη παντάπασιν ἐκράτει, αὐτή τε [d] ἀπώλετο σὺν τῷ ἄγρᾳ, καὶ τῷ κακοδαίμονι Δεινίᾳ μυρίων κακῶν αἰτία ἐγένετο. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον εὐθὺς ἐκείνᾳ ἐπ' αὐτὸν καθίει τὰ [e] γραμμάτια, καὶ συνεχῶς πεμπομένη

[c] Συγκεκρότηλο] Συγκαρ. *J. H.* & *Fr.* male. Prius *P. S. Fl.* aliaeque recte. [d] Ἀπώλετο] Ἀπόλετο *Fl.* [e] Γραμμάτια] Γράμματα P. & marg. *AIW.* Nil mutant ceteri, nec Edd.

34. Ἐκτραχηλίσασα] Τὸ σὺ τῇ σωφροσύνῃ παιζόμενον ἐκδιαφθεῖραι. *V.*

* Ἐκδιαφθεῖραι] Sic *Διαφθεῖραι* coniecit, quum ante editum legeretur *ἐκδιάφθειρα.*

39. Ἐκ τῶν ὀνύχων] Ὡς ἐπὶ ἄγρας ἰχθύων ἢ ἀετῶν μετῆλθε τὸν † λόγον. *V.*

† Λόγον] Κόθον C. mendoſe.

27. Συγκεκρότηλο] Vide iterum p. 642. *M. V. la Croze.* (i. e. *Sympoſ.* c. 18. 19. ubi bis occurrit, in ἀνάπαισα συγκροτῶν, & ὁ Ἀλκιδάμας τὸν συγκεκροτημένον ἀνθρωπίσκον καλαγωνιθείς.) *J. F. R.*

Συγκεκρότηλο] Invitus eadem ſaepe repeto. Sed neceſſitas jubet; quia alii haec toties corrigere volunt. Adſcripſerat enim *Solanus*, συγκεκρότηλο legendum atque edendum; quia ſcilicet infra, *Gall.* c. 12. poſt med. *συγκροτεῖτο* legas. Verum in temporibus plusquamperf. omiſſionem eſſe frequentiſſimam, jam notavi ſupra, *pro Imag.* §. 3. ad κάμψαλο. *J. F. R.*

32. Ὑπεκυμώδουν] Id eſt, *deridentes fingebant. F. G.*

34. Ἐκτραχηλίσασα] Ἐκτραχηλίζειν τὴν νεότητα. Perdere juventutem. *Plutarch.* de liberis educandis. *AE. M.* in addendis Ed. *Graev.* Sed hoc Plutarchi, non addito loco, vel Scapula in Lexico habet. Notavit eadem totidem verbis *Gujetus.* *J. F. R.*

40. Διαπείρασα] Ad *ungues* refero hoc verbum, quibus *configunt* rapaces beſtiae praedam, ne effugere facile poſſit. Alioqui, niſi modo facta eſſet ὀνύχων mentio, *hamos* imaginari liceret. Noſter ſupra Ἀναδ. c. 51. ἀνασπᾷ, *hamo trajectus eſt*: idque eo magis placeret, quia ſtatim utitur verbo καθίσαι, de quo nota proxima. *J. M. G.*

45. Γραμμάτια] Supra pr. c. 13. & infra c. 16. γραμματεῖα correxerat *Solanus*, ex Codd. Hic nihil mutavit. Quare aut γράμματα recipiendum, aut γραμματεῖα ſimiliter ut aliis locis ſcribendum. Sed quia id incertum, nihil hic mutavi. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ συνεχῶς πεμπομένη] Nominativus πεμπομένη poſtulat verbum finitum, cujus Chariclea ſubjectum ſit: quod adeſt nullum. Porro πεμπομένη activa ſignificatione poſſe poni, mihi quidem non conſtat. Utrique rei medebimur, ſi leviſſima mutatione, quae ex calligraphorum ratione, η & ν jungendi, facilius poteſt intelligi, legamus πεμπομένῳ τὸν ἄγρας, & ad καθίει referamus, quod piſcatorium eſſe & ad hamum pertinere, vel noſtri Luciani piſcator ſatis docet, in cujus fine aliquoties eo ſic utitur. Hoc igitur interpretando ſecuti ſumus, & *binas* quaſi eſcas, binos hamos, dedimus, hinc codicillos, hinc ancillam. *J. M. G.*

τ' ἄδραν, ὡς ἐδάκρυσε, καὶ ἐπηγρύπνησε, καὶ τέλος, ὡς ἀπάγξαι ἑαυτὴν ἢ ἀθλία ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἕως δὴ ὁ μακάριος ἐπείθη καλὸς εἶναι, καὶ ταῖς Ἐφεσίων γυναιξὶ ποθητός. καί πως συνηνέχθη πολλὰ ἱκετευθείς.

lacrimetur, & vigilet, tandem ut suspensura se sit prae amore misera; donec persuasum est beatulo, pulchrum esse, & Ephesiorum uxoribus expetitum. Ac tandem multis precibus exoratus *cum ea* congreditur.

15. Καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἤδη ῥᾷον, ὡς τὸ εἰκὸς, ἁλώσεως ἔμελλεν ὑπὸ γυναικὸς καλῆς, καὶ πρὸς ἡδονήν τε ὁμιλῆσαι ὑπηγμένης, καὶ ἐν καιρῷ δακρύσαι, καὶ μέλαξυ τὸ λόγων ἐλεεινῶς ὑποστενάξαι, καὶ ἀπιόντος ἤδη λαβέσθαι, καὶ εἰσελθόντι προσδραμεῖν, καὶ καλλωπίζεσθαι, ὡς ἂν μάλιστα ἀρέσειε, καί πως καὶ ᾄσαι, καὶ κιθαρίσαι· οἷς ἅπασι χρῆται τῇ Δευτέρᾳ ἐκέχρητο. καὶ ἐπεὶ ἤδη ἔλο πονήρως ἔχοντα, καὶ διαβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ ταχὺ γεγενημένον, ἄλλο ὑπὲρ τούτοις ἐπενόει, καὶ τὸ ἄθλιον ἀπώλλυε. χύειν τε γὰρ ἐξ αὐτοῦ σκήπτεται. ἱκανὸν δὲ καὶ τοῦτο, βλάκα ἐραστὴν προσεκπυρῶσαι. καὶ οὐκέτι ἐφοίτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπὸ τἀνδρὸς λέγουσα, πεπυσμένου τὰ ἐρωτικά· ὁ δ' ἐκεῖθ' οἷός τε ἦν φέρειν τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' ἐδάκρυε, καὶ τὰς κόλακας εἰσέπεμπε, καὶ τὄνομα τῆς Χαρικλείας ἐπεβοᾶτο, καὶ τὴν εἰκόνα περιβαλὼν

15. Et hinc jam facile, ut apparet, fuit illum expugnari a pulchra muliere, quae sciret ad voluptatem attemperare suos sermones, & plorare opportune, & *inter* sermones miserabiliter ingemiscere, & abeuntem jam complecti, & ingredienti occurrere, & eum ornatum adhibere, quo maxime placeret, & interdum canere etiam, ac citharam pulsare, quibus illa omnibus adversus Diniam usa est. Et cum sentiret jam illum laborare, & maceratum ab amore mollitumque esse, aliud insuper excogitat, quo perderet miserum, nempe uterum se ejiam ex illo gerere: valet autem hoc etiam, ad stolidum amatorem magis accendendum: nec amplius ad illum veniebat, custodiri se a viro dicens, qui audierit de amore. At ille rem non ferre, neque pati posse, quod non videret illam, sed lacrimari, & intro mittere adulatores, & nomen Charicleae inclamare, ejusque statuam, de candido marmore

a Καὶ] Abest a *Fl.* *b* Τὸ ἐντεῦθεν] Sic *Fl. P. Tonn.* . . junctim plurimae. *c* Ὑπὸ τ'] Sic *P.* Ὑπό τ' *J. Bl. Fr. H. Va. Ba. S.*

61. Διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι] Ridicule interpres uterque *jamque amore illaqueatum*, quasi nunc βρόχος in mentem fuerit Luciano. Verte *madefactum ac mersum amore*. Et quaeso cur nunc aliter considerant, quam in Bis accusato. εἰ γὰρ πάλαι ὢν διάβροχος τῷ μέθῃ. *J. G.*

Ibid. Ταυρὸν] Conf. supra *Amor.* c. 3. Ibique ex *Alciphr.* addita, ex quo rursus alium locum hic addam, qui est L. III. p. 410. Ξενοφάντης δὲ ὁ Ἐπικούρου τὸν ψάλτριαν ὡς αὐτὸν ἐκγυμαλίζοντο, ταχέως ἐγὼ προσβλέπων ὑποφαινόμενον τοῖς ὄμμασι. *J. F. R.*

65. Καὶ οὐκ ἔνι ἐφοίτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπὸ τ' ἀνδρὸς λέγουσα, πεπυσμένου τὰ ἐρωτικά] Leve mendum in his latet. Pro illo τ' est vel τῷ scribendum: nullam enim hic ista copula locum habet. Charielea ubi Diniam amore sui jam infatuarat, *haud amplius*, quod ante solita fuerat, *ad eum veniebat, dicens se prohiberi a viro, qui de amore illo audivisset.* Vel Attice legendum ὑπὸ ἀνδρὸς pro ὑπὸ τῷ ἀνδρός. *J. J.*

66. Ὑπὸ τἀνδρὸς] Quod Cl. *Jens.* suspicatus est, id *Paris.* Ed. habet, sed ὑπὸ τ' ἀνδρὸς, ita ut ex accentu praepositionis videre liceret, non particulam τε, sed articulum intelligendum; quare spiritum tantum suffulimus, ut propius jungerentur. *J. F. R.*

74. Ἐκπλήσσεται] Sic supra Θ. Δ. VI. m. *M. du S.*

76. Σωφρονίσαι] *Insolas.* Nimirum tales *insolas* sive conjuncta aedificia intelligit, quales *Sueton.* Caes. c. 41. *Recensum populi — vicatim per dominos insularum egit*; ubi vid. Interpretes; plura enim in re vulgari congerere non lubet. *J. F. R.*

80. Ἐξεπλήσσετο] P. & L. recte. In reliquis ἐξεπλήσσετο. *M. du S.*

Ἐξεπλήσσετο] Dandum hoc *Solano* ac Mss. duobus probae notae existimavi, ut jam augmentum adderem, quod Edd. non adgnoscebant; alioqui, si modo unus Cod. habuisset, non addidissem. Vid. supra ad συγ-

more facta erat) amplectens ejulare. Tandem humi se abjiciens volvitur, resque in confessum furorem exit. Dona enim non pro portione malorum & corollarum illi reddebantur, sed aedes totae, & agri, & servae, & vestes floridae, & auri, quantum vellet. Et quid multa? Brevi tempore Lysonis domus nobilissima per Ioniam quae fuerat, exhausta jam & vacuefacta erat.

αὐτῆς (ἐπεπόιηλο δὲ λίθῳ λευκῷ) ἐκάκιζε, καὶ τέλος καλαβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀφροδίτης ἐκυλίνδετο, καὶ λύτλα ἦν ἀκριβὴς τὸ πρᾶγμα. τὰ μὲν γὰρ δῶρα, ἃ χὴ μῆλα καὶ στεφάνους ἀντεδίδοτο αὐτῇ, ἀλλὰ συνεκίαι ἔλαι, καὶ ἄγροι, καὶ θεράπαιναι, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ χρυσὸν ὁτόσον [d] ἐβελήσευε. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεῖ ὁ [e] Λύσωνος οἶκος ὀνομαστότατος τῶν ἐν Ἰωνίᾳ γενόμενος, ἐξήντλητο ἤδη, καὶ [f] ἐξεκεκένωτο.

77. Deinde cum jam siccus ille & aridus esset, eo relicto, alium quendam Cretensem juvenem, de auratis illis, venata, ad illum transiit: & illum jam amabat, & ille *amari se* credebat. Dinias igitur, neglectus jam non a Chariclea solum, sed etiam ab adulatoribus; nam hi quoque jam ad Cretensem illum amasium transierant, venit ad Agathoclem, qui jam diu sciret, quam malo loco res ipsius essent; ac primum non sine pudore, enarrat tamen omnia, amorem, indigentiam, superbiam mulieris, rivalem Cretensem, & denique se vivere non posse, nisi esset cum Chariclea. At ille intempestivum ratus eo tempore exprobrare, quod solum se amicum non admisisset, sed praetuliset sibi aduha-

Εἶτα ὡς ἤδη αὖος ἦν, ἀπολιπὼν αὐτὸν, [g] ἄλλον τινὰ Κρῆτα νεανίσκον τῆς [h] ὑποχρύσου ἐθήρα, καὶ μετέβαινεν ἐπ' ἐκεῖνον, καὶ ἦρα ἤδη αὐτῆς, καὶ ἐκεῖνος ἐδόκει. ἀμελεῖται δ' ὑπ' ὁ Δινίας, οὐχ ὑπὸ τῆς Χαρικλείας μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν κολάκων, καὶ γὰρ οἱ ἤδη τὸν Κρῆτα ἤδη θεώμενον μᾶλλον ἤρχοντο, καὶ τὸν Ἀγαθοκλέα, καὶ [i] πάλαι εἰδότα ὡς ἔχοι τὰ πράγματα αὐτῷ. καὶ αἰδεῖται τὸ πρῶτον, ὅμως [k] διηγεῖτο πάντα, τὸν ἔρωτα, τὴν ἀπορίαν, τὴν ὑπερηφάνειαν τῆς γυναικὸς, τὸν ἀντεραστὴν τὸν Κρῆτα, καὶ τέλος, ὡς οὐ βιώσεται μὴ οὐχὶ συνὼν τῇ Χαρικλείᾳ. ὁ δὲ ἄκαιρον εἶναι νομίσας ἐν τούτῳ ὀνομνημονεύειν τῷ Δινίᾳ, διότι οὐ προσίετο μόνον αὐτὸν τῶν φίλων, ἀλλὰ τὰς κόλακας αὐτῆς προς-

78. Deinde cum jam siccus ille & aridus esset, eo relicto, alium quendam Cretensem juvenem, de auratis illis, venata, ad illum transiit: & illum jam amabat, & ille *amari se* credebat. Dinias igitur, neglectus jam non a Chariclea solum, sed etiam ab adulatoribus; nam hi quoque jam ad Cretensem illum amasium transierant, venit ad Agathoclem, qui jam diu sciret, quam malo loco res ipsius essent; ac primum non sine pudore, enarrat tamen omnia, amorem, indigentiam, superbiam mulieris, rivalem Cretensem, & denique se vivere non posse, nisi esset cum Chariclea. At ille intempestivum ratus eo tempore exprobrare, quod solum se amicum non admisisset, sed praetuliset sibi aduha-

[d] Ἐβελήσευε] Ἐβούλετο Ex. Fl. Nil mut. Edd. nec P. [e] Λύσωνος] Ita jam Edd. cum supra Λυσίωνος habeant. [f] Ἐξεκεκένωτο] Sic L. & P. Ἐξεκένωτο Edd. [g] Ἄλλον] Ἄλλον male P. & Fl. [h] Ὑποχρύσου] Constans Edd. lectio. Nec ex Codd. varietat. notatam invenio. [i] Πάλαι] Πάνυ Fl. [k] Διηγεῖτο] Διηγῆτο male Fl.

συγκυκήσῃ c. 13. f. *J.F.R.*

81. Ὡς ἤδη αὖος ἦν] Praeclare illustrat hanc formulam *Kusterus* ad Aristoph. *Ranas*. 853. Sed nondum tamen persuasit ibi pro Ἄλλο τι γεγόμενος προσδοκῶν legendum esse αὖος. Interrogat, quis unquam vel legit vel audivit aliquem expectando *Strabonem* factum fuisse? Non lubet interrogare, quis siccus factus sit expectando, vel mortuus adeo? Sed, Annon solent qui exspectant, quod ipsum verbum Latinum indicat, frequenter versus illum locum spectare, unde venturum putant, quem cupiunt? Nonne conversis diu nimis in unum locum oculis (ut illa apud Horatium mater *Curvo nec faciem litore dimovet*) metus est, ne quis strabus fiat? Alia jam praetermitto, quae nihil ad Lucianum: & ne haec quidem. *J.M.G.*

Ibid. Αὖος ἦν] Conf. supra T. I. *Tim.* c. 8. m. Et *Mer. Dial.* XIV. pr. *M. du S.*

αὖος ἦν] Nota est metaphora de iis qui bona profudere, aut quem adulatores ac meretrices exederunt, vel potius ebiberunt, unde vulgatum illud Horatianum: *Diffugiunt cadis cum fauce siccatis Amici.* De pauepere ac famelico *Alciphr.* III. Ep. 4. p. 282. ὡς ἦν ἡμῖν αὖος ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρὸς. Sed & αὖον ταῦρον *prae metu* ap. *Suid.* & *Joseph.* esse docet *L. Bos Animadv. ad Suid.* c. 35. p. 145. *J.F.R.*

82. Ἄλλον τινὰ Κρῆτα νεανίσκον τῆς ὑποχρύσου, ἰσθῆτα] *Alium quendam adolescentulum Cretensem bene nummatum venatus est.* ὑπόχρυσος est ad auri colorem accedens, subaureus, ut sic dicam. ut paullo inferius ὑπόχρως subpallidus, non convenit pecunioso juveni hoc verbum. Videtur litteris transpositis scripsisse Lucianus τῆς ὑπολυχρύσου. *J.G.G.*

96. Μόνον αὐτὸν τῆς φίλων] Non ausim severe damnare hanc lectionem: potest enim τῆς φίλων latitudinem

προετίμα, [a] τότε, ἣν μόνην εἶχε παλαιὰν οἰκίαν ἐν Σάμῳ, ἀπεμπολήσας, ἦκεν αὐτῷ τὴν τιμὴν κομίζων τρία τάλαντα. λαβὼν δὲ ὁ Δεινίας οὐκ ἀφανὴς εὐθὺς ἦν τῇ Χαριξλείᾳ, καλός πωθεν αὖθις γεγενημένος· καὶ αὖθις ἡ ἄβρα, καὶ τὰ [b] γραμματεῖα, καὶ μέμψις, ὅτι μὴ πολλῷ χρόνῳ ἀφίκετο, καὶ οἱ κόλακες συνέθεον, [c] ὀπικαλαμησόμενοι, ὁρῶντες ἐδώδιμον ἔτι ὄντα τὸν Δεινίαν.

Ὡς δὲ ὑπέχετο ἥξειν παρ' αὐτὴν, καὶ ἦκε περὶ [d] τὸν πρῶτον ὕπνον, καὶ ἔνδον ἦν, ὁ Δημώναξ ὁ τῆς Χαριξλείας ἀνὴρ, εἴτε καὶ ἄλλως αἰσθόμενος, εἴτε καὶ ἀπὸ [e] συνθήματος τῆς γυναικὸς, ἄμφω γὰρ λέγεται, ἐπαναστὰς ὥσπερ ἐκ λόχου, τήν τε [f] αὔλιον ἀποκλεῖειν ἐκέλευε, καὶ συλλαμβάνειν τὸν Δεινίαν, πῦρ καὶ μάστιγας ἀπειλῶν, καὶ ξίφος ὡς ἐπὶ μοιχὸν σπασάμενος. ὁ δὲ συνιδὼν ἐκ παχῶν ἦν, μοχλόν τινα πλησίον κείμενον

tores. Tum vendita, quam ſolam habebat Sami, domo paterna, venit pretium illi ferens tria talenta. His acceptis Dinias jam non obſcurus eſſe Charicleae, pulcher quodammodo factus denuo: & rurſus ancilla, & codicilli, & reprehenſio, quod diu non veniſſet: adulatores etiam concurrere, facturi ſpicilegium, cum viderent, eſſe adhuc Diniam talem, quem comederent.

17. Cum autem venturum ſe ad illam condixiſſet, & veniſſet circa primam quietem, & intus eſſet, Demonax, Charicleae maritus, ſive temere illud ſenſerit, ſive re cum uxore compoſita; utrumque enim dicitur: conſurgens velut ex inſidiis claudi jubet januam aulae, & comprehendi Diniam, ignem minatus ac flagella, ſtrictoque velut in adulterum gladio. At ille videns quantis in malis eſſet, correpto veſtis quo-

a Τότε] Sic etiam eſſe in *Fl.* notat *M. du S.* b Γραμματεῖα] Ita P. & L. Γραμμάτια Edd. c Ἐπικαλαμησόμ.] Sic emend. *Menag.* & ita *Fl.* Ἐπικαλαμησόμενοι ceterae & P. Ἐπισιχνασόμενοι marg. *Alw.* d Τὸν] Abeſt a *Fl.* e Συνθήματος] Συνθήκης P. & marg. *Al.* f Αὔλιον] Αὐλεῖον Edd. priores.

quandam habere, & eos etiam comprehendere, qui ſpecie tenus modo ſunt tales. Sed videtur tamen opponere ſibi invicem velle auctor τὸν φίλον, & τοὺς κόλακας vehementius certe locutum eſſe, ſi ita dederit, nemo facile negaverit. Equidem ita interpretatus ſum. *J. M. G.*

4. Γραμματεῖα] P. & L. Reliqui vero ut ſupra γράμματα, prave. *M. du S.*

6. Ἐπικαλαμησόμενοι] Sic recte legitur in *Fl.* Ed. pro eo quod in reliquis eſt, & in ipſo P. ἐπικαλαμησόμενοι. *M. du S.*

Ἐπικαλαμησόμενοι] Si omnino legendum ſit ἐπικαλαμησόμενοι, ſignificabit, *vanum admoturi operi ſuo*, h. e. denuo ad adulationem conſuetam olim rediturі; vel etiam ad *doloſam machinationem* referri poterit. Sed videtur *H. Stephanus* librum habuiſſe, in quo legeretur ἐπικαλαμησόμενοι (ita certe ſub hoc ipſo verbo laudat, & ait, male vulgo legi illud alterum ἐπικαλαμώσομενοι) Et ſane *ſpicilegii* ſignificatio multo commodius ad h. l. videtur applicari poſſe. Et video, idem placuiſſe *Solano*, forte ex alio fonte. Certe ita interpretandum putavi; quidquid ſit de auctoritate utriusque verbi compoſiti, cujus notum ſimplex, ipſum adhuc ἅπαξ λεγόμενον, puto, in Lexicis. *J. M. G.*

Ἐπικαλαμησάμενοι] Ita omnino legendum videtur. In addend. Ed. *Graev.* *AE. M.* Sic rurſus etiam ad verbum *Gujetus* in nott. Mſſ. *J. F. K.*

7. Ὁρῶντες ἐδώδιμον] Eraſmus hujus Dialogi Interpres lectorem ſæpe decipit. Verte igitur hunc locum ut *Godofredus Maluynus* Senator Clariſſimus monuit, *machinantes, ut viderunt in Dinia adhuc eſſe quod edi poſſet.* Sic Terent. Eunuch. *hunc comedendum & deridendum vobis propino.* Idem Maluynus *debibendum* legebat. *J. B.*

9. Ἔνδον ἦν ὁ Δημ.] Perperam haec antea interpunctata & verſa ſuo nitori reſtituimus. *M. du S.*

13. Τὴν τε αὔλιον ἀποκλείειν] Hic quoque, ut alibi, abſurde vertunt *atrium occludi*, quum in dialogo Cochlidis & Parthenidis recte vertant iſta κτύπον ἐποίουν καὶ βοὴν ἐπὶ τῇ αὐλίῳ θύρᾳ, *domusque janua exterior offringitur*: ſicut peſſime *de Gymnaſiis* c. 2. ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς reddidit Benedictus *in atrio*, quum Opſopœus accuratior *in aula area*. Sequente pagina vides minime verti Græca in illis ἦσθιον δὲ οἱ ῥαβδοῦχοι παρῶντες, *ne autem diluxit, milites aderant*, quod factum ab interpretibus, quia incredibile videbatur ῥαβδούχους officio lictorum functos, quum intelligendi ſint prætores haud dubie accincti ſatellitibus & lictoribus. Stupidior ἀβλεψία eſt interpretis *Salmuriensis* in pagina vicina ναύκληρος ὁ Μυγαρικὸς ſcribentis *Chalcidenſis nauclerus*, quod omnino in hac editione mutari debuit. *J. G.*

Ibid. Αὔλιον] Adſcripſerat *Solanus* legendum αὐλίαν, nul-

quodam prope jacente, tum ipsum Demonactem percusso tempore interficit, tum Charicleam, nec una hanc plaga, verum & vecti saepius, & deinde Demonactis gladio. Servi autem, qui muti adhuc adstiterant inopinata re perculsi, jam comprehendere illum conati, cum ipsos quoque gladio invaderet, se subducunt. Dinias patrato facinore clanculum exit, & ad auroram usque moratur apud Agathoclem, ubi perpendunt acta, & de futuris, quem res exitum habitura esset, considerant. Mane vero adsunt magistratus (re jam rumoribus dilata) & comprehensum Diniam, qui nec ipse caedem a se factam negaret, ad Praesidem, qui tum regebat Asiam, ab-

ἁρπάσας, αὐτόν τε ἀποκτείνει τὴν Δημώνακτα, κατάξας εἰς τὸν κρόταφον, καὶ τὴν Χαρίκλειαν, οὐ μιᾷ πληγῇ ταύτῃ, ἀλλὰ καὶ τῷ μοχλῷ πολλάκις, καὶ τῷ ξίφει τῷ Δημώνακτος ὕστερον. οἱ δ' οἰκέται τέως μὲν ἐσήκεσαν ἄφωνοι, τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος ἐκπεπληγμένοι, εἶτα πειρώμενοι συλλαμβάνειν, ὡς καὶ αὐτοῖς ἐπήει μὴ τοῦ ξίφους, ἐκεῖνοι μὲν ὑπέφευγον, ὁ Δεινίας δὲ ὑπεξέρχεται, τηλικοῦτον ἔργον ἐργασάμενος· καὶ τὸ μέχρι τοῦ ἕω παρὰ τῷ Ἀγαθοκλεῖ διέτριβεν, ἀναλογιζόμενοι τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰ τῶν μελλόντων, ὅ, τι ἀποβήσεται σκοποῦντες· ἕωθεν δὲ οἱ στρατηγοὶ παρῆσαν (ἤδη γὰρ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο) καὶ συλλαβόντες τὸν Δεινίαν, καὶ αὐτὸν ἔξαρνον ὄντα μὴ ἐκεῖνο πεφονευκέναι, ἀπάγουσι παρὰ τὸν ἅρμοστήν, ὃς ἦρχε τῆς Ἀσίας τότε· ὁ δὲ Ra-

a Ἐπεξέρχεται] Ἐξέρχεται Ex. *Fl.* Nil mut. Edd. nec P. b Ἀναλογιζόμενοι] Ἀν——ι *Fl.*

nulla Ed. neque Cod. addito qui sic habeat, sed Edd. *J. Fl. Fr. P.* consentire in αὔλιον. obsecundavi tamen, quia sic alibi apud Nostrum scribi solet, ut in *Dial. Meretr.* XII. post med. τὴν αὔλιον ὑμῶν ἀποκεκλεισμένην. Ibid. *Dial.* XV. ipso med. ἡ αὔλιος ἱμάντιλο. Οὗμαι autem intelligi, priore Luciani aliorumque testimoniis probavit *L. Bos* de Ellipsi p. m. 67. Conf. eumd. in αὐλὴ p. 139. *J. F. R.*

35. Ἅρμοστήν] Cur utatur hoc loco Lucianus voce ἁρμοστὴς, difficile est dicere. Fuit Lacedæmoniorum propria ea vox, & id nos docet *Diodorus* L. XIII. his verbis: Ἱππομάχης ἡγεμόνα (ὃν οἱ Λάκωνες ἁρμοστὴν ἐκάλουν.) Ii suos præfectos in regiones sibi subjectas mittebant, & ἁρμοστὰς eos vocabant. At Asia, de qua hic sermo, & quae tempore Luciani & hujus Dialogi sub Romanis erat, ut in ipso Dialogo patet, proconsularis erat provincia, & a proconsule regebatur, qui Græcis dicebatur ἀνθύπατος. Tentabam hunc nodum solvere, & dicebam, forte Lucianum servasse decorum, & cum Mnesippum Laconem introduceret loquentem, eum de industria non exacte ῥωμαΐζειν facere, & non perfectam notitiam Romanorum magistratuum habentem induxisse. Sed ut verum fatear, id non mihi satisfacit; nam nec in tota orationis serie utitur alia voce, quæ Laconismum redoleat, nec ipsum nomen Μνήσιππος videtur esse Laconis, sed Μνάσιππος dicendum fuisset. Tum & infra *de morte Peregrini* utitur ea voce ex sua persona, ἐπὶ τὸν ἅρμοστὴν ἐπαχθῆναι τῆς Ἀσίας. Itaque alio me verto, & puto fuisse nomen Græci magistratus, non Romani. Nam civiliter & moderate regentes provincias Romani permittebant aliquando populis, ut haberent quandam speciem regiminis, & magistratus quosdam ex sua gente, sibi tamen subditos, & sine jurisdictione suprema, sed morum & εὐταξίας curam habentes. Id mihi suadet *Budæus* in commentariis suis, qui hæc ait: ἁρμοστὰς ἐκάλουν Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὰ ὦν ζῆν ἀφεστάτους. Ignoratur, unde id acceperit; sed ex eo loco colligitur fuisse Athenis ἁρμοστὰς id, quod Romæ Censores, & credo ad exemplar Censorum Romanorum institutos; nam in antiqua Athenienſium republica de iis non fit mentio apud auctores; nisi sic sit, cur ita loquutus fuerit Lucianus; mihi non liquet. *J. P. a G.*

Ἅρμοστὴν] Hæc & alia nonnulla in hoc libro, historias hasce fabulasve temporis esse recentioris arguunt, cum de Imperio Romano haud dubie hæc intelligenda sint. Vide etiam c. 18. 32. & 33. Βασιλεὺς μέγας hic est Imperator Romanus: (de quo titulo consule *Spanh.* p. 446.) cum *Italia* nominetur, & *Gyaros* sub Imperatoribus exilii locus. *M. du S.*

Τὸν ἅρμοστὴν, ὃς ἦρχε] Nondum satis video causſae, cur hac appellatione non Praesidem & Rectorem Provinciae ordinarium, uno verbo Proconsulem Asiae intelligamus; licet non ignorem, summo viro *Ex. Spanhemio* in loco Nostri *de morte Peregrini*, §. 9, ubi itidem de supplicio capitis agitur, aliter visum, cum intellexerit de magistratu I. Legato extra ordinem *ad ordinandum statum liberarum civitatum* misso. vid. Diss. 13. p. 586. Libera quidem civitas Ephesus; sed quam tamen Proconsulari imperio subjectam, satis aliunde constat. Lucianum non semper solemnibus

βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ ἀναπέμπῃ αὐτόν· ᾗ μετ' ὀλίγον ὁ Δεινίας εἰς Γύαρον νῆσον τῶν Κυκλάδων, ἐν ταύτῃ φεύγων εἰς ἀεὶ τεταγμένος ὑπὸ τοῦ βασιλέως.

ducunt. At ille mittit ad Imperatorem; nec ita multo post deportatur Dinias in Gyarum insulam, unam Cycladum, exulare in ea perpetuo jussus ab Imperatore.

Ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς ᾗ τἄλλα μὲν συνῆν, ᾗ συναπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ᾗ συνεσῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον μόνος τῶν φίλων, ᾗ πρὸς ὀδὸν ἐνεδέησεν. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἔφευγεν ὁ Δεινίας, οὐδὲ τότε ἀπελείφθη τοῦ ἑταίρου· καλαδικάσας δὲ αὐτὸς ἑαυτοῦ, διέτριβεν ἐν Γυάρῳ, ᾗ συνέφευγεν αὐτῷ· ᾗ ἐπειδὴ παντάπασιν ἀπόρων τῶν ἀναγκαίων, ὠνούμενος ἑαυτὸν τοῖς πορφυρεῦσι, συγκαλεδύετο, ᾗ τὸ γινόμενον ἐκ τούτου ἀπέφερεν, ἔτρεφε τὸν Δεινίαν, ᾗ νοσήσαντα δὲ βαρύτατον ἐθεράπευσε, ᾗ ἀποθανόντος οὐκέτι ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἠθέλησεν, ἀλλ' αὐτοῦ ἐν τῇ νήσῳ ἔμεινεν, αἰσχυνόμενος ᾗ τεθνεῶτα ἀπολιπεῖν τὸν φίλον. τοῦτό σοι ἔργον φίλου Ἕλληνος, ᾗ πρὸ πολλοῦ γενόμενον· [a] ἔτη γὰρ οὐκ οἶδα εἰ πέντε διελήλυθεν, ἀφ' οὗ Ἀγαθοκλῆς ἐν Γυάρῳ ἀπέθανε. ΤΟΞ. Καὶ εἴθε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτος ἂν ταῦτα ἔλεγες, ἵνα ᾗ ἀπιστεῖν ἂν ἐδυνάμην αὐτοῖς, ὅτῳ

18. Agathocles autem cum alias illum comitatus est, tum navigavit cum illo in Italiam, & in judicium venit amicorum solus, & nulla in re illi defuit. Et cum jam exularet Dinias, neque tum a sodali destitutus est, qui *velut* ipse se damnans, in Gyaro moratus, exularet cum illo, & cum omnino rebus necessariis deficerentur, locata purpurariis opera, cum his urinaret, mercedulaque inde accepta aleret Diniam. Aegrotantem quoque diutissime curavit; ac ne mortuo quidem illo redire in patriam voluit, sed ibidem in insula mansit, qui mortuum etiam amicum relinquere pudori sibi duceret. Hoc tibi factum amici Graeci non ita diu ante contigit. Anni enim nescio an quinque abierint, a quo Gyaris mortuus est Agathocles. TOX. Utinam injuratus, Mnesippe, ista narrasses, ut etiam fidem negare illis possem; adeo Scythicum

a Ἕλλ.] Sic restitui ex P. *J. H. S.* Ἕλ enim male P. Et Ex. Fl.

37. Γύαρον] *Aude aliquid brevibus* * *Gyaris & carcere dignum, Si vis esse aliquid.* Juvenal. G.

38. Φεύγω] *Exulare.* G.

47. Τοῖς πορφυρεῦσι] Τοῖς τὰς πορφύρας ἀνύουσιν, ἢ τὸ πορφυρεῖον ἄνοιγον. G.

* *Gyaris*] Modo enim *Gyara* plur. modo *Gyarus* dicit. Vid. Sat. I. 73. Ubi tamen posteriore loco non *aliquid*, sed *aliquis* rectius editum, & nescio num *Solanus* in definiendo Scholio observaverit, an in ipso Cod. sic legatur. Sed & in *Juven.* legendum quondam *aliquis*, commentatores monent p. 762. Ed. *Casaub.* Singulari utitur idem *Juven.* X. 170. *Ut Gyarus clausus scopulis, parvaque Seriphus.* Cetera vid. *Erasm.* in Adag. *J. F. K.*

Romanarum dignitatum appellationibus uti, (nam alioquin hic ἀνθύπατον nominandus erat) vel inde satis apparet, quod statim τὸν μόνον βασιλέα appellat, qui magis proprie αὐτοκράτωρ erat dicendus. Quae res magnum ipsum Erasmum in fraudem induxit, ut Persarum regem interpretaretur. Eodem modo infra in Demetrii atque Antiphili historia c. 32. συναμφοτὲρ legatum Praesidis arbitror intelligi. *J. M. G.*

36. Βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ] Erasmus *ad Persarum Regem.* verte *ad Imperatorem.* Solebant enim praesides Provinciarum, ubi in honestos homines poena statuenda erat, principem consulere l. Divi fratres §. 1. & 2. ff. de poenis. At mentio Gyari Erasmum saltem admonuisset, loci Romanis exiliis frequentis. Hoc monebat idem Senator, & *Vincentius Obsopoeus* argumento *sinistro.* *J. B.*

37. Γύαρον νῆσον τῶν Κυκλάδων] Cycladibus adnumerat etiam *Strabo* 10. p. 334. atque *Plin.* 8, 29. f. 43. sed inter Sporadas refert idem *Plin.* 4, 12. f. 23. & Stephanus Byz. Caeterum hoc exemplo illustratur illud Satyrici. *Aude aliquid, brevibus Gyaris & carcere dignum* &c. *J. M. G.*

41. Συνεσῆλθεν μὲν τὸ δικαστήριον] Utitur inter alia & hoc Luciani testimonio Rev. *J. Elsnerus* ad illustranda Apostoli verba ἐν τῇ πρώτῃ μου ἀπολογίᾳ οὐδείς μοι συμπαρεγένετο, quae leguntur in 2. Epist. ad *Timoth.* IV. 16.

cum quendam amicum, Agathoclem istum narrasti. Verum metuo, ne quem alium dicas illi similem.

19. MNES. Audi ergo alium etiam, Toxari, Euthydicum Chalcidensem: narravit autem mihi de illo Simylus nauclerus Megarensis, jurans, se factum vidisse. Navigasse nimirum se dixit ex Italia Athenas versus circa Vergiliarum occasum, cum vectoribus hinc inde collectis: in hisce autem fuisse Euthydicum, & cum illo Damonem Chalcidensem, hunc illius sodalem: fuisse autem aequales, caeterum Euthydicum valentem ac robustum, Damonem vero subpallidum & imbecillum, qui e longo morbo videretur modo convaluisse. Atque ad Siciliam usque feliciter ipsos navigasse, retulit mihi Simylus. Superato autem freto, in ipso jam Ionio navigantes, tempestate oppressos maxima. Quid attinet dicere multa illa, fluctus decumanos, & turbines, & grandines, & reliqua tempestatis mala? Cum vero jam prope Zacynthum essent, nude navigantes antenna,

Σκυθικόν τινα φίλον τ' Ἀγαθοκλέα τοῦτον διηγήσω πλὴν δέδια μή τινα καὶ ἄλλον ὅμοιον εἴπῃς αὐτῷ.

ΜΝΗΣ. Ἄκουε τοίνυν καὶ ἄλλου, ὦ Τόξαρι, Εὐθύδικον τ' Χαλκιδέα. διηγεῖτο δέ μοι περὶ αὐτοῦ Σίμυλος ὁ ναύκληρος ὁ Μεγαρικός, ἐπομοσάμενος ἢ μὴν αὐτὸς ἑωρακέναι τὸ ἔργον. πλεῖν μὲν γάρ ἔφη ἐξ Ἰταλίας Ἀθήναζε περὶ δύσιν Πλειάδος, συλλογιμαίους τινὰς ἀνθρώπων κομίζων, ἐν τούτοις εἶναι τ' Εὐθύδικον, καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα [b] τ' Χαλκιδέα, καὶ τοῦτον ἑταῖρον αὐτοῦ ἡλικιώτας δὲ εἶναι, τ' μὲν Εὐθύδικον ἐρρωμένον καὶ καρτερόν· τ' δὲ Δάμωνα ὕπωχρον καὶ ἀσθενικόν, ἄρτι ἐκ νόσου μακρᾶς, ὡς ἐδόκει, ἀνιστάμενον. ἄχρι μὲν οὖν Σικελίας εὐτυχῶς διαπλεῦσαι ἔφη ὁ Σίμυλος· ἐπεὶ δὲ τ' πορθμὸν διαπεράσαιμεν, ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ Ἰονίῳ ἔπλεον, χειμῶνα μέγιστον ὑπιστοῦν αὐτοῖς. καὶ τὰ μὲν πολλά, τί ἄν τις λέγοι, τρικυμίας τινὰς, καὶ τροβίλους, καὶ χαλάζας, καὶ ἄλλα, ὅσα χειμῶνος κακά; ἐπεὶ δὲ ἤδη σφᾶς κατ' τ' Ζάκυνθον εἶναι ἀπὸ ψιλῆς τ' κεραίας πλέοντας, ἔτι

[b] Τὸν] Deest in *Fl.*

56. Nimirum periclitantibus in judiciis adesse solitos amicos & patronos, (quos *advocatos* dictos, notum) adque ut ad locum N.T. non incongruum erat, ita ad Lucianum non opus erit id pluribus exponere aut firmare, quod res sit notissima. Vid. tamen, si vis *Heusd.* ad jus Atticum. *J.F.R.*

48. Πορφυρεῦσι] Verte ut idem Senator, *purpurarum piscatoribus*. Alibi de quibusdam hujus Dialogi narrationibus fusius. *J.B.*

Ibid. Τοῖς πορφυρεῦσιν] Jam *Strabo* cum appulisset ad hanc insulam, *κώμην ἔχων ὑπὸ ἁλιέων συνοικουμένην*, ut ipse ait 10. p. 334, 48. ubi plura de eorum hominum paupertate. *J.M.G.*

Ibid. Τὸ γυάρδιον] Conferri jusserat *Solan.* T.I. *Somn.* 2. Ibi enim legas: ἀποφῖον ἀντὶ τοῦ γυγάρδιον. Vid. not. *Hemsterh.* Adde *Alex.* c. 54. Ac simul adverte, si tanti videtur, modo *γυγάρδιον*, modo *γυάρδιον* esse in Luciano; modo in antiqq. Edd. *γυγαρμ.* ubi in recentt. *γυαρμ.* Hic quidem *γυ.* Fl. aeque ac *J.* & *H.* P. &c. Alibi non semper hujusmodi minutiis recensendis Lectori fastidium pariemus. *J.F.R.*

56. Πόσα.] Si ex Romana historia de Agathocle isthoc aliquid constaret, nullo jam negotio scripti hujus Libelli tempus assignaretur. Ego nihil invenio. *M. du S.*

64. Εὐθύδικον] Et hi mihi ignoti. *M. du S.*

70. Καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα τ' Χαλκιδέα. καὶ τοῦτον ἑταῖρον αὐτοῦ] Videntur mihi enervare hunc loquendi modum, dum sic distinguunt, & vertunt, *& cum ipso Damon Chalcidensis, ejus amicus.* In his certe nulla significatio vocum καὶ τοῦτον. Distinguo & verto, καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα, τ' Χαλκιδέα ἐκ τούτου, ἑταῖρον αὐτοῦ, *& in eis Damonem, hunc quoque Chalcidensem,* (aeque ut Euthydicum) *amicum ejus.* Sic solent, quum duo in eodem conveniunt. *J.G.*

83. Ἀπὸ ψιλῆς τ' κεραίας] Contractis nempe nautarum ministerio, aut celeritatis caussa abscissis, aut abruptis denique a vento velis, *nudae sunt antennae.* Hoc est in *Actis Apostolicis* XXVII, 12. χαλάσαι τὸ σκεῦος, ut recte explicat *Scheff.* de mil. nav. 1, 4. p. 35. *J.M.G.*

84. Σκι-

ἔτι καὶ [a] σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους, ὡς τὸ ῥόθιον ἐπιδέχεσθαι τῆς ὁρμῆς, περὶ μέσας νύκτας, οἷον ἐν τοσούτῳ σάλῳ ναυτιάσαντα τὸν Δάμωνα, ἐμεῖν ἐγκεκυφότα εἰς τὴν θάλασσαν· εἶτα, οἶμαι, τοῦ νεὼς βιαιότερον ἐς ὃ κεκύφει μέρος ἐπικλιθείσης, καὶ τῷ κύματι συναπώσαντι, ἐκπεσεῖν αὐτὸν ὀπὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ πέλαγος, καὶ δὲ γυμνὸν [b] τὸ ἄθλιον, ὡς ἂν καὶ ῥᾷον δύναιτο νεῖν· εὐθὺς δὲ βοᾶν συνιγόμενον, καὶ μόγις ἑαυτὸν ὑπερέχοντα τῶν κλύδωνος.

Τὸν δὲ Εὐθύδικον, ὡς ἤκουσε (τυχεῖν δὲ γυμνὸν ἐν τῇ εὐνῇ ὄντα) ῥίψαι ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ καταλαβόντα τὸν Δάμωνα ἤδη ἀπαγορεύοντα (φαίνεται γὰρ ἐπιπολὺ ταῦτα, τοῦ σελήνης καταλαμπούσης) συμπεριλαβέσθαι, καὶ συγκυφίζειν. σφᾶς δὲ ἐπιθυμεῖν μὲν αὐτοῖς βοηθεῖν, καὶ ἐλεεῖν τὴν συμφορὰν τῶν ἀνδρῶν, μὴ δύνασθαι δὲ, μεγάλῳ τῷ πνεύματι ἐλαυνομένους· πλὴν ἐκεῖνά γε

& spiras quasdam ad impetum undae excipiendum trahentes, media circiter nocte, nauseantem, ut in tanta agitatione, Damonem vomuisse proclinato versus mare corpore. Tum navi, puto, violentius in eam partem in quam incubuerat, inclinata, & fluctu simul depellente, praecipitem excidisse in pelagus, ne nudum quidem miserum, ut natare posset facilius. Statim igitur clamasse jam suffocandum, & vix supra fluctus se tenentem.

20. Euthydicum vero cum audisset, (fuisse autem forte in cubili nudum) abjecisse se in mare, & comprehenso Damoni, jam victo ac despondenti animum, (videri potuisse autem pleraque fulgente luna) adnatasse, eumque sublevasse. Illos autem cupiisse quidem opem ferre, & miseratos casum hominum, sed non potuisse, a magno vento actos: at illa certe fecisse, suberis

[a] Σπείρας τινὰς ἐπισυρ.] Nil mutare *J. Fl. Fr. P.* not. *Solan.* Sed & sic *H. S.* &c. [b] Τὸν] *Fl.* omisit.

84. Σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους] Primo audiamus *Plutarchum* περὶ ἀδολεσχίας p. 900. Νεὼς ἀρπαγίσης ὑπὸ πνεύματος ἐπιλαμβάνονται, σπείραις & ἀγκύραις τὸ τάχος ἀμβλύνοντες. Σπείρα igitur adhibetur in tempestate ad cursum navis retardandum, & frangendum obtundendumque quasi impetum. Sed quid est σπεῖρα; Scholium ad Odyss. Z, 269. σπείρας interpretatur μεγάλους κάλως, δι' ὧν ἕλκονται αἱ νῆες. Nempe funes magni nautici, in spiram convoluti, mari innatantes, impediunt aliquantum, ne ita celeriter abripi, ita facile everti navis possit. Emendandus est *Hesychius*, apud quem sub voc. σπεῖον continuatur oratio, οἱ πρὸς τῇ βάσει λίθοι, quae σπείρας explicatio est, non minus, quam ea quae sequuntur, & nisi fallor ad hunc nostrum locum pertinent, καὶ νεὼς σκεῦός τι, καὶ σύστρεμμα ὃν χοινίκων. Sequitur, ἢ ῥάκη, καὶ ἱμάτια, καὶ ἱστία· haec σπεῖρον vocant Homerici interpretes. Excipere itaque se debent apud *Hesychium*, σπεῖον, σπεῖρα, σπεῖρον. Sed redeamus ad *spiras* nostras. Retinui in interpretatione hoc nomen, auctoritate Festi, qui inter alia *spira*, inquit, *funis nauticus in orbem convolutus*, & laudat *Pacuvii* versum, haud dubito quin in tempestatis descriptione a poëta positum, *Quid cessatis socii ejicere spiras sparteas?* Huc refero etiam *Isidori* verba Orig. 19, 4. *Spirae, funes quibus in tempestatibus utuntur, quos nautici suo modo curcubas vocant.* Servata res ad recentiora usque saecula. Laudantur in Glossario *Dufresniano* Voc. *Spera* n. 3. Glossae ad *Fr. Barberini* Documenti d'amore, p. 273. *Ligantur plures fasces & projiciuntur in aquas retro naves, ut non sic naves currant, fractis themonibus: & dicuntur* sperae, *quasi res, quae faciunt tardare progressum.* Praestant ergo *Spirae* navi jactatae, quod plaustris in descensu arduo alligata a tergo sarmenta, *Schlepp-reiss* vocant rustici. *J. M. G.*

6. Ἐπὶ τούτων] Minus rectum videtur quod *Fl.* habet, ἐπὶ τούτοις. Locus enim aut res super quibus sedemus, genitivum postulant post ἐπὶ. Namque ἐπὶ τούτων ita quidem significabit *super illis*, ut conditionem vel causam designet, & valeat *propter* vel *praeterea*. Nam licet Grammatici recentiores vulgo in Syntaxi praepositionum ad ἐπὶ cum dativo loci, in quo vel super quo sedemus, insistimus, adferant illud *Aeliani*, (V. H. I. c. 30.) ἐπὶ ἵππου, id merito tamen suspectum est Cl. *Perizon.* qui ἐφ' ἵππου malit, ut est in *Hist. animal.* XII. 34. Vid. ejus notam in Edit. majore; (nam in minore omissa erat, licet in ejus Indice ad hanc notam remittatur lector.) Et sic recte apud *Long. Past.* IV. 112. Ed. *Moll.* ἐφ' ἵππου ἵππου legitur bis. Interim non negaverim, & alicubi ἐπὶ cum dativo pro *super loco* reperiri; saltem in Novo Foed. *Ephes.* 2. 20. Ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων & προφητῶν. Et in proverb. βοῦς ἐπὶ σωρῷ. Inde autem non consequitur ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τούτων permutandum, aut prius hic in Luciano admittendum. Verum & illud ἐπὶ σωρῷ aeque recte vertas: *bos APUD acervum*, (quod

eris fruſta multa illis projeciſſe, & contos aliquot, ut illorum ope enatarent, ſi quid illorum nanciſcerentur, & ipſum denique navis pontem non parvum. Cogita jam, per Deos, quod quis aliud ſpecimen oſtendat firmius benivolentiae adverſus amicum, delapſum noctu in mare adeo efferatum, quam ſi in mortis ipſius ſocietatem veniat? Et intuere mihi animo fluctus inſurgentes, ſonum aquae fractum, circum ferventem ſpumam, noctem, deſperationem: deinde illum jam ſuffocandum, & vix capite eminentem, tendentemque manus amico: hunc vero deſilientem ſtatim, & natantem una, ac metuentem, ne ante ſe Damon pereat: ſic enim diſcas minime ignavum me tibi hunc etiam amicum narraſſe, Euthydicum.

21. ΤΟΞ. Utrum vero interierunt, Mneſippe, illi viri, an aliqua illis ex in-

ποιῆσαι, φελλεύς τε καὶ πολλὰς ἀφεῖναι αὐτοῖς, καί τινας, ὡς ἔπι τούτων ἐπονήξαιντο, εἴ τινι αὐτοῖς ξυτύχοιεν, καὶ τέλος καὶ τὴν ἀποβάθραν αὐτῶν, ὑπὲρ μικρὰν οὖσαν. ἐννόησον τοίνυν πρὸς θεῶν, ἥν τινα ἄν τις ἄλλην [d] ἔπιδειξιν ἐπιδείξαιτο εὐνοίας βεβαιοτέραν πρὸς ἄνδρα φίλον, ἐν νυκτὶ ἐκπεσόντα εἰς πέλαγος ὥτως ἠγριωμένον, ἢ κοινωνήσας τοῦ θανάτου; καί μοι ἐπ' ὀφθαλμοῖς λάβε τὴν ἐπανάστασιν τῶν κυμάτων, τὸν ἦχον τοῦ ὕδατος ἐπικλωμβύβ, τὸν ἀφρὸν περιζέοντα, τὸν νύκτα, καὶ τὴν ἀπόγνωσιν, εἶτα ἀποπνιγόμενον ἐκεῖνον, καὶ μόγις ἀναχύπτοντα, καὶ τὰς χεῖρας ὀρέγοντα τῷ ἑταίρῳ, τὸν δὲ [e] ἐπιπηδῶντα εὐθὺς, καὶ συνέχοντα, καὶ δεδιότα μὴ προαπόληται αὐτοῦ ὁ Δάμων. ὕτω γὰρ ἂν μάθοις, ὡς οὐκ ἀγεννῆ σοι καὶ τοῦτον φίλον τὸν Εὐθύδικον διηγησάμην.

ΤΟΞ. Πότερον δὲ ἀπώλοντο, ὦ Μνήσιππε, οἱ ἄνδρες, [f] ἢ τις αὐτοῖς ἐκ παραλόγου

c Τούτων] Sic Edd. & P. Τούτοις Ex. *Fl.* d Ἔπιδειξιν] Non habet hoc nomen *J.* Habet *Fl. H. P. Ald. S.* e Ἐπιπηδῶντα] Et *Fl.* ſic habere notat *M. du S.* f Ἤ τις] Ἤ τίς Ex. *Fl.* Nil vulgatam mutat P.

13. Καί μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν] Διατύπωσις αὐξητικὴ τῶν παθῶν. *V.*

(quod *Eraſm.* in Adag. fecit) atque alterum βοῦς ἐπὶ φάτνῃ, *Bos AD praeſepe*. Et ſic ἐπὶ νηῒ non eſſe *in navibus*, ſed *apud naves*, diximus ſupra ad *Quom. Hiſt.* c. 28. No. 73. Interim non repugno, quin ἐπὶ φάτνῃ recte etiam vertatur alibi, *in praeſepi*, ut apud *Long.* L. III. haud ita longe a pr. (p. 69. f. *Moll.*) Τότε βοῶν ἐπὶ φάτναις φροντὶς ἦν ἄχυρον ἰσθιόντων αὐγῶν & προβάτων σὺν τοῖς σηκοῖς φυλλάδας· ὗαν σὺ τοῖς συφοῖς ἄκυλον & βαλάνους. *Tunc boves curabant in praeſepibus palea, capras ovesque in caulis fronde — &c. veſcentes.* Quid enim hic differat ab σὺ quocum connectitur, nullus video. Et licet plura ſimilia adferre poſſem, ad ambiguitatem vitandam tamen plurimum intereſſe ſentio, ut diſtinguamus ἐπὶ τινὸς & ἐπὶ τινί. Quae enim confuſio foret, ſi ἐπὶ τραπέζῃ κάθηται idem eſſet atque ἐπὶ τραπέζης. E. c. ap. *Iſocr.* Trapez. p. 711. al. 860. Τὸν ἐπὶ τῇ τραπέζῃ καθήμενον, eſt, *qui ad menſam ſedet*, non, qui *in ipſa*. Ap. *Achill. Tat.* ipſo init. Σιδὼν ἐπὶ θαλάττῃ πόλις. *Sidon urbs ad mare.* Qui non diſtinguit, etiam inde fecerit urbem in ipſo mari conditam, quales ſunt *Venetiae*. Ut itaque in loco ex N. T. adducto nulla ambiguitas, ita alibi magna foret. Quare noſtra culpa eam non augeamus, quippe Graecarum praepoſitionum paucitas jam ſatis difficultatis parit. At, at, ἐπὶ τραπέζῃ, quod *Iſocrati* l. c. eſt *ad menſam*, Noſtro tamen eſt *IN*, *SUPER menſa*, infra *Aſin.* c. 47. poſt med. Ἔπειτα τράπεζά μοι παρεθήκατο εἶτε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ & ὅσα μὴ θνητὸν ἄλλῳ ὄντι καταφαγεῖν. Ita ibid. c. 29. f. ἐπ' ἐμοὶ καθίζων. Conf. c. XI. g. Immo ἐπὶ φάτνῃ etiam eſſe *ob, propter praeſepe*, apertum ex *Epiſt.* Sent. XXVI. p. 702. Οὔτε ἵππον ἐπὶ φάτνῃ, καὶ φιλάρους, καὶ τάπητα οὔτε ὄρνις ἐπὶ κρόκῃ — γαυριᾷ. *J. F. R.*

15. Ἐπικλωμβύβ] Vix operae foret exponere quid hoc ſit, niſi caſu viderem (ubique enim priſtinam verſionem examinare non eſt animus) *Eraſmum* vertiſſe, *imminentes procellas*, *fragorem aquae ſeſe agglomerantis*, non adeo male ad rem ipſam, minus commode ad Graeca. Ἐπικλωμβύβ eſſe *fractam* ſive *infractam* aquam, ipſum verbum ſatis indicat, de quo vid. ſupra, pro *Imag.* c. 13. adeoque colliſionem undarum ab vento diſjectarum, ſonitumque hinc ortum ſignificari, quilibet videt. Adde tamen id manifeſto declarantem *Alciphr.* I. 1. p. 4. καὶ ἐκφρίκει μὲν ὁ πόντος μιλανόρρῳ, τῷ ὕδατι δὲ ἀφρὸς ἐξανθεῖ, παλλαχοῦ δὲ θαλάσσης ἐπ' ἀλλήλαις ἐπικλωμβούσης τὰ κυμάτων, τὰ μὲν πέτραις προσπράσσοντα, τὰ δὲ εἴσω ἀνοιδοῦντα ἐρρήγνυτο. Ad quae verba Doctiſſ. *Bergl.* & hoc Luciani adducere non eſt oblitus. *J. F. R.*

λόγω σωτηρία ἐγένετο; ὡς ἔγωγε ὑ μετρίως δέδοικα ὑπὲρ αὐτῶν. ΜΝΗΣ. Θάρρει, ὦ Τόξαρι, ἐσώθησαν, καὶ ἔτι καὶ νῦν εἰσιν Ἀθήνησιν, ἄμφω φιλοσοφοῦντες. ὁ μὲν γὰρ Σίμυλος ταῦτα μόνα εἶχε λέγειν, ἃ ποτε εἶδε τὴν νυκτὸς τὰ μὲν ἐκπίπτοντα, τὸν δὲ [b] ὑπερπηδῶντα, καὶ νηχομένους, ἐς ὅσον ἐν νυκτὶ καθορᾶν ἐδύνατο. τὰ δὲ ἀπὸ τούτου οἱ ἀμφὶ τὸν Εὐθύδικον αὐτοὶ [c] διηγοῦνται. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον, φελλοῖς τισι βεβιπεσόντας, ἀνέχειν ὑπὲρ τούτων ἑαυτοὺς, καὶ ἀπονήχεσθαι [d] πονήρως· ὕστερον δὲ τὸν ἀποβάθραν ἰδόντας, ἤδη πρὸς ἕω, προσνήξασθαί τε αὐτῇ, καὶ τὸ λοιπὸν ἐπιβάντας, εὐμαρῶς προσενεχθῆναι τῇ Ζακύνθῳ.

sperato salus contigit? nam haud mediocriter equidem illis metuo. MNES. Bono esto animo, Toxari: servati sunt, & nunc adhuc sunt Athenis, ambo Philosophi. Simylus enim haec sola habuit dicere, quae quondam illa nocte viderat, excidere alterum, alterum saltu istum sequi, natare ambos, quantum videre noctu poterat: reliqua ipse narrat Euthydicus: primo quidem cum in suberis quaedam frusta incidissent, illis se sustinuisse, & aegre natasse: postridie autem ponte navis conspecto, versus lucis exortum, ad illum adnatasse, eoque conscenso, quantum supererat spatii, facile ad Zacynthum appulisse.

Μετὰ δὲ τούτους ὑ Φαύλους ὄντας, ὡς ἔγωγ' ἂν εἴποιμι, ἄκουσον ἤδη τρίτον ἄλλον οὐδέν τι χείρονα αὐτῶν. Εὐδαμίδας Κορίνθιος Ἀρεταίῳ τῷ Κορινθίῳ καὶ [e] Χαριξείνῳ τῷ Σικυωνίῳ φίλοις [f] ἐχέχρητο εὐπόροις οὖσι, πενέστατος αὐτὸς ὤν· ἐπεὶ δὲ ἀπέθνησκε, λαβόντας ἀπέλιπε, τοῖς μὲν ἄλλοις

22. Post hos autem non malos, ut ego dixerim, audi jam tertium alium, nihil illis deteriorem. Eudamidas Corinthius Aretaeo Corinthio & Charixeno Sicyonio amicis usus fuerat, copiosis hominibus, pauperrimus ipse. Moriens autem testamentum

a Ὑπὲρ] Περὶ Ex. Fl. Vulgatae consentit P. b Ἐπιπηδῶντα] Sic etiam Fl. c Διηγοῦνται] Consentire Fl. Fr. & J. notat M. du S. d Πονήρως] Πονηρῶς Exc. Fl. & marg. AIW. Vulgatae adstipulatur P. e Χαριξείνῳ] Χαριξίνῳ P. Nil mut. Fl. f Ἐκέχρητο] Sic Fl. V2. B2. P. Ἐκέχρηστο male J. H. Fr. S. Ἐκέχρηστο Amst.

42. Εὐδαμίδας] Nihil de his invenio. M. du S.

61. Αὐτῷ] Per hunc cave Charixeinum intelligas. De Eudamida enim hoc dicitur. M. du S.

Ibid. Ἐν παιδιᾷ — ἐποιοῦντο] Ita supra habuimus in Quom. Hist. c. 22. ὁ γὰρ Διονύσιος ἐποιήσατο. Pro Imag. c. 17. pr. ὁ μεγάλῳ τιθεμένη, & passim. J. F. R.

68. Διαιτῶντες] Duplicem hujus loci scripturam dederunt editores. Primi Florentini dedere Διαιτοῦντες, Aldus Διαιτῶντες· qua Aldina lectione, quam sequiores recte sequuti sunt, locum hunc sanum & sincerum arbitror. Διαιτῶντες non ab Διαιτῶ, sed Διαιτάω, deducendum. Amicissimi inter se erant Aretaeus, Charixenus & Eudamidas; horum Eudamidas moriens reliquit Aretaeo alendam matrem suam; Charixeno vero reliquit locandam cum dote filiam suam. Mortuo Eudamida, *heredes*, *quibus haec delegata erant*, *simul audierant*, *venerunt*, *illico curantes ea*, *quae in testamenti tabulis perscripta & demandata erant*. Aretaeus scilicet aluit Eudamidae matrem, Charixenus ejusdem cum dote elocavit filiam. Sic expono Διαιτῶντες τὰ ὐπὸ τοῦ Διαθηκῶν. Quamquam Διαιτάω plerumque significat *vivo*, *versor*, *dego*; dubitari non potest quin & natura sua significet *dispono*, *ordino*, *compono*, *disceptо*, & saepe in ea significatione usurpetur. Noster T. I. in *Abdicato* c. XI. Ἦν δέ τινες ἐκόντες αὐτοὶ σωθῶν διαιτᾶς, καὶ προαιρούμενοι ἐπιτρέψασι Διαιτᾶν. Perspicuum est, quid hic sit Διαιτᾶν, nempe *disceptare*, *cognoscere causam*. Sic apud *Dionysium Halicarn.* l. IV. Ἀρχαιολογ. δικασταὶ καθεζόμενοι δίκην. Hinc judex passim Διαιτητὴς dicitur, & δίαιτα non raro *arbitrium*, *judicium* notat: sic apud Nostrum in *Deor. dialogis* T. I. D. XX. 1. Jupiter contendentes de formae praestantia tres Deas ad Parin rejiciens, ἐγὼ δὲ, inquit, ἀπαθοῦμαι τὴν δίαιταν· & iterum ead. pag. ἀλλ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς, ait Juno Veneri, ἐπιτρεπῇ τὴν δίαιταν. Adde quae habet *H. Stephanus*, qui inter alia hunc ex *Thucydide* disertum affert locum, καί τοι πολλὰ μὲν ἐς θεοὺς νόμιμα διήτηται, πολλὰ δ' ἐς ἀνθρώπους δίαια & ἀνεπίφθονα. Hic Διαιτᾶν est *administrare*, *ordinare*, plane ut in Luciani loco, quo de agimus. Legitur autem apud *Thucydidem* διεδίητηται pro διήτηται. Vide sis quae supra ad Tom. I. de usu perfectorum in Passivo apud Graecos disputavimus. J. J. (διεδίητηται legitur in *Thuc.* & *Steph.* J. F. R.)

Διαιτῶντες τὰ ὐπὸ τοῦ Διαθηκῶν] Rarior usus verbi Διαιτᾶν in tali re videtur induxisse virum summum, Grae-

tum reliquit ; aliis forte ridiculum ; tibi vero nescio an tale videatur, viro bono & magni amicitiam aestimanti, & de primo illius praemio certanti. Scriptum autem in illo erat, *Relinquo Aretaeo alendam matrem meam curandamque illius senectutem ; Charixeno autem filiam meam collocandam dote, quam maximam dare e re sua familiari poterit.* Erat nempe illi mater anus, & puella nuptiis jam matura. *Si vero alterutri illorum,* sic pergit, *aliquid humanitus interea accidat, etiam illius partem alter habeat.* His apertis tabulis, qui paupertatem scirent Eudamidae, amicitiam autem, quam cum illis viris habuerat, ignorarent, pro ludo rem habere, & nemo non ridens abire. *Quantam,* inquiebant, *Aretaeus & Charaxenus, beati illi, hereditatem accipient, si quidem solvent Eudamidae, & viventes ipsi heredem habebunt mortuum.*

23. At heredes, quibus relicta ista fuerant, cum audissent, veniunt statim, here-

λοις ἴσως γελοίως, σοὶ δὲ οὐκ οἶδα εἰ τοιαύτη δόξουσιν, ἀνδρὶ ἀγαθῷ, καὶ φιλίαν τιμῶντι, καὶ περὶ τῶν ἐν αὐτῇ πρωτείων ἀμιλλωμένῳ. ἐγέγραπτο γὰρ ἐν αὐταῖς, Ἀπολείπω Ἀρεταίῳ μὲν τὴν μητέρα μου τρέφειν, καὶ γηροκομεῖν, Χαριξείνῳ δὲ τὴν θυγατέρα μου ἐκδῶναι μὲν προικὸς, ὁπόσην ἂν πλείστην δύνηται παρ' αὐτοῦ δύνῃ (ἦν δὲ αὐτῷ καὶ μήτηρ πρεσβύτις, καὶ θυγάτριον ὡραῖον ἤδη γάμου) ἢν δέ τι ἄτερον αὐτοῖν ἐν τοσούτῳ πάθῃ, καὶ τὰ ἐκείνου μερίδα, φησὶν, ἐχέτω ὁ ἕτερος. τούτων ἀναγνωσθεισῶν τῶν διαθηκῶν, οἱ μὲν πενίαν μὲν εἰδότες τὴν Εὐδαμίδα, τὴν φιλίαν δὲ, ἣ πρὸς τοὺς ἄνδρας ἦν αὐτῷ, ἀγνοοῦντες, ἐν παιδιᾷ τὸ πραγμα ἐποιοῦντο, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ γελῶν ἀπηλλάττετο, οἷον Ἀρεταῖος καὶ Χαρίξενος οἱ εὐδαίμονες κλῆρον διαδέξονται, λέγοντες, εἰ τῷ ἀποτίσουσιν Εὐδαμίδα, καὶ ζῶντες αὐτοὶ κληρονομηθήσονται τοῦ τεθνεῶτος.

Οἱ κληρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα καλελέλειπτο, ὡς ἤκουσαν, ἦκον εὐθὺς διαιτῶντες

g Καὶ] Deest καὶ in *Fl.* h Ἀναγνωσθεισῶν] Ἀ—σθεῖσαν male *J.* i Ἣ] Recte sic *Fl. P. H.* &c. Ἣ male *J.* k Διαιτῶντες] Sic Edd. omn. praeter *Fl.* quae διαιτοῦντες.

56. * Ἐν τούτῳ] Ἀντὶ τοῦ, ὡς τῷ μέλλειν. *V.*

* Ἐν τούτῳ ante editum ; sed merito τούτου delerat *Bolan.* etsi in C. rectius τούτῳ cum Luciano legebatur : nam ipsum scholion ad τούτου nihil pertinet, nec substantivum esse, sed a τούχω derivandum, quilibet videt. *J. F. R.*

graevium, ut aliquid hic mutari vellet. Est autem διαιτᾶν aequo arbitrio rem aliquam tractare *Suidas*, διαιτᾶν, δικάζειν. καὶ διαιτᾶν, τὸ ἴσον νέμειν. Convenerunt viri ad cernendam dividendamque ex aequo, & mutuo quasi arbitrio, hereditatem. Judicialis illa significatio pervulgata : sed usum, huic Luciani & Suidae rationi plane similem, aliunde adhuc firmari velim, de quo nec dubito. *J. M. G.*

Διαιτῶντες] Prorsus ab Luciani mente est alienum quod Cl. *Graev.* No. 84. substituit, ἀκαιτοῦντες, & vulgata lectio omnino melior est. Non enim aderant Aretaeus & Charixenus ut aliquid petituri aut partem ablaturi ex hereditate ; neque enim id ab homine pauperе, vel ante apertum testamentum sperabant ; neque jam, dum adcurrunt, incognitum testamenti ab Luciano statuitur argumentum ; neque adeo narrat quando id fuerit apertum ; sed ipse ejus contenta jam narrando patefecit, idque jam innotuisse, dissertis verbis praemittit, risumque aliorum insueto legandi more audito exortum commemorat. Adveniunt igitur heredes isti de onere sibi imposito jam edocti, non lucro inhiantes, verum amicitiae memores, & onus contra vulgi opinionem suscepturi ; quo narrationis filo observato, verbum διαιτᾶν est aptissimum ; quod *res ordinare, constituere, disponere, disceptare*, significat, adeoque cum sequentib. ἐκ διαθηκῶν connexum, significabit rem ita dirigere, ut testamento satisfiat. Quam significationem τοῦ διαιτᾶν, nescio an sit adeo necessarium testimoniis comprobare : certe sic διαιτᾶν **de schlichten.** *Aristoph.* Eccl. 669. Τὴν δὲ διαιταν τίνα ποιήσεις ; ΠΡ. Κοινὴν πᾶσιν. τὸ γὰρ ἀεὶ Μίαν οἰκεῖν φημὶ ποιῆσαι συμφέρειν αὐτοῖς ἐν ἀστασίᾳ. — Τὰ δικαστήρια ἐν τοῖς ξένοις &c. Ac pro *arbitrio* Vesp. 522. quod expressis verbis a judicio distinguit *Liban.* Ep. 118. Σὺ δὲ, εἴτ' ἐκ διαίτης, εἴτ' ἐκ δικαστηρίου δήσεις, δίκαιον, &c. Sed hoc posterius pueri norunt, quum vel Grammatici habeant, ἐπιτρέπομαι τὴν διαιταν, *permittitur mihi arbitrium.* At *Thucyd.* VII. c. 77. πολλὰ τε ἐς θεοὺς νο-

τες τὰ ἐκ τ' Ἀγαθηκῶν. ὁ μὲν οὖν [a] Χαρίξενος πέντε μόνας ἡμέρας ὀπιθιὼς, ἀπέθανεν· ὁ δὲ Ἀρεταῖος, ἄριστος κληρονόμων γενόμενος, τῷ τε ἐκείνου, καὶ τ' αὐτοῦ μερίδα προσλαβών, τρέφει τε τὴν Εὐδαμίδα τ' μητέρα, καὶ τ' θυγατέρα ἃ πρὸ πολλοῦ ἐκδέδωκεν, ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε, δύο μὲν τῇ αὐτοῦ θυγατρὶ, δύο δὲ τῇ τοῦ Φίλυ ὀπιθυὼς, καὶ τ' γάμον γε αὐταῖν ὀπὶ μιᾶς ἡμέρας ἠξίωσε γενέσθαι. τί σοι δοκεῖ, ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀρεταῖος οὗτος; ἆρα φαῦλον παράδειγμα φιλίας παρεσχῆται, τοιαύτα κληρονομήσας, καὶ μὴ προδοὺς τὰς Ἀγαθήκας τοῦ Φίλυ; ἢ τίθεμεν καὶ τοῦτον ἐν ταῖς τελείαις ψήφοις μίαν τ' πέντε εἶναι; ΤΟΞ. Καὶ οὗτος μὲν καλός· ἐγὼ δὲ τ' [b] Εὐδαμίδαν πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τῆς θάρσους, ὃ εἶχε [c] περὶ τοὺς φίλους. ἐδήλου γὰρ ὡς καὶ αὐτὸς ἂν τὰ ὅμοια ἔπραξεν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ καὶ ἐν Ἀγαθήκαις ταῦτα ἐνεγέγραπτο, ἀλλὰ πρὸ τοῦ ἄλλων ἦκεν ἂν ἄγραφος κληρονόμος τ' τοιούτων.

ditatem ex tabulis cernunt. Ac Charixenus quidem quinque solis diebus superstes moritur: Aretaeus autem optimus heredum, tum illius, tum sua parte adscita, & matrem alit Eudamidae, & filiam nuper elocavit, de quinque, quae habebat, talentis duo quidem filiae suae, duo autem amici *filiae* in dotem tribuens, nuptiis utrarumque in eundem diem collatis. Quid tibi videtur, Toxari, Aretaeus hic, parvumne se exemplum amicitiae praestitisse, tanta hereditate adita, non prodito amici testamento? an ponimus hunc quoque in perfectis calculis, ut de quinque unus sit? TOX. Etiam hic honestus. At ego Eudamidam multo magis admiratus sum fiduciae caussa, quam de amicis habuit. Ostendit enim, se quoque eadem pro illis fuisse facturum, etiamsi non scripta essent ista in tabulis, sed ante alios nec scriptum talium heredem venturum fuisse.

24. MNES.

a Χαρίξενος] Nihil jam a vulg. abit *Fl.* b Εὐδαμίδαν] Ex emend. *Graev.* Εὐδαμίδα Edd. priores. c Περὶ] Ἐπὶ male L. P. Ἐπὶ τοῖς φίλοις marg. *AIW.*

νόμιμα διτιήτημαι. Quod *Scholiast.* exponit, ἐπιτίθεται· πιτολίτθμαι νομίμως. Adeoque ad Luciani mentem adpositissime. Pro *disceptare*, *componere*, *Dion. Hal.* Isaeo. p. m. 107. ἐδὲ λόγον ποιήσασθαι, ἐδὲ διαιτᾶν ἐπιτρέψαι. Et Antiq. VII. p. 457. f. τοὺς πατρικίους τὰ νίκη διαιτᾶν. Adde *Harpocrat.* v. διαιτηταί. p. 124. Conf. nott. *Valesii* p. 19. Plura adderem; sed his scriptis video Cl. *Jonsium* idem fere egisse. Nec tamen poenitet, quia res jam videbitur tanto manifestior. *J.F.R.*

75. Ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε] Toto genere confusus & absurdus in his est interpres posterior. Ita enim vides eum vertisse, ut dicat filiam datis quinque talentis quae habebat, elocavisse. Quae talia plane non sunt in Graecis; & si dedisset in hanc rem talenta quinque, profusus fuisset, non diligens in distribuendis hereditariis bonis; ex quibus sic nihil reliquum supermansisset. Longe accuratior Erasmus: & *matrem alit Eudamidae, & filiam non ita pridem elocavit, ex quinque talentis, quae possidebat, duobus in propriae filiae dotem, duobus in amici filiam erogatis.* Atque ita superat talentum unum in alimenta matris Eudamidae, sapientissima ratione. *J.G.*

84. Εὐδαμίδα] Leve mendum in omnibus editionibus conspicitur, quod vel a tyrone poterat deleri, ἐγὼ δὲ τ' Εὐδαμίδαν πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τῆς θάρσους. scribendum Εὐδαμίδαν. Est enim ab Εὐδαμίδης. In eadem pagina paullo ante sine sensu legitur, οἱ κληρονόμοι δ' οἷς ταῦτα καλαλέλειπτο, οἷς ἤκουσαν, ἦκον εὐθὺς διαιτῶντες τὰ ὰν τ' διαθηκῶν. Vertunt: *At haeredes quibus ista erant legata, ut audierunt, illico venerunt, agnoscentes ea quae testamento erant mandata.* Quid hoc? num διαιτᾶν est *agnoscere*? Locus est corruptus. Existimo Lucianum scripsisse ἀπαιτοῦντες τὰ ὰν τ' διαθηκῶν, *petentes quae in testamento illis erant legata.* Nam διαιτᾶν non memini apud quenquam inveniri. sed ἀπαιτᾶν Luciano est familiare. *J.G.G.*

Εὐδαμίδαν] Perperam legebatur Εὐδαμίδα. V. *Graevii* Not. *M. du S.*

Εὐδαμίδα] Εὐδαμίδαν. In addend. Ed. *Graev. AE. M.* Item *Gujet.* *J.F.R.*

87. Ἔπραξεν ἐπ' αὐτοῖς] Monente in marg. Cl. *Hemsterhusio* adii *L. Bos* ad Act. Ap. V. 35. vidique illum hoc adducto Luciani loco docentem, & Apostoli verba similiter construenda, exponenda; quum interpretes vulgo male construxerint προσέχετε ἐπὶ ἀνθρώποις, pro προσέχειν τί μέλλει πράσσειν ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις τούτοις. *J.F.R.*

24. MNES. Recte dicis. Sed quartum tibi narrabo Zenothemin Charmolei F. Massilienſem. Oſtenſus autem eſt mihi in Italia, cum legatione pro patria fungerer, vir honeſtus, & magnus, & dives, ut videbatur. Aſſidebat autem illi mulier jumentis junctis iter facienti, tum alias deformis, tum dimidia parte, dextra, arida, & excuſſo oculo foeda, contumelioſiſſime habitum a fortuna, & cui appropinquare nolles, terriculamentum. Deinde cum admirarer, quod pulcher iſte & formoſus ſuſtineret vehi ſecum talem mulierem, ille qui virum mihi oſtenderat, qui accurate noſſet omnia, Maſſilienſis & ipſe, neceſſitatem illarum nuptiarum mihi enarravit. Menecrati, nimirum ait, patri deformis iſtius mulieris amicus erat Zenothemis, diviti, honorato, ejusdem ipſe quoque faſtigii. *Procedente* vero tempore Menecrates judicio facultatibus ſuis privatus eſt, quo tempore etiam honos illi a ſexcentis *ſenatoribus* ademtus, ut qui ſententiam contra leges tuliſſet; ita autem, inquit, Maſſilienſes punimus, ſi quis contra leges aliquid

ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις· τέταρτον δέ σοι διηγήσομαι, Ζηνόθεμιν τὸν Χαρμόλεω, Μασσαλιήτην· ἐδείχθη δέ μοι ἐν Ἰταλίᾳ πρεσβεύων ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καλὸς ἀνὴρ, καὶ μέγας, καὶ πλούσιος, ὡς ἐδόκει· παρεκάθηλο δὲ αὐτῷ γυνὴ ὑπὸ ζεύγεσι ὁδοιπορῶντι, τά τε ἄλλα εἰδεχθὴς, καὶ ξηρὰ τὸ ἥμισυ τὸ δεξιὸν, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν [d] ἐκκεκομμένη, παλλῶβητόν τι καὶ ἀπρόσιτον μορμολύκειον. Εἶτα ἐπεὶ ἐθαύμασα εἰ καλὸς ὢν καὶ ὡραῖος ὢν ἀνέχεται παροχούμενον τοιαύτῃ αὐτῷ γυναῖκα, ὁ δείξας μοι αὐτὸν, διηγεῖτο τὴν ἀνάγκην τῶν γάμων, ἀκριβῶς εἰδὼς ἕκαστα· Μασσαλιώτης δὲ καὶ αὐτὸς ἦν. Μενεκράτει γὰρ, ἔφη, τῷ πατρὶ τῆς δυσμόρφου ταύτης φίλος ἦν ὁ Ζηνόθεμις, πλουτοῦντι καὶ τιμωμένῳ ὁμοτίμως ὤν. χρόνῳ δὲ ὁ Μενεκράτης ἀφῃρέθη τὴν οὐσίαν ἐκ καταδίκης, ὅτε καὶ ἄτιμος ἐγένετο ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων, ὡς ἀποφηνάμενος γνώμην ψευδῆ. οὕτω δὲ οἱ Μασσαλιῶται κολάζομεν, ἔφη, εἴ τις ψεῦδος γράψειεν. ἐλυπεῖτο

[d] Ἐκκεκομμένη] Recte *P. S. B2.* Ἐκκεκομμένη male *J. Fl. H. Fr.* [e] Οὗτος] Αὐτὸς *Fl.*

2. Παροχούμενον] Ἢ ψευδῆ τὴν πλησιόπλουν. *G.* Corrupte. Forſan, ἢ παρ' αὐτὸν πλησιόπλουν.

92. Ζηνόθεμιν] Vera haec eſſe crediderim & a Luciano viſa. *M. du S.*

93. Ἰταλίᾳ πρεσβ. De ſe ipſo loqui hic ſub perſona Lucianum putem; confer cum his, quae in *Somnio* habet c. 9. *M. du S.*

99. Παλλώβητον] Enumeratur inter verba in *Steph.* Theſ. deficientia, ab Cl. *Jenſio* in longa illa nota ad *Imag.* Nec habent *Poll. Suid. Heſych. Harpocr.* Nec ego alibi legi. *Hemſterhuſianis* arculis opus foret ad talia aliunde probanda, niſi compoſitum fictum ſit ab Luciano; ſed λωβητὸς notum, & ex eo alterum ſatis intelligitur, neque auctoritatibus ad id opus eſt. *J. F. R.*

10. Ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων] Vid. *Dionyſ. Voſſii* notas in L. I. Caeſ. de Bell. Civ. p. 302. *M. V. la Croze.*

Ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων] Quid prohibet *Voſſii* notam ab Cl. *La Croze* indicatam compendioſe deſcribere. *Caeſ.* enim B. Civ. I. c. 35. dixerat: *Evocat ad ſe Caeſar Maſſilienſium* xv. *primos*, &c. ad quae Voſſ. „ *ταυτὶ, καὶδικα πρεσβεῦτας.* Nam ut ex *Strabone* diſcimus „ L. IV. διοικοῦν) ἀριστοκρατικῶς οἱ Μασσαλιῶται πάντων „ *συνεστῶτα· ἀνδρῶν γ' καὶ ταμιευτικῶν συνέδριον, ὃν ἅπα-*

„ *τωτίλω ἰχόντων τὴν τιμὴν, ὃς Τιμούχους καλοῦσι. Ποιοῦσι* „ *καὶδικα δὲ εἰσὶ τῷ συνεδρίῳ πρεσβεῦτες, τούτοις δὲ τὰ* „ *πρόχειρα διοικεῖν δίδοται· πάλιν δὲ τῶν εἰ πρεσβεύσαντες τρεῖς* „ *οἱ πλεῖστον ἰσχύοντες.* Igitur ſexcenti Senatores Maſſi- „ lienſibus, in his xv. viri, quos Τιμούχους vocant, „ praeceliebant, & inter Τιμούχους tres praeſidebant. „ Etiam meminit Lucianus, qui Maſſiliae rhetorem „ egit, in *Toxari*, h. l. &c. Etiam *Valer. Max.* L. II. „ c. 6. ait: *Venenum datur ei, qui cum ſex centis (id* „ *enim Senatus ejus nomen eſt) exhibuit*". Sed & de Atticis Sexcentis mentio fit in inſcript. quam adfert *Spon.* de pag. Atticis, p. m. 29.

Η ΒΟΥΛΗ ΕΞ ΑΡΕΙΟ . . .
ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ . . .
&c. &c.

Quamque fic ſupplendam arbitratur:

Η ΒΟΥΛΗ Η ΕΞ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΚΑΙ
Η ΒΟΥΛΗ
ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ. &c.

J. F. R.

ἦν ὁ Μενεκράτης, καὶ ὅτι τὴν καταδίκην, [a] καὶ ἐπεὶ ἐκ πλουσίου πένης, καὶ ἐξ ἐνδόξου ἄδοξος καὶ ἐν ὀλίγῳ ἐγένετο. μάλιστα δὲ αὐτὸν νέα θυγάτης αὕτη, ὀπίγαμος ἤδη, καὶ [b] ὀκταικαιδεκέτις οὖσα, ἣν εἰ μὴ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἥν γε πρὸ τῆς καταδίκης ἐκέκτητο, ἀξίωσεν ἄν τις τῶν γε [c] ἀγενῶν καὶ πενήτων ῥᾳδίως ἀγαγέσθαι, ὅτι κακοδαίμονα οὖσαν τὴν ὄψιν. ἐλέγετο δὲ καὶ καταπίπτειν πρὸς τὴν σελήνην αὐξανομένην.

promulget. Triſtis ergo Menecrates tum propter damnationem, tum quod ex divite pauper, & ex nobili ignobilis parvo adeo intervallo factus eſſet; maxime cruciabatur ob filiam hanc, nubilem jam & duodeviginti annorum, quam nec cum omni patris ſubſtantia, quam ante damnationem habuerat, voluiſſet aliquis vel ignobilium & pauperum facile, cum infelici illa forma, ducere. Dicebatur autem etiam concidere ad Lunae incrementa.

Ὡς δὲ ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν [d] ἀπωδύρετο, Θάρρει, ἔφη, ὦ Μενέκρατες, ἔστι γὰρ ἐπορήσεις τὰ ἀναγκαῖα, καὶ ἡ θυγάτης σου ἄξιον τοῦ γένους εὑρήσει νυμφίον τινά· καὶ ταῦτα ἅμα διεξιὼν, λαβόμενος [e] αὐτοῦ τῆς δεξιᾶς, [f] ἦγεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ τἀγαθὰ τε ὑσίαν πολλὴν οὖσαν ἐνείμαλο πρὸς αὐτόν· καὶ δεῖπνον παρασκευασθῆναι κελεύσας, εἱστία τοὺς φίλους, καὶ τὸν Μενεκράτη, ὡς δή τινα τῶν ἑταίρων ποιησόμενος τὸν γάμον. ἐπεὶ δὲ ἐδεδείπνηλο αὐτοῖς, καὶ ἔσπεισαν τοῖς θεοῖς, ἐνταῦθα δὴ μεσὴν αὐτῷ τὴν φιάλην προτείνας, Δέδεξο, εἶπεν, ὦ Μενέκρατες, παρὰ τοῦ γαμβροῦ φιλοτησίαν· ἄξομαι γὰρ ἐγὼ τήμερον τὴν σὴν θυγατέρα Κυδιμάχην· τὰ προῖκα δὲ τάλαι εἴληφα, τάλαντα πέντε καὶ εἴκοσι. τοῦ δὲ ἀπαγορεύοντος, μὴ σύγε, ὦ Ζηνόθεμι, μὴ ἔτω

Cum his dictis dextra illius prehenſa domum ſecum ſuam illum deducit: ſuasque opes, quae magnae erant, cum illo dividit, & coena parari juſſa amicos excipit convivio, ipſumque Menecratem, velut amicorum alicui perſuaſiſſet puellae nuptias. Cum vero coenati eſſent, & Dis libaſſent; hic plenam illi phialam propinans, *Accipe*, inquit, *a genero poculum amicitiae! ducam enim ego hodie tuam filiam Cydimachen, dotem accepi olim, talenta quinque & viginti.* Illo vero dicente, *Apage, noli hoc facere Zenothemi, nec ita ego inſaniam, ut videre*

[a] Καὶ] Abeſt a *Fl.* [b] Ὀκταικαιδεκέτις] Ὀκταικαιδεκαέτις *Fl.* Vulgatae adſentitur P. [c] Ἀγενῶν] Reſtitut. ex P. L. *J. V2.* marg. *A1.* & Mſ. *Gr.* Εὐγενῶν male *Fl. Ald. Fr. B2. H. P. S. A.* [d] Ἀπωδύρετο] Ex *B1.* & 2. Ἀποδ. cett. omnes. [e] Αὐτοῦ] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. [f] Ἦγεν] Reſtitut. ex L. Ἤγετο P. Ἦγε Edd. omnes.

20. Εὐγενῶν] De Menecratis filia deformi, ὦν εἰ μὴ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἥν γε πρὸ τῆς καταδίκης ἐκέκτητο, ἀξίωσεν ἄν τις τῶν γε εὐγενῶν καὶ πλουσίων ῥᾳδίως ἀγαγέσθαι, ὅτι κακοδαίμονα οὖσαν τὴν ὄψιν. *Quam ne cum omni quidem patris ſubſtantia, quam ante multam poſſederat, dignatus fuiſſet quisquam ingenuus ac pauper facile accipere, quae forma eſſet tam infelici.* Sic Eraſmus vertit. Non eſt mirum nullum τῶν εὐγενῶν hoc ſpinturnicium voluiſſe ducere. Omnino ſcribendum ex Mſ. τῶν ἀγενῶν. *obſcurorum, ex ima plebe. J.G.G.*

Ἀγενῶν] Debetur haec genuina ſcriptura MS. Gr. P. L. & Edd. *J.* & *V2.* nam depravatiſſime in reliquis legitur εὐγενῶν. *M. du S.*

21. Παραλαβεῖν] Proprium eſſe de uxore recipienda, domum deducenda, multis docet Rev. *Eiſner.* ad *Euang. Matth.* I. 20. ubi legas: μὴ φοβηθῇς παραλαβεῖν τὴν γυναῖκά σου. *J.F.R.*

24. Ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν ἀπωδύρετο] Verterat optime Eraſmus per verbum *deploraret.* Id Salmurii futiliter degeneravit in *declararet*, ac perperam in hac editione retentum. Cavebunt ſpero poſteri. *J.G.*

Ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν ἀπωδύρετο] Turpis macula. Scribe ocyus ἀποδύρετο. Vertit Salmurienſis *declararet*; quam futilem verſionem jam caſtigavit Cl. *Gronovius* pag. 904. Ed. *Graev.* *J.J.*

Ibid. Ἀπωδύρετο] Hanc vocem emaculavimus. In omni-

te possim, juvenem & pulchrum, puellae turpi & male affectae junctum. At ille, haec dicente *patre*, ablata sponsa in thalamum abit, & inde prodit paullo post virginitate illius interfecta: & ab illo inde tempore cum illa vivit vehementer illam amans, & ubique, uti vides, illam secum circumducens.

26. Et tantum abest, ut hujus eum matrimonii poeniteat, ut potius glorianti eo videatur similis, ostendens contemni a se vel pulchra vel turpia corporis, & divitias, & splendorem; respici vero amicum & Menecratem, quem non putet deteriorem ad amicitiam suffragiis sexcentorum factum. Veruntamen pro his hoc jam ipsi praemium fortuna retulit: puer enim illi pulcherrimus ex turpissima hac natus est. Et nuper, cum suis illum manibus intulisset in Senatum pater, ramo *olivae* redimitum, & pulla veste indutum, ut miserabilior videretur pro avo *deprecans*, arrisit Senatoribus puer, & plausum manibus dedit. Fractus autem *eo spectaculo* senatus, damnationem remisit Menecrati; & jam honoribus restitutus est, advocato tali apud Senatum usus. Talia, Massilienses dixit, acta a Zenothemi in amici gratiam, non

μανείην, ὡς σὲ εἰδεῖν νέον καὶ καλὸν ὄντα κόρῃ αἰσχρᾷ καὶ λελωβημένῃ συγκαλαζευγνύμενον. ὁ δὲ, ταῦτα διεξιόντος, ἀράμενος τὴν νύμφην, ἀπῆει εἰς τὸν θάλαμον· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθε, ἀφαρπάσας αὐτῶν καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνης σύνεσιν ὑποφαγαπῶν, καὶ πάντη ὡς ὁρᾷς θεραπεύομενος αὐτῶν.

Καὶ οὐχ ὅπως [g] οὐκ αἰσχύνεται τῷ γάμῳ, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικεν, ἐπιδεικνύμενος ὡς καλαφρονεῖ μὲν τὸν ἐν σώμασι καλῶν, ἢ αἰσχρῶν, καὶ πλούτου, καὶ δόξης, ἀφορᾷ δὲ εἰς τὸν φίλον, καὶ τὸν Μενεκράτην· ἐδὲ οἴεται χεῖρον πρὸς φιλίαν ἔχειν τὸ ψῆφον τῶν ἑξακοσίων γεγονέναι. πλὴν ἤδη γε τούτων ἅπτως αὐτὸν ἠμείψατο καὶ ἡ τύχη· παιδίον γὰρ πάγκαλον ἐκ τῆς αἰσχίστης αὐτῷ ταύτης ἐγένετο· καὶ πρώην γε, ἐπεὶ χαίρων αὐτὸ εἰσεκόμισεν ὁ πατὴρ [h] εἰς τὸ βουλευτήριον, θαλλῷ ἐστεμμένον, καὶ μέλανα ἀμπεχόμενον, ὡς ἐλεεινότερον φανείη ὑπὲρ τοῦ πάππου, τὸ μὲν βρέφος ἀνεγέλασε πρὸς τοὺς βουλευτὰς, καὶ συνεχρότησε τῇ χειρί· ἡ βουλὴ δὲ ἐπικλασθεῖσα πρὸς αὐτὸ, ἀφῆκε τῷ Μενεκράτει καταδίκην, καὶ ἤδη [i] ἐπίτιμός ἐστι, τηλικούτῳ συνηγόρῳ χρησάμενος πρὸς τὸ συνέδριον. τοιαῦτα ὁ Μασσαλιώτης ἔλεγε τὰ Ζηνόθεμιν εἰργάσθαι ὑπὲρ τοῦ φίλου, ὡς ὁρᾷς,

[g] Οὐκ] Non adesse in suo Cod. adlevit collator in marg. *Alter.* [h] Εἰς] Restitui ex *J.* & *S.* Nam omissum in *P. H.* &c. [i] Ἐπίτιμος] Et sic habere *Fl.* ac *Fr.* cum *J.* notat *Solan.* Sed habent etiam *P. H. B2.* aliaeque.

omnibus enim exceptis *Bass.* ἀπὸ —— legebatur. *M. du S.*

Ἀποδώσεται] Quod *Gronov.* monet, *cavebunt posteri*, id Cl. *Gesner.* vel sine hac monitione praestitisset, ut praestitit: quod Bened. *declararet* dederit, id vitium typographicum credo, quum *declamaret* voluerit; idque forsan eadem notione accipi voluit, qua *deplorare*; nam Graeci verbi vim ei incognitam fuisse, prorsus est ἀδύνατον, quod vero *Graeviana* Ed. id servarit, magis culpandum. *J. F. R.*

29. Ἦγον] Sic recte L. In P. ἦσαν. In impressis vero ἦκον. *M. du S.*

43. Συγκαλαζεύγνυμαι] Qui nescit τὸ ζεύγνυμι ejusque composita de matrimonio junctis aut jungendis adhiberi solitum, adeat Rever. *Jac. Elsner.* ad *Euang. Marc.* X. 9. *J. F. R.*

63. Βουλὴ..] Citat haec verba *Suidas* in ἐπίτιμος. Sed ibi corrupte pro αὐτὸ legitur αὐτὸν. Quod cum Doctissimo Editori contubernali tum indicassem, & cum pauculis aliis in schedula annotatum tradidissem, ea casu aliquo deperdita, in ea Editione omissum fuit: quod tamen ei fraudi esse, tantillum cum sit, ob alia & multa laude sane digna, in ea Editione ab eo summo labore praestita, nolim. *M. du S.*

65. Ἐπίτιμος] Bene monuit Cl. *Hemsterh.* in marg. adeundum *Dukerum* ad *Thucyd.* p. 339. No. 25. Cum enim & *Thucyd.* V. c. 34. habeat, τοὺς ἐπιτίμους, & Cl. *Duk.* illud verbum ex *Th. Mag. Suid.* atque auctore Etymologici, hocque Luciani loco probet, satis patet probam esse Luciani vulgatam, neque id in ἐπιτίμως mutandum; sed significare, *qui integra fama & existimatione est.* *J. F. R.*

70. Παλ-

ὐ μικρὰ, οὐδὲ ὑπὸ πολλῶν ἂν Σκυθῶν γενόμενα· οἵγε καὶ τὰς παλλακὰς ἀκριβῶς τὰς καλλίστας ἐκλέγεσθαι λέγονται.

parva, ut vides, neque a Scythis multis expectanda, qui quidem pellices etiam pulcherrimas cum cura dicantur eligere.

Λοιπὸς ἡμῖν ὁ πέμπτος· καί μοι δοκῶ οὐκ ἄλλον ἐρεῖν, Δημητρίου τοῦ Συνιέως ὑπολαθόμενος. συνεκπλεύσας γὰρ εἰς Αἴγυπτον ὁ Δημήτριος, Ἀντιφίλῳ τῷ [a] Ἀλωπεκῆθεν, ἑταίρῳ ἐκ παίδων ὄντι καὶ συνεφήβῳ, συνῆν καὶ συνεπαιδεύετο, αὐτὸς μὲν τὴν Κυνικὴν ἄσκησιν ἀσκούμενος ὑπὸ τῷ Ῥοδίῳ ἐκείνῳ σοφιστῇ· ὁ δὲ Ἀντίφιλος ἰατρικὴν ἄρα ἐμελέτα. καὶ δή ποτε ὁ μὲν Δημήτριος ἔτυχεν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀποδημῶν καὶ θέαν τῶν πυραμίδων καὶ τοῦ Μέμνονος. ἤκουε γὰρ ταύτας, ὑψηλὰς οὔσας, μὴ παρέχεσθαι σκιάν· τὸν δὲ Μέμνονα βοᾶν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον. τούτων ἐπιθυμήσας Δημητρίῳ, θέας μὲν τῶν πυραμίδων, ἀκροάσεως δὲ τοῦ Μέμνονος, ἀναπεπλεύκει καὶ τὸν Νεῖλον, ἔκλον

Supereſt nobis quintus; & videor mihi non alium dicturus, Sunienſi Demetrio praetermiſſo. Cum navigaſſet enim in Aegyptum Demetrius cum Antiphilo Alopecienſi, ſuo a pueris inde ſodali & aequali, *ibi* una vivebat atque inſtituebatur, Cynicas ipſe ſectatus exercitationes, ſub Sophiſta illo Rhodio; Antiphilus autem medicinam meditabatur. Aliquando Demetrius peregrinatur per Aegyptum Pyramidas viſurus & Memnonem. Audierat enim illas, quantumvis altas, umbram non praebere; Memnonem autem ad Orientem ſolem exclamare. Horum ergo cupidus, nempe videndarum Pyramidum, ac Memnonis audiendi, adverſo Nilo ſextum jam men-

[a] Ἀλωπεκῆθεν] Conſtans Edd. lectio.

70. Παλλακὰς] Plures fuiſſe Scythis uxores & concubinas, infra clarius patebit c. 39. Idem de Thracibus ex *Menandri* fragmento conſtat a *Strabone* in eam rem adducto, calculoque ſuo comprobato, Lib. VII. p. 297. Ed. *Par.* qua de re infra pluribus. *M. du S.*

73. Δημητρίου] Idem de quo *Philoſtratus* IV. 24. qui VI. 33. in quibusdam Codd. Συνιὸς pro vulgato Κώου dicitur; vide etiam noſtrum Ὀρχ. c. 63. Unicus reſtat ſcrupulus, quod Demetrius iſte, quicunque tandem eſt, etiam tum, cum Auctor haec ſcriberet, in vivis fuiſſe videtur, vide c. 33. & 34. *M. du S.*

75. Τῷ Ἀλωπεκῆθεν] *Alciphr.* III. Ep. 37. pr. ἦλθον εἰς Ἐρυσιχθόνιον, τὸ Ἀλωπεκῆθεν ταύτην ἀναβήσασα. De pago autem Attico Ἀλωπεκὴ vel Ἀλωπεκαὶ vid. *Meurſ.* de pag. Att. Et reliq. Att. p. 7. Ubi ex *Aeſchine* docet abfuiſſe ab Urbe ſtadiis circiter duodecim. Et ex *Ariſtaen.* I. Ep. 4. Ἰππίας ὁ καλὸς, ὁ Ἀλωπεκῆθεν &c. adfert, qui eod. modo adverbialiter cum articulo ponit, ut Lucian. *J. F. R.*

76. Ἐκ παίδων] Modo ἐκ παιδὸς, ut *Alciphr.* I. p. 30. modo ἐκ παίδων. Pluralis tamen hic frequentior. Supra c. 12. φίλος ἐκ παίδων ἦν. Adde *Demon.* c. 3. & alibi. *Herodian.* III. 15. 11. At ibi ἀμφοτέρους praemittitur, adeoque nihil mirum. Sed quid plura in re nota? Latini aeque *a pueris* dicunt atque *a puero*, & prius quidem frequentius. *J. F. R.*

78. Ῥοδίῳ —— σοφιστῇ] Quis ille Rhodius Sophiſta Cynicus? An Agathobulus ille, de quo Δημων. c. 3. & Περ. c. 17.? Sed ſi *Cynicus*, cur *Sophiſta* audit? Niſi forſan *Impoſtorem* intelligat, ut Περ. c. 13. & paſſim. *M. du S.*

84. Μέμνονα βοᾶν] Exſtabat revera Luciani tempore decantata illa Memnonis ſtatua. Vide Φιλοψ. c. 33. *Philoſtr.* p. 232. & lege omnino *Strabonem*, qui ipſe ſe eam Thebis vidiſſe narrat XVII. p. 816. *M. du S.*

86. Πυραμίδων — Μέμνονος] Pyramides ſtructurae ſunt ex ſaxis aut lateribus, ab imo amplae, in ſummo acutae, atque in altam molem evectae, ad nihil quam ad effundendum opes inventae. Memnonis autem hujus cineres in aves transmutati feruntur, quae magnis gregibus e diverſis locis ſingulis annis ad ſepulcrum Memnonis convolare, atque ibi primum querulas voces edere, deinde inter ſe dimicare dicuntur. *Ovid.* Lib. XIII. Metam. *Lucian.* in Philopſ. *G. C.*

87. Ἀναπεπλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον ἔκτον ἤδη μῆνα] Adſumpſit ab Eraſmo Benedictus *ſextum jam menſem adverſo Nilo navigabat*. Quod quis unus homo fecit unquam? aut ſi quis feciſſet, qui non oportuiſſet fieri, ut ab illo detegerentur fontes Nili? ſed fieri id non poterat, & Nilus non niſi ad Elephantinen erat bene navigabilis. Sed neque id dicere vult Lucianus; ſed illum ſex menſes in iſta peregrinatione conſumpſiſſe, non utique ſemper navigando per adverſum Nilum, ſed per Nilum: verſus interiora ac mediterranea coperat navigare in Nili alveo abhinc jam ſextum menſem. Κατὰ non magis de adverſo, quam de ſecundo amne ſumi docet vel ipſe Lucianus in Jove Tragoe-

menſem navigaverat, relicto Antiphilo, quem via & aeſtus deterruerant.

28. At hic interim in calamitatem incidit, quae maxime generoſo amico indigeret. Servus enim illius Syrus nomine & patria, ſocietate cum ſacrilegis quibusdam inita, ingreſſus cum illis eſt templum Anubidis. Hi ſpoliato Deo, phialas ex auro duas, & ſceptrum aureum ipſum quoque, & canino capite ſigilla Dei argentea aliaque id genus, deponunt apud Syrum omnia. Deinde incidentes *in vincula* (deprehenſi enim fuerant vendentes aliquid) omnia ſtatim, rota cum torquerentur faſſi ſunt, ductique in hoſpitium Antiphili venerunt, protuleruntque res furtivas ſub lectulo quodam in obſcuro jacentes. Syrus ergo vinctus ſtatim eſt, & herus illius Antiphilus; hic quidem, dum magiſtrum audit, abἤδη μῆνα, ὀκνήσαντα πρὸς τὴν ὁδὸν καὶ τὸ θάλαττον, ἀπολιπὼν τὸν Ἀντίφιλον.

90 Ὁ δὲ ἐν τοσούτῳ συμφορᾷ ἐχρήσατο, μάλα γενναίῳ τινὸς φίλῳ δεομένῃ. οἰκέτης γὰρ αὐτῷ Σύρος, καὶ τὸ γένος, καὶ τὴν πατρίδα, ἱεροσύλοις τισὶ κοινωνήσας, συνεισῆλθέ τε αὐτοῖς ἐς τὸ Ἀνουβείδιον, καὶ ἀποσυλήσαντες τὸν θεὸν, χρυσᾶς τε φιάλας δύο, καὶ

95 κηρύκιον χρυσοῦν καὶ τοῦτο, καὶ [b] κυνοκεφάλους ἀργυροῦς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, κατέθεντο πάντα παρὰ τῷ Σύρῳ. εἶτ' ἐμπεσόντες (ἐάλωσαν γάρ τι [c] ἀπεμπολῶντες) ἅπαντα εὐθὺς ἔλεγον στρεβλούμενοι ὅπου τοῦ τροχοῦ, καὶ ἀγόμενοι ἦκον ὅπου τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀντιφίλου, καὶ τὰ φώρια ἐξέφερον ὑπὸ κλίνῃ [d] τινὶ ἐν σκοτεινῷ κείμενα. ὅ, τε [e] οὖν Σύρος ἐδέδετο εὐθὺς, καὶ ὁ δεσπότης αὐτοῦ Ἀντίφιλος· ὅτος μὲν καὶ μείζου ἀκροώμενος τοῦ διδασκάλου [f] ἀναστραφεὶς· ἐβοήθη δὲ

b Κυνοκεφάλους] Καμηφάλους P. & marg. *A*1. Nil mut. *Fl. J. P.* &c. *c* Ἀπεμπολοῦντες] Deſerui ſcripturam Ed. *P.* quae ἀ—πωλοῦντες media longa. pro qua ο eſt in *J.* aliisque. *d* Τινὶ] Τῇ *Fl.* Τινὶ etiam P. Cod. cum cett. Edd. *e* Οὖν] Deeſt in *Fl.* *f* Ἀναστραφεὶς] Ἀναπεσθεὶς *Fl.* cum marg. *A*1. Vulgatae ſuffragatur P.

gœdo ſcribens, τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοῦν φέρεται, & τοῦτο μὲν ἤδη κατὰ ῥοῦν προχωροῦντος τοῦ Δάμωνος. *J.G.*

Ἀναπεπλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον] *Adverſo Nilo* & nos interpretamur, non quo κατὰ τὸν Νεῖλον hoc ſignificet; ſed ob verbum ἀναπεπλεύκει, & ipſam rationem itineris, ab Alexandrea, ut apparet, in Aegypti interiora inſtituti. Scrupulum de ſex menſibus ipſe jam vir doctus bene removit. Adverſo fluvio navigavit Demetrius, ſed non uno tenore ſcilicet, verum ut paſſim, quoties videretur, ad dextram, ad ſiniſtram, excurreret &c. ut Phoenices, qui Africam primi circumnavigarunt, triennium ei rei impenderunt apud *Herod.* 4, 42. Quin plusquam perfecti ratio etiam hic habenda: ſermo eſt de profectione; jam poterat eſſe occupatus in reditu. Sex menſes enim ſatis ſuperque his, quae de Antiphilo jam narrabuntur, ſufficiunt. Recte igitur *adverſo Nilo* ſervavit etiam *Solanus.* *J.M.G.*

96. Κηρύκιον] Sic Libri omnes; forſan tamen aliud quid ſub hac voce latet, quod ſine Codd. MSS. operuere non poſſum. *M. du S.*

98. Ἐμπεσόντες] Jusſerat in marg. *Solan.* conferri infra Δικ. §. 5. Ibi invenias: ὃς ἐμπεσὼν τοῖς ἵπποις, καὶ ἐς τὸ θεσμωτήριον ἐμπεσών. Sed ἐμπίπτειν ἐπί τινα eſt *irruere in aliquem*, *invadere.* Supra *Tim.* c. 23. & paſſim. *Long. Paſt.* 2. p. 78. λύκος ἐμπεσὼν, de lupo irruente in gregem. At oppoſito ſenſu pro incidere in quem, quaſi in rete, Noſter *Tim.* §. 25. Nec non pro *incidere*, *obviam venire*, *Long. Paſt.* I. p. 25. (al. 18.) ἐὰν μὲν — ἐπιπέσῃ τὸ κάλλος, καὶ ἐπιμείνῃ. Ubi forte tamen ἐπ' ἀυτοῦ diſcretim ſcribendum, ſed legitur ἐπιπέσῃ in tribus quas conſului Edd. *J.F.R.*

99. Ἀπεμπολοῦντες] Etſi ſimplex πωλέω *vendo* primam habet longam, ideoque ſuſpicor, verius ad etymon accedere ſcripturam Ed. *P.* quae ἀπεμπωλ. dedit; tamen ab ea receſſi, non modo quia cett. Edd. recedunt, ſed quia & alibi apud Noſtrum aliosque media correpta ſcribitur conſtanter, ut ſupra T. I. *de Merced. Cond.* c. 23. pr. c. 24. verſ. 34. Item *Alciphr.* III. Ep. 3. p. 280. Et eod. Lib. Ep. 46. p. 376. Ut alia teſtimonia brevitatis ergo omittam. Veniam igitur oro erroris in *Piſcat.* c. 27. verſ. 27. ſupine admiſſi; quandoquidem ibi *Pariſinae* Editionis orthographiam, ἀπεμπόλησιν media longa exhibentis, ſum ſecutus, dum & ibi ceterae recte brevem haberent, quas tamen ideo adcuratius perſpicere neglexi, quod corrupte ἀμπεμπολ. haberent. At hoc levius eſt, quam quod ibid. Codd. quoque in nota *Solani* dicantur ita exhibere mediam longam; quod ego, non ſatis inveſtigans confutiorem notarum iſtarum ſcripturam, arbitrabar ita eſſe. Jam vero iſta recognoſcens, & ad margines librorum revertens, in quibus collationes codicum ſunt conſignatae, invenio in his adcurate notatum, Miſſ. O. P. L. omnino habere ἀπεμπέ-

δὲ ὐδεὶς, ἀλλὰ καὶ οἱ τέως ἑταῖροι, ἀπεστρέφοντο ὡς τὸ Ἀνουβείδιον συλήσαντα, καὶ ἀσέβημα αὐτῶν ἡγοῦντο εἶναι, εἰ συνέπιον πολλοὶ ἢ συνεστιάθησαν αὐτῷ. καὶ οἱ λοιποὶ δὲ τοῦ οἰκέτου, δύο ὄντες, ἅπαντα ἐκ τῆς οἰκίας συσκευασάμενοι, ᾠχοντο φεύγοντες.

Ἐδέδετο οὖν ὁ ἄθλιος Ἀντίφιλος πολὺν ἤδη χρόνον, ἁπάντων, ὅσοι ἦσαν κακοῦργοι ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, μιαρώτατος εἶναι δοκῶν. καὶ ὁ ἐπὶ τῶν [a] δεσμῶν Αἰγύπτιος, δεισιδαίμων ἄνθρωπος, ᾤετο χαριεῖσθαι καὶ τιμωρήσειν τῷ θεῷ, βαρὺς τῷ Ἀντιφίλῳ ἐφεστώς. εἰ δ' [b] ἀπολογοῖτό τι λέγων, ὡς οὐδὲν τοιοῦτον εἴργασται, ἀναίσχυντος ἐδόκει, καὶ πολὺ πλέον ὅτι τοῦτο ἐμισεῖτο. ὑπενόσει τοιγαροῦν ἤδη, καὶ πονήρως εἶχεν, οἷον εἰκὸς χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ τὴν νυκτὸς οὐδὲ ἀποτείνειν τὰ σκέλη δυνάμενον, ἐν τῷ ξύλῳ [c] καλαχεκλεισμένα· τὴν μὲν γὰρ ἡμέρας ὁ κλοιὸς ἤρκει, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ πεπεδημένη· εἰς δὲ τὴν νύκτα ἔδει ὅλον καλαδεδέσθαι· καὶ μὴν καὶ τοῦ οἰκήματος ἡ δυσοσμία, καὶ τὸ πνίγος, ἐν ταὐτῷ πολλῶν δεδεμένων, καὶ ἐστενοχωρημένων, καὶ μόλις ἀναπνεόντων, καὶ τοῦ σιδήρου ὁ ψόφος, καὶ ὕπνος ὀλίγος, ταῦτα πάντα χαλεπὰ ἦν καὶ ἀφόρητα, οἵῳ ἀνδρὶ ἐκείνων ἀήθει, καὶ ἀμελετήτῳ πρὸς οὕτω σκληρὰν ἕδραιταν.

Ἀπαγορεύοντος δὲ αὐτοῦ, καὶ μηδὲ σῖτον

stractus, auxiliante nemine, sodalibus qui adhuc fuerant, eum, velut qui Anubidis aedem sacrilegio violasset, aversantibus, impiatosque se putantibus, si quando cum ipso compotationem aut coenam obiissent. Caeteri autem servi duo, convasatis, quae in domo erant, omnibus, aufugere.

29. Vinctus igitur miser Antiphilus jam satis diu, & pro impurissimo omnium, quotquot malefici in carcere erant, habitus fuerat: & commentariensis Aegyptius, superstitiosus homo, putabat gratum facere se Deo, & illius ulcisci injurias, si gravis instaret Antiphilo. Si vero quando caussam diceret, se nihil tale feciisse, impudens videbatur, majorique eam ipsam ob caussam erat in odio. Jam igitur aegrotabat aliquantum, & male habebat, ut probabile erat qui jaceret humi, & ne noctu quidem extendendorum pedum facultatem haberet, incluforum nempe nervo: interdiu enim numella sufficiebat, & manus altera compedita: noctu autem vinciri totum oportebat. Verum etiam foedus odor carceris, & aestus, multis in eodem loco vinctis & anguste confertis, vixque respirantibus, & ferri stridor, & parum somni; haec omnia difficilia erant atque intolerabilia, velut insueto talium viro, & ad durum adeo victum non exercitato.

30. Jam despondebat animum, jam nec ci-

[a] Δεσμῶν] Et sic habere *Fl.* cum *J.* & *S.* notat *Solan.* Sed & sic *P. H.* &c. [b] Ἀπολογοῖτό] Et hic vulgatae adsentiri Coll. *Fl. J.* notat idem. [c] Καλακεκλεισμένα] Ἀπακεκλ. *Fl.* Vulgatam tuetur P.

πόλεων; aeque ac in ceteris Luciani locis modo adlegatis. Plura igitur ex aliis auctoribus non addam, praeter unum hoc *Aristophanis* Acharn. vers. 373. Καὶ ταῦθα λαθάνειν' ἀπιμπολῶμεν, unde etiam patet, syllabam πολ. in versu brevem esse. *J. F. R.*

17. Ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν] Cur *Solan.* varietatem quaesierit, nescio. Quidni enim ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν *custodiae praefectum* significet, aeque ac apud LXX. *Dan.* VI. 7. οἱ ἐπὶ τῶν βασιλείας *praepositos regno, satrapas aut praesides* notat, non video. Plenius *Herodian.* III. 3. 12. οἱ ἐπὶ ἡμῶν φύλακες. Sed & saepe οἱ ἐπὶ, sine substantivo personae usurpari, ut ὁ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, ὁ ἐπὶ τῶν ξύλων, ex *H. Steph.* de L. Graec. & Gall. conv. p. 91. Obs. 6. notavit Frater cariss. G. O. *Reitz.* in Belg. Graeciss. p. 471.—2. *J. F. R.*

25. Τῷ ξύλῳ καλακεκλεισμένα] Ex mala interpunctione mala olim versio nata; quum enim comma post νυκτὸς esset positum, dederant, *utpote qui humi cubaret, idque etiam noctu*, quare id comma sustuli, probe monente Rev. *J. Elsner* ad Act. Apost. XVI. 24. ubi habemus: τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. Qua occasione plura adfert ad explicandum captivos ligno vinciendi morem; eum igitur adeat curiosus Lector, cum Commentatoribus ad *Aristophanis* varia loca ibi producta. *J. F. R.*

26. Ὁ κλοιὸς ἤρκει] Haec instrumenta intellexisse arbi-

cibum capere volebat ; cum tandem redit etiam Demetrius , nihil eorum ſciens quae contigiſſent. Ubi vero reſcivit ut erat, curriculo ſtatim veniens ad carcerem , tum quidem non admittitur : erat enim veſpera, commentarienſis clauſa diu janua quieſcebat, cuſtodia reliqua ſervis tradita. Mane autem , cum multum ſupplicaſſet , intromittitur. Ingreſſus ergo diu requirit Antiphilum, qui jam prae malis noſci vix poterat , & circumiens ſingulos vinctorum inſpicit , ut ſolent qui ſuos mortuos, jam corruptos, requirunt in acie. Et niſi nomen exclamaſſet , Antiphilum Dinomenis F. diutius etiam , quis eſſet , ignoraturus erat , adeo malis illis immutatus fuerat. Cum vero voce agnita exclamaret , & illi accedenti , dimovens atque abducens a vultu comam ſqualidam conciliatamque , ſe quis eſſet oſtenderet ; ambo quidem ſtatim, vertigine ab inexpectato ſpectaculo correpti, concidunt. Spatio autem temporis recipiens ſe pariter , atque Antiphilum *recreans* Demetrius , diſtincte ſingula uti ſe haberent ab eo cum ſciſcitando comperiſſet, bono illum animo eſſe jubet , & diviſo palliolo dimidia ipſe parte amicitur , alteram dat illi , detractis ſordidis detritisque , quos habuerat , pannis.

αἱρεῖ δ' θέλοντα, ἀφικνεῖται πρὸς καὶ ὁ Δημήτριος, εὐθὺν εἰδὼς τ' ἤδη γεγενημένων. καὶ ἐπειδὴ ἔμαθεν, ὡς εἶχεν, εὐθὺς ὅτι τὸ δεσμωτήριον δρομαῖος ἐλθών, τότε μὲ οὐκ εἰσεδέχθη, ἑσπέρα γὰρ ἦν· καὶ ὁ [d] δεσμοφύλαξ πάλαι κεκλεικὼς τ' θύραν ἐκάθευδε, φρυρεῖν τοῖς οἰκέταις παρακελευσάμενος· ἔωθεν δὲ εἰσέρχεται, πολλὰ ἱκετεύσας· καὶ παρελθὼν ὅπιπολὺ μὲ ἐζήτει τ' Ἀντίφιλον, ἄδηλον ὑπὸ τ' κακῶν γεγενημένον, καὶ θεῖον ἀνεσκοπεῖτο καθ' ἕκαστον τῶν δεδεμένων, ὥσπερ [e] εἰώθασιν οἱ τοὺς οἰκείους νεκροὺς, ἤδη ἑώλων ὄντων ἀναζητοῦντες ἐν ταῖς διατάξεσι. καὶ εἰ γε μὴ τὄνομα ἐβόησεν, Ἀντίφιλον Δεινομένους, καὶ ὅπιπολὺ ἠγνόησεν ἂν ὅστις ἦν, τοσοῦτον [f] ἤλλαχτο ὑπὸ τ' δεινῶν. ὡς δὲ τ' φωνὴν αἰσθόμενος ἀνεβόησε, καὶ προσιόντα, ἀφαιρεῖλας τ' κόμην, καὶ [g] ἀπαγαγὼν τοῦ προσώπου αὐχμηρὰν καὶ συμπεπιλημένην, ἔδειξεν αὐτὸν ὅστις ἦν, ἄμφω μὲ αὐτίκα πίπτουσιν ὑπογιάσαντες ὅτι τῇ ἀπροσδοκήτῳ θέᾳ. χρόνῳ δὲ ἀναλαβὼν αὐτόν τε καὶ τ' Ἀντίφιλον ὁ Δημήτριος, καὶ σαφῶς ἕκαστα ὡς εἶχεν ἐκπυθόμενος παρ' αὐτοῦ, θαρρεῖν τε παρακελεύεται καὶ διελὼν τὸ τριβώνιον, τὸ μὲν ἥμισυ αὐτὸς ἀναβάλλεται, τὸ λοιπὸν δὲ ἐκείνῳ δίδωσιν, ἃ εἶχε πινακὰ καὶ [h] ἐκτέλυχωμένα ῥάκη θεισπάσας.

Καὶ

d Δεσμοφύλαξ] Sic *J. H. P. S. B2.* Δεσμοφύλαξ *Fl.* *e* Εἰώθασιν] Sic recte P. & marg. *A1W.* Εἰώθασιν male *J. P. H. S.* &c. *f* Ἤλλαχτο] Bene ſic *P. S.* & *B2.* Ἤλακτο male *J. Fl. H. Ald.* *g* Ἀπαγαγὼν] Reſcriptum ex L. P. Ἀπάγων Edd. priores. Ἀπαγαγῶν marg. *A1.* *h* Ἐκτετρυχωμένα] Sic Edd. omnes.

bitror *Prudent.* in hymn. 1. & 5. περὶ στεφ. *Cataſta* autem inter alia machinam ſignificat longæ & magnæ compedis formæ, qua ſervi vincti tenebantur, qualis a *Prudentio* deſcribitur in Vincent. *G.C.*

Ὁ κλοιὸς ἥρκει] Conf. ſupra *Apol. pro Merced.* c. 1. p. m. *J.F.R.*

41. Δεσμοφύλαξ] Non parui Florentinae mediam longam exhibenti ; nam & ipſa mox c. ſeqq. 31. & 32. δεσμοφύλακα & δεσμοφύλακα cum ceteris legit. *J.F.R.*

48. Εἰώθασιν] Sic P. optime. In reliquis εἰώθασιν. *M.duS.*

55. Ἀπαγαγὼν] P. & L. In reliquis ἀπάγων, minus commode. *M.duS.*

59. Αὐτόν τε] Sic etiam legere Florentinam adſcripſerat *Solan.* quid illud mirum ? Recte enim τε cum καὶ jungi quis tandem dubitaverit ? Vidimus id T. I. *de Merced.* c. 26. pr. No. 8. adde *Hom.* Il. Z. 351. — νήπιός τε ϛ αἴχμη &c. Ibid. 310. Ἄσυ τε ϛ Τρώων ἀλόχους, ac millies alibi. *Herodian.* I. 1. φάσεως τε ϛ ἀφανίας. *Aelian.* II. 13. pr. Et ſic ap. omnes, ne excepto quidem *Novo Teſt.* in quo vel tricies occurrit. Sed fors αὐτὸν voluit adſpirari, quod concedo. *J.F.R.*

64. Ἐκτετρυχωμένα] *Th. Mag.* v. ἐξετρύχωσεν haec

Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, πάντα τρόπον συνῆν, ὑπεμελεῖτο αὐτῷ καὶ θεραπεύων. ἐδίδου γὰρ ἑαυτὸν τοῖς ἐν τῷ λιμένι ἐμπόροις, ἕωθεν εἰς μέσην ἡμέραν, οὐκ ὀλίγον ἀπέφερεν ἀχθοφορῶν. εἶτ' ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ ἔργου, μέρος μὲν τοῦ μισθοῦ τῷ δεσμοφύλακι καταβαλὼν, τιθασὸν αὐτῷ καὶ εἰρηνικὸν ἀπεργάζετο αὐτόν· τὸ λοιπὸν δὲ εἰς τὴν τοῦ φίλου θεραπείαν ἱκανῶς αὐτῷ διήρκει, καὶ τὰς μὲν ἡμέρας [b] συνῆν τῷ Ἀντιφίλῳ παραμυθούμενος· ἐπεὶ δὲ νὺξ καταλάβοι, ὀλίγον πρὸ τῆς θύρας τοῦ δεσμωτηρίου, στιβάδιόν τι ποιησάμενος, καὶ φύλλα ὑποβαλλόμενος, ἀνεπαύετο. χρόνον μὲν οὖν τινα οὕτω διῆγον, εἰσιὼν μὲν ὁ Δημήτριος ἀκωλύτως, ῥᾷον δὲ φέρων τὴν συμφορὰν ὁ Ἀντίφιλος.

31. Atque ab eo inde tempore, quocumque modo poterat, cum illo erat, curam illi & miniſterium ſuum accommodans. Locata enim mercatoribus in portu opera ſua, a mane inde ad meridiem, non parvam pro geſtandis oneribus *mercedem* referebat. Tum rediens ab opere, parte mercedis commentarienſi ſoluta, manſuetum ſibi illum ac placatum reddebat, reliquum autem ad amicum curandum ſufficiebat. Ac interdiu erat cum Antiphilo ejus ſolandi cauſſa; nocte autem ingruente non procul a janua carceris, in lectulo quem ſubſtratis ſibi foliis fecerat, quieſcebat. Aliquanto igitur tempore hunc in modum vixere, intrans nullo prohibente Demetrius, Antiphilus autem lenius ita ferens calamitatem.

Ὑστερον δὲ ἀποθανόντος ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ληστοῦ τινος ὑπὸ Φαρμάκων, ὡς ἐδόκει, Φυλακή τε ἀκριβὴς ἐγένετο, καὶ οὐκέτι παρῆν [c] τις ἐς τὸ οἴκημα τοῦ λελυμένου. ἐφ' οἷς ἀπορῶν καὶ ἀνιώμενος, οὐκ ἔχων ἄλλως

32. Poſtea, cum latro aliquis in carcere mortuus eſſet a veneno, ut putabatur: & cuſtodia accurate fieri, nec admitti quisquam ſolutorum in carcerem. Qua de re inops conſilii & aegre ferens, cum alia condi-

a Δεσμοφύλακι] Nihil jam in orthographia hac mutat *Fl.* nec c. ſeq. b Συνῆν] Παρῆν marg. *A1.* c Τις] Οὐδὶ εἷς P. Item marg. *AiW.*

Luciani adferens, ἐκτετριχωμένα habet, non ἐ—τρχ. Et id quoque Luciano non incongruum arbitror, ut ſit: *pilis nudati.* modo aliunde etiam conſtet probum eſſe verbum, quod nondum obſervavi. Sed analogiae non repugnat. Nihil notaverat de lectionis hujus conſtantia vel varietate *Solanus* noſter: quare Editiones novem ſtudioſe conſului, omnes tamen in ἐκτετρχ. conſpirare cognovi. *J. F. R.*

71. Μίσθου μὲν τοῦ — καταβαλὼν, τιθασὸν αὐτῷ — ἀπεργάζετο] *Alciphr.* I. Ep. 23. p. 96. καταβαλὼν ὀβολοὺς δύο, καὶ τὴν βαλανέα τούτοις ἥλιον κλαύσας. Quod etſi non magni momenti eſt, moneo tamen *Berglerum* ibi & haec Luciani adduxiſſe, non addita pag. ſcribit autem τιθασὸν αὐτῷ in Luciani loco, quod & ego feci, etſi Edd. hic αὐτοῦ habent. *J. F. R.*

88. Προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ] In L. ἰλθὼν πρὸς τὴν ἁρμοστήν. Quae ultima vox magis arridet quam vulgata. Quid enim eſt hic συναρμοστής? Ἁρμοστὴς autem quid ſit, vidiſti jam c. 17. nempe idem quod mox c. 33. ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτραμμένος. *M. du S.*

Προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ] At ſupra c. 17. f. ἁρμοστῇ. *J. F. R.*

Ibid. Συναρμοστῇ] Uti ſupra c. 17. τὴν ἁρμοστὴν, ὃς ἦρχε τῆς Ἀσίας, *Proconſulem*, *Praeſidem* certe & *Rectorem* provinciae *Ordinarium* intelligebam: ita hic συναρμοστὴν *Legatum* dici arbitror, cui mandata a Praeſide jurisdictio. Non miſſos eſſe in Aegyptum Senatorios viros, Proconſules aut Propraetores, cum faſcibus, ſed ἐπάρχους Praefectos Auguſtales, minori & equeſtri dignitate homines, notum eſt, & monuit *Spanh.* diſſ. 10, 1. p. 92. Interim hoc tamen manet, Luciano ἁρμοστὴν eſſe magiſtratum ordinarium, συναρμοστὴν, ejus vicarium. Ille ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος paullo poſt vocatur. *J. M. G.*

91. Καὶ ἀχθεῖς ὡδὶ πρὸς τὸν Ἀντίφ.] Sentio hic aliquid a facilitate & candore Luciani alienum. Non offenderer, ſi illud ἀχθεῖς abeſſet, quod ut ſignarem, *ductus* in verſione Latina uncis incluſi. Sed poteſt fieri, ut pro ἀχθεῖς aliud verbum dederit auctor, quod melius huc conveniat. Illud apparet, poſt καὶ intelligi denuo verbum ἐκήγιτο, quod ſi cum ἀχθεὶς jungi voluit omnino Lucianus, habeat ſibi, & ſuſpicionem noſtram rideat. *J. M. G.*

93. Παρ' αὐτοῦ] Raro admodum exemplo in omnibus ſcriptum erat ὡδὶ παρ' αὐτοῦ. *M. du S.*

Παρὰ αὐτοῦ] Non certe adeo rara eſt ejusmodi ſcriptura, ac *Solanus* praedicat, ut non ſemel jam vidimus. Conf. notata ad *Apol. pr. Merc.* c. 11. & *Quom. Hiſt.* c. 5. No. 92. Addo hic *Long. Paſt.* IV. 222. Ed. *Moll.*

ditione adesse non posset amico, Legatum Praefecti adiens ipse se defert, ac si expeditionis contra Anubin susceptae socius fuisset. His autem dictis abducitur statim in carcerem, & [ductus] ad Antiphilum. Hoc enim aegre multum supplicans a commentariensi impetraverat, ut prope Antiphilum, & numellis iisdem includeretur. Hic ergo vel maxime benevolentiam declaravit, qua illum complecteretur: qui sua mala negligeret, quamvis ipse quoque aegrotans, curaretque, ut ille & quiesceret plurimum, & minus affligeretur. Itaque paullo lenius ferebant mala communia.

33. Aliquamdiu post vero ejusmodi quiddam incidens, ulteriori illorum infelicitati finem imposuit. Vinctorum enim unus limae copiam nescio unde nactus, assumtis in conjurationem compeditorum pluribus, dissecat catenam qua deinceps vincti erant, insertis in illam numellis,

παρεῖναι τῷ ἑταίρῳ, προσαγγέλλῃ ἑαυτὸν [d] προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ, ὡς εἴη κεχοινωνηκὼς [e] τῆς ἐπὶ τὴν Ἄνουβιν ἐπιβουλῆς. ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν, ἀπήγετο εὐθὺς εἰς τὸ δεσμωτήριον, κἀκεῖ ἀχθεὶς πρός τε τὸν Ἀντίφιλον (τοῦτο γὰρ μόλις πολλὰ ἱκετεύσας τὸν δεσμοφύλακα ἐξεἰργάσατο) πρός τε αὐτῷ πλησίον τῷ Ἀντιφίλῳ καὶ σὺν τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδέσθαι) ἔνθα δὴ καὶ μάλιστα ἔδειξε τὴν εὔνοιαν, ἣν εἶχε πρὸς αὐτὸν, ἀμελῶν μὲν τῶν καθ' ἑαυτὸν δεινῶν· καίτοι ἐνόσησε καὶ αὐτὸς ἐπιμελέμβῳ δὲ ὅπως ἐκεῖνῳ μάλιστα καὶ [g] καθευδήσοι, καὶ ἦλθον ἀνιάσει· ὥστε ῥᾷον ἔφερον μετ' ἀλλήλων κακοπαθοῦντες.

Χρόνῳ δὲ καὶ τοιόνδε τι προσπεσὸν ἔπαυσεν ἔτι πλέον αὐτοὺς δυστυχοῦντας· εἷς γάρ τις τῶν δεδεμένων, οὐκ οἶδ' ὅθεν, ῥίνης εὐπορήσας, καὶ συναμότας πολλοὺς τῶν δεσμωτῶν προσλαβών, ἐποπρίᾳ τε τὴν ἅλυσιν, ἣ ἐδέδετο ἐξῆς, τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν [h] διειρομένων, καὶ

[d] Προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ] Ἐλθὼν πρὸς τὸν ἁρμο— L. Πρὸς τὸν ἁρμοστὴν marg. *A1W.* In vulgata Edd. concordant. [e] Ἐπιβουλῆς] Ἐπιβολῆς *S.* sola, cum affecta *A.* [f] Παρὰ αὐτοῦ] Sic Edd. omn. [g] Καθευδήσοι] Καθευδήσει marg. *A1.* [h] Διειρομένων] Διειργομένων P. G. & marg. *A1.* Nil mut. Edd.

Moll. παρὰ ἀνδρὸς, & ὑπὸ κύριος ibid. Ap. LXX. in IV. *Reg.* XII. 9. ὡδὶ Ἀμμαζιεῖ. Sic ex iisd. κατὰ ἀνατολὰς vel quater notavit *Trommius*; sed longe plura in ἐπὶ & ὑπὸ. Noster in *Astrol.* §. 26. Hoc *Dial.* §. 1. ἀλλὰ ἄνδρας ὑδὶ ἐτίμησαν. *Alciphr.* III. p. 444. κατὰ ἄστυ. Si vero *Solani* mens est, ὡδὶ rarissime sic scribi ante pronomen, & quidem apud Lucianum, facile id concedo. *J. F. R.*

7. Διειρομένων] Narrat cum quidam vinctorum in carcere Aegyptiaco limam esset nactus, qua ἀποπρίει τὴν ἅλυσιν, ἣ ἐδέδετο ἐξῆς, τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, καὶ ἀπέλυσε ἅπαντας. Erasmus cum interpolatore Salmuriensi: *Catenam insecuit, qua ordine adstringebantur, cyphonibus in hanc insertis, solvitque omnes.* In Graecis verbis primum non intelligo quid sit τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, multo minus versionem Erasmi *cyphonibus in eam insertis.* διείρομαι est *quaero, interrogo.* sed legendum ex Mss. διειργομένων. vinculis, quibus singuli seperatim ligati erant, eos dirimentibus. ὁ κλοιὸς est vinculum, quo vinciebantur rei in carcere, ut superius ad tomum primum ostendit. Cur *cyphones* verterit Erasmus, ego equidem ignoro, multo minus cur in verbis, quae modo haec praecesserunt, interpretatus sit, *trabem*, τοῦτο γοῦν μόλις πολλὰ ἱκετεύσας τὸν διστοφύλακα ἐξεργάσατο ὡδὶ αὐτοῦ πλησίον τῷ Ἀντιφίλῳ, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδέσθαι. *Nam hoc multis precibus a custode carceris vix obtinuerat, ut proxime Antiphilo eademque in trabe vincirentur.* imo *eadem catena.* solebant vincti interdum duo tresve eadem catena vinciri. Sic apud Romanos in carcerem conjectus, & miles, qui custos ei apponebatur, eadem vinciebantur catena, ut patet ex *Senecae* ep. 5. *Eadem catena & custodiam & militem copulat.* ista vincula singularum custodiarum, quibus eorum manus pedesque constricti erant, alligata erant majori catenae, quam dixit Lucianus ἅλυσιν. Sic igitur in Latinam linguam vertendus hic locus: *Catenam dissecuit, qua ordine alligabantur, vinculis in eam* (sc. insertis) *dirimentibus* (sc. catenatos,) *solvitque omnes.* Omnes aut saltem paria catenatorum erant vincta compedibus, qui omnes compedes adstringebantur catenae majori. *J. G. G.*

Ibid. Τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων] Non spernenda est altera, quam ex MS. profert Cl. *Graevius*, lectio διειργομένων. Praeferam tamen ego vulgatam. Sensus est, singula singulorum nexorum vincula per istam catenam fuisse trajecta, ita ut quisque quidem suo vinculo fuerint vincti, sed omnes uni isti catenae insuper illigati. Διείρω est *Trajicio, Innecto, implico, infero.* infra c. 43. διὰ τῶν ὀδόντων μέλαξον διείρων τοὺς δακτύλους. *digitos inter dentes inferens.* In *Pseudomanti* c. 26. Ε. Γυμνὸν ἀστερίας συνάψας, καὶ διὰ τῶν σφυρῶν διείρας.

καὶ ἀπολύει ἅπαντας· οἱ δὲ ἀποκτείναντες εὐμαρῶς ὀλίγους ὄντας τοὺς φύλακας, ἐκπηδῶσιν ἀθρόοι. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὸ παραυτίκα, ἐπὶ ὅσα ἐδύναλο ἕκαστος, διεσπάρησαν, ὕστερον [a] συνελήφθησαν οἱ πολλοί. ὁ Δημήτριος δὲ καὶ ὁ Ἀντίφιλος ἐπὶ χώρας ἔμειναν, καὶ τὸν Σύρον λαβόμενοι ἤδη ἀπιόντα. ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, μαθὼν ὁ τοῦ Αἰγύπτου ἔπιτε-τραμμένος τὸ συμβεβηκὸς, ἐπ' ἐκείνους μὲν ἔπεμψε τοὺς διωξομένους, μεταπεμψάμενος δὲ τοὺς ἀμφὶ τὸν Δημήτριον, ἀπέλυσε τῶν δεσμῶν, ἐπαινέσας ὅτι μόνοι οὐκ ἀπέδραμον· ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνοί γε ἠγάπησαν, ἕως ἀφιέμενοι· ἐνθὰ δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ δεινὰ ἐποίει, ἀδικεῖσθαι σφᾶς ὑπὸ σμικρὰ, εἰ δόξουσι κακοῦργοι ὄντες, ἐλέῳ ἢ ἐπαίνῳ τοῦ μὴ ἀποδρᾶναι, ἀφεῖσθαι. καὶ τέλος ἠνάγκασαν τὸν δικαστὴν, ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα ἐξετάσαι. ὁ δὲ ἐπεὶ ἔμαθεν οὐδὲν ἀδικοῦντας, ἐπαινέσας αὐτοὺς, τὸν Δημήτριον δὲ καὶ πάνυ θαυμάσας, ἀφῆκε, καταμυθησάμενος ὅτι τῇ κολάσει, ἣν ἠνέσχοντο ἀδίκως δεθέντες, καὶ ἑκάτερον δωρησάμενος παρ' αὐτοῦ, δραχ-

& solvit omnes. At illi interfectis facile paucis custodibus, catervatim erumpunt. Atque isti in praesens dispersi quo quisque poterat, plerique postea comprehensi sunt. Demetrius autem atque Antiphilus suo loco manserant, & Syrum quoque prehenderant jam abeuntem. Luce orta, cum audisset Praefectus Aegypti, quid factum esset, ad illos quidem persequendos mittit; arcessitum autem cum amico Demetrium vinculis liberavit, collaudatos, quod soli non aufugissent. Verum illi non satis habebant se ita dimitti: sed proclamat Demetrius, & gravi oratione ostendit, injuriam sibi fieri non parvam, si videantur, cum malefici essent, vel misericordia dimissi, vel ut praemium fugae non tentatae haberent. Et coëgerunt denique judicem, ut accurate causam exquireret. Ille vero, cognito, nihil mali ab iis admissum, collaudans eos, Demetrium etiam vehementer admiratus, dimittit; consolansque de poena, quam injuste vincti subierant, & muneribus e sua re familiari afficiens utrumque, Antiphilum decies

a Συνελήφθησαν] Sic & *Fl.* cum cett.

Graum arteriis contextis, & per caput insertis. *J. J.*

Τῶν πλοιῶν εἰς αὐτὴν διαφορμίων] Lectionem hanc satis sanam esse existimem, & vertend. *Vinculis in eam insertis.* Mentionem enim fecerat de catena longa, cui ordine omnes captivi erant alligati. Nam πλοιοὶ, vincula uniuscujusque in eam catenam erant inserta. Jam cum major illa catena dissecta erat, solvebantur omnes ab illa. Significat autem διείρειν *trajicere, transmittere, inserere.* *Aelian.* Hist. an. XI. 12. Διείρειν ὀλόχοινον τῶν ῥινῶν. *holoschoenum per nares trajicere.* *L. Bos.*

Διαφορμίων] Vide *Xenoph.* 520. 24. ὅτι μᾶλλον τὸ ὑμᾶς λέγειν, εἰ δ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγοι ἂν τις παρίρρις. Vide *Dion. Chrysost.* 205. B. C. *M. du S.*

Διαφορμίων] Non nego διείρω signif. etiam *infero.* At non quamvis insertionem notare arbitror; sed eam potissimum, quae transeundi simul notionem complectatur, i. e. quae ad latus usque oppositum transeat. *Aelian.* IV. 28. διὰ τῆς ἀκτῆς τὸν κατὰ τὴν θύραν διείρας τὸν δάκτυλον. Ubi non simpliciter est, *inseruit digitum*, sed ita inseruit, ut ab altera parte promineret, pertransiret. Idque in locis aliis Luciani etiam locum habet; ea saltem non satis probant, vulgatam & hic veram esse, quia praepositum διὰ additur τῷ διείρων; hic vero εἰς. Interim nec falsam esse satis patet; nam etsi διείργω. cum *Graevio* substituas, tamen εἰς manet: at eodem hic redit, utrum eligas, *Graevianam* an vulgatam lectionem. Nam *adactis* an *insertis* hic eandem potestatem habet. Veluti idem est in loco *Xenophontis* Cyr. 8. quem *Steph.* profert, διειρκτοὺς τοὺς χεῖρας διὰ τῶν παιδῶν, ὥσπερ ἐν τοῖς διείρουσι, ὅταν βασιλεῖς ὁρᾷ. Ubi prius a διείργω an διείρω derives, eodem redibit; id quod ex aliis etiam exemplis videre licet. Error *Graevii* in eo latet, quod non cogitarit διαφόρμεω passivum esse a διείρω, sed διείρομαι crediderit tantum significare posse *interrogo.* *J. F. R.*

9. Ἐκπηδῶσιν] De furibus cito aufugientibus ἐκπηδᾶν *Alciphr.* III. Ep. 53. p. 398. Sed nihil hoc notatu dignum habet. *J. F. R.*

41. Οὗτοι] Αὐτοὺς adscriptum in marg. *A1.* non addito signo, pertineatne ad ὅτι, an ad sequens αὐτῷ, quod in eodem legitur Edit. *Aldinae* versu. Nec refert. Addo tantum, ut videas quam nihil varietatis praetermittam, quae ex Codd. fuerit desumpta. Sed pertinere credo ad αὐτὸς, vs. 45. *J. F. R.*

45. Αὐτὸς ἂν] Rectius Mss. ἢ αὐτοὺς ἂν σοι τοὺς λό-

γους

cies mille drachmis, altero tanto autem Demetrium.

34. Atque Antiphilus nunc adhuc in Aegypto est. Demetrius vero, etiam suis vicies mille illi relictis, in Indiam profectus est ad Brachmanos, sic allocutus Antiphilum, *Sibi veniam merito dandam videri, qui jam illum relinqueret: neque enim se indigere opibus, quoad idem esset, hoc est talis, qui parvis contentus posset vivere; neque illi opus esse amico, cujus jam res in facili essent.* Tales, Toxari, sunt amici Graeci. Nisi vero jam ante nos accusasses, qui verbis gloriari soleamus; ipsos quoque sermones tibi referrem, multos illos & bonos, quos Demetrius habuit in judicio, pro se ille quidem causae nihil dicens, verum pro Antiphilo, lacrumans insuper & supplicans, & in se recipiens omnia, donec flagellis tortus Syrus ambos absolvit.

35. Ego quidem igitur paucos hosce de

μαῖς μὲ μυρίαις τ' Ἀντίφιλον, δὶς τοσαύταις δὲ τ' Δημήτριον.

Ὁ μὲν οὖν Ἀντίφιλος ἔτι καὶ νῦν ἐν Αἰγύπτῳ ἐστίν. ὁ δὲ Δημήτριος, καὶ τὰς [b] αὐτοῦ [c] δισμυρίας ἐκείνῳ καταλιπὼν, ὤχετο ἀπιὼν εἰς τ' Ἰνδικὴν, καὶ τοὺς Βραχμᾶνας, τοσοῦτον εἰπὼν πρὸς τ' Ἀντίφιλον, ὡς συγγνωστὸς ἂν εἰκότως νομίζοιτο, ἤδη ἀπολιπὼν αὐτόν· ὅτε μὲν αὐτὸς δεῖται τ' χρημάτων, ἐς' ἂν αὐτὸς ᾖ ὅσῳ ἐστὶν, ἀρκείται ὀλίγοις δυνάμενος· ὅτε ἐκείνῳ ἔτι δεῖν φίλου, εὐμαρῶν αὐτῷ τ' πραγμάτων γεγενημένων. Τοιοῦτοι, ὦ Τόξαρι, οἱ Ἕλληνες φίλοι. εἰ δὲ μὴ [d] προδιεβεβλήκεις ἡμᾶς, ὡς ὄντι ῥήμασι μέγα φρονοῦντας, καὶ [e] αὐτοὺς ἂν σοι τοὺς λόγους διεξῆλθον πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ὄντας, οὓς ὁ Δημήτριος εἶπεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὑπὲρ [f] αὐτοῦ μὲν οὐδὲν ἀπολογούμενος, ὑπὲρ τοῦ Ἀντίφιλου δὲ, καὶ δακρύων προσέτι καὶ ἱκετεύων, καὶ τὸ πᾶν [g] ἐφ' ἑαυτὸν ἀναδεχόμενος, ἄχρι μαστιγούμενος ὁ Σύρος ἀμφοτέρους ἀφῆκεν αὐτούς.

Ἐγὼ μὲν οὖν τούτους ὀλίγους ἀπὸ πολλῶν, οὓς

b Αὐτοῦ] Sic *J.* Αὐτοῦ *El. H. P.* aliaeque. *c* Δισμυρίας] In *Coll.* adscriptum, alii Δισχιλίας, al. δραχμὰς. *d* Προδιεβεβλήκεις] Προδιαβ. *Fl.* *e* Αὐτοὺς] Restitut. ex P. G. & marg. *AIW.* Αὐτὸς Edd. *f* Αὐτοῦ] Sic & *Fl.* *g* Ἐφ'] Ὑφ' *Fl.*

34. Τὰς αὐτοῦ Δισχιλίας ἐκείνῳ κ.] Γρ. δραχμάς. *G.*

γως διεξῆλθον πολλοὺς, καὶ ἀγαθοὺς ipsas tibi orationes exponerem multas, & egregias, αὐτοὺς quod in editionibus est hic valde friget. Mox idem codex pro vulgato φαῦλος ῥήτωρ γυμνάζεως *sis malus orator*, pro vulgato φαῦλος ῥήτωρ φανήσῃ. & paullo ante illae membranae pro διηγησάμενόν σοι ἀγαθοὺς καὶ βεβαίους φίλους, scriptum ostendunt ἀγαθοὺς καὶ γενναίους φίλους. *tam bonos & generosos amicos.* nec spernendum quod sequente pagina in hoc codice legitur, τὸ ἀλλοῦν ὁ κυβερνήτης ἐσί. *verus ne quis gubernator sit.* in editis est ἀγαθός. *J.G.G.*

Αὐτοὺς] Versionem Cl. *Gesneri* vulgatae lectioni αὐτὸς adcommodatam quod mutaverim, Codicibus ac *Graevio* obsecutus, eo minus aegre feret, spero, quo id facere soleo rarius. *J.F.R.*

46. Διεξῆλθον] Indicativ. ille pro subjunct. non semel indicatus est T.I. Et Lector ei jam est adsuetus, ita ut monitione postea nihil opus sit. Vid. notata ad *Zeux.* c. 5. Ipsumque Lucian. *Abdic.* c. 31. bis ter sic loquentem. Ex Lect. *Jensii* Lucianeis p. 28. tantum unum addam, quod ipse in auctiori exemplari manu sua ceteris adjecit ex *Hom.* Il. N. 299. seqq. Οἳ δὲ βροτολοιγὸν Ἄρηα πόλεμόνδε μάχεσθαι, Τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς Ἕσπετο, ὅς τ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν. *Qui metus filius Martis TERREAT quantumvis impavidum bellatorem.* Non *terret*, ut vulgo vertitur. Unum adjungo ex *Herodian.* 2. 3. 12. ἄλλῳ μὲν ἂν τῷ θάρσει καὶ προθυμίαν ἐνέβαλλεν. *Alium forsan audaciorem atque alacriorem redderet*, recte ibi vertitur. Innumera addere similia liceret; sed non decet esse nimios in hisce; nec tamen semper talia plane praeterire fas est, quia Interpretibus saepe fraudi fuere. *J.F.R.*

ὡς πρώτους ἡ μνήμη ὑπέβαλε, [a] διηγησάμην σοι ἀγαθοὺς καὶ βεβαίους φίλους. τὸ λοιπὸν ἤδη καταβὰς ἀπὸ τοῦ λόγου, σοὶ τὴν ῥήτραν παραδίδωμι· σὺ δὲ ὅπως μὴ χείρους ἐρεῖς τοὺς Σκύθας, ἀλλὰ πολλῷ τούτων ἀμείνους, αὐτῷ σοι μελήσει, εἴ τι καὶ τῆς δεξιᾶς προφρόντιζας, ὡς μὴ ἀποτμηθείης αὐτίκα. ἀλλὰ χρὴ ἄνδρα ἀγαθὸν εἶναι· ἐπεὶ καὶ γελοῖα ἂν πάθοις, Ὀρέστην μὲν καὶ Πυλάδην πάνυ σοφιστικῶς ἐπαινέσας, ὑπὲρ δὲ τῆς Σκυθίας φαῦλος ῥήτωρ [c] φανούμενος. ΤΟΞ. Εὖγε, ὦ Μνήσιππε, ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς τὸν λόγον, ὥσπερ ἐὰν σοὶ μέλον, εἰ ἀποτμηθείης τὴν γλῶτταν, κραληθεὶς ἐν τοῖς λόγοις· πλὴν ἄρξομαί γε ἤδη, μηδὲν ὥσπερ σὺ καλλιλογησάμενος, ἐπεὶ καὶ Σκυθικὸν τοῦτο, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν τὰ ἔργα ὑπερφθέγηται τοὺς λόγους. προσδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτο παρ' ἡμῶν, οἷα σὺ διεξελήλυθας ἐπαινῶν, εἴ τις ἄπροικον ἔγημεν αἰσχρὰν γυναῖκα, ἢ εἴ τις ἐγγύριον ἐπέδωκε γαμουμένῃ θυγατρὶ φίλου ἀνδρὸς, δύο τάλαντα, καὶ, νὴ Δί', εἴ τις παρέσχεν ἑαυτὸν δεδησόμενον, ὅτι προδήλῳ τῷ μικρὸν ὕστερον λυθήσεσθαι. πάνυ μὲν εὐτελῆ ταῦτα, καὶ μεγαλουργὸν ἐν αὐτοῖς ἢ ἀνδρεῖον ἔνι ἰδέν.

Ἐγὼ δέ σοι διηγήσομαι φόνους πολλοὺς, καὶ πολέμους, καὶ θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων, ἵν' εἰδῇς ὡς παιδιὰ τὰ ὑμέτερά ἐστι, πρὸς τὰ Σκυθικὰ ἐξετάζεσθαι. καίτοι ἰδὲ ἀλόγως αὐτὸ πεπόνθατε, ἀλλὰ εἰκότως τὰ μικρὰ

multis, quos primos ſubjecit memoria, tibi enarravi bonos firmosque amicos. Quod ſupereſt jam decedens, agendi partes tibi trado. Tu vero ne deteriores dicas Scythas, ſed multum his meliores, tibi ipſi curae erit, ſi quidem dextram curas, ne tibi praecidatur. Sed oportet te virum fortem eſſe: alioquin ridiculus fueris qui, Oreſte & Pylade plane Sophiſtarum arte abs te laudatis, pro Scythia tua malus orator videare. TOX. Bene *facis*, Mneſippe, quod etiam incitas me ad orationem, quaſi non vehementer labores, ne praecidatur tibi lingua, ſi victus oratione fueris. Verum jam ſtatim incipiam, nihil ſtudens, uti tu, verborum elegantiae: neque enim Scythicum iſtuc, praeſertim ubi res ipſae magis quam verba loquuntur. Expectabis autem nihil tale a nobis, qualia tu retuliſti, cum laudares, ſi quis indotatam deformemque uxorem duxit, aut ſi quis pecuniam dedit nubenti filiae amici, duo talenta, &, per Jovem, ſi quis vinciendum ſe praebuit, cum manifeſtum eſſet, paullo poſt ſolutum iri. Valde enim iſta vilia, & magnificum in illis aut virile adeo nihil quidquam ineſt.

36. Ego vero tibi enarrabo caedes multas, & bella, & mortes pro amicis *ſuſceptas*, ut ſcias ludum eſſe veſtra, cum Scythicis ſi comparentur. Quamquam non praeter rationem illud vobis accidit, ſed con-

a Διηγησάμην] Et ſic habere *Fl.* ac *Fr.* not. *Solan.* Quid tum? habent & *J. P. H.* &c. b Βεβαίους] Γνησίους P. G. & marg. *AIW.* In vulgata conſpirant Edd. c Φανούμενος] Γενόμενος G. Nil mut. ulla Ed. Γανούμενος marg. *A1.*

55. Βεβαίους] Vulgatam potiorem arbitror, etſi utrumque recte dicitur, quod exemplis haud eget. *J.F.R.*

64. Φανούμενος] Ipſum marginis *Aldinae* vitium juvat lectionem τῇ φανούμενος. *J. F. R.*

87. Ἐν μέρει βαθείᾳ] Sic ſupra in *Alex.* c. 51. verſ. 51. καὶ μέρει βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. *Herodian.* IV. 10. 1. ἴσως μέρους βαθείας. Alia de hoc adjectiv. vid. ad *Reviv.* c. 41. *Piſc.* c. 12. De *Merced.* c. 25. & 33. *Zeux.* c. 8. Ac *de Salt.* c. 25. *J.F.R.*

91. Ὑποχωροῦμεν ἐκείνοις] Itane vero? An terga dare ſic ſuos vulgo hic fatetur? Non credo. Quid ergo, inquies? Dicam ἀποχρούομεν ſcripſerat Lucianus, quod facile ſic mutatum fuerit. Sed rem ego in medio relinquo. *M. du S.*

12. Ἐστεμμένους — τοὺς δικαίους] Scytharum amicitiae ut concilientur, morem tradit, cui conforme eſt jusjurand. Catilinae, de quo *Salluſt.* & *Flor. G.C.* Ἐστεμμένους — τοὺς δικαίους] *Salluſt.* id quod *Cognatus* ait, non liquido adfirmat. Sed famam tantum fuiſ-

conveniens est illa parva a vobis laudari. Neque enim sunt vobis occasiones ingentes ostendendae amicitiae, in alta pace viventibus: ut nec per serenum discas, bonusne sit gubernator; tempestate enim ad faciendum illud tibi judicium opus est. Apud nos autem bella perpetua, qui aut invadamus alios, aut excipiamus qui nos aggrediuntur, aut subita concursione pro pascuis aut praeda pugnemus. Hic maxime amicis bonis opus est. Et hanc ob rem quam firmissime coimus amicitias, solum hoc telum invictum & vix superabile esse rati.

37. Prius autem dicere tibi volo, qua ratione faciamus amicos; non de comissationibus uti vos, neque si quis aequalis inde ab adolescentia, aut vicinus sit; sed si quem videamus virum fortem, & magnis rebus gerendis aptum; ad hunc festinamus omnes, & quod vos in nuptiis, hoc nos in amicis *conciliandis* facere operae pretium censemus, multum procantes, & omnia simul agentes, ne excidamus amicitia, nec rejiculi esse videamur. Et si quis praelatus *aliis*, & jam amicus sit; fedus deinde & jusjurandum maximum, *victurum simul, & moriturum, si opus sit, unum pro altero.* Et sic facimus. A quo enim tempore incisis semel digitis instillaverimus sanguinem in calicem, & intinctis gladiorum mucronibus, simul ambo admoto *ore* biberimus; nihil est quod post ea nos

ταῦτα ἐπαινεῖται· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ εἰσὶν ὑμῖν ἀφορμαὶ ὑπερμεγέθεις πρὸς ἐπίδειξιν φιλίας, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ βιῶσιν, ὥσπερ οὐδ' ἐν γαλήνῃ μάθοις, εἰ [d] ἀγαθὸς ὁ κυβερνήτης ἐστί· χειμῶνος γὰρ δέησί σοι πρὸς τὴν ἀφάγνωσιν· ἡμῖν δὲ συνεχεῖς οἱ πόλεμοι, ἢ ἐπελαύνομεν ἄλλοις, ἢ ὑποχωροῦμεν ἐπόντας, ἢ συμπεσόντες ὑπὲρ νομῆς ἢ λείας μαχόμεθα· ἔνθα μάλιστα δεῖ φίλων ἀγαθῶν, καὶ ἀφ' τοῦτο ὡς βεβαιόταλα συντιθέμεθα τὰς φιλίας, μόνον τοῦτο ὅπλον ἄμαχον καὶ δυσπολέμητον εἶναι νομίζοντες.

Πρότερον δέ σοι εἰπεῖν βούλομαι, ὃν τρόπον ποιούμεθα τοὺς φίλους, οὐκ ἐκ τῶν πότων, ὥσπερ ὑμεῖς, οὐδ' εἰ συνέφηβός τις, ἢ γείτων ἦν· ἀλλ' ἐπειδάν τινα ἴδωμεν ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ μεγάλα ἐργάσασθαι δυνάμενον, ὅτι τοῦτον ἅπαντες σπεύδομεν. καὶ ὅσπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις, τοῦτο ἡμεῖς ὅτι τοὺς φίλους ποιεῖν ἀξιοῦμεν, ὅτιπολὺ μηχανώμενοι, καὶ πάντα ὁμοῦ πράττοντες, ὡς μὴ ἁμαρτάνοιμεν τῆς φιλίας, μηδὲ ἀποβλῆτοι δόξωμεν εἶναι. καίπερ ἂν προκριθείς τις ἤδη φίλος ᾖ, συνθῆκαι τὸ ἀπὸ τούτου, καὶ ὅρκος μέγιστος, ἢ μὴν καὶ βιώσεσθαι μετ' ἀλλήλων, καὶ ἀποθανεῖσθαι, ἢν δέῃ, ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου τὸν ἕτερον· καὶ ὕτω ποιοῦμεν. ἀφ' οὗ γὰρ ἐντεμόντες ἅπαξ τοὺς δακτύλους, [e] ἐνεγκαλάξωμεν τὸ αἷμα εἰς κύλικα, καὶ τὰ ξίφη ἄκρα βάψαντες, ἅμα ἀμφότεροι ἐπιχόμενοι [f] πίνομεν, οὐκ ἔστιν ὅ, τι τὸ μετὰ [g] τοῦτο ἡμᾶς ἀφα-

[d] Ἀγαθὸς] Ἀλκὴς G. & marg. *A1.* Nil mut. Edd. [e] Ἐνεγκαλάξωμεν] Ἐνεγκάξ. marg. *A1.* [f] Πίνομεν] Sic *M. Fr. B2. H. P. V2. S.* Πίομεν *J.* [g] Τοῦτο] Sic dedi ex P. Τοῦτ' Edd. pleraeque. Μετ' αὐτὸ. Exc. *Fl.*

fuisse: vid. ejus *Catil.* c. 22. Sed moris hujus, de quo Lucianus, diserte *Tacitus* meminit, Annal. XII. c. 47. De Mithridate & Rhadamisto: *Mos est regibus, quotiens in societatem coeant, implicare dextras, pollicesque inter se vincire, nodoque praestringere: mox ubi sanguis in artus extremos se effuderit, levi ictu cruorem eliciunt, atque invicem lambunt. id foedus arcanum habetur, quasi mutuo cruore sacratum.* Plura *Lipsius* & *Gronov.* ibi in notis. *J. F. R.*

Ἐντεμόντες] Describit eodem fere modo *Herodotus* 4, 70. Ὅρκια δὲ ποιεῦνται Σκύθαι κ. τ. λ. *J. M. G.*

16. Τοῦτο] Ita recte P. Plerique Libri τοῦθ'. *Fl.* vero μετ' αὐτό. *M. du S.*

Τοῦτο ἡμᾶς] Quia sic solet plerumque scribi apud Nostrum, & in Cod. invenitur, & *Solan.* ita mutavit, sic dedi. At poëtis ὡσιτatius τοῦθ' ita exarare, sequente adspirata, non opus est ut demonstrem. vid. tamen *Hom.* Il. A. 193. τοῦθ' ἅμμιν &c. Sed & in Nostro aliquoties ita editum, ut *Amor.* c. 19. vers. 75. δὺο τοῦθ' οἱ &c. Et in aliis prosae scriptoribus,

διαλύσειεν ἄν. καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας [a] εἰσιέναι· ὡς ὅστις ἂν πολύφιλος ᾖ, ὅμοιος ἡμῖν δοκεῖ ταῖς κοιναῖς ταύταις, καὶ μοιχευομέναις γυναιξί. καὶ οἰόμεθα ἀκέβ' ὁμοίως ἰσχυρὰν τὴν Φιλίαν αὐτῶν εἶναι, πρὸς πολλὰς εὐνοίας διαιρεθεῖσαν.

Ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν Δανδάμιδος πρώην γενομένων. ὁ γὰρ Δάνδαμις ἐν τῇ πρὸς Σαυρομάτας συμπλοκῇ, ἀπαχθέντος αἰχμαλώτου Ἀμιζώκου τοῦ φίλου αὐτοῦ. μᾶλλον δὲ πρότερον ὀμεῖμαί σοι τὴν ἡμέτερον ὅρκον, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἐν ἀρχῇ διωμολογησάμην, εἰ μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον καὶ τὴν Ἀκινάκην, οὐδέν πρὸς σέ, ὦ Μνήσιππε, ψεῦδος ἐρῶ περὶ τῶν φίλων τῶν [b] Σκυθικῶν. ΜΝΗΣ. Ἐγὼ μὲν [c] οὐ πάνυ σου [d] ὀμνύοντος ἐδεόμην, σὺ δὲ ὅμως εὖ ποιῶν ὀδένα θεῶν ἐπωμόσω. ΤΟΞ. Τί σὺ λέγεις; οὐ σοι δοκοῦσιν, ὁ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης, θεοὶ εἶναι; οὕτως ἄρα ἠγνόησας, ὅτι ἀνθρώποις μεῖζον οὐδὲν ἔστι ζωῆς τε καὶ θανάτου; ὁπόταν οὖν τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην ὀμνύωμεν, ταῦτα ὀμνύομεν, ὡς τὸν μὲν Ἄνεμον, ζωῆς αἴτιον ὄντα, τὸν Ἀκινάκην δὲ, ὅτι ἀποθήσκειν ποιεῖ. ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εἰ διά γε τοῦτο, καὶ ἄλλους ἂν ἔχοις πολλοὺς θεούς, οἷος ὁ Ἀκινάκης ἐστί, τὸ ὀιστόν, καὶ τὸ λόγχην, καὶ κώπειον, καὶ βρόχον,

dissolvat. Ac permissum est ternos summum tale fedus inire. Nam quisquis multos habet amicos, ille similis nobis videtur vulgaribus illis & adulteris mulieribus: putamusque non amplius aeque firmam illius amicitiam esse, per multas benivolentias divisam.

38. Incipiam vero ab Dandamidis rebus, quae nuper demum contigere. Dandamis nimirum in praelio cum Sauromatis abducto in captivitatem Amizoco amico suo ——. quin prius jurabo tibi nostrum jusjurandum, quandoquidem hoc etiam initio mihi tecum convenit, Non ego, ita me Ventus & Acinaces, mendacium apud te, Mnesippe, dicam de amicis Scythicis. MNES. Equidem non valde opus habeo tuo jurejurando. Interim bene est, quod per Deum nullum jurasti. TOX. Quid ais? Non videntur tibi Dii esse Ventus & Acinaces? Adeo ignoras, nihil majus esse vita & morte hominibus? Cum ergo Ventum juramus & Acinacem, eatenus juramus, quatenus vitae causae Ventus (*aër*) est, Acinaces vero mortem efficit. MNES. Verum si propter ista; etiam alios multos habueritis Deos, qualis est Acinaces; Sagittam, & Hastam, & Cicutam, & Laqueum,

a Εἰσιέναι] Σωιέναι G. & marg. *A*1. Nil mut. Edd. b Σκυθικῶν] Σκυθῶν P. & marg. *A*1. c Οὐ] Male deest in *Fl.* d Ὀμνύοντος] Ὀμνύοντι Ex. *Fl.* Nil mut. L.

ut *Alciphr.* III. Ep. 61. p. 428. Εἰς ταῦθ' ὅταν — sed quorsum nimia ista diligentia in re nullius momenti? *J.F.R.*

18. Εἰσιέναι] Valde quoque probo scripturam veteris libri, καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν εἰς τὰς συνθήκας συνιέναι, *licet autem summum tres in foedus tale coire*, pro communi εἰς τὰς συνθήκας εἰσιέναι, non quod hanc lectionem non possimus tueri, sed quod illa sit efficacior. Est enim σύνειμι vox propria qua utuntur de familiaritate, quam amici ineunt & colunt, uti notum est. *J.G.G.*

19. Ὅστις ἂν πολύφιλος] Πολυφιλία apud Scythas non aliter infamis fuit, quam apud alias gentes unius mulieris cum pluribus viris consuetudo. Sed diversa sentit *Cic.* Lib. de Amicit. & *Plut.* περὶ πολυφιλίας. *G.C.*

30. Μὰ γὰρ τὸν Ἄρεσιον ἢ τὸν Ἀκινάκην] Cum Barbaros per *gladium* jurantes ridet, aut in mentem non venit, aut dissimulavit, Graecos ipsos per *Lanceas* jurare solitos; (quod apud eos sanctissimum habebatur sacramentum. *Justin.* XIII.) Neque per *sceptrum* jurare apud Homerum ridiculum haberi. Vid. *Eust.* Il. A. Sed ad Scythas redeo. *Clem. Alex.* p. 25. C. Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησιν Ἰκέσιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσιν. Idem p. 19. A. *olim* ab iis cultum ait. *Ammian.* XXXI. *J. Brod.* Immo hodieque, quod ex itinere Legati Moscovitici nuper in Belgio edito constat, *Arcum & Gladium caeteraque arma* pro

queum, ac talia. Varius enim Deus ille Mors est, infinitas praebet, quae ducant ad se, vias. TOX. Vides, quam contentioſe illud agas & inſtar rabulae, interpellans & pervertens orationem meam. At ego dum tu dicebas, quietus eram. MNES. At non iterum certe, Toxari, hoc faciam. Omnino enim recte me increpuiſti. Itaque audacter, quae ſequuntur dicito: quaſi nec interſim tuo ſermoni, ita ſilentium tibi praeſtabo.

ἔχον, ᾗ τὰ τοιαῦτα. ποικίλος γὰρ ἔστιν ὁ θεὸς ὁ θάνατος, ᾗ ἀπείρους τὰς ἐφ' ἑαυτὸν παρέχεται ἀγούσας ὁδούς. ΤΟΞ. Ὁρᾷς, τοῦτο ὡς ἐριστικὸν ποιεῖς, ᾗ δικανικὸν, ὑποκρούων μέλαξυ ᾗ διαφθείρων μου τὸν λόγον; ἐγὼ δὲ ἡσυχίαν ἦγον, σὺ λέγοντος. ΜΝΗΣ. Ἀλλ' οὐκ αὖθις γε, ὦ Τόξαρι, ποιήσω τοῦτο, πάνυ γὰρ ὀρθῶς ἐπετίμησας· ὥστε θαῤῥῶν, τό γε [e] ἐπὶ τούτῳ λέγε, ὡς μηδὲ παρόντος ἐμοῦ τοῖς λόγοις, ἕτω σιωπήσομαί σοι.

39. TOX. Quartus dies proceſſerat amicitiae Dandamidi & Amizocae, ex quo ſanguinem alter alterius una biberant: cum regionem noſtram invadunt Sauromatae decem millibus equitum: pedeſtrium vero copiarum tertium tantum contra *nos* veniſſe dicebatur. Cum autem nos imprudentes hujus invaſionis opprimerent, vertunt *in fugam* omnes, multosque armatorum interficiunt, alios autem abducunt vivos, praeterquam ſi quis ſatis celeriter in alteram ripam fluminis transnataret, ubi nobis dimidius exercitus, & pars plauſtrorum erat: ſic enim tum caſtra poſueramus, neſcio quo conſilio ducum noſtrorum, ad utramque ripam Tanais. Statim ergo praeda abduci, captiva *corpora* comprehendi, diripi

ΤΟΞ. Τετάρτη μὲν ἦν ἡμέρα τῆς φιλίας Δανδάμιδι ᾗ Ἀμιζόκῃ, ἀφ' ἧς τὸ ἀλλήλων αἷμα συνεπεπώκεσαν· ἦκον δὲ ἡμῖν ἐπὶ τὴν χώραν Σαυρομάται μυρίοις μὲν ἱππεῦσιν· οἱ πεζοὶ δὲ, τρὶς τοσοῦτοι ἐπεληλυθέναι ἐλέγοντο. οἷα δὲ ὑ προειδομένοις τὴν [f] ἔφοδον αὐτῶν ἐπιπεσόντες, ἅπαντας μὲν τρέπουσι, πολλοὺς δὲ τῶν μαχίμων κτείνουσι· τοὺς δὲ ᾗ ζῶντας ἀπάγουσι, πλὴν εἴ τις ἔφθη διαπηξάμενος εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ, ἔνθα ἡμῖν τὸ ἥμισυ τοῦ στρατοπέδου, καὶ μέρος τῶν ἁμαξῶν ἦν· ἕτω γὰρ ἐσκηνώσαμεν τότε, οὐκ οἶδα ὅ, τι δόξαν τοῖς ἀρχιπλάνοις ἡμῶν, ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς ὄχθας τοῦ Ταναΐδος. εὐθὺς οὖν ἅ τε λεία συνηλαύνετο, ᾗ τὰ αἰχμάλωτα συνείχετο, ᾗ τὰς σκηνὰς διήρ-

e Ἐπὶ τούτῳ] Et hic *Fl.* conſentire not. *Solan.* f Ἐπιπεσόντες] Sic *J. Fl. H. B2. S.* Ἐκπεσόντες *P.* Εἰσπεσόντες *L.*

pro Diis habent. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Ἄνεμον ἐ τὸν Ἀκινάκην] Jusjurandum Scytharum, τὴν τὸν Ἀκινάκην, ᾗ τὴν τὸν Ἄνεμον. tametſi Acinaces vocabulum ſit Perſicum enſem ſignificans, ut tradit *Herod.* in Polymnia, Graeci tamen etiam pro gladio Scythico uſurpare ſolent, quem ſicut Deum quendam gens illa obſervaret & coleret. *Clem. Alex.* Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησὶν Ἰκέσιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβονται. *Ammian.* L. XIII. Lucian. in Tragoedo. *G.C.*

Τὸν Ἄνεμον ἐ τὸν Ἀκινάκην] Confer & *Brod.* Miſc. Part. 2. p. 533. *J.F.R.*

62. Ἐκπεσόντες] Εἰσπε— L. ut c. 54. Sed hic aptior videtur recepta. *M. du S.*

Ἐκπεσόντες] Nihil mutare Edd. notarat *Solanus.* Verum eas quas in variantt. notavi; ipſe conſului & in *P.* tamen ἐκπ. inveni, quod hic nihili eſt. At εἰσπ—όντες quod L. habet, non diſplicet; ſic rurſus infra c. 54. a. m. ἐ μὴ πολὺ ἐ ἔστιν εἰσπίπτων. Sed ἐκπίπτει τῷ θηρίῳ non longe hinc c. 43. iterum ait. *Long. Paſt.* III. pr. ἐπιπεσόμενος ἀφυλάκτοις ταῖς πόλεσι. *Herodian.* I. 8. 11. &c. Mirum autem, nullum Cod. in hac varietate ἐμπεσόντες habere, quod ceteris frequentius occurrit, vid. ad c. 28. Quia igitur ἀδιάφορον eſt, ſcribasne hic ἐκπ. an εἰσπεσ. antiquarum Edd. lectionem ſervavi, unius Codicis ratione nulla habita. *J.F.R.*

68. Τοῖς ἀρχιπλάνοις] Fictum, credo, nomen a Luciano, ut indicaret *Duces oberrantium*, & νομάδων, Scytharum. *J.M.G.*

διήρπαζον, καὶ τὰς ἁμάξας καὶ ἐλαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἁλισκομένας. καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῖν ὑβρίζοντες τὰς παλλακίδας, καὶ τὰς γυναῖκας. ἡμεῖς δὲ ἠνιώμεθα τῷ πράγματι.

tabernacula, plaustra capi cum ipsis plerisque vectoribus. Et in oculis nostris contumeliam inferebant pellicibus nostris atque uxoribus: quae res pessime nos habuit.

Ὁ δὲ Ἀμιζώκης ἀγόμενος, ἐαλώκει γάρ, ἐβόα τὸν Φίλον ὀνόματι, κακῶς δεδεμένος, καὶ ὑπεμίμνησκε τὸν κύλικος, καὶ τοῦ αἵματος. ὧν ἀκούσας ὁ Δάνδαμις, οὐδὲν ἔτι μελλήσας, ἁπάντων ὁρώντων, ἀφανήκει εἰς τοὺς πολεμίους· καὶ οἱ μὲν Σαυρομάται, διηρμένοι τὰς ἀκοντίας, ὥρμησαν [a] ἐπ' αὐτὸν ὡς καταξανοῦντες· ὁ δὲ ἐβόα τὸν Ζίριν. τοῦτο δὲ ἦν τις εἴπῃ, οὐκέτι [b] φονεύσουσιν αὐτόν, ἀλλὰ δέξεσθαι, ὡς ὅτι λύτροις ἥκοντα καὶ δὴ ἀναχθεὶς πρὸς τὸν ἄρχοντα αὐτῶν, ἀπαιτεῖ τὸν Φίλον· ὁ δὲ λύτρα ἤτει· μὴ γάρ προήσεσθαι, εἰ μὴ μεγάλα ὑπὲρ αὐτοῦ λάβοι. ὁ Δάνδαμις δέ, ἃ μὲν εἶχον, φησὶν, ἅπαντα διήρπασται ὑφ' ὑμῶν, εἰ δέ τι δύναμαι γυμνὸς [c] ἀποτελέσαι, ἕτοιμος εἰμὶ παρασχεῖν ὑμῖν, καὶ πρόσταξόν, τι ἂν θέλῃς· εἰ βούλει δὲ, ἐμὲ ἀντὶ τούτου [d] λαβών, κατάχρησαι πρὸς ὅ, τι σοι Φίλον. ὁ δὲ Σαυρομάτης· Οὐδὲν, ἔφη, δεῖ ὅλως κατέχεσθαί σε, καὶ ταῦτα Ζίριν ἥκοντα· ἀλλ' ἐκεῖνα μέρος καλα-

40. Amizoces autem cum duceretur, captus enim erat, nominatim inclamat amicum, duriter vinctus, & calicis admonet sanguinisque. Quibus Dandamis auditis, nihil amplius cunctatus, omnium in conspectu ad hostes transnatat. Ac Sauromatae telis sublatis impetum in illum faciunt, ut confossuri. At ille *Zirin* clamat. Hoc vero si quis dicat, non jam illum interficiunt, sed tanquam redimendi causa advenientem recipiunt. Itaque abductus ad ducem illorum, amicum repetit: hic pretium postulat, negatque se dimissurum, nisi magnum pro illo accipiat. Dandamis, *quae habebam*, inquit, *ea omnia a vobis direpta sunt. Si quid vero nudus possum solvere, subire vobis paratus sum: & impera quidquid volueris. Si vero volueris, pro hoc me tibi habe, &, quomodocumque tibi collibuerit, abutere.* At Sauromata, *non oportet*, inquit, *omnino te retineri, idque cum* Zirin *veneris: quin tu parte eorum, quae ha-*

[a] Ἐπ' αὐτὸν] Desunt in *Fl.* Adsunt in cett. & P. [b] Φονεύσουσιν αὐτὸν] Φονεύσ) ὑπ' αὐτῶν. P. & marg. *Δ1W.* [c] Ἀποτελέσαι] Ἱποτελέσαι *Fl.* [d] Λαβὼν] Excidit ex *Fl.* Habet P. & Edd.

72. Καὶ ἐλαμβάνοντο, αὐτάνδρους] Delenda est distinctio in his verbis: καὶ τὰς ἁμάξας κατελαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἁλισκομένας. Pertinet αὐτάνδρους ad ἁμάξας, Αὐτάνδροι ἁμάξαι sunt currus cum hominibus, quibus uxores & liberos suos imponebant Scythae Hamaxobii. Vertendum igitur: *Et curribus positebantur, quos capiebant cum ipsis hominibus*, non *cum viris*, ut Erasmus. Viri enim in castris versabantur. *J. G. G.*

Καὶ ἐλαμβάνοντο αὐτάνδρους] Non valde refert, tollasne id comma post καὶ ἐλαμβάνοντο, quod in Edd. est, nec ne. Sensus enim tamen potest prodire idem quem Cl. *Graevius* vult. *J. F. R.*

74. Παλλακίδας & τὰς γυναῖκας] Hinc liquido constat, fuisse Scythis & uxores & concubinas multas, quod jam ante delibavimus ad 76. C. Egregie autem hinc confirmatur *Menandrei* fragmenti emendatio a *Strabone* (VII. 297. Ed. *Paris.* m. 205.) ut id de Thracibus probaret, adducto, quod adeo describere non pigebit.

Γαμεῖ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἷς, εἰ μὴ δι' ἢ
Ἐνδικα γυναῖκας, δεύδικά τι πλείους τινός.
Ἂν τέτταρας δ' ἢ πέντε γιγαμηκὼς τύχῃ,
Ἀναφρόδιτος, ἀνυμφίαστος, ἄθλιος,
Ἀνυμφος ἔτος ἐπικαλεῖτ' ἐν τοῖς ἰκεῖ.

Hic vero, ut quantum debeatur Clarissimo Anonymo, qui Emend. in *Menand.* & *Philem.* fragm. edidit, cum ἀναφροδίτος, pro vulgato καὶ σωφρονίστις, restituit, auctores ipsos quaeso, si nondum videris, & doctissimorum in eum locum conatus tuis oculis inspicito. Emendatio ejus extat p. 97. *M. du S.*

82. Διαφθείροι τοὺς ἄκοντας] Jamdudum notatus & agnitus hic locus viris doctis, a quibus moniti interpretes non debuerunt perseverare in mala interpretatio-

habes, data amicum abducas licet. Rogat Dandamis, *Quid tandem vellet accipere?* Hic oculos petit. At ille ſtatim effodiendos praebet, cumque effoſſi eſſent, & jam pretium haberent Sauromatae, aſſumto Amizoce redit illo innixus; & ſimul transnatantes ſalvi ad nos veniunt.

41. Hoc factum Scythas omnes erexit, neque jam ſe victos putarunt, cum viderent maximum bonorum non ablatum eſſe ab hoſtibus, manente apud nos honeſto animo, & erga amicos fide. Verum etiam Sauromatas non mediocriter eadem res perterruit, cogitantes, contra quos viros, paratos quidem, pugnaturi eſſent, etſi imprudentes tum ſuperaverant. Itaque proxima nocte, relictis plerisque pecudum, incenſisque plauſtris, fuga abierunt. Verum Amizoces ferre non poterat, videre ſe, caeco Dandamide; ſed ipſe quoque ſe excaecat, jamque ſedent ambo, atque ex publico a communi Scytharum cum multo honore aluntur.

42. Quid tale, Mneſippe, vos dicere poſſitis, & ſi quis alios tibi decem ſupra

βαλὼν, ἄγε τ φίλον. ἤρετο ὁ Δάνδαμις ὅ, τι ϗ βούλε) λαβεῖν; ὁ δὲ τὼς ὀφθαλμὼς ἰήτησεν. ὁ δὲ αὐτίκα παρέχειν ἐκκόπειν αὐτώς· καὶ πειδὴ ἐξεκέκοπτο, ϗ ἤδη τὰ λύτρα εἶχον οἱ Σαυρομάτ), παλαλαβὼν τ' Ἀμιζώκην, ἐπανήϊ, ἐπερειδόμεν αὐτῷ, ϗ ἅμα διαγνηξάμενοι ἀπεσώθησαν πρὸς ἡμᾶς.

Τῦτο γενόμενον παρεμυθησαλο ἅπαντας Σκύθας, ϗ ἐκέτι ἡττᾶ) ἐνόμιζον, ὁρῶντες ὅτι τὸ μέγιστον ἡμῖν τ ἀγαθῶν ὐκ ἀπήγαγον οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ὅτι ἦν παρ' ἡμῖν ἡ ἀγαθὴ γνώμη, ϗ [e] ἡ πρὸς τὼς φίλως πίςις. ϗ τὼς Σαυρομάτας δὲ τὸ αὐτὸ ὑμετρίως ἐφόβησε, λογιζομένως πρὸς οἵως ἄνδρας ἐκ παρασκευῆς μαχῶν), εἰ ϗ ἐν τῷ ἀπροσδοκήτῳ τότε ὑπερέχον, ὥςε νυκτὸς ἐπιγενομένης, ἀπολιπόντες τὰ πλεῖςα τ βοσκημάτων, ϗ τὰς ἁμάξας ἐμπρήσαντες, φῦχοντο φεύγοντες. ὁ μέντοι Ἀμιζώκης ἐκέτι ἠδύνατο βλέπειν αὐτὸς [f] ὑπὸ τυφλῷ τῷ Δανδάμιδι, ἀλλὰ τυφλώσας ϗ αὐτὸς ἑαυτὸν, ἀμφότεροι κάθηνθ) κατὰ τὸ κοινῦ τ Σκυθῶν δημοσίᾳ μ πάσης τιμῆς τρεφόμενοι.

Τί τοιῦτον, ὦ Μνήσιππε, ὑμεῖς ἔχοιτε ἂν εἰπεῖν, εἰ ϗ ἄλλως σοι δέκα δοίη τις ἐπὶ

[e] Ἡ] Non habet artic. *Fl.* [f] Ἐπὶ] Excidit ex *Fl.* Adeſt in P. & Edd. In tribus ſeqq. capp. nil varietatis notatum, ſed *Fl.* nihil mutare, ſaepe adſcriptum.

tione *denſatis telis*, quod potuit quidem fieri, ſed non ſunt ad ſenſum Graecorum exprimendum. Debuerunt *ſublatis*, quum manibus levaſſent haſtas velut transfixuri, quod fieri ſic ſolet. Utique c. 55. Ἥλασαν δὲ τ πολεμίων, κοπίδι διαμβῶ non interpretantur *denſato*, ſed *ſublato gladio*. Eadem pagina non intelligo cur voces eas ϗ ταῦτα Ζίριν ἴκοιλα iidem reddant *idque quum temet dedideris*; quum qui ſic venit, & pronunciat Zirin, paulo ante dixerit venire quaſi ſoluturum λύτρα, non ob ſe dedendum. *J. G.*

84. Τὸν Ζίριν] *Zirin Gujetus* ſcripſit in notis, nihil aliud. An igitur maluit legi, ὦ Ζίρις; quia βοῶν, quum ſit effictum a bovis ſono, eſt neutrum abſolutum, ut ait *Budd.* in Lex. minore. Verum eſt, id generaliter *clamare*, *exclamare* ſignificare, & potiſſimum ſine accuſativo uſurpari. Interim & non ſemel cum eodem, ut *Aelian.* V. H. XII. 1. p. 661. Ed. minor. ϗ τὸ τῦ πατρὸς ὄνομα ἰδία. Apud LXX. vero aliquoties, ut 2. *Reg.* XX. 4. Βόησόν μοι τ ἄνδρα Ἰούδα &c. *Eſai.* XII. 4. Ὑμνεῖτε κύριον, βοᾶτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ. &c. Longe tamen frequentius ap. eosd. βοᾶν πρὸς τινίον. Sed & *Ariſtoph.* Av. verſ. 60. Τίς ὁ βοῶν τ δισσότιλω; ſic & *Plautus clamitare aliquem* dicit. Pſeud. V. 1. 30. licet & hoc proprie ſit verbum neutrum; ait autem *Plaut. clamitant me, ut revertar.* Ita *clamare aliquem*, *Petron.* c. 107. p. 493. Adde Cl. *Burman.* ad Ovid. II. Metam. 443. — *clamata refugis*; ubi id contra correctores pluribus probat. *J. F. R.*

97. Ζίριν ἴκοιλα] Forſan ἰκοῦνται, nam ſupra vocaverat Zirin. *F. G.*

99. Ὀφθαλμὼς — ἐκκόπτειν] Oculos obferre eruendos ſummum amoris ſignum eſſe, hoc Luciani aliorumque teſtimoniis oſtendit Rev. *J. Elſner.* ad Epiſt. ad *Galat.* IV. 15. ubi legimus: μαρτυρῶ γὰρ ὑμῖν, ὅτι, εἰ δυνατὸν, τὼς ὀφθαλμὼς ὑμῶν ἐξορύξαντες ἂν ἐδώκατέ μοι. *J. F. R.*

ὅτι τοῖς πέντε καταριθμήσασθαι ἀνωμότους, εἰ βούλει, ὡς καὶ πολλὰ ἐπιψεύδοιο αὐτοῖς; καίτοι ἐγὼ μὴν σοι γυμνὸν τὸ ἔργον διηγησάμην· εἰ δὲ σύ τινα τοιοῦτον ἔλεγες, εὖ οἶδα, ὁπόσα ἂν κομψὰ ἐγκατέμιξας τῷ λόγῳ, οἷα ἱκέτευεν ὁ Δάνδαμις, καὶ ὡς ἐτυφλῶτο, καὶ ἃ εἶπε, καὶ ὡς ἐπανῆκε, καὶ ὡς ὑπεδέξαντο αὐτὸν ἐπευφημοῦντες οἱ Σκύθαι, καὶ ἄλλα ὁποῖα ὑμεῖς μηχανᾶσθε εἰώθατε πρὸς τὴν ἀκρόασιν.

25. Ἀνωμότους εἰ βούλει] Toxaris ubi nobiliſſimum fidae amicitiae exemplum de Amizoca & Dandamide quodam enarraſſet, rogat Mneſippum, quid par ei aut ſecundum proferri poſſit e Graecis, licet vel decem ſupra numerum ante poſitum (nam, ut uterque quinque exempla referret, convenerat) adnumerare concedat, etiam ſine jurejurando, ut multa tuto poſſint adfingi, quo hiſtoria evadat mirabilior. Fuit cum in Graecis verbis pro ἀνωμότους ſuſpicarer ἀνωμότῳ eſſe legendum: εἰ ἐ ἄλλως σοι δίκαι δύο τις ἐπὶ πέντε καταριθμήσασθαι, ἀνωμότῳ, εἰ βούλει. *ſi quis alios decem ad quinque adnumerare concederet tibi etiam injurato, ſi placet.* Juraverant ſcilicet ambo, Mneſippus per Jovem Φίλιον, Toxaris per Ventum & Acinacem, Scytharum numina, ſe nihil hiſtoriis amicitiarum, quas relaturi eſſent, de ſuo allitaros. Nimirum ἀνώμοτος eſt *injuratus*, h. e. qui ipſe non juravit, ut patet ex notiſſimo illo Euripideo,

Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

Et ipſe Noſter ſupra c. 18. καὶ πῶς γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτος ἂν ταῦτα ἔλεγες. Sane ſi & hic ita ſcripſiſſet Lucianus, nihil foret culpandum. Sed & ne nunc quidem quidquam ſollicitandum. Etenim ἀνώμοτος non modo is eſt, qui Latinis *injuratus*; verum etiam de ea re dicitur, quae ſive foedere, ſive pacto, ſive jurejurando qualicumque non eſt comprehenſa & obſtricta, μὴ, ut loquitur lib. I. *Thucydides*, ὅρκοις καταλημμένον. Sic ex Demoſthene profertur ab Lexicographis ἡ εἰρήνη ἀνώμοτος, (id quod unicum ad probandam hanc hujus vocis notionem ab iis adfertur) pax jurejurando non confirmata. Ita quoque hic οἱ ἄλλοι ἀνώμοτοι ſunt ii, quorum hiſtoria citra jusjurandum & obligationem fidei poſſit referri, admixtis etiam falſis quibusdam. Eumdem hunc uſum habet ἀνώμοτος iterum apud Noſtrum T. I. pag. 315. ubi cauſa datur, quare Jupiter potiſſimum inſulam Delum

illos quinque enumerare permittat, & injuratus ſi lubet, ut etiam mendacio augere multa poſſis? At ego tibi rem nudam expoſui. Si vero tu talem quemdam diceres, bene novi quantas venuſtates admiſturus eſſes narrationi, quibus verbis ſupplicaverit Dandamis, & quomodo excaecatus fuerit, & quae tum dixerit, & ut redierit, & ut cum plauſu illum Scythae receperint, & alia, quae vos machinari auribus ſoletis.

Ἄκουε γοῦν καὶ ἄλλον ἰσότιμον, Βελίτταν, Ἀμιζώκου τούτου ἀνεψιόν· ὃς ἐπεὶ καλασπαθέντα ἐκ τοῦ ἵππου ὑπὸ λέοντος εἶδε Βάσθην τὸν φίλον (ἅμα δὲ ἔτυχον θηρῶντες) καὶ ἤδη ὁ λέων περιπλακεὶς αὐτῷ, ἐνεπεφύκει τῷ λαιμῷ, καὶ τοῖς ὄνυξιν ἐσπάραττε, καταπηδήσας καὶ αὐτὸς, ἐπιπίπτει κατόπιν τῷ θηρίῳ, καὶ περίεσπα, πρὸς ἑαυτὸν παροξύνων, καὶ μετάγων, καὶ ἅμα τοῖς ὀδοῦσιν μεταξὺ διείρων τοὺς δακτύλους, καὶ τὸν Βάσθην, ὡς οἷόν τε ἦν, ὑπεξελεῖν πειρώμενος τοῦ δήγματος. ἄχρι δὴ ὁ λέων ἀφεὶς ἐκεῖνον ἡμιθνῆτα ἤδη, ὅτε τὸν Βελίτταν ἀπεσπάραξε, καὶ συμπλακεὶς ἀπέκτεινε κἀκεῖνον· ὁ δὲ ἀποθνήσκων τὸ γοῦν τοσοῦτον ἔφθη κατάξας τῷ ἀκινάκῃ τὸν λέοντα εἰς τὸ στέρνον, ὥστε ἅμα πάντες ἀπέθανον, καὶ ἡμεῖς ἐθάψαμεν αὐτοὺς, δύο τάφους ἀναχώσαντες

43. Audi jam & alium aequo honore dignum, Belittam, Amizocae hujus conſobrinum: qui cum equo detractum a leone Baſthen amicum videret, una autem erant in venatu, & jam leo complexus hominem fauces illius invaſiſſet, & laceraret eum unguibus: deſiliens ipſe quoque a tergo irruit in beſtiam, eamque detrahit, in ſe dum irritat & traducit, inſerens intra dentes illius ſuos digitos, & Baſthen, quantum fieri poterat eripere morſui tentans: donec leo, relicto illo jam ſemianimi, verſus in Belittan, eumque complexus, ipſum quoque interemit. Atque ille jam moriens ante tamen ſic acinace leonem in pectore percuſſit, ut ſimul omnes morerentur. Nos vero ſepelivimus illos, duobus prope ſe invicem tumulis aggeſtis, uno

uno amicorum, altero autem exadverſo leonis.

πλησίον, ἕνα μὲ τ φίλων, ἕνα δὲ κατ' ἀντικρὺ τ λέοντ.

44. Tertiam tibi enarrabo, Mneſippe, Macentis amicitiam, & Lonchatae, & Arſacomae. Arſacomas hic amore incenſus fuerat Mazaeae Leucanoris F. Boſporanorum reguli, cum legatus ad eum eſſet tributi cauſſa, quod ſemper nobis ſolventes alioquin Boſporani, tertium jam menſem ultra diem dictum debuerant. In coena igitur cum vidiſſet Mazaeam, magnam & pulchram virginem, amare illam, & inde animo aeger eſſe coepit. Ac de tributo negotium perfectum jam erat: jam reſponderat illi rex, jam diſceſſus cauſſa convivio illum excipiebat. Moris autem eſt in Boſporo, ut proci in coena petant puellas, dicantque, qui ſint, qui recipi in affinitatem poſtulent. Jam forte accidit, ut plures in ea coena proci adeſſent, reges & regum filii, & Tigrapates *in his* erat, Lazorum regulus, & Adyrmachus Machlyinae princeps, & alii multi. Oportet vero procorum unumquemque, cum ſe indicavit, *nimirum* nuptiarum ſe cauſſa veniſſe, coenare cum aliis, & quiete accumbere: finitis vero epulis poculum poſcere, libare in menſam, & procum ſe puellae profiteri,

55 Τρίτλω δέ σοι διηγήσομαι, ὦ Μνήσιππε, τ Μακέντ φιλίαν, καὶ Λογχάτ, καὶ Ἀρσακόμα. ὁ γὰρ Ἀρσακόμας οὗτος ἠράσθη Μαζαίας τ Λευκάνορος, τῦ βασιλεύσαντος ἐν Βοσπόρῳ, ὁπότε ἐπρέσβευεν ὑπὲρ 60 τῦ δασμῦ, ὃν οἱ Βοσποριανοὶ ἀεὶ φέροντες ἡμῖν τότε ἤδη τρίτον μῆνα ὑπερήμεροι ἐγεγένηντο. ἐν τῷ δείπνῳ γῆν ἰδὼν τ Μαζαίαν, μεγάλην καὶ καλὴν παρθένον, ἤρα, καὶ ποθεῖν ἔσχε. τὰ μὲν δὴ περὶ τ φόρων διεπέ- 65 πρακτο ἤδη, καὶ ἐχρημάτιζεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς, καὶ εἰστία, ἤδη αὐτὸν ἀποπέμπων. Ἔθος δέ ἐστιν ἐν Βοσπόρῳ, τὺς μνηστῆρας ὅτι τῷ δείπνῳ αἰτεῖν τὰς κόρας, καὶ λέγειν, οἵ τινες ὄντες ἀξιῦσι καταδεχθῆναι ὅτι τ γάμου. καὶ δὴ καὶ τότε ἔτυχον ἐν τῷ δείπνῳ 70 πολλοὶ μνηστῆρες παρόντες, βασιλεῖς, καὶ βασιλέων παῖδες, καὶ Τιγραπάτης ἦν ὁ Λαζῶν δυνάστης, καὶ Ἀδύρμαχος, ὁ Μαχλυίνης ἄρχων, καὶ ἄλλοι πολλοί. δεῖ δὲ τ μνηστῆρα ἕκαστον προσαγείλαντα ἑαυτὸν, 75 διότι μνηστευσόμενος ἧκε, δειπνεῖν ἐν τοῖς ἄλλοις κατακείμενον ἐφ' ἡσυχίας· ἐπειδὰν δὲ παύσωνται δεηθέντες, αἰτήσαντα φιάλην ἐπισπεῖσαι καὶ τ τραπέζης, καὶ μνηστεύε-

12. Ὑπερήμεροι] Ὑπερήμεροι, ἐπὶ πάσης τῆς ὑπερθεσμίας λέγεται. *V.*

lum ad partum Latonae juſſerit exiſtere. ἡ Ἥρα γῆν, inquit Iris, ὅρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ τῆς ἀρχῆς τῇ Λατοῖ τ ὠδίνων ὑποδῦναι. ἡ τοίνυν γῆ οὗτος αὕτη (ſic enim, non αὐτὴ, legendum, jam monuimus) ἀνώμοτός ἐστιν. Hic namque ἀνώμοτος γῆ eſt, quae iſto jurejurando, quo reliquam terram obſtrinxerat Juno, non tenebatur. Non latuit quoque hoc *Th. Magiſtro*, qui in voce Ἀπώμοτος ita, Ἀπώμοτος, ὁ ἀπηγορευμένος. Ἀνώμοτος δὲ, καὶ ὁ μὴ ὀμόσας· καὶ ὁ μὴ ὀμόσας. Mox addit eum, quem noviſſimum adduximus, Luciani locum. *J. J.*

37. Ἀπὸ λέοντος] Leones Scythia non habet. (In addend. Ed. *Graev.*) *AE. M.*

Ibid. Εἰδὼ βάδην] Veriſimilia haec non ſunt; Leones enim Scythia non habet. *F. G.*

41. Ἐπιπίπτει] Conf. ſupra c. 39. Et hoc loco ἐπιπίπτει maxime proprium eſſe arbitror, beneque habet, quod nihil variationis notatum invenio. *J. F. R.*

44. Διείμην] Vid. quae poſt Cl. *Jenſium* de hoc verbo diſputavi ſupra ad c. 33. hujus Dial. *J. F. R.*

58. Μαζαίας τ Λαπάνορος τῦ βασ. τῦ Βοσπ.] Nomina Scytharum curioſe anquirere haud operae pretium eſſe duxi; ſed haec ſi ficta non ſint, alicubi apud Hiſtoricos occurrere veroſimile eſt.

Cave autem, quia βασιλεύσαντος dicit, fato functum credas; mox enim vivum inducit. *M. du S.*

65. Ἐχρημάτιζεν αὐτῷ] Quod vertitur, *reſponderat illi rex*, e negotii ipſius ratione ſumtum eſt: nam ad proprietatem verbi ſatis fuerat, jam *operam illi rex dederat*, ut Ἰκαρομ. c. 26. de Jove, qui audit modo, non reſpondet, ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς ψυχαῖς. *J. M. G.*

80. Ὃς

τὴν παῖδα, πολλὰ ἐπαινῶντα ἑαυτὸν, [a] ὡς τις ἡ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχοι.

Πολλῶν οὖν καὶ τὸν νόμον σπευσάντων, καὶ αἰτησάντων, καὶ βασιλείας καὶ πλούτους καταριθμησαμένων, τελευταῖος ὁ Ἀρσακόμας αἰτήσας τὴν φιάλην, οὐκ ἔσπεισεν (εἰ γὰρ ἔθος ἡμῖν ἐκχεῖν τὸν οἶνον, ἀλλὰ ὕβρις εἶναι δοκεῖ τοῦτο εἰς τὸν θεόν.) πιὼν δὲ ἀμυστὶ, Δός μοι, ὦ βασιλεῦ, ἔφη, τὴν θυγατέρα σου Μαζαίαν γυναῖκα ἔχειν, πολὺ ὀπτηδειοτέραν τούτων ὄντι, ὁπόσα γε καὶ τῷ πλούτῳ καὶ τοῖς κτήμασι. τοῦ δὲ Λευκάνορος θαυμάσαντος (ἠπίστατο γὰρ πένητα τὸν Ἀρσακόμαν, καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν) καὶ ἐρομένου, Πόσα δὲ βοσκήματα, ἢ πόσας ἁμάξας ἔχεις, ὦ Ἀρσακόμα; ταῦτα γὰρ ὑμεῖς πλουτεῖτε· [b] Ἀλλ' οὐχ ἁμάξας, ἔφη, ἔχω, οὐδὲ ἀγέλας, ἀλλ' εἰσί μοι δύο φίλοι καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, οἷοι οὐκ ἄλλῳ Σκυθῶν. τότε μὲν οὖν ἐγελάσθη διὰ τοῦτο, καὶ παρώφθη, καὶ μεθύειν ἔδοξεν. ἑωθὲν δὲ προκριθεὶς τῶν ἄλλων Ἀδύρμαχος ἔμελλεν ἀπάξειν τὴν νύμφην [c] ἐς τὴν Μαιῶτιν, παρὰ τοὺς Μάχλυας.

Ὁ δὲ Ἀρσακόμας ἐπανελθὼν οἴκαδε, μηνύει τοῖς φίλοις, ὡς ἀτιμασθείη ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ γελασθείη ἐν τῷ συμποσίῳ, πένης εἶναι δόξας. καίτοι, ἔφη, ἐγὼ διηγησάμην αὐτῷ τὸν πλοῦτον, ὁπόσον δή μοι, ὑμᾶς, ὦ Λογχάτα, καὶ Μακέντα, καὶ τὴν εὔνοιαν τὴν ὑμετέραν πολὺ ἀμείνω καὶ βεβαιοτέραν τῶν Βοσπορανῶν δυνάμεως. ἀλλ' ἐμοῦ ταῦτα διεξιόντος, ἡμᾶς μὲν ἐχλεύαζε, καὶ

80 multum de se gloriari, quam generosus, quam dives, quam potens sit.

45. Multi igitur pro illo more cum libassent, & petiissent *puellam*, & regna sua atque divitias enumerassent, ultimus pocula petito Arsacomas, non ille quidem libavit: (neque enim solemus effundere vinum, quae contumelia potius in Deum videatur) sed epota hausta uno phiala, *Da mihi, Rex*, inquit, *filiam tuam Mazaeam, ut uxorem habeam, multo hisce magis idoneo quantum ad divitias & possessiones.* Admirante autem Leucanore, qui sciret pauperem esse Arsacoman & de vulgo Scytharum, atque interrogante, *Quot autem armenta, aut quot plaustra habes, Arsacoma? haec enim vestrae divitiae. At ego*, inquit, *neque plaustra habeo, neque greges: sed sunt mihi amici duo honesti bonique viri, quales Scytharum alii nemini.* Tunc igitur derisus propter ista est, & contemtus, & pro ebrio habitus. Altero autem mane praelatus caeteris est Adyrmachus, abducturus sponsam in Maeotidem ad Machlyes.

46. Domum vero reversus Arsacomas indicat amicis, quam contemtim habitus esset a rege, quam derisus in convivio, eo quod pauper visus esset: *Cum tamen*, inquit, *narrarem illi meas divitias, quantae sunt, vos nempe, Lonchates & Macentes, & benivolentiam vestram, praestantiorem longe & firmiorem Bosporanorum opibus. Haec vero cum dicerem, vos ille quidem derisui & contem-*

[a] Ὡς τις] Restitut. ex P. Ὅς τις Edd. priores omnes. [b] Ἀλλ' οὐχ] Οὐκ ἀλλ' Fl. male. [c] Ἐς τὴν Μαιῶτιν, παρὰ] Παρὰ τὴν Μαιῶτιν ἐς P.

80. Ὅς τις ἡ γένους — ἔχοι] Legendum videtur ὅστις eo sensu quem interpretatione expressimus. Possum interrogare Graece, quod satis constat, πῶς ἔχεις πλούτου, γένους, δυνάμεως; quam dives es? &c. sed possumne etiam, τίς ἔχεις πλούτου; *J.M.G.*

Ὡς τις ἡ γένους — ἔχοι] Adleverat *Solan.* conferendam pag. 1. T. I. Ibi φύσεως ἔχων δικαίως legas; quod tamen non satis convenit cum vulgat. ὅστις ἔχει, nisi quod ἔχω similiter cum genitivo construitur. Propius accedit hoc *Herodiani* I. 7. 7. Γένους μὲν ὢν ὁ Κόμμοδος ὅστις ἦν. Nec tamen plane idem est; nam cum ὅστις, πῶς, ac similibus adverbiis est satis obvium, ut ibid. IV. 9. 9. πῶς ἔχοι ἀλκῆς; cum τις vero, ut τίς ἔχει, pro εἴη, non aliunde succurrit; Quare ex P. ὡς recepi, ut probe Cl. *Gesn.* divinarat. *J.F.R.*

83. Καὶ πλούτους] De hoc plurali vid. ad *Hermot.* c. 9. No. 97. Adde *Diod. Sic.* I. c. 71. f. καὶ μεγίστους πλούτους ἔχων. *J.F.R.*

93. Καὶ

temtui habuit, atque Machlyi Adyrmacho abducendam tradidit ſponſam, quod aureas ſe phialas habere decem diceret, & plauſtra quaternorum lectorum octoginta, & oves bovesque multas. Sic ergo praetulit viris bonis pecudes multas, & pocula vanae pretioſitatis, & plauſtra gravia. At ego, amici, duplici de cauſſa angor: etenim amo Mazaeam, & contumelia in tot hominum conſpectu mihi illata profunde in animum meum deſcendit. Nec minori autem vos injuria affectos arbitror. Tertia enim contumeliae pars ad veſtrum unumquemque pervenit; ſi quidem ita vivimus, ut, a quo tempore coiimus, unus ſimus, doleamus iisdem rebus, laetemur iisdem. Non hoc ſolum, ſubjungit Lonchates, *verum unusquisque noſtrum totus injuria affectus eſt, cum iſta tibi evenerunt.*

47. *Quomodo igitur*, Macentes inquit, *in praeſens conſulimus? Dividamus*, ait Lonchates, *opus. Et, ego quidem polliceor Arſacomae caput me allaturum Leucanoris: te autem oportet ſponſam illi adducere. Sic fiat*, inquit ille. *Tu vero*, pergit, *Arſacoma, interea, cum credibile ſit exercitu poſt haec & bello opus futurum, hic manens, coge & para arma, & equos & reliquas copias quam ampliſſimas. Facillime autem plurimos tibi conciliaveris, cum & ipſe ſis vir bonus, & nos non paucos habeamus familiares: maxime vero ſi bubulam pellem inſederis.* Placuerunt iſta. Atque e veſtigio, ut erat in Boſpo-

καλεφρόνῃ, Ἀδυρμάχῳ δὲ τῷ Μάχλυϊ παρέδωκεν ἀπάγειν τὴν νύμφην, ὅτι χρυσᾶς [d] γε φιάλας ἐλέγετο ἔχειν δέκα, καὶ ἁμάξας τετραклίνους ὀγδοήκοντα, καὶ πρόβατα καὶ βοῦς πολλούς. ὅτως ἄρα προετίμησεν ἀνδρῶν ἀγαθῶν βοσκήματα πολλὰ, καὶ ἐκπώματα ἄεργα, καὶ ἁμάξας βαρείας. ἐγὼ δὲ, ὦ φίλοι, δι' ἀμφότερα ἀνιῶμαι, καὶ γὰρ ἐρῶ τῆς Μαζαίας, καὶ ἡ ὕβρις ἐν τοσούτοις ἀνθρώποις ἐς μετρίως μοι καθίκετο· οἶμαι δὲ καὶ ὑμᾶς ἐπίσης ἠδικῆσθαι. τὸ γὰρ τρίτον μέτρον ἑκάστῳ [e] ὑμῶν τῆς ἀτιμίας, εἴγε ὕτω βιῶμεν, ὡς ἀφ' οὗ συνελήλυθαμεν, εἷς ἄνθρωποι ὄντες, καὶ τὰ αὐτὰ ἀνιώμενοι, καὶ τὰ αὐτὰ χαίροντες. ἐς μόνον, ἐπεῖπεν ὁ Λογχάτης, ἀλλὰ καὶ ἕκαστος ἡμῶν ὅλος ὕβριται, ὁπότε σὺ τοιαῦτα ἔπαθες.

Πῶς οὖν, ὁ Μακέντης ἔφη, χρησόμεθα τοῖς παροῦσι; διελώμεθα, ἔφη ὁ Λογχάτης, τὸ ἔργον. καὶ ἐγὼ μὲν ὑπισχνοῦμαι Ἀρσακόμα τὴν κεφαλὴν κομιεῖν τοῦ Λευκάνορος, σὲ δὲ χρὴ τὴν νύμφην ἐπανάγειν αὐτῷ. Οὕτω γινέσθω, ἔφη. σὺ δὲ, ὦ Ἀρσακόμα, ἐν τοσούτῳ (εἰκὸς γὰρ καὶ στρατείας καὶ πολέμου τοῦτο [g] δεήσειν) ἡμᾶς αὐτοῦ παρεμμένων συνάγειρε, καὶ παρασκεύαζε ὅπλα, καὶ ἵππους, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν ὡς πλείστην. ῥᾷστα δ' ἂν πολλοὺς προσαγάγοις, αὐτός τε ἀγαθὸς ὢν, καὶ ἡμῖν οὐκ ὀλίγων ὄντων οἰκείων· μάλιστα δὲ εἰ καθέζοιο ἐπὶ τῆς βύρσης τοῦ βοός. ἔδοξε ταῦτα, καὶ ὁ μὲν ἐχώρει, ὡς εἶχεν, εὐθὺς ἐπὶ τὸν Βοσπόρον ὁ Λογχάτης·

d Γε] Τε *S.* & *H*2. *e* Ὑμῶν] Sic L. & *Fl.* Ἡμῶν vulgo cett. *f* Οὕτω] Non adeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. *g* Δεήσειν ἡμᾶς] Sic ſine commate habere Edd. notat *Solan.* Plurimae δεήσειν ἡμᾶς, ſine parentheſi.

93. Καὶ Σκυθῶν τῆς πολ.] Sic ſupra Σκυθ. c. 1. *M. du S.*

25. Ὑμῶν] Alibi Ex. *Fl.* ſive Excerpta Florentina *Solani* concinunt cum Edit. Flor. Et ſaepe ab ipſo pro eodem ponuntur. Hic diſcrepant. Cauſſam inquiremus in praefatione, ὑμῶν autem hic melius ſe habere, nexus ipſe ſatis indicat. *J. F. R.*

38. Δεήσειν, ἡμᾶς] Sic interpunge; ἡμᾶς enim melius cum παρεμμένων conjungetur, quam cum δεήσειν. *M. du S.*

43. Ἐπὶ τῆς βύρσης τοῦ βοός.] J. ſupplex implorat auxilia: natum adagium a conſuetudine ſedendi in tergore bubulo: Scythae enim diſſecto in minimas partes bove foedus jungebant. Morem hunc etiam Homolottis fuiſſe teſtatur Zenodotus. *G. C.*

Ibid. Βύρσης] Quid hoc rei ſit, ipſe mox enarrabit; unde & *Suidas* quae habet in ἐπὶ βύρσης, conſarcinavit. *M. du S.*

της· ὁ Μακέντης δὲ ἐπὶ τοὺς Μάχλυας, ἱππότης ἑκάτερος· ὁ δὲ Ἀρσακόμας, οἴκοι μένων, τοῖς τε ἡλικιώταις διελέγετο, καὶ ὥπλιζε δύναμιν ὡς ἐκ τῶν οἰκείων· [a] τέλος δὲ καὶ ἐπὶ τὴν Βύρσης ἐκαθέζετο.

Τὸ δὲ ἔθος ἡμῖν τὸ περὶ τὰ βύρσαι ὅτως ἔχει. ἐπειδὰν ἀδικηθείς τις πρὸς ἑτέρου, ἀμύνασθαι βουλόμενος, ἴδῃ καθ' ἑαυτὸν οὐκ ἀξιόμαχος ὤν, βοῦν ἱερεύσας, τὰ μὲν κρέα καταμάττει φήσειν, αὐτὸς δὲ ἐκπετάσας χαμαὶ τὴν βύρσαν, καθεὶς ἐπ' αὐτῆς, εἰς τὸ πίσω [b] παραγαγὼν τὼ χεῖρε, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ἀγκώνων δεδεμένοι. καὶ τοῦτο ἔστιν ἡμῖν ἡ μεγίστη ἱκετηρία. παρακειμένων δὲ τῶν κρεῶν τοῦ βοὸς, προσιόντες οἱ οἰκεῖοι, καὶ τῶν ἄλλων ὁ βουλόμενος, μοῖραν ἕκαστος λαβών, ἐπιβὰς τῇ βύρσῃ τὸν δεξιὸν πόδα, ὑπισχνεῖται κατὰ δύναμιν, ὁ μὲν πέντε ἱππέας παρέξειν ἀσίτους καὶ ἀμίσθους, ὁ δὲ δέκα, ὁ δὲ πλείους, ὁ δὲ ὁπλίτας [c] ἢ ψιλούς, ὁπόσους ἂν δύνηται, ὁ δὲ μόνον ἑαυτὸν, ὁ πενέστατος. ἀθροίζεται γοῦν ὅτι ἡ βύρσης πολὺ πλῆθος ἐνίοτε, καὶ τὸ τοιοῦτον σύνταγμα βεβαιότατόν τε ἐστὶ συμμεῖναι, καὶ ἀπρόσμαχον τοῖς ἐχθροῖς, ἅτε καὶ ἔνορκον ὄν. τὸ γὰρ ὀπτεῦσαι τὴν βύρσης, ὅρκος ἐστίν. ὁ μὲν δὴ Ἀρσακόμας ἐν τούτοις ἦν. καὶ ἠθροίσθησαν αὐτῷ ἱππεῖς μὲν ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, ὁπλῖται δὲ, καὶ ψιλοὶ, συναμφότεροι δισμύριοι.

rum pergit Lonchates: Macentes vero ad Machlyes, in equo uterque. At Arsacomas domi manens agit cum aequalibus, & familiarium copias armat: tandem etiam pelolem insidet.

48. Caeterum illa apud nos de pelle consuetudo ita se habet. Si quis injuria laesus ab alio, & ulciscī volens, videat se per se imparem bello esse, sacrificati bovis carnes concisas coquit. Ipse vero stratam humi pellem insidet, manibus post tergum rejectis, ut qui in ipso brachii flexu revincti sunt. Et haec sanctissima apud nos supplicandi ratio. Appositarum vero carnium bovis, accedentes familiares, & caeterorum quisquis vult, parte unusquisque sumta, inscendens dextro pede pellem, pollicetur pro viribus, hic quidem quinque equites se praebiturum, quibus neque cibaria ille neque stipendia debeat; alius decem; alius plures; alius armatos, *aut* pedites, quotcumque possit; alius, pauperrimus nempe, se ipsum. Cogitur ergo in illa pelle magna interdum multitudo: ac talis exercitus cum firmissimus est ad una manendi constantiam, tum invictus hostibus, juratus quippe; cum pellem inscendere sacramentum sit. In his ergo *occupatus* erat Arsacomas, collectis ad ipsum equitibus ad quinquies mille, armatorum vero, & peditum in summa viginti millibus.

49. Cum

a Τέλος] Τέλως male *J.* sola. b Παραγαγὼν] Παράγων P. Περιαγαγὼν *Suid.* Nil mut. *Fl. J. H. P.* &c. c Ἢ] Non aderat in Edd. Inseruit *M. du S.*

57. Παραγαγὼν] *Suidas* l. c. Περιαγαγών. P. vero παράγων. *M. du S.*

65. Ὁπλίτας ψιλοὺς] Narrat Toxaris memorabilem Scytharum morem, ubi quis injuria accepta, ulciscendo sibi ipse impar, aliorum auxilium implorat: eum nempe, immolati bovis carne in frusta multa dissecta & tosta, in extenso tergore considere, rejectis in terga manibus; appositarum vero carnium portionem quicumque sumat, eum dextro pede in tergus impositō, promittere se pro facultatibus, alium quinque equites suo sumptu; alium decem; alium plures; alium quot possit, pedites praebiturum. In verbis Graecis male conjuncti sunt ὁπλίτας & ψιλοὺς, quasi sint iidem, cum sint hic aliquo modo diversi. ὁπλίτας nempe sunt milites graviter armati, ψιλοὶ vero videntur hic sumi pro ψιλοῖς, sive levis armaturae militibus: quamquam & ipsi ὁπλίτας sunt ψιλοὶ, (pedites) tamen alteros ab alteris distinguit Lucianus; alioquin supervacaneum foret totum vocabulum ψιλοί. Mox quoque sequitur, ὁπλῖται δὲ καὶ ψιλοὶ συναμφότεροι δισμύριοι. nullae duae res aliae disertius possunt distingui, quam hic ὁπλῖται & ψιλοί. Sic scimus apud Latinos saepe milites distingui ab equitibus, & tantum de peditibus intelligi; quamvis equites & ipsi quoque sint mi-

49. Cum Lonchates ignotus in Bosporum delatus adit regem pro imperio agentem aliquid, & venire se a communi Scytharum ait, privatim autem res illi magnas ferre. Dicere autem jussus, *Scythae*, inquit, *communia illa & quotidiana postulant, ne vestri pastores in suos campos transgrediantur, sed intra Trachonem maneant: latrones autem illos, a quibus percursari vestram regionem querimini, negant publico consilio mitti, sed privatim sui unumquemque lucri causa latrocinari: si quis autem illorum deprehendatur, penes te esse illum punire. Haec quidem illi nuntiare me jusserunt.*

Ὁ δὲ Λογχάτης ἀγνοούμενος παρελθὼν ἐς τὴν Βόσπορον προσέρχεται τῷ βασιλεῖ διοικουμένῳ τι τῆς ἀρχῆς, καὶ φησὶν ἥκειν μὲν ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν, ἰδίᾳ δὲ αὐτῷ μεγάλα πράγματα κομίζων. τοῦ δὲ λέγειν κελεύσαντος, Οἱ μὲν Σκύθαι, φησί, τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ἀξιοῦσι, μὴ ὑπερβαίνειν τοὺς νομέας ὑμῶν ἐς τὸ πεδίον, ἀλλὰ μέχρι τοῦ Τράχωνος νέμειν· τοὺς δὲ λῃστὰς, οὓς αἰτιᾶσθε ὡς κατατρέχοντας ὑμῶν τὴν χώραν, ἃ φασιν ἀπὸ κοινῆς γνώμης ἐκπέμπειν, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἕκαστον ὅτι τῷ κέρδει κλωπεύειν· εἰ δέ τις ἁλίσκοιτο αὐτῶν, σὲ κύριον εἶναι κολάζειν ταῦτα μὲν ἐκεῖνοι ἐπεστάλκασιν.

50. *At ego indico tibi, magnam impressionem in vos faciendam ab Arsacoma Mariantae F. qui legatione non ita pridem apud vos functus est, & indigne fert, puto, quod expetitam sibi a te filiam tuam non impetravit, & jam septimum diem pellem insidet, collectumque habet exercitum non parvum. Audiveram*, inquit Leucanor, *ipse quoque colligi in pelle copias; contra nos vero coire, & Arsacoman ducem esse, ignorabam. Enimvero contra te*, Lonchates ait, *apparatus ille. Meus vero Arsacomas inimicus est, & indignatur me sibi praeferri ab honoratioribus, & omnibus rebus haberi praestantiorem. Si*

Ἐγὼ δὲ, μηνύω σοι μεγάλην ἔφοδον ἐσομένην ἐφ' ὑμᾶς ὑπ' Ἀρσακόμα τοῦ Μαριάντα, ὃς ἐπρέσβευε πρώην παρὰ σὲ, καὶ, οἶμαι, διότι αἰτήσας τὴν θυγατέρα οὐκ ἔτυχε παρὰ σοῦ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὅτι ἡ βύρσης ἑβδόμην ἡμέραν ἤδη κάθηται, καὶ συνηγμένος στρατὸς οὐκ ὀλίγος αὐτῷ. Ἤκουσα, ἔφη ὁ Λευκάνωρ, καὶ αὐτὸς ἀθροίζεσθαι δύναμιν ἀπὸ βύρσης· ὅτι δ' ἐφ' ἡμᾶς συίσταται, καὶ ὅτι Ἀρσακόμας ὁ ἐλαύνων ἐστὶν, ἠγνόουν. Ἀλλ' ἐστί σε, ἔφη ὁ Λογχάτης, ἡ παρασκευή· ἐμοὶ δὲ ἐχθρὸς ὁ Ἀρσακόμας ἐστὶ καὶ ἄχθεται διότι προτιμῶμαι αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ γεραιτέρων, καὶ ἀμείνων τὰ πάντα δοκῶ εἶναι·

milites. De hoc vide *J. Fr. Gronovium* ad *Livii* XXVI. 19. Excidit ergo vel καὶ, inter duo haec vocabula, vel ὁ δὲ, ut fuerit, ὁ δὲ ὁπλίτας, ὁ δὲ πεζοὺς, ἑπτάκις ἂν δύνηται. vel denique commare tantum haec duo vocabula dividenda & ἀσυνδέτως legenda. Mox ait Toxaris, καὶ ἠθροίσθησαν αὐτῷ ἱππεῖς μὲν ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, ὁπλῖται, &c. διπλάσιοι. Interpres Latinus vertit ἱππεῖς ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους *equitum quingenta millia*. idque non hic modo, sed & in *Navigio* seu Votis cap. 28. fin. Καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας τὸ ὁπλιτικὸν, ἱππεῖς δὲ, ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, vertit, *postremo tota armatorum summa, quinquaginta millia; equitum autem circiter quingenta millia*. Nova profecto militiae ratio ubi equites plus decem partibus peditibus numerosiores sunt. Caeterum ut stupor ejus, qui tam inficetam terfissimi scriptoris nobis concinnavit versionem, amplius pateſcat; is qui in memorato Navigii loco πεντακισχιλίους ἱππεῖς reddit *quingenta millia equitum*. paginae seq. fine verba haec, ἱππάρχων γάρ σε τῶν πεντακισχιλίων ἀπέφηνα, vertit, *Nam se quinque millibus equitum praefeciam*; recte quidem, sed ita, ut pauciſſimis lineis ante, se turpiſſime dormitaſſe, ipſe quaſi confiteatur. I nunc, Lector, & verſionibus tuto crede. *J. J.*

Ὁπλιτ. ἢ πεζοὺς] Cum ὁπλίτας & πεζοὺς mox diſtinguat, hic etiam ita diſtingui par erat. *M. du S.*

84. Τῷ τράχωνος] Id eſt aſperam regionem, a τράχων eſt Τραχωνίτις, ſubintellecto γῆ. *F. G.*

Τράχωνος] Vid. *Is. Β.* c. 30. unde diſces, non eſſe nomen urbis, quod *Eraſmo* fraudi fuit. *M. du S.*

Τῷ Τράχωνος] Τῷ Τράχωνος unciali T inchoatum habebant Edd. quaſi nomen proprium eſſet, id praeeunte *Solano* mutavi in hac Edit. *J. F. B.*

καὶ εἰ δέ μοι ὁ Σκύθης τὴν ἑτέραν σὺ θυγατέρα Βαρχέτιν, ὅτε τὰ ἄλλα ἀναξίῳ ὑμῖν ὄντι, οὐκ εἰς μακράν σοι ἥξω, τὴν κεφαλὴν αὐτῆς κομίζων. Ὑπισχνοῦμαι, ἔφη ὁ βασιλεὺς, μάλα ἡδέως γενόμενος· ἔγνω γὰρ τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς τὴν Ἀρσακόμα, τὸν ἐπὶ τῷ γάμῳ, καὶ ἄλλως ὑπέπτηττεν ἀεὶ τοὺς Σκύθας. ὁ δὲ Λογχάτης, Ὄμοσον, ἔφη, ἢ μὴν φυλάξαι τὰς συνθήκας, μηδὲ ἀπαρνήσασθαι. τότε ἤδη τούτων γενομένων, καὶ ἐπεὶ ἀνατείνας εἰς τὸν οὐρανὸν ἤθελεν ὀμνύειν, Μὴ σύγε ἐνταῦθα, εἶπε, μή πού τις ὑπίδηται τῶν ὁρώντων ἐφ' ὅτῳ [a] ὀρκομοτοῦμεν, ἀλλ' εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἄρεος τουτὶ εἰσελθόντες, ὀπίσω κλείσαμενοι τὰς θύρας, ὀμνύωμεν, ἀκουσάτω δὲ μηδείς. εἰ γάρ τι τούτων αὐθοῖς Ἀρσακόμας, δέδια μὴ προθύσηταί με τοῦ πολέμου, χεῖρα οὐ μικρὰν ἤδη προβεβλημένος. Εἰσίωμεν, ἔφη ὁ βασιλεύς, ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε ὅτι πορρωτάτω· μηδεὶς δὲ παρέστω εἰς τὸν νεών, ὃν τινα μὴ ἐγὼ καλέσω· ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν εἰσῆλθον, οἱ δορυφόροι δὲ ἀπέστησαν, σπασάμενος τὴν ἀκινάκην, ἐπιχὼν τῇ ἑτέρᾳ τὸ στόμα, ὡς μὴ βοήσειε, παίει κατὰ τὸν μαζόν· εἶτα ἀποτεμὼν τὴν κεφαλὴν, ὑπὸ τῇ χλαμύδι ἔχων, ἐξήει, μεταξὺ προσλεγόμενος δῆθεν αὐτῷ. καὶ ἅμα ταχέως ἥξειν λέγων, ὡς δὴ ἐπί τι πεμφθεὶς ὑπ' ἐκείνου. καὶ ὅτως ἐπὶ τὸν τόπον ἀφικόμενος, ἔνθα δεδεμένον [b] καλαλελοίπει τὸν ἵππον, ἀναβὰς, ἀφιππάσατο εἰς τὴν Σκυθίαν. δίωξις δὲ οὐκ ἐγένετο αὐτῷ, ὀπιπολὺ ἀγνοησάντων τὸ γεγονὸς τῶν Βοσπορανῶν, καὶ ὅτε ἔγνωσαν, ὑπὲρ τῆς βασιλείας στασιαζόντων.

Ταῦτα μὲν ὁ Λογχάτης ἔπραξε, καὶ τὴν

vero mihi promiseris alteram filiam tuam Barcetin, qui nec aliis rebus indignus vobis gener sum, non ita multo post veniam caput tibi illius adferens. Promitto, ait rex, valde perterritus, qui causam irarum Arsacomae, de nuptiis, sciret, & alioquin semper formidaret Scythas. Lonchates vero *jura*, inquit, *servaturum te pacta, neque negaturum.* Hic, dum ista jam fierent, & ille extensa in caelum *manu* jam juraturus esset, *Ne hic;* inquit, *ne quis forte videntium suspicetur, qua de re juremus: sed in hoc Martis templum ingressi, clausis post nos januis juremus, audiente nemine. Si quid enim horum audiat Arsacomas, metuo ne ante bellum me caedat, qui manum non parvam jam circa se habeat. Intremus*, rex ait: *Vos vero longissime recedite, neque in templo adsit quisquam, quem ego non vocavero.* Cum vero ipsi quidem intrassent, recessissent autem satellites: stricto acinace, altera manu os ne clamaret occludens, ferit ipsum ad mammam, tum caput abscissum tegens chlamyde exit, inter *exeundum* velut loquens cum illo, & statim se rediturum, dicens, ac si ad aliquid missus ab illo esset. Et sic delatus ad illum locum, ubi revinctum equum reliquerat, eo conscenso Scythiam curriculo repetit. Ac ne quidem persecutus illum quisquam est, quid actum esset diu ignorantibus Bosporanis: tum ubi rescissent factiose de regno decertantibus.

51. Atque ista quidem Lonchates fecit, im-

a Ὀρκομοτοῦμεν] Et sic esse in *Fl.* ac *Fr.* notat *M. du S.* Sed & est in *J. P. H.* &c. b Καλαλελοίπει] Consentire *Fl.* notat idem.

14. Ἢ μὴν] *Par.* ᾗ cum puncto subscripto: sine illo *Fl. J. H. S.* Omnes tamen discretim. Alibi ἦμεν junctim; tumque significare volunt *haud dubie*; prius vero esse jurandi formulam. Sed quis non videt vanam hanc esse differentiam? Et recte ᾗ μὴν disjungi, & ὅτως significare, satis docuit *Budd.* in Comment. p. 520. f. & 521. *J. F. R.*

64. Ὁμόσκηνός ἐ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ἦν.] Erat

implevitque promissum tradendo Leucanoris capite. Macentes autem, audito in ipsa via, quid in Bosporo gestum esset, pervenit ad Machlyes, & annuntiata primum morte regis, *Civitas*, inquit, *te, Adyrmache, generum regis ad regnum vocat. Itaque tu quidem praecepto itinere regnum occupa, turbatis rebus praesens auxilium: puella vero post te in plaustris sequatur. Facilius enim sic Bosporanorum tibi vulgus conciliaveris, regis filiam si viderint. Ego vero Alanus sum, & virginis a matre cognatus: etenim nostri generis Mastiram duxit Leucanor: Et jam a Mastirae tibi fratribus venio, qui sunt in Alania, hortantibus te, ut quam celerrime venias in Bosporum, nec patiare transferri imperium in Eubiotum, qui frater nothus Leucanoris, Scythis semper amicus, infestus autem est Alanis.* Haec Macentes dixit, armis & lingua Alanorum similis, communia enim ista Alanis & Scythis, nisi quod non omnino Scytharum instar comati sunt Alani. Verum Macentes in hoc etiam similem se iis reddiderat, quod detonderat de coma, quantum conveniebat minus Scytha comatum esse Alanum. Propter ista ergo fides illi habita, putatusque Mastirae ac Mazaeae cognatus esse.

52. *Et jam*, inquit, *Adyrmache, paratus sum vel ire tecum in Bosporum, si volueris, vel manere, si opus sit, & ducere virginem. Hoc vero, & magis quidem velim*, ait Adyrmachus, *te, consanguineus qui sis,*

ἐπόχεσιν ἀπεπλήρωσε, τῷ Ἀρσακόμᾳ τὴν κεφαλὴν τὴν Λευκάνορος. ὁ Μακέντης δὲ, καθ' ὁδὸν ἀκούσας τὰ ἐν Βοσπόρῳ γενόμενα, ἦκεν [c] ἐς τοὺς Μάχλυας, καὶ πρῶτος ἀγγέλλει αὐτοῖς τὸν φόνον τοῦ βασιλέως, Ἡ πόλις δὲ, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, σὲ γαμβρὸν ὄντα, ἐπὶ τὴν βασιλείαν καλεῖ, ὥστε σὺ μὴ προελάσας, παραλάμβανε τὴν ἀρχήν, τεταραγμένοις τοῖς πράγμασιν ἐπιφανείς. ἡ κόρη δὲ κατόπιν σοι ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν ἑπέσθω, ῥᾷον γὰρ οὕτω προσάξεις Βοσπορανῶν τοὺς πολλοὺς, ἰδόντας τὴν Λευκάνορος θυγατέρα. ἐγὼ δὲ Ἀλανός τέ εἰμι, καὶ τῇ παιδὶ ταύτῃ συγγενὴς μητρόθεν· πρὸς ἡμῶν γὰρ ἦσαν τὴν Μάστειραν ἠγάγετο ὁ Λευκάνωρ· καὶ νῦν σοι ἥκω παρὰ τὰς Μαστείρας ἀδελφῶν, τῶν ἐν Ἀλανίᾳ, παρακελευομένων, ὅτι τάχιστα ἐλαύνειν ἐπὶ τὸν Βόσπορον, καὶ μὴ περιιδεῖν ἐς Εὐβίοτον περελθοῦσαν τὴν ἀρχήν· ὃς ἀδελφὸς ὢν νόθος Λευκάνορος, Σκύθαις μὲν ἀεὶ φίλος ἐστὶν, Ἀλανοῖς δὲ ἀπέχθεται. ταῦτα δὲ ἔλεγεν ὁ Μακέντης, ὁμόσκευος καὶ ὁμογλώττος τοῖς Ἀλανοῖς ὤν· κοινὰ γὰρ ταῦτα Ἀλανοῖς καὶ Σκύθαις· πλὴν ὅτι οὐ πάνυ κομῶσιν οἱ Ἀλανοὶ, ὥσπερ οἱ Σκύθαι· ἀλλὰ ὁ Μακέντης καὶ τοῦτο εἶχε παρὰ τοῖς, καὶ ἀποκεκάρκει τὴν κόμης, ὁπόσον εἰκὸς ἦν ἔλαττον κομᾶν τὸν Ἀλανὸν τοῦ Σκύθου· ὥστε ἐπιστεύετο διὰ ταῦτα, καὶ ἐδόκει Μαστείρας καὶ Μαζαίας συγγενὴς εἶναι.

Καὶ νῦν, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, ἐλαύνειν ἕτοιμος ἅμα σοι ἐπὶ τὸν Βόσπορον, ἢν ἐθέλῃς, μένειν τε εἰ δέοι, καὶ τὴν παῖδα ἄγειν. τοῦτο, ἔφη, καὶ μᾶλλον, ὁ Ἀδύρμαχος, ἐθελήσαιμ' ἂν, ἀφ' αἵματος ὄντα σε Μαζαίαν

[c] Ἐς] Εἰ male *Fl.*

rasmus: *eodem cultu, eademque cum Alanis lingua.* Sed ὁμόσκευος est, qui eodem genere armorum utitur, ut apud *Thucydidem.* Ὅμοιοι τοῖς Σκύθαις ὁμόσκευοι, *iisdem armis utuntur, quibus Scythae.* Σκεύη Graecis saepe sunt arma. *J.G.G.*

77. Ἀφ' αἵματος] Belgicismum similem cum hoc Graecismo comparat Frater cariss. G.O. *Reitz.* in Belg. Graecism. p. 427. Adducto hoc Luciani loco, & *Homer.* Il. Z. 211. Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος ἐξ ἐμεῖο εἶσι. Item T. 105. — οἵ θ' αἵματος ἐξ ἐμεῖο εἶσι, ubi

ζαίαν ἄγειν. ἦν μὲν γὰρ ἅμα ἡμῖν ἴης ἐπὶ [a] τὸν Βόσπορον, ἱππεῖ ἑνὶ πλείους ἂν γενοίμεθα· εἰ δέ μοι τὴν γυναῖκα ἄγοις, ἀντὶ πολλῶν ἂν γένοιο. ταῦτα ἐγίνετο· ὁ μὲν ἀπήλαυνε, παραδὺς τῷ Μακέντῃ ἄγειν τινὶ Μαζαίαν, παρθένον ἔτι οὖσαν. ὁ δὲ ἡμέρας μὲν ἐπὶ τὸ ἁμάξης ἦγεν αὐτήν. ἐπεὶ δὲ νὺξ κατέλαβεν, ἀναθέμενος ἐπὶ τὸν ἵππον (ἑτεθεραπεύκει δὲ ἄλλον ἕνα σφίσιν ἱππέα ἕπεσθαι) ἀναπηδήσας καὶ αὐτὸς, οὐκέτι πρὸς τὴν Μαιῶτιν ἤλαυνεν, ἀλλ' ἐπιστρατόμενος εἰς τὴν μεσόγειαν, ἐν δεξιᾷ λαβὼν τὰ Μιτραίων ὄρη, διαναπαύων μέλαξυ τὴν παῖδα, τριταῖος ἐτέλεσεν ἐκ Μαχλύων ἐς Σκύθας. καὶ ὁ μὲν ἵππος αὐτῷ, ἐπειδὴ ἐπαύσατο τοῦ δρόμου, μικρὸν ὕστερον ἀπεθνήσκει.

Ὁ δὲ Μακέντης, ἐγχειρίσας τὴν Μαζαίαν τῷ Ἀρσακόμᾳ, Δέδεξο, εἶπε, καὶ παρ' ἐμοῦ τὴν ὑπόσχεσιν. τοῦ δὲ πρὸς τὸ ἀνέλπιστον τοῦ θεάματος καταπλαγέντος, καὶ χάριν ὁμολογοῦντος, Παῦε, ἔφη ὁ Μακέντης, ἄλλον με ποιῶν σεαυτοῦ. τὸ γὰρ χάριν ἐμοὶ ὁμολογεῖν ἐφ' οἷς ἔπραξα τούτοις, τοιόν δέ ἐστιν, ὥσπερ ἂν ἡ δεξιτερά μου χάριν εἰδείη τῇ δεξιᾷ, διότι τρωθεῖσαν πόλε αὐτὴν ἐθεράπευσε, καὶ φιλοφρόνως ἐπεμελήθη καμνούσης. γελοῖα τοίνυν καὶ ἡμεῖς ἂν ποιοῖμεν, εἰ πάλαι ἀναμιχθέντες, καὶ ὡς οἷόν τε ἦν, εἰς ἕνα συνελθόντες, ἔτι μέγα νομίζοιμεν εἶναι, εἰ [c] τὸ μέρος ἡμῶν ἔπραξέ τι χρηστὸν ὑπὲρ ὅλου τοῦ σώματος· ὑπὲρ ἑαυτοῦ γὰρ

puellam ducere. Si enim simul eas nobiscum in Bosporum, equite uno plures fuerimus: si vero uxorem mihi adducas, multorum instar mihi fueris. Haec facta sunt. Atque ille quidem discessit, tradita Macentae, quam deduceret, Mazaca, adhuc virgine. At ille eo quidem die in plaustro ipsam duxit. Cum vero nox ingruisset, ea in suum equum imposita (paraverat autem alium unum equitem, qui se sequeretur) cum ipse quoque insiluisset, non jam juxta Maeotin pergit: sed versus mediterranea deflectens, uti dextros haberet Mitraeorum montes, recreata interposita quiete puella, tertio die iter ex Machlyum regione ad Scythas peregit. Atque equus illi, cum finito cursu paullum stetisset, moritur.

53. Macentes vero in manum tradens Mazaeam Arsacomae, *Habe tibi*, inquit, *a me etiam promissum.* Illo autem ad insperatum adeo conspectum perculso, & gratias agente, *Desine*, inquit Macentes, *aliunde me a te facere. Quod enim gratias mihi eorum nomine, quae feci, agis, id ejusmodi est, ac si gratiam habeat sinistra mea dextrae, quod vulneratam aliquando illam sanaverit, & benigne curaverit laborantem. Proin ridiculae nos quoque egerimus, si olim permisti, & quoad ejus fieri poterat, in unum coaliti, adhuc magnum esse putemus, si qua pars nostri utile quidquam pro toto corpore fecerit. pro se enim*

a Τὸν] Articulo caret *Fl.* b Ἑτεθεραπεύκει] Et sic *Fl.* cum reliquis. c Τὸ] Adesse artic. in *Fl.* & *Fr.* aeque ac in *J.* notat *Solan.* Adest autem & in *P. H. S.* &c.

Scholiast. ἀντὶ τοῦ σπέρματος, γόνος. Additque adeundum *Elsner.* ad Act. Apost. XVII. 26. (qui idem duobus illis locis prioribus probat.) Item *Wolfii* curas, ad Euang. Joan. I. 13. Plura adderem, nisi res foret nota. *J. F. R.*

91. Ἐτέλεσεν οὖν] Subaudi ὁδὸν. Ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharsalum pervenit.* Thucyd. [IV. 78.] *F. G.* Adde Nostrum T. I. *Tim.* §. 20. Τελῶ ἐπὶ τὸ τέρμα. Et passim alibi. *J. F. R.*

3. Ὥσπερ ἂν ἡ ἀριστερά.] An ὥσπερ ἂν εἰ ἡ ἀριστερά; &c. *F. G.*

20. Εὐδίστος ἢ μετ'] Delendum videtur ἢ. *F. G.* Certe alterutrum necessario delendum; eodem tamen redit, num μετ' ἢ πολὺ legas, cum *Basil.* an ἢ μὴ πολὺ cum *Fl.* quam secuti sumus ut antiquiorem. *J. F. R.*

Ibid. Οὐ μὴ πολὺ] Sic *Fl.* Reliquae Edd. & ipse P. ἢ μετ' ἢ πολύ. nisi quod *B2.* μετ' ἢ πολὺ, habeat, quod

enim fecit, cum pars sit totius corporis, cui bene factum est. Sic tum Macentes locutus est cum agente sibi gratias Arsacoma.

54. Adyrmachus vero auditis insidiis in Bosporum non jam perrexit; jam enim imperabat advocatus ex Sauromatis, apud quos vixerat, Eubiotus: sed reversus in patriam ingenti comparato exercitu, irruptionem per montana fecit in Scythiam. Et Eubiotus non ita multo post ipse quoque irruit, adducens omnes quidem *sui imperii* Graecos, Alanos autem & Sauromatas auxiliares cujusque generis vicies millenos. Conjunctis autem copiis Eubiotus atque Adyrmachus, nonaginta millia ambo conficiebant: quorum tertia pars jaculabatur ex equis. Nos vero, (nam ipse quoque expeditionis pars fui, qui dederim illis in pelle tum equites meo stipendio militantes centum) triginta millibus non multo pauciores, computatis quidem equitibus, impetum eorum Arsacoma duce excepimus: & cum admoventes videremus, contra illos equitatu prius emisso duximus. Cum diu fortiter pugnatum esset, jam cedere nostri, jam perrumpi phalanx, & tandem in duas partes scindi Scytharum exercitus. Atque altera pars quidem se subducere, non illa quidem aperte victa, sed recessus illa fuga videbatur: cum neque Alani multum persequi illos auderent. Alteram vero partem, eandemque minorem, circumventam Alani & Machlyes caedebant undique, magna sagittarum jaculorumque vi immissa: valde itaque laborare nostri, qui

Ὁ δὲ Ἀδύρμαχος, ὡς ἤκουσε τὴν ὑπο-
βολήν, εἰς μὲν τὸν Βόσπορον οὐκέτι ἦλθεν (ἤδη
γὰρ Εὐβίοτος ἦρχεν, ἐπικληθεὶς ἐκ Σαυρο-
ματῶν, παρ' οἷς διέτριβεν) εἰς δὲ τὴν [e] αὐ-
τοῦ ἐπανελθών, καὶ στρατιὰν πολλὴν συνα-
γαγών, ἀφ' ὀρεινῆς ἐσέβαλεν ἐς τὴν Σκυ-
θίαν· καὶ ὁ Εὐβίοτος [f] ὀ μὲν πολὺ καὶ αὐ-
τὸς εἰσέπεσεν, ἄγων πανδημεὶ μὲν τοὺς Ἕλ-
ληνας, Ἀλανοὺς δὲ καὶ Σαυρομάτας ἐπικλή-
τους ἑκατέρους δισμυρίους· ἀναμίξαντες δὲ τὰ
στρατεύματα, ὁ Εὐβίοτος καὶ ὁ Ἀδύρμα-
χος, ἐννέα μυριάδες ἅπαντες ἐγένοντο, καὶ
τούτων τὸ τρίτον, ἱππόλοφοι). ἡμεῖς δὲ (καὶ
γὰρ καὶ αὐτὸς μετέσχον τῆς ἐξόδου, αὐτοῖς ἐπι-
δοὺς ἐν τῇ βύρσῃ τότε ἱππέας αὐτοτελεῖς
ἑκατὸν) ὀλίγῳ πολλῷ ἔλαττον τῶν τρισμυρίων σὺν
τοῖς ἱππεῦσι συναθροισθέντες, ὑπεμείναμεν
τὴν ἔφοδον· ἐστρατήγει δὲ ὁ Ἀρσακόμας. καὶ
ἐπειδὴ προσιόντας εἴδομεν αὐτούς, ἀντεπή-
γομεν, προεπαφέντες τὸ ἱππικόν. γενομέ-
νης δὲ ἐπιπόλου μάχης καρτερᾶς, ἐνεδίδου
ἤδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παρερρήγνυτο ἡ Φά-
λαγξ· καὶ τέλος εἰς δύο διεκόπη τὸ Σκυ-
θικὸν ἅπαν, καὶ τὸ μὲν ὑπέφευγεν, ὀ πάνυ
σαφῶς ἡττημένον, ἀλλ' ἀναχώρησις ἐδόκει
ἡ φυγή. οὐδὲ γὰρ οἱ Ἀλανοὶ ἐτόλμων ἐπιπο-
λοῦ διώκειν· τὸ δὲ ἥμισυ, ὅπερ καὶ ἔλαττον,
περιέχοντες οἱ Ἀλανοὶ καὶ Μάχλυες ἐκοπτον
πανταχόθεν, ἀφθόνως ἀφιέντες τῶν ὀϊστῶν καὶ
ἀκοντίων, ὥστε πάνυ ἐπονοῦντο ἡμῶν οἱ

περι-

[d] Οὕτω] Οὕτως *Fl.* [e] Αὐτοῦ] Sic *Fl. Bz. H.* & *S.* Αὐτῶν *F. P.* [f] Οὐ μὲν πολὺ] Ita *Fl.* recte. Οὐ μὲν ὀ πολὺ cett. Excepta *Bz.* quae μὲν ὁ πολύ. In marg. *AIW.* adscriptum: superfluit ὁ.

quod genuinum censeo. *M. du S.*

28. Αὐτοτελεῖς] *Suis sumptibus viventes.* *F. G.*

36. Εἰς δύο διέκοπη] Hanc phrasin probat contra *Gatakerum* Rev. *Elsnerus* ad Euang. Marc. XV. 38. ubi habemus: καὶ τὸ καλαπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐχίσθη εἰς δύο. Et hoc Luciani, item alia ex ejusd. *Dial. Meretr.* XIII. post med. & *Deor. Dial.* VIII. pr. Item *Sympos.* c. 44. ubi διῶλε τὸ κρανίον – εἰς δύο, videbimus, item ex *Demosth.* Phil. IV. p. 58. Nec non *Polyb.* L. 2. c. 16. addit, qui plenius, χίζει εἰς δύο μέρη ait. Sed ut μέρη saepe abest in hac & aliis locutionibus (de qua ellipsi vid. *L. Bos* Lit. M.) ita abundat alibi, ut ap. *Alciphr.* III. Ep. 54. pr. ἢ πῶς τὸ ἀνθρώπου τοῦτο εἰς μέρη καλλίρρυτος ἰμάτιον φορῶ; *J. F. R.*

48. Πε-

προεκηρύχθησαν, καὶ ἤδη προίεντο οἱ πολλοὶ τὰ ὅπλα.

Ἐν τούτοις δὲ ὁ Λογχάτης καὶ ὁ Μακέντης ἔτυχον ὄντες, καὶ ἐτέτρωντο ἤδη, προκινδυνεύοντες, ὁ μὲν πυραχθεὶς τὸν μηρὸν ὁ Λογχάτης, ὁ Μακέντης δὲ πελέκει εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ κοντῷ εἰς τὸν ὦμον· ὅθεν αἰθόμενος ὁ Ἀρσακόμας, ἐν ἡμῖν τοῖς ἄλλοις ὢν, δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ ἄπεισι καλαλιπὼν τοὺς φίλους, προσβαλὼν τοῖς μύωψι τῷ ἵππῳ, ἐμβοήσας ἤλαυνε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διηρμένος, ὥστε τοὺς Μάχλυας μηδὲ ὑποστῆναι τὸ ῥόθιον τοῦ θυμοῦ, ἀλλὰ διαιρεθέντες ἔδωκαν αὐτῷ διεξελθεῖν. ὁ δὲ ἀναλήσαμενος τοὺς φίλους, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας προκαλέσας, ὥρμησεν ὅτι τὸν Ἀδύρμαχον, καὶ κατάξας τῇ κοπίδι [2] διὰ τοῦ αὐχένα, μέχρι τῆς ζώνης διέτεμε. πεσόντος δὲ ἐκείνου, διελύθη τὸ Μαχλυϊκὸν ἅπαν, καὶ τὸ Ἀλανικὸν [b] οὐ μετὰ πολὺ, καὶ οἱ Ἕλληνες ὅτι τούτοις· ὥστε ἐκρατοῦμεν ἐξ ὑπαρχῆς ἡμεῖς, καὶ ἐπεξήλθομεν ἂν ἐπὶ πολὺ κτείνοντες, εἰ μὴ νὺξ τὸ ἔργον ἀφείλετο. εἰς δὲ τὴν ἐπιοῦσαν ἱκέται παρὰ τῶν πολεμίων ἦκον ἐδέοντο φιλίας ποιεῖσθαι. Βοσποριανοὶ μὲν ὑποτελέσειν διπλάσιον τὸν δασμὸν ὑπισχνούμενοι, Μάχλυες δὲ ὁμήρους δώσειν ἔφασαν, οἱ Ἀλανοὶ δὲ

ita concluſi tenerentur, jamque multi arma 45 projicere.

55. Forte fortuna in his erant Lonchates atque Macentes, jamque vulnerati, cum primi ſe periculis obtuliſſent, ambuſto *falarica* femore Lonchates, Macentes autem *percuſſo* ſecuri capite, & haſta humero. Quod ſentiens Arſacomas, qui inter nos reliquos verſaretur, indignumque ratus, ſi relictis amicis abiret, admotis equo calcaribus, & ſublato clamore, per hoſtes inſenſa copide equitat, ut neque animoſum illius impetum ſuſtinerent Machlyes, ſed transeundi facultatem illi darent. At ille recuperatis amicis hortatus omnes irruit in Adyrmachum, eumque impacta ad cervicem copide ad zonam usque dividit. Illo vero cadente, quidquid erat Machlyum, neque ita multo poſt Alani quoque diffugiunt, & poſt hos etiam Graeci. Sic de novo nos ſuperiores, perſecuturi illos amplius & caeſuri eramus, niſi nox opus intercepiſſet. Poſtridie ſupplices ab hoſtibus veniunt amicitiam ſecum fieri petentes, Boſporani duplum pendere tributum polliciti, Machlyes dare obſides parati; Alani ve-

a Παρὰ] Abeſt a *Fl.* Adeſt in *J. P. H. B2. S.* &c. πολὺ cett. & P. male.

b Οὐ μετὰ πολὺ] Sic iterum reſtitut. ex *Fl.* Οὐ μετ' ὀ

48. Πυραχθεὶς] Corrupta haud dubie vox. Cujus poſterior pars Τρωθεὶς fuit; ſed quaenam alia vox ſub πυραχ. lateat, ſine Codicum ope meum hic divinare non eſt. Forſan tantum παραστρωθεὶς, forſan καλαστρωθεὶς ſcripſerat. In Libris nihil ſubſidii. *M. du S.*

55. Κοπίδα διηρμένος] At ſupra c. 9. circa fin. habuimus διηρμένα una vocali auctius, de quo ibi monere oblitus ſum, quod id reliquerim, ut in Edd. inveni; nam & ſic ſcribitur apud LXX. *Dan.* 2. 14. At in hoc *Tox.* c. 40. pr. διηρμένοι exaratum erat, ut hic. Quare utrobique diverſam ſcripturam retinui, quia utraque videtur bona. *J. F. R.*

74. Ἐσπείσθημεν] In omnibus antea legebatur ἐσπείσθημεν; ego audacter mutavi, quamvis etiam ferri poſſit recepta ſcriptura. Quid σπένδομαι valeat, notius eſt, quam ut moneam. *M. du S.*

Ἐσπείσθημεν] Ego non ita audax fui, ut hoc contra omnes Edd. & Codd. mutarem; maxime propter ſequens δόξαν, ex quo magis conſequitur, reliquis ex opinione aut ſuffragio Arſacomae perſuaſum, ut idem ſentirent. Etſi enim σπένδομαι egregium eſt, quum de pace aut foedere ineundo agitur; ut ap. *Herodian.* 2. 12. 5. καλαπέμπει γράμματα, δι' ὧν ἐσπένδετο δὴ πρὸς τὸν Σεβῆρον. *literas miſit, quibus foedus pangeret cum Severo.* (ſeu malis conſtruere, *literas miſit ad Severum.*) quis demonſtraverit id ideo intrudendum, ubi orationis filum alii verbo connectitur. Sed inventis noſtris nimis gaudentes nobis de felici ſucceſſu nimis etiam ſubito gratulamur, nec amplius reliqua ponderamus. Et neſcio an quidem ἐσπείσθημεν ſic paſſive

pro

vero pro ista invasione Sindianos, a longo inde tempore a nobis dissidentes, in potestatem nostram se redacturos recipiebant. His conditionibus persuaderi nobis passi sumus, cum primo omnium ita visum esset Arsacomae & Lonchati, & ipsis tractantibus universum negotium, pax facta est. Talia, Mnesippe, audent facere pro amicis Scythae.

56. MNES. Omnino tragica, Toxari, & fabulis similia. Atque ignoscat mihi Acinaces ac Ventus per quos jurasti. Si quis enim fidem iis neget, non valde videatur reprehendendus. TOX. Quin vide, generose, ne invidia sit illa vestra credendi cunctatio. Verumtamen non deterrueris me neganda fide, quo minus alia de hoc genere dicam, quae facta a Scythis novi. MNES. Modo ne longa *nimis*, vir optime, nec ita solutis usus sermonibus, ut modo sursum deorsum Scythiam Machlyanemque percurrens, & abiens in Bosporum rediensque deinde, meo omnino silentio abusus es. TOX. Obsequendum hac quoque in re est tibi legislatori, ac dicendum breviter, ne fatigeris, si auribus oberrare nobiscum cogare.

57. Potius audi, quae mihi ipsi amicus, Sisinnes nomine, praestiterit. Cum enim Athenas domo proficiscerer Graecae disciplinae cupiditate, in Ponticam Amastrin navigavi: opportune autem objecta est e

ἀντὶ τ ἐφόδε ἐκείνης, Σινδιανὸς ἡμῖν χειρώσασθαι ὑπέσχησαν ἐκ πολλοῦ διεστῶτας. ἐπὶ τούτοις c ἐπείσθημεν, δόξαν πολὺ πρότερον Ἀρσακόμᾳ καὶ Λογχάτῃ· καὶ ἐγένετο εἰρήνη, ἐκείνων πρυτανευόντων ἕκαστα. τοιαῦτα, ὦ Μήσιππε, τολμᾶσι ποιεῖν Σκύθαι ὑπὲρ τ φίλων.

ΜΝΗΣ. Πάνυ τραγικὰ, ὦ Τόξαρι, καὶ μύθοις ὅμοια, καὶ ἴλεως μὴ ὁ Ἀκινάκης καὶ ὁ Ἄνεμος εἶεν, οὓς ὤμοσας, εἰ γῆν τις ἀπιστοίη αὐτοῖς, ὡς πάνυ μεμπτὸς εἶναι δόξειεν ἄν. ΤΟΞ. Ἀλλ' ὅρα, ὦ γενναῖε, μὴ φθόνος ὑμῖν ἡ ἀπιστία ᾖ, πλὴν οὐκ ἐμὲ ἀποστρέψεις ἀπιστῶν καὶ ἄλλα τοιαῦτα εἰπεῖν, ἃ οἶδα ὑπὸ Σκυθῶν γιγνόμενα. ΜΝΗΣ. Μὴ μακρὰ μόνον, ὦ ἄριστε, μηδὲ ἔτως ἀφέτοις χρώμενος τοῖς λόγοις, ὡς νῦν γε ἄνω καὶ κάτω τ Σκυθίαν καὶ τ Μαχλυανὴν Ἀζιαθέων, καὶ εἰς τ Βόσπορον ἀπιὼν, εἶτ' ἐπανιὼν, πάνυ μοι καλεχρήσω τῇ σιωπῇ. ΤΟΞ. Πειστέον καὶ ταῦτά σοι νομοθετοῦντι, καὶ ἀζιαβραχέων λεκτέον, μὴ καὶ κάμῃς ἡμῖν τῇ ἀκοῇ συμπεριφερόμενος.

Μᾶλλον δὲ ἄκουσον, ἐμοὶ αὐτῷ οἷα φίλος, Σισίννης τὄνομα, ὑπηρέτησεν· ὅτε γὰρ Ἀθήναζε ἀπῄειν οἴκοθεν ἐπιθυμίᾳ παιδείας τ Ἑλληνικῆς, κατέπλευσα εἰς Ἄμαστριν τ Ποντικήν· ἐν πρόσκολῃ δὲ ὄντι τοῖς ἀπὸ Σκυθίας

c Ἐπείσθημεν] Constans lectio. Ἐπειόθημεν corrigit *M. du S.*

pro medio dicatur. Nam quum *Thucyd.* III. 111. p. 234. ait: *Ἐν τούτῳ δ', οἱ Μαντινῆς, καὶ οἱ ξύμαχοι, — ἐξελθόντες ἀπῆσαν. Interea vero Mantinenses, & ceteri, quibus ex pacto potestas facta — egressi abierunt*, alia res est. *J. F. R.*

80. *Μύθοις ὅμοια*] At revera Scytharum genium moresque haec optime exprimunt, quos ex *Historia Timourbeki*, nuper Gallice e Persica Cherefeddini Ali versa & edita luculenter, si non legisti, ut perspicias auctor tibi sum, quo mores adeo a nostris abhorrentes pro fabulis non habeas. *M. du S.*

81. *Οὓς ὤμοσας*] Supra enim c. 38. hujus *Dial.* dixerat: *εἰ μὰ τὸν τ Ἄνεμον καὶ τ Ἀκινάκην — εἰ σοὶ δοκοῦσιν ὁ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης θεοὶ εἶναι*; *J. F. R.*

97. *Ἀθήναζε ἀπῆειν*] Conf. supr. *Scyl.* c. 1. & 4. *M. du S.* Si propter factum ipsum, bene. Si ad probandum usum τῷ Ἀθήναζε, quo & ibi occurrit, nihil magni est momenti; nam & frequentatur aliis, ut *Alciphr.* III. Ep. 51. atque aliis. *J. F. R.*

99. *Ἐν προσκολῇ*] Cl. *Hemsterh.* rursus in marg. monuit videnda. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 408. No. 83. Habet autem *Thucyd.* VI. c. 48. *ὡς περὶ τὰ μάλιστα ἐν προβολῇ εἶναι αὐτοὺς τ Σικελίας.* Ibique *Dukerus* hoc Luciani pluraque alia ex ipso *Thucyd.* adfert, unde haec vox probetur, illustretur. Addam tantum inde verba Scholiastae ad IV. c. 53. No. 48. *Προσκολῇ*, ait, *ἀντὶ τῆ προσόρμισις ἐν καλαγωγῇ ἐπίνειον.* *J. F. R.*

Σίας προσπλέουσιν ὑ πολὺ ἡ Καράμβεως ἀπέχουσα ἡ πόλις. εἵπετο δὲ ὁ Σισίννης, ἑταῖρος ἐκ παιδὸς ὤν. ἡμεῖς μὲ ὖν καλαγωγήν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, καὶ τὰ τῶν πλοίων ἐς αὐτὸν μεταστευασάμενοι, ἠγοράζομεν, ὐδὲν πονηρὸν ὑφορώμενοι· ἐν τοσούτῳ δὲ κλῶπές τινες ἀναστάσαντες τὸ [a] κλεῖθρον ἐκφέρουσιν ἅπαντα, ὡς μηδὲ τὰ ἐς ἐκείνην ἡ ἡμέραν ἀφαιρήσοντα καταλιπεῖν. ἐπανελθόντες ὖν οἴκαδε, καὶ τὸ γεγονὸς μαθόντες, δικάζεσθαι μὲ τοῖς γείτοσι πολλοῖς ὄσιν, ἢ τῷ ξένῳ, οὐκ ἐδοκιμάζομεν, δεδιότες μὴ συκοφάνται δόξωμεν τοῖς πολλοῖς, λέγοντες, ὡς ὑφέλοιτο ἡμῶν τις Δαρεικοὺς τετρακοσίους, καὶ ἐσθῆτα πολλὴν, καὶ [b] τάπιδάς τινας, καὶ τἄλλα ὁπόσα εἴχομεν.

Ἐσκοπούμεθα δὲ περὶ τῶν παρόντων ὅ, τι [c] πράξομεν, ἄποροι πανταπάσιν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γενόμενοι· καμοὶ μὲ ἐδόκει, ὡς εἶχον, αὐτοῦ καταβύσασθαι ἐς τὴν πλευρὰν τὴν ἀκινάκην ἀπελθεῖν τοῦ βίου, πρὶν ἀγενές τι [d] πασχῆσαι, λιμῷ ἢ δίψει πιεσθέντα· ὁ δὲ Σισίννης παρεμυθεῖτο, καὶ ἱκέτευε μηδὲν τοιοῦτο ποιεῖν· αὐτὸς γὰρ ὑπισχνεῖτο ἕλεγεν, [e] ὅθεν ἕξομεν ἱκανῶς τὰς τροφάς· καὶ τό-τε τι μὲ ξύλα ἐκ τοῦ λιμένος παρεκόμισε, καὶ ἦλθεν ἡμῖν ἐκ τοῦ μιαροῦ ὑπωνήσαμένος. ἦλθε δὲ περὶ ὄρθρον τὴν ἀγορὰν εἶδε τοιμενήν τινα, ὡς ἔφη, γενναίων καὶ καλῶν νεανίσκων· μονομαχεῖν δὲ ἔτοι ὑπὲ μιαροῦ ἀν-

1 Scythia navigantibus haec urbs, Carambi non multum distans. Sequebatur me Sisinnes, meus a puero inde sodalis. Nos ergo diversorio ad portum quaesito, sarcinulisque de navi in illud translatis, nihil mali suspicati, in forum prodimus. Interea vero fures quidam claustris detractis omnia efferunt, ut nec tantum relinquerent, quantum in illum nobis diem sufficeret. Domum ergo reversis, audito quid factum esset, in jus vocare vicinos, qui multi essent, aut hospitem adeo, non placuit, veritis ne sycophantae plerisque videremur, si diceremus abstuliisse nobis aliquem Daricos quadringentos, & vestem multam, & stragula quaedam, & quae habueramus reliqua.

58. Deliberabamus autem de praesenti conditione nostra, quid ageremus, inopes omnium rerum in regione peregrina facti. Ac mihi quidem videbatur, ut habebam, e vestigio adacto in latus acinace de vita abire prius, quam humile quidquam fame aut siti subigente admitterem. At Sisinnes consolans me supplicabat, ne quid tale facerem: se quippe excogitaturum aliquid dicebat, unde, quantum ad victum satis esset, haberemus. Ac tum quidem ligna de portu bajulavit, venitque comparatis de mercede cibis. Altero vero mane in foro circumiens videt pompam, ut dicebat, fortium & honestorum juvenum. Hi autem pecunia auctorati gla-

a Κλεῖθρον] Ex emend. *Solan.* Κλεῖστρον Edd. priores. b Τάπιδας] Δάπιδας *Fl.* c Πράξομεν] Constans Edd. lectio. d Πασχῆσαι] Πιεσθῆναι *Fl.* male. Πασθῆναι *H2.* e Ὅθεν] Deest in *Fl.* Adest in cett. Edd. & P. f Ἕξομεν] Hoc verbum tamen & sic legi in *Fl.* notat *M. du S.*

1. Καράμβεως] Promontorium est Asiae, de quo vide *Strabonem* Lib. II. p. 124. &c. *M. du S.*

3. Ἡμεῖς μὲ ὖν καλαγωγήν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, καὶ τὰ τῶν πλοίων ἐς αὐτὸν μεταστευασάμενοι ἠγοράζομεν] Ad haec ita notavit Pater. Vertunt jam ab Erasmo *res quasdam importatas in portu spectassemus, in summaque è navi subduxissemus, emimus.* Immo καλαγωγὴ, καταγώγιον, πανδοκεῖον, οἴκημα, quod sibi viderunt; conduxerunt, compararunt & eo sarcinas deposuerunt ipsi ἀγοράζοντες, hoc est, in forum urbis profecti. *Hesych.* ἀγοράζειν, εἰς ἀγορᾶ ἀφικνεῖσθαι. *Aristophanes Lysistrata* pag. 860. Lugd. edit. Ἀγοράσω γ' ἐγὼ τοῖς ἄλλοις ἐξῆς Ἀμυργίοις. *Thucydides* lib. VI. pag. 214. Καὶ ἐπαλθόντες ἠγόραζον ἐς τὸν πόλεμον, ubi Scholiastes perinde ut *Hesychius* interpretatur. *Herodotus* Melpomene cap. 78. ἔχων δ' ἐκ ταύτης Graecam vestem, ἠγόραζε. Et cap. 164. καὶ μιν Βαρκαῖοι τε ἄνδρες καλαμαθέντες ἠγοράζοντο, σταθῆναι. *Eutrop* cap. 35. Ἐν τούτοις αἱ μὲ γυναῖκες ἠγοράζουσι & καπηλεύουσι, etsi hic vertant *negotiantur.* (Adde Cl. *Salmas.* de Usur. p. 339.) *J. G.*

Ibid. Καλαγωγὴν] *Sedem, diversoriolum.* *F. G.*

7. Ἀνα-

gladiatores, in tertium diem depugnaturi erant. Jamque omnia de illis uti se haberent percontatus, venit ad me, & *Ne amplius*, inquit, *pauperem te, Toxari, dicito. Tertio enim abhinc die divitem te reddam.*

59. Haec dixit. Atque aegre interjecto tempore vitam tolerantes, instante jam spectaculo, spectamus ipsi quoque. Nam me etiam assumtum velut ad jucundum quoddam novumque spectaculum Graecum, ducit in theatrum. Jamque spectamus assidentes, primo bestias jaculis confici, & exagitari canibus, & in vinctos quosdam homines, maleficos, ut conjiciebamus, immitti. Ingressis autem gladiatoribus, cum procerum quendam juvenem producens praeco ediceret, qui cum hoc pugnare vellet, prögrederetur in medium, pugnae pretium acceptarus drachmas decies mille: hic surgit Sisinnes, ac cum desiliisset, pugnaturum se recipit, arma poscit, & mercedem acceptam, decies mille drachmas, ad me fert, & in manus mihi tradit: ac, *si quidem*, inquit, *vicero, Toxari, simul abimus, habituri quod satis est: sin vero cecidero, me sepulto ad Scythas revertere.* Ad haec plorabam equidem.

60. Verum ille arma capiens reliqua induit, galeam vero non imposuit, sed nudo capite consistens pugnavit. Ac primo quidem vulneratur ipse, curvato ense succisus

δρολογηθέντες, ὡς τρίτῳ ἡμέρᾳ διαγωνεῖσθαι ἔμελλον. ᾠδὴ τὸ πᾶν ὡς εἶχεν ἀμφ' αὐτὸς πυθόμενος, ἐλθὼν ὡς ἐμὲ, μηκέτι, ὦ Τόξαρι, ἔφη, σαυτὸν πένητα λέγε, εἰς τρίτῳ ἡμέραν πλούσιόν σε ἀποφαίνω.

Ταῦτα εἰπὲ, ᾠδὴ πονήρως τὸ μέλλον ἀποζήσαντες, ἐνταῦθα ἤδη τοῦ θεάτρου, ἐθεώμεθα ᾠδὴ αὐτοί. προσγελασὼν γάρ με ὡς ὅτι τερπνόν τι ᾠδὲ ἀξιόδοξον θέαμα τῶν Ἑλληνικῶν, ἄγει εἰς τὸ θέατρον· ᾠδὴ καθίσαντες ἐωρῶμεν, τὸ μὲν πρῶτον θηρία καλαχοντιζόμενα, ᾠδὴ ὑπὸ κυνῶν διωκόμενα, καὶ ἐπ' ἀνθρώπους δεδεμένους ἀφιέμενα, κακούργους τινὰς, ὡς εἰκάζομεν. ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθον οἱ μονομάχοι, καί τινα προαγαγὼν ὁ κῆρυξ εὐμεγέθη νεανίσκον, εἶπεν, ὅστις ἂν ἐθέλῃ τούτῳ μονομαχῆσαι, ἥκειν εἰς τὸ μέσον, δραχμὰς λήψόμενον μυρίας, μισθὸν τῆς μάχης, ἐνταῦθα ἐξανίστα ὁ Σισίννης, ᾠδὴ καλαπηδήσας ὑπέστη μαχεῖσθαι, ᾠδὴ τὰ ὅπλα ᾔτει. καὶ τὸν μισθὸν λαβὼν, τὰς μυρίας, ἐμοὶ φέρων, ἐνεχείρισε· ᾠδὴ εἰ μὲν κρατήσαιμι, ὦ Τόξαρι, εἶπεν, ἅμα ἄπιμεν, ἔχοντες τὰ δέκατα· ἢν δὲ πέσω, θάψας με σωθεὶς ὀπίσω εἰς Σκύθας. ἐγὼ μὲν ὅτι τούτοις ἐκώκυον.

Ὁ δὲ λαβὼν τὰ ὅπλα, τὰ μὲν ἄλλα περιεδήσατο, τὸ κράνος δὲ ᾠδὲ κατέθηκεν, ἀλλ' ἀπὸ γυμνῆς τῆς κεφαλῆς καλὰς ἐμάχετο· ᾠδὴ τὸ μὲν πρῶτον τιτρώσκει αὐτὸς, καμπύλῳ τῷ ξίφει σφοδρισθεὶς τὴν ἰγνύην,

7. Ἀναστάσεως] Conf. infra Συμπόσ. c. 20. f. *M. du S.*

8. Κλοῦρον] Omnes Libri habebant hic κλοῦρον; quae vox cum nullibi occurrat, haud dubie pro hac, quam reposuimus, irrepsit. Vide Ἀλ. c. 29. & Εὐχ. c. 42. *M. du S.*

18. Πράξομεν] Pro πράξοιμεν, nescio an satis recte. Certe non memini me sic usurpatum legisse. *M. du S.*

28. Πομπήν] *Quintil.* Decl. IX. *Cum ostentata per arenam perituroram corpora mortis suae pompam ducerent.* Vide & *J. Capitol.* in M. Aurelio c. XIX. *M. du S.*

30. Ἀνδρολογηθέντες] Ἀνδρολογεῖν *milites conscribere, Alciphr.* I. Ep. XI. p. 44. Ubi diligentiss. *Bergler.* ex *Hesych.* suam versionem; ac de alia quoque collectione virorum dici, hoc Luciani testimonio probat. Adde ἀνδρολογία 2. *Macab.* XII. 43. *J.F.R.*

43. Διδράσσω] Rarius hoc, sed fiebat tamen: praesertim in Christianos. Mos a Romanis invectus, cujus alibi etiam meminit: ut Ἀλεξ. c. 44. &c. *M. du S.*

57. Οὐ κατέθηκεν] Conf. *Dial.* seq. Ὀν. c. 3. *M. du S.*

60. Καμπύλῳ τῷ ξίφει ἐπετμηθεὶς τὴν ἰγνύην] *Admissa gladio vulneratus in poplite.* Sed legendum τὸν ἰγνύα; aut τὸν ἰγνύη. dicitur enim ἰγνύα & ἰγνύη. *J.G.G.*

[a] ἰγνύην, ὥστε αἷμα ἔῤῥει πολύ· ἐγὼ δὲ προσελθόντι ἤδη τῷ δεξιῷ θρασύτερον δὲ ἐπιφερόμενον τηρήσας τὸ ἀντίπαλον παίει εἰς τὸ στέρνον, καὶ διήλασεν, ὥστε αὐτίκα ἐπεπτώκει [b] πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ· ὁ δὲ κάμνων καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῷ τραύματι, ἐπεκάθιζε τῷ νεκρῷ, καὶ μικρῷ δεῖν, ἀφῆκεν αὐτὸν ἡ ψυχή· ἀλλ' ἐγὼ προσδραμὼν ἀνέζησα καὶ παρεμυθησάμην. ἐπεὶ δὲ ἀφεῖτο ἤδη νενικηκώς, ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισα εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ ἐπιπολὺ θεραπευθεὶς ἐπέζησε μοι, καὶ ἔστι μέχρι νῦν ἐν Σκύθαις, γήμας τὴν ἐμὴν ἀδελφήν, χωλὸς δέ ἐστιν ὅμως [c] ἀπὸ τοῦ τραύματος. τοῦτο, ὦ Μνήσιππε, οὐκ ἐν Μάχλυσιν, οὐδ' ἐν Ἀλανίᾳ ἐγένετο, ὡς ἀμάρτυρον εἶναι, καὶ ἀπιστεῖσθαι δύνασθαι, ἀλλὰ πολλοὶ πάρεσιν Ἀμαστριανῶν, μεμνημένοι τῆς μάχης τοῦ Σισίννου.

Πέμπτον ἔτι σοι τὸ [d] Ἀβαύχα ἔργον διηγήσομαι, παύσομαι. ἦκέ ποτε ἔστω ὁ Ἀβαύχας εἰς τὴν Βορυσθενιτῶν πόλιν, ἐπαγόμενος καὶ γυναῖκα, ἧς ἦρα μάλιστα, καὶ παιδία δύο. τὸ μὲν ὀπισθότιδιον ἄῤῥεν, τὸ δὲ ἕτερον κόρη [e] ἑπτέτις ἦν συναπεδήμει δὲ καὶ ἑταῖρος αὐτῷ Γυνδάνης, ὑστερος μὲν καὶ νοσῶν ἀπὸ [f] τοῦ τραύματος, ὃ ἐτέτρωτο κατὰ τὴν ὁδὸν ὑπὸ λῃστῶν, ὀπισθότονον σφίσι συμπλεκόμενος· πρὸς αὐ-

poplitem, ſanguis ut copioſus profluereret; & ego prae metu pene ante mortuus eſſem. At ille obſervans inferentem ſe audacius adverſarium, percuſſum illius pectus transadigit, ut ſtatim ante pedes illius concideret: ille autem feſſus & ipſe vulnere, inſidet mortuo. Et parum aberat, quin ipſum quoque anima relinqueret. At accurrens ego excitavi hominem & conſolatus ſum, & cum jam pro victore dimitteretur, ſublatum illum portavi domum. Hic diu curatus, vixit ille quidem, & eſt nunc adhuc in Scythis, ducta ſorore mea, claudus tamen ex vulnere. Hoc, Mneſippe, non inter Machlyes neque in Alania factum eſt, ut teſtibus careat, & fides illi queat negari; ſed multi adſunt Amaſtrianorum, qui meminerunt pugnae Siſinnis.

61. Quinctum tibi adhuc Abauchae facinus cum narravero, deſinam. Venit quondam hic Abauchas in Boryſthenitarum urbem, habens ſecum uxorem, quam maxime amaret, & liberos duo; alter lactens adhuc puer erat, altera autem ſeptem annorum puella. Socius peregrinationis amicus illius Gyndanes, hic quidem aeger etiam a vulnere, quo percuſſus erat in via a latronibus, impetum in ipſos facientibus: dum enim contra hos repugnat, feritur illi femur,

a Ἰγνύην] Sic Edd. Ἰγνὺν Graev. b Πρὸ] Πρὸς male Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. c Ἀπὸ] Ὑπὸ marg. Al. Sed vulgata praeſtat. d Ἀβαύχα] Et ſic eſſe in Fl. monet M. du S. e Ἑπτέτις] Sic recte Fl. P. H. Ba. S. Ἑπτέτις male J. f Τοῦ] Deeſt in Fl.

61. Ἰγνύην] Ἰγνύου Noſter ſupra I. Hiſt. c. 23. m. ibi vero ex Schol. diſces, recte Clar. Graev. ἰγνύας vel ἰγνὺν dici, monere. Interim quia medici hoc vocabulo frequentius utuntur quam alii, maxime Hippocrat. & Aret. qui ἰγνύη Ionice ajunt, & Homer. quoque ſic ſcribit, cujus Noſter dictionem ſaepe imitatur, quid mali erit, ſi vulgatam ſic relinquamus? etſi ἰγνὺν dediſſe Noſtrum veroſimilius ſit. J. F. R.

77. Ἀμαστριανῶν] Fuit cum crederem hujus Dialogi ſcenam Amaſtrin; aut urbem aliquam illius orae: nec a vero abhorret, ibi revera ſcriptum, ubi de Scythis tot inaudiiſſe probabile fit. Neque enim ut haec omnia ficta ſint, a me facile impetrabis; praeſertim cum Lucianum, in his oris fuiſſe ex Ἀλεξ. c. 57. ſatis conſtet. Sed obſtat quod ſupra c. 57. Amaſtrim iis deſcribit verbis, quae ſatis oſtendunt ibi non dici haec. Conjiciebam tunc, legendum πεμφίσου, pro πάρεσιν. Nunc autem Athenis ſcenam hujus Dialogi eſſe puto, ubi mercatores ſatis multi Amaſtriani inveniri poterant, a quibus quaeri id poſſet. M. du S.

99. Διαπεσόντας] Vulgata non videtur movenda. Sic enim ἐπεισπαίειν pro ingredi, ſe intrudere, Ariſtoph. Plut. 804. Εἰς τὴν οἰκίαν ἐπεισπίπτουσιν, quod Scholiaſt. exponit: εἰσπηδῶσιν, εἰσβάλλουσι. Eund. Ariſtoph. loc. adducit Cl. Bergler. ad Alciphr. III. p. 408. quo probet ſuſpicionem ſuam, etiam in Lucian. Sympoſ. (c. 8. vel 9.) ut in illo Dial. videbimus) ἐπισπίπτειν legendum, pro vulgato ἐπεισπίπτειν. Nam licet ἐπεισπίπτειν pro fuga cla-

mur, ut neque insistere prae dolore posset. Noctu autem dormientibus illis, forte fortuna enim in suprema contignatione diversabantur, incendium oritur magnum; clausa erant circum omnia, circumdederat domum undique flamma. Hic ergo excitatus Abauchas, relictis liberis plorantibus, cum demovisset inhaerentem sibi uxorem, ipsamque saluti suae consulere jussisset, sublato *in humeros* amico, descendit. Et evasit erumpens ea parte, qua nondum plane igne invalescente arcebatur. Mulier autem infantem gerens sequuta est, sequi se jussa puella: atque ipsa semiustulata infantem ex ulnis passa decidere, vix flammam transiliit, & post illam puella, in praesentissimum ipsa quoque mortis periculum adducta. Et cum postea objiceret aliquis Abauchae, quod proditis liberis atque uxore exportasset Gyndanem, *Verum*, inquit, *liberos denno quaerere mihi facile est, atque incertum, boni ne hi futuri sint: amicum autem non temere invenero alium, talem quidem, qualis est Gyndanes, qui ea mihi benivolentiae experimenta praestiterit.*

62. Dixi, Mnesippe, de magno numero quinque istis depromtis. Jam tempus fuerit judicari, utri nostrum lingua vel

τὺς, ἐλαύνε) εἰς τ μηρὸν, ὥστε ὐδὲ ἑστάναι
90 ἐδύνατο ὑπὸ τ ὀδύνης· νύκτως δὲ καθευδόντων (ἔτυχον γὰρ ἐν ὑπερῴῳ τινὶ καλοικοῦντες) πυρκαϊὰ μεγάλη ἐξανίστα), καὶ πάντα περιεκλείετο, καὶ περιεῖχεν ἡ φλὸξ ἀπαλαχόθεν τ οἰκίαν· ε ἐνταῦθα h δὴ ἀνεγρόμε-
91 νος ὁ Ἀβαύχας, καταλιπὼν τὰ παιδία κλαυθμυριζόμενα, καὶ τ γυναῖκα i ἐκκρεμαμένην ἀποσεισάμενος, καὶ σώζειν k αὐτὴν κελευσάμενος, δεξάμενος τ ἑταῖρον, κατῆλθε, καὶ ἔφθη l διεκπαίσας, καθὸ
1 μηδέπω τελέως ἀπεκέκαυτο ὑπὸ τοῦ πυρός· ἡ γυνὴ δὲ φέρουσα τὸ βρέφος εἵπετο, ἀκολουθεῖν κελεύσασα καὶ τ κόρην. ἡ δὲ ἡμίφλεκτος ἀφεῖσα τὸ παιδίον ἐκ τ ἀγκάλης, μόλις διεπήδησε τ φλόγα, καὶ ἡ παῖς σὺν αὐτῇ, σβεσθὲν μικρὸν ἐλθοῦσα καῦσαι ἀποθανεῖν. καὶ ἐπειδή τις ὠνείδισέ τις ὕστερον τ Ἀβαύχαν, διότι προδοὺς τὰ τέκνα, καὶ τ γυναῖκα, ὁ δὲ Γυνδάνην ἐξεκόμισεν,
10 Ἀλλὰ παῖδας μὲ, ἔφη, καὶ αὖθις ποιήσασθαί μοι ῥᾴδιον, καὶ ἄδηλον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται· ὅτοι· φίλον δὲ οὐκ ἂν εὕροιμι ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιοῦτον, m οἷος Γυνδάνης ὅδι, πεῖράν μοι πολλὴν τ εὐνοίας παρεχημένος.

Εἴρηκα, ὦ Μνήσιππε, ἀπὸ πολλῶν πέντε τούτους προχειρισάμενος. ἤδη δὲ καιρὸς εἴη κεκρίσθαι, ὁπότερον ἡμῶν ἡ τ γλῶτταν

g Ἐνταῦθα] Ἐνταῦτα male *F.* Recte *Fl.* &c. h Δὴ ἀνεγρόμενος] *Coll.* alii ἀφεγρόμ. Nihil mut. *Fl. F. P.* &c. i Ἐκκρεμαμένην] Ἐκπεριπεπυρώμενην Ex. *Fl.* Vulgatae adsentitur P. k Αὐτὴν] Αὐτὸν P. sola. l Διεκπαίσας] Sic P. & Edd. plurimae. Διεκπίσας *F. Fl.* An διεκπήσας *F. Pell.* Διεκπεσόντας marg. *A1.* cum in *Ald.* quoque esset διεκπαίσας. m Οἷος Γυνδ. ἰ. ὅ. μ. π. τ αὐτ. π.] Et sic legi haec omnia in C. Abb. *Fl.* & *F.* sequae ac in cett. notat *M. du S.*

94. Διαπεγρόμενος] Ἀντὶ τοῦ διεγρόμενος. *G.*

elabi inveniatur, ut *Steph.* notavit, illud tamen hic minus aptum esset prae altero, quod *perrumpere* significans hic longe majorem vim habet, & respondet actui *Aeneae*, patrem ex incendio Trojano humeris sublatum eripientis. Dum ἐκπίσω Nostro potius est *extrudi, ejici*, ut supra *Alex.* c. 19. & *Abdic.* c. 1. vel *excidere voto, exsibilari, Nigr.* §. 9. *F. F. R.*

1. Ἀπεκέκαυτο ὑπὸ τοῦ πυρός.] Potest utcumque intelligi haec lectio, ut expressimus, juvante ellipsi in καθὸ ita explenda, κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, καθ' ὃ μηδέπω τελείως ἀπεκέκαυτο. Ut ἀποτειχίζειν est muro discludere, qui murus commeatum intercipiat: sic ἀποκαίειν πυρὶ significaverit incendio discludere & arcere. Aft viderint tamen, qui possunt, an non juvet liber aliquis, quo legere liceat ἀπεκέκλιστο, sententia plana & interpretis non egente. Sic etiam non abundet nomen πυρί. Caeterum de verbo διεκπαίειν diligenter egit *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. 805. *F. M. G.*

ἢ τ δεξιὰν ἀποτέμνεσθαι δέοι. τίς οὖν ὁ δικάσων ἐστίν; ΜΝΗΣ. [a] Οὐδὲ εἷς, εὖ γε ἐκαθίσαμέν τινα δικαστὴν τοῦ λόγου· ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσομεν; ἐπειδὴ νῦν ἄσκοπα τοξεύκαμεν, αὖθις ἐλόμενοι διαιτητὴν, ἄλλους ἐπ' ἐκείνῳ [b] εἴπωμεν φίλους, εἶτα ὃς ἂν ἥττων γένηται, ἀποτέμνεσθαι τότε, ἢ ἐγὼ τ γλῶτταν, ἢ σὺ τὴν δεξιάν. ἢ τοῦτο μὲν ἄγροικον, ἐπεὶ δὲ καὶ σὺ φιλίαν ἐπαινεῖν ἔδοξας, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἡγοῦμαι ἀνθρώποις εἶναι τοῦτο κτῆμα ἄμεινον ἢ κάλλιον· τί οὐχὶ καὶ ἡμεῖς συνθέμενοι πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, φίλοι τε αὐτόθεν εἶναι, καὶ εἰσαῦθις ἔσεσθαι ἀγαπῶμεν, ἄμφω νικήσαντες, τὰ μέγιστα ἆθλα προσλαβόντες, ἀντὶ μιᾶς γλώττης, καὶ μιᾶς δεξιᾶς, δύο ἑκάτερος ἐπικτησάμενοι, καὶ προσέτι γε, καὶ ὀφθαλμοὺς τέτταρας, καὶ πόδας τέτταρας, καὶ ὅλως διπλᾶ πάντα τοιοῦτόν τι γὰρ ἐστί; συνελθόντες δύο ἢ τρεῖς φίλοι, οἷοίπερ τ Γηρυόνην οἱ γραφεῖς ἐνδείκνυνται, ἄνθρωπον ἑξάχειρα, καὶ τρικέφαλον· ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ τρεῖς ἐκεῖνοι ἦσαν, ἅμα πράττοντες πάντα, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον φίλους γε ὄντας.

dextra amputanda sit. Quis igitur judicabit? MNES. Nemo. neque enim arbitrum quemquam disputationis constituimus. Sed scin' quid faciamus? Quandoquidem nunc temere nec ad scopum jaculati sumus, rursus electo arbitro alios sub illo amicos enarremus. Tum qui victus fuerit, mutilabitur, aut lingua ego, aut tu dextra. An potius nimis hoc agreste fuerit? Quando autem & tu amicitiam laudare visus es, & ego nullam homini hac possessione aut meliorem puto aut honestiorem: quidni potius etiam nos, pacto inter nos foedere, amici esse e vestigio, & in perpetuum manere satis habemus, victores ambo, maximis ambo potiti praemiis, pro lingua una & una dextra nacti unusquisque geminas, & insuper oculos quatuor, & pedes quatuor, & in universum gemina omnia? Tale quid enim sunt coëuntes duo aut tres amici, qualem Geryonen ostendunt pictores, hominem sex manuum & tricipitem. Tres enim, ut mihi videtur, fuere, simul agentes omnia, ut par erat nimirum, cum essent amici.

63. TOX.

[a] Οὐδὲ εἷς εὖ γε ἐκαθ.] Et haec ita haberi in iisdem, notat *M. duS.* [b] Εἴπωμεν] Εἴπωμεν Ex. *Fl.* Cum vulg. facit P.

26. Ἄγροικον] Adleverat *Solanus* noster conferendum infra *Jov. Trag.* c. 32. Ibi invenies: ἄγροικον τοῦτο εἰρῆσθαι, καὶ δικῶν βουλόντων. *J. F. R.*

30. Ἀγαπῶμεν] *Contenti simus. F. G.* Hoc addidisse videtur, quia *Benad.* dedit: *nos invicem amplectimur*; Erasmus vero plane omisit. Recte autem *Guietanus* sentire, multis probare liceret; sed contenti simus Noster, qui supra hoc *Dial.* c. 3. καὶ μὴ ἀγαπῆσαι, εἰ ἀλφιτόν (διαφυλάξω) (διαφυλάξω) vulg.) *non contenti aufugisse.* Adde quae supra *Amor.* c. 33. de adverbio ἀγαπητῶς, *vix, aegre*, interpretando dixi, in quo Lexicographi errant, aut id omittunt. Vid. & Scholiast. ad *Amor.* c. 22. No. 20. qui ἠγαπήμεθα vicissim interpretabatur ἠγαπήμεθα. Nisi tamen active potius ἠγαπῶμεν ibi legendum. *J. F. R.*

32. Ἀντὶ μιᾶς γλώττης] Socratico & Xenophonteo de fonte hausta suavitas. Vide, qui dulcedine maxima affici cupis, Memorab. Socr. 2, 3. ubi fratres in concordiam revocat, & 2, 4. ubi amicitiam commendat. Ἃ δὴ καὶ τὰ χείρω ἀνύσειν εἰωθότα, καὶ ὀφθαλμοὺς τρισσοὺς, καὶ τὰ ἄλλα τρισσοὺς, καὶ τὰς πόδας διπλοῦντας, τούτων φιλοσοφούντων ἀδικεῖν λαμβάνει. *J. M. G.*

37. Γηρυόνην] Geryon Erythea Insulae in Gaditano mari rex tricorpor fuisse fingitur, ob administrationem regni cum duobus fratribus concordissimam. Sunt qui triura Hispanicarum insularum regem faciunt, Balearidum sc. duarum, & Ebusi. *G. C.*

ΛΟΥΚΙΟΣ] Lucius hic, quisquis tandem fuit, *Patrensem* se dicit c. 55. ubi de genere suo vitaeque instituto plura ipse narrat. Non censet Lucianeum *Tan. Faber*, not. ad Phaedr. 173. C. *Photius* Luciano tribuit. Vide Cod. CXXIX. ubi titulus ejus Libri μεταμορφώσεων λόγοι διάφοροι. Apulejus ex hoc aut Lucio ipse omnia habet. Vide *Salmas.* prol. ad Exercit. Plin. AG. III. n. n. n. n. & *Lamprid.* Commod. c. 11. ubi Imp. nomen ὄνῳ &c. Memoratur apud *Philostratum* in Herodis vita p. 556. Lucius quidam ἀνὴρ σοφὸς . . . ἐν τοῖς φασηριακοῖς σπουδαῖος. Μυσοῦσι τῷ Τοξάρει προσφωνήσας . . . ἐπιτυμβίους ᾠδὰς τῷ Ἡρῴῳ. Vir etiam facetus, & M. Aurelio, ut ex sequentibus patet, simili-

63. TOX. Bene sane dicis: & sic agamus. MNES. Sed neque sanguine, Toxari, neque acinace indigemus ad sanciendam amicitiam nostram. Praesens enim disputatio, & earundem rerum studium, multum sunt calice illo quem bibitis, firmiora: quandoque non tam necessitate quadam & sanctitate, sed proposito indigere mihi videntur. TOX. Laudo ista equidem: & jam simus amici, & hospites, mihi quidem tu hic in Graecia, ego autem tibi, si in Scythiam quandoque veneris. MNES. At noris, me non pigraturum longius etiam iter ingredi, si tales inventurus sim amicos, qualem te, Toxari, de sermonibus tuis cognitum habemus.

ΤΟΞ. Εὖγε λέγεις· καὶ οὕτω ποιῶμεν. ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ μήτε αἵματος, ὦ Τόξαρι, μήτε ἀκινάκου [c] δεώμεθα, τὴν φιλίαν ἡμῖν βεβαιώσοντος. ὁ γὰρ λόγος ὁ παρὼν, καὶ τὸ τῶν ὁμοίων ἀρέγεσθαι, πολὺ πιστότερα τῆς κύλικος ἐκείνης, ἣν πίνετε. ἐπεὶ τά γε τοιαῦτα, οὐκ ἀνάγκης ἀλλὰ γνώμης δεῖσθαί μοι δοκεῖ. ΤΟΞ. Ἐπαινῶ ταῦτα, καὶ ἤδη ὦμεν φίλοι, καὶ ξένοι, ἐμοὶ μὲν σὺ ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐγὼ δέ σοι, εἴ ποτε εἰς τὴν Σκυθίαν ἀφίκοιο. ΜΝΗΣ. Καὶ μήν εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι καὶ ἔτι πορρωτέρω ἐλθεῖν, εἰ μέλλω τοιούτοις φίλοις ἐντεύξεσθαι, οἵος σὺ, ὦ Τόξαρι, διαφάνης ἡμῖν ἀπὸ τῶν λόγων.

LUCIUS, SIVE ASINUS.

IN Thessaliam aliquando eram profectus: erat mihi vero quoddam ibi paternum

ΛΟΥΚΙΟΣ, Η ΟΝΟΣ.

1 Ἀπιὼν ποτὲ εἰς Θετταλίαν, ἦν δέ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ, πρὸς ἄν-

[c] Διώμεθα] Consentire *Fl.* notat Noster. Forsan *δίωμεθα* mallet. quod & ego velim.

2. Συμβόλαιον] Γραμμάτιον. *V.*

tiaris. *M. du S.*

ΛΟΥΚΙΟΣ Η ΟΝΟΣ] Non de nihilo videtur, quod apud *Photium* Cod. 129. p. 165. *Hoeschel.* bis vocatur hic libellus Λουκᾶ ἢ ὄνος nimirum ut Ἀτθὶς, ut Aeneis &c. agit enim de rebus Lucii. Caeterum fere est ut assentiar *Photio* l. c. eo inclinanti e Lucii Patrensis ampliore narratione hanc breviorem a Luciano contractam, adspersis hinc inde jocis, quibus non serio ista narrari ostenderet. Pleniores Lucii libros cum tota illorum superstitione secutus videtur Apulejus, cujus ultimo praesertim libro fanatica regnat credulitas, & exitus quasi tragicus finit fabulam; ut comicus, vel satyricus potius, Lucianeam. *J. M. G.*

1. Ἀπιὼν —— συμβόλαιον] Lucius, qui postea Asinus evadet, ita suam ipsius historiam inchoat, Ἀπιὼν ποτὲ εἰς Θετταλίαν, ἦν δέ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ πρὸς ἄνδρα ξένιον ἐπιχώριον. Inficetissime Interpres, *Cum in Thessaliam, ubi quoddam mihi paternum erat negotium cum ejus gratis viro, proficiscerer.* Verte, *Fuit cum proficiscerer in Thessaliam; erat autem mihi a patre illic relicta hospitalitatis tessera cum ejus gentis viro.* De tesseris illis, beneficio Eruditorum, res nota est ac discussa. *J. J.*

Ibid. Θετταλίαν] Graeciae regionem, cujus montes sunt 24. nobilissimi, flumina quoque inligniora aliquot, & inter celebres urbes Hypata, Patara, ubi Apollo dabat responsa hyemalibus mensibus, & Larissa a qua Achilles Larissaeus dictus. *G. C.*

(Adscripserat huic notae Cl. *Hemsterh.* Patara Lyciae est, non Thessaliae, ut notum.) Hic *Patrae* legend.

2. Συμβόλαιον] Cogitaram hic olim de Tessera Hospitali, sed frustra. Vide *Philostr.* p. 549. *Syngrapha*, & *Plat.* Ed. Bas. 135. B. *M. du S.*

Συμβόλαιον] Severe nimis pronuntiat *Jensius.* Probare potius debebat, συμβόλαιον etiam dictum pro συμβόλῳ, hospitalitatis tessera. Caussa hic itineris indicatur, negotium, speciatim ex contractu, patris. Hanc esse τῶ συμβολαίῳ notionem, & forte unicam, satis constat ex observatis v. g. Qu. *Budaei* p. m. 768. seq. *H. Stephani* in Thes. &c. Sic συμβολαίας δίκας interpretantur & Schol. antiqua, & nuper eruditissimus *Dukerus* ad *Thucyd.* I, 77. pr. Sic *Plut.* Solo. p. 156. *H. Steph.* obaeratis pollicetur Solon χρέωσιν, agrorum divisionem, ac tabulas proinde novas; sed feneratoribus βεβαίωσιν τῶ συμβολαίων, ut rati sint contractus: huic βεβαίωσις opponitur p. 158. τῶ συμβολαίων

ἢ τ' δεξιὰν ἀποτέμνῃς δέοι. τίς οὖν ὁ διακρινῶν ἐστιν; ΜΝΗΣ. [a] Οὐδὲ εἷς, ἐγὼ γὰρ ἐκάθισάμέν τινα διαιτητὴν τῶν λόγων· ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσομεν; ἐπειδὴ νῦν ἄσκοπα τεθρύξευκαμεν, αὖθις ἐλόμενοι διαιτητὴν, ἄλλως ἐπ' ἐκείνῳ [b] εἴπωμεν φίλως, εἶτα ὃς ἂν ἥττων γένηται, ἀποτέμνεσθω τότε, ἢ ἐγὼ τὴν γλῶτταν, ἢ σὺ τὴν δεξιάν. ἢ τοῦτο μὲν ἄγροικον, ἐπεὶ δὲ σὺ φιλίαν ἐπαινεῖν ἔδοξας, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἡγοῦμαι ἀνθρώποις εἶναι τοῦτο κτῆμα ἄμεινον ἢ κάλλιον· τί οὐχὶ καὶ ἡμεῖς συνθέμενοι πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, φίλοι τε αὐτόθεν εἶναι, καὶ εἰσαεὶ ἔσεσθαι ἀγαπῶμεν, ἄμφω νικήσαντες, τὰ μέγιστα ἆθλα προσλαβόντες, ἀντὶ μιᾶς γλώττης, καὶ μιᾶς δεξιᾶς, δύο ἑκάτερος ἐπικτησάμενοι, καὶ προσέτι γε, καὶ ὀφθαλμοὺς τέτταρας, καὶ πόδας τέτταρας, καὶ ὅλως διπλᾶ πάντα τοιοῦτόν τι γὰρ ἐστι; συνελθόντες δύο ἢ τρεῖς φίλοι, οἷοίων τὴν Γηρυόνην οἱ γραφεῖς ἐνδείκνυνται, ἀνθρωπον ἑξάχειρα, καὶ τρικέφαλον· ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ τρεῖς ἐκεῖνοι ἦσαν, ἅμα πράττοντες πάντα, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον φίλους γε ὄντας.

dextra amputanda ſit. Quis igitur judicabit? MNES. Nemo. neque enim arbitrum quemquam diſputationis conſtituimus. Sed ſcin' quid faciamus? Quandoquidem nunc temere nec ad ſcopum jaculati ſumus, rurſus electo arbitro alios ſub illo amicos enarremus. Tum qui victus fuerit, mutilabitur, aut lingua ego, aut tu dextra. An potius nimis hoc agreſte fuerit? Quando autem & tu amicitiam laudare viſus es, & ego nullam homini hac poſſeſſione aut meliorem puto aut honeſtiorem: quidni potius etiam nos, pacto inter nos foedere, amici eſſe e veſtigio, & in perpetuum manere ſatis habemus, victores ambo, maximis ambo potiti praemiis, pro lingua una & una dextra nacti unusquisque gemina, & inſuper oculos quatuor, & pedes quatuor, & in univerſum gemina omnia? Tale quid enim ſunt coëuntes duo aut tres amici, qualem Geryonen oſtendunt pictores, hominem ſex manuum & tricipitem. Tres enim, ut mihi videtur, fuere, ſimul agentes omnia, ut par erat nimirum, cum eſſent amici.

63. TOX.

a Οὐδὲ εἷς· ἐγὼ γὰρ *Iunt.*] Et haec ita haberi in iisdem, notat *M. duoS.* b Εἴπωμεν] Εἴποιμεν Ex. *Fl.* Cum vulg. facit P.

26. Ἄγροικον] Adleverat *Solanus* noſter conferendum infra *Jov. Trag.* c. 32. Ibi invenies: ἄγροικον τοῦτο εἰρήκας, καὶ δικαίως βοιώτιον. *J.F.R.*

30. Ἀγαπῶμεν] *Contenti ſimus. F.G.* Hoc addidiſſe videtur, quia *Bened.* dedit: *nos invicem amplectamur*; Eraſmus vero plane omiſit. Recte autem *Gujetus* ſentire, multis probare liceret; ſed contenti ſimus Noſtro, qui ſupra hoc *Dial.* c. 3. καὶ μὴ ἀγαπῆσαι, εἰ ἀλεφιδίῳ (διαφυλάξω) vulg.) *non contenti aufugiſſe.* Adde quae ſupra *Amor.* c. 33. de adverbio ἀγαπητῶς, *vix, aegre*, interpretando dixi, in quo Lexicographi errant, aut id omittunt. Vid. & Scholiaſt. ad *Amor.* c. 22. No. 20. qui ἠμαύρωσα viciſſim interpretabatur ἠγαπήσα. Niſi tamen active potius ἠγαπῶμεν ibi legendum. *J.F.R.*

32. Ἀνὶ μιᾶς γλώττης] Socratico & Xenophonteo de fonte hauſta ſuavitas. Vide, qui dulcedine maxima affici cupis, Memorab. Socr. 2, 3. ubi fratres in concordiam revocat, & 2, 4. ubi amicitiam commendat. Ἃ δὲ καὶ τὰ χεῖρε ἐποίησε ἐπιτρέπουσι, καὶ ὀφθαλμοὶ προορῶσι, καὶ τὰ ὦτα προακούουσι, καὶ οἱ πόδες διανύουσι, τούτων φιλοπονώτατα ἔδωκε λαίτμα). *J.M.G.*

37. Γηρυόνην] Geryon Erytheae Inſulae in Gaditano mari rex tricorpor fuiſſe fingitur, ob adminiſtrationem regni cum duobus fratribus concordiſſimam. Sunt qui trium Hiſpanicarum inſularum regem faciunt, Balearidum ſc. duarum, & Ebuſi. *G.C.*

ΛΟΥΚΙΟΣ] Lucius hic, quisquis tandem fuit, *Patrenſem* ſe dicit c. 55. ubi de genere ſuo vitaeque inſtituto plura ipſe narrat. Non cenſet Lucianeum *Tan. Faber*, not. ad Phaedr. 173. C. *Photius* Luciano tribuit. Vide Cod. CXXIX. ubi titulus ejus Libri μεταμορφώσεων λόγοι δώδεκα. Apulejus ex hoc aut Lucio ipſe omnia habet. Vide *Salmaſ.* prol. ad Exercit. Plin. AG. III. n. n. n. n. & *Lamprid.* Commod. c. 11. ubi Imp. nomen ὄνῳ &c. Memoratur apud *Philoſtratum* in Herodis vita p. 556. Lucius quidam ἀνὴρ σοφὸς . . . τὰ τῶν φαντασιῶν σπουδαῖος. Μυσταγωγῶ τῷ Τυρίῳ πρεσβυτάτας . . . ἐπιτυδεύοντος τὰ Ἡρῴδου. Vir etiam facetus, & M. Aurelio, ut ex ſequentibus patet, ſimilia-

63. TOX. Bene sane dicis: & sic agamus. MNES. Sed neque sanguine, Toxari, neque acinace indigemus ad sanciendam amicitiam nostram. Praesens enim disputatio, & earundem rerum studium, multum sunt calice illo quem bibitis, firmiora: quandoque non tam necessitate quadam & sanctitate, sed proposito indigere mihi videntur. TOX. Laudo ista equidem: & jam simus amici, & hospites, mihi quidem tu hic in Graecia, ego autem tibi, si in Scythiam quandoque veneris. MNES. At noris, me non pigraturum longius etiam iter ingredi, si tales inventurus sim amicos, qualem te, Toxari, de sermonibus tuis cognitum habemus.

ΤΟΞ. Εὖγε λέγεις· καὶ οὕτω ποιῶμεν. ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ μήτε αἵματος, ὦ Τόξαρι, μήτε ἀκινάκου δεώμεθα, τὴν φιλίαν ἡμῖν βεβαιώσοντος. ὁ μὲν λόγος ὁ παρὼν, καὶ τὸ τῶν ὁμοίων ἀρέγεσθαι, πολὺ πιστότερα τὰ κύλικος ἐκείνης, ἣν πίνετε. ἐπεὶ τά γε τοιαῦτα, οὐκ ἀνάγκης ἀλλὰ γνώμης δεῖσθαί μοι δοκεῖ. ΤΟΞ. Ἐπαινῶ ταῦτα, καὶ ἤδη ὦμεν φίλοι, καὶ ξένοι, ἐμοὶ μὲν σὺ ἐνταῦθα ὅτι τῆς Ἑλλάδος, ἐγὼ δέ σοι, εἴ ποτε ἐς τὴν Σκυθίαν ἀφίκοιο. ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι καὶ ἔτι πορρωτέρω ἐλθεῖν, εἰ μέλλω τοιούτοις φίλοις ἐντεύξεσθαι, οἵους σὺ, ὦ Τόξαρι, διεφάνης ἡμῖν ἀπὸ τῶν λόγων.

LUCIUS, SIVE ASINUS.

IN Thessaliam aliquando eram profectus: erat mihi vero quoddam ibi paternum hospitalitatis tessera cum ejus gentis viro. De tesseris illis, beneficio Eruditorum, res nota est ac discussa. *J. J.*

ΛΟΥΚΙΟΣ, Η ΟΝΟΣ.

1 ΑΠιέναι ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἦν δέ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ, πρὸς ἄν-

---

ε Διόμεθα] Consentire *Fl.* notat Noster. Forsan διόμεθα mallet. quod & ego velim.

2. Συμβόλαιον] Γραμμάτιον. *V.*

ἤαρις. *M. du S.*

ΛΟΥΚΙΟΣ Η ΟΝΟΣ] Non de nihilo videtur, quod apud *Photium* Cod. 129. p. 165. *Hoeschel.* bis vocatur hic libellus Λουκᾶς ἢ ὄνος nimirum ut Ἀτθὶς, ut Aeneis &c. agit enim de rebus Lucii. Caeterum fere est ut assentiar *Photio* l. c. eo inclinanti e Lucii Patrensis ampliore narratione hanc breviorem a Luciano contractam, adspersis hinc inde jocis, quibus non serio ista narrari ostenderet. Pleniores Lucii libros cum tota illorum superstitione secutus videtur Apulejus, cujus ultimo praesertim libro fanatica regnat credulitas, & exitus quasi tragicus finit fabulam; ut comicus, vel satyricus potius, Lucianeam. *J. M. G.*

1. Ἀπιέναι —— συμβόλαιον] Lucius, qui postea Asinus evadet, ita suam ipsius historiam inchoat, Ἀπιέναι ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἦν δέ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ πρὸς ἄνδρα ἔνθεν ἐτύγχανον. Inscitissime Interpres, *Cum in Thessaliam, ubi quoddam mihi paternum erat negotium cum ejus gratis viro, proficiscerer.* Verte, *Fuit cum proficiscerer in Thessaliam; erat autem mihi a patre illic relicta hospitalitatis tessera cum ejus gentis viro.* De tesseris illis, beneficio Eruditorum, res nota est ac discussa. *J. J.*

Ibid. Θετταλίαν] Graeciae regionem, cujus montes sunt 24. nobilissimi, flumina quoque insigniora aliquot, & inter celebres urbes Hypata, Patara, ubi Apollo dabat responsa hyemalibus mensibus, & Larissa a qua Achilles Larissaeus dictus. *G. C.*

(Adscripserat huic notae Cl. *Hemsterh.* Patara Lyciae est, non Thessaliae, ut notum.) Hic *Patrae* legend.

2. Συμβόλαιον] Cogitaram hic olim de Tessera Hospitali, sed frustra. Vide *Philostr.* p. 549. *Syngrapha*, & *Plat.* Ed. Bas. 135. B. *M. du S.*

Συμβόλαιον] Severe nimis pronuntiat *Jensius.* Probare potius debebat, συμβόλαιον etiam dictum pro συμβόλῳ, hospitalitatis tessera. Caussa hic itineris indicatur, negotium, speciatim ex contractu, patris. Hanc esse τὸ συμβολαίου notionem, & forte unicam, satis constat ex observatis v. g. Qu. *Budaei* p. m. 768. seq. *H. Stephani* in Thes. &c. Sic συμβολαίας δίκας interpretantur & Schol. antiqua, & nuper eruditissimus *Dukerus* ad *Thucyd.* I, 77. pr. Sic *Plut.* Solo. p. 156. *H. Steph.* obaeratis pollicetur Solon χρεῶν, aegrorum divisionem, ac tabulas proinde novas; sed feneratoribus βεβαίωσιν τῶν συμβολαίων, ut rati sint contractus: huic βεβαίωσις opponitur p. 158. τῶν συμβολαίων

ἄνθρωπον ὀπιχώριον· ἵππος δέ με κατῆγε, καὶ τὰ σκεύη, καὶ θεράπων ἠκολούθει εἷς· ἐπορευόμην δὲ τὴν προκειμένην ὁδόν. καί πως ἔτυχον καὶ ἄλλοι ἀπιόντες εἰς Ὑπάτα, πόλιν τῆς Θεσσαλίας, ἐκεῖθεν ὄντες· καὶ [a] ἀλῶν ἐκοινωνοῦμεν, καὶ οὕτως ἐκείνην τὴν δύσβατον ὁδὸν ἀνύσαντες, πλησίον ἤδη τῆς πόλεως ἦμεν, κἀγὼ ἠρόμην τοὺς Θεσσαλούς, εἴπου ὀπίσαται ἄνδρα οἰκοῦντα [b] εἰς τὰ Ὑπάτα, Ἵππαρχον [c] τοὔνομα, [d] γράμματα δὲ αὐτῷ ἐκόμιζον οἴκοθεν, ὡς τε οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ· οἱ δὲ εἰδέναι τὸν Ἵππαρχον τοῦτον ἔλεγον, καὶ ὅποι τῆς πόλεως οἰκεῖ, καὶ ὅτι ἀργύριον ἱκανὸν [e] ἔχοι, καὶ ὅτι μίαν θεράπαιναν [f] τρέφοι, καὶ τὴν αὐτοῦ γαμετὴν μόνας. ἔστι γὰρ φιλαργυρώτατος δεινῶς. ἐπεὶ δὲ πλησίον τῆς πόλεως ἐγεγόνειμεν, κῆπός τις

negotium cum ejus regionis homine. Equus unus me & sarcinulas vehebat, servorum sequebatur unus. Sic via proposita pergebam. Forte quadam alii etiam ibant Hypatam, unde erant, Thessaliae urbem, quorum convictu utebar. Sicque superata illa via difficili, prope jam urbem eramus. Hic ego interrogo Thessalos, nossentne virum Hypatae habitantem, Hipparchum nomine. Epistolam autem illi ferebam domo, uti apud illum diversarer. Illi notum sibi Hipparchum illum dicunt, & quo loco urbis habitet, & argenti ipsum habere multum, & tamen unam *modo* ancillam alere, suamque uxorem. Esse enim supra modum avarissimum. Cum vero prope urbem essemus, hortus intra eam erat, & do-

a Ἀλῶν] Et sic legi in *Fl.* not. *Solan.* b Εἰς τὰ Ὑπατα] *Fl. Fr. B2. J. & S.* eod. modo habere not. idem. Adde *P. & H.* c Τοὔνομα] Τὸ ὄνομα *Fl.* d Γράμματα] Ita dedi ex marg. *AIW.* L. P. *J.* Γράμματα *El. H. P. B2. Fr. Ald. S.* e Ἔχοι] Sic Edd. omnes, licet mox τρέφει habeant. f Τρέφοι] Sic L. Τρέφει Edd. priores.

λαίων ἀναίρεσις. De symbolo s. tessera hospitii, locus, si quid voluisset auctor, erat deinde, ubi γράμματα se habere ait Lucius ad Hipparchum, ὡς τε οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ. Neque moror γραμματιῶν in scholiis ad h. l. quae imperitiae & ineptiarum toties convinci possint. *J.M.G.*

Συμβόλαιον] Quid sit, vid. ex re ipsa, de qua Lucian. infra, *Dial. Meretr.* II. paullo ante med. γάμους ναυκληρικοὺς διεξιούσης — ἀλλ' ὑδί φίλος ἐστὶν ἔτος τῷ παιδὶ, μίσθωσιν δὲ ἐς πράσιν ἐβουλεύσατο περὶ συμβολαίου ναυλικοῦ. I. e. *Syngrapha*, vel *contractus*, ratio debiti & crediti. Neque vero literis commendaticiis indiguisset, de quibus statim agitur, si hospitalitatis tesseram attulisset. *Dion. Halic.* Isocr. p. 102. vers. 29. Ed. *Lips.* Τὰ μὲν δὴ συμβόλαια πρὸς τοὺς ἐπὶ ταῖς τραπέζαις ἔνδικα μαρτύρια γίνεται. Et sic pro actione, controversia, quae nascitur ex ejusmodi negotio, vel ratione pecuniaria; Idem *de Demosth. gravit.* p. 197. 12. οἱ δὲ τοῖς ἰδιωτικοῖς λόγοις, ὃς περὶ μικρῶν συμβολαίων ἰδιώτας ἀνθρώποις ἔγραψεν. Idem *Antiq.* L. 2. p. 134. vers. 16. seqq. Εἰς δὲ τὴν περὶ τὰ συμβόλαια δικαιοσύνην ὑπηγάγετο. — Ὁρῶν γὰρ ὅτι τῶν συμβολαίων τὰ μὲν οὐ φαύλως καὶ μετὰ μαρτύρων πραττόμενα ἐν τῷ σώζειν αὐτὰ φυλάττει, — τὰ δὲ ἀμάρτυρα μίαν ἔχει φυλακὴν, τὴν τῶν συμβαλλόντων πίστιν. Ac saepe alibi apud hunc & *Demosthenem*. Sed quia Cl. *Gesn.* similia aliunde jam dedit, plura non addo. *J.F.R.*

7. Καὶ ἀλῶν] Nescio num propter ἀλῶν Florentinam consuluerit *Solanus*, an quia punctum minus ante καὶ & ibi legitur, aeque ac in aliis; id punctum sensum turbat. Ac pristinus Interpres haec non capiens omisit, & sequentium ordinem invertit. *J.F.R.*

11. Εἰς τὰ Ὑπατα] Siccine solent Graeci? *M. du S.*

Εἰς τὰ Ὑπατα] An *Solanus* haec falsi arguit? quod εἰς pro ἐν positum sit. Vix credo. Aliam dubitationis ejus caussam tamen invenire non possum. Quumque mea sponte exempla non addidissem, quia nimis id notum vel mediocriter versatis arbitror; tamen ne nihil egisse videar, pauca quaedam ex immensa quae suppetit copia, subjungam. *Demosth.* p. ult. A. ubi οἱ εἰς Ῥόδον sunt *Rhodii*. *Eustath.* in proverb. quod ad *Pisc.* c. 20. No. 79. adduxi, Τὸν μὲ χαῦ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νεῦς εἰς Κλαυδῶν. Et ne dicas illud εἰς ibi significare, *ad*, *versus*, ecce aliud simile ex *Ach. Tat.* ὡς χειμάζειν ἐν ταύτῃ, θύειν δὲ — εἰς τὸ προάστειον. *Alciphr.* III. Ep. 43. pr. λυσάμενος εἰς τὸ βαλανεῖον. *Long. Past.* III. p. 103. ἃς ὕμνουν πολλὰς εἰς ἐκεῖνο (τὸ ἄντρον) *Quas nymphas aliquando adjurasse in illo antro.* Idque manifestius pro ἐν positum, quam illa ejusdem, quae adducit *Mollius* p. 62. εἰς δύναμις χρόνου), εἰς ἅλως ἀφανίζονται. Sed addamus alia. Noster mox c. 17. καλοῦμεν εἰς τινὰ ἔπαυλιν. *Evang. Matth.* II. 23. κατῴκησεν εἰς πόλιν. *habitabat in urbe*, quinque similia vid. ap. *Gunther.* in Latin. Rest. T. 2. p. 496. Sed ut ἐλθὼν praemittit Euangelista, l. c. ut ibi sit: *habitatum ivit*, tamen alibi non praemittitur in N. T. nec in *Ael.* VII. 8. Ὅτι Ἡφαιστίων εἰς Ἐκβάτανα ἀπῆλθε. Ubi *Scheff.* quoque frustra ἐλθὼν excidisse putat, vid. *Kuhn.* & *Abr.*

domuncula tolerabilis, ubi habitabat Hipparchus.

2. Atque illi vale dicto abeunt; ego vero accedens pulso januam. Ac vix quidem & tarde, sed exaudivit tamen mulier, ac deinde etiam acceſſit. Rogo intusne eſſet Hipparchus? illa ait, eſſe; *tu vero*, inquit, *quis es? aut qua de cauſſa quaeris? Literas*, inquam, *illi affero a Decriano Patrenſi Sophiſta. Expecta*, inquit, *me hic*, clauſaque janua intro rurſus abit. Et tandem reverſa introire me jubet. Ingreſſus ego ſaluto hominem, & reddo literas. Forte autem coenare inceperat, in anguſto accumbens lectulo: mulier prope ibidem aſſidebat, appoſita erat menſa vacua. Ipſe in-

ἔνδον ἦν, καὶ οἰκίδιον ἀνεκτὸν, ἔνθα ὁ Ἵππαρχος ᾤκει.

Οἱ μὲν οὖν ἀσπασάμενοί με ᾤχοντο, ἐγὼ δὲ κόπῳ προσελθὼν τὴν θύραν, καὶ μόλις μὲν καὶ βραδέως ὑπήκουσε. δ' οὖν ἡ γυνή. εἶτα καὶ προσῆλθον· ἐγὼ μὲν ἠρόμην εἰ ἔνδον εἴη ὁ Ἵππαρχος; Ἔνδον ἔφη, σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος συνθάνῃ; γράμματα, εἶπον, κομίζω αὐτῷ παρὰ Δεκριανοῦ τοῦ Πατρέως σοφιστοῦ. Μεῖνον με, ἔφη, αὐτοῦ, καὶ τὴν θύραν συγκλείσασα ᾤχετο εἴσω πάλιν· καὶ πολὺ ἐξελθοῦσα κελεύει ἡμᾶς εἰσελθεῖν· κἀγὼ δὲ παρελθὼν εἴσω ἀσπάζομαι αὐτὸν, καὶ τὰ γράμματα ἐπέδωκα. ἔτυχε δὲ ἐν δεῖπνου ὤν, καὶ κατέκειτο ἐπὶ κλινιδίου στενοῦ, γυνὴ δὲ αὐτῷ καθῆστο πλησίον, καὶ τράπεζα μηδὲν ἔχουσα παρέκειτο. ὁ δὲ ἐπεὶ δὴ

g Ἔνδον] *Pell.* delet ἔνδον. *h* Πατρίως] Sic *Fl.* Πατραφίως cett. male. *i* Εἶσω] Ἔσω *Fl.* *k* Ἀσπάζομαι] Ἀσφάζομαι *H.* *l* Ἐπέδωκα] Sic Edd. omnes. Ἐπιδίδωκα marg. *A1.*

Aeol. pluribus locis. Sic εἰς τὸ παρὸν & εἰ τῷ παρόντι, vid. *Bud.* Comm. p. 553. Ne plura, quae in promtu forent, adcumulem. Ita εἰ vicissim pro εἰς permultis demonstrat Cl. *Maittaire* de Dial. p. 80. ubi & alia rursum habet, in quibus εἰς pro εἰ positum. Ita etiam εἶσω pro ἔνδον *Alciphr.* I. p. 18. ubi vid. not. Cl. *Berglori.* *J. F. R.*

12. Γράμματα] Non modo ob Codd. sic dedi, sed quia paullo post bis terve sic legas sine varietate. *J. F. R.*

14. Εἰδέναι] Immerito igitur & hoc supra in *Alex.* c. 55. negavit *Solan.* Graece recte dici, pro *nosse aliquem.* Conf. ibi notata No. 99. *J. F. R.*

15. Καὶ ὅτι ἀργύριον ἱκανὸν ἴχοι] Cur ἴχοι, & non ἴσχει, ut τρίφοι, quod sequitur. Non monuissem, nisi omnes editiones, etiam Florentinam consentire in hoc vitio tolerando vidissem. *J. G. G.*

17. Τρίφοι] Quia in proxime praemisso ἴχοι nihil varietatis inveni, in altero autem, Cod. L. optativum quoque praeferat, ut utrumque sibi simile esset curavi; nam ὅτι ἴχοι ϵ τρίφοι quod in omnib. Edd. erat, non fas fuit retinere: dedique hoc *Solani* diligentiae, qui codicem habet suffragantem, alioqui mallem cum Cl. *Graevio* ἴχει ϵ τρίφει, quia & οἰκεῖ praecedit, etsi conjunctio non semper similes modos habeat, ubi aliorsum deflectit oratio: ideoque οἰκεῖ cum suo ἴχοι, sequente ὅτι cum optativo, tolerabilius duco, quam si eodem spiritu ὅτι ἴχοι ϵ τρίφει enuntietur. *J. F. R.*

20. Ἀνεκτὸν] I. e. *mediocris*, *modica*, ita tamen ut ferri possit. *F. G.*

26. Σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος συνθάνῃ; γράμματα, εἶπον, κομίζω] Crederem ab Luciano non profectum συνθάνῃ, sed συνθανουμένῃ, quod forte per compendium scriptum a Librariis mutatum in συνθάνῃ. Latine sic: *Tu vero, quisnam es, aut quidvis, percunctanti, literas, inquam, affero.* *L. Bos.*

Σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος συνθάνῃ; &c.] At recte habet vulgata, ut ἔφη & συνθάνῃ sibi non respondeant, nam pertinent ad diversas personas, ut ex versione jam patet clarissime. Immo in interrogatiunculis istiusmodi, ne semper quidem in eadem persona verba collocari opus est; quamvis ad eumdem hominem interrogatio dirigatur. Ita *Alciphr.* III. Ep. 54. pr. Τί δυκρίνεις; ἵνας ἐρωτῶ μοι, ἢ ποῦον κατέαγε τὸ κρέιον, ἢ πῶς τοῦτο —— ἰμάτων φορῷ; nam etsi κατέαγε in uno Cod. legatur, sequens tamen φορῷ satis loquitur, κατέαγα legendum. At hic alia est ratio. *J. F. R.*

28. Διχμιανοῦ] Fuit cum censerem nomen esse patris. Muto nunc sententiam. *M. du S.*

Ibid. Πατραφίως] Nihil dubito quin Πατρίως legendum sit, id est Patrensis. Mentio fit Διαιρέσεως Πατρικῆς apud *Ammonium* de Interpretatione p. 17. *M. V. la Croze.* Et sic ex *Fl.* dedi. *J. F. R.*

33. Ἐπεδώκα] Male in omnibus legitur ἐπίδωκα. Sed saepe, ni fallor, in ea voce peccatur. Ego certe ἐπέδωκα legendum esse nullus dubito. Nolui tamen mutare, quia in hoc libello multa manca. *M. du S.*

δὲ τοῖς γράμμασιν ἐνέτυχεν, Ἀλλ' ὁ φίλτατός μοι, ἔφη, καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐξοχώτατος Δεκριανὸς εὖ ποιεῖ, καὶ θαρρῶν πέμπει σας ἐμοὶ τοὺς ἑταίρους τοὺς ἑαυτοῦ· τὸ δὲ οἰκίδιον τὸ ἐμὸν ὁρᾷς, ὦ Λύκιε, ὡς ἔστι μικρὸν μέν, ἀλλὰ εὐγνώμονι τῷ οἰκοῦντα ἐνεγκεῖν· ποιήσεις δὲ αὐτὸ σὺ μεγάλην οἰκίαν, ἀνεξικάκως οἰκήσας. καὶ καλεῖ τὴν παιδίσκην, ὦ Παλαίστρα, δός τῷ ἑταίρῳ κοσμῆσαι, καὶ θὲς λαβοῦσα, εἴ τι κομίζει σκεῦος, εἶτα πέμπε αὐτὸν εἰς βαλανεῖον, ἐγὼ γὰρ μείρακα ἐλήλυθεν ὁδόν.

Ταῦτα εἰπόντος, τὸ παιδισκάριον ἡ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δείκνυσί μοι κάλλιστον οἰκημάτιον, Καὶ σὺ μέν, ἔφη, ὅπου ταύτης τῆς κλίνης κοιμήσῃ, τῷ δὲ παιδί σου σκιμπόδιον αὐτοῦ τοῦδε θήσω, καὶ προσκεφάλαιον ἐπιθήσω. ταῦτα εἰπούσης ἡμεῖς ἀπήειμεν λουσόμενοι, δόντες αὐτῇ κριθιδίων τιμὴν εἰς τὸν ἵππον· ἡ δὲ πάντα ἔφερε λαβοῦσα εἴσω, καὶ κατέθηκεν. ἡμεῖς δὲ λουσάμενοι, ἀναστρέψαντες, εἴσω εὐθὺς παρήλθομεν, καὶ ὁ Ἵππαρχός με δεξιωσάμενος, ἐκέλευε συνανακλιθῆναι μετ' αὐτοῦ. τὸ δὲ δεῖπνον ἐσθόδρα λιτόν· ὁ δὲ οἶνος ἡδὺς καὶ παλαιὸς ἦν. ἐπεὶ δὲ ἐδεδειπνήκειμεν, [a] ποτὸς ἦν καὶ λόγος, οἷος ὅπου δεῖπνον ξένου, καὶ οὕτω τὴν ἑσπέραν ἐκείνην [b] ποτῷ δόντες ἐκοιμήθημεν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ ὁ Ἵππαρχος ἤρετό με, τίς μοι ἔσται τὴν ὁδὸς, καὶ [*] εἰ πάσαις

spectis literis, *Etenimvero*, inquit, *carissimus mihi & praestantissimus Graecorum Decrianus bene facit, cum fidenter suos ad me mittit sodales. Vides autem domunculam meam, Luci, quam sit parva illa quidem, sed satis ad ferendam diverſorem idonea: feceris autem tu domum magnam, ſi comiter patienterque diverſeris.* Et vocata ancilla, *Palaeſtra*, inquit, *oſtende meo ſodali cubiculum, & ſumtam ibi pone, ſi quam habet, ſarcinulam: tum in balineum illum deduc, venit enim viam non modicam.*

3. Haec ubi dixiſſet, ancillula Palaeſtra oducit me, & pulcherrimum mihi oſtendit cubiculum, ac, *tu quidem*, ait, *hoc in lecto dormies, tuo autem puero grabatulum hic apponam, impoſito etiam cervicali.* Iſta cum dixiſſet, nos lotum abiimus, dato ipſi hordei pretio pro equo. Illa vero omnia intus allata depoſuit. Nos loti, cum rediſſemus, ſtatim intramus. Hic Hipparchus me complexus jubet ſecum accumbere: coena non nimis tenuis, vinum ſuave erat & antiquum. Poſt coenam compotatio & ſermones, ut in coena hoſpitali. Et ſic ubi veſperam illam dediſſemus compotationi, cubitum ivimus. Poſtridie interrogat Hipparchus, quorſum porro irem, &, an toto

[a] Ποτὸς] Πότος Ex. Fl. Vulgatae adſtipulatur P. Leg. ἐπόσαις ἡμ. vel εἰ πολλαῖς ταῖς. J.F.R.

[b] Ποτῷ] Πότῳ Ex. Fl. Volg. eſt in P. [*] Εἰ πάσαις] Εἰσάλις, V.

[*] Εἰσάλις] Ἄπαλις editum ante. Emendavit M. du S.

38. Τῶν Ἑλλήνων] Si Patareus fuiſſet, ſcribendum erat, τῶν Λυκίων. M.V. la Croze.

49. Ἡ Παλαίστρα ἄγει μοι & δείκνυσί μοι κάλλιστον οἰκημάτιον] Interpretes omnes *oſtenſaque domo pulcherrima*. Immo, ut commodiſſime notavit pater, κοσμῆσαι, ut praeceſſit, cubiculum & locum dormiendi. Sic δωμάτιον pro cubiculo etiam. Vide *Caſaubonum* ad Theophraſt. pag. 263. Et occurrit aliquoties infra. Sed notabiliter p. 112. οἱ μὲ θεράποντες, αὐτοῦ που πλησίον πρὸ τοῦ δωματίου ἐκάθευδον, ubi inepte vertunt *in propinquo veſtibulo*. J.G.

66. Πάσαις ταῖς ἡμέραις] Quid hoc ſit, nondum aſſequor. Corruptumque adeo locum arbitror. M. du S.

69. Τριῶν ἢ τέτταρσιν ἡμέραις] Intellige λέγε. F.G.

77. Καὶ τούτῳ] In *Junt.* καὶ erat ſine puncto ſubſcripto, quod & aliae vett. Edd. ſaepe omiſere. Sed cum *Pariſ.* aliaeque id haberent, addere non neglexi, quia eſt pro ἐγὼ ὃν poſitum, & ſic melius diſtingui-

to tempore ibi manſurus eſſem? *Abeo*, inquam, *Lariſſam; peto autem hic me manſurum tres aut quinque dies.*

4. Verum illa quidem ſimulatio erat: vehementer autem optabam illic manens invenire aliquam mulierum magicae artis peritarum, & videre miraculum quoddam, aut volantem hominem, aut in lapidem mutatum. Hujus me ſpectaculi amori cum dediſſem, circumeo per urbem, unde initium quaerendi facerem laborans: circumeo tamen. Inter haec mulierem video accedere, juvenem adhuc, beatam, quantum ex *illo per urbem* inceſſu *licebat* colligere. Veſtes enim illi floridae, pueri crebri, aurum multum. Cum vero acceſſiſſem propius, ſalutat me mulier, ego illam viciſſim. Tum, *Ego*, inquit, *Abroea ſum, ſi quam matris tuae amicam ſic vocari audis: & vos ex illa natos non minus amo, quam quos ipſa peperi. Quid igitur non apud me diverſaris, fili?* Ego, *Benigne*, inquam: *ſed vereor, cum nihil habeam quod accuſem amicum, illius domo fugere. Verum animo quidem, cariſſima, apud te commoror. Ubi vero*, inquit, *diverſaris? Apud Hipparchum. Avarum illum?* inquit. *Minime vero*, inquam, *Mater, hoc dixeris. Splendidus enim & ſumtuoſus in me quidem fuit; adeo quidem, ut luxum illius accuſare aliquis facilius poſſit.* At illa ſubridens, &

ταῖς ἡμέραις αὐτῆ προσμενῶ. Ἄπειμι μέν, ἔφην, εἰς Λάρισαν, ἔοικα δὲ ἐνταῦθα ἀγοράσειν τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν.

Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἦν σκῆψις· ἐπεθύμουν δὲ σφόδρα μείνας ἐνταῦθα ἐξευρεῖν τινα τῶν μαγεύειν ἐπισταμένων γυναικῶν, ἢ θεάσασθαί τι παράδοξον, ἢ πετόμενον ἄνθρωπον, ἢ λιθούμενον. καὶ τῷ ἔρωτι δὲ τῆς θέας τούτης δοὺς ἐμαυτὸν, περιήειν τὴν πόλιν, ἀπορῶν μὲν τῆς ἀρχῆς τοῦ ζητήματος, ὅμως δὲ περιήειν. καὶ τούτῳ γυναῖκά τινα ὁρῶ προσιοῦσαν, ἔτι νέαν, εὐπορουμένην, ὅσον ἦν ἐκ τοῦ ὁδῷ συμβαλεῖν. ἱμάτια γὰρ ἀνθινὰ, καὶ παῖδες συχνοὶ, καὶ χρυσίον περιττόν. ὡς δὲ πλησιαίτερον γιγνόμαι, προσαγορεύει με ἡ γυνὴ· κἀμείβομαι αὐτὴν ὁμοίως· καὶ φησὶν, Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῶν σῶν μητρὸς φίλων ἀκούεις· καὶ ὑμᾶς δὲ τοὺς ἐξ ἐκείνης γενομένους φιλῶ, ὥσπερ οὓς ἔτεκον αὐτή· τί οὖν οὐχὶ παρ' ἐμοὶ καταλύεις, ὦ τέκνον; Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ἔφην, πολλὴ χάρις, αἰδοῦμαι δὲ οὐδὲν ἀνδρὶ φίλῳ ἐγκαλεῖν, ἔπειτα φεύγων τὴν ἐκείνου οἰκίαν· ἀλλὰ τῇ γνώμῃ, ὦ Φιλτάτη, κατάγομαι παρὰ σοί. Ποῖ δὲ, ἔφη, καὶ κατάγῃ; Παρὰ Ἱππάρχῳ. τῷ Φιλαργύρῳ; ἔφη, Μηδαμῶς, εἶπον, ὦ μῆτερ, τοῦτο εἴπῃς· λαμπρὸς γὰρ καὶ πολυτελὴς γέγονεν εἰς ἐμὲ, ὥστε καὶ ἐγκαλέσαι ἄν τις τῇ τρυφῇ· ἡ δὲ μειδιάσασα, καί με τοῦ χειρὸς λαβομένη, ἄγει πορρωτέρω, καὶ λέγει πρὸς

c Ἀνθινὰ] Ita habere *Fl.* cum *Fr.* notat *Solan.* Sed & ſic *F. P. H.* d Ἔφη] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. e Πορφυρίδα] Al. ἀστερίδα *Coll.* Ἀστερίδα *El.* & marg. *AIW.* Sed vulgata etiam eſt in P.

70. Σκῆψις] Πρόφασις *V.*

96. Ἄγει πορφυρίδα] Γρ. πορφυρίδα. *G.*

guitur a καὶ εἰ ſi. Ut ſupra jam monui, ad *Lexiph.* c. 22. *F. F. R.*

79. Ἱμάτια — ἀνθινὰ] Conf. ſi lubet, *Alciphr.* III. ep. 54. πῶς τὸ ἀνθηρὸν τοῦτο — ἱμάτιον φέρω. Meretricum geſtamen veſtes floridae. Habuimus non ſemel ſupra. Occurret rurſus deinde. Confer interim not. *Bourdelotii* ad T. I. *Nigr.* c. 13. *F. F. R.*

82. Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῶν σῶν μητρὸς φίλων ἀκούεις] Intelligunt, *ego Abroea ſum, amica ſi quae unquam fuit tua matris*, quum non videantur eam adeo arcta conjunctione vincire voces Graecae, quae ſimpliciter ſonant, *ego Abroea ſum, ſi quam matris tuae amicam* forſan *audis* vel audiſti eo nomine, ut poëta, *Fando aliquid ſi forte tuas pervenit ad aures Belida nomen Palamedis.* *F. G.*

90. Κατάγομαι παρὰ σοί] *Solan.* jubet conferri Κατάπλ. c. 18. Sed ibi legas: καὶ μὴν ἴσως ὀψὲ προσπεσχήκαμεν. Et 2. *Ver. Hiſt.* §. 6. pr. Τούτοις ἅπασι κεκλοίφαμεν κατήχθημεν. Quid tum? *F. F. R.*

πρὸς ἐμὲ, Φυλάττε μοι, ἔφη, τὴν Ἱππάρχου γυναῖκα πάσῃ μηχανῇ, μάγος γὰρ ὅδε δεινὴ, καὶ μάχλος, καὶ πᾶσι τοῖς νέοις ἐπιβάλλει τὸ ὀφθαλμόν· καὶ εἰ μή τις [a] ὑπακούσῃ αὐτῇ, τοῦτον τῇ τέχνῃ ἀμύνεται, καὶ πολλοὺς μεμόρφωσεν εἰς ζῶα, τοὺς δὲ τέλεον ἀπώλεσε, σὺ δὲ καὶ νέος εἶ, τέκνον, καὶ καλὸς, ὥστε εὐθὺς δέεσαι γυναικί· καὶ ξένος, πρᾶγμα εὐκαταφρόνητον.

Ἐγὼ δὲ πυθόμενος, ὅτι τὸ πάλαι μοι ζητούμενον οἴκοι παρ' ἐμοὶ κάθηται, προσεῖχον αὐτῇ οὐδὲν ἔτι. ὡς δέ πῃ ἀφείθην, ἀπήειν οἴκαδε, λαλῶν πρὸς ἐμαυτὸν ἐν τῇ ὁδῷ, ἄγε δὴ σὺ ὁ φάσκων ἐπιθυμεῖν ταύτης τὸ παραδόξου θέας, ἔγειρέ μοι σεαυτὸν, καὶ τέχνην εὕρισκε σοφὴν, ἢ τεύξῃ τούτων, ὧν ἐρᾷς, καὶ ὅπως τὴν Παλαίστραν

manu me prehenſum ſeducens; *cave mihi*, inquit, *omni ope Hipparchi uxorem. Maga enim eſt peſſima, & laſciva, quae ad juvenes omnes oculum adjiciat. Et ſi quis illi non obſequatur, illum arte ſua ulciſcitur, & multos mutavit in animalia: alios autem funditus perdidit. Tu vero & adoleſcens es, fili, & pulcher, ut ſtatim placiturus ſis mulieri; & hoſpes, res quam nemo curet magno opere.*

5. At ego audito, domi mihi ſedere, quod olim quaererem, nihil amplius ad eam attendi. Dimiſſus tandem domum dum abeo, haec apud me in via agito. Age ſane tu qui cupidum te eſſe ais admirabilis hujus ſpectaculi, te mihi excita, & ſapiens quoddam inventum comminiſcere, quo ea, quorum amore ardes, conſequaris: atque in ancillam Palaeſtram jam accingere (ab

a Ὑπακούσῃ] Sic etiam eſſe in *Fl.* notavit *M. du S.* Sed eſt etiam in aliis.

97. Φυλάττε μοι] Illud *μοι* additum familiaritatem quandam & auctoritatem ſignificat. Exemplorum pleni ſunt omnes libri. Vid. ſaltem quae dedit Frater cariſſ. G. O. *Reitz.* in Belg. Graec. p. 353.—4. Et *Alciphr.* compluribus locis, ac *Bergler.* ad eumdem I. Ep. 26. p. 107. Ubi id ſaepe abundare, vel pro παρ' ἐμοῦ poni docet. Alibi tamen difficultatem parit, ut ibid. III. 30. p. 340. ὦ τούτων (τριβίων) λαχὼν μοι τὰς πίονας καὶ ἀστάρκτους ἀπόπεμψον πάντα οἴκοθεν. *Ex his paſſerculis partem electam miſſi pinguiores TIBI & carneſiores*, ut vertit Cl. *Bergl.* qui tamen illud *μοι* hic non concoquit, cum potius σοὶ ſcriptum oporteret. At ſi λαχὼν pro λαχὸν legas, ac per ſolitum pleonaſmum accipias, non tantum difficultatis video; nam elegit prius SIBI quod placeret, non ut SIBI ſervaret. *J. F. R.*

98. Μάγος] Non erant olim magi plebejae ſortis homines, ſed apud Perſas, Aethiopes, Chaldaeos & Indos ex regia ſtirpe proceres, in ſecretioribus Philoſophiae & artis Mathematicae arcanis educati, ſagaciſſimi ſympathiae rerum naturalium & divinarum exploratores. *G. C.*

99. Μάχλος] Sic & infra *de non tem. cred. Calumn.* c. 26. ὑπὸ μάχλας γυναικὸς, quamquam *Th. Mag.* ibi legit μάχλης. *J. F. R.*

1. Ἐπιβάλλει τὸ ὀφθαλμὸν] Sic apud LXX. *Geneſ.* XXXIX. 7. ἐπέβαλεν ἡ γυνὴ τοῦ κυρίου αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἐπὶ Ἰωσήφ. Eſtque phraſis amatoribus & amaſiis propria, cujus plura exempla vid. ap. Rever. *J. Elſner.* ad Euang. *Matth.* V. 28. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπακούσῃ] Quod *Solan.* inquiſierit, num quae Ed. aliter haberet, ſuſpicionem praebuerit, eum de ὑπακούσῃ cogitaſſe. Sed recte ſe habere indicativum ipſe tamen non dubitavit. Nam ſupra ad T. I. *Tim.* §. 33. ubi ἐστιᾶσαι, εἶναι μοι ἔσται λαλιᾶς habemus, quod alii fruſtra in λαλιᾷ mutatum voluerant, ipſe hoc teſtimonio, aliisque utitur, ad probandam hanc loquendi conſuetudinem: de qua & nos alibi jam egimus, pluribusque agemus, ſi opus fuerit; nimis enim ufitatus eſt hic modus ſimili in conſtructione, ubi Latini quidem ſubjunctivum potius amarent, quam ut pluribus exemplis indigeat. *J. F. R.*

3. Εἰς ζῶα] De hominum & brutorum metamorphoſi in alias formas *Ariſtot.* de mirabil. aud. *Ovid.* L. XIV. Met. *Plin.* L. VIII. c. 22. *Ariſt.* L. IX. c. 36. L. VIII. c. 5. *Solin* L. IX. *Aug.* L. XVIII. de Civit. Dei. c. 16. *Virg.* Ecl. VIII. *G. C.*

15. Ἀποδύσῃ] Ab athletis metaphora. *F. G.* Satis patet ex ſequente καὶ γυμνασόμενος. Sed & ex aliis adjectis ſatis apertum, non ſolum ad expugnationem ejus mentis, ut ſic dicam, qui arcana reſciſcat, reſpici; ſed & nequitias ſimul amatorias. Eodem verbo ἀποδύεσθαι de ſtrenuis potatoribus Perſis utitur *Aelian.* V. Hiſt. XII. 1. p. 659. Ed. *Periz.* οἱ Πέρσαι — οἱονεὶ πρὸς τὸ πότου, ὡς πρὸς ἀντίπαλον ἀποδυόμενοι. Idem 2. 30. f. καὶ ἀπεδύσατο ἐπὶ φιλοσοφίᾳ. *Et accinxit ſe ad philoſophiam. Alciphr.* I. Ep. 37. p. 170. ἐπ' ἐκείνου καὶ ἡ Ἑρπυλλὶς ἀποδύσεται. *Ad huic auxiliandum Herpyllis ſe accinget.* *J. F. R.*

18. Δοῦλοι γὰρ] Quibus in domibus aut paterf. aut materf. nequiter libidinoſeque vivit, in eis ſervos non eſſe ſervos, neque communi conditione ſervitutis uti, ſed liberius & licentius vivere, quotidiana docet experientia. *G. C.*

22. Πα-

(ab uxore enim hospitis & amici longe te remove) atque in hac te volutans atque exercens, hujus in amplexibus, noris facile discere te posse. Servi enim dominorum & honesta sciunt & turpia. Haec mecum agitans domum intro: ac Hipparchum domi non invenio, neque illius uxorem. Palaestra autem circa focum versabatur, parans nobis coenam.

ἥδη ἀποδύου· ἡ γὰρ γυναικὸς τῆς ξένου καὶ φίλου πόρρω ἵστασο καὶ περὶ ταύτης κυλιόμενος, καὶ γυμναζόμενος, καὶ ταύτῃ συμπλεκόμενος, εὖ ἴσθι ὡς ῥᾳδίως γνώσῃ. Δοῦλοι γὰρ τὰ δεσποτῶν ἐπίστανται καὶ καλὰ καὶ αἰσχρά. ταῦτα λέγων πρός ἐμαυτὸν εἰσήειν οἰκαδε. ἡ μὲν οὖν Ἵππαρχον οὐ κατέλαβον ἐν τῇ οἰκίᾳ, οὐδὲ τὴν ἐκείνου γυναῖκα· ἡ δὲ Παλαίστρα τῇ ἑστίᾳ παρήδρευε, δεῖπνον ἡμῖν εὐτρεπίζουσα.

6. Atque ego statim inde initium sermonis faciens, *Quam concinne*, inquam, *pulchra Palaestra, cum ollula ista nates circumvorques, & stectis? Etiam nobis lubrica titillatione moventur lumbi. Felix, cui hic intingere contigerit.* At illa, ut erat dicacula

Καγὼ εὐθὺς ἔνθεν [b] ἀρξάμενος, Ὡς εὐρύθμως, ἔφην, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴν τυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις καὶ κλίνεις· ἡ δὲ ὀσφὺς [c] ἡμῖν ὑγρῶς ὑπικινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάψατο. ἡ δέ, σφόδρα γὰρ ἦν ἰταμὸν καὶ χαρίτων μεστὸν τὸ κο-

ρά-

b Ἀρξάμενος] Ἐλὼν marg. *Al.* & Ex. *Fl.* Vulgatam servat P. c Ἡμῖν] Ἐν ἡμῖν *Gron.* Nihil mut. Edd.

30. * Ἰταμὸν] Ἀναιδὲς, σκληρὸν, † ὠμὸν, ὡσεὶ τὸ ἴσθι, ἴστω ἀφρόν. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀναιδεῖς. *V.*

* Ἰταμὸν] Ita adspirate scriptum erat, forsan studio, quia ab ἴσθαι derivat. Sed in Luciano & ap. alios laevigatur, vid. notas. *Suidas* ex quo Noster haec descripsit: Ἰταμὸς. ἀναιδὴς. σκληρὸς. ὠμός. παρὰ τὸ ἴσθαι ὃ ἐστιν ὠμόν. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀναιδεῖς. *J. F. K.*

† Ὠμὸν] Non comparebat in Editis. Sed inserui, ex *Suida* credo, *M. du S.* Itaque ex eodem οἱ ἀναιδεῖς pro καὶ ἀὶ — legi posset. *J. F. R.*

22. Παλαίστρα] Jocose inditum ancillae nomen, ut ap. *Plaut.* in Cistell. cuidam Gymnasium. *G. C.*

28. Ἡ δὲ ὀσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ὑπικινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάψατο. ἡ δὲ σφόδρα γὰρ &c.] Vertunt, *Tum illa, lumbi agiliter moventur . . . . . Illa impudens & vultu grata puella, Fugeris*, inquit, *adolescens.* At non potest ab Luciano venisse hic ordo narrandi, ut illud ἡ δὲ duas periodos se invicem sequentes inchoet, ea notatione, ut significet personam loquentis. Et quae ista sui laudatio est? Immo etiam haec ineptia non latuit interpretes, qui non bis vertunt *Tum illa*, quod facere debuerant attenti Graecis. Praeclare has turbas sanavit ac restituit pater, ἡ δὲ ὀσφὺς σὺ μὲν ὑγρῶς ὑπικινεῖται. μακάριος &c. ut sint verba laudantis juvenis, dicentisque *lumbi quidem tui agiliter mov.* Sic omnia haec plana. Verum sequentia mire administrantur illa, καὶ τὰ λοιπὰ τῆς διαπλάσεως ἰδόντι ἀρδόμῳ ἀεὶ ἀνίξῃ, ubi *Basileenses* vertunt, *cujus curam haud facile sustinebis*, Benedictus *cujus curationem haud facile sustinebis*, quae nihil faciunt ad scopum & plenam captato lusu Palaestrae enormitatem. Pater adscripsit, F. ἀδυνῆς. Vertebat igitur, *& ab ipsa curationis voluptate irrigatus semper sustinebis.* Nisi plane oxymori speciem in vulgata lectione agnoscere velimus, & ab ipso curationis dolore irrigatum dicat, ut licet dolore plenus & miser sit, semper tamen adhuc velit: quod judico verissimum. *J. G.*

Ἡ δὲ ὀσφὺς] Ὡς εὐρύθμως, ἔφην, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴν τυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις, καὶ κλίνεις· ἡ δὲ ὀσφὺς ἡμῶν ὑγρῶς ὑπικινεῖται] Interpres vertens, *Quam venuste*, inquam, *o pulchra Palaestra, nates una cum olla circumfers, & detrimis. Tum illa, lumbi mei agiliter moventur*, ita agit, quam si voculae ἡ δὲ notent respondentis Παλαίστρας personam; quum plane sit ipsius Lucii continua oratio. Sed & pro ἡμῶν legendum videtur ὁμῶν. *Lumbi quoque molliter, agiliter, vobis moventur.* *J. F.*

Ibid. Ἡμῖν ὑγρῶς] Forsan ἧ μὲν, i.e. ἕντως, vid. *Hesych.* Aut ὁμῶν pro σοὶ, non plural. *F. G.*

30. Ἰταμὸν] Scholiast. ἰταμὸν, male, ni fallor: nam laevigatur ubique, vid. *Pollucem* vel decies. E. g. I. Sect. 192. Ἐπαινῶν δὲ ἵππου βλίμμα, ἰσχὺν γοργὸν, ἰταμὸν, ἀναιδῆ. in *Suida* ἰταμὸς quoque legas, etsi ab ἴσθαι derivat. Et eadem pag. idem *Suidas* ait: Ἴτης. ἰταμὸς, σκληρὸς. τολμηρὸς. ὁ δὲ αὐτὸν χωρὶς τοῦ π μεγαμάτων ὡσεὶ Ἀριστοφάνει εὐ νεφέλαις. Et quomodo durum, asperum convenit ei, quae Gratiarum plena dicitur? nam *truculentum adspectum* notat ap. *Alciphr.* III. p. 360. qui de philosopho Cynico dicit: Θέαμα ἀποτρόπαιον & φοβερὸν, κόμην αὐχμηρὰν ἀνασειόν, τὸ βλίμμα ἰταμὸς, ἀμίγυμνος & τριβωνίῳ. Sed protervum etiam ac petulantem meretricum vultum significari, patet ex

ράσιον, [a] Φεύγεις ἀν, εἶπεν, ὦ νεανίσκε, εἴγε νῦν ἔχοις, ᾗ ζῆν ἐθέλοις, ὡς πολλῶ πυρὸς ᾗ κνίσης μεστά. ἢν γὰρ αὐτῆ μόνον ἅψῃ, τραῦμα ἔχων πυρίκαυστον αὐτῆ μοι παρεδρεύοις, θεραπεύσαι δέ σε οὐδεὶς ἄλλος, οὐδὲ θεὸς ἰατρὸς, ἀλλὰ καλαχαύσασά σε μόνη ἐγὼ, καὶ [b] τὸ θαυμαστότατον, ἐγὼ μὴν σε ποιήσω πλέον πονεῖν, ᾗ δι' ὑπὸ τῆς θεραπείας [d] ὀδύνης δεδόμενος ἀεὶ ἀνέξῃ, ᾗ οὐδὲ λίθοις βαλλόμενος τὴν γλυκείαν ὀδύνην φεύξῃ. τί γελᾷς; ἀκριβῶς βλέπεις • ἀνθρωπομάγειρον. οὐ γὰρ μόνα ταῦτα φαῦλα εὐώδιμα [f] καλασκευάζω, ἀλλ' ἤδη τὸ μέγα τοῦτο καὶ καλὸν, τὸν ἄνθρωπον, οἶδα ἐγὼ γε ᾗ σφάττειν, ᾗ δέρειν, ᾗ καλαχόπτειν, ἥδιστα δὲ τὸ σπλάγχνων αὐτῶν ᾗ τῆς καρδίας ἅπτομαι. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς, ἔφην, λέγεις· ᾗ γὰρ ἐμὲ πόρρωθεν, ᾗ [g] μηδὲ ἐγγὺς ὄντα, οὐ καλαχαύσαι, μὰ Δί', ἀλλὰ ὅλῳ ἐμπρησμῷ [h] ἐπέθηκας, ᾗ διὰ τῶν ὀμμάτων τῶν ἐμῶν, τὸ σὸν μὴ φαινόμενον πῦρ κάτω εἰς τὰ σπλάγχνα τἀμὰ ῥίψασα, Φρύγεις,

& venusta puella, *Quin tu ista fugis*, inquit, *adolescens, si mentem habes & cupis vivere, ut multo igni & fumo plena. Si enim vel semel attigeris istuc, vulnus ex adustione nactus hic mihi desidebis, neque alius quisquam te, ne quidem Deus ille medicus, sanaverit; sed sola ego, quae adussero: & quod maxime admirabile, augebo etiam morbum tuum, tuque dolore ex curatione perfusus semper sustinebis; neque, si quis te lapidibus abigat, dulcem illum dolorem fugeris. Quid rides? veram vides hominum coquam. Nec enim sola illa vilia edulia paro, sed etiam magnum illud & pulcherrimum, hominem, novi ego & jugulare, & glubere, & concidere: lubentissime autem ipsa viscera, & cor adeo aggredior. Recte sane*, inquam, *istuc dicis. Nam me quidem e longinquo, qui ne quidem prope accesserim, non adussisti per Jovem, sed in totum conjeciisti incendium: & per oculos meos tuo illo non apparente ignitulo, intus in ipsa mea viscera conjecto, me torres, id-*

a Φεύγεις] Φεύγης male *Fl.* b Τὸ] Abest artic. a *Fl.* c Πονεῖν] Πεσεῖν *Pell.* d Ὀδύνης] Nihil mut. Edd. Ἡδονῆς *Gron.* e Ἀνθρωπομάγειρον] Ἀνθρωπον μαγ— L. P. Ἄνθρωπον μάγειρον καλασκευάζω marg. *A1.* f Καλασκευάζω] Σκεύαζω *Fl.* g Μηδὲ] Μὴ — δὲ *J.* hic & ferme ubique. h Ἐπέθηκας] Et sic habere *Fl. Ald.* cum *J.* At *Pell.* ἐπέπη— vel ἐπέπλ— vel potius, ἀπεφάκωσας, notavit *M. du S.*

eodem, p. 382. ubi ἡ πασῶν δὴ ἰταμωτάτη, τὸ ἐκ Κυπρωνικοῦ πορνίδιον. Quare si ἰταμὸς generaliter vertas, *audax, impudens*, & Cynico & meretrici conveniet. *J. F. R.*

33. Μεσὰ] Ταυτὶ post τὸ μεσὰ desiderari videtur ἀπαλιπᾶς. *F. G.*

34. Πυρίκαυστον] Conf. supra Τοξ. c. 55. *M. du S.*

35. Παιδιδρεύοις] An πρεδρεύσεις? *F. G.*

Παιδιδρεύοις] Futurum sententia postulat. *M. du S.*

Ibid. Θεραπεύσαι] Audacter mutavi accentum, quum Edd. haberent Θεραπεῦσαι, quasi esset infinitivus. Sed est optativus. *J. F. R.*

38. Καὶ δὲ — ὀδύνης] Καὶ — ταῖς ὀδυναῖς. *F. G.*

39. Ἀρδόμενος] Infra Διψ. c. 4. f. προσικμαίουσις ἐπάρδων τὴν νόσον. *M. du S.* Sed *Amor.* c. 45. f. τοιαύταις ἀρεταῖς — ψυχὴν ἐπάρδων. *J. F. R.*

48. Καὶ μηδὲ ἐγγὺς ὄντα] Illud μηδὲ optime quidem Cl. *Gesn.* reddidit per *ne quidem*. Et sic quoque vertendum in *Long. Past.* I. p. 4. ἔπειτα αἰδεσθεὶς ὁ μηδὲ πόλεως φιλανθρωπίαν μεμισήκοτας. Item ap. *Alciphr.* I. Ep. 32. ipso principio. Μηδὲ κριττόμενος εἶη σοι τυχεῖν ἐμοῦ, δέσποινα Ἀφροδίτη, ubi Cl. *Beggler.* similia de partic. δὲ notat; unde deliberandum videretur, anne vulgata Luciani in *Plut.* contra Menipp. (*Dial. Mort.* I.) ὡς δὲ πανοπλίαν με, se tueri queat, quum Cl. *Hemsterh.* ibi δὲ τε legi malit. Conf. eumdem in *Prometh.* 1. f. p. 25. ubi tamen μηδὲ pro simplici μὲ positum haud immerito improbat. Et sic δὲ alibi valere *ne quidem*, nemo ignorat. *Long. Past.* III. 110. 1. οὐκ ἔλαθεν αὐτὸν δὲ πλησίας ὁ Δάφνις. Noster I. *Ver. Hist.* c. 6. οὐκ ἦν δὲ φίλαι τὸν ἰδόντα δυνατὸν ἦν. Verum hoc loco in ᾗ γὰρ πόρρωθεν, ᾗ μηδὲ ἐγγὺς ὄντα, alterutrum videtur abundare, aut πόρρωθεν, aut μηδὲ ἐγγὺς, quia bis idem est. At saepe sic Noster aliique adfirmationem per negationem contrarii adjunctam solent corroborare, ut: ἐκζητήσαλλε τὸ καλὸν, ᾗ μὴ τὸ πονηρὸν. vel τὸν ἀληθῆ λέγω, ᾗ μὴ ψεύστην. Vel, uti *Hem.* Il. E. 816. — ἰρὸν ἔπος, οὐδ' ἐπιεικὲς. *dicam verbum, nec celabo.* Z. 180. — ἦν θεὸν γε, οὐδ' ἀνθρώπων. Plura alibi, si opus erit; nam haec obvia. *J. F. R.*

59. Τοὺς διστόνους] Eadem prorsus ratione alicubi apud *Xenophontem* τοὺς βασιλεῖς. Et apud *Livium* Reges. De Rege & Regina dictum legas. *M. du S.*

63. Ἴσιν] Ἴσον legendum omnino videtur. *F. G.*

Quia

idque quum nulla te injuria afficerim. Itaque, per Deos, ſana me amaris illis, quas modo dicebas ipſa, & ſuavibus curationibus; meque jam jugulatum cape, & glube ut volueris. Illa vero in magnum ſuaviſſimumque cachinnum effuſa, de caetero mea fuit: convenitque inter nos, ut, cum cubitum redditis heris miniſtraſſet, intus ad me veniret, & mecum cubaret.

7. Venit tandem Hipparchus, loti caenamus, crebreſcunt inter ſermones pocula: deinde ſomnum fingens ſurgo, abeo, ubi commorabar: omnia hic pulchre parata erant; puero ſtratum extra *januam* erat, menſula cum poculo adſtabat lecto: vinum ibidem appoſitum, & aqua parata, frigida pariter & calida: omnis ille Palaeſtrae apparatus erat. Stragula veſtis roſis ſparſa plurimis, aliis quidem, ut per ſe ſunt, nudis, aliis concerptis, aliis denique in corollas plexis. Et ego, qui paratam ſic compotationem inveniſſem, compotorem jam meum expectabam.

ἡ ταῦτα, οὐδὲν ἀδικοῦντα. ὅτι πρὸς θεῶν, ἰασαί με ταύταις, αἷς λέγυς αὐτὴ, ταῖς πικραῖς καὶ ἡδείαις θεραπείαις· καὶ με ἤδη ἀπειφαγμένον λαβοῦσα δεῖρε, ὅπως ἂν αὐτὴ ἐθέλῃς. ἡ δὲ μέγα καὶ ἥδιστον ἐκ τούτου ἀναπαγχάσασα, ἐμὴ τὸ λοιπὸν ἦν, καὶ συνέκειτο ἡμῖν, ὅπως, ἐπειδὰν καλαχωμήσῃ τοὺς οἰκέτας, ἔλθῃ εἴσω πρὸς ἐμέ, καὶ καθευδήσῃ.

Καπειδὴ ἀφίκετο πόσε ὁ Ἵππαρχος, λουσάμενοι ἐδειπνοῦμεν, καὶ ποτὸς ἦν συχνὸς ἡμῖν ὁμιλούντων. εἶτα ὕπνου καλαψευσάμενος ἀνίσταμαι, καὶ ἔργῳ ἀπῆειν ἔνθα ἦειν. πάντα δὲ τὰ ἔνδον εὖ παρεσκεύαστο. τῷ μὲν παιδὶ ἔξω ὑπέστρωτο. τράπεζα δὲ τῇ κλίνῃ παρειστήκει, ποτήριον ἔχουσα· καὶ οἶνος αὐτῇ παρέκειτο, καὶ ὕδωρ ἕτοιμον, καὶ ψυχρὸν, καὶ θερμόν. πᾶσα δὲ ἦν αὐτῇ ἡ Παλαίστρας παρασκευή. τὰ δὲ στρωμάτων ῥόδα πολλὰ κατεπέπαστο, τὰ μὲν ὕπτια γυμνὰ καθ' αὑτὰ, τὰ δὲ λειψυδρα, τὰ δὲ στεφάνοις συμπεπλεγμένα. κἀγὼ τὸ συμπόσιον εὐρὼν ἕτοιμον, ἔμενον τὸν συμπότην.

Ἡ

i Καθευδήσῃ] Καθευδήσει Fl. k Συχνὸς] Συχνῶς marg. Ald. l Ὕπνου] Ὕπνον Pell. m Τὸν συμπότην] Sic J. Fr. Fl. P. H. &c. Τῶν συμποτῶν Pell.

Quia Edd. vett. & Codd. ου ſcribunt pro υ, facillime accidere potuit ut ν cum υ permutaretur. Et utique ὕπνον legendum arbitror. Licet enim καλαψεύδεσθαι τινὸς pro *mentiri adverſus aliquem*, per ellipſin τοῦ κατὰ, quod in compoſito jam ineſt, inveniis frequenter, res tamen quam mentior, ſimulo, accuſativo efferatur, neceſſe eſt. Non ſaltem novi, ſic in genitivo uſurpari. J. F. R.

66. Ὑπέστρωτο] Impersonaliter pro κλίνη ὑπέστρωτο. F. G.

71. Τὰ μὲν ὕπτια γυμνὰ καθ' αὑτὰ] Placet interpretibus vertere *alia ſuis peculis exuta*. Quid igitur? an mavis & λελυμένα quoque ſic erant? Certe: ſed illis λελυμένα videntur dicta, non colligata in ſertum, quod mihi non probatur, & opinor haec tria genera ſic debeant intelligi, *alia ſic nuda ut naſcebantur* atque adeo integra, (ut *Athenaeus* lib. 14. ſcribit: ἀμέλει διὰ τὸ ἀμύητοι τῶν ἀφροδισίων τὰ ῥόδα αὐτὰ καθ' αὑτὰ) *alia ſolutis foliis non amplius cohaerentibus, ſed abruptis, alia in ſerta plexa*. Sic certe procedunt Graeca. Paulo poſt pro ἕμενον τὸν συμπότην pater annotavit τὸν συμποτῶν; & ſane ſic jam habent interpretes. J. G.

72. Λελυμένα] Roſae ſolutae, roſae ſertae Apulejo. F. G.

74. Τὸν συμπότην] Interpres vertens, *compotricem exſpectabam*, legit τὸν συμποτῶν. videnturque Eruditi id probaſſe, quia intelligatur femina Παλαίστρα, quacum coenaturus & concubiturus eſſet Lucius. At nihil mutandum: potius ludit Lucius τὸν συμπότην dicendo de femina; plane ac mox eapſe haec Palaeſtra Lucio dicit, ὦ μαμμάριον, ἐνδυσαι, καὶ ἀλειψάμενον ἔνδον εἰς τὸ μέρος, συμπαίσω τῇ ἀντιγαμίᾳ. Ille ἀντιγαμία erat ipſa haec femina. Quemadmodum autem hic femina veneficа diſerte, per jocum tamen, dicitur ἀντιγαμία ita *D. Brutus*, acerrimus, poſt caeſum Caeſarem, *M. Antonii ἀντιγαμίαν*, appellatur ab Antonio *veneficа*; velut ex ipſius *Antonii* literis prodit Cicero Philipp. XIII. cap. XI. J. J.

Τὸν συμπότην] Nihil muto, quia non ſolum *compotor* per conſuetudinem a potiori maſculino genere dicere potuit, ſed & dedita opera: nam non ſemel eandem ancillam vocat *magiſtrum* ut c. 10. Immo hoc c. 8. jam ait ipſa, ſe *magiſtri* ac *praeſidis* more eum eruditurum. Quid quod & *Dei* nomine maſc. gen. tam Latini quam Graeci utantur de Deabus, quando ad potentiam divinam reſpiciunt. Ex *Cic.* 2. Inv. 3. dedit Exemplum Cl. *Jenſ.* in Lectt. Lucian. p. 286. Alterum ex *Soph.* Aj. flag. 86. ſubjiciam: Γενοῦ μοι τ'

Ἡ δὲ ἑταίρη κατέκλινε τὴν δέσποιναν, σπουδῇ παρ' ἐμὲ ἦκε. κἀγὼ εὐφροσύνη ἡμᾶς εἶτ' οἶνον καὶ τὰ φιλήματα προπινόντων ἀλλήλοις. ὡς δὲ τῷ ποτῷ παρεσκευάσαμεν ἑαυτοὺς εὖ πρὸς τὴν νύκτα, λέγει πρός με ἡ Παλαίστρα· Τοῦτο μὲν πάντως δεῖ σε μνημονεύειν, ὦ νεανίσκε, ὅτι εἰς Παλαίστραν ἐμπέπλωκας, καὶ χρή σε νῦν ἐπιδείξασθαι εἰ γέγονας ἐν τοῖς ἐφήβοις γοργὸς καὶ παλαίσματα πολλὰ ἔμαθες πόλε. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφην, φεύγοντά με τὸν ἔλεγχον τούτων ὥστε ἀπόδυσαι, καὶ ἤδη παλαίωμεν. ἡ δέ, Οὕτως, ἔφη, ὡς ἐγὼ θέλω, ἐπίδειξιν μοι τὴν ἐπίδειξιν, ἐγὼ μὲν νόμῳ διδασκάλου καὶ ἐπιστάτου τὰ ὀνόματα τῶν παλαισμάτων, ὧν ἐθέλω, εὑρῆσα ἐρῶ. σὺ δὲ ἕτοιμος [b] γίγνου εἰς τὸ ὑπακούειν, καὶ ποιεῖν πᾶν τὸ κελευόμενον. Ἀλλ' ἐπίταττε, ἔφην, καὶ σκόπει, ὅπως εὐχερῶς καὶ ὑγρῶς τὰ παλαίσματα, καὶ εὐτόνως ἔσται.

Ἡ δὲ ἀπόδυσαμένη τὴν ἐσθῆτα, καὶ πᾶσα ὅλη γυμνὴ ἔνθεν ἤρξατο ἐπιτάττειν, Ὦ μειράκιον, ἔκδυσαι, καὶ ἀλείψαμεν ἔνθεν ἐκ τοῦ μύρου, συμπλέκου τῷ ἀνταγωνιστῇ, δύο

8. Atque illa cum cubitum eunti minisstraſſet herae, ſtatim ad me venit: delectamurque vinum & oſcula propinantes invicem: cum autem potu nos ad noctem armaſſemus, ait ad me Palaeſtra: *Hoc quidem omnino meminiſſe te oportet, adoleſcens, te in Palaeſtram incidiſſe: oſtendendum tibi jam eſt, fuerisne acer inter ephebos, & luctae genera multa didiceris. Tu vero*, inquam, *non videbis me refugere examen harum rerum: itaque exue te, jam luctemur.* Illa, *Sic*, inquit, *ut ego jubeo, probationem mihi exhibe. Ego quidem more magiſtri & praeſidis, nomina numerorum, quos volo inveniam atque dicam. Tu vero paratus eſto ad obediendum, & imperata omnia faciendum. Quin tu impera*, inquam, *& vide, quam dextre, quam mobiliter, quam contente fiant omnia.*

9. Ipſa ergo exutis veſtimentis, nuda tota adſtans imperare hinc incepit, *Adoleſcentule, exue te, & ubi de iſto te unguento unxeris, adverſarium complectere. Femur ſtrin-*

gens

a Ἕφλω] Aderat in P. Aberat in *Fl. J. Ald. H. S.* &c. b Γίγνου] Γίνου marg. *Aiw.* & P. At prius Edd. rett.

83. Γοργὸς] Φοβερὸς. *V.*

ἂν πᾶν, θεοῦ τεχνωμένου. ubi de Minerva tamen ſermonem eſſe, quilibet videbit, antecedentia & ſequentia conferens. Plura darem, ſi hicce *Aſinus* mereſet. Addam tamen quod *Ortwinius Fenſio* ſcripſit. „Συμπλέκου τῷ & ἀνταγωνιστῷ feminam vocari vindicas. Contra „Clodius apud *Cic.* I. ad Fam. Ep. 9. appellatur *Furia* „*muliebrium religionum, qui.* &c." Vid. *Gronov.* ad Sen. Trag. Herc. fur. vſ. 1157. *J.F.R.*

83. Γοργὸς] *Durus, exercitatus, exercitatione indurati.* Heſych. Γοργὸς, σύντονος, ταχὺς, σκληρὸς, λιπαρὸς, εὐτραφής. *F,G.*

84. Οὐκ ἂν ἴδοις] Τὸ ἴσθι hic deſiderari videtur, Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφην, φεύγοντά με &c. *F.G.*

Οὐκ ἂν ἴδοις] Nihil varietatis hic notarat *Solanus* noſter; quare Edd. in variantt. notatas conſului, cognovique ſolam ex iis *Pariſinam* habere illud ἴσθι; quod igitur ſervavi, etſi forſan ex conjectura inſertum eſt. *J.F.R.*

99. Ὑπτίαν] Ὕπτιον forſan, ut infra πολλαῖς αὐτῷ. *F.G.*

1. Ὑποκάλλων] Forſan ὑπόκαλλε. Sed δὲν μοῦσαι gloſſema videtur. *F.G.*

2. Τὰ σκέλη] Τὰ σὰ ἢ τὰ ἐκείνης. *F.G.*

3. Καὶ σύσας] Τὰ σκέλη ſcil. τὰ ἐμὰ vet. Interpres. *F.G.*

Ibid. Κολλῶ] (ἴσας, κόλλα i. e. *membro*, ut intelligatur de membro virili. Forte legendum κολλᾶ, i. e. *junge & agglutina.* αὐτὼ, ut alterum ſit Imperat. med. λὰν τὰ κολλάσθαι, alterum dualis numeri) *Lougol.* Cui notae inſerta erant etiam haec verba: ἀλλ' ſumſit pro *ſalibus*, more Latino. Alios hiſce de rebus Enarratores quaerito; aut potius ne inquiſito prorſus, ſi ſapis. *M. du S.*

6. Ἰσχύτω] Forſan ἰσχύῃ. Sic Interpres. *F.G.*

Ibid. Ἐξελκύσας] Scil. τὸν ἀνταγωνιστήν. *F.G.*

Ibid. [Κατὰ] πόδας] Lege κατὰ βάθος. *F.G.*

7. Δῆ-

gens utrumque ſupinam reclina: tum ſuperior ipſe ſubjiciens te inter femora, eaque diſtinuens, tolle & ſurſum tende crura: tum demittens atque inſiſtens, illi inhaere; ac ſubiens, feri, jamque vulneratum fode jam undique donec defatigeris: robuſti ſint etiam lumbi: tum extractum telum ſecundum latitudinem per ipſum inguen adige: & rurſus ad parietem impelle: deinde percute. Ubi vero laxum quid videris, tunc jam inſcendens, & circa lumbos conſtringens, contine, & tenta non feſtinare; ſed paullum ubi te continueris, tum concurre. Jam dimiſſus es.

10. Atque ego cum facile in omnibus obſecutus eſſem, & denique finiti nobis eſſent numeri: ipſe quoque ridens dico Palaeſtrae, *Vides, Magiſter, quam dextre & obſequioſe mihi pugnatum ſit. Vide vero, ne praeter decus numeros ſubjicias: alia enim poſt alia injungis.* Illa vero alapam mihi infligens, *Quam nugacem*, inquit, *recepi tironem. Vide ergo ne plures etiam plagas accipias, ſi alios, nec eos, qui injuncti tibi erunt*

μηρῶν σπάσας, κλίνον ὑπτίαν, ἔπειτα ἀνώτερον ὑποβάλλων ἀφ' μηρῶν, ὑ ἀφαίρεις, [c] αἰώρει, ὑ τεῖνε ἄνω τὰ σκέλη, ὑ χαλάσας, ὑ ἧσας, [d] κολλῶ αὐτῷ, ὑ παρεισελθὼν βάλε, ὑ τρώσας πύαττε ἤδη παλαχῦ, ἕως [e] πονέσῃ, ὑ ἡ ὀσφὺς ἰσχυέτω, εἶτα ἐξελκύσας κτ' [f] πλάτυς ἀφ' βυβῶν, [g] δῆξον, ὑ πάλιν συνώθει εἰς τ τοῖχον, εἶτα τύπτε· ἐπειδὰν δὲ χάλασμα ἴδῃς, τότ' ἤδη ἐπιβὰς, [h] ἄμμα κατ' ἰξύ δήσας, σύνεχε, ὑ πειρῶ μὴ σπεύδειν, ἀλλ' ὀλίγον ἀφαρτερήσας, σύντρεχε, ἤδη ἀπολέλυσαι.

Κἀγὼ ἐπειδὴ ῥᾳδίως πάντα ὑπήκουσα, ὑ εἰς τέλος ἡμῖν ἔληξε τὰ παλαίσματα, ὑ λέγω πρὸς τ Παλαίστραν, ἅμα ἐπιγελάσας, Ὦ διδάσκαλε, ὁρᾷς ὅπως εὐχερῶς ὑ εὐηκόως πεπάλαιταί μοι, σκόπει δὲ, μὴ οὐκ ἐν κόσμῳ τὰ παλαίσματα [i] ὑποβάλλῃς, ἄλλα γὰ ἐξ ἄλλων ἐπιτάττεις. ἡ δὲ ὀπὶ κόρρης πλήξασά με, Ὡς φλύαρον, ἔφη, παρέλαβον τ μαθητήν· σκόπει ἂν μὴ πληγὰς ἔτι πλείω λάβῃς, [k] ἄλλα ὑ ἃ τὰ

c Αἰώρει] Ἐάρει Ex. *Fl.* male. Vulgatae favet P. d Κολλῶ] Ἴσως κώλῳ L. Nil mut. *Fl.* e Πονέσῃ] Et hic *Fl.* vulgatam ſcripturam habet. f Πλάτυς] Κράτ L. g Δῆξον] Δεῖξον marg. *A1.* & *F.* An πλῆξον *Pell. Nῆξον Guiet.* h Ἄμμα] Sic dedit *Solan.* ex G. P. L. Ἅμα Edd. priores. i Ὑποβάλλῃς] Ὑποβάλλεις marg. *A1W.* k Ἄλλα ὑ ἃ] Sic *Pell. Kiu* P. & marg. *A1.* Ἄλλα L. Ἀλλὰ ὑ ἃ P. Ἀλλὰ καίτοι Edd. cett.

20. Ἐπὶ κόρρης] * Παρείας. *V.*

* Παρείας] Παρίας ante editum *r* correxit *M. du S.*

7. Δῆξον] Quaenam lectio melior ſit, inquirere nolo, neque in afinina illa philoſophia eruditus eſſe cupio; quare & in reliquis hujus dialogi brevior ero. *F. F. R.*

9. Ἄμμα] In κλωσπάλῃ nihili eſt τὸ ἄμμα in his verbis τότ' ἤδη ἐπιβὰς, ἄμμα κατ' ἰξύ δήσας σύνεχε. Bene Mſ. ἄμμια κατ' ἰξύ δήσας, *vincula ad ilia alligans.* *F. G. G.*

22. Πλαίω] Lege πλαίους. *F. G.*

Πλαίω] Non credo *Gujeto*; nam omnis caſus eſt πλαίω, ſive adverbii more uſurpatur. *Diod. Sic.* I. c. 92. pr. Παραγινομένων δικαίως πλαίω τ τετραπόλεως. Ubi Cl. *Weſſeling.* No. 48. „ Rarior aliis hic uſus vocis „ πλαίω, Noſtro tritiſſimus, qui paſſim adverbii poteſtate inſtruxit. Vid. modo XIV. 20. XVII. 115. „ XX. 63. Et *H. Steph.* ad XIII. 94." Similia tamen notavi in βιλτίω, μείζω, & καλλίω, ſupra *Abdic.* c. 16. *F. F. R.*

Ibid. Ἄλλα ὑ ἃ] An ἀλλ' ἄκυσ; Placet. *F. G.*

Ἀλλὰ καίτοι] Κίυ, mendoſe, P. In L. ἄκυσ. *M. du S.*

Ἄλλα ὑ ἃ τὰ ἐπιτ.] Mitiſſimum ſine dubio emendandi genus, quodque adhibuiſſe in omni librorum genere ſine fraude eſſe debet, ſi ſenſus conveniens eruatur. Hic neceſſarium fuiſſe apparet, quum interpretes vel omiſerint verba ἀλλὰ καίτοι, vel reddiderint *ſed utrere.* *F. M. G.*

Ἄλλα ὑ ἃ] Illa conjectura convenit cum Cod. L. Sed nolo nimis eſſe diligens in hoc ſordido Dialogo corrigendo. Recepi lect. *Pell.* quae congruit cum emendatione & verſione Cl. *Geſneri*, nec abit ab Edd. niſi quod accentum tantum mutarit; ἄλλα pro vulgata ἀλλὰ exhibens, quod vel ſine Cod. licuiſſet. *F. F. R.*

τὰ ἐπιταττόμενα παλαίειν. καὶ ταῦτ' εἰποῦσα, ἐπανίσταμαι, καὶ θεραπευσαμένη ἑαυτὴν, Νῦν, ἔφη, δείξεις, εἴπερ τέχνην εἶ, καὶ οὗτον παλαιστὴς, καὶ εἰ ἐδιδάξατο παλαίειν, καὶ ποιεῖν τὰ ἀπὸ γονατίων. καὶ ποιοῦσα ἔθει τῇ λέχυς ἐς γόνυ, ἄγε δὴ σὺ ὁ παλαιστὴς, ἔχεις τὰ μέσα, ὥστε πιάζας ἐξείας, ἐπίπρασον, καὶ βάθυνον, ψιλὸν ὁρᾷς αὐτῇ τὸ δυσκείμενον, τοῦτο χρῆσαι, πρῶτον δὲ, κατὰ λόγον, ὡς ἅμμα σφίγξε, εἶτα ἀναπλάσας ἔμβαλλε, καὶ σύσχε, καὶ μὴ δίδου ἄφεσιν. ἐὰν δὲ χαλᾷ, θᾶττον ἐπάρας ἀνώτερον μετάθες, καὶ χρύσας κρύφιον, καὶ σκύπτε ὅπως μὴ ἀναστάσης θᾶττον, ἢ κελευσθείς, ἀλλὰ δὴ κυρτώσας πολὺ αὐτὸν, ὕφελε, καὶ ὑποβαλὼν κάτω αὖθις τ' παρεμβολὴν, σύσχε, καὶ κίνει, εἶτα ἄφες αὐτὸν, πέπεικε γὰρ, καὶ λέλουται καὶ ὕδωρ ὅλος ἐστὶ σα ὁ ἀνταγωνιστής. ἐγὼ δὲ, ἤδη μέγα ἀναγελῶν, Ἐθέλω, ἔφην, καὶ αὐτὸς, ὦ διδάσκαλε, παλαίσματα ὀλίγ' ἅπαξ ἐπιτάξαι, σὺ δὲ ὑπάκουσον ἐπαναστᾶσα, καὶ κάθησον, εἶτα δῦσα κατὰ χρὼς κάρα τὸ λοιπὸν, καὶ καλαμάτιε, καὶ με, πρὸς τῆς Ἡρακλέους, ἀειλαβοῦσα ἤδη κοίμισον.

Ἐν τοιαύταις ἡδοναῖς καὶ παιδιαῖς παλαι-

numeros luctaris. Hisque dictis surgit, & curato corpore, *Jam*, inquit, *ostendes, utrum juvenis sis, & nervosus luctator, luctarive scias, & geniculatum opus edere*: atque in lecto concidens in genu, *Age sane*, air, *luctator, habes media. Quatiens ergo acutam, protrude intro & profunde. Nudum vides hic expositumque jacere, hoc mere: primum autem, ut ratio postulat, velut nodum stringe: deinde reflexum impelle & contine, & cave concedas intervallum: si vero laxetur celerius instans transfer altius, & impulsum occulta: & cave ne celerius imperato retrahas: sed multum incurvans illum, subtrahe; ac infra rursus irruptionem subjiciens contine, teque move. Deinde illum dimitte. Cecidit enim & solutus est, & aqua totus est tuus adversarius.* Ego vero, clarum jam videns, *Volo*, inquam, *ipse quoque, Magister, numeros paucos quosdam imperare: tu vero obedi, surge, & assida, deinde manus praebens, tracta caeterum, & subige, & me, per Herculem, complexa, jam sopi.*

11. Ejusmodi libidinibus, & ludicris col-

a Ἅμμα] Ὅσα μίμα Ex. Fl. Vulgatam tenet P. b Κάθησον] Κάθησο Pell. c Πάρωψαι] Sic Edd. complures cum Coll. Παράγραψαι J. V2. & P. Al. ὑπόψαι.

32. Ἅμμα] Δέσμα. V.

46. Παράψαι] Pro. ὑπόψαι. G.

24. Θεραπεύσασα ἑαυτὴν] I. e. pudendo abluto & absterso. F.G.

26. Παλαιστὴς] Ita etiam *athletae* vocantur quicumque in aliqua arte egregie exercitati excellunt. Vid. Cl. *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 53. No. 53. J.F.R.

29. Τὰ μέσα] Τὴν κυνὴν fortassis. F.G.

30. Ἐπίπρασον] Lege ἐκπόρισον. F.G. Idem *Gesn.* jussit.

Ibid. Ψιλὸν] Intellige ἀνταγωνιστὴν, ut supra. F.G.

31. Πρῶτον δὲ κατὰ λόγον ὡς ἅμμα σφίγξε] Quum in Basileensi editione harum vocum versio esset praetermissa, Benedictus reddidit *primum in nodi modum, quod ajunt, constringe.* Ut laudo curam, sic quale dicterium possit esse ἅμμα σφίγξιν, quae sint voces simplices, non capio, nec memini sic legisse. Sed neque κατὰ λόγον ita sumitur ab Luciano, ut patet ex Icaromenippo. Κατὰ λόγον εἶναι ἢ Ἀθήνησι παλαίσματα ἦν. Et alibi. Aliud est τὸ τοῦ λόγου. Itaque intellexerim, *primum ut ratio exigit*, vel pro more luctandi, *velut nodum stringe.* Hinc enim incipiebant luctae, ut constare potest vel ex initio libelli de Gymnasiis, τίνα δοκεῖ οἱ νέοι ποιοῦντες, οἱ μὲ αὐτῶν ἐθέλοντες παλαίσματα &c. licet haec quoque sit certa species luctae. J.G.

32. Ὡς ἅμμα σφίγξε] *Scaliger* ad *Eusseb.* Incertus In-

collusationibus, nocturna certantes certamina, coronabamus nos invicem: tantaque erat hac in re voluptas, ut itineris Lariſſam omnino obliviſcerer. Ac tandem in mentem mihi venit illud etiam diſcere, cujus rei cauſſa veneram. Et dico ad illam, *Oſtende mihi, cariſſima, praeſtigias facientem aut transformantem ſe heram tuam: olim enim cupidus ſum admirabilis ſpectaculi. Potius ſi quid tu noſti, ipſa fac praeſtigias, ut appareat mihi alia ex alia ſpecies. Puto enim te nec imperitam hujus artis eſſe: idque non ab alio auditum, ſed a meo acceptum animo ſcio: quandoquidem me adamantinum illum quondam uti mulieres dicebant, quique in nullam unquam mulierem oculos hoſce amatorie intenderim, comprehenſum illa arte tua captivum tibi habes, in amatorio illo bello animā tibi ipſa devinctum.* At Palaeſtra, *Deſine*, inquit, *jocari. Quod enim carmen conciliare amorem poſſit, artis ipſius dominum? Ego vero, dulciſſime, horum nihil quidquam novi, caput tuum juro, & felicem hunc noſtrum lectulum, neque enim literas didici, & invida hera eſt quantum ad illam ſuum artem. Si vero tempus tulerit, ſtudebo*

συμάτων, ἀγωνιζόμενοι πυκτικοὺς ἀγῶνας ἐστεφανούμεθα, καὶ ἦν πολλὴ μοι ἐν τούτῳ τρυφὴ· ὥστε καὶ εἰς τὰ Λάρισαν ὁδὸν παντάπασιν ἐπελελήσμην. καὶ πόσε ὅτι νῦν μοι ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν ὧν ἕνεκα ἦλθον, καὶ φημὶ πρὸς αὐτὴν, Ὦ φιλτάτη, δεῖξόν μοι μαγγανεύσαι, ἢ μεταμορφοῦσθαι δεσποιναν πάλαι γὰρ καὶ τῶν δόξης ταύτης θέας ἐπιθυμῶ, μᾶλλον εἴ τι σὺ οἶδας, αὐτὴ μαγγάνευσον, ὥστε φαίνηταί μοι ἄλλην ἐξ ἄλλης ὄψιν. οἶμαι δὲ καὶ σὲ οὐκ ἀπείρως τῆσδε τέχνης ἔχειν· τοῦτο δὲ οὐ παρ' ἑτέρου μαθὼν, ἀλλὰ τῷ ἐμαυτοῦ ψυχῆς λαβὼν, οἶδα. ἐπεί με τὸν πάλαι ἀδαμάντινον, ὡς ἔλεγον αἱ γυναῖκες, ἐς [d] μηδεμίαν γυναῖκα τὰ ὄμματα ταῦτα ἐρωτικῶς πώποτε ἐκτείναντα, συλλαβοῦσα τῇ τέχνῃ ταύτῃ, αἰχμάλωτον ἔχεις, ἐρωτικῷ πολέμῳ ψυχαγωγοῦσα. ἡ δὲ Παλαίστρα, Παῦσαι, φησὶ, προσπαίζων. τίς γὰρ ὠδὴ δύναται μαγεῦσαι τὰ ἐρῶντα, ὄντα τέχνης κύριον; ἐγὼ δὲ, ὦ φίλτατε, τούτων μὲν οἶδα οὐδέν, μὰ τὴν κεφαλήν σου, καὶ τοῦδε τοῦ μακαρίου οἴκου, οὐδὲ γὰρ γράμματα ἔμαθον, καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος ὅσα τυγχάνει εἰς τὰ [e] αὐτῆς τέχνης· δὲ μοι καιρὸς ἐπιτρέψῃ, πειράσομαι παραχεῖν

[d] *Μηδεμίαν*] Τὰν δὲ μίαν Ex. Fl. & marg. A1. [e] *Αὐτῆς*] Sic ſcriptum inveni.

Interpres hujus Dialogi ad incertum ſæpe lectorem ducit. Reliqua in eo Dialogo ſatis nota ex commentariis *Petri Colvii*, & aliorum qui ſcripſerunt ad Miletias Apuleji, etiam ipſe ſolus Apulejus hunc ſibi propanens Dialogum, dum alia de ſuo connectit Interpretis fungitur officio. *J.B.*

Ὡς ἄμμα φίλτρου] Palaeſtrae vox ἄμμα, uſurpata etiam Theocrito Dioſcuris ſ. Id. 22, 66. ubi male interpres *oculos* dedit, quaſi eſſent ἄμματα. *J.M.G.*

36. *Κρύψω*] Forſan *κλέψω*. F.G.

Ibid. Μὴ ἀναστένῃς] Jocus in ambiguo. F.G.

38. *Ὕδρας*] Τὸ πῦρ forſan. F.G.

39. *Παραβολὴν*] *Le trou au jambe*, hic virile membrum. F.G.

45. *Κλέψω*] Lege *κάψω*. F.G.

Ibid. Κατὰ χαρὰν] Forſan *καὶ ἡ χαρά*. F.G.

46. *Πάρυψαι*] Lege *παρύψω*. F.G.

Πάρυψαι] P. *J.* & *Ven. παρόργαψαι*. Quidam *παρεκύλισαι*. Coll. vulgatam agnoſcunt. *M. du S.*

53. *Ἦλθεν εἰς τὸ μαθεῖν*] Forſan *ἐπὶ τοῦ μοι ἦλθε τὸ μαθεῖν*. F.G.

71. *Μὰ τὴν κεφαλὴν* &c.] *Homer.* Il. O. 39. *M. du S.*

73. *Καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος ὅσα τυγχάνει εἰς τὰ αὐτῆς τέχνης*] *Sed hera mea faſcinandi artem callet.* Sic *Benedictus*, quum tota haec periodus omitteretur in editione *Baſileenſi*. Itaque ut negligentia hujus contraxit culpam, ita ille profecto ab ea liber non eſt, remotiſſimus ab ſenſu Luciani, qui exigit, *ſed hera mea valde invida eſt ergò artificium ſuum*, & ſtudioſe abſcondit, nec ſuſtinet, ut quisquam ejus ſiat conſcius aut particeps. *J.G.*

Ibid. Βάσκανος] *Invida eſt circa artem ſuam.* F.G.

74. *Αὐτῆς*] Lege *αὐτῶν*. F.G. Nihil repugno. Sed quia non magni intererat, nihil mutavi. *J.F.R.*

χεῖν σοι [a] εἰδεῖν μεταμορφουμένην τ' κεχλημένην, ᾗ τότε μὲ ὅτι τούτοις ἐκομίσθημεν.

an praebere tibi possim videndam, dum transformatur, dominam. Ac tum quidem in hisce acquievimus.

Ἡμέραις δὲ ὕστερον ὀλλαῖς, ἀγγέλλει πρός με ἡ Παλαίστρα, ὡς ἡ δέσποινα αὐτῆς [b] μέλλοι ὄρνις γενομένη [c] πέτεσθαι πρὸς τ' ἐρώμενον. κἀγώ, Νῦν, ἔφην, ὁ καιρός, ὦ Παλαίστρα, τ' εἰς ἐμὲ χαριτος, [d] ἣ νῦν ἔχεις τ' σαυτῆς ἱκέτιν ἀναπαῦσαι πολυχρονίου ὀπθυμίας. Θάρρει, ἔφη, κἀπειδὴ ἑσπέρα ἦν, ἄγει με λαβοῦσα πρὸς τ' θύραν τῶν δωματίων, ἔνθα ἐκεῖνοι ἐκάθευδον· ᾗ κελεύει με προσάγειν ὀπῇ τινι τ' θύρας λεπτῇ, ᾗ ἀποσκοπεῖν τὰ γιγνόμενα. ὁρῶ ὧν τ' μὲ γυναῖκα ἀποδυομένην, εἶτα γυμνὴ τῷ λύχνῳ προσελθοῦσα, ᾗ χόνδρους δύο λαβοῦσα, τ' μὲ λιβανωτὸν τῷ πυρὶ τῷ λύχνου ἐπέθηκε, ᾗ τᾶσα πολλὰ τῷ λύχνῳ καλελάλησεν· εἶτα κιβώτιον ἀδρὸν ἀνοίξασα, πάνυ πολλὰς ἔχον πυξίδας ἐν αὐτῷ, ἔνθεν ἀναιρεῖται ᾗ [e] προσφέρ μίαν· ἡ δὲ εἶχεν ἐμβεβλημένον, ὅ, τι μὲ οὐκ οἶδα, τ' δὲ ὄψεως αὐτῆς ἕνεκα ἔλαιον αὐτὸ ἐδόκουν εἶναι. ἐκ τούτου λαβοῦσα χρίει ὅλη, ἀπὸ τ' ὀνύχων ἐξαμβὴ τ' κάτω, ᾗ ἄφνω πτερὰ ἐκφύει αὐτῇ, ᾗ ἡ ῥὶν κερατίνη ᾗ γρυπὴ ἐγένετο, ᾗ ἄλλα δὲ ὅσα ὀρνίθων κτήματα

12. Diebus vero non multis post defert ad me Palaestra, velle dominam suam sumta avis specie volare ad amasium. Et ego, *Tempus jam est*, inquam, *Palaestra, tui in me beneficii, quo nunc potes tui supplicis langam cupiditatem sedare. Bono*, inquit, *animo esto*; &, cum vespera esset, prehensum ducit me ad januam cubiculi, ubi illi quiescebant, jubetque applicare oculos rimae in janua tenui, & quae fierent speculari. Video igitur exuere se mulierem. Tum nuda ad lucernam accedens, grana duo turis in ignem lucernae imponit, stansque multa ad lucernam loquitur. Tum grandiuscula cistella aperta, quae pyxides plurimas haberet, aufert inde promitque unam, quae haberet infusum aliquid, quid fuerit non novi, quantum ad speciem ipsam quidem, oleum esse putabam. De hoc igitur sumens tota se inungit, ab unguibus incipiens inferioribus, & subito pennae illi enascuntur, & nasus corneus fit atque aduncus: verum & reliqua, quaecumque avium propria & signa sunt, habet omnia, ne-

[a] Εἰδῶ] Et hoc ita legitur in *F. Fl. P.* &c. [b] Μίλλοι] Sic *Fl. P. H.* Μίλλει *F.* [c] Πέτεσθ] Πέτεσθ *Fl.* [d] Ἣ νῦν] Ἃ νῦν marg. *A1.* [e] Προσφέρει] Προφέρει P. Nihil mutat *Fl.*

93. [*] Ἀδρὸν] Πολὺ, μέγα, ἁψιλὲς, πλούσιον. *V.*

[*] Ἀδρὸν] Ἀδρὸν editum, ego mutavi, ut cum textu conveniret. Sic enim ἀδρὸν usitatius scribitur, sed ἀβρὸν laevigandum. Variant tamen Edit. interdum inter ἀδρὸς & ἀβρὸς, vid. 2. *Ver. Hist.* c 40. f. Eandem ob caussam paullo ante ἄμμα dedi, pro edito ἄμμα, quia est ab ἅπτω; nec postea semper monebo, ubi res est certa. *J. F. R.*

76. Εἰδῶ] Sic omnes. Ego mallem ἰδῶ. *M. de S.* *Ibid.* Τὴν κεκλημένην] Sic ὁ κεκλημένος *Herus*, ap. *Aristoph.* Plut. 4. ad quem vid. not. Illustr. *Spanhemii*, qui rationem hujus significationis multis explicat, & inter alia etiam ex *Aeschyl.* Suppl. 340. & Concion. 1118. τὸν κεκλημένον, *dotatum* vocari probat, non omisso hoc Luciani loco; Conf. iterum infra c. 27. *J. F. R.*

77. Ἐπὶ τούτοις] Aliud esse ἐπὶ τούτων, vid. supr. *Tox.* c. 20. No. 6. Sed licet Clar. *Gesn.* ἐπὶ τούτοις ἐκομισθημεν converterit, *in hisce adquievimus*, & infra c. 17. pr. ἐπὶ τούτῳ reddiderit, *inter haec*, quod posterius parum refert utro more reddatur, num *post*, an *inter haec*; tamen haud aegre feret, scio, si exisstimaro, utrovis loco significari *post haec*; aeque ac ap. *Aristoph.* Plut. 57. Ἢ τἀπὶ τούτοις δρᾶν. *Aut posthaec sic faciam.* Quod cum Scholiastes duplici modo exponat, significatio τῦ *posthaec* tamen firmatur ab *Kustero*, ex *Eurip. Phoen.* 1214. Τί τἀπὶ τούτοις παῖδ' ἐμὸν δρασείτης; *quid posthaec filii mei facturi sint.* Item *Ione* 256. Addo *Herodian.* I. 17. 2. ubi necessario quoque ἐπὶ τούτοις, valet *post hos.* Namque ait: Ὧν πρώτη μὲν ἦν Μαρκία, εἶτα δὲ Λαιτὸς τε & Ἑλικτὸς· ἐπὶ δὲ τούτοις πολὺ πλῆ-

9 ⊙

neque quidquam est aliud, quam corvus nocturnus. Cum autem pennatam se videret, terribile quiddam crocitans, & sicut illi corvi, tollens se per fenestram evolat.

13. Ego vero, qui somnium illud me videre putarem, palpebras ipse meas contingo digitis, qui oculis ipse meis non crederem, vel videre eos vel vigilare. Cum autem vix tandem ac tarde mihi persuasissem me non dormire, rogavi tum Palaestram ut pennas etiam mihi adderet, & ex illo unguento unctum volare me sineret. Volebam enim experimento discere utrum transformatus ex homine, deinde etiam quantum ad animam avis futurus essem. Atque illa aperto clam cubiculo affert pyxidem. Et ego urgens opus, exutus totum me ungo, & avis quidem miser non fio, sed cauda mihi de postico exit, & digiti omnes nescio quo abeunt, ungues autem universos non nisi quatuor habeo, eosque nihil aliud quam ungulas; manusque mihi ac pedes jumenti pedes fiunt; & aures longae, & facies magna, ac circumcirca me adspiciens asinum me esse video; vocem autem hominis ad conquerendum

τὰ χ' αὐμβολα πάντα εἶχε· χ' ἦν ἄλλο οὐδὲν ἢ κόραξ νυκτερινός. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἑαυτὸν ἐπτερωμένην, κρώξασα δεινὸν, χ' οἷον ἐκεῖνοι οἱ κόρακες, ἀναστᾶσα ὤχετο πετομένη ἔξω διὰ τ' θυρίδ@.

Ἐγὼ δὲ ὄναρ ἐκεῖνο οἰόμεν@ ὁρᾶν, τοῖς δακτύλοις τ' ἐμαυτῦ βλεφάρων ἁπτόμην, οὐ πιστεύων τοῖς ἐμαυτῦ ὀφθαλμοῖς, εἰ ὄντως βλέπουσιν, εἰ ὅτι ἐγρηγόρασιν. ὡς δὲ μόλις χ' βραδέως ἐπείσθην ὅτι μὴ καθεύδω, ἐδεόμην τότε τ' Παλαίστρας πτερῶσαί με, χ' χρίσασαν ἐξ ἐκείνυ τῦ φαρμάκυ ἔασαι πέτεσθαί με. ἐβυλόμην γὰρ πεῖρα μαθεῖν, εἰ μεταμορφωθεὶς ἐκ τῦ ἀνθρώπυ, εἶτα χ' τ' ψυχὴν ὄρνις ἔσομαι. ἡ δὲ τὸ δωμάτιον ὑπανοίξασα, κομίζ τ' πυξίδα· ἐγὼ δὲ σπεύδων ἤδη, ἀποδύσας, χρίω ὅλον ἐμαυτόν· χ' ὄρνις μὲ ὐ γίγνομαι ὁ δυστυχής· ἀλλά μοι ὑρὰ ὀπισθεν ἐξῆλθε, χ' οἱ δάκτυλοι πάντες ὤχνλο, οὐκ οἶδ' ὅπυ, ὄνυχας δὲ τὺς πάντας τέσσαρας εἶχον, χ' τούτυς ὐδὲν ἄλλο, ἢ ὁπλὰς, χ' μοι αἱ χεῖρες, χ' οἱ πόδες, κτήνυς πόδες ἐγένοντο, χ' τὰ ὦτα δὲ μακρά· χ' τὸ πρόσωπον μέγα. ἐπεὶ δὲ κύκλῳ περισκόπυν, ε ἑαυτὸν ἑώρων ὄνον, φωνὴν δὲ ἀνθρώπυ ἐς τὸ μέμφασθ[illegible]

f Ἐκεῖσε] Et sic esse in *Fl.* notabat *Solan.* Sed & sic *J. P. H. S. Ald. Fr. B1.* g Ἑαυτὸν] Expressi lectionem *Fl.* & L. Αὐτὸν Edd. cett.

θ@ τ' συγκλήτυ πρωτεύοντων. *J.F.R.*

80. Πίτυδς πρὸς τ' ἐρώμενον] Non capio, quam vere *Benedictus* nunc verterit *ad suum amatorem*, quum pag. 86. ea voce reddiderit ἐραστὴν. Utique prudentius in *Gallo* pag. 181. puto ab eo verti *amasium*. Est enim in Graecis differentia. *J.G.*

83. Ἡ νῦν ἵππος] *Potes*. *F.G.*

5. Ἐκεῖσε] Forsan ἐκεῖνα quaesivit *Solan.* Nec requerem, si inveniram; facillime enim a sequente οἱ absorberi potuit prior syllaba. οε (Attamen invito non obtrudo lectori, quia & elliptice stare potest. (Vid. notata ad *Amor.* p. 367.) pro οἷον ἐκεῖσε, ἃ οἱ κόρακες. Nisi malis aliter construere; nimirum, χ' ἐκεῖσε scil. πτόμενα, ἅπερ οἱ κόρακες. Sed ἐκεῖνα magis placet, quia ad illas singulares cornices nocturnas respicit, quae νυκτικόρακες etiam vocantur, quod ex *Aristot.* Hist. Anim. VIII. c. 3. notum est. *J.F.R.*

26. Αὐτὸν ἴσως ὄνον] Vitia quidem non tam corpus, quam animam, verum hominem immutant. Sunt etiam vitia animorum veneficia, quibus avari & raptores in harpyas, libidinosi in Satyros, obsceni in porcos, asinos, sive jumenta, tyranni in lupos & alias bestias transfiguruntur. *August.* de Civ. Dei L. XVIII. c. 17. & seq. *C.C.*

Ἑαυτὸν] Ita L. Codex & *Fl.* In impressis vero reliquis αὐτὸν. Sed legendum ἑαυτὸν, quanquam non desunt ejusmodi exempla. *Mid.*

Ἑαυτὸν] Quia pro ἐμαυτὸν valere potest, recte existente *Solano*, non necesse erit id mutare; & quia ἑαυτὸν a Scribis saepe est factum in αὐτὸν, potuisset idem servari. At quia scriptura Florentinae & Codicis L. est antiquior, eam reduxi, donec inveniatur, qui ἐμαυτὸν habeat. Sic mox c. 31. ἐ. ἵνα ἑαυτὸν ἐπιστήσαιμι τῇ ἑστίᾳ, manifesto pro ἐμαυτὸν. Adde I. *Ver. Hist.* c. 6. Et *Catapl.* c. 9. vers. 12. ubi *Solanus* scribit quoque frustra mutatum voluit. *Salmas.* etiam H. ep. 1. p.

† Παλαίστραν, ἀλλ' ἔτι εἶχον. τὸ δὲ χεῖλος ἐκτείνας κάτω, ὑ αὐτῷ δὴ τῷ χήματι ὡς ὄνος ἐφαινόμην, ἠτιώμην αὐτὸν, ὅσῃ δύναμις, ὄνος ἀντὶ ὄρνιθος γενόμενος.

cum Palaestra non amplius habeo. Interim labio deorsum protenso, & ipso quoque habitu, ut asinus, vultu dejecto, illum accusabam, quod asinus pro volucri factus essem.

Ἡ δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυφλαμένη τὸ πρόσωπον, Τάλαινα, εἶπεν, ἐγὼ, μέγα εἰργασμαι κακὸν σπεύσασα γὰρ ἥμαρτον ἐν τῇ ὁμοιότητι τῆ τυχίδων, καὶ ἄλλην ἔλαβον ἀντὶ † τὰ πτερὰ φύουσαν. ἀλλὰ θάρρει μοι, ὦ φίλτατε· ῥᾴδιον γὰρ ἡ τούτου θεραπεία. ῥόδα γὰρ μόνον εἰ φάγοις, ἀποδύσῃ μὲ αὐτίκα τὸ κτῆνος, † δὲ ἐρᾳστήν μοι † ἐμὸν ἄνδρα ἀποδώσεις· ἀλλά μοι, φίλτατε, μίαν νύκτα ταύτην ἀνάμεινον ἐν τῇ ὕρᾳ· ὄρθρου δὲ δραμοῦσα εἴσομαί σοι ῥόδα, ἃ φαγὼν ἀθῇσῃ. ταῦτα εἶπε καλαφήσασά μου τὰ ὦτα, ὑ τὸ λοιπὸν δέρμα.

14. At illa ambabus manibus faciem suum percutiens, *Misera ego*, inquit, *magnum feci malum; prae festinatione enim in pyxidum similitudine peccavi, & aliam arripui, non eam quae pennas producit. Sed bono es animo, dulcissime, facilis enim horum medicina. Si enim rosas modo comederis, exues e vestigio jumentum, amatoremque mihi meum reddes. Sed tu mihi carissime unicam modo hanc noctem perdura in asino, summo mane curriculo tibi rosas adferam, quibus comesis sanabere.* Haec dum dicit aures mihi & reliquam cutem demulcet.

Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν ἄλλα ὄνος ἦμην, τὰς δὲ φρένας ὑ † νῦν ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ Λούκιος, δίχα † φωνῆς. πολλὰ δὴ κατ' ἐμαυτὸν μεμψάμενος † Παλαίστραν ὅτι τῇ ἁμαρτίᾳ, δακὼν τὸ χεῖλος, ἀπῆειν, ἔνθα ἠπιστάμην ἑστῶτα † ἐμαυτῷ ἵππον, ὑ ἄλλον ἀληθινὸν ὄνον τῷ Ἱππάρχῳ. οἱ δὲ αἰσθόμενοί με εἴσω παριόντα, δείσαντες μὴ τῷ χόρτῳ αὐτοῖς κοινωνὸς ἐπεισέρχωμαι, τὰ ὦτα καλαχλίναντες, ἕτοιμοι ἦσαν

15. At ego quantum ad reliqua eram asinus, mentem vero atque animum homo, ille Lucius, voce excepta. Multum igitur intra me Palaestram accusans illius peccati causa, labra mordens illuc abeo, ubi stare equum meum noveram, & alium verum asinum Hipparchi. Hi sentientes me intrare, ac metuentes ne de foeno illorum partem ablaturus adveniissem, demissis auribus pa-

a Ῥᾴων] Sic P. L. *H. P. B1. & 2. Fr. S. Ald.* ῥᾷον *Fl.* Ῥάδιον Veneta utraque. b Μόνον] Μόνα *Fl.* & marg. *A1.* c Καλαψήσασα] Sic & *Fl.* cum cett. At *Coll.* testantur scriptum etiam καταψηλαφήσασα. d Παριόντα] Παριόντων *Ex. Fl.* Nil mutat P. e Ἐπεισέρχωμαι] Et sic habere *Fl.* notat *M. du S.*

43. Καταψήσασα] Καταξαίνουσα. Γρ. καταψηλαφήσασα. *V.*

298. ἑαυτῷ pro ἐμαυτῷ. Sed ibid. Ep. 4. p. 236. αὐτῆς legas, ubi Cl. *Borgi.* cum *Boriz.* tamen etiam ἑαυτῆς, idque pro ἐμαυτῆς legi jubent. Bene; sed αὐτῆς sensim & ibi sufficeret. Ἑαυτοὺς itidem pro ἡμᾶς adhuc est in 2. Ep. ad *Corinth.* X. 12. & passim in N. T. alioque, quos omitto scilens. *J. F. R.*

32. Τυφλαμένη τὸ πρόσωπον] Priscianus Interpres satis dubie: *illa manibus demulcens caput*: quum vix sum videre potuisset sensum, si non ex adfectu dolentis, certe ex *Apulejo* (s. potius Appulejo) mox indicando, qui totidem verbis: *quae ubi me primum salem adspexit, perussit faciem suam manibus infestis.* Sed non libet singulas ejus aberrationes repetere. *J. F. R.*

37. Ῥᾴων] Ita *Aldina*, ni fallor, & *Ven.* utraque. In reliquis ῥᾷον, nisi quod *Fl.* mendose habet ῥᾶον. *M. du S.*

Ῥᾴων] *Salm.* jam correxerat ῥᾷον. Sed vereor ne nimis festine. Quod enim & *Aldinum* sic habere credat, non satis intelligo; nisi *Aldinum* alteram, ab illo collatam significet. Nam *Ald. 1.* quam ipse consului, cum reliquis omnibus habet ῥᾷον. Quod probo, quia & sic *Apulejus* Met. III. p. 59. Ed. Pricaei. *Ab trepidatio simul & festinatio fecerat, & pyxidum similitudo deceperat. Sed bene, FACILIOR quod reformationis hujus medela suppeditat.* Unde imitatio satis apparet. *J. F. R.*

51. Ἀλλ-

parati erant pedibus venerem ulciſci. Quo ego animadverſo, longius a praeſepi recedens ac ſtans ridebam: ruditus vero erat riſus meus. Haec enim apud me cogitabam, Vah intempeſtivam curioſitatem! Quid vero ſi lupus huc intraret aut alia beſtia? in periculum venio, qui mali nihil fecerim, pereundi. Haec ita cogitans ignorabam infelix inſtans malum.

16. Cum enim nox profunda jam eſſet, & multum ſilentium, & dulcis ſomnus, ſtrepitum dat extra murus, velut perfoderetur, & perfodiebatur etiam, jamque lacuna facta erat, quae capere hominem poſſet: ſtatimque homo ea intrat, & alius ſimiliter. Jam multi intus erant, gladiis armati omnes. Tum vinctis intra in cubiculis Hipparcho, & Palaeſtra, & meo ſervo, ſine metu jam domum totam depraedantur, pecuniasque & veſtes, & ſupellectilem exportant. Cum vero nihil aliud reliquum eſſet, ducentes *me*, & alterum aſinum, & equum, clitellis ornant: tum, quae exportaverant, impoſita nobis deligant. Et ita nos, magnum ferentes onus, fuſtibus tunſos agunt, qui in montem via minus trita fugere tentarent. Quid reliquis jumentis

51. Τῶν σῶν ἀμείνων τῇ γαστρί· καὶ γὰρ συνεὶς, ἑστὼς ἐγέλων, ὁ δέ μοι γέλως ὀγκηθμὸς ἦν. ταῦτα γὰρ ἐνενόουν πρὸς ἐμαυτόν, ὦ τῆς ἀκαίρου ταύτης κ περιεργίας. τί δὲ εἰ λύκος παρεισέλθοι, ἢ ἄλλο τι θηρίον; κινδυνεύσω μοι μηδὲν κακὸν πεποικότι, ἢ ἀπολωλέναι. ταῦτα ἐνοῶν ἠγνόουν ἐγὼ ὁ δυστυχὴς τὸ μέλλον κακόν.

Ἐπεὶ γὰρ ἦν ἤδη νὺξ βαθεῖα, καὶ σιωπὴ πολλὴ, ἦν ὕπνος ὁ γλυκὺς, ψοφεῖ μὲ ἔξωθεν ὁ τοῖχος, ὡς διωρυττόμενος, καὶ διωρύττετό γε, καὶ ὀπὴ ἤδη ἐγεγόνει, ἀνθρώπου δέξασθαι δυναμένη, καὶ εὐθὺς ἄνθρωπος ταύτῃ παρῆν, καὶ ἄλλος ὁμοίως, καὶ πολλοὶ ἔνδον ἦσαν, καὶ πάντες εἶχον ξίφη. εἶτα καταδήσαντες ἔνδον ἐν τοῖς δωματίοις τὸν Ἵππαρχον, καὶ τὸν Παλαίστραν, καὶ τὸν ἐμὸν οἰκέτην, ἀδεῶς ἤδη τὰ οἰκίαν ἐκένουν, τά τε χρήματα, καὶ τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ σκεύη κομίζοντες ἔξω. ὡς δὲ εἶδον ἄλλο καλλείπειν, λαβόντες με καὶ τὸν ἄλλον ὄνον, καὶ τὸν ἵππον, ἐπέσαξαν ἔπιπλα ὅσα ἐβάστασαν, ὑπεκατέδησαν ἡμῖν· καὶ οὕτω μέγα ἄχθος φέροντας ἡμᾶς, ξύλοις παίοντες ἤλαυνον, ὡς εἰς τὸ ὄρος ἀτρίπτῳ ὁδῷ φεύγειν πειράσεσθαι. τὰ μὲν οὖν ἄλλα κτήνη, οὐκ ἔχω εἰ-

f Ὑποχωρήσας] Ἀποχωρήσας *Fl.* g Περιεργίας] Reſtitut. ex P. G. Περιεργασίας Edd. anteriores. Reſtituta lectio eſt etiam in marg. *Aldi.* h Διαφθαρῆναι] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. i Ἤδη] Ἔτι male Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. k Καταλείπειν] Ita bene *Fl. Fr. Ba. P. H. S.* Καταλείπεσθαι *J.* & *Vr.* l *Ms.*] Ex emend. *Solan.* Deerat in Edd.

51. Ἀληθῶν ὄνων] Vid. omnino *L. Bos* in Ep. I. Theſſ. I. 9. p. 211. (quem adeundum Cl. *Hemſterh.* margini adſcripſerat) ubi is docet ἀλωὸς & ἀληθὼν quidem *verum* ſignificare; ſed non promiſcue ſemper uſurpari. Ἀληθὼν enim ſaepe ſumi de eo quod *natura* & *revera* eſt quod dicitur, & opponitur *fictitio*, ut hic ὄνῳ ἀληθινῷ, ac duabus paginis poſt, ῥάβδῳ ἀληθινῇ &c. *J.F.R.*

52. Ἀσυκοφάντῃ μὴ τῷ χόρτῳ] Non ſolum zelotypia equi laborant, ſed etiam invidia & aemulatione. *Ariſt.* L. 2. Rhet. *G.C.*

53. Διαπερίχωμαι] Si dubitavit *Solan.* num vera haec lectio, miror cur non indicarit, iterum ſic occurrere infra hoc *Dial.* c. 38. med. Immo habuimus & alibi. Sed plura addere non eſt opus. *J.F.R.*

58. Ὦ τῆς ἀκαίρου ταύτης περιεργασίας] O *intempeſtivam hanc curioſitatem.* Περιεργασία non memini alibi apud Graecum melioris notae ſcriptorem occurrere, quamvis περιεργάζομαι legatur. Repone igitur ex Mſ. Περιεργίας. *J.G.G.*

59. Περιεργίας] Sic P. etiam, vide finem Libelli. *M. du S.*

76. Λαβόντες κὴ] Pro λαβόντες ἐμὲ κὴ τὸν &c. An τὸ ἐμὲ excidit reſtituendum? Vid. lib. vett. *F.G.*

Ibid. Ms] In P. erat μὲν. In reliquis nihil. Ego με repoſui, quod procul dubio volebat, qui μὲν ſcripſit. *M. du S.*

Λαβόντες κὴ] Etſi non inveni illud με, tamen adeo verum ac neceſſarium duxi, ut inſeruerim, monente etiam *Solano* noſtro. *J.F.R.*

81. Ἀν-

εἰπεῖν ἄ, τι [a] ἔπαχθον, ἐγὼ δὲ ἀνυπόδητος ἀσυνήθης ἀπιὼν, πέτραις ὀξείαις ἐμβαίνων, τοσαῦτα σκεύη φέρων, ἀπωλλύμην. καὶ πολλάκις προσέπταιον, καὶ οὐκ ἦν ἐξὸν καταπεσεῖν, καὶ εὐθὺς ἄλλος ὄπισθε κατὰ τῶν μηρῶν ἔπαιε ἀεὶ ξύλῳ. ἐπεὶ δὲ πολλάκις, ὦ Καῖσαρ, ἀναβοῆσαι ἐπεθύμουν, οὐδὲν ἄλλο, ἢ ἀγκώμην, καὶ τὸ μὲν [b] Ὦ μέγιστον καὶ μεγαλοφωνότατον ἐβόων, τὸ δὲ ΚΑΙΣΑΡ οὐκ [c] ἐπηκολούθει. ἀλλὰ μὴν καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο ἐτυπτόμην, ὡς προδιδοὺς αὐτοὺς τῷ ὀγκηθμῷ. μαθὼν οὖν ὅτι [d] ἄλλο ἐβόων, ἔγνων σιγῇ προιέναι, καὶ κερδαίνειν τὸ μὴ παίεσθαι.

Ἐπὶ τούτῳ ἡμέρα τε ἦν ἤδη, καὶ ἡμεῖς ὄρη πολλὰ ἀνεβεβήκειμεν, καὶ τόμαλα δὲ ἡμᾶς δεσμῷ ἐπείχετο, ὡς μὴ περιοσκόμενοι τὴν ὁδὸν ἐς τὸ ἄριστον ἀναλίσκοιμεν, ὥστε [e] ἔστην τότε, καὶ ἔμεινα ὄνος. ἐπεὶ δὲ ἦν αὐτὸ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, καταλύομεν εἰς τινὰ ἔπαυλιν συνήθων ἐκείνοις ἀνθρώπων, ὅσον ἦν ἐκ τῶν γιγνομένων σκοπεῖν. καὶ γὰρ φιλήμα-

factum sit non habeo dicere. Ego vero non soleatus insuetusque incedens, per acutas rupes ingrediens, tot gerens sarcinas, peribam. Et saepe offendebam, ac ne licebat quidem cadere, cum statim alius a tergo femora fusti subinde percuteret. Cumque saepe, *o Caesar!* proclamare cuperem, nihil aliud quam rudebam, cum O quidem maximum & vocalissimum exiret, *Caesar* autem non sequeretur. Verum hoc ipso quoque nomine pulsabar, qui ruditu illos proderem. Sentiens ergo me alienum quid clamare, decrevi silentio pergere, & compendifacere plagas.

17. Inter haec jam dies erat, & nos montes plures superaveramus. Ora autem nostra capistro erant revincta, ne circumpascentes viam consumeremus in prandio: itaque perrexi tunc & mansi asinus. Medio ipso die devertimus in stabulum quoddam familiarium illis hominum, quantum ex his, quae fiebant, licebat videre. Etenim

a Ἔπαχθον] Ἔπαχον marg. *Ai.* b Ὦ] Male abest a *Fl.* c Ἐπηκολούθει] Ἐπικολούθει *S.* sola cum assecla *A.* d Ἄλλο] Sic & *Fl.* cum *J. Fr. P.* &c. Ἄλλως *Pell.* & *Marc.* e Ἔστην] Ἔζην *Graev.* Nil mut. Edd.

82. Ἀνυπόδητος] Omnes Libri hic ἀνυπόδητος habent. Iidem c. 43. ἀνυπόδητος. Ego eam scribendi rationem sequar, quam Libri dabunt, ut hic ἀνυπόδητος, & iterum c. 29. Κρον. Ἐπιτ. c. 19. & Φιλοπ. c. 21. *M. du S.*

Ἀνυπόδητος] Non esse talia intelligenda de ferramentis qualia hodie suppinguntur jumentorum pedibus; sed de calceis, qui indui exuique pro viae diversa ratione possunt, ostendi in Ind. scriptorum Rei Rust. V. *solea*, ubi dedita opera de hoc argumento disputavi. *J. M. G.*

Ἀνυπόδητος] Sic etiam praeter loca ab *Solano* indicata scribitur in *Icarom.* c. 31. excepta *S.* & *Amst.* quae η in penultima dedere; hic vero ε servarunt. Sed *Phrynich* p. 196. Edit. Cl. *de Pauw* peccatum in analogiam ait, si per ε scribas, dicitque: Ἀνυπόδητος ἐροῦς ἐν τῷ η, τὸ γὰρ ἐν τῷ ε, ἁμάρτημα. καὶ γὰρ ὑποδησαμένῳ λέγεται, καὶ οὐκ ὑποδησαμένῳ. At Cl. *P. Wesseling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 80. vers. 75. contra *Phrynichum*, *Moerin. Suid.* & *Th. Magistr.* pariter τὸ ε damnantes, ex *Diod. Lysia*, *Aeliano*, *Longo*, &c. nostram scripturam firmat. Sed confer mox c. 43. ubi η servavimus. *J. F. R.*

84. Ἀπωλλύμην] Ἀπωλόμην adscriptum in marg. *Bas.* 1. deleto ἀπωλλύμην. Nescio quare; cum eodem redeat, nec varietatem in Edd. ut & Codd. inveniam. Ἀτάλλω ὑπὸ τῶν ἄγρας ait quidem supra *Tox.* c. 14. & alibi etiam hanc formationem amat; sed cum non videam quid in altero improbandum, nec semper eadem forma loqui Nostrum oportere necesse sit, non curavi illam mutationem. *J. F. R.*

86. Καὶ οὐδὲν ἄλλο] Inepta haec; sed absque Codicum ope mederi non possum. *M. du S.*

91. Οὐκ ἐπηκολούθει] Et in hoc sinceriores editiones priores, habentes ἐπικολούθει. Mox eadem hac pag. integriores iterum eaedem, Καὶ γὰρ φιλήμασιν ὑποπαίζοντο ἐκ καλαύλου ἐπίλοιπον, &c. ab sequioribus ultimum illud καὶ abest. *J. J.*

93. Μαθὼν ὅτι ἄλλο ἐβόων] Ἄλλως, μαθών. *Th. M.*

Μαθὼν ὅτι ἄλλο ἐβόων] Ἄλλως & ego praetulissem, si constaret *Pellesti* scripturam ex Codice, non ex conjectura esse. Et quamquam id non constat, tamen sic dedisse Lucianum arbitror, & pristini Interpretes jam verterunt, quasi ἄλλως legeretur, reddentes: *Nihil ergo proficiens rudendo*, &c. nam si ἄλλο exprimere studuissent, debebant dare: *Expertus autem me aliud quid clamare, quam quod volueram, sive alienum, insolitum quid.* Potest tamen & ἄλλο quasi adverbii more positum accipi, ut illud *aliud quid*

enim oſculo ſe invicem ſalutabant, & devertere in ſtabulo illos jubebant: apponunt etiam prandium, nobis autem jumentis objiciunt hordea. Ac reliqui prandent, ego vero miſere eſurio: & cum nunquam hordea cruda pranſus eſſem, circumſpicio, quod comederem. Video autem hortum ibi poſt aulam, qui olera multa haberet & bona, roſae etiam ſuper iſta videbantur. Hic ego nemini animadverſus eorum omnium, qui intus erant, qui nempe occupati eſſent in prandio, venio ad hortum partim impleturus ventrem crudis oleribus, partim roſarum cauſſa. Putabam quippe me comeſis floribus hominem iterum futurum. Tum ingreſſus hortum, lactucis quidem, & raphanis, & apiis, quae cruda homo comedit, me implevi. Verum roſae illae verae roſae non erant: ſed erant e lauro agreſti enatae roſae. Roſam lauream vocant homines: malum hoc prandium aſino unicuique & equo: ajunt enim de eo qui comederit, ſtatim mori.

ὑσιν ἠσπάζοντο ἀλλήλους, [f] καὶ καλαλύειν ἐκέλευον αὐτοὺς [g] ἐν ἐπαύλῃ, καὶ παρέθηκαν ἄριστον, καὶ τοῖς κτήνεσιν ἡμῖν παρέβαλον κριθίδια· κἀγὼ οἱ μὲν ἠρίστων, ἐγὼ δὲ ἐπείνων μὲν κακῶς· ἀλλ' ἐπειδὴ ὑπὸ πόπολε κριθὰς ὠμὰς ἠριστήκειν, ἐσκοπούμην ὅ, τι καὶ φάγοιμι· ὁρῶ δὲ κῆπον αὐτοῦ ὀπίσω τῆς αὐλῆς, καὶ εἶχε λάχανα πολλὰ καὶ καλὰ, καὶ ῥόδα ὑπὲρ αὐτῶν ἐφαίνετο· κἀγὼ λαθὼν πάντας τοὺς ἔνδον, ἀσχολουμένους περὶ τὸ ἄριστον, ἔρχομαι ἐπὶ τὸν κῆπον, τοῦτο μὲν ὠμὸς λαχάνων ἐμπλησθησόμενος, τοῦτο δὲ τῶν ῥόδων ἕνεκα. ἐλογιζόμην γὰρ ὅτι δῆθεν φαγὼν τῶν ἀνθέων πάλιν ἄνθρωπος ἔσομαι. εἶτα ἐμβὰς εἰς τὸν κῆπον, θριδάκων μὲν καὶ ῥαφανίδων καὶ σελίνων, ὅσα ὠμὰ ἐδίετι ἄνθρωπος, ἐνεπλήσθην, τὰ δὲ ῥόδα ἐκεῖνα οὐκ ἦν ῥόδα ἀληθινά· τὰ δ' ἦν ἐκ τῆς ἀγρίας δάφνης φυόμενα ῥόδα ἐκεῖνα, δάφνην [h] αὐτὴν καλοῦσιν ἄνθρωποι, κακὸν ἄριστον ὄνῳ τοῦτο καὶ ἵππῳ. φασὶ γὰρ τὸν φαγόντα παραχρῆμα ἀποθνήσκειν αὐτίκα.

Ἐν

[f] Καὶ καταλύειν] Deeſt καὶ in S. Adeſt in P. &c. [g] Ἐν] Sic dedi ex L. & marg. A1. Ἐπὶ Edd. priores. [h] Αὐτὴν] Αὐτὰ L.

6. * Ἐπαυλιν στωϊθων † ἐκείνοις ἀνθρώπων ὅσον ἦν] Ἔπαυλις ἡ οἰκία ἀπὸ τῆς αὐλῆς ποιοῦσ· αὔλις δὲ ἡ κόπη. V.

* Ἔπαυλιν] Ἐπαύλει legebatur in Edit. Ad Luciani textum edcommodavit M. du S.

† Ἐκείνοις] Ἐκείνων vulgatum ſi erat, mutavit, & poſt ἦν lacunae notam adpoſuit M. du S.

quid idem ſit atque *aliter clamavi*, ſcil. quam ſolebam, volebam; ideoque Lectoris arbitrium eſto eligendi quid malit. J. F. R.

99. Ὥστε ἵστην] Os dicit aſino fuiſſe vinculo occluſum ne tempus, quod viae impendendum erat, pabulo impenderet, & tardius procederet. ὥστε ἵστην τότε, καὶ ἔμενε ὄνος. *Famque tunc ſteti, aſinusque manſi.* Quomodo ſtetit, cum tantopere properaret? lege: ὥστε ἵστην τότε. *Tum ſic obdurato ore procedebam.* J. G. G.

2. Καλαλύομεν εἰς] Aiias amat καλαλύειν ἐν. ut mox, & c. 46. & alibi. Sed conf. ad c. 1. εἰς τὰ Ὑπαλλα. Adde *Arrian.* IV. 16. p. 174. f. εἰς φυλακὴν εἶχον. J. F. R.

5. Καλαλύειν] Καὶ hic deeſſe videtur. Καὶ καλαλύειν. &c. Placet. F. G.

6. Ἐν τῇ ἐπαύλει] Sic P. melius quam in reliquis, in quibus ἐπὶ legitur pro ἐν. M. du S.

Ἐν τῇ ἐπαύλει] Cur ἐπὶ minus probem, videri poteſt ex iis quae notavi ad *Tox.* c. 20. J. F. R.

21. Τὰ δὲ — τὰ δ'] Conſului Edd. vett. Sed nihil varietatis inveni. At quis non videt mendam ineſſe, & ῥόδα ἐκεῖνα fruſtra repetitum? Et quis ferat ter ῥόδα hic repeti duobus verſibus? Quare poſterius illud ῥόδα ἐκεῖνα expungerem. Sed repetitum τὰ δὲ non moveo. V. c. 22. f. J. F. R.

23. Δάφνην] Haec omnia aut miſeris modis ſcripta ſunt, aut a Librariis inquinata. Pro αὐτὴν in L. αὐτὰ legitur. M. du S.

Δάφνην αὐτὴν καλοῦσιν] Eſt *rhododendron*, *nerion*, *rhododaphne*, quod Plinius 6, 20. ſ. 33. deſcribit *ſempiternum fronde, roſae ſimilitudine, caulibus fruticoſum. Jumentis, caprisque, & ovibus venenum eſt.* Apulejus l. 4. pr. *Hae arbores in lauri faciem prolixe foliatae, pariunt in modum floris inodori porrectos calliculos medice punicantes, quos — vulgus indoctum* roſas laureas *appellant, quarumque cuncto pecori cibus letalis eſt.* Hinc in ſuſpicionem veni, an forte legendum ſit apud Lucianum ῥοδοδάφνην. J. M. G.

Ἐν τούτῳ ὁ κηπουρὸς αἰσθόμενος, καὶ ξύλον ἁρπάσας, εἰσελθὼν εἰς τὸν κῆπον, καὶ τὸν πολέμιον ἰδὼν, καὶ τὸ λαχάνων τὸ ὄλεθρον, ὥσπερ τις δυνάστης μισοπόνηρος, κλέπτην λαβὼν, οὕτω με συνέκοψε ξύλῳ, μήτε πλευρῶν φεισάμενος, μήτε μηρῶν, καὶ μὴν καὶ τὰ ὦτα μου κατέκλασε, καὶ τὸ πρόσωπον συνέτριψεν· ἐγὼ δὲ οὐκέτ' ἀνεχόμην, ἀπολακτίσας ἀμφοτέροις, καὶ καταβαλὼν ὕπτιον ὅπι τὸν λαχάνων, ἔφευγον ἄνω ἐς τὸ ὄρος. ὁ δὲ ἐπειδὴ εἶδε δρόμῳ ἀπιόντα, ἀνέκραγε λῦσαι τοὺς κύνας [a] ἐπ' ἐμέ· οἱ δὲ κύνες πολλοί τε ἦσαν καὶ μεγάλοι, καὶ [b] ἄρκτοις μάχεσθαι ἱκανοί· ἔγνων ὅτι δὴ διασπάσονταί με ὅτοι λαβόντες· καὶ ὀλίγον ἐκπεριελθὼν, ἔκρινα τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, παλινδρομῆσαι μᾶλλον, ἢ κακῶς δραμεῖν. ὀπίσω οὖν ἀπήειν, καὶ εἴσειμι αὖθις εἰς τὴν αὐλιν. οἱ δὲ τοὺς μὲν κύνας δρόμῳ ὄπιθε-ρομμύους ἐδέξαντο, καὶ κατέδησαν. ἐμὲ δὲ παίοντες ὀ πρότερον ἀφῆκαν, πρὶν ἢ ὑπὸ τῆς ὀδύνης πάντα τὰ λάχανα κάτωθεν ἐξεμέσαι.

18. Inter haec ſentiens olitor, arreptoque fuſti hortum ingreſſus, vidensque hoſtem & perniciem olerum, non aliter quam ſeverus aliquis dynaſta captum furem, fuſte concidit, neque coſtis parcens neque femoribus: quin & aures mihi confregit, & contrivit faciem. Ego autem non ultra patiens, calcibus utrisque rejectis ſupinum proſterno in olera, atque verſus montem aufugio. Ille cum videret me curſu abire, clamavit ut immitterentur in me canes. Erant vero canes multi & magni, etiam cum urſis pugnare idonei. Video igitur illos me ſi capiant, diſcerpturos eſſe, paullum itaque circumiens decrevi quod eſt in proverbio retro currere potius, quam male currere: retro eo igitur, ſtabulum iterum ingredior. Illi canibus qui curſu in me ferebantur, receptis alligatisque, me pulſare prius non deſierunt, quam prae dolore olera omnia per inferiorem gutturem evomerem.

Καὶ μὴν ὅτε ὁδοιπορεῖν ὥρα ἦν, τὰ βαρύταλα τῶν κλεμμάτων καὶ τὰ πλεῖστα ἐμοὶ ἐπέθηκαν· κἀκεῖθεν τότε ὕπτιος ἐξελαύνομεν. ἐπεὶ δὲ ἀπηγόρευον ἤδη, παιόμενός τε καὶ τῷ Φορτίῳ ἀχθόμενος, καὶ τὰς ὁπλὰς ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκτετριμμένος, ἔγνων αὐτοῦ καταπεσεῖν, καὶ μηδ' ἂν ἀποσφάττωσί με ταῖς

19. Verum itineris ingrediendi tempus cum eſſet, graviſſimas quasque rerum furtivarum & plurimas mihi impoſuere. Cum vero jam deſpondiſſem animum pulſatus & gravatus onere, detritis inſuper a via unguibus, procumbere ibi decreveram, nec unquam, ſi vel interficerent me plagis, ſurgere;

a Ἐπ' ἐμοί] Ἐπ' ἐμοὶ Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. in marg. ejusd. Et ſic quoque L. recte cum cett. Edd.

b Ἄρκτοις] Ἄρκοις Ex. *Fl.* & *Ald.* Sed ἄρκτοις collatio

c Οὖν] Deeſt in *Fl.*

43. Παλινδρομῆσαι &c.] Jambus proverbialis, quem *Erasmus* exponit Tit. *Satius.* Latine quoque uſitatus verſiculus: *Satius eſt regredi, quam male coepta ſequi.* Sed hoc cuilibet notum: utinam & omnibus uſitatum! *J.F.R.*

61. Τῷ ὑμιόνῳ] Supra ὄνον dixit; quare hic τῷ ὄνῳ ſcribendum videtur, pro τῷ ὑμιόνῳ. *F.G.*

Ibid. Ἡμιόνῳ] Quem tamen ſupra paſſim *aſinum* dixit. *M. du S.*

67. Οὐδὲν ὀτίνιτο] Sic Belgae, adſcript. in *B1.*

79. Ὁ δὲ ἀπήει πάτω τὸν θάνατον ἀγχούμενος] Captavit, ut patet, elegantiam notabilem in loquendo Lucianus, quam vide ut obnubilent interpretes. Baſileenſes *mors illi attulit laborum finem*, læviſſime. Benedictus *ille vero infra delabebatur moriendo ſubſultans*, quod ſane contingit pluribus morientibus, etſi non cadant praecipites. Verte ſimpliciter *ille deorſum abibat mortem ſaltans.* *J.G.*

82. Ἔγνων φῆσιν εὐγνῶς τὰ ἐν ποσὶ] Ad verbum εὐγνῶς *Solan.* adſcripſerat, & ſic eſſe in *Fl.* An ſperavit er-

re; hoc ſperans, magnam ad me utilitatem redituram ex eo conſilio. Putabam enim, ipſos plane victos *mea pervicacia*, ſarcinas meas diviſuros inter equum & mulum, me autem ibi jacentem relicturos praedae lupis. Sed invidum quoddam numen, mea conſilia intelligens, vertit ea in contrarium. Alter enim aſinus, eadem forte quae ego cogitans, decumbit in via. Illi primo fuſtium ictibus ſurgere jubent miſerum: nihil obedientem plagis, prehenſum alii auribus, cauda alii, excitare ſtudent. Cum nihil proficerent, jaceretque lapidis inſtar in via, feſſus & ſine ſpe, ſubductis rationibus, nequidquam ſe laborare, & fugae tempus perdere aſino mortuo aſſidentes, ſarcinas quas ille geſtarat omnes inter me & equum dividunt, miſerum vero captivitatis pariter & geſtandorum onerum conſortem, prehendentes, ſucciſis ferro cruribus, palpitantem adhuc per praeceps impellunt. Atque ille mortem ſaltans deſcendit.

20. Ego vero animadvertens in ſocio itineris conſiliorum meorum exitum, decrevi fortiter ferre praeſentia, & ſtrenue incedere, qui ſpem haberem, futurum, ut omnino aliquando in roſas inciderem, ac inde me ſalutemque reciperem. Audiebam vero etiam ex latronibus, non multum ſu-

πληγαῖς, ἀναστῆναί πολε, τοῦτο ἐλπίσας μέγα μοι ὄφελος ἔσεσθαι ἐκ τοῦ βουλεύματος· ᾠήθην γὰρ ὅτι πάντως ἡττώμενοι τὰ ἐμὰ σκεύη διαμείψουσι τῷ τε ἵππῳ, καὶ [d] τῷ [e] ἡμιόνῳ, ἐμὲ δὲ αὐτοῦ ἐάσουσι κεῖσθαι τοῖς λύκοις· ἀλλά τις δαίμων βάσκανος, συνεὶς τὸ ἐμὸν βουλεύματος, εἰς [f] τοὐναντίον μετήνεγκεν. ὁ γὰρ ἕτερος ὄνος ἴσως ἐμοὶ τὰ αὐτὰ νοήσας πίπτει ἐν τῇ ὁδῷ. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ξύλοις παίοντες ἀναστῆναι τὸν ἄθλιον ἐκέλευον. ὡς δὲ οὐδὲν ὑπήκουε ταῖς πληγαῖς, λαβόντες αὐτὸν, οἱ μὲν τῶν ὤτων, οἱ δὲ τὴν οὐρὰν, ἀνεγείρειν ἐπειρῶντο. ὡς δ' οὐδὲν ἤνυον, ἔκειτο δὲ ὥσπερ λίθος ἐν τῇ ὁδῷ ἀπηγορευκὼς, λογισάμενοι ἐν ἀλλήλοις ὅτι δὴ μάτην πονοῦσι, καὶ τὸν χρόνον τὸν φυγῆς ἀναλίσκουσιν, ὄνῳ νεκρῷ παρεδρεύοντες, τὰ μὲν σκεύη πάντα, ὅσα ἐκόμιζεν ἐκεῖνος, διαγέμουσιν ἐμοί τε, καὶ τῷ ἵππῳ· τὸν δὲ ἄθλιον κοινωνὸν καὶ τὴν αἰχμαλωσίας καὶ τὴν ἀχθοφορίας, λαβόντες, τῷ [g] ξίφει προτέμνουσιν ἐκ τῶν σκελῶν, καὶ σπαίροντα ἔτι ὠθοῦσιν εἰς τὸ χρημνόν. ὁ δὲ ἀπὸ κάτω, τὸν θάνατον ὁρμήσας.

Ἐγὼ δὲ ὁρῶν ἐν τῷ συνοδοιπόρῳ τὸν ἐμὸν βουλευμάτων τὸ τέλος, ἔγνων φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐν ποσὶ, καὶ προθύμως διαπατεῖν, ἐλπίδας ἔχων πάντως ποτὲ ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα, καὶ τούτων εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθήσεσθαι· καὶ τὴν λῃστῶν δὲ ἧκουον, ὡς οὐκ εἴη ἔτι

d Τῷ] Non habet artic. *Fl.* e Ἡμιόνῳ] Sic Edd. quas vidi, omnes. f Τοὐναντίον μετήν.] Τὸν. με περ. *Fl.* g Ξίφει] Ξίφει *J.* male, ut ſolet in hac vocali centies.

78. Σπαίροντα] Ἐκπνέοντα τὸν ψυχὸν. *V.*

ergo aliam invenire lectionem? non credo. Bene enim habent omnia. Nam ἔγνων eſſe *ſtatui, decrevi, quis dubitet?* Conf. mox c. 39. ἔγνω κρεμάσαι ἑαυτόν. Sic in vita Ariſtomenis editioni Oxonienſi *Corn. Nepotis* adnexa: Μεσσήνιοι — ἀφίσασθαι πάντως ἐγίγνωσκον, *Meſſenii denigrare conſtituerunt.* Item ἔγνωσαν καλεῖν, *Long. Paſt.* I. p. 5. Ed. *Jungerm.* Idem III. p. 115. γνοὺς, pro *ſtabat ei ſententia. Thucyd.* I. c. 120. p. 77. πολλὰ δὲ κακῶς γνωσθέντα — καλῶς θέσθαι. *Multa male conſulta — felicem exitum habuere.* Τὰ ἐν ποσὶ vero eſſe *praeſentia*, vid. T. I. *Nigrin.* c. 7. ibique commentatores, & T. 2. ad *Quom. Hiſt.* c. 2. *J.F.R.*

85. Εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθήσεσθαι] Mira haec efficacia enuntiavit, ſonat enim: *ut inde reſtituar in me ipſum*, i. e. ut rurſus fiam, qui ante fui. *J.F.R.*

ἔτι πολὺ τ ὁδῷ, ᾗ ὅτι καλαλύσουσι, λοιπὸν, ἔνθα καλαμήσουσιν, ὥστε πάντα ταῦτα δρόμῳ ἐκομίζομεν, ᾗ πρὸ τ ἑσπέρας ἤλθομεν εἰς τὰ οἰκεῖα. γραῦς δὲ γυνὴ ἔνδον καθῆστο, ᾗ πῦς πολὺ ἐκαίετο. οἱ δὲ πάντα ἐκεῖνα, ἅπερ ἐτυγχάνομεν ἡμεῖς κομίζοντες, εἴσω κατέθηκαν. εἶτα ἤρετο τ γραῦν τί ἔτω καθέζῃ, ᾗ ὐ προσκευάζεις ἄριστον; Ἀλλὰ πάντα, εἶπεν ἡ γραῦς, εὐτρεπῆ ὑμῖν, ἄρτοι πολλοὶ, οἶνος παλαιὸς πίθοι, ᾗ τὰ κρέα δὲ ὑμῖν τὰ ἄγρια σκευάσασα ἔχω. οἱ δὲ τ γραῦν ἐπαινέσαντες, ἀποδυσάμενοι ἠλείφοντο πρὸς τὸ πῦρ, ᾗ λέβητ[ος] ἔνδον ὕδωρ θερμὸν [a] ἔχοντ[ος], ἀπουσάμενοι ἔνθεν, ᾗ καλαχεάμενοι, αὐτοσχεδίῳ τῷ λουτρῷ ἐχρήσαντο.

Εἶτα ὀλίγον ὕστερον ἦκον νεανίσκοι πολλοὶ κομίζοντες σκεύη. [b] πλεῖστα ὅσα χρυσᾶ ᾗ ἀργυρᾶ, ᾗ ἱμάτια, ᾗ κόσμον γυναικεῖον ᾗ ἀνδρεῖον πολύν. ἐκοινώνουν δὲ ἅπτοι ἀλλήλοις· ᾗ ἐπειδὴ ταῦτα ἔνδον κατέθεντο, ὁμοίως ἐλούσαντο ᾗ [c] ἅπτοι. λοιπὸν μὴ τοῦτο ἦν ἄριστον δαῖτες, ᾗ λόγ[ος] πολὺς ἐν τῷ συμποσίῳ τ ἀνδροφόνων· ἡ δὲ γραῦς ἐμοὶ ᾗ τῷ ἵππῳ κριθὰς παρέθηκεν· ἀλλ' ἐκεῖν[ος] μὲ σπουδῇ τὰς κριθὰς κατέπινε, δεδιὼς, οἶα εἰκὸς, ἐμὲ τ συνάριστον. ἐγὼ δὲ ἐπειδὰν ἴδοιμι τ γραῦν ἐξιοῦσαν, τ ἔνδον ἄρτων ἤθιον. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ καλαλιπόντες τ

pereſſe viae, & *eo die* ſoluturos jumenta, ubi maneant. Itaque omnia iſta curriculo geſtantes verſus veſperam domum pervenimus. Mulier anus intus deſederat, ignis ardebat multus, illi, quae portaveramus, intus deponunt omnia. Tum interrogant anum, quid ita ſedes, & non paras coenam? illa, *quin parata vobis ſunt*, inquit, *omnia, panes multi, vini veteris dolia, & carnes vobis ferinas paratas habeo.* Illi collaudata anu, exutis veſtibus ad ignem ſe ungunt, & cum ahenum calidam haberet, hauſta inde aqua perfuſi, extemporali iſto utuntur balneo.

21. Deinde paullo poſt juvenes veniunt multi, ſupellectilem adferentes plurimam auream, argenteam, veſtimenta, mundum muliebrem, & virilem ornatum multum. Hi in commune conferunt, rebusque intus depoſitis, lavant ipſi quoque. Caeterum poſt haec coena fuit copioſa, & ſermo multus in homicidarum convivio. Anus mihi & equo hordea apponit: at ille feſtinat devorare hordea, metuens, ut par erat, me compranſorem. At ego, quoties videbam exiſſe anum, de panibus, qui intus erant, edebam. Poſtridie relicta anu & uno ju-

a Ἔχοντ[ος] Ἔχοντ[ες] male *Fl.* Vulgatam adſerit P. b Πλεῖστα] Πόλλα P. c Οὗτοι] Αὐτοὶ P. Nil mut. *Fl.*

87. Λοιπὸν] Et haec ita legi in *Fl.* notavit idem Noſter, meliore paullo jure quam ante; ſed commate poſt καλαλύσουσι poſito, quod jam feci, cum in Edd. abeſſet, ſenſus mihi videtur apertior. *J.F.R.*

97. Σκεύασασα ἔχω] Conferri juſſit in marg. *Solanus* infra Δημ. c. 32. Ibi invenio ſimiliter εἶχον θαυμάσας. Item ſupra Ἀλιέ. c. ult. ubi Lucianus eodem pleonaſmo ait, θαυμάσας ἔχω. Sed haec locutio Graecis adeo eſt peculiaris ac familiaris, ut neſciam an facturus ſim operae pretium, ſi plura addidero. Videat qui volet *Bud.* Comment. p. 211. *Theocr.* Eid. XIV. 8. παίζεις ἔχων. *Heſiod.* Ἔργ. I. 42. κρύψαντες ἔχουσι, quod vel *Scapula* habet, licet haud addito verſu. Sic λαμὸς ἔχων & ſimilia multa profert *Maittair.* de Dialect. p. 76. & 79. C. Adde Noſtrum *Icarom.* c. 24. m. παίζεις ἔχων ἴφη &c. Ubi tamen cum *Pariſino* ἐὼν habeat pro ἔχων, hoc inquiremus denuo. *J.F.R.*

15. Ἄρτων] Lege ἄρτων. *F.G.* Recte corrigit *Gujet.* Et vel ſic ederem invitis Edd. quae ἄρτων miro conſenſu habent. Nam etſi vulgatam lectionem ita conſtruendo defendere poſſumus, ἤθιον ἄρτου (ſcil. τινὰ) τ ἔνδον. *comedi unum ex panibus qui intus erant*, melius tamen procedit pluralis; ob articul. τῶν, & Genitivus Atticiſmo aptior. vid. *Th. Mag.* & *Moer.* v. φάγω. *J.F.R.*

33. Πάντα ἴκλας] Et ſic legere *Fl.* bene notat *Solan.* Sed & legitur in *J. P. H.* &c. & recte, atque eleganter, pro κατὰ πάντα, *perpetuo*, i.e. *nihil aliud quam* fle-

juvene ad opus reliqui omnes exeunt. Equidem mihi & accuratae cuſtodiae ingemiſcebam: nam vetulam quidem poteram contemnere, & illius fugere ex oculis: at juvenis magnus erat, & terribile quiddam cernebat, & gladium geſtabat ſemper, & adducebat ſemper januam.

γραῦν, καὶ νεανίσκον ἕνα, οἱ λοιποὶ πάντες ὅπι ἔργον ἀπῆεσαν. ἐγὼ δὲ ἔτενον ἐμαυτὸν, καὶ τ ἀκριβῆ φρυάν. τ μὲν γ γραὸς καταφρονῆσαι ἦν μοι, καὶ φυγεῖν ἐκ τ ἐκείνης ὀμμάτων δυνατόν. ὁ δὲ νεανίσκος μέγας τε ἦν, καὶ φοβερὸν ἔβλεπε· καὶ τὸ ξίφος ἀεὶ ἔφερε, καὶ τ θύραν ἀεὶ ἐπῆγε.

22. Tribus poſt diebus, circa mediam fere noctem, redeunt latrones, auri quidem aut argenti nihil, nec aliud quidquam adferentes, ſed ſolam virginem nubilem, vehementer pulchram, plorantem lacerata veſte, & comis paſſis. Hanc intus in ſtratis depoſitam bono animo eſſe jubent, & intus manere anum, puellae cuſtodiendae cauſſa. Sed puella nec cibum capere volebat nec bibere, ſed plorabat ad omnia, & ſuam ipſa comam vellebat, adeo ut ipſe quoque, prope adſtans ad praeſepe, cum pulchra illa virgine plorarem. Inter haec latrones extra coenabant in atrio. Sub lucem ſpeculatorum aliquis, cui vias explorare ſorte obvenerat, venit nuntians, peregrinum aliquem hac transiturum, qui multas ſecum ferret divitias. Hi ut erant conſurgere, armare ſe, me autem & equum ornare clitellis, & ſecum ducere. Hic infelix ego, qui ad pugnam & bellum me ſcirem agi, cunctanter progredior, itaque

Τρισὶ δὲ ὕστερον ἡμέραις, μεσούσης σχεδὸν τ νυκτὸς, ἀναστρέφουσιν οἱ λῃσταὶ, χρυσίον [d] μὲν, οὐδὲ ἀργύριον, οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν κομίζοντες, μόνην δὲ παρθένον ὡραίαν, σφόδρα καλὴν, [e] κλαύσαν, καὶ καταπαραγμένην τ ἐσθῆτα, καὶ τ κόμην· καὶ καταθέμενοι αὐτὴν ἔνδον ὅπι τ στιβάδων, θαρρεῖν ἐκέλευον, καὶ τ γραῦν ἐκέλευον ἔνδον μένειν, καὶ τ παῖδα ἐν φρυᾷ ἔχειν. ἡ δὲ παῖς, οὔτε ἐμφαγεῖν τι ἤθελεν, οὔτε πιεῖν, ἀλλὰ πάντα ἔκλαε, καὶ τ κόμην τ αὐτῆς ἐσπάραττεν. ὥστε καὶ αὐτὸς πλησίον ἑστὼς τῇ φάτνῃ, συνέκλαιον ἐκείνῃ τῇ καλῇ παρθένῳ. ἐν δὲ τούτῳ οἱ λῃσταὶ ἔξω ἐν τῷ προδόμῳ ἐδείπνουν. πρὸς ἡμέραν δὲ τ σκοπῶν τις, τὰς ὁδὰς φρυρεῖν εἰληχότων, ἔρχεται ἀπαγγέλλων ὅτι ξένος ταύτῃ παριέναι μέλλοι, καὶ πολὺν πλοῦτον κομίζοι· οἱ δὲ ὅτως ὡς εἶχον ἀναστάντες, καὶ ὁπλισάμενοι, κἀμὲ καὶ τ ἵππον ἐπισάξαντες, ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ὁ δυστυχὴς, ὅπως ἀμελῶς ὅπι μάχην καὶ πόλεμον ἐξελαύνεσθαι, ὀκνηρῶς προῄειν, ἔνθεν ἐπαι-

d Μὲν] Deeſt in *S.* Adeſt in *J. P.* &c. e Κλαύσαν] Et ſic *Fl.* cum *J.* &c.

30. * Στιβάδων] Χαμαικοιτίων. *V.*

* Στιβάδων] Sic ſcribi hoc vocabulum in V. teſtatur *Solanus*. στιβὰς vero *Suid.* ut *Lucian. J. F. R.*

flebat. ut mox: πάντα καταπίπτοντα. Plura jam notarunt Lexicographi. Adde *Herodian*. V. 8. 8. ὅτε — ἀδελφὴ γενομένη, καὶ τὰ πάντα σὺν αὐτῇ σὺ τοῖς βασιλείοις ἀναστρέψασα. i. e. *perpetuo cum illa verſata*. Noſtrum infra c. 51. m. παιδίσκην πάντα καλὴν, paullo alia notione, ellipſi tamen eadem. Ita fere μακρὰ κλαίειν *Ariſtoph.* Plut. 612. & alii paſſim. Sed & ἔκλαε ſic ap. Lucian. legi notavit *Solan.* cum tamen mox συνέκλαιον, non συνέκλαε. At cum utrumque rectum, nihil iſta varietas me movet. Malim tamen interdum ἔκλαιε quam ἔκλαε ſcribere, perſpicuitatis ergo, ne incidamus in ambiguum, utrum ſit a κλάω *frango*, a quo hic quidem nihil periculi, quia ſequentia ſatis aperiunt, quale verbum Auctor voluerit. Alioqui in illo jota ſubſcripto, quod facile ab typothetis omittitur, non ſatis eſt praeſidii, veluti ap. *Long. Paſt.* IV. p. 110. Ed. *Mollii*, omittitur, editumque, ἀλλ' οἱ μὲν πλουτοῦντες τ δισπότην ἔκλαον, quaſi aor. 2. eſſet, quod legentem tamen falleret, ni ſtatim & ibi ſequeretur ἐκλαυσεν. *J. F. R.*

ἐπαιόμην τῷ ξύλῳ, ἐπειγομένων αὐτῶν. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς τὴν ὁδὸν, ἔνθα ὁ ξένος παρελάσειν ἔμελλε, συμπεσόντες οἱ λῃσταὶ τοῖς ὀχήμασιν αὐτόν τε καὶ τοὺς ἐκείνου θεράποντας ἀπέκτειναν. καὶ ὅσα ἦν τιμιώτατα ἐξελόντες, τῷ ἵππῳ κἀμοὶ ἐπέθηκαν· τὰ δὲ ἕτερα τῶν σκευῶν αὐτοῖς ἐν τῇ ὕλῃ ἔκρυψαν. ἔπειτα ἤλαυνον, ἡμᾶς ὕττως ὀπίσω, κἀγὼ ἐπειγόμενος, καὶ τῷ ξύλῳ τυπτόμενος, λίθῳ τινὶ ὀπλὴν [a] ὠδὶ πέτραν ὀξεῖαν, καὶ μοι ἀπὸ τῆς πληγῆς γίγνεται τραῦμα ἀλγεινόν· καὶ χωλεύων ἔνθεν τὸ λοιπὸν τῆς ὁδοῦ ἐβάδιζον. οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον, τί γὰρ ἡμῖν δοκεῖ τρέφειν τὸν ὄνον τοῦτον, [b] πάντα καλαπίττωλα; ῥίψωμεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦδε χρημνοῦ οἰωνῶν ὄκ ἀγαθὸν, ναί [c] φασι· ῥίψωμεν αὐτὸν, καθαρισμὸν τοῦ στρατοῦ ἐσόμενον. καὶ οἱ μὲν συνετάττοντο ἐπ' ἐμέ. ἐγὼ δὲ ἀκούων ταῦτα, τῷ τραύματι λοιπὸν ὡς ἀλλοτρίῳ ἐπέβαινον, [d] ὁ δὲ τοῦ θανάτου μοι φόβος ἀναίσθητον τὸν ὀδύνης ἔθηκεν.

Ἐπεὶ δὲ ἤλθομεν εἴσω, ἔνθα καλιάζομεν, τὰ μὲν σκεύη τῶν ἡμετέρων ὤμων ἀφελόντες, εὖ κατέθηκαν· αὐτοὶ δὲ ἀναπεσόντες ἐδείπνουν. καὶ ἐπειδὴ νὺξ ἦν, ἀπῆσαν, ὡς τὰ

fusti, festinantibus illis pulsabar. Cum autem ad viam veniſſemus, ubi transiturus erat peregrinus, irruentes in vehicula latrones, ipſum ipſiusque ſervos interficiunt, & pretioſiſſima quaeque ablata equo & mihi imponunt, reliquas ſarcinas ibi in ſilva abſcondunt. Deinde ſic retro nos agunt, & ego cum urguerer & vapularem fuſti, acuto ſaxo impingo ungulam, oriturque ab illa plaga vulnus dolorificum, ut claudicans quod reliquum erat viae incederem. At illi inter ſe, *Quid enim nobis videtur*, inquiunt, *nutrire aſinum iſtum, ubique concidentem? Praecipitemus illum, male ominatam beſtiam. Ita ſane*, inquit alius, *dejiciamus illum piacularem futurum noſtri exercitus.* Atque illi in me jam coibant: verum ego auditis hiſce, quod reliquum erat, vulnus tanquam alienum calcabam, mortis metu ſenſum mihi doloris adimente.

23. Cum vero intraſſemus in diverſorium noſtrum, ſarcinas de noſtris demtas humeris bene collocant, ipſique coenatum accumbunt. Nocte vero oborta ad reliquas ſar-

a Πυρὶ] Πιρὶ Ex. *Fl.* Vulgatae vero ſuffragatur P. *Solan.* c Φασι] Dedi ex *S.* Φησι cett. omnes male. b Πάντα καλαπίττωλα] Et ſic eſſe in Edd. vett. notat d Ὁ δὲ] Nil mut. *Fl. Fr. J. P.* &c.

59. Πάντα καλαπίττωλα] An πάντη; adſcripſit *Gujetus*. Bene, ſi libri addicerent. Jam vero, dum non addicunt, & ſupra etiam hoc cap. habuerimus πάντα ἴκλας, ubi vid. quae noto, nihil muto. *J. F. R.*

64. Ὡς ἀλλοτρίῳ] Alludit, ni fallor, ad Homericum illud:

Γνάθμοισιν ὡς ἀλλοτρίοισιν.

Thucyd. I. 70. B. τοῖς μὲν σώμασιν ἀλλοτριωτάτοις ὑπὲρ τὴν πόλεως χρῶνται. Greg. Naz. *Martyres omnia alacriter perpeſſos eſſe*, ait, ὥσπερ ὡς ἀλλοτρίοις ἀγωνιζόμενοι σώμασιν. p. 41. Ed. *Baſ.* BC. *M. du S.*

65. Τὰς τῶν Θεῶν.] Sic ego ex conjectura, pro δὲ, quod in omnibus erat. *M. du S.*

Ὁ δὲ] *Solanus* ὃ edi juſſit, non repugno; nec tamen facio; nam & ſaepe ſic poſitum invenio, ubi uſus ὃ poſtularet. Vid. ſupra notata ad *Amor.* c. 38. No. 23. Adde mox c. 37. ὁ δὲ αὐλητὴς — οἱ δὲ &c. Et ſupr. c. 17. f. τὰ δὲ — τὰ δὲ. Nihil praeterea novi eſt, bis δὲ poſt μὲν ſequi, ut, jam alibi, ni fallor, oſtendi ex *Long. Paſt.* 2. p. 48. Adde eumdem III. 93. Et *Alciphr.* II. p. 202. & ſeq. ubi vel quinquies δὲ habes poſt unum μὲν. Ait enim: Ἡμᾶς δὲ τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μαλακίζεσθαι· τὰ δὲ διαπονεῖν· τὰ δὲ κοσμεῖν σοὶ τὸν οἶκον τὰς δὲ, ἑτοσοῦν ἄλλως ταχὺ μαραινομένης. — Ταῦτα δὲ &c. Ubi tamen loco penultimo ejiciendum eſſe, bene monuit *Bergler*. Quin vel ſexies eandem particulam, uno interpoſito μὲν, adhibitam legimus in *Ariſtotele* I. Polit. c. 3. med. Ἔστωσαν, ait, αἱ μὲν αὗται τρεῖς, ἃς εἴπομεν. Ἐστὶ δὲ τι μόριον, ὃ δοκεῖ τοῖς μὲν εἶναι οἰκονομία, τοῖς δὲ μάγιστα μόριον αὐτῆς. ὅπως δ' ἔχει, θεωρητέον· λέγω δὲ περὶ τὸν καλούμενον χρηματιστικόν. Πρῶτον δὲ περὶ δεσπότου καὶ δούλου εἴπωμεν. *J. F. R.*

69. Ἀναπεσόντες] In Ev. *Marc.* VI, 36. Καὶ ἀνάκλιναι πάντας συμποσίαι συμποσίαι legas, de diſcumbentibus in gramine. Ad ea verba Rev. *J. Elſner*, ait: „ Ἀναπίπτειν pro ac-

„ cum-

sarcinas servandas abeunt. *Miserum vero asinum*, inquit illorum unus, *quid adducimus*, ex ungula *inutilem? sarcinarum alias nos portabimus, alias equus.* Itaque cum equo abeunt. Erat autem nox a luna clarissima. Hic ego intra me; Misselle, inquam, quid ultra hic manes? vultures te & vulturum filii coenabunt. non audis, quae de te deliberarunt? visne tu in praecipitium incidere? Jam nox est, & luna clara: illi vero abierunt: fuga te eripe dominis homicidis. Haec apud me cogitans video me neque alligatum esse usquam, sed juxta pendere quo trahebar alias lorum. Etiam hoc me ad fugam maxime incitabat. Itaque curriculo egressus abibam. At anus cum fugere paratum videret, a cauda se mea, quam prehenderat, suspendit. Ego praecipitio & aliis mortibus dignum putans, ab anu capi, illam trahere: illa vehementer inclamavit puellam intus captivam. At illa accedens vidensque anum caudae instar ex asino aptam, generosum

λοιπὰ τ σκευῶν ἀναδῶσαι· ἡ δὲ ἄθλιον τοῦτον ὄνον, ἔφη τις αὐτῷ, τί ἐπάγομεν ἄχρηστον ἐκ τ ὁπλῆς; ἡμῖν δὲ σκευῶν ἃ μὲν ἡμεῖς οἴσομεν, ἃ δὲ καὶ ὁ ἵππος· καὶ ἀπῆσαν, τ ἵππον ἄγοντες. νὺξ δὲ ἦν λαμπροτάτη ἐκ τ σελήνης. κἀγὼ τότε πρὸς ἐμαυτὸν εἶπον, Ἄθλιε, τί ἔτι μένεις ἐνταῦθα; γύπες σε καὶ γυπῶν τέκνα δειπνήσουσιν, οὐκ ἀκούεις οἷα περὶ σοῦ ἐβουλεύσαντο; θέλεις τῷ χρημνῷ περιπεσεῖν; νὺξ μὲν αὕτη, καὶ σελήνη πολλή. οἱ δὲ οἴχονται ἀπιόντες, ᵉ φυγὴ σῶζε σαυτὸν ἀπὸ δεσποτῶν ἀνδροφόνων. ταῦτα πρὸς ἐμαυτὸν ἐννοούμενος, ὁρῶ ὅτι οὐδὲ προσδεδέμην οὐδενί, ἀλλά με ὁ σύρων ἐν ταῖς ὁδοῖς ἱμὰς παρεκρέμαλο, τοῦτό με καὶ παρώξυνεν ὡς μάλιστα πρὸς τ φυγήν· καὶ δρόμῳ ἐξιὼν, ἀπῆειν· ἡ δὲ γραῦς, ἐπεὶ εἶδεν ἀποδιδράσκειν ἕτοιμον, λαμβάνεταί ᶠ μου ἐκ τ ὑρᾶς, καὶ εἶχέ με. ἐγὼ δὲ ἄξιον χρημνῷ καὶ θανάτων ἄλλων εἰπὼν εἶναι τὸ τὴν γραῖαν ἀλῶναι, ἔσυρον αὐτήν· ἡ δὲ μάλ' ἀνέκραγεν ἔνδοθεν τ παρθένον τ αἰχμάλωτον ἡ καὶ προσελθοῦσα, καὶ ἰδοῦσα γραῦν, δίκην κέρκου ἐξ ὄνου ἡμιβρύην, τολμᾷ τόλμημα γεν-

ᵉ Φυγῇ] Σανδῇ *Fl.* & marg. *A1.* Vulgatam ceterarum Edd. firmat P. ᶠ *Mu*] *Mi Ex. Fl.* Vulgatam ceterarum tuetur P.

„ *cumbere cibi capiendi caussa*, rarum est. Habet tamen ex *Euripidis* Cyclope & Alexi *Athenaeus* l. 19. p. 23. Item *Lucian.* Asino (h. l.) Scriptor item Apocryphus *Tobiae* 2. 1. ἀνέπεσα τοῦ φαγεῖν, *Judith* XII. 16. & in his libris passim." Haec ille: cui addo: male ergo *Phrynichus* p. 92. id hoc sensu damnat, scribens: Ἀνακεῖσθαι ἐπὶ τῷ ἀνακλίνεσθαι τρέφεται. Verum est, pro ἀνακλίνεσθαι aliis usurpari, ut vid. *Thucyd.* I. c. 70. vers. 57. καὶ πολέμιοι ἐν ἰλιγγιῶν ἀναπίπτουσιν. *Et vi hi quam minime animo consternantur.* conf. ibi *Wassium.* Et *Philon.* L. I. de Mose, quem ad partes vocat *Hoeschel.* qui tamen idem pro *discumbere* etiam adfert ex Euang. *Luc.* 17. 22. *Joan.* 6. & *Synes.* ep. 114. Cautius *Th. Mag.* Ἀνακεῖσθαι βίβλιον ἐπὶ τῷ ἀδημονῆσαι ἢ ἀθυμῆσαι, ἢ ἐπὶ τῷ ἀναπαύεσθαι. Sic enim postremum verbum necessario legendum, non ἀναπαύεσθαι ut est in edit. *Blanchardi.* *J. F. R.*

88. Λαμβάνεταί μου] Ego lectionem Florentinae meliorem arbitror, quae μου, non μοι hic habet. Licet enim λαμβάνειν γείτονα, τροφὸν, χειρότονα, & similia sint obvia; ut recte mox c. seq. Λαμβάνεταί μου, tamen id minus eleganter videtur procedere, sequente praepositione, nam ut λύειν τ ἄσιν κρατῶ vulgo dicitur, minusque commode ibi diceres, λύειν τ ἄσιν; ita difficilius, λύειν σε τ &c. At quum λαμβάνειν τινὸς, & λαμβάνειν χειρὸς, item σε τ χεῖρα, seorsum recte dicatur, nolim his conjunctis controversiam movere. Dico tantum, Florentinae lectionem mihi Lucianeo stilo aptiorem videri; etsi duplex ejusmodi genitivus non est adeo inusitatus sine praepositione, ut *Herodian.* 2. 3. 8. Καὶ λαβόμενος τ χειρὸς Χλωδρίωνος, & *prehensa manu Chlebrionis.* Ne plura congeram, quae sine praepositione aliter construi possunt, ut *Aelian.* V. Hist. XII. 46. καὶ ἐπιλαβόμενος αὐτοῦ τ χαίτης. *Et Hilo adprehendit ejus jubam.* *J. F. R.*

93. Δίκην κέρκου] Potest intelligi hic locus ita ut interpretatus sum: nec de emendando in mentem veniret, nisi dum forte Apulejum confero, invenirem ista, Met. 6. p. 127, 29. Pric. De *virgine capticia* ut ipse

γενναῖον, καὶ ἄξιον ἀπονενοημένου νεανίσκου· ἀναπηδᾷ γὰρ εἰς ἐμέ καὶ [a] ἐπικαθίσασά μοι, ἤλαυνε· κἀγὼ τῷ τε ἔρωτι τῆς Φυγῆς, καὶ τῇ τῆς κόρης σπουδῇ ἔφυγον ἵππου δρόμῳ· ἡ δὲ γραῦς ὀπίσω ἀπελέλειπτο, ἡ δὲ παρθένος τοῖς μὲν θεοῖς [b] ηὔχετο, σῶσαι αὐτὴν [c] τῇ Φυγῇ· πρὸς δὲ ἐμέ, Ἢν με, ἔφη, κομίσῃς πρὸς τὸν πατέρα, ὦ καλὲ σὺ, ἐλεύθερον μέν σε πάντως ἔργου ἀφήσω, κριθῶν δὲ μέδιμνος ἔσται σοι ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας τὸ ἄριστον. ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς φονεῖς τοὺς ἐμαυτῆς φεύξομαι, καὶ πολλὴν ἐπικουρίαν καὶ θεραπείαν ἐκ τῆς ἀνασωθείσης ἐμοὶ κόρης ἐλπίζων, ἔθεον τῷ τραύματι ἀμελήσας.

Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ἐχίζετο [d] διπλῆ ὁδὸς, οἱ πολέμιοι ἡμᾶς καταλαμβάνουσιν ἀναστρέφοντες, καὶ πόρρωθεν εὐθὺς πρὸς τὴν σελήνην ἔγνωσαν τοὺς δυστυχεῖς αἰχμαλώτους, καὶ προσδραμόντες λαμβάνονταί μου, καὶ λέγουσιν, Ὦ καλὴ κἀγαθὴ σὺ παρθένε, ποῖ βαδίζεις ἀωρὶ ταλαίπωρε; οὐδὲ τὰ δαιμόνια δέδοικας; ἀλλὰ δεῦρο [e] ἴθι πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς σε τοῖς οἰκείοις ἀποδώσομεν, [f] Σαρδόνιον γελῶντες ἔλεγον· κἀμὲ ἀπο-

facinus audet & dignum desperato juvene. Insilit enim in me, insidensque agit. Et ego tum fugae amore, tum puellae studio, equi cursu fugio, anu post nos relicta. Virgo Dis quidem supplicabat, ut illa se fuga servarent: ad me vero, *si me*, inquit, *o mi pulcher, ad patrem pertuleris, liberum te omni opere dimittam: hordeorum vero medimnus erit tibi in singulos dies prandium.* Ego vero & meos ipsius interfectores fugiens, & multum adjumenti atque cultus ex servata a me puella sperans, curro oblitus vulneris.

24. Cum autem eo veniremus ubi findebatur via in bivium, deprehendunt nos hostes redeuntes, & e longinquo statim ad lunam miseros captivos agnoscunt: & accurrentes, prehendunt me dicuntque, *Quorsum, honesta & bona virgo, intempesta nocte abis misella? nec spectra metuis? Verum huc veni ad nos. Nos te tuis reddemus*, cum Sardonio risu dicebant: neque conversum tra-

a Ἐπικαθίσασα] Ἐπικαθίσασα Ex. *Fl.* b Ηὔχετο] Sic Edd. & P. Εὔχετο Ex. *Fl.* c Τῇ φυγῇ] Restitutum ex P. & marg. *A1.* Τῆς φυγῆς Edd. priores. d Διπλῆ] Τριπλῆ P. Cum vulgata facit *Fl.* e Ἴθι] Ita bene *Fl. H. P.* &c. Ἴσθι male *J.* f Σαρδόνιον] Σαρδόνιον Edd. anteriores.

19. * Σαρδόνιον γελῶντες] Σαρδὼ τῶν περὶ τὰς Ἡρακλείας στήλας, ἔνθα βοτάναι γίνονται ὁμοίαι σελίνοις, ἂν οἱ ηὐρύθροι σπασμῷ παλιγκότῳ ἀκουσίως γελῶσι, καὶ ὕστερον τελευτῶσι. Τιμαῖος † δὲ φησὶν, ἐκεῖ εἶναι τοὺς ὑπὸ ‡ ἴσης γιγνομένους γενεᾶς αὐτῶν θύοντας τῷ Κρόνῳ, γελῶντας καὶ τύπτοντας ξύλοις, καὶ πρὸς ἀχανεῖς κρημνοὺς παλινθοοῦντας, ὅθεν Σαρδόνιοι γέλωτες ἐκλήθη. Ἄλλοι δὲ φασιν ὅτι ἐκεῖσε οἱ θηρευτὰς γέροντες γελῶσιν ἀκουσίως πρὸς τὸν ὑπὸ τῶν παίδων ἀφορῶντες ἀκάνθρωπον τελευτὴν, ὅθεν ἡ παροιμία. *V.*

* Σαρδ. γελ.] Complures hujus proverbii interpretationes vid. ap. *Suid.* quem, quia hic prolixior, describere nolim; sed vid. not. ad Lucian. textum. *J. F. R.*

† Δὶ φησὶν] Accentus enclitici verbi sic fere perpetuo servatos a Scholiasta, non semel supra observavi. *J. F. R.*

‡ Ἴσης] Excidit numerus. *Id. duS.* Suppleatur ergo ex *Suida*, qui ϙ, i. e. 70. addit. *J. F. R.*

ipse vocat, *Quae voce excita procurrens videt, Herculeo, memorandi spectaculi scenam, non tauro sed* asino dependentem Dircen aniculam: *sumtaque audacia virili, facinus audet pulcherrimum* &c. Nota Dirces fabula a Zetho & Amphione privignis ad taurum deligatae indomitum. Quidquid de auctore hujus libelli judicemus; Apulejus certe quin eandem fabellam tractet, quin hoc ipso loco verba nostri prae oculis habuerit, dubitari non potest. Quid si igitur invenit in suo exemplari non δίκην κίρκου ut nunc legitur, sed δίκην Δίρκης; ignota vox, fabula, qua alias non utitur, quod sciam, Lucianus, correctori ansam mutandi potest dedisse. *J. M. G.*

1. Ηὔχετο, σῶσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ] Soloeca locutio. Scribe, σῶσαι αὐτὴν τῆς φυγῆς. ut initio ejusdem hujus pag. φυγῇ σῶζε σεαυτόν. & c. 34. E. φυγῇ ἐσώζοντο. *J. F.*

Ibid. Τῇ φυγῇ] P. uti Cl. *Jensius* emendandum esse mo-

trahebant retro. Atque ego pedis & vulneris recordatus claudicabam. Illi vero, *Nunc*, ajunt, *claudus es, cum in fuga es captus? Sed cum fugere tibi collibuit, ſanus, ocior equo, & volucris eras?* Haec verba excipiebat fuſtis: jamque ulcus in femore habebam ab iſtis admonitionibus. Domum iterum reverſi anum invenimus, quae reſticula ſe e rupe ſuſpenderat: metuens nempe, ut veriſimile eſt, dominos ob fugam virginis, innexo cervici laqueo ſe ſuſpenderat. Illi autem aequitatem animi in anu admirati, reſolutam una cum reſti praecipitant: virginem autem intus vinciunt, poſtea coenant, & compotatione longa utuntur.

25. Atque interea de puella inter ſe diſputant. *Quid facimus*, ait illorum unus, *fugitiva? Quid vero aliud*, inquit alius, *quam vetulae illam ſuperinjiciamus, quae multas nobis, quantum quidem in ipſa fuit, opes abſtulerit, totamque noſtram officinam prodiderit. Bene enim noritis, amici, eam ſi*

ὀστρέψαντες, εἶλκον ὀπίσω· κἀγὼ τοῦ τε ποδὸς καὶ τοῦ τραύματος ἀναμνησθείς, ἐχώλευον· οἱ δὲ, Νῦν, ἔφασαν, χωλὸς, ὅτε ἀποδιδράσκων ἑάλως; ἀλλ' ὅτε φεύγειν ἐδόκεί σοι, ὑγιαίνων, ἵππου ὠκύτερος, καὶ πλήρης ἦθα. τοῖς δὲ λόγοις τούτοις τὸ ξύλον εἴπετο, καὶ ἤδη ἕλκος ἐκ τῶν μηρῶν εἶχον ναθετούμενον. ἐπεὶ δὲ εἴσω πάλιν ἀνεστρέψαμεν, τὴν μὲν γραῦν εὕρομεν ἐκ τοῦ πέτρας κρεμαμένην ἐν καλωδίῳ. δείσασα γάρ, οἷον εἰκὸς, τοὺς δεσπότας ὅτι τῇ τοῦ παρθένου φυγῇ, κρεμᾷ ἑαυτὴν, σφίγξασα ἐκ τοῦ τραχήλου· οἱ δὲ τὴν γραῦν θαυμάσαντες ἐκ τῆς εὐγνωμοσύνης, τὴν μὲν ἀπολύσαντες ἐς τὸ κρημνὸν κάτω ἀφῆκαν, ὡς ἦν ἐν τῷ δεσμῷ, τὴν δὲ παρθένον ἔνδον κατέδησαν, εἶτα ἐδείπνουν, καὶ πότος ἦν μακρός.

Καὶ ἐν τούτῳ ἤδη περὶ τοῦ κόρης διελέγοντο πρὸς ἀλλήλους· Τί ποιοῦμεν, ἔφη τις αὐτῶν, τὴν δραπέτιν; τί δὲ, ἄλλος εἶπεν, ἕτερον, ἢ τῇ γραῒ ταύτῃ κάτω ὀπίσσω ἐπιῤῥίψωμεν αὐτὴν, ἀφελόμενοι μὲν ἡμᾶς χρήματα πολλὰ, ὅσον ἐπ' αὐτῇ, καὶ προδοῦσαν ἡμῶν ὅλον τὸ ἐργαστήριον; εὖ ἴστε γάρ, ὦ φίλοι, ὅτι

g Τῷ μηρῷ] Nihil mut. *Fl. J. Ald. H. P.* &c.

29. Καλωδίῳ] Σχοινίῳ. *V.*

monuerat. In reliquis τῆ φυγῆς legitur. Vide ſupra hoc ipſo capite, & c. 34.

Eripe nate fugam. Virg. Æn. II. 619. *M. du S.*

Ibid. Σῶσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ] Recte emendavit hoc Cl. *Jenſius*, quantum ad φυγῇ, quod autem αὐτὴν in αὐτὸν etiam videtur velle mutare, non ſatis cauſſae videbam. Alia res foret, ſi ipſa virgo narraretur ſe ipſam fuga ſervaſſe. Jam vero ne ad anum referatur, obſecundavi, ac perſpicuitati conſului. *J. F. R.*

19. Σαρδόνιον] Sic Z. Tp. c. 16. vide Scholia. Omnes autem hic impreſſi Σαρδάνιον habent. P. vero Σαρδόνιον & Σαρδίνιον. Sed vera eſt, quam ſequimur, ſcribendi ratio. *Homerus* metri cauſa mutavit. Vide Od. Υ. 302. *M. du S.*

Σαρδόνιον γελῶντες] Recte producitur ſecunda in Σαρδώνιον. Et ſic bene editum in *Suidae* Σαρδάνιος γέλως. De ſignificatu ejus proverbii vid. *Eraſmus* in *Riſus Sardonius*, & *Suidas*, ex cujus variis expoſitionibus hanc addidiſſe ſuffecerit, quod dicatur de *iis qui in proprio exitio rident*. Sed huc magis convenit Scholiaſtae Lucianei altera interpretatio, de iis, qui dum lignis ſenes percutiunt, adeoque in alterius calamitate, rident. *J. F. R.*

26. Τῷ μηρῷ εἶχον] Τὼ μηρὼ in dual. maluiſſem; ita ut εἶχον tum eſſet plurale, ſed propter adjunctum ναθετούμενον non licet. Alii mallent τὸ τῷ μηρῷ, & hoc certe melius. Verum nihil muto ſine Codd. auctoritate. Omittitur enim & alibi τὸ τὸ, ut *Homer.* Il. Ε. 137. Ὅς ῥά τε ποιμὴν ἀγρὸν ἐπ' ἰφθίμοις ὀΐεσσι Χαιέσῃ — ubi ἀγρὸν valet τὸ ἀγρῷ. At ſi quis Codex praeiret, non dubitarem τὸ in Luciano addere. Supra etiam *Nigrin.* c. 14. p. 53. in alia locutione ſimiliter omiſſum eſt τὸ, legiturque: τοιούτῃ ἰδέᾳ θεώμενος. Id vero merito ſuſpectum eſt Cl. *Hemſterh.* *J. F. R.*

ὅτι αὐτῃ εἰ τ οἰκοι ἐδράξαιτο, οὐδὲ εἷς ἂν ἡμῶν ζῶν ὑπελείπετο· πάντες γὰρ ἂν ἐάλωμεν, τ ἐχθρῶν ἐκ παρασκευῆς ἡμῖν ἐπιπεσόντων· ὥστε ἀμυνώμεθα μὲ τ πολεμίαν· ἀλλὰ μὴ οὕτω ῥᾳδίως ἀποθνησκέτω, πεσοῦσα ἐπὶ τῦ λίθυ· θάνατον δὲ αὐτῃ τ ἀλγεινότατον καὶ μακρότατον ἐξεύρωμεν· καὶ ὅτι αὐτῳ χρόνῳ καὶ βασάνῳ φυλάξας, ὕστερον ἀπολεῖ· εἶτα ἐζήτουν θάνατον. καί τις εἶπεν, Οἶδα ὅτι ἐπαινέσεσθε τὸ ἀρχιτεκτόνημα. τ ὄνον δεῖ ἀπολέσαι, ὀκνηρὸν ὄντα, κῶν δὲ καὶ χωλὸν εἶναι ψευδόμενον, καὶ μὴν καὶ τ Φυγῆς τ παρθένυ γενόμενον ὑπηρέτιν καὶ ἀμάχονον. τῦτον οὖν ἕωθεν ἀποσφάξαντες, ἀνατέμωμεν ἐκ τ γαστρὸς, καὶ τὰ μὲ ἔγκατα πάντα ἔξω βάλωμεν, τ δὲ ἀγαθὴν ταύτην παρθένον τῷ ὄνῳ ἐγκαταοικίσωμεν, τ μὲ κεφαλὴν ἔξω τῦ ὄνυ πρόχειρον, ὡς ἂν μὴ εὐθὺς ἀποπνιγείη, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα πᾶν ἔνδον κρυπτόμενον, ὡς ἂν αὐτῳ κατακειμένην εὖ μάλα συρράψαντες ῥίψωμεν ἔξω ἀμφω ταῦτα τοῖς γυπὶ, χαριῶς τῦτο ἐσκευασμένον ἄριστον. σκοπεῖτε δὲ, ὦ φίλοι, τ βασάνυ τὸ δεινόν. πρῶτον μὲ τὸ, νεκρῷ ὄντι συνοικεῖν, εἶτα τὸ, θέρυς ὥρᾳ θερμοτάτῳ ἡλίῳ ἐν κτήνει καθεψεῖσθαι, καὶ λιμῷ ἀεὶ κτείνουσι ἀποθνήσκειν, καὶ μηδ' ἑαυτῳ

domesticos suos assecuta fuisset, futurum fuisse, ut virus nostrum nemo relinqueretur: capti enim essemus omnes, ex praeparato irruentibus in nos hostibus. Itaque ulciscamur nos quidem inimicam; sed ne ita facile moriatur incidens in saxum: verum mortem illi & acerbissimam excogitemus & longissimam, quaeque illam tempori & cruciatui servatam tum demum interimat. Deinde quaerebant *ejusmodi* mortem. Et aliquis ait, *Novi vos laudaturos esse commentum. Asinum perdere apartet, ignavum, jam vero & claudicationem mentitum, & fugae virginis adjutorem ac ministrum. Hunc igitur cras mane mactatum exenterabimus, ejectisque intestinis omnibus bonam hanc virginem collocabimus in asino, capite extra asinum uti promineat, ne mox suffocetur; reliquo autem corpore toto intus occultetur. Sic ergo dispositam ubi probe consuerimus, extra utrumque vulturibus projiciamus paratum nova ratione prandium. Videte autem, amici, cruciatus illius acerbitatem: primo quidem in mortuo habitare asino: deinde aestatis tempore fervidissimo in ipso jumento coqui, & enecante semper fame mori, neque necis conscisendae facultatem habere. Re-*

44. Ἐδράξατο] *Ἐπιλάβετο. V.*

* Ἐπιλάβετο] Ita mendose correxit *Solan.* cum ἐπιλάβετο legeretur.

44. Ἐδράξατο] Verba illa εἰ τ οἶκοι ἐδράξατο vulgo vertuntur *si domum suam aufugisset*: quae versio quamvis vel sic satis sensum exprimat, neutiquam tamen est accuratissima; neque enim ἐδράξατο hic ab διδράσκω *fugio* deducendum est (quid namque διδράσκειν τ οἶκοι foret?) quemadmodum forte fecit Interpres; saltem ut alii legentes id faciant, facile ista interpretatione adduci possint: sed a δράττω *pertingo, consequor, adsequor*, velut δράξασθαι per ἐπιλαβέσθαι, & δράξαι per κρατῆσαι exponitur ab *Hesychio*. Est ergo δράξασθαι τ οἶκοι, familiares suos consequi, assequi. Ita Anchiale Nympha apud *Apollon. Rhod.* I. 1130. dicitur Idaeos Dactylos periisse δραξαμένη γαίης, *apprehensa terra*, ubi vide *Scholiasten*. Invenio δράξασθαι positum aliquo modo etiam pro *affectare, findere*. *Callimachus* Epigrammate I.

Ταῦτ' ἀΐων ὁ ξεῖνος ἐφείσατο μείζονος οἴκου
Δράξασθαι, παίδων πλοῦτον συνείρων.

vertit Vulcanius,

His simul auditis majores quaerere census
Destitit, & puerum consilium arripuit.

J. J.

Ἐδράξατο] Vide *Jensium*. Conf. infra Φιλοπ. c. 22. *M. du S.*

Ἐδράξατο] Non solum infra in *Philopatr.* loco ab *Solano* cit. legas: δραξάμενός μου τῦ πώγωνος. Sed & ap. *Alciphr.* III. p. 426. compositum ἐπιδράττω pro *prehendo, vanesco*: εἴ πω τι τ κόκκων ἐπιδράξαιτο ὑπὸ

Reliqua enim quae patietur, tum putrescentis odore asini, & scatens vermibus, mitto dicere. Tandem vero vultures eo penetrantes per asinum, ipsam ut illum, ac forte viventem adhuc lacerabunt.

26. Clamoribus excipiunt omnes ut ingens quoddam bonum, portentosum illud commentum. Ego vero mihi ipsi ingemiscebam, tanquam jugulandus, & qui neque post mortem jacendi molliter facultatem habiturus essem, sed infelicem suscepturus virginem, & capulus puellae innocentis futurus. Jam illucescebat, cum instat subito militum manus, impuris hisce immissa, qui in vincula statim omnes conjecerunt, ad Praesidem regionis illius abducendos. Venerat autem cum illis etiam puellae sponsus: ipse nimirum erat, qui receptaculum hoc latronum indicaverat. Adsumtam ergo virginem & mihi impositam sic domum deduxit. Vicani autem cum e longinquo nos viderent, bene nobis succesisse agnoverunt, ruditu me meo bonum illis nuntium ferente. Accurrentes igitur salutant, & intro deducunt.

27. Virgo multam merito rationem mei habuit, qui captivitatis pariter ac fugae illius socius fueram, atque in communi

Ἀποπίξαι ἔχειν. τὰ μὲν ἄλλ', ὅσα πείσει, σιτομόνῳ τῷ ὄνῳ τῇ τε ὀδμῇ, καὶ τοῖς σκώληξι πεφυρμένῃ, ἐᾷ λέγειν. τέλος δὲ οἱ γύπες ἀπὸ τοῦ ὄνου παρεισιόντες εἴσω, καὶ ταύτῃ, ὡς ἐκεῖνον, ἴσως καὶ ζῶσαν ἔτι ἀμασπάσονται.

Πάντες ἀνεβόησαν, ὡς ὅπερ ἀγαθῷ μεγάλῳ τῷ τερατώδει τούτῳ εὑρήματι. ἐγὼ δὲ ἀνέστενον αὐτὸν, ὡς ἂν ἀποσφαγησόμενος, καὶ μηδὲ νεκρὸς εὐτυχὴς πεισόμενος· ἀλλὰ παρθένον ἀθλίαν ὑποδεξόμενος, καὶ θήκη ἀδίκου κόρης ἐσόμενος. ὄρθρος δὲ ἦν ἔτι, καὶ ἐξαίφνης ἐφίσταται πλῆθος στρατιωτῶν, ὑπὸ τοὺς μισθοὺς τούτους [a] ἀφιγμένον, καὶ εὐθέως πάντας ἐδέσμουν, καὶ ὑπὸ τὸν χώρας ἡγεμόνα [b] ἀπῆγον. ἔτυχε δὲ καὶ ὁ τῆς κόρης μεμνηστευμένος σὺν αὐτοῖς ἐλθών· αὐτὸς γὰρ ἦν ὁ καὶ τὸ καταγώγιον τῶν λῃστῶν μηνύσας. ὡδήγει οὖν τὴν παρθένον, καθίσας ἐπ' ἐμοῦ, ἕως ἦγεν οἰκαδε. οἱ δὲ κωμῆται, ὡς εἶδον ἡμᾶς ἔτι πόρρωθεν, ἔγνωσαν εὐτυχοῦντας, εὐαγγέλιον αὐτοῖς ἐμοῦ [c] προσκηκαμένου, καὶ προσδραμόντες ἠσπάζοντο, καὶ ἦγον εἴσω.

Ἡ δὲ παρθένος πολὺν λόγον εἶχεν ἐμοῦ δίκαιον ποιοῦσα, τοῦ συναιχμαλώτου, συνοδοιπορήσαντος, καὶ τὸ κοινὸν ἐκείνου αὐτῇ θάνα-

a Ἀφιγμένον] Sic *Fl. Ald. Va. B1. B2. Fr. H. S.* Ἀφιγμένων *P.* Ἀφιγμένοι *J.* & marg. *AlW.* b Ἀπῆγον] Sic recte *J. H. P.* &c. Ἔπηγον *Fl.* c Προσκηκαμένου] Restitut. ex *Fl. Προσσγκ.* cett.

81. Θήκη] Τάφος. *V.*

88. Καταγώγιον] Οἰκίαν. *V.*

θεία, ubi tamen etiam ἔτι δράξασθαι legi posse Cl. *Bergl.* non male existimat. *J. F. R.*

58. Ἀνατίμωμαι σὺ τὸ γυμνὸς] Supra τῷ ξίφει ὑπεκτιμώμενον σὺ τὸ σκιλῶν. *F. G.*

84. Ἀφιγμένοι] Sic *J.* Ed. Reliquae ἀφιγμένον, nisi quod *P.* ἀ——ένων fecit. *M. du S.*

Ἀφιγμένου] Vides variari inter ἀφιγμένον, ——ένων, & ——ότι. Quae cum singula possent admitti, id servavi, quod longe maximus priscarum Edd. numerus habet. Posterius tamen veram esse lectionem arbitror, quod facile imperitus librarius, vel credens τὸ πλῆθος ἀφιγμένον necessario dicendum, vel non satis attentus, mutarit, ν pro ι substituens. Ac vix credo opus fore constructionem hujusmodi πλῆθος ἀφιγμένου, testimoniis comprobari. Ecce tamen pauca: Noster supra *Hermot.* c. 72. Ὁ πολὺς λεὼς πιστεύσει. *Timon.* c. 9. post Ἀτλικὴν sequitur eo relatum αὐτοῖς. Conf. Cl. *Hemsterh.* ad *Nigr.* c. 1. pr. Adde *Alciphr.* III. Ep. ult. f. εἰς αὐτὸν ὁ Ἄρεως πάγος ἀποβλέψασιν. *Philostr.* Vit. Sophist. I. XXV. p. 536. pr. καὶ ἦν αὐτῷ πατρὶς Ἡρακλεία τῆς Ἑλλήσπου ἐπαινοῦντες. *Diod. Sic.* I. c. 93. vs. 4. Οὐ δύνανται ταῦτα προτρέψασθαι —— τοὺς ἀνθρώπους —— ἀλλὰ χλιαζόμβρους. pro χλιαζόμβρους. Sic masculi. αὐτοὺς relatum ad τὰ ἔθνη vidimus supra, aliasque generis ac numeri permutationes, ut pro *Imag.* c. 9. εἰκόνα —— ἔχοντα pro ἔχουσαν. Item τίκτει ἀναβοῶντες ex *Aristoph.* Plut. 291. aliaque ad *Ver. Hist.* a me notata. Adde Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* 2. c. 19. No. 34. *J. F. R.*

ναῖον συγκινδυνεύσαντος· καί μοι [a] τοῖς κεκλημένοις ἄριστον [b] παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν, καὶ χόρτος, ὅσος καμήλῳ ἱκανός. ἐγὼ δὲ τότε μάλιστα [c] κατηρώμην τὴν Παλαίστραν, ὡς ὄνον με, καὶ οὐ κύνα τῇ τέχνῃ μεταθεῖσαν. ἑώρων γὰρ τοὺς κύνας εἰς τὸ ταπεινὸν παρεισιόντας, καὶ λαφύσσοντας πολλὰ, καὶ ὅσα ἐν γάμοις πλουσίων νυμφίων. ἡμέραις δὲ ὕστερον μετὰ τὸν γάμον ἐν πολλαῖς, ἐπειδὴ χάριν μοι ἔφη ὁ δέσποινα ἔχειν πρὸς τὸν πατρὶ, καὶ ἀμείψασθαί με ἀμοιβῇ τῇ δικαίᾳ θέλειν, ὁ πατὴρ ἐκέλευσεν ἐλεύθερον ἀφιέναι ὑπαίθριον, καὶ σὺν [d] ταῖς ἀγελαίαις ἵπποις νέμεσθαι. καὶ γὰρ ὡς ἐλεύθερος, ἔφη, ζήσει ἐν ἡδονῇ, καὶ ταῖς ἵπποις βοηθήσει. καὶ αὕτη δικαιοτάτη ἀμοιβὴ ἐδόκει [e] τότε, εἰ ἦν τὰ πράγματα ἐν ὄνῳ δικαστῇ. καλέσας οὖν τῶν ἱπποφορβῶν τινα, τούτῳ με παραδίδωσιν, ἐγὼ δὲ ἔχαιρον ὡς οὐκ ἔτι ἀχθοφορήσων. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς τὸν [f] ἀγρὸν, ταῖς ἵπποις με ὁ νομεὺς συνέμιξε, καὶ ἦγεν ἡμᾶς [g] τὸν ἀγέλην, εἰς [h] νομόν.

Ἐχρῆν δὲ ἄρα καὶ ταῦθα ὥσπερ Κανδαύλῃ καμοὶ γενέσθαι. ὁ γὰρ ἱππάτης τῶν ἵππων, τῇ αὐτοῦ γυναικὶ [i] Μεγαπόλῃ ἔνδον με κατέλιπεν· ἡ δὲ τῇ μύλῃ με ὑπεζεύ-

mortis periculo verſatus. Ac mihi *apud novos* dominos prandium apponebatur medimnus hordei, & foeni quantum camelo ſatis eſſet. At ego tunc maxime Palaeſtram exſecrabar, quae me in aſinum, non in canem arte ſua transfiguraſſet. Videbam enim canes furtim ingreſſos in culinam multa ligurientes, quae ſolent in nuptiis ſponſorum divitum. Paucis poſt nuptias diebus, cum gratiam mihi hera *minor* habere diceret apud patrem, & juſtam mihi vicem velle perſolvere, juſſit pater liberum me dimitti ſub divo, & cum gregalibus equabus paſcere. *Sic enim*, inquit, *& tanquam liber jucunde vivet, & equas inſcendet.* Et haec juſtiſſima tum gratiae relatio videbatur, ſi res aſino judice acta eſſet. Advocato ergo paſtorum uni me commendat, me gaudente, qui non amplius onera geſtaturus eſſem. Cum vero rus veniſſemus, equabus me admiſcuit paſtor, & nos, gregem, paſtum egit.

28. Fatale autem erat eadem mihi quae Candauli uſu venire. Magiſter enim equariae, ſuae uxori Megapolae domi me reliquit. Haec vero molae me junxit, ut omne

a Τοῖς κεκλημένοις] Τῶν κεκλημένων L. b Παρέκειτο] Παρείχετο *Pell.* c Κατηρώμην] Κατηρόμην *J.* male. d Ταῖς ἀγελαίαις] Vid. notas. e Τότε] Το τε *Ald.* Τότε cett. f Ἀγρὸν] Ἀγέλλω marg. *A1.* g Τὴν ἀγέλλω] Εἰς τὴν ἀγέλλω P. male. h Νομόν] Νομὸν marg. *A1W.* i Μεγαπόλῃ] Μεγαλοπόλῃ marg. *A1.*

5. * Δοχεῖον] Μαχειριῶν. *V.*

* Δοχεῖον] Referri haec debent neceſſario ad vocem τάπεινον. quamvis in Scholiis non comparcat. In Ex. *G.* extat

Ibid. Λαφύσσοντας] † Διαπαρατρώγοντας. *V.*

† Διαπαρατρ.] Διασπαράττοντας melius Ç. *M. du S.*

98. Καί μοι τοῖς κεκτημένοις, ἄριστον παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν] Quid illud τοῖς κεκτημένοις? Unde tertius ille caſus? Interpres vertit, *dominorum juſſu.* Is quidem poſtulatur ſenſus; non tamen eum in ipſis verbis video. An excidit ὑπὸ, legendumque καί μοι παρὰ τοῖς κεκτημένοις ἄριστον παρέκειτο, &c.? *Et mihi apud dominos apponebatur prandium*, &c. *J.J.*

Ibid. Τὸν κ—όνον] Ego τῶ κεκτημένης, conjiciebam legendum, pro vulgato τοῖς κ—όνοις. Sed L. Codex τῶ κ—όνον & ipſum probum ſuppeditat. Mallem tamen ὑπὸ τῶ κ—. *M. du S.*

Τοῖς κεκτημένοις] Aliquid deeſt. An ſic legendum? τῶ κεκτημένης ἄτυ προσαξάσης. *F.G.*

Τοῖς κεκτημένοις] Nimis violenta eſt *Gujeti* emendatio. Placeret ὑπὸ tantum addi; licet enim dativus pro ablativo cum praepoſitione haud ſit inuſitatus Graecis, aeque ac Latinis; ut ſupra *Tox.* c. 25. Ἐτοῦ δὲ ἰδιδύσκηλο αὐτοῖς. & infra hoc *Aſino* c. 39. f. καὶ ταῦτό μοι ἤδη πεπράξει). Item ap. *Ariſtoph.* Pac. vſ. 1260. Τούτῳ ὑπίσομαι, pro ὑπὸ τούτου. Iterum ap. Noſtr. infra, *Jov. Trag.* c. 7. pr. Ἄμεινα κεκόμψεταί σοι, & vel centies alibi, hic tamen propter alterum dativum ac-

mihi sibi triticum hordeumque molerem. Atque illud mediocre incommodum erat asino non ingrato, molere suis magistris. At optima mulier etiam ab aliis, per illos agros, erant autem sane quam multi, farinas mercedis loco poscens, miseras cervices meas elocabat. Atque hordea, meum prandium, frixa, ipsa quoque molenda mihi infudit, factasque inde placentas totas devoravit. Mihi vero furfures erant prandium. Si quando vero etiam cum equabus me exigeret pastor, percussus morsusque a maribus equis peribam. Semper enim me adulterum suspicati equarum, suarum uxorum, persequebantur, utrasque in me calces jactantes, adeo ut impar essem ferendae equinae illi Zelotypiae. Emaciatus ergo & strigosus non ita multo tempore fiebam, qui neque intus laetarer ad molam, neque sub divo pascens, oppugnatus quippe a pastionis sociis.

29. Verum etiam frequenter sursum in montem mittebar, & ligna gerebam humeris. Illud vero caput malorum meorum fuit. Primo quidem altus mons adscendendus erat, ardua vehementer via, insuper

γυνεν, ὥστε ἀλεῖν αὐτῇ ϗ πυρὸς, ϗ κριθὰς ὅλας. ϗ τοῦτο μὲ ἦν μέτριον κακὸν εὐχαρίστῳ ὄνῳ ἀλεῖν τοῖς ἑαυτῆ ὀπισάταις. ἡ δὲ βελτίστη, ϗ πολὺ τ ἄλλων τ ἐν ἐκείνοις τοῖς ἀγροῖς (πολλοὶ δὲ πάνυ ἦσαν) ἄλευρα τ μισθὸν αἰτοῦσα, ἐξεμίσθου τ ἐμὸν ἄθλιον τράχηλον· ϗ τὰς μὲ κριθὰς, τὸμὸν ἄριστον φρύγουσα, κἀμοὶ ὥστε ἀλεῖν ἐπιβάλλουσα, μάζας ὅλας ποιοῦσα, κατέπινεν· ἐμοὶ δὲ, πίτυρα ἄριστον ἦν. εἰ δέ ποτε ϗ συνελάσειέ με ταῖς ἵπποις ὁ νομεὺς, παιόμενός τε ϗ δακνόμενος ὑπὸ τ ἀρσένων, ἀπωλλύμην. ἀεὶ γὰρ με μοιχὸν ὑποπτεύοντες εἶναι τ ἵππων τ αὐτῆς γυναικῶν, ἐδίωκον, ἀμφοτέροις εἰς ἐμὲ ἀπολακτίζοντες, ὥστε φέρειν οὐκ ἠδυνάμην ζηλοτυπίαν ἱππικήν. λεπτὸς οὖν ϗ ἄμορφος ἐν ᾧ πολλῷ χρόνῳ ἐγενόμην, ὅτε ἔνδον εὐφραινόμενος πρὸς τῇ μύλῃ, ὅτε ὑπαίθριος νεμόμενος, ὑπὸ τ συννόμων πολεμούμενος.

Καὶ μὴν ϗ τὰ πολλὰ εἰς τὸ ὄρος ἄνω ἐπεμπόμην, ϗ ξύλα τοῖς ὤμοις ἐκόμιζον. τοῦτο δὲ ἦν τὸ κεφάλαιον τ ἐμοῦ κακῶν· πρῶτον μὲ ὑψηλὸν ὄρος ἀναβαίνειν ἔδει, ὁδὸν δεινῶς τραχεῖαν, εἶτα ϗ [k] ἀνυπόδετος ὄρει

[k] Ἀνυπόδετος] Sic rursus invenio constanter, non ἀνυπόδητος. Conf. supra c. 16. aliter infra c. 43. f.

accedentem minus commode procederet illa locutio. Lego itaque παρὰ τ κεκτημένων, (licet Cod. L. scriptura tolerabilis sit) De potestate vero participii κεκτημένος vid. *Alciphr.* III. Ep. 63. *Spanh.* ad *Aristoph.* Plut. vs. 4. docentem active & passive accipi, de Domino ac de servo. Eumdem ad vs. 7. ubi de ἐωνημένος & κεκτημένος duplici potestate, agit. Conf. supra hujus fabulae c. XI. f. *J.F.R.*

4. Τοὐπτανεῖον] Τὸ ἰπτανεῖον videtur fuisse in *J.* Sed *Solan.* ex aliis mutavit in τοὐπτ. *J.F.R.*

11. Ταῖς ἀγελ.] Sic necessario cum P. & *S.* legendum, aut τοῖς ἀγελαίοις, ut in *Fl.* Ed. est; non vero ut in reliquis, τοῖς ἀγελαίαις. *M. du S.*

15. Ἐν ὄρῃ δικαστῇ] Vix dubito dedisse auctorem ἐπ' ὄρῃ. Hanc enim praepositionem, non alteram ἐν, huic rei quasi propriam, exemplis probare nihil attinet. *J.M.G.*

20. Τῳ ἀγέλλω] Non solum illud εἰς ante ἀγέλλω abesse volo, propter proxime sequens εἰς; sed & articulum τῳ auferre malim, ut sit adverbii more ἀγέλλω catervatim, ut apud *Aelian.* in Hist. An. non semel. *J.F.R.*

21. Κανδαύλῃ] Vide *Herodot.* I. *M. du S.*

Ibid. Ὥσπερ Κανδαύλῃ] Nota Candaulis historia, a Gyge uxoris suae jussu interemti. Sed quid simile huic Asino, aut Lucio, contigit? Utrum memoriae vitio Candaulem nominavit auctor, cum Gygen deberet? hunc quidem muliebri imperio, mariti ipsius culpa, quasi mancipatum novimus, objectamque aut moriendi necessitatem, aut interimendi Candaulis. Quamquam ne sic quidem ingenium scriptoris agnosco. An plane aliud hic latet, corrupto nomine Κανδαύλῃ. *J.M.G.* (In Codd. nil opis invenio.) *J.F.R.*

25. Κριθὰς ὅλας] Hoc & quod sequitur μάζας ὅλας, si scriptor esset tersus, mihi suspecta forent; sed in hoc opusculo multa sunt imperite & insicite scripta. *M. du S.*

33. Κατέπινεν] Vid. infra dicenda ad c. 47. *J.F.R.*

36. Ἀρσένων] Ἵππων scil. *F.G.*

ὄρει ἐν λιθίνῳ. καί μοι συνεξέπεμπον ὀνηλάτην, παιδάριον ἀκάθαρτον. τοῦτό με καινῶς ἑκάστοτε ἀπώλλυε. πρῶτον μὲ ἔπαιέ με ἐν τρέχοντα λίαν, οὐ ξύλῳ ἁπλῷ, ἀλλὰ τῷ ὄζους πυκνοὺς ἔχοντι καὶ ὀξεῖς, καὶ ἀεὶ ἔπαιεν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ μηροῦ, ὥστε ἀνέῳκτό μοι κατ' ἐκεῖνο ὁ μηρὸς τῇ ῥάβδῳ, ὁ δὲ ἀεὶ τὸ τραῦμα ἔπαιεν. εἶτά μοι ἐπετίθη φορτίον, ὅσον χαλεπὸν εἶναι καὶ ἐλέφαντι ἐνεγκεῖν, καὶ ἄνωθεν ἡ κατάβασις ὀξεῖα ἦν. ὁ δὲ καὶ ἐνταῦθα ἔπαιεν. εἰ δέ μοι ὀλιγίπιον ἴδοι τὸ φορτίον, καὶ εἰς τὸ ἕτερον ὀπίσθιον, δέον ἦ ξύλων ἀφαιρεῖν, καὶ τῷ κυφοτέρῳ προσβαλεῖν, καὶ τὸ ἴσον ποιεῖν, τοῦτο μὲ οὐδέποτε εἰργάσατο, λίθους δὲ μεγάλους ἐκ τοῦ ὄρους ἀναιρούμενος, εἰς τὸ κυφότερον καὶ ἄνω νεῦον τοῦ φορτίου προσετίθει καὶ κατῆειν ἄθλιος τοῖς ξύλοις ὁμοῦ καὶ λίθους ἀχρείους φερόμενος. καὶ

non calceatus *eram* in monte ſcrupeo. Et una mecum emittebant mulionem, impurum puerum, qui male me ſemper perderet. Primo percutiebat me valde licet currentem, non ſimplici fuſte, ſed crebris acutisque nodis inaequali, eandemque ſemper femoris partem percutiebat, adeo ut aperiretur mihi a baculo eo loco femur: at ille ipſum perpetuo vulnus ferire. Deinde imponebat mihi onus elephanti etiam portatu difficile. Eratque deſcenſus *de ſummo* arduus; at ille hic etiam pulſabat. Si quando labare mihi videret onus, & in alteram partem inclinare, cum deberet de lignis ablatum aliquid leviori parti adjicere, & ita peraequare: hoc ille nunquam fecit: ſed lapides magnos de monte ſublatos in leviorem & ſurſum nutantem oneris partem addidit: deſcendebam ergo miſer, cum lignis lapides ſimul inutiles circumferens. Erat

51. Καινῶς] Παραδόξως. *V.*

52. Ἑκάστοτε] Ἀεί. *V.*

51. Ἀκάθαρτον] *Impurus*, i. e. *ſceleſtus*. *Terent. Annus haud impura*, non ſceleſta, non mala. i. e. bona. *F.G.*

Ἀκάθαρτον] Locus *Terentii* eſt *Heaut.* IV. 1. 16. Sed nihil hoc novi. ἀκάθαρτος eod. modo occurrit c. 32. pr. & alibi. *J.F.R.*

70. Ἐπὶ ἐμοὶ καθίζων] Conf. ſupra notata ad *Tox.* c. 20. No. 6. Et videbis genitivum caſum hic interdum praeferendum; ſed ἐπὶ τινὶ εἶναι vel θεῖναι tamen non ſemel ſignificare *in*, *ſuper* aliquo loco *eſſe*, vel *poni*; licet Grammatici non ſatis idonea proferant teſtimonia. Verum ἐπὶ τούτοις potius valere *poſt haec*, vel *propter haec*, vid. ſupr. c. XI. f. & 17. pr. Nam ἐπὶ cum dat. ſive ablat. alia poteſtate eſſe *intra*, ut in vulgatiſſimo Epicteti τὰ ἐφ' ἡμῖν, quae ſunt in nobis, i. e. in noſtra poteſtate, nemo ignorat; componitur ita cum τὸ σὸν ab *Sophocle*, ut eidem eodem caſu reſpondeat, in *Antigon.* vſ. 327. Ἐν τοῖσιν ὠσὶν ἢ 'πὶ τῇ ψυχῇ δάκνῃ; *In auribusne, an in animo morderis?* *J.F.R.*

73. Οὐ γὰρ ἦν καλὸς.] Aut excidit aliquid, aut legendum ὁ γὰρ θεὸς. *Reineſius* putat deeſſe ἵνα, ante τῷ. In L. pro ὁ, legitur ὦ, quod quo valeat neſcio. *M. du S.*

Οὐ γὰρ ἦν καλὸς] Pridem in mentem venerat, legendum hic non ὁ, ſed ὦ, ſuadente tum re ipſa, tum *Apulejana* paraphraſi Lib. 7. p. 145. Ed. *Pric. cum deberet egregius agaſo* &c. Video autem idem placuiſſe Viro docto *Miſcell. Obſ.* Vol. 1. p. 148. & Vol. 2. p. 373. niſi quod ille vult etiam mutari ſequens participium, & legi καταβάντα vel καταβάντα χεῖρα κ. τ. λ. quod mihi ſecus videtur. Nominativum hic ut alias poſitum arbitror pro Accuſativo infiniti, vel infinitorum potius, quae res eo facilius hic locum habet, cum in eadem perſona maneatur. τῷ pro τὸν poſitum, cum ſemel ὦ in ὁ transiiſſet. Si quis etiam de lectione dubitet; illud tamen vel mediocriter exercitatis apparebit, longe commodiorem eſſe, quam dedimus rationem ea, quae libros adhuc occupavit. *J.M.G.*

Οὐ γὰρ ἦν καταβὰς τῇ χειρὶ μοι ἐπιδοῦναι] Videt *Anonymum* quemdam in *Miſcell. Obſ. Brit.* menſ. Sept. & Oct. 1732. p. 148. „ ad haec verba ſic commentari: „ Οὐ γὰρ ἦν καταβὰς τῇ ἐπιδοῦναι non eſt pura Graeca „ locutio: & praeterea ſi repetere eundem ſenſum „ circulo unius periodi eadem phraſi & conſtructione „ non ſit proprie Battologia, fateor me numquam „ aliquam vidiſſe. Οὐκ ἦν καταβὰς — ὁ δὲ ἐ καταβὰν. „ χεῖρά μοι ἐπιδοῦναι — ὦ χεῖρα ἐπιδοῦναι. *Benedictus* „ tam perſpicuam tautologiam ferre non potuit, & „ in Latina ſua verſione luxuriantia verba ſuppreſſit, „ ultimamque clauſulam omiſit. Ideo legerem, &, „ ſi non me fallat opinio mea, approbantibus id o„ mnibus aequis Atticiſmi judicibus, ΟΥ ΓΑΡ ΗΝ ΚΑ„ ΤΑΒΑΝΤΟΣ χεῖρα, &c. ac ſi dixiſſet; *ille, ad* „ *quem pertinebat haec officia praeſtare, ne unum qui*„ *dem praeſtitit, ſed contrarium prorſus.* Olim mihi „ ſcrupulus incidebat circa locutionem hanc, τὸ φορ„ τίον ἀφελεῖν, an ſit pura phraſis, Literatorum judicio „ relinquam. *Herod.* Clio. c. 80. ταύτας πᾶσας ἀλιτρας „ (i. e. Carnelos) καὶ ἀπελὼν τὰς ἔχθας. Uti hic lege„ rem, καὶ τὸ φορτίον ἀφελεῖν — —. Ut mihi videtur, „ in Luciani loco modo laudato, ὁ δὲ ὅτι καταβὰν —

„ non

rat porro rivus in via perennis. Ille vero, parcens calceamentis, poſt ligna mihi inſidens rivum trajiciebat.

30. Si quando vero prae laſſitudine & onere decumberem; tum vero intolerabile erat malum. Cujus enim erat, ut deſcendens manum mihi injiceret, meque de terra excitaret, & onere, ſicubi opus eſſet, levaret; ille neque deſcendebat, neque manum praebebat unquam, ſed initio a capite & auribus facto fuſti me concidebat, dum ſuſcitarent me plagae. Ludit etiam aliud in me malum intolerabile. Comportatum ſpinarum acutiſſimarum faſcem & vinculo conſtrictum, a tergo & cauda mihi ſuſpendit. Illae ergo, ut facile eſt ad cogitandum, pergente me viam, dependentes impingunt, atque aſſiduo punctu poſteriora mihi omnia vulnerant. Nec defendere me

πόλαμὸς ἦν ἀένναος· ἐν τῇ ὁδῷ· ὁ δὲ τῶν ξυλοδημάτων φειδόμενος, ὀπίσω τῶν ξύλων ἐπ' ἐμοὶ καθίζων, ἐπέρα τὸν πόλαμόν.

Εἰ δέ ποτε οἷα κάμνων καὶ ἀχθοφορῶν καταπέσοιμι, τότε δὴ τὸ δεινὸν ἀφόρητον ἦν. ᵃ ὃ γὰρ ἦν καταβὰς τῇ χειρά μοι ὀπίσω δοῦναι, καὶ μὲ καμόθεν ἐπεγείρειν, καὶ τὸ φορτίον ἀφελεῖν, ἂν ποτε καὶ δέοι· ὁ δὲ οὔτε κατῆλθεν, οὔτε χεῖρα ἂν ποτε ἐπέδωκεν, ἀλλ' ἄνωθεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, καὶ τῶν ὤτων ἀρξάμενος, συνέκοπτέ με τῷ ξύλῳ, ἕως ἐπεγείρωσί με αἱ πληγαί. καὶ μὴν καὶ ἄλλο κακὸν οἷος ἐμὲ ἀφόρητον ἔπαιζε. συνενεγκὼν ἀκανθῶν ὀξυτάτων φορτίον, καὶ τοῦτο δεσμῷ περισφίγξας, ἀπεκρέμα ὄπισθεν ἐκ τῆς ὑγρᾶς, αἱ δὲ, οἷον εἰκὸς ἦν, ἀπιόντος τὴν ὁδὸν, ἀποκρεμάμεναι προσέπιπτόν μοι, καὶ πάντα μοι τὰ ὄπισθε νύττουσαι ἐτίτρωσκον· καὶ τὴν

ᵃ Οὐ γὰρ] Nihil mutant Edd. Οὐ L. pro ὃ quod Anon. conjecit. ᵇ Τὸ φορτίον] Τῦ φορτίυ Fl.

„ non recte ſequitur & convenit cum ὃ γὰρ ἦν κατα„ βάς. Sed haec difficultas facili modo tollitur, „ legendo ſolummodo οὐδὲ loco ὁ δὲ." Haec ille. Sed pleraque fruſtra. Nam primo ἦν καταβὰς pro κατέβαινε periphraſis, adeo eſt uſitata, ut vix opus ſit modice perito exempla commonſtrare; Recte vero alius „ *Anonymus* B. in nott. ad easdem Obſervatt. eum ob id reprehendit, uſumque hujus participii a *Budaeo* ac *Steph.* jam ſatis oſtenſum ait, additque *Aelian.* V. H. 2. 4. ubi ἦν ἱππεύων. Cui addo unum maxime efficax ex *Ariſtot.* IV. Metaph. c. 7. Οὐδὲν διαφέρει τὸ ἄνθρωπος ὑγιαίνων εἶναι, ἢ τὸ ἄνθρωπος ὑγιαίνει. ἢ τὸ ἄνθρωπος βαδίζων εἶναι ἢ τίμιον, τῷ ἀνθρώπῳ βαδίζειν ἢ τίμιον. Quod exempl. cum decem aliis ſimilibus adfert Frater cariſſ. *G. O. Reitz.* in Belg. Graec. p. 402. —3. (qui tamen cum Doctiſſ. *Tex Katen* aliquantillum differentiae ſtatuit, quod jam non diſquirimus, contenti demonſtraſſe utique Graecam eſſe periphraſin.) Immo & Luciano non infrequens eſt, ut in *Quom. Hiſt.* c. 3. οὐ ῥᾳδίως ἐντύγχανε οἰκῶν. Infra c. 52. ἦν δὲ λέξας. Et *Gall.* c. 19. ἀποκλάψας ἔσῃ. & ſimil. quae ex Indice patebunt. Ita Latini, ut *Salluſt.* declam. 2. *Es habens.* Dein τῷ ἐπιδῶναι quidni maxime probum eſſet, cum ſit ellipſis τῷ ὄνῳ non ſexcenties, ſed ſex millies frequentata? cum genitivis nominum ſubſtantivorum quidem frequentior; ſed & cum articulo & infinitivo, ut *Heliod. Aeth.* L. IX. p. 420. (quem ad partes vocat Cl. *Elſner.* ſed aliud agens, ad 2. *Theſſ.* 2. 2.) τῷ εἶναι ἐ τεθνᾶναι καλόν. Immo vel τῷ ſolum pro τῷ ὄντι *Ariſtoph.* Nub. 22. Tertio, fruſtra etiam ὁ δὲ ſollicitatur quod ἐπανόδῳ inſervit. Vid. ſupra *Hermot.* c. 28. f. Ὅς, δέον τὴν πλησίον καταπαῦσαι, ὁ δὲ τὴν μάρτυρα ἔστειρεν. &c. Et *Herodian.* 2. c. 8. f. Repetitio vero ſic defenditur in notis Obſervatt. Miſcell. „ Videtur aſinus, aegerrime ferens pueri hujus inſolen„ tiam, hac repetitione voluiſſe indicare iniquitatis „ magnitudinem, totusque locus ita ibid. bene ver„ titur: *Non enim deſcendere ſolebat, ut mihi manum* „ *porrigeret, vel humo allevaret, vel onus demeret:* „ *imo non ſolum non deſcendit, vel manum praebuit,* „ *verum a ſummo capite & auribus incipiens totum* „ *me fuſte dedolabat*". Cum autem *Apulejus* (ſ. potius *Appulejus*, ut eſt in Inſcriptt. ap. *Reinef.*) idem agens VII. Metam. p. 145. dicat: *CUM DEBERET egregius agaſo manum porrigere*, id revera favet Anonymi correctioni ὃ δὲ ἦν. modo non dixiſſet, haec Graeca non eſſe. Si quis tamen verba ὁ δὲ usque ad ἐπίδωκεν pro gloſſemate habere velit, per me licet. Cl. *Solanus* quoque ſe non expedivit, neſciens quo ὃ quod L. habet, ſit referendum. Sed ſi ὃ *cujus* admittere libuerit, id jam placeret, nec nominativus ſequens me offenderet, memor eorum quae Clar. *Jenſ.* collegit in Lect. Luc. p. 71. 73.—80. Non minus inquam, quam in *Epiſt.* ad *Epheſ.* IV. 1. & 2. ubi accuſativus & nominativus ſimul infinitivo junguntur; quae conſtructio egregie defenditur ab Rever. *Fac. Elſnero* .. ex *Aelian.* V. Hiſt. XIII. 23. ubi βληθὶς & παθὼν praecedente αὐτῷ habemus. Idem ex Eodem XIV. 18. &c. Sed quo evado! Planius tamen erit, ſi ὃ vel δὲν habeamus. J. F. R.

ἦν μοι τὸ ἀμύνειν ἀδύνατον, ἅτε τιλρωσκόντων ἀεί μοι ἐπομδύων, καμὲ ἠρτημδύων. εἰ μὲ γὰρ ἀτρέμα προϊοιμι φυλαττόμδυος τὰ ἀκανθῶν τὴ προσδολὴν, ὑπὸ τῶ ξύλων ἀπωλλύμην· εἰ δὲ φεύγοιμι τὸ ξύλον, τότ' ἤδη τὸ δεινὸν ὄπισθεν ὀξὺ προσέπιπτε. καὶ ὅλως ἔργον ἦν τῷ ὀνηλάτῃ τῷ ἐμῷ [a] ἀποκλεῖναί με.

Ἐπεὶ δέ ποτε ἅπαξ καὶ πάσχων πολλὰ, οὐκ ἔτι φέρων, πρὸς αὐτὸν λὰξ ἐκίνησα, εἶχεν ἀεὶ τοῦτο τὸ λὰξ ἐν μνήμῃ· καί ποτε κελεύει [b] στυππεῖον ἐξ ἑτέρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον μεταγαγεῖν. κομίσας οὖν με, καὶ τὸ στυππεῖον τὸ πολὺ συναγαγὼν, κατέδησεν ἐπ' ἐμὲ, καὶ δεσμῷ ἀγαλέῳ εὖ μάλα προσέδησέ με τῷ φορτίῳ, κακὸν ἐμοὶ μέγα [c] τυρεύων. ἐπεὶ δὲ προϊέναι λοιπὸν ἔδει ἐκ τῆς ἑστίας, κλέψας δαλὸν ἔτι θερμὸν, ἐπειδὴ πόρρω τῆς αὐλῆς ἐγενόμεθα, τὸν δαλὸν ἐνέκρυψεν εἰς τὸ [d] στυππεῖον. τὸ δὲ (τί γὰρ ἄλλο ἐδύνατο;) εὐθὺς ἀνάπτει, καὶ λοιπὸν οὐδὲν ἔφερον ἄλλο, ἢ πῦρ ἄπλετον. μαθὼν οὖν ὡς αὐτίκα ὀπτήσομαι ἐν τῇ ὁδῷ, τέλματί βαθεῖ ἐντυχὼν, ῥίπτω ἐμαυτὸν τῷ τέλματος ἐς τὸ ὑγρότατον· εἶτα ἐκύλιον ἐνταῦθα τὸ στυππεῖον, καὶ δινῶν καὶ στρέφων ἐμαυτὸν, τῷ πηλῷ κατέσβεσα τὸ θερμὸν ἐκεῖνο, καὶ σμικρὸν ἐμοὶ φορτίον, καὶ οὕτω λοιπὸν ἀκινδυνότερον ἐβάδιζον τῆς ὁδοῦ τὸ

ullo modo poteram, instantibus mihi semper quae vulnerarent, & a me ipso suspensis. Etenim si sensim progrederer appulsum spinarum cavens, peribam a fustibus: si vero fustim fugerem, tum jam malum illud a tergo acutissimum ingruebat. Et omnino id operam dabat agaso meus, me ut interficeret.

31. Cum autem semel aliquando mala perpessus multa, prae impatientia calcem contra illum movissem, semper illum calcem in memoria habuit. Ac jussus aliquando stuppam ex uno agro in alterum transferre, adducit me, stuppamque illam multam collatam mihi imponit, validoque me fune sarcinae probe alligat, fraudem mihi ea re machinatus maximam. Cum vero jam pergendum esset, de foco furatus torrem adhuc ardentem, ubi procul ab aula recesseramus, eum torrem in stuppa abscondit: illa vero, quî enim posset aliter? subito ignem concipit: ilicet, nihil fero aliud, quam ignem immensum. Videns ego statim me in via assandum, observata forte lacuna palustri, in liquidissimam illius me partem abjicio: volvensque ibi stuppam, meque ipsum adeo circumagens & vertens, luto exstinguo ardentem & acerbam mihi sarcinam: sicque reliquum viae minori cum periculo absolvo. Nec enim

a Ἀποκτεῖναι] Ἀποκτεῖνῶ Ex. Fl. Cum vulgata facit P. b Στυππεῖον] Et fic Fl. quae tamen versu seq. στυππίον exhibet. c Τυρεύων] Τορεύων Pell. d Στυππεῖον] Στυππίον iterum Fl. ac postea ubique.

96. Στυππεῖον] Στύππιν. V.
2. Τυρεύων] Καλασκεδάζων. V.
7. Ἄπλετον] Μέγα, ἄπτιφον, ἀχώρητον. V.
9. Τέλματι] Τέλματα τὰ πηλώδη ἢ τελδτεῖα τῦ ὕδατος ἢ βάθρα· Ἡσυχ. δὲ εἶναι τὰ γεωργήσιμα χωρία. V.

* Ἡσυχ.] Εἰσὶν Exc. G. Ἡσυχ. C.

96. Ἐξ ἑτέρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον] Χωρίον non est regio, ut putavit Interpres; sed fundus, praedium, quemadmodum saepe apud optimos auctores. Plutarch. de sui laude p. 544. ὡς γὰρ οἰκίαν ἢ χωρίον. &c. Div. Luc. in Act. Apost. IV. 34. Ὅσοι γὰρ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπῆρχον. L. Bos.

97. Κομίσας] I. e. agens, ducens. F. G.

Κομίσας] Sic iterum capite sequenti. An satis Graece addubito. M. du S.

Κομίσας] Non satis Graecum arbitratur Cl. Solanus, pro deducens, quia proprie notaret ferens, portans. Verum non modo rursus ita cap. seq. Sed & eodem modo bis legi in Long. Past. cujus stilus cum Nostri satis congruit. ait autem Longus L. 2. p. 74. Ed. Jungerm. Χλὼν εἰς ὀφθαλμοὺς ἐκόμισαν. Chloën in conspectum adduxere. Et IV. 119. Ed. Moll. (errore typogr. est p. 127.) ἐπιγγέλλετο (Δάφνιν) κομίσειν εἰς τὴν πόλιν. Immo & Sophocl. Aj. flag. vs. 63. Πείσμασι τε πέ-

enim poterat jam puer iterum accendere stuppam liquido luto subactam. At hoc certe audax puer, cum delatus esset, *quo tendebat*, me calumniatus est, me praetereuntem ultro infricuisse me foco. Interea tum e stuppa praeter spem evaseram.

15 [e] ὑπόλοιπον. ἐδὲ γὰ ἔτι ἀνάψαι [f] με τῷ παιδὶ δυνατὸν ἦν τῇ τυππείᾳ πηλῷ ὑγρῷ πεφυρμένῃ. καὶ τοῦτό γε ὁ τολμηρὸς παῖς προσελθὼν ἐμοῦ κατεψεύσατο, εἰπὼν, [g] ὡς παριὼν, ἐκὼν ἑαυτὸν ἐνσείσαιμι τῇ ἑστίᾳ· ὑ τότε μὲ ἐκ τῆς τυππείας μηδὲ ἐλπίζων, ὑπεξῆλθον.

32. Sed aliud impurus ille puer contra me longe pejus excogitat. In montem me deducit, gravi lignorum sarcina oneratum: eaque ligna rustico vendit habitanti in vicinia: me vero nudum sine lignis domum deductum apud communem dominum nefandi facinoris per calumniam reum facit, *Istum*, *here*, inquit, *asinum*, *nescio cur alamus*, *supra modum piger qui sit ac tardus. Verum nunc aliud quoque sibi opus curae habet. Ubi mulierem, aut virginem pulchram ac formosam videt, aut puerum; jactatis calcibus cursu eos insequitur, eademque fere ratione, atque amator homo in amata sibi muliere commovetur: & osculi in morem morsicat, & vi in complexum ruit. Ex ea autem re lites tibi & negotia facesset, cum insultet omnibus, evertat omnes. Etenim modo ligna gestans, conspecta muliere rus eunte, humi dispersit excussa ligna omnia, cum*

Ἄλλ' ἕτερον ὁ ἀκάθαρτος παῖς ἐξεῦρεν ἐπ' ἐμὲ μακρῷ κάκιον. κομίσας γάρ με ἐς τὸ ὄρος, καί μοι Φορτίων ἀδρὸν ὀπιθεὶς ἐκ τῶν ξύλων, τοῦτο μὲ πιπράσκει γεωργῷ πλησίον οἰκοῦντι, ἐμὲ δὲ γυμνὸν καὶ ἄξυλον κομίσας οἴκαδε, καταψεύδεταί μου πρὸς [h] αὐτὸν δεσπότην ἔργον ἀνόσιον. τοῦτον, δέσποτα, τὸν ὄνον, οὐκ οἶδ' ὅτι βόσκομεν, δεινῶς ἀργὸν ὄντα καὶ βραδύν. ἀλλὰ μὴν νῦν ὀπιτηδεύει καὶ ἄλλο ἔργον, ἐπὰν γυναῖκα ἢ παρθένον καλὴν καὶ ὡραίαν ἴδῃ, ἢ παῖδα, ἀπολακτίσας ἕπεται δρόμῳ ἐπ' αὐτούς, ὡς εἴ τις ἐρᾷ ἄνθρωπος ἄρρην, ὅτι ἐρωμένῃ γυναικὶ κινεῖται, καὶ δάκνει ἐν φιλήματος σχήματι, καὶ πλησιάζειν βιάζεται, ἐκ δὲ τούτου σοὶ δίκας καὶ πράγματα παρέξει, πάντων ὑβριζομένων, πάντων ἀνατρεπομένων. καὶ γὰ νῦν ξύλα κομίζων, γυναῖκα εἰς ἀγρὸν ἀπιοῦσαν ἰδὼν, τὰ μὲ ξύλα πάντα χαμαὶ ἐσκόρπισεν ἀποσεισάμενος· ἡ δὲ γυναῖκα εἰς

e Ὑπόλοιπον] Ἐπίλοιπον *Coll.* f *Ms*] Deest in *Fl.* g Ὡς] Male omisit *Fl.* h Αὐτὸν] Nihil varietatis invenio, corrigendum tamen.

15. Ὑπόλοιπον. G. 17. Πιφυρμένῃ] Φύρω, μολύνω, ἐνδρίχω, † πλύνω, συγχέω, ταράσσω, μιγνύω. V.

† Πλύνω] Omissum hoc verbum ex collato codice inseruit *M. du S.*

πώλους εἰς δόμους κομίζει). At ne credas de mortuo pecore domum portato sermonem esse, confer versum praecedentem, Τοὺς ζῶντας οὖν δεσπόταις συνδήσας βοῦς, & videbis de vivis loqui poëtam, nec talia in Luciano sollicitabis. *J. F. R.*

19. Ἑαυτὸν] Ecce rursus pro ἐμαυτὸν. Conf. supra ad c. 13. f. & saepe alibi, ut parebit, spero, ex Indice, quare talia non mutanda. *J. F. R.*

23. Κομίσας] Confer modo notata ad c. 31. *J. F. R.*

27. Αὐτὸν] Lege αὐτοῦ. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς † αὐτὸν δεσπότην] Neque opus est, ut cum viro docto Britanno in *Miscell. Obs.* Vol. 2. p. 374. αὐτὸν in αὐτοῦ mutemus: neque hoc pertinet illa αὐτοῦ notio, qua ad herum, praeceptorem, eminentem virum, refertur, quod Belga observator putat l.c. Sed ὁ αὐτὸς est *idem*: ad *eundem* suum meumque dominum, vel, quod eandem hic vim habet, ad *communem* dominum. *J. M. G.*

33. Αὐτοὺς] Legendum putaram αὐτὰς, sed quia *pueros* nominavit, nihil mutandum. *M. du S.*

36. Πλησιάζειν] *Congredi*, *coire*. F. G.

ἐς ϯ ὁδὸν ἀνατρέψας, γαμεῖν ἐβούλετο, ἕως ἄλλῳ ἄλλοθεν ἐκδραμόντες, ἠμύναμεν τῇ γυναικὶ, ἐς τὸ μὴ ἀφροπαθῆναι ὑπὸ τοῦ καλοῦ τούτου ἐραστοῦ.

muliere vero in viam eversa nuptias facere voluit, donec accurrentes aliende alius, auxilio fuimus mulieri, ne a praeclaro istoc-amatore lacerareture.

Ὁ δὲ ταῦτα πυθόμενος, Ἀλλ' εἰ μήτε βαδίζειν, ἔφη, ἐθέλει, μήτε φορτηγεῖν, καὶ ἐρωτας ἀνθρωπίνους ἐρᾷ, ὅτι γυναῖκας καὶ παιδας οἰστρώμενος, ἀποσφάξατε αὐτόν· καὶ τὰ μὲν ἔγκατα τοῖς κυσὶ δότε, καὶ τὰ κρέα τοῖς ἐργάταις φυλάξατε· καὶ ἢν ἔρηται, πῶς ἔστι ἀπέθανε, λύκου τοῦτο κατασκευάσατε. ὁ μὲν οὖν ἀκάθαρτος παῖς, ὀνηλάτης ἐμὸς, ἔχαιρε, καί με αὐτίκα ἤθελεν ἀποσφάττειν· ἀλλ' ἔτυχε γάρ τις παρὼν τότε γειτόνων γεωργῶν, καὶ ὅτι ἐρύσατό με ἐκ τοῦ θανάτου, δεινὰ ἐπ' ἐμοὶ βουλευσάμενος. Μηδαμῶς, ἔφη, ἀποσφάξῃς ὄνον, καὶ ἀλεῖν καὶ ἀχθοφορεῖν δυνάμενον· καὶ μέγα ἔργον. ἐπειδὴ γὰρ εἰς ἀνθρώπους ἔρωτι καὶ οἴστρῳ φέρεσθαι, λαβὼν αὐτὸν ἔκλεμε· ϯ γὰρ ἐπαφροδίτου ταύτης ὁρμῆς ἀφαιρεθεὶς, ἡμέρος τε εὐθὺς καὶ πίων ἔσται, καὶ οἵσει φορτίον μέγα, ὁδὸν ἀχθόμενος. εἰ δὲ αὐτὸς ἀπείρως ἔχεις ταύτης ϯ ἰατρείας, ἀφίξομαι δεῦρο μεταξὺ τριῶν ϯ τεττάρων ἡμερῶν, καί σοι τοῦτον σωφρονέστερον προβατοῦ παρέξω τῇ τομῇ. οἱ μὲν οὖν ἔνδον ἅπαντες ἐπῄνουν ϯ σύμβουλον, ὡς εὖ λέγοι, ἐγὼ δὲ ἤδη ἐδάκρυον, ὡς ἀπολέσων αὐτίκα ϯ ἐν τῷ ὄνῳ ἄνδρα, καὶ ζῆν οὐκ ἔτι ἐθέλειν ἔφην, εἰ γενοίμην εὐνοῦχος. ὥστε καὶ ὅλως ἀποσιτῆσαι τοῦ λοιποῦ ἐγνώκειν, ϯ ῥῖψαι ἑμαυτὸν ἐκ τοῦ ὄρους, ἔνθεν

33. Ille vero his auditis, *Si vero*, inquit, *neque incedere vult, neque gestare onera, & humanos amores amat, in mulieres puerosque insaniens, illum jugulate, atque intestina projicite canibus, carnes servate operis: ac si interrogabitur, quomodo iste perierit? a lupo factum mentimini.* Impurus ergo puer, meus mulio, gaudere, ac statim me velle jugulare. Sed forte fortuna interveniens de vicinia rusticorum aliquis, illa me morte eripuit; dirum *tamen* contra me consilium subjecit. *Nequaquam*, inquit, *interfeceris asinum, & molere valentem & gestare onera. Nec magnum opus. Quando enim in homines amore atque oestro fertur, comprehensum excisa. Etenim venereo isto impetu sublato, mansuetus statim & pinguis erit, & magnum sine labore onus gestabit. Si vero ipse hujus curationis imperitus es, intra tertium quartumve diem huc veniam, & istum tibi ovicula mitiorem illa sectione praestabo.* Itaque familiares omnes, laudare consiliarium, bene illum dicere *asseverantes*. Ego vero jam plorare, qui mox perditurus essem *latentem* in asino virum, & negare, me vivere velle, si eunuchus fierem: adeo ut omnino cibo abstinere in posterum decernerem, aut de monte me praecipitare, unde de-

a Ἡμιόνους] Ἥμους Ex. *Fl.* Nil mutant Edd. nec P. b Τοῦτο] Τούτῳ Ex. *Fl.* Vulgatam servat P. c Λέγοι] Λέγει *Fl.*

42. Γαμεῖν ἐβούλετο] Sic γαμηθῆναι accipit *Kusterus* in Schol. ad *Aristoph.* Plut. 1082. *J.M.G.*

50. Τὰ κρέα] Vide *Reinesi.* Var. Lect. 289. *M. du S.*

51. Ἢν ἔρηται] Ὁ δεσπότης deesse videtur. *F.G.* Ἢν ἔρηται] Non deest δεσπότης, sed intelligitur, vel potius αὐτὸς intelligendum relinquitur, ut notissimum hoc pronomine Herum κατ' ἐξοχὴν designari, veluti ipse adest ap. Terent. satis crebro. *Aristoph.* Neb. v. 220. Ἵν' ἔστω, ἀναβάντος αὐτὸν μοι μέγα. Quod vel honoris caussa fieri, recte ibi monet *Scholiast.* dicens: Τιμῶν ϯ διδάσκαλον οὐκ εἶπε πρῶτον τὸ ὄνομα. Sub αὐτὸν autem *Socratem* intelligi, ex ipso *Aristophane* satis est apertum. Conf. & Scholiasten ejus ad Nub. 195. ubi & ἐκεῖνος cod. more accipi multis tradit. *J.F.R.*

75. Ὀλόκλῳ] De potestate hujus verbi vid. supra ad *Amor.* c. 24. No. 94. Et hic significari intelliges *non castratum.* *J.F.R.*

77. Νὺξ βαθεῖα] Sic rursus infra c. 56. Et βαθεῖα ἑσπέ-

delapsus miserrima equidem morte, integrum tamen adhuc & intemeratum cadaver, morerer.

34. Intempesta jam nocte, nuntius de vico aliquis rus venit & in villam, dicens, puellam illam recens nuptam, illam, quae in latronum potestatem fuerat, ipsiusque sponsum, sero diei ambos & solos in litore ambulantes, accedente subito maris fluctu abreptos, non amplius comparere, eumque finem illis calamitatis ac mortis accidisse. Hic illi, velut orbata junioribus heris domo, decernunt non amplius manere in servitute, sed direptis, quae intus erant omnibus, fuga sibi consulunt. Equarum autem pastor, & me assumto, & convasatis quae poterat omnibus, ea mihi & equabus imponit. Ego gravabar equidem ferens veri onus asini. Interim lubens impedimentum illud meae castrationis excepi. Ac per totam illam noctem difficili itinere cum perrexissemus, & trium aliorum dierum superata via, venimus in urbem Macedoniae, Beroean, magnam ac celebrem.

35. Ibi statuunt qui nos egerant, & ipsi se collocare, & nos. Tum igitur nostrûm, jumentorum nempe instituta auctio: & vocalis praeco, in medio stans foro, proclamat. Accedentes autem *emtores* inspicere *nos* volunt, apertisque nostris oribus, annos de dentibus uniuscujusque spectant. Et partim quidem, aliud alius emunt. Me autem relictum ultimum jubet domum rursus reduci praeco, *Vides*, inquiens, *his so-*

75 θα ἐκπεσὼν, θανάτῳ οἰκτίστῳ ὁλόκληρον ἔτι καὶ ἀκέραιον νεκρὸς τεθνήξομαι.

Ἐπεὶ δὲ ἦν νὺξ βαθεῖα, ἄγγελός τις ἀπὸ κώμης ἦλθεν εἰς τὸν ἀγρὸν, καὶ τὴν ἔπαυλιν, ταύτῃ λέγων τὴν νεόνυμφον κόρην, τὴν τοῖς λησταῖς γενομένην, καὶ τὸν ταύτης νυμφίον, ἐπὶ δείλην ὀψίαν ἀμφοτέρους αὐτοὺς ἐν τῷ αἰγιαλῷ περιπατοῦντας, ὑπὸ πολάσσης ἄφνω τῆς θαλάσσης ἁρπάσαι, καὶ ἀφανεῖς ποιῆσαι, καὶ τέλος αὐτοῖς τοῦτο τὸ συμφορᾶς καὶ θανάτου γενέσθαι. οἱ δὲ, οἷα δὴ κεκενωμένης οἰκίας νέων δεσποτῶν, ἔγνωσαν μηκέτι μένειν ἐν τῇ ἐρημίᾳ, ἀλλὰ πάντα ἁρπάσαντες τὰ ἔνδον, φυγῇ ἐσώθησαν. ὁ δὲ νομεὺς τῶν ἵππων, κἀμὲ παραλαβὼν, καὶ πάνθ' ὅσα δυνατὸς ἦν συλλαβὼν, [d] ἐπικατέδησέ μοι καὶ ταῖς ἵπποις· ἐγὼ δὲ ἠχθόμην μέν, φέρων φορτίον ὄνος ἀληθινὸν, ἀλλ' ἐν ἄσμενος τὸ ἐμπόδιον τοῦτο τῆς ἐμῆς ἐδεξάμην ἐκτομῆς· καὶ τὴν νύκτα ὅλην ἐλθόντες ὁδὸν δύσβατον, καὶ τριῶν ἄλλων ἡμερῶν τὴν ὁδὸν ἀνύσαντες, ἐρχόμεθα εἰς πόλιν τῆς Μακεδονίας, Βέροιαν, μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον.

Ἐνταῦθα ἔγνωσαν οἱ ἄγοντες ἡμᾶς ἱδρύσαι, καὶ ἑαυτούς. καὶ τότε δὴ πράσις ἦν ἡμῶν τῶν κτηνῶν, καὶ κῆρυξ εὔφωνος ἐν ἀγορᾷ μέσῃ ἑστὼς, ἐκήρυττεν· οἱ δὲ προσιόντες ἰδεῖν ἤθελον, τὰ γόμφια ἡμῶν ἀνοίγοντες, καὶ τὴν ἡλικίαν ἐν τοῖς ὀδοῦσιν ἑκάστῳ ἔβλεπον, καὶ στὺς μὲν ὠνήσατο ἄλλος ἄλλον, ἐμὲ δὲ ὕστατον ἀπολελειμμένον ὁ κῆρυξ ἐκέλευσεν αὖθις [e] ἐπανάγειν εἰς οἶκον, ὁρᾷς, [f] λέγων, ὅτι

[d] Ἐπικατέδησε] Ἐπικατέδησέ Ex. Fl. Vulgatae adsentitur P. [e] Ἐπανάγειν] Ἀπάγειν Ex. Fl. Nihil a vulgata abit P. Ἐπάγειν marg. A1. Ἀπαγεῖν H. 1. & 2. [f] Λέγων] Ἔφη Fl.

76. Ἀκέραιον] * Ex παραλλήλου. V.

* Ex παραλλήλου] Idem legi in C, testatur *Solan.* Nec immerito id investigasse videtur, quia ἄτοπον. Ego quidem sensum ejus non percipio. Nisi simul respiciat ad proxime praecedens ὁλόκληρον; quasi Scholiasta innuat, ἀκέραιος hic idem fere esse, vel consequens τῷ ὁλοκλήρῳ, ut qui *integer* sit, etiam foret *immunis.* J. F. R.

ἱστορίᾳ, in *Quom. Hist.* c. 28. m. Βαβεῖν ἱστορῆ. *Alex.* c. 25. vs. 52. *Tox.* c. 36. *Herodian.* IV. ro. 1. &c. J. F. R.

81. Δύτους] Vide not. ad Θ. Δ. X. M. de S.

ὅτ῾ μόν῾ ὐχ [a] εὑρίσκ῾ κύριον. ἡ δὲ πολλὰ πολλάκις δινηθ῾ὴ κ῾ μεταπίπτ῾σα Νέμεσις ἤγαγε κἀμοὶ τ῾ δεσπότ῾ν, οἷον οὐκ ἂν εὐξαίμην· κίναιδ῾ γ῾ κ῾ γέρων τις ἦν, τούτων εἷς τ῾ τ῾ Θεὸν τ῾ Συρίαν εἰς τὰς κώμας κ῾ τὰς ἀγορὰς περιφερόντων, κ῾ τ῾ Θεὸν ἐπαιτεῖν ἀναγκαζόντων. τούτῳ πιπράσκομαι πολλῆς πάνυ τιμῆς, τριάκοντα δραχμῶν· κ῾ ἔνων ἤδη, τῷ δεσπότῃ εἰπόμην ἄγοντί.

Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ᾤκει Φίληβ῾ (τοῦτο γὰρ εἶχεν ὄνομα ὁ ὠνησάμενός με) μέγα εὐθὺς πρὸ τ῾ θύρας ἀνακέκραγεν, Ὦ κοράσια, δοῦλον ὑμῖν ἐώνημαι καλὸν κ῾ ἁδρόν, κ῾ Καππαδόκην τὸ γέν῾. ἦσαν δὲ τὰ κοράσια ταῦτα, ὄχλ῾ κιναίδων συνεργῶν τῷ Φιλήβῳ, κ῾ πάντες πρὸς τ῾ βοὴν ἀνεκρότησαν. ὡνοῦτο γὰρ ἀληθῶς ἄνθρωπον εἶναι τ῾ ἐωνημένον· ὡς δὲ εἶδον ὄνον ὄντα τ῾ δοῦλον, ἤδη ταῦτα ἐς τ῾ Φίληβον ἐσκωπτον, Τοῦτον μὲ δοῦλον, ἀλλὰ νυμφίον σαυτῇ πόθεν ἄγεις

lus dominum non reperit. Verum illa, multum saepe vertigine quasi quadam circumacta, & huc illuc labans, ultrix providentia, adduxit mihi quoque, qualem minime optarem, herum. Cinaedus enim & senex erat, ex eo genere unus, qui Syriam Deam per vicos agrosque circumferunt, & mendicatum ire Deam cogunt. Huic vendor magno sane pretio, drachmis triginta. Jamque ingemiscens ducentem sequor dominum.

36. Cum autem venissemus in diversorium Philebi, (hoc enim nomen habebat, qui me emerat) magna statim ante januam voce exclamat, *Emi vobis, puellae, servum pulchrum, & compactum, & gente Cappadocem.* At illae puellae erant turba cinaedorum, Philebi sodalium, qui omnes ad illum clamorem plausum tollunt, rati revera hominem esse, quod emtum esset. Cum autem viderent asinum esse illum servum, jam ista in Philebum cavillantur, *Hunc non servum*, o nostra, *sed sponsum tibi, unde quae-*

a Εὑρίσκει] Εὑρήσκει *J.* & *V2.* Εὕρηκε cett.

8. Εὑρίσκει] Legendum necessario aut εὑρήσκει, aut εὑρίσει. In utraque *Veneta* εὑρήσκει, quod ad emendationem viam monstrat. In reliquis εὕρηκε. *M. du S.*

Εὑρίσκει] Qui meminerit quoties ι & η male permutentur, maxime in Ed. *Junt.* facile videbit eam, dum εὑρήσκει scribit, imitatam Ms. quod eo ipso εὑρίσκει dare voluit; sed bene dictantem male excepit; ita eadem *Junt.* c. 20. hujus *Dial.* ξῆφοι pro ξῆφοι, vid. saepe alibi in variantt. notata similia, quae vix operae foret notasse; nisi hi ipsi errores ad investigandum verum occasionem praeberent. Corrupta autem illa pronuntiatio η instar ι proferendi non est adeo nova atque auctores nonnulli qui de Graeca pronnunt. scripsere, volunt; quin & in Inscriptt. inveniuntur ejus vestigia, ut ἀνέθικαν pro ἀνέθηκαν in Inscript. *Reines.* p. 633. ac non semel alibi ap. eumdem. Quum *Hennius* recte ex ipsis fontibus docuerit, veteres sonum literae η balatui ovium comparasse, quae inde μῆλα dictae. At εὑρήσει quoque inde conficerem, quod hic aeque bonum; nisi usu doctus essem, in alteram partem peccare illas Edd. & in η pro ι substituendo faciliores esse, quam ut ε inserant. Vulgatum εὕρηκε languet, & videtur ex eod. errore ortum, quod εὑρήσκει scriptum invenirent, & id vitiosum sentientes, ita corrigere voluerint. *J. F. R.*

29. Τούτων — γάμων] Modo plur. Num. effertur indiscretim, modo sing. Sic ὡραῖον ἤδη γάμου habuimus supra, *Tox.* c. 22. I. *Ver. Hist.* c. 21. ἕκτ. & infra *Dial. Mer.* 2. Sed plural. *Amor.* c. 51. pr. *Dial. Mer.* VII. *Aristoph.* Av. 132. Item ter quater promiscue in *Evang. Matth.* XXII. 2. & seqq. Ὀνεῖο autem per contemtum dici, ut ap. *Terent.* And. V. 3. 18. *Habeat, valeat, vivat cum illa*, facile adparet. *J. F. R.*

37. Θεοφόρητ῾] Illud certum videtur, hic pariter & paullo post, ubi redit hoc nomen, nihil de instinctu Deae, aut enthusiasmo adeo asini; sed designari *gerulum Deae*, ut Apulejus appellat. Sed utrum hoc significari possit θεοφόρητ῾, quaeritur? Favet certe, quod ex *Polybio* profertur ἀψηφοφόρητ῾, jure suffragii carens, qui non fert suffragium. *J. M. G.*

Ibid. Ὁ δὲ αὐλητὴς ὅμιλ῾] H. e. *tibicinum coetus.* Eleganter dictum pro αὐλητικὸς ὅμιλ῾, quemadmodum apud Comicum *Pace* 692. τ῾ δημότου ὅμιλον, pro δημοτικόν. Vid. ib. *Schol.* *L. Bos.*

Ibid. Αὐλητὴς ὅμιλ῾] Nescio an hic recte dicatur. Tragicum enim est. *Eurip.* Hec. 921.

Ναύτου ἐκλὺ ὁρᾶν ὅμιλον.

M. du S.

Αὐλητὴς ὅμιλ῾] Adscripserat *Solan.* vid. infra Περσ. c. 43. Ibi vero nihil aliud invenio, quam κ῾ πᾶς ὅτ῾

quaeſo acceptum adducis ? Feliciter vero tibi eveniant praeclarae nuptiae , pariasque nobis propediem tales pullos. Sic tum ridebant.

37. Poſtridie ad opus, ut ipſi dicebant, ſuum ſe accingunt : ornatamque Deam mihi imponunt. Tum urbe egreſſi per agros circumimus. Quoties vero ad vicum acceſſeramus , ego Deae gerulus inſiſtebam. Sed tibicinum turba fanaticum quiddam inflante , illi capite demiſſo cervices intorquentes , lacertos ſibi vulnerant , & exſertam ultra dentes linguam quisque & ipſam incidunt : adeo ut breviſſimo temporis ſpatio molli ſanguine plena eſſent omnia. Ego vero iſta cum viderem , primum adſtans tremere , ne forte Deae aſinino etiam ſanguine opus eſſet. Ubi vero ita ſe conciderant , de circumſtantibus ſpectatoribus ſtipem , obolos ac drachmas colligunt. Alius ficus, & caſeum, & vini cadum delaßῦσα ; ὅναιο δὲ [b] τύτων τ καλῶν γάμων, ϗ τέκοις ταχέως ἡμῖν πῶλυς τοιύτυς. ϗ οἱ ξ ἐγέλων.

Τῇ δὲ ὑςεραίᾳ συνετάπλοῦλο ἐπ' ἔργον, ὥσωρ αὐτοὶ ἔλεγον, ϗ τ Θεὸν ἐνσκευασάμενοι ἐμοὶ ἐπέθηκαν. εἶτα τ πόλεως ἐξηλαύνομεν, ϗ τ χώραν περιήειμεν. ἐπειδὰν δ' εἰς κώμην τινὰ [c] προσέλθοιμεν , ἐγὼ ξ ὁ Θεοφόρητος ἱςάμην, ὁ δὲ αὐλητὴς [d] ὅμιλος ἐφύσα ἔνθεον , οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀπορρίψαντες τ κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τῦ [40] αὐχένος [e] ἐλίσσοντες, τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τὺς πήχεις, ϗ τ γλῶτταν τ ὀδόντων ὑπερβάλλων ἕκαστος, ἔτεμνε ϗ ταύτην· ὥςε ἐν ἀκαρεῖ πάντα πεπλῆσθαι μαλακῦ αἵματος. ἐγὼ δὲ ταῦτα ὁρῶν, τὰ πρῶ- [45] τα ἔτρεμον ἑαυτὸν, μήποτε χρεία τῇ Θεῷ ϗ ὀνείου αἵματος γένοιτο. ἐπειδὰν δὲ καλακόψεταν ἄτως ἑαυτὺς, ἐκ τ παρεςηκότων θεατ ςυνέλεγον ὀβολὺς ϗ δραχμάς· ἄλλος ἰχάδας, [f] ϗ τυρὸν, ϗ οἶνον κάδον ἐπέ-

b Τούτων] Τούτυ τ &c. male *Fl. c* Προσέλθοιμεν] Προσέλθημεν *Fl. d* Ὅμιλος ἐφύσα] Ἐφύσα ὅμιλος P. *e* Ἐλίσσοντες] Εἰλίσσοντες *Fl.* Εἰλίσσοντες P. *f* Καὶ τυρὸν &c.] Reſtitut. ex emend. *Solani*, v. ejus notam.

37. Ὅμιλος] Πλῆθος, * ὄχλος, ἀθροίσματα. *V.*

* Ὄχλ. ἀθρ.] Deerant haec in Editis. Addidit *M. du S.*

ὄτος ὅμιλος. turbaque philoſophorum ibi intelligitur; quid autem hoc ad rem ? Nec ſatis indicat qua de re dubitet, de ipſo adparatu muſico huc non pertinente, an quod vitioſa conſtructio αὐλητὴς ὅμιλος. Sed videamus *Euripid.* ad quem provocat. Ibi legimus: Ναύταν ὑγρᾶ' ὁρῶν ὅμιλον. *Nauticam non amplius videns multitudinem.* Unde jam credebam , eum non dubitare potuiſſe de ſubſtantivo αὐλητὴς pro αὐλητικὸς, quod ναύτας pro ναυλικὸν ſimiliter eſt in *Eurip.* quodque ex *Ariſtoph.* modo etiam probavit *Bos* , nosque ſupra in 2. *Ver. Hiſt.* c. 46. No. 67. ubi Ἑλλάδα φωνὴν pluribus confirmavimus , & aliis etiam augere poſſemus, ut ex *Heſiod.* Ἔργ. 191. ὕβριν ἀνίφι , &c. Sed vid. Appendicem de Syntaxi *Aretaei* in Edit. *Boerhavii* p. 358. b. At multo minus de tibiis in ſacris hiſce adhibitis dubitare potuit. Quare adparet ſtilum tragicum ab eo culpatum; fruſtra tamen, ut ex bene multis aliis quae Cl. *Jenſ.* ex Noſtro aliisque proſaicis ſcriptoribus attulit in Lect. Lucian. loco ſupra ad *Ver. Hiſt.* a me adducto. *J. F. R.*

39. Ἀποῤῥίψαντες — ἐλίσσοντες] De hac participiorum ſtructura vid. ad *Tox.* c. 2. *J. F. R.*

40. Τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τὺς πήχεις] Non debeo hunc locum inobſervatum praemittere , quia ſunt eaedem voces in eadem materia , qua annotavi in tomi primi pagina 475. nec tamen nunc πήχεις aliter vertunt , quam *lacertos* , quod illic quoque volebamus. Verum neſcio qui intelligantur haec praecedentia , τὴν κεφαλὴν κάτωθεν ὑπὸ τῇ αὐχένος ἐλίσσοντες , ubi Baſileenſes, *caput ſubtus guttur ligantes* , Benedictus *depreſſa cervice caput torquentes.* Nihil horum probari poteſt, & Graeca exigunt *inferne ab cervice caput verſantes* ac torquentes, ut nempe cervix cum capite videretur in omnem partem converti. *J. G.*

49. Τυρὸν & οἶνον κάδον] Ridicule prorſus antehac legebatur οἶνον & τυροῦ κάδον. Quod ex conjectura quidem, ſed certiſſima, emendavimus. *M. du S.*

ἐπέδωκε, ϗ πυρῶν μέδιμνον ϗ κριθῶν τῷῼ ὄνῳ. οἱ δὲ ἐκ τούτων ἐτρέφοντο, ϗ τ' ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην θεὸν ἐθεράπευον.

Καί ποτε εἰς κώμην τινὰ αὐτῶν εἰσβαλλόντων ἡμῶν, νεανίσκον τ κωμητῶν μέγαν ἀγρεύσαντες, εἰσάγουσιν εἴσω, ἔνθα καλαλούντες ἔτυχον. ἔπειτα ἔπαθον ἐκ τῶν κωμητῶν, ὅσα συνήθη ϗ φίλα τοιούτοις ἀνοσίοις κιναίδοις ἦν. ἐγὼ δὲ ὑφαλγήσας ὅτι τῇ ἐμαυτοῦ μεταβολῇ, [a] ὅτι μέχρι νῦν ἀνέχομαι κακῶν, ἀναβοῆσαι, ὦ Ζεῦ σχέτλιε, ἠθέλησα, ἀλλ' ἡ μὲ φωνὴ οὐκ ἀνέβη μοι ἡ ἐμὴ, ἀλλ' ἡ τοῦ ὄνου ἐκ τοῦ φάρυγγος, ϗ μέγα ὠγκησάμην, τ δὲ κωμητῶν τινες (ἔτυχον [b] γὰρ τότε ὄνον ἀπολωλεκότες, ϗ τ ἀπολωλότα ζητοῦντες) ἀκούσαντές μου μέγα βοήσαντος, παρέρχονται εἴσω, οὐδενὶ οὐδὲν εἰπόντες, ὡς ἐμοῦ τοῦ ἐκείνων ὄντος, ϗ καλαλαμβάνουσι τοὺς κιναίδους, ἄῤῥητα ἔνδον ἐργαζομένους· ϗ γέλως ἐκ τ ἐπεισελθόντων πολὺς γίγνεται ἔξω· [c] ϗ ἐκδραμόντες, ὅλῃ τῇ κώμῃ τῷ λόγῳ διέδωκαν τ ἱερέων τ ἀσέλγειαν. οἱ δὲ αἰδήμονες δεινῶς ταῦτα ἐλεγμένα, τ ὑβριστὴς νυκτὸς εὐθὺς ἔνθεν ἐξήλασαν. καὶ ἐπειδὴ ἐγενόμην ἐν τῇ ἐρήμῳ τ ὁδοῦ, ἐχαλέπαινον, καὶ ὠργίζοντο ἐμοὶ τῷ μηνύσαντι τὰ ἐκείνων μυστήρια. καὶ τοῦτο μὲ ἀνεκτὸν τὸ δεινὸν ἦν, κακῶς τῷ λόγῳ ἀκούειν, ἀλλὰ τὰ μὲν τοῦτο οὐκέτ' ἀνεκτά· τ γὰρ θεὸν ἀφελόντες μου, ϗ χαμαὶ καλαθέμενοι, ϗ τὰ στρώματά μου πάντα σχίσαντες, γυμνὸν ἤδη προσδέουσί με δένδρῳ μεγάλῳ, εἶτα ἐκείνῃ τῇ ἐκ τ ἀγραγάλων μάστιγι παίοντες, [d] ὀλίγου ἐδέησαν ἀποκτεῖναι, κελεύοντές με τοῦ λοιποῦ ἄφωνον εἶναι θεοφορήτου, καὶ μὴν ϗ ἀσφάξαι

dit, & tritici medimnum & hordei asino. Ex his illi alebantur, gestaramque humeris meis Deam colebant.

38. Atque in vicum aliquando illorum delatis nobis, captum de vicanis magnum juvenem intro deducunt, ubi diversabantur: deinde patiuntur a rustico, quae consueta atque cara nefandis istis cinaedis erant. Ego vero supra modum dolens mea illa transformatione, quantum ad eum diem malorum sustinerem, exclamare, o patiens nimis Jupiter! volebam. Sed vox quidem mea mihi non ascendit e gutture, sed asini; magnum nempe rudebam. Verum agrestes quidam, qui forte asinum perdiderant, requirentes amissum, audito me validum clamante, intro ingrediuntur, nemine praemonito, tanquam ego illorum essem; deprehenduntque cinaedos infanda intus patrantes. Itaque risus extra multus ab his, qui ingressi fuerant, oritur, qui discurrentes per totum vicum, sermonibus differunt sacerdotum libidinem. Hi, quos vehementer puderet, ea in apertum esse prolata, proxima nocte statim inde discedunt: cumque in deserto viae essent, indigne ferunt, & irascuntur mihi; qui mysteria illorum enunciassem. Atque illud quidem tolerabile malum erat, maledicta illorum audire: sed quae sequebantur, non jam tolerabilia; Dea enim ablata a me, & humi deposita, detractisque omnibus meis stragulis, nudum jam magnae arbori alligant: tum illo de talis flagello caesum parum abest quin interficiant, jubentes ut mutus in posterum essem Deae gerulus. Quin de jugulando me etiam post verba de-

a Ὅτι μέχρι νῦν ἀν. κακ.] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* Optavit autem aliam lect. invenire. b Γὰρ] Deest in *Fl.* c Καὶ] Male deest in *Fl.* d Ὀλίγου] Ὀλίγῳ *Pell.*

77. Κακῶς — ἀκούειν] Phrasis Latinis aeque ac Graecis familiaris. Conf. supra T. I. *Nigr.* c. 22. Ibique not. *Bourd.* Item *Prometh.* c. 1. *Philostr.* Vit. Soph. I. c. 2. p. 505. Sic & κακῶς ἀκούων, *Epict.* Sent. VII. Alia similia dedit Cl. *Jens.* in Lectt. Luc. p. 272. *J. F. R.*

82. Ἐκ

deliberabant, qui tanta illos adfeciſſem contumelia, & antequam meruiſſent aliquid, vico excuſſiſſem. Sed quo minus me occiderent, Deae verecundia movebantur, jacentis humi, nec habentis quomodo iter faceret.

39. Hinc ergo poſt flagella, recepta domina, pergo. Verſus veſperam devertimus in praedio hominis divitis. Domi hic erat *commodum*, lubensque Deam domo recipiebat, offerebatque illi ſacrificia. Hic memini magnum me ſubire periculum. Miſerat domino praedii donum amicorum aliquis, femur ſilveſtris aſini. Hoc coquus dum parare vult, negligentia perdit, canibus pluribus clam ingreſſis. Hic plagarum multarum metu atque cruciatus ob perditum femur, ſuſpendere ſe decernit. Verum uxor illius, inauſpicatum mihi malum, *Tu vero cariſſime*, inquit, *mori noli, nec deſperationi tali te tradideris. Mihi enim obſecutus bene omnia feceris. Cinaedorum illum aſinum educ in locum remotum, ibique mactati partem illam, femur abſciſſum huc adfer, curatumque redde domino: reliqua aſini per praeceps aliquorſum abjice. Videbitur enim aufugiſſe, & ſic diſceſſiſſe ex oculis. Vides autem, quam ſit carnoſus, & agreſti illo omnibus modis melior.* Coquus laudato mulieris conſilio, *Optime*, inquit, *iſta, uxor: & hoc ſolo opere flagella mihi licebit effugere. Et hoc jam ſtatim perfectum da-*

μὲν τὰς μάστιγας ἐβιβλεύσαλο, ὡς ἐς ὕβριν αὐτὸς βαλόντα πολλὴν, ἡ τ κώμης ὅλη ἐργασαμένους ἐκβαλόντα· ἀλλ' ὥστε με μὴ ἀποκτεῖναι, δεινῶς αὐτὸς ἡ θεὸς ἐδυσώπησε, χαμαὶ καθημένη, καὶ ὅλη ἔχουσα ὅπως ὁδεύοι.

Ἐντεῦθεν οὖν μὲν τὰς μάστιγας λαβὼν τ δέσποιναν, ἐβάδιζον, ἡ πρὸς ἑσπέραν ἤδη καλαλύομεν εἰς ἀγρὸν πλουτοῦντ ἀνθρώπου· ἡ ἦν οὗτ ἔνδον, ἡ τ θεὸν μάλα ἀσμένη τῇ οἰκίᾳ ὑπεδέξαλο, ἡ θυσίας αὐτῇ προσήγαγεν. ἐνθάδε οἶδα μέγαν κίνδυνον αὐτὸς ὑπομείνας· τ φίλων γάρ τις τῷ δεσπότῃ τ ἀγρῶν ἔπεμψε δῶρον, ὄνου ἀγρίου μηρόν· τοῦτον ὁ μάγειρ σκευάσαι λαβὼν, ῥαθυμίᾳ ἀπώλεσε, κυνῶν πολλῶν λαθραίως εἴσω παρελθόντων· ὃς δεδιὼς πληγὰς πολλὰς, ἡ βάσανον ἐκ τ ἀπωλείας τοῦ μηροῦ, ἔγνω κρεμάσαι ἑαυτὸν ἐκ τοῦ τραχήλου. ἡ δὲ γυνὴ ἡ τούτου, κακὸν ἐξαίσιον ἐμόν, Ἀλλὰ μήτε ἀποθνήσκε, εἶπεν, ὦ φίλταλε, μήτε [e] ἀθυμίᾳ τοιαύτῃ δῶς σεαυτόν· πειθόμενός μοι γάρ, πράξεις εὖ πάντα. τ κιναίδων τ ὄνον λαβὼν ἔξω εἰς ἔρημον χωρίον, κἄπειτα σφάξας αὐτὸν, τὸ μέρος μὲν ἐκεῖνο, τ μηρὸν ἀποτεμών, κόμιζε δεῦρο, καὶ σκευάσας, τῷ δεσπότῃ ἀπόδος, ἡ τὸ ἄλλο τοῦ ὄνου κάτω που ἐς τ χρημνὸν ἄφες. δόξει γὰρ ἀποδρὰς οἴχεσθαί που, ἡ εἶναι ἀφανής· ὁρᾷς δὲ ὡς ἔστιν εὐσαρκος, ἡ τοῦ ἀγρίου ἐκείνου πάντα ἀμείνων; ὁ δὲ μάγειρος, τ γυναικὸς ἐπαινέσας τὸ βούλευμα, Ἄριστα, ἔφη, σοι, ὦ γύναι, ταῦτα, καὶ τούτῳ μόνῳ τῷ ἔργῳ τὰς μάστιγας φυγεῖν ἔχω, ἡ τοῦτό μοι ἤδη πε-

e Ἀθυμίᾳ τοιαύτῃ] Sic *Fl. Ald. J. H. P.* &c. Ῥαθυμίᾳ ταύτῃ L. P. & marg. *AIW.*

82. Ἐκ τ ἀτραγάλων μάστιγι] Quo ſcilicet in ſe ipſos furioſi iſti ſaeviebant. *Reineſius* etiam in ſervis caſtigandis adhibita obſervat ex *Plut.* adverſ. Colot. & apparatum ex *Apuleji* VIII. diſci poſſe. *M. du S.*

94. Εἰς] Pro ἐν, confer ſupra dicta ad c. 1. hujus fabulae. *J. F. R.*

5. Ἔγνω] Vid. ſupra c. 20. *J. F. R.*

21. Καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπράξεις] Eadem conſtructio eſt infra *Jov. trag.* c. 7. pr. Ἄριστα κεκρυκταί σοι. Conf. & ſupr. c. 24. *J. F. R.*

22. Ὁ

πεπράξει. ὁ μὲν οὖν ἀνόσιος οὗτος [a] ὑμὸς μάγειρος ἐμοῦ πλησίον ἑστὼς, τῇ γυναικὶ ταῦτα συνεβουλεύετο.

bitur. Haec nefarius ille meus coquus prope me adſtans, cum uxore deliberabat.

Ἐγὼ δὲ τὸ μέλλον ἤδη προορώμενος, κράτιστον ἔγνων τὸ σώζειν ἐμαυτὸν ἐκ τῆς [b] καινίδος, καὶ ῥήξας τὰ ἱμάντα, ᾧ δεδεμένην, καὶ ἀναπηδήσας, ἵεμαι δρόμῳ εἴσω, ἔνθα ἐδείπνουν οἱ κίναιδοι σὺν τῷ δεσπότῃ τῶν ἀγρῶν· ἐνταῦθα εἰσδραμὼν, ἀνατρέπω πάντα τῷ σκιρτήματι καὶ λυχνίαν, καὶ τραπέζας· καί μοι ἔδοξεν κομψόν τι τοῦτο πρὸς σωτηρίαν ἐμὴν εὑρηκέναι, καὶ τὸν δεσπότην τῶν ἀγρῶν κελεύειν εὐθέως ὡς ἀγέρωχον ὄνον ἐμὲ καταπλειοθέντα, φυλάττεσθαι ἀσφαλῶς· ἀλλά με τοῦτο τὸ κομψὸν, εἰς ἔσχατον ἤνεγκε [c] κίνδυνον. λυττᾶν [d] γὰρ δόξαντές με, ξίφη πολλὰ ἤδη καὶ λόγχας ἐπ' ἐμὲ ἐσπάσαντο, καὶ ξύλα μακρά· καὶ εἶχον ὅτως, [e] ὥστε ἀποκτεῖναι με. ἐγὼ δὲ ὁρῶν τὸ δεινὸν τὸ μέγεθος, δρόμῳ εἴσω παρέρχομαι, ἔνθα οἱ ἐμοὶ δεσπόται κοιμηθήσεσθαι ἔμελλον. οἱ δὲ θεασάμενοι τοῦτο, συγκλείουσι τὰς θύρας εὖ μάλα ἔξωθεν.

40. At ego quid futurum eſſet proſpiciens, optimum ratus ex illa me caede eripere, rupto quo ducebar loro & exſultans, curriculo irrumpo ubi coenabant cum domino agrorum cinaedi. Hic intro currens everto inſultu meo omnia, candelabrum & menſas. Ac videbar mihi equidem ſcitum quiddam ad ſalutem meam inveniſſe, ac juſſurum ruris dominum ſtatim me tanquam elatum ferocia aſinum includi, diligenterque aſſervari. Sed illud ipſum me ſcitum in extremum periculi adduxit. Rabioſum me rati, multos jam gladios in me haſtasque ſtrinxerant, & longos fuſtes, atque ut ſtatim interfecturi me ſe comparaverant. Ego autem perſpecta periculi magnitudine, curſu me in eum locum propipio, ubi pernoctaturi erant mei domini. Quo illi animadverſo, probe januas extra occludunt.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη ὄρθρος ἦν, ἀπαμείβομαι τὴν θεὸν αὖθις ἀπιέναι ἅμα τοῖς ἀγύρταις, καὶ ἀφικόμεθα εἰς [f] κώμην ἄλλην μεγάλην, καὶ

41. Poſt lucis exortum ſublata iterum Dea cum agyrtis abeo, pervenimusque in vicum alium magnum & celebrem, in quo no-

a Οὐμὸς] Sic B2. P. S. Ὁ ὑμὸς J. Fl. Fr. Οὑμὸς Ald. H. Ὁ ἰμὸς V2. b Καινίδος] Κοπίδος P. & marg. A1. cum J. Vulgatam vero retinent cett. c Κίνδυνον] Ita dedi ex P. L. Κινδύνου Edd. Κίνδυνον J. Sed ex accentu patet eam κίνδυνον voluiſſe. d Γὰρ] Addidit Solan. Deerat in Edd. e Ὥστε] Deeſt in Fl. Adeſt in aliis & P. f Κώμην] Πόλιν Ex. Fl. male. Vulgatam firmat P.

34. Ἀγέρωχον] Ἀνδρῶδες, ἔντιμον, ὑπερήφανον. V.

46. Ἀγύρταις] Ἀλαζόσιν, * ἀπατεῶσιν. V.

* Ἀπατεῶσιν] Suidas. Ἀγύρτης, ὁ ἀλαζὼν, καὶ ἀπατεών. Scribendum igitur ἀπατεῶσιν. Schol. autem ſeq. ἐπηρεάσαντο adſpirate editum mutavi, quia typothetae tantum error eſt. J. F. R.

22. Ὁ ὑμὸς] Ita Fl. J. Ald. & Fr. At Baſ. 2. P. S. & A. ὑμὸς. Ven. 2. vero ὁ ἰμὸς. ut omnes Libri ſcribunt c. 46. & 55. M. du S.

Οὐμὸς] Quia res eſt parvi, & utrovis more ſcribitur, ſervavi hic ſcripturam Pariſinae aliarumque nonnullarum, etſi mox c. 46. & 55. eadem cum ceteris ὁ ἰμὸς exhibet. J. F. R.

27. Καινίδος] P. & J. Ed. κοπίδος. Sed aut genuina hic eſt vox καινὶς, aut ſcriptum fuit τῶ κινδύνου. M. du S. Niſi κοπίδος ex κοπίδος malis. J. F. R.

30. Ἀνατρέπω] Cl. L. Bos in Evang. Joan. c. 2. 15. (ubi legimus, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε) quoque mallet legere ἀνέτρεψε, quod hoc verbum in hac re proprium ſit, non item ἀναστρέφειν. Idque ex Plutarch. Gall. p. 1055. item his Luciani verbis, & Gall. c. 12. ac Dial. Meretr. XV. pr. alioque ex ejusd. Demonacte petito teſtimonio probatum it, ubi ſimiliter ἀνατρεπόντων τῷ σκάφει, ſubverſa navi, quoque habemus. Aitque ſuae conjecturae non obſtare, quod Matthaeus & Marcus pro eo habent καταστρέφειν; quum καταστρέφειν & ἀναστρέφειν in ſignificatu plane conveniant, non ita καταστρέφειν & ἀνατρέπειν. Idem jam egit Cl. J. Gro-

novo praestigiarum genere persuadent hominibus, non manere Deam in aedibus hominis, sed in templo Deae illius loci, quae maxime ab illis colebatur, diversari velle. Illi ac lubentes quidem peregrinam Deam recipiunt, in suae ipsorum Deae hospitium deductam: nobis vero domum pauperculorum hominum adsignant. Hic dies aliquam multos commorati domini mei abire in vicinam urbem cum vellent, Deam repetunt ab incolis, atque ipsi in sacrum ingressi inde eam exportant, mihique impositam educunt. Verum impii in sacrum illud ingressi donarium, phialam auream furati fuerant, quam sub Deae *vestibus* ferebant. Sed animadversa re, vicani statim persequuntur: deinde, cum prope essent, desilientes ab equis illos in via prehendunt, impios vocant sacrilegosque, sublatum furto donarium reposcunt, idque excussis omnibus in sinu Deae inveniunt. Vinctos ergo effeminatos hosce reducunt, atque alios conjiciunt in vincula; Deam meo gestatam tergo in aliud templum dant; aurum suae civitatis Deae reddunt.

πολυάνθρωπον, ἐν ᾗ κ᾽ [g] καινότερόν τι ἐτεραστεύσαιτο, τ᾽ θεὸν μὴ μεῖναι ἐν ἀνθρώπου οἰκίᾳ, τ᾽ δὲ παρ᾽ ἐκείνοις μάλιστα τιμωμένης ἐπιχωρίου δαίμονος τ᾽ ναὸν οἰκῆσαι· οἱ δὲ κ᾽ μάλα ἄσμενοι τ᾽ ξένην θεὸν ὑπεδέξαντο, τῇ σφῶν αὐτῶν θεῷ [h] συνοικίσαντες· ἡμῖν δὲ οἰκίαν ἀπέδειξαν ἀνθρώπων πενήτων. ἐνταῦθα συχνὰς ἡμέρας οἱ δεσπόται ἀγαπήσαντες, ἀπιέναι ἤθελον εἰς τ᾽ πλησίον πόλιν, κ᾽ τ᾽ θεὸν ἀπήτουν τοὺς [i] ἐπιχωρίους, κ᾽ αὐτοὶ εἰς τὸ τέμενος παρελθόντες ἐκομίζοντο αὐτήν· κ᾽ θέντες ἐπ᾽ ἐμοὶ, ἤλαυνον ἔξω. ἔτυχον δὲ οἱ δυσσεβεῖς εἰς τὸ τέμενος ἐκεῖνο παρελθόντες, ἀνάθημα φιάλην χρυσῆν κλέψαντες, ἣν ὑπὸ τῇ θεῷ ἔφερον· οἱ δὲ κωμῆται, αἰσθόμενοι τοῦτο, εὐθὺς ἐδίωκον, εἶτα ὡς πλησίον ἐγένοντο, καταπηδήσαντες ἀπὸ τ᾽ ἵππων, εἶχον αὐτὸν ἐν τῇ ὁδῷ, κ᾽ δυσσεβεῖς κ᾽ ἱεροσύλους ἐκάλουν, κ᾽ ἀπῄτουν τὸ κλαπὲν ἀνάθημα· κ᾽ ἐρευνῶντες πάντα, εὗρον αὐτὸ ἐν τῷ κόλπῳ τ᾽ θεοῦ. δήσαντες οὖν τὰς [k] γυναικίας, ἦγον ὀπίσω, κ᾽ τὰς μὲ εἰς τ᾽ εἱρκτὴν ἐμβάλλουσι, τ᾽ δὲ θεὸν τ᾽ ἐπ᾽ ἐμοὶ κομιζομένην ἁρπάσαντες, ναῷ ἄλλῳ ἔδωκαν, τὸ δὲ χρυσίον τῇ πολίτιδι θεῷ πάλιν ἀπέδωκαν.

Τῇ

[g] Καινότερον] Καινότατον P. [h] Συνοικίσαντες] Συνοικήσαντες Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. [i] Ἐπιχωρίους] Ἐπιχαρίους *Fl.* [k] Γυναικίας] Sic *Fl. Fr. J. H. P.* &c. Γυνίας P.

48. Ἐτεραστεύσαιτο] Ἐψεύσατο. *V.*

70. Εἱρκτὴν] Φυλακήν. *V.*

Gronov. supra T. I. *Xenx.* c. 10. p. hujus Ed. 848. ubi ἅρματα ἀναστρέψαντες male olim redditum erat, *currus subversos*, quum sit *conversos, redeuntes, circumactos*. Confer etiam, si lubet, Cl. *Bergler.* ad *Alciphr.* I. Ep. 27. ἄλον με αὐτὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀναστρέψασα, δηλαδὴ ἀπωμόσασας. *me totum secundum proverbium subvertisti & servire coëgisti.* Quo loco ille Graece perdoctus commentator docet de luctatoribus prostratis saepe capi hoc verbum; sed metaphoram deductam ab inversis vasis. Et ut quis dicat, parvi interesse, ac τὰς τραπέζας ἀναστρεφούσας facile tamen intelligi, *inversas*, quum & ἀναστροφὴ vulgo significet *inversionem*; Ego vicissim ajo, saepe mirum quantum interesse. E. c. quando ap. LXX. *Jerem.* XLVI. 26. al. 27. legimus, κ᾽ ἀναστρέψει Ἰακώβ, quod est: *Et revertetur Jacob* ex captivitate, sive redibit in terram suam: si ibi legeretur ἀνατρέψει, *evertet*; quam multum hoc differret? *J. F. R.*

37. Γὰρ] Illud γὰρ quod in omnibus deerat, cum fine eo sententia stare non posset, ex conjectura addidimus. *M. du S.*

48. Καινότερον] Non sperno lectionem Codicis P. vertoque, *aliquid maxime mirandum*, s. *numquam ante visum auditumve. Long. Past.* IV. p. 124. f. Ed. *Moll.* (per errorem operarum est p. 132.) Καί ἴσως ἂν, τὸ καινότατον, εὑρεθεὶς ἁπαλὸς Δάφνις. Quod recte vertit Mollius: *ac fortasse, quod maxime mireris, a suis jam inventus periisset Daphnis* Nec ideo tamen vulgatam amoveo, quae aliis vel melior videbitur, quod comparativus respiciat ad miraculum praecedens, dum

Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, τά τε σκεύη καὶ μὲ ἐπράσκειν διέγνωσαν, καὶ ἀπέδοντό με ξένῳ ἀνθρώπῳ, τῷ πλησίον κώμην οἰκοῦντι, τέχνην ἔχοντι ἄρτους πέσσειν· οὗτός με ἀπαγαγὼν, καὶ πυρῶν μεδίμνους δέκα ὠνησάμενος, ἐπιθεὶς μοι τὸν πυρὸν, ὡς ἑαυτὸν ἤλαυνεν ὁδὸν ἀργαλέαν, ὡς δὲ ἤκομεν, εἰσάγει με εἰς τὸν μυλῶνα, καὶ ὁρῶ πολὺ πλῆθος ἔνδον ὑποζυγίων χλιανῶν, καὶ μύλαι πολλαὶ ἦσαν, καὶ πᾶσαι τούτοις ἐτρέφοντο, καὶ πάντα ἐκεῖνα μεστὰ ἦν ἀλεύρων. καὶ τότε μέν με, οἷα ξένον δοῦλον, καὶ φορτίον βαρύταλον ἀράμενον, καὶ ὁδὸν ἀργαλέαν ἀφιγμένον, ἀναπαύεσθαι ἔνδον ἀφῆκαν· τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, [a] ὀθόνην τοῖς ὄμμασιν ὑπιπετάσαντες ὑπεζευγνύσί με τῇ κώπῃ τοῦ μύλου, εἶτα ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ἠπιστάμην ὅπως χρὴ ἀλεῖν, πολλάκις [b] μαθών· προσεποιούμην δὲ ἀγνοεῖν, ἀλλὰ μάτην ἤλπισα. λαβόντες γὰρ πολλοὶ τῶν ἔνδον βακτηρίας, περίστανταί με, καὶ μὴ προσδοκήσαντα, ὡς οὐχ ὁρῶντα, παίουσιν ἀθρόα τῇ χειρὶ, [c] ὥστε με [d] ὑπὸ τοῦ πληγῆς ὥσπερ τρόμον ἐξαπίνης τρέφειν. καὶ πεῖρα ἔμαθον, ὡς χρὴ τὸν δοῦλον, ἐς τὸ τὰ δέοντα ποιεῖν, μὴ περιμένειν τὴν χεῖρα τοῦ δεσπότου.

Λεπτὸς οὖν πάνυ γίγνομαι, καὶ ἀσθενὴς τῷ σώματι, ὥστε ἔγνω με ὁ δεσπότης πωλῆσαι, καὶ ἀποδίδοταί με ἀνθρώπῳ κηπουρῷ τὴν τέχνην· οὗτος γὰρ εἶχε κῆπον, λαχανὰ

42. Postridie cum suppellectili illorum me quoque statuunt vendere: & vendunt hospiti de proximo vico homini, cujus ars erat panes coquere. Hic me assumtum, impositis decem, quos emerat, tritici medimnis, domum deduxit suam, via quidem aspera. Cum advenissemus, deducit in pistrinum. Et video ibi magnam intus conservorum jumentorum multitudinem, & molae ibi multae, quae omnes ab his circumagebantur, plenaque farinis omnia. Et tum quidem me ut servum novum, quique grave onus gestassem, viamque difficilem confecissem, requiescere intus passi sunt. At postridie ejus diei, praetenso oculis meis velo, temoni me molae jungunt, tum agitant. Ac bene equidem noram, quomodo molendum esset, qui saepe didicissem: ignorare tamen me simulabam. Verum frustra *aliquid* speraveram. Correptis enim baculis domesticorum multi me circumstant, meque nec opinantem, qui nihil viderem, conferta manu pulsant, adeo ut a plagis trochi instar subito circumagerer. Itaque experimento *tum* didici, non oportere servum ad hoc, ut officium faciat, manum expectare Heri.

43. Emaciatus ergo & imbecillo corpore cum fierem, statuit dominus me vendere, venditque homini olitori, qui hortum colendum conduxerat. Hic illud habuimus ne-

a Ὀθόνην] Vid. notam *Solani*. b Παθὼν] Μαθὼν marg. Δ. W. c Ὥστε] Ita recte *Fl. H. P.* &c. Ὥσγε male *J.* d Ὑπὸ] Et hic esse in *El.* notabat *M. du S.* Est & in cett.

77. Ἄρτους πέττειν] Ἀρτοποιεῖν. *V.*

88. Ὀθόνην..] Γρ. ἐβύσθη τὰ ὄμματά μου σκεπάσαντες. *G.*

potestas voci interim manear eadem; nam & infra hoc *Dial.* c. 52. καὶ τῷ δευτέρῳ καιρότερον ἐν ἐμοὶ ἐπιδείξομένου. *J. F. R.*

88. Ὀθόνην] In *Coll.* & P. ὀθόνῃ τὰ ὄμματά μου σκεπάσαντες. *M. du S.*

95. Ὥστε μοι] Sic habere dixi Edd. quod verum est, ratione particulae ὥστε, non ratione accentus; legunt enim ὥστέ μοι, quod cum contra canones Grammaticorum sit, & hic & alibi mutavi, quoties occurrebat. Occurrebat autem saepissime. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπὸ] Indagavit *Solan.* num allae ἀπὸ haberent, quod alias facile permutatur. Sed ἀδιάφορον hic arbitror, & ὑπὸ recte hic habet. Sic ὑπὸ τοὺς πόδας habuimus *pro Imag.* c. 1. Alia ratione ὑπὸ & ἀπὸ promiscue interdum usurpari posse, supra monuit Cl. *Hemsterh.* T. I. *Tim.* p. 103. —4. Sed quod propius huc spectat, ἀπὸ vicissim est in *Evang. Luc.* VII. 35. ἐδικαιώθη ἀπὸ, &c. ubi regulariter foret ὑπὸ. Plura in promptu habeo. Sed quia hic nihil difficultatis, testimonia non profundam frustra. *J. F. R.*

96. Ὥσε.

negotii. Dominus nimirum mane impoſita mihi olera deportabat in forum, eaque cum vendentibus tradidiſſet, retro me in hortum agebat. Tum illo fodiente & plantante vacuus ego adſtabam. Erat autem vehementer moleſta quam tum vitam agebam. Primo quidem quod hiems jam eſſet, & ille neque unde ſtragula ſibi emeret haberet, nedum ut mihi: & quod ſine ſoleis, lutum modo humidum, modo rurſus durum atque acutum calcarem: cibi vero hoc ſolum utrisque eſſet, lactucae amarae ac durae.

γεωργεῖν, ϗ τοῦτο εἶχομεν ἔργον. ὁ δεσπότης ὃν ἔωθεν ὀπιθεῖς μοι τὰ λάχανα, ἐκόμιζεν εἰς τ ἀγοράν· ϗ ὁ Φωτιὰς τοῖς ταῦτα ὠπράσκουσιν, ἦγέ με πάλιν εἰς τ κῆπον. εἶτα ἐκεῖνος μ ϗ ἔσκαπτε, ϗ ἐφύτευε, ϗ ὅτ ὕδωρ τοῖς φυτοῖς ἐπῆγεν, ἐγὼ δὲ ἐν τούτῳ ἐστήκειν ἀργός. ἦν δέ μοι δεινῶς ἀλγεινὸς ὁ τότε βίος. πρῶτον μ, ἐπεὶ χειμὼν ἤδη ἦν, κἀκεῖνος οὐδὲ αὐτῷ στρῶμα εἶχεν ἀγοράσαι, οὐχ ὅπως ἐμοί· ϗ ἀνυπόδητος πηλὸν ὑγρὸν, ϗ πάλιν σκληρὸν, ϗ ὀξὺν ἐπάτουν, ϗ Φαγεῖν τοῦτο μόνον ἀμφοτέροις ἦν, Φρίδακας πικρὰς, ϗ σκληράς.

Καί ποτε ἐξιόντων ἡμῶν ἐς τ κῆπον, ἐντυγχάνει ἀνὴρ γενναῖος, στρατιώτης στολὴν ἠμφιεσμένος, ϗ τὰ μ πρῶτα λαλεῖ πρὸς ἡμᾶς τῇ Ἰταλῶν Φωνῇ, ϗ ἤρετο τ κηπουρὸν ὅπου ἀπάγοι τ ὄνον ἐμέ· ὁ δὲ, οἶμαι, τ Φωνῆς ἀκούσας ὢν, οὐδὲν ἀπεκρίνατο, ὁ δὲ ὀργιζόμενος, ὡς ὑφορώμενος, παίει τῇ μάστιγι τ κηπουρόν· κἀκεῖνος συμπλέκεται αὐτῷ, ϗ ἐκ τ ποδῶν ὑποσπάσας, εἰς τ ὁδὸν ἐκτείνει· ϗ κείμενον ἔπαιεν ὅτῳ, ϗ χειρὶ, ϗ ποδὶ, ϗ λίθῳ τῷ ἐκ τ ὁδοῦ· ϗ ὃς τὰ πρῶτα ϗ ἀντεμάχετο, ϗ ἠπείλει, εἰ ἀναστείη, ἀποκτενεῖν τῇ μαχαίρᾳ· ὁ δὲ, ὥσπερ ὑπ' αὐτοῦ ἐκείνου διδαχθεὶς τὸ ἀκινδυνότατον, σπᾷ τ μάχαι-

44. Aliquando exeuntibus nobis in hortum, adeſt vir procerus, veſte militari, ac primum Italorum nos lingua alloquitur, interrogans olitorem, quo me aſinum abduceret? Hic, linguae, puto, ignarus, nihil reſpondet. Ille vero iratus, velut qui contemtui habitus eſſet, flagello pulſat olitorem. Hic complexus hominem, ſupplantatum in via extendit, atque ita jacentem manu, pede, lapide de via, concidit. Ille primo repugnat, &, ſi ſurrexiſſet, gladio ſe hunc interfecturum, minatur. At hic velut ab illo ipſo edoctus, quid eſſet tutiſſimum, abſtractum ei gladium longe

e Ἀνυπόδητος] Sic jam Edd. cum ſupra hoc *Diſc.* bis, ter haberent ἀνυπόδητος, quod poſterius etiam adſcript. in marg. *Ar.* f Πάλιν] Reſtitut. ex L. Πάνυ Edd. priores omnes. g Ὅπου] Ὅτου *Fl.* h Καὶ ὃς] Sic P. cum *F. Ald. P. H.* &c. Ὁ δὲ *Fl.* i Ἀκινδυνότατον] Sic Edd. recte, excepta *Fl.* quae ἀκινδυνάτατον.

96. Ὥσπερ στρόμβον ἑξαπίνης στρέψας] Si *Eraſmus* ad Belgiciſmum ſolum modo attendiſſet, non vertiſſet, *ut e veſtigio more turbinis circumducerem molam*; dum contra ipſe qui plagas patitur, circumagitur inſtar turbinis. *F. F. R.*

14. Ἀνυπόδητος] Quia utrumque frequenter invenitur, ἀνυπόδητος & ἀνυπόδητος; hoc loco ſic edidi ut Edd. & Codd. habent, etſi aliter ſupra c. 16. &c. ubi vide quae *Solanus* & ego notamus. *F. F. R.*

15. Πάλιν] Ex Codice P. eſt haec ſcriptura. In reliquis πάνυ, eſt. *M. du S.*

19. Ἐξιόντων] Non ſatis ſanus hic locus eſt. *M. du S.*

33. Ἀκινδυνότατον] Grammatici quidam nimis generaliter praecipiunt comparativos & ſuperlativos ατερος & ατατος, ſive ωτερος & ωτατος facere, quando penultima politivi habet vocalem communem; itaque hic υ praecedente, indifferens foret, quam ſcripturam ſequare. Sed non ita intelligendus ille canon, quavis vocali per ſe communi praecedente, comparativ. & ſuperl. quoque indifferenter ſcribi; ſed ſi re vera faciat ſyllabam communem; At quando ι vel υ in poſitivo quodam revera eſt longum, ότατος breve ſcribendum, & contra. Itaque ἀκινδυνότατον hic rectum, quia υ in κίνδυνος longum, vid. *Hom.* Batrach.

χαιραν αὐτῦ, κ᾽ ῥιπτεῖ πόῤῥω, εἶτα αὖθις ἔπαιε κείμενον, ὁ δὲ τὸ κακὸν ὁρῶν ἤδη ἀ-
Φόρητον, ψευδὴ ὡς τεθνηκὼς ἐν ταῖς πλη-
γαῖς· ὁ δὲ δείσας ὅπῃ τύτῳ, τ᾽ μὲ αὐτῦ, ὡς
εἶχε, κείμενον ἀπολείπῃ, τ᾽ δὲ μάχαιραν
βαστάσας [a] ἐπ᾽ ἐμοὶ ἤλαυνεν ἐς τ᾽ πόλιν.

Ὡς δὲ ἤλθομεν, τ᾽ μὲ κῆπον αὐτῦ συνερ-
γῷ τινι [b] ἐπέδωκε γεωργεῖν. αὐτὸς δὲ, τ᾽
κίνδυνον τ᾽ ἐκ τ᾽ ὁδῦ δεδιὼς, κρύπτει ἅμα
ἐμοὶ, πρός τινος τ᾽ ἐν ἀστῇ συνήθων. τῇ δ᾽
ὑστεραίᾳ, δόξαν αὐτοῖς ὕτω ποιῦσι· τ᾽ μὲ
ἐμὸν δεσπότην κιβωτῷ ἐνέκρυφαν, ἐμὲ δὲ
ἁράμενοι ἐκ τ᾽ πόδων κομίζυσιν ἄνω τῇ
κλίμακι, ἐς οἴκημά τι ὑπερῷον, [c] κἀκεῖ με
ἄνω συγκλείυσιν. ὁ δὲ στρατιώτης, ἐκ τ᾽
ὁδῦ τότε μόλις [d] ἐξαναστὰς, ὡς ἔφασαν,
χαριζαρῶν ταῖς πληγαῖς, ἦκεν εἰς τ᾽ πό-
λιν, κ᾽ τοῖς στρατιώταις τοῖς σὺν αὐτῷ ἐν-
τυχὼν, λέγει τ᾽ ἀπόνοιαν τῦ κηπυρῦ. οἱ δὲ
σὺν αὐτῷ συνελθόντες, μανθάνυσιν ἔνθα ἦμεν
κεκρυμμμένοι, κ᾽ ὑπολαμβάνυσι τὸν τ᾽
πόλεως ἄρχοντας. οἱ δὲ εἴσω τινὰ τ᾽ ὑπηρε-
τῶν πέμπυσι, κ᾽ τὸν ἔνδον ἅπαντας προ-
ελθεῖν ἔξω κελεύυσιν· ὡς δὲ προῆλθον, ὁ κη-
πυρὸς ὐδαμῦ ἐφαίνετο. οἱ μὲ ὖν στρατιῶται
ἔνδον ἔφασαν εἶναι τ᾽ κηπυρὸν, κἀμὲ τ᾽ ἐκεί-
νυ ὄνον· οἱ δὲ ὐδὲν ἄλλο ὑπολελεῖφθαι

abjecit, tum denuo jacentem ferit. Ille intolerabile jam malum videns, plagis se mortuum fingit. Hic ea re perterritus, istum ibi ut erat jacentem relinquit; sumtoque gladio mihi insidens in urbem pergit.

45. Quo cum veniſſemus, hortum ſuum cuidam ſuo ſocio colendum dat: ipſe vero metu *imminentis* in via periculi, ſe mecum apud quendam in urbe familiarium occultat. Poſtero die, conſilio habito ita faciunt. Meum dominum arca abſcondunt, me autem pedibus ſuſpenſum per ſcalas ſurſum portant in ſupernum quoddam cubiculum, ibique ſupra includunt. At miles, aegre de via cum ſurrexiſſet, ut dicebant, capite a plagis adhuc gravato in urbem venit, & commilitonibus ſuis collocutus, narrat olitoris audaciam. Illi coitione cum eo facta, ubi occultati eſſemus explorant, ac magiſtratus urbis adhibent. Illi lictorum quendam intro mittunt, ac prodire, qui intus eſſent omnes jubent: his prodeuntibus, nusquam comparet olitor. Milites ergo intus eſſe aiunt olitorem, meque ipſius aſinum. Illi nihil relictum ibi aliud

a Ἐπ᾽] Deeſt in P. Adeſt in Fl. aliisque. b Ἐπέδωκε] Conſtans Edd. lectio. c Κἀκεῖ με] Κἀκείμε J. d Ἐξαναστὰς] Ἐπαν— Ex. Fl. Vulgata vero eſt in P.

47. Ὑπερῷον] * Ἀνώγεων. V.

52. Ἀπόνοιαν] Ἴδιον. V.

* Ἀνώγεων] Sic emendavit Solan. cum vulgatum eſſet ὠόγεων. Item mox male ὠόγεων, ut reliqua ſex, ſeptem typogr. ſphalmata a me correcta omittam. J. F. R.

verſ. 11. J. F. R.

36. Ἐν ταῖς πληγαῖς] Solan. in marg. Junt. adſcripſerat, conferendum c. 12. in *Quom. Hiſt.* At ibi quidem lectum ἐν ἀκοντίῳ φυσήσῃ. Verum quia ibidem ἐπὶ pro ἐν eſt in 2. Codd. idque probabilius, iſte locus nihil ad rem facit. Et quamquam ad *Herodot.* c. 5. & *Dial. Mort* XXIII. abunde fit demonſtratum, ἐν ſaepe abundare, ac pro ablativo cauſſae vel inſtrumenti valere; tamen ne iſta quidem defenſione hic locus indiget, quod ἐν ne quidem commode hic abeſſet, quum in ipſis plagis, i. e. inter plagas mortuus dicatur. Veluti ἐν τούτῳ ſignificare interea, plus quam notum: qui dubitat, videat Fratris optimi Belg. Graeciſſ. p. 469. & *Long. Paſt.* 2. p. 59. Et ejusdem L. 2. pr. Πᾶς ἐν ἔργῳ. Noſtr. ſupr. c. 47. m. ἐν γέλωτι. Si tamen & hic ablativo inſtrumenti opus eſſe velis, habe tibi eamdem locutionem ex *Antiphon.* ſupra prolatam ad T. I. p. 429. σὺ δέ μοι ἐν ἀφανεῖ λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι, & hoc loco τὸ ἐν ne ſollicita. J. F. R.

41. Ἐπίδωκε] Mallem ἀπέδωκε. Vide tamen c. 45. ubi eadem vox in vulgatis occurrit. M. du S.

47. Οἴκημά τι ὑπερῷον] In *Act. Apoſt.* I. 13. habemus, ὑπερῷον

aliud confirmant ; neque hominem, neque asinum. Tumultu vero in angusto vico, clamoreque inde multo exorto, ille ego feroculus & omnium curiosus, scire volens, qui essent illi clamantes, desuper ad inferiora per fenestellam despicio. At isti me conspecto statim exclamare : alteri in mendacio deprehendi. Ingressi magistratus & perscrutati omnia, inveniunt dominum meum jacentem in arca : prehensumque mittunt in carcerem, ut caussam audaciae suae diceret, me autem deportatum dedunt militibus. Caeterum risus compesci non potuit super illo de tectis indice, & sui domini proditore. Atque ex eo inde tempore a me primum in hominum ora venit proverbium, de prospectu asini.

46. Postridie, olitore meo domino quid factum sit, ignoro : me vero vendere miles statuit, venditque quinque & viginti *drachmis* Atticis. Qui me emerat famulus erat viri ditissimi, ex urbe per Macedoniam maxima, Thessalonice. Hic artem habebat istam. Pulmentaria parabat domino ; habebatque conservum fratrem, panes coquere, & mellita concinnare edulia doctum. Hi fratres contubernio semper eo-

ἔλεγον, ἤτε ἄνθρωπον, ἤτε ὄνον. Θορύβου δὲ ἐν τῷ στενωπῷ, καὶ πολλῆς βοῆς ἐκ τούτου γενομένης, ὁ ἀγέρωχος, καὶ πάντα περίεργος ἐγὼ, βουλόμενος μαθεῖν τίνες εἶεν οἱ βοῶντες, ἀνακύπτω ἄνωθεν κάτω διὰ θυρίδος. οἱ δέ με ἰδόντες, εὐθὺς ἀνέκραγον· οἱ δὲ ἐλάθοντο ψευδῆ λέγοντες· καὶ οἱ ἄρχοντες εἴσω παρελθόντες, καὶ πάντα ἀνερευνῶντες, εὑρίσκουσι τὸν ἐμὸν δεσπότην τῇ κιβωτῷ ἐγκείμενον, καὶ λαβόντες τὸν μὲν εἰς τὸ δεσμωτήριον [e] πέμπουσι, λόγον τῆς τετολμημένων ὑφέξοντα· ἐμὲ δὲ κάτω βαστάσαντες τοῖς στρατιώταις [f] ἐπέδωκαν· πάντες δὲ ἄσβεστον ἐγέλων ὅτι τῷ μηνύσαντι ἐκ τῶν ὑπερῴων, καὶ προδόντι τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην, κατὰ τοῦτο ἐξ ἐμοῦ πρώτου ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος οὗτος, Ἐξ ὄνου καταφανής.

Τῇ δ' ὑστεραίᾳ, τί μὲ ἔπαθεν ὁ κηπουρὸς [g] ὁ ἐμὸς δεσπότης, οὐκ οἶδα· ὁ δὲ στρατιώτης πωλήσειν με ἔγνω, καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἴκοσιν Ἀττικῶν· ὁ δὲ ἀνησάμενος, θεράπων ἦν ἀνδρὸς σφόδρα πλουσίου, πόλεως τῶν ἐν Μακεδονίᾳ τῆς μεγίστης Θεσσαλονίκης· οὗτος τέχνην εἶχε ταύτην, τὰ ὄψα τῷ δεσπότῃ ἑσκευάζε, [h] καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν σύνδυλον, ἄρτους πέσσειν, καὶ μελίπηκτα χειρῶν ὀπτᾶμων. οὗτοι οἱ ἀδελφοὶ, σύν-

[e] Πέμπουσι] Ἔπεμψαν marg. *A1*. [f] Ἐπέδωκαν] Παρέδωκαν P. & marg. *A2*. [g] Ὁ ἐμὸς] Sic jam Edd. Aliter supra c. 39. fin. [h] Καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν] Καὶ εἶχεν ἀδελφὸν *Fl.*

86. Μελίπηκτα] Εἶδος πλακοῦντος. *V.*

ἀνίδηται εἰς τὸ ὑπερῷον. Ibi Cl. *L. Bos* demonstrat ὑπερῷον esse adjectivum ; non tamen compositum, ut Scholiastae & *Eustath.* voluere ; sed ab ὑπερὸς *superus* tantum formatum, ut πατρῷος, μητρῷος & similia: atque in omne genus terminatum substantivisque adjunctum inveniri, quae ap. eumd. videre licebit. *J. F. B.*

49. Τότε] Lege ποτε. *M. du S.*

73. Ἐπέδωκαν] Παρέδωκαν correxerat in *Junt. Solanus*, quia in P. sic erat, etsi omnes Edd. ἐπέδωκαν habent. Si illud παρέδ— in pluribus Codd. reperiretur, lubens in contextum recepissem. Jam vero, quum & *Herodian.* ἐπιδίδωκαν usurpet, pro *permittere*, *tradere* *in alicujus potestati*, vel *voluptatibus*, nihil muto. Vid. illum L. 2. 1. fin. & 2. 7. pr. ac saepe alibi. Nam licet *augeri*, *crescere*, plurimum significet ; tamen & *donare* notare, notum est ; quidni igitur *tradere* & hic significaret ? ut ap. *Ael.* XII. 28. ἐπιδοῦσα αὐτὰς (θυγατέρας) τῷ Λεὼ εἰς τὸ χρησμὸν τὸ Δελφικὸν. Ubi ex sequentibus videbis, filias traditas fuisse ad caedem. Ne plura congeram similia. *J. F. B.*

74. Ἄσσον ἰγέλων] *Hom.* Il. A. 599. Ἄσσον δ' ἄρ' ἰὼν ἤγειρε γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν. *M. du S.*

76. Ἐξ ὑμοῦ — ἐξ ὄνου καταφανής] Vide *Zenob.* V. 39. *M. du S.*

82. Πόλεως τῆς ἐν Μακ.] Supra Ζεῦξ. c. 8. *M. du S.*

σκηνοί τε ἀεὶ ἦσαν ἀλλήλοις, καὶ κατέλυον ἐν [a] ταὐτῷ, καὶ τὰ σκεύη τῶν τεχνῶν εἶχον ἀναμεμιγμένα, καὶ μοι ταῦτα καὶ μετὰ ταῦτα ἔσαν ἔνθα κατέλυον, καὶ ἦτοι μὲν τὸ δεῖπνον τῷ δεσπότῃ, πολλὰ λείψανα ἄμφω εἶσω ἐκόμιζον, ὁ μὲν κρεῶν καὶ ἰχθύων, ὁ δὲ ἄρτων καὶ πλακούντων. οἱ δὲ καλαχλείσαντες ἔνδον ἐμὲ μετὰ τούτων, καὶ φυλακὴν ἐμοὶ γλυκυτάτην θέμενοι, ἀπῄεσαν, ὅτε ἀπολύσαιμι· κἀγὼ τοῖς παρακειμένοις κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων, ταῖς τέχναις καὶ τοῖς κέρδεσι τοῦ δεσπότου ἐδίδουν ἐμαυτὸν, καὶ μετὰ μακρὸν πάνυ ἐγεμιζόμην ἀνθρωπείου τροφῆς. οἱ δὲ ἀναστρέψαντες εἴσω, τὰ μὲν πρῶτα εὐθὺς ἠθάνουν τοῦ ὀψοφαγίας τοῦ ἐμοῦ, ἐκ τοῦ πλήθους τῶν παρακειμένων, καὶ μοι ἔτι ἐν φόβῳ καὶ φειδοῖ κλέπτοντος τὸ ἄριστον. ἐπεὶ δὲ καὶ τέλεον ἤμην αὐτοῦ καταγνοὺς ἄνοιαν, τὰς καλλίστας τῶν μερίδων, καὶ ἄλλα πολλὰ κατέτρωγον. καὶ ἐπειδὴ ἤδονταί [b] τοῦ ζημίας, [c] τὰ μὲν πρῶτα ἄμφω ὑποπτον πρὸς ἀλλήλους ἔβλεπον, καὶ κλέπτην ὁ ἕτερον τὸν ἕτερον, καὶ ἅρπαγα τοῦ κοινῶν, καὶ [d] ἀναίσχυντον ἔλεγον, καὶ ἦσαν ἀκριβεῖς λοιπὸν ἄμφω, καὶ τῶν μερίδων ἀριθμὸς ἐγίνετο.

Ἐγὼ δὲ τὸν βίον εἶχον ἐν ἡδονῇ καὶ τρυφῇ, καὶ τὸ σῶμά μου ἐκ τοῦ συνήθους τροφῆς πάλιν καλὸν ἐγεγόνει, καὶ τὸ δέρμα ἐπανθήσαν τῇ τριχὶ ἀπέστιλβεν. οἱ δὲ γενναιόταλοι, μέγαν

dem utebantur, diversabantur in eodem, & permista sibi invicem artium instrumenta habebant. Deinde mihi etiam sua in cella stabulum tribuunt. Hi post coenam Heri reliquias ambo multas eo conferunt, carnium alter & piscium, alter panum & placentarum. Ipsi deinde me cum his intus incluso, dulcissimaque mihi mandata custodia, lavatum abeunt. Et ego, appositis mihi hordeolis longum vale dicens, artibus me & lucris dominorum trado; ac longo post intervallo humano me cibo probe saburro. Illi domum reversi primo nihil de mea liguritione sentire, prae multitudine eorum, quae erant apposita, & quod adhuc cum metu & parsimonia quadam furarer prandium. Cum vero jam omnino, damnata illorum amentia, pulcherrimas quasque partes & alia multa devorarem, ipsique damnum jam sentirent; principio de se invicem suspicari aliquid, ac furem alter alterum, & communium raptorem, & impudentem dicere, ac solicitam uterque de caetero curam, ac dinumerationem partium adhibere.

47. Ego interim voluptuariam agere vitam ac delicatam: ut corpus meum de consueto cibo speciosum rursus fieret, & corium efflorescente pilo niteret. Illi autem bo-

a Ταὐτῷ] Nihil mutat *Fl.* b Τῆς] Τὰς Ex. *Fl.* Nihil a vulgata abit P. c Τὰ μὲν πρῶτα] Τὸ μὲν πρῶτον *Fl.* Ταμινπρῶτα uno verbo *J. H. S.* hic & deinde. Tribus verbis *Bl. P.* Et sic *Fl.* in sequentibus. d Ἀναίσχυντον] Ἀνίχυτον male *J.*

98. Ταῖς τίχναις] *Furtis.* F. G.

21. Προσλβόντες] Ita recte *Fl.* Ed. Reliquae omnes προσελθόντες. *M. du S.*

33. Καλαπίνοντα] Qui nescit καλαπίνειν etiam de cibis solidis usurpari, meminerit de piscibus hamum deglutientibus non semel dictum supra in *Piscat.* Adeatque *Alciphr.* I. Ep. 22. pr. ubi καλαπόσεις πλακούντων inveniet, ibique *Berglerum* dicentem: „ Conf. „ *Horat.* II. Serm. VIII. *Ridiculus totas simul absor-* „ *bere placentas.* Ita usurpatur καλαπίνειν. Sic κατέ- „ πιον τεμάχη *Aristoph.* in Nub. vers. 337. & Lucian. „ in *Asino.* h. l. Ibidem supra, c. 28. μάζας ὅλας κα- „ τέπιες. Quemadmodum & Teleclides ap. *Athenaeum* „ VI. p. 268. μᾶζαι — ἐκπεπώκασι καλαπίνειν. *Mazae* „ *orantes ut sese deglutias. Plato* in Euthyphr. de Sa- „ turno filios devorante: ὅτι τοὺς υἱεῖς κατέπινεν εἰς ἐκ „ δίκης. De eodem Saturno *Lucianus* in Saturnalibus „ c. 5. — λίθον — ἀντὶ τοῦ βρέφους ἔδωκε καλαπιεῖν". Sed exemplorum tota agmina possent adduci: vix enim alio verbo Graeci utuntur pro *deglutio*, quam καλαπίνω. *Aristot.* Hist. Anim. VIII. 3. pr. Σίτου δὲ, εἰδ' ὅλον τις ψωμοίζῃ, δύναται καλαπιεῖν. Quid tamen differat a καλαφάγω & καταβρώσκω, facile adparet vel ex Lucian. *Demon.* c. 35. ubi pisces dicit καλαβρώσκειν τινὰ, i. e. *cadaver hominis devorare, sive depascere,* & καλαφαγεῖν ἰχθῦς, qui pisces comedit: nam hi non possunt adeo

boni viri, obesum me & pinguem cum viderent, nec consumi tamen hordea, sed eandem servare mensuram, in suspicionem audaciae meae adducuntur. Itaque progressi tanquam in balneum abirent, occlusa deinde janua, & oculis rimae cuidam januae admotis, quid intus fieret, speculantur. Ego tum doli ignarus, commodum ad prandendum accesseram. Illi vero primo rident, incredibile videntes prandium, deinde conservos ad spectandum me advocant, & risus multus exoritur, adeo ut dominus etiam illum audiret, tantus extra erat tumultus, rogaretque aliquem, qua de causa, qui extra erant, sic riderent. Re vero audita surgit de convivio & introspiciens videt me apri partem devorare; sublatoque cachinno intro currit. Mihi vehementer molestum erat, a domino ut furem simul & ligurritorem deprehendi. At ille multum de me risit, ac primo in suam me coenationem jubet introduci, tum mensam mihi apponi, & esse in illa, quaecumque alius edere asinus non potest, carnes, ostrea, jurulenta, pisces, partim in garo & oleo positos, partim perfusos sinapi. Ego fortunam videns jam blandum mihi ridentem, animadverso, hoc solum mihi ludicrum sa-

τέ με ᾀ ὠίονα ὁρῶντες, ᾀ τὰ κριθίδια μὴ [e] δαπανώμενα, ἀλλ' ἐν [f] ταὐτῷ [b] μέ-
ετρῳ ὄντα, εἰς ὑποψίαν ἔρχονται τολμημάτων τῶν ἐμῶν, ᾀ [h] προελθόντες, ὡς εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπιόντες, ἔπειτα τὰς θύρας συγκλείσαντες, προσβαλόντες [i] ὀπῇ τινι τὰ ὄμματα τῶν θυρῶν, ἐσκοποῦντο τἄνδον. ᾀγὼ τότε τῶν ὅλων μηδὲν εἰδὼς, ἠρίστων προσελθών. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐγέλων, ὁρῶντες ἄριστον ἄπιστον· εἶτα δὲ τοὺς ὁμοδούλους ἐκάλουν ὅπως τὴν ἐμὴν θέαν, ᾀ γέλως πολὺς ἦν, ὥστε ᾀ ὁ δεσπότης αὐτῶν ἤκουσε τοῦ γέλωτος, θορύβου ὄντος ἔξωθεν, ᾀ ἤρετό τινα ἐφ' ᾧ τοσοῦτον οἱ ἔξω γελῶσιν. ἐπεὶ δὲ ἤκουσε, ᾀ ἐξανίστα τοῦ συμποσίου, ᾀ ἅμα ὑπεκύψας εἴσω, ὁρᾷ με συὸς ἀγρίου μερίδα καλαπίνουλα, ᾀ μέγα ἐν γέλωτι ἀναβοήσας, εἰστρέχει εἴσω. κἀγὼ σφόδρα ἠχθόμην ὅτι τοῦ δεσπότου, κλέπτης ἅμα ᾀ λίχνος ἑαλωκώς. ὁ δὲ πολὺν εἶχεν ἐπ' ἐμοὶ γέλωτα, ᾀ τὰ μὲν πρῶτα κελεύει με εἴσω ἄγεσθαι εἰς τὸ ἐκείνου συμπόσιον, ἔπειτα τράπεζάν μοι παρατεθεῖναι εἶπε, ᾀ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ μὲν ὅσα μὴ δυνατὸν ἄλλῳ ὄνῳ καταφαγεῖν, κρέα, λοπάδας, ζωμούς, ἰχθῦς, τοῦτο [k] μὲν γάρῳ ᾀ ἐλαίῳ [l] κατακεκιμένους· τοῦτο δὲ νάπυϊ ὑποκεχυμένους. κἀγὼ τὴν τύχην ὁρῶν ἤδη ἁπαλόν μοι προσμειδιῶσαν, ᾀ μαθὼν ὅτι με τοῦτο μόνον τὸ παίγνιον ἀνασώ-

[e] Δαπανώμενα] Sic *Fl. P. H.* &c. Δαπανόμενα *J.* [f] Ταὐτῷ] Αὐτῷ Ex. *Fl.* Nil mut. P. [g] Μετρῳ] Μετρῷ male *J.* [h] Προελθόντες] Restitut. ex *Fl.* Προσελθόντες Edd. cett. [i] Ὀπῇ τινι τὰ ὄμ. τ' θύρας] Vulgatam hanc etiam esse in *Fl.* notat *M. du S.* [k] Μὲν γάρῳ] Μὲν ὦ γάρῳ *Pell.* [l] Κατακεκιμένους] Sic Edd. omnes.

44. Νάπυϊ] Σινάπει. *V.*

adeo subito *absorberi*, *deglutiri*, ut alia esculenta. *J.F.R.*

39. Συμπόσιον] Ad *convivium* vertit *Erasm.* Sed hic signif. in *triclinium*. Vid. *Polluc.* I. Segm. 79. *J.F.R.*

40. Παραθεῖναι εἶπε] Cl. *Hemsterh.* in marg. adscripserat, consulendum Cl. *Dukerum* ad *Thucyd* p. 462. 80. i. e. L. VII. c. 29. ubi is ex *Thucyd. Lucian.* ac *Theocr.* docet εἶπεῖν saepe valere κελεύειν. Ac verbum λέγειν similiter *jubendi* significatu non semel occurrere. Hunc igitur adi, & brevitati nostrae ignosce. *J.F.R.*

Ibid. Εἶναι ἐπ' αὐτῇ] Posses θεῖναι conjicere, nisi nimis prope ὠθεῖναι praecessisset, quod tamen non adeo curarem, si muratio esset necessaria; sed vulgata stare potest. De ἐπ' αὐτῇ autem, pro ἐπ' αὐτῆς, quod usitatius, vide supra ad *Tox.* c. 20. No. 6. & hoc *Asf.* c. 44. f. ἐπ' ἐμοί. *J.F.R.*

43. Κατακεκιμένους] Legendum forte κατακεχυμένους, nisi forian legendum sit: ὦ γάρῳ € ἐλαίῳ κεκιμένους. F.G.

Κατακεκιμένους] Lege κατακεχυμένους. *M. du S.*

58. Κα-

σώσω, καίτοι ἤδη ἐμπεπλησμένος, ὅμως [a] ἠρίστων τῇ τραπέζῃ ὠφελίας. τὸ δὲ συμπόσιον ἐκλονεῖτο τῷ γέλωτι. καί τις εἶπε, καὶ ὠνίῃ οἶνον ὅτου ὁ ὄνος, ἤν τις αὐτῷ ἐγκεράσαμένῳ ὀπιδῷ· καὶ ὁ δεσπότης ἐκέλευε, κἀγὼ τὸ προσενεχθὲν [b] ἔπινον.

Ὁ δὲ, οἷον εἰκὸς, [c] ὁρῶν με κτῆμα παράδοξον, τ῀ μὴ τιμὴν τ῀ ἐμὴν κελεύῃ τ῀ διοικητῇ τινι καταβαλεῖν τῷ ἐμὲ ὠνησαμένῳ, καὶ ἄλλο τοσοῦτον, ἐμὲ δὲ παρέδωκεν ἀπελευθέρῳ τινὶ τ῀ ἑαυτοῦ [d] νεανίσκων, καὶ εἶπε κατηχεῖν, ὅσα προῶν μάλιστα ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην. τῷ δέ γε ῥᾴδια ἦν πάντα, ὑπήκοον γὰρ εὐθὺς εἰς ἅπαντα διδασκόμενος. καὶ πρῶτον μὲ κατακλίνεσθαί με ὡς κλίνης, ὥσπερ ἄνθρωπον, ἐπ' ἀγκῶνος ἐποίησεν, εἶτα καὶ προσπαλαίειν αὐτῷ, καὶ μὴν καὶ ὀρχεῖσθαι, ὡς τὼς δύο ἐπανιστάμενον ὀρθὸν, καὶ καλανεύειν, καὶ ἀνανεύειν πρὸς τὰς φωνὰς, καὶ πάνθ' ὅσα ἐδυνάμην μὲ, καὶ δίχα τοῦ μανθάνειν, ποιεῖν. καὶ τὸ πρᾶγμα παιδιᾶς ἦν, ὅτου ὁ τοῦ δεσπότου, οἰνοπότης, παλαίων, ὀρχούμενος. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι πρὸς τὰς φωνὰς ἀνέγνευον [e] ἐν καιρῷ, καὶ κατένευον· καὶ πίειν δὲ, ὁπότε θελήσαιμι, ἤτουν [f] τοῖς ὀφθαλμοῖς τ῀ οἰνοχόον κινήσας· καὶ οἱ μὲ ἐθαύμαζον τὸ πρᾶγμα, ὡς παράδοξον, ἀγνοοῦντες ἄνθρωπον ἐν τῷ ὄνῳ κείμενον· ἐγὼ δὲ τρυφὴν ἐποιούμην τ῀ ἐκείνων ἄγνοιαν. καὶ μὴν καὶ βαδίζειν ἐμάνθανον, καὶ κομίζειν τ῀ δεσπότην ὀπὶ τοῦ νώτου, καὶ τρέχειν δρόμον ἀλυπόταλον, καὶ τῷ ἀναβάτῃ ἀναίσθητον. καὶ [g] σκευή μοι ἦν

luti futurum, licet jam impletus cibis tamen prandebam adstans mensae. Resonabat interea risu convivium. Dicebat aliquis, *Bibet etiam vinum hic asinus, si quis illi temperatum praebeat.* Jubet Dominus, & ego oblatum bibo.

48. Ille, ut facile est ad credendum, cum singulare & insolitum me animal videret, pretium meum solvere jubet procuratorum aliquem ei, qui me emerat, & alterum tantum. Me autem liberto cuidam suo adolescenti tradit, & docere jubet, quibus faciendis maxime illum oblectarem. Facilia huic fuere omnia. Statim ego obediebam, docilis ad omnia. Ac primum accumbere me in lecto ut hominem, cubitu nixum, instituit. Deinde etiam luctari secum, quin etiam saltare, in duos *pedes* erectum stare, & annuere & renuere ad voces, & quaecumque potuissem etiam sine disciplina facere. Celebratur ergo res fama, Asinus domini, potor vini, luctator, saltator. Maximum vero illud, quod ad voces annuebam opportune, & renuebam: & si quando bibere vellem, poscebam, oculis movens pincernam. Atque illi quidem rem mirabantur ut plane inusitatam, cum nescirent hominem inclusum in asino: ego vero ad delicias meas utebar illorum ignorantia. Verum etiam badizare discebam, & tergo portare dominum, & cursum currere minime molestum, & quem vix sentiret eques. Etiam

a Ἠρίστων] Ἠρίστην Ex. *Fl.* Vulgatam firmat P. b Ἔπινον] Ἔπιον *Fl.* c Ὁρῶν] Deest in *Fl.* d Νεανίσκων] Νεανίσκῳ *Fl.* Sed eodem redit. e Ἐν καιρῷ] Non habet *Fl.* f Τοῖς ὀφθαλμοῖς] Τοὺς ὀφθαλμοὺς *Fl.* g Σκευὴ — πολυτελὴς] Σκεύη πολυτελῆ *Fl.*

58. Καθηχοῦν] Καθηχῶ, προτρέπομαι, ὠφελοῦμαι αἰτιατικῇ· καθηχῶ δὲ αὐτὸ τοῦ ἠχῶ τῇ γενικῇ. *V.*

58. Κατηχοῦν] Rursus infra Z. Τρ. c. 37. f. & Φιλοπ. c. 17. *M. du S.*

72. Τοῖς ὀφθαλμοῖς] Quod si inverso ordine legas ἤτουν τ῀ οἰνοχόον, τοὺς ὀφθαλμοὺς κινήσας, tum lectio Florentinae praevaleret vulgatae; si vulgarem ordinem servamus, malum est τοὺς ὀφθαλμοὺς. *J. F. R.*

79. Σκευή μοι ἦν πολυτελὴς] Licet Florentinae lectio non sit absurda, vulgatam tamen praefero. Quia ἡ σκευὴ

Etiam paratus mihi erat sumtuosus, & stragula mihi purpurea injiciebantur, & frena recipiebam argento atque auro distincta, & tintinnabula mihi argutissimum concentum edentia appendebantur.

49. Venerat autem Menecles noster herus, ut dixi, Thessalonice in hanc urbem, tali caussa. Promiserat patriae gladiatorum spectaculum: & viri quidem jam ad pugnam exercebantur; jam instabat profectio. Mane igitur eximus, & ego dominum porto subi regio esset in via aspera, & ad vehendum curru difficilis. Cum vero Thessalonicem venissemus, non erat quisquam qui ad spectaculum non festinaret, & ad me videndum. Nam fama de me e longinquo praecucurrerat, quam multas agere personas possem, quam humanum in morem saltare atque luctari. At dominus nobilissimis suorum civium in vino me ostendebat, & mirandos illos in me lusus producebat in coena.

50. Meus vero magister reditum de me multarum plane drachmarum repererat. Intus enim conclusum me & stabulantem habebat, & me atque admiranda illa opera mea videre volentibus mercede intercedente aperiebat januam. Hi inferebant alius aliud quid cibi, maxime quod inimicum asini alvo videretur. Ego vero devorabam. Itaque intra paucos dies, cum hero meo & civibus aliis cum pranderem, magnus & vehementer pinguis jam evaseram. Ali-

80 πολυτελής· καὶ στρώματα πορφυρᾶ [h] ὑπεβάλλομαι· καὶ χαλινοὺς εἰσεδεχόμην ἀργύρῳ [i] καὶ χρυσῷ πεποικιλμένους· καὶ κώδωνες ἐξήπλουτό μου μέλος μουσικώτατον [k] ἐκφωνοῦντες.

85 Ὁ δὲ Μενεκλῆς ὁ δεσπότης ἡμῶν, ὥσπερ ἔφην, ἐκ Θεσσαλονίκης δεῦρο ἐληλύθει ἐπ' αἰτίᾳ τοιαύτῃ· ὑπέσχετο τῇ πατρίδι θέαν [l] παρέξειν ἀνδρῶν, ὅπλοις πρὸς ἀλλήλους μονομαχεῖν εἰδότων. καὶ οἱ μὲν ἄνδρες
90 τῆς μάχης ἤδη ἦσαν ἐν παρασκευῇ, καὶ ἀφίκλο ἡ πορεία. ἐξελαύνομεν ὧν ἔωθεν· κἀγὼ τὸν δεσπότην ἔφερον, εἰ πολὺ χωρίον ἦν τὸ ὁδῷ τραχὺ, καὶ τοῖς ὀχήμασιν ἐπιβαίνειν χαλεπόν. ὡς δὲ κατέβημεν ἐπὶ Θεσσαλονίκην,
95 οὐκ ἦν ὅστις ἐπὶ θέαν οὐκ ἠπείγετο, καὶ τὴν ὄψιν τὴν ἐμήν. ἡ γὰρ ἐμὴ δόξα προεληλύθει ἐκ μακροῦ, καὶ τὸ πολυπρόσωπον καὶ τὸ ἀνθρώπινον τῶν ἐμῶν ὀρχημάτων καὶ παλαισμάτων. ἀλλ' ὁ μὲν δεσπότης τοῖς ἐνδοξοτάτοις
1 τοῖς τῆς αὐτῆς πολιτῆς παρὰ τὸν πότον ἐδείκνυέ με, καὶ τὰ παράδοξα ἐκεῖνα ἐν ἐμοὶ παίγνια ἐν τῷ δείπνῳ παρετίθει.

Ὁ δὲ ἐμὸς ἐπιστάτης πρόσοδον εὗρεν ἐξ ἐμοῦ πολλῶν πάνυ δραχμῶν. καλαχλείσας γάρ με ἔνδον εἶχεν ἑστῶτα, καὶ τοῖς βουλομένοις ἰδεῖν ἐμὲ, καὶ τὰμὰ παράδοξα ἔργα, μισθοῦ τὴν θύραν ἤνοιγεν· οἱ δ' εἰσεκόμιζον ἄλλο ἄλλο τι τῶν ἐδωδίμων, μάλιστα τὸ
10 ἐχθρὸν εἶναι ὄνου γαστρὶ δοκοῦν· ἐγὼ δὲ ἤσθιον, ὥστε ὀλίγων ἡμερῶν τῷ δεσπότῃ, καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει συναριστῶσι, μέγας τε καὶ πίων δεινῶς ἤδη ἐγεγόνειν. καί ποτε γυνὴ ξένη, ἣ μεν-

h Ἐπιβάλλομαι] Ἐπιβαλλόμην Fl. i Καὶ χρυσῷ] Deest in Fl. k Ἐκφωνοῦντες] Ἐμφωνοῦντες Fl. l Παρέξειν] Παρέξει marg. A1.

91. Ἡ πομπὴ] Ὁ καιρὸς τῆς πομπῆς. V.

ornatu habitus, adparatus, ut generale rectius praemittitur, dum qualis ille fuerit adparatus, statim per partes enarratur. J.F.R.

80. Πορφυρᾶ] Lege πορφυρᾶ. F.G. Πορφυρᾶ scil. habebat S. Sed vett. recte πορφυρᾶ. J.F.R.

Ibid. Ἐμβάλλομαι] Vulgatam iterum potiorem arbitror. Vid. quae notavi ad *Amor.* c. 47. γυναῖκας ἐρυθρομένους λίθους &c. J.F.R.

86. Δεῦρο] Quid hoc δεῦρο sibi velit, nemo, credo, expiscetur. M. du S.

μετρία τεχνημένη, τὸ ὄψιν ἱκανὴ, παρελθοῦσα εἴσω ἰδεῖν ἐμὲ δεξιῶτα, εἰς ἔρωτά με θερμὸν ἐμπίπτει· τοῦτο μὲν τὸ κάλλος ἰδοῦσα τοῦ ὄνου· τοῦτο δὲ τῷ προσδόξῳ τῶν ἐμοῦ ἐπιτηδευμάτων, εἰς ἐπιθυμίαν συνουσίας προελθοῦσα· καὶ παλέγει πρὸς τὸν ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν, καὶ μισθὸν αὐτῷ ὑπέσχετο, εἰ συγχωρήσειεν αὐτῇ, σὺν ἐμοὶ τὸν νύκτα [a] ἀναπαύσεσθαι, καὶ εἰδὼς φροντίσας, εἴτε τι ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ, λαμβάνει τὸν μισθόν.

Καὶ ἐπειδὴ ἑσπέρα τε ἤδη ἦν, καὶ τοῦ συμποσίου ἀφῆκεν [b] ἡμᾶς ὁ δεσπότης, ἀναστρέφομεν ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ τὴν γυναῖκα εὕρομεν πάλαι ἀφιγμένην ὅπου τὸν ἐμὸν εὐνήν. [c] ἐκεκόμιστο δὲ αὐτῇ προσκεφάλαια μαλακὰ, καὶ στρώματα εἴσω κατέθεντο, καὶ χαμαιεύνιον ἡμῖν εὐπρεπὲς ἦν. εἶτα οἱ μὲν τῆς γυναικὸς θεράποντες, αὐτοῦ [d] που πλησίον πρὸ τοῦ δωματίου ἐκάθευδον, ἡ δὲ λύχνον ἔνδον ἔκαιε μέγαν, τῷ πυρὶ λαμπόμενον, ἔπειτα ἀποδυσαμένη, παρέστη τῷ λύχνῳ γυμνὴ ὅλη, καὶ μύρον ἐκ τινὸς ἀλαβάστου προχεαμένη, τοῦτο ἀλείφει, κἀμὲ δὲ μυρίζει, ἔνθεν μάλιστα τὰ ῥινά μου μύρων ἐνέπλησεν, εἶτά με καταφίλησε, καὶ οἷα πρὸς αὐτῆς ἐρώμενον, καὶ ἄνθρωπον, διαλέγεται, καὶ με ἐκ τῆς φορβαίας [e] ἐπιλαβομένη

quando peregrina mulier non mediocriter dives, specie satis honesta, ingressa ut me prandentem videret, in amorem mei incidit fervidum, partim specie asini capta, partim inusitatis meis artibus ad concubitus mei cupiditatem progressa. Agit ergo meo cum magistro, & mercedem illi luculentam pollicetur, si noctem unam mecum quiescendi copiam sibi fecisset. Ille parum solicitus, sive illa aliquid a me impetraret, sive minus, mercedem capit.

51. Vespera jam erat, de convivio nos dimiserat dominus, cum eo, ubi dormiebamus, redimus; & mulierem invenimus, quae diu jam meum ad cubile venerat. Apportata autem illi fuerant cervicalia mollia, & stragula vestis intus deposita, & humi stratum nobis decentissime. Tum mulieris servi in propinquo ante cellam cubitum eunt: illa vero lucernam intus accendit magnam igne lucentem. Tum exutis vestibus lucernae adstat nuda integra, fusoque de alabastro unguento se ungit, & me quoque; in primis vero nares mihi unguentis implet. Deinde oscula me invadit, & tanquam cum amasio suo, & homine, colloquitur, & me capistro prehensum trahit in stra-

a Ἀναπαύσεσθαι] Sic *J. H. Ald. S. Fr.* Ἀναπαύσασθαι *Fl. Bt. P.* b Ἡμᾶς] Omittit *Fl.* c Ἐπεκόμιστο] Ἤκουν *Fl.* d Που] Non habet *Fl.* e Ἐπιλαβομένη] Sic Edd. Excepta *J.* & *Pa.* Sed *Ald. 1.* vulgatam servat. f Ἐπιλαβομένη] Λαβομένη *Fl.*

30. Χαμαιεύνιον] Τοιοῦτον δὲ μικρὸν εὐνή. *V.*

23. Εἴτε τι ἀνύσει τι ἐμοῦ, εἴτε δὲ μή] Benedictus *sive aliquid, sive nihil ex me faceret*; ut voces palam & caute sequitur, ita sane evertit omnem sensum, qui nullus in his est. Basileenses *qui parum curans mei jacturam* &c. quos verissime adsecutos censeo mentem auctoris. Nam ἀνύω prorsus idem hic est, quod ἀναλίσκω perdo & detero, parum curans, *si quam mei partem illa imminueret* ac corrumperet, *nec ne.* *J.G.*

Ibid. Καὶ ἀνύσει] Plane diversa *Gronovianae* explicationi tradit Cl. *L. Bos* in Observ. Crit. p. 45. Ubi propositis *Aristophanis* verbis (ex ejus *Plut.* vs. 194—6.) Ἀλλ' ἢν τάλαντά τις λάβῃ τριακάδικα, Πολὺ μᾶλλον ἐνθυμεῖ λαβεῖν ἑκκαίδεκα. Κἂν ταῦτ' ἀνύσῃ, τετραπέπλοις βούλει; ait. „ Quid hic sit ἀνύσειν, cognosci potest „ ex opposito, ἐνθυμεῖ λαβεῖν, nimirum *impetrare* & „ *obtinere* quod quis cupit & rogat. Elegans usus hujus verbi est in hoc significatu, sed ad eum non „ semper attenderunt Interpretes. Occurrit ap. *Hesiod.* in Ἔργ. p. 395. — ἢ μηδὲν ἀνύσῃς, *& nihil* „ *obtineas*, vel *impetres*. Non satis accurate vertitur: *Et nihil efficias.* Lucian. *Asin.* (h. l.) Κρίνω δὲ
„ ὅλο

ſtratum. Ego vero tertio quodam hortatore ad hoc nihil indigens, & vino antiquo multo madidus, & unguenti odore ſtimulatus, & puellam videns pulchram undique, acclinor. Sed vehementer in eo anxius eram, quomodo mulierem inſcenderem. Ex quo enim tempore aſinus fueram, venerem ne aſinis quidem conſuetam attigeram, neque aſina femina fueram uſus. Verum hoc quoque metum mihi non mediocrem incutiebat, ne mulier non capiens me, laceraretur: & ego deinde ut homicida egregie poenas darem. Ignorabam ſcilicet, me ſine cauſſa metuere. At mulier multis oſculis iisque amatoriis, me alliciens, cum videret me non jam continere, tanquam ad virum ſe applicans me amplectitur, & tollens intra ſe totum recipit. Et ego meticuloſus adhuc verebar, & ſenſim me ſubducebam. At illa lumbis inhaeret meis, ut ſubtrahere me non poſſem, & ipſa, quod fugere videbatur, inſequitur. Cum quidem ſatis accurate edoctus eſſem, adhuc deeſſe mihi aliquid ad voluptatem & delectationem mulieris, ſine metu quod ſupererat ſubſerviebam, cogitans, non deteriorem me eſſe Paſiphaës adultero. Mulier autem adeo erat parata ad Venerem, adeo inſatiabilis ejus quae ex coitu petitur voluptatis

η ὅτι τὸ χαμεύνιον εἶλκε· καίγὼ ὑδὲν τρίτου προκαλέσαντος εἰς τοῦτο δεόμενος, καὶ οἴνῳ δὲ παλαιῷ [g] πολλῷ ὑποβεβρεγμένος, καὶ [h] τῷ χρωτὶ τῦ μύρου οἰστρημένος, καὶ [i] τὴν παιδίσκην ὁρῶν πάντα καλὴν, κλίνομαι, καὶ σφόδρα ἠπόρουν, ὅπως ἀναβήσομαι τὸ ἄνθρωπον. καὶ γὰρ ἐξ ὅτου ἐγεγόνειν ὄνος, συνουσίας ἀλλ' ὐδὲ τοῖς ὄνοις συνήθους ἐτύγχανον ἐφαψάμενος, ὐδὲ γυναικὶ ἐχρησάμην ὄνῳ· καὶ μὴν καὶ τοῦτό μ' εἰς δέος ὐκὶ μέτριον ἦγε, μὴ ἡ χωρήσασα ἡ γυνὴ ἀφασπαδάξῃ, καίγὼ, ὥσπερ ἀνδροφόνος, καλὴν ὀφόσω δίκην. ἠγνόουν δὲ ὅτι εἰς δέον δειλὸς. ἡ [i] γὰρ γυνὴ πολλοῖς τοῖς φιλήμασι, καὶ τούτοις ἐρωτικοῖς, [k] προσκαλυμμένη, ὡς [l] εἶδεν ὲ κατέχοντα, ὥσπερ ἀνδρὶ προσκειμένη, περιβάλλεταί με, καὶ ἁράσα ὅσον ὅλον παραδέξαλο. κἀγὼ μὲ ὁ δειλὸς ἐδεδοίκειν ἔτι, καὶ ὀπίσω ἀπῆγον ἐμαυτὸν ἀτρέμα. ἡ δὲ τὸ τε ὀσφῦς τὸ ἐμῆς εἶχέλο, ὥστε μὴ ὑποχωρεῖν, καὶ αὐτὴ εἵπετο [m] τὸ φεῦγον. ἐπεὶ δὲ ἀκριβῶς ἐπείσθην, ἔτι μοι καὶ προσθεῖν πρὸς τὸ τὸ γυναικὸς ἡδονήν τε, καὶ τέρψιν, ἀδεῶς λοιπὸν ὑπηρέτουν, ἐνθυμούμενος, ὡς ὐδὲν εἴην κακίων τῦ τὸ Πασιφάης μοιχῦ. ἡ δὲ γυνὴ, ὕτως ἦν ἄρα ἐς τὰ Ἀφροδίσια ἑτοίμη, καὶ τὸ ὑπὸ τὸ συνουσίας ἡδονῆς

[g] Πολλῷ] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. [h] Τῷ χρωτὶ] Nihil mutant Edd. [i] Τὴν] Reſtitutum ex P. & L. Ἀὶ Edd. priores. [k] Προσκαλυμμένη] Ita Edd. *Fl. Fr. J. P. H.* &c. Προσκαλ. *Pell.* melius. [l] Εἶδεν] Οἶδεν male Ex. *Fl.* Vulgatae ſuffragatur P. [m] Τὸ φεῦγον] Τῷ φεύγοντι *Pell.* melius.

„ ἐᾶν φροντίσας, εἴτε ἐ ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε ἐ μή. Ubi nec *Benedict.* nec *Baſilienſes* recte cepe-„ runt ſenſum. Benedict. *Qui non curans, ſive aliquid, ſive nihil ex me faceret.* Baſil. *Qui parum curans mei jacturam* &c. Exiſtimem ego, ἀνύειν hic „ etiam *obtinendi* ſignificatum habere, ἀνύειν τι ὐκ τινὸς, eſt *impetrare aliquid ab aliquo.* Similis locus „ eſt in *Antholog.* quem etiam in Theſauro adduxit „ *Steph.* ἐνυσάμην τοῦτο ὐ τῆ Μοιρῶν, *haec impetravi a Parcis.* Verterim igitur verba Luciani: *Et ille nihil curans, ſive etiam obtineret illa aliquid a me, ſive non, accipit mercedem.* Sic *perficere* Latinis eſt „ *obtinere. Terent.* Eun. Act. I. Sc. 2. (vſ. 99.) *quam joco Rem voluiſti a me tandem, quin perfeceris?*" Cl. *Gesnerus* recte jam dedit, *impetraret*; eique adſentiens Cl. *Gronovium* minus recte haec cepiſſe exiſtimo. Nam licet pro *conficio, conſumo* quoque ſumptum, *perdere* poſſit ſignificare, minime id huc convenire videtur, quod ſe tam ſtrenuum glorietur mox ipſe. *J. F. R.*

45. Τῷ χρωτὶ τῦ μύρου] Mira phraſis; quid eſt χρὼς μύρου? *M. du S.*

Τῷ χρωτὶ] Ἐρωῖ legendum omnino. *F. G.* Bene, ſed mallem χρίσματι, ex cujus compendioſa ſcriptura monſtrum χρωτὶ prodiiſſe mihi verosimilius videtur. *J. F. R.*

56. Προσκαλυμμένη] Mallem προκαλυμένη. *M. du S.*

62. Τὸ φεῦγον] Τῷ φεύγοντι legendum videtur. *F. G.*

τῆς ἀκόρες, ὥστε ὅλην τὴν νύκτα ἐν ἐμοὶ ἐδαπάνησεν.

Ἅμα δὲ [a] τῇ ἡμέρᾳ, ἡ μὲ ἀναστᾶσα ἀπῆλθε, συνθεμένη πρὸς τὸν δεσπότην τὰ ἐμὸν οἴσειν ὅπερ τοῖς αὐτοῖς τὸ μισθὸν τὸ αὐτὸν τῆς νυκτός. ὁ δὲ ἅμα μὲ πλουσιώτερον ἐκ τῆς ἐμῆς γενόμενον, καὶ τῷ δεσπότῃ χαριέστερον [b] ἐν ἐμοὶ [c] ἐπιδειξόμενον, συγκαλακλείει με τῇ γυναικί. ἡ δὲ [d] καλεχρήσατό [e] μοι δεινῶς. καί ποτε ἐλθὼν ὁ δεσπότης, ἀπαγγέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, καὶ ἐμὲ μὴ εἰδότα ἄγει αὐτὸν ἑσπέρας ἤδη, ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ διά τινος ὀπῆς τῆς θύρας δείκνυσί με, ἔνδον τῇ μείρακι συνευναζόμενον. ὁ δὲ ἡδεῖς τῇ θέᾳ, καὶ δημοσίᾳ με δεῖξαι ταῦτα ποιοῦντα ἐπεθύμησε, καὶ κελεύει πρὸς μηδένα ἔξω τοῦτο εἰπεῖν, ἵνα, ἔφη, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς θέας παραγάγωμεν τοῦτον εἰς τὸ θέατρον σύν τινι τῶν καταδεδικασμένων γυναικῶν, καὶ [f] πάντων ὀφθαλμοῖς ὅπερ τὴν γυναῖκα ἀναβήσεται. καί τινα τῶν γυναικῶν, ἥτις καλεχέκριλο θηρίοις ἀποθανεῖν, ἄγουσιν ἔνδον παρ' ἐμέ, καὶ προσέναι τε ἐκέλευον, καὶ ψαύειν ἐμοῦ.

Εἶτα τὸ τελευταῖον τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐνστάσης, ἐν ᾗ τὰς φιλοτιμίας ἦγεν ὁ ἐμὸς δε-

ptatis, ut totam in me noctem contriverit.

52. Cum luce autem surgens discessit, pacta meo cum magistro iisdem de rebus idem noctis pretium. Hic simul ditior mea opera factus, & ostensurus in me novum quiddam domino, cum muliere me concludit, quae gnaviter me abusa est. Aliquando magister domino rem denunciat, quasi ipse docuisset, ac me insscio deducit illum jam vesperi in eum locum, ubi concumbebamus, & per rimam januae ostendit me intus cum puella coëuntem. Ille delectatus spectaculo, etiam publice me ostendere facientem ista cupiebat. Jubet igitur nemini hoc enunciari, *ut*, inquit, *ipso spectaculi die producamus hunc in theatrum, cum damnatarum mulierum aliqua; ibique in omnium oculis, mulierem inscendet.* Jamque mulierum aliquam quae damnata erat ad bestias, intus ad me deducunt, accedere ad me jubent, & me mulcere.

53. Denique instante jam die, qua munus honoris petendi caussa editurus erat. meus

a Τῇ] Sine articulo *Fl.* b Ἐν ἐμοὶ] Et sic *Fl.* cum *J. Ald.* &c. c Ἐπιδειξόμενον] Restitut. ex *J.* & *V2.* Ἐπιδειξάμενον cett. d Κατεχρήσατο] Καλεχρῆτο P. Vulgata est in Edd. omn. e Μοι] Sic Edd. *Mu* L. P. f Πάντων] Ἐν insertum cupit *M. du S.* Quod deest in Edd.

76. Ἐπιδειξόμενον] *Veneta* utraque recte. In reliquis ἐπιδειξάμενον. *M. du S.*

77. Ἡ δὲ καλεχρήσατό μοι δεινῶς] Scribe: καλεχρήσατό μου δεινῶς. *J. G. G.*

Ἡ δὲ καλεχρήσατό μοι δεινῶς] Nullam prorsus video necessitatem rescribendi cum Viro Cl. μου pro μοι, quum passim καλαχρᾶσθαι cum tertio casu Noster adhibeat. Sic in De luctu c. 20. τούτῳ συναγωνιεῖ ἐν χορηγῷ τοιούτοις καταχρῶν). & in *Mortuor. Dial.* XIII. §. 5. ὡς δὲ κατεχρῶτό μου τῇ περὶ παιδῶν (παιδίων recte edidit *Hemst.*) φιλοτιμίᾳ. In verbis mox insequentibus [καὶ τότε ἐλθὼν ὁ ἐπιστάτης, ἀπαγγέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας] Interpres insuper habuit vertere ultima, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, *quasi ipse id me docuisset.* *J. F.*

Ibid. Μοῦ] Ita P. & L. uti probe viderat Vir Clarissimus. Vide Ἐνυπν. c. 3. & N. Δ. XIII. *M. du S.*

Ibid. Κατεχρήσατό μοι] Quod eruditiss. *Solanus* ad confirmandum genitivum *Somn.* c. 3. adducit, plane nihil est, ibi enim legas: ὁδὶ προτρεπτικῶς μου κατήρξατο, a κατάρχομαι, non a καταχρῶμαι. Nec ipse ibi in *Junt.* ullam lectionis varietatem indicavit. Sed loca parallela eadem quae *Fensius* ibidem subjecit, quae tamen contrarium probant, quam quod in nota modo praemissa adfirmat. In *Dial.* enim *Mort.* XIII. illud μου non pertinet ad κατεχρῶτο, sed φιλοτιμίᾳ μου cohaerent. Et in tertio loco *de Luctu* nihil quoque varietatis adjecit, neque ibi χορηγῷ καταχρῶν) emendat. Quare Cl. *Fensio* adsentior, vulgatam omnino esse sanam. Esset aliquid, quod bini Codd. μου exhibent, si aliunde pateret, hoc verbum genitivum amare; at quum iidem bis alibi quoque μοι cum Edd. habeant,

meus dominus, ſtatuunt introducere me in theatrum. Et intravi hoc modo. Lectus erat magnus, de teſtudine Indica factus, clavis aureis diſtinctus, in hoc me deponunt, & juxta me mulierem jubent accumbere. Tum ut eramus nos in machinam quandam impoſitos, & ita in theatrum delatos, deponunt in medio. Magnos tollunt clamores, plauſus omnium manibus mihi datur: menſa nobis erat appoſita, & multa in ea parata, quae in coenis adhibere delicati homines ſolent. Pueri nobis adſtabant pincernae pulchri, vinum nobis in auro miniſtrantes. Magiſter a tergo adſtans prandere me jubet. At ego partim pudore afficiebar in theatro ita jacens: partim metuebam, ne aliunde urſus aut leo exſiliret.

54. Inter haec praetereunte quodam qui flores ferret, alios inter flores video etiam roſarum recentium folia: & nihil cunctatus exſiliens de lecto me proripio. Atque illi putant me conſurgere ad ſaltandum. Ego vero unum ex altero percurrens *naribus* florem, carptas inde roſas devoro. His adhuc in admiratione mei defixis, decidit

95 σστότης, εἰσάγειν ἔγνωσάν με εἰς τὸ θέατρον· καὶ εἰσῆειν οὕτω· κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη, χρυσῷ ἐσφηνωμένη, ἐπὶ ταύτης με ἀνακλίνουσι, κἀκεῖ μοι τὴ γυναῖκα προσκατέκλιναν. εἶτα οὕτως ἡμᾶς ἐπέθηκαν ἐπί τινος μηχανήματος, καὶ εἴσω εἰς τὸ θέατρον παρενέγκαντες, κατέθηκαν ἐν τῷ μέσῳ, καὶ οἱ ἄνθρωποι μέγα ἀνεβόησαν, καὶ κρότος πάσης χειρὸς ἐξήλατο ἐπ' ἐμοί, καὶ τράπεζα ἡμῖν παρέκειτο, καὶ πολλὰ ἐσκευασμένα ἐν αὐτῇ ἔκειτο, ὅσα τρυφῶντες ἄνθρωποι ἐν δείπνῳ ἔχουσι. καὶ παῖδες ἡμῖν παρειστήκεισαν οἰνοχόοι, καλοὶ, τὸν οἶνον ἡμῖν [g] χρυσίῳ ἀφαντοφόρῳ. ὁ μὲν ὀπισθάτης ἑστὼς ὅπισθεν, ἐκέλευέ με ἀρίστᾶν· ἐγὼ δὲ, ἅμα μὲν ἡδόμην ἐν τῷ θεάτρῳ καθαχείμενος, ἅμα δὲ ἐδεδίειν μή τις ἄρκτος ἢ λέων [h] ἀναπηδήσῃ.

Ἐν τούτῳ δέ τινος ἄνθη φέροντος παροδεύοντος, ἐν τοῖς ἄλλοις ἄνθεσιν ὁρῶ καὶ ῥόδων χλωρῶν φύλλα, καὶ μηδὲν ἔτι ὀκνῶν, ἀναπηδήσας τῆ λέχυς ἐκπίπτω, καὶ οἱ μὲν ᾤοντό με ἀνίστασθαι ὀρχησόμενον. ἐγὼ δὲ [i] ἓν ἐξ ἑνὸς ἐπιτρέχων, καὶ ἀπανθιζόμενος ἀπ' αὐτῶν τὰ ἀνθέων τὰ ῥόδα, κατέπινον. τῶν δὲ ἔτι θαυμαζόντων ἐπ' ἐμοὶ, ἀποπίπτω ἐξ ἐμοῦ

g Χρυσίῳ] Nihil mutare *Fl.* notat *Solan.* *h* Ἀναπηδήσηται] Ἀ——ται *Fl.* *i* Ἓν ἐξ ἑνὸς ἐπιτρέχων] Nil variare *Fl.* notat Noſter.

beant, cur hic ab earum lectione diſcederemus, ne quidem ſatis cauſſae foret. Immo vero, quis ait κατακρώμαι potius genitivo gaudere? Et cum ſimplex κρώομαι dativum poſtulet, ut vel pueris e Syntaxi notum eſt, quidni & compoſitum eundem caſum ſervaret? Sed cum & Lucianus & alii id ubique cum dativo conſtruant, (interdum, ſed rarius, etiam cum accuſativo) potius dativus μοι reſtituendus fuiſſet, ſi in vulgata μου legiſſemus. Praeter exempla ſex ſeptem dativi, quae *Stephan.* jam dedit, vid. & *Herodian.* VIII. 4. 22. *Ael.* III. 13. & IX. 9. pr. *Dion. Hal.* Ant. VIII. p. 487. med. ἀλλὰ κατακρῶδί μοι &c. Sed κατακρῶδ) in libr. *Apocryph. Epiſt. Jeremiae* v. 28. jungitur accuſativo. Quare eo magis miror Cl. *Graevii* feſtinationem, qui ita contra tritiſſimam verbi ſyntaxin impegerit. *J. F. R.*

79. Ἦν — ἀδάξας] De hac periphraſi per participium vid. ad c. 30. hujus *Dial.* *J. F. R.*

88. Καὶ πάντων ὀφθαλμῶν] An legendum ὦ πάντων; *F. G.*

Ἐν πάντων ὀφθ.] Inſerui hic illud ὦ, quod tamen in nullo libro reperio. Phraſis notior eſt, quam ut ideo hic apologiam parem. *M. du S.*

Καὶ πάντων ὀφθ.] Καὶ ὦ πάντων merito legit *Solanus*, cum *Gujeto*, & parum aberat, quin inſeruiſſem. Sed quia nusquam comparet ὦ, abſtinui. Interim oportere inſeri manifeſtum eſt. *J. F. R.*

96. Ἀπὸ χελώνης] Plerumque alias omittitur praepoſitio. Vid. ad I. *Ver. Hiſt.* c. 6. No. 7. Sed addit eam etiam *Theocr.* Eid. V. 95. αἰ μὴ ἴσχοντι λαπτὸν ἀπὸ πρίονος λεπίσιν. *Illo quidem habente tenuem ab illice corticulam.* *J. F. R.*

16. Φύλλα] I. e. *ramos.* *F. G.*

20. Τῶν ἀνθέων] *A ramis.* *F. G.*

ἐμοῦ ἐκείνη ἡ τῆς κτήνους ὄψις, καὶ ἀπόλλυ, καὶ ἀφανὴς ἦν ἐκεῖνος ὁ πάλαι ὄνος, ὁ δὲ Λούκιος αὐτὸς [a] ἔνδον μοι γυμνὸς εἱστήκει. τῇ δὲ παραδόξῳ ταύτῃ καὶ μηδέποτε ἐλπισθείσῃ θέᾳ πάντες ἐκπεπληγμένοι, δυνὸν ἐπεθορύβησαν, καὶ τὸ θέατρον εἰς δύο γνώμας ἐσχίζετο. οἱ μὲν γὰρ ὥσπερ φάρμακα δεινὰ ὀπτάμενον, καὶ κακόν τι πολύμορφον, ἤδη εὐθὺς ἔνδον πυρί με ἀποθανεῖν· οἱ δὲ βεβιῶσθαι καὶ τὸν ἀπ' ἐμοῦ λόγον ἔλεγον δεῖν, καὶ πρότερον μαθεῖν, εἶθ' ὕστερον δικάσαι περὶ τούτων. καγὼ δραμὼν πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θέᾳ ταύτῃ παρὼν, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνή με Θεσσαλὴ, γυναικὸς Θεσσαλῆς δούλη, χρίσματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσει. καὶ ἱκέτευον αὐτὸν, λαβόντα ἔχειν με ἐν φυλακῇ, ἕως ἂν αὐτὸν πείσαιμι, ὡς οὐ καταψεύδομαι ὅτω γεγονώς.

Καὶ ὁ ἄρχων, Λέγε, φησὶν, ἡμῖν ὄνομα τὸ σὸν, καὶ γονέων τῶν σῶν, καὶ συγγενῶν, εἴ τινας φὴς ἔχειν τῷ γένει προσηκούσας, καὶ πόλιν. καγὼ, Πατὴρ μὲν, ἔφην, ἔστι μοι Λούκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γάιος· ἄμφω δὲ τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ ἔχομεν· καγὼ μὲν ἱστοριῶν καὶ ἄλλων εἰμὶ συγγραφεύς· ὁ δὲ ποιητὴς ἐλεγείων ἐστὶ, καὶ

a me illa jumenti ſpecies & perit, diſparetque ex oculis aſinus ille antiquus: adſtatque mihi ipſe ille, qui intus adhuc fuerat, Lucius. Inopinato hoc inſperatoque ſpectaculo perculſi omnes, tumultum dedere horribilem, ſciſſumque in duas ſententias eſt theatrum. Alteri quidem ut malorum veneficiorum peritum, & verſipelle portentum, poſtulabant ſtatim hic intus igne me mori; alteri exſpectandam dicebant meam orationem, & prius cognoſcendum, deinde ſic de his ferendam ſententiam. Ego vero accurrens ad praeſidem provinciae, qui forte ſpectaculo aderat, ab inferiori loco dico, ut me Theſſala mulier, Theſſalae mulieris ancilla, magico unctum unguento aſinum fecerit: & ſupplico, ut in ſuam me fidem ac tutelam recipiat, donec probare illi poſſem, me de illo facto non mentiri.

55. Et Praeſes, *Dic nobis*, inquit, *nomen tuum & parentum tuorum & cognatorum, ſi quos habere te ais genere tibi conjunctos & urbem.* Et ego, *Pater*, inquam, *mihi eſt Lucius, fratri autem meo praenomen Caius, ambo reliqua nomina communia habemus. Ego hiſtoriarum, & aliorum librorum ſcriptor ſum; ille elegorum poëta, & vates be-*

a Ἔνδον] Sic Edd. cunctae, & mox iterum.

24. Ἔνδον] Lege ἔσω. *M. du S.*

33. Καγὼ δραμὼν πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θέᾳ ταύτῃ παρὼν, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνή μοι Θεσσαλὴ . . . . χρίσματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσει] Ridicule Interpres, vertens, *Tum ego ad provinciae praefectum curro, intererat autem huic ſpectaculo, & dixi me a Theſſala . . . . ab inferiori parte magico unguento perunctum, factum fuiſſe aſinum*, illud κάτωθεν componit cum χρίσματι ἐπαλείψασα, quaſi Lucius noſter, cum ungeretur a venefica, ungi coepiſſet a calce ad verticem: quod ſicut potuit eſſe verum (nihil de eo monitum fuit ſupra) ita ad hunc locum ſic intelligendum nihil facit. Narrat Lucius Aſinus, quemadmodum denique in theatro propoſitus, ut ibi cum homine femina congrederetur, viſis roſis, iisque comeſis, repente priſtinae humanae formae fuerit reſtitutus, non ſine ſpectantium ſtupore; cum alii eum tamquam praeſtigiatorem igni cremandum cenſerent, alii ante audiendum, quam damnarent: tum *ego*, inquit, *accurrens ad provinciae praeſidem, aderat enim forte ſpectaculo, ex inferiori parte* (theatri ſcilicet, unde ſe ad Praeſidem ſuperius conſidentem obvertebat) *memoravi, feminam Theſſalam, Theſſalae ſervam, me veneſico unguento delibutum, feciſſe aſinum.* *J. F.*

35. Κάτωθεν] Vide *Jenſ.* *M. du S.*

44. Πατὴρ μέν — Γάιος] Quomodo iſta cohaerent? *Pater mihi eſt Lucius, fratri autem meo Caius.* Interrogaverat Praeſes primo de nomine novi ex aſino hominis, tum de parentibus & cognatis. Nomen itaque ſuum debebat dicere ante omnia: nomen deinde fratris ſui indicare voluiſſe, ſatis ipſa ſtructura orationis indicat. Quid enim aliud poſſunt haec ſibi velle, *fratri autem meo Caius?* Itaque in verſione ipſum hoc

homo : patria nobis Patrae , urbs Achaiae. Audiens ista Praeses, *Carissimorum longe mihi hominum* , inquit , *filius es atque hospitum , qui & domo me exceperunt , & honorarunt donis : & nihil te quidquam mentiri novi , horum qui sis filius* , exsiliensque de sella amplectitur me, & multum osculatur, domumque ad se me deduxit. Interea vero frater meus quoque advenerat, pecuniam mihi & alia multa adferens. Interim etiam Praeses me publice audientibus omnibus, absolvit. Tum ad mare descendentes navim circumspicimus , sarcinasque in eam imponimus.

56. Caeterum consultum putabam accedere ad mulierem , quae meo asini amore correpta fuerat , cogitans pulchriorem me nunc illi, postquam homini redditus essem, visum iri. Illa lubens me excepit miraculo rei delectata, arbitror, ac coenare secum & cubare ut vellem rogavit. Obsequor ego, indignum ratus , si is qui in asino amatus esset , nunc homo factus fastidire vellet, & amatricem suam despicere. Itaque coeno cum illa, & unguento ungor , & coronam sumo de carissima mihi & servatrice rosa. Cum jam profunda nox esset , & somni

μάντις [b] ἀγαθός· παῖς δὲ ἡμῖν, Πάτραι ὁ Ἀχαΐας. ὁ δὲ δικαστὴς , ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσε, Φιλτάτων ἐμοὶ, ἔφη, λίαν ἀνδρῶν υἱὸς εἶ καὶ ξένων, οἰκία τέ με ὑποδεξαμένων, καὶ δώροις τιμησάντων, καὶ [c] ὀλίγαμαι ὅτι οὐδὲν ψεύδῃ , παῖς [d] ἐκείνων ὤν· καὶ τῦ δίφρου ἀναπηδήσας, περιβάλλει τέ, καὶ πολλὰ ἐφίλει, καί με εἰς οἶκαδε ἦγεν εἰς ἑαυτόν. ἐν τούτῳ δὲ καὶ ὁ ἀδελφὸς [e] ὁ ἐμὸς ἀφίκετο, ἀργύριον, καὶ ἄλλα μοι πολλὰ κομίζων, καὶ τούτῳ με ὁ ἄρχων δημοσίᾳ πάντων ἀνιόντων, ἀπέλυεν· καὶ ἐλθόντες [f] ἐπὶ θάλατταν ναῦν ἐσκεψάμεθα, καὶ τ' ἀποπλεῦν ἐνεθέμεθα.

Ἐγὼ δὲ κράτιστον εἶναι ἔγνων ἐλθεῖν παρὰ τ' γυναῖκα τ' ἐρασθεῖσάν με τῦ ὄνυ, καλλίων αὐτῇ φανεῖσθαι λέγων, νῦν ἐν ἀνθρώπῳ ὤν· [g] ἡ δέ μ' ἀσμένη τε εἰσεδέξατο, τῷ παραδόξῳ, οἶμαι, τῦ πράγματος ἐπιτερπομένη, καὶ δειπνεῖν σὺν αὐτῇ, καὶ καθεύδειν ἐκέτευε, κἀγὼ ἐπεθόμην, Νεμέσεως ἄξιον εἶναι νομίζων τ' ὄνον ἀγαπηθέντα, νῦν γενόμενον ἄνθρωπον, ὑπερτρυφᾶν, καὶ τ' ἐρασθεῖσαν ὑπερορᾶν· καὶ δειπνῶ σὺν αὐτῇ, καὶ ἐκ τῦ μύρου ἀλείφομαι, καὶ στεφανοῦμαι τῷ φιλτάτῳ [h] καὶ ἐς ἀνθρώπους ἀνεστάμην ῥόδῳ· [i] ἐπεὶ δὲ ἦν νὺξ βαθεῖα,

[b] Ἀγαθὸς] Deest in *Fl.* [c] Ἐπίσταμαι] Sic etiam *Fl. J. Fr. P.* [d] Ἐκείνων] Ἐκείνου *P.* [e] Ὁ ἐμὸς] Aliter supra c. 40. [f] Ἡ δὲ μ' ἀσμένη τε] Ἡ δὲ ἀσμ. τέ μ' marg. *A1.* [g] Καὶ] Deest in *Fl.* [h] Ἐπὶ] Ἐπὶ male *J.* sola.

hoc *nomen* s. praenomen potius, supplevimus. Caeterum, nisi omnia me fallunt, lacuna hic est, ejusmodi, Πατρὶς μὲν ἦν μοι — hic nominavit patrem & avum forte , & perrexit deinde , ὄνομα δὲ ἐμοὶ μὲν ἦν Λούκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γάϊος. Patrem & forte avum ab eo appellatum , satis responsio Praesidis indicat : sed qui potuit dissimulare suum ? cum tamen suae professionis mentionem faciat &c. Et quaenam sunt τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα , quae communia sibi cum Caio fratre esse dicit ? Si dicas, ab ipso scriptore detracta , & consilio omissa , ut seriae narrationis speciem fabulae suae circumponeret : at ille certe debebat curare, ut melius cohaererent caetera. Verum hoc ipsum quoque fortasse affectavit , ut truncatam esse orationem melius intelligerent lectores. Fortasse, & aliquid plus quam fortasse ! Illud quidem apparet , Photii etiam tempore Λευκίῳ Πατρέως solum nomine lectam hanc fabulam, licet multum, quam haec Lucianica est, pleniorem. Vid. Cod. 129. p. 165. *Hoeschel.* *J. M. G.*

49. Πατρὶς δὲ ἐμοὶ Πάτραι] Lucius Patrensis. *Phot.* Biblioth. *F. G.*

Πατρὶς δὲ ἐμοὶ Πάτραι τ' Ἀχαΐας] Lucius Patrensis. Vide *Photium* in Bibliotheca. *AE. M.*

Ibid. Πάτραι τ' Ἀχαΐας] Hinc apparet , hoc opus esse Lucii Patrensis , sed compendio expressum. *M. V. la Croze.*

θεῖα, ἤδη γὰ καθεύδειν ἔδει, κἀγὼ δ' ἐπανίσταμαι, καὶ [a] ὥσπερεὶ μέγα τι ποιῶν ἀγαθὸν, ἀποδύομαι, καὶ ἵσταμαι γυμνὸς, [b] ὡς δῆθεν ἔτι μᾶλλον ἀρέσων ἐκ τ πρὸς τ ὄνον συγκρίσεως. ἡ δὲ ἐπειδὴ εἶδέ με πάντα ἀνθρώπινα ἔχοντα, προσπτύσασά μοι, Οὐ φθείρῃ [c] ἀπ' ἐμοῦ, ἔφη, γὰ τ ἐμῆς οἰκίας, γὰ μακρὰν ποι ἀπελθὼν, κοιμήσῃ; ἐμοῦ δ' ἐρομένου, Τί γὰρ γὰ [d] ἡμάρτηταί μοι τοιοῦτον; Ἐγὼ δὲ, ἔφη, μὰ Δία, γὰχὶ σοῦ, ἀλλὰ τοῦ ὄνου τοῦ σοῦ ἐρῶσα τότε, ἐκείνῳ, γὰ γὰχὶ σοὶ, συνεκάθευδον. καὶ ὤμην σε καὶ νῦν καὶ ἐκεῖνό γε μόνον τὸ μέγα τοῦ ὄνου σύμβολον ἀγασώζειν, γὰ σύρειν. σὺ δέ μοι ἐλήλυθας ἐξ ἐκείνου τοῦ καλοῦ γὰ χρησίμου ζώου εἰς τοῦτο ἦκον μεταμορφωθείς. [e] γὰ καλεῖ ἤδη εὐθὺς

tempus, ſurgo, & uti magnum quiddam bonum facturus, exuo me ac nudus adſto, magis nimirum ex comparatione cum aſino placiturus. At illa, ubi videt, omnia me humana habere, deſpuens me, *Non*, inquit, *in malam rem a me meaque domo faceſſis, & longe hinc quocunque abiens dormis?* Me vero interrogante, *Quod enim tantum peccatum commiſi?* *At ego*, inquit, *non tui, ſed aſini tum tui amore ardens, cum illo, non tecum cubavi: putabamque te nunc etiam illud certe ſolum magnum aſini inſigne ſervatum adhuc trahere. Jam vero tu mihi venis ex pulchro illo & utili animali mutatus in ſpinturnicium.* Et advocatis jam ſtatim ſer-

a Ὥσπερεὶ] Sic *J. H. P.* &c. & P. Ὥσπερ εἰ *Fl.* b Ὡς] Non habet *Fl.* c Ἀπ' ἐμοῦ] Sic recte *J. H. P.* &c. Ὑπ' ἐμοῦ male *S.* d Ἡμάρτῃ] Sic *Fl. H. P. Ald.* Εἰμάρτῃ *J.* e Καὶ] Deeſt in *Fl.*

82. Φθείρῃ ὑπ' ἐμοῦ] Lege ἀπ' ἐμοῦ. *F. G.*

Φθείρῃ ἀπ' ἐμοῦ] Recte *Gujetus* ἀπ' legendum voluit: quod vel ex una alterave editione etiam reſcire potuit: nam etſi ὑπ' eo ſenſu videretur rectum, ſi *perdaris a me*, ſive *ego te perdam*, hic ſignificaret: tamen cum pro *abi in malam rem* valeat, atque etiam domo ſua hominem procul exſulare jubeat, non poteſt φθείρειν aliud quam *faceſſere hinc*, ſignificare. Et ſic Alciphron non ſemel, ut I. Ep. 13. p. 56. Τὸ ἐξ Ἐρμιόνης — εἰς Πειραιᾶ φθαρέντων. Et Ep. 34. p. 142. Προσφθείρεται δὲ Ἐρατυλλίδι τῇ Μεγάρας ἄορι (alias ἄόρι ſcribitur) Habet vero indignationis notam, ut recte *Bergler.* ad *Alciphr.* Epiſt. priore loco adductam, ex *Ariſtophane*, *Arriano*, & Luciani *Dial. Meretr.* XV. probat; ubi ἐκφθαίρω rurſus ita poſitum videbimus. Quod igitur Cl. *Bergl* Friſchlinum reprehendit, qui illud *Ariſtophanis* in Plut. 610. τότε τοσούτους· νῦν δὲ φθείρει, male verterit: *nunc perdaris*, quum ſit vertendum: *Tunc redibis*; *nunc autem i in malam rem*, neque injuſte omnino facit; nec tamen perdundi ſignificatio ab illa formula ap. *Ariſtoph.* excludi poteſt, ſequitur enim: Σὺ δὲ ἴθ' ὡς κλάειν μακρὰ τὴν κεφαλήν. Ibid. ſupra verſ. 598. Ἀλλὰ φθείρει, γὰ μὴ γρύζῃς, quoque vertitur: *Sed pereas, nec verbum muſſes.* Non adeo male. Licet accuratius reddideris, ut noſtri homines irati ajunt: loos loos den hoekuk! quod tamen eſt apertius, quando εἰς poſt imperativum additur. *J. F. R.*

89. Σύρειν] *Caudam trahere.* *F. G.*

98. Τῷ — συμφορῷ] Non voluit, puto, calamitatem hic intelligi; ſed ſimpliciter, *quid accidiſſet.* Μέσον eſſe συμφορὰν, apparet etiam *Herod.* I, 32. med. πᾶσι ἐς ἄνθρωπον (optarim, invenire in bono libro ἀνθρώποις) συμφορή. Qui totam Solonis argumentationem conſideraverit, non dubitabit. Adde *Ariſtoph.* Equ. 652. Δοκεῖ Ἐκὶ συμφορᾶς ἀγαθοῦσιν εἰσαγγελία Εὐαγγέλια θύειν. Diſerte hic Scholiaſtes, μέσον, ait ὄνομα ἡ συμφορά. Etiam *Lyſiſtr.* 1288. ἀγαθῶν συμφορῶν fit mentio. *J. M. G.*

99. Συμφορὰν] Locus *Herodoti* ab Cl. *Geſn.* indicatus, in Ed. *Steph.* p. 14. ſic legitur: Οὕτω ἂν, ὦ Κροῖσε, πᾶς ἐς ἄνθρωπον συμφορή. cujus hanc ad verbum interpretationem *Steph.* adpoſuit margini: *omnis homo eſt ipſa calamitas.* At ſi jam ἀνθρώπους cum *Geſnero* legas, πᾶσα etiam ſcribendum fuerit; niſi πᾶν pro πᾶς habeant alii; nam πᾶσ' cum apoſtropho in proſa legere me non memini. Sed quamvis συμφορὰ longe frequentius ſignificet *calamitatem*, tamen ut ipſa vocis origo poſtulat, mediae eſſe ſignificationis, ac de quovis caſu, etiam bona fortuna, accipi interdum, ſatis vincunt *Ariſtophanis* verba ab eodem prolata. Quae in *Equit.* tamen ridicule verſa eſſe, *bonis aeruminis*, notavi in libro de *Ambiguis*, p. 87. Tit. *caſus.* Alio ſenſu συμφορὰ pro *collatione* ad coenam, habuimus in *Lexiph.* c. 6. Interim non alienum eſt hominem ipſum dici συμφορὰν, nam & ſic *Sophocl.* Aj. Flag. vſ. 68. Θαρσῶν δὲ μίμνε, μηδὲ συμφορὰν δίχα ἔσθου. quod vertitur: *Fortiter vero ſuſtine conſpectum viri, nec perturberis.* Proprie: *Ne accipe pro inexſpectato ac timendo caſu illum virum.* Quo tamen haud contendo eumdem ſignificatum eſſe in *Herodoto*; ſed ſimilem prorſus conſtructionem. His ſcriptis comperi in Edit. *Herodoti Gronoviana*, item *Aldina* & *Ca-*

me-

ſervis imperat, ut me tergis ſublimem domo exportent. Itaque excluſus, ante domum extra, nudus, pulcher, coronatus, & unctus, terram nudam complexus, cum hac dormio. Cum prima vero luce nudus ad navim curro, ridensque fratri quid mihi accidiſſet narro. Deinde vento de urbe ſecundo flante, inde ſolvimus: paucisque diebus in meam venimus patriam. Hic ſervatoribus Dis ſacrificavi, & poſui donaria, qui, non profecto e canis podice, quod aiunt, verum aſini, per longos inanesque labores, & vix tamen ita, ſalvus tandem rediſſem.

τὺς οἰκέτας, καὶ κελεύει με τῇ νώτῳ μετέωρον κομισθῆναι ἔξω τῆς οἰκίας, καὶ ἐξωσθεὶς πρὸ τῆς θυρατίδος ἔξω γυμνὸς, καλὸς, ἐστεφανωμένος, καὶ μεμυρισμένος, τὴν γῆν γυμνὴν ἀγκαλισάμενος, ταύτῃ συνεκάθευδον. ἅμα δὲ τῷ ὄρθρῳ γυμνὸς ὢν, ἔθεον ἐπὶ ναῦν, καὶ λέγω πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὰ ἐμαυτῷ ἐν γέλωτι συμφορά. ἔπειτα ἐκ τῆς πόλεως δεξιῷ πνεύσαντι ἀνέμῳ, πλέομεν ἔνθεν, καὶ ὀλίγαις ἡμέραις ἔρχομαι εἰς τὴν ἐμὴν πατρίδα. ἐνταῦθα θεοῖς σωτῆρσιν ἔθυον, καὶ ἀναθήματα ἔθηκα, μὰ Δί', οὐκ ἐκ κυνὸς πρωκτῆς (τοῦτο δὴ τὸ τῆς λόγου) ἀλλ' ἐξ ὄνου περιεργίας ἀφ' μακρᾶς πάνυ, καὶ ὅτω δὲ μόλις, οἴκαδε ἀνασωθείς.

f Ἔνθεν] Nihil mutare *Fl.* notat *M. du S.* g Ἐνταῦθα] Et ſic eſſe in eadem notat Idem. h Ἔθηκα] Ἀνέθηκα P. & marg. *AIW.* Nil mutant Edd. i Τοῦτο] Τὸ marg. *A1.*

merarii, πᾶς legi. Sed πᾶς probat *Clem. Alex.* III. Strom. p. 432. Et *Theodoret.* Orat. V. ad Graec. p. 71. ſicuti & ἄνθρωπος (quod mihi humaniſſime indicavit Vir Cl. *P. Weſſeling.*) Quare illud in ἀνθρώπους mutare non auſim: Etſi relecta *Geſneri* nota jam video πᾶν cum ἀνθρώπους poſſe ſtare, ſi ita capias, πᾶν ὁ γίνεται ἀνθρώπους, συμφορά ἐστι, & ſic πᾶσα locum non habere. *J. F. R.*

6. Ἐξ ὄνου περιεργίας] Non videntur ſibi bene opponi proverbialis ille κυνὸς πρωκτὸς & ὄνου περιεργία, etſi conferas illam ſupra exclamationem novi aſini, c. 15. ὦ τῆς ἀκαίρου ταύτης περιεργίας. Videbatur tolerabilior ſententia eſſe, quam dedi, quae tamen hoc habet incommodi, quod vel ponendum eſt, μακροῦ Attice ſcriptum pro μακρᾶς, ut poſt initium hujus libelli μάγου & μάχλου Hipparchi uxor dicitur: licet ejus rei in hoc nomine exemplum deſiderem, cum frequens adeo ſit altera in α terminatio: vel librariorum culpa μακροῦ legi pro μακρᾶς. Qui neutrum poteſt concoquere, vertat, *ex longis atque inanibus aſini laboribus*: quibus & me jam defunctum gaudeo. *J. M. G.*

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ.

ΚΥΝΙΣΚΟΣ ΚΑΙ ΖΕΥΣ.

ΚΥΝΙΣ.

ΕΓὼ δέ, ὦ Ζεῦ, τὰ μὲ τοιαῦτα οὐκ ἐνοχλήσω σε, πλοῦτον, [a] ἢ χρυσὸν, ἢ βασιλείαν αἰτῶν, ἅπερ εὐκταιότατα τοῖς [b] πολλοῖς, σοὶ δ' ἐ πάνυ ῥᾴδια πορίζειν. ὁρῶ γοῦν σε τὰ πολλὰ πρὸς ἡμῶν εὐχομένων αὐτῶν. ἓν δέ, καὶ τοῦτο ῥᾷστον, ἐθέλοιμι ἂν παρὰ σοῦ μοι γενέσθαι. ΖΕΥΣ. Τί τοῦτό ἐστιν; ὦ Κυνίσκε· ἐ γὰρ ἀτυχήσεις, γε μάλιστα μετρίων, ὡς [c] ἔφης, δεόμενος. ΚΥΝ. Ἀπόκριναι [d] δή μοι πρός τινα ἐ χαλεπὴν ἐρώτησιν. ΖΕΥΣ. Μικρά γε ὡς ἀληθῶς ἡ [e] εὐχὴ, καὶ πρόχειρος· ὥστε ἐρώτα ὁπόσα ἂν ἐθέλῃς. ΚΥΝ. Ἰδοὺ ταῦτα, ὦ Ζεῦ· ἀνέγνως γὰρ δηλονότι καὶ σὺ τὰ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου ποιήματα· εἰπὲ δή μοι, [f] εἰ ἀληθῆ ἐστιν, ἃ περὶ [g] Εἱμαρμένης καὶ Μοιρῶν ἐκεῖνοι ἐρραψῳδήκασιν, [h] ἄφυκτα

CYNIS.

I EGo vero tibi, Jupiter, propter ista non ero moleſtus, divitiis, aut auro, aut regno petendo; quae vulgo maxime optabilia videntur, tibi autem ad praebendum non omnino facilia. Video enim ſaepe te preces illorum quaſi non auditas transmittere. At unum, idque facillimum, a te mihi velim contingere. JUP. Quid illud eſt, Cyniſce, nec enim repulſam feres, praeſertim, ſi mediocria, ut dicebas, petieris. CYN. Reſponde mihi ergo ad aliquam interrogationem non difficilem. JUP. Parvum revera votum & expeditum. Igitur interroga quantumcunque volueris. CYN. En iſta *rogabo*, Jupiter. Legiſti nimirum ipſe quoque Homeri & Heſiodi poëmata. Dic mihi ergo, utrum vera ſunt, quae de Fato & Parcis illi cecinerunt,

a Ἢ χρυσὸν ἢ] Καὶ χρυσὸν καὶ O. b Πολλοῖς] Ἄλλοις O. c Ἔφης] Sic Fl. Ald. H. P. S. &c. Φῂς J. & Cod. P. d Δὴ] Omittit δὴ J. & P. Comparet autem in Fl. H. P. S. &c. e Εὐχὴ] Αἴτησις P. f Εἰ] Deeſt in O. g Εἱμαρμένης] Sic J. Fr. H. B. Εἱμαρ. cett. hic & c. 3. &c. h Ἄφυκτα] Sic marg. Ald. Ἄφυκτα Edd. quas conſului omnes.

9. Μετρίων] Ταπεινὸς, ἰσιωτικὸς V.

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ] Exſtat libellus hac inſcriptione, *Luciani Samoſatenſis Ζεὺς ἐλεγχόμενος, ubi providentia divina, cultus Gentilium cum ipſis Diis, fatumque Stoicum a Luciano eluditur, ex quo triplex impietas, hydra Atheiſmi, Papiſmi idololatria, praedeterminantiſmus Reformatorum Stoicus deducitur. Auctore* M. Jo. Wilhelmo Peterſen Lubecenſi. Gieſſae Haſſorum 1674. 4. pag. 136. Totum ponere indicem volui, ne quis forte parte tantum inſpecta imaginetur ineſſe quidquam, quod philologum lectorem vel editorem adeo, juvare poſſit. Ponit ille quidem totum libellum, ſed Latine ex *Vinc. Opſopaei* verſione, ſententiis tantum, in quantum παχυλῶς intelligi e qualicunque interpretatione poſſunt, & controverſiis intentus, quas acerbius tractat quam ab ἀπταίστου πάνυ praecone expectares; nempe juvenis tum erat, & a praeceptoribus ferventiſſimis veniebat muſeus. *J. M. G.*

16. Εἰ ἀληθῆ] Reſpicit *Homeri* locum Il. Υ. 128. *M. du S.*

17. Ἄφυκτα] Nihil quidem hoc repugnat analogiae; nam & φύκτος dicitur, & ἀνάφυκτος; ideo vulgatae orthographiam quis retineret; tamen rectius eſt, quod marg. *Ald.* 1. *Weſſelinganae* habet ἄφυτα, idque Graecorum conſuetudini magis conſentaneum, & Noſtro alibi ſic centies effertur, ut ſupra T. I. *Deor. Dial.* XVII. c. 1. f. συνεὶς ὡς ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν. *Hermot.* c. 79. ἐς ἄφυτα ἐμβαλεῖν. *Quom. Hiſt.* c. 62. ubi ἄφυκτα quidem Edd. habebant; ſed *Solan.* correxit, ex ipſo Luciano complura adferens teſtimonia. Et ſic ſcribitur hoc T. 2. non ſemel, ut mox c. 18. p. m. ἀνάγκῃ ἀφύκτῳ item de *Gymn.* c. 2. ἀφυκτό-

runt; evitari non posse, quaecumque illae nascenti unicuique neverint. JUP. Omnino vera. Neque enim quidquam est, quod non Parcae ordinent: sed quaecumque fiunt, illorum versata fuso, inde ab initio statim decretum habent exitum, nec fas est aliter fieri.

εἶναι, ὁπόσα ἂν αὗται ἐπινήσωσι γενομένῳ ἑκάστῳ. ΖΕΥΣ. Καὶ πάνυ ἀληθῆ ταῦτα. οὐδὲν γὰρ ἔξω, ὅτι μὴ αἱ Μοῖραι διατάττουσιν. ἀλλὰ πάντα, ὁπόσα γίγνεται, ὑπὸ τῷ τούτων ἀτράκτῳ τρεφόμενα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἕκαστον ἐπικεκλωσμένην ἔχει τὴν ἔκβασιν, καὶ οὐ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

2. CYN. Ergo cum idem ille Homerus in alia operis parte ait,

Ne supra fatum subeas Plutonia templa,

& hisce similia, toties nempe delirare illum dicemus? JUP. Sane. Sic enim nihil quidquam fiat praeter Parcarum legem, neque praeter illud filum. Nempe quae musarum afflatu canunt poëtae, ea vera sunt: cum vero deserti a deabus, pro se faciunt versus, tunc nimirum falluntur, & contraria aliquantum superioribus narrant. Atque ignoscendum illis est, si, homines cum sint, verum ignorant, discedente illo, quod, quam diu praesens erat, per ipsos fundebat carmina. CYN. Hoc ergo sic dicemus. Jam vero illud quoque mihi

ΚΥΝ. Οὐκοῦν ὁπόταν ὁ αὐτὸς [i] Ὅμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως λέγῃ·

Μὴ καὶ ὑπὲρ Μοῖραν [k] δόμον [l] Ἄϊδος εἰσαφίκηαι.

καὶ τὰ τοιαῦτα, λῆρεῖν δηλαδὴ φήσομεν τότε αὐτόν; ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα· οὐδὲν γὰρ ἄλλο γένοιτ' ἂν ἔξω τοῦ νόμου τῶν Μοιρῶν, οὐδὲ ὑπὲρ [m] τὸ λῖνον. οἱ ποιηταὶ δὲ ὁπόσα μὲν ἂν ἐκ τῶν Μουσῶν καλεχόμενοι [n] ἄδωσιν, ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν. ὁπόταν δὲ ἀφῶσιν αὐτὰς αἱ θεαὶ, καὶ καθ' αὑτοὺς ποιῶσι, τότε δὴ καὶ σφάλλονται, καὶ ὑπεναντία τοῖς πρότερον [o] διεξέρχονται. καὶ συγγνώμη, εἰ ἄνθρωποι ὄντες, ἀγνοοῦσι τἀληθές, ἀπελθόντος ἐκείνου, ὃ τέως παρὸν, ἐρραψώδει δι' αὐτῶν.

ΚΥΝ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω φήσομεν. ἔτι δὲ

i Ἐν ἑτέρῳ μέρει] Nihil mut. *Coll.* nec *Fl.* k Δόμον] Δὴ δόμον O. male. l Ἄϊδος] Bene sic O. *Fl. Vt. P. S.* Ἀΐδαο male *F. Ald. Fr. H.* m Τὸ] Τὸν O. n Ἄδωσιν] Ἄδωσιν O. o Διεξέρχονται] Διεξέασι O. P.

30. Οὐδὲν γὰρ ἔξω] Πλαίσιον τὸ θεώρημα. *V.* (Vid. sequens scholion)

31. Ἔξω τοῦ ν. τῶν Μοιρῶν] Πλαίσιον τὸ θεώρημα. * *G.*

ὁ θεὸς. ἐνδ. Z. θεὸς. ὑ. Z.

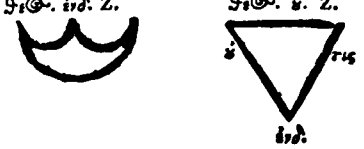

37. Διεξέρχονται] Διεξέασι. *G.*

* Ὁ θεὸς] Sic bis sine accentu scriptum inveni. Forsan dedita opera; quia in antiquissimis monumentis accentus nulli; & ideo ad imitationem illorum accentus quoque ab Scholiasta hic omissi. Spiritus tamen adpositi erant. *J. F. R.*

χτότερος εἶεν. Ibid. c. 29. τὸ ἀφύπνου ἰχόμενος. Rursus c. 32. *De luct.* c. 2. f. *De Dipsad.* c. 2. f. &c. *Aristoph.* Nub. 1043. ἴσχω λαβὼν ἄφυλλον. Et passim. Sed ἀφύκτους adferens *Stephanus*, ἄφυκτος similiter se nondum invenisse fatetur. Ideoque & ego id Luciano non obtrudam; etsi *Solanus* qui id supra emendarat, idem hic intactum reliquit; etsi, inquam, bis jam in Edd. ἄφυλλον (interdum & corrupte ἄφυλον) inveni, nondum tamen contra Luciani aliorumque solitam orthographiam id introducere audeo, ut sit parvi. *J. F. R.*

18. Γενομένῳ] *Homer.* Il. Υ. 128. *M. du S.*

25. Ὅμηρος ὁ ἐν τῇ μέσῃ] Haud immerito *Solan.* adscripserat, etiam sic legere *Flor.* & *Coll.* Quia non in *Odyss.* Sed in *Iliad.* Υ. 336. hunc versum reperit. *J. F. R.*

δὲ καὶεῖνό μοι ἀπόκριναι. ὑ τρεῖς [a] αἱ Μοῖραί εἰσι, Κλωθὼ, [b] Λάχεσις, οἶμαι, καὶ Ἄτροπος; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΥΝ. Ἡ Εἱμαρμένη τοίνυν, καὶ ἡ Τύχη (πολυθρύλληται γὰρ καὶ αὗται) [d] τίνες εἰσὶν, [e] ἢ τί δύνανται αὐτῶν ἑκατέρα; πότερον τὰ ἴσα ταῖς Μοίραις, ἢ [f] τί ὑπὲρ ἐκείνας; ἀκούω γὰρ ἁπάντων λεγόντων, μηδὲν εἶναι Τύχης καὶ Εἱμαρμένης δυνατώτερον. ΖΕΥΣ. Οὐ θέμις ἅπαντά σε εἰδέναι, [g] ὦ Κυνίσκε. τίνος δ' οὖν ἕνεκα ἠρώτησάς [h] τὸ περὶ τῶν Μοιρῶν;

ΚΥΝ. Ἦν πρότερον μοι, ὦ Ζεῦ, καὶεῖνο εἶπῃς· εἰ καὶ ὑμῖν αὗται ἄρχουσι, καὶ ἀνάγκη ὑμῖν ἠρτῆσθαι ἀπὸ τοῦ λίνου αὐτῶν. ΖΕΥΣ. Ἀνάγκη, ὦ Κυνίσκε. τί δ' οὖν ἐμειδίασας; ΚΥΝ. Ἀνεμνήσθην ἐκείνων τῶν Ὁμήρου ἐπῶν, [i] ἐν οἷς ποτοίησαι αὐτῷ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν δημηγοροῦντα, ὁπότε ἠπείλεις αὐτοῖς, ὡς ἀπὸ σειρᾶς τινος χρυσῆς

responde. Nonne tres ſunt Parcae, Clotho, Lacheſis, puto, & Atropos. JUP. Recte.

3. CYN. Fatum ergo, & Fortuna, multum trita enim iſta quoque *nomina*, quae ſunt, aut quid poſſunt ſingulae? utrum aequalem Parcis poteſtatem habent, an aliquid ſupra illas valent? Audio enim dicere univerſos, nihil eſſe Fortuna & Fato potentius. JUP. Fas haud eſt, Cyniſce, ſcire te omnia. Cujus vero tandem rei cauſſa interrogaſti de Parcis?

4. CYN. Si prius illud mihi dixeris, Jupiter, vobisne etiam illae imperent, coque vos ab illorum filo pendere? JUP. Cogimur, Cyniſce. Quid vero riſiſti? CYN. Recordabar illorum Homeri verſuum, in quibus ab eo induceris in concione Deorum verba faciens, ubi minabaris illis, te aurea quadam catena omnia ſuſpenſu-

a Αἱ] Abeſt artic. ab O. *b* Λάχεσις] Καὶ Λάχ. O. *c* Γὰρ καὶ] Γὰρ πάνυ καὶ O. *d* Τίνες εἰσὶν] Τίνες πότ' εἰσὶν O. *e* Ἢ τί δύναται] Καὶ τί δύναται O. *f* Τί ὑπὲρ] Τί ἢ ὑπὲρ O. *g* Ὦ] Abeſt ab O. *h* Τὸ περὶ] Dedi ex *J. V2.* O. & P. Ποτε περὶ habent Edd. cett. *i* Ἐν οἷς] Ἃ Ox.

43. Πάνυ μὲν οὖν] Τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἁπόρησεν. εἴτ' ἄλλο τι δύναται εἱμαρμένη ἢ τύχη παρὰ τὸ μοῖρας, εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς μεγάλης οὔσης τῆς ἀπορίας, ἐποίησε τὸν Δία . . . . περὶ αὐτῶν * ἀπορηθῆναι δυνάμενον. *V.*

* Ἀπορηθῆναι] Ἀπορρηθῆναι erat in cod. V. Sed retinui vulgatam, etſi ſuſpicatere, V. ἀπορρηθῆναι dare voluiſſe. *J. F. R.*

41. Οὐ τρεῖς αἱ μοῖραί εἰσι, Κλωθὼ, Λάχεσις, οἶμαι, καὶ Ἄτροπος; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν] Mutilus ſimul & vitioſus ad haec verba legitur Scholiaſtes, Τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἀπόρησεν. εἴτ' ἄλλο τι δύναται εἱμαρμένη ἢ τύχη παρὰ τὸ μοῖρας. εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς μεγάλης οὔσης τῆς ἀπορίας, ἐποίησε τὸν Δία . . . . . περὶ αὐτῶν ἀπορηθῆναι δυνάμενον. Poſſumus haec ita ſupplentes emendatius legere, ἐποίησε τὸν Δία ἀποροῦντα περὶ αὐτῶν ἀποκριθῆναι μὴ δυνάμενον. Nec dubito quin haec genuina ſit Scholiaſtae commentatio. Plane id, quod hic ab Scholiaſta ita ſuppleto dicitur, ab Luciano in hoc Dialogo fit. *J. J.*

52. Τὸ περὶ] Ex Mſſ. Ox. P. & Edd. *J.* & *Ven. 2.* eſt illud τὸ, reliqui enim libri habent πολὺ, quod nihili eſt. *M. du S.*

58. Ὁμήρου ἐπῶν] *Hom.* Il. Θ. 18. & ſeqq. *M. du S.* *Ibid.* Ἐν οἷς] Cod. Ox. ἃ, quod minime ſpernendum, quamvis repugnent caeteri Libri. *M. du S.*

56. Τί δ' οὖν †ἐμε.] Τῷ Διὸς εἰπόντος, ὅτι ἡμεῖς οἱ θεοὶ τῷ πρώτῳ ἡρτημένοι τῆς μοίρας, ὁ Κυνίσκος ἐγέλασε. *V.*

† Hoc Schol. male relatum ad verba, τῷ λίνῳ αὐτῶν in ſedem ſuam reſtituit *M. du S.*

61. Ἀναρτησόμεθα] *Hom.* Il. Θ. 18—27. *M. du S.* Ἀναρτησόμεθα] Quia hoc recepi, etiam verſionem ad id adcommodavi. Clar. *Geſn.* vulgatam ſecutus dederat: *tamquam qui aurea quadam catena ſuſpenſa habeas univerſa.* At cum mox quoque ſequatur futurum καθήσειν, manifeſtum eſt, minas illas utrobique ad futuram actionem pertinere. quumque poſteriore demum loco dicat Jupiter ſe catenam demiſſurum, non poterat ante narrari, eadem ſe omnia jam ſurſum traxiſſe, ante quam eam demiſſiſſet. Non igitur dolebit, ſpero, Vir humaniſſimus, me hoc mutare auſum. Nec diffiteor tamen, aor. ἀναρτησάμεθα, valentem *cum demiſero*, mixtamque futuro praeteriti ſignificationem habentem, admitti poſſe, nec exempla deſunt, ubi ſic futuro jungitur; ut ap. *Diod. Sic.* init. L. 2. Ἐν ταύτῃ δὲ ἀναγράψομεν τὰς κατὰ τὴν Ἀσίαν γενομένας πράξεις — τὴν ἀρχὴν ποιησάμενοι, & alibi, quia & *Aor.* indic. pro ejuſmodi futur. *Homer.* Il. Δ. 161.

— με-

ſurum. Dicebas enim, illam te catenam caelo demiſſurum, Deos vero omnes ſi velint ab illa ſuſpenſi vi te detrahere, non detracturos: te vero, ſi velis, facile univerſos

Ipſa cum terra tracturum, ipſoque profundo.

Tunc quidem igitur admirabili mihi quadam vi videbare praeditus, perhorreſcebamque verſus iſtos cum audirem. Modo vero ipſum te jam video una cum catena illa & minis, a tenui filo, ut ais, ſuſpenſum. Videtur ergo mihi juſtius gloriari poſſe Clotho, ut quae ipſum te quoque, pendulum de colo ſua libret, ut piſcatores de arundine piſciculos.

5. JUP. Neſcio, quid hae ſibi tuae quaeſtiones velint. CYN. Illud, Jupiter; & per *ego te* Parcas, & Fatum *obſecro*, ne aſpere, neque iracunde audias me, quae

k ἀναρτησόμενον τὰ πάντα. l ἔφης γὰρ αὐτὸς m τὴν μὲν σειρὰν καθήσειν ἐξ οὐρανοῦ, τοὺς θεοὺς δὲ n ἅπαντας, εἰ βούλοιντο ἐκκρεμαννυμένους καλασπᾶν βιάζεσθαι, οὐ μὴν καλασπάσειν γε, p σὺ δέ, ὁπόταν ἐθελήσῃς, ῥᾳδίως ἅπαντας

Αὐτῇ κεν γαίῃ q ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσσῃ.

τότε μὲν r ἦν θαυμάσιος ἐδόκεις μοι τὴν βίαν, καὶ ὑπέφριττον μεταξὺ ἀκούων τῶν ἐπῶν. s νυνὶ δὲ αὐτόν σε ἤδη ὁρῶ μετὰ τῆς σειρᾶς, καὶ τὴν ἀπειλὴν, ἀπὸ λεπτοῦ νήματος, ὡς φῂς, κρεμάμενον. δοκεῖ t δ' ἂν μοι δικαιότερον ἂν ἡ Κλωθὼ μεγαλαυχήσασθαι, ὡς καὶ αὐτόν σε ἀνάσπαστον u αἰωροῦσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἁλιεῖς ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια.

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι σοι ταυτὶ βούλεται τὰ ἐρωτήματα. ΚΥΝ. Ἐκεῖνο, ὦ Ζεῦ, καὶ πρὸς τῶν Μοιρῶν, καὶ τοῦ Εἱμαρμένης, μὴ τραχέως μηδὲ πρὸς ὀργὴν ἀκούσῃς x μου τάλη-

k Ἀναρτησόμενον] Sic dedi ex O. & *Fr.* Ἀναρτησάμενον Edd. cett. l Ἔφης] Ἔφηθα *Fl.* m Τὴν μὲν] Μὲν τὴν O. P. n Ἅπαντας] Ἅμα πάντας O. o Ἐκκρεμαννυμένους] Ἐκκρεμαμένους O. p Σὺ] Σὲ male O. q Ἐρύσαις] Ἐρύσαι O. & marg. *Ar.* r Οὖν] Δὴ O. s Νυνὶ] Νῦν O. t Δ' ἂν] Γοῦν O. P. mox ἂν omittit O. u Αἰωροῦσα] Sic reſtitui ex G. L. O. P. Θεωροῦσα Edd. priores. x Μου] Ἐμοῦ Ex. *Fl.* Μου P. cum Edd.

62. Καθήσειν] Κρεμάσαι. *V.*

68. Τὴν βίαν] Τὴν δύναμιν. *V.*

— μεγάλῳ ἀπίτισαι (ἀπέτισαι *Clark.* & *Barneſ.*) magno luent, (luerint) Et *Herodot.* I. X. p. 5. monente *Horreo*, in Obſ. Crit. p. 19. ἐν νόῳ ἔχουσα τίσασθαι τὰ Καρδαύλια. Ubi Rever. *Horr.* vel nimius eſt in probandis ejusmodi aoriſt. infin. Sed quum futurum invenerim, id eo facilius adripui, utpote hic adcuratius. In aliis enim exemplis paullo alia eſt ratio. *J.F.R.*

61. Ἔφης] Quod *Fl.* hic ἔφηθα habet, non adeo alienum eſt; nam & ſic rurſus infra c. 10. eadem cum ceteris; at quum utrumque rectum, & ſaepe occurrat, nihil muto. *J.F.R.*

62. Μὲν τὴν] Sic Mſſ. Ox. & P. melius quam ut in Impreſſis eſt, τὴν μέν. *M.du S.*

Τὴν μὲν] Si ad αὐτὸς reſpicias, melius erit μὲν cum *Solano* praemiſiſſe; verum ſi ad ſequentia, τοὺς θεοὺς δὲ, rectius poſtpoſueris; ideoque in vulgata nihil mutavi. *J.F.R.*

63. Ἐκκρεμαννυμένους] Etſi probum quoque quod in Ox. eſt, ἐκκρεμαμένους; ſervavi tamen vulgatam ob id ipſum, quia rarius illa forma occurrit, quam altera; nec tamen noſtro inuſitata. Sic ſupra *Tox.* c. 6. vſ. 26. ἐκκρεμαννύμενοι, ubi idem ex *Thucyd.* VII. probavi. Interim ἐκ—νύμενοι & hic malim. *J.F.R.*

67. Αὐτῇ κεν] *Homer.* Il. Θ. 24. *M.du S.*

68. Γοῦν] Hoc ferme admitterem; ut mox c. 7. βούλει γοῦν ἐπαγάγω; ſed memor δὴ cum illo toties confundi, ut ſaepe diſtingui nequeat, vulgatam ſervavi. Vid. ſupra *Imag.* c. 15. f. ubi bis δ' ἂν ſine varietate legitur. *J.F.R.*

74. Θεωροῦσα] Elegantius in veteri codice ſcribitur: Δοκεῖ δ' ἂν μοι δικαιότερον ἂν ἡ Κλωθὼ μεγαλαυχήσασθαι, ὡς ἐ αὐτόν σε ἀνάσπαστον αἰωροῦσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἁλιεῖς ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια. *Mihi videtur longe juſtiorem cauſam gloriandi Clotho habere, quae te ipſum attractum ſuſpendet ex fuſo, ſicut piſcatores in arundine piſces.* Vulgati Θεωροῦσα, quod quidem ferri poteſt. ſed Mſ. lectio facile prae hac Graece doctis ſe probabit. *J.G.G.*

Αἰωροῦσα] Sic etiam Mſſ. Ox. P. & L. In reliquis Θεωροῦσα, minus eleganter. *M.du S.*

Αἰωροῦσα] Lubens adripui quod quatuor Codd. exhibent. Neque etiam Cl. *Geſn.* vulgatum Θεωροῦσα valde videtur probaſſe, qui id ſtudio neglexerit, & αἰωροῦσα potius ob oculos habuerit. *J.F.R.*

τἀληθῆ μὴ παῤῥησίας λέγοντα. εἰ γὰρ ἔστως ἔχει ταῦτα, καὶ πάντων αἱ Μοῖραι κρατοῦσι, καὶ οὐδὲν ἂν ὑπ' οὐδενὸς [a] ἔτι ἀλλαγείη τῆς ἅπαξ δοξάντων αὐταῖς, τίνος ἕνεκα ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι θύομεν, καὶ ἑκατόμβας [b] προσάγομεν, εὐχόμενοι γενέσθαι ἡμῖν παρ' ὑμῶν τὰ ἀγαθά; οὐ γὰρ ὁρῶ γε ὅ, τι ἂν ὠφελαύσαιμεν τῆς θεραπείας ταύτης, εἰ μήτε τὰς φαύλων ἀποτροπὰς εὑρέσθαι δυνατὸν ἡμῖν ἐκ τῶν εὐχῶν, μήτε ἀγαθοῦ τινος [c] θεοδότου τυχεῖν.

ΖΕΥΣ. Οἶδα ὅθεν σοι τὰ κομψὰ ταῦτα ἐρωτήματά ἐστι, παρὰ τῶν καλαράτων σοφιστῶν, οἳ μηδὲ προνοεῖν ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων φασίν. ἐκεῖνοι γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶσιν ὑπ' ἀσεβείας, ἀποτρέποντες καὶ τοὺς ἄλλους θύειν, καὶ εὔχεσθαι, ὡς εἰκαῖον ὄν· ἡμᾶς γὰρ οὔτε ἐπιμέλειαν τῶν πραττομένων παρ' ὑμῖν, οὔθ' ὅλως τι δύνασθαι πρὸς τὰ ἐν τῇ γῇ πράγματα· πλὴν ὅ γε χαιρήσουσί γε, τὰ τοιαῦτα διεξιόντες. ΚΥΝ. Οὐ, μὰ τὸν Κλωθῶς ἄτρακτον, ὦ Ζεῦ, οὐκ

vera sunt, cum fiducia dicentem. Si enim ita se habent illa, & omnia in Parcarum potestate sunt, neque quidquam eorum, quae semel illis placuere, a quoquam porro mutari potest: cujusnam rei gratia vobis sacrificamus homines, & hecatombas admovemus, precati, ut nobis contingant a vobis bona? Neque enim video, quid boni ad nos ab illo cultu redeat, si neque malorum depulsiones invenire nobis licet precibus, neque bonum quidquam divino munere nanciscì.

6. JUP. Novi unde habeas argutas illas interrogationes; a Sophistis illis sacerrimis, qui etiam providere nos hominibus negant. Illi enim prae impietate talia quaerunt, & alios quoque, ne sacrificare velint, aut precari, dehortantur, tanquam frustra sit: nos enim neque curam gerere eorum, quae apud vos agantur, neque omnino posse quidquam, ad res terrestres. Verum non gaudebunt *impune se auferre* ejusmodi disputationes. CYN. Non profecto, per illum Clothûs fusum, Jupiter, non

a Ἔτι] Abest ab O. b Προσάγομεν] Restitut. ex O. B2. & Fr. Προσάγομεν habebant Edd. reliquae. c Θεοσδότου] Et sic cum J. habere Fl. notat Solan. Sed habet etiam P. H. S. & Ald.

5. Ὁ δὲ λόγος αὐτὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως εἰκῇ πρὸ ἡμῶν, εἰς τοῦτο ἀπέβη· φάσκοντας εἶναι τὰς θυσίας φασὶν] Haec verba vulgo vertuntur, *Disputatio vero nostra, nescio quomodo eo progressa in hoc incidit, ac supervacanea hominum sacrificia esse confirmat.* Infringit & contorquet sensum, qui ita vertit. Ubi illuc *ac?* Reddendum fuit, *Ipsa vero disputatio, (nescio dicere quomodo inter progrediendum eo devenerit) dicit supervacanea esse sacrificia.* J. F.

6. Ἡμῶν πρὸ ὑμῶν] Secutus sum scripturam Mss. Ox. in quo αὐτῶν, quod in impressis est, non reperitur. M. du S.

Ibid. Παρόντας εἶναι] Et hic in Impressis additum erat φησὶν, quod praeunte Cod. Ox. exulare jussimus. M. du S.

7. Φησὶν] Τὸ φησὶν hic superfluum videtur. F. G.

Φησὶν] Deletum etiam voluit *Solan.* sed immerito. At quia omnes Edd. & *Scholiast.* habent, nec ipse in marg. ut alias solet, Codicem notaverit, qui omittat, uncis saltem inclusisset. Sed εἰκῇ abesse ab O. & pro eo ἡμῶν legi, adscripserat *Justinus*; ac φησὶν delerat; sine dubio significans utrumque verbum in eodem abesse; & rectius procedere orationem, si utrumque expungatur. In versione *Gesn.* parenthesin addidit, quod & in Graecis sum secutus. J. F. R.

9. Καὶ ὅπως] Subaudi ὄψει. F. G.

14. Δυνατὸν] Utrum ἢ δυνατὸν; non respuerem, si invenirem. J. F. R.

15. Βούλει γοῦν ἐπαγάγω] Hic jam constanter γοῦν, & recte, non οὖ ἕν. Conf. supra c. 4. f. Ceterum de illa usitatissima constructione duorum verborum, neglecto infinitivo, vel omissa conjunctione, vix opus erit aliquid commentari. Dicam cum *Bourdelotio*, dixi alibi. Immo sic perpetuo, ut *Herm.* c. 80. Θέλεις διηγήσωμαι; *Scyth.* c. 9. pr. Βούλεσθε ἓν ἐπαγάγω ὕδωρ. J. F. R.

18. Ἀντίδοσιν] Locus palam corruptus, quem ego sic refingo. ὥσπερ ἀνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἀντίδοσιν δέ τινα ποιούμενοι ἡ. τ. ἀ. τ. β. M. du S.

Ἀντίδοσιν δέ τινα ποιούμενοι] Ego omnino cum O. expungerem illud δὲ, vel in τι mutarem, ut cum ἢ cohaereat, si ante ἢ, velimus μᾶλλον intelligi. Nam sensum non esse, sed homines remunerari velle Deos aut bona ab ipsis emere, (quum fateatur Jupiter, eos nihil ab Diis accipere) patet ex responso Cynisci, ex quo sensus verborum Jovis unice petendus, & ex eo satis intelligi potest, etsi non satis pateat quomodo verba sint constituenda. Et videor Cl. *Gesn.* τὸ *sed* etiam

non ab illis inductus, ista te interrogavi: sed ipse noster sermo (non habeo dicere quomodo progressus huc nobis evaserit) supervacanea esse ait sacrificia. Iterum autem, si videtur, paucis te rogabo: tu vero respondere ne graveris, & *fac* ut respondeas firmius. JUP. Roga si satis tibi otii est ad sic delirandum.

7. CYN. Omnia ais a Parcis fieri? JUP. Nempe. CYN. In vestra autem potestate est mutare ista, & retractare? JUP. Nequaquam. CYN. Vis igitur inducam, quod sequitur; an manifestum id est, etiam si non dixero? JUP. Manifestum id quidem. Verumtamen qui sacrificant, non *tam* indigentiae caussa sacrificant, remunerationem quandam facientes, & quasi ementes a nobis bona, quam alioquin honore praestantiorem naturam afficiunt. CYN. Satis etiam hoc est, si tu quoque dicis, nullius utilitatis caussa fieri sacrificia, sed benignitate quadam hominum, honore praestantiorem naturam afficientium. Quamquam

ὑπ' ἐκείνων ἀναπειαθεὶς, ταῦτά τε ἠρώτησα. ὁ δὲ λόγος αὐτὸς (οὐκ οἶδ' ὅπως [d] ἡμῖν προϊὼν [c] εἰς τοῦτο ἀπέβη) περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας φησίν. αὖθις δ' εἰ δοκεῖ, μικροῖς βραχέων ἐρήσομαί σε, σὺ δὲ μὴ ὀκνήσῃς ἀποκρίνασθαι, καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνῃ. ΖΕΥΣ. Ἐρώτα, εἴ σοι σχολὴ τὰ τοιαῦτα ληρεῖν.

ΚΥΝ. Πάντα φὴς ἐκ τῶν Μοιρῶν γίγνεσθαι; ΖΕΥΣ. Φημὶ γάρ. ΚΥΝ. [f] Ἡμῖν δὲ [g] δυνατὸν ἀλλάττειν ταῦτα, καὶ ἀναγλύφειν; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΚΥΝ. Βούλει γῦν ἐπαγάγω καὶ τὸ μὴ τοῦτο, ἢ δῆλον, καὶ μὴ εἴπω αὐτό; ΖΕΥΣ. Δῆλον μέν. οἱ δέ γε θύοντες ἢ τῆς χρείας ἕνεκα θύουσιν, ἀντίδοσιν [h] δέ τινα ποιούμενοι, καθάπερ ὠνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἢ τιμῶντες ἄλλως τὸ βέλτιον. ΚΥΝ. Ἱκανὸν [i] καὶ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ φὴς ὅτι μηδενὶ χρησίμῳ γίγνεσθαι τὰς θυσίας, [k] χρηστότητι δέ τινι τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. καίτοι εἴ τις τῶν σω-

[d] Ἡμῶν προϊὼν] Sic restitutum ex Cod. O. Nam Edd. ἐκτῶν προϊὼν ἡμῶν, sine sensu. [e] Εἰς τοῦτο] Εἰς τὸ κεφάλαιον emendatum in Cod. Ox. [f] Ἡμῖν] Ἡμῶν male O. [g] Δυνατὸν] Οὐ δυνατὸν *Fl.* Οὐ omittunt cett. & P. [h] Δὲ] Δὲ & καὶ deesse in O. notat *M. du S.* [i] Καὶ] Iterum abest in O. [k] Χρηστότητι] Εὐγνωμοσύνῃ G. O. P. & marg. *A1.* At prius est in Edd. omnibus.

7. Τὰς θυσίας φησὶ] * Δηλονότι ὁ λόγος. *V.*
8. Μὴ ὀκνήσῃς] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ μὴ ὀκνήσῃς, ἵν' ᾖ καὶ †ὅπως ἀσφαλέστερον ‡ἀποκρίνῃ, μὴ ὀκνήσῃς. *V.*

18. Ἀντίδοσιν] Λαβὼν ὧν λαμβάνουσιν ἀγαθῶν τὰς θυσίας § παρέχοντες. *V.*

* Δηλονότι] Δηλόντι male Edita.
† Ὅπως] Ὅπως misere ante editum.
‡ Ἀποκρίνῃ] Ἀποκρινόμενος legebatur in editis. Mutavit, non addens unde, *M. du S.*
§ Παρέχοντες] Ita dedit *Solanus*, cum ante legeretur παρέχοντες.

iam in versione sua delesse. *J. F. R.*

20. Ἢ τιμῶντες] Apparet ex interpretatione nostra, omissum nos putare in priore membro μᾶλλον, ὅσον vel simile quid, quod ante τὸν non insolens esse, constat. *Aristoph.* Νεφ. 1420. Εἰκὸς δὲ μᾶλλόν γε τοὺς γέροντας ἢ τοὺς νέους τι κλάειν. *Thucyd.* 2, 89. Ἀντίπαλοι οἱ πολῖται τῇ δυνάμει τοσῷδε πλέονι ἢ τῇ γνώμῃ ὑπῆρχον. Illud quidem videbatur nobis ex tota serie apertum, removeri a caussa sacrificiorum χρείαν & cognatam illi ἀντίδοσιν, ac τὸ ἀποδιδόναι, relinqui solam τιμὴν τοῦ βελτίονος. Similis locus est *Jov. Trag.* c. 46. Οὔκουν ἔφερεν ὑμᾶς τότε ὁ ἄνεμος — ἢ οἱ ἱρέττοντες. Et in ipso fine ejus libelli: Ἐβουλόμην ἂν ἵνα τοιοῦτον ἴσχειν — ἢ μοχθηρίας μοι βαθυλῶνας ὑπάρχειν. *J. M. G.*

Ἢ τιμῶντες] De omisso μᾶλλον, sed facile subaudiendo, nonnihil etiam dixi ad *Quom. Hist.* c. 17. f. *J. F. R.*

23. Χρηστότητι] Ἱκανὸν δὲ τοῦτο, εἰ δὲ σὺ φὴς ὅτι μηδενὶ χρησίμῳ γίνεσθαι τὰς θυσίας, χρηστότητι δέ τινι τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. *Hoc satis est, si etiam dicis nullius utilitatis caussa sacra fieri: verum benitate quadam hominum quod praestantius est, colentium.* Sic recte interpres, *colentium* ic. Deos. Nihil hic monerem, nisi Ms. juberet me non praeterire, quod in illo legitur εὐγνωμοσύνῃ, pro χρηστότητι; hoc minime damno, alterum tamen est efficacius, declarat enim memorem, gratum & benevolum animum propter accepta beneficia. Sic pag. 123. idem codex pro καὶ τιμωῖς γεραίροντες, scribit θυσίαις γεραίροντες. *J. G. G.*

25. Καὶ

σοφιστῶν ἐκείνων παρῆν, ἤρετο ἄν σε καθ' [a] ὅ, τι βελτίους φὴς τοὺς θεοὺς, ἢ ταῦτα ἀμοιβάδες τ' ἀνθρώπων ὄντας, καὶ ξυνδοῦλα ταῖς αὐταῖς δεσποίναις ταῖς Μοίραις τεταγμένους. ἐπεὶ γὰρ ἀποχρήσει αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ὡς δὲ αὐτὸ ἀμείνους δοκεῖν. ἐπεὶ τοῦτό γε μακρῷ χεῖρόν ἐστιν, εἴγε τοὺς μὲν, εἰ μηδὲν ἄλλο, [b] θάνατός γε εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο· ὑμῖν δὲ εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀϊδίως ἡ δουλεία γίγνεται, ξυνδοῦμαι μακρῷ τῷ λίνῳ στρεφομένη.

ΖΕΥΣ. Ἀλλ', ὦ Κυνίσκε, τὸ ἀίδιον τοῦτο, καὶ ἄπειρον, εὐδαίμονα ἡμῖν ἐστι, καὶ ἐν ἅπασιν ἀγαθοῖς [c] ἡμεῖς βιῶμεν. ΚΥΝ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ διώρισαι καὶ παρ' ὑμῖν τὸ πρᾶγμα, καὶ πολλὴ ταραχὴ [d] ἔνεστι, σὺ μὲν γὰρ εὐδαίμων, βασιλεὺς γὰρ, καὶ δύνασαι ἀνασπᾶν τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλατταν, ὥσπερ ἰμονίαν καθείς· [e] ὁ δὲ Ἥφαιστος χωλός ἐστι, βάναυσός τις καὶ πυρίτης τὴν τέχνην· ὁ Προμηθεὺς δὲ καὶ ἀνεσκολοπίσθη [f] ποτέ. τὸν γὰρ πατέρα σου τί ἂν λέγοιμι, πεδήτην ἔτι ἐν τῷ ταρτάρῳ ὄντα; καὶ ἐρᾶν δέ [g] φασιν ὑμᾶς, καὶ τιτρώσκεσθαι, καὶ δουλεύειν ἐνίοτε [h] καὶ τοῖς ἀνθρώποις, ὥσπερ

if any of the Sophiſtarum illorum adeſſet, fortaſſe te interrogaret, quanam re praeſtare dicas Deos, idque cum hominum ſint conſervi, iisdem dominabus Parcis ſubjecti. Neque enim, quod immortales ſunt, hoc iis ſuffecerit, ut ideo meliores videantur: quandoquidem multo hoc eſt deterius; ubi illos, ſi nihil aliud, at certe mors in libertatem aſſerit; vobis autem in infinitum res exit, & aeterna ſervitus oritur, quae longo illo filo torqueatur.

8. JUP. Verum, Cyniſce, in ipſa illa aeternitate & infinitate ineſt nobis beatitas, atque in bonis omnibus vivimus. CYN. Non omnes, Jupiter, ſed diverſa etiam apud vos ratio eſt, & multa ineſt confuſio. Nam tu quidem beatus, qui rex ſis, & poſſis terram cum mari attrahere puteali quaſi fune demiſſo. At Vulcanus claudus eſt, vilis opifex, & fuliginoſus. Prometheus etiam in alto affixus quondam. De patre enim tuo quid dicam, qui ſit compeditus adhuc in tartaro. Ajunt autem vos amare etiam, & vulnerari, & ſervire interdum

[a] Ὅ, τι] Emendante *Jenſio*. Ὅτι vulg. [b] Θάνατός γε] Καὶ ὁ θάνατος O. [c] Ἡμεῖς] Non comparet in O. [d] Ἔνεστι] Ἔστι *Fl.* Vulgatam ceterarum firmat P. [e] Ὁ δὲ Ἥφαιστος] Ὁ Ἡ. δὲ O. [f] Ποτὲ] Deeſt in O. [g] Φασιν ὑμᾶς] Ὑμᾶς φασιν O. [h] Παρὰ] π male O. hic & mox bis, ait *Sol.* Sed forſ. eſt compend. τῶ ϑῶ. V. Alberti Gloſſar. N. T.

43. Ἰμονίαν * καθεὶς] Ἰμονία λέγεται τὸ χοινίον εἰς ὃ † δεσμοῦται ὁ κάδος, δι' οὗ τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φρεάτων ἀνέλκουσιν. ἰμονία λέγεται ἡ ἀπὸ κάδου ἢ τινος ἄλλου διὰ χοινίδος γοῦν ἄντλησις. διότι ἐξ ἰμάντων λέγεται, κυρίως μὲν ὁ λῶρος, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ χοινίον. V.

44. Πυρίτης] Πᾶς ὁ διὰ πυρὸς τεχνίτης. G. Ὁ διὰ πυρὸς τέχνας ἐργαζόμενος. V.

45. Ὁ Προμηθεὺς] Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς τὸ πῦρ ἐκρυπτεν, καὶ σὺν ἠνείχετο ἀνθρώποις αὐτὸ τοῖς ἀνθρώποις. ὁ δὲ Προμηθεὺς κλέψας αὐτὸ τούτοις ἐδωκε, καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἐδησεν αὐτὸν ἐν τῷ Καυκάσῳ ὄρει, καὶ ἐτοίησεν αὐτὸν ἐθθίειν τὸ ἧπαρ αὐτοῦ. V.

46. Τὸν γὰρ πατέρα σου] Πατὴρ τοῦ Διὸς ἐκτήχει ὁ Κρόνος. ὃν ὑγιαίνοντα ὡς εἰς τὰ ἀπ' αὐτοῦ γενομένων τὰ βασιλείας § ἐκβαλεῖν αὐτὸν, ἐπειδὴν ἔχῃ υἱὸν, κατέθυεν αὐτῷ. τοῦτο ἐποίησε δύο υἱοῖς, τῷ Ἅιδῃ καὶ τῷ Ποσειδῶνι. ὅτε δὲ ἐγεννήθη ὁ Ζεὺς, ἡ Ῥέα, ἡ γυνὴ τοῦ Κρόνου, δίδωκεν αὐτῷ λίθον αὐτὶ τοῦ Διός. ὁ δὲ Κρόνος καταπιὼν, καὶ τοὺς πρότερους παῖδας ἐξήμεσεν. αὐξηθεὶς δὲ ὁ Ζεὺς τὸν πατέρα τὰ βασιλείας ἐξέλασεν, καὶ δισμοὺς ¶ βαλὼν αὐτῷ ἐν τῷ ταρτάρῳ ἀπέθετο. V.

* Καθεὶς] Παθεὶς habebant edita miſere, ex Luciani textu correxit *M. du S.*

† Δισμοῦται] Δισμεῦται Exc *G.* Δισμεῖται C.

‡ Γὼν] Non adparebat in Edd. Inſertum nunc ex *G.* & *V.*

§ Ἐκβαλεῖ] Ἐκβάλλει V. Quod in Impreſſo recte mutatum eſt. *M. du S.*

¶ Βαλὼν] Ἐμβαλὼν legendum exiſtimo & ἐξεδίωξε. *J. F. R.*

25. Καθ' ὅτι] Legendum καθ' ὅ, τι βελτίους φῆς τοὺς θεούς. non κατ' ὅτι, ut vulgo. *J. J.*

42. Ἀνασπᾶν τὴν γῆν] *Hom.* Il. Θ. 24. *M. du S.*

51. Τὸν Ἀπόλλω] Apollo inter paſtorum numina nu-

dum hominibus, ut nempe fratrem tuum Laomedonti, & Admeto Apollinem. Ista quidem non valde mihi videntur beata. Sed verisimile est, quosdam vestrum fortunatos & felices esse; alios autem contra. Omitto dicere, quod etiam in latrones inciditis sicut nos, & spoliamini a sacrilegis, & ex ditissimis pauperrimi temporis momento fitis. Multi vero jam conflati sunt, aurei cum essent vel argentei: quibus nempe id ipsum fato decretum fuerat.

9. JUP. Vides, Cynisce, ista jam contumeliosa *sunt quae* dicis: atque erit forte cum te illorum poenituerit. CYN. Parce minis, Jupiter, cum scias, nihil mihi eventurum, quod non Parcae ante te visum fuerit: quandoquidem nec ipsos illos puniri video sacrilegos: sed plerique vos effugiunt, nec enim puto capi illos in fatis est. JUP. Nonne praedixi, illorum te *de grege* esse, qui tollunt disputando providentiam. CYN. Vehementer illos, Jupiter, metuis, nescio qua de causa. Quaecumque enim ego dico, illorum putas e disciplina esse.

ΖΕΥΣ. Ἀμελεῖ σου τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τῷ Λαομέδοντι, καὶ τῷ Ἀδμήτῳ τῷ [i] Ἀπόλλωνι. ταῦτα δέ μοι οὐ πάνυ εὐδαίμονα [k] εἶναι δοκεῖ, ἀλλ' ἐοίκασιν ὑμῶν οἱ μὲν τινες εὐτυχεῖς τε καὶ εὔμοιρα εἶναι, οἱ δὲ ἔμπαλιν. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅτι καὶ λῃστεύεσθε, ὥσπερ ἡμεῖς, καὶ σφετερισυλᾶσθε ὑπὸ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἐκ πλουσιωτάτων πενέσταλοι ἐν ἀκαρεῖ [l] χρόνου γίγνεσθε. πολλοὶ δὲ καὶ καλεχωνεύθησαν ἤδη, χρυσοῖ ἢ ἀργυροῖ ὄντες, οἷς τοῦτο εἱμαρτὸ ἦν δηλαδή.

ΖΕΥΣ. Ὁρᾷς; ταῦτ' ἤδη ὑβριστικά, ὦ Κυνίσκε, φῄς· καί σοι τάχα μεταμελήσει ποτὲ αὐτῶν. ΚΥΝ. Φείδου, ὦ Ζεῦ, τῶν ἀπειλῶν, εἰδὼς οὐδέν με πεισόμενον, ὃ, τι μὴ καὶ τῇ Μοίρᾳ πρὸ σοῦ ἔδοξεν. ἐπεὶ οὐδ' αὐτοὺς ἐκείνους ὁρῶ τοὺς ἱεροσύλους [m] κολαζομένους, ἀλλ' οἵγε πλεῖστοι διαφεύγουσιν ὑμᾶς· οὐ γὰρ εἱμαρτό, οἶμαι, ἁλῶναι αὐτούς. ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔλεγον ὡς [n] ἄρ' ἐκείνων τις εἶ, τῶν ἀναιρούντων τὴν πρόνοιαν τῷ λόγῳ; ΚΥΝ. Πάνυ, ὦ Ζεῦ, δεδιὰς αὐτούς, οὐκ οἶδ' [o] ὅτου ἕνεκα. πάντα γὰρ ὅσα ἂν εἴπω, [p] οἴει ἐκείνων παιδεύματα εἶναι.

Ἐγὼ

i Ἀπόλλωνι] Sic Edd. omn. praeter *F.* & *V2.* quae Ἀπόλλωνα. k Εἶναι] Deest in O. l Χρόνου] Abest ab O. m Κολαζομένους] Κολαζομένους ἅπαντας O. n Ἄρ'] Παρ' O. o Ὅτου ἕνεκα] Ὁθούνεκα O. p Οἴει] Ὑποπτεύεις O.

50. Τὸν σὸν ἀδελφὸν] Ὁ Ποσειδῶν, ἀδελφὸς ὢν τοῦ Διός, ** μὴ φέρων βασιλεύοντα τὸν Δία, διὰ τὸ βαρέως ἄρχειν αὐτὸν, ἐβουλεύσατο μετὰ τῶν ἄλλων θεῶν ὑποστάξαι αὐτὸν. γνοὺς δὲ τοῦτο ὁ Ζεὺς, τοὺς βουλομένους ἐτιμωρήσατο. τὸν δὲ Ποσειδῶνα ἔπεμψεν εἰς Τροίαν ἐπὶ τῷ δουλεῦσαι τῷ Λαομέδοντι. *V.*

51. Παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ] Ὁ Ἀσκληπιὸς υἱὸς ὢν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἔτρωσε τῇ ἰδίᾳ τέχνῃ τῇ ἰατρικῇ χρώμενος, ὡς μαθηματολογοῦσι, τοὺς λιθιῶντας κοιλίας ἄγειρεν. καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν αὐτόν. Ἐπὶ τούτῳ λυπηθεὶς ὁ Ἀπόλλων, τοὺς Κύκλωπας, τοὺς εἰσθέτας κεραυνοδοκεῖν τοὺς κεραυνοὺς, κατετόξευσε. καὶ θυμωθεὶς ὁ Ζεὺς ἐποίησε τὸν Ἀπόλλωνα τῷ Ἀδμήτῳ δουλεῦσαι. ὁ δὲ Ἄδμητος ἦν βασιλεὺς Θεσσαλίας. *V.*

57. Ἐν ἀκαρεῖ] Ἐν βραχυτάτῳ. λέγει δὲ ἀκαρὲς τὸ βραχὺ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τριχῶν τῶν μηδὲ καρῆναι διὰ βραχύτητα δυναμένων. *V.*

** Μὴ φέρων βασ. τοῦ Διός] Quinque illa verba in Edd. omissa inseruit *M. du S.* Sine dubio ex Cod. etsi id non monuerit.

numeratur, nam & ipse greges Admeti Thessali regis pavisse dicitur, Virg. — *& te memorande canemus Pastor ab Amphryso.* G.C.

Τὸν Ἀπόλλω] Quum *F.* mox c. 6. med. item c. 10. in *Jov. Trag.* & alibi, una cum cett. habeat Ἀπόλλω, nullam ejus rationem hic habendam patet. Grammatici quidem ajunt Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα esse Poëticum, per Doricam apocopen; sed Atticis quoque familiare, *Aristophani*, *Platoni*, *Xenophonti*, vid. ap. Doctiss. *Maittair.* de Dialect. p. 22. B. Ibique Ποσειδῶ etiam ex Luciano adductum. *F.F.R.*

57. Χρόνου] Non improbum est illud *χρόνου*, etsi ab *Oxon.* Cod. abest; sed Nostro familiare. Vid. T. I. *Tim.* c. 3. & 23. Et *Hemst.* not. ad locum priorem, ubi id ex *Aristid.* quoque firmat. Verum ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ loco posteriore tamen magis Atticum fore pronunciat. Conf. tamen & T. 2. *Amor.* c. 26. ubi variat scriptura in ἀκαρῆ, ἀκαρεῖ, & ἀκαρεῖ, non addito *χρόνου*. Ubi oblitus sum addere *Alciphr.* III. Ep. 25. καὶ τὸ φυγὸν ὑπὸ ἀκαρῆ θήλεις ὀφῶν. *F.F.R.*

Ἐγὼ δὲ [a] παρὰ τίνος ἂν ἄλλου τἀληθῆ, ἢ παρὰ σοῦ μάθοιμι; ἡδέως [b] δ' ἂν καὶ τοῦτο ἐροίμην σε, τίς ἡ πρόνοια ὑμῖν αὕτη ἐστί, Μοῖρα τίς, ἢ καὶ ὑπὲρ ταύτας θεὸς, ὥσπερ ἄρχουσα καὶ αὐτῆς [c] ἐκείνης; ΖΕΥΣ. Ἤδη σοι καὶ πρότερον ἔφην, ὦ θεμιτὸν εἶναι πάντα σε εἰδέναι· σὺ δ' ἔν τι ἐν δέχῃ ἐρωτήσειν φήσας, ὦ πανύ [d] τοσαῦτα πρός με λεπτολογεῖσθαι. καὶ ὁρῶ ὅτι σοι τὸ κεφάλαιόν ἐστι τοῦ λόγου, ἐπιδείξασθαι ἡμᾶς προνοοῦντας τῶν ἀνθρωπίνων. ΚΥΝ. Οὐκ ἐμὸν τοῦτο, ἀλλὰ σὺ μικρὸν ἔμπροσθεν ἔφησθα τὰς Μοίρας εἶναι τὰς [e] πάντα ἐπιτελούσας, [f] ἐκτὸς εἰ μὴ [g] μεταμέλει σοι ἐκείνων, καὶ [h] μετατίθεσθαι αὖθις τὰ εἰρημένα, καὶ ἀμφισβητεῖτε τῆς [i] ἐπιμελείας, παρωσάμενοι τὴν Εἱμαρμένην. ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἡ Μοῖρα δι' ἡμῶν ἕκαστα ἐπιτελεῖ. ΚΥΝ. Μανθάνω, ὑπηρέτας καὶ ὑπασπιστάς τινας τῶν Μοιρῶν εἶναι φατέ. πλὴν ἀλλὰ καὶ ἔστιν ἐκείνας ἃ χρὴ προνοεῖσθαι, ὑμεῖς δὲ ὥσπερ σκεύη τινὰ, καὶ ἐργαλεῖα ἐστὲ αὐτῶν. ΖΕΥΣ. Πῶς λέγεις; ΚΥΝ. Ὥσπερ, οἶμαι, καὶ τὸ σκέπαρνον τῷ τέκτονι, καὶ τὸ τρύπανον, συνεργεῖ μού τι πρὸς τὴν τέχνην, [k] οὐδεὶς δὲ ἂν εἴποι ὡς ταῦτα [l] τεχνίτης ἐστὶν, οὐδ' ἡ

10. Ego vero à quonam alio verum quam à te discam? Libenter vero illud quoque te interrogaverim, quaenam illa vobis sit Providentia, Parcarum ne una, an etiam major illis Dea, & illis quasi imperans? JUP. Jam ante tibi dixi, equidem, non fas esse scire te omnia. At tu qui principio unum quiddam te interrogaturum dixeras, non desinis minutas mihi nugas ejusmodi obblaterare: & video, caput tibi disputationis hoc esse, ut ostendas, nullam nos rerum humanarum curam agere. CYN. Non meum hoc est; sed tu paullo ante dicebas, Parcas esse, quae perficiant omnia: nisi forte poenitet te illorum, & dicta illa tua retractas, disceptantibus vobis de cura rerum & Fatum ab ea repellentibus.

11. JUP. Nequaquam. Sed per nos Fatum omnia perpetrat. CYN. Percipio, Ministros & famulos quosdam Parcarum vos esse dicitis. Veruntamen sic quoque illae fuerint quae provident. Vos autem velut vasa quaedam illarum & instrumenta estis. JUP. Quid ais? CYN. Puto quemadmodum securis fabro & terebra conferunt illa quidem aliquid ad artem, nemo vero haec esse dixerit artificem; neque navis opus

a Παρὰ] Nota παρὶ hic male O. ut mox & saepe. Nisi sit compendium τῇ παρὰ. V. ad c. 8. b Δ' ἂν] Γοῦν Ex. Fl. & marg. A1. Vulgatam servat P. c Ἐκείνη] Ἐκείνων P. L. Vulgatae Edd. lectioni adsentitur. Fl. d Τοσαῦτα πρὸς μὲ] Hoc reddidi Luciano ex L. O. P. & marg. A1W. Πρός μοι τοσαῦτα Edd. e Πάντα ἐπιτελούσας] Ἐπιτ. ἅπαξ ἐκτὸς O. f Ἐκτὸς] Deerat in Edd. Addidi ex O. P. g Μεταμέλει σοι] Μεταμελήσῃ male O. h Μετατίθεσθαι] Ἀνατ— male Fl. Vulgatam servat P. i Ἐπιμελείας] Εἱμαρμ. Fl. k Οὐδεὶς δὲ] Οὐδεὶς τοίνυν δὲ marg. A1. l Τεχνίτης] Ὁ τεχνίτης O.

77. Μοῖρά τις ἡ] Πάνυ γενναίως καὶ τοῦτο καθ' Ὁμήρου εἰρήσεται. εἴτε ἄλλο τι δύναται ἡ εἱμαρμένη ἐν τέχνῃ ὥσπερ τὰς μοίρας. V.

78. Ἐκείνων] Sic P. & L. melius quam ut in Impressis est, ἐκείνῳ. M. du S.

Ἐκείνῃ] Doctiss. Solanus jam delerat vulgatum ἐκείνῳ, & ἐκείνων reposuerat, quod ei solemne est; per enim facile recipit quod unus alterve Cod. suppeditat. Non hic tamen ei repugnaverim, nec diffitebor ἐκείνων mihi valde blandiri, propter solitam loquendi formulam, qua αὐτὸς ἐκεῖνος eodem casu jungi amant, vid. Aristoph. Plut. vs. 84. ut alia omittam. Sed quia sensum percommodum etiam praebet vulgata, ut patet ex versione Cl. Gesn. nihil eam movcrim. Immo adcuratius rem consideranti facilior mihi scribae videtur aberratio in αὐτῶν ἐκείνων ad similitud. soni & convenientiae redigendo, quam, si bis —ῶν inveniſſet, alterum in —ᾳ, quod ad remotius pertinet, mutando. Si plures tamen Codd. ὧν ὧν haberent, cederem, ut cessi mox in τοσαῦτα per τοιαῦτα recipiendo. J.F.R.

88. Καὶ ἀτιθέσθαι] Τινὲς μεταθέσθαι. V.

97. Σκέπαρνον] Ὁ πέλεκυς, καὶ τὸ ἄρμα, ὥσπερ τὸ σκέπαρνον τῆς ἅρπης. V.

81. To-

pus eſt ſecuris aut terebrae, ſed naupegi: eadem ratione, quod architectatur hanc magnam navem, Fatum eſt; vos autem nimirum ſecures Parcarum eſtis ac terebrae. Et, ut apparet, homines cum Fato ſacra facienda eſſent, & ab illo petenda bona, illi vero ad vos eunt, ſalutationibusque vos & ſacrificiis colunt. Sed neque, ſi Fatum colerent, recte illud facerent. Neque enim, puto, ipſis Parcis integrum eſt mutare, & aliorſum convertere quidquam eorum, quae ab initio inde de unaquaque re decreta ſunt: nec patiatur Atropos, ſi quis in contrarium torquere velit fuſum, & Clothonis opus reſolvere.

12. JUP. Tu jam, Cyniſce, neque Parcas coli ab hominibus aequum cenſes, ſed videris hoc agere, uti confundas omnia. At nos, ſi vel nulla alia, ea certe cauſſa honoremur merito, quod vaticinamur, & quae rata ſunt apud Parcam ſingula praedicimus. CYN. In univerſum quidem inutile eſt, Jupiter, praeſcire futura *illis*, quibus negatum plane ſit illa cavere. Niſi forte ad hoc *valere* dicas, ut ille, qui didicit a mucrone ferri ſe moriturum, effugere

ναῦς ἔργον τῷ σκεπάρνῳ, ἢ τῷ τρυπάνῳ, ἀλλὰ τῷ ναυπηγῷ· [m] οὕτως ἀνάλογον, ἢ μὴ ναυπηγουμένη ἕκαστα; ἢ Εἱμαρμένη ἐστὶν ὑμεῖς δὲ [n] ἄρα τρύπανα καὶ σκέπαρνα ἐστὲ τῆς [o] Μοιρῶν καὶ, ὡς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι δεῖσθαι τῆς Εἱμαρμένης θύειν, καὶ παρ' ἐκείνης αἰτεῖν τἀγαθά· οἱ δὲ ἐφ' ὑμᾶς ἴασι, προσόδοις [p] καὶ θυσίαις γεραίροντες, οἱ δ' οὐδὲ τὴν Εἱμαρμένην τιμῶντες [q] ἂν, εἰς δέον αὐτὸ ἔπραττον. οὐ γὰρ οἶμαι δυνατὸν εἶναι, οὐδὲ αὐταῖς ἔτι ταῖς Μοίραις ἀλλάξαι, [r] καὶ μεταστρέψαι τι τῶν ἐξ ἀρχῆς δοξάντων ἑκάστῳ. ἡ γοῦν Ἄτροπος οὐκ [s] ἀνάσχοιτο ἄν, εἴ τις εἰς [t] τοὐναντίον τρέψαι τὸν ἄτρακτον, ἀναλύων τὸ Κλωθοῦς τὸ ἔργον.

ΖΕΥΣ. [v] Σὺ ἤδη, ὦ Κυνίσκε, οὐδὲ τὰς Μοίρας τιμᾶσθαι πρὸς τῶν ἀνθρώπων ἀξιοῖς, ἀλλ' ἔοικας ἅπαντα συγχεῖν προαιρούμενος. ἡμεῖς δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἕνεκα, τῷ γε μαντεύεσθαι, καὶ προμηνύειν ἕκαστα τοῖς ἀνθρώποις τὰ τῆς Μοίρας κεκυρωμένα, δικαίως [x] τιμώμεθα ἄν. ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, ἄχρηστον, ὦ Ζεῦ, προειδέναι τὰ μέλλοντα, οἷς γε τὸ φυλάξασθαι αὐτὰ [y] παντελῶς ἀδύνατον. [z] ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φῂς, ὡς [a] ὁ προμαθὼν, [b] ὡς ὑπ' αἰχμῆς σιδηρᾶς τεθνηξόμενος,

[m] Οὕτως ἀνάλογον] Ἀνάλογον τοίνυν O. & P. [n] Ἄρα] Εἶτα ἄρα O. [o] Μοιρῶν καὶ] Ambo deerant in *F.* Aderant in cett. & Ox. [p] Θυσίαις] Sic dedi ex G. L. O. & marg. *A1.* pro τιμαῖς, quod in Edd. erat. [q] Ἂν] Abeſſe ab O. ἂν & οἷς notat *M. du S.* [r] Καὶ μεταστρέψαι τι] Τί ἐ μεταστρέψαι O. [s] Ἀνάσχοιτο] Ἀνάσχοιτ' O. [t] Τοὐναντίον τρέψειε] Τρέψ. τὸν. O. [v] Σὺ] Σὸ δ' O. quod verum credo. [x] Τιμώμεθα ἄν] Τιμώμεθα ἂν *Fl.* Ἄν deeſt in O. [y] Παντελῶς] Πάντως O. [z] Ἐκτὸς] Ita juſſit *Solan.* emendari, ex O. & P. Nam vulgo εἰ μὴ τοῦτο τοῦτο Edd. [a] Ὁ προμαθὼν] Articulum in Edd. deficientem ex O. & P. inſerui. [b] Ὡς] Ὅτι O.

26. Εἰ μὴ παρὰ τοῦτο φῂς] Ἀντὶ τοῦ κατὰ τοῦτο. *V.*

27. Ὑπ' αἰχμῆς] Κροῖσον ὁ Λυδῶν βασιλεὺς εἶδεν ὄνειρον, ὡς ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἄτυς αἰχμῇ σιδηρᾷ τεθνήξοι. Φοβηθεὶς ἐν ᾧ συνεχόρευε τῷ παιδὶ ἔτι κατὰ πολεμίων ἀσκηθῶν, ἔτι ἀβλῆτα πάντα παρελθεῖν, οὐ μὴ ἐκφύγοιεν σίδηρον· συὸς δὲ κατὰ τὸν χάρακα φανέντος, πεμπούσης πρωτίστην εἰς θήραν τὴν παῖδα, καὶ ὁ τῷ θηρεύειν Ἄδραστον εἰς τὸ θηρευόμενον, βέλος κατὰ τοῦ συὸς, αὐτοῦ μὲ ἡμαρτεν, ἀναιρεῖ δὲ τὸν Κροίσου υἱόν. *F.*

81. Τοιαῦτα πρὸς μὲ] O. P. & L. In Impreſſis τοιαῦτα, quod ferri etiam quodammodo poterat; ſed magis exactum eſt, quod ſequimur. *M. du S.*

86. Ἔφασθα] Jam ceteri Edd. Florentinae conſentiunt, ἔφασθα pro ἔφης exhibentes. Conſ. ſupra c. 4. med.. *J. F. R.*

87. Ἐκτὸς] Sic O. & P. In Impreſſis deeſt. *M. du S.*

9. Καὶ θυσίαις] Sic etiam Mſſ. O. & L. In reliquis, τιμαῖς. *M. du S.*

26. Ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φῂς] Ita O. & P. Mſſ. In reliquis εἰ μὴ τοῦτο τ. φ. prave. *M. du S.*

Ibid. Εἰ μὴ παρὰ τοῦτο φῂς] Εἰ μὴ ἔρα τοῦτο φῂς. *Tb. M.* Non male; ſed poſt eventum ἐκτὸς jam non ultimur. *J. F. R.*

Ibid. Ὁ] Ex O. & P. illud ὁ, ante προμαθὼν. In Impreſſis deerat. *M. du S.*

ξεται, δύναιτ' ἂν ἐκφυγεῖν τ̔ θάνατον, [a] καθείρξας ἑαυτόν· ἀλλ' ἀδύνατον· ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσουσα, καὶ ὥσπερ δώσει τῇ αἰχμῇ· καὶ ὁ Ἄδραστος ὅτι τ̔ σὺν ἀφεὶς τ̔ λόγχην, ἐκείνῳ μὲ ἁμαρτήσεται, φονεύσει δὲ τ̔ Κροίσου παῖδα, ὡς ἂν [b] ἀπὸ ἰσχυρᾶς προσάγματος τ̔ Μοιρῶν φερομένην τῆς ἀκοντίου ὅτι τ̔ νεανίσκον.

Τὸ μὲ γὰρ [c] Λαΐου καὶ γελοῖον, τὸ·

Μὴ σπείρε τέκνων ἄλοχα, δαιμόνων βίᾳ,
Εἰ γὰρ τεκνώσεις (φησὶ) παῖδα, ἀποκτενεῖ σ' ὁ Φύς.

Πολλῷ γὰρ, οἶμαι, ἡ προδήλωσις πρὸς τὰ πάντως ἅπερ γενησόμενα. [a] τοιγάρτοι μετ̔ χρησμὸν, καὶ ἔσπειρε, καὶ ὁ Φὺς ἀπέκτεινεν [e] αὐτόν. ὥστε οὐκ ὀρθῶς ἀπ' ὄντος [f] ἀπαιτοῦντες τ̔ μισθὸν ὅτι τῇ μαντικῇ.

Ἐῶ γὰρ λέγειν ὡς [g] λοξὰ καὶ ἐναμφοτερίζοντα τοῖς πολλοῖς χρᾶν εἰώθατε, ἢ πάντα ἀποσαφοῦντες, εἰ ὁ τ̔ Ἅλυν διαβὰς τ̔ αὐτῆς ἀρχὴν καταλύσει, ἢ τ̔ τοῦ Κύρου. ἄμφω γὰρ δύναται ὁ χρησμός. ΖΕΥΣ. Ἦν τις,

mortem includendo se possit. Sed fieri non potest. Educit enim illum Fatum, ut venetur, & mucroni tradet: & Adrastus, emissa in aprum hasta, ab illo aberrabit, interficiet autem Croesi filium, cum a validiori Parcarum imperio feratur hasta in juvenem.

13. Illud de Laio etiam ridiculum;

Ne sparge sulcum liberûm, vetant Dii:
Nam si creaveris, ait, necat te filius.

Supervacanea enim, puto, admonitio in his, quae omnino ita futura sunt. Igitur post oraculum & seminavit, &, qui natus est, ipsum interfecit. Itaque non video quo nomine mercedem vestrorum vaticiniorum repetatis.

14. Mitto dicere quam obliqua, quam ambigua respondere vulgo soleatis, non satis declarantes, suumne ille, qui Halyn transit, an Cyri imperium eversurus sit. Utrumque enim significat oraculum. JUP. Erat

a Καθείρξας] Ἐγκλεισάμενον O. P. b Ἀπὸ ἰσχυρᾶς προσ.] Ἀπ' ἰσχυρᾶς ἐντολῆς O. & P. c Λαΐου] Τῷ Λαΐῳ O. d Τοιγάρτοι] Τοιγάρτοι male *J.* e Αὐτὸν] Deest in O. f Ἀπαιτοῦντε] Hoc recepi e *Fl.* Ἀπαιτοῦντι cett. g Λοξὰ] Ἀμφίδοξα O. P. & marg. *A*1. in qua tamen ad ἐναμφοτερίζοντα relatum videtur.

29. Καθείρξας] *Ἐγκλεισάμενον. V.
37. Ἅλυνα] Τὸν αὐλακα, ὃ ἐστιν ἀφορισθῆναι γῆν. λέγει δὲ τὴν γωνίαν. V.
41. Τοι γάρ τοι] Τῷ ὄντως. V. Τούτῳ ὄντως. τοῦτο χάριν. C.
47. Ἀποσαφοῦντες] Φωτιοῦντες. V.

* Ἐγκλεισάμενος] Ἐγκλεισάμενος Edit. *Cler.* Correxit *M. du S.*

29. Καθείρξας] Anne varia lectio ἐγκλεισάμενον ex glossa nata videtur? Quam quis καθείρξας minus intelligens, dein adsumsit? *J.F.R.*
Ibid. Ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσουσα, καὶ ὥσπερ δώσει τῇ αἰχμῇ] Perspicuum est & ex sequenti παραδώσει, & ex ipsa relatae historiae ratione, legendum esse ἐξάξει. *J.J.*
Ἐξάγει] Vide *Herod.* I. p. 9. *M. du S.*
Ἐξάγει] Plane adsentior Cl. *Jensio* ἐξάξει legenti. Licet enim probe meminerim non semel me supra monuisse, non requiri semper similia tempora post conjunctionem; tamen orationis filum hic similia tempora postulat, ut patebit legenti. At quia nihil subsidii in libris, nihil mutavi. Parisinae Interpres *educet* etiam dederat, etsi ἐξάγει quoque in Graecis legerit. *J.F.R.*
31. Ἄδραστος] Archivorum rex, unus ex septem ducibus qui profecti sunt Thebas, ut restituerent in regnum Polynicem. *G.C.*
36. Λαΐου] *Eurip.* Phoeniss. 18. Oraculum ipsum exhibet Scholiastes *Aristoph.* (267. G.F.) quale ab Apolline redditum. *M. du S.*
37. Μὴ σπεῖρε] *Eurip.* Phoen. 18. *M. du S.*
43. Ἀπαιτοῦντε] Etsi vulgata non vitiosa, elegantius visum ac potentius quod *Fl.* habebat, ἀπαιτοῦτι. I. e. *non video, quo jure mercedem repetere possitis.* Quae vera vis optativi est. *J.F.R.*
47. Τὸν Ἅλυν] Halys Paphlagoniae fluvius maximus, ex Tauri montis radicibus profluens per Cappadociam, & a meridie Syros & Paphlagonas interfluens. *Luc.* L. III. *Ovid.* IV. de Pont. *G.C.*
Τὸν Ἅλυν — ἀρχὴν καταλύσει] Vid. *Herodot.* I. p. 13.

No-

Erat quaedam, Cyniſce, Apollini irae cauſſa contra Croeſum, quod illum tentaverat, coquendis una agninis & teſtudinis carnibus. CYN. Oportebat quidem, ſi Deus eſt, ne iraſci quidem. Sed nimirum fatale, puto, fuerat Lydo, ab oraculo ut deciperetur: & alioqui Fatum illud neverat, ne dilucide futura intelligeret. Itaque veſtra etiam illa divinatio iſtius pars eſt.

15. JUP. Nobis autem nihil relinquis, ſed fruſtra Dii ſumus, neque providentiam adhibemus rebus, neque digni ſumus victimis, ut terebrae nimirum aut ſecures? Et merito videris me contemnere, quod fulmine jam ad jactum parato adſtans, fero te iſta contra nos diſputantem. CYN. Feri, Jupiter, ſi mihi fatale eſt fulmine percuti: nec te plagae illius nomine accuſabo, ſed vulnerantem per te Clotho: ſcilicet neque ipſum fulmen cauſſam mihi vulneris fuiſſe dicam. Verum illud quidem vos ro-

ὦ Κυίσχε, τῷ Ἀπόλλωνι ὀργῆς αἰτίαν τῶ Κροίσῳ, διότι [b] ἐπειρᾶτο ἐκεῖνον αὐτῷ, ἄρνεια κρέα καὶ [i] χελώνης ἐς τὸ αὐτὸ ἕψων. ΚΥΝ. Ἐχρῆν μὲν μηδὲ ὀργίζεσθαι, θεὸν ὄντα, πλὴν ἀλλὰ τὸ ἐξαπατᾶσθαι τῷ Λυδῷ ἦν ἴσως τοῦ χρησμοῦ ἐπέπρωτο, οἶμαι. καὶ [k] ἄλλως τὸ μὴ σαφῶς ἀκοῦσαι τὰ μέλλοντα ἡ Εἱμαρμένη ἐπέκλωσεν, ὡς καὶ ἡ μαντικὴ ὑμῶν ἐκείνης μέρος ἐστίν.

ΖΕΥΣ. Ἡμῖν δὲ οὐδὲν ἀπολείπεις, ἀλλὰ μάτην θεοὶ ἐσμεν, οὔτε πρόνοιάν τινα εἰσφερόμενοι εἰς τὰ πράγματα, οὔτε τῶν θυσιῶν ἄξιοι, καθάπερ τρύπανα, ὡς ἀληθῶς, ἢ σκέπαρνα; καὶ μοι δοκεῖς εἰκότως με καταφρονεῖν, ὅτι κεραυνὸν, ὡς ὁρᾷς, [m] διηγκυλημένον ἀνέχομαί [n] σου τοσαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντος. ΚΥΝ. Βάλλε, ὦ Ζεῦ, εἰ μοι [o] κεραυνῷ πεπρωται εἱμαρμένη, καὶ σε οὐδὲν αἰτιάσομαι τὸ πεπρωμένον, ἀλλὰ τὴν Κλωθὼ τὴν ἀφ' σοῦ τετρώσκουσαν· οὐδὲ γὰρ τὸν κεραυνὸν αὐτὸν φαίην ἂν αἴτιόν μοι γενέσθαι τοῦ τραύματος· πλὴν ἐκεῖνό γε ὑμᾶς ἐρήσομαι,

---

[b] ἐπειρᾶτο ἐκείνου αὐτοῦ] ἔπειρα ἐκεῖνον αὐτὸν P. Nil mutat *Fl.* [i] Χελώνης] Sic *Fl. J. Ald. Fr. H. S.* Χελώνην P. & O. Χελώνια *Coll.* [k] Ἄλλως] Ἄλλῃ O. [l] Μάρος] Ita *Fl. B1. Ald. Fr. H. P. S.* Ἔργον *J.* & P. [m] Διηγκυλημένον] Διηγκαλημ. O. [n] Σου — διεξιόντος] Ita dedi ex *Fl.* Σε — διεξιόντα reliquae vulgo. [o] Κεραυνῷ] Καὶ κεραυνῷ O.

---

52. Ἄρνεια κρέα] Ὁ Κροῖσος θέλων πειραθῆναι, εἰ ἀληθῆ μαντεύεται ὁ Ἀπόλλων, † μίξας ἄρνεια κρέα & ἀπὸ χελώνης, ‡ ἥψει αὐτὰ· καὶ ἐπειδὴ ἀπελθεῖν τινας πρὸς αὐτὸν, καὶ ἐρωτῆσαι αὐτὸν, τί ποιεῖ; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· Ὀδμὴ μ' ἐς φρένας § ἦλθε κρεῶν ἁπαλοφώνων χελώνης· Ἐψομένης σὺν χαλκῷ ἄρα· ἀρ-

† Μίξας] Μίξαι Edd. male.

‡ Ἥψει] Sic C. recte. In V. erat ἕψαι. *M. du S.*

§ Ἦλθε] Ἤλυθε V. prave. Vid. & Schol. 91. ad Z. Tr. In impreſſ. recte mutatum eſt. *M. du S.*

Notum eſt oraculum. Vid. Ἔπαινος c. 11. *M. du S.*

48. Αὐτοῦ] Ita edere nihil ſum veritus, quum in Edd. αὐτῶν laevigatum invenirem. *J. F. R.*

52. Ἄρνεια κρέα] Apud eundem *Herod.* p. 11. Pro χελώνης autem in O. eſt χελώνῃ, in *Coll.* vero χελώνεια. *M. du S.*

Ibid. Χελώνης] In Ed. *Hagen.* vir doctus χελώνην emendarat, quod *Par.* etiam habet. Sed quamquam *Herodot.* etiam χελώνῃ dicit, tamen in ejus verbis, quae legas p. 20. D. Ed. *Steph.* praeter hiſtoriam nihil

μάσι, κρέασι. *V.*

Ibid. Χελώνια] Χελώνης. *G.*

64. ¶ Διηγκυλημένον] Ἐν ἑτοίμῳ ἔχων. *V.*

Διηγκυλόφορον] Ἀντὶ τοῦ ** ὁ μαχαίρᾳ κραταιὸν ὅπλον τὸ δόρυ. *V.*

¶ Διηγκυλημένος] Διηγκαλημένος ante editum prave.

** Ἐν μαχαίρᾳ] Εἱμαχαίρᾳ V. Ex ſic editum ante. Jam in μαχ. reſtitut. ex C.

eſt praeſidii; nam hic utrumque ſubſtantive extulit ſcribens: χελώνῃ & ἄρνα καλαπόνας ἑψεῖ αὐτὸς ὁ λίθος χαλκῷ. At quum in vulgata Luciani nihil ſit difficultatis, quum facile κρέα ante χελώνης denuo intelligas, eam ſervavi intactam. Deinde tamen *Jov. Conf.* c. 30. f. ἄρνεια κρέα & χελώνη ἕψεται habemus; ubi cum utrimque nominativus ſit, etiam hic utrimque accuſativo utendum dixeris; ſed quis ait ita ſervilem in hujusmodi eſſe ſtili rationem, ut varietas in hiſce nulla admitti debeat? *J. F. R.*

μαι, ἢ σὲ ἢ τ' Εἱμαρμένην. σὺ δέ μοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνης ἀπόκρινα· ἀνέμνησας γάρ με, ἀπειλήσας.

Τί δήποτε τοὺς ἱεροσύλους, ἢ λῃστὰς ἀφέντες, ἢ τοσούτους ὑβριστὰς καὶ βιαίους, καὶ ὀπτόρχους, δρῦν τινα σκολιὰς κεραυνεῖτε, ἢ λίθον, ἢ νεὼς [a] ἱστὸν, οὐδὲν [b] ἀδικοῦσας; ἐνίοτε [c] δὲ χρηστόν τινα [d] καὶ ὅσιον ὁδοιπόρον; τί σιωπᾷς, ὦ Ζεῦ, ἢ οὐδὲ τοῦτό με θέμις εἰδέναι; ΖΕΥΣ. Οὐ μὰ, ὦ Κυνίσκε. σὺ δὲ πολυπράγμων τις εἶ, ἢ θέλοις ἂν ὅθεν ταῦτα ἥκεις μοι συμφορητός. [e] ΚΥΝ. Οὐκοῦν [f] μηδὲ ἐκεῖνα ὑμᾶς ἔρωμαι, [g] σέ τε ἢ τ' Πρόνοιαν, καὶ τ' Εἱμαρμένην, τί δήποτε [h] Φωκίων μὲν ὁ χρηστὸς, ἐν τοσαύτῃ πενίᾳ ἢ σπάνει τ' ἀναγκαίων ἀπέθανε, καὶ Ἀριστείδης πρὸ αὐτοῦ· Καλλίας δὲ ἢ Ἀλκιβιάδης, ἀκόλαστα μειράκια, ὑπερεπλούτουν, ἢ Μειδίας ὁ ὑβριστὴς, ἢ Χάροψ ὁ Αἰγινήτης, κίναιδος ἄνθρωπος, τ' μητέρα λιμῷ ἀπεκτονώς· ἢ πάλιν Σωκράτης μὲν παρεδόθη τοῖς ἑνδεκα, [i] Μέλιτος δὲ ὁ παρεδόθη· καὶ Σαρδανάπαλος, ἢ Σαρδανάπαλος, καὶ Φάλαρις, ἢ Φάλαρις, καὶ Διονύσιος, ἢ Διονύσιος, καὶ Νέρων, ἢ Νέρων, καὶ Καλιγούλας, ἢ Καλιγούλας, καὶ Δομετιανὸς, ἢ Δομετιανὸς, καὶ ἄλλοι μυρίοι, ὧν ἕκαστος ἐπιτηδεύσας τὰ ὅμοια τοῖς προτέροις, ἐν τῷ ἀκμάζειν ἀπέθανε, καὶ ἐν τῷ ἀκμάζειν ἐτελεύτησ

& Sardanapalus, effeminatus homo, regnoverit, Persarum vero tot praeclari & boni viri in palum ab illo acti sint, quod praesens rerum status illis displiceret?

17. Ne vobis praesentia dicam percurrens singula, malos homines atque avaros, eosdem esse felices; agi autem & ferri bonos viros, paupertate, & morbis & malis sexcentis oppressos. JUP. Ignoras enim, Cynisce, quanta post hanc vitam supplicia mali fustineant, aut in quanta felicitate versentur boni? CYN. Inferos mihi narras, & Tityos, & Tantalos. Equidem sit ne tale quidquam, dilucide sciam cum ero mortuus. Ut autem nunc res sunt, optem, *ea lege*, hoc quantulumcunque est, temporis feliciter transigere, ut mortui jecur a sexdecim vulturibus tondeatur: sed nolim *ea conditione* Tantali instar hic sitire, ut in beatorum insulis, in Elysio prato accumbens cum Heroibus bibam.

18. JUP. Quid ais? non credis esse

καὶ ⟨ὁ⟩ Πέρσων δὲ τοσοῦτοι καλοὶ κἀγαθοὶ ἄνδρες ἀνασκολοπίζοιντο πρὸς αὐτοῦ, διότι μὴ ἡδέως ἔφερον τοῖς γιγνομένοις.

Ἵνα δὲ [k] ὑμῖν μὴ τὰ νῦν λέγω καθ' ἕκαστον ἐπεξιών, τοὺς μὲν πονηροὺς εὐδαιμονοῦντας, καὶ τοὺς πλουσίους, [l] ἀγομένους δὲ καὶ φερομένους τοὺς χρηστοὺς ἐν πενίᾳ καὶ νόσοις, καὶ μυρίοις κακοῖς συνεχομένους. ΖΕΥΣ. Οὐ γάρ οἶδα, ὦ Κυνίσκε, ἀλλ' εἰκάζω μέντοι τὸν βίον οἱ πονηροὶ τὰς κολάσεις ὑπομένουσιν, ἢ ἐν ὅσῃ οἱ χρηστοὶ εὐδαιμονίᾳ διατρίβουσιν; ΚΥΝ. Ἅιδην μοι λέγεις, καὶ Τιτυούς, καὶ Ταντάλους. ἐγὼ δὲ, εἰ μήν τι καὶ ταῦτ' ἔστιν, εἴσομαι τὸ σαφὲς ἐπειδὰν ἀποθάνω· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἐθελόμην [m] διαβιῶσαι τοῦτον τὸν χρόνον εὐδαιμόνως, ἀπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι τὸ ἧπαρ ἀποθανών, [n] ἀλλὰ μὴ ἐνταῦθα διψῆσαι, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἐν μακάρων νήσοις πίνειν μετὰ τῶν ἡρώων, ἐν τῷ Ἠλυσίῳ λειμῶνι καλαπείμενος.

ΖΕΥΣ. Τί φῄς; ἀπιστεῖς εἶναί τινας κο-

[k] Ὑμῶν] Deest in *Fl.* [l] Ἀγομένους] Ἀγχομένους male *J.* sola. [m] Διαβιῶσαι] Διαβιοὺς Exc. *Fl.* Βιῶσαι P. [n] Ἀλλὰ μὴ] Μᾶλλον ἢ *J.* sola.

96. Ἀνασκολοπίζοιτο] Γόγγυς ἀνὴρ ἐνάρετος ἀνασκολοπίσθη (6) πρὸς κύνων. *V.*

8. Τιτυούς] Ὁ Τιτυὸς ἐθέλων βιάσασθαι τὴν (7) Λητὼ γυναῖκα οὖσαν τοῦ Διὸς, μητέρα δὲ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμι-

(6) Πρὸς αὐτοῦ] Ego conjiciebam παρ' αὐτοῦ, uti reperisse se in Mf. Cod. testatur Exc. *G.* Sed recte παρὰ αὐτοῦ C. Πρὸς αὐτὸν V. prave. *M. du S.*

δος. καὶ διὰ τοῦτο κολάζεται ὑπὸ τοῦ Διός, αὐτοῦ μὲν ὑπὸ τοῦ (8) ἐφάπτου ἐξαπλωθέντος, ὡς δὲ καὶ ἄλλοι φασὶ, τὸ ἧπαρ αὐτοῦ καθιέντος. *V.*

(7) Αὐτοῦ] An uxorem aliquis alius fecit, nescio. Vid. Onom. c. 5. *M. du S.*

(8) Ἐφάπτου] Ἐφάπτου Edit. male.

30. Et de *Merced. Cond.* c. 26. Sed occurrit millies. *J. F. R.*

88. Ἀριστείδης] Notum est quod de eo *C. Nep.* in ejus vita c. 3. scribit: *Hic, quamfuerit abstinentia, nullum est certius indicium, quam quod, cum tantis rebus praefuisset, in tanta paupertate decesserit, ut qui efferretur, vix reliquerit. Quo factum est, ut filiae ejus publice alerentur, & de communi aerario dotibus datis collocarentur.* *J. F. R.*

Ibid. Καλλίας] Vide Τίμ. c. 15. & not. Patrimonium dissolvisse & libidinosum fuisse ait Scholiastes *Aristoph.* 232. D. eoque nomine a Comicis exagitatum. *M. du S.*

90. Μειδίας] De hoc consule Scholia ad Z. Τρ. c. 48. *M. du S.*

94. Μίλητος] Vide Ἀναχ. c. 10. & Δημων. c. 11. ubi recte Μίλητος, uti & apud alios auctores scribitur. *Diog. Laërt.* p. 42. & 43. *Plat.* p. 1. A. & passim in *Apol. Socr.* In omnibus antea hic & Δισ. c. 6. prave legebatur Μίλητος. *M. du S.*

Μίλητος] Ita pro vulgato Μίλητος legendum, etiam *Gujetus* monuerat. *J. F. R.*

14. Ἀλλὰ μὴ] Lege μᾶλλον ἢ. Saltem idem voluisse Lucianum arbitror, ac si ita scriptum foret. *M. du S.*

18. Τινὰς] Studio accentum servavi qui in Edd. aderat, propter emphasin. *J. F. R.*

40. Ἀφύ-

κολάσεις, καὶ τιμὰς, καὶ δικαστήριον, ἔνθα δὴ καὶ ἐξετάζεται ὁ ἑκάστου βίος; ΚΥΝ. Ἀκούω τινὰ Μίνω Κρῆτα δικάζειν κάτω τὰ τοιαῦτα· καί μοι ἀποκρίναί τι καὶ ὑπὲρ ἐκείνου· σὸς γοῦν υἱὸς εἶναι λέγεται. ΖΕΥΣ. Τί δὲ καὶ [a] δι' αὐτὸν ἐρωτᾷς, ὦ Κυνίσκε; ΚΥΝ. Τίνας κολάζει μάλιστα; ΖΕΥΣ. Τοὺς πονηροὺς δηλαδή, οἷον ἀνδροφόνους, καὶ ἱεροσύλους. ΚΥΝ. Τίνας δὲ πέμπει τοὺς ἥρωας ἀποπέμπει; ΖΕΥΣ. Τοὺς ἀγαθούς τε καὶ ὁσίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας. ΚΥΝ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Ζεῦ; ΖΕΥΣ. Διότι οἱ μὲν τιμῆς, οἱ δὲ κολάσεως ἄξιοι. ΚΥΝ. Εἰ δέ τις ἀκουσίου τι δεινὸν ἐργάσαιτο, κολάζεται καὶ τοῦτον [b] δικαίως; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΚΥΝ. Οὐδ' ἄρα εἴ τις ἄκων τι ἀγαθὸν ἔδρασεν, οὐδὲ τοῦτον τιμᾶν ἀξιώσειεν ἄν; ΖΕΥΣ. Οὐ γοῦν. ΚΥΝ. Οὐδένα τοιγαροῦν, ὦ Ζεῦ, οὔτε τιμᾶν οὔτε κολάζειν αὐτῷ προσήκει. ΖΕΥΣ. Πῶς οὐδένα; ΚΥΝ. Ὅτι οὐδὲν ἑκόντες οἱ ἄνθρωποι ποιοῦμεν, ἀλλά τινι ἀνάγκῃ ἀφύκτῳ κεκελευσμένοι, εἴγε ἀληθῆ ἐκεῖνά ἐστι τὰ ἔμπροσθεν ὁμολογηθέντα, ὡς ἡ Μοῖρα πάντων αἰτία· καὶ ἢν Φονεύσῃ τις, ἐκείνη ἐστὶν ἡ φονεύσασα, καὶ ἢν ἱεροσυλήσῃ, προστεταγμένον [c] αὐτῷ δρᾷ.

poenas quasdam & praemia, & judicium, ubi vita uniuscujusque examinetur. CYN. Audio a Minoë quodam Cretensi judicari talia apud inferos. Et responde mihi etiam aliquid de illo, tuus enim filius esse dicitur. JUP. Quid vero de illo interrogas Cynisce? CYN. Quos punit maxime? JUP. Malos nempe, velut homicidas & sacrilegos. CYN. Quos autem dimittit ad Heroas? JUP. Bonos ac sanctos, qui cum virtute vixerunt. CYN. Cur hoc, Jupiter? JUP. Quod alteri praemio, poena autem alteri digni sunt. CYN. Si quis vero involuntarium malum fecerit, puniri ne hunc etiam aequum putat? JUP. Nequaquam. CYN. Nec igitur, si quis praeter voluntatem boni quidquam fecerit, praemio afficiendum talem arbitratur? JUP. Nempe. CYN. Itaque nullum, Jupiter, neque praemio afficere, neque poena illi convenit. JUP. Quomodo neminem? CYN. Quia nihil voluntate nostra facimus homines, sed inevitabilis cujusdam necessitatis imperio adacti, siquidem verum est, de quo ante inter nos convenit, Parcam esse causssam omnium: & si quis caedem faciat, illa est quae fecit, & si sacrilegium committat, imperata facit. Igitur si quidem juste

a Δι' αὐτὸν] Nil mut. Edd. nec P. Κἀκεῖνον Fl. Κἀκεῖνον & κἀκεῖνο Schol. b Δικαίως] Δίκαιον Fl. c Αὐτῷ] Αὐτὸ Ex. Fl. Vulgatum tuetur P.

23. Τί δὲ * κἀκεῖνον ἐρωτᾷς] Ἀντὶ τοῦ δι' ἐκεῖνον. V.

* Κἀκεῖνον] Sic etiam legitur in C. & in Scholio Cod. Mf. V. utriusque. M. du S.

40. Ἀφύκτῳ] Sic jam Edd. recte, quum supra c. 1. ἀφύκτου scriberent; quod ibi quidem mutavi, ut orthographia sibi similis esset; Vid. quae ibi notamus. Non tamen est δοκεῖν, idem ubique in aliis etiam verbis praestare, quae saepe utrovis more inveniuntur scripta, ita ut nescias, utrum Lucianus amaverit, an vero modo hoc, modo illud pro lubitu scripserit. J. F. R.

46. Σισύφου] De Sisypho ob latrocinia a Theseo interfecto lege Virg. VI. Æn. Ovid. XVI. Met. Vid. proverb. Saxum volvere. G. C.

57. Ἀμοιρον] Facilior sensus inesse videtur prima fronte in scriptura Cod. P. isque versionibus pristinae novaeque convenientior, οὐκ εὔμοιρον exhibentibus, ideoque propendebam ad eam recipiendam; nisi vidissem aliud latere, magis ingeniosum; nempe οὐκ ἄμοιρον τὰς μοίρας βίου βιοῦν, significare, Et Parcas etiam fatalem vitam agere, sive ad verbum: Parcas quoque non expertem laborum impositorum vitam vivere; Et sic jam vulgatam servo, sic verto. Idque ex verbis sequentibus, quae hoc ipsum paullo fusius exponunt, consequitur; nimirum & ipsas non benigno fato natas. J. F. R.

67. Ἀγα-

juſte judicare Minos voluerit, Fatum pu-
niet pro Siſypho, & Parcam pro Tantalo,
quid enim injuſte fecerunt illi, obſecuti
imperiis?

ὥστε εἴ γε τὰ δίκαια ὁ Μίνως δικάζειν μέλλοι, ἡ Εἱμαρμένην ἀντὶ τοῦ Σισύφου κολάσεται, καὶ ἡ Μοῖραν ἀντὶ τοῦ Ταντάλου· τί γὰρ ἐκεῖνοι ἠδίκησαν πειθόμενοι τοῖς ἐπιτάγμασιν;

19. JUP. Nec reſponſione jam porro
dignus es, qui talia interroges: audax enim
es, & Sophiſta. Itaque jam relicto te diſ-
cedo. CYN. Operae mihi erat etiam il-
lud adhuc rogare, ubi verſentur Parcae,
& quomodo pares eſſe curationi tot tanta-
rumque rerum ad minutias usque poſſint;
idque cum tres modo ſint? Intentam enim
quandam, neque nimis beatam mihi vitam
videntur agere, quae tot ſuſtineant nego-
tia; &, ut videtur, Fato ipſae non valde
propitio natae ſunt. Equidem, ſi detur
mihi optio, non permutaverim meam cum
illis vitam, ſed vel pauperior etiam vivere
praeoptaverim, quam ſedere fuſum tor-
quens, tot rerum plenum, & intentus o-
mnibus. Si vero tibi facile non eſt, Jupi-
ter, reſpondere ad haec, etiam illis, quae
reſpondiſti, contenti ſimus, ut quae ſuffi-
ciunt ad explicandam illam de Fato & Pro-
videntia diſputationem: reliqua audire for-
taſſe fatale mihi non fuit.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι ἐδὲ ἀποκρίνεσθαί σοι ἄξιον τοιαῦτα ἐρωτῶντι· θρασὺς γὰρ εἶ, καὶ σοφιστής· καί σε ἄπειμι ἤδη καταλιπών. ΚΥΝ. Ἐδεόμην μὲν καὶ ἔτι τοῦτο ἐρέσθαι, ποῦ αἱ Μοῖραι διατρίβουσιν, ἢ πῶς ἐφικνοῦνται τῇ ἐπιμελείᾳ τοσούτων ἐς τὸ λεπτότατον, καὶ ταῦτα τρεῖς οὖσαι; ἐπίτονόν γάρ τινα, καὶ οὐκ [d] ἄμοιρόν μοι δοκοῦσι βιοῦν τὸν βίον, τοσαῦτα ἔχουσαι πράγματα, καὶ ὡς ἔοικεν, οὐ πάνυ ἐδὲ [e] αὗται ὑπὸ χρηστῇ Εἱμαρμένῃ ἐγεννήθησαν. ἐγὼ γοῦν, εἰ μοι αἵρεσις δοθείη, οὐκ ἂν ἀλλαξαίμην πρὸς αὐτὰς τὸν ἐμαυτοῦ βίον, ἀλλ' ἑλοίμην ἂν ἔτι πενέστερον ζῆσαι, ἢ διαπαλαίων κλώθων ἕλκοντι τοσούτων πραγμάτων μεστόν, ἐπιτηρῶν ἕκαστα. εἰ δὲ μὴ ῥᾴδιον σοι ἀποκρίνασθαι πρὸς ταῦτα, ὦ Ζεῦ, καὶ τούτοις ἀγαπήσομεν, οἷς ἀπεκρίνω. ἱκανὰ γὰρ ἐμφανίσαι περὶ τῆς Εἱμαρμένης καὶ Προνοίας λόγον· τὰ λοιπὰ δ' ἴσως οὐχ εἵμαρτο ἀκοῦσαί [f] μοι.

[d] Ἄμοιρον] Sic P. P. Εὔμοιρον cett. cum Fl. [e] Αὗται] Anne αὐταί; [f] Μοι] Deeſt in Fl.

54. Ἐφικνοῦνται] Ἐφάπτονται, καταλαμβάνουσιν. V.
67. Ἀγαπήσομεν] Ἀρκεσθησόμεθα. V.
70. In fine hujus Libelli Collectanea G. verſus ſequentes exhibent:

Εἰ μὲν θεοὶ σθένουσιν, οὐκ ἔστιν τύχη·
Εἰ δ' οὐ σθένουσιν, μᾶλλον ἔστιν ἡ τύχη.

Εἰ μὲν θεοὶ σθένουσιν, ἔστιν ἡ τύχη·
Εἰ δ' οὐ σθένουσιν, μᾶλλον ἔστιν ἡ τύχη.

De Fato & Parcis ac Fortuna recte facit Jovem nihil reſpondere; magna exiſtente quaeſtione haeſitatione-que. G.

67. Ἀγαπήσομεν] Jam dictum non ſemel ſupra. Vid. ſaltem Tox. c. 3. & 62. J.F.R.

ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔΟΣ. JUPITER TRAGOEDUS.

MERCUR. MINERVA, JUPITER, JUNO, NEPTUN., VENUS, COLOSSUS, MOMUS, APOLLO, HERCULES, HERMAGORAS, TIMOCLES, DAMIS.

ΕΡΜ. MERC.

Ὦ Ζεῦ, τί [a] σύπους [b] καλαμόνας σαυτῷ λαλεῖς,
Ὠχρὸς, θεσπατῷ, φιλοσόφου τὸ χρῶμ' ἔχων;
Ἐμοὶ προσανάθου, λάβε [c] μου σύμβουλον πόνων,
Μὴ καλαφρονήσῃς οἰκέτου Φλυαρίας.

ΑΘΗΝ. Ναὶ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπαλε χρυσόρτων,
Γυνῆμαί σε θεὰ γλαυκῶπις, τριτογένεια,
Ἔξαυδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα [d] εἴδομεν ἤδη,

1 QUid ita cogitabundus, Jupiter, & solus tecum ipse loqueris inambulans, pallidus, philosophi colorem habens; mecum communica, me cape laborum tuorum consiliarium: noli nugas servuli contemnere. MIN.

Eia pater noster, Saturnie, maxime regum,
Supplex te veneror Tritonia, caesia Pallas,
Eloquere, o, nec mente preme, ut cognoscere detur,

Quod

a Σύπους] Σύποις P. sola male. b Καλαμόνας] Καὶ κατὰ μόνας Edd. Sed rectius καὶ abest in O. c Μοι] Et hoc omisit O. d Εἴδομεν] Εἴδωμεν male *J. V2. Fr.* At prius recte *Fl. B1. P. S.*

ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔΟΣ] Ἡ τραγῳδία πεπλήρωται συμφορῶν. ἐπεὶ ἐν οἷς συμφορᾷ νῦν ὁ Ζεὺς ἐστιν, εἰκότως αὐτῷ ὡς (1) τραγῳδῷ ὑποτίθεται. Ἀλλ' τοῦτο μὲν ἀλλ' ἰάμβων (2) τραγικῶς (3) διαλέγου· αὐτῷ Ἥρᾳ δ' Ἀθηνᾷ· ἀλλ' αὐτὸς δὲ ἀλλ' ἰάμβων πρὸς αὐτὰς λάκκρυσ. *V.*

(1) Τραγῳδῷ] Ita dedit *M. du S.* cum vulgo legeretur τραγικῷ.

(2) Τραγικῶς] Sic dedit Idem pro vulgato τραγικῶν. Nescio quare aut unde. Obsecundavi tamen, quia talia non sine collatione codicis mutare ausus fuerit, quae satis tolerabilia erant. *J. F. R.*

(3) Διαλέγου] Ex C, sic emendatum. Διαλέγεται enim Edd. quod licet tolerabile, alterum tamen melius. *J. F. R.*

ΕΡΜΗΣ] Ὁ Ζεὺς ὁ καλούμενος Τραγῳδὸς, καλαχλιάσας τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα, ὡς φασι, νῦν ὑπὸ Ῥωμαίοις θεὸς τιμᾶται. Theophilus ad Autolycum L. III. p. m. 217. *M. V. la Croze.*

1. Ὦ Ζεῦ] Exordium ab attentione & rei magnitudine. *G.C.*

Ibid. Καὶ καλαμόνας] Τὸ καὶ delendum. Versus sunt senarii jambici. 1. Ὦ Ζεῦ &c. 2. Ὠχρὸς. 3. Ἐμοὶ. 4. Μὴ καλαφρονήσῃς &c. hexametri. 1. Ναὶ. 2. Γυνῆμαί. 3. Ἐξαύδα. 4. Τίς μῆτις. 5. Ἢ τί &c. senarii jambici. 1. Οὐκ ἔστιν. 2. Οὐδὲ. 3. Ἧς σὺν. 4. Ἄπορον. *F.G.*

Καὶ καλαμόνας] Quum καὶ etiam abesset ab Ox. tanto lubentius parui *Gujeto* monenti, versusque ex ejus praecepto ordinavi, qui in Edd. continuo ducto exarati erant, ut vix animadverteres versus esse, quos nec *Solanus*, licet senserit ex Tragico esse, distinxerat, ut alias facere solet. Hexametri quidem ab Ναὶ πάτερ ad Ἢ τί βαρὺ in *Paris.* jam seorsum exarati erant, ut singuli lineam, ut vulgo loquimur, absolverint, & novus versus ab litera unciali inchoaretur. At reliqui jambi non ita divisi erant in eadem. *J. F. R.*

3. Φιλοσόφου τὸ χρῶμα] Socratis scholae objectus pallor ab *Aristophane* in Nubibus passim v. g. vs. 104. τοὺς ἀλαζόνας, Τοὺς ἀχριῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λιγυς. Add. 1110. &c. *J. M. G.*

5. Ἐμοὶ προσανάθου] Ex Tragico haud dubie desumta haec sunt. *M. du S.*

Ἐμοὶ προσανάθου] Cl. *Hemsterh.* in marg. adscripserat videndum *L. Bos* in Ep. ad *Gal.* I. 16. Is vero ad verba Apostoli: Εὐθέως οὐ προσανεθέμην σαρκὶ & αἵματι, ait, recte id Belgas vertisse, te raede gaan / eleganter enim προσανατίθεσθαί τινι Graecis notare, quod Latinis *adhibere aliquem in consilium, exponere alicui arcanum sum, & super eo ipsum consulere.* Sic ap. Lucian. in *Jov. Trag.* h. l. ἐμοὶ προσανάθου, λάβε μου σύμβουλον πόνων. &c. Aliud exemplum ex *Diodoro* habet *Gul. Budaeus* in Comment. L. Gr. quem vide. Ex *L. Bos.* *J. F. R.*

6. Μὴ καλαφρονήσῃς οἰκέτου φλυαρίας] Ex Comico desumta videntur haec ultima Mercurii verba. *M. du S.*

7. Ναὶ πάτερ] Parodia ex variis *Homeri* locis, quae in margine, pro more nostro, sedulo annotavimus. *M. du S.*

Ναὶ πάτερ] *Homer.* Il. Θ. 31. *M. du S.* Nisi quod, pro Ναὶ πάτερ ap. *Hom.* legatur Ὦ πάτερ. Sed & in sequentibus alia ab Luciano commutata & ad institutum suum adcommodata inveniet, qui reliqua conferre voluerit. *J. F. R.*

10. Ἐξαυ-

Quod tibi conſiliumo rodat praecordia, mentemque:
Aut grave quid gemis? aut pallor cur occupat ora?

JUP. *Non eſt mali quidquam, brevi verſu canam,*
Nec aegritudo, nec facinus Tragoedicum,
Cujus Deûm natura onus non ſentiat.

MIN. *Apollo! quanta ordire jam prooemia?*

JUP. *O peſſimi, terrena gens Sophiſtica,*
Tuque o Prometheu quod dediſti mî malum!

MIN. *Quid ergo? quin dicis choro domeſtico?*

JUP. *Magnicrepi o tonitrus ſtridor mihi quid praeſtas.*

MIN. Compeſce impetum, ſi non comoedias agere ſicut iſti poſſumus, nec Eu-

Τίς μῆτις δάκνῃ σε χὠ φρένα, χὠ χὠ θυμόν;
Ἢ τί βαρὺ στενάχεις, ὦχρός [e] τέ [f] σε εἶλε παρειάς;

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔστιν ὅδ' ὅτι δεινὸν, ὃ δ' εἰπεῖν ἔπος,
Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ τραγῳδικὴ,
[g] Ἧς οὐκ ἂν [h] ἄροιτ' ἄχθος ἡ θεῶν φύσις.

ΑΘΗΝ. Ἄπολλον, οἵοις προιμίοις ἄρχῃ [i] λόγων.

ΖΕΥΣ. Ὦ παγκάκιστα, χθόνια γῆς παιδεύματα,

Σύ τ', ὦ [k] Προμηθεῦ, οἷά μ' εἰργάσαι κακά.

ΑΘΗΝ. Τί δ' ὀξύ; πρὸς χορὸν γὰρ [l] οἰκείων ἐρεῖς.

ΖΕΥΣ. Ὦ μεγαλοσμαράγου στεροπᾶς ῥοίζημα, τί (μοι) ῥέξεις;

ΑΘΗΝ. Κοίμισον ὀργὰν, εἰ μὴ [m] κωμῳδεῖν ὥσπερ ἔτοι δυνάμεθα, μηδὲ [n] Εὐριπίδην ὅλον

e Τί] Δί G. f Σε] Σε *J.* & marg. *A1W.* g Ἧς οὐκ &c.] Ἧ, οὐκ *ἐμοὶ δοίσει ὑπερπαίδικα.* Inſerit O. ante illum verſum. h Ἄροιτ'] Ἄραιτ' *Eurip.* & *Gr.* i Λόγων] Λόγῳ O. k Προμηθεῦ] Sic recte Ox. *Fl. Fr. P.* Προμητεῦ male *J.* l Οἰκείων] Sic *J. H.* &c. Οἰκείων *P. Gr.* O. & marg. *A1.* m Κωμῳδεῖν ὥσπερ ἔτοι δυνάμεθα] Κωμῳδεῖς ὦ Z. δύν. ὑποκρίνου δ' μηδὲ ῥαψῳδεῖν ὥσπερ ἔτοι O.

23. Ὦ (4) *μιγαλοσμαράγου*] Ἀδιαιρέτῳ ὅλῳ ὁ τίχῳ, ὡς (5) τῷ Διὸς ὁ τὸ τραγῳδῶν ἀγνοοῦντι. *V.*

(4) Μεγαλοσμαράγου] Με—σμαράγδου Edd. Correxit *M. du S.* (5) Τῷ Διὸς] Καὶ τῷ Δ. Edita. Delevit illud *nai M. du S.*

10. Ἐξαύδα] *Homer.* Il. A. 363. *M. du S.*

12. Ὦχρῳ] Scribe ut in Mſ. habetur ὤχρῳ δέ σε εἶλε παρειάς. Eſt ex Iliad. Γ. v. 35. ubi eſt μιν quod omnium eſt caſuum. mox ſcribe ex Euripidis Oreſte, ἧς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος. dein idem codex: πρὸς χορὸν γὰρ οἰκείων ἐρεῖς. Mox ὡς τοι ὑποδραμύτυργεῖν exponit vetus ſcholion ineditum ὑποτραγῳδεῖν, quod eſt verſibus tragicis reſpondere, & quaſi ſecundas agere. Neutrum horum verborum Lexici annotarunt. Jupiter ἐπιτραγῳδεῖ, illi vero non poterant ὑποτραγῳδεῖν. *J. G. G.*

Ὦχρός τέ] *Homer.* Il. Γ. 35. *M. du S.* Ὦχρός τέ μιν εἶλε παρειάς. eſt in *Homeri* l. c. τέ etiam Edd. Luciani, non δέ. *J. F. R.*

Ibid. Σε] Cod. Mſ. Ox. & utraque *Ven.* recte. Reliqui Libri σε. *M. du S.*

14. Οὐκ] *Euripidis* verba quia mutavit Lucianus, Jovi adaptans, adſcribam:

Οὐκ ἔστιν ὅδ' ὅτι δεινὸν, ὃ δ' εἰπεῖν ἔπος,
Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ θεήλατος
Ἧς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος — ἀνθρώπου φύσις.

Ultimum verſum iterum habes in fine Ὦκ. vſ. 167. ubi pro ἀνθρώπου recte legitur ἀνθρώπων. Verſa haec a Cicerone ſunt. Vide *Muretum* Var. Lect. VIII. 16. *M. du S.*

Οὐκ ἔστιν &c.] Haec omnia ex *Eurip.* Oreſte l. & ſeqq. *M. du S.* Immo mutatis perſonis; Sic ubi verſu tertio *Eurip.* habet ἀνθρώπου φύσις, Noſter ἡ θεῶν φύσις fecit &c. *J. F. R.*

Ibid. Ὃ δ' εἰπεῖν] Ὡς alias legitur. *F. G.* Nullam invenio Ed. quae ὡς habeat. Licet inſpexerim. *Fl. Ald. J. H. Fr. P. B1. S. A.* Nihil vero varietatis deprehendi, niſi *Fl.* & *B1.* ᾧδε cum jota ſubſcr. habere, cett. non. Ergo voluit ὡς εἰπεῖν alios Auctt. amare. *J. F. R.*

17. Ἄπολλον] Haec & ſequentes parodiae *Euripidis* ex quibus fabulis deſumtae ſint, mihi non conſtat. De κοίμισον vide *Rhes.* 669. *M. du S.*

Ibid. Ἄρχῃ λόγων] *Incipis.* *F. G.*

19. Ὦ παγκάκιστα] Senarii. *F. G.* Sed hos *Pariſ.* Ed. jam diviſit. *J. F. R.*

22. Οἰκείων] Etſi οἰκεῖον quoque erat in *P.* quam ſequimur deſcribendo (non tamen ſine mutatione, ubi id neceſſarium videtur) & ex Cod. ſuo quoque ſic legi videtur velle Cl. *Graev.* nullus tamen id probare poſſum; quin e contrario, ſi vel plurimi haberent οἰκεῖον, id in οἰκείων mutandum cenſerem; nam cum verſus ſit jambicus, cur trochaeum ei intruderemus? *J. F. R.*

24. Τί (μοι) ῥέξεις;] Verſus hexameter eſt e veteri poëta; τὸ μοὶ additamentum videtur. Sed forſan tamen eſt a Luciano ipſo. *F. G.* Recte judicat *Gujetus*; quare μοὶ ſeclusi quidem, ut verſus dimenſio adparêret, non tamen expunxi, quia ſtudio videtur intextum. *J. F. R.*

25. Ὀργὰν] Quia Euripideum eſt, pro ὀργὴν, nihil

ὅλον καλαπεπώκαμεν, ὥστε σοι [a] ὑποδραμαλυργεῖν.

ΗΡΑ. Ἀγνοεῖν ἡμᾶς νομίζεις τὴν αἰτίαν τῆς λύπης, ἥτις ἐστί [b] σοι;

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ', ἐπείτοι καὶν ἐκώκυες μέγα.

ΗΡΑ. Οἶδα τὸ κεφάλαιον αὐτὸ, ὧν πάσχεις, ὅτι ἐρωτικόν ἐστιν, ἀ μὴν κωκύω γε, οὐδὲν ἔθος ἤδη πολλάκις ὑβριζθεῖσα οὐδὲ σοῦ τὰ τοιαῦτα. εἰκὸς γὰρ ἦτοι Δανάην τινὰ, ἢ Σεμέλην, ἢ Εὐρώπην αὖθις εὑρόντα σε ἀνιᾶσθαι οὐδὲ τοῦ ἔρωτος, εἶτα βουλεύεσθαι ταῦρον, ἢ σάτυρον, ἢ χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου εἰς τὸν κόλπον τῆς ἀγαπωμένης· τὰ σημεῖα γὰρ ταῦτα, οἱ στεναγμοὶ, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ ὠχρὸν εἶναι, οὐκ ἄλλου τινὸς, ἢ ἔρωτός ἐστιν.

ΖΕΥΣ. Ὦ μακαρία, ἥτις ἐν ἔρωτι καὶ ταῖς τοιαύταις [c] παιδιαῖς οἴει τὰ [d] ἡμέτερα πράγματα εἶναι. ΗΡΑ. Ἀλλὰ τί ἄλλο, εἰ μὴ τοῦτο ἀνιᾷ σε, Δία ὄντα;

ripidem totum devoravimus, ut subservire fabulae tuae queamus.

2. JUN. Ignorare nos putas caussam tui doloris?

JUP. *Si noris ipsa, cuncta fletu misceas.*

JUN. Novi caput eorum, quae te perturbant: amatorium quiddam est: nec tamen ploro, consuetudine quadam, cum saepe jam talibus in rebus contumelia me laeseris. Credibile nimirum est, Danaën quandam, aut Semelen, aut Europen te reperisse, cujus amore crucieris: deinde consilia te agitare, taurus ne velis an Satyrus fieri, an aurum, & per tegulas influere in sinum amasiae. Signa quippe ista, gemitus, lacrimae, pallor, non alterius rei quam amoris sunt. JUP. Inepta, quae in amore & ejusmodi lusibus res nostras versari existimes. JUN. Verum quid aliud quam hoc te angit, qui sis Jupiter?

3. JUP.

a Ὑποδραματυργεῖν] Ὑποτραγῳδεῖν *Coll.* & P. & marg. *Alw.* b Σοι] Deficit in *Fl.* c Παιδιαῖς] Sic & *Fl.* cum cett. d Ἡμέτερα πράγματα] Πραγ. ἡμῶν O.

27. Ὑποδραματυργεῖν] Τὸ δραματυργεῖν τῷ ὑποδραματυργεῖν ταύτῃ * διαφέρεται. δραματυργεῖ μὲν γὰρ ὁ ποιητὴς, καὶ τὰ ὑποθέσεις ὅλας, καὶ τὰ ἤθη, ὡς Εὐριπίδης, Εὔπολις· Ἀριστοφάνης, καὶ εἴ τις τοιοῦτος. ὑποδραματυργεῖ δὲ, ὁ τὰς ὠδὰς τῶν δραματουργῶν τούτων εἰραμμένα λαμβάνων κατὰ καιρὸν, καὶ τοῖς οἰκείοις † αὐτὰ πάθεσιν ἐναρμόττων, ἅτε τοῖς ἤδη πεπραγμένοις ἀφομοιούμενα. *V.* (γράφεται, ὑποτραγῳδῶν. C.)

* Διαφέρεται] Διαφέρει Exc. *G.*

† Αὐτὰ] Αὐτῷ Exc. *G.*

mutavi. *J. F. R.*

30. Ἥτις ἐστί σοι] Pleonasmum horum verborum (nam priora sensum satis absolvebant) compluribus Graecis Latinisque exemplis, non omisso hoc Luciani loco, firmat *Davis.* ad *Cic.* De nat. Deor. l. c. 26. p. 65. Quem indicante in margine *Hemsterhusio*, consului, exscribere nolo; quia hic notarum habemus satis. Conf. *Gall.* c. 12. *J. F. R.*

31. Οὐκ οἶδ'] Versus senarius. *F. G.*

38. Σάτυρον] Antiopam decepturus, quam c. 5. nominat, Nyctei erat filia. *M. du S.*

42. Ἄλλου τινὸς] In vett. quibusdam Edd. haec ita continuo ductu sunt exarata, ac si unum verbum esset velut ὅτις plerumque junctim scribere amant. Sed τινὸς sine accentu pro τινῶς valere, si quem fugit, adeat nos supra ad *Tyran.* c. XI. *Gesn.* ad *Quom. Hist.* c. 51. *Hemsterh.* ad *Prometh.* c. 7. p. 33. b. addatque *Amor.* c. 27. & *Herodian.* l. 3. 12. *J. F. R.*

43. Ὦ μακαρία] Verba Jovis ἰστιχα videntur, sicque corrigenda & ordinanda:

— — — ὦ μάκαιρ'
Ἥτις σὺ ἔρωτι, καὶ τοιούταις παιδιαῖς
Οἴει δ' ἡμέτερα πράγματ' εἶναι ἄλλο τί.

Τὸ ἄλλο τί, quod supplendum videbatur, supplevimus ex sequentibus. *F. G.*

47. Ἐν ἰχάτοις] Senarii. Ἐν ἰχάτοις &c. Καὶ τοῦτο &c. Ἔστιν ἰμοὶς εἰπεῖν χρὴ τιμῶντ' ἔτι. Καὶ τὰ γὰρ ἔχειν τ', ἂν τῇ γῇ, εἶτε κ' ἀμελῶσθαι. *F. G.*

Ἐν ἰχάτοις] Non male quidem *Gujetus* rursus conjecit & hic versus esse; sed quia transpositio est instituenda, nec ultimus tamen versus recte procedit, nihil in vulgata mutavi. Et quis ait, ubicumque versus vestigia adparent, nihil de suo adjecisse Lucianum, quod & alibi eum factitasse vidimus? Alia res est, ubi una syllaba demta, vel una transpositione facta, aut ejusmodi levi mutatione versus reparari potest, aut alibi

3. JUP. In ultimis, Juno, *periculis versantur* res Deorum: in novacula, quod est in proverbio, consistit, oporteat ne nos coli adhuc, & honores habere in terra, an negligi omnino, & plane nihil esse videri. JUN. Numquid gigantes quosdam terra rursus genuit; an Titanes ruptis vinculis, custodibusque superatis, rursus inimica nobis arma capiunt? JUP. *Quiesce: nil metus Diis ab inferis.* JUN. Quid igitur aliud terribile possit accidere? Nec enim video, nisi talia te dolore afficiant, ob quam rem Polus nobis aut Aristodemus pro Jove prodieris.

ΖΕΥΣ. Ἐν ἐσχάτοις, ὦ Ἥρα, τὰ θεῶν πράγματα, ἢ τοῦτο δὴ τὸ τῦ λόγυ, ὅπερ ξυρῦ ἕστηκεν, εἴτε χρὴ ἡμᾶς τιμᾶσθαι ἔτι, ἢ τὰ γέρα ἔχειν τὰν τῇ γῇ, εἴτε ἢ ἠμελῆσθαι πανταπάσι, ἢ τὸ μηδὲν εἶναι δοκεῖν. ΗΡΑ. Μῶν γίγαντάς τινας ἡ γῆ [e] αὖθις ἔφυσεν; ἢ οἱ Τιτᾶνες τὰ δεσμὰ διαῤῥήξαντες, ἢ τὰ φρυρᾶς ἐπικρατήσαντες αὖθις ἡμῖν ἐναντία αἴρονται τὰ ὅπλα; ΖΕΥΣ. Θάρσει, τὰ νέρθεν ἀσφαλῶς ἔχει θεοῖς. ΗΡΑ. [f] Τί ἂν ἄλλο δεινὸν ἂν [g] γένοιτο; ἐγὼ γὰρ, ὅτε μὴ τὰ τοιαῦτα ὀδυνῶσι, φροντίζω ὅτῳ Πῶλος, ἢ Ἀριστόδημος, ἀντὶ Διὸς ἡμῖν ἀναπέφηνας.

4. JUP. Timocles, Juno, Stoicus, & Epicureus Damis, heri nescio unde orto illis sermone, de providentia disputarunt, praesentibus quamplurimis & probatis hominibus, quod quidem vel maxime mole-

ΖΕΥΣ. Τιμοκλῆς, [h] ὦ Ἥρα, ὁ Στωϊκὸς, καὶ Δάμις ὁ Ἐπικούρειος, χθὲς, οὐκ οἶδα ὅθεν σφίσιν ἐξαμβὰς τῦ λόγυ, προνοίας πέρι διελεγέσθην, παρόντων μάλα συχνῶν καὶ δοκίμων ἀνθρώπων· ὅθεν μάλι-

e Αὖθις] Inserui ex O. Deerat in Edd. f Τί ἂν] Τί γοῦν O. g Γένοιτο] Γίνεται O. h Ὦ Ἥρα] Ἄρα male *Fl.*

48. Ἐπὶ ξυρῦ ἕστηκεν] Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν ἐσχάτῳ ὄντων κινδύνῳ λεγομένη, ἀφ' τὸ μὴ δύνασθαι ‡ τὸν ξυρὸν ἵστασθαι. *V.*

56. Τὰ νέρθεν] Τὰ κάτωθεν ἀπὸ τῶν καθαχθονίων. § ἐκεῖ γὰρ, ὡς λέγυσιν, οἱ Τιτᾶνες ἐδέδεσθο. *V.*

59. Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος] Οὗτοι τραγῳδίας ἦσαν ὑποκριταί. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ζεὺς τραγικοὺς ἰάμβους ἔλεγεν αὐτοῖς, διὰ τοῦτο εἶπεν, ὅτι ἀντὶ Διὸς Πῶλος ἔφάνη ἢ Ἀριστόδημος. Πῶλος δὲ ὁ Ἀριστόδημος ὑποκριταὶ ἐφάνησαν. ὑποκρούεται δὲ ὁ τοῖς τραγῳδίαις ὁ κωμῳδίαις ὁ θεούς. καὶ τοῦτο νῦν Ἥρα γυναικεία κρατυμύθῳ ἀλληγορίᾳ, καὶ ὅτε ἄλλος θεῶν ὑποκρίνοιτο πρόσωπα ¶ ὑπονοεῖσθαι ἐμπαλῶς τῷ Διὶ ὑποτίθεται. *V.*

‡ Τὸν ξυρὸν] Sic V. absurde. *M. du S.*

§ Ἐκεῖ] Ἐκεῖσε Edd. syllabam postremam sustulit *M. du S.*

¶ Ὑπονοεῖσθαι] Sic restituit Idem ex V. cum ὑποκρυπτόμενα legeretur in editis.

ubi ipse ait, se hoc vel illud Poëtae adferre, ibi ad restituenda metra proni erimus. *J.F.R.*

49. Ξυρῦ] Mss. Ox. ξηρῦ νῦν, quod nihili est. Vide Il. K. 173. — ἐπὶ ξυρῦ ἵστασαι ἀκμῆς. Utuntur & alii; & jam in proverbium abierat. *M. du S.*

52. Αὖθις] Ex Mss. Ox. inseruimus. *M. du S.*

Αὖθις] Non diu haesitavi in recipiendo illo αὖθις ex Cod. Ox. res enim ipsa, & sequens ὑπερατήσαντες αὖθις clamant, etiam priore loco idem requiri. *J.F.R.*

55. Θάρσει — θεοῖς] Senarius. *F.G.*

Θάρσει] Parodia *Eurip.* in Phoen. 118. Θάρσει τὰ γ' ἔνδον ἀσφαλῶς ἔχει πόλις. *M. du S.*

59. Πῶλος ἢ Ἀριστόδ.] Sunt histrionum nomina, ut infra. *G.C.*

Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος] Τῶν τραγῳδῶν ὑποκριταὶ fuerasse. *F.G.*

Πῶλος ἢ Ἀριστόδ.] De his vide *Mor.* c. 16. & infra c. 41. Polus Demosthenis aetate vixit, *Plut.* 1544. 1. 1558. 2. 1579. 2. 621. 1. & 1405. f. diu vixit. Vide etiam *A. Gell.* VII. 5. Aristodemus etiam Demosthenis aetate vixit; Vide *Demosth.* p. m. 168. C. cum Æschinem sub eo tertias egisse partes asseveret. *M. du S.*

61. Τιμοκλῆς — Δάμις] *Timoclem* Stoicum nullibi, nisi apud nostrum, invenio. *Heroemoeles* Stoicus, qui in Συμπ. inducitur, idem est haud dubie cum eo, ad quem sunm de *Mercede Conductis* librum scribit. Vide not. ad *Mort.* c. 2. *M. du S.*

63. Προνοίας πέρι διελεγέσθην] Res & cardo totius negotii, prudentia. *G.C.*

στα [a] καὶ ἠνίασέ με, καὶ ὁ μὲν Δάμις οὔτ' εἶναι θεοὺς ἔφασκεν, οὔθ' ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ἢ διατάττειν· ὁ δὲ Τιμοκλῆς ὁ βέλτιστος ἐπειρᾶτο ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν, εἶτα ὄχλου πολλοῦ ἐπιρρυέντος, οὐδὲν πέρας ἐγένετο [b] συνουσίας. διελύθησαν γὰρ [c] εἰσαῦθις ἐπισκέψασθαι τὰ λοιπὰ συνθέμενοι, καὶ νῦν μετέωροι πάντες εἰσὶ πρὸς [d] τὴν ἀκρόασιν, ὁπότερος κρατήσει, [e] καὶ ἀληθέστερα δόξει λέγειν. ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον, ὡς ἐν τοσούτῳ πάντα πᾶσι τὰ ἡμέτερα, ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ κινδυνευόμενα; καὶ δυοῖν θάτερον, ἢ παρεωρᾶσθαι ἀνάγκη [f] τὰ ἡμέτερα, ὀνόματα μόνον εἶναι [g] δόξαντα, ἢ τιμᾶσθαι [h] ὥσπερ πρὸ τοῦ, ἢν ὁ Τιμοκλῆς [i] ὑπέρσχῃ λέγων.

ΗΡΑ. [k] Δεινότατα, ὡς ἀληθῶς, καὶ ἐμάτην, ὦ Ζεῦ, ἐπετραγῴδεις αὐτοῖς. ΖΕΥΣ. Σὺ δὲ ᾤου, Δανάης τινὸς, ἢ Ἀντιόπης, εἶναί μοι λόγον ἐν ταράχῳ τοσούτῳ τί δ' ἦν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ Ἥρα, καὶ Ἀθηνᾶ;

stum mihi fuit. Ac Damis quidem, nec esse Deos, dixit, nec omnino ea quae fiunt inspicere aut ordinare: optimus autem vir Timocles caussam nostram agere studebat: tum ubi populus confluxerat multus, exitum non habuit colloquium, discesserunt enim, condicto, reliqua etiam se consideraturos. Et jam suspensi omnes sunt expectatione audiendi, uter vincat, & veriora dicere videatur. Videtis periculum, quam in angusto sint omnino res nostrae, & in homine uno periclitentur. Atque alterutrum horum necesse est, aut despici nos, & nomina tantum videri, aut honorari, ut olim, si dicendo Timocles superaverit.

5. JUN. Gravissima sane, Jupiter, *sunt quae narras*; nec frustra in illis agebas tragoedias. JUP. Tu vero putabas Danaae cujusdam aut Antiopae rationem me habere in tanta rerum perturbatione. Quid ergo Mercuri, & Juno, & Minerva, facimus?

a Καὶ] Omisit *Fl.* b Συνουσίας] Ξυνουσίας O. & mox ξυνθέμενοι. c Εἰσαῦθις] Ἐσαῦθις O. d Τὴν] Non habet articulum O. e Καὶ] Ἢ O. f Τὰ ἡμέτερα] Omittit O. & *Solan.* deleri voluit. g Δόξαντα] Δόξαντας O. quod necessarium, si ἡμέτερα cum eo delemus. h Ὥσπερ] Ὡς O. i Ὑπέρσχῃ] Ὑπερίσχῃ O. k Δεινότατα] Δεινὰ ταῦτα O.

73. Καὶ νῦν μετέωροι] Πρὸς ἀκρόασιν. *V.* (Aut decerat in ejus codice, aut Scholii pars reliqua periit. *M. du S.*)

69. Ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν] Non quidem arbitror hujus verbi potestatem plerisque ignotam; non possum tamen quin in transitu moneam, egisse de eo Rev. *Jac. Elsner.* in Ep. ad *Rom.* XV. 30. ubi συναγωνίσασθαί μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς. Et ex *Thucyd.* II. p. 97. Item IIh. p. 219. tradidisse, id significare primo, *socium esse & adjutorem in belli certamine*; Tum, *adesse periclitanti in judicio*, docente *Bisetо* ad *Aristoph.* Thesmoph. vs. 1070. Deinde in genere, *studiose & omni opera adjuvare laborantem*, ut Lucianus h. l. Et *Isocr.* Orat. ad Philipp. p. 216. Ac *Porphyr.* de Abstin. L. IV. §. 13. Adderem *Joseph.* Antiq. XII. 1. Δημήτριος ὁ Φαληρεύς, ὃς ἦν ἐπὶ τῆς βιβλιοθήκης τοῦ βασιλέως — συναγωνίζετο. Adderem alios, si in rebus notis haerere utile videretur. *J. F. R.*

71. Συνουσίας] Varietas illa inter σὺν & ξὺν nullius momenti tam saepe occurrit, ut non semper opus sit de ea monere. Cod. O. plurimum ξὺν habet. In Edd. Luciani autem ita promiscue se obfert, ut nescias, utrum Luciano sit frequentius. Ita ξυνουσίαις *Herm.* c. 18. Sed συνουσίαις. ibid. c. 20. Conf. mox c. 6. ubi rursf. ξυνέλθητε & συνέλθητε. Non repetam plus quam quadraginta similia mihi ex Luciano meos in usus notata. Dicam tantum, in *Timone* intra 34. paragraphos octies σὺν, quinquies tantum ξὺν occurrere, alibi aequalem fere utriusque esse numerum; in nonnullis vero verbis numquam ξὺν, sed semper σὺν legi, ut in συλλέγομαι, numquam inveni ξυλλεγ. forsan euphoniae gratia. Si vero deinde invenero ξυλλέγομαι, id monebo; non item, quoties in aliis variatur, nisi *Solanus* id faciat. *J. F. R.*

73. Μετέωροι πάντες] Eos metaphorice quasi *in aere suspensos* vocari, qui in magna versantur exspectatione, si non satis notum est, conferas mox *Icarom.* c. 3. ἃς ἐγὼ σοι μετέωρος ἅμα ἐπὶ τὸν λόγον. Ac *Demosth.* encom. c. 28. Καὶ δὴ ὁ μετέωρός ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος. Et *Alciphr.* 2. Ep. 4. p. 250. πάντες μετέωροι τὸν ἐκ βυλέμβου ἰχθὺν Μίκυθον, καὶ ἀκοῦσαι φιλαργύρων. &c. adeasque Cl. *Bergl.* ibi haec Lucini aliosque similia adducentem, quibus tantum addo *Lang.*

mus? reperite & vos pro sua quisque parte aliquid. MERC. Equidem ad commune *Deorum* puto considerationem hujus rei referendam, convocata concione. JUN. Etiam mihi eadem quae huic probantur. MIN. Sed alia omnia mihi videntur pater, non perturbari caelum, *censeo*, nec manifestum fieri, te moveri hoc negotio; sed privatim id agendum, ut vincat dicendo: Timocles, derisus autem Damis de disputatione discedat. MERC. Verum neque ignorabuntur ista, Jupiter, cum contentio philosophorum in publico sit futura: ac tu tyrannidem exercere videberis, si non communices de magnis adeo rebus, quaeque communes sint omnium.

6. JUP. Ergo jam praeconium fac, & adsunto omnes. MERC. Recte etenim dicis. Heus in concionem convenite Dii, ne cunctamini, convenite omnes: venite; de magnis rebus concionem habebimus. JUP.

νᾶ, πράτ[τ]οιμεν ἄν; [l] συνευρίσκεις γὰρ καὶ αὐτοὶ τὸ μέρος. EPM. Ἐγὼ μὲν ὅτι τὸ κοινὸν φημι δεῖν τ' ὑπόσκεψιν [m] ἐπαναγαγεῖν, ἐκκλησίαν συναγαγόντα. HPA. Καὶμοὶ ταῦτα συνδοκεῖ, ἄπερ κἀτοῦτο. ΑΘΗΝ. Ἀλλ' ἐμοὶ τἀναντία [n] δοκεῖ, ὦ πάτερ, [o] καὶ μὴ συνταράττειν τ' οὐρανὸν, μηδὲ δῆλον εἶναί σε θορυβούμενον τῷ πράγματι, πράττειν δὲ [p] ἰδίᾳ ταῦτα, ἐξ ὧν κρατήσεις μὲν [q] ὁ Τιμοκλῆς λέγων, [q] ὁ Δάμις δὲ καταγελασθεὶς [r] ἀπίοι ἐκ τ' συνουσίας. EPM. Ἀλλ' ὅτε ἀγνοήσεται ταῦτα, ὦ Ζεῦ, ἐν φανερῷ ἐσομένης τ' ἐριδος τοῖς φιλοσόφοις, καὶ σὺ ἰδόξεις [s] τυραννικὸς εἶναι, μὴ κοινούμενος καὶ τ' ὅτω μεγάλων καὶ κοινῶν ἅπασιν.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη κήρυττε, καὶ παρέστωσαν ἅπαντες· ὀρθῶς γὰρ λέγεις. [t] EPM. Ἰδοὺ δὴ εἰς ἐκκλησίαν συνέλθετε οἱ θεοί· μὴ μέλλετε, ξυνέλθετε πάντες, ἥκετε, καὶ μεγάλων ἐκκλησιάσομεν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ψι-

l Συνδρίσκεις] Συνιωρ. O. *m* Ἐπαναγαγεῖν] Ἐπανενεγκεῖν O. idque *Solan.* in text. recipi jubet. *n* Δοκεῖ] Συνδοκεῖ male O. *o* Καὶ μὴ συντ.] Μὴ ξυντ. omissa καὶ, O. *p* Ἰδίᾳ] Omissum in O. *q* Ὁ] Non habet articulum O. *r* Ἀπίοι] Ἄπιστν O. & *Fl.* & marg. *Ald.* *s* Τυραννικὸς] Καμπικὸς O. *t* EPM.] Ex O. huc inferui nomen Mercurii, quod Edd. male ante ὀρθῶς collocabant.

97. Ἀλλ' ὅτε ἀγνοήσεται] Τὸ ἀγνοήσεται, ἀντὶ τοῦ ἀγνοηθήσεται. σκοπὸς δὲ ὅτι τὸ τοῖς ἄρχουσι κατ' ἰδίαν τι πράττειν ἐ μὴ τοῖς ἀρχομένοις αὐτὸ κοινοῦσθαι, τυραννικὸν δοκεῖ. *V.*

Long. Past. 3. p. 100. (Ed. *Moll.*) καὶ τ' Δάφνιν μετέωρον πρὸς τὴν ἀκτὴν καλαλαβών. Idem etiam de navi in altum evecta. L. 2. p. 58. τὴν ναῦν εἰς τὸ πέλαγος μετέωρον ἤφειμεν. Item 2. 71. *Jungerm.* ναῦς ἐπ' ἀγκυρῶν μετεώρους διαμένειν, quod *Jungermannus* convertit, *naves in ancoris subrectas constituit.* Sed & de iis quae incerta pendent, recte dici, videmus ex *Plutarch.* Num. p. m. 60. f. μετεώρου τῆ πολιτεύματος ὄντος. *Suspensa sine imperio Reipubl.* Quod paullo aliter tamen intelligendum ap. *Herodian.* 2. 9. 3. συνθεμένους τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν μετέωρον φερομένην ἁρπάσαι, nempe, *principatum suspensum ac direptui expositum.* Sed de *suspenso sive inverto animo* aeque, si non rectius, quam *pendere ex alicujus ore*, (ut ibid. 2. 13. 8. conversum legimus) vertereur hoc ejusdem: Προσῆλθε γὰρ τὰ τῆ Σιδηρᾳ στρατῷ, ἐπιθυμία ἐν ὑμῖν εἰς τ' βασιλέα λακεδαιμονίους, μετέωρόν τε γνώμην ἔχοντας, καὶ λάσκοντας αὐτοὺς πολεμίαν νόμῳ. *J. F. R.*

75. Ἐν σινῇ] Supra in *Hermot.* c. 63. συνελαύνεις εἰς σινόν. Mox infra, c. 30. ἐν τῇ σινῇ ἐχόμην. *Alciphr.* I. Ep. 24. f. μὴ δὲ ἐν αὐλῶνι ἀγελαίους γίγνεσθαι εἰς σινὸν τῶν καιρῶν φθειρομένους. Ubi doctiss. *Bergl.* hoc Luciani quoque adfert. *J. F. R.*

78. Ἀνάγκη — ἀνόμοια] Has duas voces delet Ox. Mf. quae in vulgatis post ἀνάγκη leguntur, nempe τὰ ἡμίτομα, & mox in iisdem impressis legitur δέξαιλα; valde arridet haec Mf. O. scriptura, quam ideo in textum recepi. *M. du S.*

89. Ἐπανενεγκεῖν] Ex O. Codice hoc, pro vulgato ἐπαναγαγεῖν. *M. du S.*

1. Κανούμενος] Conf. infra *Icarom.* c. 29. pr. *J. F. R.*

4. Ἄπιστος ἐρθῶς γὰρ λέγεις; EPM.] Scripturam quam exhibet Cod. Ox. expressimus, utpote vulgata praestantiorem, quae Mercurio haec verba tribuit. *M. du S.*

5. Συνίλθετε] Cum *J.* etiam haberet συνίλθ. *Solan.* notarat Cod. O. habere ξυνίλθ. uti & mox ξυνκαλῶν. At cum videam cumdem Codicem fic saepissime ξ. pro σ. exhibere, ambigo an opus sit id ubique in variantt. notare cum lectoris fastidio. Vid. de eo jam notata ad c. 4. hujus *Dial.* v. Σωσιγένης. *J. F. R.*

19. Τὸν

ψιλὰ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἁπλοϊκὰ καὶ πεζὰ κηρύττεις, καὶ ταῦτα ὅτι τοῖς μεγίστοις συγκαλῶν; ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς γὰρ, ὦ Ζεῦ, ἀξιοῖς; ΖΕΥΣ. Ὅπως ἀξιῶ; [a] Ἀποσεμνύναι φημὶ δεῖν τὸ κήρυγμα μέτροις τισὶ, καὶ μεγαλοφωνίᾳ ποιητικῇ, ὡς μᾶλλον συνέλθοιεν. ΕΡΜ. Ναί. ἀλλ' ἐποποιῶν, ὦ Ζεῦ, καὶ ῥαψῳδῶν τὰ τοιαῦτα· ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι· ὥστε διαφθερῶ τὸ κήρυγμα, ὑπέρμετρα ἢ ἐνδεᾶ ξυνείρων, καὶ γέλως ἔσται πᾶς' αὐτῷ ὅτι τῇ ἀμουσίᾳ τῶν ἐπῶν. ὁρᾷ γὰρ καὶ τὸν Ἀπόλλω γελώμενον ἐπ' ἐνίοις τῶν χρησμῶν, καίτοι ὑπικρυπτόσης τὰ πολλὰ τῇ μανικῇ [b] ἀσαφείας, ὡς μὴ πάνυ σχολὴν ἄγειν τοὺς ἀκούοντας ἐξετάζειν τὰ μέτρα. ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, τὸν Ὁμήρου

Ita nude, Mercuri; & simpliciter, & pedestri oratione praeconium facis, idque cum de maximis rebus *Deos* convoces? MERC. Quomodo igitur jubes, Jupiter? JUP. Quomodo jubeam? Gravitatem conciliandam ajo praeconio versibus quibusdam, & magniloquentia poëtica, ut magis conveniant. MERC. Esto. Sed versificatorum ista, & carmina ad virgam canentium: at ego minime aptus sum ad poëticam: itaque corrupero praeconium, vel excedentes mensuram versus, vel deficientes consarcinans: & risus orietur ab illis propter imperitiam carminum. Videoenim ipsum quoque Apollinem rideri de oraculis quibusdam; quamquam multa hic tegat vaticinii obscuritas, ut, qui audiunt, non multum habeant otii ad versus examinandos. JUP. Ergo Mercuri de Homeri car-

a Ἀποσεμν. φημὶ δεῖν] Ἀποσέμνυσι φημὶ O. omisso δεῖν. b Ἀσαφείας] Sic dedi ex L. O. P. P. Ἀσφαλείας Edd. cett. omnes. μανικῇ quoque omittunt *J. H.* &c. cum Codd. nonnullis: id vero est in P. edit. & Cod. O.

8. Ἁπλοϊκὰ] Ἁπλούστατα, * ἰστιλῆ. *V.*
18. Ἐπὶ τῇ ἀκοῇ] † Γραι. ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ. *V.*

* Ἰστιλῆ] Ἀτειλῆ editum ante. Adscripserat *Solan.* Leg. ὡστιλῆ pro V. ἀτιλῆ.
† Γραι. Hic & in aliis multis locis in Exc. *G.* legitur tantum γρ. quod aliquando commodius reddi per γραπτέον potest. Hic tamen in C. hunc in modum scriptum invenio γραι, sive cum ι supra. *M. du S.* At hoc in Mss. imperativ. γράψαι notat. *J. F. R.*

19. Τῶν Ἀπόλλω] Hoc recte se habere, vid. ad c. 10. *J. F. R.*
20. Τὰ πολλὰ τῇ μανικῇ ἀσφαλείας] Pro ἀσφαλείας lego ἀσαφίας, & verto: *quamvis obscuritas multa tegat.* Sic in *Gallo* χρησμοὺς ἀσαφεῖς dixit. c. 18. f. ὑπὸ τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. *L. Bos.*
21. Μανικῇς ἀσαφείας] Recte emendatum est a Parisiensi Editore, quod in Edd. erat ἀσφαλείας, & pro eo ἀσαφίας, ut in P. & L. scribitur, repositum. Sed μανικῆς additur in *P.* In O. solum legitur. Vide 158. f. & 382. inf. cum *Menagii* not. *M. du S.*
Ibid. Τῆς — ἀσφαλείας] Quid sibi ἀσφάλεια hic velit, & quomodo occultare ea possit vitia poëseos, nemo temere dixerit. Nota oraculorum obscuritas: indicat eam ipsum participium ὑπικρυπτούσης. Quid igitur? legendum ἀσαφίας, quod voluisse etiam doctissimum *Solanum*, ex interpretatione Opsopoei, ab eo interpolata, colligo. *J. M. G.*
Ibid. Ἀσφαλείας] Ἀσαφίας. *F. G.* Idem notarat etiam *La Croze.*
Ἀσφαλείας] Quod Cl. *Bos* monuit, id sic jam editum erat in *Paris.* Non tamen dixerim, eum inde hausisse, quia cett. male quoque ἀσφαλείας. Ceterum a plagii crimine non est immunis, quod patefiet in nova Edit. ejus Ellipseων, brevi forsan proditura. *J. F. R.*

Ibid. Τῶν ἐπῶν] Τῶν μέτρων. *G.*
28. Θήλεια θεὸς] Τὸ νῦν hic deest, aut alia particula δήχρονον. *F. G.*
Ibid. Μήτε τις ἦν θήλεια θεὸς, μήτε τις ἄρσην] Claudicat versus hic, ut etiam postremus in voce νόημοι. Sed volens sciens hoc Lucianus ita commisit in persona Mercurii, ut mali Poëtæ, & qui paullo superius de se ipse dixit, ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι. *Th. M.*
Μήτε τις ἦν θήλεια θεὸς, μήτε τις ἄρσην] Nihil mirum si versus claudicat, quando vox omittitur, quam ex *Homero* ab *Solano* indicato restituimus. Editor Parisinae damnum hoc sarcire cupiens καὶ de suo, ut suspicor, supplevit, quo versus quidem dimensioni, non adeo intellectui satisfiebat. *J. F. R.*
Μήτε τις] Parodia ex variis *Homeri* locis, quae indicamus, concinnata, in qua ex ipso Homero quaedam emendanda sunt, ut τόγε post θήλεια θεὸς, & ὅσσοι. *M. du S.*
30. Μεθ' αὑτῶν] *Homer.* Il. Υ. 7. *M. du S.*
34. Ὅσοι — Νόημοι] Mercurius jussu Jovis convocaturus concilium Deorum, inter alia quae ῥαψῳδεῖ, & hoc ait,

— ἀλλ' ἰὼ Διὸς ἴλθετε πάντες
Εἰς ἀγορὴν, ὅσσοι τε κλυτὰς δεδύκατ' ἀνατόρμους,
Ὅσσοι τ' αὖ μίσεσθε, ἢ ὕστατοι, ἢ μάλα πόγχυ
Νόημοι, βουλῆσι δ' ἐμῇς ἐπιπείσεσθε κάθηνται.

Emen-

carminibus multa admisce praeconio, ut ille nos convocabat, meminisse autem te credibile est. MERC. Non equidem omnino plane & expedite. Periculum tamen faciam.

—— *Ne qua igitur mulier Dea, neve vir nullus,*
Neu quis de fluviis ipsis patris Oceani absit!
Neu quae Nympharum, verum ad Jovis omnis adesto
Concilium, quotquot celebres editis hecatombas:
Qui medii, qui postremi, qui nomine nullo,
Ora supinati videre sedetis ad aras.

ἐπῶν ἐγκαλαμίγνυε τὰ πολλὰ τῷ κηρύγματι, ὡς ἐκεῖνος ἡμᾶς συνεκάλει, μεμνῆσθαι δέ σε εἰκός. ΕΡΜ. Οὐ πάνυ μὲν ἴσως σαφῶς, ἀλλὰ προχείρως, πειράσομαι δὲ ὅμως.

Μήτε τις ἦν θήλεια θεὸς, [c] τόγε μήτε τις ἄρσην,
Μηδ' αὐτῆς πόλαμβος μενέτω τόσσ' Ὠκεανοῖο,
Μηδέ [d] τε νυμφάων, ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες
Εἰς ἀγορὴν, [e] ὅσοι τε κλυτὰς δαίνυθ' ἑκατόμβας·
[f] Ὅσσοι τ' αὖ μέσσοι, ἢ ὕστατοι, ἢ μάλα πάγχυ
[g] Νώνυμνοι, βωμοῖσι πολὺ [h] χίονες ἧσται
κάθηνται.

ΖΕΥΣ.

[c] Τόγε] Ex Homero supplevi. quod omissum in Edd. καὶ Edd. P. sola pro eo substituerunt. [d] Τε] Γε O. [e] Ὅσσοι] Ὅ σοι Edd. male & O. [f] Ὅσσοι] Sic jam recte P. & B2. Cett. ὅσοι. [g] Νώνυμνοι] Restitui ex Fl. & Homer. Νώνυμνοι enim vulgo Edd. & O. Μώνυμνοι Schol. [h] Κίονες] Κίονσι O.

32. ‡ Ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες] Πρὸς τῇ λοιπῇ δυσκολίᾳ, μοῦσαι δὲ μανίας τῆς περὶ τοὺς λεγομένους θεοὺς, καὶ Πρίαπόν τινα θεὸν εἶναι Ἕλληνες μεμυθολογήκασιν. ὃν οἱ μὲν αὐτὸν τὸν αὐτὸν φασιν εἶναι τῷ Διονύσῳ, ἐκπεπτωκὼς αὐτοῦ τούτου δήθεν Πριάπου καλουμένου, ἄλλοι δὲ Διονύσου μὲν υἱὸν, μητέρος δὲ ἡ Ἀφροδίτης, ἢ Διώνης. Μυασίας δὲ ὁ Παταρεὺς ἐρασθέντα τῆς Πριάπου λέγει, ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱὸν § καὶ ἔρωτα αὐτὸν εἰς τοὺς λειμῶνας, ἐπὶ τῇ ὡραιότητι ¶ μηδέπω αἰδοῦς ἐχομένη. εἶχε γάρ φασιν γλῶσσαν μεγάλην & γαστέρα & αἰδοῖον λιχθῆναι δὲ ὑπ' αὐτῆς, ὅτι συμπαίζει τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατὴρ γλώσσης & γαστέρος & μίξεως, ἄμοιρον ἔχει τὸ βίου. V.

37. Πάγχυ νώνυμνοι] Ἄνευ ὕμνων. V. In altero Vossiano sic: Νώνυμνοι] Γράφε νώνυμνοι. τετύχθαι ἄνευ ὕμνων.

‡ Ἀλλ' ἐς Διὸς] Hoc Scholium haud satis apte hic insertum, noluimus tamen loco movere, quo Scholiastae ingenium magis innotescat; qui arrepta marium foeminarumque inter Deos mentione, notam quam alibi aut concinnarat aut invenerat, alieno prorsus loco Lectori obtrudit. Vid. Schol. 43. ad Θ. δ. M. du S.

§ Καὶ ἔρωτα] Melius in Sch. 43. ad Θ. δ. legitur ἢ. M. du S.

¶ Μηδέπω] Nihil varietatis notatum invenio, mirorque Solanum hoc praeteriisse; credas enim, legendum μηδίων. Sed nihil est opus. J. F. R.

Emendatius Basileensis legit ὅσσοι in utroque loco. Cur vero ultimum versum in voce Νώνυμνοι claudicare dicat Marcilius pag. 131. edit. Amst. non intelligo. Utique secunda in Νώνυμνοι producitur. Hom. Il. M. vs. 70.

Νωνύμνους ὀλολύξας ἀπ' Ἀργείων ἰθαδήν Ἀχαιούς.

Pro Νώνυμνοι apud Lucianum in editione Florent. legitur νώνυμνοι. utrumque usitatum. J. F.

36. Ὅσσοι τ' αὖ] Hom. Il. I. 228. & mox Νώνυμνοι Il. N. 227. M. du S.

38. Νώνυμνοι] Non dubitavi sic dare ex Fl. & Homeri loco ab Solano citato. Item ex Il. Z. 70. ubi plane idem versus quem Cl. Jens. ex M. 70. citat, recurrit, nec tamen Νωνύμνους, sed νωνύμνους scribitur. Quin & M. 70. in Ed. optimae notae Ox. νωνύμνους similiter legitur. Et quamvis Erudit. Clarke Νωνύμνους ibi ediderit, fatetur tamen, alios νωνύμνους habere, aitque: „ Nulla ex analogia produci potest illud υ. U„ trumne vero νωνύμνους, quomodo nonnulli edide„ runt, an νωνύμνους aeque ac νωνύμνους pronuntiarint „ Iones, non liquet". Non tamen ausim repugnare Jensio νωνύμνους & νωνύμνους promiscue inveniri, & prius etiam produci; nam in Odyss. priore modo scribitur A. 222. —— θεοὶ νώνυμνοι ἐσίσω, in 3. Editt. antiqq. ac tamen media fit longa. Sed quia crebrius corripitur sic scriptum, ut Od. Z. 182. Νώνυμνον ἐξ Ἰθάκης —. Item N. 239. Οὕτω νώνυμνός ἐσσι· ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοί, suspicio remanet, etiam priori Od. loco consona duplicata legendum. Quare fraudi non erit recepisse in Luciano quod tutius est, etsi nondum plane negari queat, alterum quoque defendi posse. Sed sentio nimis jam curiosum me fuisse in una literula indaganda, & non multum utilitatis inde Lectorum plurimos capturos. J. F. R.

Ibid. Βωμοῖσι] Lege ἐπὶ βωμοῖς παρὰ κίοσιν. F. G.

ΖΕΥΣ. Εὖγε, ὦ Ἑρμῆ, ἄριστα κεκή-
ρυκταί σοι, ἐπειδὴ σωθέντες γε ἤδη. ὥστε
σὺ μὲν Ἀλκαμένην κάθιζε αὐτοῦ, καὶ τῷ
ἀξίαν ἑκάστου, ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ·
ἐπὶ προεδρίᾳ μὲν τοὺς χρυσοῦς, εἶτα ὑπὲρ τού-
τοις τοὺς ἐλεγυροῦς, εἶτα ἐξῆς, ὁπόσοι ἐλε-
φάντινοι, εἶτα τοὺς χαλκοῦς, ἢ [b] τοὺς λι-
θίνους, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις, οἱ Φειδίᾳ μὲν, ἢ
Ἀλκαμένης, ἢ Μύρωνος, ἢ Εὐφράνορος,
ἢ τῶν ὁμοίων τεχνιτῶν, προτετιμήσθων· οἱ
συρφετώδεις δὲ ἅτε καὶ ἄτεχνοι πόρρω που
συνωσθέντες [c] καθεδοῦνται σιωπῇ, [d] ἀνα-
πλησάντες μόνον τὴν ἐκκλησίαν. ΕΡΜ. Ἔσται
ταῦτα, καὶ καθεδοῦνται ὡς [e] προσήκει. ἀλλ'
ἐκεῖνο εἰ [f] πρόχειρον εἰδέναι, ἢν τις αὐτῶν
χρυσοῦς μὲν καὶ πολυτάλαντος [g] ἢ τὴν ὁλκὴν,
οὐκ ἀκριβὴς δὲ τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ κομιδῇ
ἰδιωτικὸς, καὶ ἀσύμμετρος, πρὸ [h] τῶν χαλ-
κῶν [i] τῶν Μύρωνος, καὶ Πολυκλείτου, καὶ τῶν
Φειδίου, καὶ Ἀλκαμένους τῶν λιθίνων καθεδεῖ-

7. JUP. Euge Mercuri. Optime fun-
ctus es praeconio. Etenim jam concurrunt. Itaque exceptis sedilia praebe pro dignitate cuique, prout vel quantum ad materiam se habent vel quantum ad artem. Primo quidem loco aureis, tum post illos argenteis, deinde juxta hos, qui sunt eburnei, tum aereis aut lapideis: & in his ipsis, qui Phidiae sunt, aut Alcamenis, aut Myronis, aut Euphranoris, aut similium artificum, praeferantur. At illi de faece, artis omnis expertes, porro *in angulum aliquem* contrusi silentio, concionis modo explendae caussa, assideant. MERC. Fient ista: sedebunt ut convenit. Verum illud non expeditum est scire, si quis illorum aureus quidem ille sit, & multorum talentorum pondere, sed idem non curiose elaboratus, sed plebejus omnino, & parum commensu sibi respondens, hic ne ante aeneos Myronis, Polycleti, Phidiae, & lapideos Alcamenis assidebit?

a Σωθέντες] Sic dedi ex O. P. & Schol. licet O. ξωθέντες. Edd. σωίσαι. b Καὶ] Non adgnoscit articulum O. c Καθεδοῦνται] Deest in O. d Ἀν——ες] Ἀν——αν O. e Προσήκει] Restitui ex O. Προσῆκον Edd. f Πρόχειρον] Χεῖρον O. g Ἢ] Omittit O. h Τῶν] Bene sic *Fl. H. Va. P. S.* Γὰρ male *J.* i Τῶν Μύρωνος] Τῆς Μυρ. O.

41. Σωίσασι] Γράφε σωθέντες. *V.*

47. Οἱ Φειδίᾳ μὲν] Οὗτοι ἀγαλματοποιικοὶ ἦσαν ἄριστοι. *V.*

Βαρυοῦσι] Recte quidem *Gujetus* vidit in vulgaribus Edd. deesse aliquid ad numerum. Jam vero quum pro *τέτταρες*, habeamus *τέτταρες*, addito *ὡς* nihil est opus. *J. F. R.*

43. Ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ] Indicarat *Solan.* in marg. conferend. *Dial.* 1. T. I. Ibi autem, §. 2. legas: *φύσεως — ἔχων δίκην.* Sed illa verbi ἔχω structura satis est obvia. Vid. tamen *Tox.* c. 44. f. *ὡς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχοι*, ibique obiter notata; nam his inhaerere, ubi nihil est difficultatis, non est animus. *J. F. R.*

48. Εὐφράνορος] Miror hunc inter statuarios nominari, omittique hic Polycletum, qui paullo post a Mercurio memoratur. Euphranor enim insignis quidem pictor, non statuarius; nisi forte etiam tabularum pictarum hic rationem a Jove haberi putes, quod a vero mihi non videtur abhorrere. Euphranoris inter alia celebrabatur *Juno*, cujus & noster meminit. Habet tamen etiam *Lactantius* inter statuarios L. II. 4. cum Polycleto & Phidia, p. m. 111. B. *M. du S.*

57. Τῶν χαλκῶν] Sola *J.* hic ῶν pro ῆν habet; sed vulgatam sequor. *M. du S.*

63. Πλουτίνδην — Ἀριστ.] Quid haec significent, docebit *Aristot.* Pol. IV. 157. 17. *M. du S.*

68. Χαριέντως] Conf. infra c. 48. locaque ibi indicata. *J. F. R.*

71. Ἐλεφάντινοι] Jupiter Olympius, de quo ad Θωρ. c. 11. & Συγγρ. c. 51. De materia Colossorum eorum vide Ἀλ. c. 24. *M. du S.*

74. Μυῶν] Sic Mf. O. vide Ἀλε. c. 24. ubi in impressis itidem peccatur; μυιῶν enim utrobique habent omnes. *M. du S.*

Μυῶν ἀγέλας] Dedi hoc Mf. ac *Solano*, ut μυῶν ἀγ. *murium greges*, pro μυιῶν *muscarum*, reciperem; quia habitatio illis hic convenientior, quam his; & verbum ἐμπολιτεύομαι, quasi *civitatis forma incolere*, *muribus* quam *muscis* melius conveniat. Utrum autem infra *Gallo* c. 24. f. *muscarum grex* potior sit grege murium, quod Clariss. *Wessel.* obs. p. 51. voluit, ibi disquiremus. *J. F. R.*

75. Βυβλῖ] Vide Ἰκαρ. c. 24. & *Strab.* X. p. 471. *M. du S.*

77. Ὁ Μὴν] *Deus Lunus*, qui a Phrygiis praecipue co-

bit? an putandum, praeferendam esse artem? JUP. Sic quidem decebat: sed praeferendum tamen est aurum. MERC. Audio. Nempe ex divitiis atque censu jubes, non ex nobilitate & *praestantia* illos a me collocari. Venite ergo in primas sedes vos aurei.

60 ὁραται, ἢ [k] προλιμητέαν χρὴ νομίζειν εἶναι τὴν τέχνην; ΖΕΥΣ. Ἐχρῆν μὲν οὕτως, ἀλλ' ὁ χρυσὸς ὅμως προλιμητέος. ΕΡΜ. Μανθάνω, [l] ὅτι Πλυτίνδην κελεύεις, ἀλλὰ μὴ Ἀριστίνδην καθίζειν, καὶ ἀπὸ τιμημάτων ἥκειν εἰς τὰ πρωτεῖα ὑμεῖς οἱ χρυσοῖ.

8. Videntur proinde, Jupiter, prima sedilia occupaturi soli barbarici, Graecos enim, quales sint, vides: venusti illi quidem, & boni vultus, & ex arte figurati: sed iidem lapidei aut aerei in universum omnes; aut pretiosissimi quidem illorum eburnei, pauxillum quantum auri refulgentis habentes, ut colore illo & splendore inducti tantum sint. Intus vero lignei sunt, & totos murium greges, ibi remp. habentes, tegunt. At illa Bendis, & Anubis iste, & juxta illum Attis & Mithres, ex auro solido toti, & graves & multi revera pretii.

Ἐοίκασι δ' ἔν, ὦ Ζεῦ, οἱ βαρβαρικοὶ πρωτεύειν μόνοι, ὡς τάς γε Ἕλληνας ὁρᾷς ὁποῖοί εἰσι, χαρίεντες μέν, καὶ εὐπρόσωποι, καὶ τὴν τέχνην ἐκπεπαλισμένοι, λίθινοι δὲ, ἢ χαλκοῖ ὅμως ἅπαντες, ἢ οἵγε πολυτελέστατοι αὐτῶν ἐλεφάντινοι, ὀλίγον ὅσον τοῦ χρυσοῦ [m] ὀπτασίλβον ἔχοντες, ὡς ὀπτεχρῶσθαι καὶ [n] ἐπηυγάσθαι μόνον, τὰ δὲ ἔνδον ξύλινοι, καὶ ὅτοι [o] μυῶν ἀγέλας ὅλας ξεμπολίλευομένας σκέπουσιν. ἡ Βενδὶς δὲ αὕτη, καὶ ὁ [p] Ἄνουβις ἐκεινοσὶ, καὶ παρ' αὐτὸν ὁ [q] Ἄτλις, καὶ ὁ Μίθρης, καὶ [r] ὁ Μὴν ὁλόχρυσοι, καὶ βαρεῖς, καὶ πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς.

ΠΟΣ.

k Προτιμητέον] Προτιμοτέραν marg. *Al.* & O. qui mox εἶναι omittit. l Ὅτι] Non comparet in *Fl.* m Ἐπισίλβον] Ἀποσίλβον O. manu recentiore. n Ἐπηυγάζ] Ἐπιλυγάζ male O. Ἐπηλυγάζεσθαι *Coll.* o Μυῶν] Sic O. Μυιῶν Edd. Μυῶν male *F.* p Ὁ Μὴν] Sic restitutum ex O. & *Fl.* Nam καὶ μὴν Edd. cett. male. Μὴν ὁ ἅλ. P. q Ὅλοι] Ὅσοι *Fl.* Ὅλοι cett. & P. r Πολύτιμοι] Ex *Fl.* sic dedi, cum πολυτίμητοι esset in Edd. cett.

60. Προτιμητέον] Γράφ. προτιμοτέραν. *V.*

63. Πλυτίνδην] Ἀριστίνδην, ἀντὶ τῆς κατ' ἐκλογήν. Πλυτίνδην δὲ ἀντὶ τῆς πλουσίας. *V.*

73. Ἐπηλυγάζεσθαι] Ἡλύγη ἡ σκοτία. *V.*

75. Ἡ Βενδὶς δὲ αὕτη] Ἡ μὲ Βενδὶς Θρακῆσσα θεός. Ὁ δὲ Ἄνουβις Αἰγύπτιος, ὃν οἱ λόγοι ἐκ κυνοπρόσωπον φασίν. * Ὁ Μίθρης Περσικός. Ὁ Μὴν Φρύγιος. Ὁ μὲν Μίθρης, ὁ αὐτὸς ὢν τῷ Ἡφαίστῳ, ἄλλοι δὲ τῷ ἡλίῳ φασίν. Ἐπεὶ δὲ οἱ βάρβαροι πλούτῳ † ἐκόμων, εἰκότως ἐκ πολυτελῶς τοὺς ἑαυτῶν θεοὺς κοσμοποιοῦσιν. Τὸν Ἄτλιν δὲ Φρύγες σέβονται, ἐκ αὐτὸν ὄντα τοῦ Διονύσου. φασὶ δὲ αὐτὸν ἐκ Θυλυδρίων ὑπὸ Ῥέας ἐκ τῶν θεῶν ἀποκοπέντα μορτὸς δηλ. ὅτι ἐρέμνων αὐτῆς ἐπάρξαι. Ἔνιοι δὲ ἐκ γήσιον υἱὸν αὐτῆς ὄντα δὲ ἐκείνῳ πιθέσθαι αὐτὸν φασι. ‡ τοῦτο ἱεραῖκαῖς λειτουργοῦντες ἐκτιμιτόρμοι πρότερον τὰ γεννητικὰ ἄρθρα ἀνατίθεν ὕστερ. Δι' ὃ τοῦτο ἐκ τὸν πωίζειν τοῦτο κατὰ πάντων ἐνόχων, ὡς τῷ Ἄτλιδι ἐκτιτυδίαν ἀνακεῖσθ, ἀμμοδιάστροι δὲ, § εἰ περιειδύσιο, καθ' ὅτι ἐκ αὐτὸς Ἄτλις τοιοῦτος ἐπαμφοτέρῳ τῇ ¶ μόσει ἐξεταζόμενος. *V.*

77. Ὁ Μίθρης] Ὁ Μίθρης ἐστὶ ὁ Πέρσης ὁ ἥλιος. *V.*

* Ὁ Μίθρης] Μίθρας, & fine artic. Edita. Correxit *Solan.* adscripsitque: Exc. *G.* ὁ Μίθρης, Περσικὸς. ὁ Μὴν Φρύγιος. ὁ δὲ Μίθρης. V. etiam, nisi quod ὁ μὲν Μίθρης ultimo loco habet. *M. du S.*

† Ἐκόμων] Ἐκόμων ante editum male.

‡ Τοῦτο ἱεραῖκαῖς] Τοῦτο δὲ ἐκείνῳ. C.

§ Εἰ περιειδ.] Sic C. pro quo εἶναι λέγεσθε erat in editis. In V. autem εἶναι δοκοῦσιν. *M. du S.*

¶ Μόσει] Sic etiam C.

colebatur. Vide c. 42. Ejus effigiem in nummis exhibet *Spanh.* p. 193. quem vide. Sic autem scribitur in O. & *Fl.* Ed. In reliquis Μὼν. Nisi quod in P. Μὴν ὁ ἁλ— scribitur, prave. *M. du S.*

78. Πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ.] Cum non satis diserte notasset *Solanus* quid *Fl.* hic haberet, ego eam adii, cum ceteris contuli, invenique, eam pro vulgato, καὶ πολυτίμητοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ. καὶ πῶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, δίκαιον, sic habere: καὶ πολύτιμοι. Ποσειδῶν. ὡς ἀληθῶς τοῦτο Ἑρμῆ δίκαιον. Ex ea igitur lubens adripui illud πολύτιμοι, quod sensus post βαρεῖς postulat. Non enim idem esse πολυτίμητοι, quod honorem cultu exhibendum signif. cum alterum de eo quod multo pretio emitur, verius dicatur: idque notum arbitror, alioqui testimoniis firmarem. Ceteras tamen ejusdem *Fl.* mutationes adsumere non sum ausus, quod omis-

[a] ΠΟΣ. [b] Καὶ σοῦ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, δίκαιον, τὸ χυσοπρόσωπον τοῦτον προκαθίζειν μοὶ τὸ Αἰγύπτιον, καὶ ταῦτα Ποσειδῶνος ὄντος; ΕΡΜ. Ναί. ἀλλὰ σὲ μέν, ὦ ἐννοσίγαιε, χαλκεῖν ὁ Λύσιππος καὶ κ πλωχὸν ἐποίησεν, οὐκ ἐχόντων τότε Κορινθίων χρυσόν. ἔστος δὲ ὅλοις μετάλλοις πλουσιώτερός ἐστιν. ἀνέχεσθαι δὴν χρὴ παρεσμόν, καὶ μὴ ἀγανακτεῖν εἴ τις ῥῖνα τηλικαύτην χρυσῆν ἔχων [d] προλιμήσεταί σου.

9. NEPT. Et ubi hoc justum est, Mercuri, hunc canino vultu praeditum ante me sedere Aegyptium, idque cum ego Neptunus sim? MERC. Sic est. Verum te, quassator telluris, aereum Lysippus & pauperem fecit, non habentibus eo tempore aurum Corinthiis: at hic totis metallis ditior est. Ferre itaque oportet, te submoveri, nec indignari si quis tantum ex auro rostrum habens tibi praeferetur.

ΑΦΡ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, κἀμὲ λαβὼν ἐν τοῖς προεδρίοις που κάθιζε· χρυσῆ γάρ εἰμι. ΕΡΜ. Οὐχ ὅσα γε, ὦ Ἀφροδίτη, κἀμὲ ὁρᾶν, ἀλλ' εἰ μὴ πάνυ λημῶ, λίθου τοῦ λευκοῦ Πεντέληθεν, οἶμαι, λιθοτομηθεῖσα, εἶτα δόξαν ἔτυχε Πραξιτέλους, Ἀφροδίτη γενομένη, Κνιδίοις παρεδόθης. ΑΦΡ.

10. VEN. Ergo me etiam in primis alicubi colloca subselliis: etenim aurea sum. MERC. Non quantum ego quoque videre, Venus, possum. Sed si non plane lippio, ex candido lapide, Pentelico arbitror, excisa, deinde cum ita Praxiteli videretur, Venus facta, & tradita es Cnidiis. VEN.

a ΠΟΣ.] Vid. not. b Καὶ σοῦ] Haec deesse in O. & P. notat *Solan.* Non satis distincte tamen, anne utrumque in utroque. Quod tamen suspicor, quia & in *Fl.* abesse video. c Πλωχὸν] Πέντα O. d Προτιμήσεται] Προτιτίμηται O.

81. Κυσοπρόσωπον] Ἀνεῶν. *V.*

91. Χρυσῆ γάρ εἰμι] Χρυσῆν ἴλιγιν Ὅμηρος τὴν Ἀφροδίτην, * ἀντὶ τοῦ καλήν. αὐτὴ δὲ ἴδιόν τι προσέθηκεν, ὅσον οὐ τοῦ ὀνόματος. *V.*

93. Πάνυ λημῶ] Λημὸν δέ ἐστιν ὁ ἐν τοῖς ὄμμασι ῥύσιν. *V.*

94. Πεντέληθεν] Ἀπὸ Πεντέλης. Πεντέλη δὲ ὄρος λίθου παρ' Ἀθηναίοις εἰς ἀγάλματα ποιούμενον. *V.*

95. Πραξιτέλους] Οὗτος ἀγαλματοποιὸς ἄριστος, ὅστις καλλιτεχνήσας τὸ ἐν Κνίδῳ τῆς Ἀφροδίτης ἄγαλμα. *V.*

* Ἀντὶ] Turicis pro ἀντὶ τοῦ, ediderat *Clar.* Sed cum ἀντὶ τοῦ esset in V. ἀντὶ τοῦ inde fecit *Solan.* merito quidem, licet τὸν ad praecedentia relatum exemplari queat. *J. F. R.*

sionem prae se ferunt. Formula autem ὡς ἀληθῶς Nostro est cum aliis familiaris. Vid. *de Salt.* c. 2. m. *Alex.* c. 61. *Lexiph.* c. 22. *Amor.* c. 48. Ac *Bergl.* ad *Alciphr.* I. 30. f. Sic in aliis adject. *Long. Past.* III. p. 111. ὁ δὲ ἐγεῖτο ὡς μακρότατα τῆς Χλόης. *J. F. R.*

80. Ποῦ] Lege πῶς. In O. deest. *M. du S.*

91. Χρυσῆ] *Homero* nempe passim. *M. du S.*

94. Πεντέληθεν] Πεντέλη locus in Attica. *F. G.*

Πεντέληθεν] Vide notam ad Ἔρωτ. c. 13. ubi aliter traditur. *M. du S.*

95. Δόξαν ἔτυχε Πραξιτέλους] Tale est Horatianum illud: *Cum faber incertus scamnum faceretne Priapum, maluit esse Deum.* &c. *F. G.*

1. Καὶ ἅμα καὶ] Etsi posterius καὶ, quod *Fl.* omisit, abesse potest, minime tamen eam sequor; quia sic solet Nostro aliisque duplicari. Vid. *Alex.* c. 24. v. 21. Ibid. c. 28. pr. *Imag.* c. 6. f. &c. *J. F. R.*

Ibid. Τὸν Ἀπόλλω] Quod *Soulius*, sive *Solanus* noster operae duxit notare consensum in Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα, monet, id jam dictum recte se habere, ad *Jov. Conf.* c. 8. Et hoc *Jov. Trag.* c. 6. eodem modo legebatur. Et sic *Dial. Sic.* quoque τὸν Ἀπόλλω. L. 2. c. 47. atque alibi. *J. F. R.*

Ibid. Ἀπόλλω — πολύχρυσον] Dives dicitur Il. I. 404. sed nullibi, quod praefiscine dixerim, apud *Hom.* πολύχρυσος, quod apud *Hesiodum* epithetum est Veneris passim, ut Ἔργ. 519. *M. du S.*

3. Ἐκ τοῖς ζευγίταις] Cum mox τῷ θητικῷ, tum πεντακοσιομεδίμνοις & ἱππάδι etiam mentio injiciatur, optimum fuerit hic uno loco proponere antiquum illum Solonis censum, ad quem respicitur: faciemus hoc *Plutarchi* verbis, Solone p. 160. *H. Steph.* Τοὺς μὲ ξηροῖς ὁμοῦ καὶ ὑγροῖς (oleo, arbitror) μέτρα πεντακόσια (quingenas s. quingentas de unoquoque genere) πεσῶντας πρώτους ἔταξε, καὶ πεντακοσιομεδίμνους προσηγόρευσε· δευτέρους δὲ τοὺς ἵππον τρέφειν δυναμένους, ἢ μέτρα ποιοῦ τριακόσια· (trecenas, trecentas de unoquoque genere) καὶ τούτους ἱππάδα τελοῦντας ἐκάλει. ζευγῖται δὲ οἱ τὸ τρίτον τιμήματος ἀπομετρήσαντες, οἷς μέτρα ἦν συναμφοτέρων τριακόσια (utriusque generis simul sumti trecentorum) οἱ δὲ λοιποὶ πάντες ἐπεκλῆθησαν θῆτες, οἷς ἐδημόσιαν ἀρχὴν ἔδωκεν οὐκ ἄρχειν, φάλλα τῷ συνεκκλησιάζειν μό-

VEN. At ego fide dignum tibi teſtem Homerum adducam, qui hinc inde ſuis in carminibus auream me Venerem eſſe dicit. MERC. Nimirum idem etiam Apollinem multi eſſe auri dicit ac divitem. Sed jam videbis illum quoque ſedentem inter jugarios, corona exutum a latronibus, & verticillis lyrae a ſacrilegis ſpoliatum: itaque contenta eſto, quod non omnino in capite cenſis fers ſuffragium.

11. COL. Mecum vero certare quis auſit, qui & Sol ſim, & tanta magnitudine? Niſi enim portentoſe magnum & menſuram omnem ſupergreſſum exſtruere me voluiſſent Rhodii, de aequali impenſa ſexdecim aureos facere Deos poterant: hac itaque proportionis regula majoris ego pretii

Καὶ μὴν ἀξιόπιστόν σοι μάρτυρα τ' Ὅμηρον παρέξομαι, ἄνω τε κάτω τ' ῥαψῳδίαν χρυσῆν με τ' Ἀφροδίτην εἶναι λέγοντα. ΕΡΜ. Καὶ γὰρ [e] καὶ τ' [f] Ἀπόλλω ὁ αὐτὸς πολύχρυσον ἔφη εἶναι καὶ πλούσιον· ἀλλὰ νῦν ὄψει καὶκεῖνον [g] ἐν τοῖς ζευγίταις που καθήμενον, ἀπεστεφανωμένον γε ὑπὸ τ' λῃστῶν, καὶ στυὸς [h] κόλλοπας τ' κιθάρας [i] περισεσυλημένον, ὥστε ἀγάπα καὶ σὺ μὴ πάνυ ἐν τῷ ψηφικῷ ἐκκλησιάζουσα.

ΚΟΛ. Ἐμοὶ δέ τις ἂν ἐρίσαι [k] τολμήσειεν, ἡλίῳ τε ὄντι, καὶ τηλικούτῳ τὸ μέγεθος; εἰ [l] δ' ἦν μὴ τοιοῦτος, μηδ' ὑπέρμετρον οἱ Ῥόδιοι κατασκευάσασθαί με ἠξίωσαν, ἀπὸ τοῦ ἴσου τελέσματος ἑκκαίδεκα χρυσοῦς θεοὺς ἐπεποίηντο [m] ἄν· ὥστε ἀνάλογον πολυτελέστερον ἂν νομίζοιμεν, καὶ πρόσ-

ετι ιν

e Καὶ] Abeſt a *Fl.* *f* Ἀπόλλω] Nihil mut. Edd. & O. *g* Ἐν τοῖς ζυγίταις που καθ.] Quinque haec verba omiſſa in *Fl.* *h* Κόλλοπας] Sic Edd. excepta *Fl.* quae κόλοπας. Sed O. σκόλοπας. *i* Περισεσυλημένον] Ἀπεστερ. O. *k* Τολμήσειεν] Τολμῶσαι *Fl.* Vulgatae ſuffragatur P. *l* Δ' ἂν] Γοῦν O. *m* Ἂν] Inſerui ex O. Deerat in Edd.

5. Τοὺς † κόλλοπας] Οὓς κολλάβους φασίν. εἰσὶ δὲ οἱ πασσάλισκοι, εἰς ἀποκτείνουσι αἱ νευραί. *V.* (ἐπιτείνουσι) αἱ χορδαί. C.)

6. Ἐν τῷ ψηφικῷ] Θῆτες ἐκαλοῦντο ὑπὸ τοῖς Ἀθηναίοις οἱ πάντων πενέσταλοι, ἀπὸ τοῦ θητεύειν, ὅ ἐστι μισθοῦ δουλεύειν, τριφόλμοις. ὁ τῷ θητικῷ ἐν ἐκκλησιάζειν λέγει· ἐστὶ τοῦ ὁ τῷ πενιχρῷ τάγμα. *V.*

12. Ἴσου τελέσματος] Δαπανήματος. *V.*

† Κόλλοπας] Κόλλαπας Edita male. Et proxime τὸ pro τοῦ. Utrumque emendavit *M. du S.*

δικάζειν μόνον μετεῖχον τ' πολιτείας. Hinc apparet, *claſſicos* vel *primi cenſus* homines vocari poſſe πεντακοσιομεδιμναίους, *equeſtrem* Atticorum cenſum eſſe τῶν ἱππάδων, ζευγίτας ſ. *jugarios* dictos, quod duo juncti unum equum publicum alerent, θῆτας denique cum *capite cenſis* Romanorum comparari utcunque poſſe. *J.M.G.*

5. Κόλλοπας] De hoc vide ad Ζεύγ. c. 23. *M. du S.*

Κόλλοπας] Remittitit *Solan.* ad *Deor. Dial.* VII. c. ult. Sed ibi ex Codd. κολλάβους editum de re eadem. Nihil tamen hic muto. Vide ſis, quae ſagaciſſimus *Hemſterh.* ibi eſt commentatus. *J.F.R.*

6. Τῷ θητικῷ] Θητικὸν infimae claſſis locus apud Athenienſes. Nam totam civitatem in quatuor claſſes Solon diviſerat in πεντακοσιομεδίμνους, ἱππάδας, ζευγίτας & θητικούς. Scholiaſt. *Ariſtophan.* ad Equit. tres tantum facit ordines. *J.B.*

8. ΚΟΛΟΣΣΟΣ] In *J.* & *Fl.* non hoc modo nomen, ſed & pleraque interlocutorum integra ſcribuntur; adſcripſit *Solan.* conferend. *Quom. Hiſt.* c. 23. Ibi Coloſſi Rhodii & proportionis imaginum fit mentio. *J.F.R.*

10. Εἰ δ' ἦν ὑπερφυᾶ] Sententia poſtulare videtur, ut unica mutata literula legamus *si γοῦν*. Certe in interpretando hoc ſum ſecutus. *J.M.G.*

12. Τελίσματος] Primo trecenta Talenta ex Demetrii apparatu ſive machinis relictis conflata, ad eam rem adhibita ſunt. *Plin.* XXXIV. 7. neque ſufficiente hac ſumma collata eſt praeterea a Rhodiis alia ad perficiendum opus pecunia. *M. du S.*

13. Ἐπεποίηντο ἄν] De meo non inſeruiſſem illud ἄν, quia tam brevi intervallo iterum ἄν habemus. Verum quia *Soulius* noſter id fecit, & ſenſus potius quam euphoniae ratio habenda; obſecundavi. Magis enim jam aperte declaratur, Rhodios non revera ſedecim aureos Deos inde feciſſe; ſed, ſi voluiſſent, facere potuiſſe. Ceterum de praeterito paſſivo poteſtate activa uſurpato dictum abunde ſupra. Conf. I. *Ver. Hiſt.* c. 35. vſ. 50. Et notam Cl. *Jenſii* ad *Tyrannic.* c. 12. No. 24. ubi licet πεπραγμένα fruſtra active interpretetur, multa tamen alia exempla addit, unde id patet; quorum alia ex Luciano etiam alibi non ſemel indicavimus. *J.F.R.*

Ibid. Ἂν] Ex Mſ. Ox. ante ὥστε. *M. du S.*

ἐστιν ἡ τέχνη, καὶ ἡ ἐργασία [a] τὸ ἀκριβὲς ἐν μεγέθει τοσούτῳ. ΕΡΜ. Τί, ὦ Ζεῦ, χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γοῦν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι, χαλκοῦς ἐστιν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάντων κεχάλκευται, ὑπερ [b] τοὺς πεντακισχιλιομεδίμνους, [c] καὶ τὴν ἱππάδα ἂν εἴη. ΖΕΥΣ. Τί γὰρ ἐδει παρεῖναι καὶ τοῦτον [d] ἐλέγξοντα τὴν [e] ἄλλων μικρότητα, καὶ ἐνοχλήσοντα τῇ καθέδρᾳ; πλὴν ἀλλ', ὦ Ῥοδίων ἄριστε, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα προὔχεις τῶν χρυσῶν, πῶς ἂν καὶ προεδρεύοις, εἰ μὴ δέησε ἀναστῆναι πάντας, ὡς μόνος καθέζοιο, τὴν Πύκα ὅλην θατέρᾳ τῶν πυγῶν ὑπτιάζων; ὥστ' ἄμεινον ποιήσεις ὀρθὸς ἀδὴν ἐκκλησιάζων, ὑπτιάσας τῷ συνεδρίῳ.

judicer. Accedit ars, & exquisitum in tanta magnitudine artificium. MERC. Quid agendum, Jupiter? difficile enim mihi judicatu hoc quoque: si enim ad materiam respiciam, aeneus est; sin reputem, quot talentis fabricatus est, ultra primum pariter censum & equestrem fuerit. JUP. Quid enim hunc quoque oportebat adesse, qui reliquorum arguat parvitatem, & consessum turbet? Verum heus tu, Rhodiorum optime, si vel maxime praeponendus es aureis; quomodo tandem sedem primam occupabis; nisi debeant surgere omnes, uti solus assideas, qui totam Prycen altera clunium occupes? Itaque melius feceris, si erectus stes in concione, capite versus consessum inclinato.

12. MERC.

a Τὸ ἀκριβὲς] Τ' ἀκρ. O. b Τοὺς] Sine articulo O. c Καὶ τὴν ἱππάδα] Non habet *Fl.* nec O. d Ἐλέγξοντα *Fl.* e Μικρότητα] Σμικρότητα O.

20. Ὑπὲρ τοὺς πεντακισχιλιομεδίμνους] Εἰς τέσσαρα * διῄρητο τάγματα πᾶσα ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων. εἰς πεντακισχιλιομεδίμνους, οἵτινες ἦσαν πάνυ πλούσιοι. εἰς ἱππεῖς, ἧττον πλουσίους. εἰς ζευγίτας, ἔτι ἧττονας. εἰς θῆτας, τοὺς πένητας. εἰπὼν ὧν ἀνωτέρω τὴν Ἀφροδίτην ὡς πεπιχρὼς εἰς τὸ θητικὸν τελῶ, εἰς πεντακισχιλιομεδίμνους εἶπε τοῦτον ὡς πλούσιον. *V.*

Ἐν τοῖς ὑπὲρ πεντακισχιλιομεδίμνους τὴν ἄπεσιν ἂν εἴη] Ἤτοι τὴν ὑπόστασιν, τὴν οὐσίαν, τὸ τίμημα. εἰς † πέντε γὰρ ἡ πόλεως τῶν Ἀθηναίων συνήγαγε διηρημένης, τὸ πρῶτον ἦσαν οἱ πεντακισχιλιομέδιμνοι. *G.*

27. Τὴν πύκα] Πυκὶ λέγει ἡ ἐκκλησία τῶν Ἀθηναίων, παρὰ τὸ πεπυκάσθαι τοὺς συνιόντας ἐν αὐτῇ. *V.*

* Διῄρητο] Male διῄρητο Ed. *Clar.*

† Πέντε] Corrupte haud dubie. *M. de S.*

16. Τί ὦ Ζεῦ] Colossus Rhodius propter ingentes sumtus in se factos sibi προεδρίαν inter Deos vult vindicare, Consulit de hac re Mercurius Jovem: τί ὦ Ζεῦ χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γοῦν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι, χαλκοῦς ἐστιν. εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάντων κεχάλκευται, ὑπὲρ τοὺς πεντακισχιλιομεδίμνους ἐστὶ καὶ τὴν ἱππάδα ἂν εἴη. Hic locus imperitissime vertitur: *Quid facto opus Jupiter? Nam hoc judicare difficile est. Nam si materiam respexero, aeneus est. Verum si supputem, quot in eo fabricando impensa fuerint talenta, plures quam quingentos modios, & censum equestrem inveniam.* Oedipus sit, qui ultima Latina verba explicet. Quid enim quingenti medimni & equestris census faciunt ad impensas, quas consumserunt in Rhodio Colosso erigendo? non plus sane, quam tenuis & despectus rivulus ad Aegaeum mare. Paullo ante Mercurius, cum Venus, quia ab Homero appelletur χρυσῆ, dixisset, sibi quoque inter primi subsellii Deos locum deberi, respondit, illam visuram quoque multi auri possessorem Apollinem ἐν τοῖς ζευγίταις καθήμενον, inter zygitas sedentem, hoc est tertiae classis Deos, quia ipsius templum sit compilatum, ideoque Veneri cogitandum, non male secum agi, μὴ πάνυ ἐν θητικῇ ἐκκλησιάζουσα, si non inter imi subsellii Deos collocetur, in Deorum conventu. Haec loquendi genera sunt ex republica Athenienfi petita, in qua Solon secundum censum divisit in quatuor classes cives. Tertia classis erat τῶν ζευγιτῶν, qui ducentos medimnos aridorum & liquidorum pendebant reipublicae, & minas decem. Quarta erant θητῶν. Θῆτες ad nullum magistratum poterant adspirare, sed nullum quoque pendebant tributum, ut Romae *proletarii & capite censi*. Eandem translationem retinet in sequentibus, & affirmat si sumtus sint respiciendi in Colossum impensi, super πεντακισχιλιομεδίμνους ἐν τοῖς ἱππάδι ἂν εἴη, hoc est, cum ante primi & secundi ordinis Deos sedere deberet. Πεντακισχιλιομέδιμνοι erant ex Solonis descriptione primae classis cives, qui ex suis possessionibus capiebant fructus quingentorum modiorum, aridorum simul & liquidorum, & qui aerario pendebant talentum. καὶ τὴν ἱππάδα] τελοῦντες, hoc est quod tributum equestrem penderent, hoc est equitem cogerentur alere in usum reipublicae. quorum facultates erant modii trecenti, tri-

Du-

12. MERC. En tibi aliud, ſolutu difficile & ipſum. Aerei enim ſunt ambo, & artificii ejusdem, Lyſippi opus uterque, & quod maximum, genere aequales, utpote filius uterque Jovis; hic Bacchus, & Hercules. Uter igitur horum priorem ſedem occupabit? contendunt enim ut vides. JUP. Tempus, Mercuri, terimus, cum olim oportuerit concionem habere. Itaque nunc promiſcue ſedeant, ubi quisque voluerit: in poſterum concio de his dabitur: atque ego tum conſtituam, quis ordo in illis ſit ſervandus.

13. MERC. Sed quantos, Hercules, tumultus cient, communia iſta & quotidiana clamantes, *viſcerationes*, *ubi nectar*

ΕΡΜ. Ἰδοὺ πάλιν ἄλλο δύσλυτον καὶ τοῦτο· χαλκὼ μὲν γὰρ ἀμφοτέρω ἐστὸν, καὶ τέχνης τῆς αὐτῆς, Λυσίππου ἑκάτερον τὸ ἔργον, καὶ τὸ μέγιστον, ὁμοτίμω τὰ ἐς γένεσιν, ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διὸς, ὁ Διόνυσος αὐτοῖ, καὶ Ἡρακλῆς. πότερος οὖν αὐτῶν προκαθεδεῖται; φιλονικοῦσι γὰρ ὡς ὁρᾷς. ΖΕΥΣ. Διατρίβομεν, ὦ Ἑρμῆ, πάλαι δέον ἐκκλησιάζειν· ὥστε νῦν μὲν ἀναμίξ καθιζόντων, ἔνθα ἂν ἕκαστος ἐθέλῃ, εἰσαῦθις δὲ ἀποδοθήσεται περὶ τούτων ἐκκλησία· κἀγὼ εἴσομαι τότε, ἤν τινα χρὴ ποιήσασθαι τάξιν ἐπ' αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Ἀλλ', Ἡράκλεις, ὡς θορυβοῦσι τὰ κανὰ καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ταῦτα βοῶντες, ἁλιπομπάς, πῶς τὸ νέκταρ, καὶ ἡ ἀμ-

f Ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διὸς] Διὸς παῖδε omiſſis ceteris O. g Προκαθεδεῖται] Προκαθίζω Fl. item marg. At Vulgatae favet P. h Καθιζόντων] Καθιζήσεσθον Fl. i Εἰσαῦθις] Ἐσαῦθις O. P. k Δὲ] Abeſt a Fl. adeſt in aliis. & P. l Χρὴ] Deeſt in O. m Ἁλιπομπὰς] Bis O. n Πῶς τὸ νέκταρ] Et haec bis habet O. Item bis πῶς αἱ ἀναπόμπους; niſi quod nille πολλῶν priore loco pro πῶς dederit.

44. Ἀλλ' Ἡράκλεις] Εἰώθασιν οἱ ἄνθρωποι ὁπόταν τοῖς κακοῖς ὦσιν ἐπικαλεῖσθαι τὸν Ἡρακλέα ὡς ἀλεξίκακον. συμφέρῃς ἂν ὁ Λουκιανὸς ‡ τὸν Δία ἐπαίνων ἐπικαλούμενον τὸν Ἡρακλέα, παρὰ τὸν Διὸν ἐποχλούμενον. V.

‡ Τὸν Δία] Atqui non Jupiter haec, ſed Mercurius loquitur. M. du S.

butum ſemi-talentum. Hi erant ſecundae claſſis cives. Hanc diſtinctionem civium Atticorum lepide Lucianus tranſtulit ad Deos. Vide *Polluc.* VIII, 10. *Plutarch.* in vita Solonis, & Ariſtidis, & *Meurſium* in Solone Ariſtotelis ſententiam refellentem. *J. G. G.*

19. Ἀφ' ὁπόσων τελάντων] Conf. ſupra *Aſin.* c. 53. λὸν χελώνης ψηφισμένον. *Ariſtoph.* Nub. 766. ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι. Sed propius accedit, imo plane reſpondet hoc *Demoſthenis*, quod *Steph.* adfert, licet haud indicato loco, qui eſt *De Coron.* in Decreto Cherſoneſ. p. 326. A. Ed. *Hervag.* εἰφωνοῦσιν — εἰφώνῳ λὸν τελάντων ἐξήκοντα. *J. F. R.*

20. Ὑπὲρ τοὺς] Quum id a *Bened.* converſum eſſet, *plures* quam quingentos modios, *Gujetus* adſcripſerat, vertendum *ſupra*. *J. F. R.*

Ibid. Πεῖλαι. — ἂν ἦν] Abſurdiſſima ſunt, aut inverſa, quae in vulgatis poſt πεῖλαι — leguntur καὶ τὴν ἐκκάδα, nam prius eſſe poſteriore majus, quis ignorat? Cod. Ox. & Ed. *Fl.* ſilente collatione P. omittunt, quod & ego ſecutus ſum. *M. du S.*

21. Καὶ τὴν ἐκκάδα] Delerat haec verba *Solanus* in *Juntina*, quod non exſtarent in O. nec *Fl.* Et certe gloſſam ſapiunt; quia tamen ſuſpicio eſt ea & in aliis Codd. haberi, (quod de eorum omiſſione nihil praeterea notatum invenio) & quia Cl. *Gaſn.* in verſione retinuit, nolui omittere. *J. F. R.*

39. Καθιζόντων] Quod *Fl.* exhibet, fruſtra eſt; Et καθιζέσθωσαν ſaltem ſcribendum fuiſſet. Atticam vero imperativi formam eſſe καθιζόντων pro καθιζήσθωσαν, vidimus non ſemel. Conf. T. I. *Zenx.* c. 5. & Notam 6. ἐπαινούντων pro ἐπαινέσθωσαν. Adde *Alciphr.* 2. 1. f. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν καθιζόντων. Sic III. 30. f. φθονούντων δὲ αἱ πρῶται, ibid. p. 394. πειθόντων eadem ratione. Eruht tamen, qui καθιζόντων malint, quia καθίζω eſt *colloco*, καθίζομαι *ſedeo*. Sed nihil opus eſſe credo. Nam & ſic *Long. Paſt.* 2. 83. Φιλητᾶς καθίσας ὄρθιον. *Philetas ſedens erectus*, quod cum exponi poſſit, *collocans ſe erectum*, etiam hic ita exponat, qui velit. Nam & ſic *Homer.* Il. Γ. 426. Ἔνθα περ ἁδὺς ἔλεκτο. *Ibi ſedebat Helena*, & alibi paſſim. *J. F. R.*

46. Διανομὰς] Subaudi πεῖσαι ὦ Ζεῦ. *F. G.*

Διανομὰς] Populi Romani tumultuantis ſub Imperatoribus voces concioni etiam Deorum tribuit. *M. du S.*

Ibid. Πῶς τὸ νέκταρ] Non diſplicet ſcriptura Cod. O. Πῶς τὸ νέκταρ, πῶς τὸ νέκταρ — πῶς αἱ ἀναπόμπους; Feſtinantibus enim, & perturbatis ejusmodi repetitiones eſſe proprias, in omni lingua, notum arbitror. Vid. tamen ſi lubet, *Ariſtoph.* Plut. 114. εἶμεν ἢ οἴμην, ibique *Spanhem.* Item vſ. 643. ταχέως, ταχέως

ἀμβροσία ἐπέλιπε; τοῦ αἱ ἑκατόμβαι; καινὰς τὰς θυσίας. ΖΕΥΣ. [a] Καλασιώπησον αὐτούς, ὦ Ἑρμῆ, ὡς μάθωσιν ὅτου ἕνεκα ξυνελέγησαν, τοὺς λήρους τούτους ἀφέντες. ΕΡΜ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων [b] συνιᾶσιν. ἐγὼ δὲ ὁ [c] πολύγλωττός εἰμι, ὥστε καὶ Σκύθαις, καὶ Πέρσαις, καὶ Θραξὶ, καὶ Κελτοῖς συνετὰ κηρύττειν. ἄμεινον οὖν, οἶμαι, τῇ χειρὶ σημαίνειν, καὶ [d] σιωπᾶν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει.

[d] ΕΡΜ. Εὖγε, ἀφωνότεροι γεγένηνταί σοι τῶν σοφιστῶν. ὥστε ὥρα δημογορεῖν ὁρᾷς, πάλαι πρὸς σὲ ἀποβλέπουσι, περιμένοντες ὅ, τι καὶ ἐρεῖς. ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ὅ γε πέπονθα, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι πρὸς σὲ εἰπεῖν υἱὸν ὄντα. οἶσθα ὅπως θαρραλέος ἀεὶ, καὶ μεγαληγορῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἦν; ΕΡΜ. Οἶδα, καὶ ἐδεδίειν γε ἀκούων σου δημηγοροῦντος. καὶ μάλιστα [e] ὁπόταν [f] ἢ πείλεις ἀναστάσειν ἐκ βάθρων τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν αὐτοῖς θεοῖς, τὴν σειρὰν ἐκείνην

& *ambrosia defecit: ubi hecatombae? communes victimas!* JUP. Silentium illis impera, Mercuri, ut audiant, cujus rei causſa huc collecti ſint, nugis hiſce omiſſis. MERC. Non omnes, Jupiter, Graece intelligunt. Ego autem non ita multarum peritus linguarum ſum, ut concionari poſſim, quae etiam Scythae, Perſae, Thraces, & Celtae intelligant. Melius igitur, puto, fuerit, manu ſilentium poſcere. JUP. Sic facito.

14. MERC. Euge magis muti tibi facti ſunt, quam Sophiſtae. Itaque jam concionis habendae tempus eſt. Vides, olim te adſpiciunt, quid dicturus ſis, expectantes. JUP. Sed quid mihi uſu veniat, Mercuri, non cunctabor tibi dicere, filio meo. Noſti, quam audax ſemper, & magniloquus fuerim in concionibus. MERC. Novi, & metuebam, ſi quando audirem te concionantem: praeſertim cum minareris, te de fundamentis ſuis extracturum terram & mare cum Diis; demiſſa illa ca-

[a] Καταστιώπησον] Καταστίγησον O. P. [b] Συνιᾶσιν] Φωνὴν ξυν. O. [c] Πολύγλωσσος] Πολύγλωττος O. [d] ΕΡΜ. Εὖγε] Εὖγε ΕΡΜ. *Fl.* [e] Ὁπόταν] Ὅτι O. P. Nil mut. *Fl.* [f] Ἢ πείλεις] Ἀπειλοίης O. P. Ἢπείλεις *Fl.* Ἠπείλης Edd. cett.

51. Ὦ Ζεῦ τὴν Ἑλλήνων συνιᾶσιν] Ἀντὶ τοῦ τὴν Ἑλλήνων γλῶτταν. *V.*

χώνς. nec non vſ. 348. Sic ap. LXX. *Exod.* I. 7. Καὶ κατίσχυσαν σφόδρα, σφόδρα. *J. F. R.*

47. Καινὰς τὰς θυσίας] Subintellige ποίει ὦ Ζεῦ. ποιῶμεν. *F. G.*

51. Ἑλλήνων ξυνιᾶσιν] Quod φωνὴν inſerat O. gloſſa eſt. Poteſt enim ſatis per ellipſin intelligi, ut λόγου μοῖρας (ſcil. φωνῆς) in *Euang. Luc.* XIV. 18. monente *L. Bos* de Ellipſi. *J. F. R.*

58. Σοφιστῶν] Corrupta haud dubie haec ſcriptura; quis enim unquam fando audiit *mutos Sophiſtas?* Tritum in ea re proverbium poſtulat ἰχθύων, ut Ἀλ. c. 1. & Ἀπαιδ. c. 16. Sed nimis abhorret ſcriptura. Manuſcriptorum opem expecto, in quibus nihil adhuc ſubſidii. Silent enim Collationes; neque abit Ox. a vulgari textu. Memini tamen alicubi me legere *Sophiſtas* dici Pythagoraeos; quo & hic reſpici volunt. Vide Ἀλ. cap. 4. *M. du S.*

Ibid. Ἀφωνότεροι — τῶν σοφιστῶν] Neque quidquam immutaverim, neque Pythagoreos intellexerim. Sed jocum eſſe a contrario crediderim, ut garrulitatem Sophiſtarum in tranſitu tangat, & parum reverentiae haberi Diis innuat; dum enim Jovem ubivis traduceit, quidni & falſo hoc ſcommate eum rurſus ludat? De metaphora hac, quam *deceptionis* vocant, vid. *Eman. Theſaur.* ideam argutae dictionis. *J. F. R.*

65. Ὅτι ἀπειλοῖς] Ita Ed. *Fl.* In Mſ. Ox. & P. ὅτι ἀπειλοίης. In reliquis ὁπόταν ἀπείλῃς. *M. du S.*

Ibid. Ἠπείλης] Ἠπείλεις. *F. G.*

Ἠπείλης ἀναστ.] *Homer.* Il. Θ. 18. *M. du S.*

Ἠπείλης] Noli tamen credere etiam ἀπείλῃς ex *Homeri* loco probari. Vulgatum ἀπείλῃς, quod Edd. obſedit, non effugit *Solani* diligentiam, ex Florentina corrigendum; quam ego recepi ante, quam *Gujeti* emendationem vidiſſem. Quod autem ait eam etiam ὅτι pro ὁπόταν habere, fallitur; nam ὁπόταν etiam exhibet cum cett. Sed error calami eſt in ejus nota, inde natus, quod in collat. in marg. *J.* inſtitutа tantum ſignarit ὁ. ἀπείλοις *Fl.* Vulgatam enim plane falſam patebit attendenti, quum ſubjunctivus augmentum in hoc tempore non admittat; ſed ἀπειλῇς dicendum fuiſſet; Florent. vero lectionem probam eſſe, teſtimoniis nihil indiget, alioqui adferrem *Hom.* Il. O. 179. Ἠπείλει κακίῃσιν &c. Forſan tamen optativi forma uſus fuerit Lucianus, ut O. & P. prae ſe ferunt;

tena aurea. JUP. Aſt jam, fili, neſcio utrum a magnitudine inſtantium malorum, an a multitudine praeſentium, (celeberrima enim Diis, ut vides, concio eſt) perturbatus ſum animo, & aliquantum trepido, & compedita mihi videtur lingua. Quod autem omnium eſt abſurdiſſimum, oblitus ſum prooemii totius orationis, quod paraveram, ut ſpecioſiſſimo apud illos principio uterer. MERC. Corrupiſti, Jupiter, omnia. At illi ſuſpectum habent ſilentium, & aliquod ingens malum ſe audituros exſpectant, in quo tu cunctaris. JUP. Vis ergo, Mercuri, Homericum illud prooemium apud illos rurſus cantem? MERC. Quod igitur? JUP.

Huc omnes patri auſcultate Diique Deaeque!

MERC. Apage. Satis etiam nobis prima illa obcantaſti. Verum, ſi videtur, car-

χρυσῆν καθείς. ΖΕΥΣ. Ἀλλὰ νῦν, ὦ τέκνον, οὐκ οἶδα, εἴτε ὑπὸ μεγέθους τῶν ἐφεστώτων δεινῶν, εἴτε καὶ ὑπὸ πλήθους τῶν παρόντων (πολυθεωτάτη γὰρ ὡς ὁρᾷς ἡ ἐκκλησία) ἀμαρτετάραγμαι τὴν γνώμην, καὶ ὑποτρομός εἰμι, καὶ ἡ γλῶττά μοι [g] πεπεδημένη ἔοικε· τὸ δὲ ἀτοπώτατον ἁπάντων, ἐπιλέλησμαι τὸ προοίμιον [h] ἁπάντων τῶν [i] λόγων, ὃ παρεσκευασάμην, ὡς εὐπροσωποτάτη μοι ἡ ἀρχὴ γένοιτο πρὸς αὐτούς. ΕΡΜ. Ἀπολώλεκας, ὦ Ζεῦ, πάντα, οἱ δὲ ὑποπτεύουσι τὶ σιωπὴν, καί τι [k] ὑπέρμεγα κακὸν [l] ἀκούσεσθαι προσδοκῶσιν, ἐφ' ὅτῳ σὺ διαμέλλεις. ΖΕΥΣ. Βάλλ' ἴθι, [m] ὦ Ἑρμῆ, τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο προοίμιον ἀναρράψῳδήσω πρὸς αὐτούς; ΕΡΜ. Τὸ ποῖον; ΖΕΥΣ.

Κέκλυτέ [n] μευ πάντες [o] τε θεοὶ, πᾶσαι τε θέαιναι.

ΕΡΜ. Ἄπαγε, ἱκανὰ καὶ πρὸς ἡμᾶς [p] πεπαρῴδηταί σοι τὰ πρῶτα. πλὴν, μὴ δο-

[g] Πεπεδημένη] Π—ένη cum puncto ſubſcripto in nonnullis legi notat *Solan.* At non invenio. [h] Ἁπάντων] Τῶν ὅλων *Fl.* [i] Λόγων] Deeſſe in *Fl.* & O. notat *Solan.* Sed credo articulum tantum deeſſe in O. [k] Καί τι] Καίτοι *Fl.* Vulgatam non mutat P. [l] Ἀκούσεσθαι] Προύσεσθαι O. [m] Ὦ Ἑρμῆ — πρὸς] Octo haec verba omiſſa in O. ab alia manu in marg. repoſita vix leguntur. [n] Μευ] Sic O. & *Fl.* recte. Μου Edd. vulgo. [o] Τε] Male abeſt a *Fl.* & O. [p] Πεπαρῴδηται] Ex emendatione *Solani.* Πεπαρῴνηται Edd. priores, cum O. & C.

77. Εὐπροσωποτάτη] Εὐπρεπής. *V.*
80. [*] Προύσεσθαι] Ἀντὶ τοῦ προίσεσθαι. *V.*
81. Διαμέλλεις] Βραδύνεις. *V.*
88. Πεπαρῴνηται] Ὑβριστικῶς πέπρακται. *V.*

[*] Προύσεσθαι] Hoc Scholium, niſi per Ox. codicem foret, quo referretur non eſſet. Sed ex eo patet in quibusdam Codicibus ita corrupte legi pro ἀκούσεσθαι, quod verum eſſe loco ipſe Scholii ſatis confirmat, cum inter εὐπροσωποτάτη & διαμέλλεις in *Veſſ.* Mſ. poſitum ſit. *M. du S.*

runt; ſed quia *Fl.* lectio a vulgata propius abeſt, eamque minore mutatione corrigit, hanc ſum amplexus. In ὁπόταν vero nihil mutavi; nam & ſic rurſus deinde c. 19. m. ὁπόταν ὁρᾶσι τοσαύτην — τὴν ταραχὴν, ubi L. ſolus etiam ὅτε. *J. F. R.*

80. Ἀκούσεσθαι] Hic mirari ſubit Scholiaſtae tarditatem, qui cum in ſuo Codice προύσεσθαι legiſſet, uti & in Ox. ſcriptum eſt, neque conſulto alio, neque tantillum dubitans ſcripturam depravatiſſimam enarrat. Quid a tali Critico expectandum ſit, hinc facile intelligas. *M. du S.*

85. Κέκλυτέ μευ] *Homer.* Il. Θ. 5. Illud μευ, ex O. & *Fl.* eſt, qui Codd. etiam rejiciunt τε, poſt πάντες, ſed in eo nolui imitari. *M. du S.*

88. Πεπαρῴδηται] Inquinatiſſime antehac legebatur πεπαρῴνηται, neque in Impreſſis tantum, ſed & in O. & Coll. & Excerpt. *M. du S.*

Πεπαρῴδηται] Quamquam παρῳδεῖν de iis qui ebriorum more bacchantur, aliisque moleſti ſunt, recte hic primo intuitu videtur dictum; tamen cum de metro hic ſermo ſit, & reſpiciat ad parodias illas tragicas, quas Jupiter protulit c. 1. 3. 4. ita certa viſa mihi *Soulii* emendatio, ex ipſo Luciano petita, ut eam recipere non dubitaverim. Cui tamen vulgata revocanda videtur, revocet etiam verſionem Cl. *Geſneri*, quae erat: *Satis etiam apud nos prima illa quaſi per ebriam contumeliam effudiſti.* Sed obſtare videtur ſequens πλὴν, quod cum pro adverſativa conjunctione acceperint Interpretes, non potuere cogitare de παρῳδίᾳ. At ſi, quod revera ſignificat, πλὴν reddas: quod

δοκεῖ, τὸ μὲ Φορμίωνα τὸ μέτρων ἄφες· σὺ δὲ τὸν Δημοσθένους δημηγοριῶν τὸν χῦ Φιλίππου ἤν τινα ἀεὶ [a] ἐθέλοις σύνειρε, ὀλίγα ἐναλλάττων. ἅτω χῆν οἱ πολλοὶ νῦν [b] ῥήτορες ποιῶσιν. ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, [c] συντομόν τινα ῥητορείαν, καὶ ῥαδιουργίαν ταύτην [d] εὔκαιρον τοῖς ἀπορουμένοις.

[e] Ἄρξομαι δ' ἂν πόθεν· „ Ἀντὶ πολλῶν
„ ἂν, ὦ ἄνδρες θεοὶ, χρημάτων, [f] ὑμᾶς
„ ἐλέσθαι νομίζω, εἰ φανερὸν γένοιτο ὑμῖν, ὅ,
„ τι δήποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ νῦν
„ συνελέγητε. ὅτε τοίνυν τοῦθ' ἅπερ ἔχει,
„ προσήκει προθύμως ἀκροᾶσθαί μου λέγον-
„ τος, ὁ μὲ ἂν πάρων χρόνος, ὦ θεοὶ, μο-
„ νονυχὶ λέγειν φωνὴν [g] ἀφιεὶς, ὅτι τὴν
„ παρόντων ἐρρωμένως ἀντιληπτέον [h] ἡμῖν
„ ἐστὶν· ἡμεῖς δὲ [i] πάνυ ὀλιγώρως [k] ἔχειν
„ δοκοῦμεν πρὸς αὐτά. βούλομαι [l] δὲ ἤδη,

minum illam moleſtiam omitte; ſed illarum Demoſthenis contra Philippum concionum quamcumque volueris, paucis immutatis, conſarcina. Ita enim plerique jam oratores faciunt. JUP. Bene me mones de compendiaria quadam dicendi arte, & commento laborantibus opportuno.

15. Sed tandem aliquando incipiam. „ Prae multis vos, Viri Dii, opibus prae-
„ optaturos puto, ſi manifeſtum vobis
„ fiat, quid tandem illud ſit, propter
„ quod jam congregati eſtis. Quae cum
„ ita ſint, convenit propenſo animo me
„ audire dicentem. Praeſens igitur tempus,
„ Dii, tantum non emiſſa voce dicit,
„ praeſentibus fortiter admovendam eſſe
„ manum: at nos negligenter admodum
„ affecti ad ea videmur. Volo autem jam

(defi-

a Ἐθέλοις] Ἐθέλῃς O. & marg. A1. Ἐθέλοις Fl. b Ῥήτορες ποιοῦσιν] Ῥητορεύουσι O. c Σύντομον] Ἐπίτομον O. & marg. A1. d Εὔκαιρον] Εὔκαιρον O. P. & marg. A1. e Ἄρξομαι] EPM. ἄρξει δ' ἐν ποτὲ ΖΕΥΣ. ἀντὶ Fl. Rectius utramque perſon. omittit. P. & Fr. Cet. EPM. ἄρξομαι. non repetito ΖΕΥΣ. peſſime. Ἄξομαι pro ἄρξομαι L. Ἄρξει etiam marg. A1. f Ὑμᾶς] Reſtitutum ex O. Fr. S. Ἡμᾶς male cett. g Ἀφιεὶς] Ἀφεὶς marg. A1. h Ἡμῖν] Ὑμῖν Fl. i Πάνυ] Παντ' O. k Ἔχειν δοκοῦμεν] Ἔχειν μοι δοκ. O. Ex. δοκ. μοι P. Sine μοι J. H. Fl. S. l Δὲ] Γὰρ marg. A1.

91. Σύνειρε] Σύναιρε, σύμπλεκε. G.
96. Ἀντὶ πολλῶν] Initium ſumptum ex I. Oratione Demoſthenis. G.
6. Ὀλιγώρως] Καταφρονητικῶς. P.

quod reliquum eſt, jam belle procedent omnia. J.F.R.

96. Ἄρξομαι] Haec verba in quibusdam, uti habent, *Mercurio* tribuuntur, in aliis immutata, ut pro ἄρξομαι, ſit ἄρξει, & ante ἀντὶ . . . ponitur Ζεὺς. Ego hanc, ut ſcripturam optimam, ſecutus ſum. Ut autem ſui temporis Rhetoras rideat, adeo imperite Jovi ſuo hoc Demoſthenis prooemium tribuit, ut vel illud ἄνδρες excidat, quod voce θεοὶ emendare mox conatur. M.du S.

Ἄρξομαι] Si cum *Fl.* ἄρξει legas, recte Mercurii perſona praemittitur, & Jovis denuo ante ἀντὶ collocatur. Sed quum in ἄρξομαι conſentiant ceterae, hoc ſervavi. Nimis autem earumdem apertus erat error, quod Mercurio haec tribuerint, non mutato verbo, nec repetito mox Jovis nomine, cum deinde, c. 18. f. denuo *Merc.* loquens induceretur. J.F.R.

Ibid. Ἀντὶ πολλῶν &c.] *Demoſth.* Ol. I. M.du S.

97. Ὑμᾶς] O. Fr. S. recte. In reliquis ἡμᾶς. M.du S.

Ὑμᾶς] Retinuerat Pariſinae Ed. Interpres ἡμᾶς, ac tamen vos dederat, quod ſenſus poſtulat. Quare talia vel ſine Codice mutarem. J.F.R.

18. Περιπατήσαιμι τὸ διλινὸν] Sunt verba LXX. Interprett. *Geneſ.* III. 8. M.V. la Croze.

Περιπατήσαιμι τὸ διλινὸν] Verba *Geneſ.* l. c. ſunt: Καὶ ἤκουσαν τὴν φωνὴν κυρίου τοῦ θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ τὸ δειλινόν. Ellipſis autem videtur, pro κατὰ τὸ δειλινόν, qua etiam utitur *Lang. Baſ.* IV. p. 106. f. Ed. *Moll.* ἄγων δὲ αὐτὰς (τὰς αἶγας) πάνυ ἴσθι, ἐς ἀπάγων τὸ δειλινόν. Idem L. 2. p. 43. συμέχονται τὸ ἰσθινόν. Sic mox Dial. *Galli* ſequente, τὸ ἀριστόν: quare adſentior diligentiſſimo *Berglero*, τὸ ἰσθινὸν quoque pro τὸ ἰσθ. legendum in *Alciphr.* I. Ep. 34. p. 148. ubi ſimul haec Luciani adferens ait, haec ſuppleri vel per κατὰ τὸ τῦ καιροῦ, vel per nomen verbale; quem vide. J.F.R.

23. Λιθωνητοῦ χόνδρας τέτταρας ὧν μάλα ὀρ.] Si τέτταρας excipias, plane iisdem verbis utitur *Alciphr.* in deſcribendo pauperrimorum hominum ſacrificio. L. III. Ep. 35. f. ὁ δὲ ἔτι πενέστερος λιθωνητοῦ χόνδρας ὧν μάλα ὀλιγιστῶντας. Quo loco Doctiſſ. *Bergler.* & hoc Luciani proferre non eſt oblitus. J.F.R.

24. Ἐπισεσωρευμένοι] L. optime. In reliquis ἐπισε—. M.du S.

Ἀπο-

(deficit enim Demosthenes) illa vobis diluce exponere, quibus perturbatus concionem hanc convocavi. Heri enim, ut nostis, Mnesitheo nauclero sacrificium offerente pro servata navi, quae tantum non circa Capharea perierat, epulabamur in Piraeeo, quotquot nostrum Mnesitheus ad sacrificium vocaverat. Deinde post libationes vos quidem alio alius, ut cuique collibitum est, discessistis. Ego vero, neque enim valde serum erat, in urbem ascendi, inambulaturus vesperi in Ceramico, Mnesithei simul sordidam cogitans parsimoniam, qui sexdecim Diis vocatis ad epulas, solum gallum mactaverit, eumque vetulum, & pituita jam laborantem; tum turis grana quatuor, bene sane mucida, ut statim ex-

ἐγὼ γὰρ [m] ἐπιλείπει ὁ Δημοσθένης, αὐτὰ ὑμῖν δηλῶσαι σαφῶς, ἐφ' οἷς ἀφταραχθεὶς, συνήγαγον τ ἐκκλησίαν, χθὲς γάρ, ὡς ἴστε, Μνησιθέου τοῦ ναυκλήρου θύσαντος τὰ σωτήρια ἐπὶ τῇ νηΐ ὀλίγου δεῖν [n] ἀπολωλυίᾳ ° περὶ τ Καφηρέα, εἰστιώμεθα ἐν Πειραιεῖ, ὁπόσους ἡμῶν ὁ Μνησίθεος ἐπὶ τ θυσίαν ἐκάλεσεν. εἶτα μὲν τὰς σπονδὰς, ὑμεῖς μὲν ἄλλος [p] ἄλλῃ ἐτράπεσθε, ὡς ἑκάστῳ ἔδοξεν. ἐγὼ δὲ (οὐδέπω γὰρ [q] πάνυ ὀψὲ ἦν) ἀνῆλθον εἰς τὸ ἄστυ, ὡς περιπατήσαιμι τὸ δειλινὸν ἐν Κεραμεικῷ, ἅμα τοῦ Μνησιθέου τ μικρολογίαν ὑπονοῶν, ὃς ἑκκαίδεκα θεοὺς ἑστιῶν, ἀλεκτρυόνα μόνον κατέθυσε, γέροντα κἀκεῖνον ἤδη [r] καὶ κορυζῶντα, καὶ λιβανωτοῦ κόκκους τέτταρας, εὖ μάλα εὐρωτιῶντας, ὡς αὐτίκα [s] ἀποσβεσθῆναι τὴν

[m] Ἐπιλείπει] Ἐπιλείπει μοι O. [n] Ἀπολωλυίᾳ] Ἀπολομένῃ *Fl.* [o] Περὶ] Sic *F. Fl. H. S.* &c. Παρὰ *P.* [p] Ἄλλῃ] Ἀλλῃ O. [q] Πάνυ] Omittit O. [r] Καὶ] Omittit *Fl.* [s] Ἀποσβεσθῆναι] Sic Edd. Ἐπισβεσθῆναι dedit *Solan.* ex L. Ἐπισβ. etiam marg. *AIW.*

13. Περὶ τ Καφηρέα] Ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας. ἔχει δὲ ἰδίως ἡ Εὔβοια ἐν τῇ ἔξω θαλάσσῃ Καφηρέα, (1) Καφηρεὺς δὲ λέγεται τόπος θαλάττης ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς τραχὺς, καὶ (2) τυναχώδης, σκοπέλοις διειλημμένος, καὶ ἕρμασι ἡ χαράσι, καὶ τὰ μὲν ἀπόκωπα λιπαράτατος, ἅτε καρμοῖς ἐφεστοιχιζόμενος, καὶ ἐν τοῖς ἕλεσι κακοῖς, ἔστι δ ὑγιεινότατος τοῖς ἀτίμοις καλαμινθώδης, ὡς ὁ παρ' Ὁμήρῳ πρόλιξ σκόπελος, ἢ ἔστὶ κύμασίν τε λείπειν παντοίων ἀνέρας Καφηρεὺς ἐν κῦμα τέκε. καὶ ἴσως εἰρὴ) Καφηρεὺς, λόγῳ τῷ καλαμινθώδει ἐοικότως, (3) κάφος γὰρ τὸ πτύελον, ἀφ' οὗ δ (4) Ὅμηρος Αἴαντ' εἰς Ἀγαμέμνονα δῶν ἔπος νεκαφόρτα νίκη, οἱονεὶ (5) πτυελιῶντα, ἤτοι τῷ τὸ πολεμικοῦ ἀγῶνος καμάτῳ, ἢ τῇ ἀγερωχίᾳ τ νίκης, τ χαρᾶς αὐτῷ τοὺς ἀναπνευστικοὺς πόρους κατυγράνασης, καὶ πίσα τῷ συνήθως ἐπισπᾶσθαι τὸ πτύελον καθειργούσας, παρ' ὃ δὴ καί τινες ἴλαον τελαίως ἐκπεπτώκότες, μὴ δυνηθέντες τοσοῦτον τὸ ἔκτοθεν ἐπισπάσασθαι πτύελον, ὅσον ἔδρυσε τὴν λύσιν τ χαρᾶς εὐρυχωρίαν πλησῶσαι. ἢ ὅτι συναπίχει τῇ νοσούσῃ τὸ συμπτώματος πᾶν τὸ ψυχικὸν πτύελον, ὡς ἀπὸ τινὸς θρυλλόγους ἐκμυγόντος φόματος ἀμύτρους ἐκχεόμενον. (6) *V.*

19. Ἐν κεραμεικῷ] Δύο ἦσαν Κεραμεικοὶ παρ' Ἀθηναίοις, ὁ μὲν ἐν τῇ πόλει, ὁ δὲ ἔξω τ πύλης, ἐνταῦθα οὖν τ ἐν τῇ πόλει λέγει (7) τόπον. *V.*

20. Τὴν μικρολογίαν] Τὴν σκαιότητα. *V.*

22. Ἤδη δ κορυζῶντα] Ὑπὸ τῦ γήρως μύξης ἐκχεόμενα, κόρυζαι δ αἱ μύξαι. *V.*

24. Εὐρωτιῶντας] Σαπέντας. *G.*

(1) Καφηρεὺς] Καφρεὺς editum ante. Mutavit *M. du S.* Recte: nam sic deinde etiam Scholiast. scribit: & *Strabo* L. VIII. p. m. 566. f. *J. F. R.*

(2) Τυναχώδης] Ita ex *G.* & C. pro vulgato τυναχώδης restituit *M. du S.*

(3) Κάφος] Κάφος Ex. *G.* & C. & V.

(4) Ὅμηρος Αἴαντ'] Il. H. 312. Sed ibi hodie legitur κεκμηότα. *M. du S.*

(5) Πτυελιῶντα] Πτυελιούσαν. V.

(6) Haec omnia de Capharco Promontorio habentur totidem verbis in Etymologico Magno. Stephanus etiam vocis Etymologiam tradit, quae verior, licet ipse eam non satis intellexerit. Καθηρεὺς, inquit, ἐκαλεῖτο, ὅτι τὰς σκόλοπας ἐκεῖ ἐκιθῆρον οἱ Εὐβοεῖς. Nempe καθηρεὺς est Graece quod Καφηρὶς fuit lingua Phoenicia; nam ut καθαίρειν significat *expiare*, *lustrare* apud Graecos, ita etiam sumitur apud Phoenices בדק *Caphar*. Sic nimirum scopulum, aut navale hoc Euboeae vocaverant qui cum Cadmo ex Phoenicia in eas oras advenerant. Vid. *Bochartum* in Canaan Lib. 1. c. XIII. qui tamen veram hujus vocis originem non est assecutus. *J. Cler.*

(7) Τόπον] Πόλιν editum ante. Facile correxit *M. du S.*

Ἀποσβεσθῆναι] Ignoro verbum ἐπισβέννυμι, nec in *Alciphronis* loco adducto quidquam est praesidii. Et vix credebam *Solani* aut Collatorum fuisse mentem, ut aliud tantum compositum ejusdem verbi σβέννυμι necessario substituendum voluerint; nam si *exstinguendi* significatus retinendus erat, vulgata quoque poterat servari, atque exponi per ellipsi. praeposit. σὺν, *ut thus statim una cum carbone exstingueretur*, quidem

ἄνθρακι, μηδὲ ὅσον ἅπτεσθαι τῆς ῥινὸς [a] ὀσφραίνεσθαι τοῦ καπνοῦ [b] ἀποσβεννύοντος· καὶ ταῦτα ἑκατόμβας ὅλας [c] ὑποσχόμενος, ὁπότε ἡ ναῦς ἤδη προσεφέρετο τῷ σκοπέλῳ, καὶ ἐντὸς ἦν τῶν ἐρμάτων.

stinguerentur in carbonibus, & ne tantillum quidem fumi, quod extremas ferire posset nares, praebentis: idque cum totas hecatombas promisisset, quo tempore navis jam ferebatur ad scopulum, & intra vada erat.

[d] Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐνενοῶν [e] γιγνόμενος ἐν [f] τῇ Ποικίλῃ, ὁρῶ πολὺν ἤδη ἀνθρώπων πάμπολυ συνεστηκότα· ἐνίους μὲν ἔνδον [f] ἐν αὐτῇ τῇ στοᾷ, πολλοὺς δὲ καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ καί τινας βοῶντας, καὶ ἀφισταμένους ἐπὶ [g] θάκων [h] καθημένους. εἰκάσας οὖν ὅπερ ἦν, φιλοσόφους εἶναι τῶν ἐριστικῶν τούτων, ἐβουλήθην ἐπιστὰς ἀκοῦσαι αὐτῶν ὅ, τι [i] καὶ λέγουσι. καὶ ἔτυχον μὲν πεφέλην τινὰ τῶν παχειῶν περιβεβλημένος, σχηματίσας ἐμαυτὸν εἰς τὸν ἐκείνων τρόπον· καὶ τὸν πώγωνα ἐπισπασάμενος, εὖ μάλα ἐώκειν φιλοσόφῳ· καὶ δὴ παρελθὼν ἐσάμενος τοὺς πολλούς, εἰσέρχομαι ἀγνοούμενος ὅστις εἴην. εὑρίσκω δὲ τὸν Ἐπικούρειον Δάμιν, τὸν ὀβολοστάτην, καὶ Τι-

16. Inter has cogitationes cum ad Poecilen venio, video ibi maximam una stare hominum multitudinem, quosdam intus in ipsa porticu, multos autem sub divo, & clamantes quosdam vocemque contendentes, qui in sedilibus assidebant. Conjiciens ergo quod res erat, philosophos esse de contentiosis illis, volui adstans illos audire, quid dicerent: nubem enim densam forte indueram, figuraque illorum & habitu sumto, ac barba demissa, satis eram philosopho similis. Pluribus itaque cubito dimotis ingredior, ignotus quis essem. Invenio autem Epicureum Damin, perditissimum *nebulonem*, & Timoclem Stoi-

a Ὀσφραίνεσθαι] Ὀσφρῆσθαι G. P. Ὠσφρῆσθαι O. Ὀσφρᾶσθαι *Graev.* b Παραχόντος] Παραχόντας *Pell.* c Ὑποχόμενος] Recte sic *Fl. Fr. P. H. S.* &c. Ὑποχομένων *J.* Ὑποχομένους *Va.* Ὑποχεμένους Ox. d Ἐπεὶ] Ἐπὶ male *J.* Recte quod editum est cett. & O. e Γίγνομαι] Γίνομαι O. f Ἐν] Abest ab O. g Θάκων] Hoc Luciano redditum ex G. P. O. & marg. *Aiw.* Θρόνων Edd. priores. h Καθημένους] Καθημένων *Fl.* male. Καθημένων marg. *Ai.* i Καὶ] Deest in *Fl.*

29. Τῶν ἐρμάτων] Ὑφαλῶν πετρῶν. *V.*

31. Ποικίλῃ] Ποικίλη γὰρ ἦν παρ' Ἀθηναίοις, ἐκαλεῖτο δ' ὕτως ἀπὸ τῶν ποικίλης οὐ διὰ γραφίας. *V.*

34. Καὶ ἀφισταμένους] Ἀμφισβητοῦντας. *V.*

40. Ἐπισπασάμενος] Ἐπισύρας, χαλάσας. *V.*

43. Τὸν Ἐπικούρειον Δάμιν] * Ἐπικούρειος ὁ Στωϊκὸς

* Ἐπικούρειος] Ἐπικούρειον edita. Mutavit *M. du S.*

ellipsin non semel habuimus supra. Vid. saltem ad I. *Ver. Hist.* c. 33. med. Verum videns aliud quam *exstinguendi* verbum hic locum non habere, sensi *Solanum* ἐπισβεσθῆναι ideo adcuratius existimasse, quondam ἐπὶ sic posset commodius denuo intelligi, i. e. ἐπισβ. ἐπὶ τῷ ἄνθρακι. Quod itaque facile concederem ac reciperem, si modo plures Codd. addicerent, aut aliunde mihi ex probatis Auctt. notum esset verbum ἐπισβ. At quia vulgatum satis potest intelligi eo sensu quo diximus, quumque prunae ex ligno, quibus utebantur, citius exstinguuntur quam nostrae ex cespite, non inepte dicentur una cum thure exstinctae. *J. F. R.*

33. Ὀσφρᾶσθαι τοῦ καπνοῦ] Cum Jupiter conquestus esset de sordibus Mnesithei, qui ex naufragio servatus cum diis promisisset hecatombam, solvit tantum gallum senio confectum, & quatuor grana thuris, ὡς αὐτίκα ἀποσβεσθῆναι τῷ ἄνθρακι, μὴ δὲ ὅσον ἅπτεσθαι τῆς ῥινὸς ὀσφραίνεσθαι τοῦ καπνοῦ ἀναχόντος, *ut in prunis statim extinguerentur, & vix summas nares feriret fumus ex illis natus.* Mf. ὀσφρῆσθαι. Sed. Lege ὀσφρᾶσθαι. Idem quidem est quod ὀσφραίνεσθαι, sed Grammatici observarunt malle Atticos ὀσφρᾶσθαι, quam ὀσφραίνεσθαι. *J. G. G.*

35. Θάκων] Narrat Jupiter se venisse in Poecilem, & ibi varios homines invenisse, alios sub dio, alios valde clamantes, ἐπὶ τῶν θάκων καθημένους. *in cathedris sedentes.* Sed Mf. θρόνων, & quidem rectius. Nam θρόνος est Poëticum, quo Homerus aliique sunt usi, sed

Stoicum, virum optimum, serio valde contendentes. Nam sudabat Timocles, vocemque clamore jam obtuderat. Damis autem Sardonio risu magis etiam incendebat Timoclem.

17. Erat autem tota illorum de nobis disputatio; cum sacerrimus ille Damis providere nos negaret hominibus, aut inspicere adeo, quae apud illos fiant; nihil aliud sibi volens, quam nos nec omnino esse: nam eo nimirum illius valebat disputatio. Atque erant, qui illum laudarent. At alter, qui a nobis erat, Timocles pugnabat supra vires, & indignabatur, & omni modo pro caussa nostra decertabat, cum nostram laudaret providentiam, & enarraret, quanto ornatu, quam ordine convenienti regamus omnia atque instituamus. Atque habebat quidem & ipse suos quosdam laudatores; verum . . . fessus enim jam erat, & male clamabat, & multitudo respiciebat

μοκλέα τ Στωϊκὸν, ἀνδρῶν βέλτιστον, ἐκθύμως πάνυ ἐρίζοντας. ὁ γοῦν Τιμοκλῆς ᾔδρει, καὶ τ φωνὴν ἤδη [k] ἐξεκέκοπτο· πρὸς τ βοῆς δὲ ὁ Δάμις, τὸ Σαρδόνιον [l] ἐπιγελῶν, ἔτι μᾶλλον παρώξυνε τ Τιμοκλέα.

Ἦν δὲ [m] ἄρα περὶ ἡμῶν ὁ πᾶς λόγος αὐτοῖς. ὁ μὲν γὰρ κατάρατος Δάμις ἔτε προνοεῖν ἡμᾶς ἔφασκε τῶν ἀνθρώπων, ἔτε ἐπισκοπεῖν τὰ γιγνόμενα παρ' αὐτοῖς, [n] εἰδέναι ἄλλο, ἢ [o] μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων. τοῦτο γὰρ [p] αὐτῷ δηλαδὴ ὁ λόγος ἐδύνατο, καὶ ὅσαι τινὲς, οἱ ἐπῄνουν αὐτόν. ὁ δ' ἕτερος τὰ ἡμέτερα ὁ Τιμοκλῆς ἐφρόνει, καὶ ὑπερεμάχετο, καὶ ἠγανάκτει, καὶ πάντα τρόπον συνηγωνίζετο, τ ἐπιμέλειαν ἡμῶν ἐπαινῶν, καὶ διεξιὼν, ὡς ἐν κόσμῳ [q] τε, καὶ τάξει τῇ προσηκούσῃ ἐξηγούμεθα, καὶ διατάττομεν ἕκαστα. καὶ εἶχε μὲν τινας καὶ αὐτὸς τοὺς ἐπαινοῦντας. πλὴν, ἐκεκμήκει γὰρ ἤδη, καὶ πονήρως ἐφώνει, καὶ τὸ πλῆθος εἰς

k Ἐξεκέκοπτο] Sic *Solan.* ex O. Ἐξέκεστο Edd. *l* Ἐπιγελῶν] Ἐπιμειδιῶν O. *m* Ἦρα] Deest in O. *n* Οὐδὲν ἄλλο] Ἢ οὐδὲν, ἀλλὰ adscripsi. *Solan.* Οὐδὲν. ἀλλὰ O. *o* Μηδὲ] Sic P. Mη—δὲ cett. & O. *p* Αὐτῷ] Αὐτὸ Exc. *Fl.* Vulgatam firmat P. *q* Τε] Non comparet in O. Sed & συνηγωνίζετο in eod. paullo ante omitti, obscure notabat *M. du S.*

45. Ἐκθύμως] Προθύμως. *G.*

48. Σαρδόνιον ἐπιγελῶν] Σαρδόνιος γέλως λέγεται, ὃ ἐν ἀπορίαις γινόμενος. *V.*

sed θᾶκος est scriptoribus pedestribus proprium, & notat sellam, consessum, quamvis illud quoque inveniatur apud Aristophanem. *J.G.G.*

Θάκων] Ita etiam Mss. Ox. & P. vide Schol. *Aristoph.* 128. E. sed hic *sedilia* significat, ut apud eundem juniores dicuntur τ θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ἐπαναίσασθαι. *M. du S.*

38. Νεφέλαι] Uti solent apud *Homerum* passim. Sed verba ἕον sunt Homerica. *M. du S.*

40. Πώγωνα] Atqui Jupiter barbatus ipse pingitur Ὄνου. c. 11. verum prolixior fuisse videtur barba Philosophorum. De ἱστορ. vide Πρτ. c. 12. *M. du S.*

42. Παραγκωνισάμενος] Scribitur in nonnullis vulgaribus Lexicis o brevi in med. Sed praestat ω. *Alciphr.* I. p. 26. ὠθεῖσθαι καὶ παραγκωνίζεσθαι τοὺς ἀντιπράττοντας βυλόμενος, ubi Cl. *Bergl.* eodem modo exaratum ex *Heliod.* & Nostro *de Calumn.* adfert. *J.F.R.*

47. Ἐξεκέκοπτο] Quia Codicem auctorem habet haec scriptura, & quia supra etiam *Tox.* c. 40. f. Edd. ἐξεκέκοστο habent, vulgatam sic emendari *Solan.* etiam jubente, curavi. Alioquī aegre obtemperassem. Vid. quae de augmento plusquamperfecti omisso jam saepe dixi, *pro Imag.* c. 3. Et I. *Ver. Hist.* c. 13. &c. *J.F.R.*

48. Τὸ Σαρδόνιον] Ridere risum Sardonium dicuntur, qui risum rident τ ἐπὶ ᾠδυνῇ ὑγιεῖ. Sic in *Asin.* Σαρδόνιον γελῶντες ἤλεγον. I. e. Sardonice ridentes ajebant. *G.C.*

54. Οὐδὲν ἄλλο, ἢ μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων] Opisopoeus *breviter*, *nihil aliud quam in universum nos non esse*; quae quidem singula unde colligat, praesertim primam vocem, non video. Itaque Benedictus omissa illa, *nihil aliud quam nos non esse dicens.* Atqui ipse auctor & nunc & in principio testatus est, multa ab eo dicta esse de providentia. Rursus si nihil aliud quam Deos non esse dixit, non probavit igitur, atque ita nihil profeciisse diceremus. Sed certe & probavit statuas fictas ab hominibus, & ipsum Jovem fuisse hominem. Sane parum videntur percipere loquutionem Luciani, qui innuit, sic eum probavisse aut ᾠδυνάων

εἰς † Δάμιν ἀπέβλεπε. συνεὶς δὲ ἐγὼ τὸ κινδυνευόμενον, †† νύκτα ἐκέλευσα περιχυθεῖσαν ἀφαλῦσαι † συνουσίαν. ἀπῆλθον οὖν, εἰς † ὑστεραίαν συνθέμενοι εἰς τέλος [a] ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκέμμα, κἀγὼ παρομαρτῶν τοῖς πολλοῖς, ἐπήκουον μᾶλλον ἀπιόντων οἴκαδε [b] παρ' αὐτοὺς ἐπαινούντων τὰ τῆ Δάμιδος, καὶ ἤδη [c] πολὺ πολὺ αἰρομένων τὰ ἐκείνου. ἦσαν δὲ καὶ οἱ μὴ ἀξιοῦντες προκαλεγυακέναι † ἐναντίων, ἀλλὰ περιμένειν [d] εἴτι καὶ ὁ Τιμοκλῆς αὔριον ἐρεῖ.

ad Damin. Intellecto periculo, noctem ego jussi circumfusam solvere disputationem. Discesserunt igitur, pacti, postridie se ad finem deducturos quaestionem: & ego comitatus multitudinem, sublegi illorum dum domum eunt sermones, probantium partes Damidis, & multo jam majori numero ad illas se adjungentium. Erant vero etiam, qui praedamnare adversas illi partes nollent, sed expectare, si quid Timocles diceret postridie.

[e] Ταῦτ' ἐστὶν ἐφ' οἷς ὑμᾶς συνεκάλεσα, ὦ μικρὰ, ὦ θεοὶ, [f] εἰ λογίσεσθε ὡς ἡ πᾶσα μὲν ἡμῖν τιμὴ, καὶ δόξα, καὶ πρόσοδος, οἱ ἄνθρωποί εἰσιν. εἰδ' ἔτοι [g] πειθεῖεν ἢ μηδὲ [h] ὅλως θεοὺς εἶναι, ἢ ὅντας ἀπρονοήτους εἶναι [i] σφῶν αὐτῶν, ἄθυτα καὶ ἀγέραστα καὶ [k] ἄτιμα ἡμῖν ἔσται τὰ ἐκ γῆς, καὶ μάτην ἐν ὑρανῷ καθεδούμεθα, λιμῷ ἐχόμενοι, ἑορτῶν ἐκείνων, καὶ πανηγύρεων, καὶ ἀγώνων, καὶ θυσιῶν, καὶ πανυχίδων, καὶ πομπῶν

18. Haec sunt propter quae vos convocavi, non parva, Dii, si consideraveritis, omnem nobis honorem, & gloriam, & reditum, esse homines. His vero si persuadeatur, aut omnino Deos non esse, aut si sint, ipsorum curam non habere; nec victimam, nec munus, nec honorem e terra percipiemus, & frustra desidebimus in coelo vexandi fame, diebus illis festis, & celebritatibus, & sacrificiis, & pervigiliis, &

a Ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκ.] Ἐπισκοπήσειν † λόγον O. P. & marg. A1. b Παρ' αὐτοὺς] Lacuna in O. c Πολὺ] Omittit praepos. O. d Εἴ τι] Deest in Fl. Adest in cett. & P. e Ταῦτ'] Τοῦτο Fl. Vulgatam probat P. f Εἰ λογίσεσθε] Ἐκλογισεῖσθαι O. Omisso, (ut ex signo a Solano adposito suspicor) συνεκάλεσα. Λογίζ. P. g Πεισθεῖεν] Ita P. V2. B2. & S. recte. Πισθεῖεν J. Fl. Fr. H. male. h Ὅλως] Ὁλῶ male J. i Σφῶν] Omittit Th. Mag. in ἀπρονοήτους. k Ἄτιμα] Ἀνίμαλα P. & marg. A1.

69. Παρομαρτῶν] Συναπολυθῶν. V.

Deorum aut non providentiam *non secus ac si prorsus eos non essemus*, dicens homines de Diis cogitare debere nihil aliud quam si penitus non essent. *J.G.*

Οὐδὲν ἄλλο ἢ μηδὲ] Locus est corruptus. O. οὐδὲν ἀλλὰ. Quid reponendum sit, mihi non liquet. *M. du S.*

68. Ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκέμμα] Pro his verbis in P. & O. ἐπισκοπήσειν † λόγον. Sed nihil muta, & confer Δίων. c. 7. *M. du S.*

71. Παρ' αὐτοὺς] In Cod. Ox. lacuna est pro his verbis. *M. du S.*

81. Σφῶν αὐτῶν] Glossema videtur. *F.G.*

82. Ἄτιμα] P. ἀτίμητα, sed non placet. *M. du S.*

94. Ἐκ τοῦ νόμου] Formula sequitur in Concionibus adhiberi solita; quam habet iterum initio Ἑκκλ. *M. du S.*

Ibid. Ἀνιστάμενοι] De rostris aut suggestu nihil hic audis; unde conjicere est non semper ea adhibita, sed stantes tantum *concionos habuisse*. Vide & Ἑκκλ. c. 1. *M. du S.*

98. Τελείων Θεῶν] Alii hoc aliter intelligunt: Ego de aetate intelligendum, eo potissimum inductus censeo, quia paulo post, c. 26. Apollinem audio, sententiam sibi, utpote juniori, non licere pro concione dicere. Eoque sensu vocem passim usurpari notum. Vid. *Xenoph.* Cyrop. VIII. p. 133. 35. *Plut.* τέλειον ἱμάτιον pro *toga virili* usurpat in Anton. Vide etiam Nostrum Ἑκκλ. c. 1. & 15. Facessivit tamen haec vox negotium Viris etiam doctissimis: inter quos *S. Petitus* de emendatione mox, ut fit, cogitavit, nempe ut voce una in duas disjuncta pro τελείων fiat τε λείων. Sed frustra sollicitat scripturam: recte enim habet. Τέλειοι θεοὶ Lucriano ii sunt, quibus per aetatem sententiae dicendae jus fasque est. Ridet enim quosdam Deos velut infra Senatoriam aetatem. Et quia mos apud Athenienses obtinebat, ut nemini triginta annis minori publice liceret dicere; ita & inter Deos silentio eos damnari voluit, qui sive imberbes adhuc, seu alia de causa ad aetatem virilem nondum perveniſſe

rite

& pompis carentes. Tamquam igitur de rebus tanti momenti, ajo, excogitare omnes debere aliquod salutare consilium rebus praesentibus, cujus ope superior discedat Timocles, & veriora videatur dicere; Damis vero ab audientibus derideatur. Neque enim valde confido Timocli, *futurum* ut per se vincat, nisi a nobis ipsi aliquid *auxilii* accedat. Praeconium fac, Mercuri, de more, ut surgant consilii dandi caussa. MERC. Audi: tace: ne turba: quis concionari vult Deorum justae aetatis quibus licet? Quid hoc? nemo surgit? sed tacetis magnitudine eorum, quae denuntiata vobis sunt, perculsi?

19. MOM. *At vestrum jam quisque intus fiatis & humor!* Ego vero si mihi loquendi cum fiducia facultas detur, multa, Jupiter, habeo, quae dicam. JUP. Audacter, Mome, dicito. Apertum enim est, te utilitatis caussa fiduciam sumere.

1 στρεψόμενοι. ὡς ὃν ὑπὲρ πλείστων φημὶ δεῖν ἅπασιν ὑπάρχειν τι σωτήριον τοῖς παροῦσι, ᾧ ἀφ' ὅτου κρατήσει μὲν ὁ Τιμοκλῆς, δόξει δὲ ἀληθέστερα λέγειν, ὁ Δάμις δὲ καταγελασθήσεται πρὸς τῶν ἀκουόντων· ὡς ἔγωγε οὐ πάνυ τῷ Τιμοκλεῖ πέποιθα, ὡς κρατήσει καθ' ἑαυτόν, ἢν μὴ καὶ τὰ παρ' ἡμῶν αὐτῷ προσγένηται. κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου, ὡς ἀνιστάμενοι συμβουλεύσουσιν. ΕΡΜ. Ἄκουε, σίγα, μὴ τάραττε, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστι; τί τοῦτο, οὐδεὶς ἀνίσταται, ἀλλ' ἡσυχάζετε, πρὸς τὸ μέγεθος τῆς [m] ἠγελημένων ἐκπεπληγμένοι;

I ΜΩΜ. Ἀλλ' [n] ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδατος καὶ χαῖρε γένεσθε. Ἐγὼ δέ, εἴγε μοι μετὰ παῤῥησίας [o] λέγειν δοθείη, πολλὰ ἂν, ὦ Ζεῦ, ἔχοιμι εἰπεῖν. ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ Μῶμε, πάνυ θαῤῥῶν. δῆλος γὰρ εἶ [p] ἐπὶ τῷ συμφέροντι καὶ παῤῥησιαζόμενος. ΜΩΜ. Οὐκοῦν

l Στιφόμβοι] Στιφόμβοι O. m Ἠγελμένων] Λεγομένων P. n Ὑμεῖς] Sic recte *B1. Fl. J. S.* Ἡμεῖς male *H. P.* o Λέγειν δοθείη] Δοθ. λέγειν O. Idem mox εἰπεῖν ἔχοιμι. p Ἐπὶ τῷ συμφέροντι] Sic L. O. Βπὶ τὸ συμφέρον male *J. Fl. Ald. H. S.* Συμφέρον τι *P.* Συμφέρει τι *B1. Fr.* q Παῤῥησιαζόμενος] Παῤῥησιασάμενος O. —σόμενος *B2.* Vulgatam servat *B1.* cum reliquis.

93. Τὸ κήρυγμα] Τοῦτο λέγεται ὅτι καθὼς ὁ συμβουλευτικὸς ὑφηγεῖται νόμος, ὃς ἱκανὸς γενόμενος εἰσφέρειν ἀνιστάσθω ἱερὸν ὅτι ἔχει. *V.*

96. Τῶν τελείων θεῶν] Νόμος ἦν ἀκέλδη παρ' Ἀθηναίοις, πρώτους λέγειν τοὺς ὑπὲρ τὰ τριάκοντα ἔτη γεγονότας, καὶ μετ' αὐτοὺς τοὺς λοιπούς. Οὐκ ἐξῆν δὲ δημηγορῆσαι, ὅτε παῖς ἀτίμους, ὅτε παῖς ξένους, ὅτε τοὺς μὴ καλλιεροῦντας τὴν ἐναρμον ἡλικίαν. τὸ δὲ γενάρμιον παρ' Ἀθηναίοις, νῦν δὲ τοῖς θεοῖς ὑποτίθεται. *V.*

rite censeri poterant. Sententiae nostrae firmandae caussa unicum hunc amplius *Chrysostomi* locum addam Homil. XIX. ad Pop. Antioch. p. m. 183. 2. οἱ υἱοὶ κἂν εὐγενεῖς ὦσιν, ὅτι δὲ ἀτελεῖς πολλοὺς τῶν δούλων δεδουλώκασι. Alium tamen sensum quem Vir eruditissimus huic voci tribuit, dum *Callimachum* enarrat, si lubet, vide. *M. du S.*

1. Ἀλλ' ἡμεῖς μὲν] Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν. *Th. M.*

Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες] Apud *Homerum* & in O. πάντες. In omnibus Impressis ἅπασιν. *M. du S.*

Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες] *Homer.* Il. Θ. 99. Ex quo ὑμεῖς & πάντες etiam restituimus Luciano; cum in ejus Edd. ne *Fl.* quidem excepta, male ἅπασιν legeretur, & ἡμεῖς etiam in *P.* & *H.* *J. F. R.*

2. Μετὰ παῤῥησίας &c.] Conf. infra *Deor. Concil.* sub init. *J. F. R.*

6. Τῷ συμφέροντι παῤ.] Illud τῷ ex Ox. & L. Codd. est, uti jam antea conjeceram, pro vulgato τό. *B2.* & *Fr.* aliter rem expediunt, nempe τὸ συμφέροντι κ. quin & κ— τό— *B2.* habet. Reliquae omnes τὸ συμφέροντι παῤῥησιαζόμενος. *M. du S.*

7. Τέως

Οὐκοῦν ἀκούετε, ὦ θεοὶ [a] πάντες, τά γε ἀπὸ καρδίας, φασὶν. ἐγὼ γοῦν καὶ πάνυ προσεδόκων ἐς τόδε ἀμηχανίας ἥξειν τὰ ἡμέτερα, καὶ πολλοὺς τοιούτους [b] ἀναφύσεσθαι ἡμῖν σοφιστὰς, πᾶς' ἡμῶν αὐτῶν τὴν αἰτίαν λαμβάνοντας. καὶ, μὰ τὴν Θέμιν, οὔτε τῷ Ἐπικούρῳ ἄξιον ὀργίζεσθαι, οὔτε τοῖς ὁμιληταῖς αὐτοῦ, καὶ ἀγαθόχοις τῶν [c] δογμάτων, εἰ τοιαῦτα περὶ ἡμῶν ὑπειλήφασιν. [d] ἢ τί γοῦν αὐτοὺς ἀξιώσειέ τις [e] ἂν φρονεῖν, [f] ὁπόταν ὁρῶσι τοσαύτην ἐν τῷ βίῳ [g] ταραχὴν; καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς αὐτῶν ἀμελουμένους, ἐν πενίᾳ, καὶ νόσοις, καὶ δουλείᾳ καταφθειρομένους· πανοῦργους δὲ καὶ μιαροὺς ἀνθρώπους [h] προτιμωμένους, καὶ ὑπερπλουτοῦντας, καὶ ἐπιτάττοντας τοῖς χρείττοσι· καὶ τοὺς [i] μὲν ἱεροσύλους καὶ κολαζομένους, ἀλλὰ ἀγαλματοφάνους· ἀνασκολοπιζομένους δὲ, καὶ τυμπανιζομένους ἐνίοτε τοὺς οὐδὲν ἀδικοῦντας; εἰκότως τοίνυν ταῦτα ὁρῶντες οὕτω ἀγνοοῦμεν [k] οὐδὲ ὅλως ὄντων.

Καὶ μάλιστα ὅταν [l] ἀκούσωσι τοῦ χρησμοῦ λεγόντων·

Ὃς ἀγαθὰς [m] Ἅλυν, μεγάλην ἀρχὴν

MOM. Audite ergo Dii omnes, quae ex animo, ajunt, *proferam*. Ego enim, & valde quidem exspectabam, ad hoc angustiarum perventuras res nostras, multosque id genus exorituros nobis Sophistas, a nobis ipsis audaciae suae obtentum capientes. Et, per Themidem, non irascendum est Epicuro, neque ipsius sodalibus, & successoribus sententiarum, si talia de nobis putarunt. Quid enim sentire illos aliquis postulet, cum tantam in vita perturbationem rerum observant; qui boni inter illos sunt, neglectos, in paupertate, & morbis, & servitute, pereuntes: pessimos contra impurosque homines, praelatos illis, divites ultra modum, imperantes melioribus; sacrilegos non punitos, sed latentes; in crucem vero actos, & fustibus caesos interdum eos qui nihil injuste egerunt? Merito igitur ea cum vident, ita de nobis cogitant, quasi omnino non simus.

20. Praesertim si audiant oracula dicere:

Qui superabit Halyn, magnam pervertet opum

a Πάντες] Deest in O. b Ἀναφύσεσθαι] Ἀναφύσεσθαι *Fl.* & ex eadem marg. *A*1. Nil mut. P. c Δογμάτων] Λόγων O. & marg. *A*1. d Ἢ] Abest a *Fl.* e Ἂν] Εὖ O. f Ὁπόταν] Ὅτι L. g Τὴν] Omittit O. h Προτιμωμένους] Sic *Fl. Fr.* P &c. Προτιμωμ. *J.* i Μὲν] Insert ex O. aberat ab Edd. k Οὐδὲ] Sic dedi ex O. Οὐδὲν Edd. priores. l Ἀκούσωσι] Ἀκούσωσιν O. & marg. *A*1. m Ἅλυν] Ἅλυν male *Va*.

7. Ὦ θεοὶ τάγε ἀπὸ καρδίας φασὶν] Λόγιον ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτων, καὶ ἀπροσκαλύπτων λεγομένων, μηδὲν ὑποβλασφημοῦντος τῷ λέγοντι· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πρᾶγμα, διϊξιόντος. *V.* (quaere in Paroem. C.)

9. Προτιμᾶσθαι] Εἰς τὸ ἐναντίον λέγεται, καλοῦσι. *G.*

12. Καὶ * μὰ τὴν Θέμιν] Θέμις ἐστὶν ἡ δίκη. καλῶς δὲ τὸν δίκαιον ὄμνυσιν ὡς δικαίως τῶν θεῶν ἀπολαμβανόντων, ὅτι αὐτοὶ ἥμαρτον. † *V.*

24. Τυμπανιζομένους] Ἱεροσύλους. *G.*

29. Τὸν Ἅλυν] Κρίσου τοῦ τῶν Λυδῶν βασιλεῦσαντος ἐπὶ Ἁλυῒ τὸν Κύρου τοῦ Περσῶν βασιλέως, ἀπεμνήσθη. ὅτι Ἁλυὶς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει. ὁ δὲ ἀγνοήσας πολλὴν ἀρχὴν, Ἁλυὶς τὸν Ἅλυν, τὴν ἰδίαν ἀπώλεσεν. *V.*

* Μὰ τὴν] *Matrem frustra*, antea misere editum. Sed emendatio erat facilis. *J. F. R.*

† Sequebantur verba, ὡς δικαίως τὸν Ἅλυν, quae delevit *M. du S.* Quia in Scholio hinc tertio habentur.

7. Τάγε ἀπὸ καρδίας] Ex *Euripidis* Erecht. quae verba a *Plut.* laudantur p. 63. II. Ed. *Han.* de Adulat. & Amici discrim. Sed in fragmentis Ed. Clar. *Barnesii* non comparent, saltem ut ad eam fabulam pertinentia.

Ἐμοὶ γὰρ εἴη πτωχὸς, εἰ δὲ βούλεται
Πτωχοῦ καλεῖν, ὅστις ἂν εὔνους ἐμοὶ
Φίλος παρελθὼν τ' ἀπὸ καρδίας ἰδεῖν.

Nisi proverbialem vocem jam ante Euripidem malis; a qua sententia non admodum abhorreo. *M. du S.*

Ibid. Ἀπὸ καρδίας] Proverbium de quo dixi ad *Petron.* *J. B.*

Ἀπὸ καρδίας] Saepe ad verbum respondet Belgicismo. Exempla ex Nov. foed. & *Theocr.* Eid. 29. vs. 4. dedit Frater optimus *Gul. Otto*, in Belg. Graecism. p. 437. Alia de eodem Rev. *Elsner.* ad *Euang. Marc.* XII. 30. *J. F. R.*

17. Οὐκ-

opum vim, nec tamen indicare, suam ne an hostium? Et rursus,

O Salamis perdes muliebri e corpore natos.

Et Persae enim, arbitror, & Graeci muliebri e corpore nati erant. Nam carminum furores rursus cum audiunt, nos & amare & vulnerari, & servire, & vinciri, & dissidere, & sexcentas molestias habere, idque cum beati & immortales esse postulemus: quid aliud, quam merito nos derident, & nullam nostri rationem habent? Nos vero indignamur, si qui homines non plane amentes reprehendunt ista, & nostram providentiam respuunt: cum satis habere debeamus, si quidam adhuc nobis post tot nostra peccata sacrificant.

21. Atque hic mihi, Jupiter (soli enim sumus, neque est in coetu hoc hominum quisquam, praeter Herculem & Bacchum, Ganymedem & Aesculapium, adscripticios illos) responde mihi ex vero, an unquam

ἁλῶναι. ἢ μόνον δηλέσαι, εἴτε ἡ αὐτῆς, εἴτε [n] τῶν πολεμίων; καὶ πάλιν,

[o] Ὦ θεία Σαλαμὶς, ὀλεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν.

καὶ Πέρσαι γάρ, οἶμαι, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα ἦσαν. ὅτε μὲν γὰρ πάλιν [p] ῥαψῳδῶν [o] ἀκούσωσιν, ὅτι καὶ ἐρῶμεν, καὶ τιτρωσκόμεθα, [p] καὶ δουλεύομεν, καὶ δεσμεύμεθα, καὶ στασιάζομεν, καὶ μυρία ἕτερα πράγματα ἔχομεν, καὶ ταῦτα μακάριοι καὶ ἄφθαρτοι ἀξιοῦντες εἶναι, τί ἄλλο ἢ δικαίως καταγελῶσι, καὶ [q] ἐν ὑβρει λόγῳ τίθενται τὰ ἡμέτερα; ἡμεῖς δὲ ἀγανακτοῦμεν, εἴ τινες ἄνθρωποι ὄντες, καὶ πάνυ ἀνόητοι, διελέγχουσι ταῦτα, καὶ [r] τὴν πρόνοιαν ἡμῶν παρωθοῦνται, δέον ἀγαπᾶν εἴ τινες ἡμῖν ἔτι θύουσι, τοιαῦτα ἐξαμαρτάνουσι.

Καί μοι ἐνταῦθα, ὦ Ζεῦ (μόνοι γὰρ ἐσμὲν, καὶ οὐδεὶς ἄνθρωπος [s] πάρεστιν ἐν τῷ συλλόγῳ, πλὴν Ἡρακλέους, καὶ Διονύσου, καὶ Γανυμήδους, καὶ Ἀσκληπιοῦ, τῶν [s] παρεγγράπτων τούτων) ἀπόκριναί μοι μετ' ἀληθείας,

[n] Τὴν τῶν] Τὴν omisit O. [o] Ἀκούσωσιν] Ἀκούσωσιν O. [p] Καὶ δουλεύομεν &c δισ.] Καὶ δισμεδύμεθα & δουλ. O. Sed Fl. καὶ δισμ. omisit. [q] Ἐν] Insertum ex O. Deerat in Edd. [r] Ἐν] Ignorant praepolition. O. & P. [s] Παρεγγράπτων] Παραγρ. O.

32. Ὦ θεία Σαλαμὶς] Περσῶν καὶ Ἑλλήνων ναυμαχίαν τὴν Σαλαμῖνι μελλόντων, ἔχρησε τοῖς Ἕλλησιν ὁ Ἀπόλλων τοῦτο τὸ χρησμόν. λέγει δὲ αὐτὸν Θεμιστοκλῆς ὁ Ἀθηναῖος εἰρηκέναι, οὐκ ἐν ᾠδῇ, φησὶ, θεῖναι τὴν Σαλαμῖνα, ἀλλ' ἐν αὐτῇ πίπτειν ἐμέλλον Ἕλληνες, πόλιν ἔσεσθαι Ἑλληνικὴν, εἰς τὸ Περσῶν προεμαντεύσατο θανάσιμον. *V.*

‡ Ἐκδιδοὺς] Sic emendavit Noster *Solm.* ex C. & V. non recte editum ante.

§ Παρεγγράπτους] Παρέγραπτους & mox παρεγράπτους male edita, quae duce eodem emendavi. *J. F. R.*

17. Ὁπόταν] Conf. supra c. 19. med. *J. F. R.*

24. Τυμπανιζομένους] Quod damnati ducerentur cum tintinabulo ad supplicium, dixi alibi. *J. B.*

Τυμπανιζομένους] Id quid sit non recte docet *Bourdelotius*. Vide Scholiasten *Aristoph.* 50. *M. du S.*

Τυμπανιζομένους] *Dixi alibi*, Bourdelotius. Ubi vero? *Bourdelotius* egregius commentator, semper aut alibi dixit, aut alibi dicturus est. *M. V. la Croze.*

26. Οὐδὲ] Sic optime Codex O. In reliquis οὐδὲν. *M. du S.*

29. Διαβὰς ἐπ' Ἅλυν] Vide *Herodotum* l. c.

Κροῖσος Ἅλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει.

Quod a Cicerone versum:

Croesus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim. *M. du S.*

32. Ὦ θεία Σαλαμὶς] Vid. *Herod.* VII. p. 271. in decantato de muris ligneis oraculo, cujus sensum Themistocles aperuisse traditur. Vide c. 31. *M. du S.*

41. Καὶ ᾠδῇ λόγῳ] Καὶ τῷ ᾠδῇ λόγῳ. *F. G.*

Ibid. Ἐν ᾠδῇ λόγῳ] Ex Codice Ox. est illud τῷ. *M. du S.*

Ἐν ᾠδῇ λόγῳ τιθέναι] Bene divinarat *Gujetus*; nec ego dubitavi absentem in Edd. praepositionem revocare; quia phrasis usitatissima eam postulat. Sic *pro Imag.* c. 17. τὸ μεγάλῳ τίθεσθαι. Et *Quom. Hist.* c. 32. τὸ γέλωτι ποιεῖσθαι. Conf. etiam *Tox.* c. 22. *J. F. R.*

48. Ἐν τῷ συλλόγῳ] Non agnoscunt O. & P. illud ἐν,

θείας, εἴ ποτέ σοι ἐμέλησεν ἐς τοσοῦτον τῶν ἐν τῇ γῇ, ὡς ἐξετάσαι [a] οἵ τινες αὐτῶν οἱ φαῦλοι, ἢ οἵ τινες οἱ χρηστοί εἰσιν· ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἰ [b] γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς ἐκ Τροιζῆνος [c] εἰς Ἀθήνας ἰὼν, ὁδῷ παρεργον ἐξέκοψε τοὺς κακούργους, ὅσον ὅσον σοὶ τῇ [d] σῇ προνοίᾳ, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε ζῆν ἐντρυφῶντας ταῖς [e] ὁδῷ βαδιζόντων σφαγαῖς, τόν [f] Σκείρωνα, καὶ τὸν [g] Πιτυοκάμπτην, καὶ Κερκύονα, καὶ τοὺς ἄλλους. ἢ εἶγε [h] μὴ ὁ Εὐριθεὺς, ἀνὴρ [i] δίκαιος, καὶ προνοητικὸς, ὥσπερ φιλανθρωπίας ἀναπυθανόμενος τὰ παρ' ἑκάστοις, ἐξέπεμπε τοῦτον τὸν οἰκέτην αὐτοῦ, ἐργαλικὸν ἄνθρωπον, καὶ

tibi tantum ea, quae in terra aguntur, curae fuerint, ut exquireres, qui illorum mali, & qui boni sint? verum non dixeris. Nisi enim Theseus, Troezene Athenas pergens, obiter excidisset maleficos, quantum ad te tuamque providentiam, nihil prohibebat vivere & in viatorum caedibus luxuriari Scironem, & Pityocampten, & Cercyonem, & reliquos. Et nisi Eurystheus vir justus & providens, humanitate ductus, explorato quid apud quosque ageretur, misisset hunc suum famulum, operosum homi-

a Οἵ τινες] Εἴ τινες O. b Γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς] Οὖν P. Οὖν ὁ Θ. μὴ O. c Εἰς] Ἐς O. d Σῇ] Non adest in O. e Ὁδῷ βαδιζόντων] Ὁδοιπορούντων marg. A1. & P. Παροδοιπόρων O. f Σκείρωνα] Σκίρωνα O. g Πιτυοκάμπτην] Πιτυοκάμπτην male O. h Μὴ ὁ] Μετ' Εὐρ. O. i Δίκαιος] Ἀρχῶν P. O. & marg. A1.

55. Εἰ γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς] Ὁ Αἰγεὺς Ἀθηναῖος ὢν ἐν Τροιζῆνι πόλει τῆ Πελοποννήσου συνεκαθεύδησεν Αἴθρᾳ τῇ θυγατρὶ τοῦ Πιτθέως. ἡ δὲ Αἴθρα ἐγκύησα τὸν Θησέα. ὁ τοίνυν Θησεὺς εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς τὸν πατέρα ἐρχόμενος, πολλοὺς λῃστὰς εὗρεν, πάντας ἀπίκτεινεν ἐν τῇ ὁδῷ πορευόμενος. V.

60. Τὸν Σκίρωνα] Λῃσταὶ ἦσαν ὄντες κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ Τροιζῆνος εἰς τὰς Ἀθήνας ἄγουσαν. καὶ ὁ μὲν Σκίρων λῃστὴς (1) ὢν ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας πλύνειν τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς Σαλάσσης καθημένους. καὶ λακτίζων εἰς θάλασσαν ἔρριπτεν, καὶ ἡ χελώνη δέχομένη κατήδιε. (2) V.

Ibid. (3) Πιτυοκάμπτην] Πιτυοκάμπης δὲ, καὶ ὅτος λῃστὴς ὢν, ἔκαμπτε πίτυς, καὶ ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας κρατεῖν, οἱ δὲ (4) μετεωριζόμενοι ἀπώλλυντο. V.

61. Καὶ Κερκύονα] Ὁ δὲ Κερκυών, καὶ ὅτος ἄδικος ὢν τ' ἄλλα εἰς τοὺς ξένους, καὶ παλαίειν (5) ἠνάγκαζεν. καὶ τὸ βωμόμορον διέφθειρε. καὶ ὁ τόπος παλαίστρα ἐκλήθη ἐν ᾧ

ἦσαι, πλησίον Ἐλευθερῶν. διέφθειρε δὲ πάντας τοὺς παλαίστας αὐτῷ εἰς πάλην, πλὴν Θησέως, Θησεὺς δὲ κατεπάλαισεν αὐτὸν (6) σοφίᾳ πλέον. παλαιστικὸς γὰρ ὑπῆρξε Θησεὺς ἐμεμάθει πρῶτον ἐν Ῥόδῳ χρώμενος εἰς τοὺς παλαίστρας. ὃν δὲ καὶ ἕτερός τις ὄνομα (7) Διτυόρσης, ὅτος ἐπίεζεν, ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας θερίζειν τὸν ὑπὸ ἑαυτοῦ ἐπεσπαρμένον, εἰ δὲ (8) ἀντέτεινον ἔκτεινεν αὐτούς. τοῦτον δὲ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν. V.

Ibid. Τοὺς ἄλλους] Phalarin hic, & Busirin, Echetumque & Diomedem habent Scholia V. Quasi a Luciano nominatos. Nos alio reliquos retulimus. (V. Schol. Ισ. β. 18. 19. 20.) Echetum solum, quem nulibi apud Nostrum reperio, ex eo Scholio, ne pereat, accipe, ὁ δὲ Ἔχετος τὴν Ἠπείρου βασιλεὺς τιμωρητικώτατος. (Vid. Odyss. Σ. 83. &c.) Haec inseruerat *M. du S.* Nos vero illa Scholia jam dedimus ad 2. *Ver. Hist.* *J. F. R.*

64. Τοῦτον] Τὸν Ἡρακλέα. V.

(1) Ὢν] Οὗτος ante lectum in Edd. Mutavit *M. du S.*

(2) Subjunxit *Solan.* continuo filo (de hoc *Ovid.* in Epist. *Heroid.*) oblitus addere, anne sic in C. additum reperiatur, in quo ejusmodi Latinas notulas habuimus non semel, an vero de suo addiderit.

(3) Πιτυοκάμπτην] Priore loco hoc nomen deest in V.

(4) Μετεωριζόμενοι] Ita ex C. dedimus, quum ἀπεπταλάμενοι esset in editis, quod ex conjectura videtur factum; nam in V. erat ἀπαιωρίζόμενοι. *J. F. R.*

(5) Ἠνάγκαζεν] Ἠνάγκαζε V.

(6) Σοφ. πλέον] Haec non cohaerent; nisi transponas, vid. Addenda. *J. F. R.*

(7) Διτυόρσης ὅτος] C. Ἀντιόρης ὁ Κερκύων. V. vero Ἀντιόρσης &c. Sic notavit *M. du S.* nec tamen Impressa, quae Διτυόρσης habebant, sollicitavit, quod nec ego facio, quia nescio quis ille Dityerses fuerit. Lityerses Midiae fil. *Hesych.* *J. F. R.*

(8) Ἀντέτεινον] Ἀντέτειναν ante editum, mutavit *M. du S.* non addens unde. Sed suspicor ex Cod. quia alioqui sponte non mutasset quod aeque bonum erat. *J. F. R.*

ὢν, retinui tamen. *M. du S.*

60. Πιτυοκάμπτην] Et sic, non ut est in O. editum T. I. *Prometh.* c. 7. f. ubi omnino vid. notam Cl. *Hemsterh.* *J. F. R.*

70. Καθήμενοι] Conf. supra *de Sacrif.* c. 9. pr. *M. du S.*

72. Παρὰ] Servavi scripturam quam Cl. *Gesn.* in versione expressit. Nec quisquam objecerit, odores adoleri, carnesve immolari non circum, sed in ipsis altaribus; nam παρὰ pertinet ad homines circum altaria versantes, dum sacrificant. *J. F. R.*

75. Ἐκιδᾶν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀφειδέστεροι, ἐφίσκουσιν ἤδη ὄφελος αὐτοῖς ὄν, εἰ θύοιεν ἡμῖν ἐς τοὺς σφυδρὸς πίμπτους] Quod si, inquit Momus, homines paul-

lo

minem : & ad labores promtum, tu, Jupiter, parum curasses Hydram, & illas in Stymphalo volucres, & equos Thracicos, & ebriosas Centaurorum contumelias.

22. Sed si verum dicendum est, sedemus in hoc solum intenti, si quis sacrificet, & nidorem excitet circa altaria. Reliqua suo fluxu feruntur, & trahuntur unumquodque ut sors tulerit. Itaque nihil praeter spem nobis accidit, & in posterum accidet, quum apertis paullatim oculis homines invenient, nihil sibi prodesse, si sacrificent nobis, & libamina mittant. Tum

προθυμον εἰς τὰς πόνους, ὦ Ζεῦ, σὺ ὀλίγον [k] ἐφρόντισας ἂν τ' Ὕδρας, καὶ τ' ἐν Στυμφάλῳ ὀρνέων, καὶ ἵππων τ' [l] Θρακικῶν, καὶ τ' Κενταύρων ὕβρεως, καὶ παροινίας.

Ἀλλ' εἰ χρὴ τἀληθῆ λέγειν, καθήμεθα τοῦτο μόνον [m] σκοποῦντες, εἴ τις θύει, καὶ [n] κνισᾷ [o] περὶ τοὺς βωμούς. τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥᾳστώνην φέρεται, ὡς ἂν [p] τύχοι ἕκαστον [q] παρασυρόμενα. τοιγαροῦν οὐκ ὀλίγα νῦν πάσχομεν, καὶ ἔτι πεισόμεθα, ἐπειδὰν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες [r] εὑρίσκωσιν, ὡδὶ ὄφελος αὐτοῖς [s] ὂν, εἰ θύοιεν ἡμῖν, καὶ τὰς [t] πομπὰς πέμποιεν. εἶτ'

k Ἐφρόντισας] Ἐφροντίζεις O. l Θρακικῶν] Θρακιῶν P. Vulgata est in Fl. &c. m Θύει] Θύσει O. n Κνισᾷ] Κνισώσει O. o Περὶ] Sic Ald. H. Bl. Fr. P. Παρὰ J. Fl. Ἐπὶ S. p Τύχοι] Τύχῃ O. q Παρασυρόμενα] Π——μενον G. O. r Εὑρίσκωσιν] Εὑρίσκουσι Fl. s Ὅν] Ὢν Fl. male. Nil vulgatam mutat P. t Πομπὰς] G. P. O. & marg. Al. Σπονδὰς Edd.

71. Καὶ (9) κνισᾷ] Καπνὸν ὁ τῶν βωμῶν ἀπεργάζεται. V.

(9) Κνισᾷ] Sic dare non haesitavi, pro κνισᾷ quod in editis erat. J. F. R.

lo attentius rem considerent, facile deprehendant nihil sibi prodesse, si nobis Diis rem sacram faciant: non enim propterea rerum humanarum cursus mutatur, & ad hominum vota accommodatur. Pro σπονδὰς πέμποιεν Cl. *Graevius* in MS. legi ait πομπὰς πέμποιεν. Equidem non dubito, quin lectio illa MSti [εἰ θύοιεν ἡμῖν ἐς τὰς πομπὰς πέμποιεν] sit omnino γνήσιος. Voce θύειν comprehendit hic Momus omne sacrificii genus: per πομπὰς πέμπειν autem intelligit ludos votivos, solennes pompas, θεωρίας, & id genus omnia. Neque vero de sanitate dictionis πομπὰς πέμπειν dubitandum reor; praesertim quum eam probam esse doceat nos insignis locus in *Demosthenis* Oratione I. contra Philippum p. 50. E. Ait illic Orator, Εἰ γάρ ἐροιτό τις ὑμᾶς, Εἰρήνην ἄγετε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε, εἴποιτ' ἄν, ἀλλὰ Φιλίππῳ πολεμοῦμεν. Οὐκοῦν ἐχειροτονεῖτε δὴ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν δέκα ταξιάρχους καὶ στρατηγούς, καὶ φυλάρχους, καὶ ἱππάρχους δύο; Τί δ' οὗτοι ποιοῦσι, πλὴν ἵνος ἀνδρὸς ὃν ἂν ἐκπέμψητε ἐπὶ τὸν πόλεμον; οἱ λοιποὶ τὰς πομπὰς πέμπουσιν ὑμῖν μετὰ τῶν ἱερεῖων. *Si enim vos roget, Pacemne agitis, Athenienses? Minime vero nos quidem, dicturi sitis; sed cum Philippo bellum gerimus. Nonne vero creastis e vestris civibus decem centuriones, & duces, & tribunos, & magistros equitum duos? Quid autem isti plus agunt uno viro, quem miseritis ad bellum? reliqui pompas vobis ducunt cum sacrificulis.* Sicut autem hic πομπὰς πέμπειν, ita idem Demosthenes πομπὴν πομπεύειν habet in Orat. contra Meidian in Μαρτυρίᾳ Pammenis aurarii: Ἐκδίντῳ δὲ μοι Δημοσθένης, ᾧ μαρτυρῶ, στέφανον χρυσοῦν, ὅτε παίδα σκεδάσαι, καὶ ἱμάτιον ἁλόχρυσον ποιῆσαι, ὅπως πομπεύσῃ ἐν αὐτοῖς τὴν τῶ Διονύσω πομπήν. &c. *Quum autem mihi Demosthenes, cui testimonium dico, auream coronam parandam, & auratam vestem faciendam locasset, ut in eis Bacchanalium festivitatem celebraret,* &c. Dicitur autem πομπὴν πέμπειν, sive πομπεύειν pari locutionis ratione, qua ἑορτὴν ἑορτᾶν. Ἀπόκρισιν ἀποκρίνεσθαι. Κινεῖν κίνησιν. Τολμᾶν τόλμημα. Ἐλπίζειν ἐλπίδας. Φιλοφρονεῖσθαι φιλοφρονήσεις. Γαμεῖν γάμους. Εὐδαιμονίαν εὐδαιμονεῖν. Ὑβρίζειν ὕβριν. Ἐπιβουλὴν ἐπιβουλεύειν. Κινδυνεύειν κινδύνους. Πεῖθειν πίθον. Νίκην νικᾶν. Συναγωγεῖν συναγωγάς, & plura talia, quorum ingentem praeter haec acervum a nobis alibi collectum, huc transferri nihil attinet. Caeterum si de σπονδαῖς potius quam πομπαῖς voluisset Lucianus hic loqui Momum, non σπονδὰς πέμπειν, sed σπονδὰς σπένδεσθαι longe concinnius dixisset, quemadmodum jam locutus fuerat in *Timone* T. I. c. 43. Καὶ μήτε κήρυκα δέχεσθε παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπένδεσθε. *Et neque missum ab illis caduceatorem recipiamus, neque foedera feriamus.* J. F.

76. Ἀνακύπτοντες] Conferri jusserat *Soulius* T. I. *Somn.* c. 7. ubi pro Lectione. *Junt.* quae ἀνακύψαν δὲ ὦδέ τοι, quoque legi maluit ἀνακύπτοντι δὲ ὦδ. quod all. Edd. habebant, etsi in notis dixerit utrumque illud aptum esse. Sed alia capitum seu paragraphorum ab *Hemsterh.* facta, jam vid. *Somn.* §. 13. T. I. p. 18. ubi Cl. ille Editor ἀνακύπτοντι praetulit, rationemque reddidit, quem vide. J. F.

78. Πομπὰς] Mss. Gr. Ox. & P. In Impressis est σπονδὰς. V. *Jens.* M. de D.

εἶτ' ἐν βραχεῖ ὄψει καλαγελῶντας μὲ τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δάμιδας, κρατυνομένους δὲ, καὶ [a] ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνηγόρους, ὥστε [b] ὑμέτερον ἂν εἴη φανεὶν, καὶ ἰᾶσθαι [c] τὰ τοιαῦτα, τὸ καὶ ἐς τόδε αὐτὰ προαγαγόντων. Μάμῳ δὲ μέγας ὁ κίνδυνος, εἰ ἄτιμος ἔσται, οὐδὲ πάλαι τ' [d] τιμωμένων, ὑμῶν [e] ἔτ' εὐτυχούντων, καὶ τὰς θυσίας [f] καρπουμένων.

ΖΕΥΣ. Τοῦτον μὲν, ὦ θεοὶ, ληρεῖν [g] ἐάσωμεν, ἀεὶ τραχὺν ὄντα, καὶ ἐπιτιμητικόν. [h] ἔστι μὲ γὰρ, ὡς ὁ θαυμαστὸς Δημοσθένης ἔφη, τὸ μὲ ἐγκαλέσαι, καὶ μέμψασθαι, καὶ ἐπιτιμῆσαι, ῥᾴδιον καὶ τῷ βουλομένῳ παντός· τὸ δὲ ὅπως τὰ παρόντα βελτίω [i] γένηται, συμβουλεῦσαι, τοῦτ' ἔμφρονος ἦν

paullo post videbis illudentes nobis Epicuros, & Metrodoros, & Damides; victos vero ab illis jugulatosque nostros patronos. Vestrum ergo fuerit sedare ac sanare talia, qui nempe ea in hunc statum perduxeritis. Momo quidem non magnum *imminet* periculum, si honore carebit, neque enim olim inter honoratos fuit, cum vos adhuc felices frueremini victimis.

23. JUP. Hunc, Dii, delirare patiamur, asperum semper, & ad reprehensiones proclivem. Est nimirum, ut admirabilis *vir* Demosthenes dixit, accusare quidem & reprehendere, & increpare facile, & uniuscujusque, qui modo voluerit: sed consilium dare, quomodo meliora fiant praesentia, illud demum prudentis re vera con-

a Ἀποφραττομένους] Sic dedi ex G. O. P. & marg. *A*1. Ἀποσφαττομένους Edd. priores. b Ὑμέτερον] Hoc dedi ex *J.* G. L. Ἡμέτερον Edd. vulgo, ne *Fl.* quidem excepta. c Τὰ τοιαῦτα] Ταῦτα O. d Τιμωμένων] Sic dedi ex O. & *S.* Τιμωμ. male *J. Fl. H. P. Ald.* e Ἔτ'] Ἔτι δὲ O. f Καρπουμένων] Μόνων ἱερωμένων G. Ox. & *Coll.* Μόνων ἱερωμένων marg. *A*1. g Ἐάσωμεν] Ἐάσομεν *Fl.* h Ἔστι μὲ γὰρ ὡς] Ἔστι γὰρ καθὼς O. Ὡς μὲ γὰρ ὁ θ. *Fl.* i Γένηται] Γενέσθ' O.

87. Καρπουμένων] Γράφε καὶ τὰς θυσίας μόνων ἱερωμένων. *G.*

90. Ἔστι μὲ γὰρ] Γρ. ἔστι γὰρ ὡς θαυμαστὸς Δημοσθένης. *G.*

Σπονδὰς πέμποιεν] Non reprehendo formulam πομπὰς πέμπειν, & fit πομπῶν mentio paullo ante c. 18. Sed puto hic de sumtu sermonem esse & impensa, ac de alimentis Deorum adeo. *Mittere* etiam apud Romanos in sacrificiis usitatum, & aliquoties de inferiis usurpatum *Virgilio* atque *Ovidio*. *J.M.G.*

Πομπὰς πέμποιεν] Neque tamen improbarem σπονδὰς. Sed propter Codicum numerum & virorum doctorum πομπὰς, praeferentium consensum, hoc recipere sum permotus. V. *Dion.* p. 297. A. *Plat.* de Rep. I. p. 571. A. *J.F.R.*

79. Εἶτ' ἐν βραχεῖ ὄψει καλαγελῶντας μὲ τοὺς Ἐπικούρους] Momus ad Jovem: εἶτ' ἐν βραχεῖ ὄψει καλαγελῶντας μὲ τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δάμιδας, κρατυνομένους δὲ, καὶ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνηγόρους. Benedictus: *Deinde brevi videbis irridentes Epicuros, Metrodoros, & Damidas, victosque & jugulatos ab ipsis patronos hosce nostros.* Apud Latinos sane *jugulare adversarium* legitur, pro ad inopiam redigere. Sed Graecos ad ista has voces σφάττειν & ἀποφράττειν non existimo transtulisse: sane nullum exemplum memoriae succurrit. Emenda sine mora ex Ms. καὶ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν. *Patronos hosce nostros victos, & os eis obstructum esse.* Nam ἀποφράττειν est os obturare adversario, ut ne hiscere possit. *Pollux* VIII, 15. ἀποῤῥάψειν τὴν γλῶτταν, ἀποφράττειν τὸ στόμα ἄμεινον. Aliud est inferius c. 43. cum Momo intempestiva interpellatione obtundente Deos, Jupiter respondisset, Σὺ ἡμᾶς ἀποφάτεις, ὦ Μῶμε. quod non est, *tu mactas nos, Mome*, ut interpretes. sed Latini dicunt: *Enecas nos, Mome*, ut *Terentius* in Andria IV, 1. *Cur me enecas?* aut *occidis nos*, ut Horat. *occidis saepe rogando.* Sed in hoc ipso dialogo c. 52. f. hoc verbum ex Ms. reponendum est, ἤδη γάρ σε τούτῳ ὀφέλω ἀποφάξαι, *ego te hac festa interficiam.* Vulgo frigidius, ἀποθρασύσεται. Paucis versibus ante: τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥᾴθυμα φέρεται, ὡς ἂν τύχῃ ἕκαστα ἀθερυπόλυτα. Melius Ms. παθερυπόλυτα. *ut quaevis forte trahitur* a vi hominis scilicet. Ἀθερυπόλυτον pertinet ad ἕκαστον. sed in iis quae modo praecesserunt, non probo ejusdem libri scripturam, quae pro τὰς σπονδὰς πέμποιεν, prae se fert τὰς πομπὰς πέμποιεν. Nam quamvis pompae & ludi in Deorum honorem instituerentur, tamen πομπὰς πέμπειν, nemo dixerit. Ibidem statim & sic Ms. legendum ὥστε ὑμέτερον ἂν εἴη, *quare vestrarum esset partium*, non ἡμέτερον, sequentia indicant verba, in quibus non damno, τὰς θυσίας καρπουμένων, quod in editionibus extat. non possum tamen non indicare, in vetere libro haberi τὰς θυσίας μόνων ἱερωμένων, *vobis solis sacrificia in epulis comedentibus.* cum nunc partem

consiliarii est: quod vos reliqui, probe scio, vel tacente isto, facietis.

95 ἀληθῶς συμβέλευ· ὅσῳ οἱ ἄλλοι, τῷ οἶδ', ὅτι ποιήσετε, καὶ τούτου σιωπῶντος.

24. NEPT. Ego de caetero, submersus sum, ut nostis, & in fundo *maris* versor, pro me, quantum possum, servans navigantes, & navigia deducens, & molliens ventos. Interim tamen (nam haec etiam mihi curae sunt) aio oportere hunc Damin tollere ante de medio, quam ad contentionem veniat, vel fulmine; vel alia quadam ratione, ne dicendo superet. (Dicis enim, Jupiter, probabilem esse hominem) simul ostenderimus illis, quam ulciscisi soleamus eos, qui talia contra nos disputant.

ΠΟΣ. [k] Ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα ναυφύλαξ εἰμι, ὡς ἴστε, καὶ ἐν βυθῷ πολιτεύομαι, κατ' ἐμαυτὸν εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατόν, σώζων τοὺς πλέοντας, καὶ ἀποπέμπων τὰ πλοῖα, καὶ τοὺς ἀνέμους καταμαλάττων. ὅμως δ' ἴσως (μέλει γάρ μοι καὶ τὰ ἐνταῦθα) φημὶ δεῖν τὸν Δάμιν τοῦτον ἐκποδὼν ποιήσασθαι πρὶν ἐλθεῖν τὸ ἔριν ἦκειν, ἢ τῷ κεραυνῷ, [m] ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ, μὴ καὶ ὑπέροχη λέγων. (φῂς γάρ, ὦ Ζεῦ, σπουδαῖόν τινα εἶναι αὐτόν.) ἅμα γὰρ καὶ δείξομεν αὐτοῖς, ὡς μαιερχόμεθα τοὺς τὰ τοιαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντας.

25. JUP. Ludis, Neptune, an plane oblitus es, nihil talium in nostra potestate

10 ΖΕΥΣ. Παίζεις, ὦ Πόσειδον, ἢ τέλεον ἐπιλέλησαι, [n] ὡς οὐδὲν ἐφ' ἡμῖν τῶν τοιούτων ὄντων;

[k] Ἐγὼ] Ἐγὼ δὴ O. [l] Μέλει] Μέλλει male O. [m] Ἢ ἄλλῃ τινὶ] Restitui ex G. nam Edd. τινὶ, ἢ ἄλλῃ. Ox. vero melius etiam ἤ τινι ἄλλῃ. [n] Ὡς] Insertum ex O. Non aderat in Edd.

tem sibi vindicent sacerdotes, partem qui sacrificant. & id magis arridet, genioque Luciani est convenientius. *J.G.G.*

81. Ἀποφαττομένους] Ita optime O. & P. etiam. Quod enim ἀποφαττομένους in vulgatis legitur, absurdissimum est. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ἀποφαττομένους] Praefero hic etiam antiquam lectionem, & versionem *jugulatos*, quae ad disputationem talem bene convenit: praesertim cum hoc ipso libello deinde ἀποφάττειν etiam metaphora simili adhibeatur. Credo ego ἀποφαττομένους esse glossam: certe nemo sanus potuit τῷ ἀποφαττομένους substituere ἀποφαττομένους, sed contra. *J.M.G.*

Ἀποφαττομένους] Non potui denegare quatuor codicum collationibus, quin earum lectionem reciperem, *Solanique* diligentiae satisfacerem; & sensus adeo planus est ab ea, ut nemo alium sit desideraturus. At verum est ἀποφάττομ. elegans esse, si Latinorum more dictum intelligas; sed dum exempla desidero, Codices sequor. Si satis verum foret, ἀποφάττεις, quod deinde occurrit, c. 43. idem esse, etiam hic vulgatum servarem; quod si deinde comperiam, fatebor me hujus etiam mutationis poenitere. *J.F.R.*

83. Τῶν] Quasi dixisset ἐμῶν. *M. du S.*

86. Τῶν τιμωμένων ἦν] Cur τιμωμένων dederim, res ipsa loquitur. Nec repetam quae alibi ex *Aristoph.* Plut. dixi, καὶ γὰρ τὸ φίλων, & similia. *J.F.R.*

90. Δαμοσθένης] *Demosthenis* verba *Olynth.* I. p. m. 6. B. sunt: Τὰ μὲν ἐπιτιμῶν, ὅταν φαίνωμαι τοῖς ἀκροωμένοις ἢ πᾶσιν ἐλεεῖν τὸ δίκαιον ὑπὲρ τῶν παρόντων ἢ τι δεῖ πράττειν ἀποφαίνων, τοῦτ' αὐτὸς συμβουλεύω. *M. du S.*

99. Κατ' ἐμαυτὸν εἰς ὅσον] Illud εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατὸν videtur interpretatio esse τῷ κατ' ἐμαυτὸν, adeoque nonnullis pro glossa habebitur; quod ut non nego, ita tamen minime elimino, quia interpretatio est necessaria, ab ipso Luciano forsan profecta; si quid tamen superfluum, malim illud ἐμοὶ abesse, tumque εἰς ὅσον δυνατὸν non esset idem quod κατ' ἐμαυτὸν, sed respiceret ad fatum Parcasque; quarum necessitati & se aeque ac Jovem fateretur subjectum, quasi diceret: *si modo per fatum fieri potest.* *J.F.R.*

4. Ἐκποδὼν] Jam sic scribitur; alias ἐκ ποδῶν. Vid. supra notata ad Dial. *pro Imag.* c. ult. f. adde *Soph.* Aj. 1020. ubi ἐκποδὼν quoque exaratum, *procul* valet. Hic vero *e medio* vertere malim, cujus exempla vid. supra l. c. Licet fatear saepe nihil interesse. Ap. *Xenoph.* autem in Edd. antiqq. ἐκ ποδῶν scribi amat. Vid. *Cyrop.* L. III. sub init. f. Ed. *Bas.* 1555. p. 43. βυλόμενοι τὰ ὄντα ἐκ ποδῶν ποιῆσαι. Quod & ibi vertitur *procul portare.* Sed & ibi eodem redibit, utrum *e medio*, *e conspectu*, vertas. *J.F.R.*

5. Ἢ τοι κεραυνῷ] Ex Mss. legendum, ἤτοι κεραυνῷ, ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ. non ut editiones praeferunt, ἤτοι κεραυνῷ τινι, ἢ ἄλλῃ μηχανῇ. *J.G.G.*

Ibid. Ἢ ἄλλῃ τινὶ] Mss. Ox. ἤ τινι ἄλλῃ. Impressi, τινι, ἢ ἄλλῃ. Ego ordinem verborum sic mutavi. *M. du S.*

11. Ἐπιλέλησαι οὐδὲν] Legendum videtur: ἐπιλέλησαι ὅτι οὐδὲν &c. *F.G.*

Ἐπιλέλησαι οὐδὲν] Bene conjecerat *Gujetus* conjunctionem deesse. Ὡς igitur ex Cod. O. lubens recepi. *J.F.R.*

Ibid. Ὡς οὐδὲν] Ex Mss. Ox. est illud ὡς. *M. du S.*

θεὶν; ἀλλ' αἱ Μοῖραι ἑκάστῳ ὀπιπλώθυσί, τὸ μὲ κεραυνῷ, τὸ δὲ ξίφει, τὸ δὲ πυρετῷ, ἢ φθόῃ ἀποθανεῖν. [a] ἐπεὶ εἴ γε μοι ἐπ' ἐξουσίας τὸ πρᾶγμα ἦν, εἰάσας ἂν οἴει τοὺς ἱεροσύλους πρώην ἀπελθεῖν ἀκεραυνώτους [b] ἐξ Ὀλυμπίας, δύο μοι τῶν πλοκάμων ἀποκειραμένους, [c] ἓξ μνᾶς ἑκάτερον [d] ἕλκοντας; ἢ οὐκ αὐτὸς ἂν ἐν [e] Γεραιστῷ τὸν ἁλιέα τὸν ἐξ [f] Ὠρεοῦ, ὑφαιρεθέντα σου τὴν τρίαιναν; ἄλλως τε, τί δόξομεν ἀγανακτεῖν; λελυπημένοι τῷ πράγματι, καὶ φθονεῖναι τοὺς παρὰ τῷ Δάμιδι λόγους, καὶ δι' αὐτὸ [g] ἀπασχολεῖσθαι, τὸν ἄνδρα, ὡς ἐξαμείναντες ἀντεξεταθῆναι αὐτὸν τῷ Τιμοκλεῖ· ὥστε τί ἄλλο, ἢ ἐξ ἐρήμης [h] κρατεῖν ἔτι δόξομεν; ΠΟΣ. Καὶ μὴν [i] σύντομόν τινα ταύτῃ ᾠήμην ἐπινενοηκέναι ἐγὼ τὴν νίκην. ΖΕΥΣ. Ἄπαγε, θυννώδες τὸ ἐνθύμημα,

esse, sed nere unicuique Parcas; ut alius fulmine, gladio alius, alius febri aut tabe moriatur. Alioqui, si quidem in mea potestate res fuisset, passusne essem, putas, sacrilegos nuper discedere non fulminatos Olympia, qui duos de meis cirris deronderant, sex minas pendentem unumquemque? aut tu ne ipse neglecturus eras in Geraesto piscatorem ex Oreo, qui tridentem tibi subduxit? Caeterum etiam videbimur indigne ferre, & dolere ob hoc negotium, & metuere argumenta Damidis, & propter hoc ipsum amoliri hominem, nec expectare ut cum Timocle comparetur: itaque quid aliud, quam indicta ab adversario caussa, vincere sic videbimur? NEPT. At ego compendiariam hanc excogitasse mihi videbar ad victoriam *viam*. JUP. Apage, thunnorum hoc commentum fuerit, & nimis

a Ἐπεὶ εἴ γε] Ἐπεί τε O. b Ἐξ Ὀλυμπίας] Ἐκ Πίσης O. & *Schol.* c Ἓξ μνᾶς] *Μνᾶν Fl.* omisso ἓξ. d Ἕλκοντας] Ἕλκοντας O. & marg. *A1.* e Γεραιστῷ] Γερεστῷ *J.* Vulgatam cett. omnes habent cum Cod. O. f Ὠρεοῦ] Ὠρ. σοῦ esse in O. notat *M. du S.* dubie tamen, anne Ὠρ σοῦ tantum discrete. g Ἀποσκολάζεσθαι] Α—ζοντες *Fl.* Vulgatam firmat P. h Κρατεῖν ἔτι] Οὕτω κρ. O. i Σύντομον] Ἐπίτομον O.

16. Ἐξ Ὀλυμπίας] Γράφει οὐκ Πίσης, Πίσα δὲ πόλις τῆς Ἠλιακῆς μοίρας Πελοποννήσου, καθ' ἣν ὁ ἀγὼν ἐτελεῖτο τοῦ Ὀλυμπικοῦ. *V.*

18. Μνᾶς ἑκάτερον] Ἡ μνᾶ (1) ἓξ δραχμὰς ἔχει· ἡ δὲ Ἀττικὴ μνᾶ εἶχε δραχμὰς ρ', ὡς φησι (2) ὁ Πολυδεύκης. Εὔπολις Κόλαξι, δίδου δὲ ρ' δραχμάς, καὶ (3) ἐπιφέρει κόλακι οἶνον δὲς ἑτέρου μνᾶν. δηλονότι μνᾶν εἰρηκε τὰς πρωτοφανεῖς ρ' δραχμάς. ἡ μέντοι δραχμὴ εἶχεν ὀβολοὺς ς'· ἦσαν ἄρα ἑκατὸν ἑβδομήκοντα τὸ ἕκτον τοῦ τριήματος. *V.*

19. Ἐν γεραιστῷ] Γεραιστὸς πόλις Εὐβοίας, ὅθεν μάλιστα τῶν λαγωμένων, καὶ ὁ Ὠρεὸς, πόλις Εὐβοίας, (4) ἧς οἱ πολῖται Ὠρεῖται λέγονται. *V.* (Meminit Demosthenes, addit C.)

23. Ἀποσκολάζεσθαι] Ἀπατᾶσθαι ἀνελόντας. *G.*

26. Ἐξ Ἐρήμης] Ἐρήμην λέγει νῦν ἀριστείαν περὶ ἣν δίκης ἐμοίρας, ὁ (5) εἰς τὴν ἀντιδίκων ἀπολειφθεῖσαν· τάττει δὲ εἰ δικαίως καταδικάζεσθαι τῷ (6) ἀπολειφθέντι ἐρήμου. *V.*

29. Θυννώδες] Ἐπειδὴ (7) τοὺς θύννους ὁ λόχος ἐμφωλεύοντας νυκτῶν, ἁλῶναι τριαίνῃ ἀναιροῦσιν, εἰκότως τὸ φρονῆσαι τὸν Διόνυσον θυννώδες ὀνόμασεν. *V.*

(1) Ἓξ] Lege ἑκατὸν, aut ἡ δραχμὴ ἓξ ὀβολοὺς, ut in fine Scholii est. *M. du S.*

(2) Ὁ] Οἱ male Ed. *Ster.*

(3) Ἐπιφέρει] Ἐπίφερε lectum antea. Mutavit *M. du S.*

(4) Ἧς] Οὗ erat in V.

(5) Εἰς] Εἰς praepositio legebatur in editis, neque correxerat *Solan.* Nihilo minus audacter mutavi in ἧς, quod vel coecus videat quare. *J. F. R.*

(6) Ἀπολιφθέντι] Ἀπολειφθέντος editum ante. Merito emendavit *Solan* noster. Solemnis jotacismus haec frequenter confundere amat, ut saepe vidimus. Idem observat Cl. *Wesset.* ad L. 2. *Diod. Sic.* atque alibi. *J. F. R.*

(7) Τοὺς θύννους] Τὰς θύννας edita. Correxit *M. du S.*

17. Πλοκάμων — ἕλκοντας] Quando hoc factum sit nescio. In Ox. ἕλκοντας. Utrumque probum. *M. du S.*

19. Γεραιστῷ] Veram esse hanc scripturam, patet ex *Thucyd.* III. 3. p. 170. (quem adeundum *Hemsterh.* in marg. monuit.) Nam licet *Hudson.* invariantt. Lectt. illic notet, etiam Γεραιστὸς sine diphthongo scribi, *Wassius* tamen bene monet, etiam Latinis Geographis *Geraestus* scribi, ac *Dukerus* ex Liv. XXXI. 45. *Gaerestum nobilem* Eubocae portum vocari, docet, ac Lucianum ex h. l. testem adducit; licet errore typographico Γεραιτὸς pro γεραιστὸς in illa ad Thucyd. Nota, quae est No. 55. editum conspiciatur. *J. F. R.*

23. Ἀποσκολάζεσθαι] Malam interpunctionem, ex qua mala quoque ante versio nata erat, correxi. Vulgo enim sic editum fuit: καὶ δι' αὐτὸ ἀπασκολάζεσθαι, τὸν ἄνδρα ὡς ἐξαμείναντες &c. Sed ἀπασκολάζεσθαι pertinere ad ἄνδρα, facile patet, & locutio satis est vulgata, pro *e medio tollere* aliquem, maxime *Herodiano*, qui aliquoties ita utitur, ut I. c. 17. §. 3. Καὶ λοιπὸν πατρῴους φίλους ἀπασκολάσασθαι πάντας ἔλεγεν. Item VII.

1,

mis pingue ; ante interficere adversarium, ut invictus moriatur , disputationem relinquens non dijudicatam , & de qua contentioni adhuc locus sit. NEPT. Ergo melius vos aliud excogitate , si mea adeo ad thunnos a vobis ablegantur.

26. APOL. Si juvenibus etiam , & adhuc imberbibus nobis permissum lege esset concionari , forte dicerem aliquid utile ad nostram deliberationem. MOM. Deliberatio , Apollo , adeo de magnis rebus est, ut non secundum aetatem , sed communis omnibus dicendi facultas proposita sit. Lepidum quippe fuerit , si , cum in extremis versemur periculis , de potestate legitima subtiliter & jejune disputemus. Tu vero etiam omnino jam legitimus conciomator es, qui ephebis olim excesseris , & in duodecim *Deorum* album relatus , atque tantum

30 ὦ Πόσειδον , ᾗ κομιδῇ παχὺ , [k] προαναιρεῖν τ ἀνταγωνιστὴν , ὡς [l] ἀποθάνῃ ἀήττητος , ἀμφήριστον ἔτι , ᾗ ἀδιάκριτον καταλιπὼν τ λόγον. ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἄμεινόν τι ὑμεῖς [m] ὀπτοεῖτε ἄλλο , εἰ τἀμὰ ὕττως ὑ-

35 μῖν ἀποτεθύνισται.

ΑΠΟΛ. Εἰ ᾗ τοῖς νέοις [n] ἔτι ᾗ ἀγενείοις ἡμῖν ἐφεῖτο ἐκ τοῦ νόμου δημηγορεῖν , ἴσως ἂν εἶπόν τι συμφέρον [o] εἰς τ διάσκεψιν. [p] ΜΩΜ. Ἡ μὲ σκέψις , ὦ Ἄπολλον , ὕττω περὶ μεγάλων , ὥστε μὴ καθ' ἡλικίαν , ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προκεῖσθαι τ λόγον. χαρίεν γὰρ εἰ ᾗ περὶ τ ἐσχάτων κινδυνεύοντες , περὶ τ ἐν τοῖς νόμοις ἐξουσίας [q] σμικρολογοίμεθα. σὺ δὲ χρὴ πάνυ [r] ἤδη

45 ἔννομος εἶ δημηγόρος , τροπαλαι μὲ ἐξ ἐφήβων γεγονὼς , ἐγγεγραμμένος δὲ ἐς τὸ [s] τ δώδεκα ληξιαρχικόν· ᾗ ὀλίγου δεῖν ,

[k] Προαναιρεῖν] Hoc praetuli ex *F.* & *P.* Προαναιρήσειν Edd. Προαναιρήσειν *Fl.* [l] Ἀποθάνῃ] Ἀποθάνοι O. [m] Ὀπτοεῖτε ἄλλο] Invertit O. [n] Ἔτι] Omittit O. [o] Εἰς] Non adesse notat *Solan.* non addens ubi. nam est in *Fl.* &c. [p] ΜΩΜ.] Z. male *Fl.* [q] Σμικρολογοίμεθα] Σμ——γούμεθα *Fl.* [r] Ἤδη] Deest in O. [s] Τῶν δώδεκα] Δώδεκα θεῶν *Const.* Ἐπὶ τ. δ. O.

32. Ἀμφήριστον] Ἀμφισβητήσιμον. *V.* (C. Ἀμφίβολον.)

42. Χαρίεν γὰ] Γελοιῶδες, ἀνόητον. *V.*

46. Ἐς τὸ τ δώδεκα] Ἀφ' οὗ οἱ δώδεκα θεοὶ ἄρχειν ἐτάχθησαν, δηλονότι παυθείσης τ Κρόνου ἀρχῆς. *V.* (De XII. Diis lege in ὅρκοις Aristophanis. C.)

47. Ληξιαρχικὸν] Δύο ἦσαν γραμματεῖα τοῖς Ἀθηναίοις. ᾗ τὸ τῷ ἐνὶ ἐνεγράφοντο ἅμα τῷ γενέσθαι , τὸ δὲ τῷ ἑτέρῳ , ἡνίκα τ ἐνόμου ἡλικίας ἐγένοντο. τοῦτο δὲ ἐκαλεῖτο Ληξιαρχικόν. (8) Ἐπὶ δὲ οἱ ἐγγραφόμενοι ἐν αὐτῷ κύριοι ἐγίνοντο τότε τ (9) πατρῴας λήξεως , τυτέστι τῶ κλήρου & τ ὑποστάσεως. λῆξις γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ πατρῴα κληρονομία. ἐπὶ οὖν τ ὀρφανῶν καλλειπομένων , ὑπὸ ἐπιτρόπους παρεπέμποντο τὰ πατρῶα , ὡς ἂν αὐτῶν διεπέντων μὴ φθείροντα τὸ τ ὀρφάνων , εἶτα (10) ἐπεὶ δ' ἂν ἐπιδοιεῖς οἱ ὀρφανοὶ ἡβήσειν , ἔχειν αὐτοὺς ἀπὸ τ νόμων εἰς τὸ Ληξιαρχικὸν ἐγγραφέντας ἀναλαμβάνειν τὰ πατρῶα. τὸ δὲ ἦν τὸ τ λήξεως , ἤτοι τ ἑαυτοῦ ἄρχειν κληρονομίας. τοῦτο οὖν ἐνταῦθα εἰς τ Ἀπόλλωνα φησὶν ὁ Ζεύς , ὡς εἰ ᾗ ἀγένειος ἦ , ᾗ τοῦτο αἰτίᾳ , τὸ μὴ ἔχειν εἰπεῖν σοι λόγους , ἀλλ' ἐν ἔξει. φαίλως γὰρ τ αὐτεξουσιότητος ἐπελάβου , ὡς & ὑπὲρ ἄλλου & ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐξεῖναί σοι λέγειν & γνώμην εἰσηγεῖσθαι τῇ βουλομένῳ. τὸ δὲ (11) ὀλίγου δεῖν τ ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ὤν , ἀντὶ τοῦ ᾔδεσθαι τ ἐπὶ Κρόνου τὴν βουλὴν συμπληρούντων θεῶν. ἐκτὸς γὰρ ἦσαν οἱ πάλαι θεοί , ὡς & Ἡρόδοτος δηλοῖ τῇ Ἀλικαρνασσεῖ. *V.*

(8) Ἐγὼ δὲ] *Quum* habet C.

(9) Πατρῴας] Πρὸ. V.

(10) Ἐπεὶ δ' ἂν ἐπιδοιεῖς] Pro his omnibus *quum* tantum est in C.

(11) Ὀλίγου δεῖν] Ὀλίγον Edit. *Cler.* quam emendavit *M. du S.*

1. 7. Quod supra jam exhibuimus. Et Nostro supra *Tyrannic.* c. 1. atque alibi. *F. F. R.*

27. Τῶν ταφίων] Subaudi ὀδόντων. *F. G.* Vid. *Bos* de Ellipsi , & nos supra T. I. Patebit ex Indice. *F. F. R.*

36. Νέοις] Ante trigesimum aetatis annum pro concione dicere leges Athenienſium non ſinebant. Senioribus etiam primus dicendi locus concedebatur. Vide *Plut.* 1404. 2. *M. du S.*

40. Ὥστε μὴ καθ' ἡλικίαν , ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προκεῖσθαι τ λόγον]. Horum verborum ſenſum non ſunt aſſecuti Interpretes , quorum alter: *ut in ea non aetatis , ſed communis omnibus boni ratio proponatur.* Alter: *ut non aetatis reſpectu , ſed communis utilitatis ſervandae gratia omnibus quoque ſermo ſit propoſitus.* Senſus eſt: *ut non aetatis ratio haberi debeat , ſed omnes communiter ſententiam ſuam dicere oporteat.* Eodem modo quo Mneſiphilus apud *Plut.* Conviv. 7. Sapient. p. 154. Ἐγὼ γάρ , ὦ Περίανδρε , τ λόγον ἐξεῖναι καθάπερ τ ὄφον μὴ Πλουτίνδῃ μηδὲ Ἀριστίνδῃ , ἀλλ' ἐξ ἴσου πᾶσιν ὥσπερ τὸ δημοσιεύειν νέμεσθαι & κοινὸν εἶναι. Haec in Obſerv. Crit. p. 65. habebat *L. Bos.*

47. Ληξιαρχικὸν] Subaudi βιβλίον. *F. G.*

51. Ba-

ἢ ὅτι Κρόνου βουλῆς ἄμεινον. ὥστε μὴ μεθ' ἡμῶν παιζέτω πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ λέγε θαῤῥῶν ἤδη τὰ δοκοῦντα, [a] μὴ αἰδεσθεὶς, [b] εἰ ἀγένειος ὢν δημηγορήσεις, καὶ ταῦτα βαθυπώγωνα καὶ εὐγένειον ὕστως υἱὸν ἔχων τὸν Ἀσκληπιόν. ἄλλως τε καὶ πρέπον ἂν εἴη σοι τὸν μάλιστα [c] ἐκφαίνειν τὴν σοφίαν, εἰ μὴ μάτην ἐν τῷ Ἑλικῶνι κάθησαι ταῖς Μούσαις συμφιλοσοφῶν. ΑΠΟΛ. Ἀλλ' ὁ σὸς, ὦ Μῶμε, χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφίεναι τὴν Δία δὲ, καὶ ἢν ὅτου [d] κελεύσῃ, τάχ' ἄν τι οὐκ ἄμουσον εἴποιμι, ἀλλὰ τὴν ἐν τῷ Ἑλικῶνι μελέτης ἄξιον. ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ τέκνον, ἐφίημί γάρ.

ΑΠΟΛ. Ὁ Τιμοκλῆς οὗτος [e] ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ φιλόθεος, καὶ τοὺς λόγους πάνυ [f] ἠκριβωκὼς τοὺς Στωϊκούς· ὥστε καὶ σύνεσιν ὅτι [g] φιλοσοφία πολλοῖς τῶν νέων, καὶ μισοῦσι σὺν ὀλίγοις ὅτι τούτῳ ἐκλέγει, σοφόδρα [h] πιθανὸς ὢν, ὁπόταν ἰδίᾳ τοῖς μαθηταῖς διαλέγοιτο· ἐν πλήθει δὲ οὐπώ-

non de illo sub Saturno consilio sumus sis. Quare noli apud nos adolescentuli pudorem simulare, sed audacter jam, quae tibi videntur, dicito, nihil verecundatus, si imberbis concionere, praesertim cum promissa adeo barba, & menti probe hirsuti filium habeas Aesculapium. Caeterum decet te nunc praesertim tuam proferre sapientiam, nisi frustra in Helicone resides, & philosophare cum Musis. APOL. Aequi tuum non est, Momè, eam facultatem dare, sed Jovis. Hic si jusserit, forte aliquid dixero a Musis non alienum, sed exercitatione, quam in Helicone instituimus, dignum. JUP. Dic, fili, permitto enim.

27. APOL. Bonus vir videtur esse iste Timocles, & Deorum amans, & rationes Stoicorum plane perdidit. Itaque multis cum juvenibus philosophiae caussa versatur, mercedesque eo nomine non parvas conficit, qui sit probabilis admodum, quum privatim disputat cum adolescentibus. In turba autem dicere minime audet; & vocem

a Μὴ] Μηδὲ O. non male. M. μὴ Fl. male personam Momi huc ingerens. b Εἰ] Ὅτι O. c Ἐκφαίνειν] Ἐμφαίνειν O. d Κελεύσῃ] Κελεύῃ O. e Ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ φιλόθεος] Ἐστι δὲ χρηστὸς καὶ εὐσεβὴς, O. Εὐσεβὴς pro φιλόθεος etiam marg. A1. f Ἠκριβωκὼς τοὺς Στωϊκούς] Ἠκριβωκὼς τοὺς τῶν Στωϊκῶν O. g Φιλοσοφία] Σοφία O. P. h Πιθανὸς] Bene sic L. & B1. ac Ba. Πιθανῶς cett. omnes male.

48. Τῆς ὅτι Κρόνου βουλῆς ὤν] Ὁ Κρόνος, ὡς οἱ Ἕλληνες λέγουσι, πρῶτος ἐβασίλευσε τῶν θεῶν, καὶ εἶχεν ἄλλους (1) δώδεκα τοὺς σὺν αὐτῷ διοικοῦντας, διαχεῖρις δὲ τὰς βασιλείας ὑπὸ τοῦ Διὸς τοῦ ἰδίου υἱοῦ ἐβλήθη εἰς τὸν Τάρταρον, καὶ μὴ τοῦτο ἄλλη συνίσῃ βουλὴ τοῦ Διός. V.

59. Ἐν τῷ Ἑλικῶνι] Βοιωτίας ὄρος, ἐν ᾧ ἀγαλμάτιον αἱ Μοῦσαι ἐλέγοντο. V.

60. Ἐφίεναι] Συγχωρεῖν, ἐπιτρέπειν. V.

(1) Δώδεκα] C. XI. habent. vid. fin. Scholii praecedentis. M. du S.

51. Βαθυπώγωνα] Conf. supra T. I. Revivisc. c. 6. J. F. R.

52. Εὐγένειον] Vid. infra Icarom. c. 10. pr. Ubi iterum de barbato s. pulcro circa mentum, usurpat; nam quod etiam generosum significet, ut Bud. Lexicon minus ait, nondum comperi. Sed cum ab εὐγενὴς quoque fiat εὐγένεια nobilitas, non mirarer, si etiam εὐγένειος adjective eod. significatu reperiam; quamvis tum ad ambigua homonymiae referendum. J. F. R.

56. Ἀλλ' ὁ σὸς χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφίεναι] Ridiculus est Benedictus, quum ab Opsopoeo verbum Graecum vertente per Latinum permittere sic abit, ut putet id notare mandata dare vel injungere, quum in Toxari c. 37. καὶ ἐφῆται δὲ τὸ μέγιστον ἔχει τριβὴς τῆς τοιαύτης ἐπιτίμου ipse clare viderit recte id verbum ab Opsopoeo sumptum esse. J. G.

57. Τὰ τοιαῦτα ἐφίεναι] Parum hic distant, permittere, mandare, facultatem dare: nihil vel verbo ἐφίεναι repugnat, vel rei, de qua agitur: quod vel inde apparet, quia statim subjungitur, ἢν ὅτου κελεύσῃ. Placuit praesertim facultatem dare, quia hoc verbo Praesidis potestas commode exprimitur. J. M. G.

61. Ἔοικε] Aut post ἀνὴρ excidit ὤν, aut alia huic loco quaerenda medela. Codex certe Ox. aliter aut restrinxit aut reperit, cum habeat: ἴσως μὲ χρηστὸς ἐ σεσῶσ, & mox ἠκριβωκὼς τοὺς τῶν Στωϊκῶν. M. du S.

66. Πιθανὸς] Sic L. & Ven. 2. Ba. 2. In reliquis

cem habet imperiti hominis, ac semibarbarus est, ut risum propter ista debeat in congressibus, qui non connectat verba, sed balbutiat & perturbetur: & maxime quoties cum hoc ingenio etiam venuste dicendi facultatem vult ostendere. Ad intelligendi enim vim acutissimus est, & subtiliter cogitat, ut affirmant, qui Stoicorum res optime norunt. Cum vero dicit & explicat, prae imbecillitate ea corrumpit, & confundit, qui non clare quid sibi velit explanet, sed aenigmatis similia proferat, ac rursus multo etiam obscurius ad interrogata respondeat. Qui vero illum non intelligunt, derident. Oportet autem, puto, dilucide dicere, ejusque rei multam adhibere providentiam, ut intelligant qui audiunt.

28. ΜΩΜ. Recte tu quidem illud, Apollo, quod laudas dilucide dicentes, etsi minime omnium ipse hoc facis in oraculis,

ἀτολμότατός ὄϛι, ϗ ἧ φωνὴν ἰδιώτης ϗ μιξοβάρβαρος, ὥϛε γέλωϊα [i] ὀφλισκάνειν ἀφ' τοῦτο ἐν ταῖς συνουσίαις ὑ συνείρων, ἀλλὰ βατταρίζων ϗ ταραττόμενος· ϗ μάλιϛα ὁπόταν οὕτως ἔχων [k] ϗ καλλιρρημοσύνην ἐπιδείκνυϑαι [l] βούληϖ· συνεῖναι μὲν γὰρ ἐς εὐβολὴν ὀξύς ὄϛι ϗ λεπτογνώμων, ὡς φασιν οἱ ἄμεινον τὰ τῶν Στωϊκῶν εἰδότες. λέγων δὲ ϗ ἑρμηνεύων ὑπ' ἀδυνατείας ἀσαφεῖ αὐτὰ ϗ συγχεῖ, οὐκ [m] ἀποσαφῶν ὅ, τι βούλεται, ἀλλ' αἰνίγμασιν ἐοικότα ϖροτείνων, ϗ πάλιν αὖ ϖολὺ ἀσαφέϛερα ϖρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος. οἱ δὲ, ὑ συνιέντες, καταγελῶσιν αὐτοῦ. δεῖ δὲ, οἶμαι, σαφῶς λέγειν, ϗ τοῦτο μάλιϛα [n] ϖοιεῖν ϖολλὴν τὴν ϖρόνοιαν, ὡς συνήσουσιν οἱ ἀκούοντες.

ΜΩΜ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας, ὦ Ἄπολλον, ἐπαινέσας τοὺς σαφῶς λέγοντας, εἰ ϗ μὴ ϖάνυ ϖοιεῖς [o] σὺ τοῦτο ἐν τοῖς χρησμοῖς,

i Ὀφλισκάνειν] Ὀφλισκάνει Fl. k Καὶ] Abest ab O. l Βούλεται] Βούλῃ Fl. m Ἀποσαφῶν] Ἀποσαφηνίζων O. n Ποιεῖν πολλὴν] Πολλὴν ποιεῖσθαι O. o Σὺ τοῦτο] Αὐτὸ σὺ O.

69. Γέλωϊα ὀφλισκάνει] Γέλωϊα χρεωϛεῖ, ἀντὶ τοῦ γελᾶται. V.

71. Βατταρίζων] Τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ (2) βαρβαρίζων. ὁ Βάττος δὲ ὅτος ὁ κατὰ Κυρήνην ἀποικίας ἡγησάμενος, μογιλάλος τις ὢν, ἀπὸ τούτου ϗ τοὺς μὴ εὐθυφώνους, μηδὲ τραχεῖ κεχρημένους (3) τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισυρμώδεσ φθεγγομένους, ϗ παρασήμους, βατταρίζειν φασίν. V.

73. Συνιέναι μὲν γὰρ] Ἀντὶ τοῦ διδάσκειν, ἐκπαιδεύειν. V.

(2) Βαρβαρίζων] Sic C. quod secutus sum. Βαρβορίζων V. male. Βαρβερίζων Edd.

(3) Τῇ γλώττῃ, &c.] Haec quoque in Etymologico leguntur, unde hic supplendum est τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισυρμένος φθεγγομένους καὶ, quae voces imperiti Librarii negligentia omissae, faciunt ut credam alibi alia deesse, quae Apolline indigerent conjectore. *J. Cler.* In C. recte hic locus legitur, ut nunc edi curavimus. *M. du S.*

πιθανῶς, prave. *M. du S.*

68. Τὴν φωνὴν ἰδιώτης] Qui vulgari stilo nulla arte exculto utuntur ἰδιώτας adpellari, praeter alios etiam docet Rev. *Jac. Elsner.* ad 2. Ep. ad *Corinth.* c. XI. 6. p. m. 159. Et Cl. *Jens.* in Lectt. Lucian. p. 91. de plane ἀμούσῳ. Sed hoc nimis jam notum, & vidimus supra in *Hermot.* in *Amor.* &c. *J. F. R.*

73. Συνιέναι] Συνιέναι alibi dedimus, ut *de Salt.* vers. fin. Ac *Jensius* haec verba adducens ad *de Salt.* §. 1. etsi aliud agens, quoque scribit συνιέναι. Et hoc differentiae caussa melius puto; quia tamen jam crebrius συνιῶναι scribi video, quam ante suspicabar, vulgatam quidem exhibeo, qualem hic inveni, quamquam ex compendio scribendi in his infinitivis usitato, facile fieri potuit, ut perperam confunderetur. Quare dedita quoque opera *Davisium* haec Luciani citantem in Addendis ad *Cic.* Tusc. Disp. I. c. 3. συνιέναι scripsisse arbitror. Usus autem erat *Cicero* simili querela, scribens: *Fieri autem potest, ut recte quis sentiat, & id quod sentit polite eloqui non possit: Sed mandare quemquam literis cogitationes suas, qui eas nec disponere nec illustrare possit, nec delectatione aliqua adlicere lectorem, hominis est intemperanter abutentis & otio & literis.* Quod vero Ed. *Amst.* hic male habeat συνιῶναι — ὀξύς ἐϛι, non opus erit monuisse. *J. F. R.*

σμοῖς, λοξὸς ὢν, καὶ γριφώδης, καὶ ἐς τὸ μεταίχμιον [a] ἀσφαλῶς ἀπορρίπτων τὰ πολλὰ, ὡς τὰς ἀκοὰς ἄλλα δεῖται Πυθίου πρὸς τὴν ἐξήγησιν αὐτοῦ. ἀτὰρ τί τὸ ὄφελος [b] τούτῳ συμβουλεύεις; τίνα ἴασιν ποιήσασθαι τὴν Τιμοκλέους ἀδυναμίας ἐν τοῖς λόγοις;

obliquus, & perplexus, & qui in medium inter certantes locum tutus ipse multa projicias, ut, qui audierunt, alio opus habeant ad ea interpretanda Pythio. Verum quid posit illa consulis? quam medicinam facere Timoclis in dicendo imbecillitati?

ΑΠΟΛ. [c] Συνήγορον, ὦ Μῶμε, εἴ πως δυνηθείημεν αὐτῷ προσαχεῖν ἄλλον τῶν δεινῶν τούτων, ἐροῦντα κατ' ἀξίαν, ἅττ' ἂν ἐκεῖνος ἐνθυμηθεὶς ἐπιβάλῃ. ΜΩΜ. Ἀγένειον τοῦτο ὡς ἀληθῶς εἴρηκας, ἔτι παιδαγωγοῦ τινος δεόμενον, συνήγορον ἐν συνουσίᾳ Φιλοσόφων παραστήσασθαι ἑρμηνεύσοντα πρὸς τοὺς παρόντας, ἅττ' ἂν [d] δοκῇ Τιμοκλεῖ καὶ τὴν μὲν Δάμιν, αὐτοπρόσωπον, καὶ δι' αὐτοῦ λέγειν, τὴν δὲ ὑποκριτὴν προσχρώμενον, ἰδίᾳ πρὸς τὸ οὖς [e] ἐκείνῳ ὑποβάλλειν τὰ δοκοῦντα· τὴν ὑποκριτὴν δὲ ῥητορεύειν, ὃ δ' αὐτὸν ἴσως συνιέντα ὅ, τι ἀκούσειε. ταῦτα πῶς οὐ γέλως ἂν εἴη τῷ πλήθει; ἀλλὰ [f] τοῦτο μὲν [g] ἐπινοήσομεν.

29. APOL. Patronum, Mome, si qua possemus illi adjungere alium de vehementibus illis, qui pro dignitate dicat, quaecumque iste excogitata illi subjecerit. MOM. Vere pro imberbi istuc dixisti, & qui paedagogo adhuc indigeat, patronum in philosophorum disputatione adstare, explicantem praesentibus, quid sentiat Timocles: ac Damin ex sua persona & pro se loqui; alterum autem histrione uti, & seorsum illi in aurem, quae videantur, subjicere, ac patronum deinde magnifice verba facere, qui forte nec ipse quae audivit intellexerit. Ista quomodo non risus erunt multitudini? Verum de illo quidem aliter cogitabimus.

Σὺ δὲ, ὦ θαυμάσιε, (φῂς γὰρ καὶ μάντις

30. At tu, praestantissime, dicis enim te

a Ἀσφαλῶς] Abest hoc a Fl. b Τούτῳ] Τοῦτο male Fl. Vulgatae adsentitur P. c Συνήγορον] Omisit O. d Δοκῇ] Δοκεῖ Fl. e Ἐκείνῳ] Αὐτῷ O. f Τοῦτο] Τὸ O. g Ἐπινοήσομεν] Ἐπινοήσωμεν O.

88. Λοξὸς ὢν] Λοξὸς καλεῖται ὁ Ἀπόλλων, ἀφ' ὧν τὸ λοξὰ μαντεύεσθαι, ὅ ἐστι * στρεβλὰ ἢ ἄδηλα. † Γρίφου δ' ἐστὶ τὸ προτεινόμενον δύσλυτον ζήτημα. γριφώδης δ' ἂν εἴπειν, ἀντὶ τοῦ ἀσαφής. V.

* Στρεβλὰ] Στραβλὰ male editum ante, item ταλεῖται pro παλεῖται.

† Γρίφου] Alias γρίφον scribitur. Τὰ γρίφου — ζητήματα. Hesych. J. F. R.

Γρίφου] Ante γρίφου in C. haec inseruntur: (vel quod obliquе incedat. Lege in Pluto Aristoph.)

88. Μεταίχμιον ἀσφαλῶς] (Id est in medium projiciens oracula, ut incertum sit ad quem quidque pertineat. Similis phrasis infra Ἐκκλ. c. 3. νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπέρριπταί σοι ὁ λόγος, &c.) Κυβ. Hic iterum aut abutitur hac voce Lucianus, aut corruptus est a Librariis. Vide c. 6. & Ἀλ. c. 18. Fl. non agnoscit ἀσφαλῶς. Vide Ἀλεξ. c. 22. & 49. M. du S.

Ibid. Ἐς τὸ μεταίχμιον] Vix est, ut interpretatio simplex vim & elegantiam hujus loci adsequatur, cui similis alter est in Φαντάσμασι non procul ab initio. Nempe μεταίχμιον est locus inter duas acies jam jam concurrere parantes, interjectus: quidquid est in hoc μεταιχμίῳ, incertum est, cujus sit, sequitur victoriam. Apollo oracula sua, ut ipse tutus sit, ne mendacii queat convinci, projicit ἐς τὸ μεταίχμιον, in eum locum, unde rapere ad se conetur uterque puguantium, vindicet sibi & retineat idem, qui & campum aciei ac victoriam. J. M. G.

89. Ἀσφαλῶς ἀπορρίπτων] Ἀσαφῶς legendum videtur, ut supra c. 6. med. ἀσαφείας pro ἀσφαλείας, & infra Pseudol. c. 3. a. m. ἀσαφὴς pro ἀσφαλὴς. F. G.

Ἀσφαλῶς] Etsi supra c. 6. ἀσαφείας pro ἀσφαλείας propter Codices praetuli, quod ibi sensum probum fundat, quum Apollini obscuritas vaticinii propter ignorantiam futurorum exprobretur; dubito tamen an semper sic legendum. Hic certe cum ἀπορρίπτων aeque recte conjungitur ἀσφαλῶς, *caute*, quam ἀσαφῶς, & ad prudentiam ejus respici videtur, qua cavet ne ignorantia sua prodatur. Ita ἀσφαλέστερον ἀπονεύειν supra c. 6. *prudenter respondeas, ne capiare*: notumque est vetus verbum ex Eur. Phoen. 597. Ἀσφαλὴς γὰρ ἐς ἀμείνων ἢ θρασὺς στρατηλάτης. Ubi *cautus* miles audaci praefertur. Si tamen ἀσαφῶς ex Libris proferretur, cederem, ac facile admitterem, ut quod melius cohaeret cum sequentt. ὡς τοὺς ἀκούοντας ἄλλα δεῖσθαι Πυθίου, quo certe *obscuritas*, non *cautio* significa-

te vatem esse, & mercedes non parvas eo nomine cepisti, adeo ut lateres etiam aureos aliquando acceperis: quin tu ostendis nobis hoc tempore artem, praedicens, uter Sophistarum dicendo superaturus sit? Nosti enim scilicet, quid futurum sit, cum divinus sis. APOL. Quomodo, Mome, fieri potest, ut faciam talia, cum neque tripus nobis praesto sit, neque suffimenta, neque fons fatidicus, qualis est Castalius. MOM. Vides? fugis convinci, in angusto deprehensus. JUP. Tamen dic, fili, nec praebe calumniatori isti obtentum calumniandi & irridendi tuas *divinationes*, tamquam in tripode, & aqua, ac ture positas, ut, si ista non habeas, arte quoque ipsa careas. APOL. Melius quidem erat, Pater, Delphis aut Colophone talia facere, ubi praesto mihi sunt pro more, quae ad rem faciunt omnia. Attamen sic etiam, nudus illis & imparatus tentabo praedicere, cujus futura sit victoria: sustinebitis autem,

εἶναι, καὶ μισθὸς οὐκ ὀλίγος ἐπὶ τῷ τοιούτῳ ἐξέλεξας, ἄχρι τοῦ καὶ πλίνθους χρυσᾶς [h] ποτε εἰληφέναι) τί οὐκ ἐπεδείξω ἡμῖν νῦν χρηρὸν ἢ τέχνην, προειπὼν ὁπότερος τῶν σοφιστῶν κρατήσει λέγων; οἶδα [i] γὰρ σου τὸ ἀποβησόμενον, μάντις ὤν. ΑΠΟΛ. Πῶς, ὦ Μῶμε, δυνατὸν ποιεῖν ταῦτα, μήτε τρίποδος ἡμῖν παρόντος, μήτε θυμιαμάτων, ἢ πηγῆς μαντικῆς, οἵα ἡ Κασταλία ἐστίν; ΜΩΜ. Ὁρᾷς; ἀποδιδράσκεις τὸν ἔλεγχον, ἐν [k] τῷ στενῷ ἐχόμενος. ΖΕΥΣ. Ὅμως, ὦ τέκνον, εἰπέ, καὶ μὴ προσέχῃς τῷ συκοφάντῃ τούτῳ [l] ἀφορμὰς διαβάλλειν καὶ χλευάζειν τὰ σά, ὡς ἐπὶ τρίποδι, καὶ ὕδατι, καὶ λιβανωτῷ κείμενα· [m] ὡς εἰ μὴ ἔχοις ταῦτα, στερησόμενόν σε τῆς τέχνης. ΑΠΟΛ. Ἄμεινον μὲν ἦν, ὦ πάτερ, ἐν Δελφοῖς, ἢ Κολοφῶνι, τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἁπάντων μοι τῶν χρησίμων παρόντων, ὡς ἔθος. ὅμως δὲ καὶ ὕτω γυμνὸς ἐκείνων, καὶ ἄσκευος πειράσομαι προειπεῖν ὁποτέρου τὸ κράτος ἔσται· [n] ἀνέξεσθε δὲ, εἰ

h Ποτε] Deest in *Fl.* *i* Γὰρ σου] Γὰρ δὴ σου O. *k* Τῷ] Omittit O. *l* Ἀφορμὰς] Προφάσεις O. & marg. *A1.* *m* Ὡς εἰ μὴ ἔχοις] Ὡς εἰ μὴ ἔχεις. O. Ὡς εἰμὶ male marg. *A1.* *n* Ἀνέξεσθε] Sic dedi ex O. *J.* & *V2.* Ἀναδέξεσθε Edd. cett. Ἀποδέξεσθε *Fl.*

12. Καὶ πλίνθους χρυσᾶς] Κροῖσος γὰρ ὁ Λυδῶν βασιλεὺς, χρυσᾶς αὐτῷ πλίνθους προσηγαγεν. *V.*

28. Ἐν Δελφοῖς] Ἐν τούτοις γὰρ τοῖς τόποις ὁ Ἀπόλλων, ὡς λέγουσι, ἐμαντεύετο. οἱ μὲν οἱ ἐν Δελφοὶ εἰσι Φωκίδι, οἱ δὲ Κολοφῶν ἐν Ἀσίᾳ. *V.*

catur. *J.F.R.*

3. Δώμων αὐτοπρόσωπον ἐξ ἀὐτοῦ λέγειν] Nescio utrum Opsopœus omiserit rectius secundæ vocis interpretationem, an festinationem suam indignius prodiderit *Benedictus*, non satis considerans vim ejus & ideo interpretans male *præsentem*. Nam æque præsens futurus erat Timocles, si advocato suo ad aurem adstaret. Efficacia utique Græcæ vocis longe alia & major est, & satis ab viris doctis explanata, & hic ideo difficilior ad exprimendum Latine, quia ipse Lucianus per sequentes voces δι' αὐτοῦ eam explicuit. Certe tamen notat eum & aperta facie & sine simulationis velamento, & proprio ore atque ingenio dissertaturum, ut αὐτοπρόσωπον κάλλος in *Timone* pag. 76. edit. *Salmur.* tum ob alios respectus, tum cui προσωπεῖον abest. Infra in *Gallo* simile occurrit, ὥσπερ ποτὲ ὁ φυγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἐμαντεύετο. *J.G.*

9. Ἐπωπίσομαι] Codex Ox. ἐπιόψομαι, mendose; neque enim id agit, ut consilium, quod risit, probet. *M. du S.*

21. Ἐν τῷ στενῷ ἐχόμενος] Conf. supra dicta ad c. 4. f. & credes articulum etiam hic rectius omitti; sed quia hic brevius comma, euphoniae causa articulus additus non adeo displicet. *J.F.R.*

28. Κολοφῶνι] Vide not. ad Δισ. c. 1. *M. du S.*

29. Ἁπάντων μοι τῶν χρησ.] Vates enim aqua pota vaticinabantur. Vide *Tatian.* 72. Tripode etiam opus erat, & aliis nonnullis, quarum pars a nostro recensetur Ἡσιοδ. c. 9. *M. du S.*

31. Ἀναδέξεσθε δὲ, εἰ ἐμμέτρα λέγοιμι] Quae accipietis, etiamsi sint concepta carmine. Εἰ ἐμμέτρα enim legendum videtur, pro εἰ μὴ ἔμμετρα. Excusat se, si ut ceteri Dii pedestri sermone non utatur. *F.G.*

Ἀνέξεσθε] Ex Edd. *Ven.* & Mss. Ox. haec scriptura: in reliquis ἀναδέξεσθε, vel ἀναδέξασθε, legitur, quod nos repudiamus. *M. du S.*

εἰ μὴ ἔμμελρα λέγοιμι. ΜΩΜ. Λέγε, [a] σαφῆ δὲ μόνον, ὦ Ἄπολλον, καὶ [b] μὴ συνηγόρευε ἡμῖν αὐτὰ [c] ἢ ἑρμηνέως δεόμενα. καὶ γὰρ οὐκ ἄρνεια κρέα [d] καὶ χελώνη νῦν ἐν Λυδίᾳ [e] ἕψεται· ἀλλὰ οἶδα ἐφ' ὅτῳ ἡ σκέψις. ΖΕΥΣ. Τί φῂς ἐρεῖς, ὦ τέκνον; ὡς τάγε πρὸ τοῦ χρησμοῦ, ταῦτα ἤδη φοβερά· ἡ χρόα τέτραμμένη, [f] οἱ ὀφθαλμοὶ φερόμενοι, κόμη ἀνασεσυρμένη, κίνημα κορυβαντῶδες, καὶ ὅλως κατόχιμα πάντα, καὶ [g] φρικώδη, καὶ μυστικά.

si non satis modulata dixero. MOM. Dic, verum dilucida modo, Apollo, nec Patrono atque interprete ipsa quoque indigentia. Nec enim agninae carnes aut testudo nunc coquitur in Lydia: verum scis qua de re deliberetur. JUP. Quid tandem dices, fili? Nam ea, quae praecedunt oraculum, terribilia ista, jam adsunt: mutatus color, oculi huc illuc torti, coma cum horrore turbata, motus Corybanticus: & in universum possessi *hominis* omnia, & horribilia, & mystica.

31. APOL.

a Σαφῆ δὲ μόνον] Hoc praetuli ex *J.* & P. Nam inverse, *μόνον σαφῆ δὲ P. S. Fl. H.* &c. b Μὴ συνηγόρ.] Οὐ ξυν— O. c Ἢ ἑρμηνέως] Καὶ ἑρμ. Edd. excepta *J.* quae ἢ καὶ. d Καὶ χελώνη] Necessario receptum ex *J. Va.* & P. & O. Nam ἢ χελ. Edd. male. e Ἕψεται] Ἐνέψει) marg. *AIW.* Item O. & P. f Οἱ] Καὶ οἱ male O. & mox καὶ κίνημα. g Φρικώδη] Recte sic *P. Va. S.* & O. Φρυκώδη male *Ald. J.* &c.

36. Οὐκ ἄρνεια κρέα] Κρεῶν γὰρ λαπτιμάρμορ τῷ ἐν Δελφοῖς μαντείῳ εἰ ἀληθὲς εἴη, ἐποίει τοιοῦτο. Θεοπρόπους εἰς Δελφοὺς ἀποστέλλων, ἔταξεν αὐτοῖς ῥητὴν ἡμέραν μὴ τὸ ἀφικνεῖσθαι, κατὰ ταύτην τὴν μητράσθισμον, ἀνερωτᾶν τὴν Πυθίαν, τί νῦν ἀλγοῦντι πρᾶττων ὁ Κροῖσος; ἐποίει δὲ ταῦτα τηνικάδε Κροῖσος. λέβητα εἰς λέβητα (1) ἐπεμβαλὼν, εἶτα χελώνης κρέα καὶ (2) ἀρνὸς συγκαπνακόψας, καὶ ταῦ λέβητι ταῦ διπλῷ ἐπιθεὶς, (3) ἕψει. ἅπερ ἅπασα ἡ Πυθὼς ἀνεῖλεν ὡς ἐπράτιστα, μάλιστα περὶ τῶν τ' χελώνης κρεῶν. ὀθνεῖα μ' ἐς φρένας (4) ἦλθε (5) κραιπνότατος χελώνης κρέων. *V.*

41. Ἀνασεσυρμένη] Διαπεπλεγμένη. *G.*

Ibid. Κίνημα κορυβαντῶδες] Μανιῶδες. οἱ γὰρ Κορύβαντες δαίμονές εἰσι περὶ τὴν Ῥέαν. (6) Κατόχιμα δὲ, μανιώδη, φοβερά. *V.*

(1) Ἐμβαλὼν] Ἀπεμβαλὼν editum ante. Emendavit *M. du S.*

(2) Ἀρνὸς] Ἀρνεῖ Edd. Et sic fuisse in V. & C. testatur *Solan.* qui tamen deleto ε fecerat ἀρνεῖ, ego ἀρνὸς. *J. F. R.*

(3) Ἕψει] Sic dedit *Solan.* quum in C. sit ἕψαι.

(4) Ἦλθε] Ἤλυθε V. prave. quod in Impress. recte mutatum erat. *M. du S.*

(5) Κρατερώτατος] Vid. Schol. 28. ad *Jov. Conf.* ubi κρατερόνοτος scriptum est. Sine dubio ut consulatur versui. Sed quum vocalis brevis ante literam liquidam poëtis non semel produci soleat, nihil hic mutavi. *J. F. R.*

(6) De hisce videndus *Strabo* Lib. X. Ex quo, advocata & Phoeniciae linguae ope, paucis indicabimus, qui Corybantes hi fuerint. 1. Viri fortes fuerunt satellites primorum Phrygiae Regum, qui postmodum in Deorum numerum relati sunt. Hoc fabula, id est antiquae Graeciae fama docet, idemque apparet ex ἐπταλόφῳ κυνέᾳ quam memorat Strabo. Hebraice כרוב *Cheroub* dicitur vir fortis, ut multis probat vir Doctiss. I. *Spencerus* de ritualibus Mosis legibus, p. 764. unde Angeli dicuntur כְּרוּבִים *Cherubini*, hoc est fortes, ut alibi dicuntur quod idem significat. Indidem Corybantes δαίμονες dicti sunt. 2. Confunduntur cum Καβείροις, ut ibidem testatur Strabo: ita & Hebraice כרוב *Cherouh* & כביר *Chabir*, unde *Cabiri Dii*, unum idemque significant, ut idem ostendit Spencerus. 3. Corybantes, & Cabiri, ut & Cherubini ex Aegypto orti, auctoribus *Herodoto* & *Strabone*, quibus adjungas licet *Spencerum* & *Beckartum*. 4. Iidem dicebantur esse cum Curetibus, qui fuerunt etiam viri fortes, Hebraeis כרתים, ut ostendit *Beckartus*. Verum ista χαύνεται χάριν, donec *Mythicorum Temporum Historiam* edamus, ubi ex fabulis antiquissimas eruemus historias. *J. Clar.* De varia δαιμόνων opinione, significatione ac denominatione multa Clar. *Jacob. Odé*, in eruditissimo opere *de Angelis*, p. 172. — 188. Etsi *Corybantes* his non adnumerat, quia revera erant homines. *J. F. R.*

Ἀνήξεσθε] Haec lectio etiam adscripta erat margini Ed. meae *Hagenoanae*; & quia *Junt.* & O. eam firmabant, eam prae vulgata recepi. Sic deinde c. 36. ταῦτ' ἀκούσεσθε, ἀνήξεσθε; quamvis alia occasione. Etsi enim ἀναδέξεσθε hic vertendo: *Recipietis*, (ut Cl. *Gesner.* dederat) sensum non malum fundat; ac δέχεσθαι quoque de oraculis dicatur, ut ap. *Aristoph.* Pl. 63. Δέχει τ' ἄνδρα ἐ τ' ἄρρεν τῷ Θεοῦ. Alterum tamen praestare, facile se probabit intuenti. *Gujetus* vero leviore mutatione pro ἔμμελρα, ἄμετρα potuisset legere, neque tum opus fuisset particulam negativam in adfirmativam mutare. Non possum tamen quin addam, quae Cl. *L. Bos* in Obs. Crit. p. 66. super hoc loco adfert, ait autem: insulse Interpretes, quorum alter: *Quod caperetis, nisi carmine responsum darem.* Alter: *Suscipietis vero haud dubie, nisi versiculis inclusum oraculum protulero.* Sensus est, *Recipietis autem in vos, si non metro constant justo, quae dicam.* q. d. Si jam non pedibus suis constent carmina, quae proloquor, si vitiosa sunt, culpa non erit in me, quia ego praemonui me solitis instrumentis meis hic destitutum esse, sed in vobis erit culpa. Elliptice dixit, Ἀναδέξεσθε pro ἀναδέξεσθε εἰς ὑμᾶς τὴν αἰτίαν, quemadmodum in *Paras.* to p. 24. ἀναδέχομαι τὴν αἰτίαν εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. His lectis eo magis impulsus sum ad rejiciendam vulgatam; nam certe longe arcessita est haec interpretatio.

&

31. APOL. *Percipite, o ſuperi, quae jam canit augur Apollo,*

Lite ſuper rigida, quam conſtituere valentes

Arguto clamore viri, verbisque petulci,

Multum hinc alternis crositibus aëra & inde,

Non ſine lucentis ſtivae terroribus, implent,

Curvo at ubi vultur comprenderit ungue cicadam:

ΑΠΟΛ. Κέκλυτε μαντιπόλιν τόδε θέσφαλον Ἀπόλλωνος,

Ἀμφ' ἔριδος κρυερῆς, ἣν ἀνέρες ἐστήσαντο

Ὀξυβόαι, μύθοισι κορυστόμενοι πυκινοῖσι.

Πολλὰ γὰρ ἔνθα κἀκεῖθα μόθῳ [h] ἑτεραλκέϊ κλωγμῷ,

Ταρφέος [i] ἄκρα κόρυμβα καλαπλήσουσιν ἐχέτλης.

Ἀλλ' ὅταν [k] αἰγυπιὸς γαμψώνυχος ἀκρίδα μάρψῃ,

Δὴ

h Ἑτεραλκεῖ] στερ ἀπλησιλόξῳ πλογμῷ O. *i* Ἄκρα κόρυμβα] Ἀκροκορύμβια O. *k* Αἰγυπιὸς] Αἰγύπτιος male O.

& Ellipſis: quin etiam ἀναδέξασθαι ἄν, potius, quam δὴ legat, ſi ex illa conſequentia in alios culpam carminis mali conjicere voluerit. *J.F.R.*

35. Ἡ ἑρμηνίως] Quum κἀ pro ἢ haberent Edd. poſterius ex *J.* recepi, & ex marg. *Hag.* Etſi *Junt.* ἢ κἀ exhibet, poſſumus tamen illo κἀ ſatis carere; & ut quis dicat, κἀ ſimul ſervandum fuiſſe, vertendumque cum emphaſi, *aut interprete etiam*, nondum tamen permoveor ut credam eo opus eſſe; nam an plus eſt interpres, quam patronus, ut incrementi particula addita requiratur? Verterant jam olim, *aut interpretes*, licet κἀ retinerent; cumque ſic adjuvare Graeca vertendo cogerentur, quidni eodem jure lectionem Graecam juvamus aptum vocabulum recipiendo, & illud κἀ ſatis jam hic & alibi frequentatum, rejiciendo? quod ſi quis revocare velit, faciat; nam haud adeo magni eſt. *J.F.R.*

36. Καὶ χελώνη] Et hic ſecuti ſumus auctoritatem Mſſ. Ox. P. & Edd. *Ven.* cum in aliis legeretur, ἢ pro καὶ, vide *Herod.* I. 47. p. 11. & Noſtrum Z. Ἑλ. c. 14. & Δικ. c. 1. *M.du S.*

Καὶ χελώνη] Neceſſaria erat vel ſine Codicum auctoritate mutatio τῇ ἢ, in κἀ; nam vulgata hiſtoriae repugnat; ſimul enim & permixtas teſtudinis agnique carnes coctas fuiſſe, ſupra jam c. 14. *Jov. Conf.* vidimus ex *Herodot.* I. 47. (al. p. 20.) Et ſic Noſter de re eadem infra in *Bis Acc.* ſub init. ἄφνω κρέα, κἀ χελώνας. & ſupra l. c. etiam ἄφνω κρέα ἐ χελώνας. Nec abhorrerem a ξωπύλῃ recipiendo; pro quo deinde ait ἐς αὐτὸ ἥψεται. Sed quia non tanta neceſſitas, vulgatam paſſus ſum retineri. *J.F.R.*

41. Κόμην ἀνασεσυρμένην] Non poterat Benedictus vocem minus huc aptam excogitare, quam qua uſus eſt *eriſpata coma*, quae nihil ad vaticinantes. Baſileenſes clarius *comarum ſemet erigentium horror*. Horrentes enim & jactatas comas in vatibus agnoſcunt Latini. *Heliodorus* libro III. dicit τίνα κόμην ἀναστήσας ἐ τοὺς κατόχους μιμούμενον. *J.G.*

44. Κέκλυτε] Adi *Ariſtoph.* Ἰππ. 298. B. & 348. unde hoc imitatus eſt Lucianus. *M.du S.*

47. Μύθοισι κορυστόμενοι πυκινοῖσι] *Subtilibus armati ſermonibus.* *F.G.*

48. Πολλὰ γὰρ ἔνθα μόθῳ] Πολλὰ γὰρ ἔνθα ἐ ἔνθα μόθῳ. *Th.M.*

Πολλὰ γὰρ ἔνθα μόθῳ] Quod *Marcil.* inſerendum monet, id in Edd. jam inveni, & Homero familiariſſimum eſt ἔνθα ἐ ἔνθα, ut Il. B. 462. E. 223. H. 156. &c. *J.F.R.*

50. Ταρφέος ἄκρα κορύμβα] Ridiculus ſit, ſi quis ſe plane interpretari poſſe dicat, quae Momus ipſe obſcuritatis nomine effuſe ridet. Illa obſcuritas ab hoc verſu incipit. Singula verba verbis ſi reddere velimus, ταρφὺς eſt denſus, ut ſilva, ut fruges, κόρυμβα dici poſſunt ſumma, q. d. κεφαλαῖα, uniuscujusque rei, ut corymbi plantarum, ut apluſtria navium; ἐχέτλιον ſtivam eſſe aratri, conſtat; poni nonnunquam etiam pro ſulco, monet *Heſychius*. Igitur vel hic ſenſus eſſe poteſt, ab hoc tumultu diſputantium philoſophorum ſpicas in denſis ſulcis moveri: vel, quoniam nihil alias occurrit in oraculo, quod ad irridendam Deorum, Jovis in primis, anxietatem & ſolicitudinem pertineat, ταρφὺς ἐχέτλης ἄκρα κόρυμβα eſt abſurda, & ſimilis oraculis aliis deſcriptio caeli, Deorumque. Nam ἐχέτλιον, ſi ſerio nugari porro placeat, dixiſſe poteſt, per metalepſin pro ἁμάξῃ ſ. plauſtro illo caeleſti, (vid. Il. Σ, 488.) quod polo vicinum eſt; polum pro caelo, cui ἄκρα κόρυμβα tribuere non inepte potuit; caelum pro Diis ipſis. Hoc cum videretur ſententiae magis accommodatum, ſequi in interpretatione placuit. Porro ἀκρὶς poteſt alludere ad τεττιγοφορίαν Athenienſium, ſi, ut videtur, Timocles Athenienſis fuit; Damis autem comparari vulturi. Sed ohe! ſatis eſt, ne ludibrium debeamus Momo. Quorſum pertineant ὀξυβόαι, κλωγμὸς, κορῶναι, ἔνοι, ἡμιόνοι, & verba prope omnia, nempe ad injuriam & irriſionem philoſophorum; non eſt obſcurum, ſi quis velit attendere. *J.M.G.*

52. Ἀλλ' ὅταν αἰγ.] *Homer.* Odyſſ. Χ. 302. *M.du S.*

Ibid. Αἰγυπιὸς] Mſ. Ox. Αἰγύπτιος, corrupte. Vide Od. X. 302. & Il. Π. 428. *M.du S.*

Δὴ τότε λοίθιον ὀμβροφόρει [a] κλάγξωσι χορῶναι.
Νίκη δ' ἡμιόνων, ὁ δ' ὄνος θοὰ τέκνα [b] κορύψῃ.

Tum sane imbriferae corniculi ultima clangent.
Victores muli, ast asinus sobolem arietat acrem.

ΖΕΥΣ. Τί τῦτο ἀπεκάγχασας, ὦ Μῶμε; ἢ μὴν ἐ γελοῖα τὰ ἐν ποσί· παῦσαι καλόδαιμον, ἀποπνιγήσῃ ὑπὸ τῦ γέλωτος. ΜΩΜ. Καὶ πῶς δυνατόν, ὦ Ζεῦ, ἐφ' ὅτῳ σαφεῖ ἢ προδήλῳ τῷ χρησμῷ; ΖΕΥΣ. Οὐκῦν ἤδη ἢ ἡμῖν [c] ἑρμηνεύσεις ἂν αὐτὸν ὅ, τι ἢ λέγοι. ΜΩΜ. Πάνυ πρόδηλα, ὥστε ἐδὲν ἡμῖν Θεμιστοκλέυς δεήσει. Φησὶ γὰρ τὸ λόγιον ὑτῳσὶ ἀφαρπάδην, ἰγόηλα μὲ εἶναι τῦτον, ἡμᾶς δὲ ὄνυς καυθηλίυς, νὴ Δία, καὶ ἡμιόνυς, τὺς πιστεύοντας αὐτῷ, ἐδ' ὅσον αἱ ἀκρίδες τ νῦν ἔχοντας.

Jup. Quid pleno ita rictu rides Mome? Verum ridicula non sunt praesentia. Desine, infelix, suffocaberis a risu. *Mom.* Et qui possim *desinere*, Jupiter, super oraculo ita claro ac dilucido? *Jup.* Ergo etiam nobis illud explicaveris, quid sibi velit. *Mom.* Manifestum omnino. Itaque nihil nobis opus erit Themistocle, adeo diserte dicit oraculum, hunc praestigiatorem esse, nos vero asinos clitellarios, ita me Jupiter, & mulos, qui credamus illi, & neque tantum mentis quantum cicadas habere.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ, ὦ πάτερ, [d] εἰ καὶ μέτοικός εἰμι, ὅμως τὰ δοκοῦντά μοι εἰπεῖν. ὁπόταν γὰρ ἤδη συνελθόντες ἀλαλάξωσι τηνικαῦτα, ἢν μὲ ὁ Τιμοκλῆς ὑπέρ-

32. *Herc.* Ego vero, Pater, quamquam inquilinus modo, tamen non cunctabor quid mihi videatur dicere. Nempe cum jam congressi disputabunt, tum ego, si quidem Timocles superaverit, procedere sinam

a Κλάγξωσι] Κλάγξωσι O. b Κορύψει] Adscriptum κερατίσει O. c Ἑρμηνεύσεις] Ἑ—σεις marg. *Ai.* d Εἰ] Male omissum in O.

65. Θεμιστοκλέυς] Καὶ γὰρ μάντις ὁ Θεμιστοκλῆς συνῆκε τὸ δοθὲν Ἀθηναίυς χρησμοῦ, ὅτε περὶ Ἀθηνῶν ἐπὶ Ξέρξυ ἐμαντεύσαντο Ἀθηναῖοι, εἰ ἄρα μένειν αὐτοὺς (1) ἐκλιπεῖν τὸ ἄστυ, καὶ ἀπέλειν ὁ Πυθὶς τὸ, Τεῖχος (2) τριτογενῆ ξύλινον διδοῦ εὐρύοπα Ζεύς, καὶ, Ὦ θεῖε Σαλαμὶς, ὀλεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν. ὡς ἓν μόνῳ Θεμιστοκλέυς ἀναμάντος ὤν, τί ἐ λέγει ὁ χρησμὸς, τῶς δ' ἄλλῳ ἀσυνέτῳ ὄντι. τῦτο ἐ

(1) Ἐκλιπεῖν] Ἐκλίπειν C. prave.

65. Θεμιστοκλέυς] Confule, si non memimisti, *Corn. Nepotem* in Themistocle. Is enim oraculi mentem enarravit, quo *sese muris ligneis tutari* Athenienses jubebantur. Vide supra c. 20. & adde *Polyaen.* Strat. I. p. 40. *M. du S.*

Θεμιστοκλέυς] Alludit ad oraculum de domibus ligneis. V. Plutarch. *F. G.* Idem notum ex *Corn. Nep.* in vit. Themistoclis c. 2. *J. F. R.*

67. Καυθηλίυς] Laudantur versus quidam Lysippi, in quibus pejus quid Asino est καυθήλιον.

Εἰ μὴ τεθύκασι τὰς Ἀθήνας τέλειον εἶ.
Εἰ δὲ τεθύκασι, μὴ τεθράφθαι, ὄνον.
Εἰ δ' εὖ τραφεὶς ὢν λακτίζοις, καυθήλιον.

Haec ex notis *Rittershusii* ad Porphyr. No. 18. *M. du S.*

(2) Τριτογενῆ] In V. hic δὲ, post Ζεύς vero, τριτογενὲς. quod sic in Edd. mutatum erasmi. hic comparet.

80. Βοιώτων] Sic *Horatius:*

Boeotum in crasso jurares aëre natum. *M. du S.*

Ibid. Κυναιγειρίτας ἐπὶ πυρρῷ τοιούτους] Sic omnes quos vidi Codices. Sed non dubito quin legendum sit ἐν pro ἐπὶ, ut infra *Somn.* *L. Bos.*

81. Ἐπὶ πυρρῷ] Mihi non est dubium, legendum esse ἐν πυρρῷ. Calligraphorum vicini in utraque vocula exprimenda ductus corruptioni occasionem dedere. *J. M. G.*

Ἐπὶ πυρρῷ] Recte divinarunt *L. Bos*, & *J. M. Gesn.* ἐν legendum pro ἐπὶ. Quare, cum *Fl.* etiam id habeat, sic Luciano reddidi. *J. F. R.*

82. Ἀπὸ Μαραθῶνος] Pugna enim Marathonia in ea porticu publice depicta fuerat, & Miltiadis virtuti datum, *ut in decem praetorum numero prima ejus imago po-*

sinam *institutam* pro nobis disputationem: si vero quid secius evenerit, tum jam ego ipsam concussam, si ita videtur, porticum in Damidem injiciam, ne *homo* exsecrabilis contumeliis *porro* nos afficiat. MOM. Hercules! heus Hercules! rusticum illud est, *quod* dixisti, & valde Boeoticum, perdere cum uno malo tot *homines*, & insuper totam porticum cum suo Marathone, & Miltiade, & Cynaegiro. Et quomodo his una pereuntibus in posterum orationem ornabunt oratores, maximo illo dicendi argumento privati? Praeterea vivus quidem cum esses, poteras forsan tale quid efficere: a quo autem tempore Deus factus es, didicisti, puto, Parcas solas posse talia, nos autem eorum esse expertes. HERC. Igitur cum leonem aut hydram interficerem, Parcae illa per me faciebant? JUP. Omnino. HERC. Et jam si quis contumeliosus in me sit, aut templum spoliando

ὀχῇ, [e] ἐάσωμεν προχωρεῖν τ' συνουσίαν [f] ὑπὲρ ἡμῶν· ἢν δέ τι [g] ἕτεροιον ἀποβαίνῃ, τότε ἤδη τ' ϙοὰν αὐτίκα ἔγωγε, εἰ δοκεῖ, ἀφεισίσας, ἐμβαλῶ τῷ Δαμίδι, ὡς μὴ κατάρατ@ ὢν ὑβρίζῃ ἐς ἡμᾶς. MΩM. Ἡράκλεις, [h] ἰὼ Ἡράκλεις, ἄγροικον τὸ ἔργον εἴρηκας, ϗ δεινῶς Βοιώτιον, [i] ξυναπολέσαι [k] ἑνὶ πονηρῷ τοσούτους, ϗ προσέτι τ' ϙοὰν, αὐτῷ Μαραθῶνι, ϗ Μιλτιάδῃ, ϗ Κυναιγείρῳ; καὶ πῶς ἂν τούτων συμπεσόντων, οἱ ῥήτορες ἔτι ῥητορεύοιεν, [l] μεγίστην εἰς τοὺς λόγους ἔκθεσιν ἀφῃρημένοι; ἄλλως τε ζῶντι μοί σοι δυνατὸν [l] ἴσως ἦν [m] τι πρᾶξαι τοιοῦτο· ἀφ' οὗ δὲ θεὸς γεγένησαι, μεμάθηκας, οἶμαι, ὡς αἱ Μοῖραι μόναι τὰ τοιαῦτα δύνανται, ἡμεῖς δὲ αὐτῆς ἄμοιροι ἐσμέν. HPAK. Οὐκοῦν ὁπότε τ' λέοντα, ἢ [n] ὕδραν ἐφόνευον, αἱ Μοῖραι δι' ἐμοῦ ἐκεῖνα ἔπραττον; ZEYΣ. Καὶ μάλα. HPAK. Καὶ νῦν ἤν τις ὑβρίζῃ εἰς ἐμὲ, ἢ σφισυλῶν μου τ'

[e] Ἐάσωμεν] Ἐάσομεν *Fl.* [f] Ὑπὲρ] Sic recte Edd. & O. Περὶ *J.* [g] Ἕτεροιον] Ἕτερον P. Nil mut. *Fl.* [h] Ἰὼ] Ὦ O. [i] Ξυναπολέσαι] Ἀπολέσαι *Fl.* [k] Ἑνὶ] Ita restitui ex *Fl.* Ἐπὶ Edd. cett. malc. [l] Ἴσως] Inserui ex O. Deerat in Edd. [m] Τι πρᾶξαι τοιοῦτο] Πρᾶξαι τοῦτο *Fl.* omisso τι.

79. Ἡράκλεις ἰὼ] Τοῦτο εἰώθασιν ἐπὶ θαυμασμοῦ λέγειν. ὅτου ἓν ἐπίφθεγμα ἐκπληκτικόν. (3) ἐκπλαττόμεθα ἐπὶ τοῦτο εἰς Ἡρακλέα. *V.*

80. Καὶ δεινῶς Βοιώτιον] Εἰς ἀμαθίαν ἐσκώπτοντο οἱ Βοιωτοί. ἀφ' οὗ ϗ ἡ παροιμία, Βοιωτία ὄς. Ἐπεὶ ἦν Ἡρακλῆς Βοιωτὸς, ἐξ Ἀλκμήνης γὰρ, θρυλούμενα πάνυ ἐπέσκωπτον. (4) τὸ μὲν γὰρ σοφανὲς . . . . . ἐπὶ . . . . τὸ δὲ νοούμενον εἰς ἀμαθίαν αὐτὸν ἀφισόρει ὡς Βοιωτόν. *V.*

81. Καὶ προσέτι τ' ϙοὰν] Τάχα ἐν τῇ ϙοᾷ τῇ λεγομένῃ ποικίλῃ τὰ (5) περὶ Μαραθῶνα ἐγέγραπτο. (6) διὰ ταῦτα φησίν. ἐν Μαραθῶνι δὶ Ἀθηναῖοι Πέρσας ἐνίκησαν, Κυναίγειρος δὲ εἷς τ' ἀριστευσάντων ἐν Μαραθῶνι κατὰ Πέρσῶν. ὁ δὲ Μιλτιάδης στρατηγὸς ἦν τότε τ' Ἀθηναίων. ἀφισόρει δὲ ϗ τοὺς κατ' ἐκείνου καιροῦ ῥήτορας, ὡς συχνότερον τούτων μνημονεύων ἤδη ἐν τοῖς δημηγορίαις, ἀλλ' ἐκπλήξεως χάριν τῇ χυδαίᾳ ὁμιλίᾳ. ὥσπερ ϵ αὐτὸς ἔτος φησὶ ἀφισαίζειν ἐν τῷ Ῥητόρων (7) Διδάσκαλος. *V.*

(3) Ἐκπλαττόμεθ@] Sic mutatum erat in Editis. Ἐκπλαττόμενοι V.

(4) Τὸ μὲν γὰρ σοφανὲς] Haec & seqq. ad fin. Scholii non comparent in C. In V. videtur lacuna eadem fuisse quae hic & in Ed. *Cler.* est; quod vacua spatia punctis tantum implevit *Solan.* *J. F. R.*

(5) Περὶ] Κατὰ C.

(6) Διὸ] Διὰ antea edebatur; sed cum in C. esset: *propterea hoc dicit*, patebat legendum διὸ idque in Cod. V. recte fuisse notavit Idem. Quare id recepi. *J. F. R.*

(7) Διδάσκαλ@] Ita dedit *M. du S.* pro vulgato διδασκάλῳ. Obsecundavi, etsi non addit unde sic emendarit; quia sic melius, & sic solet; per me tamen vulgatum non mutassem; sine auctoritate Codicis. *J. F. R.*

ponderetur, ipsoque hortaretur milites, praeliumque committeret, teste *Corn. Nep.* in Milt. de Cynaegiro, quod afferam, nihil habeo, nisi quod statuam ei aeneam nullam fuisse constat ex Δημων. c. 53. Imaginem fuisse credo, qualis Miltiadis illa & reliquorum. De Rhetoribus quod addit, illustratur ex Ῥητ. c. 18. quem locum ipse inspicito. *M. du S.*

84. Τῷ μεγίστῳ — ἐπίθεσιν] Ridiculum argumentum, & simile illi, qui caput sibi ne praecideretur deprecatus, illud cauffabatur, se non habiturum, ubi pileum imponeret. Nempe deridet jusjurandum illud *Demosthenis*, Οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι πρωτεύσαντας, quod expendit *Longinus* s. 16. ubi omnia quae hic dici possent, Viri docti, praesertim *Toll.* Add. tamen *Spanhem.* ad Aristoph. Νεφ. 982. *J. M. G.*

86. Ἴσως] Ex Mf. Ox. *M. du S.*

τ νεὼν, ἢ ἀνατρέπων τὸ ἄγαλμα, εἰ μὴ ταῖς Μοίραις πάλαι δεδογμένον ἦ, οὐκ95 ὄπιτρίψω αὐτόν; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΗΡΑ. Οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ Ζεῦ, μὴ παῤῥησίας. ἐγὼ γάρ, ὡς ὁ κωμικὸς ἔφη, ἄγροικός εἰμι, τ σκάφην, σκάφην λέγων. εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ [a] ὑμέτερα, [b] μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς ἐνταῦθα τιμαῖς, καὶ κνίσῃ, καὶ ἱερείων αἵματι, κάτειμι εἰς τ ᾅδην, ὅπως με γυμνὸν ἔχοντα τὸ τόξον, καὶ τὰ εἴδωλα φοβηθήσεται τῆς ὑπ' ἐμοῦ πεφονευμένων θηρίων. ΖΕΥΣ. Εὖγε, οἰκοθεν ὁ μάρτυς, φασίν· ἀπέσωσας [c] γοῦν τῷ Δάμιδι ταῦτα εἰπεῖν ὑποβάλλων.

meum; aut evertenda ſtatua; niſi Parcis olim ita decretum fuerit, illum non elidam? JUP. Nequaquam. HERC. Itaque audi, Jupiter, libere *dicentem*. Ego enim, ut ait Comicus, *ſum ruſticus: ſcapham voco ſimplex ſcapham*. Si haec eſt veſtra conditio, longum ego valere juſſis veſtris iſtis honoribus, & nidore, & victimarum ſanguine, ad inferos deſcendo, ubi me, nudum ſi habeam arcum, umbrae certe interfectarum a me belluarum metuent. JUP. Euge, domeſticus, ajunt, teſtis! compendifeciſti enim Damidi ne illa dicat, cum ipſe ſubjicias.

33. Sed

a Ὑμέτερα] Ἡμέτερα *Fl.* b Μακρὰ] Sic dedi ex P. Μακρὰν Edd. c Γοῦν] Γ' οὖν οὖν P. Nihil mut. *Fl.*

6. Εὖγε οἰκοθεν ὁ μάρτυς] Παροιμία ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν φερόντων μάρτυρας, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ * ἐξ οἴκου ἡ μαρτυρία. καλῶς οὖν ἐχρήσατο αὐτῇ, ἐπειδὴ κατὰ τῶν θεῶν ὁ Ἡρακλῆς ἐλάλησεν. *V.*

* Ἐξ οἴκου] Omiſſum in editis ἐξ ſupplevit *M. du S.*

98. Ὁ κωμικὸς] *Ariſtophanes*, ſed locus non ſuccurrit. V. Συγγρ. c. 41. *M. du S.*

1. Μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς τιμαῖς] Solet auctor dicere μακρὰ, idque videtur convenientius. In *Aſino*. κἀγὼ τοῖς ὠθισμένοις κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων. In *Gallo*. ὁ Ἀχιλλεὺς ἔπος μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν. Pagina tamen 229. μακρὰν χαίρειν τοῖς πόνοις φράσαντας. *J. G.*

Μακρὰ χαίρειν] Quia ſic ſupra, *Aſin*. c. 46. Infra *Gall*. c. 2. atque alibi apud Noſtrum invenitur, & Cod. P. id ſuppeditat, hoc vulgatae μακρὰν praetuli. Namque & *Ariſtoph*. Pl. 612. μακρὰ κλάειν. Item *Eccl*. 425. & paſſim, non μακρὰν. Clariſſ. *Gron*. recte quidem notat, infra tamen in *Bis accuſato*, vulgo etiam μακρὰν χαίρειν legi (v. ejus *Dial*. c. 21. poſt med.) ſed quum ibi *Juntina* quoque, item Cod. P. habeant μακρὰ, non dubitavi utroque loco ſic edere; nam ſic verius videtur; licet μακρὰν non omnino damnare auſim; quid prohibet id adſumere, quod manifeſto probum eſt? *J. F. R.*

2. Καὶ κνίσῃ] *Homer*. Odyſſ. Λ. 606. *M. du S.*

6. Εὖγε] Εἰρωνικῶς. *F. G.*

Ibid. Οἰκοθεν ὁ μάρτυς] *Teſtis domeſticus*. Dixi de hoc proverbio alibi, cætera hujus Dialogi ſunt centones Homerici & Euripidei. *J. B.*

Οἰκοθεν] Id eſt: Tu, o Hercules fili, teſtis domeſticus es, cujus teſtimonium contra nos valiturum eſt. *F. G.*

7. Ἀπέσωσας] Subaudi ἡμᾶς, ἰρωνικῶς. *Damidi* vero, ſubintellige & aliis ἀθέοις. *F. G.*

Ibid. Ταῦτα] Id eſt ſuperiora illa: Εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ ὑμέτερα, μακρὰν χαίρειν φράσας &c. *F. G.*

12. Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῆ] Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, ὁ ὥσπερ τὸν Ποικίλον πίττης γοῦν ἀναπίπλησαι, ὅσημέραι ἐκματτόμενον ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. Sic ſcribitur in antiquo codice, pro quo in vulgatis habetur ἀναπλαττόμενον, quod quidem & ipſum idem notat, ſed alterius eſt interpretatio; Tritius ſcilicet ſubſtitutum eſt minus vulgato. Hoc modo vero verte: *Tuus eſt ſane, Mercuri, frater, forenſis ille, qui ad Poecilen eſt. Itaque pice eſt refertus, cum quotidie a ſtatuariis exprimatur*, ſc. ejus forma, propter excellentiam. Dicebatur Ἑρμῆς Ἀγοραῖος *forenſis*, quia illa porticus erat in foro, & Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι, *Mercurius ad portulam*, cujus crebra apud veteres mentio. Vide *Harpocrationem*, & quae ad illum notat *Valeſius*, nec non *Meurſii* Athenas Atticas lib. 1. cap. 5. Verba mox ſequentia, ἐπύγχανον δέ ἄρτι χαλκουργῶν ἐποκιττούμενον, στῆθός τε & μετάφρενον. Θώρηξ δέ μοι γίλεος· ἀμφὶ στέρνοις πλαδαρὸς παρημμένος μιμηλὴ τῇ τέχνῃ, σφαιρηδὸν χαλκοῦ πᾶσαν ἐντετυπούμενον. Vertunt; *cum ad porticum jam fabricarer aeneus, ac perque dorſum, perque pectus ungerer, factusque inepte thorax corpori meo adpenderet, nec arte diſpari foret, ex aere totus mihi additur baltheus*. Illepide ſane & imperite. Hoc enim dicit Lucianus: *Cum fabri aerarii picem illeviſſent pectori & tergo, ridiculusque thorax corpori imitatrice arte fictus eſſet appenſus, omni aeris figura impreſſa*. Figura nimirum aerei thoracis, quae illi pici imprimebatur. Sunt verſus alicujus Tragici, quamvis in reſponſione Jovis pro παύε ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε τραγῳδῶν legatur in Mſ. ἰαμβίζων. Μιμηλὴ τέχνη, eſt ars quae imitatur, aut ſimulat, qualis eſt pi-

33. Sed quis est ille cum festinatione accedens, ille aeneus, ille lineamentis omnibus circumcirca pulchre & ad amussim factus, ille prisco more revinctus comam? quin tuus frater, Mercuri, forensis ille, juxta Poecilen, pice enim oppletus est, qui quotidie exprimatur a statuariis. Quid, fili, sic curriculo ad nos venisti? Numquid novi nobis de terra adfers? HERM. Ingens quiddam, Jupiter, & infinita diligentia dignum. JUP. Dic jam, num quid praeterea seditionis nobis imprudentibus ortum est? HERM.

Statuariis modo pro more praebui
Pice oblinendum pectus atque tergora.

Ἀλλὰ τίς ὁ σπουδῇ προσιὼν ἑτός ἐστιν, ὁ χαλκοῦς, ὁ εὔγραμμος, ὁ εὐπερίγραφος, ὁ ἐχαῖος τὴν ἀνάδεσιν τὴν κόμης; μᾶλλον δὲ ὁ σός, ὦ Ἑρμῆ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, [d] ὁ ὥσπερ τὴν Ποικίλην. πίττης γοῦν ἀναπέπλησται, ὁσημέραι [e] ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. τί, ὦ παῖ, δρομαῖος ἡμῖν ἀφίξαι; ἢ πού τι ἐκ γῆς νεώτερον [f] ἀναγγέλλεις; EPM. Ὑπέρμεγας, ὦ Ζεῦ, καὶ [g] μυρίας τὴν σπουδῆς δεόμενον. ΖΕΥΣ. Λέγε ἤδη, εἴ τι καὶ ἄλλο ἡμᾶς [h] ἐπανιστάμενον λέληθεν. EPM.

Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκευργῶν [i] ὑπὸ πίττυμενος τέρνον τε καὶ μετάφρενον

Θώ-

[d] Ὁ] Deest in *Fl.* [e] Ἐκματτόμενος] Sic dedi ex G. L. P. & marg. *A1.* Ἀναπλαττόμενος Edd. [f] Ἀναγγέλλεις] Εὐαγγέλλεις male P. Ἀπαγγέλλεις marg. *A1.* [g] Μυρίας] Nil mutat *Fl.* [h] Ἐπανιστάμενον] Προσουμενον marg. *A1.* [i] Ὑπὸ] Ex emendat. *Jensii.* Ὑποπιττούμενος Edd. priores. Ὑποπιττούμενος pejus etiam P.

13. Ὁ ἀγοραῖος] Ἑρμῆς † ὁ ἀγοραῖος ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ὡς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἱδρυμένος. εἰκότως δὲ ἀδελφὸν ἐκάλεσε τὸν Ἑρμοῦν τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ. *V.*

Ibid. Πίττης γοῦν ἀναπέπλησται] Οἱ γὰρ ποιοῦντες τοὺς ἀνδριάντας ἐπὶ τὰ ἀγάλματα, ἔθος εἶχον ἐκπλάττειν τὸ ἄγαλμα τῷ Ἑρμοῦ πίσσῃ, ἵνα ὕστερον λαμπάνειν τὸ αὐτοῦ ἐκτύπωμα, ἵνα πρὸς αὐτὸ ποιήσωσιν. *V.*

21. Ὑποπιττούμενος] Πίσσῃ πλαττόμενος. *V.* (Παμπλαττόμενος C.)

† Ὁ ἀγοραῖος] Articulum in Edd. non comparentem addidit *M. du S.*

pictorum, & fictorum. Ἑρμῆς autem ἀγοραῖος appellatur a Jove voce una ex duabus conflata Ἑρμαγόρας. *J.G.G.*

13. Ὁ ἀγοραῖος] Ὁ Ἑρμῆς ἀγοραῖος. *F.G.*

Ὁ ἀγοραῖος — Ποικίλῃ] *Pausan.* Att. p. 27, 22. Ἰοῦσι πρὸς τὴν στοὰν, ἣν ποικίλην ὀνομάζουσιν ἀπὸ τῶν γραφῶν, ἔστιν Ἑρμῆς χαλκοῦς κεκολούμβῳ ἀγοραῖος. *J.M.G.*

14. Ἐκματτόμβος] Sic etiam P. & L. Propria huic rei vox. Vide *Plat.* Πολ. Γ. p. Ed. *Ald.* 35. P. *M. du S.*

Ἐκματτόμβῳ] *Alciphr.* III. Ep. 64. p. 434. Ὁ δὲ παῖς εἰς τὸ ἀκριβέστατον ἐξεμάξατο τὸν διδάσκαλον. *Filius autem exactissime expressit magistrum.* Nec dubitavi hoc verbum Luciano reddere, quod quatuor Codd. habebant, cujus glossa ἀναπλαττόμβῳ videtur, quae in vulgatam irrepsit, ut notius verbum pro minus vulgari saepe solet. *J.F.R.*

21. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκευργῶν, ὑποπιττούμβῳ τέρνοντί τε μετάφρενον] Ut mirifice gessit se Lucianus in commentanda hac loquutione, sic mirifici quoque fuerunt interpretes tum in ea contemplanda, tum Latine exprimenda. Nam quum vertunt *cum ad porticum jam fabricarer aneus*, passivo intellectu, ut patet ex sequentibus, rem fortasse perhibent, sed non appropinquant Graecis, quae sunt activa, notantque *eram fabricans* vel fingens *aera*, & ideo *obductus pice pectori & tergo.* Quod quum de se jactat hic in statua Hermagoras, ultro satis intelligendum praebet id fieri per fabros aerarios. In sequentibus vero & vana, & nulla in Graecis mentio balthei, & omnia sic vertenda simpliciter: *thorax autem ridiculus* (utpote ex fragili materia & nullius munimenti) *corpori circum allitus appenderet arte imitatrice omnem aeris celaturam impressam habens.* *J.G.*

Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκευργ. &c.] Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκευργῶν ὑποπιττούμβῳ τέρνον τε καὶ μεταφρενον. Φαραξ δέ μοι γίλει ἀμφὶ σώματι πλαθεὶς παχύφλοιο μιμηλῇ τύχῃ σφριγῶσα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπουμβῳ ὁρᾷ δ' ὄχλον καὶ τινας δύο ἀχρὼς κεκράκ[illegible], συμμάχους σοφισμάτων, Δάμιόν τε, καὶ ΖΕΥΣ. Παῦε, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγῳδούμβῳ. Sunt verba Hermagorae, fratris Mercurii, ad Jovem, cujus Hermagorae statua erat ad Poecilen; ut praecessit. Sed verba male & ab librariis, & ab editoribus habita. Primo quid est χαλκευργῶν ὑποπιττούμβῳ? Interpres vertit, *cum ad porticum jam fabricarer aeneus.* Ἄρα. An χαλκευργῶν est *aeneus?* an ὑποπιττούμβῳ est *cum fabricarer?* Deinde in *Salmuriensi* editione, unde nos haec descripsimus, desideratur vox σκόλια post ὄχλον. Scripsit Lucianus χαλκευργῶν ὕπο πιττούμβῳ per anastrophen praepositionis usitatissimam, praecipue poëtis; sic *Euripides* in Phoenissis vs. 299.

Θώραξ δέ μοι [a] γέλοι@ ἀμφὶ σώματι
Πλαθεὶς, παρηώρητο μιμηλῇ [b] τέχνῃ
Σφαγῖδα χαλκῇ πᾶσαν [c] ἐντυπούμεν@ 25
Ὁρῶ δ' ὄχλον τείχους, ἔνθα τινας δύο
Ὠχρὺς κεκράκλας, πυγμάχους σοφισμάτων,
Δάμιν τε ἠ —

Lorica corpori tenax, risum movens,
Affixa jam pendebat arte simia,
Signum velut totius aeris exprimens.
Turbam venire cerno, & inter hanc duo
Clamosos, pallidos, pugiles sophismatum,
Daminque & —

ΖΕΥΣ. Παύου, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, [d] τραγῳδῶν. οἶδα γὰρ οὓς τινας λέγεις, ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον, εἰ πάλαι συγκροτεῖται αὐτοῖς ἡ ἔρις. ΕΡΜ. [e] Οὐδέπω, ἀλλ' ἐν ἀκροβολισμοῖς ἔτι ἦσαν, ἀποσφενδονῶντες ἀλλήλοις, πόρρωθέν ποθεν λοιδορούμενοι. ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἔτι χρὴ ποιεῖν λοιπόν, ὦ θεοί; [f] ἢ ἀκροᾶσθαι ὑπικύφαντας αὐτῶν; ὥστε ἀφαιρείτωσαν αἱ Ὧραι τὸ μοχλὸν ἤδη, καὶ ἀπάγουσαι τὰ νέφη ἀναπετασάτωσαν τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ.

JUP. Desine, optime Hermagora, tragoedias agere. Novi enim, quos dicis. At illud mihi dic, an diu commissa est illis pugna? HERM. Nondum: sed adhuc erant in velitationibus, fundis petentes se invicem, conviciis e longinquo jactandis. JUP. Quid ergo jam faciendum supereſt, Dii, quam ut prospicientes illos audiamus? Quare jam removeant Horae obicem, reductisque nubibus portas caeli pandant.

Ἡράκλεις, ὅσον τὸ πλῆθος ὑπὸ τὴν ἀ-

34. Hercules! quanta turba auditum con-

a Γέλοι@] Sic Edd. omnes. b Τέχνῃ] Τῇ τέχνῃ Edd. c Ἐντυπούμεν@] Ἐκτυπούμεν@ marg. *A1.* quod verum credo. d Τραγῳδῶν] Sic Edd. Ἰαμβίζειν G. L. P. & marg. *A1W.* e Οὐδέπω] Οὐ πάνυ P. & marg. *A1.* f Ἢ] Deest in *Fl.*

27. *Κεκραγότας] Τοὺς τὰ μεγάλα κράζοντας. *V.*
29. Δάμιν τε ἠ] Μίλλωτ@ εἰκῇ Ἑρμοῦ, Δάμιν τε ἢ Τιμοκλέα, ἢ Ζεὺς τὸ πρᾶγμα τοῦτο ἀνακάπτει αὐτόν. *V.*
32. †Εἰ πάλαι] Εἰ οὐκ πολλοῦ. *V.*
33. Ἐν ἀκροβολισμοῖς] Ἀκροβολισμοὺς ἴσὶν, ὅτε μὲν συμβάλλωσιν οἱ πολέμιοι ‡ἀλλήλοις, βάλλουσι τοῖς βέλεσι ϵ τοῖς λίθοις. *V.* (praeludium. C.)

* Κεκραγότας] Differt ab lectione Luciani, vid. ad Schol. hinc tertium Εἰ πάλαι.
† Εἰ πάλαι] Εἰπάλλαι] οἱ ἐπ πολλῷ, editum erat. Verum adscripserat *Solan.* Diversa scriptura, sed prava. Recte legitur in C. ut in textu Luciani. Ita tamen haec adposuerat ac signaverat, ut simul viderentur spectare ad scholium Κεκραγότας, quod in Editis proxime adjunctum erat huic. Unde suspicor eodem modo etiam κεκράγατε legi in C. ut in Luciano. Quia autem id non mutavit, ego quoque abstinui, non satis certus quid ille Codex habeat: nam κεκραγότας esse in V. adparet, & corrigendum tamen ad Lucianum. *J. F. R.*
‡ Ἀλλήλοις] Ita bene correxit Noster; nam ἐλλήλους editum erat, & aliter distinctum, videlicet: οἱ πολέμιοι, ἀλλήλους βάλλουσι. Jam vero συμβάλλωσιν ἀλλήλοις jungenda sensum prodant optimum. *J. F. R.*

Ἐμῶν τυράννων [illegible] ἀπὸ σκάλμων ὕπο.
Meorum dominorum, a quibus missa sum.

Aeschylus in Prometheo vs. 367.

Ἐντυπάδην ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο.
Ubi torretur sub Aetnae radicibus.

Idem fit in aliis praepositionibus, περὶ, ἐπὶ, ἀνὰ, frequentissime. Saepe quoque Lucianus prosae orationis scriptor περὶ per anastrophen (πέρι) habet. Est ergo χαλκουργῶν ὕπο πιττούμενος, *cum a fabris aerariis pice lineretur*. Caeterum sunt omnes jambi, quos Noster vel ex Tragico aliquo desumsit omnes, vel interpolavit; qualibus Tragoediarum aliorumque poëmatum centonibus hic libellus est plenus. Respondet propterea Jupiter, & initio ultimi versus interpellans Hermagoran, ait, Παύου ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε τραγῳδούμενος. Legendum quoque μιμηλῇ τέχνῃ, ejecto articulo τῇ, ab non intelligente nec advertente, temere inculcato. Versus autem ita ordine ponendi, (ut jam in textu curavimus.) *J. F.*

Ἐστύγχανον] Jambi septem sic distinguendi &c. *F. G.* Eodem modo *Guyet.* distinxit ut *Jensius*. Idem fecerat *La Croze*: quare eadem jam non repetam. *J. F. R.*

Ibid. Χαλκουργῶν ὕπο Πιτ.] Vide *Jens.* Parodia est *Euripidis* Oreſt. 867. & 872. *M. du S.*

26. Στύχοντα] Cur Cl. *Jens.* dicat στίχοντα in *Salmur.* edit. deesse, nescio; nam omnino adest in illa aeque ac in *Amst. B1.* ceterisque. Alias στίχοντα non signi-

convenit. At iſte Timocles non valde mihi placet contremiſcens & perturbatus: corrumpet iſte omnia hodie: apparet enim, illum neque contra Damidem auſurum ſe attollere. Verum quod maxime poſſumus, vota faciamus pro illo,

Sed taciti intra nos, feriant ne Damidis aures.

35. TIM. Quid ais, ſacrilege Dami, Deos non eſſe, neque providere hominibus? DAM. Non. Sed tu prius mihi reſponde, quo argumento illos eſſe credideris. TIM. Non ita. Sed tu, impure, reſponde. DAM. Non inquam. Sed tu. JUP. Huc usque multo noſter melius & vocalius exaſperatur. Euge Timocles: ingere convicia: in hoc enim tibi robur; quantum ad alia, piſcem te obturando ore efficiet. TIM. Ego vero, ita me Pallas, prior tibi non reſpondero.

κρόασιν ἀπηντήκασιν. ὁ δὲ Τιμοκλῆς [g] οὗτος ὑ πάνυ μοι δρέσκει, ὑποτρέμων καὶ ταραττόμενος, ἀπολεῖ πάντα οὗτος τήμερον. δῆλος γοῦν ἐστιν ὢν οὐδὲ ἀντάραν τῷ Δάμιδι δυνησόμενος, ἀλλ' ὅπερ ἡμῖν δυνατώτατον, εὐχώμεθα ὑπὲρ αὐτοῦ,

Σιγῇ, ἐφ' ἡμείων, ἵνα μὴ Δάμις γε τύθῃ.

ΤΙΜ. Τί φῄς, ὦ ἱερόσυλε Δάμι, θεοὺς μὴ εἶναι, μηδὲ προνοεῖν τῶν ἀνθρώπων; ΔΑΜ. Οὐκ· ἀλλὰ σὺ πρότερον ἀπόκρινέ μοι, ᾧ τινι λόγῳ ἐπείσθης εἶναι αὐτούς. ΤΙΜ. Οὔμενοῦν, ἀλλὰ σὺ, ὦ μιαρέ, ἀπόκρινai. ΔΑΜ. Οὔμενοῦν, ἀλλὰ σύ. ΖΕΥΣ. Ταυτὶ μὲν ἀπολοῦ ὁ ἡμέτερος ἄμεινον καὶ [h] εὐφανότερον τραχύνει. εὖγε, ὦ Τιμόκλεις, [i] ἐπίχει τὰ βλασφημεῖν· ἐν γὰρ τούτῳ σοι τὸ κράτος, ὡς τά γε ἄλλα ἰχθὺν ἐς ὀψοφανεῖ ὀπτησομίζων. ΤΙΜ. Ἀλλά, μὰ τὴν Ἀθηνᾶν, οὐκ ἂν ἀποκριναίμην σοι πρό-

g Οὗτος] Αὐτὸς marg. *A1.* h Εὐφανότερον] Forſan Εὐτονότερον. *M. du S.* i Ἐπίχει] Reſtitut. ex P. & marg. *A1.* Ἐπίχει Edd.

48. Ἡμείων] Ἡμῶν. *G.*

ſignif. *tumultuantem*, ſed *euntem*, imo *ordine ire*, unde στίχος ἀνδρῶν, ordines militum in acie ſtantium, *Homero* frequens. Item στίχος, unde diſtichon. *Hom.* Od. I. 418. De Cyclope: Εἴ τινά που μετ' ὄισσι λάσιοι στίχοντα θύραζε. *Si quem quemdam prehendere poſſit cum ovibus foras exeuntem.* Sed quum ὄχλον addatur, eodem jure vertas *tumultuantem*, quo *exeuntem*, quando θύραζε additur. Ceterum & στίχα inveniri in praef. pro στείχω non repetam ex Rever. *J. Horrei* Obſ. Crit. p. 13. *J. F. R.*

29. Δάμιν τε κ'] Ἰαμβικὴ διποδία. *F. G.*

30. Ἑρμαγόρας] Hic Ἑρμῆς ἀγοραῖος ſcribendum videtur. *F. G.*

31. Τραγῳδῶν] In P. & L. etiam ἰαμβίζων. Sed nihil mutato opus eſt. *M. du S.*

36. Τί ὦν ὅτι] Senarius, ſed ita ſcribendus: Τί ὦν πρεσβῦ ἔτι χρὴ λοιπὸν ἢ θεούς. *F. G.*

Τί ὦν ἔτι] Facilis & plana videtur emendatio *Gujeti* verſum reſtituere conantis; Nondum tamen ſic edi curo; quia non certum eſt, verſum ipſum voluiſſe proferre Lucianum, an imitationem tantum; tum vero, quia *Gujetus* quarta ſede ſpondeum relinquit. Alia res eſt, dico iterum, ubi ex pluribus verſibus ſequentibus liquet, Lucianum carmina proferre, quod ex uno ad uſus ſuos detorto verſiculo non conſtat; ideoque nimis diligens in uno ejusmodi reſtituendo eſſe nolim. *J. F. R.*

47. Σιγῇ ἐφ' ἡμείων] Parodia eſt ex *Homero* detorta, quem vide Il. H. 194. *M. du S.*

Ibid. Ἐφ' ἡμείων] *Hom.* Σιγῇ ἐφ' ἡμείων, ἵνα μὴ πευθοίατ' οἱ ἄλλοι. *F. G.*

51. ΔΑΜ. Οὐκ] Id eſt: οὐκ οἶδα θεούς, ὅ προνοοῦσι. *F. G.*

56. Εὐφανότερον] Depravate, ut arbitror; Scripſerat, credo, εὐτονότερον. *M. du S.*

57. Ἐπίχει] Legendum videtur ἐπίχεε pro ἐπίχει. *F. G.*

Ἐπίχει] L. optime, ut alibi uſurpat ἐπίπαττε. Vide Ἀνάχ. c. 22. & Πρ. c. 16. In omnibus Impreſſis ἐπίχει. *M. du S.*

59. Ἐπιχομίζων] Cum Doctiſſ. *Pricaeus* arbitraretur, in *Epiſt. ad Tit.* I. vſ. 11. ὃς δεῖ ἐπιστομίζειν, non ſignificare *os obturare*, ſed *frano coërcere*, recte ab Rever. *J. Elſn.* p. 321. Obſerv. T. 2. hoc Luciani teſtimonio, item alio ex *Ariſtoph.* Eq. 840. nec non *Heliod.* ac *Plutarch.* refutatur. Ceterum pro *refrenare* tamen *Pollux* p. 972. Forſan & *facere ut quis pronus in os cadat*, vide conjectatum ſupra pro *Imag.* c. 10. *J. F. R.*

[a] πρότερον. ΔΑΜ. Οὐκοῦν, ὦ Τιμόκλεις, ἐρώτα· ἐκράτησας γοῦν τοῦτό γε, ὁμωμοκώς· ἀλλ' ἄνευ τῶν βλασφημιῶν, εἰ δοκεῖ.

TIM. Εὖ λέγεις, εἰπὲ δή μοι, δοκοῦσί σοι, ὦ κατάρατε, προνοεῖν οἱ θεοί; ΔΑΜ. Οὐδαμῶς. TIM. Τί φῄς; ἀπρονόητα δὴ ταῦτα πάντα; ΔΑΜ. Ναί. TIM. Οὐδ' ὑπό τινι δὴ θεῷ τάττει ἡ τῶν ὅλων ἐπιμέλεια; ΔΑΜ. Οὔ. TIM. Πάντα δὲ εἰκῇ φέρεται ἀλόγῳ τῇ φορᾷ; ΔΑΜ. Ναί. TIM. Εἶτ' ἄνθρωποι, ταῦτα ἀκούοντες, ἀνέχεσθε, καὶ οὐ καταλεύσετε τὸν ἀλιτήριον; ΔΑΜ. Τί τοὺς ἀνθρώπους ἐπ' ἐμοὶ παροξύνεις, ὦ Τιμόκλεις; ἢ τίς ὢν ἀγανακτεῖς ὑπὲρ τῶν θεῶν; καὶ ταῦτα ἐκείνων αὐτῶν οὐκ ἀγανακτούντων; οἵ γε οὐδὲν δεινὸν πεπόνθασί με πάλαι ἀκούοντες, εἴ γε ἀκούουσι. TIM. Ἀκούουσι γάρ, ὦ Δάμι, ἀκούουσι, καί σε μετίασι ποτὲ χρόνῳ ὕστερον.

ΔΑΜ. Καὶ πότε ἂν ἐκεῖνοι σχολὴν ἀγάγοιεν ἐπ' ἐμέ, τοσαῦτα, ὡς φῄς, πράγματα ἔχοντες, καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἄπειρα τὸ πλῆθος ὄντα, οἰκονομοῦντες; ὥστε οὐδέ σέ πω ἠμύναντο ὧν ἐπιορκεῖς ἀεί, καὶ τῶν ἄλλων, ἵνα μὴ βλασφημεῖν καὶ αὐτὸς ἀναγκάζωμαι παρὰ τὰ συγκείμενα. καίτοι οὐχ ὁρῶ [b] ἥν τινα ἂν ἄλλην ἐπίδειξιν τῆς ἑαυτῶν προνοίας μείζω ἐξενεγκεῖν ἐδύναντο, ἢ σὲ καταλεύσαντες;

DAM. Ergo, Timocles, interroga: hoc enim certe juratus vicisti: sed absque maledictis, si videtur.

36. TIM. Bene istuc dicis. Dic igitur mihi, non videntur tibi, homo exsecrabilis, providere Dii? DAM. Nequaquam. TIM. Quid ais? sine providentia itaque fiunt haec omnia? DAM. Sane. TIM. Neque a quodam Deo igitur procuratio universorum ordinatur? DAM. Non. TIM. Omnia autem temere feruntur, irrationabili impetu? DAM. Nempe. TIM. Tum vos, qui ista auditis, patimini, nec lapidibus obruitis impium? DAM. Quid homines contra me irritas, Timocles? aut quis es, qui Deorum vicem irascaris, idque illis ipsis non irascentibus? ut qui nihil in me gravius consuluerint, olim licet audierint, modo audiant. TIM. Enim vero audiunt, Dami, audiunt, & aliquando te suo olim tempore ulciscentur.

37. DAM. Et quando illi otium ad me *puniendum* habeant, qui tot, ut ais, negotia sustineant, & res hujus universi, infinitas numero, administrent? Itaque necdum te ulti sunt ob perpetua tua perjuria, & reliqua, *quae taceo*, ne & ipse maledicere praeter pacta cogar. Quamquam non video, ecquam aliam demonstrationem providentiae suae majorem possint edere, quam malum te

[a] Πρότερον] Sic *J. Fl.* &c. Πρότερ© *P.* Πρότερος marg. *Ai.* [b] Ἥν] Omittit *Fl.* Habent cett. & *P.*

71. Εἶτ' οἱ ἄνθρωποι] Εὖρον ἔτως· οἱ ἄνθρωποι, ὅ' ἡ χετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα συναλιμμένον τῷ ἄνθρωποι. εἰώθασι δὲ οἱ μετρικοὶ τοῦτο ποιεῖν * καὶ ταῖς ΩΔεβίσεσιν. *V. C. G.* Sic habent: Ἰωάνθρωποι, ἰὼ ἄνθρωποι] Τὸ ἐντελὲς, ἰωὰ ὦ, χετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα. συναλιμμένον τῷ ἄνθρωποι. Consueverunt metrici hoc facere καὶ ταῖς ΩΔεβίσεσιν, ἐπεῖον δὲ τὸ ἀληθινὸν (sic corrupte) καὶ τὸ οὐ Περσικῆς. δῆτα σι καινοθρήλιμον.† (& hoc iterum corruptum) καὶ ἔτι οἱ καλλιλογάδην utuntur hoc. Plato, πῶς φέρεσθε ἄνθρωποι; ἔστι γὰρ τὸ ἐντελὲς οἱ ἄνθρωποι. Quin & passim invenire est apud Oratores τ' ἀνδρὸς pro τῦ ἀνδρός. *G.*

72. Καταλεύσετε] Λιθάζετε. *G.*

78. Καί σε ‡ μετίασι ποτὲ] Ἢ μετάσχοιεν, ὅ ἐστι, τιμωρῶνται. De providentia Theologi praesertim Graeci legendi.

ἔστι Πρόνοια δὲ καλῶς διῃρημένη
τὰ πάντα πᾶσιν, ὡς θέλει δ' βούλεται·
ἐχ ὡς λέγεις σὺ, καὶ μάτην ἐναυρίσκῃ
πεῖθων τὸν ἐχθρὸν, ὦ Τιμόκλεις, εὐλόγως. *G.* & *C.*
Καί σε μετάσχοι] Ὅ ἐστι τιμωρῶνται. *V.*

* Καὶ ταῖς] Κ'αὐταῖς ante editum male. Correxerat *Solan.* καὶ ταῖς. Ego accentum tantum sustuli differentiae caussa, quia est ex καὶ ἐν conflatum, non ex καὶ ἀν. Et ἐν accentum respuit, licet mox καὶ servarim, quia & alia ibi corrupta. *J. F. R.*

† Adscripserat Cl. *Hemsterh.* Lege: ἐν Π. Νεν'σι καὶθάρσ λιμὴν.

‡ Μετίασι] Lege μετίασι. Sed sic erat in Cod. Mf. *M. du S.*

84. Ὦν — τῶν ἄλλων] Subaudi ἕνεκα, vel ἕστι. *F. G.*

90. Μήτ' ἀμύμονας Αἰῶ.] *Hom.* Il. A. 423. *M. du S.*

93. Ἀπο-

te *mortalem* male obterendo. Sed apparet illos peregre abesse trans Oceanum *forte apud Aethiopas Heroas crimine puros.* Mos enim illis frequenter ad illos abire coenatum, interdum etiam cum ipsi sponte condixerunt.

38. TIM. Quid ad tantam impudentiam dicam, Dami? DAM. Illud, Timocles, quod olim ego audire ex te cupio, quomodo in eam opinionem veneris, uti putes Deos providere. TIM. Ordo primum eorum, quae fiunt, mihi persuasit: sol eandem semper viam tenens, & eodem modo luna, & tempestatum vices, & plantarum fatus, & generationes animalium, eaque ipsa *animalia* tanto artificio perfecta, ut nutriri, moveri, cogitare, incedere, fabricare, coriariam facere possint: haec, & alia in eo genere providentiae opera esse mihi videntur. DAM. Ipsum quodammodo, quod in quaestione est, *pro argumento* arripis, Timocles. Nondum enim manifestum, an providentia horum unumquodque perficiatur. Sed talia quidem esse, quae fiunt, ipse quoque dixerim; sed non statim necesse est ut credamus, etiam a providentia quadam illa fieri. Potest enim fieri, ut a fortuito initio nunc similiter & eodem modo consistant. Tu autem ordinem illorum vocas necessitatem. Deinde

χὸν, κακῶς ὑπειλήφατε, ἀλλὰ δῆλοί εἰσιν ἀποδημοῦντες ὑπὲρ τὸν Ὠκεανὸν ἴσως μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας. ἔθος γὰρ αὐτοῖς συνεχῶς ἰέναι παρ' [c] αὐτοὺς ὁπὶ δαῖτα, καὶ [d] αὐτεπαγγέλτοις ἐνίοτε.

TIM. Τί πρὸς τοσαύτην ἀναισχυντίαν εἴποιμι, ὦ Δάμι; ΔΑΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Τιμόκλεις, ὃ πάλαι ἐγὼ ἐπόθουν ἀκοῦσαί σου, ὅπως ἐπείσθης οἴεσθαι προνοεῖν τοὺς θεούς. TIM. Ἡ τάξις με πρώτη τῶν γιγνομένων ἔπεισεν, [e] ὁ ἥλιος ἀεὶ τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἰὼν, καὶ σελήνη ὡσαύτως, καὶ ὧραι τρεπόμεναι, καὶ φυτὰ φυόμενα, καὶ ζῶα [f] γεννώμενα, καὶ αὐτὰ ταῦτα ὅτως εὐμηχάνως καλλεσκευασμένα, ὡς [g] τρέφεσθαι, καὶ κινεῖσθαι, καὶ ἐννοεῖν, καὶ βαδίζειν, καὶ τεκταίνεσθαι, καὶ σκυτολομεῖν, καὶ τἆλλα ταῦτα προνοίας ἔργα εἶναί μοι δοκεῖ. ΔΑΜ. Αὐτό πως τὸ ζητούμενον, ὦ Τιμόκλεις, συναρπάζεις. οὐδέπω γὰρ δῆλον, εἰ πρόνοιά τούτων ἕκαστον ὑπόκειται· ἀλλ' ὅτι μὲν τοιαῦτά ἐστι τὰ [h] γιγνόμενα, φαίην ἂν καὶ αὐτός· ὅτι μὴν αὐτίκα πεπεῖσθαι ἀνάγκη, καὶ ἴσως τινὸς προμηθείας αὐτὰ γίγνεσθαι. ἔνι γὰρ καὶ ἄλλως ἐξάμπνα, νῦν ὁμοίως, καὶ ἐπ' ταὐτὰ συνίστασθαι, σὺ δὲ τάξιν αὐτὴν ὀνομάζεις τὴν ἀνάγκ-

[c] Αὐτοὺς] Αὐτοῖς marg. *A1.* [d] Αὐτεπαγγέλτοις] Sic restitui ex G. L. P. Ἀνεπαγγέλτοις Edd. Αὐτεπαγγέλτως marg. *A1.* [e] Ὁ] Deest in *Fl.* [f] Γεννώμενα] Γιγνόμενα *Fl.* Nil vulgatum mut. P. [g] Τρέφεσθαι] Τρέπεσθαι L. [h] Γιγνόμενα] Γεννώμενα marg. *AIVK.*

91. Ἀμύμονας] Ἐκνοίτους. *G.*

93. Ἀνεπαγγέλτους] Αὐτεπαγγέλτοις legendum videtur. *F.G.*

Ἀνεπάγγελτος] Dicit Deos saepius ad Aethiopas epulatum ire καὶ ἀνεπαγγέλτους *etiam invocatos.* Sed Mſ. αὐτεπαγγέλτους, quod elegans est vocabulum, *qui se ipsos invitant, qui condicunt.* Hoc enim Latinis est *condicere alicui*, ut apud *Cic.* 1. ad fam. 9. alicui significare, se apud eum coenaturum. Eadem quidem vis est vocis ἀνεπάγγελτος, sed illud tamen exquisitius. *F.G.G.*

Ἀνεπαγγέλτοις] Recte conjecit *Gujetus*, idque quatuor Codd. firmant. Quare non recepisse stultitia fuisset. *F.F.R.*

97. Τὸ ζητούμενον] Τὸ ἐξ ἀρχῆς ζητοῦσθαι, *Aristot. F.G.*

13. Ἔνι γὰρ καὶ ἄλλως ἐρξάμενα] *Contingit enim, ut haec incepta sint* Benedictus: *jam enim alias inceptae sunt* Opsopœus, quæ sanequam non efferunt vim loquentis. Verte: *Potest enim esse ut aliter* (quam scilicet munere providentiæ) vel *temere* & fortuito *inceptae* &c. Nec vero in præcedentibus illa αὐτό πως τὸ ζητούμενον συναρπάζεις interpreter aut cum Benedicto *tu quidem quæstionem corripis*, vel cum Opsopœo *tu quidem quæstionem discerpis*, sed pro argumento latenter arripis & producis id ipsum quod quæritur, & sic fraudem facis. Et nisi fallor, hunc locum innuit eumque sic exponendum putavit *Henr. Valesius* in postumis ad Harpocrationem pag. 145. Quin etiam mox Benedictus temere omisit in versione καὶ ἐπαινοῦντι; at recte

ἀνάγκην. εἶτα δηλαδὴ ἀγαναχτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα μὲν, οἷά ἐστι, καὶ ἀριθμουμένῳ καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένῳ δὲ ἀπόδειξιν ταῦτα εἶναι, τῇ καὶ προνοίᾳ [a] διατάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. ὥστε καὶ τὸν κωμικὸν, τοῦτο μὲν ὑπομόχθηρον, ἄλλο δέ [b] μοι λέγε.

ΤΙΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι καὶ ἄλλης ὅτου τούτοις δεῖν ἀποδείξεως. ὅμως δ' ἂν ἐρῶ, ἀπόκριναί μοι· Ὁμηρός σοι δοκεῖ ἄριστος καὶ ποιητὴς γενέσθαι; ΔΑΜ. Καὶ μάλα. ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἐκείνῳ ἐπείθῃν, τὴν προνοιαν τῶν θεῶν ἐμφανίζοντι. ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ θαυμάσιε, ποιητῇ μὲν ἀγαθὸν Ὅμηρον γενέσθαι, πάντες [c] σοι συνομολογήσουσι, μάρτυρα δὲ ἀληθῆ περὶ τῶν τοιούτων, οὔθ' ἑκεῖνον, οὔτε ἄλλον ποιητὴν οὐδένα. οὔτε γὰρ ἀληθείας [d] μέλειν αὐτοῖς [e] οἶμαι, ἀλλὰ τοῦ κηλεῖν τοὺς ἀκούοντας, καὶ ταῦτ' [f] αὐτὸ μέτροις τε καταδουσι, καὶ μύθοις [g] καλλιχοῦσι, καὶ ὅλως ἅπαντα [h] ὑπὲρ τοῦ τερπνοῦ μηχανῶνται.

Ἀτὰρ ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι οἷς τισι μάλιστα ἐπείθου τῷ Ὁμήρῳ· ἆρα οἷς περὶ τοῦ Διὸς λέγει, ὡς ἐπεβούλευον συνδῆσαι αὐτὸν ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνή; καὶ εἴγε μὴ τὸν Βριάρεων ἡ Θέτις ἐκάλεσεν, ἐλεήσασα τὸ γιγνόμενον, ἐπεπέδητο ἂν ἡμῖν ὁ βέλτιστος Ζεὺς, συναρπασθείς. ἀνθ' ὧν καὶ

nimirum indignaberis, si quis tibi non obsequatur, ea quae fiunt, sicut sunt, enumeranti & laudanti; simul vero putanti, hanc demonstrationem esse, providentia quadam illorum unumquodque vices suas servare. Igitur, ut est in comoedia, *Hoc subdolum videtur: adfer alterum.*

39. TIM. Equidem non puto alia opus esse in hisce demonstratione. Attamen interrogabo. Etenim responde mihi. Homerusne videtur tibi optimus poëta fuisse? DAM. Sane. TIM. Illi ergo credidit providentiam Deorum declaranti. DAM. Verum enim vero, homo admirabilis, poëtam quidem bonum fuisse Homerum, omnes tibi largientur: testem autem idoneum talium, neque illum, neque alium quemcumque poëtam. Neque enim veri illis curam esse puto, sed ut auditores demulceant; atque ob id ipsum, versibus occinunt, & personant fabulis, & in universum jucunditatis causa machinantur omnia.

40. Verum libenter audierim, quibus maxime Homeri dictis fidem habueris: num illis quae de Jove dicit, insidias illi feciſſe aut ligarent, filiam, & fratrem, & uxorem? & nisi Briareum advocasset Thetis, miserata factum, in compedes forte raptus nobis esset Jupiter optimus. Pro quo etiam be-

a Διατάττεσθαι] Sic dedi ex G. P. L. & marg. *A*1. qui Διατάττεσθαι. Διατάττεσθαι Edd. priores. b Δὲ] Abest a *Fl.* c Σοι] Abest ab O. d Μέλειν] Sic *Fl. Fr. B*2. *P. S.* Μέλει *J.* & *V*2. Μέλλει male O. & marg. *A*1. e Οἶμαι] Deest in O. f Τοῦτο] Τὸ O. g Καλλιχοῦσι] Κατίχουσι male *Fl.* h Ὑπὲρ] Deest in O.

21. Ὑπομόχθηρον] Ἀνόητον. *G.*
33. Κηλεῖν] Θέλγειν. *V.*
40. Ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνὴ] Ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα. *V.*

recte Opsopœus *ac laudibus efferas.* *J.G.*

20. Διαλλάττεσθαι] Manifestum mendum est in his verbis Epicurei Philosophi, quibus dixerat Stoicos ipsos τάξιν vocare ἀνώγκλιτον. εἶτα δηλαδὴ ἀγαναχτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα μὲν, οἷά ἐστι, καὶ ἀριθμουμένῳ καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένῳ τε ἀπόδειξιν ταῦτα εἶναι, τῇ καὶ προνοίᾳ διαλλάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. Interpretes: *Deinde scilicet indigneberis, si quis te non sequetur, cum ea quae fiunt, qualia sunt enumeres & laudes, & putes hisce demonstrasse, horum unumquodque immutari providentia.* Atqui non permutantur, sed eundem servant ordinem illi syderum motus, temporum vices, & quae enumeravit alia. scribendum sine dubio, ut est in Mſ. διατάττεσθαι, regi, administrari providentia. Sic paullo ante Timocles quaerebat, διὰ τίνα ὧν θεῶν τάττεται ἡ τῶν ὅλων ἐπιμέλεια. *Hoc igitur universum nulla ne providentia regitur?* *J.G.G.*

Διατάττεσθαι] Ex Mſ. Gr. P. & L. Infra iterum διατάξεις ἕκαστα. *M. du S.*

Διατάττεσθαι] Hoc praetuli vulgatae διαλλάττεσθαι, quia quatuor Codd. jubebant, & melius videtur; versio-

beneficio gratiam relaturus Thetidi, decipit Agamemnonem, immisso somnio mendaci, quo Achivorum multi perirent. Vides? non poterat nempe jacto fulmine ipsum comburere Agamemnonem, ut non videretur esse impostor. Aut illa forte ad credendum te pertraxerunt, cum audires, Diomede vulneratam Venerem, ac ipsum deinde, Minerva instigante, Martem? paullo post autem, ipsi irruentes in se invicem Dii praelia miscuere viri pariter ac feminae; & Minerva quidem Martem superat, laborantem puto ex vulnere, quod a Diomede acceperat; *Latonam at contra stetit utilium dator Hermes.* Aut istaec de Diana probabilia tibi visa sunt, cum illa aegre fert & indignatur, se non vocatam ab Oeneo ad epulas: atque eam ob caussam aprum horribili magnitudine, & robore cui resistere nihil posset, in regionem illius immittit. Num quid ergo talia dicens Homerus tibi persuasit?

41. JUP. Hem! quanto, o Dii, clamore multitudo laudavit Damin. At noster desperare videtur, metuit enim, & aliquantum tremit, & apparet abjecturum esse clypeum: & jam circumspicit, qua se subdu-

ἐπομνημονεύων τῇ Θέτιδι τῶν εὐεργεσίαν, ἐξαπατᾷ τ' Ἀγαμέμνονα, ὄνειρόν τινα ψευδῆ διαπέμψας, ὡς πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἀποθάνοιεν. ὁρᾷς; ἀδύνατον γὰρ ἦν αὐτῷ, κεραυνὸν ἐμβαλόντι, καῦσαι τ' Ἀγαμέμνονα αὐτὸν, ἄνευ τοῦ ἀπατεῶνα εἶναι δοκεῖν. ἢ ἐκεῖνά σε μᾶλλον εἰς τ' πίστιν [i] ἐπεσπάσαλο ἀκέοντα, ὡς Διομήδης μὲ ἔτρωσε τ' Ἀφροδίτην, εἶτα τ' Ἄρην αὐτὸν, Ἀθηνᾶς ὠκυμελεύσης, μετ' μικρὸν δὲ, αὐτοὶ συμπεσόντες οἱ θεοὶ [k] ἐμονομάχουν ἀναμὶξ [l] ἄῤῥενές τε, καὶ θήλειαι, καὶ Ἀθηνᾶ μὲ Ἄρην καλαγωνίζεθ', ἅτε κ' [m] πεπονηκότα, οἶμαι, ἐκ τοῦ τραύματος, ὃ τῷ δὲ τοῦ Διομήδους εἰλήφει, Λητοῖ δ' ἀντέστησεν [n] ἐριούνιος Ἑρμῆς. ἢ τὰ τῷ δὲ τ' Ἀρτέμιδος σοι πιθανὰ ἔδοξεν, ὡς ἐκείνη [o] μεμψιμοιρῆσα ἠγανάκτησεν ὅ κληθεῖσα ἐφ' ἑστίασιν [p] ὑπὸ τοῦ Οἰνέως. κ' ἆρα τοῦτο σύν τινα [q] ὀῤῥῳᾶ, κ' ἀνυπόστατον τ' ἀλκὴν, ἐπάφηκεν ὅπῃ τ' χώραν αὐτοῦ. ἆρα ἦν τὰ τοιαῦτα λέγων σε Ὅμηρος πέπεικε;

ΖΕΥΣ. Βαβαί. ἠλίκον, ὦ θεοὶ, ἀνεβόησε τὸ πλῆθος, ἐπαινοῦντες τ' Δάμιν· ὁ δ' ἡμέτερος, ὑποπτήσσω ἔοικε· δέδιε γῆν, κ' τρέμει, κ' δῆλός ἐστιν ἀποῤῥίψων τ' ἀσπίδα, κ' ἤδη περιβλέπει οἷ παρεκδὺς ἀπο-

i Ἐπισπάσαλο] Ἐπισπάσαιλο marg. *Aliv.* k Ἐμονομάχουν] Ἐμονομαχοῦντο O. l Ἄῤῥενες] Οἱ ἄῤῥενές τι & αἱ θ. O. m Πεπονηκότα] Προπεπονηκότα O. n Ἐριούνιος] Recte O. & Edd. Εὐριούνιος *J.* o Μεμψιμοιρῆσα] Μεμψίμοιρος ἴσα O. p Ὑπὸ] Ἐπὶ O. q Ἐπαφῆκεν] Ἀφῆκεν O.

45. Ὄνειρόν τινα] Πάντα ταῦτα Ὅμηρος περὶ τοῦ Διὸς λέγει. καλῶς δὲ πάνυ τ' Ὅμηρον αὐτὸν κατὰ τ' Ἑλλήνων ὑπάγειν μάρτυρα. *V.*

58. Σῶκος] Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Ἑρμῆς, οἱονεὶ Σωσίποντος. *V.*

59. Ἐριούνιος] Ὀφέλιμος. *G.*

63. Ἀνυπόστατον] Ἀφόρητον. *G.*

70. Παρεκδὺς] Παρεξελθών. *G.*

45. Ὄνειρόν τινα] *Hom.* Il. B. 6. & seqq. *M. du S.*

51. Διομήδης μὲ ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην] *Homer.* Il. E. 335. *M. du S.*

52. Εἶτα τ' Ἄρη] Il. E. 855. *M. du S.*

54. Ἐμονομάχουν ἀναμὶξ &c.] *Homer.* Il. Υ. 70. 75. *M. du S.*

58. Λητοῖ δ' ἀντέστη] *Homer.* Iliad. XX. *Th. M.* l. c. Il. Υ. 72. *J. F. R.*

59. Ἀρτέμιδος — μεμψ.] *Hom.* Il. I. 529. *M. du S.*

69. Ἀποῤῥίψων τὴν ἀσπίδα] Clypeum abjicere dixit pro eo, quod est causse diffidere & contentionem relin-

sionem Cl. *Gesneri* tamen non attigi, quae non multum abit ab restituta lectione. *J. F. R.*

Ibid. Τὸν παμμικὸν] Unde habeat nescio. *M. du S.*

21. Ἄλλο — μοι] Inter duas hasce voces insertum erat δὲ, quod exulare, duce *Fl.* Editione jussimus. *M. du S.*

33. Μέλει] Sic *Ven.* utraque. O. μέλλει. Reliqui Libri μέλλειν, minus eleganter. *M. du S.*

38. Ὁμήρῳ] Vide eum Iliad. A. 399. *M. du S.*

ὑποδράσει. TIM. Οὐδ' Εὐριπίδης ἄρα σοι δοκεῖ λέγειν τι ὑγιὲς, ὁπόταν αὐτὸς [a] ἀναβιβασάμενος τοὺς θεοὺς ὅτι τὴν σκηνὴν, δεικνὺς σώζοντας μὲν τοὺς χρηστοὺς τῶν ἡρώων, τοὺς πονηροὺς δὲ, καὶ [b] τὴν ἀσέβειαν καὶ σὲ 75 διατρίβοντας; ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ γενναιότατε φιλοσόφων Τιμόκλεις, εἰ ταῦτα πασῶντες οἱ [c] τραγῳδοὶ πεπείκασί σε, ἀνάγκη δυοῖν θάτερον, ἢτοι Πῶλον, καὶ Ἀριστόδημον, καὶ Σάτυρον, ἡγεῖσθαί σε θεοὺς [d] εἶναι τότε, ἢ τὰ πρόσωπα τῶν θεῶν αὐτὰ, [e] καὶ τοὺς ἐμβάδας, καὶ τοὺς ποδήρεις [f] χιτῶνας, καὶ χλαμύδας, καὶ χειρίδας, καὶ προγαστρίδια, καὶ σωμάτια, καὶ τἄλλ', οἷς

cens queat aufugere. TIM. Neque Euripides igitur tibi ſanum quid videtur dicere, cum Deos ipſos in ſcenam productos oſtendit, ut ſervant bonos inter Heroas, málos vero & impietatem, qualis tua eſt, obterunt? DAM. Sed o generoſiſſime philoſophorum, Timocles, ſi, haec dum agunt, perſuaſere tibi Tragici; oportet alterutrum horum, aut Polum, & Ariſtodemum, & Satyrum, putare te Deos eſſe tunc, aut ipſas Deorum perſonas, & cothurnos, & talares togas, & chlamydes, & manicas, & ventralia, & thoraces, & alia

a Ἀναβιβασάμενος] Ἀναβιβάσας alii, ajunt *Coll.* b Τὴν ἀσέβειαν κατὰ σὲ] Κατὰ σὲ τὴν ἀσέβ. O. c Τραγῳδοὶ] Sic *Fl. Ald. H. P. Fr. S.* Τραγῳδοποιοὶ *J.* & marg. *A1.* d Εἶναι] Deeſt in *Fl.* e Καὶ τοὺς ἐμβ.] Omittit *Fl.* Habent cett. & O. f Χιτῶνας] Omiſit O.

73. Ἐπιβάσας] Γρ. ἀναβιβασάμενος τοὺς θεούς. *G.*
78. Οἱ τραγῳδοὶ] Οὗτοι ὑποκριταὶ ἦσαν ὑπακριτόμιμοι τὰ πρ. * τραγῳδῶν δράματα. *V.*
82. † Ἐμβάδας] Ἐμβάτας μὲ τὰ ξύλα ἃ ὑποβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας οἱ τραγῳδοὶ, ἵνα φαίνωσι μακρότεροι. ‡ ποδήρεις δὲ, τὰ μέχρι τῶν ποδῶν ἐλκόμενα ἱμάτια. *V.*
83. Χειρίδας] Τὰ κοινῶς λεγόμενα μανίκια. *V.*

* Τραγῳδῶν] In Ed. & C. τραγῳδῶν. Ego mutavi. *M. du S.*
† Ἐμβάτας] Sic bis ſcriptum in Schol. quum ἐμβάδας, recte in textu Luciani. Sed utrovis modo ſcribitur, ἐμβὰς, ἄδος, & αἱ ἐμβάται. Vid. *Poll.* *J. F. R.*
a. ‡ Ποδήρεις] Ποδήρης edita. Correxit *M. du S.*

linquere. Deſperat enim quisquis in bello arma abjicit, & aut fugam ſpectat, aut mortem exſpectat. Graeci ſimplici vocabulo ῥιψάσπιδας vocant timidos, id cognominis Demoſthenes in proelio quondam emeruit. Cleonymus apud *Ariſtoph.* in Fuc. ἀσπιδαπόβλης appellatur. *Plato* Libro de Legibus XII. declarat ῥιψάσπιδα nomen multo probroſiſſimum eſſe. *G.C.*

79. Πῶλον, καὶ Ἀριστόδ.] Τοὺς ὑποκριτὰς. *F.G.*

Πῶλον, καὶ Ἀριστόδ. καὶ Σάτυρον] Vide ſupra not. ad *Mer.* c. 16. & hoc ipſo opuſculo c. 3. *M. du S.*

83. Προγαστρίδια] Cum πρόγαστωρ ſit, cui venter prominet, poſſis προγαστρίδια putare pulvillos aſſimulando ventri prominulo apta. Sed etiam poſſit veſtis eſſe ante ventrem ſuſpendi ſolita &c. *J.M.G.*

84. Σωμάτια] Bis ad ſcenae apparatum & veſtimenta hiſtrionica refert Pollux. Quid ſi origo inde Gallici *corſet*, eodem modo formati, & Germanici leibgen? quibus nominibus notari veſtem, muliebrem praeſertim, qua arctius corpus ſtringitur, notum eſt. *J.M.G.*

86. Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης] Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπεισαγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δικοῦντα οἱ λέγῃ, ἄκουσον αὐτοῦ τότε παῤῥησιαζομένου. Sic lege & interpunge. ἄκουσον pro vulgato ἀκούσῃ, quod tamen cum in hac, tum in Salmuriensi editione typographorum vitio eſt omiſſum, & τότε ex Mſ. repoſui. *Cum ex ſua ſententia Euripides, nulla neceſſitate fabularum compulſus, quae ipſi videntur profert, audi tunc libere loquentem.* *J.G.G.*

Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν &c.] Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπεισαγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δικοῦντα οἱ λέγῃ, ἀκούσῃ (hanc vocem omiſerunt ſequiores editores) αὐτοῦ ποτε παῤῥησιαζομένου. Sic hunc locum interpungendum eſſe, recte monuit Cl. *Graevius* pag. 874. edit. Amſt. Alia mutatione hic locus plane non indiget, ut qui ſit ſinceriſſimus. Disputant Damis & Timocles, ille, non eſſe eos, qui vulgo ferantur, Deos; hic, vere eos eſſe, contendentes. Poſt varia ultro citroque dicta, rogat tamdem Timocles Damin, nam ergo nihil ſani judicet dicere Euripidem, cum Deos in ſcenam inducens, eos faciat heroum ſervatores, impiorum vindices. At, inquit Damis, ſi hoc modo tibi, o bone, perſuaſerint Tragici, oportet ut Deos cenſeas vel ipſos hypocritas (qui nempe partes in ſcena agunt) vel cothurnos, & reliquam Tragicam σκευὴν, quibus illi Tragoediae majeſtatem augent. Si ita exiſtimas, id vero maxime ridiculum judico; *quum* (ſic verto Graeca verba, quae propoſui) *ubi per ſe Euripides, nulla fabularum neceſſitate id exigente, ea, quae ſibi videantur, dicit, audieris eum aliquando libere pronunciantem,*

Οὐκ

alia quibus illi tragoediam ornant, quod quidem maxime ridiculum arbitror. Alioqui ubi pro se Euripides, nihil urgente fabularum necessitate, quae sibi videantur dicit, audias ipsum tunc libere pronunciantem:

Sublime fusum cernis, immensum aethera,
Cujus tenetur mollibus complexibus
Terra: hoc putato Numen, hunc perhibe Jovem.

& rursus,

O Jupiter, quicunque demum es Jupiter;
Nec enim nisi sermonibus mihi notus es:

& similia.

ἐκεῖνοι συμπύθεσθαι τὴν τραγῳδίαν, ὅσῳ [g] μὴ γελοιότατον οἶμαι. ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης, [g] μηδὲν ἐπεύγοντος τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντα αὐτοῖς λέγῃ, [h] ἀκούσῃ αὐτοῦ τότε παῤῥησιαζομένου,

Ὁρᾷς τὸ ὑψοῦ, τὸ δ' [i] ἀπείρων αἰθέρα,
[k] Καὶ γῆν περίξ ἔχοντ' [l] ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις,
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τοῦτ' ἦγοῦ θεόν.

ὦ πάλαι,

Ζεύς, [m] ὅστις ὄστιν ὁ Ζεύς.
Οὐ γὰρ οἶδα, πλὴν λόγῳ [n] κλύων.

ὦ τὰ τοιαῦτα.

TIM.

[g] *Μηδὲν*] Hoc trajectum in O. post *λόγῃ*. [h] *Ἀκούσῃ*] Omisit *S.* *Ἀκούσῃ αὐτοῦ τότε* Edd. cett. *Ἀκούσῃ αὐτοῦ τότε* G. & O. *Τότε* etiam L. [i] *Ἀπείρων*'] *Ἀπείρων* Edd. *Ἄμυστον* marg. *A1.* ridicule. [k] *Καὶ γῆν* &c.] Deest hic vers. in Ox. [l] *Ὑγραῖς*] *Θερμαῖς* G. P. [m] *Ὅστις ὄστιν ὁ Ζεύς*] Omissa in O. [n] *Κλύων*] Omisit *Fl.*

Ὁρᾷς τὸ ὑψοῦ, τὸ δ' ἄπειρον αἰθέρα,
Καὶ γῆν περίξ ἔχοντ' ὑγραῖς σὺν ἀγκάλαις,
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα· τοῦτ' ἦγοῦ θεόν.
Vides supernum simul, & immensum aethera,
Terram humidis circumplectentem brachiis,
Illum Jovem arbitrare; hunc esse puta Deum.

Ἀκούσῃ est secunda persona Aor. I. Subj. Medii. In quo hallucinatus est Interpres, vertens *audies*, quasi esset hic ab *ἀκούσομαι*, quum sit ab *ἀκούσωμαι*. *J. J.*

88. *Ἀκούσῃ αὐτοῦ τότε*] In Ox. *ἄκουσον αὐτοῦ τότε*. In L. etiam *τότε*, quod & genuinum censeo. *M. du S.*

Ἀκούσῃ & *ἀπείρων*] Cum in marg. *Ald.* *ἄμυστον* sine signo quo pertineat, ita adscriptum esset inter *ἄπειρον* & *ἀκούσῃ*, ut utrovis trahi posset; suspicabar quidem, & adhuc suspicor, scribentem *ἄκουστον* pro *ἀκούσῃ* notare voluisse; quia & sic alii bini Codd. habent. Interim quia *ἄμυστον* re vera magis respondebat *τῷ ἀπείρῳ*, i. e. quando ab recto *ἄπειρος* oritur, & *rudem* notat, id in variantt. eo adponi sum passus; etsi absurdum plane est, si scriba de hoc adjectivo sic sensit; nam hic *ἀπείρων* esse a nominativo *ἄπειρων*, *immensus*, nimis est apertum: ideoque apostrophum in Edd. deficientem addidi, ut valeat pro *ἀπείρονα*. *J. F. R.*

90. *Ὁρᾷς . . .*] Inter *Euripidis* fragmenta, quorum ignorantur fabulae. vs. 1. *Cic.* de Nat. Deor. II. & *Plut.* 1066. f. 1397. & 1695. 2. meminere horum versuum, apud quos omnes *ὑγραῖς* legitur. Vid. etiam *Clem. Alex.* p. m. 12. 2. P. tamen etiam *θερμαῖς* agnoscit, & *Athenaeus.* p. 53. D. *M. du S.*

Ὁρᾷς τὸ ὑψοῦ] Nobiles senariolos primo merito loco inter fragmenta incertarum *Euripidis* Tragoediarum posuit *Barnesius.* Dedimus, quam & ipse servavit, versionem *H. Grotii*, quae metrum auctoris cum sententia pulchre servet, nisi quod pro *ὑγραῖς* ipse nimis ad verbum dedit *uvidis*; quod puto potius est, ut reposuimus, *mollibus*. Paullo licentius *Cicero* de N. D. 2, 25.

Vides sublime fusum, immoderatum aethera,
Qui terram tenero circumjectu amplectitur?
Hunc summum habeto divom: hunc perhibeto Jovem.

Ad hunc locum laudavit reliquos, qui mentionem horum versiculorum fecere, *Davisius.* Adde *Euseb.* Praep. Euang. 13. 13. & auctorem Philopatridis Lucianei c. 10. Huc etiam pertinere videtur illud Festi in sublimem, quum ex Ennii Thyeste laudat, *Aspice hoc sublime candens, quem vocant omnes Jovem*, quod jam vidit Nic. Loënsi. Epiphyll. 5, 14. qui porro inde colligit, ex Euripidis Thyeste ipsum quem tractamus locum esse desumtum. Qui sequitur versiculus, (quem uno versiculo Latino recte explicari posse diffidebam) Euripidi etiam tribuitur & cum superioribus conjungitur ab Athenagora Legat. c. 6. p. 23. Dechairii, qui vir doctus ait esse ex Hecuba, in quo falli illum puto, nisi ego requirens falsus sum. *J. M. G.*

91. *Ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις*] In versu Euripidis pro *ἐν ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις* Mss. *Θερμαῖς ἐν ἀγκάλαις*. Mox in alio versu *ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεύς* verte *quicunque Jupiter sit.* *J. G. G.*

Ὑγραῖς] Servavi vulgatam; quia coelum tellurem ambiens recte dici solet *humidum*. Nec tamen diffiteor *Θερμαῖς* de igne coelesti intelligi posse, quo terra circumfusa blande fovetur. Sed *mollibus* quod *Gesn.* dedit, satis facit utrique. *J. F. R.*

95. *Ζεὺς — κλύων*] Ultimam vocem non agnoscit *Fl.* *ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεύς*, non extant in O. Vide etiam *Hec.* 488. *Or.* 418. *M. du S.*

ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἅπαντες ἄνθρωποι, καὶ τὰ ἔθνη, ἐξηπάτηνται, θεοὺς νομίζοντες, καὶ πανηγυρίζοντες. ΔΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόκλεις, ὅτι με ὑπέμνησας τῶν κατ' [a] τὰ ἔθνη νομιζομένων, ἀφ' ὧν μάλιστα συνίδοι τις ἄν, ὡς [b] γε οὐδὲν βέβαιον ὁ περὶ θεῶν λόγος [c] πως ἔχει. πολλὴ γὰρ ἡ ταραχὴ, καὶ ἄλλοι ἄλλα νομίζουσι, Σκύθαι μὲν Ἀκινάκην θύοντες, καὶ [d] Θρᾷκες Ζαμόλξιδι, δραπέτῃ ἀνθρώπῳ ἐκ Σάμου, ὡς αὐτοὺς ἥκοντι, Φρύγες δὲ [e] Μήνῃ, καὶ Αἰθίοπες ἡμέρᾳ, καὶ Κυλλήνιοι Φάλητι, καὶ Ἀσσύριοι περιστεραῖς, καὶ Πέρσαι πυρὶ, καὶ Αἰγύπτιοι ὕδατι. [f] καίτοι μὲν ἅπασι [g] κοινὸν τοῖς Αἰγυπτίοις τὸ ὕδωρ, ἰδίᾳ δὲ, Μεμφίταις μὲν ὁ βοῦς θεός· Πηλουσιώταις δὲ [h] κρόμυον· καὶ ἄλλοις [i] ἶβις, ἢ κροκόδειλος, καὶ ἄλλοις κυνοκέφαλος, ἢ αἴλουρος, ἢ ἶβηξ· καὶ ἔτι κατὰ κώμας, τοῖς μὲν ὁ δεξιὸς ὦμος θεός· τοῖς δὲ κατ' ἀντιπέρας οἰκοῦσιν, ἀριστερός. καὶ ἄλλοις κεφαλῆς ἡμίτομον, καὶ ἄλλοις ποτήριον κεραμοῦν, ἢ τρύβλιον. ταῦτα πῶς οὐ γέλως

42. TIM. Igitur omnes homines & populi decepti sunt, qui Deos esse putent, ac celebrent. DAM. Bene, Timocles, admonuisti me eorum, quae inter gentes moribus legibusque recepta sunt: e quibus nimirum maxime cognoverit aliquis, quam nihil firmum illa, quae de Diis feruntur, habeant. Multa enim confusio, & alii alia sanxerunt: Scythae sacrificantes acinaci, & Zamolxidi Thraces, qui fugitivus e Samo ad illos venit; Phryges autem Menae, *id est Lunae*; & Diei Aethiopes; & Cyllenii Phaneti; & Assyrii columbae; & Persae igni; & aquae Aegyptii. Quamquam communis quidem Aegyptiis omnibus Deus est aqua; privatim vero Memphitis Deus bos est; Pelusiotis cepe; & aliis ibis, aut crocodilus, cynocephalus, aut feles, aut simia: & insuper per vicos aliis humerus dexter Deus est; e regione autem habitantibus, sinister; & aliis caput dimidiatum, & aliis figulinum poculum aut patella. Haec quomodo non ridicula sunt, o pulcher

a Τὰ] Abest a *Fl.* b Γε] Non habet O. c Πῶς] Omittit O. *Pell.* πῶς vel πάντως. d Θρᾷκες] Deest in O. e Μήνῃ] Sic Edd. omnes. Μηνὶ ex O. vult. *Solan.* f Καίτοι] Καὶ τοῦτο *Fl.* Καίτοι τοῦτο *J.* Καίτοι sine τοῦτο *Ald. H. P. Fr. S.* g Κοινὸν] Κοινὸν male *Ald. H. Fr.* Recte κοινὸν *Fl. J. P.* &c. idque etiam adscript. marg. *A1.* h Κρόμυον] Nihil mutare *Fl.* not. *M. du S.* i Ἶβις] Hoc & cett. ad πίθηκος omissa in O. not. *M. du S.*

6. Σκύθαι μὲν] Φρυγάνων φακέλους οἱ Σκύθαι συνήσαντες, καὶ ὑπὸ τὴν αὐτῶν ἅγνῳ ἀκινάκῃ ἱδρύσαντες σιδηροῦν, θυσίας ἐκατείους προσάγουσι προβάτων, καὶ ἵππων, νομίζοντες αὐτὸν εἶναι τοῦ Ἄρεως τὸ ἄγαλμα. *V.*

20. Τρύβλιον] Πινάκιον. *G.*

4. Πῶς] Quum in O. absit, ego non adderem, si & in aliis abesset; est quidem ejus pleonasmus haud infrequens. Sic *Icarom.* c. 1. καὶ ἡσυχῇ πως ἀναμετρῶν. At tum scribitur enclitice, sine accentu. Hic vero potest cum emphasi accipi, i. e. *mirum quantum*, de qua vid. *Bud.* Comment. p. 290. ac valebit, *omnino*, & accentum servabit. *J. F. R.*

6. Ἀκινάκην] Vide supra Τοξ. c. 38. *M. du S.*

Ἀκινάκην θύοντες] De hoc ritu nonnihil habet *Brod.* Misc. p. 533. Thesaur. Crit. Part. 2. Qui quia nunc ad manus non est, describi a me nequit; sed satis hoc visum alibi, ut *Tox.* c. 38. atque ante. *J. F. R.*

7. Ζαμόλξιδι] Consule *Herod.* IV. p. 159. ex quo tamen fugitivum fuisse non patet. In Ox. deest Θρᾷκες. Certe a Scythis celebratur Σκυθ. c. 1. an etiam a suis Thracibus, aliunde ex hoc non constat. Thrax utique Ἰφ. β. c. 17. vocatur. *M. du S.*

9. Μηνὶ] Vide supra c. 18. *Clem. Alex.* 12. 2. προσκύσασαν ἥλιον, ὡς Ἰουδοὶ, καὶ σελήνῃ, ὡς Φρύγες. In Ox. scribitur Μηνὶ, quod rectius, quam quod in omnibus Impressis est Μήνῃ; ideoque in textum recepi. *M. du S.* Ego nihil muto. Vid. *Hesych.* & *Hom.* Il. Υ. 455. *J. F. R.*

Ibid. Κυλλήνιοι Φάλητι] Quis sit Phales, cui sacra faciant Cyllenii, equidem non dixerim, & gratiam habebo, qui docuerit. Interim dedi in versione Phanetem, notum ex Orphicis versibus ab Athenagora Legat. c. 16. p. 72. servatis, itemque aliis, quos debemus *Macrobio* Sat. I, 18. Qui etiam docet tum l. c. tum c. 17. Solem esse Phaneta. Si quis dicat, tum demum aliquid verosimile habituram conjecturam nostram, si a Cylleniis sic cultum constet Apollinem, ut notum est de Mercurio, cui Cyllenii nomen inde hae-

cher Timocles? MOM. Nonne praedicebam, Dii, futurum, ut proferrentur in lucem haec omnia, & accurate examinarentur? JUP. Praedixisti, Mome, & recte nos reprehendisti; ac studebo corrigere ista, modo praesens periculum effugerimus.

43. TIM. Verum tu Diis inimice, oracula, & praedictiones futurorum, cujus opus dixeris, nisi Deorum illorumque providentiae? DAM. Tace, vir bone, de oraculis. Nam interrogabo te, cujus illorum maxime velis mentionem fieri? num illius quod Lydo Pythius reddidit, quod exacte ambiguum erat ac vultu duplici, quales sunt Hermarum quidam, duplices, & utrinque simíles, ad quamcumque illorum te partem convertas? Aut utrum magis superato Croesus Halye, suum imperium an Cyri dissolvet? Atqui non paucis

ἐστίν; ὦ καλὲ Τιμόκλεις; ΜΩΜ. [k] Οὐκ ἔλεγον, ὦ θεοί, ταῦτα πάντα ἥξειν εἰς τὸ μέσον, καὶ ἀκριβῶς ἐξεταζόμενα; ΖΕΥΣ. Ἔλεγες, ὦ Μῶμε, καὶ ἐπετίμας ὀρθῶς, κἀγὼ πειράσομαι ἐπανορθώσασθαι αὐτά, ἢν μόνον ἐν τοσοῖ [l] κίνδυνον [m] διαφύγωμεν.

TIM. Ἀλλ', ὦ θεοῖς ἐχθρὲ σὺ, τοὺς χρησμοὺς καὶ προαγορεύσεις τῶν ἐσομένων, τίνος ἔργον ἂν εἴποις, ἢ θεῶν καὶ τῆς προνοίας αὐτῶν; ΔΑΜ. Σιώπησον, ὦ ἄριστε, περὶ τῶν χρησμῶν, [n] ἐπεὶ ἐρήσομαί σε, τίνος αὐτῶν μάλιστα μεμνῆσθαι ἀξιοῖς; ἆρ' ἐκείνου, ὃν τῷ Λυδῷ ὁ Πύθιος ἔχρησεν; ὃς ἀκριβῶς [o] ἀμφήκης ἦν καὶ διπρόσωπος, οἵοι εἰσὶ τῶν Ἑρμῶν ἔνιοι, διττοὶ [p] καὶ ἀμφοτέρωθεν ὅμοιοι, [q] πρὸς ὁπότερον ἂν αὐτῶν μέρος [r] ἐπιστραφήσῃ· [s] ἢ τί μᾶλλον ὁ Κροῖσος διαβὰς τὸν [t] Ἅλυν, αὐτοῦ ἔσχεν, ἢ τὴν Κύρου καταλύσει; καίτοι οὐκ ὀλίγων ταλάντων

[k] Οὐκ] Deest in O. [l] Κίνδυνον] Τοῦτον κίνδυνον O. [m] Διαφύγωμεν] Διαφύγομεν *J.* Prius cett. recte. [n] Ἐπεὶ ἐρήσομαι] Ἐρήσομαι γάρ σε *Fl.* [o] Ἀμφήκης] Ἀμφίρρης O. *Schol.* & C. [p] Καὶ ἀμφοτέρωθεν] Καὶ abest in O. [q] Πρὸς] Καὶ πρὸς Edd. excepta *Fl.* quae καὶ omittit, idque secuti sumus. [r] Ἐπιστραφήσῃ] Ἐπιστραφῇς *Fl.* Ἐπιστραφῆς O. [s] Ἢ τί] Τί ἢ O. [t] Αὐτοῦ] Αὐτοῦ vulgo Edd.

34. Ἀμφηκὴς] Ἐκ τῶν δύο μερῶν ἔχων, τουτέστι βοῶν. εἰδὼς δὲ ἤδη περί τινος ἔλεγεν, ὅτι τὸν Ἅλυν διαβὰς τὴν ἀρχὴν καταλύσει. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ διπρόσωπον. γράφει δὲ ἀμφίρρης, ὅτι ἑκατέρᾳ ἰδέᾳ πεσών. *V.*

Ibid. Οἵοι εἰσὶ τῶν Ἑρμῶν ἔνιοι] Οἱ Ἑρμαὶ τετράγωνοί τινες πέτραι ὄντες ὥσπερ τοὺς ὁδοὺς ἱδρυμένοι. ἄνω (1) πρὸς τὸ ἄκρον εἰς κεφαλὴν ἔχοντες ἀνθρώπου μορφωμένην τὸ λίθον. ἐνίοτε μὲν ἓν ἐν πρόσωπον ἔχει ἡ κεφαλή, ὡς πάντων (2) ἀνθρώπων. ἔστι δ', ὅτε καὶ δύο ἀφ' ἑκατέρου μέρους. αἰνίττεσθαι δὲ αὐτοὺς ὁ Ἑρμῆς (3) αὐτὸς τετράγωνος ὢν καὶ παρὰ τὰς ὁδοὺς. Ἑρμῆν τὸν λόγον βούλεσθαι εἶναι. ἑστήκασιν ἐν τοῖς βίοις, ὃν λαβὼν ὁδοῦ παριόντι, σὺν λόγῳ καὶ μὴ λόγῳ πορεύσας, καὶ (4) τοῦτ' ἀληθῶς ὡς ἐδαίων τὸ τετράγωνον ἀπισάφει τῷ χρήματι. διπρόσωπος δὲ ἐποιεῖτο, ὡς ἔμφασιν τοῖς φίλοις, ἤτοι τοῖς τὴν αὐτὴν ἡμῖν ὁδὸν τοῦ βίου (5) εἰσιοῦσι, καὶ παροῦσι καὶ ἀποῦσιν ὁμοίως κατὰ λόγισιν μένειν. *V.*

(1) Πρὸς] Εἰς Ed. *Cler.* Mutavit *M. du S.*
(2) Ἀνθρώπων] Ἀνθρώπου male edita.
(3) Αὐτὸς] Αὐτὸς V.
(4) Τοῦτ' ἀληθῶς] Τοῦτον ἀληθῆ editum ante. Correxit *M. du S.*
(5) Εἰσιοῦσι] Ἴσοι correxerat Idem. Sed quia non addidit unde habeat, vulgatum servavi. *J. F. R.*

haesit: huic ego respondeam, eodem *Macrobio* auctore c. 19. Mercurii ipsum numen ad Solem pertinere. De Phanete omnia *Eschenbachius* in Epigene. *J. M. G.*

10. Φάλητι] Quis hic sit nescio. *M. du S.*

Ibid. Περιτροχῷ] Vide infra. *M. du S.*

11. Ὑδάτι] An Nilo? F.G. Quidni animalia in aquis habitantia, crocodillos, hippopotamos &c. per metonymiam? Vid. eruditiss. *Davies.* (cujus Cl. *Hemsterh.* in marg. admonuit) ad *Cic.* I. De nat. Deor. c. 29. p. m. 72. (Hemsterhusio 68.) Ubi inter alia huc facientia etiam haec adfert ex *Joseph.* in Apion. I. c. 71. Οἱ δὲ ἔπειτα οἱ ποτάμιοι νόμῳ μὲ τῷ Παπρημίτῃ ἰροί εἰσι, τοῖσι δὲ ἄλλοισι Αἰγυπτίοισι οὐχ ἰροί. *J. F. R.*

15. Κροκόδιλον] *Spanhem.* 178. & confer cum his omnibus ea, quae habentur Ἐκκλ. c. 10. *M. du S.*

Ibid. Κυνοκέφαλον] *Anubis.* F.G.

19. Ποτήριον] Vide *Pignorii* mensam Isiacam. p. 31. Sed *modius* est nostris, quod *poculum* vocat. *M. du S.*

33. Τῷ Λυδῷ] Confer Ἐπισκ. c. 11. Z. il. c. 14. & hoc ipso opusculo c. 20. *M. du S.*

36. Ὁμοίοι, πρὸς] Sic *Fl.* In reliquis inter has voces erat καὶ prave. Eadem *Fl.* ἐπιστραφῇς; sed vulgata proba. *M. du S.*

των ὁ Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὄλεθρος, [a] τὸ ἁρμοδέξιον τοῦτο ἔπος ἐπρίατο. ΜΩΜ. Αὐτά που, ὦ θεοί, [b] ἀνὴρ διεξέρχεται λέγων, ἃ [c] ἐγὼ ἐδεδίειν μάλιστα. ποῦ νῦν ὁ καλὸς ἡμῖν κιθαρῳδός; ἀπολόγησαι αὐτῷ καταβὰς πρὸς ταῦτα. ΖΕΥΣ. Σὺ ἡμᾶς [d] ἐπισφάττεις, ὦ Μῶμε, σὺν ἐν χερσὶ τῶν ἐπιτιμίων.

ΤΙΜ. Ὅρα οἷα ποιεῖς, ὦ ἀλιτήριε Δάμι, μονονουχὶ τὰ ἕδη αὐτὰ τῶν θεῶν ἀνατρέπεις τῷ λόγῳ, καὶ βωμοὺς αὐτοῖς. ΔΑΜ. Οὐ πάντας ἔγωγε τοὺς βωμούς, ὦ Τιμόκλεις. τί γὰρ καὶ δεινὸν ἀπ' αὐτῶν γίγνεται, εἰ θυμιαμάτων [e] καὶ εὐωδίας [f] μεστοί εἰσι; τοὺς δὲ ἐν Ταύροις τῆς Ἀρτέμιδος ἡδέως ἂν ἐπειδον ἐκ βάθρων ὅτι κεφαλὴν ἀνατρεπομένους, ἐφ' οἷς τοιαῦτα ἡ παρθένος εὐωχεῖται ἔχαιρε. ΖΕΥΣ. Τυτὶ πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν [g] ἐπῆλθεν; [h] ὡς δαιμόνων οὐδενὸς ἀνὴρ φείδεται, ἀλλ' ἐξ ἀμάξης παῤῥησιάζεται, καὶ

Μάρπτει ἐξείης, ὅτε' αἴτιος, ὅτε καὶ ὐκί.

ΜΩΜ. Καὶ μὴν ὀλίγους ἂν, ὦ Ζεῦ, τοὺς ἀναιτίους εὕροις [i] ἐν ἡμῖν· καὶ που τάχα προϊὼν ὁ ἄνθρωπος ἅψεται καὶ τῶν κορυφαίων τινός.

40 talentis Sardiana illa pernicies ancipitem istum versum emerat? MOM. Illa ipsa fere, Dii, hic vir disputat, quae ego maxime metuebam. Ubi nunc est nobis pulcher ille citharoedus? Descende, responde isti pro te ad haec *crimina*. JUP. Enecas tu nos, Mome, importunis illis reprehensionibus tuis.

44. TIM. Vide quid agas, execrande Dami, tantum non sedes ipsas Deorum disputatione tua evertis, ipsorumque altaria. DAM. Non omnia equidem altaria, Timocles: quid enim mali ab iis fiat, si suffitus & boni odoris plena sint? Sed illa Tauricae Dianae libenter sane viderem e fundamentis in caput eversa, in quibus talibus epulis virgo illa gavisa est. JUP. Unde nobis invictum istud malum insonat? ut nulli Deorum vir parcit! sed *tanquam* e plaustro confidenter maledicit,

Et lacerat deinceps insontes atque nocentes:

MOM. Verum paucos sane Jupiter inveneris inter nos insontes. Et forte progressus homo tanget etiam summorum quendam.

45. TIM.

---

a Τὸ] Omittit O. b Ἀνὴρ] Non comparet in O. c Ἐγὼ] Abest a Fl. d Ἐπισφάττεις] Sic J. Fl. Fr. P &c. e Καὶ] Omisit O. f Μεστοί εἰσι] Εἰσὶ μεστοὶ O. g Ἐπῆλθεν] Sic restitui ex J. Va. G. O. & marg. Ma. Ἐπηχεῖ Edd. cett. h Ὡς] Sic Edd. Ὃς L. Τὶς O. i Ἐν] Ἐπ' Fl. Ἐν cett. & Cod. P.

40. Ὁ Σαρδιανὸς] Ὁ λὶ Σάρδιαν, ἐν Σάρδεσι γὰρ ἦν καὶ τῷ Κροίσῳ βασίλεια. V.

Ibid. Τὸ ἀμφιδέξιον] Ἀμφιδέξιον λέγει ὁ ταῖς δύο χερσὶν ὡς δεξιαῖς χρώμενος. ἀμφιδέξιον δὲ ἐνταῦθα τὸ ἐκ τῶν δύο μοιρῶν τοῦ ῥάδου. V.

49. Ἕδη αὐτὰ] Ἕδη τὰ ἀγάλματα λέγει, ὡς καὶ τὸ ἐδράσατο. V.

54. Ἐν Ταύροις] Ἐν γὰρ τῇ * Σκυθίᾳ τοὺς κρατουμένους ξένους ἔθυον τῇ Ἀρτέμιδι. V.

58. Ἐπηχεῖ] Ἐπῆλθεν. G.

59. Ἀλλ' ἐξ ἁμάξης] Ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Διονυσίων ὡδὴ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπὶ ἁμαξῶν καθήμενοι ἐσκωπτόν ἀλλήλους καὶ ἐλοιδοροῦντο ποσῶς. Παροιμία δὲ ἐπὶ τῶν ἐξαισίως καὶ ἀμέτρως χαιρόντων, τὸ ἐξ ἁμάξης. V.

* Σκυθίᾳ] Συνθήκη Ed. Clar. Sed quia Schol. adscripsit in V. esse Σκυθίᾳ facile adparet quid volnerit. Tantoque facilius emendavi quod vel sine Codice conjicere licebat. J. F. R.

40. Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὄλεθρος] Croesum perniciem Sardianam vocat, a Sardibus ejus regia, unde & *Horat.* I. Ep. *Quid Croesi regia Sardis?* Et patet ex hac locutione, non temere ὄλεθροι sine auctoritate mutandum in ὀλέθριοι supra, *Pseudom.* c. XI. ubi habuimus ὄλεθροι ἐκεῖνοι Παφλαγόνες; nam etsi pluralis ibi sit, & ὀλέθροι deinde dicat adjective; tamen & substantive *de Salt.* c. 5. ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ. Ac pluralis in aliis similibus adeo est frequens, ut jam perquirere ubi etiam ὄλεθροι legitur amplius, operae non videatur. J. F. R.

44. Καθαρῳδός;] Apollo, an Mercurius? F. G.

46. Ἐπιφέρεις] Vocem hanc eo sensu haud temere reperias. Servanda tamen. M. du S.

Ἐπι-

45. TIM. Neque tonantem ipsum Jovem audis, hostis Deorum Dami? DAM. Quidni tonitru audiam, Timocles? Utrum vero Jupiter sit, qui tonat, melius tu noris, qui forte a Diis alicunde veneris: quando, qui e Creta veniunt, alia nobis narrant, sepulcrum ibi quoddam ostendi, & columellam adstare, quae declaret, non tonaturum amplius Jovem, qui olim sit mortuus. MOM. Hoc diu ego sciebam dicturum esse hominem. Quid ergo, Jupiter, expalluisti nobis, & dentes tremore collidis? Bono animo oportet esse, & ejusmodi homunciones contemnere. JUP. Quid ais, Mome, contemnere? Non vides, quot ipsum audiant, & quam illius persuasionibus contra nos occupati sint? abducatque illos auribus devinctos Damis? MOM. At tu, cum volueris, Jupiter, catena aurea demissa omnes

Ipsa cum terra huc & cum mare traxeris ad nos.

46. TIM. Dic mihi, execrabilis homo, an aliquando navigasti? DAM. Et saepe, Timocles. TIM. Nonne ferebat tum vos ventus, in linteum irruens,

70 ΤΙΜ. Οὐδὲ βροντῶντ[α] [k] αὐτῷ τῷ Διὸς ἀκούεις, ὦ δυσμάχε Δάμι; ΔΑΜ. Καὶ πῶς ἐ μέλλω βροντῆς ἀκούειν, ὦ Τιμόκλεις; εἰ δὲ ὁ Ζεὺς ὁ βροντῶν ἐστι, σὺ [l] ἂν ἄμεινον εἰδείης, ἐκεῖθέν ποθεν [m] ὡδὶ ἥκων

75 τῶν θεῶν ἀφιγμένος. ἐπεὶ οἵ γε ἐκ Κρήτης ἥκοντες ἄλλα ἡμῖν [n] διηγοῦνται, τάφον τινὰ χεῖθι δείκνυσθαι, ἐφ᾽ ᾧ στήλην ἑστάναι δηλοῦσαν ὡς οὐκέτι βροντήσειεν ἂν ὁ Ζεὺς, [o] τεθνεὼς πάλαι. ΜΩΜ. Τοῦτ᾽ ἐγὼ [p] πρὸ πολλοῦ

80 ἠπιστάμην ἐρεῖν τὰ ἀνθρώπιον. τί [q] δ᾽ ἦν, ὦ Ζεῦ, ὠχρίασας ἡμῖν, καὶ συγκροτεῖς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ τρόμου; θαρρεῖν χρὴ, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀνθρωπίσκων καταφρονεῖν. ΖΕΥΣ. Τί λέγεις, ὦ Μῶμε, [r] καταφρονεῖν; οὐχ

85 ὁρᾷς ὅσοι ἀκούουσι, καὶ ὡς συμπεπεισμένοι εἰσὶν ἤδη καθ᾽ ἡμῶν, καὶ ἁπάγξ αὐτοὺς ἀναδησάμενοι τ[ὸν] ὦτων ὁ Δάμις; ΜΩΜ. Ἀλλὰ σὺ ὁπότων, ὦ Ζεῦ, θελήσῃς, σειρὴν χρυσείην καθεὶς, ἅπαντας αὐτοὺς

90 Αὐτήχειν γαίη ἐρύσαις αὐτή τε θαλάσσῃ.

ΤΙΜ. Εἰπέ μοι, ὦ κατάρατε, πέπλευκας ἤδη ποτέ; ΔΑΜ. Καὶ [s] πολλάκις, ὦ Τιμόκλεις. ΤΙΜ. Οὐκοῦν [t] ἔφερεν ὑμᾶς τότε [v] ὁ ἄνεμος ἐμπίπλων τὴν ὀθόνην,

---

k Αὐτοῦ] Ἄρα O. l Ἂν ἄμεινον] Ἀμ. ἂν O. m Πόθεν] Restitui ex *Fl.* *J.* Πρὸ habebant cett. Ἐκεῖ *S.* n Διηγοῦνται] Διηγοῦντο *Fl.* & marg. *A1.* o Τεθνεὼς πάλαι] Πάλαι τεθνεὼς *Q.* p Πρὸ πολλοῦ] Omisit O. q Δ᾽] Abest in O. r Καταφρονεῖν] Καταφρόνει O. s Πολλάκις] Πολλὰ male *Q.* t Ἔφερεν ὑμᾶς] Ἔφερεν δὲ ὑμ. O. v Ὁ] In *Fl.* est ὃ.

76. Τάφον τινὰ] Τάφος ἦν ἐν τῇ Κρήτῃ, καὶ ἐπεγέγραπτο ἐπ᾽ αὐτῷ, ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ, καὶ οὐ τοῦ ἀθανάτου. *V.*

† Αὐτῷ] Αὐτῇ V. quod in Impressis recte mutatum. *M. du S.*

Ἐκτροφάδης] *Mactas* dederant olim satis ambigue. Sed *ecoidis*, vel *obtundis*, vertendum credo; si probum est ἐκτροφάδης. Conf. tamen supra λοιδορατορώδης in var. Lectt. cap. 22. *J. F. R.*

58. Καιὸν ἐπηχεῖ] Τυτὶ πρὸν ἐμοῦ τὸ ἄμαχον καιὸν ἐπηχεῖ. MS. τυτὶ πρόθεν ἐμοῦ τὸ ἄμαχον καιὸν ἐπήλθεν. *J. G. G.*

Ibid. Ἐπῆλθεν] Mss. Ox. & P. & utraque *Veneta* recius quam ἐπηχεῖ, quod in reliquis. In *Coll.* tamen Scholii tantum vicem obtinet. *M. du S.*

61. Μάρτυσι] Vide *Homer.* Il. Θ. 137. *M. du S.*

74. Ἐπὶ τῶν ἀφιγμένων] Ἀπὸ an οὐκ pro ἐπὶ legendum? Editio *Basilensis* habet περὶ, quae lectio non placet: versus est trimeter. Sic autem legendus: Ἐκτὸς ἦν πρόθεν οὐκ ἐμοῦ τῶν ἀφιγμένων. *F. G.*

Ἐπὶ τῶν ἀφιγμένων] Post inventum ὦδε non jam opus erit οὐκ legere, eoque minus, quod mox οὐκ rursus sequatur: quales repetitiones me quidem non offenderent; non tamen eas augerem, ubi aliud quod probum est, invenio. Bene tamen olfecit *Guietus*, περὶ & ἐπὶ falsum esse, *J. F. R.*

76. Τάφον] Vide *Lactantium* haec fusius differentem I. 11. & Nostrum Tim. c. 4. *M. du S.*

86. Ἀναδησάμενος τ[ὸν] ὦτων] *Hercules Gallicus* haec enarrabit c. 3. Passim eodem alludit *M. du S.*

88. Σειρὴν χρυσείην] *Hom.* Il. Θ. 18. *M. du S.*

ἢ ἐμπιπλὰς τὰ ἀκάτια, ἢ οἱ ἐρέτοιλες; ἐχυ- 95 & implens vela, *magis* quam remigantes?
βέρνα δὲ [a] εἷς τις ἐφετῶς, ἢ ἔσωζε τὴ ναῦν;
ΔΑΜ. Καὶ μάλα. TIM. Εἶτα ἡ ναῦς μὲ
ἂν ἔπλει μὴ κυβερνωμένη, τὸ δὲ ὅλον
τοῦτο ἀκυβέρνητον οἴει, ἢ ἀνηγεμόνευτον φέρε-
σθαι; [b] ΖΕΥΣ. Εὖγε συνετῶς ταῦτα [c] ὁ
Τιμοκλῆς, ἢ ἰσχυρῶς τῷ παραδείγματι.

[d] ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ θεοφιλέστατε [e] Τιμό-
κλεις, τὸ μὲ κυβερνήτην ἐκεῖνον εἶδες ἂν, [f] ἀεὶ
τὰ συμφέροντα ἐπινοοῦντα, ἢ πρὸ τῆ χρείᾳ
παρασκευαζόμενον, καὶ προστάττοντα τοῖς
ναύταις, ἀλυσιτελὲς δὲ [g] οὐδὲ ἄλογον [h] οὐδέν
τι εἶχεν ἡ ναῦς, [i] ὃ μὴ χρήσιμον πάντως
ἢ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τ ναυτιλίαν αὐτοῖς. ὁ

DAM. Sane. TIM. Tum navis quidem non navigasset nisi esset gubernata: hoc universum autem sine gubernatore atque duce ferri arbitraris? JUP. Euge prudenter ista Timocles, & valide *disputas* similitudine.

47. DAM. Verum, carissime Diis Timocles, gubernatorem illum videbas semper cogitare utilia, & ante tempus parare se, & imperare nautis: inutile autem aut irrationabile nihil habebat navis, quod non omnino utile & necessarium ipsis esset ad

na-

a Εἷς] Deest in *Fl.* adest in P. P. &c. b ΖΕΥΣ] Ex emend. *Solan.* ΔΑΜ. Edd. priores. c Ὁ Τιμοκλῆς] Ὦ Τιμόκλεις *P. Zonitas*, ὦ Τιμόκλεις, ταῦτα O. d ΔΑΜ.] Inseruit *Solan.* e Τιμόκλεις] Deest in O. f Ἀεὶ] Et hoc deest in O. g Οὐδὲ ἄλογον] Οὐδὲ ἀδὲ ἄλ. O. h Οὐδέν τι εἶχεν] Οὐδ' εἶχε τὶ. O. i Ὃ μὴ χρήσιμον &c.] Sic G. Ox. marg. *A1.* & Ed. *P.* Ceterae vero novem ut *Fl. J. Ald. Fr. V2.* (*B1.* & 2.) *H. S. A.* Ὃ μὴ χρεῶδες ἦν αὐτοῖς. omissis reliquis.

95. Καὶ ἐμπιμπλὰς] (1) Ἀκάτια οἱ μὲ τοὺς μεγάλους καὶ μέσους καλοῦσιν ἰσοὺς, εἰσὶ δ' οἱ καὶ τὰ παρ' ἡμῖν λεγόμενα (2) κέροια ἀκάτια φασὶν, οἷς ἡ κέραια ἐπάλλει. *V.*

(1) Ἀκάτια] Pro his, ab ἀκάτια ad ἰσοὺς usque, in C. sic legitur: Οἱ μὲν τοὺς ἰσοὺς φασιν, ὡς καὶ Πολυδεύκης.

(2) Κέροια] Lege κέρια. Sed in C. legitur κέρια. *M. du S.*

95. Ἐμπιπλὰς] Recte rursus Edd. nec opus ἐμπιμπλὰς inserto μ semper scribere, ut alibi voluit *Solan.* Vid. notata ad *Amor.* c. 24. No. 91. *J.F.R.*

Ibid. Τὰ ἀκάτια] Id est ἰσία, *Hesych.* *F.G.*

Ibid. Ἢ οἱ ἐρέτοιλες] Omissa ante ἢ vox μᾶλλον. Vide ad *Jov. Conf.* c. 7. & finem hujus ipsius libelli. *J.M.G.*

1. ΖΕΥΣ] Ex conjectura personarum nomina mutavimus. Quae enim nunc Jupiter loquitur, in omnibus nostris libris Damidi insulse tribuebantur. Quin & Codex Ox. errori caeterorum hoc addidit, quod pro ὁ Τιμ. reposuit ὦ Τιμόκλεις. Idemque mox nomen, cum statim importune recurreret, delevit. Nihil emendatione nostra certius. *M. du S.*

7. Ἀλυσιτελὲς δὲ] Ἀλυσιτελὲς δὲ, οὐδὲ ἄλογον οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρεῶδες ἦν αὐτοῖς. In Mss. hic adduntur nonnullae voces: ὃ μὴ χρήσιμον πάντως ἢ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. *quod non utile omnino & necessarium sit ipsis ad navigationem.* *J.G.G.*

8. Ὃ μὴ χρήσιμον — ναυτιλίαν] Haec etiam Ox. Codex, &, quod miror, Ed. *P.* unde nacta, nescio, raro enim in textu quidquam mutare consuevit. *M. du S.*

Ὃ μὴ χρήσιμον πάντως ἢ &c.] Verba *Parisinae* Ed. servavi, quia tribus Codd. firmatur. Vulgata ceterarum Edd. lectio quidem satis commodum sensum exhibebat, dando: οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρεῶδες ἦν αὐτοῖς; quod Cl. *Gesner.* verterat: *nihil habebat navis, quod non ipsis esset usui.* Nec facile quisquam divinasset aliquid addendum vel mutandum; verum quia principis Editionis aut unius codicis omissio facile transire solet ad posteriores Edd. omnes, nolui committere, ut illa detecta denuo maneret intacta, etsi haud adeo magni est momenti. Nihil igitur indignabitur Cl. *Gesner.* me versionem etiam sex verbis auxisse. *J.F.R.*

13. Ὁ μὲ πρότονος] Προτόνους & πρότονα explicant *Homeri* interpretes ad Il. A, 434. & Od. B, 425. itemque *Hesychius*, duplices funes, a carchesio hinc in proram, hinc in puppim tentos. Sed in ea, quae hic describitur navi, πρότονος vim nominis sui servare debet & funis esse versus proram s. anteriorem navis partem tentus, cujus ope erigatur demissus antea malus, qui renitatur, ne versus puppim recidere malus possit: nam ne a ventis versus proram queat dejici, satis impedit reliqua constructio. Et videtur hinc emendanda figura *Schefferi* de mil. nav. ad p. 168. in qua protonus non est protonus sed epitonus: i. e. navis *Schefferi* similis hac parte est huic, quam reprehendit Damis. *J.M.G.*

14. Οἱ

navigationem. At tuus iſte gubernator, quem magnae praeeſſe navi poſtulas, & ſocii illius nautae, nihil ratione neque pro dignitate conſtituunt. Sed protonus forte *funis* ad puppim tentus eſt, pedesque ad proram utrique: & ancorae interdum aureae, cheniſcus autem plumbeus; & picta, quae mari demerguntur, quae vero eminent, deformia.

48. Inter ipſos vero nautas videas alium quidem pigrum atque inertem, & ad opera ſuſcipienda timidum, dimidiae eſſe vel tertiae parti navis praefectum: alium vero ad natandum ſtrenuum, ad exſiliendum in an-

ὁδὲ σὸς ὅτ῀ κυβερνήτης, ὃν τῇ μεγάλῃ [k] ταύτῃ νηῒ ἐφεστάναι ἀξιοῖς, ᾗ οἱ συνναῦται αὐτῷ, [l] οὐδὲν εὐλόγως, οὐδὲ κατ᾽ ἀξίαν ἀφιστᾶσιν· ἀλλ᾽ ὁ μὲν πρότονος, εἰ τύχοι, εἰς τὴν πρύμνην [m] ἀνῆπται, οἱ δὲ πόδες δὲ ἐς τὴν πρῷραν ἀμφότεροι· ᾗ χρυσαῖ μὲν αἱ ἄγκυραι ἐνίοτε, ὁ χηίσκος δὲ [n] μολιβδῦς· ᾗ τὰ μὲν ὕφαλα κατάγραφα, τὰ δὲ ἔξαλα τοῦ [o] νεὼς ἄμορφα.

Καὶ αὐτῷ δὲ τῷ ναυτῷ ἴδοις ἂν τὸν μὲν ὀκνηρὸν ᾗ ἄτεχνον, ᾗ ἄτολμον πρὸς τὰ ἔργα, διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην· τὸν δὲ καλαχολυμβῆσαί τε [p] δεινὸν, ᾗ ὅλῃ τῇ κεραίᾳ ἀνα-

k Ταύτῃ] Deeſt in O. *l* Οὐδὲν] Ἐν eſſe in O. ante ἐδὲν notat *Solan.* Forſan Οὐδὲ ἓν voluit. *m* Ἀν] Inſert. ex *Fl.* Cett. non habebant. *n* Μολιβδῦς] Μολίβδου O. *o* Νεὼς] Νηὸς O. *p* Δεινὸν] Hoc praetuli ex *F.* Cod. P. & marg. *A1.* Ἄοκνον cett.

13. Πρότονος] Τὸ χαῦνον (3) μὴ διερμοῦσι τὸ ἰσόν. *V.*
16. Ὁ χηίσκος] Τὸ τῆ πρῴρας μέρος ἔσ (4) ἀπέστησαι αἱ ἄγκυραι. ὁ δὲ τρίτος (5) ἐστὶν ἀρχή. χηίσκος δὲ ἐλέγετο, ὅτι χηὼς κεφαλὴν μορφοῦντες οἱ ναυπηγοὶ, ἐπιτίθεσαν τῷ ἄκρῳ. τάχα τὸ πλοῖον εἰς χῆνα ἀπεικάζοντες, ἢ τῷ (6) εὐσωστίσμῳ χάριν, ὡς ἀδιάπτωτος αὐτοῦ ὁ ναῦς ἀφετηρίᾳ, τρόπον χηὸς (7) ὑπερίσασα τὸ κυμάτων. *V.*
21. Διμοιρίτην] Διμοιρίτης ὁ τῆ δυοῖν τὸ δὲ τῇ τὴν ἄρχων. τριμοιρίτης δὲ, ὁ τῆ τρίτου μέρους ἄρχων. ὅτου δὲ ἐλέγετο οἱ μὴ τὸ ἐντελὲς μισθὸν λαμβάνοντες στρατιῶται, τῷ μὴ εἶναι τὴν στρατιωτικὴν ἀρετὴν τέλειοι. (8) *V.*
Ibid. Τὸν δὲ καλαχολυμβῆσαι] Πάντα ταῦτα λέγει ὡς ὀνόματα τὸ δὲ τῷ πλοίῳ σκευῶν, ἃ μεταφορικῶς ἐπὶ (9) ἀνθρώπων τοιοῦτον, ὅτι οἱ μὲν ὠφελοῦσι καλῶς πράττειν, ἀτυχοῦσιν. οἱ δὲ ἄδικοι, τὸ πράττειν. *V.*

(3) Ὧ] Εἰς ὃ editum ante. Mutavit *M. du S.*
(4) Ἀπέστησαι] Sic recte Exc. *G.* idque recepi, cum ἀπεστῶσαι ante ederetur. *M. du S.*
(5) Ἐστὶν ἀρχὴ] Poſt haec in C. inſeritur. *ὅσοι δὲ οἱ τὸ τῆς πρύμνης ἔσασιν ἄκρον.* *M. du S.*
(6) Εὐσωστίσμου] Sic Impreſſa. At *εὐσωστίου* Ex. *G.* & V. Deeſt in C. *M. du S.* Scriberem ſaltem *εὐσωστικῷ.* *J. F. R.*
(7) Ὑπερίσασα] Ita ſe ex *G.* C. & V. emendaſſe, cum editum eſſet ὑπερτώσης, teſtatur *M. du S.*
(8) Aut errat Scholiaſtes, aut corruptus eſt a librariis. At vero ſic etiam legitur in Exc. *G.* & in margine C. *M. du S.*
(9) Ἀνθρώπων] Ἀνθρώπου edebatur ante, & mox *οἱ μὲν* pro *οἱ μὴν.* Utrumque mutavit *M. du S.*

14. Οἱ πόδες δὲ ἐς τὴν πρῷραν] Nempe πόδες h. e. funes, quibus imum latus veli ex utroque angulo ad navem alligabatur, debebant, ut ventis ferentibus reniterentur, tenti neceſſario eſſe verſus puppim. Melius hic reſpondet figura *Scheſſeri.* Ed. *Scheſſ.* p. 158. ſeq. De *cheniſco* nihil opus eſt monere, cum vel ipſe noſter eum aliis locis ſatis declaret. *J. M. G.*
21. Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην] *Dupliciarium aut tripliciarium.* Διμοιρίτης, cui duplex portio datur, duplex annona, &c. *F. G.*
Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην] De his ſilent, qui de re nautica veterum ſcripſere: nec alibi temere poſterius invenias. Sed *dupticarios* etiam norat *Livius*, quem vide L. II. Conſule *Turneb.* Adv. XXI. 28. ſtipendium autem ſimplex diurnum Atheais tres oboli, ſeu dimidia drachma. *M. du S.*
Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην] Cum ex contrario appareat, hic non tam de ſtipendio, & commodis, quam de munere & honore agi: malui hoc ſequi, quod & ſcholia ad h. l. primum ponunt, & e *Suida* probari poteſt, & confirmatur ex *Aeliani* Tacticis, apud quem p. 20. Blanc. λόχος in aliquot *τιμοτίας* dividitur, deinde dicitur p. 21. τὰς δὲ δύο τιμοτίας διμοιρίαν, ᾗ τὸν ἡγούμενον τούτων διμοιρίτην καλοῦσι κ. τ. λ. Hoc certe apparet praefecturae cujusdam nomen apud *Aelianum* διμοιρίτην potius eſſe, quam commodi. *J. M. G.*
22. Δεινὸν] Ἄοκνον, quod Edd. omnes praeter *Junt.* habebant, videtur fuiſſe interpretatio τῷ δυοῖν, & ſic irrepſiſſe. Quare hoc praetuli, licet paucioribus teſtibus firmatum. Majorem enim vim habet, ſi *mirabilem* & quaſi *terribilem* natando dicas, quam *impigrum*, quod vulgata lectio exhibet. In qua *ſtrenuum* tamen edi paſſus ſum, quia δεινὸς uſitato Latino vocabulo vix tamen ſatis εὐεργετικῶς reddi poterit; nec *potens*, *terribilis* ſatisfaceret Lectori Latina ſola intelligenti. Exempla vero phraſeos δεινὸς ποιεῖν τι ſunt obvia. *Alciphr.* I. Ep. 10. p. 38. Οἱ τὰ μετέωρα δεινοί. i. e. *Aſtronomi*. *Aelian.* V. Hiſt. III. 1. Κατὰ χειρογρα-

ἀναπηδῆσαι ῥᾴδιον· καὶ εἰδότα τὴν χρησίμων ἕκαστα, μόνον τοῦτον ἀντλεῖν προσταγμένον. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἐν τοῖς ὀπισθάταις, μαστιγίαν μή τινα ἐν προεδρίᾳ πρὸ τοῦ τὴν κυβερνήτου καθήμενον, καὶ θεραπευόμενον, καὶ ἄλλον κίναιδον, ἢ πατραλοίαν, ἢ ἱερόσυλον, ὑποτιμώμενον, καὶ τὰ ἄκρα τὴς νεὼς καταλαμβάνοντα· χαρίεντας δὲ πολλοὺς ἐν μυχῷ τοῦ σκάφους συνοχλουμένους, καὶ ὑπὸ τῶν πρὸς ἀλήθειαν χειρόνων πατουμένους. ἐννόησον γοῦν, ὅπως [a] Σωκράτης μὲ καὶ Ἀριστείδης ἔπλευσε, καὶ Φωκίων, οὐδὲ τὰ ἀλφίτα ἀφθονα ἔχοντες, οὐδὲ ἐκτεῖναι τοὺς πόδας δυνάμενοι ὑπὸ γυμνῶν τῶν σανίδων πρὸς τὸ ἄντλον· ἐν ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς Καλλίας, καὶ

tennas agilem, & utilium omnium scientem, solum exhaurire *sentinam* jussum: eandemque inter vectores esse rationem: furciferum quendam primo loco apud gubernatorem assidere & coli; aliumque cinaedum, aut parricidam, aut sacrilegum, supra reliquos honorari, & summa navis occupare: honestos autem multos in angulo navis confertos ab iis, qui re vera deteriores sunt, conculcari. Cogita enim, quomodo Socrates & Aristides navigaverint, & Phocion, qui neque alimentorum satis habuerint, neque extendere pedes nudis in tabulis ad ipsam sentinam potuerint: in quantis contra bonis *fuerint* Callias, & Midias, & Sar-

a Σωκράτης μὲ] Μὲν Σωκράτης O.

33. Ὅσοις Σωκράτης] Σωκράτης ὁ Φωκίων Ἀθηναῖοι ἦσαν, ἀμφότεροι ἐπ' ἀρετῇ θαυμαζόμενοι. ὁ δὲ φιλόσοφος, ὁ δὲ στρατηγός. *V.*

34. Φωκίων] Ὁ Φωκίων ἔτος μοιχαλίδ' εἶχε γυναῖκα, ἣ ὁ βάλων Καλλίας. *G.*

37. (1) Καλλίας ὁ Μιδίας ὁ Σαρδων.] Ὁ μὲ Καλλίας οὗτος, ὡς (2) Κρατῖνος φησὶν, Ἱππονίκου υἱὸς ἦν, ἢ Δήμου. (3) Μελιτεὺς, πλούσιος καὶ παχητῶν καὶ ὑπὸ πορνιδίων ἀμφοφορούμενος, καὶ κέλακας τρέφων. εἰς δὲ στιγματίαν φύσιν Κρατῖνος κωμῳδεῖ, ἵνα ἢ κατάχρων. οἱ γὰρ δυσιζόμενοι τὰς πύσεις ὑπετίθεσαν, καὶ ὑπεγράφον αὐτὰς εἰς τὸ γινώσκειν ὅτι ὑποθῆται εἰσὶν. ὅθεν ὁ Μένανδρος ἔφη ἐν χαρίεντι λόγῳ τὸ ἀνυπόδητον. καμῳδεῖ δὲ αὐτὸν Κρατῖνος, καὶ ὡς (4) Φάνα γυναῖκα μοιχεύσασθαι ὁ τρία τάλαντα δόντα εἰς τὸ μὴ κριθῆναι. ὁ δὲ Μειδίας (5) ὀρτυγόκεπος ἦν, ὡς Πλάτων φησὶν ἐν Πολιτείᾳ, καὶ ὡς πορνὸς δὲ ὁ κίναιδος, καὶ ἡ δημοσίων νοσφισὴν (6) Φρύνιχος ὁ Πλάτωνι ἀμφιδάλλων. ὁ δὲ Σαρδιανάταλος υἱὸς ἦν (7) Ἀνακυνδαράξου τοῦ Μήδου. καὶ βασιλεὺς Ἀσσυρίων τρυφῇ (8) πεπραμένος, καὶ γυναιξὶ καὶ πάντα βίον ἐκδεδωκώς. διὸ ὁ ἐπὶ τούτῳ ἡ Ἀσσυρίων κατελύθη ἀρχή. *V.*

(1) Καλλίας καὶ Μιδίας &c.] Hoc Scholion in editis relatum ad verba Ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς ex *G.* huc remisit *M. du S.*

(2) Κρατῖνος φησὶν] Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις. *G.*

(3) Μελιτεὺς πλούσιος] Μελιτεὺς, ὡς Ἀριστοφάνης ἄρας, πλούσιος. C.

(4) Φάνα] Vid. Schol. praecedens, ubi *Phocion* hic dicitur. *M. du S.*

(5) Ὀρτυγόκεπος] In Exc. *G.* scriptum est ὀρτυγοκεπος ἐν πυγῇ ἐν πλάτων πυρὶ ἀλγῶ. Sed notatur ut corruptum. In C. recte ἀρτυγοκόπος ἐν πυρὶ δ λέγω καὶ πυρὶ τὰ ἄμμα ἀκούει, nisi quod πυρελίγμα scriptum est. *M. du S.*

(6) Φρύν. καὶ Πλ. διαὶ] Quatuor haec verba in editis non comparentia ex Cod supplevit *M. du S.*

(7) Ἀνακυνδαράξου] Ἀνακυνδαράξη *G.* Ἀνακυνδαράξα C.

(8) Πεπραμένος] Sic Codd. Mss. *M. du S.*

γίαν δεινός. Adde *Suid.* v. κλείσοφος. Et Interprett. ad *Ael.* I. 1. ubi δεινοὶ κατὰ κοιλίαν οἱ πολύποδες. Sic δεινὸς λέγειν; *Aristoph.* Ach. 428. quod recte tamen ibi vertitur *dicax* in malam fere partem. Nam δεινὸς proprie *malum* quid esse, recte quidem ex *Plat.* in Protag. p. 206. ait Rever. *Horreus*, in Obs. Crit. ad *Herodot.* p. 33. Platonis quippe verba sunt: Τὸ δὲ ΔΕΙΝΟΝ, φησὶ, καλόν ἐστιν. ἐδεῖς γοῦν λέγει ἀνάρσιόν τινα δεινόν, οὐδὲ δεινὸν ὑφάντην, οὐδὲ δεινὸν ὑγείας· ἀλλὰ δεινὸν νόσον, καὶ δεινὸν πόλεμον, καὶ δεινὸν πενίαν· ὡς τοῦ ΔΕΙΝΟΥ κακοῦ ὄντος. Verum nihil obstat, quin usus etiam ad res bonas transtulerit; nam & ipse *Plato*, quod vel Lexica notarunt, in eod. Protag. Πρωταγόρας σοφὸς ὁ δεινὸς ἐστι ἀνὴρ, dicit. Rursus *Aristoph.* Nub. 242. Νόσος — ἱππικὴ, δεινὴ φαγεῖν. i. e. *immensa voracitas*, in mal. part. Sed ratio translationis ad actiones vehementes, quaeve spectatores in stuporem rapiunt, satis patet contemplanti. Ideoque elegantius ac longe potentius hoc verbum debiliori facile in Luciano praetulimus. Quin & ad *urinandi* artem magis quam ad simplicem natationem hic respiciendum, etsi κολυμβᾶν utrumque complectitur. Alioqui πήχειν potuisset dicere, si de natandi sola arte, non mergendi, voluisset loqui. *J. F. R.*

30. Χαρίεντας] Pro *eruditis* ac *politis* habuimus supra, *Quom. Hist.* c. 16. ἄλλῳ δέ τινι χαρίεντι, καὶ δυσκολίαν ἐσφέρει μιλαχμίσκαις προστροπικοῖς. Ubi vid. not. Cl. *Gravii* meamque. Cl. *Gesner.* ilic reddidit, *venusto*; hic *honestos*, i. e. dignores, quod huic loco convenientius, etsi eruditi non excludantur. Adde

Bar-

Sardanapalus luxuriantes, eosque qui sub se erant, despuentes.

49. Talia tua in navi fiunt, Timocles, vir sapientissime, ac propterea naufragia mille. Si quis vero gubernator adstans videret & constitueret singula; primo quidem non ignoraret, qui boni, quique mali inter navigantes; deinde unicuique pro dignitate, quae illi conveniunt, tribueret, locumque meliorem melioribus apud se supra, inferioremque deterioribus; & convictores quosdam ex melioribus consiliariosque faceret; atque inter nautas promtus ille aut proram curare, vel latus, aut omnino praeesse aliis juberetur: contra iste piger

Μειδίας, καὶ Σαρδαναπαλῶν [b] ἐντρυφῶντες, καὶ τῶν [c] ὑφ' αὐτοῖς καλαπτύοντες.

Τοιαῦτα ἐν τῇ νηΐ σου γίγνεται, ὦ σοφώτατε Τιμόκλεις· ἀλλὰ τοῦτο [d] αἱ ναυαγίαι μυρίαι. εἰ δέ τις κυβερνήτης ἐφεστὼς ἑώρα καὶ διέτατεν ἕκαστα, πρῶτον μὲν ὃς οὐκ ἂν ἠγνόησεν οἵ τινες οἱ χρηστοί, καὶ οἵ τινες οἱ φαῦλοι τῶν ἐμπλεόντων, ἔπειτα ἑκάστῳ κατ' ἀξίαν τὰ προσήκοντα ἀπένειμεν ἄν, χώραν τε τοῖς ἀμείνοσι παρ' αὐτὸν ἄνω, καὶ κάτω δὲ τοῖς χείροσι, καὶ συνίστης ἔστιν ὃς ἀμείνους καὶ συμβούλους [e] ἐποίησεν ἂν· καὶ τῶν ναυτῶν ὁ μὲν πρόθυμος καὶ πρώρας ὀπτήρ [f] ἀπεδέδειχτ' ἄν, ἢ τοίχου ἄρχων, ἢ πάντως πρὸ τῶν ἄλλων· ὁ δὲ ὀκνηρὸς, καὶ ῥάθυ-

[b] Ἐντρυφῶντες] Ὑπερτρυφῶντες O. [c] Ὑφ' αὐτοῖς] Hoc recepi ex O. Ὑπ' αὐτοὺς P. Ὑπὲρ αὐτοὺς Edd. priores. [d] Αἱ] Sine artic. *Fl.* [e] Ἐποίησεν] Ἐποιησατ' O. [f] Ἀπεδέδειχτ'] Ἀποδ. O.

51. Τοίχου ἄρχων] Οὐ μόνον ἐπὶ οἴκου τοῖχος λέγεται, ἀλλὰ & ἐπὶ πλοίου. *V.*

Barnes. ad Anacr. vs. 894. & 1192. Nostrum supra c. 8. ubi χαρίεντες & εὐπρόσωποι junguntur, adeoque prius ibi certe *venustum*, significat, i.e. cui inest commendatio ac dignitas morum, vultusque liberalis. *J.F.R.*

38. Ἐντρυφῶντες, καὶ τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς καλαπτύοντες] Sine dubio corrigendum ὑπ' αὐτοῖς. Quid enim? An potentes illi & delicatuli eos, qui se majores erant, contumelioſe habuerunt? Immo eos, qui sibi subjecti erant (quod ad Sardanapalum maxime referendum) contumeliis insolenter proculcarunt. *J.J.*

39. Ὑπὲρ αὐτοὺς] Ὑπ' αὐτοὺς legendum videtur. *F.G.* Ὑφ' αὐτοῖς] Mſ. Ox. recte. In P. ὑπ' αὐτούς. Cl. *Fensius* ὑπ' αὐτοῖς volebat. Ego etiam in καλαπτύοντες aliquid mendi latere puto. Forsan scriptum fuerat καλαπατῶντες, uti supra dixerat πατυμένους. Certe aliter solet construi καλαπτύω vel καλαπτύομαι. Vide not. ad N. Δ. XX. *M. du S.* (Immo recte genitivo jungitur.) *J.F.R.*

Ὑφ' αὐτοῖς] Non dubitavi ὑπὸ pro ὑπὲρ ex duobus Codd. recipere, quod Cl. *Fensii* & *Gujeti* conjecturam confirmat, & ad sensum requiritur: nam etsi ὑπ' αὐτοῖς, quod ad orthographiam quoque cum *Fensio* hic fere praeferrem, satius tamen duxi codicis scripturam sequi, quae sensum reddit sanum. Et licet vulgatum ὑπὲρ αὐτοὺς, ab Cl. *Gesnero* conversum, *& multum se praestantiores viros despuentes*, primo adspectu probum videatur, ac Dial. seq. atque apud alios etiam hoc significatu occurrat; tamen rem propius intuenti patebit, quanto potior sit lectio restituta. Quem enim, quaeso, supra se habebat Sardanapalus similesque tyranni? anne vero simplex & vera est narratio, eum omnes subditos contumelioſe tractasse, iisque insultasse? Demus tamen, quod negari non potest, eum etiam viris se melioribus insultasse; At hoc ipsum jam non excludit; nam inter dignitate inferiores etiam erant meliores. Contemserit praefectum Arbactum Sardanapalus, se meliorem (vid. *Justin.* I. 2.) ambigue tamen nimis ejus virtus eo significaretur, si ὑπὲρ τὸν Σαρδαναπαλον diceretur; quare quod planum est & verum praeferendo peccare, quam coacta, ut videbantur, dare malui. Si aberravero, Cl. *Gesner.* in Praefat. me castigabit; Lector autem vulgatam potiorem existimans eam retinere poterit. Est vulgatae aliquid praesidii in verbis praemissis χαρίεντας πολλοὺς — ὑπὸ χειρόνων πατυμένους, quibus similiter conqueritur praestantiores ab inferioribus ludibrio haberi. sed melius Sardanapalus jam dicitur eodem more, quo superiores in navi collocati, (licet indigni) insultant inferioribus dignioribus, despuere in infra se positos, (licet & ii revera sint digniores) adeoque vel restituta lectio sic adcuratius cohaeret cum praemissis, ad quae certe haec sunt aptanda. *J.F.R.*

50. Πρώρας ὀπτήρ] Πρωρεὺς hic vulgo audiebat. Er. XIV. Gubernatori dignitate, ut inter nautas proximus. *Famulum gubernatoris* vocat *Xenoph. Oiκονομ.* Post hunc τοίχου ἄρχων, de cujus officio disceptatur. Vide *Plut.* 1458. initio fere vitae Agidis, & *Xenoph.* Ἀναβ. V. p. 217. 25. ὅταν δὲ χειμὼν ᾖ, οὐχ ὁρᾶτε, ὅτι καὶ τοῦ πνεύματος μόνου ἕνεκα καλιπαίνει μὲν πρωρεὺς τοῖς ἐν πρώρᾳ, καλιταίνα δὲ κυβερνήτης τοῖς ἐν πρύμνῃ. *M. du S.*

51. Τοίχου ἄρχων] Hic vulgo dicebatur τοίχαρχος. Vide *Suidam* voce Τοίχαρχος. *L.K.*

ῥάθυμος, [a] ἐπαίετ' ἂν τῷ καλωδίῳ πεντάκις τ' ἡμέρας [b] τὴν κεφαλήν. ὥστε σοι, ὦ θαυμάσιε, [c] τὸ τῆς νεὼς τοῦτο παράδειγμα κινδυνεύει διεστραφθαι, κακῶς τῷ κυβερνήτῃ [d] τετυχηκός.

& omissus, quinquies in diem fune in caput pulsaretur. Itaque haec tibi navis comparatio, vir optime, ne evertatur periculum est, quae malum adeo gubernatorem nacta sit.

ΜΩΜ. Ταυτὶ μὲν ἤδη κατ' [e] ῥοῦν προχωρεῖ τῷ Δάμιδι, καὶ πλησίστιος ὅτι τὴν νίκην φέρει. ΖΕΥΣ. Ὀρθῶς, ὦ Μῶμε, εἰκάζεις. ὁ δ' ἐδὲν ἰσχυρὸν ὁ Τιμοκλῆς ἐπινοεῖ, ἀλλὰ τὰ κοινὰ ταῦτα, καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτρεπτα πάντα ἐπαντλεῖ.

50. ΜΟΜ. Haec secundo sane fluxu procedunt Damidi, plenisque ad victoriam velis invehitur. JUP. Recte conjicis, Mome. At hic Timocles firmum nihil excogitat; verum communia ista & quotidiana, aliud post aliud, quae tamen facile evertantur omnia, effundit.

ΤΙΜ. Οὐκοῦν [f] ἐπεὶ τῆς νεὼς τὸ παράδειγμα οὐ πάνυ σοι ἰσχυρὸν ἔδοξεν [g] εἶναι, ἄκουσον [h] δὴ τῆς ἱερᾶς, φασίν, ἄγκυρας, καὶ

51. ΤΙΜ. Quandoquidem igitur navis tibi comparatio non satis valida visa est, audi jam sacram, ajunt, ancoram, quam nul-

a Ἐπαίετ'] Ἐπαίετ' male O. b Τὴν] Ἐς τὴν O. c Τὸ τῆς — κιν.] Omissa in O. d Τετυχηκός] Τετυχηκότες O. e Ῥοῦν] Recte sic Schol. *Fl. Ald. P.* &c. Νοῦν *J. V2.* Ox. f Ἐπεὶ] Ἐπειδὴ O. g Εἶναι] Omittit O. & pro δὴ habet ἤδη. h Δὴ] Ἤδη O.

58. Κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ] Κατὰ ῥοῦν φέρεται, ἐπὶ τῶν εὐπλοούντων ὁ λόγος, ὅτε πρὸς ῥεῦμα φερόμενοι τὸ ἰδιον πλοῖον * ἀνύουσι. δηλοῖ δὲ διὰ τοῦ πλοῦ τὸ παράδειγμα. Δηλ. τούτου ἐν ᾧ τοῦ πλησίστιον ἐχρήσαμεθα. *V.*

59. Πλησίστιος] Ὁ φορὰς ἄνεμος. *G.*

67. Τῶν ἱερῶν φασιν ἄγκυραν] Ἄγκυρά ἐστιν ἐν τῇ νηῒ τῇ μεγίστῃ, ἣν καλοῦσιν ἱερὰν· αὕτη δὲ ὅτε μέγας κατέλαβε κίνδυνος, τελευταίαν βάλλουσι. εἶπεν οὖν τοῦτο, ὡς μέλλων τελευταῖον αὐτῷ ἐπιχειρήσειν τὸ πίστον μεγαν. *V.*

* Ἀνύουσιν] Ἀνῆσαν editum erat, quod correxit *M. du S.*

58. Ῥοῦν] *Ven.* utraque νοῦν. Reliquae Edd. & Ox. ῥοῦν. Quorum utrumque locum hic habere potest. *Plato* enim π. νοῦν ἀγωνιᾷ τὴν δίκλω, scripsit Ed. *Bas.* p. 1. f. *M. du S.*

61. Οὐδὲν ἰσχυρὸν] At, inquies, laudantem paulo ante inducebas? Recte; nec factum muto. Tanto magis ridicule haec jam dicuntur a Jove. Nec verbum commutaturos sat scio, quibus vis Comica nota est. Hactenus de Luciani mente; rem ipsam nunc videamus; pudeat enim tantum operae in voculis emendandis, elegantris restituendis, obscuris illustrandis posuisse, nunc, cum causa agitur gravissima & momentosissima, personae mutae partes agere, nedum ut cum Jove Lucianeo risum spectatorum adaugeam, quod multi hodie factitant, homines γέλωτος ἀκροατάλοι, Luciano, ut ingenio minores, ita scelestiores multo, cum in tanta Christianae veritatis luce non caecutient modo, sed, quod nefariae impietatis summum est, dictis scriptisque id unum adniti comperiantur, ut Religionis fundamenta aut convellant, aut ludibrio sui similium, summo conatu, exponant. Sic ut alios omittam, repertus nuper apud Anglos nostros qui immortalitatem animarum, totamque adeo Religionem Christianam, nefario volumine, dum fingit se morti non obnoxium in coelum transilatum iri, scommatis perpetuis ab ovo ut agunt usque ad mala, rideret: homo in Hibernia primum, deinde & in Anglia tandem notatus. Sed his missis quae dolor extorsit, ad Lucianum jam redeamus. Damidis adversus Providentiam argumentorum tota vis in eo est, quod in rebus humanis bonis ut plurimum male est, malis bene. Quae enim alia affert argumenta aut nos Christianos non tangunt, aut parvi admodum momenti sunt. Id autem quale sit expensurus, quam inepti judices bonorum malorumque simus nos homunciones, quod Christianus poteram, non jam regeram. At ut facilis dem, bonos esse in quibus honestatis aliqua species est; ita *bonis male esse*, si rem rite putemus, nequaquam, plurimis de causis, iisque gravissimis, concesserim. Neque enim *iis male esse* continuo censendum est, quibus opes, facultates, fortunaeque quam ampliſſimae non obtigerint: cum ut plurimum invidiae, malisque artibus omnis generis, minus pateant, qui in medio positi, nihil ob quod petantur habent. Tutiores itaque, quae felicitatis non infima sors est; nec a fortunae telis tantum, sed & a voluptatum ambitionisque illecebris, a quibus saepe capti opulentiores, in tragicos fere cerre foedissimos exitus, praecipites ruunt .... Sed quid ego haec nunc exsequor, Luciano ipsi toties & obser-

nulla machina abrumpas. JUP. Quid tandem dicet? TIM. Videas enim, an consequentia colligam ista, & si qua evertere illa possis: si enim sunt altaria, sunt etiam Dii. At sunt altaria, sunt ergo etiam Dii. Quid ad haec dicis? DAM. Cum primum satis risero, tibi respondebo. TIM. Sed videris non desiturus ridere. Dic vero tamen, qua tibi parte ridiculum visum sit, quod dixi. DAM. Quod non sentis a tenui te filo suspendisse ancoram tuam, eamque sacram. Cum enim illud, Deos esse, ad illud alterum alligasti, altaria esse, putas firmum ex his te funem fecisse.

ἢν ὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀποῤῥήξεις. ΖΕΥΣ. Τί φῄσε ἄρα ὁ ἑρεῖ; TIM. [i] Ἴδιος γὰρ εἰ ἀκόλουθα ταῦτα συλλογίζομαι, κἀ εἴ τῃ αὐτὰ δυνατόν [k] σοι διελέγξαι. εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶ [l] κἀ θεοί· ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶν ἄρα κἀ θεοί· τί πρὸς ταῦτα φῄς; ΔΑΜ. Ἦν πρότερον γελάσω εἰς χάρον, ἀποκρινοῦμαί σοι. TIM. Ἀλλ' ἔοικας οὐδὲ παύσεσθαι γελῶν, εἰπὲ δὲ ὅμως [m] ὅπῃ σε γελάσιμον ἔδοξε τὸ εἰρημένον εἶναι. ΔΑΜ. Ὅτι οὐκ αἰσθάνῃ ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ἐξαψάμενός [n] σε τὴν ἄγκυραν, κἀ ταῦτα ἱερὰν οὖσαν. τὸ γὰρ εἶναι θεὸς, τῷ βωμὸς εἶναι συνδήσας, ἰσχυρὸν [o] εἶει παίσασθαι ἀπ' αὐτῆς

i Ἴδιος] Sic *Fl. Ald. Fr. H. B1. P. S.* Ἴδι *J.* P. & marg. *A1W.* k Σοι] Σε male *Fl.* l Καὶ] Omittit Q. & hic, & post ἄρα. m Ὅπῃ σοι γελ. ἔδοξε τὸ εἰρημ.] Ὅποι σοι γέλοιον i. τὰ εἰρημένα O. Γελοῖον pro γελάσιμον etiam marg. *A1.* n Σε] Σοι O. o Οὖσι] Recte Edd. & P. Εἶῃ male *Fl.*

71. Εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ] Chrysippi hoc, ut inquit Themistius ἐν τῷ περὶ ψυχῆς. *G.*

servata recte & demonstrata? Quia tamen aliter hic quibusdam sentire forsan videbitur, & quorum alibi vanitatem arguerat, ea nunc *bona* ducere; rationem Providentiae, bonis haec aliquando non tribuentis, ultra quam ipse vidit, pervideamus. Ut ergo pueris non omnem ludendi veniam, qui sapiunt faventque haud stulte, parentes concedunt; sed eam solum quae cum honestate, corporisque & animi liberali profectu conjuncta est; ita & bonis, quos vere pueros educat eruditque, Deum Opt. Max., cum consulit, non gratissima semper, sed optima & ad virtutem accommodatissima dare decet. Unde jam satis liquet *ei non* statim *male esse*, cui ad voluptates aliasve cupiditates non suppetunt amplissimae copiae ac facultates. At, inquiunt Damidis similes, non desunt tantum bonis bona, sed adsunt mala; inopia, contemptus, injuriae, mors ipsa quandoque, & cruciatus. Adsunt aliquando, fateor, quae narras: sed an mala sint vide, quae fortiter ferendo vix ipsis tuis sapientibus mala visa sunt, nedum nobis Christianis, quibus horum omnium ratio ex Revelatione penitius perspecta est. Hisce enim virtutem patientiamque suorum ingenerat, firmat, & ad summum tandem perducit gradum; ut cum fortiter, luctati cum his, decertaverint, immortalitate tandem, qua continetur felicitas omnis, donet. Non ergo cum Solone tuo exitum hominis ex hac vita solum expectes, ut de beatitudine ejus pronuncies; sed quid hanc vitam sequatur respice, & in rationes refer, quicunque de Providentia judicaturus accedis; ne stulti aut pravi ratiocinatoris culpam subeas, levia & minuta putantis, summam rei & caput omittentis. Malis autem cum bene est, patescit Dei cum benignitas tum patientia, quae ut resipiscant invitat, dum poenitentiae locus est, imminentesque quamvis feras, certas tamen, scelerum poenas effugiant. Senecae locum unicum & Lactantii alterum hic locum adducam, qui sane in eam rem legi & perpendi serio merentur. Qui rem pertractatam videre volent, Sherlockii *De Providentia* Librum adeant, qui Anglico idiomate conscriptus, Gallice etiam nuper versus in omnium manibus versari meretur. Senec. *de Div. Prov.* Non vides quanto aliter patres, aliter matres indulgeant? Illi exercitari jubent liberos ad studia obeunda mature: feriatis quoque diebus non patiuntur esse otiosos: & sudorem illis & interdum lacrymas excutiunt. *Lactantius* V. 23. Si quis autem volet scire plenius, cur malos & injustos Deus potentes, beatos, & divites fieri sinat; pios contra humiles, miseros inopes esse patiatur, sumat eum Senecae librum, cui titulus est, *Quare bonis viris multa mala accidant, cum sit Providentia*, in quo ille multa non plane imperitia saeculari, sed sapienter, ac pene divinitus elucutus est, &c. *M. du S.*

64. Ἐπιστολὴ] Vid. infra not. Cl. *Jonsii* ad *Mort. Peregr.* c. 5. m. qui ἐπιστολὴν (λόγον) exemplis probat atque illustrat. *J. F. R.*

67. Δὴ] Ox. ἤδη. Sed nondum a me impetrare valeo, ut illud δὴ repudiem, quod toties sic eleganter usurpari ab hoc nostro & ab aliis optimis scriptoribus video. *M. du S.*

τὴν τ' ὄρμον. ὥστε ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο τοῦτο φῆς ἔχειν εἰπεῖν ἱερώτερον, ἀπίωμεν ἤδη.

ΤΙΜ. Ὁμολογεῖς τοίνυν ἡττῆσθαι προσπιών; ΔΑΜ. Ναὶ, ὦ Τιμόκλεις. σὺ γὰρ ὥσπερ οἱ ὑπὸ τινῶν βιαζόμενοι, ὑπὸ τοὺς βωμοὺς ἡμῖν καταπέφευγας. ὥστε, νὴ τὴν ἄγκυραν τὴν ἱερὰν, ἐθέλω σπείσασθαι ἤδη πρὸς σὲ, ἐπ' αὐτῷ [a] τε τῷ βωμῷ, ὡς μηκέτι περὶ τούτων ἐρίζοιμεν. ΤΙΜ. Εἰρωνεύῃ ταῦτα πρὸς [b] ἐμὲ [c] τυμβωρύχε, καὶ μιαρὲ, καὶ κατάπυστε, καὶ μαστιγία, καὶ κάθαρμα· οἶδα γὰρ ἴσμεν ὅ τινος εἶ παιδὸς εἶ, πῶς δὲ ἡ μήτηρ σου ἐπορνεύετο; [d] καὶ ὡς τὸν ἀδελφὸν [e] ἀπέκτεινας, καὶ μοιχεύεις, καὶ τὰ μειράκια διαφθείρεις, λιχνότατε καὶ ἀναισχυντότατε. μὴ φεῦγε δ' ὧν, [f] ἕως καὶ [g] παρ' ἐμοῦ πληγὰς λαβὼν ἀπέλθῃς· ἤδη γάρ σε [h] τούτῳ τῷ ὀστράκῳ [i] ἀποθραύσω, πανμίαρον ὄντα.

Quando igitur negas quidquam te his habere ſanctius quod dicas, jam abeamus.

52. TIM. Confiteris ergo te victum, cum prior diſcedas? DAM. Recte, Timocles. Tu enim ut illi, quibus vis ab aliis infertur, ad altaria nobis confugiſti. Itaque per ancoram illam ſacram, volo jam foedus tecum ad ipſa illa altaria libatione interpoſita facere, nos non amplius de hiſce rebus tecum velle contendere. TIM. Cavillaris iſta ad me ſepulcrorum effoſſor, & impure, & deſpuende, & verbero, & purgamentum. Nonne enim ſcimus quo ſis patre natus, ut meretriciam mater tua vitam egerit, ut etiam fratrem interfeceris, & adulter ſis, & pueros corrumpas, heluo, & impudentiſſime. Noli vero ante fugere quam plagis a me acceptis abeas: jam enim hac tibi teſta cerebrum impuratiſſimo diſpergam.

53. JUP.

a Τῷ] Γῷ O. b Ἐμὲ] Μὲ O. c Τυμβωρύχε] Ita reſcripſi ex Ox. Schol. & S. Τυμβωρύχε cett. omnes. d Καὶ ὡς] Sic dedi ex O. & Fl. Ὡς καὶ cett. Ὅς καὶ B2. e Ἀπέκτεινας] Ἀπέκτενας O. f Ἕως] Ὡς O. P. & marg. A1. g Παρ' ἐμοῦ πληγὰς] Πληγὰς παρ' ἐμοῦ O. h Τούτῳ] Τοῦτο O. i Ἀποθραύσω] Sic Edd. omnes ἀ—τρ. V2. Ἀποσφάξω G. O. P.

91. Ἐμὲ τυμβώρυχε] Καλῶς πάνυ εἰσήγαγε τὸν Τιμοκλέα * εἰς ὕβριν τραπόντα. τοῦτο γὰρ ἴδιον τοῖς ἡττωμένοις. V.

* Εἰς ὕβριν] Πρὸς ὕβριν C.

91. Τυμβωρύχε] Deſerui ſcripturam Editionum principum ſecundam corripientium. Nam longa eſt etiam apud alios, & *Ariſtoph.* Ran. 1180. Οὕτω γ' ἂν αὖ πρὸς πατρὸς τυμβωρύχου. *J. F. R.*

94. Καὶ ὡς] Ox. & *Fl.* Ed. In reliquis ὡς καὶ, prave; niſi quod B2. ὡς καὶ fecit, minus apte. *M. du S.*

98. Πληγὰς λαβὼν] Crebro utitur hac phraſi Noſter, quam cum Belgiciſmo Graeco comparat Frater conſultiſſ. G. O. *Rivet.* in Belg. Graeciſſ. p. 495. Conf. T. I. *Somn.* c. 2. *J. F. R.*

99. Ἀποθραύσω] Etſi ſupra c. 43. f. ἐκτιφάσσειν non plane ſignif. mactas, jugulas, tamen pro *occidis* valet. Qui autem hic ἀποσφάξειν, quod Cl. *Graev.* illic, vel ad c. 22. monet, hic ex Cod. eſſe recipiendum, locum habere queat, nondum video; nam ut recte per jocum procedit oratio: *ne fugito ante quam verbera tuleris*, ita nimis ridiculum videtur, addere: *mane, donec te occidero, deinde fugies.* Niſi & hunc riſum ex ἀδυνάτῳ captare voluerit Lucianus: quod ſi conſtet, lubens receperim ἀποσφάττω. Fuit tamen eum in opido nobis vicino maleficus judicum ſententia ad patibulum damnaretur, ſimulque in exilium mitteretur; quales facetas ſententias collegit ac forſan in lucem emittet Ampliſſ. *van Bynkershoek.* Hoc ſi ſerio aliquando factum, quidni eadem per jocum imitari liceat? Verum quum facilioris intellectus verbum habeant Edd. omnes, non audeo ab iis diſcedere. Alia res foret, ſi omnes Codd. conſentire conſtaret. Recipiat tamen ἀποσφάξειν cui lubet. Interim, *comminuam tibi caput*, fere eodem redit. *J. F. R.*

2. Ἄπιωμεν] Etſi *abit*, *diſcedit*, recte ſe hic habet; tamen dixerit quis ἀποτρέχει majorem hic vim habere, quia fugere juſſus eſt. Sed quum ridens diſcedat, patet eum alterius minas pro joco accepiſſe, & contemſiſſe; unde conſequitur vulgatum ἄπιωμεν melius, & ἀποτρέχει gloſſam ejus eſſe. *J. F. R.*

7. Καμοὶ] *Menander*, teſte *Plut.* Π. ἀδολ. 844. 2. & 1064. 1. V. *Stob.* γναμ. p. 315. & *Gros.* Flor. 457. (ſ. *Stob.* Flor. CVIII.) ubi μοὶ pro Noſtri ἐμοὶ. In nupera frag. Men. Editione addantur his Menandri verbis alia, quae Plutarchi ſunt, non Menandri. V. p. 252. & Em. p. 93. *M. du S.*

11. Εἰ-

53. JUP. Alter quidem ridens, Dii, discedit; alter vero sequitur maledicens, indigne ferens insultare sibi Damin: & videtur caput illi percussurus tegula. At nos quid facimus post haec? MERC. Recte mihi illud dixisse videtur Comicus, *Non passus es, si non fatere, injuriam.* Ecquod enim ingens malum, si pauci homines persuasum de istis habentes abeunt? Multi enim sunt, qui contraria sentiant: plures Graecorum, multitudo populi, atque faex vulgi, omnesque barbari. JUP. Verum, Mercuri, Darii illud oppido praeclarum est, quod dixit de Zopyro. Itaque & ipse malim unum talem habere, qualem Damin, auxiliatorem, quam sexcentas mihi Babylones esse.

ΖΕΥΣ. Ὁ μὲ γελῶν, ὦ θεοί, [k] ἄπειθιν, ὁ δ' ἀκολυθεῖ λοιδορύμενος, ὑ φέρων καλαλρυφῶντα τ Δάμιν· ϗ ἔοικε κατάξειν ϛαὐτὸν τῷ κεράμῳ ἐς τ κεφαλήν. ἡμεῖς δὲ τί ποιῦμεν ὅτι τύτοις; ΕΡΜ. Ὀρθῶς ἐκεῖνό μοι ὁ κωμικὸς εἰρηκέναι δοκεῖ, Οὐδὲν πέπονθας δεινὸν, ἂν μὴ προσποιῇ. τί γὰ ϗ ὑπέρμεγα κακὸν, εἰ ὀλίγοι ἄνθρωποι πεπεισμένοι ταῦτα, ἀπίασι; πολλοὶ γὰρ [l] εἰσιν οἱ τἀναντία γιγνώσκοντες, πλείους Ἑλλήνων, ὁ πολὺς λεὼς ϗ ὁ σύρφαξ, βάρβαροί τε [m] πάντες. ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ὦ Ἑρμῆ, τὸ τῦ Δαρείυ πάνυ καλῶς ἔχον ὅτιν, ὃ εἶπεν ὅτι τῦ Ζωπύρυ· ὥστε ϗ αὐτὸς ἐβυλόμην ἂν ἕνα [n] τοιῦτον ἔχειν [o] οἷον τ Δάμιν, σύμμαχον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν.

k Ἄπιστιν] Ἀποτρίχει O. l Εἰσιν] Non est in *Fl.* m Πάντες] Ἅπαντες O. n Τοιοῦτον] Τοῦτον male *Fl.* o Οἷον] Omissum in *Fl.*

3. Οὐ φέρων καταλρυφῶντα] Πάνυ ἐπὶ τῇ νίκῃ καλαγελῶντα. *V.*

12. Καὶ ὁ σύρφαξ] Ὑποκορισμὸς τῦ συρφετῦ ὁ σύρφαξ. *V.*

15. Ἐπὶ τῦ Ζωπύρυ] Τῦ Δαρείυ πολιορκοῦντος τὴν Βαβυλῶνα, ϗ μὴ δυναμένυ ἁλῶναι αὐτὴν, ὁ Ζώπυρος πόψας ἑαυτοῦ τὰ ὦτα ϗ τὴν ῥῖνα, ϗ μαστιγώσας ἑαυτὸν, προσῆλθε τοῖς Βαβυλωνίοις, ὡς ὑπὸ Δαρείυ ταῦτα παθών· οἱ δὲ πιστεύσαντες αὐτὸν ἀληθῆ λέγειν, καθιστῶσιν αὐτῷ τὴν πόλιν, ὁ δὲ προέδωκε τῷ Δαρείῳ τὴν Βαβυλῶνα. ϗ διὰ τῦτο ἰδὼν αὐτὸν ὁ Δαρεῖος, εἶπεν, ἐβυλόμην σεσωσμένον ἔχειν τ Ζώπυρον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. *V.*

11. Εἰσιν] Fere adducor ut credam potiorem esse *Fl.* lectionem, quae εἰσιν omittit, quod quis, ellipsin supplere volens, addiderit. *J.F.R.*

14. Δαρεῖυ] Vide *Herodot.* III. *M. du S.*

15. Ζωπύρυ] Vid. *Herodot.* fin. Lib. III. *J.F.R.*

ΟΝΕΙΡΟΣ, Η ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ

ΜΙΚΥΛΛΟΣ, ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ ΚΑΙ ΣΙΜΩΝ.

ΜΙΚΤΑ.

Ἀλλά σε, ὦ κάκιστε ἀλεκτρυών, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψειε, φθονερὸν ὄντα καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὃς μὲ πλουτοῦντα, καὶ ἡδίστῳ [a] ὀνείρῳ ξυνόντα, καὶ θαυμαστήν τινα εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα, ἀφ' ἑτοίμου τι καὶ [b] γεγωνὸς ἀναβοήσας, ἐπήγειρας, ὡς μηδὲ νύκτωρ γῆν τὴν πολὺ σοῦ μιαρωτέραν φυγεῖν ἀφορύγοιμι. καίτοι εἴγε καὶ τεκμαί-

MICYLLUS, GALLUS ET SIMON.

MICYL.

AT te, fœleſtiſſime galle, Jupiter ipſe obterat, invidum adeo & clamoſum *animal*, qui me divitem, & jucundiſſimo in ſomnio verſantem, & admirabili quadam felicitate beatum, penetrabili illo tuo acutoque clamore excitaveris, ut ne nocte quidem paupertatem, multum vel te impuriorem, effugere liceat: cum tamen, ſi qui-

ΟΝΕΙΡΟΣ] ΜΙΚΥΛΛΟΣ *Th. Mag.* v. ἐγείρομαι, ὀφρύων. ΜΙΚΥΛΛΟΣ] *Pariſ.* inſcripſit: *Interlocutores* Micyllus & Gallus. *Baſ.* 1. rectius Μικύλλυ, Ἀλεκτρυόνος & Σίμωνος. *a* Ὀνείρου] Ὀνείρατι marg. *Ald.* *b* Γεγωνὸς] Γεγωνὼ marg. *Ald.*

ΜΙΚΥΛΛΟΣ] Συντετόμηται ἡ Μίκυλλος, ut teſtatur ipſe circa finem. Et in *Tyranno* (Καθαπτ.) de hoc quaere nonnulla. Ex *Cebetis Tabula* multa huc translata in Charontem. Icaromenippus multum confert ad hunc Dialogum. *G.*

5. Διάτορον] Ὀξύτονον. *V.*

1. Ὦ κάκιστε ἀλεκτρυών, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψειε] *Alciphr.* III. ep. 10. eadem fere habet, quae ep. ſic incipit: Ἐπιτριβείη, καὶ κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο ὁ κάκιστος ἀλεκτρυὼν ὁ μιαρώτατος, ὃς μοι, ἡδὺν ὄνειρον διώλλυεν, ἀναβοήσας, ἐξήγειρεν. ἐδόκουν γὰρ — λαμπρός τις εἶναι ὁ βαθύπλουτος. &c. Ad quae quid notarit Cl. *Bergler.* adſcribere hic non dubito: „ Haec epiſtola, & Lu„ ciani *Somnium* ſive *Gallus* initio, adeo inter ſe con„ veniunt, ſicut & alia quaedam, partim jam nota„ ta, partim notanda, ut vel ambo ex iisdem fonti„ bus ſua hauſerint: vel, quod potius credo, alter ab „ altero: & forte Lucianus a Noſtro: ac ferme jam „ credo Lucianum Ἀλκιφρονίζειν, non Alciphronem „ Λυκιανίζειν. Magis autem omnia dilatantur apud „ Lucianum. *J.F.R.*

5. Διάτορον] *Perſant.* *F.G.*

Διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς] Hoc loco uti poterat *Jac. Gronovius* ad defendendum *Aelianum* V. H. 2, 44. ab importuna correctione *Perizonii*; ubi eadem verba occurrunt, ἀφ' ἑτοίμου τι καὶ γεγωνὸς ὅτι μάλιστα. Sed ipſe agnovit errorem ſuum *Perizonius*, & uſum verbi declaravit ex *Ariſtot.* Probl. 11, 25. διὰ τί ὅταν ἀκροᾶσθῶσιν αἱ ὀρχῆστραι, ἧττον αἱ χορεὶ γεγώνασιν. Vid. Diſſ. de morte Judae c. 10. p. 76. Nec diſſimulavit nuperus editor, Cl. *Abr. Gronovius.* *J.M.G.*

Διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς] Adſcripſeram & ego nonnihil de loco *Aeliani* 2. 44. Sed videns Cl. *Geſn.* idem agere, mea exulare juſſi. Hoc tamen addam, male in Ed. Aeliani Perizoniana editum γεγωνὸς media brevi, quum Kuhniana rectius γεγωνὸς dederit. Nam γεγωνὸς eſt *natus.* γεγωνὸς, *quod aures ferit.* Et ſic *Alciphr.* III. Ep. 48. ταῖς τινι καὶ γεγωνοτέραις φωναῖς χρωμένῳ (ſic enim, pro φωνήεσσι, cum Doctiſſ. *Bergl.* legendum) ad quae verba elegantiſſ. *Bergler.* haec Luciani aeque ac *Aeliani* adferre haud neglexit. Adde *Homer.* Il. Θ. 227. Ἤϊεν δὲ ἀφραδίῃσι, Δαναοῖσι γεγωνώς. *Vociferatus autem eſt inteuſe, Danaos inclamans.* Ne plura ap. eumd. obvia adcumulem. *J.F.R.*

16. Εὐθύς σε] Recte hic Edd. εὐθὺς, etſi σε. ſequitur; nam ita ſcribendum, quando tempus ſignificatur, εὐθὺ vero, quando locus, monent *Phrynichus* & *Ammonius*, non prorſus immerito; licet enim exempla non deſint, ubi confundantur εὐθὺ & εὐθὺς, ut ſupra *Amor.* c. 53. vſ. 64. οὐκ εὐθὺ παρίεργον, *non ſtatim nimis curioſum illud.* Ibid. c. 8. εὐθὺ γάρ μοι — προσῤῥύησαν. *Statim ad me — confluebant.* Item c. 42. εὐθὺ τὰ μακρὰ λούτρα. &c. tamen ibi No. 6. fretus Luciani Edd. aliisque exemplis quae notata habebam, per feſtinationem autem addere non poteram, nimis generaliter dixi, nihil differentiae eſſe inter haec. Ideo deinde, ubi denuo confuſa invenero, hoc diſputabo accuratius, & exempla complura ſubjungam, ubi diſtinguatur, ubi confundatur. *J.F.R.*

17. Συ-

quidem ex illo multo adhuc silentio est conjicere, & frigore quod nondum me, ut solet mane, enecat (certissimum quippe hoc mihi adventantis diei indicium) media nondum nox sit. At hic pervigil, tanquam aureum illud vellus custodiret, a vespera inde statim clamat: sed certe non sic auferet. Ulciscar enim te cum primum illuxerit, & baculo tibi dispergam cerebrum: nunc enim negotium mihi faceſſeres exsiliendo in tenebris. GALL. Micylle, here, gratum tibi me putabam facturum, si noctis quantum possem *cantu* anteverterem, ut posses, ante lucem aggressus laborem, illa multa tua opera absolvere: si enim ante solis exortum crepidam unam

ϱεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλῇ ἔτι οὔσῃ, καὶ τῷ κρύει, μηδέπω με τὸ ὀρθρινὸν ὥσπερ εἰωθὸν ἀποκναίοντι (γνώμων γὰρ οὗτος ἀψευδέστατός μοι, προσελαυνούσης ἡμέρας) ὀδέπω μέσαι νύκτες εἰσίν. ὁ δὲ ἄυπνος οὗτος, ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον φυλάττων, ἀφ' ἑσπέρας εὐθὺς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' ὅτι χαίρων γε ἀμυνοῦμαί [c] σοι εὐθύς σε, ἢν μόνον ἡμέρα γένηται, συντρίψων τῇ βακτηρίᾳ· νῦν γάρ μοι πράγματα παρέξεις, [d] μελαπηδῶν ἐν τῷ σκότῳ. ΑΛΕΚ. Μίκυλλε δέσποτα, ὤμην τι χαριεῖσθαί σοι φθάνων τὴν νυκτὸς, ὅσον δυναίμην, ὡς [e] ἔχοις [f] ὀρθρευόμενος ἀφανύειν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων. ἢν γοῦν πρὶν [g] ἀνατεῖλαι ἥλιον μίαν [h] κρηπῖδα

c Γὰρ] Δὲ *Fl.* d Μελαπηδῶν] Ex L. & P. Ἀναπηδῶν Edd. e Ἔχοις] Ἔχεις minus recte *Fl.* vulgatae adsentitur *Th. Mag.* f Ὀρθρευόμενος] Ἐποφθρευόμενος P. Vulgatum servat *Th. Mag. Fl.* &c. g Ἀνατεῖλαι] Ἀνίσχειν G. h Κρηπῖδα] Κρηπῖδα *Fl.*

13. Ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον] Αἰήτης ὁ τῶν Κόλχων βασιλεὺς εἶχε δίρμα προβάτου χρυσοῦν, καὶ τοῦτο δράκων παρεφύλαττεν ἄυπνος (1) [εἰς τὸ αὐτὸ] τὸ χρυσόμαλλον φυσὶ δηλονότι, ὃ Φρίξῳ μὲν ἦν τὸ Ἀθαμαντος παιδὶ τῷ (2) παιδαγωγῷ (3) ὃς Κριὸς ἀπόμαγος δορά. τυθέντος δὲ κατὰ τὴν Κολχίδα γῆν ἐκδαρέντος τε ἐπεὶ, ὡς ὁ μῦθος, χρυσόμαλλον. ἐφ' ᾧ ὕστερον Ἰάσων μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν ἀπεστάλης (4) ἐφῶτε κομισασάς τε εἰς τὸ Ἄργος ἀποκαλλαγῆναι, εἶτα Μηδείας τῆς θυγατρὸς μὲν Αἰήτου τοῦ βασιλεύσαντος τότου, ἀδελφῆς δὲ Ἀψύρτου, ὃς ἐπεστράτευσε τὴν φυλακὴν τοῦ δίρεως, λαβὼν τὸν Ἰάσονα αὐτὰς ἔφαλε δόλῳ μὲν τὸν πατέρα μετελθούσης, Ἄψυρτον δὲ τὸν ἀδελφὸν ἀποκτεινάσης καὶ ὕστερος σωπεργασάσης Ἰάσονι, αὐτὸ δὲ τὸ δέρος ληφθῆναι, καὶ εἰς τὸ Ἄργος ἀφικέσθαι. *V.*

18. Πράγματα παρέξεις] Ἐὰν θελήσω, φησὶν, κρατῆσαί σε νῦν δυσχεραίνω, παιδὸς γὰρ εἰ τῇ σκοτίᾳ (5) δύνῃ ἀφυγιῶ. *V.*

(1) Εἰς τὸ αὐτὸ] Incipit scil. novum in eundem locum Scholion. *M. du S.*

(2) Παιδαγωγῷ] Παιδογῷ legebatur, quod mutare non sum verius, ex vulgatoi ὁ Φρίξῳ etiam feci ὃ, ut referatur ad χρυσόμαλλον: masculinum enim ὁ hic sensum nullum fundebat. *J. F. R.*

(3) Ita fabulam de aureo vellere satis frigide ἐμυθολόγησεν *Heraclitus* de incredibilibus c. 24. *J. Cler.*

(4) Ἐφῶτε] Leg. ἐφότε. *J. F. R.*

(5) Δύνῃ] Sic V. etiam, corrupte. Lege δυνίσῃ. *M. du S.*

17. Συντρίψων τῇ βακτηρίᾳ] Celeb. *D'Ablancourt* hinc Gallice reddens: *je lui tordrai le cou*; ait: hanc locutionem convenientiorem esse, quam qua Lucianus utitur. Non male. *J. F. R.*

Ibid. Νῦν γάρ μοι] Potiorem Florentinae lectionem arbitror, quae δὲ hic habet; idque quia jam proxime praecessit γάρ. Sed quia non magni hic interest, vulgatam non muto. Facile quidem propter scribendi compendium aberratur in his particulis, quae hinc saepe confunduntur, vid. *Alex.* c. 44. & 46. ubi δὲ fere pro γὰρ, & *Amor.* c. 38. ubi contra γὰρ pro δὲ. Conf. & *Hermot.* c. 29. f. Quo ipso discrimen maximum has inter conjunctiones non tollo; sed esse ajo, ubi utraque sensui satisfaciat; aeque enim dixeris: non jam puniam te; *nam eras* potius id fiet, quam: non jam puniam te; *sed eras*, vel *eras vero* potius id fiet. Conf. *Steph.* ad Scholiast. *Thucyd.* p. 602. No. 11. ubi Scholiastae adversatur δὲ pro γὰρ positum dicenti. Verum vid. eumd. p. 611. ubi adsentitur eidem Scholiastae δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ usurpatum adfirmanti. Sunt autem *Thucydidis* verba L. I. c. 77. m. Ἐκείνως δὲ τάδ' ἂν αὐτοὶ ἀντέλεγον. *Illo enim modo ne ipsi quidem contra nos dicere potuissent.* Iterum ibid. c. 102. ubi rursus Schol. No. 47. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ observat, ac, bis, ter, alibi. *J. F. R.*

18. Μοι πράγματα παρέξεις] *Casaub.* ad *Suet.* Sic pag. 811. (i. e. *de Luct.* c. 16.) *J. B.*

Ibid. Μετανηδῶν] Sic P. & L. melius quam ut est in reliquis ἀνα——. *M. du S.*

23. Ἢν γοῦν πρὶν] In *Gallo* ἢν γοῦν πρὶν ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον μίαν κρηπῖδα ἐργάσαιο. Mſ. ἢν γοῦν πρὶν ἀνίσχειν τὸν ἥλιον μίαν κρηπῖδα ἐργάσαιο. leg. ἀνίσχειν. sed perinde est sive sequaris editos, sive Mſ. Sic & inferius idem codex pag. 160. Ἀνίσχει ὁ ἥλιος, pro φαίνει. *J. G. G.*

24. Ἐμ-

πῖδα ἐργάσαιο, [a] προσόδου ἴσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα πεπονηκώς. εἰ δέ σοι καθεύδειν ἥδιον, ἐγὼ μὲν ἡσυχάσομαί σοι, καὶ πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. σὺ δὲ ὅρα ὅπως μὴ ἄναρ πλουτήσῃς, λιμώττης ἀνεγρόμενος.

perficias, lucro tibi iste labor ad victum cesserit. Sin dormire tibi jucundius est, equidem tacebo tibi, & piscibus ipsis magis mutus ero. Sed tu vide, ne, dives per quietem, excitatus deinde esurias.

ΜΙΚ. Ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Ἡράκλεις ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τοῦτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Εἶτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, εἰ ὁμόφωνος [b] ὑμῖν εἰμι; ΜΙΚ. Πῶς γὰρ οὐ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέπεσθε, ὦ θεοί, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν. ΑΛΕΚ. Σύ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαίδευτος εἶναι, μηδὲ ἀνεγνωκέναι τὰ Ὁμήρου ποιήματα, ἐν οἷς καὶ ὁ τοῦ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ Ξάνθος, μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἔστηκεν ἐν μέσῳ τῷ πολέμῳ ἀμφιλεγόμενος,

2. MIC. O Jupiter prodigialis, o depulsor malorum Hercules, quid hoc mali est? humana voce gallus locutus est! GALL. Tum tibi prodigium esse videtur hoc, si eadem qua vos voce utor? MIC. Quî enim non sit prodigium? Sed averruncate Dii a nobis malum. GALL. Videris mihi, Micylle, literarum omnino rudis esse, nec legisse Homeri poëmata, in quibus Xanthus Achillis equus, valere longum jusso hinnitu, stetit medio in bello loquens,

ver-

a Προσόδου ἴσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα] Ἐν' ἰδίᾳς τὰ ἄλφ. *Fl.* omisso etiam προσόδου. b Ὑμῖν] Ἡμῶν *Fl.* Vulgatum est in P. c Καὶ ὁ τῶ] Ex P. illud καὶ additum, quod Edd. non habebant.

24. Πρὸ ὁδοῦ ἴσῃ] Τὸ σὺ τῇ σωτηρίᾳ προκόψας ἴσῃ σὺ τῷ ἔργῳ, τῇ τροφὴν ἀπήσασθαι (1) πεπορικὼς ἑαυτῷ. Τοῦτο δὲ πρὸ ὁδοῦ, παροιμιῶδές ἐστι λιγόμενον ἐπὶ τῶν ὕστερόν τι (2) προτέλειον ἐκτελεσμένων τῷ μὴ ταῦτα γινομένων. συμβαλλόμενοι μέντοι τοῖς μετὰ ταῦτα εἰ καὶ κατὰ πάρεργον, ὥσπερ καὶ εἴ τις ὁδοιπορεῖν πρόκειται) ἐπιτελεσθείη καὶ τὰ συνηγμένα ἐχόντων τι τῇ ὁδῷ, παρ' ὃ καὶ πρὸ ὁδοῦ εἰρηκέναι. ὁ δὲ νοῦς, πρὸ τοῦ ὀφειλομένου ἔργου (3) ἴσῃ τοῦτο κατὰ πάρεργον πεπονηκὼς, ὅ, σοι τυχὸν τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν ἐκπορίσει. καὶ Πλάτων δὲ συμπόσιῳ. (4) σύν τι δύ' ἐρχομένω, πρὸ ὁδοῦ βελτιόν ἐστιν ἢ τι ἐροῦμεν, ἀλλ' ἴωμεν. *V.*

29. Ὦ Ζεῦ τεράστιε] Εἰώθασιν οἱ ἀρχαῖοι λέγειν τὰ παραγμάτων τὰ Δία καλεῖν. οἷον διχόμβροι ξένοι, ἱκέσιος Δία Ξένιον, ἔτι δὲ ἐνταῦθα καλῶ τὸν Δία τεράστιον, τὸν ἀποδιόκοντα τὰ τέρατα. τέρας δὲ λέγει τὸ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ τὸν ἀλεκτρυόνα χρήσασθαι. *V.*

30. Ἀλεξίκακε] Ὁ ἀποδιώκων τὰ κακὰ. ἀλεξίκακος δὲ ὁ Ἡρακλῆς, ὡς πολλὰ τῶν εἰς τὸν κόσμον κακῶν ἐκπεμψάντος. *V.*

(1) Πεπορικὼς] Ita dedi ex *G.* Edita enim habebant φειδοπαῖς C. πεπομπαῖς. *M. du S.*
(2) Προτέλειον] Πρωτέλειον editum erat. Correxit *M. du S.*
(3) Ἔσῃ] Ἔσει male edita & hic & supra habuisse vix operae est monuisse. *J.F.R.*
(4) Σύν τι δύ' &c.] Ex Il. K. 224. *M. du S.*

24. Ἐργάσαιο, προσόδου ἴσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα] Aliter in Flor. Cod. ἐργ. ἵν' ἰδίᾳς τὰ ἄλφιτα. *J.B.*
• *Ibid.* Προσόδου ἴσῃ — πεπονηκὼς] Malim πρὸ ὁδοῦ. Sed servavi scripturam Edd. Non deerunt qui προσόδῳ malint; neque iis adversarer; nam id *vectigal* signif. ap. *Diod. Sic.* L. 2. c. 48. οἷς βαλσάμῳ πρόσοδον λαμπρὰν λαμβάνουσι. Immo quemvis quaestum, ut ap. Nostr. T. I. *Somn.* c. 9. ἐντελὴς δὲ τὴν πρόσοδον ante lectum, jam vero πρόσοδον ibi editum alias ob causas. Interim significatus τῆς προσόδου satis notus est aliunde. Vid. *Asin.* c. 50. pr. πρόσοδον τιθέναι ἐξ ἐμοῦ. Et *Herodian.* III. 1. 11. προσόδοις ταῖς ἀπὸ θαλάττης — ἀφιλεῖτο. Nam cum sit construendum, ἴσῃ πεπονηκὼς τοῦτο προσόδου, periphrasi participii satis usitata, de qua egimus Dial. proximo; *quaestum, lucrum*, quem laborando quaerit sutor, esse intelligendum, satis patet, & πρὸ ὁδοῦ, licet *operae pretium* vertas, prae altero languet. *J.F.R.*
26. Ἀφωνότερος — ἰχθύων] *Arist.* 2. de animal. admisit omnibus piscibus vocem, excepto Scaphro & porco fluviatili. Veteres autem quemvis piscem vocabant ἄφωνα, quod vocem edere non posset. Unde *Plutarch.* in Sympos. & *Athen.* existimant Pythagoricos a piscibus abstinuisse ob ἐχιμυθίαν. *G.C.*
28. Ὄναρ πλουτῶν] Simile protulit *Cic.* in Sallust. Pastor quidam apud *Theocr.* in Ecl. IX.

— — ἔχω δέ τοι ὧδ' ἐνύπνιον
Φαίνεται, πολλὰς μὲν οἷς πολλὰς δὲ χιμαίρας.
Possideo quaecunque solent sub nocte videri
In somnis, vim magnam ovium, multasque capellas.
G.C.

Ὄναρ

versus totos consuens, non ut ego nunc extra modulos: verum ille vaticinabatur etiam & divinabat futura, nec tamen inopinatum quid videbatur facere; nec qui audiebat, invocabat ita depulsorem malorum, abominandumve putabat, quod audiret. Verum quid fecisses, si tibi illa Argus navis carina locuta esset, ut quondam illa Dodonae fagus sua voce vaticinata est? aut si tergora vidisses repentia, & boum carnes mugientes, semiassas & elixas, confixas verubus? Ego vero Mercurio assiduus comes, loquacissimo & eloquentissimo Deorum omnium, ac caeteroquin contubernalis vester atque convictor, non multum laboraturus eram in addiscendo vestro sermone. Si vero sanctum mihi silentium promiseris, non

ἔπη ὅλα ῥαψῳδῶν, οὐχ ὥσπερ ἔγωὐνῦν, ἄνευ τοῦ μέτρου, ἀλλὰ καὶ ἐμαντεύετο ἐκεῖνος, καὶ τὰ μέλλοντα προεθέσπιζε, καὶ οὐδέν τι παράδοξον ἐδόκει ποιεῖν, οὐδὲ ὁ ἀκούων ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ τὸν ἀλεξίκακον, ἀποτρόπαιον ἡγούμενος τὸ ἄκουσμα. καίτοι τί ἂν ἐποίησας, εἰ σοι ἡ τοῦ Ἀργοῦς τρόπις ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἐμαντεύετο; ἢ εἰ βύρσας εἶδες ἑρπούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίοπτα καὶ ἑφθά, ἀπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ δὲ, Ἑρμοῦ πάρεδρος ὢν, λαλιστάτου καὶ λογιωτάτου θεῶν ἁπάντων, καὶ τἆλλα ὁμοδίαιτος ὑμῖν καὶ σύντροφος, εἰ χαλεπὰς ἐμελλον ἐκμαθήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν. εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν ὑποσχοίμην, οὐκ ἂν ἀκήκοας

45. Ἀποτρόπαιον] Ὁ ἀποτρόπαιός τις. *V.*

47. Ἡ τοῦ Ἀργοῦς τρόπις] Τρόπις μέρος τοῦ πλοίου, Ἀργὼ δὲ ἦν τὸ πλοῖον ἐφ᾽ ᾧ Ἰάσων ἔπλευσεν. τούτου δέ, ὡς λέγουσιν, ἡ τρόπις ἐλάλει. μαντῶν δὲ λέγει τὴν Διὸς ἐν Δωδώνῃ, ἥτις (5) φηγὸς ἦν δρῦς, ἐξ ἧς ἐμαντεύοντο. *V.* (Apollonius Rhodius in I. G.)

49. Καὶ βοῶν κρέα] Παρὰ Ὁμήρῳ ταῦτα ἐπὶ τῶν Ἡλίου βοῶν ἐν Ὀδυσσείᾳ, ἃς οἱ ἑταῖροι τοῦ Ὀδυσσέως σφάξαντες ἔθυον, αἱ βύρσαι δὲ καὶ τὰ κρέα ἑκατέρωθί τι καὶ ἔβοων, ὥσπερ ζωῆς ἐουσης αὐτοῖς. *V.*

54. Οὐ χαλεπῶς] Οὐ δυσχερῶς. *V.*

55. Εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν] Σιωπήσειν, φυλάξαι τὸ μυστήριον. *V.*

(5) Φηγὸς] Ita restituit Idem, quum legeretur editum ῥιζὲ.

Ὅπερ πλουτῶν] Pro κατ᾽ ὄναρ. Non semel habuimus T. I. Et satis notum est. *J.F.R.*

29. Ζεῦ τιράσιε] Τιράσιος Ζεὺς *Sophocl.* in Oedip. Epi colon. Ζεῦ ἀλεξίκακε τίς ποτ᾽ ὁ πρισσεύς; *Hesych.* ait Τιρασίους Θεοὺς Deos esse signorum ac prodigiorum, effectores. *G.C.*

Ibid. Ἡράκλεις ἀλεξίκακε] *Alciphr.* III. Ep. 47. pr. Ἑρμῆ κεφδῶς, καὶ ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, ἀπεσώθην. Ubi Cl. *Bergl.* hoc primum esse Herculis epitheton ex Luciani h.l. *Aristoph.* Schol. & *Apol. Rhod.* docet. *J.F.R.*

38. Ἀχιλλεὺς ἵππος] *Hom.* Il. T. in fine. *G.C.* i. e. vs. 404. *M.du S.*

Ibid. Ζεύνη] Junone suggerente αὐδήσετα δ᾽ ἵππος θέα λευκώλενος Ἥρη. *E.L.*

39. Μακρὰ χαίρειν] Conf. supr. *Jov. Conf.* c. 32. f. Et infra c. 23. *J.F.R.*

47. Ἀργοῦς] Dicitur fuisse prima navis, in qua Jason cum 54. heroibus Thessalis navigavit Colchos ad rapiendum vellus aureum, dicta ab ejusdem nominis artifice, alii ab ἄργος, quod est velox. Facta est ex arboribus Dodonae silvae Epiri Jovi sacrae, quibus olim oracula reddebantur: unde Poëtae finxerunt hanc navem fuisse vocalem *Apoll.* L. IV. Argon. *G.C.*

48. Φηγὸς] Vocalis haec arbor nonnunquam δρῦς vocatur, nonnunquam φηγός. Nec id mirum; species enim τῆς δρυὸς ἡ φηγός, si *Pausaniae* credamus. Sic enim ille in Arcad. Ἀρκάδων δ᾽ οἱ τοῖς δημοσίοις ἱεροῖς αἱ δρῦς διάφοροι, καὶ τὰς μὲν πλατυφύλλους αὐτῶν, τὰς δὲ φηγοὺς καλοῦσι. Sophocles etiam *fagum* appellat. Trach. 175. versu autem 1175, δρῦν. *E.L.*

Ibid. Αὐτόφωνος] Quid hoc sit, & quando Oracula dici coeperint αὐτόφωνα, ex Nostro discas Ἀλεξ. c. 26. vix enim apud alium invenies. *M.du S.*

49. Εἰ βύρσας εἶδες ἑρπούσας &c.] Nihil ad hunc locum *Gilb. Cognatus* commentatur, qui tamen de Argus navis carina & Dodonae quercu satis multa, quae tamen omnibus nota sunt. Non venit illi in mentem locus *Homeri*, ad quem hoc loco alluserit Lucianus, Odyss. M.

Τοῖσιν δ᾽ αὐτίκ᾽ ἔπειτα θεοὶ τέρατα προὔφαινον,
Εἶρπον μὲν βόες, κρέα δ᾽ ἀμφ᾽ ὀβελοῖς ἐμεμύκει,
Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά. βοῶν δ᾽ ὡς γίνετο φωνή.

Id portentum nempe factum est, quando Ulyssis socii fame coacti solis boves mactavere. *J.P. a G.*

Ibid. Βύρσας — ἑρπούσας &c.] *Homer.* Odyss. M. 395. *M.du S.*

56. Ἐχεμυθήσειν] *Alciphr.* III. p. 406. τὴν ἐχεμυθίαν ὑποσημαίνων. *Silentium* Pythagoricum *subindicans.* Noster *Lexiphan.* c. 9. *J.F.R.*

σαιμί σοι τὴν ἀληθεστέραν αἰτίαν εἰπεῖν τῶν πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας, καὶ ὅθεν ὑπάρχῃ μοι οὕτω λαλεῖν.

pigraber veriorem tibi cauſſam meae cum ſermone veſtro communionis dicere, & unde ſic loqui mihi contigerit.

ΜΙΚ. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρος καὶ ταῦτά ἐστιν, Ἀλεκτρυὼν οὕτω πρὸς ἐμὲ διαλεγόμενος; εἰπὲ δ' οὖν πρὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ὦ βέλτιστε, ὅ, τι καὶ ἄλλο σοι τῆς φωνῆς αἴτιον. ὡς δὲ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς οὐδένα ἐρῶ, τί σε χρὴ διδιέναι; τίς γὰρ ἂν πιστεύσειέ μοι, εἰ τι-μ διηγοίμην ὡς ἀλεκτρυόνος αὐτὰ εἰπόντος ἀκηκοώς; ΑΛΕΚ. Ἄκουε τοίνυν. παραδεξάτατόν σοι λόγον ἐῶ οἶδ' ὅτι λέγω, ὦ Μίκυλλε. ἦτοι γὰρ ὁ νῦν σοι ἀλεκτρυὼν φαινόμενος, καὶ πρὸ πολλοῦ ἄνθρωπος ἦν. ΜΙΚ. Ἠκουσά τι καὶ πάλαι τοιοῦτον ἀμέλει περὶ ὑμῶν, ὡς ἀλεκτρυών τις νεανίσκος φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει, καὶ συμπίνοι τῷ θεῷ καὶ συγκωμάζοι, καὶ κοινωνοίη τῆς ἐρωτικῶν. ὁπότε γοῦν ἀποίη πρὸς τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπάγεσθαί τε τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ ἐπειδὴ μάλιστα τὸν Ἥλιον ὑφεωρᾶτο, μὴ καλιδῶν ἐξείποι πρὸς τὸν Ἥφαιστον, ἔξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν ἀεὶ τὸν νεανίσκον, μηνύσοντα ὁπότε φαίνοι ὁ Ἥ-ν

3. MIC. Verum nonne ſomnium & hoc eſt, gallus ita mecum loquens? Dic ergo, per Mercurium, optime, quae etiam alia tibi ſit loquelae cauſſa. Ut vero taceam, & ad neminem quidquam dicam, quid eſt quod metuas? Quis enim crederet mihi, ſi cui narrarem, tanquam qui de gallo iſta dicente audierim? GALL. Audi ergo. Remotum ab omnium opinione eſſe, quod tibi dico, bene novi Micylle. Hic enim, qui nunc tibi gallus eſſe apparet, non ita multo ante homo erat. MIC. Audivi quiddam tale olim ſane de vobis, Gallum quendam juvenem amicum fuiſſe Martis, potaſſe cum Deo & comiſſatum viſſe, & amoribus illius ſubſerviiſſe. Quoties enim abiret ad Venerem Mars adulterii cauſſa, adduxiſſe etiam Gallum: cumque Solem praeſertim ſuſpectum haberet, ne rem viſam Vulcano enunciaret; extra ad januas reliquiſſe ſemper juvenem, indicaturum ſibi, quan-

a Εἴ τις] Εἴ τι P. b Αὐτὰ] Αὐτὸ marg. A1. c Λόγον] Deeſt in Fl. d Ὁπότε] Εἴ ποτε Fl. e Ἀεὶ] Abeſt in Fl. f Φαίνοι] Ἀνέχοι G. & marg. A1. Nil mut. Edd.

73. Φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει] Λέγεται ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τὸν Ἥφαιστον εἶχεν ἄνδρα. καὶ ὁ Ἄρης τοιχίλος ἐμοίχευεν. κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ ὡς, ὅ' ἢ ὅτου, καὶ ὡς ξυμπίνοι ⊖ ὡς * ξυγκωμάζοι, καὶ ὡς κοινωνοίη τῆς ἐρωτικῶν. V.

* Συγκωμάζοι] Συγκώμαζοι edita, media brevi; quod bene quidem mutavit *Solanus*; quum vero ξυγκώμαζον etiam ſcripſiſſet, & ξύμπινον, quod editum erat, reliquerit, ac vulgatum κοινωνοῖ tamen in κοινωνοίη commutarit; ego ut priora etiam optativam formam referrent, curavi. J.F.R.

67. Παραδεξάτατόν σοι λόγον ὅτι λέγω] In Flor. Cod. deeſt λόγον. Sed ſimilibus originationibus gaudere Lucianum ſupra monui. J. B.

68. Λόγον — λέγω] Vid. de his cognatorum verborum additionibus *Jenſ.* ad *Jov. Conf.* ubi πομπὰς πέμπειν & ſexcenta ſimil. Quare & hic λόγον ante λέγω non ejicio cum Fl. J.F.R.

89. Μεμιγμένος] Correxerat *Solan.* ἐμεμιγ. Sed nihil opus eſſe augmento addito, ſaltem in his temporibus, plus ſatis inculcatum ad *Alex.* c. 22. *pro Imag.* c. 3. & 19. Et I. *Ver. Hiſt.* c. 13. ubi exemplorum ſegedi affatim; quae ſi non ſufficiant, adde Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* L. 2. c. 8. No. 63. qui duodecim etiam teſtimonia neglecti augmenti adferens, ad *Jungerman.* ac *Dukerum* remittit. Quomodo Cod. L. hic habeat, non ſatis adſequor ex adnotatione ejusdem *Solani*, in inferiore marg. *Junt.* ſic adſcripta: ἐμεμ—— L. ἐστεφάνωτο. Nam praeter conſuetudinem ſic jam literam codicis inter duo verba inſerit. Interim, eum omnino voluiſſe ἐμεμηχάνητο legi, certum eſt, quod praeterea ἐ ipſi etiam textui adpoſuerit. Conjicio tamen in L. prius verbum cum augmento fuiſſe ſcriptum, ejusque gloſſam ἐστεφάνωτο vel margini ejusdem adpictam, vel ipſi quoque contextui infartam. J.F.R.

Ibid. Ἀφροδίτην δὴ, ὡς ἀφρίδη, τὸν Ἄρεα ἀγανακτῆσαι κατὰ τοῦ Ἀλεκτρυόνος] Mirum ni illud ὡς ἀφρίδη ſit gloſſema

quando Sol appareret. Tum obdormiviſſe aliquando Gallum, ſuumque praeſidium imprudentem prodidiſſe: Solem vero non animadverſum adſtitiſſe Veneri & requieſcenti ſine cura Marti, qui crederet indicaturum, ſi quis adveniret, Gallum. Atque ita Vulcanum a Sole edoctum, ipſos comprehendiſſe, injectis vinculis irretitos, quae olim illis paraſſet. Dimiſſum vero Martem iratum Gallo, illum ipſis cum armis in avem cognominem mutaſſe, ut pro galea criſtam haberet in capite. Eam ob cauſſam vos, ut excuſetis vos Marti, cum nihil jam prodeſt, cum ſentiatis orientem Solem, canere diu ante, ejusque ortum ſignificare.

4. GALL. Aiunt quidem & iſta Micylle. Mea autem ratio alia fuit, qui plane nuper in gallum tranſierim. MIC. Quomodo? velim enim hoc maxime ſcire. GALL. Noſti igitur Pythagoram Mneſarchi F. Samium? Sophiſtam illum ais,

λι@· εἶτα ποτὲ καθαιρεμένην ⸗ † Ἀλεκτρυόνα, ϗ προδῦναι † φρεσὶν ἄκοιτα· † δὲ Ἥλιον καθόντα ἐπιϛῆναι τῇ Ἀφροδίτῃ, ϗ τῷ Ἄρει ἀφρόντιδι ἀναπαυομένῳ, ⸗ τὸ πιϛεύειν † ἀλεκτρυόνα μηῦσαι ἂν, εἴ τις ἵκοιτο, ϗ ὕτω † Ἡφαίϛου παρ' Ἡλίῳ μαθόντα συλλαβεῖν αὐτούς, δεθέντα λόντα ϗ σαγηνεύσαντα τοῖς δεσμοῖς, ἃ πάλαι ⸗ μεμηχάνητο ἐπ' αὐτούς· ἀφεθέντα δὲ, ⸗ [ὡς ἀφείθη] † ᵇ Ἄρην ἀγαναχτῆσαι ϗ τῷ Ἀλεκτρυόν@·, ϗ μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ὄρνεον αὐτοῖς ὅπλοις, ὡς ⁱ ἀντὶ τῆς κράνους † λόφον ἔχειν· ὅτι τῇ κεφαλῇ. ⸗ τοῦτο ὑμᾶς ἀπολογουμένους τῷ Ἄρει, ⸗ ὅτ' ἐδὲν ὄφελ@·, ἐπειδὰν αἴσθησθε ἀνατέλλοντα † Ἥλιον, πρὸ πολλῆς βοᾶν, ἐπισημαινομένους † ἀνατολὴν ᵏ αὐτοῦ.

ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν ϗ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε. τὸ δὲ ἐμὸν ἑτεροῖόν τι ἐγένετο, ϗ πάνυ ἀναγκα@· εἰς ἀλεκτρυόνα σοι μεταβεβηκα. ΜΙΚ. Πῶς; ἐθέλω γὰρ τοῦτο μάλιϛα εἰδέναι. ΑΛΕΚ. Οἶδα ἄρα † Πυθαγόραν Μνησαρχίδην Σάμιον; ΜΙΚ. Τὸν σοφιϛὴν λέ-

g *Μεμηχάνητο*] Sic Edd. omnes. Ἐμεμηχ. vel Ἐπεποίητο L. vid. nott. In marg. *Al.* Ἐπεποίητο etiam adſcript. h Ἄρεα] Sic Edd. & P. Ἄρη *Fl.* i Ἀντὶ τοῦ κράνους] Ἀντὶ τοῦ κόρυθ@· marg. *Al.* k Αὐτοῦ] Abeſt a *Fl.* l Οἶδα ἄρα † Πυθαγόραν Μνησαρχ. Σάμιον] Ἀκούεις τινὰ Π. ΜΝ —— Σαμ. P. Vulgatam Ed. ſervant in prioribus; ſed omittunt Mn. Σαμ. praeter Ed. P. quae habet.

83. Καθόντα] Ἀγνοοῦντα. *V.*

95. Ὄφελ@·] Τὸ ἔξης· † καί τι ἐδὲν ὄφελ@·. τί γὰρ μὴ τὸ γνῶναι τὴν προδοσίαν, εἰ βοᾶτε, ὄφελ@·. *V.*

† Καί τι] Corrupta haec. Lege ὅτι pro καί τι. *M. du S.* Καί τοι rectius legit Cl. *J. J. Wetſtenius.*

ſema τῷ, ἀφθόνῳ. Ego certe ita exiſtimem. Narrat Micyllus fabulam Galli, cum in coelo cum reliquis Deis viventem, Martis praecipue ſtudioſum fuiſſe; in cujus gratiam cum vigilias ageret, dum ille cum Venere concumberet, indicaturus, ſi vel Sol, vel alius quisquam accederet, ſomno fuiſſe oppreſſum, atque ita concumbentes illos a Sole fuiſſe Vulcano proditos. Tum vero Martem, ubi vinculis eſſet ſolutus, quibus a Vulcano cum Venere eſſet comprehenſus, prae indignatione mutaſſe Gallum in avem. *J. J.*

90. Ὡς ἀφείθη] Tam manifeſta haec eſt explicatio praemiſſi participii ἀφεθέντα, ut vix mihi temperarim, quin contra Edd. omnes ejeciſſem. Sed ne temerarius videar, uncis ut ſuſpectum ſecluſi. *J. F. R.*

Ibid. Τὸν Ἄρεα] Utrovis more dici Ἄρεα & Ἄρη ex Grammaticis notum. Vid. infra Δημοσθένει & Δημοσθένη. ad *Demoſth. Encom.* c. 2. & 9. Ideoque a vulgata non receſſi. *J. F. R.*

3. Πυθαγόραν Μνησ.] Addidit Ed. P. Μνησαρχίδην Σάμιον, quod etiam in P. invenitur. Quod ideo genuinum exiſtimo, quia mox a Micyllo Μνησάρχου υἱὸς vocatur. In eodem Codice pro οἶδα ἄρα, legitur ἀκούεις τινὰ Π. *M. du S.*

4. Μνησαρχίδην Σάμιον] Samii Mneſarchi annulorum ſculptoris, de quo *Laërt.* *G. C.*

λόγεις ; τ' ἀλαζόνα, ὃς ἐνομοθέτ{ μήτε κρεῶν γεύεσ{, μήτε κυάμων ἐσθίειν, ἥδιστον ἐμοὶ γῦν ὄψον [a] ἐκτράπεζον ἀποφαίνων ; ἔτι δὲ καὶ πείθων τοὺς ἀνθρώπους ἐς πέντε ἔτη μὴ ἀφελέγεσ{. ΑΛΕΚ. Ἴσθι ταῦτα [b] κἀκεῖνο, ὡς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου, Εὔφορβος γένοιτο. ΜΙΚ. Γόητα, φασὶ, καὶ τερατουργὸν τ' ἄνθρωπον, ὦ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Ἐκεῖνος αὐτὸς ἐγώ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας, ὥστε παύου, ὦ ἀγαθὲ, λοιδορούμενός μοι, καὶ ταῦτα, οὐκ εἰδὼς οἵός τις ἦν τ' τρόπον. ΜΙΚ. [c] Τῆτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερον, ἀλεκτρυὼν φιλόσοφος. εἰπὲ δὲ ἅμως, ὦ Μηνάρχου παῖ, ὅπως

superbum, qui legem tulit, de carnibus non gustandis, de non edendis fabis, *qua lege* suavissimum mihi quidem pulmentum, & facillimum concoctu, a mensis removit: qui praeterea persuasit hominibus, ut per quinque annos inter se non colloquerentur. GALL. Noris ergo illud quoque, eum ante Pythagoram fuisse Euphorbum. MIC. Impostorem aiunt & praestigiatorem fuisse hominem, o galle. GALL. Ille ipse ego tibi adsum Pythagoras: itaque desine, bone vir, mihi maledicere, idque cum nescias, quibus moribus fuerim. MIC. Hoc jam multum illo portentosius, gallus philosophus! Verum dic tamen Mnesarchi fili,

a Ἐκτράπεζον ἀποφαίνων] Ἐκτράπεζον, ἄπονον ἀποφαίνων Edd. excepta *Fl.* quae ἄπονον ignorat, quam secutus sum. b Κἀκεῖνο] Ἐκεῖνον *Fl.* c Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατ.] Ταῦτα μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερα *Fl.* Vulgatam tenet *P.* cum *P.* & cett.

7. Ἐκτράπεζον] Ἐξω τ τραπέζης. *V.*

11. Εὔφορβος γένοιτο] Οὗτος ἦν ὁ Τρώων. ὅτις ὑπὸ Μενελάου ἀφῃρέθη τ Πάτροκλον ἐπλευσεν. *V.*

18. Ὦ Μηνάρχου παῖ] Μήναρχος πατὴρ ἦν Πυθαγόρου. καλῶς ἂν παῖζων Μηνάρχου παῖδα τ ἀλεκτρυόνα ἐπάλεσεν. *V.*

5. Ὃς ἐνομοθέτησε] De disciplina Pythagorica *Gell.* L. I. c. 9. L. IV. 11. *Ovid.* XV. Metam. *G.C.*

Ibid. Μήτε κρεῶν γεύεσθαι] Aristoxenus apud *Laërtium* p. 219. A. ait, eum πάντα τὰ ἄλλα συγχωρεῖν ἐθίειν ἑαυτὸν, μόνων δὲ αὐτὸν ἀπέχεσθαι ἀρετῆς βοὸς, καὶ κριοῦ, a quibus, nisi cui absunt alia, quis non abstinet? *E.L.*

6. Κρεῶν γεύεσθαι] *Senec.* Ep. 19. *G.C.*

7. Γοῦν — ἀποφαίνων] Non agnoscit ἄπονον *Fl.* Ed. quod reliqui omnes impr. ante ἀποφαίνων habent. *M. du S.*

Ibid. Ἐκτράπεζον ἄπονον] Legendum videtur ἄπονον ἐκτράπεζον. *F.G.*

Ἐκτράπεζον, ἄπονον ἀποφαίνων] Si καὶ additum usquam invenissem, transpositionem Cl. *Gesneri* etiam in textum recepissem. Jam vero & aliquid addere, & transponere simul, non sum ausus; sed satis habui lectionem *Fl.* revocare sensum optimum exhibentis. Interpres *Parisinae* intellectui consulturus ἄπονον reddiderat *salubre & parabile*. *J.F.R.*

Ibid. Ἄπονον ἀποφαίνων] Diu aestuavi, quid sibi vellet hic τὸ, ἄπονον, quod eo, quo spectatur, loco prorsus non convenit; donec tandem ex editione Florentina, quae hac voce omnino caret, didici eam abesse debere ab hoc loco, & haud dubie ab somniantibus vel typothetis vel librariis inculcatam; quod propter affinitatem priorum syllabarum in ἀποφαίνων facile potuit contingere. Ut meam tibi mentem candide aperiam, Lector; opinatus eram ego pro ἄπονον legendum esse ἀπόῤῥητον. Ἀπόῤῥητα scilicet, ea sunt, quae religionis causa dici, vel fieri sunt vetita. Sic pag. sequenti eosdem hos κυάμους, si edantur ab ave, vocat Gallus οὐκ ἀπόῤῥητον τροφήν. Sic ὕραγος apud Nostrum *de Sacrificiis* T. I. c. 9. f. dicitur ἄβατος ἐ ἀπόῤῥητος τοῦ ἱεροῦ γένους. Nimirum vox ἀπόῤῥητος propria fuit de iis sacris, quae erant μυστικὰ, & vulgo enunciari vetita. Sic τελεταὶ ἀπόῤῥητοι apud Nostrum in *Amoribus* c. 42. & ἐξαγορεύειν ἀπόῤῥητα dicebantur, qui sacra Eleusinia enunciabant. Vide Nostrum in *Revivifcentibus* T. I. c. 33. Sed ut ante dixi, non liquet, vel ipsum ἄπονον, vel pro eo quodcumque aliud ab Luciano profectum esse: quare furcillis exigatur ea vox. *J.J.*

Ἄπονον ἀποφαίνων] Duas habeo de hoc loco conjecturas: unam, ut ἄπονον transponamus, & adjiciamus copulam, hoc modo, ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον ἐ ἄπονον, eo sensu, quem in interpretatione posui. Ἄπονον certe hoc significare posse, nemo facile negaverit: verumne sit? alia quaestio est: sed ad nostram rem satis est, modo furor ita putaverit. Certe alvum facile transire κύαμους, etiam illi non negant, qui flatulentum esse ajunt. Altera conjectura nostra est, an forte legendum sit ἄπονον, qua ratione locum servare posset suum, & jungi cum ἐκτράπεζον. Nempe ἄπονον significare puto contrarium nominis σύνου: quemadmodum hoc denotat facile emtu, parabile, vile; ita ἄπονον fuerit, quod non prostat venale, nec proinde emi facile potest. Sed conjectura utraque est: qua melius quid afferri opto. *J.M.G.*

11. Εὔφορβος] Nobilis Trojanus Iliaco in bello a Menelao occisus, cujus animum Pythagoras in se immi-

li, quomodo nobis pro homine avis, pro Samio autem Tanagraeus factus sis: nec enim probabilia sunt ista, neque valde creditu facilia, cum *praesertim* duo jam mihi observasse in te videar plane a Pythagora aliena. GALL. Quaenam? MIC. Unum, quod loquax es, & clamosus; at ille tacere per quinque, puto, annos solidos hortabatur: alterum autem omnino etiam legibus *illius* adversum. Cum enim non haberem quod tibi objicerem *in cibum*, fabas heri, quod scis, habens *domum* veni, & tu nihil cunctatus illas legisti. Itaque *alterutrum* necesse est, aut mentitum te, & alium esse, aut si sis Pythagoras, legem a te

ἡμῖν ἀντὶ μὲ ἀνθρώπε ὄρνις, ἀντὶ δὲ Σαμίε Ταναγραῖος ἀναπέφηνας; ἢ πιθανὰ γὰ ταῦτα, οὐδὲ πάνυ πιστεῦσαι ῥάδια, ἐπεὶ καὶ δύο ἤδη μοι τετηρηκέναι δοκῶ πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ τῦ Πυθαγόρε. ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα; ΜΙΚ. Ἓν μὲ, ὅτι λάλος εἶ, καὶ ξηραλοιπός· ὁ δὲ σιωπᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρῄνε· ἕτερον δὲ καὶ παντελῶς παράνομον. ἢ γὰ ἔχων ὅ, τι σοι ἐμβάλοιμι, κυάμυς χθὲς, ὡς οἶδα, ἔχων, ᵈ ἦκον· καὶ σὺ οὐδὲν μελλήσας ἀνέλεξας αὐτές· ὥστε ἢ ἐψεῦσθαί σοι ἀνάγκη, καὶ ᵉ ἄλλῳ εἶναι, ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι γενομενοκέναι, καὶ τὸ ἴσον ἠσε-

ᵈ Ἦκον] Forsan ἦκα adscripsit *M. du S.* ᵉ Ἄλλῳ] Sic recte marg. *M.* 1. & *P.* Ἄλλο Edd. cett. omnes.

19. Ἀντὶ Σαμίε Ταναγραῖος] Σάμος νῆσος ἦν, ὅθεν ὁ Πυθαγόρας· Τάναγρα δὲ πόλις Βοιωτίας, ὅθεν ὁ Μίκυλλος. *V.*

* Post ὁ Μίκυλλος in Edd. addebatur ὢν ἀναμίτης. In *V.* ὢν ἀναμίτης, quod cum aliunde huc irrepsisset, delendum esse. *M. du S.*

† Ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι] Ἢ Πυθαγόρειόν τι ante editum. Correxit * *M. du S.*

migrasse affirmabat. *Ovid.* L. XV. Metam. *G.C.*

Εὐφορῶν γένοιτο] Non solus hoc Lucianus tradidit. Res est omnibus ex *Ovidio* aliisque nota. *M. du S.*

13. Ἐκεῖνος αὐτὸς] Paraphrasis est hujus versus.

Ἐκεῖνός ἐστιν εἰμὶ λοιδορεῖ δὲ μοί. *J. B.*

16. Τοῦτ' οὖ μακρῷ ἐκείνυ τίρατ.] In Flor. Cod. ταῦτα μ. ἐ. τίρατα δίκαια. *J. B.*

18. Μετεμάχετο] *Herodot.* IV. 159. f. & supra initio hujus capitis. *M. du S.*

20. Ταναγραῖος] A Tanagra Boeotiae mediterraneae urbe, de qua *Ptolem.* L. III. c. 5. *Plin.* L. X. c. 2. *G.C.*

Ταναγραῖος] (*Varro* de R. R. III. 9. & *Colum.* VIII. 2.) *Leedes.* Vide *Plinium* X. 21. de Gallis Tanagraeis, quos fortissimos fuisse ait. Et adde quae noster habet de certaminibus Gallorum apud Athenienses Gymn. c. 37. *M. du S.*

Ταναγραῖος ἀναπέφηνας] Nimirum *Tanagram Galli patriam* suam non minus ac *Rhodum nobilitarunt*, Plin. 20, 21, 24. Add. Colum. 8, 2, 4. & 13. *J. M. G.*

28. Ἦκον] Quod *Solanus* ἦκα conjecerit, ejus rei caussam aliam non video, quam euphoniam. *J. F. R.*

30. Ἄλλῳ] Antea legebatur ἄλλο. Mutavit *Par.* merito, sed sola. *M. du S.*

Ἄλλῳ] Servavi quidem Parisinae Ed. lectionem, & *Solano* monenti parui, licet suspicer & ejus editorem tamen ἄλλο legisse; quum in versione dederit, *quum aliud quiddam sit.* Credoque eum id inter corrigenda typographorum specimina ex arbitrio mutasse, quod sic melius cum dativis proximis conveniat; eademque ratio me movit, ut meliora sequerer; alioqui vulgata facile defendi posset. *J. F. R.*

Ibid. Ἢ Πυθαγόρᾳ] Ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι ᾠηθησομενοκέναι καὶ τὸ ἴσον ἠσθιεκέναι κυάμυς φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κιφαλὴν τῦ πατρὸς ἐδηδοκώς. *Aut si Pythagoras, peccasse, & neque impium fuisse, si fabas ediisti, ac si patris caput comedisses.* Nimirum, quia Pythagorici a fabis abstinebant, quod illorum magister eas parentum capitibus esse similes docebat. Superius in dialogo Menippi & Aeaci, cum Menippus dixisset, in pera sua non nisi fabas esse, quas nolit edere Pythagoras, respondet hic: Δὸς μόνον, ἄλλα ᾠηθήσῃ νεκρῶς δόγματα· ἤμαθον γὰ, ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι, καὶ κιφαλαὶ τοκέων ἐνθάδε. *Da modo. Apud inferos aliae sunt opiniones. Didici enim hic fabas & caput parentum nihil habere similitudinis.* ubi nescio cur interpretes vertant κιφαλαὶ testiculos. quamvis non ignorem alios hanc quoque tradere caussam cur Pythagoras fabis abstinuerit, quia virides fabae similes sint ἀνδρείοις μορίοις, ut loquitur Lucianus in Εἰκόσι πρόσωπ. Sed de capite parentis *Clem. Alexand.* 3. Strom.

Οὐδὲ μὴν ὅτι ἀνθρώπε κιφαλῆ ἀπεῖκασαι κύαμος κατὰ τὸ ἐπίλλυον,

Ἴσον τοι κυάμυς τρώγων, κιφαλάς τι τοκήων.

ἠσεβηκέναι κυάμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τῇ ματρὸς [a] ἐδηδόκεις.

ΑΛΕΚ. Οὐ γὰρ οἶδα, ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτία τούτων, οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἑκάστῳ βίῳ. ἐγὼ δὲ τότε μὲν οὐκ ἤδιον τοὺς κυάμους, ἐφιλοσόφουν γάρ· νῦν δὲ φάγομαι ἄν, ὀρνιθικὴ γάρ ἡ οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή. ἀλλ' εἴ σοι φίλον, ἄκουε πῶς ἐκ Πυθαγόρου τοῦτο νῦν εἰμι, καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβιώτευσα βίοις, καὶ ἅτινα ἐκ μεταβολῆς ἀπολέλαυκα ἑκάστης. ΜΙΚ. Λέγοις ἄν, ὡς ἔμοιγε καὶ ἥδιστον ἂν τὸ ἄκουσμα γένοιτο, ὥστε εἴ τις αἵρεσιν προθείη, [b] πότερον μᾶλλον ἐθέλω σε ἀκούειν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος, ἢ τὸ πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκεῖνον αὖθις ὁρᾶν, τὸ μικρὸν ἔμπροσθεν, οὐκ οἶδα, ὁπότερα ἂν ἑλοίμην, ὕτως ἀδελφὰ ἡγοῦμαι τὰ σὰ τοῖς ἡδίστοις φανεῖσι, καὶ ἐν ἴσῃ τιμῇ ὑμᾶς ἄγω,

violatam, & aeque factum impiè, cum fabas devoraſti, quam ſi caput parentis ediſſes.

5. GALL. Videlicet non noſti Micylle, quae ſit horum cauſſa, neque quae unicuique vitae conveniant. At ego tum fabas non edebam; philoſophabar enim; jam vero licet edam; gallinaceus enim, nec interdictus ille nobis cibus. Sed ſi placet audi, quomodo ex Pythagora hoc nunc ſim, & in quibus ante vitis vixerim, & quid ex unaquaque mutatione commodi vel incommodi ad me pervenerit. MIC. Dixeris: nam mihi quidem ſupra quam dici poteſt jucundum fuerit audire: adeo ut ſi quis mihi optionem proponat, utrum malim te audire talia enarrantem, an illud beatum undique ſomnium, quod paullo ante *mihi obtigit*, rurſus ſomniare, neſciam utrum praeoptem: adeo geminos arbitror tuos *ſermones* viſis jucundiſſimis, & in aequali vos honore habeo, te, & pretioſiſſimum

a Ἐδηδόκεις] Ἐβεβρώκεις marg. *AIW*. b Πότερον] Πότερα marg. *At*.

38. Οὐκ ἀπηγορευμένη.] Οὐκ ἀπηγορευμένη. *V*.

45. Ἢ τὸ πανευδαίμονα ὄνειρον] Καλῶς τὸ πανεῦ. ἄμφω γὰρ τερατώδη καὶ εἰς φόσμον ψυχῆς ἀποτελοῦντα. *V*.

Fabas inquit prohibuiſſe Pythagoram, quod ſit legumen flatus excitans, *non quod parentis capiti ſit ſimile, ut velit ille verſus. Idem eſt fabas atque caput patris edere.* *J.G.G.*

32. Φαγόντα] Scribere debuit φαγόντι. Sed innumera ſunt, quae hujus farinae admiſit. *M. du S.*

Φαγόντα] Paullo inclementius *Solanus* pronuntiat; quaſi per errorem ita ſcripſerit Noſter, pro φαγόντι. Immo cum dativo abſurdus ſenſus erit: *qui fabas edit, fabas edenti ſimilis eſt*, & dativus quidem convenit cum praemiſſis, accuſativus vero ad infinitivum ἠσεβηκέναι reſpicit, pro ὡς φαγὼν ἠσεβηκας. Et ſi innumera talia inveniuntur, & quidem quorum ratio conſtructioque ſatis adparet, id linguae genio proprium eſſe ſtatuendum potius, quam pro incuria habendum. Alia res foret, ſi nihil convenientiae inveniremus. Exempla quaedam alia videbimus infra hoc *Dial.* c. 26. ubi ſimiliter praecedente dativo ſequitur accuſat. cum in fin. κίνδυνος, ἐμοὶ μὲ, — ἀμύξαι ὀντερμόντα. *J.F.R.*

33. Κεφαλὴν] Vide N. Δ. XX. *Clem. Alex.* Strom. III. *Ovid.* Met. XV. vſ. 2. *A. Gell.* XI. 4. *E.L.*

40. Ἐν ὅσοις — ἐβιώτευσα βίοις] Βίος generaliter de vitae genere victuſque quaerendi ratione etiam *Alciphr.* I. 29. p. 120. χρηστέον γὰρ ἤθεσι λίχνοις τῷ βίῳ. *probioribus enim moribus quam pro iſto* (ſcil. meretricio) *vitae genere, uteris.* Pluta ibi ſimilia adfert doctiſſ. *Bergler.* alias ὁ βίος etiam *homines* vertendum, vid. ap. Noſtrum *Amor.* 20. & c. 33. & T. I. *Tim.* §. 25. &c. De uſitata autem repetitione verbi cognati ſatis dictum alibi, ut ad *Alex.* c. 32. Et paullo ante *Jov. Trag.* c. 22. Sed haec adeo ſunt frequentia, ut poſtea ſilentio praeterire ſit animus, niſi qua obiter eodem lectorem ablegare neceſſitas cogat. *J.F.R.*

54. Ἀμενηνὰ] *Homer.* Od. K. 533. &c. *M. du S.* Ibi legimus — ἀμενηνὰ κάρηνα. *imbecilla capita.* Adde *Odyſſ.* T. 560. — ἀμενηνὸν εἴδωλον ὀνείρου. Ac ſaepe alibi. *J.F.R.*

63. Γάργαλον] Adſcripſerat Noſter. V. *Th. M.* Ejus autem verba in ΓΑΡΓΑΛΙΣΜΟΣ ſunt: Γαργαλισμὸς μὴ εἶναι, γάργαλος δέ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Μίκυλλος, ἢ Ἀλεκτρυών· τοιοῦτος γάργαλος παρέχετό μοι τὰ ὀνείρατα. *J.F.R.*

64. Ἡράκλεις, δεινόν τινα φῆς τὸ ὄρασίν τῇ ὀντοῖς, εἶγε πάνυ ὤν &c.] Pater voci octavae adſcripſit ὀνείρατα, quum manifeſtiſſime appareat ex ſequentibus, auctorem ſcripſiſſe vel in animo habuiſſe ſcribere maſculino genere: nec tamen ſequentia talia ſunt, ut ad τὰ ὄρατα referri poſſint, ſed debeant ad ipſum ὄνειρον. Equidem hic locus ſimillimus eſt *Livianis* illis XXVII. 27. *L. Calius triplicem rei geſtae ordinem edit: unam traditam fama, alteram ſcriptam, tertiam quam ipſe pro inquiſita ac ſibi comperta affert.* Ubi poſſem ſuſpicari τὸ *ordinem* veniſſe ex permutatis & contractis litte-

ris

pnum illud somnium. GALL. Adhuc ni-
mirum retractas illud somnium, quodcun-
que demum fuit, quod tibi oblatum est,
& vana quaedam simulacra illius servas,
inanem, & poëtico verbo fugacem quan-
dam felicitatem memoria persequens.

6. MIC. Ego vero nunquam, galle,
obliviscar, bene noris, illius visi: adeo
multo mihi melle in oculis relicto abiit, ut
vix aperiam prae illo palpebras, in somnum
rursus tractas. Quale quid igitur conversae
in auribus plumae efficiunt, talem illa visa
praestitere mihi titillationem. GALL. Mi-
rum, Hercule, mihi narras amorem inso-
mnii; si volucre cum sit, & terminum sui
volatus somnum habeat, jam transilit li-

ποσά τε, ἢ τὸ πολυτίμητον ἐκεῖνο. ΑΛΕΚ. Ἔτι γὰρ σὺ ἀναπεμπάζῃ τ' ὄνειρον, ὅτις ποτὲ ὁ φανείς σοι ἦν, [c] καί τινα ἰνδάλματα μάταια διαφυλάττεις, κενὴν, ἢ ὡς ὁ ποιητικὸς [d] λόγος, ἀμυδρήν τινα εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων;

MIK. Ἀλλ' οὐδ' ὁπωσοῦν ἐπιλήσομαί ποτε, ὦ ἀλεκτρυών, εὖ ἴσθι, τῆς ὄψεως ἐκείνης. οὕτως μοι πολὺ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καταλιπὼν ᾤχετο, ὡς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτῆς, εἰς ὕπνον αὖθις καταστρώματα. οἷον ἐν τοῖς ὠσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται τρεφόμενα, τοιοῦτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ ὁρώμενα. ΑΛΕΚ. [e] Ἡράκλεις, δεινά τινα φῂς τὰ ἐρωτικὰ τῆς εὐτυχίας, εἴγε πτηνὸς ὤν, ὡς φασι, καὶ ἄρον ἔχων τῆς πτήσεως τ' ὕπνον; ὑπὲρ τὰ ἑπτάμε-

[c] Καί τινα &c.] Sex illa verba a καὶ ad καὶ omissa in *Fl.* [d] Λόγος] Λόγος φασὶν *Fl.* Abest φασὶν a cett. [e] Ἡράκλεις] Sic *Fl. P. H.* &c. recte. Ἡράκλης *F.* [f] Εὐτυχίας] Nil mut. *Fl.* Οὐσίας *Gron.*

51. Ἀναπεμπάζῃ] Τὰ προδιαμεμιτημένα ἀναμιμνήσκῃ *V.*
64. Δεινά τινα φῂς] Μέγαν, θαυμαστὸν. *V.*
66. Ὑπὲρ τὰ ἑπταμύελα ἤδη πηδᾷ] Φαυλός τις ἐγένετο, ὅστις ἑπτὰ πυλὰς, τ' ἐν πρὸ αὐτοῦ σταδίων † γ'

* Ὑπὲρ] Πρὸ editum, correxit *Solan.* Et mox pro φαυλότερος ἦν ἤνετο, dedit Φαυλός τις, ex *Coll.* quod sic quidem exhibui, quia rectius altero, nondum tamen adcuratum; sed vel Φαῦλος scribendum, vel cum *Suida* (quem sequeretur, quia ex eo plurima compilavit Scholiastes) Φαῦλλος.

† γ'. πύλας] Forsan π'. scribendum. Certe non γ'. *M. du S.*

teris pro *rationem*. Sed simile exstare video in *Varrone* lib. I. R. R. c. 12. *Sin cogare secundum flumen aedificare, cavendum ne adversum eum ponas*, quasi putasset se scripsisse *fluvium* vel *amnem*. Item in *Vitruvii* praefatione libri VII. *Itaque quoniam sexto volumine privatorum aedificiorum rationes perscripsi, in hoc, qui septimum tenet numerum, de expolitionibus exponam.* Caeterum sequentia verba ἢ ὄφον ἔχων τ' πτήσεως τ' ὕπνον imprudenter & inepte vertunt *metasque volandi praescriptas habeat somnium*. Ita apud interpretes insomnium habet metas volandi somnium; quae quis intelligit? Lucianus de ipso somno id dicit, & posse tamdiu circumvolare somnium, donec duret somnus, recte & elegantissime statuit. *J. G.*

65. Εὐτυχίας] Quis dixerit, studione an parum attenta mente sic dederit Lucianus? At quia enallagae hujusmodi sunt frequentes, de quibus T. I. non semel monuimus, etiam hic nihil sine Codicum auctoritate mutassim. Conf. ad 2. *Ver. Hist.* c. 37. *Tyran.* c. 8. *Imag.* c. 9. Aliaque quae forsan ex Indice patebunt. Nec vitii potest esse suspectum, propter versum, hoc

πύλας, ἢ τούτους πηδῶντα ὁ Φαυλὸς ὑπὲρ τοὺς γ' πύλους ἐπήδησεν ἐμφέρεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶ ὑπὲρ τὸ ἀμφρᾶσθαι τι ποιοῦντος, ὑπὲρ τὰ ἑπταμύελα πηδᾶν. *V.*

Theocriti Eid. XX. 31. Καὶ πᾶσαί μοι φιλεῦντε τὰν ὀ' ἀγυιὰν μ' ὅτι ἰφίλασεν. *Omnes mulieres me amant; urbanae vero me non amant.* Ubi πᾶσαι refertur ad γυναῖκες versu proximo praemissum. ἀγυιὰν vero eodem referendum, refertur ad intellectum κομῶσαι vel sim. etsi earum nulla mentio facta. *J. F. R.*

Ibid. Εἴγε πτηνὸς ὤν] Ὑποσύλοσιον, ut etiam mox illa, μιλιχρὸς ἔσω & ἀεργὴς φαινόμενος, &c. Neque dixeris haec referri ad vocem ἔρωτα, disconvenit enim. Plane quidem hoc Luciani festinantis, & de re ipsa magis quam dictione cogitantis παρόραμα. *Th. M.*

Ibid. Πτηνὸς . .] Πτηνὸν ὄνειρον vocat *Eurip.* Phoenis. 1539. & iterum Iph. Taur. p. 416. C. *Virg.* etiam Aen. VI. f. *M. du S.*

66. Ὑπὲρ τὰ ἑπταμύελα] Vid. *Zenod.* qui Phyllo Oputio fines affignatos transgresso originem proverbii tribuit. *Mercur.* de Gymn. II. 11. (per plana loca continuatis saltibus saltabant . . . . terminum, quem attingere magnam, praeterire maximam laudem fuisse verisimile est, τὰ ἑπταμύελα, vocatum.) Vide *Plut.* Κρατύλ. Ed. *Bas.* p. 58. B. *M. du S.*

67. Ἐπ-

ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς ἔτω καὶ ἐναργὴς φαινόμενος· ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι οἷός τίς ἐστιν, εἴτω [a] σοι [b] τριπόθητος ὤν. MIK. Ἕτοιμος λέγειν. ἡδὺ γὰρ τὸ μεμνῆσθαί τι, καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτοῦ. σὺ δὲ πρῶτα, ὦ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ τῆς μεταβολῆς; ΑΛΕΚ. Ἐπειδὰν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὀνειρώττων, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι; [c] τὸ νῦν δὲ πρότερος εἰπὲ, ὡς μάθω εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴτε διὰ τῶν κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε [d] πετόμενος. MIK. Οὐδὲ δι' ἑτέρας τύτων, ὦ Πυθαγόρα. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει. MIK. Ἔα χαίρειν τὸν λῆρον ἐκεῖνον ποιητὴν, ὃς οὐδὲν εἰδότα ὀνείρων πέρι. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ τῶν τριόδων ἐκφοιτῶσιν, οἷς ἐκεῖνος ἑώρα, οὐδὲ πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὤν. ἐμοὶ δὲ διὰ χρυσῶν τινων πυλῶν ὁ ἥδιστος ἀφίκετο, χρυσοῦς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾶ πάντα περιβεβλημένος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον. ΑΛΕΚ. Παῦε, ὦ Μίδα βέλτιστε, καὶ μὴ τὸν χρυσὸν λάλει. ἐγὼ δὲ, ἂν βούλῃ, ἀκούσομαι τῶν ὀνείρων.

neam, & apertis in oculis commorator; mellitum adeo, & manifesto conspiciendum se praebens. Volo igitur audire, quale sit, quod adeo tibi sit desiderabile. MIC. Paratus sum dicere: suave enim est recordari, & aliquid de illo narrare: tu vero, Pythagora, quando de mutationibus expones? GALL. Cum tu, Micylle, somniare desieris, & deterseris mel a palpebris. Jam vero prior dicito, uti audiam, utrum per eburneas portas, an per corneas advolaverit tibi somnium. MIC. Per neutram harum, Pythagora. GALL. Verum Homerus solas istas duas refert. MIC. Valere jube nugatorem illum poëtam, somniorum imperitum. Paupercula forte insomnia per illas exeunt, qualia ille, nec ipsa satis dilucide, caecus homo, videbat. At mihi per aureas quasdam portas venit dulcissimum, aureum & ipsum, & auro vestitum undique, multum quoque auri secum adferens. GALL. Desine, bone Mida, aurum loqui.

a Σοι] Non habet *Fl.* b Τριπόθητος] Sic *Fl. J. Ald. H. P.* Περιπόθητος *S.* c Τὸ] Abest artic. a *Fl.* d Πετόμενος] Πεμπόμενος marg. *A1.*

75. Ἀποψήσῃ] Ἀπομάξῃ. *V.*

77. Τῶν ἐλεφαντίνων] Λέγει Ὅμηρος διὰ μὲν τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν τοὺς ψευδεῖς ὀνείρους ἔρχεσθαι, διὰ δὲ τῶν κερατίνων τοὺς ἀληθεῖς. *V.* (Sed & quae Maro noster dicat in fine VI. legito, & quae Servius. *G.*)

85. Τυφλὸς αὐτὸς ὤν] Ἰσοφυῶς τὸν Ὅμηρον οἱ μὲν ἐκ λόγου γενεᾶς τυφλὸν, καὶ τὸ σύμπτωμα ὄνομα τούτῳ γενέσθαι, ὁμήρους καλούντων Δωριέων τοὺς τυφλούς. Ἡρόδοτος μέντοι τὸν Ὁμήρου γράφων βίον, οὔτε λόγου γενέσεως τυφλὸν ἰσχυρίζεται, ἀλλὰ πολλὴν ἀλόγου μοῖραν γῆρας ἰσορίας χάριν, γενέσθαι κατὰ τὴν Ἀτλικὴν, καὶ κατὰ τοσοῦτον ἀπολαῦσαι χαλεπῶς ὑπὸ τῆς νόσου τὸν ὄψιν. *V.*

89. Παῦε, ὦ Μίδα] Λέγει ὁ Μίδας πάνυ ὢν φιλόχρυσος * εὔξασθαι πᾶν πρᾶγμα, ὃ ἂν ἄψηται, χρυσοῦν γίνεσθαι. φασὶ δὲ ὅτι ἐκ λόγου τούτου ἀπίθανον, καὶ αὐτὴν τὴν τροφὴν τῆς παιδὸς, χρυσῆν γενέσθαι. *V.*

* Εὔξασθαι] In V. erat ἐύξατο. Impressa addiderant ὅτι; quare ego εὔξασθαι dedi. *M du S.*

67. Ἐνδιατρίβει ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθ.] *Thom. Mag.* haec eodem modo habet in ΑΝΕΩΓΕΝ. *J. F. R.*

70. Τριπόθητος] Habuimus etiam in *Quom. Hist.* c. 31. Cur *Salm.* id hic mutaverit, nescio, nisi quod operarum culpa accidisse arbitror. *J. F. R.*

71. Ἕτοιμος λέγειν] Additamentum videtur. *F. G.*

76. Τὸ νῦν] Non tanti feci omissionem *Fl.* (quae c. 9. eod. modo ἄχρι pro τὸ ἄχρι habet,) ut articulum abjicerem, qui adest in cett. & mox c. 20. f. πλὴν τὸ νῦν &c. Nimis tritum est adverbiis temporis aeque ac adjectivis adverbialiter positis sic addi articulum, pro παρὰ τὸ νῦν, quam ut quis exempla desideret; frequentius autem in πρὸς τὸ νῦν, μέχρι τοῦ νῦν, quam sic absolute. Recte tamen sic dici τὸ νῦν, aeque ac τὸ παλαιὸν, *olim*, τὸ ἑωθινὸν, *mane*, & simil. quae ante vidimus; *Jov. Trag.* c. 15. facile colliges ex *Diod. Sic.* L. 2. c. 1. τὸ τηνικαῦτα. Item L. I. c. ult. vs. 43. Vid. plura in not. Cl. *Wessel.* Adde *Act. Apost.* IV. 29. Καὶ τὰ νῦν Κύριε ἔπιδε ἐπὶ τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν. *Alciphr.* III. p. 318. f. — μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν. *Theocr.* Eid. I. 15. Οἱ δῆμοι — τὸ μεσαμβρινὸν — Συρίσδειν. *Non licet circa meridiem cantare.* Τὸ τελευταῖον *tandem*, bis in c. 55. L. III. *Diod. Sic.* Item τὸ πρωΐ ibidem & ap. alios. *J. F. R.*

77. Ἐλε-

qui. Sine dubio enim ex illius voto iſtud tibi ſomnium, & tota auri metalla ſomniaſſe mihi videris.

7. MIC. Multum, Pythagora, aurum vidi, multum: quam putas pulchrum! quo ſplendore fulgens? Quid tandem Pindarus in illius laude dicit? in memoriam me repone, ſi noſti, cum ubi aquam dixit optimam, deinde aurum admiratur, bene ille quidem, in principio ſtatim pulcherrimi canticorum omnium. GALL. Num illud quaeris,

Aqua eſt illa quidem optima:
Aurum at, ardida flamma
Veluti nocte lucet,
Super inclyta munera Pluti eſt.

MIC. Per Jovem, hoc ipſum. Velut enim ſomnium meum vidiſſet Pindarus, ſic laudat aurum. Ut vero jam ſcias, quale fuerit, audi, galle doctiſſime. Heri me domi non coenaſſe, noſti. Eucrates enim dives in foro me cum vidiſſet, a balneo vertire juſſit hora dicta ad coenam.

ὥστε, χρυσολογῶν. ἀτυχῶς γὰρ ἐκ τῶν ἐκείνου σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον, καὶ μέταλλα ὅλα χρυσίου [e] κεκοιμῆσθαί μοι δοκεῖς.

MIK. Πολὺ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολύ· πῶς οἴει καλὸν, οἷαν τὴν αὐγὴν ἀπαστράπτον; τί ποτε ὁ Πίνδαρός φησι περὶ αὐτοῦ ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα, ὁπότε ὕδωρ ἄριστον εἰπὼν, εἶτα τὸ χρυσίον θαυμάζει, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθὺς τοῦ καλλίστου τῶν ἀσμάτων ἁπάντων.

ΑΛΕΚ. Μῶν ἐκεῖνο ζητεῖς,

Ἄριστον μὲν ὕδωρ·
Ὁ δὲ χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ
Ἅτε διαπρέπει νυκτὶ,
Μεγάνορος ἔξοχα πλούτου;

MIK. Νὴ Δία, αὐτὸ τοῦτο. ὥσπερ [f] γὰρ τοῦμὸν ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, οὕτως ἐπαινεῖ τὸ χρυσίον. ὡς δὲ ἤδη μάθῃς οἷόν τι ἦν, ἄκουσον, ὦ σοφώτατε ἀλεκτρυόνων. ὅτι μὲν οὐκ οἰκόσιτος ἦν χθὲς, οἶσθα· Εὐκράτης γάρ με ὁ πλούσιος ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λουσάμενον ἥκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν ὀρίσας τὸ δεῖπνον.

ΑΛΕΚ.

e Κεκοιμῆσθαι] Reſtitut. ex *Fl.* & L. qui κεκοιμῶσθαι ſolemni jotaciſmo. Κεκοιμῆσθαι Edd. cett. & P. f Γὰρ] Οὖν *Marc.* Nil mut. *Fl.* Τοῦ *H.*

93. Πολὺ] Χαλκοῦν γὰρ τὸ πολύ. *V.*

2. Ἄριστον μὲν ὕδωρ] Ἡ σύνταξις ὕτως. ἄριστον μὲν τὸ ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς, καθάπερ τὸ πῦρ ἐν νυκτὶ, διαπρέπει κατὰ τὴν ἔξοχὴν τοῦ πλούτου. *V.*

10. Εὐκράτης] Οὗτος ὁ Εὐκράτης παρ' Ἀθηναίοις ἦν πλούσιος. *V.*

77. Ἐλεφαντίνων πυλῶν] Somnia vana emitti per portam eburnam, vera per corneam, vid. etiam ap. *Virgil.* Homeri ſomnia imitantem. Aen. VI. 894. *Sunt geminae ſomni portae* &c. *J. F. R.*

80. Πυθαγόρα] Atqui duas *Homer.* Od. T. Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων. *Virg.* VI. Æn. *Sunt geminae ſomni portae.* &c. *G. C.*

Ibid. Ὅμηρος] Od. T. 560. *M. du S.*

90. Ἐκείνου] Τοῦ χρυσοῦ ſcil. *F. G.*

91. Καὶ μέταλλα ὅλα χρυσίου κεκοιμῆσθαί μοι δοκεῖς] Interpres: *& ſolidas auri venas mihi videris adduxiſſe. Μέταλλα ὅλα χρύσια. totas auri fodinas*, aut *auraria metalla.* Metalla Latinis & Graecis ſcriptoribus ſunt loca, unde metalla effodiuntur. *Juſtinus* de Philippo VIII, 2. *Auraria in Theſſalia, argenti metalla in Thracia occupat.* Sic *damnari ad metalla.* *J. G. G.*

92. Κεκοιμῆσθαι] Ita *Fl.* & L. niſi quod in hoc mendoſe ſcriptum eſt κεκοιμῆσθαι. Vide *Imag.* c. 1. extremo. In reliquis κεκοιμῆσθαι. *M. du S.*

2. Ἄριστον μὲν ὕδωρ] *Pind.* Ol. I. 1. *M. du S.*

6. Ὥσπερ τοῦ τυμοῦ] Ὥσπερ ἐν τυμοῦ. *Th. M.*

Ὥσπερ τοῦ τυμοῦ] Recte quidem Lectionem quam invenit malam, corrigit *Marcil.* Sed quum pro illo τοῦ jam habeamus, mutatione nihil amplius opus erit. *J. F. R.*

10. Εὐκράτης] Verum fuiſſe nomen, ob infanda, quae in ipſo fine de eo narrantur, non arbitror. Vide tamen Φιλοψ. c. 5. ubi nomen idem occurrit. *M. du S.*

11. Λουσάμενον] Vera hic obſervatur verbi medii poteſtas, i. e. *quum laverim me*; quam in hoc verbo praeclare ab activo diſtinguit *Long. Paſt.* I. p. 35. f. (p. vero 27. Ed. *Mall.*) λούσει τὸ Δάφνιν ὁ Χλόη — τῷ μὲν ἐλούσατο τὸ σῶμα. Noſter ſupra c. 3. ὑμᾶς λουσαμένους τῷ Ἄρει. Quod & media & paſſiva forma poteſt exponi. Sed poſt *Kuſterum* de verbis mediis laborem, plura de his addere nolim. Dabitur alias occaſio oſtendendi in multis verbis promiſcue uſurpari medium, reciproca, & activa ſive tranſitiva poteſtate. *J. F. R.*

12. Ἥκειν ἐπὶλδη τὴν ὥραν] Pro πρὸς vel κατὰ τὴν ὥραν,

ΑΛΕΚ. Οἶδα φάυ τοῦτο, πανάσας πας' ὅλην τ' ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας ἤδη ἑσπέρας ἦκες ὑποβεβρεγμένος, τὰς φέρ-ιτε ἐκείνας κυάμους κομίζων, ἃ φάυ δαψιλὲς τὸ δεῖπνον ἀλεκτρυόνι ἀθλητῇ πόλε γεγομένῳ, καὶ Ὀλύμπια οὐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ. ΜΙΚ. [a] Ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανῆλθον, ἐκάθευδον εὐθύς, τὰς κυάμους σοι ὑποβαλών. εἶτά μοι κατ' τ' Ὅμηρον, ἀμβροσίην μὲν νύκτα θείος τις, [b] ὡς ἀληθῶς, ὄνειρος ἐπέστας. . . ΑΛΕΚ. Τὰ μὲν τῷ Εὐκράτει πρότερον, ὦ Μίκυλλε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ πάντα. κωλύει γὰρ οὐδέν σε δειπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τὸ δεῖπνον ἐκεῖνο [c] προάγοντα, καὶ ἀναμηρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

ΜΙΚ. Ὤμην ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα δι-γνώμων. ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ δὴ λέγω.

8. GALL. Probe equidem novi, qui toto die esurierim, donec mihi sero vespere aliquantum vino madidus domum veniens, quinque illas fabas ferres, coenam non valde lautam Gallo, qui athleta quondam fuerit, nec sine gloria certaverit Olympia. MIC. A coena igitur redux, objectis tibi fabis, cubitum statim concessi. Tum mihi, ut Homerus ait, *Nocte sub ambrosia divinum*, vere, *somnium adesse*... GALL. Illa prius, quae apud Eucratem acta sunt, Micylle, narra, & coenam qualis fuerit, & convivii rationem universam. Neque enim quidquam prohibet, quo minus denuo coenes, & tamquam somnium quoddam illius coenae effingas, & memoria cibos quasi ruminando retractes.

9. MIC. Putabam molestum tibi me futurum, si illa etiam enarrarem. Quando autem & tu vis, sane dico. Nunquam an-

a Ἐπεί] Recte *Fl. P.* &c. Ἐπὶ male *J.* b Ὡς] Abest a *Fl.* c Προάγοντα] Ἀναπλάττοντα. *G. P.* & marg. *A1.* Nihil mutant Edd.

15. Ὑποβεβρεγμένος] Ἀντὶ τοῦ μεθύων. *V.*

18. Οὐκ ἀφανῶς] Ἀλλὰ εὐφανῶς *C* ἱκανούτως. *V.*

ἄρας, ut in *Euang. Joan.* IV. 52. χθὲς ἑβδόμην ἄφηκεν αὐτὸν ὁ πυρετός. Plura omitto sciens. Neque addam etiam ἐπὶ τὸν ἄρας dici, quod Cl. *Gronov.* demonstrat ad *Arr.* 2. 2. No. 10. *J. F. R.*

17. Ἀθλητῇ] Sub Pythagorae ipsius persona; primum enim fuisse ajunt, qui πυγμῇ secundum artem Olympiae certavit & vicit Ol. XLVIII. *Diog. Laërt.* in Pyth. p. 225, E. & Afr. ἀναγρ. apud quos de hoc certamine plura. Ejus victoriam ad Ol. LI. refert *Dionysius*. Haec ex *Loydio* de Olympionicis &c. consule de ea re *R. Bentleji*, & *Humfici Dodwelli* controversiam; *Illum* dissertatione de Phalar. epist. 52. *Hunc* de aetate Pyth. p. 153. *Priorem* de Philosopho intelligit; *posterior* de alio. *M. du S.*

21. Ὅμηρον ἀμβροσίην] *Hom.* Il. B. 56. *M. du S.*

29. Προάγοντα] Καλόν δ' οὐδὲν οὕτω σε διανοεῖ, ὥστε θυμῷ τινα τὸ δεῖπνον ἐκεῖνο προάγοντα, καὶ ἀναμηρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα. Latinus interpres: *Nihil enim prohibet quo minus denuo coenes, si velut illius coenae somnium reducas, & quae tum ederis, rursum commemoratione quasi rumines.* Προάγειν num est *reducere*? imo id est *educere*, *producere*. Non potest haec vox hic locum habere. Legendum, ut legitur in optimo codice, ἀναπλάττοντα. *si velut coenae illius somnium, imagineris, animo concipias.* Nam ἀναπλάττειν est φαντάζεσθαι, *imaginari, animo deformare.* *J. G. G.*

39. Ἐς ἰσὰ γενέθλια] Sic ἐς ἰσὰ γάμους, *epulas nuptiales celebrare*, Aristoph. *Av.* vs. 131. & *Ael.* V. H. VIII. 7. pr. *J. F. R.*

41. Μαλακῶς ἔχοιεν] Phrasi eadem utitur *Alciphr.* III. Ep. 19. p. 318. Ὁ δὲ σύργαρος μαλακῶς ἔχει τὰ τῶν. *Subulcus vero jam aegrotat.* *J. F. R.*

45. Προσκυνήσας] In Florent. Cod. deest προσκυνήσας. *J. B.*

Προσκυνήσας] Non agnoscit *M.* Ed. neque in *P.* extitisse verisimile est, cum fileat Collatio. Et sane absurdum videtur & contra Graecorum morem; nisi de Diis intelligamus, quod minime patiuntur verba Graeca. De Simone tamen infra c. 14. dicit, ὑφ' ἑκάστου προσκυνούμενον, sed in majus haud dubie rem extollens. *M. du S.*

Προσκυνήσας] Tria illa participia ἀποσείσας, προσκυνήσας, ἐγχόψας me non adeo offendunt, quum similia dederim ad *Tox.* c. 2. No. 28. quam verbum ipsum προσκυνήσας; de quo recte *Solan.* sentit, id contra morem Graecorum esse, qui ne Reges quidem adorare voluerint, ut notum ex historia Ismeniae Thebani, ap. *Ael.* I. 21. qui Persarum Regem adorare nolens, ne

ante illum diem, Pythagora, cum tota vita mea apud divitem coenassem, bona quadam fortuna heri incido in Eucratem. Atque ego cum illum, ut solebam, salutassem Dominum, abibam, ne pudori ipsi essem assectator cum paupere ac detrito palliolo. At ille, Micylle, inquit, natalicias hodie filiae meae epulas celebro, & vocavi amicorum plurimos. Quando autem aiunt quendam illorum, morbo impeditum, non posse coenare nobiscum, tu pro illo veni a balneo, nisi ipse qui vocatus est, adhuc condicat. Nam adhuc quidem dubius est. His ego auditis, illoque adorato, discessi vota faciens omnibus Diis, ut febriculosum horrorem, aut pleuritin, aut podagram illi aegroto immitterent, cui subsessor ego, & coenae vicarius atque successor vocatus eram. Atque tempus illud usque ad

ὑ πρότερον, ὦ Πυθαγόρα, ἐ παρὰ πλουσίῳ τινὶ δειπνήσας ἐν ἅπασῃ τῇ βίᾳ, τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθὲς τῷ Εὐκράτει· κἀ ἐγὼ μὲ προσειπὼν αὐτὸν, ὥσπερ εἰώθειν, δεσπότην, ἀπηλλαττόμην, ὡς μὴ καταισχύναιμι αὐτὸν, ἐν πενιχρῷ τῷ τρίβωνι συμπαρομαρτῶν. ὁ δὲ, Μίκυλλε, φησὶ, θυγατρὸς τήμερον ἑορτὴν γενέθλια, καὶ παρακαλέσα τὲ φίλων μάλα πολλούς. ἐπεὶ δέ τινα φασὶν αὐτῷ μαλακῶς ἔχοντα οὐχ οἷόν τε εἶναι ξυνδειπνεῖν μεθ' ἡμῶν, σὺ ἀντ' ἐκείνου ἧκε λαβάμενος, ἢν μὴ ὄγε κληθεὶς αὐτὸς εἴπῃ ἀφίξεσθαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός ἐστι. τοῦτο ἀκούσας ἐγὼ, ᵉ προσευξάμενος, ἀπιέναι εὐχόμενος ἅπασι θεοῖς πτίαλόν τινα, ἢ πλευρῖτιν, ἢ ποδάγραν ἐκπέμψαι τῷ μαλακιζομένῳ ἐκείνῳ, ἵν' ἵφιδρος ἐγὼ, ἀντίδειπνος, καὶ ᶠ ὀψοδόχος ἐκεκλήμην· καὶ ᶠ τὸ ἄχρι ᵍ λυτροῦ, ʰ αἰδέ-

ρα

ᵈ Παρὰ] Περὶ *Coll.* male. Nil mut. *Fl.* ᵉ Προσευξάμενος] Abest a *Fl.* ᶠ Τὸ] Abest a *Fl.* Conf. supr. c. 6. m. ᵍ Λυτροῦ] Λοιπροῦ marg. *A. W.* ʰ Αἰδέσθη] Ἀγάσθη *Fl.* male.

32. Ὦ Πυθαγόρα] Περὶ πλουσίου εἶναι καὶθεσθαι τὸ ἀληθές. *G.*

37. Σὺν τριβωνίῳ] * Ἐν πενιχρῷ. *V.*

46. † Ἠπίαλον] Ῥίγος πρὸ πυρετοῦ. *V.*

48. Οὗ ἵφιδρος ἐγὼ] Ἡνίκα δύο παλαίουσιν ἀθληταὶ, κάθηται τις ἔμπροσθεν ἄλλος, ἀφίσταν τῶν παλαιόντων παλαίειν. καὶ ὁ νοσῶν καλεῖται ἵφιδρος, ἀντὶ τοῦ ἐντρυφᾷν ἱσταμένου ‡ *V.*

* Verum Scholion fuit ἐν — τριβωνίῳ] Σὺν τριβωνίῳ. *M. du S.*

† Ἠπίαλον] Hoc Scholion antea ad πλευρῖτιν referebatur, quod minime ferendum. Ad hanc igitur referri voluimus, quamvis in enarratione sciamus esse quod Medici reprehendant. Confirmatur autem emendatio nostra, auctoritate C. *M. du S.*

Ἠπίαλον] Tamen & *Hesych.* Ἠπίαλος, ῥῖγος, πρὸ πυρετοῦ, ἰκαλοῦντο δὲ οὕτω καὶ αἱ ψυχροί. Ἠπιάλων, ῥῖγων, τὸ γὰρ πρὸ τοῦ πυρετοῦ ῥῖγος ἠπιάλον φασιν. Cui & adsentitur *Galenus.* Vid. *Foes.* Oecon. Hippocr. qui recte docet & febrem algidam sic vocari: quamvis alii pro *febre* misi accipiant; quod hic locum non habet, quia male precantis est sermo. Immo pro febri ipsa hic valet generaliter, vid. not. ad textum Luciani. *J. F. R.*

‡ Vid. Lucian. Ἐρμ. c. 40. *M. du S.*

ne in patrios mores peccaret, humi projecit annulum. Potest tamen eodem modo rem exaggerasse, ut infra l. c. *J. F. R.*

46. Ἠπίαλον] Vid. ad Scholiasten notata. Adde eodem modo usurpantem, non adeo pro horrore qui febrem algidam antecedit, quam pro febre ipsa, quae est cum horrore perpetuo, *Alciphr.* III. p. ult. ᾧ ἐπιάλῳ συνῆσθε, εἰς τὸν ἐν ἀπύρῳ. Ubi vel adeo vehemens notatur febris, ut inde altero die exstingueretur aeger. Vulgatum ἐπιάλῳ enim nihili esse, recte notat Cl. *Bergler.* l. c. *J. F. R.*

48. Ἔφιδρος] Vid. Ill. *Spanh.* ad *Joseph.* Ant. XVI. c. 3. §. 3. ubi Josephus ait: διὸ ἐ καθάπερ ἵφιδρόν τινα τὸ Ἀντιπάτρου ὑπέτεγαγε. ad quae verba ille: „ Apposite hic ἵφιδρος Antipater, quasi tertiarius in „ duorum fratrum vicem subsidiarius, juxta Scholiast. ad *Ajac. Soph.* v. 618. ἵφιδρος δὲ παρισταμένους, ὅταν δύο τινὲς παλαίωσι, παλαίειν τῷ νικήσαντι. Hinc Lucian. in *Gallo* &c. Vide plura quae notavi de hac voce ad *Aeschyl. Choëph.* v. 861. μόνος ἦν ἵφιδρος Δίκης μόλοις Ἅιδου Ὀρέστης. Idem vero hic „ *Zonaras* p. 245. B. ὡς ἵφιδρόν τινα τὸ Ἀντίπατρον εἰσήγαγον. Infra ἄλυσ. L. 1. c. 42. ὕστερ ἰκετεύσαι „ σῶσι τοῖς υἱοῖς." Addo *Aristoph.* Ran. vs. 804. — ἡμᾶς — Ἔφιδρος παθεδοῦς κἀν ᾖ Λίχνος κρατῇ, Ἔξεστι κατὰ χάρακ. εἰ δὲ μὴ, περὶ τ' τίχης Διαγωνιεῖσθ' ἵφασται πρὸς γ' Εὐριπίδην. *J. F. R.*

να [a] μίκιστον ἐτώθμην, συνεχὲς ὑποσκοπῶν, ὑποσάπιον τὸ στοιχεῖον εἴη, ἢ πρωΐα ἤδη λελοῦσθαι δέοι. κἀπειδὴ πόλε ὁ καιρὸς ἀφίκετο, πρὸς τάχος ἐμαυτὸν [b] ἀποῤῥίψας ἀπέρχομαι, κοσμίως μάλα ἐσχηματισμέ-55νος, ἀντιστρέψας τὸ τριβώνιον, ὡς ὅτι τῦ καθαρωτέρῳ γένοιτο ἡ [c] ἀναβολή.

Καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλους τε πολλοὺς, καὶ δὴ κἀκεῖνον, φοράδην ὑπὸ τεττάρων κεκομισμένον, ᾧ με ὑπο-60δεῖπνον ἔδει, τὰ νοσεῖν λεγόμενον· καὶ ἐδήλου δὲ πονήρως ἔχων. ὑπέστενε γῶν, καὶ ὑπέβηττε, καὶ [d] ἐπεχρέμπετο μύχιόν τι, καὶ δυσπρόσοδον, ὠχρὸς ὢν ὅλος, καὶ διαθηκῶς, ἀμφὶ τὰ ἑξηκοστὰ ἔτη ᾠκοδόν. ἐλέγετο δὲ Φιλόσο-65φός τις εἶναι τὰ πρὸς τὰ μειράκια φλυαρεύντων. ὁ γῶν πώγων μάλα τραγικὸς ἦν, ἐς ὑπηρεσίαν κυρίων· καὶ αἰτιωμένου δὲ Ἀρχιβίου τῦ ἰατρῦ, διότι οὕτως ἔχων ἀφίκετο,

balneum, ſaeculum computabam longiſſimum, reſpiciens ſaepe, quot pedum umbra *ſolarii* eſſet, & quando me lotum eſſe oporteret. Et cum tandem veniſſet tempus, celeriter me in pedes conjicio, abeo, in decentem maxime habitum compoſitus, converſo pallioło, ut purior pars extra obverſa eſſet.

10. Ac deprehendō ad januam cum alios multos, tum illum quoque, a quatuor hominibus in lectica geſtatum, cui ego ſubſtitutus conviva eſſe debebam, illum, qui aegrotare dicebatur; & manifeſtum erat illum male habere; ſubinde enim ingemiſcebat, & tuſſiebat ex imis receſſibus, ita ut prope ipſum accedere metueres, pallidus totus, atque tumidus, ſexagenarius circiter: dicebatur vero philoſophus eſſe de eo genere, qui garrire ſolent apud adoleſcentulos. Barba quidem ei plane caprina erat, ſupra modum tonſorem invitans. Atque accuſante illum Archibio medico, quod ita ſe

a Μίκιστον] Sic *Fl. B. Fr. H. P. S.* &c. Μέγιστον *J.* & marg. *A1.* b Ἀποῤῥίψας] Ἀποῤῥύψας *Pell.* c Ἀναβολὴ] Μίλαβολὴ G. & marg. *A1.* d Ἐπιχρέμπτετο] Ἐγχρίπτετο male *Fl.* Quod edidimus eſt in cett. & P. e Δεῖ] Sic *Fl. P. H. S.* &c. Γε *J.*

52. Ὁποσάπιον τὸ στοιχεῖον εἴη] Στοιχεῖον ἐνταῦθα λέγει τὸν τῦ ἡλίε σκιάν. εἰώθασι γὰρ ἐρίζειν πῶς τυχὸν ἡ σκιὰ γίνεται ποτάτης, συνελθεῖν. * οὕτως δὲ εἰώθεσαν οἱ παλαιοὶ καλεῖν τὸ ἥλιον, ἢ τὴν σκιὰν τὴν ὑπὸ τῦ ἡλίε. τοιοῦτο δὲ τὸ λεγόμενον, † ὥσπερ βραδὺς κατὰ τὴν κίνησιν ὁ ἥλιος· οἱ γὰρ ἐπιστάμενοι τοῦτο, καὶ τὸ βραχύτατον τῆς ὥρας μεμαθήκασι καὶ ἀκριβῶς ἐγνώκασι. *V.*

67. Εἰς ὑπηρέτην κυρίων] Καρῶνα ‡ δούλου. *V.*

* Οὕτως δὲ] Conſuetudo poſtularet ὅτου ſequente conſona. Sed nihil muto, quia & in optimis Auctt. interdum ſic ſcribi video ut *Diod. Sic.* II. c. 50. ſub init ὕτως φασὶν Item *Alciphr.* III p. 348. ἕτως τὸν. Et viciſſim ὅτου ſeq. vocali. Pluta dabo alias. *J. F. R.*

† Ὥσπερ] Ὅτως eſt in C.

‡ Καρῶνα] Scriptum hic fuit καῦα, addita ſupra contractionis nota, unde conjicere proclive erat, legendum καρῦνα, licet Grammatici de ovibus dici velint, de hominibus vero καρόβου. *J. Cor.*

51. Σπουδὴ ὑπισκεῖν, ὑποσάπιον τὸ στοιχεῖον εἴη] *Subinde reſpiciens, quot pedum eſſet ſolarii umbra.* Recte ſic *Salmurienſis* interpolator. Alii ineptiſſime. Veteres enim tempus metiebantur pedibus ad proprii corporis umbram. *Pollux* lib. VI. c. 8. τῇ σκιᾷ δ' ὑπεμέτρουν τὸν καιρὸν τ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἰόντων· ἡ δὲ στοιχεῖον ἐκάλει. καὶ ἔδει σπεύδειν, εἰ δυσὶν τὸ στοιχεῖον εἴη. *Umbra vero tempus ad coenam eundi indicebant; quam & στοιχεῖον vocabant. Et στοιχεῖον decem pedum exiſtente feſtinandum erat.* Legendum autem ἔδει σπεύδειν *properandum erat* ad coenam cum umbra decem pedum eſſet; quia tum erat legitimum coenae tempus. Sic menſurabant tempus diei ante horologiorum inventionem, de quo multis diſputat maximus virorum *Salmaſius* in Exercitationibus Plinianis. Ariſtophanes in Ἐκκλησιαζούσαις: (verſ. 648.)

Σὺ δὲ μιλήσει
Ὅταν ἡ δυσὶν τὸ στοιχεῖον λεπτῆς χαρᾶς ἐπὶ θύραις.
Tibi vero curae erit, cum decem pedum umbra erit, ad lauta prandendum ire.
J. G. G.

52. Ὁποσάπιον] (Veteres ad umbrae longitudinem gnomonis pura alicujus ſolarii, aut forte ſui ipſorum corporum metiebantur horas diei. Id fieri poſſe oſtendit *Schronerus* in gnomonices ſuae p. 78. At tunc pedes neceſſe eſt, ut varii eſſent, nunc breviores, nunc longiores juxta gyrorum varietatem, quos per Zodiacum Sol facit.) *Laedes.* Vide Κρησσ. c. 8. & Ad. c. 4. *Salmaſ.* Plin. Ex. 446. B. & 455. quem conſultavit *Dion. Petavius* Diſſ. Var. VII. 7. *Pell.* I. 72. VI. 48. &c. *Suid.* δυσὶν. & *Ariſt.* p. 744. & *Athen.* 8. C. & *Caſaub.* ad ejus Lib. VI. c. 10. *M. du S.*

Ibid.

ſe habens veniret, *officium*, inquit, *non decet deſerere, virum praeſertim philoſophum, ſi vel ſexcenti morbi obſiſtant: contemtum enim ſe a nobis putaret Eucrates. Quin*, dicebam ego, *laudabit te, ſi domi apud te potius meri velis, quam in convivio ipſam cum pituita animam extuſſiens.* Ille quidem magnitudine quadam animi ſe audiſſe dictum diſſimulabat. Adeſt vero paullo poſt lotus Eucrates ac videns Theſmopolin, hoc enim vocabatur philoſophus, *Bene tu quidem*, inquit, *feciſti, Magiſter, ad nos cum veniſti: ſed nihil damni facturus eras, nam abſenti etiam omnia deinceps miſſurus eram:* & cum his verbis intrat manus illi praebens, ſervis inſuper innixo.

11. Ego igitur abire parabam, cum ipſe converſus, multumque dubitans, cum vul-

70 Τὰ καθήκοντα, ἔφη, ἃ χρὴ προσδόκαν, ἢ ταῦτα φιλόσοφον ἄνδρα, κἂν μυρίαι νόσοι ἐμποδὼν ἱστῶνται. ἡγήσεται γὰρ Εὐκράτης ὑπερφρονεῖν πρὸς [f] ἡμᾶς. ἔμενεν εἶπον ἐγὼ, ἀλλ' ἐπαινέσεταί σε, ἢν οἴνου μᾶλλον ἐθέλοις, [g] ἢ σεαυτῷ ἀποθανεῖν ἐν τῷ συμποσίῳ συναναχρεμψάμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος. ἐκεῖνος μὲν οὖν ὑπὸ μεγαλοφροσύνης ἐποιεῖτο ἀκηκοέναι τοῦ σκώμματος· ἐφίσταται δὲ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελουμένος, καὶ ἰδὼν τὸν Θεσμόπολιν (τοῦτο γὰρ ὁ φιλόσοφος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλε, φησὶν, εὖ μὲν ἐποίησας αὐτὸς ἥκων πρὸς ἡμᾶς· εἰ μέντοι δ' ἄλλο τι σοι ἐγένετο, καὶ σπουδῇ γὰρ ἅπαντα ἐξῆς ἐπέστελλε ἂν. καὶ ἅμα [h] λέγων [i] εἰσῆγε χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπερειδόμενός τε τοῖς οἰκέταις.

Ἐγὼ μὲν οὖν ἀπιέναι παρεσκευαζόμην· ὁ δὲ ὑπισχνεῖτο, καὶ ὑπέπαλλε ἐνδιδούς, ἐπεί-

με

f Ἡμῶν] Ἡμᾶς *Fl.* male. Ἡμῶν cett. & P. *g* Ἢ σεαυτῷ] Εἶτα *Fl.* Vulg. eſt in P. *h* Λέγων] Abeſt a *Fl.* *i* Εἰσῆγε χεῖρας &c.] Χειραγωγῶν τὸν Θ. ἐπιμυθόμενον Codd. *B.*

86. Ἐπιμυθόμενος] Ἐπαναπαυόμενος. *V.*

Ibid. Τὸ σκιοῦν] *Litera* redditum erat in *Pariſ.* Sed gloſſa haec margini addita: *Gnomonem horologii intelligit.* Ego *literam* recte quidem verti adgnoſco; ſed *numerum* tamen intelligendum, ſ. umbrae menſuram, novi, quia numeros Graecorum literis exprimi ſolitos, manifeſtum eſt. *J. F. R.*

54. Ἀποῤῥίψας] Quia de Balneo ſermo eſt, ubi ſordes repurgantur, quod ἀπορρύπτεσθαι apud *Plut.* dicitur. V. p. 868. B. emendandum putaram, & legendum ἀπορρύψας. Sed quia alibi etiam eandem vocem uſurpat Noſter; Ἱσ. ἀ. c. 30. mutatam noluimus contra Codd. fidem. Omnis morae impatiens raptim lavat. Vide etiam *Polyaen.* Strat. IV. p. 237. C. Adde *Jambl.* No. 74. & 77. A. — σπίλους. *M. du S.*

Ἀποῤῥίψας] Pro *celeriter proripio* poſitum eſſe, non modo exempla ab *Solano* adducta, ſed & praemiſſa πρὸς τάχος, ſuadent; quare non mutarim in ἀπορρύψας. Nam & ſic ἐκπίπτω de eo qui de lecto ſubito deſilit, *ſe dejicit*, habuimus *Aſin.* c. 54. *J. F. R.*

57. Ἀναβολὴ] Ἀκίρωμαι κοσμίως μᾶλλον ἐσχηματισμένος, ἀντιστρέψας τὸ τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τῷ καθαρτηρίῳ γένοιτο ἡ ἀναβολή. *Abeo nitide admodum cultus, ſic converſo pallio, ut qua eſſet parte puriſſimum ea videretur.* ſic interpres. nec reprehendo, nec hic audio veterem codicem, qui pro ἀναβολὴ legit μαλακολὴ. ſed ἀναβολὴ eſt ipſum pallium. Gloſſae ἀναβολὴ *amictus*, *amictum.* Inferius in Timone: τὸ χεῖρον ἱστάλας, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολήν. *Cultus decorus, atque ornatus inceſſu, ac pallio modeſte compoſito.* Sic alibi eidem ἀναβολαμβὼς ἱστάλας eſt qui incedit pallio decore compoſito. *J. G. G.*

68. Ἀρχιεύς] Nomen videtur fictitium. *M. du S.*

Ἀρχιεύς] *Alciphr.* III. Ep. 55. p. 406. Ἀρχίβιος ὁ Πυθαγορικὸς ἄχρον ἐπὶ τῷ προσώπῳ πολὺν ἐπιβεβληκώς. Num uterque fictus ſit, dicere per feſtinationem non habeo. Nam quod Grammaticus hoc nomine *Suidae* commemoretur, huc nihil facere arbitror. *J. F. R.*

70. Τὰ καθήκοντα] *Officia*, & ſic recte idem Interpres in Convivio ſeu Lapithis vertit, τὰ καθήκοντα εἰδὼς, *qui officia norunt.* *J. B.*

73. Πρὸς ἡμῶν] Flor. πρὸς ὑμᾶς. *J. B.*

81. Θεσμόπολιν] Verum nomen. Stoicus is Philoſophus, de quo noſter nominatim *Merc. S.* c. 33. & ſeqq. & ſine nomine in Ἑρμ. vide not. ad c. 11. *M. du S.*

85. Ἅμα λέγων] Etſi abeſſe queat λέγων, recte tamen ſic additur participio, quod vel Lexicographi obſervarunt. Conf. μιᾶλαξ eadem ſtructura *Jov. Conf.* c. 4. Et *de Salt.* c. 11. pr. *J. F. R.*

Ibid. Χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ] Hanc ſcripturam ſequutus eſt Interpres. In aliis tamen Codd. legitur χειραγωγῶν τὸν Θεσμόπολιν ἐπιμυθόμενον τ. εἰκ. *J. B.*

με πάνυ σκυθρωπὸν εἶδε, Πάρθι, ἔφη, καὶ σὺ, ὦ Μίκυλλε, καὶ συνδείπνει μοὶ ἡμῖν· τὸν γὰρ υἱὸν ἐγὼ [a] κελεύσω ἐν τῷ γυναικωνίτιδι μετὰ τῆς μητρὸς [b] ἐστιᾶσθαι, ὡς σὺ χώραν ἔχῃς. εἰσῆλθεν οὖν μάτην λύκος χανὼν ὀλίγον μικρόν· αἰσχυνόμενος ὅτι ἐδόκει ἐξελελακέναι τῷ συμποσίῳ τὸ παιδίον τῆς Εὐκράτους. κατεκλίνη καλαχλίνεα χαμαὶ ἦν, πρῶτον μὲν δέκα μένοι, ἀνέθεσαν τὸν Θεσμόπολιν, οὐκ ἀπραγμόνως, [c] νὴ Δία, πέντε, εἶμαι, νεανίσκοι εὐμεγέθεις, ὑπαυχένια ἐμβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, ὡς ἀφαμμαι ἐν τῷ σχήματι, καὶ ὀλίγου καρτερεῖν δύναιτο. εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον καλαχεῖν αὐτῷ, ἐμὲ [d] καλαχλίνουσι φέροντες, ὡς ὁμοτράπεζοι εἴημεν. τοιούτου ἐδειπνοῦμεν, ὦ Πυθαγόρα, πολύφορόν τι καὶ ποικίλον [e] δεῖπνον, ὅπου χρυσοῦ πολλοῦ, καὶ ἀργύρου· καὶ ἐκπώματα ἦν χρυσᾶ, καὶ ἀφάκαι ὡραῖοι, καὶ μυσυργοί, καὶ γελωτοποιοί, καὶ ὅλως, ἡδίστη [f] τίς ἦν ἡ ἀφατριδή, πλὴν ἀλλὰ ἐν μικρῷ ἐλύπει με μετρίως, ὁ Θεσμόπολις ἀνεχλῶν, καὶ δεῖπνόν τινα πρός με διεξιών, καὶ διδάσκων,

tu me valde dejecto videret, *Accede*, inquit, *tu etiam Micylle, & coena nobiscum. Filium enim jubebo in gynaeconitide epulari cum matre, ut locum tu habeas.* Intro igitur eo, tantum non frustra hians lupus, erubescens quod convivio expulisse videret filium Eucratis. Cum accumbendi jam tempus esset, primo sublatum appositere Thesmopolin non sine labore quinque, puto, juvenes bene magni, cervicalibus illum fulcientes undique, ut eo situ maneret, ac durare aliquamdiu posset. Deinde quod nemo prope illum accumbere sustineret, me eo detrudunt, ut eadem mensa uteremur. Hinc igitur coenavimus, Pythagora, multi cibi coenam & variam, aurique multi atque argenti. Et pocula erant aurea, & ministri formosi, & symphoniaci, & ridicularii: atque in universum, suavissime tempus traducebatur: nisi quod unum male me habebat, *nempe* non mediocriter molestus mihi Thesmopolis, qui quandam mihi Virtutem narraret, doceretque, negatio-

a Κελεύσω] Κελεύω *Fl.* male. b Ἐστιᾶσθαι] Ἐστιᾶσθ marg. *A1.* c Νὴ Δία] Μὰ Δία *is* P. Μὰ Δία L. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* &c. d Καλαχλίνουσι] Ὑποκλίνουσι G. Vulgatum est in Edd. omn. e Δεῖπνον] Deest in *Fl.* f Τίς ἦν] Utrumque omittit *Fl.*

93. Εἰσῆλθεν οὖν μάτην λύκος χανών.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλπίζοντων τι, καὶ παρ' ἐλπίδα ἀποτυγχανόντων. *V.*

91. Κελεύσω] Flor. κελεύω. *J. B.*

Ibid. Ἐν τῷ γυναικωνίτιδι — ἐστιᾶσθαι] Angl. ἐστιᾶσθ. De hoc loco Clar. *Heins.* ad *Hesiod.* *J. R.*

92. Χώραν ἔχῃς.] Sic fere supra *pro Imag.* c. 9. κατὰ χώραν ἴσθι, *suo loco relinquere.* Et *Long. Past.* 2. p. 75. Κατὰ χώραν ἔμεινεν (τὰ πρόβατα.) *J. F. R.*

93. Λύκος χανὼν] Fab. Aesopi. *M. du S.* Qui nescit, videat fabulam ejus 138. inscriptam Λύκος ἐ γραῦς. vel *Avian.* F. I. *J. F. R.*

98. Νὴ Δία] Erunt qui non dubitabunt μὰ Δία ex P. & L. rescribere. Nec ego multum refragarer. Μὰ Δία enim negatione adjuncta dici amat, vid. notas ad *Dial. mort.* XX. fin. immo per se fere negat; quum νὴ Δία adfirmantis sit. Distinxit *Aristoph.* Ran. 790. — κ' οὐκ ἐθέλοιμ' Μὰ Δί' item vs. 800. Μὰ Δί' οὐκ ἐκεῖνο dicens. Sed ibid. medias inter has negationes, vs. 793. — Νὴ Δί' ὡράιον γ' ὅσον adfirmative pronuntians. Plura ex edd. facile congeri possunt, quia frequentissime omnium hac formula utitur. Idem obiter *Jonsius* monuit ad *Abdic.* c. 2. No. 61. Et non opus est probare Νὴ adfirmantis tantum esse. Sed μὰ tamen etiam cum adfirmatione legas, ita ut simpliciter notet, *per Jovem.* Sic ap. *Alciphr.* L. 2. 4. pr. μὰ τὸν Καλλιγένειον, οὐ γὰρ (ἦς) τῶν εἰμι, κατέχεσθον. Ad quae Cl. *Bergl.* „ Alias usitate negantis particula jurandi; hic „ in affirmatione, quod raro fit. Non desunt tamen „ exempla. Ap. *Aristaen.* I. Ep. 10. Ap. *eund.* I. Ep. „ 14. — Ita & *Plutarch.* in Alcib. p. 206. ἀναγκάζει „ ὅσον αὐτοῖς ἐ πολεμαχεῖν, καὶ συζομαχεῖν, καὶ μὰ Δία, „ συνομαχεῖν. Ubi alius posuisset νὴ pro μὰ &c." Addo *Aristoph.* Plut. 187. Καὶ νὴ μὰ Δία, τοῦτον γε πολλοῦ πλοῦτον. Verum quum contra, etiam semel, quod sciam, *Aristoph.* νὴ addat negationi, *Thesm.* vs. 647. Καὶ νὴ Δία, τιτθοὺς γ', ὡσπερ ὑμεῖς, οὐκ ἔχει. apud Nostrum vero duplex illa negatio οὐκ ἀπραγμόνως, *non sine molestia*, revera fit adfirmatio id factum esse cum molestia; tanto minus vulgatum damnare ausus. *J. F. R.*

99. Περι-

tionibus duabus unam effici affirmationem; &, si dies sit, noctem non esse; &, cornua dicebat me habere; ac talia multa, philosophiam mihi non petenti impertiens, continuato sermone blaterabat, interpellabatque hilaritatem, qui non pateretur citharam pulsantibus canentibusque attendere. Habes, galle, coenam. GALL. Non jucundissimam, Micylle, maxime cum sorte ad delirum illum senem detulerit.

12. MIC. Jam audi etiam Somnium. Videbatur mihi ipse Eucrates, orbus nescio quomodo, moribundus advocare me, & testamento condito, quo heres ex asse *scriptus* eram ego, paullo post mori. Me autem adita hereditate aurum quidem & argentum scaphis quibusdam magnis haurire, perpetuo & copiose adfluens: reliqua autem, vestem, mensas, pocula, ministros, mea esse nimirum omnia. Tum albis evehebar bigis, supinus, conspiciendus omnibus duabus unam effici affirmationem; & si dies sit, noctem non esse; & cornua dicebat me habere; ac talia multa, philosophiam mihi non petenti impertiens, continuato sermone blaterabat, interpellabatque hilaritatem, qui non pateretur citharam pulsantibus canentibusque attendere. Habes, galle, coenam. GALL. Non jucundissimam, Micylle, maxime cum sorte ad delirum illum senem detulerit.

ὡς αἱ δύο ἀποφάσεις μίαν κατάφασιν ἀποτελῶσι, καὶ ὡς εἰ ἡμέρα ἐστὶ, νὺξ οὐκ ἔστιν, ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἔφασκεν εἶναί μοι, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ὑδὲν δεομένῳ προσφιλοσοφῶν ἐπείρᾳ, καὶ ὑπετέμνετο τὴν εὐφροσύνην, οὐκ ἐῶν ἀκούειν τῶν κιθαριζόντων, καὶ ᾀδόντων. τοῦτο μέν σοι, ὦ ἀλεκτρυών, τὸ δεῖπνον. ΑΛΕΚ. Οὐχ ἥδιστον, ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλιστα ἐπεὶ συνεκληρώθης τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

12. MIK. Ἄκουε δὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον. ἐδόκουν γάρ μοι Εὐκράτην αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀποθνήσκειν, εἶτα προσκαλέσασθαί με, καὶ διαθήκας θέμενον, ἐν αἷς ὁ κληρονόμος ἦν ἁπάντων ἐγώ, μικρὸν ὕστερον ἀποθανεῖν· ἐμαυτὸν δὲ παρελθόντα εἰς τὴν οὐσίαν, τὸ μὲν χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλαις, ἀένναόν τε καὶ πολὺ ὑπιὸν· τὰ δ' ἄλλα, τὴν ἐσθῆτα, καὶ τραπέζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ διακόνους, πάντα ἐμά, ὡς τὸ εἰκὸς, εἶναι. εἶτα ἐξήλαυνον ὑπὸ λευκῶν ζεύγους, ἐξυπτιάζων,

g Σοντίμει] Σόνιμι *Pell.* h Δὴ] Δὲ ἤδη G. P. i Ὁ] Abest artic. a *Fl. H. S. Fr. Ald.* sed additus in marg. Aderatque in *J.* & *P.* Et praestat adesse. k Ἄενναον] Nil mutare *Fl.* notat *Solan.* Sed nec *J. P. H. Ald. Fr. S.* quidquam mutant.

99. Περισσοσυλλις] Adscripsit *Sonnius* videnda. supr. *Quom. Hist.* c. 22. Sed ibi legas πολλὰ περισσεύοντα. Quid tum? *J.F.R.*

4. Καλλαλύνοι] Εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον κατακεῖσθαι αὐτοῦ, ἀμὲ καλλαλύνοι Φέρουλες, ὡς ὁμοτράπεζοι εἶμεν. in Ms. ἀπολαλύνοι. quod minime damnandum. *Cum*, inquit, *nemo vellet accumbere juxta eum, me ibi collocarunt infra ipsum, ut in eodem lecto jaceremus.* sic hic locus interpretandus. Ὁμοτράπεζοι, sunt qui in eodem lecto triclinari cubant. In singulis lectis tres accumbere solitos nemo humanior paullo nescire potest. *J.G.G.*

Ibid. Ὁμοτράπεζοι] Non hoc solum videtur velle Micyllus, eodem se in lecto accubuisse, ὁμόκλινον enim dicturus erat, vel ὁμοκλινῆ. Sed mensae societatem indicat non illam modo communem, verum etiam peculiarem. Nempe mensa etiam minor suppellex, tabula, lanx, in qua uni vel duobus sua cibi portio apponitur. Notum est *Virgilianum* illud Aen. VII, 115. *Heus etiam mensas consumimus*, ubi apparet e locis *Dionysii Halicarnassensis* atque Lycophronis a Cerda laudatis, eandem vim esse Graeci τραπέζης. Firmantus his ea, quae ad *Petron.* c. 34. p. 137. de privis id genus mensis dedit *Burmannus.* *J.M.G.*

12. Ἀριστόν τινα] Supra *Tim.* c. 9. Infra de *Mort. Peregr.* c. 3. *Bis Accus.* c. 11. & passim. *J.F.R.*

15. Κέρατα] Conf. *Dial. Mort.* I. *M. du S.* Ibi autem, c. 2. habemus, καὶ κέρατα φύσειν ἀλλήλοις. deque his sophisticis argumentationibus actum ibid. in nott. *Cognati*, *Vorstii*, ac *Solani* nostri. *J.F.R.*

17. Σοντίμει] Σόνιμι. *F.G.* Non improbarem, si plures Codd. addicerent; licet satis frequenter alibi sit monitum, non opus esse semper similia tempora connecti. *J.F.R.*

23. Ἄκουε] Scribendum, ἄκουε δὴ ἔδη καὶ τὸ ἐνύπνιον. sic Ms. *J.G.G.*

Ibid. Δὴ] Conf. supra *Jov. Conf.* c. 51. pr. *M. du S.*

30. Ἄενναον] Sine dubio *Solan.* quaesivit, num quae ἀένναον haberet. Ita enim plerumque scribitur. Ideoque ceteras Edd. excussi, & cum in ἀένναον consentire viderem, ita dedi; licet *Steph.* id poëticum dicat, quum in prosa ἄενναος dicatur. *J.F.R.*

34. Ἐπὶ λεπτοῦ ζεύγους] Conf. supra *de Merced. Cond.* c. 3. *M. du S.*

36. Καὶ

ζων, ἀβέλεπτος ἅπασι τοῖς ὁρῶσι καὶ ἀνεπίφθονος. ἡ προέθεον πολλοί, ἡ περιῆπτευον, ἡ εἵπετο πλείους. ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆτα τὴν ἐκείνου ἔχων, καὶ δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἑκκαίδεκα ἐξημμένους τῶν δακτύλων, ἐκέλευον ἑστίασίν τινα λαμπρὰν εὐτρεπίζεσθαι εἰς ὑποδοχὴν τῶν φίλων. οἱ δέ, ὡς ἐν ὀνείρῳ εἰκὸς, ἤδη παρῆσαν, καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο, καὶ ὁ πότος συνεκροτεῖτο· ἐν τούτῳ ὄντα με, καὶ φιλοτησίας προπίνοντα ἐν χρυσαῖς φιάλαις ἑκάστῳ τῶν παρόντων, ἤδη τῷ πλακοῦντι εἰσκομιζομένῳ, ἀναβόησας ἀκαίρως, συνετάραξας μοι τὸ συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὸ δὲ πλοῦτον ἐκεῖνον διασκεδάσας, ὑπημέμιον φέρεις παρεσκευάσας. ἆρά σοι ἀλόγως ἀγανακτῆσαι καὶ σοῦ δοκῶ, ὡς τριέσπερον ἂν ἡδέως ἔτι εἶδον τὸ ὄνειρόν μοι γενόμενον;

bus, qui me viderent, & invidendus. Ac praecurrebant multi, ac circa me equitabant, plures autem sequebantur. Ego autem vestem habens illius & anulos, quam graves! sexdecim, aptos digitis, jubebam convivium quoddam splendidum parari, ad excipiendos amicos. Illi vero, ut in somnio *etiam fieri* probabile est, jam aderant. Ac coena jam referebatur; jam instaurabatur potatio. In hoc jam eram, & amicitiae poculum in aureis phialis propinabam praesentium unicuique; jam placenta efferebatur, cum tu intempestivo cantu perturbasti nobis convivium, mensas evertisti, divitias illas dissipasti, & ut ludibrium ventis volaret effeciſti. Numquid sine ratione indignari tibi videor, qui tribus mihi perpetuis noctibus si adhuc contingeret illud somnium, lubens illud viderem?

13. GALL.

a Τὴν ἐκείνου] Deest artic. in *Fl.* b Ἐξημμένους] An ἐξημμένῳ; c Ἄρτι] Deest in *Fl.* d Εἰσκομιζομένῳ] Sic recte *S.* Ἐκκομιζομένῳ cett. quod *Gesn.* servat. ἐσκομ— etiam marg. *A1.* e Παρεσκεύασας] Παρασκ. male *Fl.* sola.

43. Πότος] * Πότον παροξύνουσι μὲ συμαίνει τὸ συμπόσιον. ἐξυπόνους δὲ αὐτὸ τὸ πόμα ἢ τὸ πίνειν δηλοῖ. *V.*

44. Φιλοτησίας] Φιλοτησίαν προπίνειν ἐστὶν ὑφίστασθαι τινὰ ὁμοῦ ἀρίστῳ καὶ τὸ δίδοσθαι αὐτῷ φιάλης πλὴν μόρου, τὸ λοιπὸν ἐκδέχου φίλῳ, καὶ τὸν φιάλην χαριστέρῳ. *V.*

* Πότον] At masculino genere est in textu Luciani. Vid. notata ad textum ipsum. *J. F. R.*

36. Καὶ προέθεον πολλοί] *Alciphr.* paullo aliter III. p. 300. εἶτα εἰκοτῶς ἐφέσθαί μοι ἤρξω (ἤθελον) &c. *J. F. R.*

38. Δακτυλίους βαρεῖς, ὅσον ἑκκαίδεκα] Videtur de duplicato annulorum numero dicere. Annuli enim plerumque octo in digitis, ut inferius *Icaromenippe*. *Th. M.*

Δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἑκ.] *Alciphr.* l. c. Ἔμελλον δὲ ἐγὼ τὸν χεῖρε δακτυλίων πεπλῆσθαι, καὶ πολυταλάντους λίθους φορεῖν. Ubi Cl. *Bergl.* Lucianea comparans ait: „videtur Lucian. πολυτάλαντος de pondere accepisse, „dum ipse βαρεῖς dicit. Quod magis apparet in *Amo*„*ribus* c. 41. ubi alium Alciphronis locum (qui est e„pist. XI. L. III.) imitatur, ubi de inauribus, quarum „πολυτάλαντον βάρος dicit, *multorum talentorum pon*„*dus*, satis hyperbolice". Immo studio lusit Lucian. in πολυτάλαντος, quia quando de aureis annulis sermo est, gravitas & pretium quasi unum & idem sunt. τάλαντον autem & pondus & certam pretii summam significare, quis nescit? *J. F. R.*

39. Ἐξημμένῳ] Antea in omnibus legebatur ἐξημμένους. Sed mox videbis vere Lucianeum esse quod reposui; cum χρυσὸν . . . ἐξημμένῳ τῷ βοτρύχῳ de Euphorbo dicet, c. 13. Consule Συμπ. c. 42. & Ἐπ. Κρον. c. 4. Nam quae ita apponebantur in partes divisa, *offerri* ut dicantur, non sinunt veterum mores. *M. du S.*

Ἐξημμένους] Ne *Solani* diligentiam defraudem, dicam ipsum adscripsisse legendum ἐξημμένῳ, optime, ut mox c. 13. pr. Et *Catapl.* c. 3. τοῦ, ἡ πόμα ἐξημμένον, non —μένου. Ita enim amat construi & hoc verbum & καταστέφομαι, solemni ellipsi praep. κατὰ, vel hypallage, quod indicavi ad *Amor.* c. 41. No. 79. Sic *Asin.* c. 48. ἐπιβάλλομαι γράμματα πορφυρᾶ, & sexcenta similia. Quare parum abfuit, quin in ipsum textum reciperem. *J. F. R.*

42. Τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο] Verbum hoc, ad mortuorum curam & sepulturam pertinens, non sine lepore ad finem coenae, & ciborum ablationem refertur, cum saturati cibo convivae ad lactiores invitatiunculas & pocula uberiora transeunt. Hunc τῶν φιλοτησιῶν locum fuisse, cum *Hesychii* descriptio docet, πρόποσίς τις μετὰ τὸ δεῖπνον ὑπὲρ φιλίας tum ille Socratis & Phocionis charientismus de cicutae poculo, apud *Aelianum* V. H. 1, 16. & 12, 49. Itaque probavi etiam lectionem, quam habent *Ald.* 2. & *Hagen.* utraque ἐκκομιζομένου. *J. M. G.*

43. Ὁ πότος συνεκροτεῖτο] Ut in Nigrin. *J. B.*

O

13. GAL. Adeone amans es auri atque divitiarum, Micylle, & tantum hoc ex omnibus admiraris, & beatum esse putas multum possidere aurum? MIC. Non ego solus, Pythagora, hoc *facio*, sed tu etiam ipse, cum Euphorbus esses, aurum atque argentum de cincinnis suspensum gerens in pugnam contra Achivos exibas, in bello, inquam; ubi ferrum gestare quam aurum praestabat. Tu vero tum etiam volebas revinctos auro cincinnos habens subire pericula. Et videtur mihi ob id ipsum *similes Gratiis* vocasse comas tuas Homerus, quod argento constringebantur & auro. Longe nimirum praestantiores videbantur & amabiliores, implexae auro & cum illo lucentes. Atque illud de te quidem medio-

ΑΛΕΚ. Οὕτω φιλόχρυσος [f] εἶ καὶ φιλόπλουτος, ὦ Μίκυλλε, καὶ μόνον τοῦτο ἐξ ἁπάντων θαυμάζεις, καὶ ἡγῇ εὐδαίμονα εἶναι πολὺ κεκτημένος χρυσίον; ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυθαγόρα, τοῦτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτός, ὁπότε Εὔφορβος ἦθα, χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐξημμένος [g] τῶν βοστρύχων, ἐξῄεις πολεμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα [h] σιδηροφορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν ἄμεινον ἦν· σὺ δὲ [i] καὶ τότε ἠξίους χρυσῷ [k] ἀγαδεδεμένους τοὺς πλοκάμους ἔχων [l] ἀγακινδυνεύειν. καί μοι δοκεῖ Ὅμηρος ἀφ' τούτου [m] Χαρίτεσσιν ὁμοίας εἰπεῖν σου τὰς κόμας, ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ [n] ἐσφήκωντο· μακρῷ γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ καὶ ἐρασμιώτεραι ἐφαίνοντο [o] συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ, καὶ συναπολάμπουσαι μετ' αὐτῆς. καίτοι τὰ μὲν σὰ, ὦ χρυσοχό-

55 60 65 70

[f] Εἶ] Recte jam *Fl.* sola. Omissum εἶ in cett. [g] Ἐξῄεις] Ἦεις *Fl.* Οὕτω ἐξ. *P.* [h] Σιδηροφορεῖν] Deest in *L.* In *Fl.* haec tria μαλ. ἢ χρυσ. non leguntur. [i] Καὶ τότε] Καὶ abest a *Fl.* [k] Διαδεδεμένους] Ἀναδ. L. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* [l] Διακινδυνεύειν] Διαγωνίζεσθαι L. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* [m] Χαρίτεσσιν] Ex *Hom.* χαρίτεσσιν Edd. priores. [n] Ἐσφήκωντο] Restit. ex *J. Fl. Ald. Fr. V2.* & *Hom.* Ἐσφήκοντο *P. B. S. H.* [o] Συναναπεπλεγμέναι] Συναναπλασμέναι *Fl.* male.

Ὁ πότος] At *Scholiast.* τὸ ποτὸν neutrum facit; quod etiam usitatum, ut supra I. *Ver. Hist.* c. 23. ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἦεν. &c. ubi idem ex *Ceb. tab.* quoque probavi. Adde infra *Icar.* c. 7. f. Et *Diod. Sic.* L. III. c. 33. vs. 89. ubi τοῦτο τὸ ποτὸν in variantt. quoque eodem modo probatur. Ὁ πότος autem masc. satis obvium & a Lexicographis jam sat multis firmatum ex aliis Luciani locis, aliisque Auctt. Differentiam autem pro ratione accentus, quam Scholiast. tradit, *Ammonius* quoque habet. Sed utrumque masc. gen. effert: scribens: Πότος βαρυτόνως, καὶ ποτὸς ὀξυτόνως διαφέρει. Πότος μὲν γάρ ἐστι βαρυτόνως τὸ συμπόσιον. ὡς Μένανδρος, Πότοι συνιχεῖς, κῶμοι· ὀξυτόνως δὲ αὐτὸ τὸ ἔκπωμα. ὡς Δημοσθένης — Βροτοῦ δὲ ποτοῦ μέλαν λαβεῖν. Sic jam πότος & ποτὸς, & ποτὸν neutro genere usurpatum probum est: at neutrum τὸ πότον unde probetur non habeo; nec probabile puto: nam ποτὸν revera neutrum est adjectivi ποτὸς *potabilis*; at cum ὁ πότος sit substantivum tantum, non credo & eadem ratione τὸ πότον dici posse. Quare primum Scholii verbum in πότος mutandum censeo. *J. F. R.*

44. Φιλοτησίας προπόσεις] Vide *Jul. Capitol.* in Vero, quem ait convivas ita donasse. *M. du S.*

Ibid. Ἐν χρυσαῖς φιάλαις] Sic *bibere IN poculo* pro EX habuimus supra, *Deor. Dial.* VI. §. 2. ἐν ἐκπώμασι πίνειν. Item de *Merced. Cond.* c. 26. f. ἐν ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ πίνειν. Quod etiam Latinis usitatum ostendi in Libello *de Ambiguis*. Sic etiam *Athenaeus* XI. p. 483. c. X. πίνουσιν ἐν κυλίκαις, quum duobus ante versibus dixisset: πίνουσιν ἐκ κεραμίων ποτηρίων. Sed ἐν Graecis ibi frequentius quam ἐκ. *J. F. R.*

46. Εἰσκωμιζομένου] Veterem scripturam ἐκκωμ— mutavit Editor *Salmuriensis* in εἰσκωμ—. Recte. *M. du S.*

48. Ἀναπτέρωσας] Vid. supra de hoc verbo, ad *Asin.* c. 40. Et conf. rursum, si lubet, *Alciphronem*, satis jam indicatum, qui dulce somnium Galli cantu similiter interruptum ait. *J. F. R.*

60. Ἐξῄεις πολεμήσων] *Hom.* Il. P. 51. *M. du S.*

63. Διαδεδημένους] Ἀναδεδημένους. L. Utrumque probum. *M. du S.*

65. Χαρίτεσσιν ὁμοίας] Parvae sunt duae labes, quae videntur a typographis profectae, sed quae tamen omnes inquinant editiones, in quibus scribitur χαρίτεσσιν ὄμοιαι, pro χαρίτεσσιν ὁμοίας. & ὅτι χρυσῷ τε ἐν ἀργύρῳ ἐσφήκωντο, pro ἐσφήκοντο. Sic enim apud *Homerum* Il. P. v. 51. cujus sunt, ut liquet, verba. *J. G. G.*

Χαρίτεσσιν] Χαρίτεσσιν antea legebatur, quod versus respuit, ideoque *Homerum* secutus mutavi. Vid. Il. P. 16. Et ad verba seq. vid. eumd. ibid. vs. 52. *M. du S.*

67. Ἐσφήκωντο] Mendose in multis, iisque recentioribus, legebatur, ἐσφήκοντο. At *Fl. Ven.* utraque *Ald.* & *Fr.* & ipse *Homerus*, uti restituimus, habent. *M. du S.*

χάμη, μέτρια, εἰ Πάνθε υἱὸς ὢν, ἐτίμας τὸ χρυσίον. [a] ὁ δὲ πάντων θεῶν πατὴρ, καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνε καὶ Ῥέας, [b] ὡς πόλε ἠράσθη τῆ Ἀργολικῆς ἐκείνης μείρακί, οὐκ ἔχων εἰς ὅ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μεταβάλοι, εἰδὲ ὅπως ἂν ἀλλοφθείρειε τῆ Ἀκρισίε τὴν φρυρὰν, ἀκήκοεις [c] ἤδη που ὡς χρυσίον ἐγένετο, καὶ ῥυεὶς διὰ τῆ τέγες, συνῆν τῆ ἀγαπωμένη. ὥστε τί ἄν σοι τὸ ὄφελος τούτω [d] ἔτι λέγοιμι; ὅσας μὲ χρείας παρέχεται χρυσός· ὡς δὲ οἷς ἂν παρῆ, καλούς τε αὐτοὺς, καὶ σοφοὺς, καὶ ἰσχυροὺς ἀπεργάζεται, τιμὴν καὶ δόξαν συνάπτων, καὶ ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀδόξων ἐνίοτε περιβλέπτους καὶ ἀοιδίμους ἐν βραχεῖ τίθησι.

Τὸν γείτονα γάρ μοι τὸν ὁμότεχνον οἶσθα, τὸν Σίμωνα, ὃν πρὸ πολλῆ δειπνήσαντα παρ'

cre eſt, ſi, Panthi filius, magni aurum feciſti. Verum ille Deûm pater atque hominum, Saturni ille & Rheae *filius*, qui quondam Argolicae illius puellae amore captus eſt, cum non haberet in quod amabilius ſe mutaret, neque Acriſii cuſtodiam quomodo corrumperet, jam audiſti alicubi, ut aurum factus illapſusque per tegulas, cum amaſia congreſſus ſit. Quid ergo poſt illud tibi dicam amplius? Quot aurum utilitates praeſtet? Quam illos, quibus adſit, pulchros ipſos & ſapientes & fortes reddat, honore ipſis conciliato & gloria? quamque ex obſcuris ignobilibusque interdum conſpicuos brevi reddat ac celebres?

14. Noſti enim vicinum meum, artificii mei hominem, Simonem, qui non ita dudum eſt, cum mecum coenavit, cum coquerem ex

a Ὁ δὲ] Nil mut. *Fl.* b Ὡς πόλε] Ὅς ποτε Edd. hac priores. Ὁπότε *P.* & marg. *Ai.* c Ἤδη που] Δηπε marg. *Ai.* melius. d Ἔτι λέγοιμι] Ἐπιλέγοιμι *Fl.*

74. Τῆ Ἀργολικῆς] Τῆ Δανάης τὴν Ἀκρισίου. ὁ δὲ Ἀκρισιος βασιλεὺς ἦν τῆς Ἄργους, ἔλαβε χρησμὸν, ὅτι ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ τῆ θυγατρὸς αὐτοῦ Δανάης φονεύσει αὐτὸν· καὶ διὰ τοῦτο φοβηθεὶς ἀπέκλεισεν αὐτὴν εἰς χαλκῆν. καὶ ὁ Ζεὺς ἐραθεὶς αὐτῆς, μεταβαλὼν εἰς χρυσὸν ἐ ἐφθειρεν αὐτὴν, εἰσελθὼν διὰ τῆ δώματος. *V.*

73. Ὡς πόλε] Omnes praeter *P.* ὅς (*P.* autem ἐπότε) Atqui melius & ad ſcripturam propius ὅς πόλε. *M. du S.*

Ὡς ποτε] Scripturam Ed. *P.* ὁπότε exhibentis non ſperno, neque ab ea diſceſſiſſem, niſi juſta ſuſpicio eſſet eam ex conjectura ſic emendaſſe ceterarum ὅς ποτε. *J. F. R.*

87. Σιμὼν] In P. & *J.* Σίμωνα, prave. *M. du S.*

88. Ἤψων] Ὅτι τὸ ἔτι ἤψων τοὺς Κρονίους, δύο τόμους τῶν ἀλλάντων ἐμβαλών. *Cum duobus extorum fruſtis injectis legumen coquerem ſaturnalibus.* Ἥψω quidem mutuatur ſua tempora ab ἑψέω, ſed quod dudum repudiarant Atticorum aures, ut εἰ χραμματικῶν παῖδες docuerunt. Itaque pro ἥψων malebam olim ἕψων, ſed poſtea Mſ. mihi oſtendit legendum eſſe ἤψησα, & pro τόμους, τερύχη. ſed ἀλλᾶντες, ſunt *botuli*, *farcimina*, non inteſtina. *J. G. G.*

Ἤψων] Ἑψέω rarum eſſe Grammatici ajunt, non plane damnant, ideoque imperf. inde formatum ſervavi quidem, facile tamen permittens ut ἥψησα cum duob. Codd. legat, cui libuerit. Utitur praeſ. inf. ἑψεῖν ab ἑψέω *Arct. Cappad.* L. 2. *Morb. Acut.* c. 2. p. m. 97. A. Verum is Attice non ſcripſit, & futurum ſecundum eſſe aliquis contendat. Sed poteſtate praeſentis tamen ibi uſurpatur. Ἕψων vero dici de eo qui quid coquendum curat, ait Cl. *Caſaub.* ad Athen. L. IV. animadv. c. XV. verſus fin. In ipſo vero *Athen.* ſub init. *ejusd.* cap. ἑψεῖν quoque praeſens eſt, φακὴν ἑψεῖν — μεμαθηκὼν, ter eod. cap. ac deinde ſaepe occurrit. Apud *Diod. Sic.* I. c. 84. praef. ἑψῶντες legitur, quaſi foret ab ἑψάω, ideoque Cl. *Weſſel.* No. 29. ἑψῶντες malit, uti recte eſt ibid. c. 80. Quod autem Cl. *Caſaub.* dicat ἕψω eſſe, *coqui curo*, id ita verum credo, ut ſaepe facere quis aliquid dicitur, qui id per alium facit. Et ſic *lentes coquere* dicatur Dominus, qui id ſervis imperat. Nam ἕψω per ſe eſſe *coquo*, probarem, ſi quid opus foret, ex *Pind.* Ol. *A.* — ὃ σκότῳ πεπέψων ἕψοι (γῦρας) Et ex aliis. Sed acute philoſophantes reſponderent, nec ſervus coquit, ſed olla, furnus, ſol, ignis, coquit. Verum has argutias auditor ſamus riſu exciperet. *J. F. R.*

91. Κεραμεοῦν τρύβλιον] Generaliter pro quolibet fictili. Sumitur tamen pro ſacris fictilibus qualia Numae fictilia, & ita videtur interpretari τρύβλιον, *Heſych.* ποτήριον μυστηρίε. *J. B.*

97. Ἀπίζομένους ἡμᾶς] Active & paſſive uſurpari λέξωσι vid. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* III. c. 85. No. 46. quem adeundum monebat Cl. *Hemſterh.* *J. F. R.*

5. Ἔπει δὲ ἀπέθανε πρώην, ἄκαιρα ἔκεινα κατὰ τοὺς νόμους, Σίμων ὁ τὰ βάκια τὰ πυκνὰ, ὁ τὸ τρύβλιον ἀφελαίσχων, ἐσπρίων ἐξελαύνει, ἀλυρχῆ ἐ ὑπογυοκαρδῇ ἄρματι

ex fruſtis leguminibus pulticulam, Saturnalibus, injectis duobus de farcimine fruſtis. GALL. Novi, ſimum illum, brevem, qui fictilem quam ſolam habebamus patellam furatus, & ſub ala occultans abiit poſt coenam. Vidi enim ipſe, Micylle. MIC. Igitur ille furatus, tot deinde pejeravit Deos? Sed cur non indicabas, & clamabas tum, galle, cum ſpoliari nos videres? GALL. Cucurriebam, quod ſolum tum poteram. Quid ergo Simon? videbaris enim de illo dicturus aliquid. MIC. Patruelis erat ipſi locupletiſſimus, Drimylus nomine. Hic, quamdiu vixit, nec obolum dedit Simoni. Quomodo enim? qui nec ipſe opes ſuas attingeret? Poſtquam vero nuper mortuus eſt, illa omnia

ἐμοὶ, ὅτε τὸ ἔτυ- [e] ἤψων τοῖς Κρονίοις, δύο [f] τόμυς τῇ ἀλλαντ- ἐμβαλών.

ΑΛΕΚ. Οἶδα, [g] σιμὸν, βραχὺν, ὃς τὸ [h] κεραμεῦν τρύβλιον ὑφελόμεν-, ᾤχετο ὑπὸ μάλης ἔχων, μὴ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν. εἶδον γὰρ αὐτὸς, ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Οὐκοῦν ἐκεῖν- αὐτὸ κλέψας, εἶτα ἐπωμόσατο θεοὺς τοσούτους, ἀλλὰ τί σὺ οὐκ ἐμήνυες, ᾗ ἐβόας τότε, ὦ ἀλεκτρυών, λῃζομένους ἡμᾶς ὁρῶν; ΑΛΕΚ. Ἐκόκκυζον, ὃ μόνον μοι τότε δυνατὸν ἦν. τί δ' ἦν ὁ Σίμων; ἐῴκεις γάρ τι περὶ αὐτοῦ ἐρεῖν. ΜΙΚ. Ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ πλούσιος ἐς ὑπερβολὴν, Δριμύλ- τοὔνομα· ὅτ- ζῶν [i] μὲ οὐδὲ ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σίμωνι· πῶς γὰρ; ὃς οὐδὲ αὐτὸς ἥπτετο τῶν χρημάτων; ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα

e Ἤψων] Ἤψησα G. L. Nil mut. Edd. f Τόμυς] Nil mut. Edd. Τεμάχη *Graev.* & ſic marg. *Ai.* g Σιμὸν] Sic recte *H. Fl. P. S.* Σίμωνα *J.* & *P.* cum marg. *Ai.* h Κεραμεοῦν] Sic *J. M. P. Bi. Fl.* &c. Κεραμοῦν *S.* & *Amſt.* i Μὲν] Omiſit *Fl.*

88. Ἔτυ-] Πιστάριον. *V.* *Ibid.* Τοῖς Κρονίοις] Ἐν τῇ ἑορτῇ τῇ Κρόνου. νόμιμον δὲ τρώμαλια. ἀλλᾶνται ὁ σιμωθεὶς * λακάνικα. *V.*

* Λακάνικα] Sic dedimus ex *V.* & *G.* Nam Impreſſa prave λακανικὰ at Λυκανικὸν *C.*

χόρδμ-] Et quae ſequuntur. Hic aliquid excidit. Sententia enim hiat, nec eſt unde pendeant ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους. Salmurientis quidem interpres multa infarcit, alia omittit, & cetera miſere vertit: *Poſtquam vero pridie mortuus fuiſſet, omnes illas pecunias juxta leges, Simon ille gaudens effert, purpurea hyſginoque tincta veſte indutus.* Πῶς κεῖνος in Graecis Simon *ille gaudens effert?* Nam ἄσμενος ἐξελαύνει aliud eſt, ut ſtatim videbimus. Cur omiſit τὰ ῥάκια τὰ πινρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον ὑφελόμενος. Poteratne flagitiolius in hoc loco interpretando quisquam verſari? Nec melius Eraſmus: *At ſimul ac mortuus eſt nuper, univerſis illis opibus juxta leges Simon ille, qui coria patria, quia patellam circum lingebat, gaudens purpura oſtroque circumtectus.* In his nulla eſt ſententia. Ad prima autem verba ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους addendum ſibi, quod vitio librariorum intercidit, aut ſimile quiddam. In ſequentibus quoque aliquid periit, ὁ τὰ ῥάκια τὰ πινρὰ nihil habent unde pendeant, & nihil ſignificant, ſed ex Mſ. haec jactura egregie ſarcitur, qui in prioribus unum aut plura verba periiſſe luce meridiana clarius oſtendit, quamvis & ipſa συνέχεια & ratio ſatis indicet. Sic autem in vetere codice hic locus ſcribitur: Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους ⊂ τῶν ἐκεῖν- ὁ τὰ ῥάκια περιβολαιόν- τὰ πινρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον ὑφελίχων, &c. Pulchre ſane & vere. Sic igitur locum totum ſcribe & verte: ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους . . . . Σίμων. Καὶ τῶν ἐκεῖν- ὁ τὰ ῥάκια περιβολαιόν- πινρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον ὑφελίχων ἄσμεν- ἐξελαύνει ἁλυρᾷ ⊂ ὑσγινοβαφῇ ἀμπεχόμεν-. *Poſtquam vero pridie mortuus eſt, omnia illa ſecundum leges* cepit *Simon.* Et *nunc ille qui pannis ſordidis indutus erat, qui catinum lingebat, hilaris equo vehitur, purpurea, & coccinea veſte amictus.* ἄσμενος ἐξελαύνειν eſt laeto & alacri animo equo vehi, ἐλαύνειν eſt ſubaudito ἵππον, *equitare.* ut apud Latinos *vehere* ſc. ſe equo, pro *vehi* frequenter legitur, ſic & ἐξελαύνειν, & ἐπεξελαύνειν. *Herodot.* ἐξέλασε ἐς ἕδρα τὰ ἑωυτοῦ. *equitavit ad ſuam domum.* ἐξελαύνειν proprie Germanis & Belgis eſt uitrijden. Hyſginus quidem color differt a coccineo, cum ſit medius inter purpuram Tyriam & coccinum, poteſt tamen *coccineus* verti. Hyſginus enim color conficiebatur ex purpura, quae coccino ſuperinducebatur, ut dudum docuere viri doctiſſimi. Vide *Salmaſ.* exercitat. *Plinian.* *J.G.G.*

Ibid. Ἅπαντα ἐκεῖνα — Σίμων] Puto ego *Graevii* codicem ut alias in hoc dialogo, ita hic, librarii ſedulitatem paſſum. Nam illud quidem, ὁ τὰ ῥάκια τὰ πινρὰ, ita Lucianeum eſt, ut qui illi ereptum eat, non

να χῇ τὸν νόμον, [a] Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ [b] πινακὰ, ὁ τὸ τρύβλιον φελλέϊχον ἄσμενος ἐξελαύνῃ, ἀλυργῆ καὶ ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχόμενος, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ χρυσᾶ ἐκπώματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέζας ἔχων, ὑφ' ἁπάντων προσκυνούμενος, οὐδὲ προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. ἐναγχος γοῦν ἐγὼ μὲ ἰδὼν [c] προσιόντα, Χαῖρε, ἔφην, ὦ Σίμων. ὁ δὲ ἀγανακτήσας, Εἰπὲ, ἔφη, τῷ πτωχῷ, μὴ καλασμικρύνειν μου τὸ ὄνομα· οὐ γὰρ Σίμων, ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ ἐρῶσιν αὐτοῦ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρύπτεται καὶ πρὸς ταύτας, καὶ ὑποφορᾷ, καὶ τὰς μὲ προσίεται, καὶ πλεόνων ὄντων, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν [d] ἀνελεῖν [e] αὐτὰς, ἀμελούμεναι. ὁρᾷς ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἴ γε καὶ μεταποιεῖ τοὺς [f] ἀμόρφους, καὶ ἐρασμίους ἀπεργάζεται, ὥσ-

ex lege *heres* Simo ille cum pannis sordidis, ille qui patellam ligurriebat, laetus *domum* exigit, purpuras indutus & hysgina, servos, & bigas, & aurea pocula, & mensas eburneis pedibus habens, adorandus ab omnibus, nos neque respiciens amplius. Nuper enim ego procedentem videns, *Salve*, dicebam, *Simo*. At ille indignatus, *dicite*, inquit, *mendico*, *meum nomen ne deminuat: neque enim Simon vocor*, *sed Simonides*. Maximum vero illud est; quod eum amant etiam mulieres: at ille apud has quoque delicatum se facit, easque despicit: & alias quidem admittit propitius; aliae vero minantur, futurum ut mortem sibi conscisant, si porro negligantur. Vides, quantorum bonorum aurum caussa sit; siquidem deformes etiam refingit, &, ut poë-

[a] Σίμων — φελλέϊχον] Καὶ τῶν ἱκεῖος ὁ τ. ῥ. φελλόβολημένος π. G. Nil mut. Edd. Καὶ τῶν ἱκεῖος etiam marg. *A*1. [b] Πινακὰ] Sic *V*2. *S*. *A*. recte. Πινακὰ *Fl*. *J*. *B*1. *Ald*. *Fr*. *P*. *H*. [c] Προσιόντα] Nil mut. Edd. Προϊόντα *Gron*. [d] Ἀνελεῖν] Ἀναιρεῖσθαι G. & marg. *A*1. Nil mut. Edd. [e] Αὐτὰς] Sic *P*. aliaeque quaedam. Αὐτὰς *J*. [f] Ἀμόρφους] Ex Cod. P. Ἀμορφοτέρους Edd. priores.

8. Ἀλυργῆ] Πορφυρᾶ. *V*.
Ibid. Καὶ ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχόμενος] Ὑσγινὸν ἦν ἄνθος ἱκνὸς [*] ὑακίνθῳ βαθύτερον, ὅσον δὲ τὰ λεπὶ χοιρείων αἰμάτων βαπτόμενα. *V*.

[*] Ταχὺ θῳ] Ταχὺ θὼ C.

nosse virum videatur, ostenderunt copiose viri docti ad *Necyom*. 10, 4. Sed neque non commode (in sutoris praesertim semidocti sermone familiari, & ad sapientiam ostendendam abrupto) jungi videntur ista ἄπαξ λεγόμενα ἱκεῖος ἐξελαύνει. Quae absconderat Drimylus, quae attingere ausus non fuerat, ea Simon *exigit*, protrahit e tenebris, & prodire in lucem atque conspectum jubet, dum illis qua domi qua in publico utitur &c. Si τῷ ἐξελαύνει placeat solennem illam, in equo vel curru procedendi significationem servare: tunc ἄσμενος illud jungendum cum φελλέϊχον, & intelligendum ad ἄπαξλεγόμενα ἱκεῖος, & quae sequuntur, verbum ἔχει. *J*. *M*. *G*.

6. Τὰ πινακὰ] Legendum videtur ὁ τὰ ῥάκια τὰ πινακὰ ἐμφισσμένος, aut simile quid. *F*.*G*. Immo intelligitur, ut bene monet Cl. *Gesn*. Exempla dedere Cl. *Jens*. aliique ad *Mort*. *Dial*. X. §. 4. Conf. infra *Bis Accus*. c. 14. ὁ τὴν σόριγγα. *J*. *F*. *R*.

7. Τὸ τρύβλιον] Quia & paullo supra, & infra c. 29. & alibi hoc accentu in Edd. Luciani exaratum invenio, ita relinquo. Malim tamen τρυβλίον cum *Jung*. ad *Poll*. VI. Segm. 85. Ut βιβλίον aliaque diminutiva trisyllaba solent esse paroxytona. *J*. *F*. *R*.

Ibid. Ἄσμενος] (Pone comma post ἄσμενος) *Kust*. Ego in φελλέϊχον ἄσμενος mendum latere puto. *M*. *du S*.

8. Ἐξελαύνει] *Curru vectus in publicum prodit* &c. Male Interpres. *F*.*G*.

Ἐξελαύνει] Vidit igitur jam *Gujetus* idem quod Cl. *Graev*. Ita simplex ἐλαύνειν pro *proficisci*, *Thucyd*. VIII. c. 108. ἀναζεύξας ἤλαυνεν ἐπὶ τοὺς Ἴωνας. *solvens* (navim) *properabat in Ioniam*. Aelian. V. H. I. 31. pr. ὅταν ὡς Πέρσας ἐλαύνῃ βασιλεύς. *Quum Rex in Persidem equitat*. Ibid. c. 33. Ἀρταξέρξῃ ἐλαύνοντι τὴν Περσίδα. *Artaxerxi per Persidem equitanti*. Quae constructio ne durior videatur, confer Lucian. *Rhet*. *praec*. c. 5. ἐρήμην πολλὴν ἐλάσασθαι. Et *Alex*. c. 46. f. γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. Item ἐπελαύνειν pro *adventare*, in *Quom*. *Hist*. c. 3. Ἐξελαύνειν autem rursus hoc *Dial*. c. 25. ἐξελαύνειν λεπτολογούμενον — ἄρχονται. *J*. *F*. *R*.

Ibid. Ὑσγινοβαφῆ] Ὑσγινον, plantae genus, cujus succus violaceum vel purpureum tradit colorem. Qualis autem ea sit, utrum hyacinthus, an vaccinium, an coccus, an glastum, non convenit inter Auctores. Sunt qui dicunt ὕσγιν esse plantam, & ὑσγινον, quae exinde fit, tincturam; eamque non purpuream, sed rubram esse: magis congrue forsan huic loco; nam diffe-

poëticus ille ceſtus, reddit amabiles. Audis vero & poëtas dicentes:

Pecunia ingens generis humani bonum; &,

Pecunia in res regimen humanas tenet.

Sed quid inter haec ridebas, galle?

15. GALL. Quod ignorantia quadam tu etiam, Micylle, ſimiliter ac reliquum vulgus, deceptus es circa divites. At illi, bene noris, multo miſeriorem quam vos vitam agunt. Hoc tibi dico, qui & pauper & dives ſaepe fuerim, & vitae uniuscujusque fecerim experimentum: paullo poſt autem tu quoque ſcies ſingula. MIC. Sic per Jovem: tempus enim jam eſt, ut dicas, quomodo mutatus fueris, & quorum de unaquaque vita tibi ſis conſcius. GALL. Audi ergo. Verum hoc ante noris, neminem mihi viſum, te qui viveret beatior. MIC. Me, galle? Ita tu beatus ſis! irritas enim me, ut tibi maledicam. Vérum dic ab Euphorbo inde facto initio,

ὦ ὁ ποιητικὸς ἐκεῖνος κεφός. ἀκήκοας δὲ καὶ τῶν ποιητῶν λεγόντων·

Ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον κτέρας. καὶ,

Χρυσὸς γάρ ἐστιν, ὃς βροτῶν ἔχει κράτη.

ἀλλὰ τί μεταξὺ ἐγέλασας, ὦ ἀλεκτρυών;

ΑΛΕΚ. Ὅτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τὸν πλοῦτον. οἶδ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀθλιώτερον ὑμῶν τὸν βίον βιῶσι. λέγω δέ σοι, καὶ πένης καὶ πλούσιος πολλάκις γενόμενος, καὶ ἅπαντος βίου πεπειραμένος μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἴση ἕκαστα. MIK. Νὴ Δία, χρόνος γὰρ ἤδη καὶ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἠλλάγης, καὶ ἃ σύνοιδα τῷ βίῳ ἑκάστῳ. ΑΛΕΚ. Ἄκουε, τοσοῦτόν γε προειδώς, μηδένα με σοῦ εὐδαιμονέστερον βιοῦντα ἑωρακέναι. MIK. Ἐμοῦ, ὦ Ἀλεκτρυών; οὕτω σοι γένοιτο. προάγεις γάρ με λοιδορεῖσθαί σοι. ἀλλὰ εἰπὲ ἀπὸ Εὐφόρβου ἀρξάμενος

---

g Κτήμας] Sic Luciani Edd. βροτοῖς *Eurip.* l. c. h Προειδὼς] Προειπὼν *Pell.* i Προάγεις] Προάγῃ marg. *Al.* & P. k Λοιδορεῖσθαι] Conſtans lectio.

30. Τοῖς πολλοῖς] Τοῖς ἀνοήτοις. Ex multis, i. e. ex malis ignavisque & ſtultis. *G.*

differunt, opinor, inter ſe ἀλυργὶς, καὶ τὸ ὑακινθοβαφὲς. *E.L.*

Ὑακινθοβαφῆ] *Aelian.* V. H. III. c. 9. Ἐπ' αὐτοῖς δὲ τοξόται χίλιοι, φοίνικα ἐνδεδυκότες ὑακινθοβαφῆ. Ubi Cl. *Periz.* ex *Salmaſ.* Exerc. Plin. p. 272. docet colorem ὑακινθοβαφῆ medium fuiſſe inter coccum & purpuram, propiorem tamen purpurae. Plura *Salmaſ.* p. m. 193. *J.F.R.*

13. Ἐγὼ μὲν ἰδὼν προιόντα] An non προιόντα? Ut infra in hoc libello. ὡς ἑπόμην προίοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσιόντων. *J.G.*

20. Αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀπολεῖν αὐτὰς] Non reprehendo vulgatam, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀπολεῖν αὐτὰς· ſed magis tamen probo libri veteris ſcripturam, in qua αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀπορρίψειν αὐτὰς. *Minantur ſe ipſas ſuſpenſuras.* Hae ſunt & minae & facinora mulierum perdite amantium. In hoc ipſo Luciano non unum eſt exemplum. *J.G.G.*

26. Ὦ χρυσὲ] *Homer.* Il. Ξ. 214. *Eur.* fr. Belleroph. 70. v. 6. Addend. Vide not. ad Τιμ. c. 24. pro βροτοῖς autem legitur hic κτήμας, quod obſervandum. Apud *Athenag.* legitur ἀξίωμα pro δέ—. *Leopard.* 44. Apud *Grotium* δέ— *M.du S.*

Ὦ χρυσὲ, δέξωμα] Dedimus interpretationem prioris verſiculi Euripidei apud *Senecam* ep. 115. ſervato etiam a *Barneſio* fragm. Belleroph. vſ. 76. Qui nimirum etiam ultimam vocem non ponit κτήμας, ſed βροτοῖς; quam ſubſtituere fortaſſe, qui inſolentiam illius vitarent. Eſt caeteroqui κτῆμας apud *Heſychium* κτῆμα, quod probe huc convenit. Alterum verſiculum & ad Incerta retulit *Barneſius* vſ. 387. & in Add. Belleroph. vſ. 6. ubi etiam ita vertit: *Aurum eſt quod homines vincit imperio ſuo.* *J.M.G.*

Ibid. Κάλλιστον κτήμας] In Euripide κ. βροτοῖς. *J.B.*

Ibid. Κτήμας] Κτήμας hic locum habere non videtur. *F.G.* Recipiatur ergo pro eo βροτοῖς ex *Eurip.* verſa turque: *Aurum res jucundiſſima mortalibus.* *J.F.R.*

41. Λοιδορεῖσθαί σοι] Suſpecta videtur *Solano* haec fuiſſe lectio, quod aſteriſco adpoſito ſignificavit. Sed λοιδορεῖσθαι videtur paſſivum eſſe, & σοι pro ὑπὸ σοῦ valet. q. d. προάγεις με πρὸς τὸ λοιδορεῖσθαι ὑπὸ σοῦ· ſive ἵνα σοι λοιδορῶμαι. quid cauſſae lateat; cur igitur improbarit, non ſatis adſequor. An quia λοιδορούμαι plerumque medium eſſe ſolet; an quia dativum amat & λοιδορεῖσθαί τινι activa poteſtate dici ſolet, hic vero λοιδορεῖσθαι μοὶ dici viſum fuerit? vix credo, quia σοι ad προάγεις pertinere, ſatis videre potuit. Sed melior occaſio erit hoc diſcutiendi ad *Icarom.* c. 30. ubi activum λοιδορεῖν, quod alias accuſativo jungi manifeſto conſtruebatur cum dativo, in Edd. *J.*

μενος, ὅπως ἐκ Πυθαγόρου μέλεος λίθης, εἶτα ἐξῆς ἄχρι τοῦ ἀλεκτρυόνος. εἰκὸς γάρ σε ποικίλα καὶ ἰδεῖν καὶ παθεῖν, ἐν πολυπραγμοσύνῃ δέσι τοῖς βίοις.

quomodo mutatus sis in Pythagoram, ac deinceps usque ad gallum: verisimile enim est multa vidisse te ac passum, in diversis adeo vitis.

ΑΛΕΚ. Ὡς μὲ ἐξ Ἀπόλλωνος τὸ πρῶτον ἡ ψυχή μοι καλαπλαμύη εἰς τ γῆν ἐνέδυ ἐς ἀνθρώπου σῶμα, ἦν τινα τ καλαδίκην ἐκτελοῦσα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν, ἄλλως τε [a] ὅτε ὅσιον ὅτε ἐμοὶ εἰπεῖν, ὅτε σοὶ ἀκοῦσαι τὰ τοιαῦτα. ἐπεὶ δὲ Εὔφορβος ἐγενόμην. . . . ΜΙΚ. Ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν, τοῦτό μοι πρότερον εἰπέ, εἰ κἀγὼ ὥσπερ [b] ἀλλάγην ὥσπερ σύ. ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. ΜΙΚ. Τίς οὖν ἦν, εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γὰρ τοῦτο εἰδέναι. ΑΛΕΚ. [c] Σὺ; μύρμηξ Ἰνδικὸς τ τὸ χρυσίον ἀνορυττόντων. ΜΙΚ. Εἶτα ὤκνουν ὁ κακοδαίμων [d] ὀλίγον τ ψηγμάτων [e] ἥκειν;

16. GALL. Quomodo ex Apolline primum anima mea devolans in terram hominis corpus subierit, quam ita poenam soluerit, longum fuerit dicere: & alioqui neque dicere mihi talia fas est, neque tibi audire. Cum vero Euphorbus essem . . . MIC. Ego vero ante haec, o admirabilis, quis fuerim, hoc mihi prius dicito. Utrum ego quoque, sicut tu, immutatus sum? GALL. Ita sane. MIC. Quis igitur fui? numquid habes dicere? volo enim hoc scire. GALL. Tu formica Indica de eo genere, quae aurum effodiunt. MIC. Tum pigratus sum miser, paucarum mi-

ca-

a Οὔτε] Sic *H. P. B1.* &c. Οὐδ' *F. P.* Οὔτε Ex. *Fl.* b Ἡλλάγλω] Ἡλλάγμλω marg. *A1.* c Σὺ μύρμηξ &c.] Sic *Coll.* & *Fl.* cum cett. Edd. habere notat *M. du S.* d Ὀλίγου] Ὀλίγων *B1.* e Ἥκειν] Ἧκεν *Fl.*

47. Ἀπόλλωνος] (Pythagorae animam ab Apolline ad homines missam, ut res certissima, de qua εἰδὼς ἂν ἀμφισβητήσειε, affirmat *Jamblichus* in vita Pythag. c. 2. *Priorem esse corpore* a Pythag. docuit *Plato* Tim. Ed. *Bas.* 1556. p. 478. l. 40. *alatam* esse, Phaedone p. 204. l. 33.) *Leedes.* Vide N. Δ. XX. & *Diog. Laërt.* post pag. 507. B. *M. du S.*

Ibid. Ἐξ Ἀπόλλωνος] Servat decorum Lucianus. Volebat suspicionibus quibusdam homines inducere Pythagoras, ut crederent, se esse Apollinem. Vid. *Jamblichus* f. 177. & *Porphyr.* f. 28. *J. M. G.*

49. Καλαδίκην] Memorat *Clem. Alex.* Strom. III. Philolaum Pythagoricum sic dixisse, μαρτυροῦσι δὲ & οἱ παλαιοὶ θεολόγοι τε & μάντεις, ὡς ἀπό τινος τιμωρίας αἱ ψυχαὶ τῷ σώματι συνέζευκται, καὶ καθάπερ ἐν σώματι τούτῳ τίθενται. Hujus sententiae Orpheum esse auctorem tradit *Plato* Cratyl. p. 55. l. penult. *E. L.*

58. Μύρμηξ Ἰνδικὸς] (De qua *Prop.* III. 13.

Inda cavis aurum mittit formica metallis.

Et mira de eadem narrat *Plin.* XI, 31. cui non multum absimile narrat etiam *Herodotus* in Thalia.) *Leedes.* Quasnam formicas Indicas, quae aurum effodiant, tradiderint veteres, ex *Aeliano* disces de anim. III. 4. De his etiam *Philostr.* 229. ubi in nota habes Auctorum loca de iis, quae nos ubi de Gryphibus, cum aliis insuper attulimus, ad Ex. ult. *M. du S.*

59. Εἶτα ὤκνουν ὁ κακοδαίμων ὀλίγου τ ψηγμάτων ἥκειν ἐς τ βίον, ἐξ οἵου ἐπιστησόμενος] Salmuriensis: *Itane neglexi infelix vel pauca frusta in vitam importare, cum illo essem alitus.* Sed ἥκειν ψήγματα ἐς βίον significatne *frusta importare in vitam?* In editione Basileensi Graeca 1555. legitur, ὀλίγων τ ψηγμάτων ἦν. Constat sane ἦν construi cum secundo casu, ut apud Herodotum τῷ ἦν χρημάτων, *sum pecuniosus, dives.* τῷ ἦν φρενῶν apud eundem *sum prudens.* Sed dum semper ὦ aut πόρρω, adjunctum habet. Quod concise dicunt τῷ ἦκειν τ χρημάτων, integrum est, τὸ ἦκειν ἐπὶ πολὺ τ χρημάτων. Sed hic habere locum non potest, ne nunc, dicam ὀλίγῳ legi in Mss. Florentina, Aldina, ceterisque editionibus. In Florentina vero editione scribitur ἦκεν pro ἦκειν. Inde mihi persuasi excidisse & hic verbum φέρειν. Et legendum ἦκειν φέροντα. *Omissi ferre in vitam.* Est loquendi genus, ut multa hujus generis alia, Graecis peculiare, ἦκεν φέρων est *fero.* Isaeus: ὁ γνησίους ἀμφότερους ἦκεν φέρων *non adfert fictas testamenti tabulas.* Apud Poëtas vero, imprimis apud *Homerum*, infinita talium locutionum sunt exempla. *J. G. G.*

Εἶτα ἤκουν ὁ κακοδαίμων ὀλίγου τ ψηγμάτων ἦκεν ἐς τ βίον, ἐξ οἵου ἐπιστησόμενος] Basileensis editio, ὀλίγων τ ψηγμάτων. Idque sanius. Caeterum verba haec ita versa vulgo leguntur, *Itane neglexi infelix vel pauncula frusta in vitam importare, cum illo essem alitus?* Sed profecto haec versio a mente scriptoris est alienissima. Rogarat Micyllus Pythagoricum suum Gallum, quis ipse antea fuisset; respondebat Gallus, eum (Micyllum) fuisse μύρμηκα Ἰνδικόν, ex iis qui aurum effodiunt. Tum vero pauperculus Micyllus, *Itane*

carum: sumto inde viatico in hanc vitam venire? Verum etiam, quid post ero, mihi dic: verisimile enim est te scire. Si enim bonum quid fuerit, surgam statim, & ab ipso illo, in quo tu modo insistis, clavo me suspendam. GALL. Nullo istud modo rescisces.

17. Verum enim vero cum Euphorbus essem, ad illa enim redeo, pugnavi ad Ilium, interfectusque a Menelao, interjecto aliquo tempore veni in Pythagoram: interim vero sine domo mansi, dum pararet mihi Mnesarchus domicilium. MIC. Cibine, o noster, expers & potus? GALL. Nimirum. neque enim indigebat his, nisi solum corpus. MIC. Numquid ergo res Iliacae, hoc mihi prius dicito, tales sunt, quales gestas esse Homerus ait? GALL. Unde iste sciret, Micylle? qui, cum ista

ἐς τ' βίαν, ἐξ ἐκείνε ἀποσιλισάμβω; ἀλλὰ ἢ τί μὴ τῶτο ἔσομαι, εἰπὲ· εἰκὸς γὰ εἰδέναι σε. εἰ γὰρ τι ἀγαθὸν εἴη, [f] ἀπάγξομαι ἤδη ἀναςὰς ἀπὸ τῦ ψαττάλυ, ἐφ' ὃ σὺ ἔςηκας. ΑΛΕΚ. Οὐκ ἂν μάθοις τῶτο εὐθυμίᾳ μηχανῆ.

Πλὴν ἀλλὰ ἐπείτοῦ Εὔφορβος ἐγενόμην (ἐπάνειμι γὰ ἐπ' ἐκεῖνα) ἐμαχόμην [g] ἐν Ἰλίῳ, ἢ ὑπὸ θανὼν ὑπὸ Μενελάυ, χρόνῳ ὕςερον ἐς Πυθαγόραν ἦκον. τέως δὲ ὡκιμένοι [h] ἄοικος ἔςως, ἄχρι δὴ ὁ Μήσαρχος [i] ἐξεργάσηταί μοι τ' οἶκον. MIK. Ἄσιτος ὢν, ὦ τᾶν, ἢ ἄποτος; ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. οὐδὲ γὰ ἐδεῖ τύτων, ἢ μόνῳ τῷ σώματι. MIK. Οὐκῦν τὰ [k] ἐν Ἰλίῳ πρότερόν μοι εἰπέ· τοιαῦτα ἦν οἷά φησιν Ὅμηρος γενέσθαι αὐτά; ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκεῖνος ἠπίσταλο, ὦ Μίκυλλε, ὃς γεγνομένων ἐκείνων,

[f] Ἀπάγξομαι] Ἀπάγχομαι *Fl.* [g] Ἐν] Sic Edd. octo. Ἐπ' *F.* & *V2.* & marg. *A1.* [h] Ἄοικος] Ἀοικητος *P.* [i] Ἐξεργάσηται] Ἐξεργάσεται *Fl.* male. [k] Ἐν] Nihil jam variet. invenio.

70. Παράμβυσον ἄοικος] Πρὸ τύτε φησὶν εἰς τὸ σῶμα τῦ Πυθαγόρυ ἐπλατύνθη, * οἶκον ζητῶν, ὅ ἐςι σῶμα, ἕως † ὅτε Μήσαρχος ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς ἔκτισέ μοι οἶκον, τυτέςιν ἐσκεύασέ μοι. *V.*

73. ‡ Ὦ τᾶν] Ὦ ἑταῖρε. *V.* In altero *Voss* in Folio sic: Ὦ τᾶν] Ὦ τᾶν σημαίνει τὸ ἑταῖρε, ἢ γίνεται ἀπὸ τῦ ἔτης, ὃ σημαίνει τ' συγχίνη. § κασίγνητός τε ἑτὴς τε. ἐξ αὐτῦ γὰ ἑτᾶν, ὡς μίγις μιγᾶν, ἢ ἐν συγκοπῇ ἑτᾶν. ἢ ὁ κλίνων ὦ ἑτᾶν, ἢ ἀπὸ τῦ ¶ Β. τῶν. *V.*

* Οἶκον] Ante editum erat corrupte οὐ καὶ ζητῶν, quod etiam legebatur in V. Οἶκον emendant C. quod recepimus. *M. du S.*

† Ὅτε] Ὅτι edita. Correxit *M. du S.*

‡ Ὦ τᾶν] Hoc accentu bis sic exaratum inveni. Τᾶν vero Edd. Luciani & *Aristoph.* Sed Τᾶν rursus in Lucian. *Icarom.* non longe a pr. *J. F. R.*

§ Κασίγνητός τε ἑτᾶς τε] *Hom.* Il. Π. 456. *M. du S.*

¶ Β. τῶν] Lege Ε. ὦ τᾶν. *M. du S.*

ne ego infelix pigratus fui in vitam venire, pauculis inde frustis pro commeatu mecum sumptis? J. F.

Ibid. Οἶκον — ἦκεν — ἐκτισε — ἐσκεύασέ μοι] Nihil deest ad sensum, modo aliter construantur verba, quam adhuc factum, aut levissima transpositione juventur, ad quam Cl. *Gesneri* versio pronum iter monstrat. Quod enim Cl. *Graevius* φέρουσα ingerit, concederem, si plane opus esset, &, si φέρων dixisset, bene haberet, idque voluit credo, sed non attendit ad sequentem nominat. ἐκτισε — ἐσκεύασέ μοι. Conf. supr. *Alex.* c. 6. ἐκτισάντο τε τὰ ἀρκοῦντα, *Arrian.* L. III. c. 20. f. Ἐκτισε — ἐσκεύασέ μοι δὲ αὐτόθι, ὅτι ἥρμοσεν τὴν πρόσω χώραν ἔχειν. Nostrum infra *Icar.* c. XI. Et *Bis Accus.* c. 28. pr. Ἐπὶ δὲ ἱκανῶς ἐκτισάμην. Unde videbis, non esse *alo, comedo*, ut vulgo cum Lexicographis vertebatur, sed *in viaticum capio.* s. de frumento mihi prospicio. *J. F. R.*

60. Ἦκεν — ἐκτισε — ἐσκεύασέ μοι] (Supple partic. ἄγων, aut φέρων.) *Leodes.* Vide N. Δ. I. Ἐκτισε. c. 20. & *Eurip.* Orch. 1323. De ἐκτισε — vide Ἐκαφ. c. 11. *M. du S.*

68. Ἐπ' Ἰλίῳ] Omnes Edd. praeter *Venetas* ἐν Ἰλίῳ, quod & ferri poterat, quia Trojanus Euphorbus. Vide Συμπ. c. 35. *M. du S.*

Ἐν Ἰλίῳ] Non ausus sum ἐπ' recipere, quia mox post versum hinc sextum eodem respiciens ἐν Ἰλίῳ rursus ait, & quamvis pugna revera non *intra*, sed ad Ilium gesta sit, tamen & ἐν sic utitur *Homer.* quem indicavi ad *Quom. Hist.* c. 28. No. 73. Ubi Lucian. etiam ἐν Εὐφόρῳ, & c. 38. ἐν Ὀλύνθῳ pro ἐπὶ. *J. F. R.*

79. Ἀποθανὼν ὑπὸ Μεν.] *Hom.* Il. P. 47. seqq. *M. du S.*

Ibid. Χρόνῳ ὕςερον] *Diog. Laërtius* Hermotimum & Pyrrhum piscatorem Delium fuisse, antequam Pythagoras esset, tradit p. 215. B. *A. Gellius* post Pythagoram Pyrandrum fuisse, deinde Callicleam deam, deinde feminam pulchra facie meretricem, cui nomen fuerat *Alce.* IV. 11. (Vide *Menag.* ad *Diog. Laërt.* l. c.

γων, κάμηλος ἐν Βάκτροις ἦν. ἐγὼ [a] δὲ τοσοῦτόν σοι φημὶ ὑπὲρφυὲς [b] μηδὲν γενέσθαι τότε, μήτε τὴν Αἴαντα οὕτω μέγαν, μήτε τὴν Ἑλένην αὐτὴν οὕτω καλὴν, ὡς οἴονται. [c] εἶδον γοῦν λευκήν μού τινα καὶ βοτρυώδη τὴν τράχηλον, ὡς εἰκάζειν κύκνου θυγατέρα εἶναι· τἄλλα δὲ, πάνυ πρεσβύτιν, ἡλικιῶτιν σχεδὸν τῆς Ἑκάβης, ἣν γε Θησεὺς πρῶτον ἁρπάσας, ἐν Ἀφίδναις εἶχε, πρὶν τὸν Ἡρακλέα γενόμενον· ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότερον εἶλε Τροίαν καὶ τοὺς πατέρας ἡμῶν, τοὺς τότε μάλιστα. διηγεῖτο γάρ μοι ὁ Πάνθους ταῦτα, χλιδῆς μειράκιον ὤν, ἑωρακέναι λέγων τὸν Ἡρακλέα. ΜΙΚ. Τί δὲ, ὁ Ἀχιλλεὺς τοιοῦτος ἦν ἄριστος τὰ πάντα, ἢ μυθος ἄλλος καὶ ταῦτα; ΑΛΕΚ. Ἐκείνῳ μὲν οὐδὲ συνηνέχθην, ὦ Μίκυλλε, οὐδ' ἂν ἔχοιμί σοι εἰπεῖν ἀκριβῶς τὰ παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς λέγειν· πόθεν γάρ, πολέμιος ὤν; τὸν μέντοι ἑταῖρον αὐτοῦ τὸν Πάτροκλον οὐ χαλεπῶς ἀπέκτεινα, διελάσας τῷ δόρατι. ΜΙΚ. Εἶ-

fierent, Camelus esset in Bactris? Ego vero tantum tibi dico: supra naturam tum factum esse nihil, nec fuisse tum, neque ita magnum Ajacem, neque Helenam ipsam ita pulchram, ut putant. Vidi enim candidam quidem aliquam, longo collo, ut cycni filiam agnosceres, caeterum valde anum, & Hecubae fere aequalem; quam Theseus primum raptam habuerit Aphidnis, qui cum Herçule vixit. Hercules autem prius Trojam ceperat, patrum, qui tum erant, nostrorum circiter aetate. Narrabat mihi enim ista Panthus, dicens, visum a se, puero admodum, Herculem. MIC. Quid vero, Achillesne talis fuit, praestantissimus undique? an haec quoque temere conficta? GALL. Cum illo nihil mihi negotii fuit, Micylle. Neque possim tibi accurate adeo, quae apud Graecos acta sunt, dicere. Quomodo enim? qui essem hostis. Verum ipsius Patroclum amicum non magno negotio hasta trajectum interemi. MIC. Dein-

a Δὲ] Abest a *Fl.* b Μηδὲν] Restitut. ex marg. *A1.* L. P. Μηδὲ Edd. priores. Μὴ δὲ *J.* c Εἶδον] Οἶδα male *J. Fr. Fl.* Recte prius *P. B. H. S.*

79. Ἐν Βάκτροις] Χάρα Περσική. *V.*

81. Αἴαντα] Ὅρα εἰκὸς φησὶν, εἰ ὁ ὡς ἀδιστόνητον τὸν τοῦ Ὁμήρου, καὶ ἐν χαμαιπετείαις, ἀλλ' ὁμως ἐναντία ταῖς ἐκείνου συγγραφαῖς ὁ Φιλοστράτειος ἡμῖν. καὶ μάλιστα περὶ τὸ Τροίας ὅτι πρόλοιπον ὀφ' Ἡρακλέους . . . . χθὲς ἡ Τροία. *G.*

97. * Πολέμιος ὤν] Ὁ γὰρ Εὐφορβος τῶν Τρώων, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς τῶν Ἑλλήνων. *V.*

* Πολέμιος ὤν] Huc retulit hoc scholion *Salm.* quum ante ad verba τὸν μέντοι ἑταῖρον esset relatum.

l. c. p. 26. DE.) Æthalidem praeter alios inserit *Porphyr.* No. 45. & *Tertullianus* de anima. Noster inter Euphorbum & Pythagoram vacuum ponere videtur. De Pythag. Euphorbum se probante vide *Jambl.* No. 63. & 134. & not. & *Diog. Laërt.* l. c. *M. du S.*

79. Ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν] Scribe: ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν σοι φημὶ ὑπερφυὲς μηδὲν γίνεσθαι τότε. Et sic legit interpres Latinus, quamvis omnes editiones Graecae μηδέ. *J. G. G.*

80. Μηδὲν] P. & L. uti emendare jusserat Cl. *Graevius.* In Impr. μηδὲ, aut disjunctim μὴ δὲ. *M. du S.*

87. Ἀφίδναις] *Diodor. Siculus* habet in singulari Ἀφίδναν IV. Φοβηθεὶς ὁ Θησεὺς ὑπεξέθετο τὴν Ἑλένην εἰς Ἀφίδναν, τῆς Ἀττικῆς πόλεως. *E. L.*

89. Τοὺς τότε] Recte addita haec sunt, ut ad Euphorbum referantur, non ad Pythagoram. *M. du S.*

98. Πάτροκλον] *Hom.* Il. Π. 808. *M. du S.*

99. Ἀπέκτεινα] Non peremisti, o bone, vulnerasti tantum; Hector peremit v. 818. & seqq. *E. L.*

1. Ὁ Μυίλλος &c.] *Hom.* Il. P. 47. seqq. *M. du S.*

10. Βίβλους τὰς Ὥρου] Orum ajunt Regem Ægypti fuisse, nescio quot annos ante urbem Romanam conditam. *Gilb. Cognatus* eos Ori duos libros, opinor, vult, qui annexi *Pierii Valeriani* Hieroglyphicis, scripti primi fuerunt ab Oro isto, ut ibi vocatur, Apolline, in lingua Ægyptiaca, in Graecam autem a nescio quo Philippo versi. *Isidis* autem *librorum* meminit *Plato*, in II. Dial. de Legum latione, vocatque Τῆς Ἴσιδος ποιήματα, τὰ τὴν πολὺν τοῦτον στεναγμὸν χρόνον μόλις. *E. L.*

11. Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν] Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐπανελθόντας ἔτω διέθηκε τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὡς τὸ θεῖον ᾠδόν μοι. Interpolator: *Et cum in Italiam rursum vela fecissem, eo affectu Graecos ejus temporis imbui, ut me Deum praedicarent.* Palmerius cum vidisset in ultimis verbis labem haerere, censebat legendum esse, ὡς τὸ

Deinde te multo etiam minori Menelaus. Sed satis de his. Jam dic de Pythagora.

18. GALL. In universum, Micylle, Sophista fui : oportet enim, puto, vera dicere : alioquin nec illiteratus, nec inexercitatus rerum optimarum disciplina. Peregrinatus sum in Aegyptum, ut de sapientia conferrem cum prophetis; atque admissus in adyta, Hori libros & Isidis edidici : tum rursus navi in Italiam delatus, eo adduxi Graecos illius regionis, uti me pro Deo haberent. MIC. Audivi ista, teque putatum esse revixisse post mortem, & ostendisse iis aliquando femur aureum. Verum illud mihi dic, quid in mentem tibi venit, ut legem ferres de carnibus fabisque non edendis? GALL. Noli perquirere talia, Micylle. MIC. Quid ita, galle? GALL. Quia pudet me verum tibi de illa dicere.

Ιτά σε ὁ Μενέλαος μακρῷ εὐχερέστερον· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τὰ Πυθαγόρου δέ, ἤδη λέγε.

ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν, χρὴ γὰρ, οἶμαι, [d] τἀληθῆ λέγειν. ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαίδευτος οὐδ' [e] ἀμελέτητος τῶν καλλίστων μαθημάτων. ἀπεδήμησα δὲ εἰς Αἴγυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς προφήταις ὑπὲρ σοφίας, καὶ ἐς τὰ ἄδυτα καλεληθὼν, ἐξέμαθον τὰς βίβλους τὰς Ὥρου καὶ Ἴσιδος, κἀυθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, ὥστε διέθηκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν [f] ἡγοῦν με. ΜΙΚ. Ἤκουσα ταῦτα, καὶ ὡς δόξειας ἀναβεβιωκέναι ἀποθανών, καὶ ὡς χρυσοῦν τὸ μηρὸν [g] ἐπιδείξαιό ποθεν αὐτοῖς. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, τί σοι ἐπῆλθε νόμον ποιήσασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυάμων ἐσθίειν; ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάκρινε [h] τὰ τοιαῦτα, ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Διατί, ὦ ἀλεκτρυών; ΑΛΕΚ. Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σὲ τὴν ἀλήθειαν [i] ὑπὲρ αὐτῶν.

d Τἀληθῆ] Τἀληθὲς P. *e* Ἀμελέτητος] Et sic esse in *Fl. Fr.* ac *J.* not. *M. du S.* *f* Ἡγοῦν] Restitut. ex Mss. *Graev.* & P. & marg. *A1.* ἤδον Edd. anteriores. ᾖδον *Palm.* nescio unde. *g* Ἐπιδείξαιο] Et sic *Fl.* cum cett. *h* Τὰ τοιαῦτα] Ταῦτα *Fl.* *i* Ὑπὲρ] Sic Edd. excepta *Fl.* quae περὶ, cum marg. *A1.*

4. Σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν] Καθόλου σοφιστὰς ἐκάλουν τοὺς ἀπατεῶντας διὰ τῶν λόγων. *V.*

10. Ἄδυτα] Ὅτι Ὥρου καὶ Ἴσιος περὶ τῶν ἀδύτων παρέδοσαν ἐν βιβλίοις αὐτοῖς. *G.*

ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με. Sed una immutata litterula vidi puer fere scribendum esse, ὥστε θεὸν ἡγοῦν με. *ut me pro Deo ducerent*, seu *haberent*. & vere me vidisse Ms. postea declaravit qui eandem servavit scripturam. *J.G.G.*

12. Τοὺς κατ' ἐκεῖνα] Τὰ χωρία. ut *Aristoph.* Nub. II. 1. σὺν ἴσῃ θεῷ ταῦτ' ἄλλα. *Non alia sunt praeter haec loca.* *E.L.*

Ibid. Κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας] Cl. *L. Bos* de Ellipsi p. 93. super hoc loco ait : perperam Interpretem haec Luciani vertisse : *Graecos ejus temporis* ; hoc enim dici κατ' ἐκείνους sc. χρόνους. Sed κατ' ἐκεῖνα dici pro κατ' ἐκεῖνα μέρη τῆς γῆς. Adeoque & hic reddendum : *Graecos, qui isthic erant.* Id quod pluribus demonstratum videas ibid. *J.F.R.*

13. Ὥστε θεὸν ἰδεῖν με] Lego ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με. *J.P. a G.*

14. Ἀνακαθιοῦσθαι] *Diog. Laërtius* p. 219. A. B. ex Hieronymo quodam refert, Pythagoram descendisse εἰς ᾅδου, atque ibi vidisse *Hesiodi* & *Homeri* animas nescio quas poenas luentes. *E.L.*

15. Χρυσοῦν τὸν μηρὸν] *Jambl.* in vita Pythag. N°. 92. & *Diog. Laërt.* p. 216. E. λέγει δὲ αὐτοῦ ποτε γυμνωθέντος τὸν μηρὸν ὀφθῆναι χρυσοῦν. *Porphyrius* ait, id cum ostendisse Abaridi sacerdoti Apollinis, ante opinanti ipsum esse Apollinem, ut eo viso pro certo haberet. *E.L.*

21. Περὶ αὐτῶν] Sic *Fl.* Ed. melius quam ut in reliquis est ὑπέρ. *M. du S.*

Ὑπὲρ αὐτῶν] Lubens admitterem περὶ, cum *Fl.* si plures addicerent. Sed ὑπὲρ nondum rejicio cum *Solano*, qui id jam delerat : nam etsi norim qui differat ὑπὲρ & περὶ, tamen didici, sacpe ὑπὲρ poni, ubi & περὶ locum haberet, aeque ac apud Latinos *super* pro *de* vel *circa*, ut nimis notum ex *Virg.* Aen. I. fin. *Multa super Priamo rogitans, super Hectore multa.* Ita *Diog. Laërt.* videtur τῷ περὶ substituisse ὑπὲρ, in prooem. p. 8. Segm. 10. pr. Τὴν δὲ τῶν Αἰγυπτίων φιλοσοφίαν εἶναι τοιαύτην, περί τε θεῶν ἐν ὑπὲρ δικαιοσύνης. i. e. *philosophiam de Diis & justitia* ; *Aelian.* XII. 52. pr. Ἰσόκρατης ὁ Ῥήτωρ ἔλεγεν ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων πόλεως, ὁμοίαν εἶναι ταῖς ἑταίραις. *J.F.R.*

τοῦ. MIK. Καὶ μὴν οὐδὲν ὀκνεῖν [a] ἐχρῆν λέγειν πρὸς ἄνδρα σύνοικον, καὶ φίλον δεσπότῃ γε σοὶ οὐκ ἂν εἴποιμι ἔτι. ΑΛΕΚ. οὐδὲν ὑγιές, [b] οὐδὲ σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἐώρων ὅτι εἰ μὴ τὰ συνήθη, καὶ ταὐτὰ τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι, ἧκιστα ἐκπεσπάσομαι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ θαῦμα· ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζωμι, τοσούτῳ χαλεπωτέρους ὤμην αὐτοῖς ἔσεσθαι. ἀφ' οὗ τοῦτο χαλεποποιεῖν εἰλόμην, ἐπορρήτου τινὸς μὲν τὴν αἰτίαν, ὡς εἰκάζουσιν ἄλλοι ἄλλως, ἅπασιν ἐκπλήττουσαν, καθάπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. MIK. Ὁρᾷς; καταγελᾷς μου [c] καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει τοσοῦτον, ὅσον Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταποντίων, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφώνων σοι ἑπομένων, καὶ προσκυνούντων τὰ ἴχνη, ἃ σὺ κατὰ σπολιμπάνεις.

[d] Ἀποδυσάμενον δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα

lis dicere. MIC. Sed nihil cunctari te oportebat ad virum contubernalem & amicum; dominum enim non amplius dixerim. GALL. Sanum nihil neque sapiens erat. Sed videbam, si consueta & eadem, quae vulgus, in legibus ponerem, in admirationem me non perducturum esse homines. Quo magis autem peregrina statuerem, tanto magis novum *atque admirabilem* ome illis putabam futurum. Itaque novare quaedam instituì, arcanam ejus rei fingens caussam, ut conjecturis utentes alii aliis, omnes admiratione percellerentur, ut in obscuris oraculis. MIC. Vides? non minus me pro mea parte derides, quam Crotoniatas & Metapontinos & Tarentinos, & reliquos, qui muti te sequebantur, adorabantque, quae tu inambulans relinqueres, vestigia.

19. Exuto vero Pythagora, quem post ea

a Ἐχρῶν] Χρὴ *Fl.* b Οὐδὲ] Καὶ *Fl.* c Καὶ σὺ ἐν] Κἂν solum *Fl.* Καὶ σὺ *Sebol.* Vulgatum tuetur P. d Ἀποδυσάμενον] Sic recte *P. S.* Ἀποδησάμενον cett. male.

34. Καὶ σὺ τῷ μέρει] Καὶ σὺ μέρος φησὶ * καταγελᾷς μου ἢ σὺ, ὅσον καταγέλασας Κροτωνιατῶν ἢ τῶν ἄλλων. *V.*

* Καταγελᾷς μου] Ita correxit Idem; quum vulgo legeretur: καταγελάσω σου, & mox καταγέλασα —— τὸν ἄλλον, praeque adeo personae Galli tribuebantur. Quam emendationem eo libentius secutus sum; quia ex C. G. se eam hausisse ait, in quibus tamen alibi etiam corrupte lecta testatur Noster. *J.F.R.*

25. Οὐδὲν ὑγιὲς] Vide *Jambl.* No. 105. & 227. ubi fatetur ridicula iis videri, qui rationes mysticas ignorent. *M. du S.*

28. Ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι] Ante ξενίζοιμι, μᾶλλον intelligendum relinquitur. Conf. nos supr. ad *Dial. pro Laps.* c. 12. *Quom. Hist.* c. 17. Et *Phal.* I. 1. Item πολλῷ post ὅσῳ omissum c. 8. Ibique notata. Pro *Imag.* c. 17. &c. *Anacr.* Od. XI. 11. Ὅσῳ πόλλας τὰ μοῖρας. *Quo magis mors adpropinquat.* Ubi μᾶλλον quidem praecedenti orationis membro praemissum, altero tamen facile repetendum. Ita comparativus adjectivi post ὅσον intelligendus in *Long. Past.* III. 118. ἡ φωνὴ τοσοῦτον ἐπαύετο βραδύνων, ὅσον ἤρξατο. *Sonus desinebat tanto serius, quanto inceperat*, i. e. quanto *serius* inceperat. Adde *Hippocr.* S. 2. aph. 10. Τὰ μὴ καθαρὰ τῶν σωμάτων, ὁκόσῳ ἂν θρέψῃς, μᾶλλον βλάψεις. ubi etsi sequitur μᾶλλον, tamen post ὁκόσῳ idem tacite supplendum relinquitur; & sic distinguo haec aphorismi verba, non comma cum Foësio post μᾶλλον ponens. Sic ante ἢ intelligendum μᾶλλον, ap. *Alciphr.* III. Ep. 70. p. 444. Ἀτιμίης σωφροσύνης ἐστὶ ξύνη, ἢ κατὰ τοὺς χωρίτας ἐπαίειν. Plura Cl. *Gesner.* ad *Jov. Conf.* c. 7. ubi inter exempla quae adfert, aptissimum hoc ex ejusd. Dial. fin. ἐβουλόμην ἂν ἵνα τοιοῦτον ἔχω —— ἢ μοῖρας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. Sed quo plura? quum posterioris hujus ellipseos tot jam produxerit testimonia *L. Bos* de Ellipsi, p. 327—9. Prioris autem, post ὅσῳ, nullum. Ut autem ad priorem ellipsin non attendisse animadvertimus *Meibomium* in Epicteto, (supra *pro Laps.* c. 12.) Ita ad alteram non attendisse videtur Interpres *Herodiani* I. 17. 16. dum haec verba: συντίθενται φθάσαι τι ἀδίκαντες ἢ παθεῖν, reddit: *constituunt, aut faciendum sibi quamprimum, aut patiendum aliquid.* Cum deberet: *Constituunt aliquid audere potius, quam pati*, sive, *maluerunt praevenire, quam praeveniri*; sequitur enim eos Commodum veneno sustulisse, ne ipsi mortem subirent, quam is minabatur. Latinis eodem modo *magis* vel *potius* omittere, haud infrequens. *Tacit.* de mor. Germ. c. 6. f. *Cedere loco — consilii, quam formidinis arbitrantur. Sallust.* Catil. 48. 5. *Tanta vis hominis leniunda quam exagitanda videbatur*, ubi plura *Cort.* Adde viros Clar. *Gron. Duker.* ac *Drakenb.* ad *Liv.* I. XXV. §. 13. *Jens.* Lect. Luc. p. 278. —9. & *Wopkens* Lect. Tull. p. 224. De potestate autem verbi ξενίζομαι, pro insolenti & peregrina re perturbari, vid. Rev. *Jac. Elsner.* ad Ep. Divi *Petri* IV. 4. ubi σὺ ξενίζῃ hoc Luciani aliorumque testimoniis firmatur. *J.F.R.*

34. Ἐν

ex induisti? GALL. Aspasiam, meretricem Milesiam. MIC. Vah quid ais? Mulier etiam inter alia fuit Pythagoras? fuitque tempus aliquando, ubi ova etiam tu pareres, gallorum generosissime. Consuevisti itaque cum Pericle, quum esses Aspasia? & uterum ex eo gestasti, & lanas carpsisti, & deduxisti fila, & meretricium gynaeceum habuisti? GALL. Feci haec omnia equidem, non solus, sed etiam Tiresias ante me, & Elatis Caeneus filius. Quaecumque igitur in me jeceris ridicula, eadem in illos jeceris. MIC. Quid ergo? utra tibi vita fuit jucundior, cum vir esses, an cum subagitaret te Pericles? GALL. Scis, quid interrogaris? nec Tiresiae profuisse responsionem? MIC. Sed etsi tu non dicas, satis Euripides illud diremit, cum dixit, malle

μεῖ μεμιφιάσω μετ' αὐτόν; ΑΛΕΚ. Ἀσπασίαν τὴν ἐκ Μιλήτου ἑταίραν. ΜΙΚ. Φεῦ τῆς λόγου, ἡ γυνὴ δ' ἐγένετο [c] ἐν τοῖς ἄλλοις, ὁ Πυθαγόρας; ἡ ἦν ποτε χρόνος, ὅτε καὶ σὺ ὠοτόκεις, ὦ ἀλεκτρυόνων γενναιότατε, καὶ συνῆσθα Περικλεῖ, Ἀσπασία οὖσα; καὶ ἐκύεις ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἔρια ἔξαινες, καὶ κρόκην κατῆγες, καὶ ἐγυναικίζου εἰς τὸ ἑταιρικόν; ΑΛΕΚ. Πάντα ταῦτα ἐποίουν, οὐ μόνος, ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ, καὶ ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεύς, ὥστε ὁπόσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμέ, καὶ εἰς ἐκείνους ἀποσκώψας ἔσῃ. ΜΙΚ. [f] Τί δῆτα, πότερος ὁ βίος ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς [g] ὤπυιεν; ΑΛΕΚ. [h] Ὁρᾷς, οἷον τοῦτο ἠρώτησας, οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ [i] συνενεγκοῦσαν τὴν ἀπόκρισιν; ΜΙΚ. Ἀλλὰ καὶν σὺ μὴ εἴπῃς, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέκρινε τὸ τοιοῦτον, εἰπών, ὡς τρὶς ἂν θέ-

[c] Ἐν] Σὺν *Fl.* [f] Τί ἂν &c.] Τίς ἂν ποτε ἡδίων ὁ β. *Fl.* Vulgatum servat P. [g] Ὤπυιεν] Restitut. ex *Fl.* nam ἄπυιεν cett. [h] Ὁρᾷς] Ex P. & L. Sic dedi. Οἶδας Edd. omnes. [i] Συνενεγκοῦσαν] Συνεγκοῦσαν *H.* Ceterae quod edidi.

48. Ἀλλὰ ϵ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ] Ὁ Τειρεσίας, ὡς λέγεται, εἶδε τὴν Ἀθηνᾶν λουομένην. κἀκείνη ὀργισθεῖσα μετέβαλεν αὐτὸν εἰς γυναῖκα. *V.*

49. Ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεύς] Ὁ Καινεὺς πρότερον, ὡς φασὶν, γυνὴ ἦν. ἐράσθη ταύτης ὁ Ποσειδῶν. ἡ δὲ οὐκ ἄλλως ἔφη συγγενέσθαι αὐτῷ εἰ μὴ ὁμοίαν αὐτῇ πρότερον ποιήσειε ὁ βούλεται. ὁμόσαντος δὲ τοῦ Ποσειδῶνος, εἶπεν, ὅτι ἄνδρα μοι ποίησον. ὁ δὲ λαβὼν τὸν ὅρκον ποιήσας οὐκ ἐδυνήθη συγγενέσθαι. λέγεται δὲ τὸν Καινέα ὑπὸ γυναικὸς εἰς ἄνδρα μεταβαλόντα, καὶ γενηθέντα γοητὸν ὑπὸ † κενταύρου τινὸς ὀλέσθαι Ἐλάταις ἀλοὺς μόνον. *V.*

54. Οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκοῦσαν] Ἐπὶ συμφέροντι γενομένῳ. ἀμφισβήτησαν γὰρ ἀλλήλοις ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα, τίς τὰ λαγνείας μᾶλλον ὀργᾶται, ἀνὴρ, ἢ γυνή; καὶ ἔλαβον δικαστὴν τὸν Τειρεσίαν ὡς ἔμπειρον ὄντα τῶν δύο. ὁ δὲ ἔφη, ὡς ἐννεαπλάσιον ἡ γυνὴ τοῦ ἀνδρὸς ὀργᾶται, καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτόν. *V.*

† Κενταύρου] Cum in V. esset καὶ ταύρου, edita inde fecerant μὲν ταύρου, quod facile correxi. Sed legendum Κενταύρου, nam adscripserat *Solanus*, in C. esse: Petiit a Centauris, ut Apollon. Rhod. in Catalogo. *J. F. R.*

34. Ἐν τῷ μέρει] Similis locutio est apud *Aristoph.* Ran. I. ubi Scholiastes exponit ἐν τῷ ἑτέρῳ μέρει. & II. 1. Vesp. in Fam. Chor. ubi exponi posse videtur ἐν τῷ ἑτέρῳ μέρει, *ex altera parte*, vel, *vicissim*. *E. L.*

39. Ἀποδυσάμενος] υ & η. toties male confunduntur in Edd. vett. ut vix opus sit monuisse, aut ad Edd. attendisse, si sensus alterutrum postulat. *J. F. R.*

40. Ἀσπασίαν] Meretricem etiam factam tradit *A. Gellius*, sed aliam, nempe *Alcen*: quem vide IV. 11. *M. du S.*

50. Καινεὺς] Vid. *Ant. Liberalem* Met. c. 16. Elatus rex erat Lapitharum. *M. du S.*

53. Ὤπυιεν] Forsan ἄπυιεν. *F. G.*

Ὤπυιεν] (Vox non inhonestae significationis. *Hesychius* exponit ἠγάμει.) *Laedes.* Sic *Fl.* sola. In reliquis ἄπυιεν. *M. du S.*

Ὤπυιεν] Et sic scribi curavi supra, *Eun.* c. 12. ubi itidem Edd. vulgo ι medium omiserant. In *Juno.* hic est ὤπυιεν jota initio subscripto, quod tamen manu perperam additum, non impressum suspicor. Ignosce Lector *Cremanae* huic diligentiae. Interim ὁπόσ' ἂν sine ι est ap. *Aristoph.* Ach. vs. 254. — ὡς μακάριός Ὅς τις σ' ἐπύσει. Quod nescio anne poëticum sit, ad corripiendam syllabam. *J. F. R.*

54. Ὁρᾷς] Sic melius P. & L. quam in Impr. οἶδας. *M. du S.*

56. Εὐριπίδης] Locus est Medeae vs. 250. Ὡς τρὶς ἂν πυρ' ἀσπίδι Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ. Laudat Barnesius versionem Ennii *Nam ter sub armis malo vitam cernere, Quam semel modo parere.* *J. M. G.*

57. Τρὶς ἂν θέλοι] *Eurip.* Med. vs. 250. *M. du S.*

θέλοι πας' ἀσπίδα στῆναι, ἢ ἅπαξ τεκεῖν. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσαν· ἔσῃ γὰρ πο-60τε γυνὴ κἀ σὺ ἐν πολλῇ τῇ περιόδῳ πολλάκις. ΜΙΚ. Οὐκ ἀπάγξῃ, ὦ ἀλεκτρυών, ἅπαντας οἰόμενος Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σὲ [a] οὖν φασι, καὶ Πυθαγόραν ὄντα † ὥραν λαμπρὸν, πολλάκις Ἀ-65σπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ.

Τίς δὴ μετ' Ἀσπασίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὖθις ἀνεφάνης; ΑΛΕΚ. Ὁ Κυνικὸς Κράτης. ΜΙΚ. Ὦ [b] Διοσκόρω, τὴν ἀνομοιότητα, ἐξ ἑταίρας Φιλόσοφος; ΑΛΕΚ.70 Εἶτα βασιλεὺς, εἶτα πένης, καὶ μετ' ὀλίγον, Σατράπης, εἶτα ἵππος, καὶ κολοιὸς, καὶ βάτραχος, καὶ ἄλλα μυρία· μακρὸν [c] δ' ἂν γένοιτο [d] καταριθμήσασθαι ἕκαστα, τὰ τελευταῖα δὲ ἀλεκτρυὼν πολλάκις· ἤδην75 γὰρ τῷ βίῳ καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις δι-

se ter cum clypeo ſtare *in acie*, quam ſemel parere. GALL. Quin admonebo te Micylle, cum non ita multo poſt ex partu laborabis: eris enim aliquando mulier tu quoque, & ſaepe, in multiplici illo orbe. MIC. Non abis in malam rem, galle, qui putes omnes Mileſios eſſe aut Samios. Igitur ajunt, te etiam cum Pythagoras eſſes & forma ſplendida, ſaepe Aſpaſiam fuiſſe tyranno.

20. Ecquis vero poſt Aſpaſiam vir, aut quae mulier denuo prodiiſti? GALL. Cynicus Crates. MIC. O Jovis pueri! quae diſſimilitudo, ex meretrice Philoſophus. GALL. Tum rex, deinde pauper, & paullo poſt Satrapa, deinde equus, & graculus, & rana, & ſexcenta alia. Sed longum fuerit enumerare ſingula. Denique vero gallus ſaepe fui (gaudeo enim hac vita) & apud multos alios ſerviens, reges, pau-pe-

a Οὖν] Γοῦν P. b Διοσκόρω] Sic Edd. omn. Διοσκούρω *Coll.* c Δ'] Non habet *Fl.* d Καταριθμήσασθαι] Καταριθμεῖσθαι G. Nil mut. Edd.

69. Ὦ Διοσκόρω τὴν ἀνομοιότητα] Καὶ τοῦτο θαυμαστικῶς ἀναφωνεῖ. τοὺς Διοσκούρους δὲ ὑφελάμβανεν, ὡς σωτῆρας ὄντων, ὡς ἂν μὴ τῇ μιλεσίᾳ † βίον ταναγίαν * ὑποσαίη, ὡς οἱ ἀπὸ γῆς † πρὸς τὴν θάλασσαν μιλαγόμενοι. *V.*

* Ὑποσαίη] Ita pro vulgato ὑποσαίνειν dedit *M. du S.*

† Πρὸς] Ejiciebatur ante, quod mutavit Idem, non addens unde. Quare per me non mutaſſem vulgatum. Sed quum pro μιλαγόμενοι etiam ederetur μιλακιόμενοι, idque corrigente eodem receperim, etiam cetera dedi ut ille voluit; quia totum Scholion non eſt tanti, ut de ejus vera lectione jam diſceptare vacet. *J. F. R.*

58. Στῆναι] Τα excidiſſe videtur, στῆναι τα, ἢ ἅπαξ &c. *F. G.*

Στῆναι] Non male olfecit *Gujet.* aliquid ad verſum deeſſe; at quum in *Eurip.* legatur: Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον ἢ ἅπαξ τεκεῖν, patet non ipſum verſum, ſed ſententiam tantum ejus ab Luciano eſſe excerptam. Quare in vulgata nihil mutaverim. *J. F. R.*

59. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσαν] Inſcite vertunt: *imo praemoneo te, paulo poſt puerperam fore.* Senſus enim eſt: *equidem in mentem tibi revocabo, o Micylle, quando non multo abhinc tempore parturies:* id ſatis liquet, tum ex iis quae antecedunt, tum ex iis quae ſequuntur. *L. Bos.*

60. Ὠδίνουσαν] Ὠδινοῦσαν legendum, ut ſit futuri temporis. *F. G.* Adſentior *Gujeto*, nil tamen mutavi. Amat futurum εἰς μακρὰν, vid. *Ariſtoph. Theſm.* 389. & *Veſp.* 452. *Alciphr.* I. Ep. 35. f. οὐκ εἰς μακρὰν ἀναπεσούμενος. Sed praeſens hic nil habet incommodi. *J. F. R.*

64. Σὲ οὖν] Unde habeat haud facile dictu eſt: neque tamen adeo abſurde ſua ſolet comminiſci, ut nihil prorſus veri ſubſit. De Pythagora autem quid vere ſenſerit Noſter, ſerio in *Alex.* exponit c. 4. Hic autem Polycratem intelligit, cujus aetate vixiſſe traditur. Vide *Jambl.* No. 11. Adoleſcebat enim Pythagoras cum &c. *Diog. Laërt.* p. 214. D. *M. du S.*

65. Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ] Rever. *Jac. Elſn.* haec Luciani verba, ad illuſtranda Apoſtoli illa *ad Roman.* VII. 3. adferens vertit: *Aſpaſiam nupſiſſe tyranno*, atque idem ſignificare putat, quod Apoſtolo ἐν γένῃ ἀνδρὶ ἑτέρῳ. Sed minus profecto adcurate. Nam primo non videtur attendiſſe, quod Lucian. haud ita multo ante Aſpaſiam vocet meretricem, ut erat; neque eſſe confundendam cum Aſpaſia, quam Cyrus ſibi junxit, de qua *Aelian.* XII. 1. quamque probe diſtinxit *Loydius* in Lex. Hiſt. Geogr. Deinde, aliam eſſe verborum Luciani ſtructuram, qui vult, *tunc Galle exſtitiſti Aſpaſia tyranno?* unde minime conſequitur ver-

peres, divites; postremo nunce tecum vivo, deridens quotidie te conquerentem & deplorantem tuam paupertatem, & admirantem divites, ignorantia malorum quae ipsis adsunt. Si enim scires curas illorum, quas habent, ipsum te rideres, qui prius putaveris ex omni parte beatum semper esse divitem. MIC. Igitur Pythagora, aut quo maxime nomine gaudes, ne confundam sermonem, alias alium vocans. . . GALL. Nihil quidem interfuerit, sive Euphorbum, sive Pythagoram, sive Aspasiam vocaveris, sive Cratetem: omnia enim ego haec sum. Verum si, id quod nunc videor, gallum nominaveris, melius feceris, ne contumeliosus sis in avem, quae vilis videtur, cum tamen tot in se animas habeat.

λεύσας βασιλεῦσι, ϗ πένησι, ϗ πλουσίοις, τὰ τελευταῖα ϗ σοὶ νῦν σύνειμι καλαγελῶν ὁσημέραι [e] σῦ ποτνιωμένου ϗ οἰμώζοντος ὅτι τὴν πενίαν, ϗ τοὺς πλουσίους θαυμάζοντος, ὑπ' ἀγνοίας τῶν ἐκείνοις προσόντων κακῶν. εἰ γὰρ ἤδεις τὰς φροντίδας [f] αὐτῶν, ἃς ἔχουσιν, ἐγέλασας ἂν ὅτι σαυτῷ πρῶτον οἰηθέντι εὐδαιμονεῖν ἀεὶ τὸν πλούσιον. MIK. Οὐκοῦν, ὦ Πυθαγόρα, ἢ [g] ὅ, τι μάλιστα χαίρεις καλούμενος, ὡς μὴ ἐπιταράττωμαι τὸν λόγον, ἄλλοτε ἄλλον καλῶν. ΑΛΕΚ. Διοίσει μὲν οὐδέν, εἴτε Εὔφορβον, εἴτε Πυθαγόραν, εἴτε Ἀσπασίαν καλῇς, ἢ Κράτητα, πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι· πλὴν τό γε νῦν ὁρώμενον τοῦτο, ἀλεκτρυόνα ὀνομάζων ἄμεινον ἂν ποιοῖς, ὡς μὴ ἀτιμάζοις εὐτελὲς εἶναι δοκοῦν τὸ ὄρνεον, ϗ ταῦτα, τοσαύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον. MIK.

e Σοῦ] Deest in *Fl.* f Αὐτῶν] Abest a *Bl.* g Ὅ, τι] Εἴ τι P, Ὅτι *Fl.*

79. Ποτνιωμένου] Ὀδυρομένου. *V.*

verbum γίνεσθαί τινι hic significare, *nubere alicui*, etsi casu accidat ut de conjunctione cum viro hic etiam sermo sit: nam si illud σὺ modo praepositum & omnino eum γυναῖκα cohaerens considerasset, vidisset sane, vulgarem τῇ γυναικὶ hic esse significationem. Interim alia *Elsnerus* habet testimonia, unde nubendi sensus probatur. *J.F.R.*

69. Διοισόμεθα] Ita Impr. In *Coll.* Διοισούμεθα uti & Ἐτ. Δ. XIV. scribitur. *M. du S.*

Διοισόμεθα] Infra *Dial. Mer.* XIV. f. iterum τὸν Διοσκόρω. At in *Merc. Cond.* c. I. vs. 27. & alibi Διοσκούρους, & sic fere perpetuo scribitur, vid. exempla compluria in praelonga illa, sed pererudita nota *Hemsterhusii*, ad *Deor. Dial.* XXVI. §. 1. vs. 42. de ovo Castoris & Pollucis agente. *Steph.* fatetur etiam Διόσκορος scribi, licet nullum adferat exemplum. Sed Διόσκουροι tantum habent *Suid. Hesych. Poll.* *J.F.R.*

73. Μακρὸν] Mss. Μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καταριθμεῖσθαι ἅπαντα. *J.G.O.*

75. Ἥδιον δὲ τοῦ βίου] Refert Gallus, se, cum primum fuisset Euphorbus, deinceps in alia corpora transmigrasse: hinc enim se fuisse Pythagoran, dein Aspasiam, Philosophum, Regem, Pauperem, Satrapam, Equum, & multa alia animalia; denique saepe Gallum: *nam*, inquit, *delectabar hac vita*, Galli nempe. Veram itaque hujus loci scripturam opinor esse, ἥδιον δὲ ταύτῃ τοῦ βίου. Neque enim quamvis magnam saepe articulus ὁ vim habeat, puto eum hic sic simpliciter sufficere. *J.F.*

83. Αὐτῶν] Duce *Fl.* expunxerat *Solanus* hoc αὐτῶν, & fateor recte posse abesse. Interim quia non insolitum simili modo abundans pronomen, & facilius accidit, ut tale quid ab scribis pro abundante habitum omittatur, quam ut non inventum addatur, nondum ab lectione ceterarum Editt. veterum, quae αὐτῶν, una cum reliqq. Codd. habent, recedo. Exempla ex *Diod. Sic.* dedit Cl. *Wesseling.* in nott. ad Lib. I. c. 97. ubi miserabilis pleonasmus in verbis: πῶϛ ἂν εἴη τετρημένον, εἰς ὃν — ὕδωρ φέρειν, εἰς αὐτὸν, prae quo hae Luciani vel elegantia sunt. Sed ut αὐτῶν hic in Luciano abundare videtur, ita retento illo, ἃς ἔχουσιν abundare aliis videbitur; sed hoc firmatum ex *Davisio* vid. ad *Jov. Trag.* c. 2. No. 30. cujus verba cum ibi non addiderim, pauca hic subjiciam. Ex *Soph.* Aj. Flag. 18. adfert: Ὁρᾷς, Ὀδυσσεῦ, τὴν Θεῶν ἰσχύν, ὅσης Electr. vs. 954. Παρουσίαν μὲ οἶδα σὸν πατρὶ φίλαν, Ὡς ἅτις ἡμῶν ἐστιν. &c. *Polyaen. Strat.* VIII. c. 8. Τὸν βασιλέα τὴν Περσῶν σὺν οἷσπερ ἦν. Lucian: *Jov. Trag.* l. c. τὴν αὐτοῦ ψυχὴν, ἥτις ἐστὶ σοι. &c. quae apud *Davisii* ad Cic. Nat. D. I. c. 26. videre licet. Abundat & alio modo pronomen ap. Nostrum de *Merc. Cond.* c. 19. pr. τοῦτο μὲ ἥδιστον ἐκεῖνο ἐποίησεν. Alii pleonasmi notabuntur infra *Icar.* c. 1. ubi διαπτὰς ἐξ ὑρανοῦ. Sed vid. de hoc pleonasmo notas ad *Dial. Mar.* III. T. I. p. 296.—7. *J.F.R.*

91. Τὸ νῦν] Conf. supra hujus *Dial.* c. 6. m. *J.F.R.*

ΜΙΚ. Οἶσθα οὖν, ὦ ἀλεκτρυών, ἐπειδὴ ἅπαντων σχεδὸν ἤδη τὸν βίον ἐπειράθης, καὶ πάντα οἶσθα, λέγοις ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲ τὰ τῶν πλουσίων, ὅπως βιῶσιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ τῶν πενιχρῶν, ὡς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῂς, εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνων με τῶν πλουσίων. ΑΛΕΚ. Ἰδοὺ δὴ ὅτως ὀλίγου μοι μέλει, ὦ Μίκυλλε, σοὶ μὲν ὅτε πολεμῶ. πολὺς λόγος, ἢν λέγῃ, ὡς οἱ πολέμιοι [a] ἐπελαύνουσιν, οὐδὲ φροντίζεις μὴ [b] τὸν ἀγρὸν τέμωσιν ἐμβαλόντες, ἢ τὸν κῆπον ξυμπατήσωσιν, ἢ τὰς ἀμπέλους διϊόωσιν, ἀλλὰ τὸ σάλπιγγος ἀκοῦσαι μόνον, εἶτα ἄρα, περιβλέπεις τὸ καθ' σεαυτὸν, οἵ τρεπόμενον χρὴ σωθῆναι, καὶ τὸν κίνδυνον ἀλαφυγεῖν. οἱ δ' εὐλαβοῦνται μὲν καὶ αὐτοὶ, ἀνιῶνται δὲ ὁρῶντες ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμενα ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ ἢν τε εἰσφέρειν δέῃ, μόνοι καλοῦνται· ἢν τε ἐπεξιέναι, προκινδυνεύουσι στρατηγοῦντες ἢ ἱππαρχοῦντες· [c] σὺ δὲ οἰσυΐνην ἀσπίδα ἔχων, εὐσταλὴς

21. ΜΙC. Igitur, galle, cum omnia prope vitae genera expertus sis, & omnia noveris, dic mihi jam diserte & separatim tum divitum rationes, quomodo vivant, tum pauperum; uti cognoscam, vere ne dicas ista, cum beatiorem me divitibus pronuncias. GALL. Nimirum hoc modo rem considera, Micylle. Tibi belli non multa cura est, si dicantur hostes invadere: neque sollicitus es, ne irruptione facta agrum populentur, aut hortos conculcent, aut exscindant vineam. Sed tuba audita tantum, si modo illud quoque, pro te circumspicis, quo te salutis causa convertas, & periculum effugias: at illi & sibi timent, & anguntur cum vident de moenibus, agi ferrique, in agris quaecunque habuerant. Et si tributum pendendum sit, vocantur soli; & si erumpendum, primi subeunt, vel toto ducendo exercitu, vel certe equitatu, pericula. Tu vero scutum habens vimineum, expeditus ac levis ad evadendum,

a Ἐπελαύνουσιν] Προσελαύνουσιν marg. *A*1. b Τὸν] Τὰ male *F*. c Σὺ δὲ] Οἶδὰ male *Fl*.

16. * Σὺ δὲ οἰσυΐνην ἀσπίδα ἔχων] † Τὴν λεπτὴν τῆς οἰσύης. οἰσύα δέ ἐστιν ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰς χοινίκας *V*. In altero vero Vossiano in Folio sic legitur: Οἰσυΐνην] Οἰσυΐνη ἡ ἐκ λύγων ἀρχαιοτρόπως πεπλεγμένη. ‡ ἄλλην τὴν ἀφθονον λέγει τῆς οἰσύας. οἰσύα δέ ἐστιν ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰς χοινίκας.

* Σὺ δὲ] Rectius Codices, σοὶ δὲ. Edita ex *V.* vid. *M. du S.*
† Τὴν] Τοῦς Edita. Correxit *M. du S.*
‡ Ἄλλην τὴν &c.] Confusa haec & perturbata sunt; minus tamen quam in priore editione, in qua nota erat novi Scholii ad vocem [ἄλλην.] *M. du S.*

5. Τὸν ἀγρὸν τέμωσιν] Respicitur ad arbores ac segetes, quas hostis succidit. *J. F. R.*

6. Ἐμβαλόντες] Intellecto ἑαυτοὺς. Est autem hoc verbo huic ita proprium, ut fere perpetuo sic absolute ponatur, quando pro *invadere*, i. injicere se aliquo, ponitur. Indicarunt quidem, sed exempla vix dedere Lexicogr. Hinc id tironum gratia monuisse fas esto. *Thucyd.* 2. c. 84. pr. δόκησιν παρέχοντες ἐμβολῆς. *opinionem praebentes invadendi*, quod *Schol.* ibi recte exponit, προσπεσεῖν. Idem VI. 70. Καὶ ἐσβαλόντες ἐς τοὺς ἑπτλίτας. Et saepissime alibi. *Arr.* I. c. 2. m. Ἀλέξανδρος δὲ — Φιλώτᾳ — προσέταξεν ἐμβάλλειν. ibid. ὡς δὲ ἡ τε Φάλαγξ πυκνὴ ἐνέβαλλεν ἐς αὐτούς. *Idem* V. 16. f. αὐτὸν κατὰ νῶτα ἐμβαλεῖν σπουδὴ ποιούμενον. Et sic alternis fere paginis. *Herodian.* VI. 5. 11. τὸ στρατιωτικὸν — ἐμβαλὸν ἐς τὴν Μήδων χώραν. Eadem ratione προσβάλλειν IV. 16. ἰσχύειν, & similia passim obvia. *Thucyd.* I. 49. pr. προσβάλλειν ἀλλήλοις. *in se mutuo irruere*, praelium committere. Adde Noster. *de Salt.* c. 76. προσβαλεῖν τείχεσι. *Liban.* Ep. 12. p. 3. f. προσβάλλουσα νοσήματα. *morbi quibus infestor.* Sed desino congerere quae inveniuntur ὅσα κύνες. *J. F. R.*

13. Εἰσφέρειν] Locutio manca. Supple χρήματα εἰς τὸν πόλεμον ἀπὸ τῶν οἰσιῶν τοὺς πολίτας, ut *Plutarchus* in casu non absimili. Non inusitatum tamen est pro *tributum solvere*, solum dicere εἰσφέρειν, sine ulla adjectione. Atque hinc est quod εἰσφορὰ sit idem ac τέλεσμα, *tributum*. *E. L.*

16. Οἰσυΐνην] Vide *Thucyd.* IV. 8. & *Virgil.* VII. 632.

—— *flectumque saligneus Umbonum crates.*

Has deinde corio vesticbant. Vid. N. A. XIV. Apud *Tacitum* etiam Ann. II. 27. scuta Germanorum dicun-

dum, paratus ad obeundas epulas, cum poſt victoriam triumphale imperator ſacrificium celebrat.

22. In pace rurſus tu quidem, de plebe unus in concionem eſcendens tyrannidem exerces in divites : at illi horrent, & metuunt, & placant te diviſionibus. Balnea enim ut habeas, & certamina, & ſpectacula, & reliqua quantum ſatis eſt, elaborant illi omnia : tu vero exactor atque cenſor acerbus, tamquam dominus, ne ſermonem quidem interdum illis impertis. Et cum tibi videtur, grandine illos lapidum obruis, aut bona illorum publicas. Neque vero calumniatorem ipſe metuis, neque latronem, ne aurum tibi vel lorica domus ſuperata, vel pariete perfoſſo, ſurripiat : neque moleſtias habes putandi *rationes*, aut *debita* repetendi, aut cum ſceleſtis diſpenſatoribus conflictandi, nec inter tot curas diſtraheris : ſed perfecta crepida, ſeptem obolorum mercedem habens, circa ſeram veſperam ſurgens, & lotus, ſi videtur, ſa-

καὶ χῦφ◎ εἰς σωτηρίαν, ἕτοιμ◎ ἐστιάσ[ις] [d] τὰ ὀπτάνια, ἐπειδὰν θύῃ ὁ στρατηγὸς νενικηκώς.

Ἐν εἰρήνῃ τὲ αὖ, σὺ μὲ τῶ δήμυ ὢν, ἀναβὰς εἰς ἐκκλησίαν, τυραννεῖς τ' πλυσίων, οἱ δὲ φρίττυσι, κ) [e] ὑποπτήασυσι, κ) ἀγορομαῖς ἱλάσκονταί σε. λυτρὰ μὲν γ' [e] ὡς ἔχοις κ) ἀγῶνας κ) θεάματα κ) τἄλλα ἅπαντα ἄφθονα ἐκεῖνοι πονοῦσι, σὺ δὲ ἐξεταστὴς κ) δοκιμαστὴς πικρὸς ὥσπ◎ δεσπότης, οὐδὲ λόγυ μεταδιδὺς ἐνίοτε, κἄν σοι δοκῇ, [f] καλεχαλάζησας αὐτῶν ἀφθόνυς τὺς λίθυς, ἢ τὰς ὑσίας αὐτῶν ἐδήμευσας· [g] οὔτε δὲ συκοφάντυ δέδιας αὐτὸς, οὔτε λῃστὴν, μὴ ὑφέλῃ τὸ χρυσίον, ὑπορύξας τὸ θριγκίον, ἢ [h] διορύξας τ' τοῖχον, οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμεν◎, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς καλαράτοις οἰκονόμοις ἀμφυκτεύων, κ) πρὸς [i] τοσαύτας Φροντίδας [k] μεριζόμενος· ἀλλὰ κρηπῖδα συντελέσας, ἑπτὰ ὀβολὺς τ' μισθὸν ἔχων, ἑπανας[ὰς] πρὸ δείλην ὀψίαν, λυσάμενος, ἢν δοκῇ, σα-

[d] Τὰ] Abeſt a *Fl.* [e] Ὡς ἔχοις] Neque hoc habet *Fl.* [f] Κατιχαλάζησας] Κατιχαλάζωσας male *Fl.* [g] Οὔτε δὲ συκοφάντυ] Οὐδὲ συκ. *Fl.* [h] Διορύξας] Sic *P.* Ὀρύξας cett. [i] Τοσαύτας] Sic *P.* cum P. & L. Τὰς Edd. cett. & G. [k] Μεριζόμεν◎] Λογιζόμεν◎ Edd. Reſtituta lectio eſt in G. L. P. & marg. *Ald.*

25. Παιοῦσι] Καλασκλάζησι. *V.*
28. Κατιχαλάζησας] Κατέχιας. *V.*
34. Διαπυκτεύων] Ἀντὶ τῦ ἀμφισκοπούμεν◎ ἐ ἐξακριβῶν. ὑπεὶ ἐ οἱ πύκται περὶ πολλῦ ποιοῦνται τὴν εἰς τ' ἀντιπαγκρατίαν βολὴν κατακαίριον ποιῆσαι, ἀλλὰ μὴ μάτην μονὸν § εἰς ἄφαν δῦσιν τὴν πυγμὴν πέμψαντα. *V.*

§ Εἰς ἄφαν] Πρὸς ἄφαν C. Huic Scholio ibidem praemittitur ἀντιπαγκρατίαν Δ. *M. du S.*

cuntur fuiſſe *viminum textus*. *M. du S.*

27. Οὐδὲ λόγυ μεταδιδὺς] Ad oſtraciſmum, puto, & tacita illa teſtarum, ut Romae tabellarum, ſuffragia reſpicit. *Vindicem tacitae libertatis tabellam* vocat Cicero de L. Agrar. 2, 2. *J.M.G.*

32. Οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμεν◎, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις ἀμφυκτεύων, κ) πρὸς τὰς Φροντίδας λογιζόμεν◎] Vertunt : *neque ſuppputandis, aut repetendis pecuniis occuparis, neque cum ſceleratis diſpenſatoribus conflictaris, neque curis diſtraheris.* Sed cui perſuadebit πρὸς Φροντίδας λογίζεσθαι eſſe *curis diſtrahi* ? ne dicam τὸ λογιζόμεν◎ eſſe in eadem ἀδικοπῇ repetitum inſcite, & in ultimis verbis eſſe ἀκυροδίωτον. Optime Mſ. κ) πρὸς τὰς Φροντίδας μεριζόμεν◎. *& talibus curis diſtractus, talibus curis preſſus* μερίζεσθαι πρός τι eſt *alicujus rei particeps fieri.* Obvia ſunt exempla. *J.G.G.*

34. Τοσαύτας Φροντίδας μεριζ.] P. L. & P. Ed. σταύτας P. & L. μερ—. In impreſſis reliquis τὰς Φ. λογιζ— conf. Δικ. c. 2. πρὸς τοσαύτας Φροντίδας διημερόν◎. *M. du S.*

36. Ἐπανας[ὰς] περὶ δείλην ὀψίαν, λυσάμεν◎ ἢν δοκῇ] Vertunt : *Sero ſurgis crepuſculo, & , ſi libuerit, lavaris.* Praeſtat *ſera veſpera.* Duplex enim erat veſpera, prior, & ſerior, Veſpera prior ſtatim erat a prandio, poſterior cum ſol occideret, Atticis, δείλη, πρωΐα, κ) ὀψία. Suidas: Δείλη ὀψία ἡ περὶ δύσιν ἡλίυ. δείλη πρωΐα, ἡ πρὸ ἀρίστυ ὥρα, ἡ μὴ τὸ ἄριστον. *Sera veſpera circa ſolis occaſum : Veſpera prior, quae eſt a prandio.* Nam verba ἡ πρὸ ἀρίστυ ὥρα, ſunt tanquam inſulſa delenda. Heſych. δείλη πρωΐα, ἡ μετ' ἄριστον ὥρα. δείλη ὀψία, ἡ περὶ δύσιν ἡλίυ. *Veſpera prior eſt tempus a prandio, Veſpera ſerior, quod eſt circa ſolis occaſum.* Hinc & *ſerus veſper* Latinis. Varro : *Neſcis quid ſerus veſper vehat.* *J.G.G.*

38. Σα-

σαπέρδην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ [a] κρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας φαγών, εὐφραίνεις σαυτὸν, ᾄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ βελτίστῃ πενίᾳ προσφιλοσοφῶν.

Ὥστε ἀλλὰ ταῦτα ὑγιαίνεις τε, καὶ ἔρρωσαι τὸ σῶμα, καὶ ἀλγοκαρτερεῖς πρὸς τὸ ῥιγοῦν. οἱ πόνοι γάρ σε [b] παραθήγουσιν οὐκ εὐκαταφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἀποφαίνουσι πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς ἄλλοις ἄμαχα εἶναι. ὥστε [c] οὐδέν σοι τῶν χαλεπῶν τούτων νοσημάτων ἐπιβουλεύει. ἀλλ' ἢν πολὺς κῶφος πυρετὸς ἐπιλάβῃ, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετήσας αὐτῷ ἀνεπήδησας εὐθὺς, ἀποσεισάμενος τῇ [d] ἀσιτίᾳ, ὁ δὲ φεύγει αὐτίκα φοβηθείς σε· ψυχρῷ τε ὁρῶν ἐμφορούμενον, καὶ [e] μακρὰ οἰμώζειν λέγοντα ταῖς ἰατρικαῖς πειθόδοις· οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας ἄθλιοι, τί τῶν κακῶν οὐκ ἔχουσι, ποδάγρας, καὶ φθόας, καὶ πλευρίτιδας, καὶ ὑδέρους; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων ἀπόγονα. ταυγαροῦν οἱ μὲν αὐτῶν ὥσπερ ὁ Ἴκαρος ἐπι-

perda aliqua emta, aut maenis *aliquot*, aut paucis ceparum capitibus, ipse te exhilaras, canens saepe & cum optima illa paupertate philosophatus.

23. Itaque his de caussis bene vales, & robusto es corpore, & frigoris patiens. Labores enim acuunt te, & adversarium non contemnendum reddunt contra ea, quae invicta aliis videntur. Itaque nullus tibi de difficilibus istis morbis insidiatur. Sed si quando levis te febricula invadat, pauxillo interjecto tempore, tuo solius ministerio usus, statim iterum depulso per inediam morbo exsilis. Nempe e vestigio ille fugit, te metuens, cum videt te frigidam ad satietatem bibere, & plorare jubere medicos illos circuitus. Verum isti per intemperantiam suam miseri quid malorum non habent, podagras, tabes, & pulmonis inflammationes, & hydropes? haec enim sumtuosarum illarum coenarum suboles. Itaque alii illorum Icari instar cum multum se

a Κρομμύων] Κραμβῶν Fl. b Παραθήγουσι] Καταθήγουσι Fl. & marg. A1. c Οὐδὲν] Ἀμέλει P. & marg. A1W. quae ἀμέλει in locum ὥστε collocat. d Ἀσιτίᾳ] Τὸν ἄσιτον male P. e Μακρὰ] Sic P. Μακρὰν editi.

38. Σαπέρδην] Εὐτελὲς βρῶμα λέγει ἰχθύων μικρῶν τεταριχευμένων, οἷα τῶν τὰ λεπτὰ τῶν ἀφύων ἤτοι ἐγγραύλων ἢ τῶν σαύρων διειρμένα καλάμοις πτύχια. ἔνιοι δὲ σαπέρδην εἰρήκασι τὸ ὑπὸ συὸς τάριχον, ὃ τῶν γόητων Παφλαγόνες φασὶ καὶ χρῆσθαι. μαινὶς δὲ ὁ αὐτὸ εἶδός τι * τῶν καλουμένων μαινομένης. V.

Σαπέρδην] Εἶδός τι ἁλιτοῦ. οἱ δὲ τὸν Πόντον οἰκοῦντες τὸν

* Τῆς καλουμένης] Τὸν καλούμενον. V.

καρχῖνον ἰχθύν. ἄλλως. &c. οἱ δὲ ἀκριβέστερον σαπέρδην φασὶ τίμαχον τεταριχευμένον ἰχθύν. τὸν δὲ κεράσινον ἰχθὺν σαπέρδην οἱ Ποντικοὶ φασίν. G. (Vid. *Athen.* 308. Et Casaub. qui apud Hesych. κεραϊνὸν legere jubet, uti recte in posteriori parte Scholii legitur. Persius, *Saperdam advehe Ponto. M. du S.*) Κεραϊνὸν igitur & illic scripsissem, non κεράσινον. *J.F.R.*

38. Σαπέρδην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ κρομμύων κεφαλίδας] Quum sic notabiliter mutet numerum Lucianus, iniqui sunt interpretes, qui eum non sequuntur, ut facit sane & Erasmus vertens *& manide piscículo*, & Benedictus *vel manide*, quum Lucianus clare ista numeri varietate subindicet unam maenida ad cenam satis non esse, sed saperdae non nisi maenidas pares esse. Unde & brevem maenam dixit Martialis. *J.G.*

49. Ἐπιλάβηται] Sic supra T. I. *Nigr.* §. 29. f. ἡ ἀποπληξία — ἐπιλήψηται. Ubi *Solanus* hujus verbi potestatem quae hic & illic est: *corripi morbo*, recte contra *Gronov.* adserit. Vid. *Foës.* Oecon. Hipp. ex quo vel solo hic significatus satis patet. Adde tamen plura de eodem verbo monentem *Bergler.* ad *Alciphr.* I. p. 9. activa & med. forma; nam *Alciphr.* οἱ χειμῶν ἐπιλάβοιτο, ut hic ap. Lucian. „ *Thucyd.* vero active „ καὶ τὸν φυλακὴν ὁ χειμὼν ἐπέλαβε. *oppressit. Herodot.* „ VIII. 115. ἐπιλαβὸν δὲ λιμὸς τότε τὸ στρατὸν — ἔφθει„ ρε. *Dio Chrys.* de Regno II. Δεῖ τὸν ἐπιλαβόντα „ αἴσιον." Adderem *Herodian.* 2. ἡμέρας ἐπιλαβούσης. *Die ingruente*, item *Diod. Sic.* aliosque, si quid opus crederem. *J.F.R.*

53. Μακρὰ οἰμώζειν] Μακρὰν vulgo legebatur, quod praeeunte Cod. mutare non dubitavi, quia usus sic postulat. Vid. supra *Jov. Conf.* c. 32. Et hoc *Dial.* c. 2. ubi μακρὰ χαίρειν etiam, non μακρὰν. *J.F.R.*

Ibid. Ταῖς ἰατρικαῖς πειθόδοις] Conf. supra T. I. *Nigr.* §. 22. f. ἰατροῖς πειθόμενοι ἀφορμὰς πειθόδων, ibique notam *Bourdelotii*. *J.F.R.*

58. Ὁ Ἴκαρος] Conf. *Imag.* c. 21. *M. du S.*

63. Τὸν

se sustulere, & appropinquarunt ad solem, ignari cera sibi compactum esse illud alarum remigium, magnum non nunquam strepitum, praecipites in mare delapsi excitant. Qui vero Daedali instar non nimis alta neque sublimia petunt, sed vicina terrae, ut marina adspergatur nonnunquam cera, illi fere secure transvolant. MIC. Aequos nempe & prudentes vivos dicis. GALL. Verum caeterorum naufragia turpia sane videas, cum evulsis Croesus alis ludibrium Persis praebeat suo in rogum adscensu; aut exstincta tyrannide Dionysius Corinthi doceat literas, ac post tantum imperium syllabas colligere cogat pueros.

πολὺ ἄραντες αὐτούς, καὶ πλησιάσαντες τῷ ἡλίῳ, οὐκ εἰδότες ὅτι κηρῷ ἥρμοστο αὐτοῖς ἡ πτέρωσις, μέγαν ἐνίοτε τὸν πάταγον ἐποίησαν, ὅτι κεφαλὴν εἰς πέλαγος ἐμπεσόντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον μὴ πάνυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόντισαν, ἀλλὰ πρόσγεια, ὡς νοτίζεσθαι ἐνίοτε τῇ ἁλμῇ τὸν κηρὸν, ὡς τὸ πολὺ ἔτοι ἀσφαλῶς διέπτησαν. MIK. Ἐπιεικεῖς τινας καὶ συνετοὺς λέγεις. ΑΛΕΚ. Τῶν μὴν γε ἄλλων, ὦ Μίκυλλε, τὰς ναυαγίας πάνυ αἰσχρὰς οἶδας ἂν, ὅταν ὁ Κροῖσος περιτιλμὸν τὰ πτερὰ, γέλωτα παρέχῃ Πέρσαις, ἀναβαίνων ὅτι τὴν πυρὰν, ἢ Διονύσιος καταλυθεὶς τὴν τυραννίδα, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκῃ, μὴ τηλικαύτην ἔχειν παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων.

24. MIC. Dic mihi, galle, tu cum rex esses, nam regnasse etiam te dicis, qualem illam expertus es vitam? Ecquid ex omni parte beatus fuisti, cum caput quod

MIK. Εἰπέ μοι, ὦ ἀλεκτρυὼν, σὺ δὲ ὁπότε βασιλεὺς ἦσθα (φὴς γὰρ καὶ βασιλεῦσαι) ποίᾳ τινὸς ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου; ἦπου πανευδαίμων ἦσθα, τὸ κεφάλαιον ὅ, τι πέρ

f Τὰς ναυαγίας] Τὰ ναυάγια marg. *A1*. *g* Περιτιτιλμὸν] Παρατιτιλμὸν *Fl*. Vulgato favet *Th. Mag.* *h* Καταλυθεὶς] Καταλυθὶς *P*. Καταδύσης τὴν τυραν. ἐν Κορ. γραμματικὴν διδάσκει *G*. καταδύσης tantum marg. *A1*. Γραμματικὴν βλέπεται διδάσκων *P*. in prioribus cum vulgata faciens. *i* Ἀναγκάζων] Διδάσκων *G*. & marg. *A1*. *k* Τινὸς] Πότε *P*.

67. Ἐπιεικεῖς] Τὸ ἐπιεικὲς τρία δηλοῖ, * τὸ τὸν τρόπον ἀγαθὸν, ὡς ὅταν λέγωμεν ἐπιεικῆς ἄνθρωπον. καὶ τὸ σύμμετρον, ὡς ὅταν λέγεται ἐπιεικῶς οὕτω ζῆν, ἀντὶ τοῦ συμμέτρως. καὶ † τὸ πᾶν, ὡς οἱ περὶ τὸν Ὀλυμπιακὸν ὁ Δημοσθένης, ὃ μὲν ἄλλ' ἐπιεικὴς ‡ τοῦθ' ὁ δυσμαχώτατον ἦν, ἀντὶ τοῦ πάνυ δυσμαχώτατόν ἐστι. *V*.

70. Περιτιτιλμένος τὰς πτέρας] Ἀντὶ τοῦ καταλυθεὶς ἀπὸ τῆς βασιλείας. νικήσας § γὰρ αὐτὸν ὁ Κῦρος ἠθέλησεν αὐτὸν καῦσαι, καὶ μὴ ταῦτα ἐλύσας ἔσωσεν. *V*.

† Τὸ τὸν τρ.] Τὸ in editis non comparens addidit *M. du S.*
‡ Τὸ σὺν] Ex sequentibus patet legendum esse σὺν. *M. du S.*

§ Τοῦθ' ὅτι] Forlan τοῦτο. *M. du S.* Non. Nam τοῦθ' ὅτι, *Demosth.* a Schol. citatus, Ol. I. pr. *J. F. R.*

¶ Γὰρ] Ita mutavit Idem; nam vulgo ἢ legebatur.

63. Τὸν Δαίδαλον] Supra *Imag.* c. 21. p. med. *M. du S.*

70. Ὅταν ὁ Κροῖσος περιτιτιλμένος] Adfert eodem modo *Th. Mag.* v. πίλλω. *M. du S.*

72. Ἢ Διονύσιος καταλυθεὶς τὴν τυραννίδα, εἰς Κόρινθον γράμματα διδάσκει] Salmuriensis: *Aut cum Dionysius tyrannide abdicatus Corinthi litteras docet.* Latinis *abdicare magistratum* dicitur is, qui sponte illum deponit, & exuit se ipse dignitate: *Abrogatur* vero magistratus ei, qui illo ab alio exuitur. Mallem igitur: *abrogata tyrannide*, aut *exutus tyrannide*. Sed Mſ. non inscite. ἢ Διονύσιος καταδύσης τὴν τυραννίδα ἐν Κορίνθῳ γραμματικὴν διδάσκει, μὴ τηλικαύτην ἀρχὴν παιδίοις συλλαβίζειν ἀναγκάζων. *Aut Dionysius, postquam extincta est tyrannis, Corinthi Grammatista docet, post tantum imperium pueros syllabas connectere cogens.* γραμματισταὶ enim dicebantur, qui pueros docebant prima elementa Grammatices, Grammatici vero, qui Poëtas & alios scriptores interpretabantur. pro ἀναγκάζων idem codex διδάσκων, quod non probo, quia modo id vocabulum praecessit. Sed mox rectius in illo exaratur: πάνυ πότε ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου, quam in vulgatis πάνυ τινὸς ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου, *quale illud vitae genus esse olim expertus es.* Nam τινὸς ἐκείνου non bene junguntur. *J. G. G.*

πέρ ἐστι τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων, ἔχων. ΑΛΕΚ. [a] Μὴ δὲ ἀναμίμνῃσο με, ὦ Μίκυλλε, οὕτω τρισάθλιος ἦν τότε. τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅσα ἔφησθα, πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ μυρίαις ἀνίαις συνών. ΜΙΚ. Τίσι ταύταις; ὡς ἄδοξα λέγεις, καὶ [b] πάνυ πιστὰ φῄς. ΑΛΕΚ. Ἦρχον μὲν οὐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλλε, παμφόρου τινὸς, καὶ πολίθει ἀνθρώπων, καὶ κάλλει τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα θαυμαζομένης ἀξίας, πολυλιμέσι τε ναυσὶ πόροις καταῤῥεομένης, καὶ θαλάττῃ εὐόρμῳ χρωμένης. καὶ στρατιὰ μὲν πολλὴ, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν οὐκ ὀλίγον, καὶ τριήρεις, καὶ χρημάτων πλῆθος ἀνάριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοίλος πάμπολυς, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγῳδία πᾶσα, ἐς ὑπερβολὴν ἐξογκωμένη ὥστε, ὁπότε προίοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύνουν, καὶ θεόν τινα ὁρᾶν ᾠοντο, καὶ ἄλλοι

est bonorum omnium, haberes? GALL. Noli me admonere, Micylle, adeo ter infelix tum eram, qui, cum externis omnibus, quod modo dicebas, beatus undique viderer, innumerabilibus intus conflictarer miseriis. MIC. Quibusnam illis? mira enim dicis & vix credibilia. GALL. Imperabam equidem regioni non parvae, Micylle, fertilissimae, & ob multitudinem hominum, urbiumque pulchritudinem, admirandae ut quae maxime, quae fluminibus perlueretur navium patientibus, & portuoso uteretur mari. Exercitus erat multus, equitatus exercitatissimus, satellitium non parvum, triremes, & pecuniarum vis innumerabilis, auri caelati plurimum, & aliud imperii choragium ad excessum usque exaggeratum. Itaque si quando procederem, vulgus quidem me adorare, & Deum se quendam videre arbitrari, & alii super alios

a Μὴ δὲ] Μηδὲ P. b Πάνυ] Πάντῃ P. & marg. *Alii.*

95. Τραγῳδία πᾶσα] Ἐπειδὴ τὰ οἰκοδομήματα ἐν τῇ τραγῳδίᾳ κομψὰ ἦσαν, εἰκότως τραγῳδίαν τὴν ἑαυτοῦ κόμπον ἐκάλεσεν. *V.*

89. Ἐν ταῖς μάλιστα] Conf. infra Ἀποφρ. c. 14. f. *M. du S.*

Ἐν ταῖς μάλιστα] Immo vide notam Cl. *Hemsterh.* ad T. I. *Somn.* §. 2. *J. E. R.*

95. Καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς] Cum recensuisset regiarum divitiarum affluentiam, subjicit, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγῳδία πᾶσα ἐξ ὑπερβολῆς ἐξογκωμένη, Vertunt: *reliquaque omnis tragoedia principatus, supra quam credi queat, ingens.* Quid sit *tragoedia principatus ingens*, quaerant, quibus libet ληρεῖν, & tempus perdere. Vertendum *reliquusque regius omnis apparatus, supra modum ingens: τραγῳδία ἀρχῆς* est *regii fastus choragium*, omnia, quibus reges superbiunt, & suam ostentant potentiam. Amat hoc vocabulum Lucianus ut supra notavimus. *J. G. G.*

1. Τὰ τέγη] De tectis veterum planis, neque, ut sunt plerumque nostra, fastigiatis, vide si lubet, *Casaub.* ad Athen. IV. 22. indeque frequenter spectatum esse, ex eodem, si nescias, discees. *M. du S.*

3. Τοὺς προπίμπουσας] Alios conscensis tectis aedium magni aestimasse, si illis liceret videre τοὺς προπίμπουσας, τοὺς ἐπομβρίους, *antecambulones*, & *a tergo sequentes*. Optime Mss. τοὺς προπομπεύοντας qui ante me ibant, pompam quasi regiam ducentes. Nam προπίμπουσας, est *praemittentes*. *J. G. G.*

10. Ὁ μὲν Ποσειδῶν &c.] Senarii duo sic legendi:

Ὁ μὲν Ποσειδῶν, ἡ Ζεὺς ἦν πάγκαλος
Χρυσοῦ τε καὶ ἐλέφαντος ἐξειργασμένος.

J. G.

Ibid. Ἡ Ζεὺς ἦν] Hoc quoque vitiosum est in verbis mox sequentibus, ἡ Ζεὺς ἦν πάγκαλος χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυνηρμοσμένος, *Aut Jupiter omnibus partibus decorus, auro & ebore compactus.* Sed unde pendet χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. Mf. ὦν χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. quis dubitet sic scribendum? *J. G. G.*

11. Χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυνηρμοσμένος] MS. *Graevii* pag. 879. edit. Amst. ὦν χρυσοῦ. Utrumque probum. Quod vulgata lectio habet ἐξειργασμένος, id liber MS. plene exhibet. Solent nempe Graeci saepissime materiam, unde quid factum sit, ponere in secundo casu, per ellipsin praepositionis ὑπὸ vel ἀπό. Sic supra in *Pro Imaginib.* c. 23. dicuntur δημιουργήματα λίθου, καὶ χαλκοῦ, καὶ ἐλέφαντος πεποιημένα. Infra in *Philopseude* c. 17. σιδήρου πεποιημένος. & saepius alibi. *Aelianus* IX. Ποικιλ. 14. Μολίβδου πεποιημένα. Integra locutio exstat in Nostri *Hermotimo* c. 39. pr. ὁ δὲ φιάλου, ὁ δὲ τρίφυσος (ἔχει) καὶ ὁ μὲν χαλκοῦ, ὁ δὲ ὦν χρυσοῦ, pag. praecedenti simpliciter dixerat, Ἀπ' οἱ μὲν, χαλκοῦ· οἱ δὲ ἀργύρου· οἱ δὲ χρυσοῦ· οἱ δὲ λιθοστήρου πάνυ σπανιὸν (τὸ ξυντύφλιον) φάσκοντες. in *Dial. Mortuor.* XI. c. 3. Εἶχον δὲ πάνυ πομπικὸν (δωματίδιον) ὦν κατὰ πορφύρου. *Aeschylus* in Prometheo vs. 239.

Σκιῥοφόρων τε κώμα πέπτωκε νεῶν.

Per

alios ad me videndum concurrere : alii etiam tectis conſcenſis, magnum putabant accurate vidiſſe bigas, togam, diadema, praecedentes, ſequentes. Ego vero, quot me res angerent ac torquerent mihi conſcius, illorum quidem ignoſcebam ignorantiae, me ipſum vero miſerabar, qui ſimilis eſſem magnis illis Coloſſis, quales Phidias, aut Myro, aut Praxiteles, fecerunt. Illorum enim unusquisque extra aut Neptunus eſt, aut Jupiter pulcherrimus undique, ex auro elaboratus aut ebore, fulmen aut fulgur, aut tridentem tenens dextra. Si vero interna inſpicias, vectes quosdam videas & paxillos, & clavos per interiora adactos, & ſtipites quosdam & cuneos, & picem luto mixtam, & multam intus habitantem in eo genere deformitatem. Mitto dicere murium multitudinem, aut mu-

ἐπ' ἄλλας συνέθεον ὀψόμενοί με· οἱ δὲ ᾗ ὅτι τὰ τέγη ἀνιόντες, ἢ μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἑωρακέναι τὸ ζεῦγος, ἢ ἐφεστρίδα, τὸ διάδημα, τὰς [c] προπέμπουσας, τὰς [d] ἑπομένας· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὁπόσα με ἐνία ᾗ ἔτρεφεν, [e] ἐκείνοις μὲν τῆς ἀγνοίας συνεγίγνωσκον, ἐμαυτὸν δὲ ἠλέουν, ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις Κολοσσοῖς, [f] οἷος ἢ Φειδίας, ἢ Μύρων, ἢ Πραξιτέλης ἐποίησεν. ἐκείνων γὰρ ἕκαστος, τὰ ἐκτὸς, ὁ μὲν Ποσειδῶν ἢ Ζεὺς ὅτι μάλα, [g] χρυσοῦ [h] τε καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος, κεραυνὸν, ἢ ἀστραπὴν, ἢ τρίαιναν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἢν δὲ ἐνδοθεν ἴδῃς τὰ ἔνδοθεν, ὄψει μοχλούς τινας καὶ γόμφους, καὶ ἥλους ξυμπαγεῖς πεπερονημένους, καὶ κορμοὺς καὶ σφῆνας, καὶ [i] πίτταν, [k] καὶ πηλὸν, καὶ τοιαύτην τινὰ πολλὴν ἀμορφίαν ἐνοικιζομένην. ἐῶ λέγειν [l] μυῶν πλῆθος, ἢ μυγαλῶν

c Προπέμπουσας] Προπομπεύουσας G. d Ἑπομένας] Ἑπομένους *F.* male. e Ἐκείνοις μὲν τ.] Ἐκείνοις μὲν τούτοις *P.* Sed τούτοις non habent cett. quare id ſuſtuli. f Οἷος ἢ] Οἷος ὁ *Fl.* Οἷος ἢ *F.* Vulgatum exhibent *P. H. B. S.* &c. g Χρυσοῦ] Ἐκ χρυσοῦ G. *P. P.* Cett. omittunt ἐκ. h Τε] Aberat in Edd. prioribus. i Πίτταν] Πῆτταν male P. k Καὶ πηλὸν] Καὶ πῆλον *P. P.* G. unde facile πηλὸν fecimus. Edd. ὑπόπηλον male. l Μυῶν] Μυσῶν Edd. priores.

2. Τὴν ἐφεστρίδα] Τὸ φορούμενον ἔξωθεν ἱμάτιον. *V.*

7. Ἢ Φειδίας] Οὕτως ἀγαλματοποιοὶ ἦσαν. *V.*

Per ἀπὸ dixit Lucianus ſupra in *Aſino* c. 53. pr. κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ ἐλάττης Ἰνδικῆς πεποιημένη. *J. J.*

Χρυσοῦ &c.] Conf. ſupra *de Sacrif.* c. 11. & paſſim. *M. du S.*

Χρυσοῦ] Quamquam recte ἐκ poſſit addi, ut *Diod. Sic.* I. c. 64. m. ἐκ λίθου καλλιστευούσης & ἐκπληροῦν, tamen ſecutus ſum numerum Codd. & Edd. longe majorem, qui ἐκ omittunt; eſt enim genitivus materiae, quem uſitatiſſima ellipſi praepoſ. ἐκ & ἀπὸ ſolere efferri, notiſſimum. Vide I. *Ver. Hiſt.* c. 7. & L. 2. c. 33. ἡ δὲ καρδία πεποιημένη, & ad utrumque locum obiter notata. Nam ſatis ſuperque eſt exemplorum in nota Cl. *Jenſii* & *L. Bos* de Ellipſ. p. 277. Et ex ſolo Luciano plus quinquaginta proferre poſſem. Miror itaque qui Cl. *Graev.* interroget, unde pendet χρυσοῦ; & neceſſario ἐκ addendum eſſe credat. *Solanus* vero, quum ad Dial. *de Sacrif.* remittit, id ideo non facit, ut ἐκ inſertum velit; nam ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντος ibi legas, quod nihil huc facit; ſed tantum, ut luxum hunc ſimili ratione ibi deſcriptum commonſtret. Nemo autem redarguet, ſpero, me verſum ex *Gujeto* non reſtituiſſe, quum nec ex praemiſſo verſu pateret Lucianum ſenarios proferre voluiſſe. Nam Ζεὺς ἐκ. ſpondaeum facit male. *J. F. R.*

14. Μοχλούς] Audi quid de Coloſſo omnium longe maximo *Plin.* XXXIV. 7. *Spectantur intus magnae molis ſaxa, quorum pondere illud ſtabiliverat conſtituens.* *M. du S.*

16. Καὶ πίτταν ὑπόπηλον] Sequitur pervenuſta comparatio tyrannorum cum Coloſſis & ſtatuis affabre factis a praeſtantiſſimis artificibus, ſed in quibus intus nihil videamus, niſi vectes, clavos, ſtipites, καὶ πίτταν ὑπόπηλον, hoc eſt, ſi fides interpretibus, *picemque ſublitam.* ſed Mſ. καὶ πίτταν, καὶ πηλὸν, & *picem, & lutum.* ὑπόπηλος eſt vocabulum nihili, quod nusquam legitur. Dicendum fuiſſet πήλινον. ſed quid moramur vera lectione inventa? Sic ſe ſcripſiſſe paulo poſt oſtendit quoque ubi Micyllus dicit, εἶδέν ἔφην ἐγὼ καὶ πηλὸν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοὺς, οἵτινες εἶεν ἐν ἀρχῆς. *Nondum oſtendiſti lutum, & claves, & vectes regni.* *J. G. G.*

18. Μυῶν πλῆθος] Lego μυῶν πλῆθος ἢ μυγάλων, id eſt, *ſoricum & murium aranearum copia.* Nam ſorices & mures aranei melius conveniunt quam muſcae. *J. P. a G.*

Μυῶν] Vide ſupra ad Z. Τρ. c. 8. Hirundines etiam

λῶν ἐμπολιτευόμενον αὐτοῖς ἐνίοτε. τοιοῦτόν τι ἡ βασιλεία ἐστίν.

ΜΙΚ. Οὐδέπω ἔφηθα τὸν πηλόν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλούς, οἵ τινες εἶεν τῆς ἀρχῆς, οὐδὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλήν, ἥτις ἐστίν. ὡς τόγε ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον, καὶ τοσούτων ἄρχοιτα, καὶ προσκυνούμενον δαιμονίως, ἔοικεν [a] ὅτως [b] Κολοσσιαίῳ παραδείγματι. δεσπέσιον γάρ τι καὶ τοῦτο. σὺ δὲ καὶ τὰ ἔνδον ἤδη τοῦ Κολοσσοῦ λέγε.

ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἴπω σοι, ὦ Μίκυλλε; τοὺς φόβους; καὶ τὰ [c] δήγματα, καὶ ὑποψίας, καὶ μῖσος τὸ παρὰ τῶν συνόντων, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ ἀφ' ταῦτα, ὕπνον τε ὀλίγον, ἐπιπόλαιον καὶκεῖνον, καὶ ταραχῆς μεστὰ ὀνείρατα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, καὶ ἐλπίδας ἀεὶ πονηρὰς, ἢ τὴν ἀχολίαν, καὶ χρηματισμοὺς, καὶ δίκας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ προστάγματα, καὶ συνθήματα, καὶ λογισμούς; ὑφ' ὧν οὐδὲ ὅναρ ἀπολαῦσαί τινος ἡδέος ἐγγίγνεται, ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπὲρ ἁπάντων μόνον ἀφοσιοῦσθαι, καὶ μυρία ἔχειν πράγματα.

stelarum, qui civitatem sibi in illis nonnunquam constituere. Tale quid etiam regnum est.

25. MIC. Nondum dixisti lutum, & paxillos, & vectes, qui sint imperii, nec multam illam, quae sit, deformitatem. Nam illud invehi in publico, conspici, tot hominibus imperare, & numinis instar adorari sic satis simile est Colossaeo exemplo: excellentissimum enim quiddam etiam hoc. Tu vero jam interiora quoque hujus Colossi dicito. GALL. Quid primum tibi odicam, Micylle, metus, & morsus, & suspiciones, & odium a familiaribus, & insidias; ac propter ista somni parum, idque ipsum non profundum *& placidum*, & plena terroris insomnia; & spes semper malas: an occupationem nimiam, & agendi respondendique necessitatem, & judicia, & expeditiones, & imperia, & conventiones, & rationes? a quibus omnibus nec per quietem frui suavitate ulla contingit, sed necesse est pro omnibus dispicere unum, & innumerabiles habere molestias.

Nec

a Οὕτως] Οὕτω marg. *A1*. b Κολοσσιαίῳ] Sic Edd. excepta *J*. & *V2*. quae Κολοσσαίῳ. c Δήγματα] Sic Edd. Excepta *J*. & *V2*. quae δίγματα. In Cod. P. δήματα. marg. *A1*. δίματα.

21. Καὶ τοὺς γόμφους] Τυτίσιν, ὅπου ἡμῖν εἶπας τὸν ὅσον ἔνδον τῆς ἀρχῆς συμφοράν. *V*.

infestasse statuas Deorum narrat *Clem. Alexandr.* p. 21. B. *M. du S.*

Μυῶν πηλῷ] Cur sic legam, vid. omnino supra *Jov. Trag.* c. 8. ubi καὶ μυῶν ἀγέλας similiter pro μυιῶν dedimus: tum vero, quia rodentibus curis, de quibus hic cap. proximo ipse praemisit, melius conveniunt *mures*, quam *muscae*; immo quia mustelae adduntur, hoc loco, quae mures majores dicuntur, earum socii erunt *mures*, non *muscae*; etsi aliter visum Cl. *Wessel.* Obs. p. 51. qui haud aegre feret ab se discedi. De *muribus* in templis *Hom.* Batr. 174. *Plut.* Syll. p. 455. *J. F. R.*

24. Ἐξελαύνειν] Conf. supra notata ad c. 14. hujus *Dial.* *J. F. R.*

25. Καὶ προσκυνούμενον] Conf. supra hujus *Dial.* c. 9. m. ibique notata. Sed adde *Wolf.* ad *Liban.* Ep. 78. *J. F. R.*

26. Ἔοικεν ὅτως] Lege ὅπως. *F. G.*

Ibid. Κολοσσιαίῳ] Hoc praetuli, ut verius, & quia sic supra *Imag.* c. 17. atque alibi scribitur. *J. F. R.*

30. Δήγματα] P. δήματα. *Veneta* utraque δίγματα, unde conjicio scriptum fuisse δίματα. *M. du S.*

Δήγματα] Quum in *J.* esset δίγματα, *Solanus* deleto γ. δίματα inde fecerat; idque non modo adscriptum erat marg. *A1W.* sed & marg. *Hag.* ex quo *Solan.* id accipere potuit. quodque mihi sese ita probat, ut fere in contextum receperim; sed quum Cl. *Gesn.* vulgatam servans dederit *morsus*, quod quidem sensum satis planum exhibet, nolui quidquam immutare. At si δίματα legamus, gradatio bipartita longe elegantiorem faciet sermonem; nam *pavor* plus est quam *metus*: adeoque metus ac pavores: suspiciones & odia, sese consequentur justo ordine. Et sic insidiae & somnus interruptus. *J. F. R.*

41. Οὐδὲ γὰρ — Ἀγαμ.] Ποιμένα λαῶν aut quid simile hic deesse videtur. *F. G.*

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρ.] *Hom.* Il. K. 3. *M. du S.* Ubi quum ποιμένα λαῶν addatur, potest Luciano inferere quisquis necessarium putat. Ego non addidi, quia nimis adroganter factum foret, nec sensus id requirit. *J. F. R.*

45. Λυδὸν] Croesum. Vid. *Xenoph.* Cyrop. VII. p. 108, 14. & *Herodotum*, & Nostrum *T. sic.* c. 20. *M. du S.*

Ibid. Τὸν καφὸν ὄν] Dixi ad τὸν τῆ τὸ κίονον. sive ad

Apo-

Nec enim Agamemnona Atriden
Somnus habet dulcis, volventem pectore multa,

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, — Ὕπνῳ ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα.

idque ſtertentibus Achivis omnibus. Dolore autem afficit Lydum mutus filius; Perſam Clearchus in Cyri gratiam peregrinum militem legens; alium Dion cum Syracuſanorum quibusdam caput conferens; alium laudatus Parmenio, & Perdiccam Ptolemaeus, & Ptolemaeum Seleucus. Verum illa quoque dolorem adferunt, ſi amaſius coactus praebeat, & alio gaudeat pellex, & ſi defecturi dicantur quidam, & duo vel quatuor ſatellitum inter ſe ſuſurrent. Quod vero maximum, ſuſpectos habere oportet cariſſimos maxime, & ab illis ſemper aliquid venturum mali metuere. Nam ille a filii ſui veneno mortuus eſt, hic & ipſe a ſuo amaſio; alterum vero ſimilis forte mors oppreſſit.

καὶ ταῦτα ῥεγκόντων Ἀχαιῶν [d] ἁπάντων. λυπεῖ δὲ τὸν μὲν Λυδὸν υἱὸς κωφὸς ὤν· τὸν Πέρσην δὲ Κλέαρχος Κύρῳ ξενολογῶν· ἄλλον δὲ Δίων, πρὸς ὃς τισι τῶν Συρακουσίων κοινολογούμενος· καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινούμενος, καὶ Περδίκκαν Πτολεμαῖος, καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος· ἀλλὰ καὶκεῖνα λυπεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς ἀνάγκην ξυνὼν, καὶ παλλακὶς ἄλλῳ χαίρουσα, καὶ ἀποστήσεσθαί τινες [e] λεγόμενοι, καὶ δύ' ἢ τέτταρες τῶν δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους ξυνθιμυρίζοντες. τὸ δὲ μέγιστον ὑφορᾶσθαι δεῖ τοὺς φιλτάτους μάλιστα, καὶξ ἐκείνων ἀεί τι δεινὸν ἥξειν ἐλπίζειν. [f] ὁ μὲν γοῦν ὑπὸ τοῦ παιδὸς [g] ἀπέθανεν ἐκ φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου, τὸν δὲ [h] ἄλλον ἴσως ὁμοιότροπος θάνατος κατέλαβεν.

MIC. Ἄπαγε. δεινὰ ταῦτα φὴς, ὦ ἀλεκτρυών. ἐμοὶ γοῦν πολὺ ἀσφαλέστερον σκυ-

26. MIC. Apage, triſtia ſunt quae dicis, galle. Mihi ergo multo ſecurius eſt

[d] Ἁπάντων] Πάντων *Fl.* [e] Λεγόμενοι] Διαλεγόμενοι marg. *A1.* [f] Ὁ μὲν] Ἐγὼ *Fl.* [g] Ἀπέθανεν] Ἀπέθανον *Fl.* [h] Ἄλλον] Ἄλλος *Fl.* & L.

45. Τὸν Πέρσην δὲ] Ἀρταξέρξῃ * Περσῶν βασιλεύοντος, Κύρος ὁ ἀδελφὸς τὴν βασιλείαν ἀποστάσει βιαίῳ ἀφῃρέθη † πολὺ σωφρονέστερον. *V.*

46. Κύρῳ ξενολογῶν] Εἷνες στρατιώτας συνάγων, καὶ ἰδίᾳ ἀνακοινούμενος. *V.*

48. Καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινούμενος] Τὸν Φίλιππον λέγει, τούτου γὰρ στρατηγὸς ἦν ὁ Παρμενίων, πάνυ ἡδονικοῦ. *V.* (Imo Alexandrum ipſum. *M. du S.*)

49. Περδίκκας, Πτολεμαῖος & Σέλευκος] Οὗτοι οἱ τρεῖς διάδοχοι ἦσαν Ἀλεξάνδρου. καὶ ὁ μὲν Περδίκκας σωφρονίσει Ἀρριδαίῳ τῷ βασιλεύοντι μετ' Ἀλέξανδρον, ἀδικεῖ ὄντι, τὴν βασιλείαν· ὁ δὲ Πτολεμαῖος ἦρξεν Αἰγύπτου. καὶ Σέλευκος τὴν περὶ Βαβυλῶνα τάξιν, ὡς ἱστορεῖ Δέξιππος. *V.*

* Περσῶν] Et hoc emendavit Idem, cum legeretur Πέρσου.

† Πολὺ] Πολὺν legebatur in Edd. quod ego mutavi. *J. F. R.*

Apolog. *pro Imaginibus.* (c. 20.) *Th. M.*

46. Πέρσην] Xerxem. Vid. *Xenoph.* Ἀνάβ. *M. du S.*

47. Δίων] Dionyſium. *M. du S.*

48. Κοινολογούμενος] Conf. ſupra *Nigr.* c. 14. med. (jam eſt c. 24.) Et *Dear. Judic.* c. 2. *M. du S.*

Ibid. Παρμενίων] Alexandrum ipſum. Conſule *Curtium* VII. 2. & *Diodor. Sic.* XVII. *M. du S.*

50. Πτολεμαῖον] Non eundem Ptolemaeum, nam *Ptolemaeus Lagus* erat, qui Perdiccae moleſtiam creavit, cui autem Seleucus? *Ptolemaeus Ceraunius.* Vide *Juſtin.* XXVII. 2. *E. L.*

57. Ἐλπίζειν] Sic *Virgil.* Æn. I. 547. IV. 419. *Ariſtoteles* Rhet. 5. opponit θάρσος τῷ φόβῳ non ἐλπίδι. *E. L.*

Ἐλπίζειν] De mali exſpectatione ἐλπίδα vidimus ſupra. T. I. *Tyran.* c. 3. & alibi. ἐλπίζω vero *Long. Paſt.* I. p. 7. (al. 5. f.) de quavis exſpectatione: εἴδιν ἐλθὸν, ὃν ἤλπισεν, ἀλλὰ τὴν μὲ δόξουσαν πάνυ ἀνθρωπίνως τὴν θάλατ' εἰς ἄφθονον. *J. F. R.*

59. Ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπέθανεν] Sic fere *Imag.* c. 1. ὑπὸ τινος πάσχειν. *Diod. Sic.* p. 297. f. (Ed. *Baſ.*) θανάτῳ ἁλῶναι ὑπὸ τοῦ πλήθους. *Aelian.* XII. 55. Τοὺς ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων — ἀπολωλότας. At hoc poſſet intelligi quod ipſorum pedibus fuerint conculcati. Sed quid obſtat, etiam alia mortis genera ideo translate per ὑπὸ deſignari, quia caeſus ordinario ſuccumbit. Et ita Homerus millies ait *ſub* meis manibus domabitur, cadet. *J. F. R.*

σκυτόλωμεῖν ἐπικεκυφότα, ἢ πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης, κατείφ τῷ ἀκονίτῳ συναναχραθεῖσαν φιλοτησίαν· ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μέν, εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, [a] καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς ἔπ' εὐθύ, ὀλίγον τι αἱμάξαι τῦ δακτύλε ἐντεμόντα· οἱ δὲ, ὡς φῆς, θανάσιμα εὐωχοῦνται, καὶ ταῦτα μυρίοις κακοῖς συνόντες. εἶτ' ἐπειδὰν πέσωσιν, ὅμοιοι μάλιστα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολλοὺς ἰδεῖν ἔστι, τέως μὲν Κέκροπας ὄντας, ἢ Σισύφους, ἢ Τηλέφους, διαδήματα ἔχοντας, καὶ ξίφη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ὄγκιον κόμην, καὶ χλαμύδα χρυσόπαστον. ἢν δὲ, οἷα πολλὰ γίγνεται, ἀνὴρ ἀπατεὼν ἐπεισέλθῃ, καὶ ἀφελόμενος τὰ ἐπιτηδεῖα, γυμνὸν ἀπολίπῃ, ἐκεῖνοι μὲν ἀπόλωλασιν, ἐγὼ δὲ ἀπορήσω τί χρήσωμαι τῷ ἀνθρώπῳ. ἐπὶ τοῦτον γὰρ ἐκεῖνον ἀπεκεκύφειν, καὶ ἐπ' ἐκείνῳ τὰ πάντα ἐποιούμην. ἀλλὰ τί ἐγὼ ταῦτα λέγω; ἐκεῖνος γὰρ ἐμοὶ μὲν ἀπόλωλεν, ἐγὼ δὲ ἔτι ἐμαυτῷ περιέσομαι, καὶ ἔστιν ὅπως ἀναλήψομαι τὰ ἀπολωλεκότα.

inclinato corpore ſcindere coria, quam aurea in phiala bibere temperatum cicuta & aconito amicitiae poculum. Periculum autem mihi quidem, ſi fallat ſcalprum, & a recta inciſione aberret, cruentare vulnuſculo parvam partem digiti: at illi, ut narras, mortiferas epulantur coenas, atque infinitis verſantur in malis. Deinde cum cecidere, ſimillimi videntur tragicis actoribus, quorum multos videre eſt aliquamdiu quidem, Cecropes nempe cum ſunt, aut Siſyphi, aut Telephi, diademata habere & gladios eburneis capulis, & jubam fluctuantem, & chlamydem auro diſtinctam. Si vero, qualia multa accidunt, fallente inani

[a] Καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς ἔπ' εὐθὺ] Nil mut. Edd. *Αἱμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντ. ὀλ. τι.* G.

63. Πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης] *Nunquam fictilibus aconita bibuntur. Illa time cum pocula ſumes.* (Juven. X. 25.) G.

66. Καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς] Τὸ ἔξης τῆς ἔπ' εὐθὺ τομῆς. V.

65. Ὁ δὲ κίνδυνος]] Adſcripſerat *Solan.* conf. Συγγρ. p. 413. I. e. *Quom. Hiſt.* c. 45. Ibi autem ſimili ſtructura *κίνδυνος μείζονος* legitur, ex Cod. L. pro vulgato *κινδύνου μείζονος*. J. F. R.

66. Εἰ παρολισθοῖ] Εἰ παρολίσθοι forſan. F. G. Immo ſi neceſſario ab *ὀλισθαίνω* deducendum eſſet; ſed quum & ab *ὀλισθάω* poſſit, nihil in accentu muto. Vid. *Scoti* Grammat. p. 489. atque alibi. J. F. R.

67. *Αἱμάξαι*] In his quoque verbis maculae ſunt eluendae veteris codicis ope, quae ſic eduntur: *ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς ἔπ' εὐθὺ, ὀλίγον τι αἱμάξαι τῦ δακτύλε ἐντεμόντα.* Latinus interpres: *Nam mihi hoc unum periculi eſt, ut ſi paullulum aberret ſmilion, deflectatque a recta inciſione, ſummum ſecantis digitum exiguo tingat ſanguine. Αἱμάσσειν* non conſtruitur cum ſecundo caſu, ſed legendum ex Mſ. *αἱμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντεμόντα ὀλίγον τι.* & vertendus totus locus: *Mihi enim hoc unum periculum eſt, ſi ſcalpellum aberret, deflectatque ab inciſione recta, digitos leviter ſecando vulneret.* J. G. G.

Αἱμάξαι τῦ δακτύλε ἐντεμόντα] Adſentior quidem Clar. *Graevio* δακτύλους ſcribi poſſe, aeque ac ſupra *Tox.* c. 37. licet alio cum verbo, *ἐντεμόντας τοὺς δακτύλους*. Interim ex vulgata lectione non ſequitur, *αἱμάξαι* hic eſſe conſtructum cum ſecundo caſu, qui potius pendet ab *ὀλίγον*, & ita intelligenda vulgata, *ἐμοὶ μὲν κίνδυνος, — ἐντεμόντα αἱμάξαι ὀλίγον τι τοῦ δακτύλου*. Cumque velit extenuare ſuum periculum, haud abſurda ſic eſt vulgata; quare nihil mutavi; eoque minus jam immuto, quod his ſcriptis video Cl. *Geſner.* etiam ſic vertiſſe. Neque quisquam ſpero *ἐντεμόντι* malit, propter *μοὶ*, qui meminerit *ἐντεμόντα αἱμάξαι* nihil aliud eſſe, quam *ὡς* vel *ὅτι ἐντεμὼν αἱμάξαι*, uſitata accuſativi cum infinitivo ſtructura, cujus exempla vel magis intricata vidimus alibi. Sed plane ut hic, ſupra c. 4. f. *ψεύδῃ σοι ἀνάγκη — καὶ ἀτενίσαι φαγόντα*. quod fruſtra improbabat *Soulius* noſter. Et cur, quaeſo, hoc magis durum eſt, quam Latinorum, *non licet mihi otioſum eſſe*, pro, ut otioſus ſim. Eadem ratione *ἔξεστι* quod dativum poſtulat, habet accuſ. ſeq. infin. *Luc.* VI. 4. Vid. nos ad *de Sacrif.* c. ult. f. Addo *Aelian.* XIV. 18. ubi nominativo praecedente, accuſativus tamen cum infin. ſequitur; nam *ποιμὴν* ait, *ἧττο πικρότερον, ὡς τὸ εἰκὸς, εἶναι τιμωρίαν ἐκεῖνον, τὸ Ὀλυμπίασι θεάσασθαι — ἐπτάζε, ἢ ἄλλῳ μιᾷ παραδοθέντα*. Noſter *Jov. Conf.* c. 7. f. *ἢ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι*, ubi & *ἀθανάτους εἶναι* ſine *τὸ* dicere potuiſſet. Sed quo plura in re facili? Alia quae adnotavi, dabo, ubi tempus permittet, locusque poſtulabit. Alios interim accuſativos pro nominativis poſitos vide ap. *Kuſterum* ad *Ariſtoph.* Plut. vſ. 55. & 200. & 531. J. F. R.

74. Ξίφη ἐλεφαντόκωπα] *Heliod.* lib. 2. J. B.

Ξίφη ἐλεφαντόκωπα] Regi ſcenico tribuit Micyllus *ξίφη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίκειται κόμαι. eburneis capulis gladios, & comam ventilantem*, ſic interpres. Sed hoc nullus mortalium intelligit. Κόμη ἐπίκειται eſt *coma promiſſa*, quae flagellat cervices, *Coma vaga & volucris*, ut Tertullianus loquitur, quae motu corporis aut aurae facile movetur. *Pollux* IV, 19. ubi agit de perſonis Comicis: *τῷ δὲ ἐπικειμένῃ κρατιστήν ὅτι, καὶ ἀλαζόνι, καὶ τὴν κόμην μίλακι, καὶ τὴν κόμην, ἐπικείσεται αἱ τρίχες. Militi vero, qui a coma dicebatur ἐπίκειρος, & jactabundo, eſt color & coma niger, moventur* ſeu *vibrantur capilli*. Philoſtratus in imaginibus deſcribit Cyclopem *χαίτην ἀνακεκόσμηται ὑβρεῖ, καὶ ἀμφιλαφῆ πιτνᾷ. Nitet. jactantem rectos crines & multos inſtar quer-*

ni vestigio illorum aliquis in media scena concidat, risum nempe praebet spectatoribus, fracta cum ipso diademate persona, cruentatoque vero actoris capite, & cruribus magnam partem denudatis, ut appareat, interiora vestitus esse panniculos miseros, & cothurnorum subligationem deformissimam, nec ad pedis rationem respondentem. Vides quomodo jam me quoque similitudine uti docueris, galle optime. Sed tyrannis quidem talis tibi visa est. Quoties vero equus, aut canis, aut piscis, aut rana fuisti, illam quomodo tulisti commorationem?

ται, [b] προσκρούσας τις αὐτῷ ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καλαπέσῃ, γέλωτα δηλαδὴ [c] παρέχῃ τοῖς θεαταῖς, τῷ προσωπείῳ μὲ συνδιατριβέντος αὐτῷ ἀμφὶ μάλι, ἠμαγμένης δὲ τ' ἀληθῶς κεφαλῆς τῷ ὑποκριτῷ, καὶ τ' σκελῶν ὑπολυγυμνωμένων, ὡς [d] τ' τε ἐσθῆτος τὰ ἔνδοθεν φαίνεσθαι ῥάκια δύσμορα ὄντα, καὶ τ' [e] ἐμβάδων τ' ὑποδεσιν ἀμορφοτάτην, καὶ οὐχὶ τι λόγον τῷ ποδός. ὁρᾷς ὅπως με καὶ εἰκάζειν [f] ἐδίδαξας ἤδη, ὦ βέλτιστε ἀλεκτρυών; ἀλλὰ τυραννὶς μὲ τοιοῦτόν τι ὤφθη ὖσα, ἵππος δὲ, ἢ κύων, ἢ ἰχθὺς, ἢ βάτραχος [g] ὁπότε γένοιο, πῶς ἔφερες ἐκείνην τ' ἀμαθρίαν;

ΑΛΕΚ.

b Προσκρούσας] Κινηθατήσας G. & *Schol. c* Παρέχῃ] Sic Edd. Excepta *Fl.* quae παρῇχε. Παρέχοι G. *d* Ὡς Omisit *Fl. e* Ἐμβάδων] Sic *Fl. J. P.* &c. Κοθόρνων P. *f* Ἐδίδαξας] Ἐδίδαξα marg. *A1. g* Ὁπότε] Ὅτι P.

77. Κινηθατήσας] Κινηθατεῖν εἰς κενὰ βαίνειν, κενὰ ἐπιχείρειν. *V.*

quercus. Talis ἐπίσιος κόμη mihi videtur conspici in Alexandri Magni nummo, quem cum alii, tum *Jacobus Sponius* nuperius attulit in antiquitatibus Curiosis Gallice editis. *J.G.G.*

77. Προσκρούσας — παρῇχε] De histrionibus Regis personam gerentibus, ἢν δὲ οἷα πολλὰ γίνεται προσκρούσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καλαπέσῃ, γέλωτα δηλαδὴ παρῇχε τοῖς θεαταῖς. *Quod si quis, qualia plerumque accidunt, ipsorum aliquis impingens, media in scena cadat, risum profecto movet spectatoribus.* sic interpretantur. In Mſ. pro προσκρούσας habetur κινηβατήσας & pro παρῇχε, παρέχοι. Vocabulum rarum est κινηβατεῖν, *in locum vacuum venire*, ubi sit cadendum, ut si quis putet se per scalas, illis ablatis, ex editiore loco descendere, necesse est ut cadat. *Plutarchus* in Flaminio, cum narrasset Graecos in ludis Isthmiis, praeconis vocem qua liberos illo esse jusserat, tanto excepisse plausu, ut corvi supervolantes in stadium deciderint, caussam hujus rei reddit: αἰτία δὲ ἡ τῆς ἀέρος ῥῆξις. ὅταν γὰρ ἡ φωνὴ πολλὴ καὶ μεγάλη φέρηται, ἀθρόαν ὑπ' αὐτῆς δεῖ διιστρίδει τοῖς πετομένοις, ἀλλ' ὀλίθηρα ποιεῖ, καθάπερ κενηβατοῦσιν. *Caussa est divisio aeris: cum enim multa & elata vox mittitur, divisus ab ea non sustinet volucres, sed facit ut decidant, ut solet iis evenire qui in loca vacua veniunt*, ubi nullum est solum, cui insistunt, ubi est hiatus, sicut in fossis, & puteis. Non vero in scena plana illos histriones, de quibus loquitur, cadere, sed de altiore loco in humiliorem & depressiorem, ostendunt sequentia, ubi totum corpus gravi illorum κινηβατούντων lapsu vulnerari, & violari ait. Hujus vocabuli vim cum non caperent scioli, subposuerunt notius & tritius προσκρούσας. Fuisse vero in theatris non unum locum, ubi histriones poterant praecipites cadere in inferiora loca, liquet cum ex aliis antiquorum locis, tum ex *Pollucis* lib. IV, c. 19. ubi agit de theatri partibus. *J.G.G.*

80. Αὐτῷ ἀμφὶ μάλι] Τὸ σὺν ἐλλείπει. *F.G.*

Αὐτῷ ἀμφὶ μάλι] Bene *Gujet.* ait σὺν per ellipsin intelligi. Et vidimus alibi, ut supra I. *Ver. Hist.* c. 33. Neque id hic rursus monerem, adeo est obvium; nisi incideret, Cl. *Perizonium* ad *Aelian.* I. c. 3. fruſtra σὺν addere jubere, quum recte in *Aeliani* textu sit καλαπεσὼν αὐτὸν αὐτῷ τῷ καλάμῳ. Ellipsi prorsus eadem. Tria similia dedit *Bergl.* ad *Alciphr.* p. 12. Addo igitur, (quia & Spanhemium in eo erraſſe observat ille.) ex Nostro T. I. *Tim.* §. 22. vſ. 79. ἁρπασαμενός μι αὐτῇ δίκτυ. *Soph.* Aj. 56. Λείας ἁπάσας ἐ καλαμαρμένας, αὐτοῖς ποιμέσιν ἐπιφάτας. *Hom.* Il. Θ. 24. Αὐτὴ καὶ γαίη ἐρύσαιμι — *Arrian.* II. c. 2. f. ἐκτὰς μὲ ταῦς αὐτοῖς ἀνδράσιν ἔλαβε. Noster denuo *Icar.* c. 27. καπὸν αὐτῇ κόσῃ. Et c. 33. ἐπιτρέψον αὐτῇ ἀμαλλιᾷ. Ne plura jam congeram. Nam vel centies in Luciano occurrit. *J.F.R.*

83. Ῥάκια δύσμορα] Tangit scenicas vestes servorum. Duplex vestis in scena, liberorum & servorum, ut patet apud I. *Polluc.* c. 13. l. 7. Eorum qui servos fingebant vestes contuculi ex parvulis pannis. Sic pag. 1029. αἱ τραγικαὶ ἐσθῆτες ἐκ ῥακῶν πάνυ κατειλλῶν συγκεκαρμένοι. Hinc *centunculum mimi*, apud *Apul.* Apol. 1. Hinc Jocus ille Plautinus: *Consutus tunicis huc advenio non dolis.* *J.D.*

84. Ἐμβάδων] Ex glossa natum κοθόρνων. Ἐμβάδων supra habuimus *Jov. Trag.* c. 41. m. atque alibi. Vid. Indicem. *J.F.R.*

93. Τὰ-

ΑΛΕΚ. Μακρὸν [a] τοῦτον ἀναχινεῖς τὸν λόγον, ὦ ἑταῖρε τοῦ παρόντος καιροῦ, πλὴν τόγε κεφάλαιον, οἶδεις ὅτις οὐκ ἀπραγμονέστερον τὸν βίον ἔδοξέ μοι τοῦ ἀνθρωπείου, μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρείαις [b] ἐμμεμέτρημένον· τελώνην δὲ ἵππον, ἢ συκοφάντην βάτραχον, ἢ σοφιστὴν κολοιόν, ἢ ὀψοποιὸν κώνωπα, ἢ κίναιδον ἀλεκτρυόνα, καὶ τἄλλα, ὅσα ὑμεῖς [c] ἐπιτηδεύετε, οὐκ ἂν ἴδοις ἐν ἐκείνοις.

ΜΙΚ. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ ἀλεκτρυών. ἐγὼ δὲ [d] ὅγε πέπονθα, οὐκ αἰσχύνομαι πρὸς σὲ λέγειν. οὐδέπω δύναμαι ἀπομαθεῖν τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλούσιος γενέσθαι· ἀλλά [e] μοι καὶ τυφλόττιον ἔτι πρὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἕστηκεν, ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον· καὶ μάλιστα ἐπὶ τῷ καταράτῳ Σίμωνι ἀποπίγομαι, τρυφῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσούτοις. ΑΛΕΚ. Ἐγώ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε, καὶ ἐπεὶ [f] ἔτι νύξ ἐστιν, ἐξα-

27. GALL. Longum hunc sermonem moves, nec praesentis temporis. Verumtamen hoc caput est, nulla harum vitarum non magis, quam est hominum, tranquilla mihi visa est, quippe quae solis se naturalibus cupiditatibus & necessitatibus metiretur. Publicanum vero equum, aut calumniatorem ranam, aut Sophistam graculum, aut coquum culicem, aut cinaedum gallum, aut reliqua, quibus vos studetis, in illis non videas.

28. MIC. Vera haec forte, galle. Ego vero quomodo affectus sim, dicere apud te non erubesco. Nondum possum dediscere cupiditatem, quam habui a pueris, ditescendi. Verum mihi & insomnium adhuc stat ante oculos, aurum ostendens, & maxime de exsecrabili illo Simone angor, qui in tantis bonis delicate vivit. GALL. Ego te, Micylle, sanabo. Et, quando adhuc nox

a Τοῦτον] Ita dedi ex L. P. Τοιοῦτον Edd. vulgo. b Ἐμμεμετρημένον] Ἐυμεμε— G. Μεμετρημένον Fl. c Ἐπιτηδεύετε] Ἐποιεῖτε marg. A1. d Ὅγε] Ὃ Fl. e Μοι] Μοῦ Fl.

95. Ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις] Πάνυ καλλιλάλως τοῖς φυσικοῖς τῶν ζώων ἤθεσι, τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπιτηδεύματα ὑφορᾶσι. τῷ εἰς τὰς θηλείας πλεονεκτικῷ τοῦ ἵππου, τὸ τοῦ τελώνου ἄπληστον. τῇ τῶν βατράχων φλυαρίᾳ τὸ συκοφαντικόν. τῷ ψηττοῦ τῶν κολοιῶν καὶ θαυμάδι τὸ σοφιστικόν. τῷ ἀκριτικῷ τῶν κωνώπων, καὶ πάντος ὅτιοῦν ἐν προσκαιρῳ, τὸ μαγειρικόν. τῷ πρὸς ὀχείαν ἑτοίμῳ τοῦ ἀλεκτρυόνος τὸ τῶν παιδίας ἀκόλαστον. V.

93. Τόγε κεφάλαιον] Supra T. I. *Nigr.* c. 1. p. 39. ἐν κεφαλαίῳ *summatim* est. Vid. ibi *Bourdel.* In *Quom. Hist.* c. 28. f. αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια. *Ipsa capita & summaria.* Item *Char.* c. 2. τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων. *Asin.* c. 29. pr. κεφάλαιον τῶν κακῶν *summa, cumulus malorum.* *J.F.R.*

96. Ἐμμεμετρημένον] Dicit Alectryon: Nullam vitam humana tranquilliorem esse, si modo sit μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις, καὶ χρείαις ἐμμεμετρημένον, *naturalibus duntaxat cupiditatibus & usibus circumscripta.* Sed quis dixit ἐμμετρῶν, aut ubi legitur ἐμμεμετρημένον? Nusquam quam in hoc loco, qui merito suspectus fuit viris doctis. Mſ. noster scribit ξυμμεμετρημένον. Optime. *Thucydides* lib. 2. ἐν οἷς εὐδαιμονῆσαί τε ὁ βίος ὁμοίως ἐστὶ καὶ ἐντελεύτησαι ξυμμετρίως. *Quorum vita simul & mors felicitate circumscripta est*, hoc est qui vivi & morientes fuerunt felices. *J.G.G.*

Ἐμμεμετρημένον] Simplex μεμετρημένον quod *Fl.* habet, non displicet; & sic supra de *Merc. Cond.* c. 30. pr. καὶ ὕπνου μετρούμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ. Alia de hoc verbo vid. notata ab Cl. *Hemsterh.* ad *Nigr.* c. 15. p. 54. Conf. & *pro Imag.* c. 21. f. *J.F.R.*

5. Ἐκ παίδων] Modo plurali numero efferri, etsi de uno tantum homine sermo est, modo singulari, vid. supra *Tox.* c. 27. Plural. tamen fere frequentior, *Diod. Sic.* L. 2. c. 55. pr. ὡς παίδων ὢν ἐξελικῶς. Iterum sic ibid. &c. vid. supra. At singularis praeter *Alciphr.* ibi adductum, etiam est apud Nostrum, *Tox.* c. 57. med. ἰταῦρος ὡς παιδὸς ὤν. Ac rursus ap. *Diod. Sic.* III. c. 32. f. ὡς νηπίῳ —— ἀποτέμνονται, pro ὡς νηπίων. *J.F.R.*

10. Ἐγώ σε ἰάσομαι] In *Euang. Matth.* XIII. 15. καὶ ἰάσωμαι αὐτοὺς legimus, ubi Rever. *J. Elsner.* haec Luciani adferens monet, id in genere esse: *juvabo, malo liberabo* (Immo & errore liberabo) Lucianumque similiter locutum in *Fugit.* & *Catapl.* Vid. igitur *Fug.* c. 5. & *Cat.* c. 7. *J.F.R.*

16. Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν] Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν. *Th. M.*

Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν μοι σωωαναγκάσεις;] Laborare hunc locum vidit *Marcilius.* sed remedium praesentius nobis Mſ. offert, in quo legitur, εἰ μὴ ἐ τοιχωρυχεῖν γε σύ μοι ἀναγκάσεις. *Num tu me compelles pa-*

hoc est; surge, sequere me. Abducam enim te ad ipsum illum Simonem, & in aliorum divitum domos, ut videas, qualis sit illorum conditio. MIC. Quomodo hoc clausis januis? nisi forte parietes perfodere me cogas? GALL. Minime. Sed Mercurius, cujus sacer sum, eximium hoc mihi dedit, si quis longissimam in cauda pennam, quae propter mollitiem inflectitur. .. MIC. Duae sunt tales. GALL. Dextram igitur si cui habendam praebeam, quamdiu voluero, ille aperire januam unamquamque potest, & videre, non visus ipse, omnia. MIC. Nesciebam, te quoque, galle, praestigiatorem esse. Si ergo hanc mihi semel commodaveris, videbis huc translata brevi tempore Simonis omnia, eo enim abiens huc ea transferam: ille vero rursus arrodet, dum producit, soleas. GALL. Nefas est

ταῦτας ἔπου μοι, ἀπάξω γάρ σε πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Σίμωνα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων πλουσίων οἰκίας, ὡς ἴδοις οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ἐστί. ΜΙΚ. Πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν; [f] εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν με [g] συναναγκάσεις; ΑΛΕΚ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, οὗπερ ἱερός εἰμι, ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι τοῦτο, ἤν τις τὸ ὑραῖον πτερὸν τὸ μῆκιστον, ὁ δὴ ἀπαλότητα ἐπικαμπές ἐστι. ΜΙΚ. Δύο δ' ἔστι σοι τοιαῦτα. ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἂν ἐγὼ [h] ἀποπάσας παρέχω ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βούλωμαι, ἀνοίγειν τε ὁ τοιοῦτος πᾶσαν θύραν δύναται, καὶ ὁρᾶν τὰ πάντα, οὐχ ὁρώμενος αὐτός. ΜΙΚ. Ἐλελήθεις με, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ σὺ γόης ὤν. ἐμοὶ δ' ἢν ἦν τοῦτο ἄπαξ παρέχῃς, ὄψει τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχεῖ δεῦρο μεθειστηγμένα· μετοίσω γὰρ αὐτὰ παραθέων. ὁ δὲ αὖθις παστρώξεται [i] ἀποπίνων τὰ καττύματα. ΑΛΕΚ. Οὐ θέμις γενέσθαι

[f] Εἰ μὴ κ.] Restitut. ex L. P. Καὶ μὴν Edd. Deinde τοιχωρυχῶ γε σύ με Mss. Gr. Καὶ μὴν Marc. [g] Συναναγκάσεις] Ἀναγκάσεις P. [h] Ἀποπάσας] Ἀποσπάσαι marg. A1. [i] Ἀποπίνων] Sic Edd. omnes. Ἀποπινοῦν Graev. Ὑποπινῶν vel ὑπὸ πιόντος Pell. Ὑποτίνων volebat M. du S.

parietes perfodere? Praecedentia vero verba sic distinguenda sunt: πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων θυρῶν; *quomodo hoc* fieri poterit, *clausis foribus?* J.G.G.

Εἰ μὴ & τοιχωρυχῶ] Ita etiam P. & L. Caeterae a vulgatis non differunt, nisi quod in P. ἀναγκ— est, pro συναν— quae his mutatis satis jam commode habent; ideoque servavi. M. du S.

20. Ἐπικαμπές ἐστι] Post τὸ ἐστὶ reponendum videtur ἀποτίλλει vel ἀποτίλλοι, quod excidit Librario. F.G.

Ἐπικαμπές ἐστι] Non credo excidisse, ἀποτίλλει. Sed medium Galli sermonem cupidus interrumpit Micyllus; continuatur autem orationis filum in seqq. ἀποσπάσας &c. Exempla ejusmodi interruptionum apud Comicos sunt obvia. In Terentio vel pueris nota. Similis ἀποσιώπησις occurrit rursus Dial. seq. *Icarom.* c. XI. fin. J.F.R.

30. Ὁ δὴ αὖθις — τὰ καττύματα] Locus est qui me diu torsit, praesertim cum nihil in antiquo libro mihi esset praesidii ad eum emaculandum. Nam inquinatum esse nullus dubitabam. Quis enim haec interpretetur, ὁ δὴ, loquitur de Simone cerdone, qui luculentam creverat hereditatem, αὖθις παστρώξεται ἀποπίνων τὰ καττύματα. Vertunt: *At ille rursum coria calceis assuenda obrodet, ebibetque.* Serice aut Scythice si interpres locutus esset, aeque intelligeretur ac nunc intelligitur. quid enim *ebibet?* quid bibere ad corii rosionem? Dein ubi in Graecis sunt coria *calceis assuenda?* καττύματα sunt soleae, quae calceis suppinguntur, & pedibus teruntur. At pro ἀποπίνων si legas, ut sine dubio legendum, ἀποπινοῦν, omnes tenebrae discutientur, quae locum hunc reddiderant inexplicabilem? πινόω est sordibus inquino, maculo, ἀποπινόω est sordibus purgo, emaculo, *Hesych.* ἀποπινοῦται, ἀποκοπροῦται. πῖνος γὰρ ὁ ῥυπός. ἀποπινοῦται est *sordibus purgatur. πῖνος enim est sordes.* Sic hunc Hesychii locum emendandum vidit olim *Henricus Stephanus*, cum in editis libris legatur ἀπινοῦται, & recte Stephanum legisse hic Luciani locus argumento est. Sententia igitur, Graecorum Luciani verborum haec est: *At ille rursum soleas obrodens sordibus purget.* Nam sutores etiam ore soleas crepidarum lingendo, & si quid dedecet dentibus abradendo ut magis niterent, emundasse videntur. J.G.G.

Ὁ δὴ αὖθις παστρώξεται, ἀποπίνων τὰ καττύματα] Sermo est de homine, qui quum fuisset sutor, dives postea evaserat. Huic bona sua eripere vult Micyllus, atque adeo *ille iterum*, inquit, *circumrodet*, ἀποπίνων τὰ καττύματα. Haesi ad hunc locum cum Viro magno, *J.G. Graevio.* Quid enim est ἀποπίνειν τὰ καττύ-

ἀλλ᾽ τοῦτο. παρήγγειλε γὰρ ὁ Ἑρμῆς, ἢν τοιοῦτόν τι ἐργάσηται ὁ ἔχων τὸ πτερόν, ἀναβόησαντά με καλαφωρᾶσαι αὐτόν. ΜΙΚ. Ἀπίθανον λέγεις· κλέπτην τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ὄντα τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τοῦ τοιούτου. ἀπίωμεν δ᾽ ὅμως· ἀφέξομαι γὰρ τοῦ χρυσίου, ἢν δύνωμαι. ΑΛΕΚ. Ἀπότιλον, ὦ Μίκυλλε, πρότερον τὸ πτίλον. τί τοῦτο; ἄμφω ἀπέτιλας; ΜΙΚ. Ἀσφαλέστερον οὕτως, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ σοὶ ἧττον ἄμορφον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὡς μὴ χαλεύοις ἀφ᾽ [a] θατέρου τὴν ὠρᾶς μέρος.

hoc fieri. Praecepit enim mihi Mercurius, si tale quid agat, qui pennam habeat, ut cantu meo, quo is deprehendatur, efficiam. MIC. Non est verosimile quod dicis. Furem Mercurium ipsum invidere illud aliis. Sed tamen abeamus, abstinebo enim auro, si potero. GALL. Evelle prius, Micylle, pennam. Quid hoc? evellisti ambas. MIC. Sic tutius est, galle, & tibi minus deforme fuerit, ne claudices alterutra caudae parte.

ΑΛΕΚ. Εἶεν· [b] ἐπὶ τὸν Σίμωνα πρῶτον ἄπιμεν, ἢ πρὸς ἄλλον τινὰ τῶν πλουσίων; ΜΙΚ. Οὔμενουν, ἀλλὰ [c] πρὸς τὸν Σίμωνα, ὃς ἀντὶ δισυλλάβου τετρασύλλαβος ἤδη πλουτήσας εἶναι ἀξιοῖ. καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας. τί οὖν ποιῶ τὸ μετὰ τοῦτο; ΑΛΕΚ. Ἐπίθες τὸ πτερὸν ἐπὶ τὸ [d] κλεῖθρον

29. GALL. Sit ita. Ad Simonem primo abimus, an ad alium quendam divitum? MIC. Non sane. Sed ad Simonem, qui pro dissyllabo quadrisyllabus jam, dives factus, esse postulat. Et sane adsumus ad januam. Quid ergo post haec agam? GALL. Admove pennam ad seram. MIC. Ea

a Θάτερον τὴν ὠρᾶς μέρος] Θατέρου — μέρους Fl. b Ἐπὶ] Περὶ male Fl. Recte cett. c Πρὸς] Restit. ex Fl. & V2. Περὶ cett. Ἐπὶ S. d Κλεῖθρον] Sic esse in J.V2.Fr.B2. & S. notat Solan. Sed & est in H. Fl. &c. recte.

τύμαλα? At sagacitas ejusdem Viri Cl. sibi, mihi, & omnibus ad haec verba accedentibus, lectionem & sensum hujus loci genuinum pervestigavit, eruto ex *Hesychio* Ἀποκινοῦνται, ἀπορυπτοῦνται, *sordibus purgantur*, lectoque ἀποκνοῦν pro ἀποκίνων. Sed ego semper putavi, sine dubio typorum vitio, ἀποκνοῦν pro ἀποκινῶν scriptum esse in Viri Cl. Animadversionibus. Nam ἀποκνῶν requiritur, *sordibus purgans*. Atque adeo nulla literarum mutatione, transposito modo & immutato accentu, locus hic praeclare restitutus est. Ne tamen quid celem; ego, necdum visa Viri Cl. animadversione, cogitaveram ἀποκλύων esse legendum. Sed cedo lubens meliori, & haud dubie certissimo. *J.J.*

Ibid. Ἀποκίνων τὰ κατττύμαλα] Lege ἀποκτίνων. *F.G.*

Ἀποκίνων τὰ κατττύμαλα] Purgare aut eluere soleas ore non solent, quod audierim viderimve sutores, sed hoc vetus illorum crimen est, ore illos & dentibus extendere coria. *Martialis* de sutore, quem Simonis hujus Lucianei archetypum dicas, adeo similis est 9, 74. *Dentibus antiquas solitus* producere pelles, *Et* mordere *luto putre vetusque solum. Praenestina tenes* &c. Equidem non dubito, dedisse Lucianum ἀποκτίνων τὰ κατττύμαλα, quod inter dictantem & scribentem, Jotacistae, ut sunt Graeci a pluribus inde saeculis, facillime in ἀποκίνων mutari potuit. Certe sic interpretatus sum. *J.M.G.*

Ἀποκίνων] *Fensii* emendatio ἀποκνῶν legentis commodissima est, quia mutatione leviissima peragitur. Interim nihil in vulgata mutavi, quia ἀποτίνων quoque adprime adpositum est. *Graevii* ἀποκνοῦν certe aut vitium est operarum, aut ipse errorem hausit ex Grammatica, quae vitiosius quotidie proderunt. Veluti & in paradigmate verbi χρυσόω, in Grammatica *Verneejana* χρυσοῦν male legitur in partic. pro χρυσῶν, in tabula ab aliis adjecta, idque in Edd. duabus tribusve. *J.F.R.*

34. Κατωφυρόμενοι] *Th. Mag.* v. φυρῶ. *M. du S.*

38. Ἀπότιλον] V. *Th. Mag.* v. πτίλον. *M. du S.*

46. Παρὰ τὸν Σίμωνα] Florent. περὶ τὸν Σ. De hac mutatione nominum eleganter Cl. *Casaubonus* ad *Athen.* c. 14. lib. 5. *Mercer.* ad *Arist.* pag. 241. *J.B.*

Παρὰ τὸν Σίμωνα] Ita Fl. Ed. & *V2*, *Bened. tert.* Reliqui Impressi περὶ *M. du S.* Recte indicavit. Confuse *Bourd.* *J.F.R.*

50. Κλεῖθρον] Cum nihil varient Edd. cur id adposuerit Noster, quod silentio satis indicari potest, non adsequor. Sed forsan suspicatus est κλεῖθρον in quibusdam esse, ut supra *Tox.* c. 57. quod ibi recte in κλεῖθρον mutatum. *J.F.R.*

55. Ἀμαυρόν γε] Sic Impressi plerique; recte. *Ven.* utraque τε. *M. du S.*

63. Τὰ δὲ ἐκκαίδεκα εἶδε Σώσυλος] Mf. unam vocem, quam & exigit sententia, interponit, quae recipienda est. τὰ δὲ ἐκκαίδεκα εἶδον, εἶμαι, Σώσυλος. *At sedecim vidit, opinor, Sosylus.* Nam se dubitare, non certo scire num viderit, ex sequentibus licet cogno-

En tibi. O Hercules! aperta est velut clavi janua. GALL. Praecede porro, viden' illum vigilantem & subducentem rationes? MIC. Video, per Jovem, ad obscuriusculam quidem & sitientem lucernam. Est autem pallidus, nescio unde, galle: & totus exaruit, tabefactus nimirum a curis: nec enim alias aegrotare dictus est. GALL. Audi, quae dicit. Scies enim, unde sic habeat. SIM. Ergo talenta quidem septuaginta illa, secure omnino sub lecto sunt defossa, & nemo omnino vidit. Sed sexdecim illa, vidit me, puto, Sosylus equiso occultare sub praesepio. Semper enim nunc circa stabulum versatur (*in stab. occupatus est*) qui alias omnino nec ejus curiosus, nec laboris est amans. Verisimile autem est, multo his plura esse direpta. Unde enim alias tantum sibi falsamentum obsonasset heri Tibius? dicebatur vero etiam

Ἐν τοῖσι θύραις. ΜΙΚ. Ἰδὲ δή, ὦ Ἡράκλεις, [e] ἀνεπεπέτασται ὥσπερ κλειδὶ ἡ θύρα. ΑΛΕΚ. Ἡγοῦ ἐς τὸ πρόσθεν, ὁρᾷς αὐτὸν ἀγρυπνοῦντα, καὶ λογιζόμενον; ΜΙΚ. Ὁρῶ, καὶ λύχνον, πρὸς ἀμαυρόν [f] γε καὶ διψῶσαν ἅμα θρυαλλίδα, καὶ ὠχρὸς δ' ἐστὶν οὐκ οἶδ' [g] ὁπόθεν, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ κατέσκληκεν ὅλος, ἐκτετηκὼς ὑπὸ φροντίδων δηλαδή, ἃ μὴ νοσεῖν ἄλλως ἐλέγετο. ΑΛΕΚ. Ἄκουσον [h] ἃ φησιν, εἴσῃ γὰρ ὅθεν ἔστως ἔχει. ΣΙΜ. Οὐκοῦν τάλαντα μὲν ἑβδομήκοντα ἐκεῖνα πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ κλίνῃ κατορώρυχται, καὶ οὐδεὶς [i] ὅλως εἶδε· τὰ δὲ ἑκκαίδεκα [k] εἶδέ, οἶμαι, Σωσύλος ὁ ἱπποκόμος ὑπὸ τῇ φάτνῃ κατακρύπτοντά με· [l] ὅλως γὰρ περὶ [m] ἱππῶνά ἐστιν, ἢ πάνυ ὀλίγου [n] ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ἄν. εἰκὸς δὲ διηρπάσθαι πολλῷ πλείω τούτων. ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῷ οὕτω μέγαν ὠψώ-

e Ἀναπεπέτασται] Ἀνατέτραπται marg. *A1.* & *Fl.* male. f Γε] Sic *Fl. Fr. Ald. B1. H. P. S.* Τε *J.* cum *V2.* g Ὁπόθεν] Ὅθεν marg. *A1W.* h Ἃ] Ὃ *Fl.* i Ὅλως] Ἀλλως non male *Fl.* k Εἶδε, οἶμαι] Sic G. P. & marg. *A1.* Οἶμαι abest in Edd. l Ὅλως] Ὃς *Fl.* Vulgatum firmat P. m Ἱππῶνά] Ἱππικά *Fl.* Et ι. minuscula; Cett. I unciali, ac si nomen Viri esset, & sine accentu in med. Ἵππων L. n Ἄλλως τ'] Delevi cum *Sylv.* illud τε, etsi erat in omnibus Edd.

69. Ὁ Τίβιος] Οἰκέτης ὄνομα. *V.*

gnoscere. Paullo inferius: *σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καλαφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς.* Vertunt: *Tace Micylle, ne nos praesentes prodas in furto?* Quis furabatur? Atqui jam Gallus praedixerat furari non licere, nec quicquam rei alienae tangebant. Praeterea ubi in Graeco est, *in furto?* Ista igitur verba dele, si Graeca recte velis intelligere. *J. G. G.*

65. Ὅλως γοῦν] Si quis *Cod.* ὅλως haberet, non spernerem, caussam vid. ex not. nostra seq. Satis tamen tolerabile est ὅλως. *J. F. R.*

66. Περὶ τὴν Ἱππικὰ ἐστιν ἢ πάνυ ἐπιμελὴς] Typographi vitium esse ducerem, nisi in omnibus editionibus inveniretur. Scribendum enim *περὶ τὴν ἱππῶνά ἐστιν ἢ πάνυ ἐπιμελὴς.* *J. G. G.*

Ibid. Ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ἄν] Delendum τ', & sic interpungendum, ut vides, ne in sensum delabaris absurdum, quem secutus prior interpres est. *M. du S.*

Ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ἄν] Quia nimis brevis est *Solani* nota, sed ad veritatem facem praeferens, nonnulla addam: Versio, quam ille absurdam vocat, haec fuit: *Itaque de curando stabulo non est admodum solicitus, quamquam nec alias admodum laboris appetens*; Graeca enim sic legebantur: ὅλως γοῦν περὶ τὴν Ἱππικὰ ἐστιν ἢ πάνυ ἐπιμελὴς, ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ἄν. Cl. *Gesn.* sic: *Etenim circa equile non valde jam diligens est, qui neque alias laboriosus sit.* Nec poterat aliter ex vulgata, quam, distinctione mutata, & τε ejecto, nunc in sensum plane contrarium converti; rem enim ipsam flagitare puto, ut servus alias negligens stabuli, nunc thesaurum in stabulo latentem sciens, plurimum in eo versetur, ut sub diligentiae praetextu occasionem captet subinde aliquid inde auferendi; nec enim simul & semel audebat aut poterat auferre. Hinc itaque nata Hero furti suspicio, & insolitae rei admiratio, quod equisonem olim parum curiosum sui stabuli, jam adeo frequentem atque in purgando eo sollicitum cerneret. Qui sensus ex versione jam satis patet, prae quo pristina lectio sponte jam corruet: nec quisquam, credo, argutari volet, ut vulgatum defendat, in quo nihil cum furti suspicione cohaeret, nisi dixeris: *quia ex furto jam dives factus est, negligit stabulum.* At ut hoc per se nihili est, ita magis friget, si nova negatio subsequitur, *neque alias solet esse diligens*; quid ergo sic praeter solitum facit? *J. F. R.*

69. Ὁ Τίβιος] Vid. supra T. I. *Tim.* c. 14. m. *M. du S.*

[a] ὠψώνησεν. ἐχθὲς; ἐλέγετο δὲ τῇ γυναικὶ ἑλλόβιον ἐωνῆσθαι πέντε δραχμῶν. ὅλως τἀμὰ ὅστοι σπαθῶσι τῷ κακοδαίμονι. ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφαλεῖ μοι δοκεῖ, τοσαῦτα ὄντα. δέδια γὼν μή τις ὑποορύξας τὸν τοῖχον, ὑφέληται ταῦτα. πολλοὶ φθονοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσί μοι, καὶ μάλιστα ὁ γείτων Μίκυλλος. ΜΙΚ. Νὴ Δία, σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ, καὶ τὰ τρύβλια [b] ὑπὸ μάλης [c] ἄπειμι ἔχων. ΑΛΕΚ. Σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καταφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς. ΣΙΜ. Ἄριστον γὼν ἄγρυπνον αὐτὸν φυλάττειν· ἅπασαν [d] περίειμι περιστὰς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν· τίς ἔστος; ὁρῶ σέ γε, ὦ τοιχωρύχε, μὰ Δία· ἐπεὶ κἂν γε ὧν τυγχάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμήσω αὖθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μή τι με πρώην διέλαθεν. ἰδοὺ πάλιν ἐφόρησέ τις ἐπ' ἐμὲ, δηλαδὴ πολιορκοῦμαι, [e] καὶ ἐπιβουλεύομαι πρὸς ἁπάντων. ποῦ μοι τὸ ξιφίδιον, ἂν λάβω τινά; θάπτωμεν αὖθις τὸ χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Τοιαῦτα μὰ σοί, ὦ Μίκυλλε, τὰ Σίμωνος. ἀπίωμεν δὲ καὶ παρ' ἄλλον τινὰ, ἕως ἔτι ὀλίγον τοῦ νυκτὸς λοιπόν.

70 inaurem emisse contubernali suae drachmis quinque. Omnino mea infelices isti per luxum disperdunt. Sed neque tot pocula in tuto mihi sunt reposita: metuo igitur ne quis perfosso pariete, ea subducat. Multi invident mihi & insidiantur, & maxime Micyllus vicinus. MIC. Ita me Jupiter: tui nempe similis ego, & patellas sub ala habens abeo. GALL. Tace, Micylle, ne adesse nos deprehendat. SIM. Optimum igitur fuerit, ut somno me abstineam: omnem surgens circumeo domum. Quis hic? Equidem te video perfossor parietum, per Jovem. . . Quandoquidem columna es, bene habet. Numerabo iterum effossum aurum, numquid me forte nuper fugit? En iterum aliquis prope me dedit strepitum. Nempe obsideor, & clanculum oppugnor ab omnibus. Ubi mihi pugio? si quem deprehendero. Sepeliamus rursus aurum.

30. GALL. Talis tibi Simonis conditio. Abeamus vero etiam ad alium quendam, dum pauxillum adhuc noctis superest.

a Ὠψώνησεν ἐχθ.] Ὠψωνήσαι χθὲς ἐλέγετο marg. *A1*. b Ὑπὸ μάλης] Ὑπομάλης P. c Ἄπειμι ἔχων] Ἔχω *F. H. Fl. B.* &c. omisso ἄπειμι. Sed *P.* habet quod edidi. Item G. & P. d Περίειμι] Περιελεύσομαι marg. *A1*. e Καὶ ἐπιβουλεύομαι] Non legitur in *Fl.*

70. Τῇ γυναικὶ ἑλλόβιον] Ἐνάντιον τὸ ὦ τῷ λοβῷ, ὅ ἐστι πῷ τῦ ὠτὸς ἅπτω, βαλλόμενον. *V.*

72. Οὗτοι σπαθῶσι] Μετὰ τροφῆς δαπανῶσι. *V.*

du S. I. e. hujus Edit. c. 22. ibique No. 80. Servi nomen. *J.F.R.*

72. Τἀμὰ — τῷ κακοδ.] *Sic nostros vidisti flentis ocellos.* *E.L.*

78. Σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ ⟨ τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἔχω] Elegantius & ἀττικοτέρως Mf. τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἄπειμι ἔχων. De quo loquendi genere paullo ante monui. *J.G.G.*

Ibid. Τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης] Alludit ad furtum Simonis, de quo supra c. 14. ὃς τὸ τρύβλιον κεραμοῦν ὀφελόμενον ἄχρι ὑπὸ μάλης ἔχων. *F.G.*

Τὰ τρύβλια] Mallem τρυβλία. Sed nihil mutavi. Vid. supra ad c. 14. *J.F.R.*

79. Ἄπειμι ἔχων] P. etiam. Pro quibus in Impressis tantum, ἔχω. *M. du S.*

85. Ἀριθμήσω αὖθις] *Theophrastus* in Charact. π. ἀπιστίας, κατὰ τάδε numerantem pecuniam suum facit p. 51. *M. du S.*

2. Γυφωνᾶ] Conf. supra T. I. *Tim.* c. ult. Λάχης, ἢ Γύφων. *Alciphr.* III. Ep. 34. f. Φειδίαν ⟨ Γύφωνος μικροπρεπέστερος, ut recte *Bergl.* legit, nostrumque etiam citat in *Vit. Auct.* c. 23. Ubi habuimus, τὸ δὲ γυφωνᾶ εἶναι ⟨ τοιουτοτρόπως. Et ubi jam mallem edidisse Γύφωνα, ut pateret nomen viri esse. *J.F.R.*

5. Ὁρᾷς — τοὺς δακτύλους καλαστηλικότα] Ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα ⟨ τοῦτον ἐκ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, ⟨ τοὺς δακτύλους καλαστηλικότα. Interpres: *Vides hunc etiam curis invigilantem, digitis consortis usuras supputantem.* Sed δακτύλους καλαστηλικὼς, non est *consortis digitis*, sed *cujus digiti contabuerunt.* Sic paullo ante de Simonide: ⟨ κατάστηλικεν ὅλος ἐκτετηκὼς ὑπὸ φροντίδων. *Et totus contabuit, & extenuatus est*

est. MIC. Infelix! qualem vivit vitam! inimicis ita divitibus esse contingat! Percussa ergo illius mala, volo discedere. SIM. Quis me percussit? a latronibus miser pereo! MIC. Plora & vigila, & similis quantum ad colorem auro tuo evade, illi intabescens. Nos vero, si videtur Gniphonem videamus daniſtam: non procul autem hic etiam habitat. Aperta nobis janua.

πόν ἔχει. ΜΙΚ. Ὁ κακοδαίμων, οἷον βιοῖ τὸν βίον· ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο· καὶ κόρρης γῆν πατάξας αὐτὸν, ἀπελθεῖν βούλομαι. ΣΙΜ. Τίς ἐπάταξέ με, λῃστεύομαι ὁ δυστυχής. ΜΙΚ. Οἴμωξε, καὶ [f] ἀλαγρύπνει, καὶ ὅμοιον γίγνου τὸ χρῶμα τῷ χρυσῷ, προσείκως αὐτῷ. ἡμεῖς δὲ, εἰ δοκεῖ, Γνίφωνα τὸν δανειστὴν [g] ἴδωμεν, ὃς μακρὰν δὲ καὶ οὗτος οἰκεῖ. ἀνέῳκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα.

31. GALL. Vides vigilantem & hunc prae curis, computantem usuras ad digitos, aridum tabe, quem paullo post oportebit relictis hisce omnibus, blattam, aut culicem, aut muscam fieri? MIC. Video miserum & dementem hominem, ne nunc quidem blatta aut culice melius viventem, quam vero hic quoque totus putandis rationibus contabuit! Ad alium abeamus.

ΑΛΕΚ. Ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ [h] τοῦτον [i] ἐπὶ Φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους καλεσκληκότα, ὃν δεήσει μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα [k] λιπόντα, σίλφην, ἢ ἐμπίδα, ἢ [l] κυνόμυιαν γενέσθαι; ΜΙΚ. Ὁρῶ κακοδαίμονα, καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, ὃς νῦν πολὺ τοῦ σίλφης, ἢ ἐμπίδος ἄμεινον βιοῦντα· ὡς δὲ καὶ οὗτος ἐκτέτηκεν ὅλος ὑπὸ τοῦ λογισμοῦ· ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν.

32. GALL. Ad Eucraten, si videtur. Et ecce aperta & haec est janua. Ingrediamur ergo. MIC. Isthaec omnia paullo ante mea erant. GALL. Adhuc enim divi-

ΑΛΕΚ. Παρὰ τὸν Εὐκράτιδα, εἰ δοκεῖ· καὶ ἰδοὺ γὰρ ἀνέῳκται καὶ αὕτη ἡ θύρα, ὥστε εἰσίωμεν. ΜΙΚ. Ἅπαντα ταῦτα μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμὰ ἦν. ΑΛΕΚ. Ἔτι γὰρ σὺ ὀνει-

f Διαγρύπνει] Sic P. J. & marg. Δι. Ἀγρύπνει Fl. Ald. H. Bt. Fr. S. g Ἴδωμεν] Ἴωμεν P. h Τοῦτον] Αὐτὸν P. Nil mut. Fl. i Ἐπὶ] Et hoc esse in Edd. omn. notat Solan. k Λιπόντα] Sic Fl. &c. omnes. Καλεσλιπόντα J. sola. l Κυνόμυιαν] Sic P. & P. Μυῖαν cett. Edd.

9. Σίλφη] Σίλφη * ζωύφιον ἰσχνὸς καυτέρου. λέγει δὲ καὶ σιλφὴ, ἐμπὶς δὲ ζωύφιον ἰσχνὸς κέντρου, γινόμενον ἐκ τοῦ ὕδατος. (οἱ δὲ ἐμπίδα τὴν πυγοπίδα φασί. G.)

* Ζωύφιον] Ζώδιον editum ante; sed ζωύφιον est in C. & V. priore loco. Altero vero ζῴδιον in V.

est curis. Sic igitur verte: *Vides hunc etiam vigilare prae curis, supputare usuras, & ejus digitos contabuisse* ut solent esse hominum morbis aut curis confectorum digiti. posses etiam vertere *digitos ejus occallnisse, callo fuisse obductos*, sive *callo indurnisse* assidua supputatione. & hoc malo. Mox nescio cur σίλφη Latine vertatur *silpha*, ut paullo ante σμίλιον, *smilium*, cum Latina lingua has voces ignoret, & in ea suppetunt commodae, nimirum *blatta*, & *scalpellum*. J.G.G.

6. Ἐπὶ Φροντίδων] Sic omnes Libri nostri. Ego mallem ὑπό. M. du S.

Ἐπὶ Φροντίδων] Et ego cum Solan. malim ὑπὸ, ut supra c. 29. paullo ante med. J. F. R.

7. Καὶ τοὺς δακτύλους καλεσκληκότα] Tolerabile forte diviti incommodum, si digiti soli occalleſcant; tractanda multum pecunia. Sed blatta, culex, musca fit, & jam est, hic Gnipho, *totus contabuit*, ἐκτέτηκεν ὅλος, ut statim dicetur. Quid igitur sibi volunt hic digiti? ad computationem pertinent usurarum. Puto nempe legendum, quod interpretatus sum, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους κατὰ τοὺς δακτύλους. Particulae καὶ & κατὰ quam facile in Mss. misceantur, notum est. Si cui vel sic audax nimium videatur mutatio; ponat per ἐν ἀφῃρημένου δυοῖν juncta ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους ἐν τοῖς δακτύλοις. nam revera & usuras & digitos numerat, qui usuras computat digitis vel ad digitos. J. M. G.

9. Σίλφη] Conf. infra Ἅπαιδ. c. 17. M. du S.

[a] ὀνειροπολεῖς τ πλοῦτον; ὁρᾷς [b] γοῦν τ Εὐκράτιδα αὐτὸν μὲ ὑπὸ τῦ οἰκέτυ πρεσβύτιδα ἄνθρωπον; ΜΙΚ. Ὁρῶ, νὴ Δία, καλαπυγοσύνην τινὰ, καὶ παιχνιδισμὸν, καὶ ἀσέλγειαν οὐκ ἀνθρωπίνην· τ γυναῖκα δὲ ἑτέρωθι ὑπὸ τῦ μαγείρυ [c] μοιχευομένην καὶ αὐτῷ.

tias tu somnias? Vides igitur Eucraten ipsum a suo servo . . . hominem senem? MIC. Video, ita me Jupiter, paedicationem, & morbum pathicum, & libidinem non humanam: uxorem vero altero in angulo a coquo adulterio pollui ipsam quoque.

ΑΛΕΚ. Τί οὖν ἐθέλοις ἂν καὶ τούτων κληρονομεῖν, [d] ὦ Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐκράτυς; ΜΙΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἀλεκτρυών· λιμῷ πρότερον ἀπολοίμην ἢ τοιοῦτόν τι [e] πείσωμαι. χαιρέτω τὸ χρυσίον, καὶ τὰ δεῖπνα, δύο ὀβολοί ἔμοι γε πλοῦτός [f] ἔστι μᾶλλον, ἢ τοιχωρυχεῖσθαι πρὸς τ οἰκετῶν. ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν, ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυχναγὲς αὐτὸ, ἀπίωμεν οἴκαδε πρὸς ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ εἰσαῦθις ὄψῃ, ὦ Μίκυλλε.

33. GALL. Quid ergo velisne istorum quoque heres fieri, Micylle, & omnia habere Eucratis? MIC. Nequaquam, galle. Fame inteream potius, quam tale quid patiar. Valeat aurum & coenae, duo oboli divitiae mihi sint potius, quam ut paries mihi sic perfodiatur a servis. GALL. Sed nunc, dies enim jam circa ipsum diluculum est, domum ad nos abeamus. Reliqua alias, Micylle, videbis.

a Ὀνειροπολεῖς] Ὀνειρώττεις L. Ὀνειράττεις marg. *Alw.* b Γοῦν] Ita inveni in *Ald. Fl. P. H. Bi. S.* Δ' οὖν *J.* & P. c Μοιχευομένην] Omisit *Fl.* d Ὦ Μίκυλλε] Et hoc abest a *Fl.* e Πείσωμαι] Πείσομαι *Fl.* In P. desunt haec quatuor, ἢ τοιοῦτόν τι πείσωμαι. f Ἔστι] Ἐφο *J.* solā.

22. Καλαπυγοσύνην] Καλαπυγοσύνην τινὰ, καὶ παιχνιδισμόν γε τῇ ἀσελγείᾳ. οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνθρωπίνην εἶναι νομίζοι. *V.*

34. Τὸ λυχναγὲς αὐτὸ] Τὸ ἑσπερινὸν, ὅτε μαγείρου σχολὴ ἔστιν. *V.*

19. Ὀνειροπολεῖς τ πλοῦτον] Supra *Dial. Mort.* V. f. etiam passive, τ ὀνειροποληθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες. *Long. Past.* IV. p. 129. (137.) ὀνειροπολῶ γάμους πλουσίους. *J.F.R.*

20. Ὑπὸ τῦ οἰκέτυ] Subaudi πρεσβεύομαι. *F.G.*

32. Ἔστι] Ex *Junt. ἐστὶ Solan.* noster ἔστω fecerat, ut cum χαιρέτω conveniret: concederem, si pro ἔμοι γε etiam legeretur ἐμοὶ δή, quo indicaretur haec sibi respondere. Jam vero nihil opus est, & accuratius inspicienti adparet, illud ἐστὶ propius accedere ad reliquarum ἐστι, & errorem tantum typographicum esse, quia πλοῦτός ἐστι, accentu retracto eadem aeque exhibet ac ceterae, adeoque Editorem ne quidem in animo habuisse, ἔστω dare; quod tamen haud adeo religiose observarem, si necessitas mutationem suaderet, aut aliae Edd. bonae notae, vel Codd. ἔστω haberent. *J.F.R.*

ICAROMENIPPUS, SIVE HYPERNEPHELUS.

MENIPPUS ET SODALIS.

MENIP.

IGitur ter mille haec erant a Terra inde ſtadia ad Lunam usque, quae prima noſtra manſio. Hinc ad Solem ſurſum paraſangae circiter quingentae. Hinc vero in ipſum caelum, & arcem Jovis arduam . . . & haec fuerint expedito aquilae unius diei. SOD. Quid haec, per Gratias, Menippe, de aſtris diſputas, & immurmurans ea

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ, Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

ΜΕΝΙΠ.

Ο Ὑχῶν τριχίλιοι μὲ ἦσαν ἀπ' γῆς [a] στάδιοι μέχρι πρὸς τ σελήνην, ὁ πρῶτος ἡμῖν σταθμός. τεντεῦθεν δὲ ὅπι τ ἥλιον ἄνω πεντακόσιοι. τὸ [c] δὲ ἀπὸ τούτου ἐς αὐτὸν ἤδη τ οὐρανὸν, ἡ τὴν [d] ἀκρόπολιν τ τοῦ Διὸς, [e] ἄνοδον, καὶ ταῦτα γένοιτο εὐζώνῳ ἀετῷ μιᾶς ἡμέρας. ΕΤΑΙΡ. Τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομεῖς, ἡ ἡσυχῇ πῶς ἀναμετρεῖς;

ΜΕΝΙΠΠΟΣ] Nomina perſonarum in *Fl.* in hoc opuſculo nulla. Spatiis tantum diſtinguuntur. In *Bt.* Inſcriptio eſt *Μυίππου ἢ ἱπταμένου.* *a* Στάδιοι] Omittit P. *b* Πε] Non legitur in O. *c* Δὲ ἀπὸ] Δ' ἀπὸ O. *d* Τὴν] Abeſt ab O. *e* Ἄνοδον] Sic Edd. omn. Ἄνοδος O.

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ, Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ] Ἰκαρομένιππος ὁ προκείμενος ἐπιγέγραπται λόγος, ἐξ ὧν μὲ (1) τὸ πρῶτον, εἰσάγων τ τῷ θρέμματι ὑποκείμενον εἰς Ἴκαρον τ Δαιδάλου ὑποφερόμενον, ἐξ ὧν δὲ τὸ μεγαλοπράγμονα ἅμα περιέργου καὶ φασματαῖδες, εἰς Μένιππον τ Κυνικὸν φιλόσοφον ἁρμοζόμενον, ὃς Πατάρων ὑπάρχων τ Λυκίας, καὶ τὴν Ἀντιοχίνης δόξαν ὑποκοσμούμενος, χαιναῖς ἢ καὶ συγκεκροτημέναις τὸ σῶμα, καὶ σὺν ἀσθενείᾳ, ἐδὴ τὴν ὄψιν, ὅσα πρὸς (2) ὥρας ὑπόσκιον ὑποφῆναι καὶ (3) ὅτας ὅτι (4) εἰ πίσις ὕπισι Φιλοστράτῳ τῷ Τυρίῳ τ Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανέως ἀναγράφοντι βίον, καὶ ὑπὸ Ἐμπούσας ἰφικλῆσι κατὰ Κόρινθον τ Πελοποννήσου. καὶ λαὸ τούτου ἐπεὶ ἐξέστυχεν Ἀπολλωνίῳ τῷ προειρημένῳ γόητι ἀνθρώπῳ, ὁμοῖος, φασὶν, ὁμοίῳ σιαίφθη. καὶ τὸ τῷ βίῳ λοιπὸν δυσαποσπάσας ἔσχηκε τούτῳ, τερατείαις τι συγχαίρων, καὶ (5) εἰς μηδὲν ὑγιὲς ἐξηγούμενος τὴν σχολὴν καθιστῶν. διὸ ἐ ὁ παῖων Λυκιακὸς φασμοπλαλογῆσαι τοῦτο δὴ τὸ σύνθες αὐτῷ προπηρῴθη, καὶ ὑπηνίφιλα τερατεύσασθ, συζυγύνσι τούτῳ τ Ἴκαρον, λίτον λίτῳ συνάπτων, ὡς οἱ παροιμιοζόμοι φάσκουσι. *V.* Sed ſuppletis deficientib. ex C.

3. Σταθμὸς] Μονή. *V.*

4. Παρασάγγ[αι] Μίτρον Περσικὸν ὁ παρασάγγης, ὁδοῦ σταδίοι λ'. τὸ δὲ σταδιον, ὀργυιαὶ ρ'. ὥσπερ καὶ τὸ πλέθρον ποδῶν ρ'. τὸ δὲ μίλιον, σταδία ζ'. τινὲς δὲ τ ἀρχαιοτέρων δέκα βούλον σταδίων τὸ μίλιον εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, ἡ. ἄλλοι δὲ (6) ζ'. *V.*

Παρασάγ[γαι] Ὁ παρασάγγης μίτρον ἐστὶ παρ' Αἰγυπτίοις μεθ' ἧς μετροῦσι ἐξ ὧν τὴν τῶ Νείλω ἐπίκλυσιν τὴν γῆν, ἔχων σταδίους λ'. ὁμοίως δὲ ὁ χοῦς ξ'. ὁ δὲ σταδιος ἔχει πόδας χ'. τὸ δὲ ὄνομα τὸ παρασάγγης τοῦτο εὑρήσεις πολλάκις ἐν τῇ ἀναγνώσει (lege ἀναβάσει) τῇ Κύρ. *G.* (Perfica eſt menſura, non Aegyptia; de qua non *Xenophon* tantum, ſed *Herodotus* aliique. *M. du S.*)

(1) Τὸ πτυπὸν] Hanc Lacunam V. Codicis & ſequentes ex C. ſupplevimus. *M. du S.*
(2) Ὥρας] Ὥραν Edita. Mutavit *M. du S.*
(3) Οὗτως] Οὐ Exc. G. Οὕτως recte C.
(4) Εἰ πίσις ὕπισι] Pro his tribus ὑπίσι tantum C.
(5) Εἰς μηδὲν ὑγιὲς] Πρὸς μηδὲν ὑγιῆς C. Εἰς μηδὲν ὑγιῆς V.
(6) ζ'.] ζ ϛ' Excerpta G. quod ipſe Excerptor Bruno exponit ſeptem cum ſemiſſe. ζ ϛ'. eſt in V.

6. Ἄνοδον] Hunc locum corruptum eſſe nullus dubito. In Ox. Cod. pro ἄνοδον, ἄνοδος legitur. Forſan ἂν ὁδὸς γένοιτο ἐ ταῦτα, vel ἡ ἄνοδος γ. ἂ. τ. nam c. 2. ἐδὴν ἰδίησί μοι, inquit, πρὸς τὴν ἄνοδον. *M. du S.*
Ἄνοδος] Erunt qui ἄνοδος ex O. praeferant, ut nexus ſit ἄνοδος ἐ ταῦτα γοῦτο, tumque comma poſt ἄνοδος tollendum. Nec diſplicet. Nam ἄνοδος tum ſubſtantive valebit *adſcenſus.* Infra *de Luct.* c. 2. f. variatur in τ ἀνόδου & τ ἄνω ὁδοῦ, quod tamen eodem redit. *J. F. R.*

12. Στα-

τρεῖς; πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαί σου τῶν δεκαλυθῶν, ἡλίους καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα [a] σταθμούς [b] τινας, καὶ τοιαυτάσας ὑποξενίζοντος. MEN. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ ἀλλόκοτα δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἐμαυτὸν λογίζομαι τὴν ἔναγχος ἀποδημίας. ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ γαθὲ, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἄστροις ἐτεκμαίρου τὴν ὁδόν; MEN. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἄστροις ἐποιούμην τὴν ἀποδημίαν. ΕΤΑΙΡ. Ἡράκλεις, [c] μακρόν γε τὸν ὄνειρον λέγεις, εἴ γε σαυτὸν ἔλαθες καλαχαμηθεὶς παντάσας ὅλους.

MEN. Ὄνειρον γάρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι [d] λέγειν, ὃς ἀρτίως ἀφῖγμαι παρὰ τοῦ Διός; ΕΤΑΙΡ. Πῶς ἔφησθα; Μένιππον ἡμῖν Διοπετὴς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ; MEN. Καὶ μὴν ἐγώ σοι πᾶς' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πάνυ

velut dimetiris? olim enim, dum ſequor; te audio, Soles & Lunas, inſuper vero etiam grandia nomina, manſiones quasdam & paraſangas, peregrina ratione memorare. MEN. Noli mirari, Sodalis, ſi ſublimia atque aëria videar tibi dicere. Summam enim apud me nuperae peregrinationis repeto. SOD. Tum tu, o noſter, ſicut Phoenices ſtellis ſignabas viam? MEN. Non, ita me Jupiter; ſed ipſis in aſtris peregrinatus ſum. SOD. Longum Hercle ſomnium narras, ſi imprudens paraſangas totas dormiſti.

2. MEN. Somnium nempe tibi videor narrare, qui modo de Jove tibi adſum. SOD. Quid ais? Menippus nobis a Jove demiſſus e caelo adeſt? MEN. Ego vero ab ipſo tibi illo ſummo Jove advenio hodie,

a Σταθμούς τινας] Σταδίους *Graev.* fruſtra. b Τινὰς] Abeſt a *Fl.* c Μακρόν γε τὸν] Hoc habent *Fl. J. Ald. H. S.* &c. Μακρόν τινα τὸν *P.* & marg. *AtW.* d Λέγειν] Λαλεῖν P.

13. * Ὑποξενίζοντος] Εἴους ἐ ἀγνώτους ἀφιλογομένους. *V.*
16. Λογίζομαι] Ἀριθμῶ. *G.*
Ibid. Τὴν ἔναγχος] Τῆς χθιζῆς. *G.*
22. Παρασάγγας ὅλους] Ὁλοκλήρους. *V.*
26. Διοπετὴς πάρ. ἐξ οὐρανοῦ] Ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πεσών. *V.*

* Ὑποξενίζοντος] Ὑποξενίζοντας editum ante, & διαλεγομένους. Emendavit *M. du S.*

12. Σταδίους τινὰς] Valde fallor, aut ſcribendum eſt non longe a principio: πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαί σου τῶν δεκαλυθῶν ἡλίους ἐ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα σταδίους τινὰς, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος. *Et enim jamdudum te ſequens audio ſoles & lunas, & ridicula illa, ſtadia quaedam & paraſangas tanquam peregrinum jactantem.* Vulgo legitur σταθμοὺς manſiones. ſed στάδια & παρασάγγαι rectius junguntur quam σταθμοὶ & παρασάγγαι. Si quis tamen malit vulgatam tueri, per me licet, praeſertim ſilentibus veteribus libris. *J. G. G.*

Σταθμούς τινας ἐ παρασάγγας] Ad hunc locum ὁ πάνυ *Graevius* adnotavit rectius jungi σταδίους & παρασάγγας. Moveret me Viri Eruditiſſimi auctoritas, ut ita eandem cum ipſo ſententiam condeſcenderem, niſi σταθμοὺς ſaepe alibi cum παρασάγγας junctos offendiſſem apud Graecos. Frequentiſſime apud *Xenoph.* in L. I. Ἀνάβ. immo etiam in alio loco ab Luciano haec duo juncta reperiuntur, ſc. in Libro *de Conſcrib. Hiſt.* Τὸ δὲ ἐ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι ὃ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ ἐ σταθμοὺς ὅλους: *At vero in deſcriptione locorum mentiri non paraſangas modo, ſed totos etiam ſtathmos.* Alex. ab Alex. Gen. dier. L. II. c. 20. *Sed praeter haec*, inquit, *fuerunt paraſanga & ſtathmus: hanc paraſangam multi ex triginta conficiunt ſtadiis, ſtathmum vero quatuor paraſangas pane conficere.* &c. Haec in Obſervatt. Crit. p. 66. *L. Bos.*

14. Διοπέτης] Conf. ſupra Ὀρχ. c. 42. f. *M. du S.*

17. Καθάπερ οἱ Φοίνικες] Nautae peritiſſimi. *Aratus* de Cynoſura Phaenom. vſ. 40. τῇ δ' ἅμα Φοίνικες πίσυνοι πρῴρῃσι θάλασσαν. Et mox vſ. 45. τῇ καὶ Σιδόνιοι ἰθύνεσθαι ναυτίλλοι) κ. τ. λ. *J. M. G.*

22. Καλαχαμηθεὶς] Conf. *Gall.* c. 6. f. *M. du S.*

23. Ὄνειρον γάρ, ὦ τὰν δοκῶ σοι λέγειν] Δοκῶ σοι λέγειν. *Th. M.*

Ὄνειρον γάρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι λέγειν] Unde *Marcil.* malam lectionem habeat, neſcio. Ego δοκῶ σοι in plurimis jam recte inveni. *J. F. R.*

Ibid. Ὦ τὰν] Habebat *P.* Edit. cum *Fl. J. H. S.* &c. Et *Schol.* ad *Gall.* Sed cum alias circumflecti amet, ut apud *Ariſtoph.* Plut. 66. Ὦ τᾶν, ἀπαλλάχθαι σὲ χρεών, & ibid. 377. Ὦ τᾶν ἐγώ σοι τοῦτ' ἐπὶ σμικρῷ πάνυ, ubi & longum eſt in metro, errare non poſſumus, ſi circumflectamus; nam ubique circumflectitur ap. eumdem, nec non in exemplis a *Spanhemio* ad *Ariſtoph.* locum priorem copioſe adductis. Quia autem

die, rebus auditis visisque mirabilibus. Si non credis, at ego hoc ipso nomine vehementer delector, quod ultra fidem beatus sum. SOD. Et quomodo ego, divine atque Olympie Menippe, natus ipse & terrestris qui sim, fidem negare possim viro supra nubes elato, &, ut secundum Homerum dicam, caelicolarum uni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione sursum sublatus sis, & unde copia tibi tantarum scalarum obtigerit? Quantum enim ad speciem, non valde similis illi Phrygi es, ut etiam conjicere possimus, te quoque ad pincernae forte officium in sublime raptum ab aquila. MEN. Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota a vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi videtur. Sed nihil opus mihi ad ascensum neque scalis fuit, neque ut amasius fierem aquilae; qui

νυ Διὸς ἥκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδών· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο ὑφ' οὗ εὐφραίνομαι, τὸ πέρα πίστεως εὐτυχεῖν. ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς ἔγωγε, ὦ θεσπέσιε, καὶ Ὀλύμπιε Μένιππε, γεγηθὼς αὐτὸς, καὶ θνητὸς ὤν, ἀπιστεῖν θυναίμην εὐφρονοῦντι ἀνδρί, καὶ, ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, τῶν οὐρανίων[e] ἑνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι φράσον, εἰ δοκεῖ, τίνα τρόπον ἤρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορίσω κλίμακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὸ ὄψιν οὐ πάνυ ἔοικας ἐκείνῳ τῷ Φρυγὶ, ὥστε[f] καὶ ἡμᾶς εἰκάζειν καὶ σὲ οἰνοχοήσοντά ποτε ἁρπαγῆναι πρὸς τοῦ ἀετοῦ. MEN. Σὺ μὲν πάλαι σκώπτειν δοκεῖς, καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν, εἴ σοι τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μύθῳ δοκεῖ προσφερές· ἀτὰρ οὐδὲν ἐδέησέ μοι πρὸς τὴν ἄνοδον, οὔτε κλίμακος, οὔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ ἀετοῦ.

[e] Οὐρανιώνων] Οὐρανίων male *Fl.* [f] Καὶ] Abest a *Fl.*

30. Τὸ πέρα πίστεως] † Ὑπὲρ τὴν πίστιν. *V.*

38. Ἐκείνῳ τῷ Φρυγὶ] Ὁ Γανυμήδης ὁ Φρὺξ μειρακίσκος εὐτρεπὴς· τοῦτο ἡράσθη ὁ Ζεὺς, καὶ μεταβληθεὶς εἰς ἀετὸν, ἥρπασεν αὐτὸν, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν οἰνοχόον. *V.*

43. Προσφερὲς] Ὅμοιον. *V.*

45. Οὔτε παιδικὰ] Ἐρώμενον. *V.*

† Ὑπὲρ τὴν] Ὑπὲρ διὰ τὴν Edita. Sed cum abesset διὰ in *G.* C. & V. merito delevi quod vel sine Codd. delendum erat. *J. F. R.*

tem video in Luciani Edd. etiam deinde τὸν scribi, accentum talem dedi, qualem inveni; nam acuit etiam *Suid.* Ed. *Hag.* & *Æsop.* F. IX. *J. F. R.*

26. Διοπετὴς] Sic jam Edd. Et ita usitate apud quosvis. At supra *Imag.* c. 9. διὰ πετοῦς, idque posterius apud *Homerum* frequens, ut Il. Π. 174. &c. *J. F. R.*

Διοπετὴς — ἐξ οὐρανοῦ] Cl. *Davisius* ad Cic. de Nat. Deor. I. c. 16. p. 41. haec glossematis rea facit, & ἐξ οὐρανοῦ delet; quia bis idem diceretur. Sed Luciani vulgatam sic defendit Rev. *Th. Wopkens* in Lect. Tull. p. 124. „ Equidem hanc styli abundantiam ex ipso „ Luciano aliisque cujuscumque Linguae Auctoribus „ probatissimis defendi posse, vix dubitaverim. Ci„ceronem hujus rei testem locupletissimum arbitror, „ qui sic *de Finib.* L. IV. c. 18. *qui ad honestatem a„liud adjungant, quod ex eodem genere non sit.* Min. „ Fel. Oct. c. 16. *Dicam equidem, ut potero, pro vi„ribus.* Quo praeter alia hunc locum contulit ipse „ vir Cl. ex *Dione Chrys.* Or. VII. p. 118. μάλιστα εὐ„φήσειν ἡγούμενοι τὴν ἀπὸ πολλῶν διάνοιαν, ἃ δὴ ἐκ τοῦ „πολλοῦ ἐδόκει, περί τε τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἄλλων, ἃ „θαυμάζουσιν. Adde Div. Paul. I. *Cor.* IV. 47. (leg. „ XV. 47.) ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χοϊκός." (Sic etiam ibi editum; At in *Epist. Pauli* legas χοϊκὸς) Plura exempla Latina vid. ap. eumd. *Wopk.* ad L. I. de Divinat. c. 33. p. obsservatt. 258. Sed non concedo in Apostoli verbis repetitionem plane eamdem inesse; nam ait primum hominem ex terra natum, terrestremque adeo esse, sive, ut ex terra prognatus sit, ita etiam terrestribus rebus esse addictum; adeoque nihil hic abundat, nihil est quod abesse queat. Interim concedo, nihil in Luciano mutandum; nam & supra *Imag.* l. c. c. 9. ἐξ οὐρανοῦ additur, licet paucis verbis interpositis, nimirum: καὶ διοπετὴς, ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι τὸ ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο. Alium pleonasmum vid. Dial. proximo *Gall.* c. 20. m. τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχεσι, quem ipse *Davis.* probat, ut ibi vidimus. Sed satis esto. Alias Synonymias per conjunctiones conjunctas videbimus deinde, nec tamen excusabimus omnes; nam interdum satis frigent, ut illud ἥκω & κατέχομαι, ob quod *Aristophanes* Ran. 1187. Aeschylum traducit. Sed Scholiastes defendit. *J. F. R.*

35. Οὐρανιώνων] Οὐρανίων hic male scribi in *Fl.* patet ex *Homer.* Il. A. 570. & passim; nam quia addit se verbo Homerico usurum, etiam illud inde petendum. *J. F. R.*

ἀετῦ. οἰκεῖα γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά. ΕΤΑΙΡ. Τοῦτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔφηθα, εἴγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἱέραξ τις ἢ κολοιὸς ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος. MEN. Ὀρθῶς, ὦ ἑταῖρε, καὶ οὐκ ἐγγὺς ἀπὸ σκοπῦ εἴκασας. τὸ Δαιδάλειον γὰρ ἐκεῖνο σόφισμα τῶν πτερῶν καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην.

meas mihi alas habuerim. SOD. Jam supra ipsum Daedalum est, quod narras, si quidem praeter caetera, nobis non sentientibus, accipiter vel graculus ex homine factus es. MEN. Recte sodalis, nec *procul* a scopo conjeciſti. Daedaleum enim illud alarum commentum ipse quoque machinatus sum.

ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ τολμηρότατε ἁπάντων, οὐκ ἐδεδοίκεις μὴ καὶ σύ που τῆς Δαλάσσης [a] καλασπεαὼν, Μενίππιόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς ὀνόματι σεαυτοῦ ὀνομάζων; MEN. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἴκαρος, ἅτε κηρῷ τὰ πτέρυγα ἡρμοσμένος, ἐπειδὴ τάχιστα πρὸς τὸν ἥλιον ἐπλησίασε, θερμανθείσης τῆς κηροῦ ἐτάκη, γυμνωθεὶς δὲ τῶν πτερῶν εἰκότως κατέπεσεν· ἡμῖν δὲ [b] ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα. ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἀπρεπῆ με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς διηγήσεως. MEN. Ὧδέ πως· ἀετὸν εὐ-

3. SOD. Tum tu, audaciſſime omnium, non metuebas, ne tu quoque, in quamcunque maris regionem delapſus, Menippeum quoddam pelagus nobis, ſicut Icarium, tuo ſignatum nomine faceres? MEN. Nequaquam. Nam Icarus, cujus pennae cera aptae erant, cum primum illa ad ſolem liquefacta eſſet, defluentibus pennis non potuit non decidere: at noſtrae ſine cera fuerunt alae. SOD. Quid ais? jam enim neſcio quomodo ſenſim me ad veritatem narrationis perducis. MEN. Sic fere. Aqui-

a Καλασπεαὼν] Πεσὼν tantum *Fl.* Vulgatae vero favet P. b Ἀκήρατα] Bene *J.* & *Va.* Ἀκήρατα cett. male. Ἀκήρατα marg. *A1.*

59. Ὁ μὲν γὰρ Ἴκαρος] Ἴκαρος υἱὸς ἦν τοῦ Δαιδάλου. Ὅτε δὲ ἐπέτοντο αὐτὸς καὶ ὁ πατὴρ, ὡς παῖς ὁ Ἴκαρος ἀπειθὴς εἰς ὕψος, τοῦ κηροῦ λυθέντος τῶν πτερῶν, εἰς τὴν θάλασσαν ἔπεσε, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη Ἰκάριον πέλαγος. Ὁ Δαίδαλος δὲ μόνος ἐσώθη διὰ τέχνην. V.

62. Τὰ ἀκήρατα] Τὰ ἄκηρα τῶν πτερῶν, τὰ εἰς ὀξὺ κατηλήγοντα. V.

● Ὅτε] Bene ſic dedit *Solan.* cum antea ederetur ἐπεί.

62. Ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα] Benedictus *celeres erant ſine cera penna:* At nulli bono iſtae celeres. Itaque Eraſmus *citra ullam ceram erant penna.* Nec tamen id ſufficiat. Melius vertiſſent *alae* vel *penna volatiles.* ſic mox c. 10. Πρὸς ἄκρους τοὺς ὠκυπτέρους λεπίδας τινας ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, imperfecte *ſummis pennis.* Vide ad I. *Ver. Hiſt.* c. 13. *J. G.*

Ἀκήρατα] In Icaromenippo inducit Lucianus Menippum narrantem, quemadmodum iter per nubes & ſidera fecerit, & ad Deos ipſos penetrarit. At in initio rationem, qua in hac peregrinatione uſus fuit, exponit miranti cuidam, quomodo ille potuerit iſtam ἐν τοῖς ἄκροις πτεροῖς ἀποδημίαν. rogantique num non terruerit exemplum Icari, *At*, inquit, *Icarus, quippe qui alas cera allitas geſſerit, ſimul ac illa cera ad ſolem cito eſſet liquefacta, una cum alis delapſus, ut par erat, cecidit:* ἡμῶν δὲ ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα. Quid haec ultima ex praecedentibus aliud poſſunt notare, quam, *nobis vero alae erant non ceratae?* At id non eſt ἀκήρατος, quippe quod a κηρόω, *perimo*, deductum ſignificat *integer, ſincerus, inviolatus.* Video equidem hoc ſenſu tolerari poſſe hanc vocem, ut ſignificentur alae quaſi inviolatae, ſatisque firmae. At quanto venuſtius, cumque praecedentibus convenientius, ſi unius literae mutatione legatur ἀκήρατα. Κηρὸν *cera illino:* inde κεκηρωτὸς *ceratus;* hinc ἀκήρατος. Nam certe quamquam quis contendere velit, per ὠκύπτερα ἀκήρατα poſſe hic, ut dixi, commode intelligi alas inviolatas; haud dubie tamen ex praecedentibus, & tota antitheſi, quam facit Menippus ſuas inter & Icari alas, liquidum eſt, auctorem voluiſſe ἀκήρατα. Quae emendatio noſtra ſi probetur ab Eruditis, novo vocabulo lingua Graeca, ut nunc cognita, locupletata eſt. Fruſtra namque in Graecarum dictionum lexicis τὸ, ἀκήρατος quaeſieris. *J. J.*

Ἀκήρατα] Sic recte *Ven.* utraque; reliquae omnes ἀκήρατα, mendoſe. *M. du S.*

Ἀκήρατα] Optime ſic Cl. *Jenſ.* conjecerat, & paruiſſem ſic emendanti, etſi vel in nulla Ed. inveniſſem. Jam vero, quia *J.* & *Va.* ἀκήρατα habent, eo ala-

Aquilam cepi bene magnam, & vulturem de robuſtis illis, horum alis abſciſſis . . . ſed potius totum ab initio inde conſilium, ſi tibi otium eſt, perſequar. SOD. Omnino vero. Suſpenſus enim ſum expectatione narrationis tuae, & fini auditionis inhio. Ne vero, per ego te Philium Jovem *obſecro*, me contemnas, ab initio tuae narrationis auribus quaſi ſuſpenſum.

4. MEN. Audi ergo: nec enim lepidum eſt ſpectaculum, hiantem amicum deſtituere, eumque ſuſpenſum, ut tu ais, auribus. Ego enim cum primum examinandis vitae rationibus, ridicula, & humilia, & infirma, humana omnia deprehendiſſem, divitias dico, & imperia, & poteſtates: contemtis illis, (qui ſtudium circa iſta obſtare putarem, ne rebus ſtudio vere dignis vacare liceret) tollere oculos, & ad ipſum hoc univerſum reſpicere, tenμεγάλη συλλαβὼν, ἔτι δὲ γύπα τ καρτερῶν, ἀποτεμὼν αὐταῖς ἀλέαις τὰ πλεφὰ, μᾶλλον δὲ ἀ πᾶσαν ἐξαρχῆς τ ὑπόνοιαν, εἴ σοι σχολὴ, [c] δίεμι. ETAIP. Πάνυ μὲν οὖν, ὡς ἐγώ σοι μετέωρός εἰμι ἐκ τ λόγων, ἀ πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχηνα τ ἀκροάσεως [d] μὴ δὲ πρὸς Φιλίου με θεοῦ, ἄνω που τ διηγήσεως ἐκ τ ὤτων ἀπορήμψον.

MEN. Ἄκουε τοίνυν. ἐ γὰ ἀστεῖόν γε τὸ θέαμα, κεχηνότα φίλον ἐγκαλλιπεῖν, ἀ ταῦτα, ὡς σὺ φὴς, ἐκ τ ὤτων ἀπορτημμένον. ἐγὼ γὰ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάζων τὰ κτ τ βίου, γελοῖα, καὶ ταπεινὰ, ἀ ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὗρισκον, πλούτους λέγω, ἀ δυνάστειας, καὶ ἀφροσύνας αὐτῶν, ἀ τ περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τ ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύψαι τε, ἀ πρὸς τὸ πᾶν [e] ἀποβλέπειν ἐπειρώμην. καί μοι ἐν ταῦ-

c Δίεμι] Nil mutant Edd. *d* Μὴ δὴ] Sic *Fl. J. H1. B1. Mgdl P. S.* *e* Ἀποβλέπειν] Ἀναβλέπειν *Fl.* Vulgatum ſervat P.

67. Αὐτοῖς ἀλέαις τὰ πτερὰ] Σὺν αὐτοῖς ἀλέαις. ἀλέας δὲ λέγεσι ⊖ τοὺς ὤμους. *V.*

54. Ἀστῶν] Ἡδὺ *G.*

alacrius ita dedi; vulgatum enim prae illo nihili eſt, neque Cl. *Gronov.* veram lectionem vidit, quae tamen in ipſa quam incuſat verſione, latebat. Quod autem Cl. *Jenſ.* addit, fruſtra in Lexicis τὸ ἀκήρατος quaeri, ignoſcat, ſi monuero, apud *Suidam* inveniri, qui id verbis diſertis ab ἀκήρατος diſtinguit, dicens: ἀκήρατος ἄφθαρτος — ἀκήρατος δὲ ὁ δίχα κηροῦ. Vid. illum v. Ἀκὴν. Nec jam dubitabis, quin vox ſit proba. *J.F.R.*

69. Δίεμι] Mirabar nullam Edd. διέξεμι habere, quod Noſtro uſitatius. Sed alterum eodem redire nemo ignorat. *J.F.R.*

70. Μετέωρός εἰμι] Confer ſupra ad *Jov. Trag.* c. 4. De ἐκ τ ὤτων ἀπορτ. vid. Addenda. *J.F.R.*

72. Μὰ θεοῦ] Uſum talium formularum in precibus declaravimus ad *Philopatr.* c. 3. pr. *J.M.G.*

80. Πλούτους] Pluralis hic rarior aliquanto; Noſtro tamen haud infrequens. Vid. ad *Hermot.* c. 9. Adde *Tox.* c. 45. & *Diod. Sic.* l. c. 71. Καὶ μυρίους πλούτους ἴσχον. *J.F.R.*

81. Καὶ ἀφροσύνας — ἀπορώμην] Verba haec Menippi non aſſecuti ſunt Eraſmus & Salmurienſis interpres, cum καὶ ἀφροσύνας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τ ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύψαι τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀποβλέπειν ἐπειρώμην, interpretantur *Contemptis his atque horum ſtudio, adjectoque animo ad ea quae ſunt vere bona, hinc emicare, & ad univerſi naturam ſuſpicere ſum conatus.* ἀσχολίαν τ ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, non eſt *adjecto animo ad ea quae ſunt vere bona.* ſed haec ſignificant cum praecedentibus καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν, *& earum rerum ſtudium abſtractionem a veris bonis eſſe ratus, ſurſum oculos tollere, & univerſum reſpicere ſtudui.* ἀσχολία ſaepe eſt impedimentum, quo aliquis avocatur & abducitur a negotio & re quadam. *J.G.G.*

82. Σπουδαίων] Forſan χυδαίων. *F.G.*

Σπουδαίων] Quid *Gujetus* ſibi velit χυδαίων *futilium* corrigens, non intelligo: nam quum paullo ante de futilibus dixerit Lucianus, jam ſermonem ad oppoſita convertit, adeoque jam *utilia*, non *futilia* quaerit; quare vulgata ſeſe omnino recte habet. Neque quemquam credo dubitaturum, σπουδαῖος non ſolum de homine dici, uti ap. *Iſocr.* Or. ad Demon. pr. τὰς δὲ τ σπουδαίων φιλίας ἐ δ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειν. ſed & de rebus *bonis*, & *magni momenti*, i. e. cura noſtra dignis; alioquin adſerrem illud *Herodiani* V. 4. 15. ἀκατασχέτων — ἐπὶ τοὺς σπουδῆς πεμφθέντας. Rurſus *Iſocr.* ead. Or. ad Dem. duab. pag. poſt pr. ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαίους λόγους ἀεὶ πίφυκε. Ut ſexcenta alia exempla omittam. *J.F.R.*

ταῦθα, πολλήν τινα παρεῖχε τ' ἀπορίαν, πρῶτον μὲ αὐτὸς οὗτος ὁ λεγόμενος τῶν σοφῶν καλούμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχον εὑρεῖν ὅθεν ὅπως ἐγένετο, οὔτε τ' δημιουργόν, οὔτε ἀρχήν, οὔθ' ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶν αὐτῶν. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν, πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζόμην· τούς τε γὰρ ἀστέρας ἐώρων ὡς ἔτυχε τῷ οὐρανῷ διερριμμένους, καὶ τ' ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἄρα ἐπόθουν εἰδέναι, μάλιστα δὲ τὰ κατὰ τ' σελήνην ἄτοπά μοι, καὶ παντελῶς ἀδόξαστα κατεφαίνετο, καὶ τὸ πολυειδὲς αὐτῆς τῶν σχημάτων ἀπόρρητόν τινα τ' αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴ διαῤῥήξασα, καὶ βροντὴ καταῤῥαγεῖσα, καὶ ὑετὸς, ἢ χιὼν, ἢ χάλαζα καταιχθεῖσα, καὶ ταῦτα δυσείκαστα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν.

Οὐκοῦν ἐπειδὴ οὕτω διεκείμην, ἄριστον εἶναι [a] ὑπελάμβανον παρὰ τῶν φιλοσόφων τούτων ταῦτα ἕκαστα ἐκμαθεῖν. ὤμην γὰρ ἐκείνους πάσάν γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τ' ἀλήθειαν. οὕτω δὴ τοὺς ἀρίστους ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἐνῆν τεκμήρασθαι, πρόσωπά τε σκυθρωπότητι, καὶ χρόας ὠχρότητι, καὶ γενείων βαθύτητι (μάλα γὰρ ὑψαγόραι τινὲς, καὶ ἱερονογνώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι καλεφάνησαν) τούτοις ἐγχειρίσας ἐμαυτὸν, καὶ συχνὸν ἀργύριον, τὸ μὲ αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ εἰσαῦθις ἀποδώσειν ἐπὶ κεφαλαίῳ τ

tabam. Et hic mihi multam dubitationem objecit primo quidem ipse hic, qui a sapientibus mundus vocatur. Neque enim invenire poteram, quomodo exstitisset, neque opificem, neque principium, neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum considerarem, multo magis etiam cogebar dubitare. Stellas enim videbam forte fortuna per caelum sparsas, & Solem ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praesertim vero Lunae natura mihi admirabilis, & omnino a sententiis meis aliis remota videbatur: & multiplicem illius figurarum diversitatem occultam quandam causam habere putabam. Verum etiam fulgur illud impetu per omnia ruens, & prorumpens tonitru, & pluvia, aut nix, aut grando delabens; haec quoque omnia vel conjectura, vel signis erant mihi imperveſtigabilia.

5. Ita igitur animo affectus cum essem, optimum factu judicabam, de philosophis hisce discere singula. Putabam enim, illos certe, quidquid verum est, posse dicere. Sic ergo delectis illorum optimis, quantum colligere licebat e vultus tristitia, & colore pallido, & menti hirsutie, valde enim altiloqui & coeli consulti homines statim mihi videbantur: his ergo me cum commisissem, magna vi pecuniae partim e vestigio repraesentata, partim in futurum pro summa & fastigio sapientiae promissa, postulabam doceri,

a Ὑπελάμβανον] Ὑπολάμβανον P. sola.

98. Διαῤῥήξασα] Ὀρμήσασα. V.
2. Καὶ ἀτέκμαρτα ἦν] Ἄδηλα. V.

20. * Ὑψαγόραι τινὲς] Ὕψαγόραι, ὑψηλὰ λέγοντες. Οὐρανογνώμονες δὲ, μετέωρα φρονοῦντες. V.

* Ὑψαγόραι] Ὑψηγόραι bis editum antea. Correxit *M. du S.*

92. Ὡς ἔτυχε] *Sine ordine, temere.* Vid. *Bud.* Comm. L. G. p. 471. *J. F. R.*

8. Σκυθρωπότητι] Solemne fuisse hypocritis triste ac severum tueri, eodemque nomine non semel ab Luciano exagitari philosophos, vid. si lubet, Rev. *J. Elsner.* Observatt. ad *Evang. Matth.* VI. 16. ubi hoc aliaque Luciani advocat. *J. F. R.*

10. Ὑψαγόραι] *Hom.* Od. Δ. 385. *M. du S.*

15. Μαιευτολόγους] *Aristoph.* in Nubibus passim *Socratem* hoc nomine traducit; ut μετεώρων speculatorem ac nugatorem, vs. 225. cum dicentem inducit: ἀεροβατῶ & περιφρονῶ τ' ἥλιον, & paullo post: Ἐξεῦρον ἐγὼ τὰ μετέωρα πράγματα &c. 359. μετεωροσοφιστῶν summum. At 332. μετεωροφένακας ejus sectatores vocat: Vocabulo vero μετεωρολέσχης utitur Scholiast. ejusdem ad vers. 330. *J. F. R.*

30. Τὰ αὐτὰ] *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 413. 35. ὑ ταυτὰ δεικνύειν ἀλλήλοις. Utitur eodem argumento & *Lactantius* III. 28. (Qui quoniam ratio illis non quadrabat, per ignorantiam rerum divinarum, tam varii, tam

ceri, quomodo de sublimitate rerum disputandum esset, & ornatum hujus universi ediscere. At illi, tantum aberat ut veteri illa me ignorantia liberarent, ut in multo etiam majores me dubitationes conjicerent, principia quaedam, & fines, & atomos, & inania, & materias, & formas, & talia quotidie mihi offundentes. Quod autem omnium mihi videbatur difficillimum, *illud erat*, quod cum nemo illorum quidquam diceret, in quo sequeretur alterum, sed pugnantia omnia & sibi contraria, tamen persuadere mihi postulabant, & ad suam quisque rationem tentabant traducere. SOD. Mira narras, si viri sapientes de natura rerum inter se dissederunt, nec eadem de iisdem rebus senserunt.

6. MEN. Quin tu ridebis, sodalis, si audias superbiam illorum, & prodigiosam in disputando audaciam: qui primum constituti in terra, & nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, sed neque acutius quovis alio cernentes, quidam vero etiam prae senectute vel pigritia caecutientes, tamen & caeli se fines pervidere dicerent, & Solis circuitum metirentur, & per ea, quae supra Lunam sunt, incederent: &, tanquam de stellis delapsi, magnitudines illarum & formas enarrarent: quique, cum saepe fortasse, neque Megaris quot stadia sint Athenas usque, accurate nossent, incertam incerti fuerunt, sibique saepe contraria differentes, ut quid sentirent, quid vellent, satis statuere ac dijudicare non possis.) *M. du S.*

σοφίας διομολογησάμενοι, ἠξίουν μεταπορολέσχης τε διδάσκεσθαι, καὶ τὴν τῶν ὅλων διακόσμησιν [b] καταμαθεῖν. οἱ δὲ τοσοῦτον ἄρα ἐδέησάν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε καὶ εἰς μείζους ἀπορίας φέροντες ἐνέβαλον, ἀρχάς τινας, [c] καὶ τέλη, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ἰδέας, καὶ τὰ τοιαῦτα ὁσημέραι μοι καταχέοντες. ὁ δὲ πάντων ἔμοιγε ἦν ἐνδοξότατον, ὅτι μηδὲν ἕτερον ἑτέρῳ λέγοντες ἀκολουθοῦσιν, ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὅμως πείθεσθαί τέ με ἠξίουν, καὶ πρὸς τὸν [d] αὐτῶν λόγον ἕκαστον ὑπάγειν ἐπειρῶντο.

ETAIP. Ἄτοπον λέγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἐταράττοντο πρὸς αὐτοὺς περὶ τῶν ὄντων, καὶ μὴ τὰ αὐτὰ περὶ τοῦ αὐτοῦ ἐδόξαζον.

MEN. Καὶ μήν, ὦ ἑταῖρε, γελάσῃ ἀκούσας τήν τε ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τερατουργίαν· οἵγε πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμαὶ ἑρπόντων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' ἐδὲ ὀξύτερον τοῦ πλησίον ἑωρακότες, ἔνιοι δὲ καὶ γήρως, ἢ ἀργίας ἀμβλυώττοντες, ὅμως ἐρανοῦ τε πέρατα διορᾶν ἔφασκον, καὶ τὸν ἥλιον περιμέτρειν, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες, μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξῆεσαν. καὶ πολλάκις, εἰ τύχοι, μηδὲ [e] ὁπόσοι στάδιοι Μεγαρόθεν Ἀθήναζέ εἰσιν ἀκριβῶς ἐπι-

[b] Καταμαθεῖν] Μαθεῖν *Fl.* [c] Καὶ τέλη] Non habet *Fl.* [d] Αὐτοῦ] Ἀυτοῦ Edd. priores. Cum tamen mox recte πρὸς αὐτοὺς. [e] Ὁπόσοι στάδιοι] Nil variant Edd.

15. Ἠξίουν μετεωρολέσχης τε] Περὶ τῆς ὑμετέρας φιλοσοφῶν. *V.*

18. Ἐδέησαν] Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἤχθησαν. *V.*

† Τεραττουργίαν] Τερατουργίας, μαλακολογίας Edit. *Cler.* Emendavit *M. du S.*

33. †Τερατουργίαν] Μικτολογίαν. *V.*

34. Τῶν χαμαὶ ἑρπόντων] Ἀντὶ τῶν ἀνθρώπων. *V.*

34. Χαμαὶ ἑρπόντων] *Hom.* Il. E. 442. Adde supra *Hermot.* c. 5. *M. du S. Gesn.* ἑρπομένων legit. Sed vid. Addenda. *J. F. R.*

43. Στάδιοι] Quia Latinis *stadium*, an ὁπόσα στάδια quaesivit *Solan?* quum τὸ στάδιον usitatum, ut ap. *Aelian.* X. 4. &c. *Herodot.* L. 2. p. 167. aliosque saepe. Sed Graecis & ὁ στάδιος dici, nisi satis notum, vid. *Euang. Luc.* XXIV. 13. *Joan.* VI. 19. & passim. Item *Thucyd.* IV. c. 3. ἀπέχει ἡ σταδίους — τριακοσίους. Nostrum supra I. *Ver. Hist.* c. 3. pr. σταδίους τριῶν. Et 31. f. στάδιοι Ἀλγινήται. &c. *J. F. R.*

ὑπεστάμβοι, τὸ μεταξὺ τῆς σελήνης, καὶ τοῦ ἡλίου χωρίον ὁπόσων εἴη πηχῶν τὸ μέγεθος, ἐστόλμων λέγειν, ἀέρος τε ὕψη, καὶ θαλάττης βάθη, καὶ γῆς περιόδους ἀναμετροῦντες, ἔτι δὲ κύκλους καταγράφοντες, καὶ τρίγωνα ὑπὲρ τετραγώνοις συσχηματίζοντες, καὶ σφαίρας τινὰς ποικίλας, τὸν οὐρανὸν δηθεν αὐτὸν ὑπιμετροῦντες.

terjecta inter Lunam & Solem regio quot sit ulnarum, auderent dicere: aërisque altitudines, & profunditates maris, & terrae circuitus dimetientes, insuper vero describentes circulos, & triangula super quadratis formantes, & sphaeras quasdam varias, caelum nempe ipsum permetientes.

Ἔπειτα δὲ καὶ ἐκεῖνο πῶς οὐκ ἄγνωμον αὐτοῖς, καὶ παιδικῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τῶν οὕτως ἀδήλων λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαί τε, καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπολείπειν ἀπολιμπάνειν, μονονουχὶ διομνυμένους, μύδρον μὲν εἶναι τὸν ἥλιον, καλοικεῖσθαι δὲ τὴν σελήνην, ὑδαλοποτεῖν δὲ τοὺς ἀστέρας, καὶ τοῦ ἡλίου καθάπερ ἰμονίᾳ τινὶ τὴν ἰκμάδα ἐκ τῆς θαλάττης ἀναστῶντος, καὶ ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἐξῆς ἀφαιρουμένου.

7. Deinde vero illud etiam quis neget impudens & omnino inflatum? quod de rebus adeo obscuris cum agant, nihil pro conjectura proferunt, sed ultra modum contendunt, nec ullam aliis excessus facultatem relinquunt, ac tantum non dejerant, candentem massam esse Solem, habitari Lunam, aquam bibere stellas, cum Sol tanquam puteali funi quodam humorem e mari hauriat, & omnibus deinceps potum dispenset.

Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ὁπόση τῶν λόγων, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. καὶ σκόπει πρὸς Διὸς εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάνυ πολὺ διεστηκότα. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ περὶ τοῦ κόσμου γνώμη διαφορά, εἴγε

8. Quanta quidem sit inter sententias illorum pugna, facile est discere. Et vide, per Jovem *te rogo*, utrum vicinae sint hae sententiae, & non plurimum inter se dissidentes. Primo enim illis sententia de mundo diversa est, quandoquidem aliis generatio-

a Αὐτὸν ὑπιμετροῦντες] Ἀναμετροῦντες Fl. omisso αὐτὸν. Vulgatum est in P. b Καὶ] Abest melius a Fl. c Ἐξῆς] Ἐξ ἴσου L. Vulgatam servat Fl. d Πάνυ πολὺ] Sic Edd. excepta J. quae παμπολὺ. Unde παμπολὺν facit Sol. Παμπολὺ marg. A1.

52. (1) Ἀγνωμον] Ἀνόητον. G.
57. Μύδρον μὲν] Σίδηρον πυρωμένον. V.

(1) Ἀγνωμον] Male sic edebatur: Θρασυτομίαν] Ἀνόητον. Sed in Mss. V. recte ad ἀγνώμων referebatur. M. du S.

65. (2) Εἰ ἐν γειτονίᾳ ἐστὶ] Εἰ γειτνιοῦσιν ἀλλήλοις, καὶ πλησιάζουσιν. V.

(2) Εἰ ἐν γειτονίᾳ] Aliter nostri Lucianei Codd. & quidem melius. quod C. etiam confirmat. M. du S.

57. Μύδρον] Vide *Plutarch.* 295, 1. & 1639, 2. Anaxagoras ita sentiebat. Vide etiam, si lubet, *Diog. Laërt.* p. 35. A. M. du S.

62. Τὸ ποτὸν] Conf. supra *Gall.* c. 12. Codicis autem L. lectio ἐξ ἴσου non displicet: sed quia vulgata haud inepta, nihil muto. J. F. R.

65. Ἐν γειτόνων] Intellige οἰκοις. F. G.

Ἐν γειτόνων] Adscripserat margini *Bas.* Vir quidam doctus ἐν γειτόνων, male. Conf. c. 16. Et *Bis Accus.* c. 10. pr. & 31. f. Recte cepit ellipsin *Gujetus*, & eodem redit χώρᾳ an οἴκῳ, aut simile quid intelligas. Ita ἐς Κλεισθῶν vidimus supra in *Asini* pr. ad verba ἐς τὰ Ἴσθμια. Atque alibi ex *Homer.* Il. Z. 47. ἐν ἀφνειῷ πατρὸς. Quod hic eo repetimus, ne quis tironum hinc inferat, ἐν vel οἰς hic genitivum regere. J. F. R.

85. Καὶ τὸν ἐς περὶ τοὺς αὐτῶν ἀμφιλεγομένων καταγέλασον] Interpres: *eos damnantes qui de hoc veluti non quopiam disputarent.* αὐτῶν delendum videtur, si Graece loquutus est Lucianus, uti semper accurate & emendate locutus est. In Ms. est αὐτὸν. quod nec ipsum hic locum habere potest. J. G. G.

Ibid. Τῶν ἐς περὶ ἐνὸς αὐτῶν ἀμφιλεγομένων καταγέλασον] Apparet prorsus Erasmum, quem sequitur Benedictus, legisse αὐτοῦ, quod omnino requiritur. J. G.

86. Αὐτοῦ] Quando virorum doctorum conjectura vel uno librorum testimonio firmatur, id saepe indicium veritatis est: maxime hic; quare quum Cl. *Gron.* recte sensisse animadverterem, non dubitavi, aliis testibus

tionis & interitus expers esse videtur ; alii vero opificem illius & modum constructionis dicere ausi sunt , quos vel maxime admiratus sum , qui Deum quidem aliquem artificem hujus universi constituerunt , non adjecerunt autem , neque unde veniens , neque ubi consistens , fabricatus sit omnia : cum tamen ante exortum hujus universi neque tempus neque locum cogitare possimus. SOD. Audaces sane quosdam & praestigiatores homines narras. MEN. Quid vero si audias illos , carissime , de ideis & incorporeis quae disputant , aut illorum de fine & infinito sermones ? Nam haec rursus vehemens illis pugna est , aliis fine quodam totum hoc circumscribentibus ; aliis autem infinitum hoc esse putantibus. Verum etiam multos quosdam esse mundos pronunciabant , & eos , qui tanquam de uno disputarent , damnabant. Alius vero quidam vir non pacificus , bellum patrem universorum esse sentiebat.

9. De Diis enim quid opus etiam est dicere ? ubi quibusdam numerus erat Deus ; alii vero per canes , & anseres , & platanos

τοῖς μὲ [c] ἀγέννητός τε, ϗ ἀνώλεθρον εἶναι δοκεῖ· οἱ δὲ ϗ τ δημιουργὸν αὐτῷ ϗ τ κατασκευὴν τ τρόπον εἰπεῖν ἐτόλμησαν· ὃς ϗ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μὲν τινα τεχνίτην τ ὅλων ἐφιστάντας, ϗ προστιθέντας δὲ οὔτε ὅθεν ἦκων, οὔτε ὅπου ἑστὼς, ἕκαστα ἐτεκταίνετο. καίτοι πρό γε τ τῆ παντὸς γενέσεως, ἀδύνατον ϗ χρόνον ϗ τόπον ἐνοεῖν. ΕΤΑΙΡ. Μάλα τινὰς, ὦ Μένιππε, τολμητὰς, ϗ θαυμασιοποιοὺς ἄνδρας λέγεις. MEN. Τί δ' εἰ ἀκούσειας, ὦ θαυμάσιε, περί τε ἰδεῶν, ϗ ἀσωμάτων, ἃ διεξέρχονται, ἢ τοὺς περὶ τῆ πέρατός τε ϗ ἀπείρου λόγους; ϗ γὰρ αὖ ϗ αὕτη νεανικὴ αὐτοῖς ἡ μάχη· τοῖς μὲ [f] τέλει τὸ πᾶν περιγράφουσι, τοῖς δὲ ἀτελὲς τοῦτο εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. ϗ μὴν ἀλλὰ ϗ πάμπολλους τινὰς εἶναι τοὺς κόσμους ἀπεφαίνοντο, ϗ τ ὡς περὶ ἑνὸς [g] αὐτῷ διαλεγομένων καλεγίγνωσκον. ἕτερος δέ τις, οὐκ εἰρηνικὸς ἀνὴρ, πόλεμον τ ὅλων πατέρα εἶναι [h] ἐδόξαζε.

Περὶ μὲ γὰρ τῶν θεῶν, τί χρὴ ϗ λέγειν; ὅπου τοῖς μὲ ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν. οἱ δὲ κατὰ κύνας, ϗ χῆνας, ϗ πλατάνους ἐπόμενοι. ϗ

[c] Ἀγέννητος] Bene sic *Fl. P. H.* &c. Ἀγένητος *J.* [f] Τέλει] Τέλειον L. Vulgata est in *Fl.* [g] Αὐτοῦ] Restitui ex marg. *Al.* & *Pell.* & *Gron.* Αὐτῶν est in P. & Edd. omn. [h] Ἐδόξασε] Ἐδόξαζε *Fl.* quod melius puto.

74. Ἐτεκταίνετο] Καθεκτικώτερος. *V.*

78. Τί δ' εἰ ἀκούσειας] Εἰς Πλάτωνα αἰνίττεται ὁ Ἀμμώνιος. *V.*

80. Ἢ τοὺς περὶ τῆ πέρατός τε] Δύο γὰρ ταῦτα τὸ πέρας τε ὁ τὴν ἀπειρίαν, αἴτια εἶναι φασὶν οἱ μαθηματικοὶ τ τῆ παντὸς γενέσεως. τῆ πέρατος μὲ αἰδεστέρου· ὁ (3) ἐπὶ πάσῃ ἄγεται τὰς ἰμάτρας ὁ ἀφορίζοντος· τ δὲ ἀπειρίας ἐδὲ τῇ γενέσει ἐνδεδύσης, ϗ ἀναζωπυρούσης (4) τὸ ἤδη

(3) Ἐπὶ πάσῃ] Ἐπίσασον inde fecerat *Solan.* Non obscundavi, quia non addidit unde habeat, & quia non capio. Si sic addidisset, crederem. Immo *sic* ἐπίσασον legendum arbitror, ac tum Scholiastae mens plana. *J. F. R.*

(4) Τὸ ἤδη] Ὃ ἤδη lectum ante. Mutavit *M. du S.*

πρὸς πυῦλας ἀπαλινόμβρου ὁ πεμπτὸς τ (5) γνομβίου τῇ ἀσθενείᾳ τ ὕλης, ϗ βίᾳ πάλιν ἄλλα σπέρματα (6) παρεχομένης τῇ ἐνδελεχεῖ τ ἀφθορᾶς ὁ ἀπαράντου τ κινήσεως. *V.*

84. Παμπόλλους] Δημοκρίτου ἀφαιρεῖσι. *G.*

87. Ἕτερος] Ἐμπεδοκλέα μιμεῖται ἀφ' τὸ νεῖκος. *G.*

90. Ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν] (7) Πυθαγόραν λέγει. *V.*

Ibid. Οἱ δὲ κατὰ κύνας] (8) Σωκράτην λέγει. *V.*

(5) Γνομβίου] Ἠνομβίου C.

(6) Παρεχομένης] Παρεχόμενος voluit *Solan.* nescio quare. *J. F. R.*

(7) Πυθαγόραν] Πυθαγόρας Edita male. Correxit *M. du S.*

(8) Σωκράτην] Et hic Σωκράτης Editio *Cler.* male.

sibus accedentibus , ita emendare vulgatum αὐτῶν. Quid enim prodesset veram lectionem invenire , & falsam interim semper retinere. *J. F. R.*

88. Πόλεμον] De hoc fusius ad *Συγῆρ.* c. 2. *M. du S.*

90. Ὅπου] Pro *cum* , *quandoquidem* , nostro maxime familiare. Vid. *Solan.* ad *Amor.* c. 20. f. *Tim.* §. 2. *Deor. Dial.* XVIII. 2. Infra *Bis Accus.* c. 20. Adde *Herodian.* 2. 10. 13. Ut alios omittam. Et sic Latini , *ubi* , pro *quandoquidem* , Horat. 2. Od. XIII. 33. *Quid mirum? UBI illis carminibus stupens demittit atras bellua censiceps aures.* Et ap. *Terent.* crebro. *J. F. R.*

91. Κυῶν] Socrates ; vide B. *πρ.* c. 16. & quae ibi annotata sunt. *M. du S.*

Ibid. Ἐπόμενοι] Conf. *Vit. Auct.* c. 16. *J. F. R.*

4 Οἱ

καὶ οἱ μὲν τοὺς ἄλλους ἅπαντας θεοὺς ἀπελάσαντες, ἑνὶ μόνῳ τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπένεμον· ὥστε ἠρέμα καὶ ἀχθεσθεί με, τοσαύτην ἀποφαίνουσαν θεῶν ἀκυρολογίαν. οἱ δ' ἔμπαλιν ἐπιδαψιλευόμενοι, πολλοὺς τε αὐτοὺς ἀπέφαινον, καὶ διελόμενοι, τὴν μὲν τινα πρῶτον θεὸν ἐπεκάλουν, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἔνεμον τῆς θειότητος. ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον ἡγοῦντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς ἐπὶ σώματος αὐτῷ διενοοῦντο. εἶτα καὶ προνοεῖν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων οὐ πᾶσιν ἐδόκουν οἱ θεοί· ἀλλ' ἦσάν τινες, [a] οἱ τὴν συμπάσης ἐπιμελείας αὐτοὺς ἀφιέντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀπολύειν τοὺς [b] παρηβηκότας· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν ἐοικότας αὐτοὺς εἰσάγουσιν. ἔνιοι δὲ, ταῦτα πάντα ὑπερβάντες, οὐδὲ τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν εἶναι θεούς τινας ὑπέτευον,

dejerabant. Et alii quidem reliquis Diis omnibus exactis, uni soli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me aegre ferrem, cum tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, & multos pronunciabant, & divisis provinciis, unum quendam primum Deorum vocabant, aliis secundum aut tertium divinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam & forma carens dicebant Deum; alii de eo tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam curam gerere rerum nostrarum non omnibus videbantur Dii: sed erant quidam qui omni illos cura solverent, uti nos solemus seniores liberare ministeriis. Nulla enim in re non comicis satellitiis similes illos introducunt. Alii haec omnia supergressi nec esse omnino Deos credebant, sed

a Οἱ] Sic ex L. & B2. dedi. Οἳ Edd. cett. Οἵ Fl. b Παρηβηκότας] Παρηκοτας male Schol.

93. Τῶν ὅλων ἀρχὴν] Εἰς Μωσέα ἀποτείνεται τάχα. V. (Tu lege Lactantium. Sed paulo supra de Pythagora intelligitur. C.)

98. Τοῖς δὲ, τὰ δεύτερα] Τοὺς Σωκρατικοὺς λέγει. V.

99. Ἔτι δὲ, οἱ μὲ] Ἀριστοτέλη λέγει. V. Mox ibidem: Ἔτι δὲ, οἱ μὲ ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον] Τὸν Πλάτωνα. καὶ γὰρ (1) αὐτὸς τὸν θεὸν καὶ τὴν ὕλην ἀσώματα ἔφασκεν, ἐξ ἀναλογίας (2) ταῦτα κατασκευάζων. V.

1. Οἱ δὲ] Τοὺς Στωϊκοὺς λέγει. G. In C. est μόν. Erat eumdem errorem repetere. J. F. R.

(1) Αὐτὸς] Αὐτὸν & ἀσώματον male Editum ex V. Jam correxi ex C. J. F. R.

(2) Ταῦτα] Ταύτης erat in Edd. Correxit M. du S.

(3) Παρηβηκότας] Παρηκοτας edebatur ante, sed non fas

(4) Συνεσήχεται] Συνεξήχεται V. quod in Impress. recte mutatum videtur. M. du S.

4. Οἱ δὲ συμπάσης] Sic optime L. & B2. In reliquis οἳ prave legitur. M. du S.

7. Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι ἐοικότας &c.] Sic etiam infra: πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν. μηδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα σωφρονοῦντα. In quo genere loquendi durum mihi videtur, quod κωμικὸν dixerit, non vero τραγικόν. Nam δορυφόροι sunt Regum, Dynastarum & Tyrannorum, qui in scenam tragicam semper inducuntur, numquam vero in comicam. Nam comoedia circa communem vitam civilem versatur, & cives Athenienses, aut aliunde mediocris fortunae viros libertos, servos, mulierculas inducit loquentes, & ideo *Plautus* in Amphytrione Mercurium sic inducit loquentem in prologo:

Nam me perpetuo facere, ut sit comoedia

Reges quo veniant & Dii, non par arbitror.
Quid igitur? quoniam hic servos quoque partes habet,
Faciam ut commixta sit tragicomoedia.

Utitur igitur, vel potius abutitur comoediae nomine, & illud καταχρηστικῶς Latine sumit etiam pro tragoedia, in qua saepe inducebatur Satellitium Regis vel Tyranni mutum, solo Rege loquente. Sic etiam nos vernacule dicimus, *je viens de la comedie*, licet tragoedia fuerit in scenam inducta. J. F. 2 G.

Ibid. Τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι] Bene monuit Cl. *Hemsterh.* in marg. adeundum *L. Bos* Obs. Crit. p. 67. Hujus igitur verba subjungam: *Palmerius* durum sibi videri ait, dixisse Lucianum κωμικὸν, non vero τραγικὸν, quia δορυφόροι sunt Regum, Tyrannorum, &c. qui in scenam tragicam semper inducuntur, numquam

sed sine domino, sine duce ferri mundum patiebantur.

10. Haec igitur audiens fidem negare non audebam altifremis & bene barbatis viris; nec tamen habebam, ad quam partem disputationum conversus aliquid reprehensione vacuum reperirem, & ab alio nusquam eversum. Itaque plane Homericum illud usu mihi venit. Nam saepe quidem impetus me capiebat ut uni illorum crederem, *prohibebat at impetus alter.* Propter quae omnia expers consilii, in terra auditurum me de hisce rebus verum, desperabam. Unam autem dubitationis liberationem putabam futuram, si ipse volucris quacumque ratione factus in coelum ascenderem. Hujus autem rei mihi spem praebebat maxime quidem cupiditas, tum vero & fabularum auctor Aesopus, qui aquilis

ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελίμπανον.

Τοιγάρτοι ταῦτα ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑψιβρεμέταις τε καὶ μεγαλοφώνοις ἀνδράσιν. ἐπὶ μὲν εἶχόν γε ὅπῃ τὸν λόγων τραπόμην ἀνεπίληπτόν τι αὐτῷ εὑρίσκειν, καὶ τῶν πατέρων μηδαμῇ παρεκβαίνειν. ὥστε δὴ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἔπασχον· πολλάκις μὲν ὥρμησα ἀναπηδῆσαι τινὶ αὐτῶν, ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν. ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀμηχανῶν, ὅτι γῆς μὲν ἀκούσεσθαί τι περὶ τούτων ἀληθὲς, ἀπεγίγνωσκον· μίαν δὲ τῆς συμπάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν ἐμηχανώμην, εἰ αὐτὸς πτερωθείς τως, ἀνέλθοιμι εἰς τὸν οὐρανόν. τοῦτο δέ μοι παρεῖχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲν ἡ ἐπιθυμία· καὶ ὁ λογοποιὸς Αἴσωπος, ἀεὶ τοῖς

c Ἡνιοχείοις] Sic *J. Fr. Fl. P. H. Bz. S. Ald.*

11. Ἀδέσποτον] Διαγόρας ταῦτά φησιν. *G.*

14. Ὑψιβρεμέταις τε] Ἐν ὕψει βροντῶσιν, ὑπερφάνοις. *V.*

16. Ἀνεπίληπτόν τι] (5) Εἰ λῃστὴς ἦν τὸν ὅλων ὁ τεχνίτης, (6) ἕπεται τῷ λόγῳ πᾶν τοῦτο (7) συνίσῃ μόνον. Lucianeum κάκιστον ἄθεον σόφισμα, λῃστὴς Διὸς πέφυκεν ὁ Διὸς ἄρα. *V.*

18. Ἀτεχνῶς] Πάνυ. *V.*

20. Ἕτερος δὲ μὲ θυμὸς] Διαγωνιῶν. *V.*

27. Αἴσωπος αἰτοῖς ἐ καιρὸς] Ὁ μυθοποιὸς (8) πλάττει δὲ μῦθον ὃν ᾠ (9) τὸν κάμηλον εἰσάγει ἀλλαλεγόμενον τῷ Διΐ. *V.*

(5) Εἰ λῃστὴς] In Coll. praemittitur Ὅρα τῆ Λυκιακῆ κόσμοτητα.

(6) Οὕτως] Τοὺς Ediderat *Cler.* Mutavit *M. du S.*

(7) Συνίσῃ] Συνίσων edita. Mutavit *M. du S.*

(8) Πλάττει] Πράττει lectum ante. Merito correxit *M. du S.*

(9) Τὸν] Τὴν Cod. V. male, ait *M. du S.* Nescio quare. Nam non solum communis generis est κάμηλος. Sed in Aphthonii fab. 15. in qua haec ipsa est narratiuncula de camelo Jovem precante ut sibi cornua largiatur, τῆς καμήλης, & ἡ καμήλος προσκυνήσασα legitur. Immo feminino genero vel frequentius effertur, quam mascul. Quia femina plerumque utrumque ob lac. Ita κύων licet communis sit generis, tamen fere perpetuo legas ἡ κύων ap. Xenoph. allosque. Quia feminae in venatu potiores habitae. *J. F. Ri*

quam vero in comicam, & tandem censet, Lucianum hic potius καλλιχρηστικῶς *comoediam* pro *tragoedia* dixisse. At sciendum est δορυφόρους non semper de Regum satellitibus dici, verum etiam saepe abusive de quibusvis comitibus, qui alios comitantur. unde δορυφορεῖν simpliciter pro comitari. Exempla sunt apud *Aelian.* Hist. An. aliosque. Unde etiam commode in Comoedia δορυφορήματα dicuntur illae personae, quae alias personas comitantur, iisque adstant in scena, nihil loquentes, nihil agentes, quae alio nomine κωφὰ πρόσωπα, *personae mutae* vocantur. Et hasce intelligit auctor per κωμικὰ δορυφορήματα. Optime ergo Scholiastes ad hunc locum. — Eleganter autem dicit Lucianus, Philosophos quosdam assimilare Deos *personis mutis*, quia censent Deos non curare res humanas, nihil in mundo agere, sed quietos se tenere, audientes & videntes omnia quae ab hominibus peragantur. „ Haec ille. Sed hoc nimis κωμικῶν δορυφορημα etiam supra in *Quom. Hist.* c. 4. ibique ad *Ill. Spanh.* remissus, qui ad *Aristoph.* Ran. 944. multis id agit. *J. F. R.*

14. Ἡνιοχείοις] Alibi ἡνίοις scribitur, ut Z. 1. c. 26. quod & hic reponendum censeo; nisi forsan apud Comicum ita extiterit. *M. du S.*

Ἡνιοχείοις] Licet supra *Jov. Conf.* c. 26. m. aliter scribatur, hic tamen ἡνιοχ. servo, quia *Homericum* aeque ac ὑψιβρ. V. Il. Σ. 318. *J. F. R.*

20. Ἕτερος δὲ μὲ θυμὸς] *Homer.* Od. I. 302. *M. du S.*

27. Αἴσωπος] Hinc liquido patet ignotam Luciano fabulam de aëriis Aesopi conditoribus, quam in ejus vita a Planude confictam habemus; ea enim potius usus fuisset, quam istis. Fabula aquilae & scarabei, quam tangit, adhuc extat apud Aesopum nostrum *secundum.* Ubi autem Camelus coelum ipsum petat, nulla hodie apud Aesopum, qui circumfertur, extat; sed tum ex hoc Luciani loco, tum ex *Avieno* & *Babria*

τοῖς ἢ καμήλοις ἐνίοτε, ἢ καμήλοις βάσιμον ἀποφαίνων τ' οὐρανόν. αὐτὸς μὲν οὖν πλεροφυῆσαί μοι ἐδόκουν μηχανῇ δυνατὸν εἶναι μοι καλεφαίνεσθαι. εἰ δὲ γυπὸς ἢ ἀετοῦ πτερὰ (ταῦτα γὰρ μόνα [a] ἀφαρπάσαι πρὸς μεγέθος ἀνθρωπίνου σώματος) τάχα ἄν μοι τ' πεῖραν προχωρήσαι. ἢ δὴ συλλαβὼν τὰ ὄρνεα, δεξιᾷ μὲν τ' δεξιὸν πτέρυγα, τῷ γυπὸς δὲ τ' ἑτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἶτα ἀμφήσας, ἢ χρυσοῖς τοὺς ὤμους τελαμῶσι παρῄρεις ἁρμοσάμενος, ἢ πρὸς ἄκρους τοῖς ὠκυπτέροις λαβάς τινας ταῖς χερσὶ προσπτεύσας, ἐπειρώμην ἐμαυτοῦ [b] τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν [c] ὑπηρετῶν, ἢ ὥσπερ οἱ χῆνες ἔτι χαμαιπετῶς ἐπαιρόμενος, ἢ ἀκροβατῶν ἅμα μὴ τ' πτῆσιν. ἐπεὶ δὲ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα, τολμηρότερον ἤδη τ' πείρας

aliquando & scarabaeis, quin camelis viam in caelum aperuit. Atque ut ipsi mihi nascerentur alae, id quidem nulla ratione fieri posse, apparebat: si vero vulturis aut aquilae mihi applicarem alas, has enim solas sufficere ad humani corporis magnitudinem, forte successurum mihi experimentum. Comprehensis ergo avibus, alterius dextram alam, vulturis autem alteram curiose amputavi. Tum revinctas cum circa humeros loris validis aptassem, & ubi extremae pennae sunt, ansas quasdam parassem manibus; ipse me primum experiebar, exsultans & subserviens manibus, tollens me, anserum instar, de humo paullulum, & cum volatu extremis etiam digitis progrediens. Cum vero obediret mihi negotium,

a Διαρπάσαι πρὸς μεγέθος] Ita etiam esse in P. & Fl. notat *Sdan.* Sed ἁρπάσαι invenio in marg. *Ai.* b Τὸ πρῶτον] Τετρῶτον Edd. quaedam. c Ὑπηρετῶν] An ὑπερτιτων; *Pell.*

39. Ἀσβάς τινας] Κρασπέδια. *V.*

extitisse satis constat. Vid. *Avieni* Fab. 8. *Babrius* 34. Adde & Scholiastae testimonium eandem laudantis. *M. du S.*

Αἰσωπ.] Adpinxerat orae Cl. *Hemsterh.* videndum *Aristoph.* Pac. 128. & *Kusteri* not. *MS.* Apud *Aristoph.* quidem lego fabulam Aesopi de cantharo in coelum evolante; sed notas illas *Kusteri* non possideo, (licet nonnullas *Solanus* notis suis inseruerit *Kusteri* nomine addito) nec alia de meo addere in re haud magni momenti & linguam non spectante, volo. *J. F. R.*

28. Καλάμους ὀστέι] Fiam de scarabaeo, aquilae ova e Jovis gremio excutiente, fabellam inter antiquissimas Aesopicasque vere referendam, patet ex *Aristoph. Schol.* vs. 128. sqq. ubi Taygaeus eo vectus inducitur. De camelo quod mentionem facit, est forte illa, ubi cornua sibi petenti aures etiam adimit Jupiter. *J. M. G.*

42. Ὑπηρετῶν] Etsi vulgata tolerabilis, tamen veri specie se mihi commendat conjectura *Pelleti*, ὑπέρτων *subremigans* exhibentis, ut doleam a Codd. non confirmari. Nam nihil hic aptius, quam *remigium* manuum, uti *remigium alarum*. Sed non laboro novandi prurigine. *J. F. R.*

43. Χαμαιπετῶς] Vid. supra Ἐρμοτ. c. 5. f. *M. du S.*

49. Κατιπτόμην] Edit. *Basil.* κατιπτώμην. Infra (c. 13. vers. fin.) κατεπτάμην. Et c. 19. f. ἀνεπτάμην. Sed legendum videtur *κατιπτόμενος* a *ἀνίπταμαι*, & infra *ἀνιπτόμην* ab *ἀνάπτομαι*, unde *ἀνάπτοντο* apud *Plat.* legitur. Πίτομαι, πτόμαι, *ἀνάπτομαι*, *κατάπτομαι*. &c. *F. G.*

Κατιπτόμην] Sed & *κατιπτάμην*. Vid. quae nota ad c. 13. Hic servavi vulgatum, & illic, etsi diverse scriptum; quia nescio quid Lucianus praetulerit, an utrumque usurparit. *J. F. R.*

59. Ἐφοδιασάμενος] Vertebatur *cibo potus.* Recte emendavit Cl. *Gesn. viatico sumpto*, vid. de hoc verbo, in quo saepiuscule aberrarunt Interpretes, ad Dial. proxime praemissum *Galli* c. 16. *J. F. R.*

63. Πάμπολυ τ' νιφὰς ἀποσπάσας] Vertit Erasmus, *plurimum nubium emensus.* sed ἀποσπᾶν est avellere, avertere. Forte legendum *ἀνασπᾶν*, hoc est, quod vertebat Erasmus, *cum supra plures nubes evolassem.* Inferius in hoc catalogo: Ἀφαρπάσας ἱμάτιόν μου ἀνέπτατο ἐς αἰγιόχου Διός. *me ipsum meum evolavi ad Jovis Aegiochi domum.* *J. G. G.*

Πάμπολυ τ' νιφὰς ἀποσπάσας] Quomodo aut hae voces Latine reddi possint *plurimum nubium emensus*, aut si possent, quid huc facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere, *quum plurimum e nubibus attraxisset*, atque nimia uviditate gravarer. *J. G.*

Πάμπολυ τ' νιφὰς ἀποσπάσας] Hanc lectionem tuetur ipse Lucianus, apud quem in *Deorum Judicio* XX. c. 5. T. I. Mercurius, Ἀλλὰ μηδὲν λέγων ὑπὲρ τῶν

tium, jam audacius tentabam experimenta atque conſcenſa arce inde me per praeceps in theatrum ipſum demiſi.

11. Cumque ſine periculo devolaſſem, alta jam & ſublimia ſapiebam, ſolvensque a Parnethe vel Hymetto, Geranęam usque volabam, atque hinc deinde ad ſummam Corinthi arcem: deinde ſupra Pholoën & Erymanthum, usque ad Taygetum. Jam igitur meditatus audax facinus, cum perfectus eſſem & altivolus, non amplius quae pullorum ſunt cogito, ſed conſcenſo Olympo, viatico adſumto quam poterat fieri leviſſimo, caeterum recta verſus caelum tendo, primo quidem vertigine mihi ob profunditatem oboriente, deinde autem id ipſum quoque fero facilius. Cum vero ad ipſam jam Lunam delatus eſſem, multum relictis a tergo nubibus, fatigatum me ſen-

ἀπτόμην· καὶ ἀναλθὼν ὅτι ἦ ἀκρόπολις, ἀφῆκα ἐμαυτὸν κατὰ τῆς κρημνῆς φέρων ἐς αὐτὸ τὸ θέατρον.

Ὡς δὲ ἀκινδύνως [d] καλεπτόμην, [e] ὑψηλὰ ἤδη καὶ μετέωρα ἐφρόνουν, καὶ ἄρας ἀπὸ Πέρνηθος ἢ ἀπὸ Ὑμηττοῦ, μέχρι Γερανείας ἐπετόμην, εἶτ' ἐκεῖθεν ὅτι ἦ Ἀκροκόρινθον [f] ἄνω· εἶτα ὑπὲρ Φολόης καὶ Ἐρυμάνθου, μέχρι πρὸς ἦ Ταΰγετον. ἤδη δ' ἐμοὶ τῷ τολμήματι μεμελετημένῳ, τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης γενόμενος, οὐκ ἔτι τὰ νεοττῶν ἐφρόνουν· ἀλλ' ὅτι ἦ Ὀλύμπου ἀναβὰς, καὶ ὡς ἐγὼν μάλιστα κύφας ὑπεσπασάμην, τὸ λοιπὸν ἔτεινον εὐθὺ τῆς οὐρανοῦ, τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγιῶν ὑπὸ τῆς βάθους, μετὰ δὲ ἔφερον καὶ τῦτο εὐμαρῶς, ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὴν ἤδη ἦ σελήνην ἐγεγόνειν, πάμπολυ ἦ νεφῶν ἀποστάσας, ἐθόμην καὶμε-

d Καλεπτόμην] Καλεπτάμην *B1*. *e* Ὑψηλὰ] Deeſt in *Fl*. *f* Ἄνω] Ἀν *Fl*. *g* Δ' ὅν] Οὖν *Fl*. Vulgatam ceterarum firmat P.

51. Ὑμηττοῦ] Ὄρη τ Ἀττικῆς. *V*.

53. Εἶτα ὑπὲρ Φολόης] Ταῦτα Πελοποννήσου ὄρη τ Ἀργολικῆς μοίρας. τ Ταΰγετον δὲ τ Λακωνικῆς, ἐν δεξιᾷ τ Σπάρτης. *V*.

Ibid. Ἐρυμάνθου] De Erymantho caeterisque lege Strabonem aliosque. *G*.

57. Ἀπὸ ἐπὶ ἦ Ὀλύμπου ἀναβὰς] Τὸν Μακεδονικὸν Ὄλυμπον λέγει. ἓξ ἐπ' ἀριστερᾷ τῆ Πιερικοῦ ἐ τ Θεσσαλικῶν ἐστι * Τεμπῶν, ὄρος ὑψηλὸν ἐ μίαν, ἡ μέχρι Πέλλης † διήκοντες. *V*.

58. Ὡς ἐπὶ] Ὡς δυνατὸν ‡ ἦν. *V*.

* Τεμπῶν] Τεμπῶν edebatur antea male. *M. du S.*

† Παρατείνον] Παρατεινόμενον edita. Mutavit, non addens unde. *M. du S.*

‡ Ἦν] Non aderat in Impreſſ. Adjecit *M. du T.*

πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τ ἀστέρων. Ad eum locum Cl. *Grævius* hunc ex *Icaromenippo* & alium ex Dialog. *Marin.* XX. *Thetidis & Doridis* c. 1. opportune adfert, ubi dicitur, Ἐπειδὴ πολὺ ἀπὸ τ γῆς ἀποστάσεων, ἀφεῖναι εἰς τὴν θάλατταν. Eſt ergo, ut ex his verbis liquet, ellipſis τῦ, ἀπὸ, in *Icaromenippo*, πάμπολυ τ νεφῶν ἀποστάσας, & in *Dearum Judicio* πολὺ ἀπεσπάσαμεν τ ἀστέρων. pro ἀπὸ τ νεφῶν, & ἀπὸ τ ἀστέρων. Integram iterum hanc dictionem eodem ſenſu habet Noſter in *De Domo* c. 12. Καὶ ὑπερπλεῦσαι, ἡ πολὺ ἀπὸ τ γῆς ἀποστάσαι. Caeterum non recte cepit hanc locutionem Interpres, vertendo hic in Icaromenippo πάμπολυ τ νεφῶν ἀποστάσας, *plurimum nubium emenſus*, quum debuerit, *plurimum ſpatii praeter*, ſive *ultra nubes emenſus*; vel, *longo intervallo nubibus poſt me relictis*; vel, *quum jam plurimum a nubibus receſſeram*. Jam enim haud dubie ſuperaverat nubes Menippus; quippe qui jam ad Lunam ipſam pervenerat. Ita enim capiendam hanc locutionem, patet ex adductis locis, ubi πολὺ ἀπὸ τ γῆς ἀποστάσαι eſt omnino, *jam multum a terra receſſiſſe*, *Terram poſt ſe longo intervallo reliquiſſe*. Sed & locus in *Dearum Judicio* male vulgo diſpungitur, ἤδη πολὺ προϊόντες, ἀπεσπάσαμεν τ ἀστέρων. Delendum iſtud comma; πολὺ pertinet ad ἀπεσπάσαμεν. Et hic quoque ἀποστάσαι πολὺ τ ἀστέρων (pro ἀπὸ τ ἀστέρων) eſt, *jam emenſum eſſe aſtra* (nam ea verſio ibi tolerari poteſt) & *longe ea eſſe praetergreſſum*. Ita namque intelligendum eſſe, Mercurium cum Deabus iter per aſtra jam confeciſſe, liquet ex verbis continuo ſubſequentibus, ἡ σχεδόν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἐσμὲν. *& prope jam ad Phrygiam pervenimus*. Sicut ergo ἀποστάσαι, ſive paſſive, ſive active per ellipſin τῦ *ſe*, h. e. *ipſum*, uſurpatur de itineribus; ita & *abſtrahere* ſumit *Cicero* III. de Oratore 36. *Repente te quaſi quidam aeſtus ingenii tui procul a terra* abripuit, *atque in altum a conſpectu paene omnium* abſtraxit. *J. J.*

Ibid. Ἀπεσπάσας] Vid. quae de hoc verbo, quod fu-

κάμνοντα ἐμαυτῷ, καὶ μάλιστα τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα τὴν γυπίνην. προσελάσας δὲ εἶδον, καθεζόμενον ἐπ' αὐτῆς, ἀγεπαυόμην, εἰς τὴν γῆν ἄνωθεν ἀποβλέπων. καὶ ὥσπερ ὁ τῷ Ὁμήρῳ Ζεὺς ἐκεῖνος, ἄρτι μὲν τῶν [a] ἱππολῶν Θρηκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. μετ' ὀλίγον δέ, εἰ δόξειέ μοι, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Περσίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἁπάντων ποικίλης τινὸς ἡδονῆς ἀνεπιμπλάμην. ΕΤΑΙΡ. Οὐκοῦν καὶ ταῦτα λέγοις ἄν, ὦ Μένιππε, ἵνα μηδὲν καθ' ἓν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ' εἴ τι σοι καὶ ὁδῷ παρέργον ἱστόρηται, καὶ [b] τοῦτο εἰδῶμεν. ὡς ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσδοκῶ ἀκούσεσθαι, χήματος [c] περὶ γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἁπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν ὑψικοπροῦντι καλεφαίνετο. ΜΕΝ. Καὶ ὀρθῶς γε, ὦ ἑταῖρε, [d] εἰκάζεις. διόπερ ὡς οἷόν τε ἀναβὰς ἐπὶ τὴν σελήνην, τῷ λόγῳ

si, & maxime ala sinistra, vulturina. Appulsus ergo ibi assedi, interquiescens & in terram de superiori loco despiciens, &, ut Homericus ille Jupiter, jam equestrium Thracum terram adspiciens, jam Mysorum, paullo post autem, si videretur mihi, Graeciam, Persidem, & Indiam: e quibus omnibus varia quadam voluptate perfundebar. SOD. Igitur illa quoque dixeris, Menippe, ne vel unum quiddam illius nos peregrinationis fugiat: sed si quid etiam obiter tibi observatum sit, illud quoque sciamus. Nec enim pauca me auditurum expecto equidem, de figura terrae, omniumque quae in illa sunt, qualia tibi, e loco superiore intuenti, visa sint. MEN. Recte istuc, sodalis, conjicis. Itaque, quatenus fieri potest, escendens in Lunam, co-

a Ἱππολῶν] Ἱππολάων Edd. priores, male. b Τοῦτο εἰδῶμεν] Τοῦτ' ἴδωμεν O. c Περὶ γῆς τε] Τε περὶ γῆς O. Τε π. γ. τε. Fl. d Εἰκάζεις] Εἰκάζω O.

64. Κάμνοντα] (1) Κοπτομένην. V.

69. Τῶν ἱππολῶν (2) Θρηκῶν] Τῶν περὶ τοὺς ἵππους ἀναστρεφομένων. V.

(1) Κοπτομένην] Legendum arbitror κοπτομένου, vel κοπτομένῳ. J.F.R.

(2) Θρηκῶν] Θράκων ante edebatur; sed jam ad Luciani textum adcommodavi. J.F.R.

ftra suspectum fuit *Steph.* in Thes. hac significatione notatu digna attulit Cl. *Hemsterh.* ad *Deor. Dial.* XX. Not. 63. ubi *Graevium* notat eorum hic oblitum, quae supra rectius ad *Deor. Dial.* notarat. Optime rem hic tetigit *Jensius*, & versio *Gesneri* verum sensum Luciani est adsecuta. *Solan.* adscripserat conferendum infra Οἰκ. c. 12. ibi similiter est: καὶ πολὺ λοιπὸν ἦν γῆς ἀποσπάσαι. Item *Dial. Marin.* XII. Et Ἐκυκ. c. 21. J.F.R.

69. Τῶν τῶν ἱππολῶν] Hic Dialogus est Homericus cento. τῶν τῶν ἱππολάων. Ex Iliad. ν. J.B.

Τῶν τῶν ἱππολῶν] An ἱππολόων legendum, ut αἰπόλων; Placet. F.G.

Ibid. Ἱππολῶν Θρηκῶν] An ἱππολόων? ut αἰπόλων. Non displicet. AE.M.

Ἱππολῶν] Prave antea hic in omnibus Impr. legebatur ἱππολάων. Nos ex *Homero* & Nostro ipso Συγγρ. c. 49. veram scripturam restituimus. M. du S.

Τῶν τῶν ἱππολῶν Θρηκῶν] Ex Iliad. Γ. v. 4. non ἱππολάων ut editur vulgo, quibus hic nullus est locus. J.G.G.

Τῶν τῶν ἱππολῶν] *Hom.* Il. N. ϗ. Νόσφιν ἱππολόων Θρηκῶν καθομάδος αἰπύ. Unde quantitatem penultimae in Edd. male productam, facile correxi. Quod miror *Bourdelotium* non vidisse, qui tamen Homerum consuluit. J.F.R.

Ibid. Τὴν Θρηκῶν — τὴν Μυσῶν] Omisit αἰπύν, sive γῆν, quod *Homerus* l. d. addit. Sed nihil hac ellipsi frequentius. Sic *Long. Past.* L. 2. p. 63. (al. 47.) ἐλθόντες εἰς τὴν ἑαυτῶν. Adde Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* II. 3. 6. Et Cl. *L. Bos* de ellipsi. J.F.R.

85. Δόκει] Haud immerito *Fl.* contulit Noster. Nihil tamen mutavit; imperativus autem δόκει natus mihi videtur ex imperativis praemissis; forsan male; nam δοκῶ legendum arbitror, quod migravit in δοκεῖ, deinde in δόκει. Et Parisinae interpres *Erasmus* dedit *pusillam quandam terram mihi videre videbar*; unde conjicio eum ἰδόκει legisse, quod aliquanto melius erat vulgato. Verum dum Cl. *Gesn.* servavit imperativum, comma in semicolon mutans, ego nihil quoque mutavi, qui sensum vulgatae facile quidem perspicio: neque imperativus ille est inusitatus, ut infra *Parasit.* c. 2. pr. αὐτὸν αὐτῶν τινα δόκει. & c. 1. μὴ δόκει τοῦτο &c. alterum tamen praeferrem; nisi aliquantum

cogitatione mecum peregrinare, & universam eorum, quae in terra sunt, positionem considera.

συναποδήμει τε καὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῆς γῆς θέσιν.

12. Et primum puta, parvam omnino terram te quandam videre, multum dico Luna minorem; adeo ut ego subito despiciens multum dubitarem, ubi essent tanti montes, & ingens adeo mare. Et nisi Rhodiorum illum Colossum vidissem, & illam ad Pharum turrim, plane me, bene noris, tellus effugisset. Jam vero illa excelsa & eminentia, & placide refulgens ad Solem Oceanus, terram esse, quod videretur, mihi indicarunt. Cum vero semel vi-sum intentum fixissem; tota jam hominum vita mihi apparuit, non per gentes modo & urbes, sed ipsi distincte qui navigarent, qui praelium committerent, qui colerent agrum, qui causas agerent, tum mulier-

Καὶ πρῶτόν γέ μοι πάνυ μικρὰν [e] δόξει τινὰ τὴν γῆν ὁρᾶν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν· ὥστε ἐγὼ ἄφνω καλαχύψας ὅπου πολὺ ἠπόρουν, πῦ εἴη τὰ τηλικαῦτα ὄρη, καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα. καὶ εἴγε μὴ τὸν Ῥοδίων κολοσσὸν ἐθεασάμην, καὶ τὸν [f] ὅπου τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ ἴσθι, πανέλεως ἂν με ἡ γῆ διέλαθε. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ [g] ὑποφαινεσηκότα, καὶ ὁ Ὠκεανὸς ἠρέμα πρὸς τὸν ἥλιον [g] ὑποστίλλων, διεσήμαινέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἅπαξ τὸν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρεισάμην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη [h] μοι καλεφαίνετο, οὐ κατ' ἔθνη μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλέοντες, οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργοῦντες, οἱ δικαζόμενοι, τὰ γά-

e Δόξει] Et sic legere *Fl.* notat *M. du S.* Sed & habent *J. P. H.* &c. f Τὸν Ῥοδίων] Τῶν Ῥοδίων O. Nil mut. Edd. g Ὑποστίλλων] Ἀποστίλλων O. & marg. *A*1. Nil mut. *Fl.* &c. h Μοι] Deest in O.

89. Καὶ εἰγὲ μὴ τὸν Ῥόδιον Κολοσσὸν] Ὃν μὲ Κολοσσὸς Ῥόδιος ἀνδριὰς ὢν χαλκοῦς, ἡλίῳ ἀναχεῖρῳ, καθ' ὅτι ἐ αὐτὴ ἡ πῆχυς ἡλίῳ ἀνεῖτο· ἐξεποίησε μὲ πηχῶν τὸ ὕψος, ἔργον δὲ Δυσίππου τοῦ ἀγαλματοποιοῦ.

Ὁ δὲ ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργος ἐ τῇ ἐπὶ (3) Πτολεμαίῳ Αἰγύπτου Ἀλεξανδρείας ἀκοδόμει τετράγωνος, (4) σταδίους τὴν πλευρὰν, ἐπὶ πολὺ τοῦ ἀέρος ἀνέχων, (5) ὡς λέγει ῥ'. ὁρᾶσθαι μιλίων. ἀνεσκάθη δὲ τοιοῦτος, ὥστε ἡμέρας μὲ στε-

μοῦσι τοῖς πλέουσι, νυκτὸς δὲ πυρσὸς, πρὸς ὃν οἱ πλέοντες ἀπεθυνόμενοι, μὴ ἔχοιεν ἐμπίπτοντες τοῖς τοῦ Παραιτονίου ὄρμοις ἀμφιβολίας. γέγονε δὲ προσάγματι μὲ (6 Ἀλεξάνδρῳ τοῦ Φιλίππου ἐ Ὀλυμπιάδος, ἀρχιτεκτονήσαντος δὲ Σωστράτου τοῦ Κνιδίου, ὡς ἐ ἐπέγραψε τοῦ πύργου ἐπὶ τῷ λίθῳ, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΚΝΙΔΙΟΣ ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΣΙΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΟΙΖΟΜΕΝΩΝ. *V.*

(3) Πτολεμαίῳ] Πόλει Edita male. πρὸς τῇ ἐπὶ Πτολεμαίῳ C. Καὶ τῇ ἐπὶ Πτολεμαίῳ V. Incipit autem novum Scholion ab ὁ δὲ — Φάρῳ, quod male continuo ductu editum. — *J. F. R.*

(4) Σταδίους] Vid. *Prideaux* ex Josepho hoc falsi arguentem Hist. suae L. I. Partis II. ad Ann. ante Chr. 284. notat *M. du S.*

(5) Ὡς λέγει ῥ'. ὁρᾶσθαι μιλίων] *Josephus* Ed. Ox. p. 1205. 1. lumen ejus ad CCC. stadia tantum penetrare dicit *M. du S.*

(6) Ἀλεξάνδρῳ τοῦ Φιλ. καὶ Ὀλυμπ.] Cave hoc Scholiastae credas; ipsum adi Lucianum Συγγρ. c. 68. *M. du S.* Adlevorat orae Cl. *Hemsterh.* Vid. *Fabric.* ad *S. Empir.* p. 276. *G.*

tum me refrenerat, illud ὥστε καλαχύψας quod postponitur; cum sic debuisset praemitti. Minus enim adcurate narraret, qui visa prius enumeret, dein oculos se ad objectum convertisse diceret. Sed si ὥστε pro *cum*, *quando*, accipias, recte postponitur καλαχύψας, i. e. pusilla mihi adparebat terra, cum oculos demisissem. Verum tum ὡς pro ὥστε legendum, quod similiter mutare nolim. Ideoque maneat vulgata, donec meliora inveniantur. *J. F. R.*

90. Ῥοδίων κολοσσὸν] Altus erat LXX. cubitis. *Strabonis* aetate fractis ex terrae motu genibus collapsum Rhodii ex causa quadam nondum restituerant. XIV. p. m. 449. B. Vide not. ad Συγγρ. c. 23. Ἰχ. ἀν. c. 18. & Z. Τρ. c. 11. *M. du S.*

94. Ὑποστίλλων] Ἀποστίλλων O. & Ed. *Fl.* ut Δισ. c. 1. Sed nihil muto. *M. du S.*

Ὑποστίλλων] At seq. Dial. *Bis Accus.* c. 1. τὸ αὐτίκα ἀποστίλλον. Et alibi non semel; unde conjicias, & hic ita legendum. Sed minime fas est; nam de Oceano substrato sermo est, qui cum inferne sursum remittere dicatur splendorem, optime ὑπὸ praefigitur. Interim philosophatur male, Oceanum esse id quod resplendet; nam partes terrae solidas remittere lucem, dum aquâ radios ejus absorbet, rectius norunt hodierni Philosophi. *J. F. R.*

99. Οἱ πολιμοῦντες, οἱ γεωργ.] Jam aliquando fine in-

γύναια, τὰ θηρία, ἢ πάνθ' ἁπλῶς, ὁπόσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα. ΕΤΑΙΡ. Παντελῶς ἀπίθανα φῂς ταῦτα, ἢ αὐτοῖς ὑπεναντία. ὃς γὰρ χθές γε, ὦ Μένιππε, τὴν γῆν ἐζήτεις ὑπὸ τῷ μέλαξυ ἀφεστήματος ἐς βραχὺ συμπεπτωκυῖαν, ἢ εἴγε μὴ ὁ κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι [a] ὤηθης ὁρᾶν, ὡς νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω γενόμενος, ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ὑπὲρ γῆς, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικρᾶ δεῖν, τὰς τ' ἐμπίδων [b] ποττίας;

MEN. Εὖ μα ὑπέμνησας. ὃ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰπεῖν, τοῦτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέλιπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτίκα μὲν ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδὼν, τὰ δ' ἄλλα οὐχ οἷός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ τοῦ βάθους, ἅτε τῆς ὄψεως μηκέτι [c] ἐφικνουμένης, πάνυ μ' ἠνία τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε τὴν ἀπορίαν. καλῶς δέ ὅτι μοι, ἢ ὀλίγου δεῖν δεδακρυμένῳ, ἐφίσταται ὁ [d] σοφὸς Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρακίας τις ἰδεῖν, ἢ σποδοῦ πλέως, ἢ καλῶς πεπλημμένος. κἀγὼ μέν, ὡς εἶδον (εἰρήσεται γάρ) ὑπελαράχθην, καὶ τινα σεληναῖον δαίμονα

culas, animalia, & simpliciter quae tellus alma nutrit omnia. SOD. Omnino improbabilia sunt quae dicis, & sibi invicem contraria. Qui enim modo Terram, Menippe, quaerebas ab interjecto spatio in parvitatem contractam, & nisi Colossus eam tibi indicasset, forte aliud videre tibi visus esses: quomodo nunc, tamquam Lynceus aliquis factus subito, quaecumque supra tellurem sunt cognoscis, homines; animalia, & parum abest quin culicum pulliciem?

13. MEN. Bene facis quod me admones. Quod enim maxime dicendum erat, illud nescio quomodo praetermiserim. Cum enim ipsam quidem terram visu agnoscerem, reliqua vero perspicere ob profunditatem non possem, visu jam non amplius pertingente, valde me ea res angebat, & multam praebebat solicitudinem. Cum autem odemisso essem animo, & tantum non lacrimarer, a tergo mihi adstat sapiens Empedocles, carbonarius ad speciem & cinere oppletus, & assatus. Ego vero cum viderem, dicetur enim, aliquantum perturbatus Lunarem quendam me genium videre pu-

a Ὤιου] Ὤιεις O. b Ποττίας] Ποττίους O. c Ἐφικνουμένης] Ἀφικνουμένου male O. d Σοφὸς] Φυσικὸς O.

9. Καθάπερ Λυγκεὺς] Ὁ Λυγκεὺς * ὅτ' λέγεται ὅτως ἐν ἐξυδρισάτῳ, ὡς τὰ ὑπὸ γῆν βλέπειν. V.

* Οὕτως λέγεται] Corrupte. Lege ὅτος λέγεται ὅτως ὧδε ἐξυδρισάτῳ. Mudus S.

22. Σποδοῦ πλέως] Ἀνάπλεως. V.

interposito καὶ haec eleganter ἀσυνδέτως enunciat, ut mox, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία. Et *Asin.* c. 16. med. Conf. 2. *Ver. Hist.* c. 35. Adde *Eurip.* Ἰκετ. 700. & 722. Et *Long. Past.* 2. p. 32. (Ed. *Moll.*) qui etiam repetitum καὶ amans, interdum tamen, licet parcius, sic loquitur: ἀκίρτων, ἀσώτων, ἥδον. Alia ex eodem dedimus ad *Ver. Hist.* l. c. Sed haec non magni sunt momenti. Alioqui plura congerere liceret, si ad ostentationem tantum haec componere velimus. *J. F. R.*

2. Ὁπόσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα] Passim *Homerus.* *J. B.*

Ὁπόσα τρέφει &c.] *Homer.* Od. Λ. 308. *M. du S.*

3. Τρέφει ζείδωρος ἄρουρα] Parodia Homerica. Frequentius est tamen apud *Homerum* Φέρει ζ. ἄ. ut Od. Ξ. 357. *M. du S.*

21. Σοφὸς] Φυσικὸς, O. etiam hic habet. De Empedocle vid. N. A. XX. & notas. *M. du S.*

27. Οὔτις] *Homer.* Odyss. Π. *J. B.*

Οὔτις τοι &c.] *Homer.* Odyss. Π. 187. *M. du S.*

30. Φέρων ἰσόκαλον] Vide quae de hac phrasi notavimus supra T. I. *De Merc. Cond.* c. 24. Et potius quae Cl. *Hemsterh.* ad *Dial. Mort.* VI. §. 3. quae nondum legeram, quum illa notarem; alioqui jam tum eo remisissem Lectorem. *J. F. R.*

32. Ἐν τῇ σελήνῃ κατοικεῖ] Repertus est, qui serio assereret, de luna delapsum Emped. Vid. *Diog. Laërt.* p. 231. C. *M. du S.*

34. Ἀπολύσειν τὸ περιόν τοι ἀπορίας] Sic in Hercule Gallico. *J. B.*

38. Καταπτῶμαι] Vid. supra ad pr. c. XI. monentem *Gujetum*, & suspicabere etiam hic καταπτόμαι cum *J.* legendum. Sed quia & πετάσμαι —ῶμαι pro πο-

putabam equidem. At ille, bono, inquit, animo esto, Menippe,

Non tibi Divus ego; quid me immortalibus aequas?

Physicus ille sum Empedocles. Cum enim in crateras ipse me dejecissem; vapor me de Aetna correptum huc appulit. Et jam in Luna habito multum incedens per aëra, & rore pascor. Venio igitur exsoluturus te praesenti solicitudine. Angit enim te, puto, & torquet, quod non distincte, quae in terra fiunt vides. Bene sane facis, inquam, *optime Empedocles, & cum primum in Graeciam iterum devolavero, memor ero, ut libem tibi in fumario, & noviluniis ad lunam ter hians te adorem. Verum ita me Endymion*, inquit, *non huc veni mercedis causſa. Sed animo commotus sum, cum te tristem viderem. Verum scin' quo facto acutum visum nanciscis possis?*

14. *Non equidem, per Jovem*, inquam, *nisi tu mihi caliginem quodammodo abstergas*

ὁρᾶν. ὁ δὲ Θαρρεῖ, φησίν, ὦ Μένιππε,

[c] Οὔτις τοι θεός εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν ἐίσκεις;

ὁ Φυσικὸς ἔτος εἰμὶ Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ ἐς τοὺς κρατῆρας ἐμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνός με ἀπὸ τῆς Αἴτνης ἀναρπάσας, [f] δεῦρο ἀπήγαγε, κἀγὼ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ καλοικῶ ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτοῦμαι δρόσον. ἦκα τοίνυν σε ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀθυμίας. ἀγαθὸς γάρ σε, οἶμαι, καὶ φρενῶν, τὸ μὴ σαφῶς τὰ ὑπὸ γῆς ὁρᾶν. εὖγε ἐποίησας, ἦν δ' ἐγὼ, βέλτιστε Ἐμπεδόκλεις. κεφαλὴν τάχιστα [g] καλαπτῶμαι πάλιν ἐς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαί σου ἐπὶ νεῶ τῆς σελήνης τρὶς ἐγχανὼν προσεύχεσθαι. ἀλλὰ, μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα, τοῦτον ὃν, εἰκὸς τοῦ μύθου χάριν ἀφῖγμαι· πέπυσμαι δέ τι τῆς ψυχῆς, ἰδίᾳ σε λελυπημένον. ἀτὰρ οἶσθα

ὅ, τι δράσας, ὀξυδορκὴς γένησῃ;

Μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἢν μὴ σύ μοι τῆς ἀχλύος ταύτης ἀφέλῃς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων.

νῦν

[c] Οὔτις] Οὔτε male *M.* [f] Δεῦρο] Δεῦρ' *O.* [g] Καλαπτῶμαι] Sic *Pl. H. P.* Κατάβαιμαι *J.* & *P.*

40. Ἐπὶ τῆς καπνοδόχης] Καλῶς εἶπεν ἐπὶ τῆς καπνοδόχης, ὡς ἀπολουσόμενος λέγει πυρί. *V.*

42. Μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα] Τῷ Ἐνδυμίωνι ἐμαθήτευσε ὁ στωϊκὸς ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς, ἐφ' οὗ καὶ τὸν Ἐμπεδοκλῆν, ὡς πυνθάνεται τὴν σελήνην διάγων, κατὰ τὸ Ἐνδυμίωνι ὅμοιον. *V.*

44. Ἀτὰρ] Ἀλλὰ. *V.*

volare aeque dicitur ac πέτομαι, numerum Edd. potiorem sum secutus. Erunt qui πετῶμαι & πετῶμαι Poëticum potius dicant, & πέτομαι praeferant, ut eo facilius a πετάω *expando*, distinguatur; quibus non adverſarer, ſi verum foret, ſolos poëtas τῷ πετῶμαι & πετάομαι uti. Apud eos certe frequentius quam alios. Nec tamen alii abſtinent, ut ex *Diod.* & *Athen.* de utrius. probare poſſem, ſi tempus ſineret. *Ariſtot.* πετᾶται ait, non πέτεται, de Animal. inceſſu c. 10. pr. rerum f. & c. praeced. item πετᾷ ibid. & πέτονται. Sed πετῶμαι in Novo Foedere non ſtatuet, ut *Apocal.* IV. 7. ἀετῷ πετωμένῳ. & VIII. 13. ἑνὸς ἀετοῦ πετομένου &c. *J. F. R.*

40. Καπνοδόχης] Καπνοδόκης *Th. Mag.* male. *M. dit S.*

46. Μὰ Δί'] Legendum videtur, ἢ μὰ Δί'. *F. G.*

Μὰ Δί'] Chriſt. *Jenſ.* ut *Abdic.* c. 2. ſub μὰ Δί' ſaepe negationem intelligi, *Bud.* vero, μὰ per ſe negare, contendit. Quod ſi verum eſt, hic nihil opus erit addito ἢ. Atqui & nos ad *Gall.* c. XI. No. 98. (ubi exemplis, in quibus μὰ adfirmat, addere potuiſſem ejusd. *Gall.* c. 29. vſ. 84.) quoque generaliter idem adfirmare viſi ſumus cum *Bergler.* ad *Alciphr.* Verum ita tamen id intelligi velim, ut μὰ neget praemiſſa interrogatione vel oratione negante, vel ſubſequente; & ſic ἢ ex praemiſſis rectè intelligitur, interdum de novo additur, ἢ μὰ Δί' jungendo; ut, ſedulò multisque contra *Budaeum* obſervat *Devarius* de part. p. 261. ad 269. quem ideo hic citaſſe non piget, quia diligentius in ea particula verſatus eſt quam in aliis. Nondum tamen eum *Gujeto* ἢ inſero, etſi ἢ in interrogatione non praemittitur, quia ex oppoſitione ſequente ὦ μὴ patet, ſenſu negandi interpretandum eſſe. Veluti *imimo* ap. *Terent.* crebro tacite negat, ſive ironice adfirmat, ut: *ubi* (eſt) *domi* ne? *i MMO apud Liberti*um *Diſcum.* Eun. III. V. 60. *J. F. R.*

Ibid. Τῶν ἀχλύος] *Ser.* ad finem 2. Æneid. v. 604. de hac nebula. *Æſchylus* Sept. ad Theb. p. 80. *Apul.* lib. 1. Flor. (locus eſt II. 8. 127.) *J. B.*

49. Ἀλλ'

νῦν γὰρ δὴ λημᾶν ὑμετρίως δοκῶ. ἢ μὴν ὑδέν [a] γε, ἦ δ' ὅς, ἐμοῦ [b] δείσῃ. τὸ γὰρ ὀξυδερκὲς αὐτὸς ἤδη γῆθεν ἥκεις ἔχων. τί οὖν τοῦτό ἐστιν; ὑ γὰρ οἶδ', ἔφην. Οὐκ οἶσθα, ἦ δ' ὅς, [c] ἀετοῦ τὴν πτέρυγα τὴν δεξιὰν περικείμενον; ἢ μάλα, ἦν δ' ἐγώ. [d] τί δὲ πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐστιν; ὅτι, ἦ δ' ὅς, πολὺ τῶν ἄλλων ζώων [e] ἀετός ἐστιν ὀξυωπέστατον, ὥστε μόνον [f] ἀντίον δέδορκε τῷ ἡλίῳ· καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ βασιλεὺς, καὶ γνήσιον [g] ἀετός, ἢν ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὰς [h] ἀκτῖνας βλέπῃ. Φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ· καί μοι ἤδη μέλαμέλῃ, ὅτι δεῦρο ἀνιὼν ὑκὶ τὸ ὀφθαλμῷ τῷ ἀετῷ ἐνεθέμην, τοὺς ἐμοὺς ἐξελὼν, ὡς νῦν [i] γε ἡμιτελὴς ἀφῖγμαι, καὶ ὑ πάντα βασιλικῶς [k] ἐσκευασμένος· ἀλλ' ἔοικα τοῖς νόθοις ἐκείνοις, καὶ ἀποκρύπτοις. καὶ μὴν καὶ σοὶ, ἦ δ' ὅς, αὐτίκα μάλα τὸ ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν [l] βασιλικόν. ἢν γὰρ ἐθελήσῃς, μικρὸν ἀναπτὰς, ὑπερέχων τῆς γυπὸς τὰ πτέρυγα, θατέρᾳ μόνῃ πτερύξασθαι, καὶ λόγον ἕξεις τὴν πτέρυγα, τὴν

ab oculis: nunc enim lippire non mediocriter mihi videor. Quin tu, inquit, *nihil mea opera indigebis, qui acumen illud ipse jam de terra allatum habeas. Quid igitur hoc est? neque enim novi*, inquam. *An nescis*, inquit, *te dextram aquilae alam alligatam habere? Ego vero*, inquam. *Quid vero alae & oculo commune est? Quod*, inquit, *multum visus acumine reliquis animantibus praestat aquila: adeo ut solus contra solem obtueatur: & ob id ipsum est rex & verus germanusque aquila, si nihil nictans radios intueatur. Ajunt ista*, inquam. *Et jam poenitet me, quod huc cum escenderem, non ereptis meis oculis aquilinos eorum loco mihi imposui: qui sic imperfectus venerim, nec regie per omnia instructus; sed similis sum spuriis istis & abdicatis. Quin penes te est*, inquit, *statim alterum oculum habere regium. Si enim volueris surgens paullum, retenta vultoris ala, alteram solam movere, pro ratione alae dex-*

a Γε] Σε O. *b* Δείσῃ] Δήσει Fl. *c* Ἀετοῦ] Αἰετοῦ O. *d* Τί δὲ] Τί δ' ἂν melius O. *e* Ἀετός ἐστιν ὀξυωπέστατον] Αἰετός ἐστιν ὀξυωπέστερον Oo *f* Ἀντίον δέδορκε] Ἀντιδέδορκε Q. *g* Ἀετὸς] Αἰετὸς O. *h* Ἀκτῖνας] Ἀκτίνας male O. *i* Γε] Abest a Fl. *k* Ἐσκευασμένος] Ἐνεσκευασμένος O. *l* Βασιλικὸν] Βασιλέα O.

48. Νῦν γὰρ δὴ λημᾶν] Ὀφθαλμιᾷν, λῆμα γὰρ ὁ σιωπηρὸς ἰὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ ῥύπος. *V* (lippire, lippitudo, vulgo αἱ τζίμπλαι. C.) Non plane scriptum.

65. Καὶ μὴν σοὶ] Ἐν σοὶ ἐστι, φησὶ, τὸ ἕνα ὀφθαλμὸν βασιλικὸν κτήσασθαι. *V.*

69. Πτερύξασθαι] Ταῖς πτέρυξι τὸ * ἆρμα πλάττειν, πτέρυγα λυπεῖ. *V.*

* Ἆιρα] Ἀιδα legebatur sine sensu. ἆρμα inde fecit *Solan.* Ego αἶρα. *J. F. R.*

49. Δείσῃ] Eodem redibit, utrum Florentinae δώσει malis, idque pro tertia futuri a δῶ habeas, vel pro secunda fut. a δόμαι. utrum autem δώσῃ retineas. Supra *de Salt.* c. 3. pr. Τῆς ἀπολογίας σοι δώσει. Infra *Dial. Mer.* 2. a. m. ὑδὲν δώσει. Sed *Tim.* c. 48. ὑδὲν δώσῃ τῶν — λόγων. Conf. ad *Imag.* c. 5. *J. F. R.*

57. Καὶ τοῦτό ἐστιν] Forsan καὶ τοῦτο. *F. G.*

Καὶ τοῦτό ἐστιν] Non rejicerem τοῦτο, si in libris esset. Jam vero nihil muto, exponens τοῦτο per λέγω τοῦτο, prorsus ita, ut est in 2. *Ver. Hist.* c. 19. ὡσὶ τοῦτο μᾶλιστα Πλατωνικώτατοι. *Alciphr.* III. p. 392. τὸ χρυσίον ἀποφύσησον, *propter aurum lanciniari*, ubi tamen *Bergl* δία malit insertum, quia, quod verum est, duriuscule procedit oratio. In hoc Luciani autem nihil asperitatis, si omittatur. Et saepe in aliis phrasibus omittitur. *Diod. Sic.* L. 2, c. 55. 68. πολλαπλαγίστης τὸ μῆκος τῆς πολώγης. *Eurip. Androm.* vs. 211. — ταῦτά σοι ἔχθει πόσις. *Ob haec te odit maritus.* Ibid. 217. Ἔκτεινας ἂν τάδ'; *An propter ea interficeres?* Sic enim vertendum, non ut vulgo factum; *An occideres istas?* Confer mox c. 25. ἐφθόνει τὸ Ὀλύμπιον. Alia similia vid. ap. *L. Bos* de Ellipsi, p. 266. Ed. *Franek.* *J. F. R.*

77. Τοὺς καινοὺς ἀπαδόντους] Verbum est translatum a tectonica ad scholam Stoicorum. De hoc verbo vir. Clar. *Theod. Marcil.* ad Pers. *J. B.*

87. Πτολιμαίου] Euergetem intelligit, quamquam is palam amorem professus sororem duxit uxorem. Vid. *Herodian.* I. *M. du S.*

88. Λυτιμάχῳ] Filium pater, sive quod sibi insidias ab eo fieri comperisset, seu insita crudelitate percitus, necavit. Tangi hanc tragoediam a Nostro olim cer-

dextro oculo acutum cernes : alter enim oculus fieri non poteſt quin obtuſius cernat , qui deterioris partis ſit. Satis fuerit ; inquam , *& ſi dexter ſolus aquilinum cernat : neque enim quidquam mihi deceſſerit : quandoquidem fabros etiam vidiſſe mihi videor alterutro oculorum melius ad regulas ligna dirigere.* Cum his verbis ſimul facio , quod praeceperat Empedocles. Ille vero ſenſim ſe ſubducens in fumum paullatim diſſolvitur.

15. Vix coeperam movere alam , cum ſtatim ingens me lux circumfulget , & quae adhuc latuerant , apparent omnia. Deſpiciens enim in terram , dilucide video urbes , homines , eorumque facinora , neque ea ſolum quae ſub divo fierent , ſed quae domi etiam , cum latere ſe putarent : Ptolemaeum coëuntem cum ſorore , inſidiantem Lyſimacho filium , Seleucum Antiochi F. furtim innuentem novercae , interfectum ab uxore Alexandrum Theſſalum ,

70 δεξιὸν ὀφθαλμὸν ὀξυδερκὴς ἴσῃ· ἢ [m] ἢν ἕτερον , εὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐκ ἀμβλύτερον δεδορκέναι , τὸ μερίδιον ὂντα τὸ χεῖρον. [n] ἄλις , ἦν δ' ἐγὼ , εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνον ἀετῶδες βλέποι. οὐδὲν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο· 75 ἐπεὶ καὶ τοὺς τέκτονας πολλάκις ἑωρακέναι μοι δοκῶ , θατέρῳ τῷ ὀφθαλμῷ ἄμεινον πρὸς τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας τὰ ξύλα. Ταῦτα εἰπὼν , ἐποίουν ἅμα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους παρηγγελμένα· ὁ δὲ κατ' 80 ὀλίγον ὑπαπιὼν , εἰς καπνὸν ῥῆμα διελύετο.

Καὶ ἐπειδὴ τάχιστα ἐπερυξάμην , αὐτίκα με φῶς [o] πάμμεγα περιέλαμψε , καὶ τὰ τέως λανθάνοντα πάντα διεφαίνετο. καλαβὼν γοῦν ἐς τὴν γῆν , ἑώρων σαφῶς τὰς πόλεις , τοὺς ἀνθρώπους , τὰ γιγνόμενα , καὶ οὐ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ μόνον , ἀλλὰ καὶ [p] ὁπόσα οἴκοι ἔπρατον , οἰόμενοι λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲ συνόντα τῇ ἀδελφῇ , Λυσιμάχῳ δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβουλεύοντα , τὸν Σελεύκου [q] δὲ 90 Ἀντίοχον Στρατονίκῃ μοιχευόντα λάθρα τῇ [r] μητρυιᾷ , τὸν δὲ Θετταλὸν [s] Ἀλέξανδρον ὑπὸ

m Γὰρ] Δὲ *Fl.* Δ' O. n Ἅλις] Ἄλης male *J.* o Πάμμεγα περιέλαμψε] Πάμπολυ περιέλαμ. O. Μέγα περιελ. P. p Ὁπόσα] Ὅσα *Fl.* Vulgatum firmat P. q Δὲ] Deeſt in O. r Μητρυιᾷ] Μητρὶ *Fl.* male. Prius cett. & P. Ἀδελφῇ *Coll.* s Ἀλέξανδρον] Ἀλ'. O.

79. Κατ' ὀλίγον ὑπαπιὼν] Κατὰ μικρὸν ἀπερχόμενος. *V.*

87. † Πτολεμαῖον μὲ συνόντα] Πτολεμαῖος ὁ ἐπίκλην Φιλάδελφος Στρατονίκην τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν εἶχε γυναῖκα. Λυσίμαχος δὲ ἦν τοῦ Ἀλεξάνδρου Δημάχων , ὅτος Ἀγαθοκλέα τὸν υἱὸν Δημοκλείᾳ ἐπιβουλεύσαντα ‡ αὐτὸν ἀπέκτεινε. *V.*

† Πτολεμαῖον] Sic adcommodavi ad Lucian. Nam Πτολεμαίῳ editum ante. *J. F. R.*

90. Στρατονίκῃ] Γυνὴ τοῦ Σελεύκου. Tu tamen haec quaere diligentius; nam erat additum τῇ ἀδελφῇ. Ἀρσινόη erat ſimiliter additum ; tum in margine aliter erat. Ideo quaere diligenter. Ἀττάλῳ τῷ Φιλαδέλφῳ, erat itidem additum. *G.*

‡ Αὐτὸν] Corrupte. Lege αὐτῷ, vel αὐτόν. *M. du S.*

credebam Ὀρχ. c. 58. nominato illic genero Antipatro pro filio Agathocle. Sed quoniam Agathoclem filium Lyſimachus novercae amoris inſimulatum interemiſſe traditur , hoc nunc potius ſequor ; deque Agathocle hic ſermonem eſſe, non de Antipatro comperio. *M. du S.*

90. Στρατονίκῃ] Peſſime hic & Διαβ. c. 14. tum veritati rei geſtae , tum perſonae Antiochi conſulit Lucianus. Quid enim a perſona juvenis illius longius abfuit , quam nutus illi Ovidii diſcipulo convenientes , non ei qui valetudine ex amore celato contracta, vitae diſcrimen ſummum adiit , periturus haud dubie , ni Medici callida ſollertia rem perveſtigatam in lucem edidiſſet? Neque hoc ignorabat Lucianus , qui alibi hiſtoriam illam fuſe narrat. Niſi forte haec a juniore Luciano ſcripta putes. Vide quae alia occaſione de incuria ſcriptorum varia , rem eandem narrantium a me obſervata ſunt ad Ἀνακ. c. 36. De quodam dictum memini , tantam ejus eſſe urbanitatem , ut bis eandem fabulam eodem modo narrare non potis eſſet. *M. du S.*

Ibid. Τῇ μητρυιᾷ] In multis Codd. τῇ μητρὶ. Mendoſe : hiſtoria narratur infra *de Dea Syr.* c. 17. *de Imag.* & *Conſcrib. Hiſt. Galen.* lib. de præcognit. *Plut.* Julian. Imper. *Val. Max.* ſimilem refert *Ariſtanet.* Epiſt. 13. l. 1. *J. B.*

91. Ἀλέξανδρον] Polyſperchontis, ut videtur, filius qui a ſatellitibus trucidatus , cujusque uxor Crateſi-

ὑπὸ τ γυναικὸς ἀναιρεθμενον, ϗ Ἀντίγονον μοιχεύοντα τῆ υἱῆ τ γυναῖκα, ϗ Ἀττάλῳ τ υἱὸν ἐγχέοντα τὸ φάρμακον. ἑτέρωθι δ' αὖ Ἀρσάκην φονεύοντα τὸ γύναιον, ϗ τ εὐνοῦχον Ἀρβάκην, ἕλκοντα τὸ ξίφος ὅπι τ Ἀρσάκην· [a] Σπαρτῖνος δὲ ὁ Μῆδος ἐκ τῆ συμποσίου πρὸς τ δορυφορούντων εἵλκετο ἔξω τῆ θοδὸς, σκύφῳ χρυσῷ τὴν ὀφρὺν [b] καλλοπισμένος. ὁμοια δὲ τούτοις ἐν τῆ Λιβύη, ϗ παρὰ Σκύθαις, ϗ Θραξὶ γιγνόμενα ἐν τοῖς βασιλείοις ἦν ὁρᾶν, μοιχεύοντας, φονεύοντας, ἐπιβουλεύοντας, ἁρπάζοντας, ὀρχουμένους, δεδιότας, ὑπὸ τ οἰκειοτάτων προδιδομένους.

Καὶ τὰ μὲ τ βασιλέων τοιαῦτα παρέχε μοι ἡ Δατρίβη· τὰ δὲ τ ἰδιωτῶν πολὺ γελοιότερα. ϗ γὰρ αὖ κἀκείνους εἶδον, Ἑρμόδωρον μὲ τ Ἐπικούρειον, χιλίων ἕνεκα δραχμῶν ἐπιορκοῦντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα περὶ [c] μισθῆ τῷ μαθητῇ δικαζόμενον, Κλεινίαν δὲ τ ῥήτορα ἐκ τῆ [d] Ἀσκληπείου φιάλην ὑφαιρούμενον, τ δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χαμαιλυπείῳ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τὰς ἄλλας λέγοιμι,

& Antigonum ſtupro ſororum ſuam polluentem, & miſcentem Attalo venenum filium; & rurſus ab altera parte mulierculam quam Arſaces interficeret, & Eunuchum Arbacem, dum gladium ſtringit in Arſacen. Spartinus autem Medus e convivio à ſatellitibus foras trahebatur pede, ſcypho aureo contuſus circa ſupercilium. Similia hiſce & apud Scythas & Thraces fieri in regiis videre erat, adulteros, homicidas, inſidiatores, raptores, perjuros, metuentes, proditos a familiariſſimis.

16. Ac regum quidem res ſic me detinuerunt. Privatorum autem multo magis ridiculae. Nam illos etiam videbam, Hermodorum Epicureum propter mille drachmas pejerare; Stoicum Agathoclem de mercede litigare cum diſcipulo; Cliniam rhetorem ex Aeſculapii templo phialam ſubducere; Cynicum Herophilum pernoctare in fornice. Quid enim dicam alios? qui pa-

ric-

a Σπαρτῖνος] Σπατῖνος O. & Fl. Vulgata eſt in cett. & P. b Καλλοπισμένος] Nil mut. J. Fl. Fr. P. c Μισθοῦ] Sic P. L. O. Μισθῶν editum ante, nec male. d Ἀσκληπιείῳ] Ἀσκληπιοῦ O.

99. Τὴν ὀφρὺν κατηλοπισμένος] Διατιθρυμμένος, τιθορισμένος, συντετριμμένος. ἀλλοῖος δὲ τὸ συντρίψαι, ἢ τύψαι. V. (Unde παρελοίας. C.)

8. Διατριβῶν] Τὴν Δατρίβων ἐνταῦθα ἐπὶ τῆ αὐτοῦ σπουδαιομβίᾳ παρείληφεν, ἐφ' ᾗ ἐ ἐν τῷ Προμηθεῖ πέπτωκεν. V.

15. Ἐν τῷ χαμαιλυπείῳ] Παρὰῳ. V.

polis imperium fortiter tenuit. Ad *Diodor.* XIX. amandor. *M. du S.* (Sed vid. Addenda.)

92. Καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα — ϗ Ἀττάλῳ &c.] Vellem nos docuiſſet Lucianus, qui fuerit ille Antigonus, qui nurum ſuam adulterio polluit, & Attalus ille a filio veneno ſublatus. Nam cum fuerint plures Antigoni, & plures Attali, dubium eſt, de quibus loquatur noſter auctor. Nullus enim quod ſciam eorum, qui exſtant hiſtoricorum, ea facinora notavit. De Antigono certe Coclite egregia inter patrem & filium usque ad mortem concordia vetat nos intelligere. Tum Philam Antipatri jam provectam ætate duxerat, & ideo adulterii minus ſuſpectam: Deidamiam vero, quam duxit Moloſſidis Regis filiam, nunquam Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reliquerat, quando in Aſiam patri laturus auxilium ivit. De Antigono Gonata dicta crederem magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet hiſtoria. J. P. & G. (Conf. iterum Addenda.)

93. Ἀττάλῳ] Philadelphum tangere videtur, qui a ſororis filio, non a ſuo, veneno necatus eſt. *Strab.* XIII. *Appian.* *M. du S.*

95. Ἀρσάκην] Quem Arſacem, aut a quo haec indita afferat, neſcio. *M. du S.*

Ibid. Γύναιον] Uxorem, an pelicem? *F. G.*

97. Σπαρτῖνος] Hic mihi prorſus ignotus. *M. du S.*

10. Ἑρμόδωρον] Haec jam aevi recentioris, quod mille illae indicant drachmae; ſtipendium enim notant Philoſophis ab Antonino aſſignatum. Vid. *Eun.* c. 3. & Notas. *M. du S.*

92. Ἀγα-

rietes perfoderent, qui cauſſas haberent, qui fenori darent, qui exigerent? in univerſum enim varium quoddam & omnigenum erat ſpectaculum. SOD. Verum etiam talia bene eſſet ſi diceres. Videntur enim non vulgarem tibi praebuiſſe voluptatem. MEN. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non poteſt, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum ſumma rerum capita talia videbantur, qualia Homerus ait fuiſſe, in ſcuto *expreſſa*. Hic enim epulae erant ac nuptiae, ab altera parte judicia & conciones; alia parte ſacrificabat aliquis, in vicinia autem lugens alius appa-
rebat. Et quoties ad Geticam reſpicerem, pugnantes videbam Getas; quoties vero transirem ad Scythas, videre erat errantes in plauſtris: paullum vero deflexo in partem alteram oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoenix, & Cilix latrocinabatur, flagellis caedebatur Laco, Athenienſis litigabat.

17. Cumque eodem tempore fierent haec

τὺς τοιχωρυχῶντας, τὺς δικαζομένους, τὺς δανείζοντας, τὺς [c] ἀπαιτῦντας; ὅλως γὰρ ποικίλη τις καὶ παντοδαπὴ ἦν ἡ θέα. ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. ἔοικε γὰρ καὶ τύχῃσαι τερπωλῆς [f] σοι [g] παρεχήσεσθαι. ΜΕΝ. Πάντα μὲν ἔξῆς διελθεῖν, ὦ φιλότης, ἀδύνατον, ὅπως γε καὶ ὁρᾶν αὐτὰ ἔργον [h] δυσχερὲς ἦν. τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, [i] οἷα φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· ἦ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι, καὶ γάμοι, ἑτέρωθι δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλησίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθυέ τις· [k] ἐν γειτόνων δὲ πενθῶν ἄλλος ἐφαίνετο, καὶ ὅτε μὲν εἰς τὴν Γέλικην ἀποβλέψαιμι, πολεμοῦντας ἂν ἑώρων τὺς Γέτας· ὅτε δὲ μεταβαίην ἐπὶ τὺς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν ἦν ἰδεῖν. μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸ ὀφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα, τὺς Αἰγυπτίους γεωργοῦντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ Φοίνιξ [l] δὲ ἐνεπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλήστευε, καὶ ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο.

Ἁπάντων τούτων οὕτω τοῦ αὐτοῦ γινομένων

[a] Ἀπαιτοῦντας] Sic *J. Fl. Fr.* P. &c. [f] Σοι] Deeſt in O. [g] Παρεχήσεσθαι] Παρεχώσεσθαι P. [h] Δυσχερὲς] Omiſit O. [i] Οἷα] Ὅσα *Fl.* male. Οἷα ectt. & P. [k] Ἐν γειτόνων] Ἐγγειτόνων O. [l] Δὲ] Omiſit O.

22. [a] Τραπεζῶν] Τάφων. *V.*
24. Ἐναγὼν τῷ] Δικαιῶν. *V.* (Aliter videtur legiſſe quam in hodiernis Codd. *M. du S.*)
27. Εἰλαπίναι] †Εὐαγχίαι, ἄριστοι. *V.*
31. Τῶν Γετῶν ἀποβλέψαιμι] Τὴν [b] Γετῶν [c] χώραν. οἱ δὲ Γέται ἔθνος βάρβαρον καὶ ἄγριον, ὁ Ῥωμαίων κολαξευόμενον, καὶ μέχρι φόνου ἀπαγωγῆς παπαινόμενον Ῥωμαίους, ὑπὸ Τραϊανοῦ ὕστερον ἔτους ἐξολοθρεύθη. Δικαιοῦλος χρήμασι βασιλεὺς, ἅπερ τὸ πρῶτον ἔθνος εἰς παταράκτους πέσεσιν ἀνθρώπους. ἰκάσεις δ' ἔθνος ἐπιτηδείως λόγοις. *V.* (Κρίττων δὲ ταῖς Γετικοῖς. Gens fera & barbara & immitiſſima. *G.*)

[a] Τραπεζῶν] Τραπεζῶν. Lectum antea miſere.
† Εὐαγχίαι] Εὐαγχίαις Edita prave.

‡ Hi ab aliis Daci vocantur. Vide *Xiphilinum* in Trajano. *J. Cler.*

12. Ἀγαθοκλέα] Diverſus hic videtur ab ejusdem nominis duobus, tribusve a noſtro memoratis. Certe Peripateticus ille dicitur, qui memoratur Δημων. c. 29. *M. du S.*
13. Κλεινίαν] Ignotus hic mihi, uti & ſequens *Herophilus*. *M. du S.*
18. Ἀπαιτοῦντας] Forſan ἀπατῶντας, aut ἐπαιτῶντας. *M. du S.*
21. Οἱ τὴν τυχοῦσαν] Sic ſupra *Eun.* c. 11. οἱ τὸν τυχόντα ἀλφιτῶν. Et *Piſc.* c. 17. οἱ τοῦς τυχοῦσι θρίοις, ubi & alia addidimus. Addi etiam poſſet *Alexiphr.* III. Ep. 59. ἐχ ὁ τυχὼν. *Non vulgaris aliquis.* Sed pluribus nihil eſt opus. *J. F. R.*
27. Οὗ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι] Eraſmus: *ubi erant convivia.* cum ſit, *alibi erant convivia.* Sic Ariſtoteles in Oeconomico quater uſus eſt ὅ pro *alibi*. *J. G. G.*
Ibid. Εἰλαπίναι] *Homer.* Il. Σ. 94. *M. du S.*
30. Ἐν γειτόνων] Hoc verum eſſe, vid. ſupra c. 8. pr. *J. F. R.*
37. Ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο] Vide *Fugit.* c. 38. &c. & *Dipſad.* c. 46. *M. du S.*

τῶν χρόνον; ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν ἔτ' ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις μισθωσάμενος πολλοὺς χορευτὰς, μᾶλλον δὲ πολλοὺς χορούς, ἔπειτα προτάξειε τῶν ᾀδόντων ἑκάστῳ, τὴν συνῳδίαν ἀφέντα, ἴδιον ᾄδειν μέλος. φιλοτιμουμένου δὲ ἑκάστου, καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος, καὶ τὸ [a] πλησίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφωνίᾳ προθυμουμένου, ἆρα ἐνθυμῇ πρὸς Διὸς οἷα γένοιτ' ἂν ἡ ᾠδή; ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μένιππε, παγγέλοιος καὶ τέλαραγμένη. MEN. Καίμην, ὦ ἑταῖρε, τοιοῦτοί πάντες εἰσὶν οἱ ὅπὶ γῆς χορευταὶ, καὶ τοιαύτης ἀναρμοστίας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, ἃ μόνον ἀπῳδὰ φθεγγομένων, [b] ἀλλὰ καὶ ἀνομοίους τὰ σχήματα, καὶ ταναντία κινουμένων, καὶ ταὐτὸν οὐδὲν ἐπινοούντων, ἄχρις ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, οὐκ ἔτι δεῖσθαι λέγων. τηνικαῦτα δὲ ὅμοιοι πάντες ἤδη [c] σιωπῶντες, οὐκ ἔτι τὴν συμμιγῆ ἐκείνην [d] καὶ ἄτακτον ᾠδὴν ἀπᾴδοντες, ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ [e] καὶ πολυειδεῖ τῷ

omnia, jam potes cogitare, quis iste cinnus visus sit. Velut si quis saltatoribus conductis pluribus, vel choris potius, deinde jubeat, canentium unumquemque, relicto concentu, suum sibi carmen canere: studiose autem faciente unoquoque, & suum peragente *canticum*, & superare vocis magnitudine alios conante, numquid cogitatione comprehendis, per Jovem, qualis ille cantus futurus sit? SOD. Omnino equidem, Menippe, ridiculus maxime & confusus. MEN. Verum, sodalis, tales sunt omnes in terra saltatores: & ex tali inconcinnitate vita hominum constructa est, non voces modo dissonas edentium, sed figura etiam & habitu dissimilium, contrarioque se motu moventium, & nihil idem cogitantium, donec unumquemque illorum de scena choragus exigat, non amplius illo opus esse dicens. Ab eo inde tempore similes omnes jam tacentes, nec amplius confusum illum & inordinatum cantum invicem turbantes. Verum in ipso hoc vario & multifor-

a Πλησίον] Πλησ. cum duabus virgulis transversis O. b Ἀλλὰ —— κινουμένων] Octo haec verba desunt in O. c Σιωπῶντις] Σιωπῶντων *J.* d Καὶ ἄτακτον] Omisit O. e Καὶ πολυειδεῖ] Desunt in O. & *Fl.*

40. Ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν ἔτ'] Κυκεὼν πῶμα ἐστὶν ἐξ οἴνου & μέλιτος & * ἀλφίτων & ὕδατος συγκεκραμένον. ἐπειδὴ δὲ † ἀπὸ πολλῶν σύγκειται ὁ βίος, διὰ τοῦτο εἰκότως κυκεῶνα ἐκάλεσεν. *V.*

42. Παρατεταμένῳ] Παρίστασαι, ‡ καλαδυλαῖς· ὅθεν παρατεταμένῳ, ὡσεὶ λαῶν, ἤγουν, καλαστρηνίᾳ. παρατέτασται, ἐπίτασιν σοι τίθησι. *V.*

50. Γέλοιος] § Γέλοιος & γελοῖος διαφέρουσι γέλωτος μὲν γὰρ ὁ γέλοιος ἄξιος γέλωτος· γελοῖος δὲ γελαστικός. *V.*

54. Ἀπῳδὰ] Ἔξω τῆς ᾠδῆς. *V.*

* Ἀλφίτων] Ἀλφίτου edita. Et mox *συγκείμενον* pro *συγκεκραμένον*. Quae ex C. emendavit *M. du S.*

† Ἀπὸ πολλῶν] Et hoc & reliqua ex C. emendavit Idem. Vulgatum enim erat ex V. Ἀπέλλων λέγω ἐκ πολλῶν συγκεῖσθαι τὸν βίον.

‡ Καλαδυλαῖς] Corruptum hoc esse, adscripsit *M. du S.* Non vero quomodo sanandum. Neque ego quidquam divinando adsequor; ita alienum hic est hoc verbum. *J. F. R.*

§ Γέλοιος] Confer supra de hac differentia, ad *Jov. Trag.* c. 33. Videtur autem Schol. hic in Lucismo γέλοιος pro σιγγέλοιος legisse, festivans ne an neveta, nescio. Sed σιγγέλοιος melius. *J. F. R.*

56. Ἄχρις ἂν] *Th. Mag.* Thucydidem semper ἄχρι non ἄχρις dicere, notat. Improbat ἄχρις pro *donec* etiam *Phrynich.* Sed vid. quae contra illum notamus ad *Tox.* c. 13. Et anne mox ἐκπῴδοῖεν pro ἀπ. leg? *J. F. R.*

57. Τῆς σκηνῆς] Intellige τῆς βίου. *F. G.*

67. Οἰνόης] Ad Marathonem urbs. *Meurs. M. du S.*

68. Ἡ Ἀχαρνῆσι πλῆθος πεπτωκὸς] Puerilem sane plagam merentur interpretes licet viri doctissimi, tamen teterrime in omnibus editionibus hic de Acarnania somniantes: tanquam Acharnae, regio Attices, adeo carbonibus suis sit obscura, ut debuerit ab illis ignorari. *J. G.*

Ibid. Ἀχαρνῆσι] Vide *Meurs.* de Pop. Att. Adde *Palmerio Thucyd.* IV. 56. V. etiam *Gronov.* not. *M. du S.*

77. Εἶτα τὴν Κυνοσουρίαν &c.] Prima verba interpretatur *Erasmus* supine & aliud agens, vel ut jam dixi, adhuc juvenis & nondum ad culmen eruditionis evectus, ad quod postea pervenit. Nam in proclivi erat emendare & legere Κυνοσουρίαν, quae fuit regio inter Argivos & Lacones semper controversa. *Thucyd.* L. V. ἦν τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι εἴξαντες ἀλλήλοις ἐπιτρέπειν σφίσι γενέσθαι, ἢ εἰς πόλιν τινὰ, ἢ εἰς ἰδιώτου κρῖναι τὴν Κυνουρίαν γῆν, ἣν ἀεὶ περὶ ἀλλοφύλου μαχόμενοι ἔσχον. De ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus & Laconum cecidit, hi-

tiformi theatro ridicula ſcilicet erant, quae fierent, omnia.

18. Maxime vero illos ridere ſubiit, qui de terrae finibus contendunt, & qui magni ſibi videntur eo, quod Sicyonium campum exercent, aut Marathonis ea habent, quae ſunt vicina Oenoae, aut Acharnis jugera mille poſſident. Cum enim univerſa, ut tunc mihi ex alto videbatur, Graecia quatuor digitos lata eſſet; ea portione Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogitabam igitur, quantillum eſſet, in quo divitibus illis, ut magni ſibi viderentur, relinqueretur. Fere enim, qui illorum plurima jugera poſſidet, unam de Epicuri individuis particulis mihi videbatur colere. Deſpiciens autem in Peloponneſum quoque, ac Cynuriam deinde terram videns, recordatus ſum, de quantilla regione, quae lente Aegyptia latior non videretur, tot Argivorum & Lacedaemoniorum die uno ceciderint. Verum etiam auro ſibi placentem ſi quem viderem, quod anulos haberet octo, & phialas quatuor, vehementer hunc

θεάτρῳ πάντα μὲ γελοῖα δήπουθεν ἦν τὰ γιγνόμενα.

Μάλιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῆλθέ μοι γελᾶν τοῖς περὶ γῆς ὅρων ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα φρονοῦσιν ὅτι τῷ [f] τὸ Σικυώνιον πεδίον γεωργεῖν, ἢ Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰνόην, ἢ [g] Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεκτῆσθαι χίλια. ἡ γῆν Ἑλλάδος ὅλης, ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων ὕσης τὸ μέγεθος [h] τεττάρων, κατὰ λόγον, οἶμαι, ἡ Ἀττικὴ πολλοστημόριον ἦν. ὥστε ἐνενόουν ἐφ' ὁπόσῳ τοῖς πλουσίοις τούτοις μέγα φρονεῖν καὶ ἐλελείπετο. σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπλεθρότατος αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ἐδόκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν [i] Κυνουρίαν γῆν ἰδών, ἀνεμνήσθην περὶ ὅσου χωρίου, κατ' ὀλίγον [k] φακοῦ Αἰγυπτίου πλατύτερον, τοσοῦτοι ἔπεσον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς ἡμέρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ὅτι χρυσῷ μέγα φρονοῦντα, ὅτι δακτυλίους τε εἶχεν ὀκτὼ, καὶ φιάλας τέτταρας, πάνυ καὶ ἐπὶ τούτῳ [l] ἂν ἐγέλων.

f Τὸ] Abeſt ab O. *g* Ἀχαρνῆσι] Ἀχαρνεῦσι O. *h* Τεττάρων] Τεσσάρων O. *i* Κυνουρίαν] Κυνουρείαν Edd. & O. *k* Φακοῦ Αἰγυπτίου] Αἰγυπτιακοῦ φακοῦ O. *l* Ἂν ἐγέλων] Ἀνεγέλων *Fl.* & O.

66. Τὸ Σικυώνιον πεδίον] Σικυὼν πόλις ἐστὶ Κορίνθου πλησίον. ἡ δὲ Οἰνόη περὶ Μαραθῶνα. Ἀχαρνεῖς δὲ οἱ Ἀθηναῖοι. καὶ γὰρ Ἀχαρναὶ οἱ Ἀθῆναι.

77. Τὴν Κυνουρίαν] Περὶ τῆς Κυνουρίας γῆς ἀμφισβήτουν ἀλλήλοις Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἔδοξεν οἷς τὰ διακόσια ἀφ' ἑκατέρου πλῆθος μάχεσθαι, καὶ τῷ νικήσαντι αὐτὴν τὴν χώραν. μαχομένων δὲ αὐτῶν, πλὴν τριῶν πάντες ἀπώλοντο, δύο Ἀργείων, καὶ ἑνὸς Λακεδαιμονίου. εἶτα δεξάντων Ἀργείων νενικηκέναι, καὶ ἀφ' τούτου ἀναχωρησάντων, ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ χώρας μείνας, τὸ νενικηκέναι ἐκρίθη, Ἀργείων οἰς φυγόντων καὶ ἀκριβώντων. *V.*

79. Φακοῦ πλατύτερον] ¶ Φακὸς, ὁ ὠμὸς. φακῆ δὲ, ἡ ἐψηθεῖσα. *V.*

¶ Φακὸς] Φάκος editum erat, quod audaciter ex Luciano mutavi. Alterum intactum relinquo, etſi alii φακὸν ſcribunt. Vid. *Athen.* IV. c. 15. non longe ab init. ubi φακῶν, ſed paullo poſt ter, quater, φακὸν, ſatis inconſtanter. *Stephan.* ubique φακὸς & φακῶν. Ego φακὸν ubique ex analogia mallem. Sed exhibeo ita ut invenio. *J. F. R.*

ſtoria nota eſt ex *Strabone*, Lib. VIII. Ex *Herodoto* L. I. *Plutarcho* in parallelis, & aliis. *J. P. a G.*

Ibid. Κυνουρίαν] Recte emendaſſe *Palmerium* Κυνουρίων, adfirmat Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* l. c. p. 270. No. 12. Et ſic quoque emendandum eſſe Scholiaſten Luciani, monet. Ipſeque jam recte in *Thucyd.* Κυνουρίων edi curavit, quum alii haberent Κυνυρίας, alii Κυνεσυρίας. Quare & hic vulgatum ejeci. *J. F. R.*

80. Μιᾶς ἡμέρας] Mantineenſem pugnam innuit, de qua *Thucyd.* V. 40. & ſeqq. Vide etiam Ἔπεισ. c. 24. *M. du S.*

83. Ἂν ἐγέλων] Vertitur vulgo *ridebam*; mallem *riſiſſem*. De indicativi hac poteſtate ſubjunctiva non ſemel ante dictum. Vid. ſaltem notata ad *Tox.* c. 34. No. 46. Et hic quidem tres ob cauſſas: primo quia ἂν additur, tum quia optativus εἴ τινα ἴδοιμι praemittitur: denique quod mox adjungat, *vix gravi magnitudine adparuiſſe totum Pangaeum cum ipſis metallis.* Cum igitur vix hoc viſu diſtinguere potuerit, qui annulos cujuscunque videre potuit? Immo εἴ τινα ἴδοιμι eſt: *ſi quem videre potuiſſem.* Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidiſſe dici poterit, & ſic etiam riſiſſe, verſionem non attigi. *J. F. R.*

ἐγέλων. τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετάλλοις, κεγχριαῖον ἦν τὸ μέγεθος.

ΕΤΑΙΡ. Ὦ μακάριε Μένιππε, τὴν θαυμαστὴν θέαν. αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διός, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοί, πηλίκοι διεφαίνοντο ἄνω; ΜΕΝ. Οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορὰν ἑωρακέναι, τοὺς μὲν εἰσιόντας, ἐνίους δ' ἐξιόντας, ἑτέρους δὲ ἐπανιόντας αὖθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μὲν τις, [a]τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἁρπάσας ποθὲν ἢ κυάμου λέπος, ἢ πυροῦ ἡμίτομον, θεῖ φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς καὶ λόγον τοῦ μυρμήκων βίου, καὶ οἰκοδόμους τινὰς, καὶ δημαγωγοὺς, καὶ πρυτάνεις, καὶ [b]μουσικοὺς, καὶ φιλοσόφους. πλὴν αἵγε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐῴκεσαν. εἰ δέ σοι [c]δοκεῖ μικρὸν τὸ παράδειγμα, τὸ, ἀνθρώπους εἰκάσαι τῇ μυρμήκων πολιτείᾳ, τοὺς παλαιοὺς μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θετταλῶν. εὑρήσεις γὰρ [d]τοὺς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον φῦλον, ἐκ μυρμήκων ἄνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' ἦν πάντα ἱκανῶς ἑωρᾶτο, καὶ [e]καταγέλαστός μοι, δοκοῦσά σεσεῖσθαι ἐμαυτὸν, [f]ἀνεπτόμην

Δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

[g]Οὔπω γάδιον [h]ἀνεληλύθειν, καὶ ἡ Σελήνη, γυναικείαν φωνὴν προϊεμένη, Μένιππε, quoque ridebam. Pangaeus enim totus cum metallis granum milii magnitudine aequabat.

19. SOD. O beate Menippe, admirabilis spectaculi nomine. Urbes autem, per ego te Jovem, & ipsi viri quanti superne videbantur? MEN. Puto jam saepe te formicarum forum vidisse, discurrentes in orbem alias, alias exeuntes, alias redeuntes rursus in oppidum: atque alia stercus egerit, alia raptum undecumque fabae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo currit. Verisimile autem est esse apud illas, pro portione vitae formicarum, & architectos quosdam, & demagogos, & senatores, & musicos, & philosophos. Verum ipsa cum suis viris oppida formicem maxime similia sunt. Si vero parva tibi videatur comparatio, conferre homines formicarum civitati, antiquas Thessalorum fabulas confidera. Invenies enim Myrmidonas, pugnacissimam gentem, homines ex formicis ortos. Cum ergo satis omnia visa mihi pariter ac derisa essent, concusso corpore evolavi

Atque Jovem aegida habentem & cetera numina Divûm.

20. Stadium nondum evolaveram, cum muliebrem Luna vocem emittens, *Menippe*, in-

a Τὴν] Non adest in O. b Μουσικοὺς] Δημαγωγοὺς iterum, male O. c Δοκεῖ] Deest in O. d Τοὺς] Omittit O. e Καταγελαστός] Καταγέλαστος Fl. f Ἀνεπτόμην] Ἀνεπτάμην Pell. g Οὔπω] Οὔπω J. & V2. Vulgatam ceterar. servat O. h Ἀνεληλύθειν] Ἀνελελύθειν J. male.

84. Τὸ γὰρ Πάγγαιον] Τὸ Πάγγαιον ὄρος περὶ Φιλίππους ἐστὶ τῆς Μακεδονίας χρυσοῦ μέταλλα ἔχον. V.

94. Θεῖ φέρων] Τρέχει. V.

98. Ταῖς μυρμηκιαῖς] Τοῖς τῶν μυρμήκων τόποις. V.

3. Τοὺς Μυρμιδόνας] Ὁ Αἰακὸς τῷ Διὸς ἦν υἱὸς ὃς ἐβασίλευσε. λέγει δὲ ὅτι διαφθαρὲν τὸν αὐτοῦ χάραν ὀλιγανδρῆσαν, ἠύξατο τῷ Διΐ. ὁ δὲ τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. καὶ ἀφ' τούτου Μυρμιδόνες κέκληνται. V.

8. Ἐς αἰγιόχοιο Διὸς] Λέγει ὁ Ζεὺς ὑπὸ αἰγὸς τραφῆναι, καὶ ἀφ' τούτου δῶμα τὸ αἰγὸς ἀντὶ ἀσπίδος βαστάζειν. αἰγιόχος δὲ ὁ αἰγίδα κατέχων. V.

84. Πάγ[γαιον] V. *Xenoph.* p. 324, 41. Ed. *Steph.* ubi prave legitur Παγναίῳ. *Eurip. Phl.* p. 477. C. & *Clem. Alex.* p. m. 111. C. ubi a Cadmo inventa ea metalla docet. *M. dmS.*

Ibid. Αὐτοῖς μετάλλοις] De eo hic rursus intelligendo si nondum satis monitum est, vid. *Gall.* c. 26. & infra c. 27. *J.F.R.*

98. Ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐῴκεσαν] Scribe ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐῴκεσαν. Nam μυρμηκιὰ est ὁ μυρμήκων ὀπὴ, & mox ἀνεπτόμην δώματ' εἰς Αἰγιόχοιο Διός. *J.G.G.*

7. Διασείσας ἐμαυτὸν] Et pro *concussere*, *agitare*, & pro *vexare* usitatum esse si quis nescit, adeat Rever. *Jac. Elsner.* ad *Evang. Luc.* III. 14. ubi μηδένα διασείσητε hoc Luciani aliorumque exemplis illustratur. *J.F.R.*

Ibid.

inquit, *ita tibi bene succedat! ministra mihi apud Jovem aliquid. Dixeris*, inquam, *nihil enim grave est, nisi forte ferendum aliquid sit. Legationem*, inquit, *non difficilem, & preces defer a me ad Jovem. Patientiam enim consumsi, Menippe, omnem, multa illa & molesta audiendo a Philosophis, quibus nullum aliud opus est, quam curiose de me disputare, quae sim? quanta? utrum, & quam ob caussam dimidiata aut gibbosa fiam? Et alii etiam habitari me ajunt, alii, speculi instar impendere mari, alii, quidquid quisque excogitaverit, illud mihi applicant. Denique ipsam quoque lucem furtivam esse mihi & adulterinam ajunt, quae desuper a Sole veniat: nec desinunt etiam cum hoc fratre me meo committere, & dissidium inter nos excitare velle. Nec enim satis illis erant, quae de ipso Sole dixerunt, lapidem illum esse, & massam ignitam.*

21. *Quamquam quot ego illis conscia sim, quae noctibus faciunt turpia & despuenda, severi interdiu, & viriles obtutu, & habitu graves, & conspiciendi plebeiis. Atque ego videns ista tamen taceo: nec enim decere arbitror revelari atque illuminari illas noctium*

τε, φησιν, ὕτως ὄναιο, ἀγχώμαί μα τι πρὸς τὴν Δία. λέγοις ἄν, ἦν δ' ἐγὼ, βαρὺ γὰρ οὐδέν, ἢν μή τι φέρειν δέῃ. Πρεσβείαν, φῄ, τινὰ δὲ χαλεπὴν καὶ δέησιν ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τῷ Διί. ἀπείρηκα γὰρ, [i] ὦ Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ ὑπὸ τῶν φιλοσόφων ἀκούσας, οἷς οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἔργον, ἢ τἀμὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκη, ἢ καὶ ὁπόσ' ἦν [k] τινα αἰτίαν διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος γίγνομαι. καὶ οἱ μὲν καλοικεῖάς τέ με φασίν· οἱ δὲ, κατόπτρῳ δίκην ἐπικρέμασθαι τῇ θαλάσσῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἂν ἕκαστος ἐπινοήσῃ, τοῦτό μοι προσάπτουσι. τὰ τελευταῖα δὲ, καὶ τὸ φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναί φασί [l] μοι, ἄνωθεν ἥκον παρὰ [m] τοῦ ἡλίου, καὶ ὑπ' αὐτοῦ, καὶ πρὸς τοῦτόν με, ἀδελφὸν ὄντα [n] μου, συγκρούσας, καὶ στασιάσαι προαιρούμενοι. ὑπὲρ μὲν ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς ἃ περὶ αὐτοῦ εἰρήκασι τοῦ ἡλίου, λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον πεπυρωμένον.

Καίτοι ὅσα ἐγὼ συνεπίσταμαι [o] αὐτοῖς, ἃ πράττουσι τὴν νυκτὸς, αἰσχρὰ καὶ κατάπτυστα, οἱ μεθ' ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδρώδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σχῆμα σεμνοὶ, καὶ ὑπὲρ τὸν ἰδιώτην ὑποβλεπόμενοι; καίγὼ μὲν ταῦτα ὁρῶσα, ὅμως σιωπῶ. ὑπὲρ μὲν γὰρ ἡγοῦμαι πρέπειν ἀποκαλύπτειν καὶ ἀγαφωτίσαι τὰς

i [Ω] Ἤδη O. k Τινα αἰτίαν] Τίνα τὴν αἰτίαν O. l Μοι] Μου Fl. Μοι φασί O. m Τοῦ] Γὰρ H. Γοῦν Marc. male. Τοῦ Fl. B1. J. P. &c. n Μου] Deest in O. o Αὐτοῖς] Abest ab O.

13. Βαρὺ γὰρ οὐδέν, ἢν μή τι φέρειν δέῃ] Οὐδὲν βαρὺ τὸ ἀγωνίσασθαι σοι, εἰ μὴ χρεία ἔσται *βαστάσαι τι. V.

* Βαστάσαι] Βαστᾶσαι V.

Ibid. Ἀνεπτόμην] Ἀνεπτόμην. Ἀνάπτομαι, ἀνεπτόμην, κατεπτόμην supra. F.G.

Ἀνεπτόμην] Conf. supra notata ad c. 13. & XI. J.F.R.

8. Δύμαλα] *Hesiod.* 1. Oper. J.B.

Δύμαι' ἐς &c.] *Homer.* Il. A. 222. M.du S.

17. Φιλοσόφων] Lege omnino *Plut.* de Luna. 1696. & 1727. M.du S.

20. Διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος] Verte, *dividua, aut utrinque turgida*, i. e. aequa portione divisa; aut major dimidia, minor plena. M.du S.

25. †Τὸ φῶς] Ἀναξαγόρας ταῦτα λέγει ὁ φυσικός. V.

† Τὸ φῶς] Ad aliena verba relatum hoc Scholion in sedem reduxit M.du S.

26. Φασί μοι] In Flor. Cod. φασί μου. Cætera Homerica sunt. J.B.

Ibid. Παρὰ τοῦ ἡλίου] Παρὰ γοῦν ἡλίου. Th.M.

29. Προαιρούμενοι] Et hoc deesse in O. sed admodum dubie, notarat *Selanus*. At quum necessario adsit in Edd. nihil me movet ista suspicio. J.E.R.

30. Λίθον] V. *Xen.* Ed. *Bas.* 495. B. qui Anaxagorae tribuit; *Orig.* c. Celsum. V. 238, 2. *Diog. Laert.* p. 35. A. *Schol. Pind.* ad Ol. I. p. m. 13. B. & *Suid.* M.du S.

39. Ἐπὶ

τὰς τυχλερινὰς ἐκείνας Ἀφροδίτας, καὶ τὸ ἐπὶ [a] τῆς σκηνῆς ἑκάστου βίου. ἀλλὰ καί τινα ἴδω αὐτῶν μοιχεύουσα, ἢ κλέπτουσα, ἢ ἄλλο τι τολμῶσα τυχλερινώτατον, εὐθὺς ὑπεσπασάμην τὸ νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ λιτῇ [b] ἐναρχομένους. οἱ δὲ ὑδὲν ἀνιῶσι, διασπαράττοντές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες· ὥστε, νὴ τὴν Νύκτα, πολλάκις ἐβουλευσάμην [c] μεταλλῆσαι ὅτι τορρωτάτω, ἵν' αὐτῶν μὴ τὸ βδέργον ἀκούω γλῶτταν διέφυγον. μέμνησο οὖν ταῦτα γε ἀπαγγεῖλαι τῷ Διΐ, καὶ προσθεῖναι δ' ὅτι μὴ δυνατόν ἐστί μοι ἔτι χώραν μένειν, ἢν μὴ τοὺς Φυσικοὺς [d] ἐκείνους ὑπτρίψῃ, καὶ τοὺς διαλεκτικοὺς ὑπτιομίσῃ, καὶ τὴν στοὰν καθασκάψῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν καταφλέξῃ, καὶ παύσῃ τοὺς ἐν [e] τῷ περιπάτῳ διατριβάς· ἕτω γὰρ ἂν εἰρήνην ἄγοιμι, ὁσημέραι [f] πρὸς αὐτῶν γεωμετρουμένη.

Ἔσται ταῦτα, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἄναντες ἔτεινον [g] ἐπὶ τοῦ ὁράνου,

transfigendarum rationes; *& illam inuisuque in scena vitam. Verum si quem illorum video adulterium committentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, statim nube contracta me involvo, ne ostendam multitudini viros senes, in barba prolixa, & in virtutis professione turpiter se gerentes. At illi nihil remittunt lacerare me sermonibus, & omnibus contumeliis afficere. Itaque, per Noctem, saepe cogitavi migrare quam longissime, ut illorum linguam male sedulam effingerem. Memento igitur ista renunciare Jovi, & adjicere, non posse me loco meo manere, nisi Physicos illos obterat, & os obturet dialecticis, & Porticum evertat, & comburat Academiam, finemque imponat illis in Peripato commorationibus: ita enim forte quietem agam, quam quotidie isti dimetiuntur.*

22. *Fiet istuc*, inquam, & simul ardua via caelum versus tendo,

Nul-

[a] Τῆς] Abest a *Fl.* adest in cett. & O. [b] Ἐναρχομενοῦντας] Et sic *Fl.* cum cett. [c] Μέλλησαι] Μετοικῆσαι O. [d] Ἐκείνους] Ἐκεῖσε O. [e] Περιπάτῳ] Τοῖς περιπάτοις O. P. [f] Πρὸς] Παρ' O. [g] Ἐπὶ] Aberat in *P. H.* & O. Aderat in *Fl. J. B1. S.*

39. Καὶ τὸ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἑκάστου βίου] *Τὸν ἑκάστου κατοικίδιον λέγει. εἰ μὴ ἄρα διαμέσου τοῦτο λέγει θραματούργων, ὡς ἐπὶ σκηνῆς ἑκάστου τῶν ἀνθρώπων ἀφειωμένου, ἅτε ἄλλα μὲν ὄντος, ἄλλα δὲ ἀξιοῦντος δοκεῖν. V.*

49. † Ἵνα] *Τοπικὸν τοῦτο ἀντὶ τοῦ ὅπου. V.*

* Τὸν ἑκάστου] Ante haec verba in Editis addebatur: ἀλλὰ καί τινα ἴδω αὐτῶν. Quae *Solanus* merito delevit.

† Ἵνα] Hoc Scholium in V. & Impr. prave ad ἵνα μὴ δείξω referebatur, quod praecessit. Ego vero suo loco reddidi. *M. du S.*

39. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς] An ἀπὸ τῆς σκηνῆς; *post scenam.* Placet. *F. G.*

Ἐπὶ τῆς σκηνῆς] Sic *Chrysost.* Ὁμ. κ'. Ἀντιοχ. καθάπερ ἡδὺ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἰδόντι βασιλέα βλάπτειν, de Elia. *M. du S.*

Ἐπὶ τῆς σκηνῆς] Placet mirifice quantum ad sententiam, quod Erasmus dedit, *in vperto:* sed quomodo cum verbis Graecis ut leguntur in libris, quos consulere potui omnibus, conciliari possit, non apparet. Vellem legeretur ὑπὸ τῆς σκηνῆς. Dum illud ostendatur, sequi forte praestat verba, ut nunc habemus. Non vult revelare Luna vitam illorum, quam scenica sit, quam ficta, & intus turpis. *J. M. G.*

56. Ἐν περιπάτῳ] Adleverat orae Ed. *Graev.* Cl. *Hemsterhusius*, adeundum *Ex. Spanh.* ad *Aristoph.* Ranas vs. 973. Ubi autem *Aristoph.* Ἐξυλλίους, καὶ περιπάτους, καὶ τοιτλίοισι μικροῖς. *Concisis disputationibus, & verbis minutis.* Ad quae *Spanh.* „ Περιπάτων voce „ infra quoque utitur v. 984. Οὐ σοὶ γάρ ἐστι περίπατος „ καλλίστα περί γε τούτου. *Neque enim pulchra tibi est* „ *disputatio ea de re*". Ubi Scholiastes: περιπατεῖ γε. Διαλεγεται. Lucianumque h. l. adducit. Unde quidem non conficitur, hicne cum O. & P. plurali num. hanc vocem legendam, an singulari, cum vulgata: sed singularis hic videtur aptior, quia quando περίπατοι pro disputationibus ipsis usurpatur, figuratum est; hic vero locus ipse designatur, quia Διαλεκτικοὶ ἐν περιπάτῳ dicuntur, & Academia additur. *J. F. R.*

58. Πᾶν

Nulli ubi comparent hominumve boumve labores.

Paullo poſt ipſa quoque Luna parva mihi videbatur, terramque jam occultabat. A dextris autem relicto ſole inter aſtra volans, tertio die appropinquavi caelo. Ac primo quidem ſtatueram ſtatim ſicut eram ingredi, facile enim futurum putabam, uti laterem, qui ex dimidia parte eſſem aquila; aquilam autem ab antiquo inde familiarem Jovi eſſe noveram. Deinde vero cogitabam, celeriter me deprehenſum ab illis iri, qui alteram vulturis alam affixam haberem. Optimum ergo ratus illud periculum non ſubire, accedens pulſo januam. Exaudit Mercurius, & explorato nomine, abit celeriter nunciaturus Jovi. Ac paullo poſt intro vocor, metuens ſane ac tremens, deprehendoque ſimul aſſidentes omnes, neque vero ſolicitudinis expertes: inſperata quippe iſta mea peregrinatio aliquantum illos commo-

Ἔνθα ᵏ μὲ οὔτε βοῶν, οὔτ' ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα.

Μετ' ὀλίγον γὰρ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι καὶ θεωρᾶτο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, ἅμα τοῖς ἀστέρων πετόμενος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ· καὶ τὸ μὲν πρῶτον εἰσόδῳ μοι, ὡς εἶχον εὐθὺς εἴσω παριέναι, ῥᾳδίως γὰρ ὤμην λήσειν, ἅτε ἐξ ἡμισείας ὢν ἀετός· τὸ δὲ ἀετὸν ὑπὸ παλαιᾶς συνήθους τῷ Διὶ. ὕστερον δὲ ἐλογισάμην ὡς τάχιστα καταφωράσουσί με, γυπὸς τὴν ἑτέραν πτέρυγα περικείμενον. ἄριστον γὰρ κρίνας τὸ μὴ παρακινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν θύραν. ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τὸ ὄνομα ἐκπυθόμενος, ἀπῄει κατ' σπουδὴν φράσων τῷ Διί, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήθην πάνυ δεδιὼς καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους, οὐδὲ αὐτοὺς ἀφρόντιδας· ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου καὶ ἐπιδημίας. καὶ

ᵏ Μὲν] *Mon* marg. *A*1. ante μὲ inſerit. ⁱ Αἰετὸς] Jam & ſic O. cum quater ante αἰετὸς.

58. Πρὸς αὐτῶν] Non opus eſſe παρ' legere cum O. ſed vulgatam probam eſſe, vix teſtimoniis indiget: vide tamen ſic πρὸς ὑμῶν. *Timon.* c. 9. f. ibid. c. 5. 15. & 25. *J.F.R.*

59. Ἔσαι ταῦτα] Sic ſupra in *Alex. ſeu Pſeudom.* c. 22. f. ἔσαι πάντα, ὁπόταν ἐθελήσω ἐγώ. Ubi vid. notata, quibus addere liceret non ita longe abeuntem *Alciphr.* I. Ep. 32. Μηδὲ κρίττονι εἴη σοι τυχεῖν ἐρᾶς οὗ. Ubi εἴη. pro *fiat*, *contingat* ſimiliter poſitum: ſed nihil adeo ſingulare hoc eſt, & eſt feſtinandum. *J.F.R.*

61. Ἔνθα μὲ] *Homer.* Od. K. 98. *M. du S.*

Ἔνθα μὲ] Quia μὲ in *Homeri* l. d. eſt, ſervavi illud quidem; ſed μοι quod marg. *Aldina* exhibet, ad ſenſum in Luciano convenientius duco; ſi pro μὲ ſubſtituatur, non addatur, quod verſus reſpueret. *J.F.R.*

67. Ἔδοξεν μοι ὡς εἶχον εὐθὺς εἴσω παριέναι] Benedictus *mihi ut habebam illico videbar ingreſſurus.* Quanto rectius & elegantius Eraſmus: *mihi viſum eſt protinus ita ut eram, introire.* Notiſſima formula tam Graeca quam Latina. *J.G.*

74. Ἐκοπτον —— τὴν θύραν] In *Act. Apoſt.* XII. 13. eſt κρούειν τὴν θύραν. Sed utrumque dici docet *J. Elſn.* Obſerv. T. I. p. 411. Plura Cl. *Graev.* ad *Soloeciſmum*, haud ita longe a fin. ubi monet veterum januas extrorſum verſas, & exeuntem aeque pulſaſſe fores, atque intrantem. Vid. interim *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 1098. ubi κόπτων τὴν θύραν quoque occurrens ita exponit: „ *Eumoeris* Mſ. in Dictionibus Atticis: Κόπτει „ τὴν θύραν, ἔξωθεν· Τοφιεῖ δὲ ὁ ἔνδοθεν, Ἀττικῶς. κρούει „ δὲ Ἑλληνικῶς. Sic *Ariſtoph.* Acharn. 401. κόψω τὴν „ θύραν. In *Concion.* vero 982. κρούσας τὴν θύραν, „ *pulſabis januam.* *J.F.R.*

78. Ἅμα] Μὲν hic male eſſe in Ed. *Par.* notat *Solan.* falſo. Nam & haec ἅμα cum cett. habet, aeque ac O. *J.F.R.*

79. Ὑπετάραττε —— τὸ αὐτὸν τρόπον ἐκπεπληγμένους] Vide ineptias interpretum haec verba ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου καὶ ἐπιδημίας. καὶ ὅσοι οὐδέπω πάντας ἀθρόους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τὸ αὐτὸν τρόπον ἐκπεπληγμένους, ſic vertentium: *Non nihil enim ipſos turbabat, novus & inopinatus adventus meus, & quod nunquam futurum expectabant, ut omnes homines ad eundem morem alati venirent.* In qua verſione nihil ſani. neſcierunt ὅσοι οὐδέπω, & ὅσοι ὕπω eleganti idiotiſmo Graecis ſignificare *jam jam*, *paulo poſt*, quod dudum obſervavit magnus *Budaeus.* Verte: *Turbabat enim eos non nihil nec opinus meus adventus*, & *quod ſtatim* vel *mox omnes homines ad eundem modum alatos adventuros putarent.* *J.G.G.*

τὰς νυκτερινὰς ἐκείνας ἀγωγὰς, καὶ τὸ ἐπὶ [a] τῆς σκηνῆς ἑκάστου βίου. ἀλλὰ καὶ τινα ἴδω αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώτατον, εὐθὺς ὑπεσπασάμην τὸ νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ ἀρετῇ [b] ἐναρχομένους. οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιῶσι, διασπαράττοντές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες· ὥστε, νὴ τὴν Νύκτα, πολλάκις ἐβουλευσάμην [c] μετοικῆσαι ὅτι πορρωτάτω, ἵν' αὐτῶν ἧττον ἀκούω καλασκάπτῃ τὴν γλῶτταν διέφυγον. μέμνησο οὖν ταῦτα γε ἀπαγγεῖλαι τῷ Διΐ, καὶ προσθεῖναι δ' ὅτι μὴ δυνατόν ἐστί μοι ἔτι χώραν μένειν, ἢν μὴ τοὺς Φυσικοὺς [d] ἐκείνους ὑπτρίψῃ, καὶ τοὺς διαλεκτικοὺς ὑπορύσσῃ, καὶ τὴν στοὰν καλασκάψῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν καλαφλέξῃ, καὶ παύσῃ τὰς ἐν [e] Περιπάτῳ διατριβάς· ὕτω γὰρ ἂν εἰρήνην ἄγοιμι, ὀλίγας ἡμέρας [f] πρὸς αὐτῶν γεωμέτρημένη.

Ἔσται ταῦτα, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἀναντὲς ἔτεινον [g] ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ,

transfigendarum rationes; & illam uniuscujusque in scena vitam. Verum si quem illorum video adulterium committentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, statim nube contracta me involvo, ne ostendam multitudini viros senes, in barba prolixa, & in virtutis professione turpiter se gerentes. At illi nihil remittunt lacerare me sermonibus, & omnibus contumeliis afficere. Itaque, per Noctem, saepe cogitavi migrare quam longissime, ut illorum linguam male sedulam effugerem. Memento igitur ista renunciare Jovi, & adjicere, non posse me loco meo manere, nisi Physicos illos obterat, & os obturet dialecticis, & Porticum evertat, & comburat Academiam, finemque imponat illis in Peripato commorationibus: ita enim forte quietem agam, quam quotidie isti dimetiuntur.

22. *Fiet istuc*, inquam, & simul ardua via caelum versus tendo,

Nul-

a Τῆς] Abest a *Fl.* adest in cett. & O. b Ἐναρχομένους] Et sic *Fl.* cum cett. c Μετοικῆσαι] Μετοικίσαι O. d Ἐκείνους] Ἐκεῖσε O. e Περιπάτῳ] Τοῖς περιπάτοις O. P. f Πρὸς] Παρ' O. g Ἐπὶ] Aberat in *P. H.* & O. Aderat in *Fl. J. B1. S.*

39. Καὶ τὸ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἑκάστου βίου] * Τὸν ἑκάστου κατοικίαν λέγει. εἰ μὲν δημόσιος ὁ τοῦτο λέγει δραματοῦργος, ὡς ἐπὶ σκηνῆς ἑκάστου τῶν ἀνθρώπων διαζῶντος, ἄτοπα ἄλλα μὲν ὄντος, ἄλλα δὲ ἀξιοῦντος δικεῖν. *V.*

49. † Ἵνα] Τοπικὸν τοῦτο ἀντὶ τοῦ ὅπου. *V.*

* Τὸν ἑκάστου] Ante haec verba in Editis addebatur: ἀλλὰ καὶ τινα ἴδω αὐτῶν. Quae *Solanus* merito delevit.

† Ἵνα] Hoc Scholium in V. & Impr. prave ad ἵνα μὴ δείξω referebatur, quod praecessit. Ego vero suo loco reddidi *M. du S.*

39. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς] An ἀπὸ τῆς σκηνῆς; *post scenam.* Placet. *F. G.*

Ἐπὶ τῆς σκηνῆς] Sic *Chrysost.* Ὁμ. κ'. Ἀντιοχ. καθάπερ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἐδόκει βασιλεὺς βλέπειν, de Elia. *M. du S.*

Ἐπὶ τῆς σκηνῆς] Placet mirifice quantum ad sententiam, quod Erasmus dedit, *in operto:* sed quomodo cum verbis Graecis ut leguntur in libris, quos consulere potui omnibus, conciliari possit, non apparet. Vellem legeretur ὑπὸ τῆς σκηνῆς. Dum illud offendatur, sequi forte praestat verba, ut nunc habemus. Non vult revelare Luna vitam illorum, quam scenica sit, quam ficta, & intus turpis. *J. M. G.*

56. Ἐν περιπάτῳ] Adleverat orae Ed. *Graev.* Cl. *Hemsterhusius*, adeundum Ex. *Spanh.* ad *Aristoph.* Ranas vs. 973. Ibi autem *Aristoph.* Ἐκκλησίαις, καὶ περιπάτοις, καὶ τοξοτηρίοις μικροῖς. *Concisis disputationibus, & verbis minutis.* Ad quae *Spanh.* „ Περιπάτων voce „ infra quoque utitur v. 984. Οὐ σοὶ γάρ ἐστι περίπατος „ κάλλιστα περί γε τούτου. Neque enim pulchra tibi est „ disputatio ea de re". Ubi Scholiastes: περίπατοι γε, διατριβαί. Lucianumque h. l. adducit. Unde quidem non conficitur, hicne cum O. & P. plurali num. hanc vocem legendam, an singulari, cum vulgata: sed singularis hic videtur aptior, quia quando περίπατοι pro disputationibus ipsis usurpatur, figuratum est; hic vero locus ipse designatur, quia διατριβαὶ ἐν περιπάτῳ dicuntur, & Academia additur. *J. F. R.*

58. Πρὸς

Nulli ubi comparent hominumve bovumve labores.

Paullo poſt ipſa quoque Luna parva mihi videbatur, terramque jam occultabat. A dextris autem relicto ſole inter aſtra volans, tertio die appropinquavi caelo. Ac primo quidem ſtatueram ſtatim ſicut eram ingredi, facile enim futurum putabam, uti laterem, qui ex dimidia parte eſſem aquila; aquilam autem ab antiquo inde familiarem Jovi eſſe noveram. Deinde vero cogitabam, celeriter me deprehenſum ab illis iri, qui alteram vulturis alam affixam haberem. Optimum ergo ratus illud periculum non ſubire, accedens pulſo januam. Exaudit Mercurius, & explorato nomine, abit celeriter nunciaturus Jovi. Ac paullo poſt intro vocor, metuens ſane ac tremens, deprehendoque ſimul aſſidentes omnes, neque vero ſolicitudinis expertes: inſperata quippe iſta mea peregrinatio aliquantum illos commo-

Ἔνθα ᾗ μήτε βοῶν, μήτ' ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα.

Μετ' ὀλίγον γὰρ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι καὶ θεωρᾶτο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, διὰ τῶν ἀστέρων φερόμενος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ· καὶ τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἐδόκει μοι, ὡς εἶχον εὐθὺς εἴσω παριέναι, ῥᾳδίως γὰρ ὤμην διαλαθεῖν, ἅτε ἐξ ἡμισείας ὢν ἀετός· τὸν δὲ ἀετὸν ὀπιστάμην ἐκ παλαιοῦ συνήθη τῷ Διΐ. ὕστερον δὲ ἐλογισάμην ὡς τάχιστα καταφωράσουσί με, γυπὸς τὴν ἑτέραν πτέρυγα προσκείμενον. ἄριστον γοῦν κρίνας τὸ μὴ παραινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν θύραν. ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τὸνομα ἐκπυθόμενος, ἀπῆει κατὰ σπουδὴν φράσων τῷ Διΐ, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήθην πάνυ δεδιὼς καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους, οὐδὲ αὐτοὺς ἀφρόντιδας· ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου καὶ ἐπιδημίας. καὶ

b Μὴν] *Mox* marg. *A*1. ante ᾗ inſerit. *i* Ἀετὸς] Jam & ſic O. cum quater ante αἰετὸς.

58. Πρὸς αὐτῶν] Non opus eſſe παρ' legere cum O. ſed vulgatam probam eſſe, vix teſtimoniis indiget: vide tamen ſic πρὸς ἡμῶν. *Timon.* c. 9. f. ibid. c. 5. 15. & 25. *J.F.R.*

59. Ἔσται ταῦτα] Sic ſupra in *Alex. ſeu Pſeudom.* c. 22. f. ἔσται πάντα, ὁπόταν ἐθελήσω ἐγώ. Ubi vid. notata, quibus addere liceret non ita longe abeuntem *Alciphr.* I. Ep. 32. Μηδὲ κρείττονος εἴη σοι τυχεῖν ἐρασθῆναι. Ubi εἴη. pro *ſiat*, *contingat* ſimiliter poſitum: ſed nihil adeo ſingulare hoc eſt, & eſt feſtinandum. *J.F.R.*

61. Ἔνθα ᾗ] *Homer.* Od. K. 98. *M. du S.*

Ἔνθα μὴ] Quia μὴ in *Homeri* l. d. eſt, ſervavi illud quidem; ſed μοι quod marg. *Aldina* exhibet, ad ſenſum in Luciano convenientius duco; ſi pro μὴ ſubſtituatur, non addatur, quod verſus reſpueret. *J.F.R.*

67. Ἐδόκει μοι ὡς εἶχον εὐθὺς εἴσω παριέναι] Benedictus *mihi ut habebam illico videbar ingreſſurus.* Quanto rectius & elegantius Eraſmus: *mihi viſum eſt protinus ita ut eram, intraire.* Notiſſima formula tam Graeca quam Latina. *J.G.*

74. Ἐκοπτον —— τὴν θύραν] In *Act. Apoſt.* XII. 13. eſt κρούειν τὴν θύραν. Sed utrumque dici docet *J. Elſn.* Obſerv. T. I. p. 411. Plura Cl. *Graev.* ad *Soloeciſtam*, haud ita longe a fin. ubi monet veterum januas extrorſum verſas, & exeuntem aeque pulſaſſe fores, atque intrantem. Vid. interim *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 1098. ubi κόπτων τὴν θύραν quoque occurrens ita exponit: „ *Eumoeris* Mſ. in Dictionibus Atticis: Κόπτει „ τὴν θύραν, ἔξωθεν τοφεῖ δὲ ὁ ἔνδοθεν, Ἀττικῶς. κροτεῖ „ δὲ Ἑλληνικῶς. Sic *Ariſtoph.* Acharn. 401. πάλιν τὴν „ θύραν. In *Concion.* vero 982. κρούσῃς τὴν θύραν, *pulſabis januam.* *J.F.R.*

78. Ἅμα] Μὴν hic male eſſe in Ed. *Par.* notat *Solan.* falſo. Nam & haec ἅμα cum cett. habet, aeque ac O. *J.F.R.*

79. Ὑπετάραττε —— τὸ αὐτὸν τρόπον ἐπτοημένους] Vide ineptias interpretum haec verba ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου καὶ ἐπιδημίας. καὶ ὅσοι ἐδόκουν πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτοημένους, ſic vertentium: *Non nihil enim ipſos turbabat, novus & inopinatus adventus meus, & quod nunquam futurum expectabant, ut omnes homines ad eundem morem alati venirent.* In qua verſione nihil ſani. neſcierunt ὅσοι ἐδόκουν, & ὅσον ἔπω eleganti idiotiſmo Graecis ſignificare *jam jam, paulo poſt*, quod dudum obſervavit magnus *Budaeus.* Verte: *Turbabat enim eos non nihil nec opinus meus adventus*, & *quod ſtatim* vel *mox omnes homines ad eundem modum alatos adventuros putarent.* *J.G.G.*

καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον [a] ἐπτερωμένους.

Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ [b] τε καὶ τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδών, φησὶ,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες;

ἐγὼ δὲ, ὡς τοῦτ' ἤκουσα, μικρῇ μὲ ἐξέθανον πρὸ τοῦ δέους, εἰς ἦκειν δὲ ὅμως ἀχανὴς, καὶ πρὸ τῆς μεγαλοφωνίας ἐμβεβρονταμένος· χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν ἀναλαβὼν, ἅπαντα διηγούμην σαφῶς, ἄνωθεν ἀρξάμενος, ὡς ἐπιθυμήσαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι [c] παρὰ τοὺς φιλοσόφους, ὡς τἀναντία λεγόντων ἀκούσαιμι, ὡς ἀπαγορεύσαιμι μεταπώμενος πρὸ τῶν λόγων, εἶτα ἐξῆς τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τὰ πτερὰ, καὶ τἄλλα πάντα, μέχρι πρὸς τὸν οὐρανόν. ἐπὶ πᾶσι δὲ

verat; & exſpectabant, omnes non ita multo poſt adventuros homines eodem modo alatos.

23. Jupiter autem, terribili me acerboque & Titanico vultu intuens,

Dic, inquit, *quis es? unde virûm? quae patria? quique parentes?*

Ego vero, his auditis, parum aberat quin mortem prae metu oppeterem. Adſtabam tamen obſtupefactus, & a majeſtate vocis attonitus. Tempore autem cum recepiſſem animum, enarro diſerte omnia, re ab initio inde repetita, quam cuperem ſublimia ediſcere, ut venerim ad Philoſophos, ut pugnantia dicentes audiverim, ut ſermonibus illorum diſtractus animum deſponderim, tum commentum meum deinceps, & alas, & reliqua ad caelum usque omnia. Poſt re-

a Ἐπτερωμένους] Ἐπαιρωμένους O. Sed eadem manus ſuperſcripſit vulgatam lect. b Τε] Abeſt a *Fl.* c Παρὰ] Sic *J. Fl. S.* Περὶ al. male.

81. Καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους (1) ἀφίξεσθαι] Ὅμοιον τοῦτο τῷ τῦ Εὐριπίδῃ ἐκείνῳ· Ἥξει δ' Ὀδυσσεὺς, ὅσον οὐκ ἤδη. ἤδη πρὸ ὀλίγου, καὶ οὐκ εἰς μακρόν. *V.*

84. Δριμύ τε καὶ τιτανῶδες] Καταπληκτικὸν καὶ φοβερὸν λίαν τῶν Τιτάνων. Τιτᾶνες δὲ οἱ παλαιοὶ θεοί. *V.*

90. Ἐμβεβροντημένος] Γρ. ἐξηχυθείς. *G.*

95. Ἀπαγορεύσαιμι] Ἀπαρτήσαιμι. *V.*

Ibid. Διαστρώμενος πρὸ τῶν λόγων] Ὑπὸ διαφορῶν δεξιῶν ἀνθιλκόμενος. *V.*

(1) Ἀφίξεσθαι] Ἀφίζεσθαι Edita. Ad Lucian. adcommodavit *M. du S.*

81. Ὅσον οὐδέπω] Vid. ſupra I. *Ver. Hiſt.* c. 8. t. I. Item de *Merced. Cond.* c. 31. *J. F. R.*

85. Τιτανῶδες] Titanicum torvum vocant ac tetricum, ac cujusmodi feruntur fuiſſe veteres illi Titanes. Idem in *Timon.* *G. C.*

Ibid. Εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν] Nihil novi eſt praepoſitionem oppoſitam addi verbis compoſitis, tamen interdum notandum, quia nonnullis alibi ſuſpecta fuit locutio, ut T. I. quoque notavi, ad *Quom. Hiſt.* c. 42. Addo hic *Hippocr.* S. VI. de Articul. p. m. 93. ὡς ὅτι εἰσω ἐξέπιπτεν. *Quum* (caput oſſis) *intro excidit*, i.e. *luxatum eſt.* Adde I. *Ver. Hiſt.* c. 26. ἢ τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ. Sed obvia haec ὅσα κόνις. *J. F. R.*

86. Τίς πόθεν &c.] *Homer.* Odyſſ. Λ. 170. &c. *M. du S.*

88. Μικρῇ] Pro μικρῷ δεῖν. Sic fere *Aeſop.* Fab. V. ὡς μικροῦ δὲ λιθοβολεῖσθαι. *J. F. R.*

Ibid. Ἐξέθανον] Conf. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 20. *M. du S.*

90. Ἐμβεβροντημένος] Ἐμβρόντητοι, καὶ ἐμβεβροντημένοι a Graecis κυρίως appellantur, quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili ejus pavore obſtupeſcit: utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum atque animi impotentem plerumque ſignificat. *Moſcop.* καὶ ὁ ἐμβεβροντημένος καὶ ὁ ἄξω φρενῶν. *Demoſth.* de Coron. ἐμβρόντητε, εἶτα νῦν λέγεις; Hos Latini attonitos dicunt. *Celſ. Attonitos quoque raro videmus, quorum & corpus & mens ſtupet. Fit interdum ictu fulminis*, interdum morbo; ἀποπληξίαν Graeci vocant. *Ovid.* Triſt. I.

Non aliter ſtupui, quam qui Jovis ignibus ictus
Vivit, & eſt vita neſcius ipſe ſua.

Xenoph. Ἀνάβασ. γ. & Ἑλλην. δ. uſus eſt his dictionibus. *G. C.*

3. Ὅτε — Ἐφιάλτα &c.] *Homer.* X. Odyſſ. Λ. 307. & ſeqq. *M. du S.*

13. Ὑμῶν] Lege ἡμῶν, narrantur enim haec, non dicuntur. *M. du S.*

16. Ἀπὸ Φειδίου] De Phidiae poſteris quaerit, ut cui ob ſtatuam tantum debeat: quibus etiam ideo facer-

reliqua etiam Lunae mandata adjicio. Subridens autem Jupiter, & remittens aliquantulum supercilia, *Quid dicas*, inquit, *de Oto & Ephialto, cum Menippus etiam in caelum ascendere ausus sit? sed nunc quidem ad hospitalem te coenam vocamus, cras vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac deinde te dimittemus.* Cum his dictis surgens ad eum caeli locum pergit, unde facillime exaudiri possunt omnia. Tempus enim erat precum *audiendarum* caussa assidendi.

προσέθηκα τὰ τοῦ τ σελήνης ἐπεξαλ-
μήματα. μειδιάσας δ' [d] ὧν ὁ Ζεὺς, ἢ μικρὸν
[e] ἐπανεὶς τ ὀφρύων, Τί ἂν λέγοις, φησίν,
Ὥστε περὶ τ Ἐφιάλτε, [f] ὅπως τ Μέ-
νιππον ἐτόλμησεν ἐς τ οὐρανὸν ἀνελθεῖν;
ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπὶ ξενίᾳ σε καλοῦμεν, αὔριον
δὲ, ἔφη, περὶ ὧν ἥκεις χρηματίσαντες,
ἀποπέμψομεν, καὶ ἅμα ἐξαναστὰς, ἐβάδι-
ζεν ἐς τὸ ἐπηκοώτατον τοῦ οὐρανοῦ. χωρὸς γὰρ
ἦν ἐπὶ τ εὐχῶν καθέζεσθαι.

24. Dum progreditur, rogat me de his, quae in terra agantur? primo quidem illa, *Quanti nunc sit in Graecia triticum?* &, *An vehementer nos superiori anno hiems perstrinxerit?* &, *Utrum pluribus imbribus indigeant olera?* postea vero interrogabat, *Numquis adhuc reliquus esset de genere Phidiae?* &, *Quam ob caussam intermitterent Athenienses*

Μελέξυ τε προϊὼν, ἀνέκρινέ με περὶ τ
ἐν τῇ γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖνα, πόσου νῦν ὁ πυρός ἐστιν ὤνιος ἐπὶ τ
Ἑλλάδος; καὶ εἰ σφόδρα [g] ὑμᾶς ὁ πέρυσι χειμὼν καθίκετο; καὶ εἰ τὰ λάχανα δεῖται πλείονος ἐπομβρίας; μὴ δὲ ἠρώτα, εἴ τις [h] ἔτι λείπεται τ ἀπὸ Φειδίου, καὶ δι' ἣν αἰτίαν [i] ἐλλίποιεν Ἀθηναῖοι τὰ Διάσια τοῦ-

[d] Οὖν] Non comparet in O. [e] Ἐπανεὶς] Ἐπανιεὶς O. [f] Ὅτως] Desideratur in O. [g] Ὑμῶν] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* [h] Ἔτι λείπε̃ται] Ἐπιλείπε̃ται *Fl.* & marg. *A1.* Nil mutat P. [i] Ἐλλίποιεν] Ἐλλείποιεν O.

2. Ὑπανεὶς] Ὑποχαλάσας. *G.*

Ibid. Τί ἂν λέγοις φησὶ Ὥστε περὶ τ Ἐφιάλτε] Ὥστε καὶ Ἐφιάλτης ἠθέλησαν θεομάχοι ὄντες εἰς τ οὐρανὸν ἀναβαθῆναι. *V.* In altero *Voss.* in Fol. sic. Καὶ Ἐφιάλτε] Ὥστε (2) Ἐφιάλτης ἠθέλησαν εἰς τ οὐρανὸν ἀνελθεῖν, καὶ ἤδη ὄρη ἐπιβάντες ἄλλο ἐπ' ἄλλο, ἀνέβαινον. Ἀπόλλων τούτους ἐτόξευσε. καὶ ὁ μὲν μῦθος οὗτος. ἡ δὲ γε ἀλληγορία. ὅτοι φυσικοὶ φιλόσοφοι ὄντες Θεσσαλοὶ (3) Ἀλωίως παῖδες, πρῶτοι ἀναμετρεῖν ἐπειράθησαν (4) τὰ τ οὐρανίων σώματα ἀπὸ τ γῆς, ἐχρῶντο τι τοῖς ὁρίσιν ὑψηλοτάτοις τ Θεσσαλίας εἰς τοῦτο, καὶ τῇ ἐξ ἐκείνων σκιᾷ, συνίσῃ δὲ αὐτοὺς ἐκεῖθεν πεσεῖν ὑπὸ τ Ἀπόλλωνος ὀϊστοῖς πεπλῆχθαι, ὡς ἱστορεῖ (5) Δημω—. *V.*

Ὧτος δὲ Ἐφιάλης θεομάχοι ὄντες voluerunt in coelum ascendere, & superponentes montibus montes ascenderunt, donec Apollo eos sagittis confecit. Allegorice autem sic. Ὧτος δὲ Ἐφιάλης Physici Philosophi Thessali, Ἀλωίως παῖδες, primi metiri conati sunt distantiam Lunae a terra, & Solis a Luna. At quoniam hoc contingit ἐξ ὀπλικῆς ἐπιστήμης, ipsa autem ex Analogia ὄρεσι hoc, & ab umbra ab excelsis montibus ἡλίου ἀνίσχοντος ἀπορριπτούσης: haec autem κατὰ Θεσσαλίαν ὄρη altissima, καὶ Ὄσσα, τὸ Πήλιον, ὁ Ὄλυμπος, ex quorum umbra ἐδόκουν analogiam aliquam mensurae accipere: καὶ δὴ πρὸς τοῖς ἀκροτηρίοις ἀναμιγνύοντων ὀρίων τούτων τῇ ἀναλογίζεσθαι τὴν σκιὰν, καὶ κεκεντρωμένους ἀπώλλωνος: hinc confictum, montes hos componentes, ut ascensibile facerent coelum, ab Apolline sagittis confixos. *G.*

6. Χρηματίσαντες] Διοικήσαντες. *V.*

17. Τὰ Διάσια (6) τοσούτων ἐτῶν] Διάσια ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν (7) ἐπιτέλουν μή τινες συγγένειαι, θύοντες τῷ αὐτῷ Διΐ (8) Μειλιχίῳ. τὸ δὲ Ὀλύμπιον ὅπερ ἐστὶν ἱερὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἐν Ἀθήναις, ἀφ' (9) μεγαλουργίας βασιλεύοντων Ἀθηναίων χρημάτων εἰς τὴν καλιασκιὴν, πλεῖον τ τ'. ἐτῶν παρέτεινε κτιζόμενον, ὡς δ' ὁ ἐν Κυζίκῳ νεὼς, καὶ σὺν ἂν σωστελεσθησαν ἄμφω, εἰ μὴ Ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων δημοσίοις ἀναλώμασι συναπετέλεσε τ ἔργον. *V.* (Addunt Exc. G. ἴσασι δὲ τὸ ὄνομα τοῦ Δημοσθένους τιθεῖσαν.)

(2) Ἐφιάλτης] Θεομάχοι ὄντες addit C.
(3) Ἀλωίως] Vulgabatur Ἀλοίως. Emendarat *M. du S.*
(4) Τὰ τῶν οὐρανίων] Distantiam Lunae altera, & Solis a Luna. C. Unde patet aliter legisse. *M. du S.*
(5) Δημω—] Sic scriptum est in Codice MS. An hic autem intelligatur Δημοσθένης Tirax. Grammaticus de quo *Suidas*? an alius, juxta cum ignarissimis novi. *J. Cler.* In Coll. *G.* de eo nihil est. *M. du S.*
(6) Τοσούτων] Τουούτων Edita male.
(7) Ἐπιτέλουν] Ἐπιτέλων legebatur. Correxerat *M. du S.*
(8) Μειλιχίῳ] Μιχιλίῳ ante lectum prave. Mutavit *M. du S.*
(9) Μεγαλουργίας ἀπορίων] Sic *G.* recte. In V. aliter, μεγαλουργίας ἀπείρων [scil. ut ante vulgatum erat. Prius igitur recepi. *J. F. R.*

cerdotium attributum est, de quo vide *Pausan.* El. p. 161, 35. *M. du S.*

17. Τὰ Διάσια] Conf. supra T. I. *Tim.* c. 7. Ibique notata ab *Solano* & ab *Hemsterhusio*. *J. F. R.*

τοσούτων ἐτῶν; ἢ εἰ τὸ Ὀλύμπιον αὐτῶν ἐξετελέσαι μηχανῶνται; καὶ εἰ συνειλήφθησαν οἱ τὸν ἐν Δωδώνῃ νεὼν σεσυληκότες; ἐπεὶ δὲ καὶ τούτων ἀπεκρινάμην, εἰπέ μοι Μένιππε, ἔφη, περὶ δὲ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα, ἔφην, δέσποτα, ἢ τὴν εὐσεβεστάτην, βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν; παίζεις [a] ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ [b] φιλόκαινον αὐτῶν ἀκριβῶς οἶδα, καὶ μὴ λέγῃς. ἦν γάρ ποτε χρόνος, ὅτε καὶ μάντις ἐδόκουν αὐτοῖς, καὶ ἰατρὸς, καὶ πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ, μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δωδώνη [c] τε καὶ ἡ Πίσα λαμπραὶ, καὶ περίβλεπτοι πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τῆς καπνῆς τῶν θυσιῶν, οὐδὲ ἀναβλέπειν μοι δυνατὸν ἦν. ἐξ οὗ δὲ ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον καλεσήνατο, ἐν Περγάμῳ δὲ τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιὸς,

tot annis Jovialia? &, Utrum Olympium suum templum exaedificare cogitem? &, Utrum comprehensi essent, qui Dodonaeum templum spoliaverant? De his cum respondissem, Dic mihi, inquit, Menippe, de me quid sentiunt homines? Quid, inquam, Domine, aliud, quam religiosissimum illud, regem te esse omnium Deorum? Ludis tu quidem, inquit. Quam novarum rerum studiosi sint, accurate novi, etsi non dicas. Fuit enim quondam tempus, cum & divinus ipsis viderer, & medicus, & ego essem in universum omnia: compita plena Jovis, fora tum Jovis omnia plena: ac Dodona & Pisa splendidae conspicuaeque erant omnibus, prae fumo autem sacrificiorum nec prospicere poteram. Ex quo vero tempore Delphis quidem Apollo divinandi officinam constituit, Pergami autem sanandi Aesculapius, &

a Ἔχων] Ἐκὼν P. Sed prius J. Fl. Bl. H. S. b Φιλόκαινον] Hoc revocavi ex Fl. Schol. & Coll. & marg. A1. Quum φιλόσεμνον Edd. cett. haberent. c Τε] Δὲ Fl. Vulgatum tenet P.

20. Ἐν Δωδώνῃ νεὼν] Δωδώνη πόλις ἐστὶ Θετταλίας, ἐν ᾗ ἱερὸν τοῦ Διὸς ⊕ μαντεῖον. V.

25. Παίζεις ἔχων, ἔφη] Τὸ ἔχων φράσεως ἕνεκα κεῖται, μηδὲν σημαῖνον. * Φιλόκαινον δὲ εἶπεν, ὅτι ἀεὶ φιλοῦσι τὰ ξένα. V.

31. † Ἡ Πίσα] Ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια εἰς τιμὴν τοῦ Διός. V.

—Pisa urbs Elidis Peloponnesi, in qua templum Olympii Jovis, & certamen quinquennale, quod Hercules instituit, ut ait Pindarus. G.

* Φιλόκαινον] Prava Codicis V. scriptura. M. du S. Γραῦς φιλόπαιδον. G.

Φιλόκαινον] Cum ex V. φιλόκαινον in Schol. recte exhibuisset Cler. adscripserat Solanus pravam hanc esse scripturam. Sed plane contra suam ipsius sententiam, & veritatem; nam in ipso Luciano φιλόκαινον recte retineri jubes. Quare aut ante haec Scholia elaboravit, quam Luciani textum excussit, aut imprudens Vossiani Cod. Lectioni adpinxit id quod Lectioni Cod. G. adpictum oportuit. J. F. R.

† Ἡ Πίσα] Hoc Schol. male ad aliena verba relatum suo loco reddidit M. du S.

18. Τὸ Ὀλύμπιον] Ναὸν scilicet. F. G.

Τὸ Ὀλύμπιον] Aegre ναὸς potest intelligi, nisi τὸ Ὀλύμπιον legas. Sed τὸ bene habet, si ἱερὸν, vel τίμιον, vel simile quoddam neutrius generis nomen intelligas. Et amant nomina sacellorum neutrum genus, ut τὸ Ἀνουβίδιον, Anubis Templum, τὸ Ἀνάκειον Castoris & Pollucis, de quo vid. Hemsterh. ad Timon. c. 10. J. F. R.

Ibid. Ὀλύμπιον] Consule de hisce Meurs. Ath. Att. I. 60. . . (AG. IV. 849.) Marm. Ox. 118. & Plin. XXXVI. 6. Aeque autem scribitur Ὀλύμπιον & Ὀλυμπιεῖον. A Perseo inchoatum; Liv. XL. 20. M. du S.

20. Δωδώνῃ] Neque quando hoc factum sit ego novi. M. du S.

25. Παίζεις ἔχων] Παίζεις ἐκὼν inveniebam in Paris. quod Solan. non animadverterat. Sed ἔχων rectius alias habere cum Scholiaste, videns, id omnino recepi. Est enim ἔχων pleonasm. verius. Vid. omnino notata supra ad Asin. c. 20. quae etsi vulgaria, tamen maxime faciunt ad lectionem vulgatam stabiliendam, quae quum sic bene habeat, plura non addam. Nam πλεονάζει τὸ ἔχειν etiam in aliis locutionibus, veluti apud Alciphr. I. Ep. 1. f. ἀπηγγελμένα γαμεταῖς ⊕ παιδίοις ὄγκου σὺν ὀλίγῳ ΕΧΕΙΝ ⊕ λειτουργῶν ἰχθύων. Noster Tox. c. 45. Δὸς μοὶ τὴν θυγατέρα — γυναῖκα ΕΧΕΙΝ. Hesiod. Ἔργ. vs. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Si tamen plures Edd. aut Codd. ἐκὼν haberent, suspenso pede irem in mutando; nam & sic in Libam. sine varietate, Epist. XIV. p. 4. παίζεις ἐκών. sponte ludis. J. F. R.

Ibid. Φιλόκαινον] Schol. Coll. & Fl. Ed. uti sententia necessario postulat. Exulare itaque jussimus vulgatum φιλόσεμνον. M. du S.

Ibid. Τὸ φιλόκαινον] Nescio, quis locus hic esse possit

& Bendideum factum in Thracia, & Anubideum in Aegypto, & Epheſi Dianeum; ad illa currunt omnes, & celebritates agunt, & hecatombas ſtatuunt: mihi vero tanquam decrepito ſatis habitum honoris putant, ſi quinque ſolidis annis interjectis ſacrificent mihi Olympiae. Quare frigidiora mea altaria videas Platonis legibus, aut ſyllogiſmis Chryſippi.

25. Haec talia quaedam collocuti pervenimus ad locum, ubi aſſidentem illum preces audire oportebat. Erant autem feneſtrae deinceps puteorum orificiis ſimiles, habentes opercula: & ad unamquamque ſella aurea poſita. Ad primam harum aſſidens Jupiter, remoto operculo precantibus ſe da-

χαὶ τὸ Βενδίδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ, χαὶ τὸ Ἀνουβίδιον ἐν Αἰγύπτῳ, χὴ τὸ Ἀρτεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ, ὅπῃ [d] ταῦτα μὲ ἅπαντες θέουσι, χὴ πανηγύρεις ἀνάγουσι, χὴ ἑκατόμβας [e] παρίστασιν, ἐμὲ δὲ [f] ὥσπερ παρηκμακότα ἱκανῶς τετιμηκέναι νομίζουσιν, ἂν ὀλίγῳ πέντε ὅλων ἐτῶν θύσασιν ἐν Ὀλυμπίᾳ. τοιγαροῦν ψυχροτέρους ἂν με τοὺς βωμοὺς ἴδοις τῶν Πλάτωνος νόμων, ἢ τῶν Χρυσίππου συλλογισμῶν.

Τοιαῦτ' [g] ἄττα διεξιόντες, ἀφικνούμεθα [h] ἐς τὸ χωρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὸν καθεζόμενον δεχθῆναι τῶν εὐχῶν. θυρίδες δὲ ἦσαν ἐξῆς, τοῖς στομίοις τῶν φρεάτων [i] ἐοικυῖαι, [k] πώματα ἔχουσαι, χὴ παρ' ἑκάστῃ θρόνος ἔκειτο χρυσοῦς. καθίσας ἐν ἑαυτὸν ἐπὶ τῶν πρώτης ὁ Ζεὺς, χαὶ ἀφελὼν τὸ πῶμα, παρ-

d Ταῦτα] Τούτοις O. & *Pl.* Vulgatae adſentitur P. tur in O. *g* Ἄττα] Sic Edd. Vulgo & P. Ἄμα O. & *Fl.* *h* Ἐς τὸ] Ἐς τι O. *i* Ἐοικυῖαι] Ἐμοιχυῖαι male *F.* *k* Πώματα] Πτώματα O. & mox iterum πτῶμα.

e Παρίστασιν] Παριστᾶσιν male O. *f* Ὥσπερ] Deſideratur in O.

43. Τοιγαροῦν ψυχροτέρους] Ἐπεὶ δὲ οἱ Πλάτωνος νόμοι, οὓς γράμμασι μύσεις, χὴ ἡ πολιτεία οὐ πλέσμασι λόγων ὁσαύτως δὲ οἱ Χρυσίππου συλλογισμοὶ σοφισματώδεις ὄντες, χὴ ὕδατι ἔοικεν ‡ τῶν Πλάτωνος νόμων τὸ χρυσοῦς ἐπιφαίνεσθαι, ἀργοὶ καῖται δὲ ἀνατέτμηνται μυθικῶς ἀνθρώπων μιλαχειρίζοις τοὺς πραγματευομένους, διὰ τὸ ἀνωφελές τε καὶ ἄκαρπον. *V.*

‡ Τῶν Πλάτ.] Τῷ Πλάτωνι vulgabatur, τῶν reſcripſit *Solan.* addiditque haec eſſe corrupta. In C. vero ſic legi: ὕδατι ἔοικεν τῶν Πλ. τ. τ. χ. ἐπιφαίνεσθαι.

ſit τῇ φιλοκενίᾳ. Φιλοκαινίαν, *novarum rerum ſtudium* reprehendi, apparet. Atque ita interpretatus ſum. Vel ſic, vel φιλοκενίαν, legi voluit *Solanus*. Dedit enim *levitatem*. *F.M.G.*

28. Πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ] Exempla hujus locutionis, quae etiam eſt in I. *Epiſt.* ad *Corinth.* XV. 28. dedit Rever. *F. Elſner.* Obſerv. T. 2. p. m. 126. *F.F.R.*

29. Μισεῖ δὴ Διὸς] *Arat.* vſ. 2. *M. du S.* Conf. ſupra ad *Prometh.* c. 14. *F.F.R.*

33. Δωματὸν] Τὸ ὂν ſubaudiendum. An Librario excidit reſtituendum? *F.G.*

35. Ἐν Περγάμῳ] Vide *Pauſ.* p. 160. 16. *M. du S.*

36. Βενδίδιον] Dea Thracia Bendis; vide Z. *tr.* c. 8. *Heſychius* eandem cum Diana facit. Vide *Strab.* IX. X. p. 471. & *Procl.* in Tim. I. de feſtis ejus. Athenis etiam colebatur. *Xen.* Ἑλλ. β'. p. 277, 14. *M. du S.*

37. Ἀνουβίδιον] Nihil variare Edd. notat *Solan.* quare? Forſan quia alias etiam Ἀνουβίδιον invenias. Sed Ἀνουβίδιον etiam ſupra *Tox.* c. 28. *F.F.R.*

38. Ἐπὶ τούτοις] Τούτοις etiam marg. *A1.* Sed quoties ejus lectio conſentit cum *Fl.* ſuſpicio mihi eſt, id varietatis ex ipſa *Fl.* deſumtum, quia ſubinde additum video, id inde eſſe petitum; quare poſtea in hoc *Dial.* talia in variantt. non commemorabo, quae bis idem dicunt. Sufficiat Lectorem ſemel monuiſſe, quidquid *Fl.* ſingulare habet, id hic margini huic etiam adlitum. Ubi autem cum al. Codd. conſentit margo eadem, aut ubi quid novi adfert, id addere haud negligam umquam. *F.F.R.*

39. Ἑκατόμβας παρίστασιν] Verbum hoc uſitatum eſſe in ſacrificiis, pluribus probat ſaepe jam laudatus *F. Elſner.* ad *Roman.* XII. 1. Ubi hujus Lucianei non eſt oblitus. *F.F.R.*

41. Διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν] De ea phraſi dictum eſt ad Θυσ. c. 11. *M. du S.*

46. Ἄττα] Etſi ἄμα veroſimile eſt, nihil tamen mutavi; quia & alterum Noſtro frequentatur. Vid. ſupra T. I. *Tim.* c. 28. *Imag.* c. 13. *Lexiph.* c. 5. *Rhet.* c. 16. &c. *F.F.R.*

51. Καθίσας ἐν ἑαυτὸν ἐπὶ τῶν πρώτης] Quum vox poſterior non poſſit alio referri, quam ad θυρίδα, opinor longe melius intellexiſſe Eraſmum *cum ad primam conſediſſet*, quam Benedictum, *quarum in prima ſedens*, quod ille haud dubie ad ſellam retulit abiens ab Graecis,

παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυτόν. [a] ἠύχοντο δὲ πανταχόθεν τῆς γῆς ἀφθονα καὶ ποικίλα. συμπαραχύψας γοῦν κἀγὼ, ἐπήκουον ἅμα τῶν εὐχῶν· ἦσαν δὲ τοιαίδε, Ὦ Ζεῦ, βασιλεῦσαί μοι γένοιτο· ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμμυά μοι φῦναι, καὶ τὰ σκόροδα· [b] ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι ταχέως ἀποθανεῖν. ὁ δέ τις ἦν [c] φαίη, εἴθε κληρονομήσαιμι τὸν γυναικός, εἴθε λάθοιμι ὑποβουλεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό μοι νικῆσαι τὴν δίκην, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. τῶν πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἠύχετο ὑπιπνεῦσαι, ὁ δὲ Νότον, ὁ δὲ γεωργὸς [d] ἤτει ὑετόν. ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον. ἐπακούων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἑκάστην ἀκριβῶς ἐξετάζων, οὐ πάντα ὑπισχνεῖτο.

Ἀλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' [c] ἀνένευσε.

Τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν, προσίετο ἄνω ἀφ' τοῦ στόματος, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ καθετίθει φέρων, τὰς δὲ ἀνοσίους, ἀπράκτους αὖθις ἀπέπεμπεν ἀποφυσῶν κάτω, ἵνα μηδὲ πλησίον γένοιντο τοῦ ἀρανοῦ. ἐπὶ μιᾶς δέ τινος εὐχῆς, καὶ ἀπορῶντα αὐτὸν ἐθεασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν τἀναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπισχνουμένων, οὐκ εἶχεν ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπινεύσειεν [f] αὐτῶν· ὥστε δὴ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεπόνθει, καὶ οὐδέν

bat. Orabant vero undique terrarum diversa & varia. Ego enim ipse quoque calpite admoto preces simul audiebam. Erant vero ejusmodi: *Jupiter, regnare mihi contingat! Jupiter cepae mihi nascantur & allia! Jupiter pater mihi mox moriatur!* Alius quidam diceret: *Utinam heres sim uxoris! utinam lateam, dum struo fratri insidias! contingat mihi causam vincere, coronari Olympia.* Navigantium vero unus boream adspirare rogabat, alter vero notum. Agricola pluviam petebat, solem fullo. Audiens vero Jupiter, precibus singulis accurate examinatis, non pollicebatur omnia;

Verum propitius Pater hoc dedit, abnuit illud.

Justas etenim preces sursum admissas per fenestellam reponebat ad dextra: nefarias autem infectas deorsum flando remittebat, ut ne quidem prope caelum venirent. In unis vero precibus dubium illum vidi. duobus enim viris contraria petentibus & hostias pollicentibus aequales, non habebat utri illorum magis annueret. Itaque illud Academicum usu ei venit, neque quidquam

a Ἠύχοντο] Εὔχοντ' marg. *Alw.* b Ὦ Ζεῦ] Ὦ θεοὶ Codd. O. P. c Φαίη] Ἔφη O. d Ἤτει] Ἔτι male O. e Ἀνένευσε] Ἀνένευε *Fl.* f Αὐτῶν] Αὐτὸν *Fl.* male. Vulgatam cett. adserit. P.

79. Τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο * ἐπεπόνθει] Οὐκ ἀκριβῶς τὴν Ἀκαδημίαν τοῖς Πυῤῥωνείοις ἤτοι Ἐφεκτικοῖς ἀποτίμησις, Λουκιανὸς ἀντιδιατίθεται· ἢ τούτοις οἱ ἐξ Ἀκαδημίας. ὡς αὐτῶν ἐστιν ἐκείνων τῶν Πυῤῥωνείων ἀκοῦσαι ἐν ταῖς ὑποτυπώσεσιν, ἴσαχον γοῦν τοῦτο ὑπὸ τῆς ἀσθενείας τῶν ἀντικειμένων λόγων, οὐκ ἔχοντες ὁποτέρῳ μᾶλλον αὐτοὺς εἰς † συγκατάθεσιν. *V.*

* Ἐπεπόνθει] Ἐπεπόνθειν lectum antea prave.

† Συγκατάθεσιν] Et hoc restitutum, cum legeretur vulgatum συγκάθεσιν.

cis, quod non oportuit. *J.G.*

62. Στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια] Iterum pro στεφθῆναι ἀφ' τὰ Ὀλύμπια. Conf. supra c. 14. καὶ τοῦτό ἐστι βασιλεύς. Adde hic *Aristoph.* Eq. 644. Εἶτ' ἐστεφάνωσ' ὠναγγέλια. *Tum coronarunt me ob laetum nuncium*, quod *Kusterus* ad *Plut.* 765. & Scholiast. ad hunc vers. *Equit.* clarius exponit eadem ellipsi τῷ ἀφ', quam *Spanhem.* qui *ob illa laeta me coronarunt nuntia* vertens dubium facit, sitne ὠναγγέλια nominandi an accusandi casus. Sed quia eadem ambiguitas in Graecis, data opera ad verbum sic videtur vertisse, quum in ipso *Aristoph.* textu planius conversum sit: *ob laetum me coronarunt nuntium*; quod ipsum satis tamen patet ex aliis exemplis ab eodem *Spanh.* l. c. ad *Equit.* & *Kusterо* ad *Plut.* adductis; licet in *Pluti* loco alia sit constructio, quam *Spanhemius* melius indicat *Kusterо*; ait enim *Aristoph.* Plut. 764. — κἄγωγ' ἀναδῆσαι βούλομαι εὐαγγέλια σ' ὁ χρυσωτῶν ἁρμαθῶ τοιαῦτ' ἀπαγγέλλοντα, ibique ἀνα-

δῆ-

quam poterat pronunciare ; ſed Pyrrhonis instar, ſuſtinebat ſe adhuc & diſpiciebat.

26. Cum autem ſatis operam dediſſet precibus, in proximam transiit ſellam, ad feneſtram alteram, admotoque capite, jurijurando vacavit & jurantibus. Ubi his quoque ſe praebuiſſet, & Hermodorum Epicureum obtriviſſet, in proximam ſellam transiit, ut omnibus, & vocibus, & auguriis attenderet. Tum inde ad ſacrificiorum feneſtram transgreſſus eſt, per quam aſcendens fumus renunciabat Jovi ſacrificantis uniuscujusque nomen. His perfunctus, ventis atque tempeſtatibus quid faciendum eſſet injunxit : *Hodie apud Scythas pluat, apud Libyes fulgureat, apud Graecos ningat : tu Borea flato per Lydiam ; tu Note quietus eſto ; Zephyrus autem fluctibus agat Adriam : & grandinis mille circiter medimni ſpargantur per Cappadociam.*

27. Omnibus fere ab illo peractis ad convivium abiimus. Jam enim coenae tempus erat, meque aſſumtum Mercurius aſſidere juſſit apud Panem & Corybantes, & Attin, & Sabazium, inquilinos illos & ancipites Deos. Hic panem miniſtrabat Ceres, & Bacchus vinum,

ὅτι ἀποφήνασθαι δυνατὸς ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύῤῥων ἐπεῖχεν ἔτι καὶ διεσκέπτετο.

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ τὴν ἑξῆς μεταβὰς θρόνον, καὶ τὴν δευτέραν θυρίδα, καλακύψας, τοῖς ὅρκοις ἐσχόλαζε καὶ τοῖς ὀμνύουσι. χρηματίσας δὲ καὶ τούτοις, καὶ τὸν Ἐπικούρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρίψας, μεθεκαθέζετο ἐπὶ τὴν ἑξῆς θρόνον, κληδόσι, καὶ φήμαις, καὶ οἰωνοῖς προσέχων. εἶτ' ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν τῶν θυσιῶν θυρίδα μετῆει, δι' ἧς ὁ καπνὸς ἀνιὼν ἀπήγγελλε τῷ Διὶ τοῦ θύοντος ἑκάστου τὄνομα. ὅσας δὲ τούτων, προσέταττε τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ [g] ποιεῖν· [h] Τήμερον μὲν Σκύθαις ὑέτω, μὲν Λίβυσιν ἀστραπτέτω, μὰς Ἕλλησι νιφέτω, σὺ δὲ ὁ [k] Βορέας, πνεῦσον ἐν Λυδίᾳ, σὺ δὲ ὁ Νότος, ἡσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ Ζέφυρος τὴν Ἀδρίαν ἀφρυμαινέτω, καὶ τὴν χαλάζης ὅσον μέδιμνοι χίλιοι ἀφροκεδασθήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας.

Ἁπάντων δὲ ἤδη σχεδὸν αὐτῷ διῳκημένων, ἀπήειμεν ἐς τὸ συμπόσιον. δεῖπνου μὲν γὰρ ἤδη καιρὸς ἦν, καί με ὁ Ἑρμῆς μεταξὺ κατέκλινε μὲν τὸν Πᾶνα, καὶ τοὺς Κορύβαντας, καὶ τὸν [l] Ἄττιν, καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετοίκους τούτους καὶ ἀμφιβόλους θεούς. καὶ ἄρτον μὲν ἡ Δημήτηρ παρεῖχε, καὶ ὁ Διόνυσος οἰ-

g Ποιεῖν] Ποιεῖ G. P. & marg. *A1.* Ποιεῖν Edd. & O. h Τήμερον] Δήμερον O. i Νιφέτω] Ἰφέτω male P. k Βορέας] Βορέας *Fl.* Nihil mut. P. l Ἄττιν] Ἄττιν O. ſolus.

5. ‡Τοὺς μετοίκους] Ἐξ ἀνθρώπων δὲ ὅτοι θεοὶ νομίσθησαν. *V.*

‡ Et hoc Schol. male ad verba κατέκλινε μὲν τὸν Πᾶνα relatum in ordinem revocavit *M. du S.*

δῆσαι σε ἀπαγχόνιόν τι καὶ τοιοῦτον ἐπαγγέλλεται connectendum recte monet *Spanh.* *J.F.R.*

68. Ἀλλ' ἕτερον] *Homer.* Il. Π. 250. *M. du S.*

80. Ὥσπερ ὁ Πύῤῥων] *Gell.* L. XI. c. 5. de Pyrrhoniis loquens ſcribit : *Nihil decernunt, nihil conſtituunt.* De his *Cic.* in Lucull. *G.C.*

Ibid. Ὁ Πύῤῥων] De hoc ejusque dubitatione vid. ſupra *Vit. Auct.* verſus fin. *J.F.R.*

86. Ἑρμόδωρον] Vide ſupra c. 16. *M. du S.*

92. Ἃ δεῖ ποιεῖν] Non abſurde Mſ. προσέταττε τοῖς ἀνέμοις & ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν. Vulgati ποιεῖν. *praecepit ventis & tempeſtatibus, in quibus eſſet elaborandum.* *J.G.G.*

5. Ἄττιν] Sic recte ſcribi, vid. ſupra *Deor. Dial.* XII. & notam *Solani* No. 75. Sed confer not. *Hemſt.* 95. qui & Ἄττην ſcribi contendit. Ego Ἄττιν hic ſervo, quia ſic longe plurimi Codd. & Edd. omnes. Item infra Ἄττις *Eccl.* c. 9. pr. & alibi. *J.F.R.*

Ibid. Σαβάζιον] Conf. *Bochar.* Chan. I. 18. & *Meurſ.* de Gr. ſer. Vide etiam Ἔκκλ. c. 9. *M. du S.*

7. Ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ] Ceres Opis & Saturni filia Dea frugum fingitur, plerumque pro pane aut cibo accipi ſolet, ſecundum illud Terentii : *Sine Cerere & Bacche friget Venus.* Cur autem ab antiquis Dea judi-

cata

οἶνον, ᾗ ὁ Ἡρακλῆς κρέα, ᾗ [a] μύρτα ἡ Ἀφροδίτη, ᾗ ὁ Ποσειδῶν μαινίδας. ἅμα δὲ ᾗ τ' ἀμβροσίας ἡρέμα ᾗ τοῦ νέκταρος παρεγευόμην. ὁ γὰρ βέλτιστος Γανυμήδης, ὑπὸ φιλανθρωπίας, εἴ τι θεάσαιτο ἀποβλέποντά [b] μοι τ' Δία, κοτύλην ἂν ἢ ᾗ δύο τοῦ νέκταρος ἐνέχει μοι φέρων· οἱ [c] δὲ θεοὶ, ὡς Ὅμηρός που λέγει, ᾗ αὐτὸς οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ τἀκεῖ τεθεαμμένος, οὔτε σῖτον ἔδουσιν, [d] οὔτε οἶνον αἴθοπα πίνουσιν, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν προσπίνουσι, ᾗ τοῦ νέκταρος μεθύσκονται, μάλιστα δὲ ἥδονται σιτούμενοι τὴν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῇ κνίσῃ ἀναγόμενον, ᾗ τὸ αἷμα δὲ τῶν ἱερείων, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θύοντες προχέουσιν. ἐν δὲ τῷ δείπνῳ, ὅτε Ἀπόλλων ἐκιθάριζε, ᾗ ὁ [e] Σειληνὸς κόρδακα

& carnes Hercules, & myrta Venus, & Neptunus maenas. Simul vero etiam ambrosiam & nectar clanculum gustavi. Optimus enim Ganimedes, humanitate ductus, si quis despicientem animadverteret Jovem, cotylam unam aut duas etiam nectaris mihi infusas ferebat. Dii vero, ut alicubi dicit Homerus, qui & ipse, puto, non minus quam ego, ista viderint, nec frumento vescuntur, nec vinum bibunt nigricans, sed apponitur ipsis ambrosia, & nectare inebriantur: maxime autem delectantur, si pro cibo hauriant ascendentem cum nidore victimarum fumum, & sanguinem hostiarum, quem altaribus sacrificantes affundunt. In coena porro cithara canente Apolline cordacem sal-

a Μύρτα] Μύρα *Marcil.* Nil mut. Edd. b Μοι] Μι O. c Δι'] Καὶ male *S.* Recte δὴ *P. H. J.* aliaeque. d Οὔτε πίνουσι] Οὐ πίν. O. Nil mut. Edd. & *Hom.* e Σειληνὸς] Σιληνὸς O.

8. Μύρτα] Ὁ καρπὸς τ' *μυρσίνης. *V.*
15. Καὶ αὐτὸς] Ut Homerus sic & Menippus τὰ ἐμὰ νικᾷ. Et ut Menippus sic & Lucianus βωμολόχος. *G.*
20. Αὐτῇ Κνίσῃ] Σὺν αὐτῷ τῷ λίπει. *V.*
23. Καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα] Κόρδαξ ἐστὶν ἡ μὴ μέθυς ὄρχησις. *V.*

* Μυρσίνης] Alias μυρίνη est *Myrtus* arbor. *Long. Past.* L. 2. p. 33. bis. Sed & μυρσίνη dicitur *Ael.* V. 6. *J.F.R.*

cata sit, quæve prima repererit, scribit *Plin.* L. VII. c. 56. *G.C.*

7. Ἡρακλῆς κρέα] Voracem fuisse Herculem & supra visum est Ἐρωτ. c. 4. & multa ejus nomina produnt. V. *Plut.* 1187. 2. *M. du S.*

Ibid. Καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδίτη] Καὶ μύρα ἡ Ἀφροδίτη. *Th. M.*

Μύρτα ἡ Ἀφροδίτη] Haud addicentibus sane avibus mutare jussit *Marcilius*; μύρτα enim suis civibus apponit *Plato* in sua Rep. sacramque Veneri arborem nemo ignorat. *M. du S.*

Καὶ μύρτα ἡ Ἀφρ.] Non adducor ut credam *Marcilium* fugisse, myrtum Veneri sacram, quod vel pueri norunt ex *Phaedr.* III. fab. 17. atque inde coronas plexas in conviviis, ut ap. *Hor.* 2. Od. 7. 25. & ubivis exstat; sed μύρα *unguenta* plus facere ad lautas epulas existimavit; quae Veneri etiam recte tribuuntur. At nihil mutato opus esse monet etiam Cl. *Wesseling*, Obs. p. 51.—2. scribens: „ Venus fructum arboris sibi consecratae confert, componitque se ad exemplum aliorum, quos inibi commemoraverat Lucianus, „ res sibi sacras, aut acceptas contribuisse. Et erant olim „ esui myrti baccae; *Plato* suos cives μύρτοις, *myrtis* „ tanquam bellariis vesci voluit, L. 2. *de Rep.* p. 272. „ Habet etiam huc pertinentia *Athenaeus* L. XIV. „ Deipnos. c. 18. & 19." Haec ille, & adsentior, licet *Phaedrus* myrtum sterilibus arboribus adnumeret. Non attenderunt prisci interpretes haud scriptum in Luciano μύρτον, cum verterent *myrtum*, sed μύρτα *baccas myrti*, sive *myrta*. Autumni fructibus, quibus hortus superbiebat, μύρτα adnumerat *Long. Past.* 2. p. 33. Ed. *Moll.* *J.F.R.*

9. Μαινίδας] Non adeo lautas, quippe quibus vescebatur sutor Micyllus Ἀλ. c. 22. Ridiculi causa dictum puta; de iis enim nihil tale *Athenaeus*, qui diligenter ista plerumque exequitur, quem vide 313. Imo alibi *Casaubonus* docet Hecatae mactari solitas, ad 325. *M. du S.*

10. Ἡρέμα] Conf. de hoc adverb. ad *Merced. Cond.* c. 28. *J.F.R.*

14. Οἱ δὲ θεοὶ] Οἱ δὲ θεοί. *F.G.*

Οἱ δὲ θεοὶ, ὡς Ὅμηρός που λέγει δὲ αὐτὸς ἴσως καθάπερ ἐγὼ τἀκεῖ τεθεαμένος, οὔτε σῖτον ἔδουσι, οὔτε, &c.] Vertuntur haec: *Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quin etiam ego, ut qui illud ibi sim conspicatus, neque frumentum edunt, neque*, &c. En Interpretis somnia! Verte, *Dii namque (ut alicubi Homerus ait, & ipse, puto, sicut ego, conspicatus ea, quae ibi fiunt) neque frumentum edunt, neque*, &c. Narrat Menippus cum alia, quae in coelo vidit; tum Deorum quoque epulas. *J.F.*

16. Οὔτε σῖτον ἔδουσιν &c.] Οὔτε σῖτον ἔδουσ', ἐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον. *F.G.*

Οὔτε σῖτον ἔδουσιν &c.] *Hom.* Il. E. 341. *M. du S.* Versus

saltavit Silenus, surgentesque Musae Hesiodi de nativitate Deorum carmina, & primum hymnorum Pindari nobis canebant. Cum satias esset, unusquisque, ut erat, acquievimus, bene madidi.

28. *Ac reliquos pariter mulcet divosque hominesque*
Tota nocte quies: sed me fugit alma volentem,

qui cogitarem tum multa alia, tum praecaeteris illa, quomodo in tanto tempore Apollo barbam non gignat? aut quomodo nox fiat in caelo, praesente semper sole, & una epulante. Post paullum obdormiscebam. Mane autem surgens Jupiter praeconio vocari concionem jubet.

δακα ἀρχήσαλο, καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι
25 [f] τὰ τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν, καὶ τὸ
πρώτιον ᾠδὴν τῶν ὕμνων [g] τοῦ Πινδάρου. κα-
πειδὴ κόρος ἦν, ἀνεπαυόμεθα ὡς εἶχεν ἕκα-
στος, ἱκανῶς [h] ὑποβεβρεγμένοι.

Ἄλλοι μὲν δὴ θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκο-
30 μυταὶ
[i] Εὗδον παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ [k] ἔχε
νήδυμος ὕπνος.

ἀνελογιζόμην γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶλ-
λον δὲ ἐκεῖνα, πῶς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ὁ Ἀ-
35 πόλλων ὁ [l] Φύλ᾽ πώγωνα, ἢ πῶς [m] γίνε-
ται νὺξ ἐν οὐρανῷ, τοῦ ἡλίου παρόντος ἀεί, καὶ
συνευωχουμένου. τότε μὲν ὀλίγον τι κατέ-
δαρθον. ἕωθεν δὲ ἀναστὰς ὁ Ζεὺς προσέ-
ταξε κηρύττειν ἐκκλησίαν.

Κα-

[f] Τῆς] Τὰς G. Τῆς Edd. & O. [g] Τοῦ] Τῶν O. P. & marg. *A*1. [h] Ὑποβεβρεγμένοι] Υ—ος O. [i] Εὗδον] Εὕδον *F.* & *P.* male. [k] Ἔχε] Εἶχε *F.* ceteraeque male, cum O. Ἔχε *P.* Ἔχει *B*2. [l] Φύλ᾽] Φύσις O. & marg. *A*1*W.* [m] Γίνεται] Ἐγίγνετο O. Ἐγίνετο *Fl.* Ἐγίνετο marg. *A*1.

25. Καὶ τὸν πρώτιον ὕδωρ] Τὸ, ἄριστον μὲν ὕδωρ. *V.*
28. Ὑποβεβρεγμένοι] Ἀντὶ τοῦ μεθύοντ. *V.*
37. Κατέδαρθον] (Lege κατέδαρθον) Καθευδομένων. *G.*

sus *Homeri* est Οἰὸς δ' οἴτου ἴδωτ', ἐ πίνοτ' αἰθοπα οἶνον, quem addo, ut adpareat quam probe *Gujetus* conjecerit, si mensura versui sit restituenda, jam vero vel totus versus *Homericus* poterit ita recipi uti est apud ipsum, vel prorsus nihil mutandum, & pro allusione tantum accipiendum. Et quis credat adeo ad verbum tenuisse carmina *Homeri* Lucianum, ut numeros semper meminerit, non vero sententiam solum? *J.F.R.*

20. Αὐτῇ κλίσει] Τὸ σὺν intelligendum. *F.G.* Recte: sed habuimus id tam crebro, ut plura addere pigeat. Vide saltem ad *Gall.* c. 26. *J.F.R.*

25. Τῆς τε Ἡσιόδου] Censeo Lucianum scripsisse τάς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν. *Hesiodi Theogonias canebant.* non τὰ Θεογονίας, ut vulgo legitur. *J.G.G.*

Τῆς τε Ἡσ. Θεογονίας ἦσαν] Rescribi curassem cum Cl. *Graev.* τὰς, si plures Codd. addicerent. Nam ἀείδω cum genitivo ubi occurrat nescio; sed posset usitatissima ellipsi pronominis τὶ vel μέρος accipi; maxime quia non omnem Hesiodi plus mille versuum Theogoniam, sed partem tantum ejus cantare potuerint, uti etiam ex *Pindaro* Oden unam tantum cantasse narrantur. Si vero Hesiodi carmina in Odas hymnosve divisa fuissent, salva foret vulgata lectio, construendo ἦσαν τὸν πρώτιον τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου καὶ τὰ Θεογονίας Ἡσ. Nam etiamsi ἀείδειν τινὸς probum esset per se, minus tamen hic placeret nexus ἦσαν τὰ, καὶ τὸν (quamvis ego recte dici posse sciam, δός μοι τοῦ οἴνου, καὶ τὸν ἄρτον, ubi portionem vini, totumque panem simul postules) Τὰς Θεογονίας denique & hoc difficultatis videtur relinquere, quod Hesiodi titulus sit Θεογονία singul. num. non Θεογονίαι plur. Verum haec minor est priore, quia, cum plurium Deorum complectatur nativitatem, nihil prohibet quin ita *nativitates* dicatur. Cl. *Gesn.* versio ad *Graevii* sententiam est adcommodata. *J.F.R.*

26. Τῷ Πινδάρῳ] Quia eodem redit, τῷ an τῶν hic legas, nihil mutavi; interim τῶν verum credo, ut revertat ad ὕμνων. Quod in adlegandis poëtis aliisque scriptoribus, Noster fine articulo eorum nomina ponere amat, ut hoc ipso cap. jam bis: Item c. seq. καθ' Ὅμηρον εἰπεῖν, & *Gall.* c. 2. τὰ Ὁμήρου ποιήματα. Eod. *Gall.* c. 6. καὶ μὴν Ὅμηρός γέ φησι bis, & c. 8. κατὰ τὸν Ὅμηρον. Quare quisque legat ut lubet. *J.F.R.*

29. Ἄλλοι —— Εὗδον &c.] Ex *Homeri* Il. B. vs. 1. ex quo corrige ἶχε pro εἶχε. idque per se etiam metrum exigit. *J.J.*

Ἄλλοι μὲν θεοὶ καὶ &c.] *Hom.* Il. B. 1. *M.du S.*

31. Ἔχε] Recte emendarunt *B*2. & *Par.* Editores illud ἶχε, quod in reliquis impressis & Mss. Ox. in εἶχε mutatum fuerat; ita enim & apud *Homerum* legitur, & postulat carminis ratio. *M.du S.*

Ἔχε νήδυμος &c.] Sola *Paris.* hic sapuit, ἶχε exhibendo. *Solanus* ἶχε etiam in *B*2. esse, addiderat. Sed festine nimis eam inspexit; nam ἶχεν habet. At ex

Καὶτοιγὰρτοῦτοπαῖδες, ἀρχὴ λέγειν τὴν μὲν αἰτίαν τῆς ξυναγωγῆς ὑμᾶς ὁ χθιζὸς ἔτος ξένος παρεσχήκει· πάλαι δὲ βουλόμενος ὑμῖν [a] κοινώσασθαι περὶ τῶν φιλοσόφων, μάλιστά [b] γε ὑπὸ τῆς σελήνης, ἣ ὧν ἐκείνη μέμφει, προπαρεὶς ἔγνων μηκέτ' ὀπὶ [c] πλεῖον ἀναβάλλεσθαι τὴν διάσκεψιν. γένος γάρ τι ἀνθρώπων ἐστὶν, ὃ πρὸ πολλοῦ τοῦ βίου ὀπιπολάζον, ἐριστικὸν, φιλόνεικον, κενόδοξον, ὀξύχολον, εὐπολίχνιον, εὐθύμαρον, τετυφωμένον, ὕδρεως ἀνάπλεων, καὶ ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἐτήσιον ἄχθος ἀρούρης. οὗτοι τοίνυν εἰς συστήματα διαιρεθέντες, καὶ διαφόρους λόγων λαβυρίνθους ἐπινοήσαντες, οἱ μὲν [d] Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν, οἱ δὲ Ἀκαδημαϊκούς, οἱ δὲ Ἐπικουρείους, οἱ δὲ Περιπατητικούς, καὶ ἄλλα [e] πολλῷ γελοιότερα τούτων. ἔπειτα δὲ ὄνομα σεμνὸν τῇ ἀρετῇ περιθέμενοι, καὶ τὰς ὀφρῦς ἐπαράντες, καὶ πώγωνας ὑπισπασάμενοι, περιέρχονται ὑπὸ πλάτῳ σχήματι κατάπυστα ἤθη περιφέλλοντες, [f] ἐοικότες μάλιστα τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν ἦν [g] ἀφέλης

29. Et praesentibus omnibus dicere incipit: *Caussam vos convocandi hesternus hic noster hospes praebuit. Cum autem olim voluerim communicare vobiscum de philosophis, maxime a Luna, illiusque querelis incitatus decrevi non diutius illam deliberationem differre. Est enim hominum genus non ita diu saeculo spumae instar innatans, pigrum, contentiosum, inanis gloriae cupidum, iracundum, gulae obnoxium, stolidum, inflatum, contumelioſum, ut Homerico verbo utar,* Telluris inutile pondus. *Hi ergo in turmas divisi, excogitatis diversis disputationum labyrinthis, alii Stoicos se vocarunt, alii Academicos, Epicureos alii, alii Peripateticos, & aliis nominibus multo etiam magis ridiculis. Deinde circumposito sibi augusto virtutis nomine, supercilliis sublatis, demissis barbis, circumcunt ficto habitu despuendos mores occultantes, similes maxime Tragicis illis actoribus, quorum*

ſi

a Κοινώσασθαι] Sic *Fl. B1. J. H. Ald. S.* Κοινωνήσασθαι P. cum O. & marg. *A1.* b Γε] Τὲ O. Plane omittit *Fl.* c Πλεῖον] Πλέον O. d Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν] Ἑαυτοὺς videtur addendum. *Pell.* e Πολλῷ] Sic plerique ſcripti & editi. Πολλῶν O. πολλὰ *Fl.* f Ἐοικότες] Ἐμφερεῖς *Coll.* & O. g Ἀφέλης] Ἀφέλῃ τις O.

50. Ὑπόμορον] * Δυσθανάτου. *V.*
Ibid. Τετυφωμένον] Ὑπερφανον. *V.*

61. Ἐοικότες] Γρ. ἐμφερεῖς. *G.*

* Τετύμενον, Δυσθανάτου] Pravis & hic uſus eſt codicibus; ſic tamen etiam Coll. *G.* niſi quod Δυσθανὲς habent. *M. du S.*

Homero facilis erat emendatio, quam Cl. *Jenſ.* ante *Solunum* dudum indicavit, quamque inde hauriri potuit, ut video in aliis feciſſe eumdem *Solanum*, quod obiter in praefatione indicabo, ſi meminero. *J. F. R.*

43. Κοινώσασθαι] Ita & ſupra *Jov. Trag.* c. 5. f. μὴ κοινούμενος περὶ τοῦ μεγάλου. Quare *Pariſinae* lectionem repudiavi, etſi uno Cod. fultam. *J. F. R.*

51. Ἐτήσιον &c.] Iliad. Σ. 104. *M. du S.*

53. Λόγων λαβυρίνθους] Sic *Conviv.* c. 6. Δάφιλος ὁ Λαβύρινθος ἐπίκλην. *J. B.*

54. Ὠνομάκασιν] Τὸ ἑαυτοὺς hic reponendum videtur. Vid. Lib. vett. *F. G.*

Ὠνομάκασιν] Deeſt ἑαυτούς. *M. du S.*

Ὠνομάκασιν] Neſcio num opus ſit pronominis additione; quia & alibi omittitur ἑαυτοὺς & αὐτοὺς. Vid. ad I. *Ver. Hiſt.* c. 30. ἐπιφιλοσοφεῖς, ibique *L. Bos.* Et nos ad *Aſtrol.* 1. Ubi & potuiſſem addere *Ariſtid* Or. pro Rhet. ipſo pr. Οἶμαι δὲ, ὅτις μάλιστα τὰ δίκαια ἐρεῖ, ἢ ῥήτωρ καὶ ἀρθῶς ἔσται, καὶ τοῦτο σκεπτέον &c. Ubi αὐτὸν ante ὅτις omiſſum. At hoc non pertinet ad ἑαυτοὺς, de quo ſupra; quod tamen in aliis verbis ſaepe omitti, ut in ἐπιβάλλω, προσβάλλω, προσάγω, &c. ſupra T. I. vidimus. Aut praeterit. act. paſſive accipitur, quorum quaedam Cl. *Jenſ.* dedit ad *Tyrannic.* At in hoc verbo ὠνομάκασιν id nondum obſervavi; quare ἑαυτοὺς jam admitterem, ſi in libris invenirem. *J. F. R.*

56. Πολλῷ γελοιότερα] Flor. πολλὰ. *J. B.*

Πολλῷ γελοιότερα] Illud πολλῶν nihili eſſe, quilibet videt. Sed πολλὰ conjunctum cum ἄλλα poſſet locum habere. Vulgata tamen magis adridet, neque ea pro-

ſi perſonas auferas, & amictum illum auro intextum, quod relinquitur ridiculum quiddam eſt, homuncio ſeptem drachmis ad certa-
men illud conductus.

30. *Tales vero cum ſint, homines quidem omnes contemnunt, de Diis autem abſurda narrant, conductisque adoleſcentulis ad decipiendum opportunis, cum virtutem illam multis ſermonibus tritam tragico clamore praedicant, tum diſputationes edocent, quae exitum non habent. Et apud diſcipulos quidem tolerantiam ſemper & temperantiam laudant, divitiasque & voluptatem deſpuunt: ſoli vero, & ſibi cum ſint relicti, quid dicat aliquis, quae edant, quam venerem exerceant, ut ſordes delingant obolorum! Graviſſimum vero omnium hoc eſt, quod nullam ipſi neque communem rem neque ſuam conferentes in medium, ſed inutiles & ſupervacanei,* Non habiles bello, non conſultantibus apti; *tamen accuſant reliquos; & ſermonibus quibusdam amaris congeſtis, maledicta quaedam meditati, increpant, & reprehendunt alios: atque*

τὰ πρόσωπεῖα, καὶ τὸ χρυσόπαστον ἐκεῖνο
τολύπιον, τὸ καλαλειπόμενόν ἐστι γελοῖον, ἀν-
θρώπιον ἑπτὰ δραχμῶν ἐς τὸ ἀγῶνα με-
μισθωμένον.

Τοιοῦτοι δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἁπάντων καταφρονοῦσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συνάγοντες εὐεξαπάτητα μειράκια, τῷ τε πολυθρύλλητον ἐκείνῳ τραγῳδοῦσι, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι· καὶ πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς παρρησίαν ἀεὶ καὶ σωφροσύνην ἐπαινοῦσι, καὶ πλοῦτον καὶ ἡδονὴν καταπτύουσι, μόνοι δὲ καθ' ἑαυτοὺς γυνόμενοι, τί ἂν λέγοι τις, ὅσα μὲ ἐσθίουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ ἐκλείχουσι τῶν ὀβολῶν τὸ ῥύπον; τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μήτε κοινὸν, μήτε ἴδιον ὠφελοῦντες, ἀλλ' ἀχρεῖοι καὶ περιττοὶ ὁπαθεῖς ὄντες Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ εὐάριθμοι, οὔτ' [h] ἐνὶ βουλῇ· ὅμως τῶν ἄλλων καταγελῶσι, καὶ λόγους τινὰς πικρὰς συμφορήσαντες, καὶ λοιδορίας τινὰς [i] ἐκμελετήσαντες, ἐπιλιμῶσι, καὶ [k] λοιδοροῦσι τοῖς πλησίον,

b Ἐν] Ἐν male O. *i* Ἐκμεμελ.] Ἐμμεμελ. *Fl.* *k* Λοιδοροῦσι] Ὀνειδίζουσι O. & P.

probatione indiget. Supra *Tyrann.* c. 18. f. πολλῷ καλλιπάτηρον & centies apud quosvis. *J.F.R.*

70. Ἀρετὴν τραγῳδοῦσι] Conf. *Gall.* c. 11. & *Peregr.* c. 3. *M.du S.*

77. Τῶν ὀβολῶν τὸ ῥύπον] Reſpondere ex adverſo haec poſſunt divitiarum contemtui, quem prae ſe ferunt Philoſophi. Et habent forte aliae etiam gentes formulas, quae huic ſint ex aliqua parte ſimiles. Certe ſordidiſſimae avaritiae deſcribendae accommodata videtur non minus, quam illud quorundam Germanorum, qui *futurorem nummorum* (ignoſce Pudor!) ſordidiſſimum mortalem vocant. Neque tamen diſſimulo, mihi admodum blandiri, quod in mentem venit legere ὀβελῶν, quae voces quam ſint affines, aut plane eaedem potius, *Euſtathius* docet aliquoties, praeſertim ad Il. Δ. p. 102, 38. *Baſ.* Eſt autem magis naturale, imaginari mendicabulum ejusmodi barbatum & palliatum, quod verua lingat, in quibus paullo ante aſſae carnes fuerunt; quam labiis & dentibus purgantem obolos philoſophum. Uſus tyrannus eſt: ad hunc attendendum. *J.M.G.*

80. Οὔτε ποτ' ἐν πολ.] *Hom.* Il. B. 246. *M.du S.*

83. Ἐκμεμελετηκότες] Vulgatam lectionem Florentina meliorem ſtudio ſervavi. *J.F.R.*

84. Λοιδοροῦσι] Ὀνειδίζ... O. & L. quia ſcopo λοιδορίας jam dixerat. Vulgatam tamen retineo. *M.du S.*

Λοιδοροῦσι τοῖς] Rarior conſtructio, ait *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Plut. 456. Nam activa accuſativum, media forma dativum adſciſcit. *Suidas* contrarium docet, eique potius quam Scholiaſtae *Ariſtophanis* credendum ait *Salmaſ.* ab *Kuſtero* adlegatus (ad *Ach. Tat.* p. 723.) Ego vero *Kuſtero* & Auctorum veterum exemplis fidem habeo; nam & ita praeter *Ariſtophanem Aeſopus* activum λοιδορῶ cum accuſativo conſtruit, fab. 139. bis, item 148. *Aelian.* V. Hiſt. XIV. 26. In *Evang. Joan.* IX. 28. ἐλοιδόρησαν αὐτὸν. *Aſter.* XXIII. 4. & alibi. *Epiſt.* man. p. 48. λοιδορῆ τοὺς θεοὺς ὁ γεωργὸς, & vel decies alibi; nam indicem ejus exſcribere nolo. *Deuteron.* XXXIII. 8. ἐλοιδόρησαν αὐτὸν. Medium vero cum dandi caſu Noſter ſupra *Gall.* c. 15. *Aeſop.* fab. 68. *Aeſchin.* de falſ. Leg. pag. altera f. ἐμοὶ λοιδορούμενος & τοῖς ἄλλοις. Item apud LXX. *Exod.* XVII. a. At cum dativo tamen & activum 3. *Maccab.* 12. 14. Τοῖς περὶ τὸν Ἰούδαν λοιδοροῦντες. Sed quia facillima aberratio ſcribarum inter τοῖς & τοὺς, nihil in Luciano deſinio. Qui malit ὀνειδίζουσι recipere, ex O. & P. faciat. Sed facilior eſt mutatio τῷ λοιδορεῖσι in λοιδορῶν), quia terminationes ejusmodi per compendium ſolent exarari in *Mſſ.* *J.F.R.*

σίον. καὶ ἔστω αὐτῷ τὰ πρῶτα φέρεσθαι δοκεῖ, ὃς ἂν μεγαλοφωνότατός τε ᾖ, καὶ [a] ἰταμώτατος, καὶ πρὸς τὰς βλασφημίας θρασύτατος.

sille inter ipsos ferre primas videtur, qui & vocalissimus sit, & impudentissimus, & ad maledicta audacissimus.

Καίτοι τὸν λεγόμενον αὐτῷ, καὶ βοῶντα, καὶ καλοῦντα τὰ ἄλλων, ἢν ἔρῃ, Σὺ δὲ [b] δὴ τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί φῶμεν πρὸς θεῶν σε πρὸς τὸν βίον συλλέγειν; φαίη ἄν, εἰ τἀληθῆ θέλοι λέγειν, ὅτι πλεῖν μέν, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθαι, ἤ τινα τέχνην μετιέναι πάντων εἶναί μοι δοκεῖ κάλλιστα δέ, καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολουτῶ, καὶ [c] ἀνυπόδητος τῷ χειμῶνι περέρχομαι· καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος, τὰ ἐπὶ τοῖς ἄλλων γιγνόμενα συκοφαντῶ· καὶ εἴ μού τις ὠφώνησε τὴν πλουσίαν πολυτελῶς, ἢ ἑταίραν ἔχει, τοῦτο πολυπραγμονῶ, καὶ ἀγανακτῶ. εἰ δέ τις τῶν φίλων ἢ ἑταίρων κατάκειται νοσῶν, ὀλιγωρίας τε καὶ θεραπείας δέομενος, ἀγνοῶ. τοιαῦτα μοὶ ὄζει ἡμῖν, ὦ θεοί, ταῦτα τὰ βρέμματα.

31. *Atqui si eum, qui contendit & clamat, & accusat alios, interroges,* Tu vero quid agis? aut quid te dicamus, dic per Deos, ad vitam conferre? *dicat sane, si justa & vera velit dicere,* Navigare quidem, aut agrum colere, aut militare, aut artem quamcunque tractare, superfluum mihi videtur: sed clamo, & squaleo, & frigida lavor, & nudis pedibus per hiemem circumeo, & velut Momus, quae ab aliis fiunt, ea calumnior. Et si quis divitum sumtuose obsonavit, aut meretricem habet, de hoc laboro atque indignor: si vero amicorum aliquis aut sodalium decumbit aegrotus, auxilio & curatione indigens, ignoro. *Tales sunt nobis, Dii, istae beluae.*

Οἱ δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτῷ λεγόμενοι, μάλα δὴ καὶ ὑβρισταί εἰσι, καὶ ὁ μετρίως

32. *Illi vero eorum, qui Epicurei vocantur, vel maxime contumelioſi sunt, nec medio-*

a Ἰταμώτατος] Recte sic O. Ἰταμότατος Edd. omnes male. b Δὴ] Deficit in O. c Ἀνυπόδητος] Sic Edd. vett. omnes. Ἀνυπόδητος *S.* & *Amst.* d Ἡμῖν] Ὑμῖν *Fl.* sola.

90. Ἢν ἔρῃ] Ἐὰν ἐρωτήσῃς. *G.*

98. Ὁ Μῶμος] Τοῦτον τὸν Μῶμον ὁ Λυκιανὸς θεὸν ὑπατίθη μεμφόμενον τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν γινόμενα. *V.*

87. Ἰταμώτατος] O. solus recte sic hanc vocem scribit. Impressi omnes ἰταμότατος. *M. du S.*

Ἰταμώτατος] Conf. supra *Asin.* c. 6. *J. F. R.*

96. Κέκραγα] Quasi *sum clamans.* De his praeterito praesentibus vid. Cl. *S. Clarke* ad *Hom.* Il. A. 37. — ὃς Χρύσῃν ἀμφιβέβηκας. Et Dial. seq. *Bis Accus.* c. 3. κεκράγασι — καὶ ἀγανακτοῦσιν. Ibid. c. 11. ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κεκραγότων. Amat hoc verbum inprimis in praeterito, loco praesentis collocari; unde forsan factum, ut unicum tempus paullo post futuri, quod in toto Novo Foedere occurrit, nimirum κεκράξονται *Evang. Luc.* XIX. 40. sit loco futuri ordinarii. *J. F. R.*

97. Ἀνυπόδητος] Conf. supra *Asin.* c. 16. m. ibique notata. *J. F. R.*

6. Ἡμῶν] Sic Ed. *Fl.* In reliquis ὑμῶν. *M. du S.*

12. Πεῖσαι τὸν βίον] Genus humanum, quod Nostro familiare est, ab aliis quoque saepe sic vocari, exemplis plurimis demonstravit *Casaubonus* ad Athen. 15, 5. ubi neque hunc locum laudare omisit, neque illud non monuit, *vitam* eodem modo dici *Senecae* atque *Plinio*: nos paullo ante & hic *saeculum* bonis itidem auctoribus vocamus. *J. M. G.*

Ibid. Τὸν βίον] Ita supra T. I. *Tim.* §. 25. πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ὂν τὸν βίον, *quae jam pridem inter homines defecit.* Alia, de tota vitae ratione, vid. in *Amor.* c. 20. & 33. Ac *Gall.* c. 5. pr. *J. F. R.*

18. Ἡμῖν ἀσφαλέσταλα] Etsi *Paris.* quoque haberet ὑμῖν, in versione tamen dederat *nobis*; quod cum sensus postulet; quia oratio pertinet ad omnes Deos consultantes, qui hic opponuntur hominibus, haud gravate Florentinae lectionem recepi, *Solano* etiam jubente, qui ita in *Junt.* emendarat. Et licet ὑμῖν defendi queat, quod oratorum more concludat Jupiter, dicatque quasi: agite ergo, eligite quae vobis utilia; tamen quia principio capitis bis ter ὑμῶν, & ὑμῖν dicens se ipsum non excludit, praestiterit clausulam huic propositioni respondere. *J. F. R.*

21. Ἐξόν]

discriter nos perstringunt, nec curari res humanas dicentes a Diis, neque omnino quae fiant, inspici. Itaque tempus est ut rationem harum rerum habeamus. Nam si semel hi persuadere saeculo poterunt, non mediocriter esurietis. Quis enim adhuc sacra vobis faciat, si hoc nihil sibi profuturum speret? Quae quidem Luna accusat, omnes heri, narrante hospite, audivistis. Ad haec jam, quae & hominibus utilissima, & securissima nobis sint, consulite.

33. Haec ubi dixit Jupiter, crebris concio vocibus personuit, cum omnes statim clamarent, *fulmina! combure! obtere! in barathrum! in Tartarum ad Gigantes!* Imperato rursus silentio, Jupiter, *Erunt ista, ut vultis*, inquit, *& omnes cum ipsa dialectica peribunt. Verum, ut nunc est, puniri quemquam nefas. Festi enim, ut nostis, dies sunt per menses hosce quatuor: & jam imperavi justitium. Novo igitur anno, ineunte vere, mali male terribili fulmine peribunt.*

ἡμῶν καθάπαξ], μήτε ὀλιγωρεῖσθαι ὑπ' ἀνθρώπων λεγόντες τοὺς θεοὺς, μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ὑπισκοπεῖν, ὥστε ὥρα ὑμῖν λογίζεσθαι, διότι οὐκ ἔστι πεῖσαι τὸν βίον δυνηθῶσιν, ὑ μετρίως πεινήσετε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον οὐδὲν ἔξειν προσδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ σελήνη αἰτιᾶται, πάντες ἠκούσατε τοῦ ξένου χθὲς διηγουμένου. πρὸς ταῦτα βουλεύεσθε ἃ ἐν τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτατα, ἐν ᵉ ἡμῖν ἀσφαλέστατα.

Εἰπόντος ταῦτα τοῦ Διὸς, ἡ ἐκκλησία διετεθρύλλητο. ἐν εὐθὺς ἐβόων ἅπαντες, μεμαιμάνωσον, κατάφλεξον, ὑπότριψον, ἐς τὸν βάραθρον, ἐς τὸν Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὖθις ἐποιήσατο, Ἔσται ταῦτα ὡς βούλεσθε, ἔφη, ἐν πάντες ὑπότριψον] αὐτῇ διαλεκτικῇ· πλὴν τόγε νῦν εἶναι, ὑ θέμις κολασθῆναί τινα, ἱερομηνία γάρ ἐστιν, ὡς ἴστε, μηνῶν τούτων τεττάρων, καὶ ἤδη τὴν ἐκεχειρίαν ᶠ ἐπηγγειλάμην. ἐς νέωλα ᵍ οὖν ἐρχομένῳ ἦρος, κακοὶ κακῶς ὀλεῖσθε τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

Ἡ,

ᵉ Ἡμῖν] Receptum ex *Fl.* Ὑμῖν cett. ᶠ Ἐπηγγειλάμην] Περιηγγειλάμην P. ᵍ Οὖν ἀρχομένῳ] Ἀρχ. ὖν *Fl.*

21. Διετεθρύλλητο] Θορύβου ἐν ταραχῇ ἐπληροῦτο. *V.*

29. Τὴν ἐκεχειρίαν] Τὴν πρὸς ὀλίγον εἰρήνην. *V.*

30. Ἐς νέωτα] * Εἰς τὸ ἑξῆς, ἤτοι τὸ ἐπερχόμενον ἔτος. ἔστι δὲ χρόνου δηλωτικὸν ἐπίρρημα τοῦ μέλλοντος. τοῦ μὲν γὰρ παρῳχημένου δηλωτικὸν τὸ πέρυσι, τοῦ δὲ ἐνεστῶτος τὸ τῆτος, τοῦ δὲ μέλλοντος, ἐς νέωτα. *V.* (Est autem temporis adverbium futuri; praeteriti namque significativum τὸ πέρυσι: praesentis autem τὸ τῆτος: futuri, ἐς νέωτα. Haec in principio τοῦ Λεξιφάνους. *G.*)

* Εἰς τὸ ἑξῆς] In altero *Vossiano* partem hujus Scholii priorem tantum inveni, in altero posteriorem; quare in unum jam contraxi. *J. F. R.*

21. Ἐβόων] Quisquis miraris tumultuantes in concilio Lucianeos Deos, Senatum Romanum audi apud *Tacitum* sub Imperatoribus non raro sic tumultuarie succlamantes. *M. du S.*

26. Αὐτῇ διαλεκτικῇ] Conf. supra de σὺν recte omisso, ad c. 27. Et *Gall.* 26. *J. F. R.*

27. Ἱερομηνία — τεττάρων] Absurdum; sed consulto, ridiculi causa dictum. Constat autem hunc Libellum scriptum medio mense decembri videri voluisse, quo tempore Saturnalia Romae celebrabantur. V. c. 26. Sed cur *quatuor menses* addat nescio. *M. du S.*

Ἱερομηνία — τεττάρων] Frustra quaesivi in historia temporum Luciani *ferias quadrimestres*. Fieri tamen potest, ut *supplicatio quatuor mensium* instituta sit, cum Julio Caesari, *Dione* teste L. 40. p. 144. B. *sexagintа dierum* fit decreta. Plane fictitias putat has ferias Doctissimus *Dukerus* in Addendis ad *Thucyd.* p. 672. Qui caeteroquin illam notionem *ἱερομηνίας*, quae ad omne genus feriarum pertinet, praeclare jam explicaverat ad 3, 56. itemque ad 5, 54. Porro *ἐκεχειρίαν justitium* vertere, quam *inducias* malui: cum non de bello, sed de differendis noxiorum suppliciis sermo sit. *J. M. G.*

30. Ἐς νέωτα] Habuimus supra T. I. *Hermot.* c. 4. sub init. Et ante etiam ex *Theocr.* ni fallor, ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος. Adderem *Alciphr.* III. Ep. 23. p. 328. & 48. p. 384. aliosque, si quid opus foret. *J. F. R.*

Ἦ, ᾗ χυσένησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

Haec ubi dicta, ſuperciliis pater annuit atris.

Περὶ δὲ Μενίππου ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ, ἀφαιρεθέντα αὐτὸν τὰ ἱερά, ἵνα μὴ ᾗ αὖθις ἔλθῃ ποτὲ, ὑπὸ τῷ Ἑρμῇ ἐς τὴν γῆν καταπεμφθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲ ταῦτα εἰπὼν, διέλυσε τὸ σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος τῇ δεξιᾷ αὐτὸς ἀποκρεμάσας, καὶ ἑσπέρας ἤδη κατέθηκε φέρων ἐς τὸ Κεραμεικόν. Ἅπαντα ἀκήκοας, ἄπαντα, ὦ ἑταῖρε, τὰ ἐξ οὐρανοῦ. ἄπειμι τοίνυν ᾗ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν φιλοσόφων, αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιούμενος.

34. *De Menippo autem*, ait, *haec mihi placent. Amputatis alis, ne qua iterum huc veniat, a Mercurio hodie deferatur in terram.* His dictis, concionem dimisit. Me vero Cyllenius dextra aure suspensum heri circa vesperam in Ceramico deposuit. Omnia audisti, sodalis, *allata* e caelo, omnia. Abeo jam, ambulantibus in Poecile philosophis bonum illum nuncium allaturus.

35. Τὰ πτερὰ] Καὶ τί τὸ κωλύον, ᾗ αὖθις ἀναλαβόντα ἑαυτοῦ πτέρυγας ἐς γυπὸν ἀναπτῆναι ταύταις ἐς πάλιν. G.

38. ὁ Κυλλήνιος] Ἑρμῆς ὁ ὁ Κυλλήνης τιμώμενος. V.

ὁ Κυλλήνιος] Ad alia verba relatum hoc Schol. in sedem propriam revocarat M. du S.

32. Ἦ, ᾗ κυανέῃσιν] Hom. Il. A. 528. M. du S.

41. Κεραμεικόν] Athenis itaque scriptus hic Dialogus. M. du S.

BIS ACCUSATUS, SEU TRIBUNALIA.

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ, Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

JUPITER, MERCURIUS, JUSTITIA, PAN, ATHENIENSIS, ALIUS ET ALIUS, ACADEMIA, STOA, EPICURUS, VIRTUS, MOLLITIES, DIOGENES, RHETORICE, SYRUS, ET DIALOGUS.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΔΙΚΗ, ΠΑΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΛΛΟΣ καὶ ΑΛΛΟΣ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΣΤΟΑ, ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, ΑΡΕΤΗ, ΤΡΥΦΗ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΡΗΤΟΡΙΚΗ, ΣΥΡΟΣ, καὶ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

JUPIT.

DIspereant vero quotquot philosophorum apud solos felicitatem esse Deos contendunt. Si enim sciant, quot hominum causſa subeamus molestias; non sane nectaris aut ambrosiae nos nomine beatos praedicent, Homero nimirum fidem habentes, caeco homini atque impostori, beatos vocanti nos, & caelestia enarranti, qui neque videre, quae in terra sunt poterat. Jam Sol quidem hicce curru juncto per totum diem caelum obit, igni indutus, & refulgens radiis, neque tantum otii agens, quantum auri scalpendae, quod ajunt, suf-

ΖΕΥΣ.

1 ΑΛΛ' ἐπιτριβεῖεν ὁπόσοι τῶν φιλοσόφων τοῖς μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γὰρ ἤδεσαν ὁπόσα τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα πάσχομεν, οὐκ ἂν ἡμᾶς τῷ νέκταρι ἢ τῇ ἀμβροσίᾳ ἐμακάριζον, Ὁμήρῳ πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μακαρας καλοῦντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ διηγουμένῳ, ὃς οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν ἐδύνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν ἥλιος οὑτοσὶ, ζευ-
10 ξάμενος τὸ ἅρμα, [a] παννυχίζων τὸν οὐρανὸν διέρχεται, πῦρ ἐνδεδυκὼς, καὶ τὴν ἀκτῖνα οὐκ ἐπιλέγων, οὐδὲ ὅσον [b] κτήσασθαι τὸ ὠύ, φα-

[a] Παννυχίζων] Παννυχεύων Fl. [b] Κτήσασθαι] Ἀλφήσασθαι G. Ἀλφήσασθαι P.

12. Κτήσασθαι τὸ ὠύ] Aurem scalpere. G.

ZHN &c.] *Bas.* 1. & 2. Ζηνὸς, Ἑρμοῦ, &c. Sed quia nomina Latina in *Par.* in primo casu erant collocata, etiam Graeca sic ordinavi, quod & factum ab Cl. *Hemsterh.* in *Tim. Prometh.* atque alibi. In aliis Edd. abest personarum inscriptio. *J.F.R.*

ΖΕΥΣ] In omnibus deerat nomen Jovis loquentis. Ipsa *B.* quae pro more suo omnes Dialogi personas adscribit, *Jovis* quidem primo loco nomen habet, sed Catalogo finito, non repetit. *M. du S.*

1. Ἀλλ' ἐπιτριβεῖεν] Senarii duo e quopiam poëta Comico desumpti. Sic autem legendi videntur:

Ἀλλ' ἐπιτριβεῖεν ὁπόσοι τῶν σοφῶν μόνοις
Τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς.

Sed prior versus a Luciano, ut legitur, interpolatus videtur; quamobrem nihil mutandum. *F.G.*

6. Τυφλῷ] Homerum a caecitate sic dictum scribunt *Herodot.* & *Plutarch.* ὁμηρον enim coecum appellant Cumani. *G.C.*

Τυφλῷ] De Homeri caecitate vid. notata ad 2. *Ver. Hist.* c. 20. No. 66. *J.F.R.*

7. Μάκαρας] *Iliad.* Δ. 127. &c. *M. du S.*

12. Κτήσασθαι τὸ ὠύ] Paroemia. *J.B.*

Κτήσασθαι] Ms. pro οὐδὲ ὅσον κτήσασθαι τὸ ὠύ, *φασι χαλὼν ἄγων.* scribit οὐδὲ ὅσον ἀλφήσασθαι τὸ ὠύ, *φασιν, χαλὼν ἄγων. Non tantum otii habens ut aurem invenias*, hoc est, *tangas.* ἀλφαίω & ἀλφαίνω est invenio. *J.G.G.*

Κτήσασθαι] Sic Edd. Addiderat *Salan.* conferend. *Pet.* c. 11. Ibi habemus τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τῶν κεφαλῶν κνήσασθαι. At quis dubitat κνᾶσθαι *scalpere* significare?

Ibi

φασι, σχολὴν ἄγων. ἦν γάρ τι καὶ ὀλίγον ὑπορραθυμήσας λάθῃ, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τὸ ὄδιον ἐκτραπόμενοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ περιέρχεται, φαίνουσα τοῖς κωμάζουσι, καὶ τοῖς [a] ἀωρὶ ἀπὸ τῶν δείπνων ἐπανιοῦσιν. ὁ Ἀπόλλων [b] τε αὖ πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγου δεῖν τὰ αὐτὰ [c] ἐκκεχώφωκε πρὸς τῶν ἐνοχλούντων χρείαν τῆς μαντικῆς. καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα δεῖ, κἀκεῖθεν εἰς Ξάνθον [d] μεταβαίνῃ, καὶ δρομαῖος αὖθις εἰς τὸ Κλάρον, εἶτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἔνθα ἂν ἡ πρόμαντις, πιοῦσα τοῦ ἱεροῦ νάματος, καὶ μασησαμένη δάφνης, καὶ τὸ τρίποδα [e] διασεισαμένη, κελεύῃ παρεῖναι, ἄοκνον χρὴ αὐτίκα μάλα παρεστάναι συνείρουσα τοὺς χρησμούς, ἢ οἴχεσθαι οἱ τὴν δόξαν τῆς τέχνης. ἐῶ

ficiat. Si enim vel paullum per imprudentiam remittat, excussis frenis equi, & via deflectentes, comburant omnia. Luna vero pervigil & ipsa circumit, lucens comissantibus, & intempesta nocte de coena redeuntibus. Rursus Apollo, negotiosam artem qui sibi delegerit, parum abest quin obsurdescat ab his, qui divinationis indigentes negotium illi facessunt: & jam quidem Delphis esse cogitur, paullo post currit Colophonem, & inde Xanthum transit, tum curriculo rursus Clarum, tum in Delum, aut ad Branchidas: & in universum quocumque illum Antistita sacro liquore poto, & commansa lauro, & commoto tripode, adesse jubeat, impigrum oportet confestim praesto esse, consuentem oracula, nisi velit perire sibi artis gloriam. Omitto enim

a Ἀωρὶ] Ita *S. P. P.* & marg. *A1.* Ἀωρία cett. Edd. tui ex *B2. V2.* & *S.* Ἐκκεκώφηκε enim cett. omnes. b Τε αὖ] Non legitur in *Fl.* c Ἐκκεκώφωκε] Restitui ex *B2. V2.* & *S.* Ἐκκεκώφηκε enim cett. omnes. d Μεταβαίνει] Μετέρχεται *Fl.* Nil mut. P. e Διασεισαμένη κελεύῃ] Διασείσασα κελεύσῃ P. & marg. *A1.*

14. Ἀφηνιάσαντες] Τὸν χαλινὸν ἀπορρίψαντες. *V.*

Interim ad stabiliendam vulgatam aliquid confert. *J.F.R.*

18. Ἀωρὶ] Illud ἀωρία natum suspicetur quis ex α. repetito ex sequente ἀπὸ. Alius contra ἀωρὶ amisisse α praedicabit, quod absorptum sit ab α sequente. Ego ἀωρὶ praefero, ob hiatum qui alioqui κακοφωνίαν parit; & ἀωρία saltem cum puncto subscripto scribendum fuisse arbitror, quod Edd. pariter omiserunt, excepta *B1.* Nam si neutrum plurale foret, pro adverbio positum, accentus esset ἀώρια. *J.F.R.*

20. Ἐκκεκώφωται] Sic *V2. B2. S.* & *A.* In reliquis mendose ἐκκεκώφη legitur. *M. du S.*

23. Κολοφῶνα] De hoc oracolo Cl. *Potterus* silet. Apollinis Clarii erat. A Germanico consultum legimus apud *Tacit.* A. II. 54. Lolliae quoque Paulinae, apud eundem A. XII. 22. inter alia objectum, quod hoc oraculum super nuptiis Imperatoris Claudii consuluisset. *Strabo*, qui circa Augusti tempora scripsit, loquitur de illo oraculo, quasi sua aetate fama ejus tantum, non ipsum superfuerit; memorans τὸ ἱερὸν τὸ Κολοφῶνι ἅλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, ὃν οἱ ἐκ παντὸς μαντεύεσθαι πάλαι νομίζοντες. L. XIV. p. 642. Forte igitur post ejus tempora illud ut alia quaedam, restitutum. Tandem suis quoque temporibus celeberrimi ejus meminere non hic tantum Lucianus, sed & *Philostratus* *Vit. Apollon.* IV. 1. & *Porphyrius*, *Jamblichusque* in hujus lib. de Myst. Ægypt. §. III. c. 11. qui δι' ὕδατος χρηματίζεσθαι eo loco ajunt: αὐτὸν γὰρ πηγὴν εἰσιέναι καλλιρόου, καὶ ἀπ' αὐτῆς πίνειν τὸ προφητικόν. Nonnulla etiam de hoc oraculo *Paus.* in Achaic. p. 210, habet, qui illud ut & Branchidarum in Mileto ἱερὸν suo tempore non ἐξηφανισμένα *abfolata* ait; quod firmat conjecturam nostram, inquit Cl. *Olearius* (ex quo haec desumpta ad *Philostr.* p. 140.) de restaurato hoc templo paulo post quam *Strabo* scriberet sua. Plura de Colophonio hoc oraculo collegit *Schol. Apollonii* Argon. I. vs. 308. Cave autem, quia Clarii Apollinis oraculum fuisse apud *Strabonem* l. c. dicitur, cum oraculo Clario confundas, quod viro Clarissimo fraudi fuisse crédo, cum Colophonium oraculum in Luciani *Pseudomanei* sibi visus est deprehendisse. De Clario enim illic sermo est; de Colophonio ne hilum quidem deprehendes. Hic enim, ut vides, diserte distinguuntur. Meminit & alibi Noster. Vide *Z. tr.* c. 30. *M. du S.*

24. Ξάνθον] Oraculum Patarаeum tangit, de quo *Virg.* Æn. IV, 143. —

Qualis ubi hibernam LYCIAM XANTHIQUE FLUENTA

De-

enim dicere, quas ipsi artis tentandae causa insidias struant, dum agninas carnes atque testudines una coquunt, adeo ut nisi acutas nares haberet, deriso illo abiret Lydus. Aesculapius quidem, vexatus ab aegrotantibus, videtque aspera, & insuavia tangit, & ex alienis calamitatibus suos haurit dolores. Quid vero si ventos dicam plantarum cultum adjuvantes, & navigia deducentes, & adspirantes ventilantibus; aut advolantem ad omnes somnum; aut somnia quae cum somno pernoctant, & oracula illi subjiciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum amore elaborant, & ad vitam in hac terra singulis conferunt.

2. Et tamen reliquorum *negotia* mediocria. Ego vero ipse rex & pater omnium, quot injucunda sustineo, quot negotia ha-

γὼ λέγειν [f] ὁπόσα ὅπῃ πεῖρα τ μαγειικῆς ὅπιτεχνῶν αὐτῷ, ἄρνεια κρέα καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἕψοντες· ὥστε εἰ μὴ τ ῥῖνα ὀξὺς ἦν, καὶ ἀπῆλθεν αὐτῷ ὁ Λυδὸς καλαγελῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς αὐτὸ τ νοσούντων ἐνοχλούμενος, ὁρῇ τε δεινὰ, θιγγάνῃ τε ἀηδέων, ἔπ' ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς ἰδίας καρπεῖ λύπας. τί γὰρ ἂν, εἰ τὺς ἀνέμους [g] φυτυργοῦντας λέγοιμι, καὶ ὠδηπέμποντας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς [h] λιχμῶσιν ὑπνοφόρους; ἢ τ ὕπνον ὅπῃ πάντας πετόμενον, ἢ τ ὄνειρον μετὰ τῦ ὕπνυ συναγελεύοντα, καὶ χρησφητεύοντα αὐτῷ; πάντα γὰρ ταῦτα αὐτὸ φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ ποιοῦσι, καὶ πρὸς τ ὅπῃ τ γῆς βίον ἑκάστοις [i] συλλεῖσι.

Καίτοι τὰ μὲν τ ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατὴρ, ὅσας μὲν ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ πράγματα

[f] Ὁπόσα ὅπῃ πεῖρα] Ὅσα ἐπὶ πείραν P. πείραν etiam P. Sed πεῖρα Fl. J. H. Bl. Fr. S. [g] Φυτυργοῦντας] Φυσῶντας vel φυτυργοῦντας conjicit M. du S. [h] Λιχμῶσιν] Pell. potest etiam legi λιμῶσιν, sensu optimo. [i] Συλλεῖσι] Συλλοῦντες P. Συλλοῦντες marg. A1.

Deserit, ac Delum maternam invisit Apollo. M. du S.

28. Διασκαμμόνῃ] Sic etiam Fl. cum cett. Quare nihil mutavi, etsi alias activum Nostro aliisque potius frequentatur; nec medium adeo facile se obferet. Sed med. forma σείομαι pro *plaudo*, Liban. Ep. 1001. p. 468. Ὁ δὲ ἰχάρη, τὸ θέατρον δὲ ἰσείετο. Quem significatum *Wolfius* in Edit. nupera ex *Cresollii* Theatr. Rhet. probat. Nisi & hic potius ἰσείετο sit passivum, i. e. *commovebatur theatrum* (plaudendo). J. F. R.

32. Ἐπὶ πείρᾳ] Servavi Lectionem Edd. potiorum. Etsi ἐπὶ πείραν non damno. Ἐπὶ enim cum dativo consilium, conditionem, causam significare, satis dictum supra I. *Ver. Hist.* 19. Addo tantum *Aesop.* fab. 6. ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν. *Se id utilitatis eorum causa facere.* Adi etiam Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* II. c. 24. ubi ἐπ' ἐλευθερίᾳ est, *ea conditione, ut liberi essent.* Aliud est ἐπὶ τ πείρας. E. c. *Aristid.* Or. pro Rhet. T. 2. Ed. *Jeb.* p. 2. ὅστις — τοῦτο ἐπὶ τ πείρας ἄριστα δείκνυσι. *Quisquis id optime ipso experimento, ipso facto, comprobaverit.* J. F. R.

33. Ἄρτεια κρέα, καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἕψοντες] Haec respiciunt Pythiae responsum, quod dedit Croesi legatis, cum id consulerent de Rege, quid tum ageret, apud *Herodotum* lib. 1. c. 47. Meminit etiam superius in Jove Tragoedo. J. G. G.

Ἄρτεια κρέα] *Herodotum* vide. Passim alibi tangit noster. V. Z. ἰλ. c. 14. & Z. τρ. c. 30. M. du S.

Ibid. Χελώνας] Supra *Jov. Trag.* c. 30. χελώνης ait. Item *Jov. Conf.* c. 14. Forsan & hic χελώνης legendum. J. F. R.

35. Ὁ Λυδὸς] Midas. F. G.

36. Ὑπὸ τ νοσούντων ἐνοχλ.] *Senarius luxatus.* F. G.

37. Ὁρῇ τε &c.] Senarii duo e veteri poëta desumpti sic videntur corrigendi. Ὁρῇτε δεινὰ, θιγγάνει τ' ἀηδέων. Ἐπ' ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρπεῦται. Praecedens autem senarius sic stare posset — Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τ νοσούντων ἀσκελὲς ἐνοχλούμενος, &c. F. G.

Ὁρῇ τε] *Hippocratis* verba sunt, a Tragico, ut videtur, retractata. Vide *Plut.* 519. ubi paulo aliter leguntur. Addo a Cl. *Kustero* monitus, Tzetz. Chil. VIII. 155. M. du S.

Ὁρῇ τε δεινὰ] Lepide huc translata *Hippocratis* verba περὶ φυσῶν 1, 6. J. M. G.

Ὁρῇ — θιγγάνει — ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς] Dedita opera haec Ionice inseruit, quia Medice loquitur Hippocratem imitatus; sed & συμφοραῖσιν tum scribendum. Locum Cl. *Gesn.* jam indicavit. J. F. R.

40. Φυτυργοῦντας] Fortassis scripserat φυσυργ—; quod quia novum est, malim φυσῶντας. M. du S.

42. Ἢ τ ὕπνον] Qualis Deus sit *Somnus* & *Somnium*, vid. 2. Iliad. & *Virg.* VI. Æn. De ratione somniorum vide *Luciani* Somnium, sive Gallum. *Homer.* in Odyss. XIX. G. C.

τα ἔχω πρὸς τοσαύτας φροντίδας διῃρημέ-
νῳ; ᾧ πρῶτα μὲ τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα
ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον, ὁπόσοι τι ἡμῖν συν-
διαπράττωσι τῆς ἀρχῆς, ὡς μὴ βλακεύωσιν
ἐπ' αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ καὶ αὐτῷ μυρία ἄλλα
πράττειν, καὶ σχεδὸν ἀνέφικτα διὰ λεπτό-
τητα. ἐγὼ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς
διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ [a] χαλάζας, καὶ
πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησά-
μενος, καὶ ἀκτάξας, πέπαυμαι τῶν ἐπὶ
μέρους φροντίδων ἀπηλλαγμένος· ἀλλά
με δεῖ καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ
κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον [b] ἀπανταχόσε, καὶ
πάντα ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ
βουκόλον, τοὺς κλέπτοντας, τοὺς ἐπιορκοῦν-
τας, τοὺς θύοντας, εἴ τις ἔσπεισε, πόθεν
ἡ κνίσα καὶ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ
πλέων ἐκάλεσε· καὶ τὸ πάντων ἐπιπονώτα-
τον, ὑφ' ἕνα καιρὸν ἔν τε Ὀλυμπίᾳ τῇ ἑ-
κατόμβῃ παρεῖναι, καὶ ἐν Βαβυλῶνι τοὺς
πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις χα-

beo, inter tot curas distractus? cui pri-
mum ipsa Deorum opera inspicere necesse
sit, quotquot imperii nostri aliquam par-
tem nobiscum administrant, ne quid negli-
genter faciant; ac deinde sexcenta alia per
me peragenda, quae vix assequi propter te-
nuitatem licet. Non enim, cum illa tan-
tum, quae ad summam administrationis
pertinent, pluvias, grandines, ventos, &
fulgura ipse dispensavi atque ordinavi,
quietus sum & particularibus curis liber:
verum facere quidem ista me oportet, sed
eodem tempore usque quaque respicere ad
omnia, ut illum in Nemea pastorem; ad
fures, ad pejerantes, ad sacrificantes, si
quis libavit, unde nidor & fumus veniat,
quis aegrotus aut navigans vocaverit? quod-
que omnium laboriosissimum est, eodem
tempore adesse Olympiae ad hecatombam,
& Babylone ad inspiciendos belligerantes,
& grandinem demittere apud Getas, & e-

pu-

a Χαλάζας] Χαλάσας male *Hs.* & 2. quod emendarat in marg. *Gesn.* b Ἀπανταχόσε] Ἀπανταχοῦσε male P. Ἀπανταχοῦ marg. *Alv.*

54. Ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς] Ἀντὶ τοῦ μὴ ἀργίας * ἀμελλοντες τὸ ἔργον † ἔσεσθαι). τὸ γὰρ βλακεύειν ἐπί τινι μὴ ‡ θρύψεως τι ἐπιτελοῦντων λέγεται. *V.*

64. Ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον] Νεμέα ἐγγὺς τόπος ἐν τῇ Κορινθιακῇ ὠκεῖτο § Τρητὸν λεγόμενον, ὃ Ἡρακλῆς τὸν λέοντα φονεύσας, τὸν Νέμεα ἐπιτελοῦντα κατήξησε. ὁ οὖν τὴν Νεμέαν πρὸ τοῦ Ἡρακλῆ τὸν λέοντα κατεργάσασθαι, οἱ βουκόλοι ἀγριώτατοι ἦσαν καὶ φιλαπάγμονες, φόβῳ τοῦ μὴ παθεῖν ὑπὸ τοῦ λέοντος τοὺς βουκόλους. *V.*

* διαμέλλοντες] διαμέλλοντες ante editum.
† Ἔσεσθαι] Ἔσεσθαι antea fuit. Mutavit *M. du S.*
‡ Θρύψεως] Θλίψεως Exc. *G.* mendose. Recte legitur in C. *M. du S.*
§ Τρητὸν] Legebatur una voce Φαμοτρητὸν, sed liquet ex Pausania in Corinthiacis locum fuisse Nemeae vicinum, qui Τρητὸς dicebatur. Vid. *Sylburg.* Ed. p. 111. *J. Clav.*

51. Τοσαύτας φροντίδας] Conf. supra *Gall.* c. 22. *M. du S.*

Ibid. Διῃρημένῳ] Ambigitur interdum de scriptura hujus verbi. At vid. supra *Tox.* c. 9. f. ἃ διῃρημένα τὸ τόμπα. Ac *Dial. Mort.* V. §. 2. τὸν κλῆρον — διῃρημένοι. *Diod. Sic.* L. 2. c. 41. διῃρημένης πολιτείας, *divisae Reip.* Sed *Tox.* c. 40. & 55. διῃρημένῳ recte, *sublatus.* Sic ἐπῃρμένους *elatos Diod. Sic.* 2. 34. p. 147. f. Hoc enim a ἀείρω & ἐπαίρω, prius vero a ἀφαιρέω esse, notum quidem; sed per festinationem oblitus sum monere ad *Tox.* c. 55. No. 55. ubi id addendum fuerat, ni vellem videri ea confundere. *J. F. R.*

54. Βλακεύωσιν] Non tam stuporis hic notionem subesse, quam tarditatis alicujus & negligentiae, etiam *Scholiastes* ad h. l. observat. Conf. de hac significatione *Spanhem.* ad *Aristoph.* Plut. 325. *J. M. G.*

60. Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες] Nec haec verba ceperunt interpretes: ἃ γὰρ μόνον κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος ἐξ ἀκτάξας πέπαυμαι τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων ἀπηλλαγμένος. cum sic interpretantur: *Non enim solum generalibus illis meae administrationis, pluviis videlicet, grandinibus, ventis, & fulguribus administratis, ceu curarum parte sublevato, quiescere mi-*

pulari apud Aethiopes. Sed ne sic quidem effugere querelas facile est: verum saepe,

Dique, equitesque viri dulcem per membra quietem
Per noctem capiunt: nostros, Jovis, almus ocellos

Nondum somnus habet. Si qua enim vel paullum conniveamus; ilicet verus est Epicurus, qui pronunciat rebus nos terrestribus nihil providere: nec contemnendum periculum, si homines ista illi credant: verum sine coronis *ac vittis* erunt nobis aedes, nidor nullus per compita, sine libamentis crateres, frigida altaria. In universum nec mactabitur nec litabitur, & fames mulsa ingruet. Quae cum ita sint, gubernatoris instar excelsus solus sto in puppi, gubernaculum tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii sunt, & forte dormiunt: at ego pervigil, cibi expers, pro omnibus *Intra animum curas, ac per praecordia verso*, eo solo honoratus, quod dominus videor.

3. Itaque libenter interrogaverim Philo-

λαζᾶν, καὶ ἐν Αἰθίοψιν εὐωχεῖσθαι. τὸ δὲ μεμψίμοιρον οὐδὲ οὕτω ἀφαφυγεῖν ῥάδιον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοί τε, καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ, εὕδουσι παννύχιοι· τὸν Δία δὲ ἐμὲ, οὐκ ἔχει ὑπνος. εἰ γάρ πω καὶ μικρὸν ἐπινυστάξομεν, ἀληθὴς εὐθὺς ὁ Ἐπίκουρος, ἀπροόπτους ἡμᾶς ὀλοφύρων τὰ ὑπὲρ γῆς πραγμάτων· καὶ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύσουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἀστεφάνωτοι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκήλητοι δὲ αἱ ἀγυιαὶ, ἄσπονδοι δὲ οἱ κρατῆρες, ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοί· καὶ ὅλως ἄθυτα καὶ ἀκαλλιέρητα, καὶ ὁ λιμὸς πολύς. τοιγαροῦν, ὥσπερ οἱ κυβερνῆται, ὑψηλὸς μόνος ἵσταμαι τὸ πρύμνης ἕστιον τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χεροῖν· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐπιβάται μεθύουσι, καὶ εἴ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν· ἐγὼ δὲ ἄγρυπνος καὶ ἄσιτος ὑπὲρ ἁπάντων ἐμερμηρίζω κατὰ φρένα, καὶ κατὰ θυμὸν, μόνῳ τῷ δεσπότῃ εἶναι δοκεῖν τέλιμος μένος.

Ὥστε ἡδέως ἂν ἐροίμην τοὺς φιλοσόφους, εἰ

c Εἰ γάρ πω &c.] Ἦν γάρ τι ἐ μικρὸν ἐπινυστάσομεν marg. *Al.* d Ἐπινυστάξομεν] Ἐπινυστάσωμεν *Fl.* e Κρατῆρες] Hoc & tria seqq. omisit *Fl.* ab *si* ad *si* transiliens. f Ἄσιτος] Ἄθυτος *Fl.* Vulgatum tenet P. g Μερμηρίζω] Sic *Graev.* & *Hom.* Μορμηρίζω Edd. priores male.

72. Ἐν Αἰθίοψιν] Homericum hoc, ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας. Et mox εἶθ' ὄγε τέρπεται ὀδυτῇ, καὶ τοῖς ἑξῆς. *Odyss.* I. (v. 22.) *G.*

mihi licet. αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες sunt *specialis curae*, quae singulis sunt impendendae, & opponuntur τοῖς καθολικοῖς διοικήσεσι, quae sunt, in quibus summa rerum vertitur. Sic autem vertes: *Non enim tantum praecipua illa mei imperii, pluvias, grandines, ventos, fulgura cum ipse rexi & gubernavi, levatus & solutus sum curis his particularibus.* *J.G.G.*

65. Βουλὴν] Conf. *Deor. Dial.* III. *M. du S.*

69. Ἐν Ὀλυμπίᾳ —βαθ.] Hinc ego conjicio ipsa Olympiade — scriptum hunc libellum, & de bello illo Parthico intelligo. Sed conjectura mera est, nec nisi alia succurrant, cui tuto satis credi possit. *M. du S.*

Ibid. Ὀλυμπίᾳ] Numerum Olympiadis omisit *Solan.* in nota sua, eum postea adjecturus; sed qualem conjecerit quum ex tempore divinare nequeam, non implevi. *J.F.R.*

72. Ἐν Αἰθίοψιν αὖτις] *Hom.* Il. A. 423. *M. du S.*

74. Οἱ μὲν ἄλλοι] *Hom.* Ἄλλοι μὲν θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ εὗδον παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε ὕπνος ὕπνος. *F.G.*

Ibid. Καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ] *Hom.* Il. B. 1. *M. du S.*

78. Ἀληθὴς] Ὁ ἀληθέστατος. *F.G.*

85. Ἀκαλλιέρητα] Τὰ πάντα hic deesse videtur, aut simile quid. Τὰ πάντα Interpres supplevit. *F.G.*

89. Εἴ τύχοι] Confer, si operae videtur, *Amor.* c. 42. & *Tox.* 4. *J.F.R.*

91. Μερμηρίζω] Cur in omnibus editionibus est μιρμηρίζω? quis enim nescit μιρμηρίζω Homericum esse verbum? *J.G.G.*

Μερμηρίζω] Vocem hanc a *Graevio* moniti emaculavimus. *M. du S.*

Μερμηρίζω] *Hom.* Il. B. vs. 3. Ἀλλ' ὄγε μερμήριζε κατὰ φρένα — unde orthographiam in Edd. peccantem restituimus. *J.F.R.*

οἱ μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, [a] πότε χρὴ σχολάζειν ἡμᾶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι, μυρία ὅσα ἔχοντας πράγματα; ἰδοὺ [b] γοῦν ὑπ' ἀσχολίας τοσαύτας ἑώλους δίκας φυλάττομεν ἀποκειμένας, ὑπ' εὐρῶτος ἤδη, καὶ ἀραχνίων διεφθαρμένας· καὶ μάλιστα ὁπόσαι [c] ταῖς ἐπιστήμαις καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους τινὰς συνεστᾶσι, [d] πάνυ παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κεκράγασιν ἁπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτοῦσι, καὶ τὴν δίκην ὀπίσω φέρουσι, κἀμὲ τῆς βραδύτητος αἰτιῶνται, ἀγνοοῦντες ὡς οὐκ ὀλιγωρίᾳ τὰς κρίσεις ὑπερημέρους συνέβη γενέσθαι, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας, ἣν συνεῖναι [e] ἡμᾶς ὑπολαμβάνουσι· τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι.

ΕΡΜ. Καὶτοι, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἀκούων δυσχεραινόντων, λέγειν πρὸς σὲ οὐκ ἐτόλμων. ἐπεὶ δὲ σὺ ἤρξω τούτων τοὺς λόγους ἐνεβαλες, καὶ δὴ λέγω. [f] πάνυ ἀγανακτοῦσιν, ὦ πάτερ, καὶ χιλιάζουσι, καὶ ἐς τὸ φανερὸν μὲν οὐ τολμῶσι λέγειν, ὑποτονθορύζουσι δὲ συγκεκυφότες, αἰτιώμενοι [g] τὸν χρόνον· ὡς ἔδει πάλαι τὰ καθ' αὑτοὺς εἰδότας, σπέργειν ἕκαστον τοῖς δεδικασμένοις. ΖΕΥΣ. Τί οὖν, ὦ Ἑρμῆ, [h] δοκεῖ; προ-

sophos, qui solos Deos beatos praedicant; quando vacare nos nectari & ambrosiae putent, qui infinita adeo habeamus negotia? Ecce enim prae otii inopia antiquos tot causſarum libellos ſervamus repoſitos, a rubigine & aranearum telis corruptos; ex eo praeſertim genere, quos ſcientiae atque artes contra homines quosdam detulere, antiquos ſane quosdam illorum. At illi clamant undique, & indignantur, & judicium invocant, & tarditatis me accuſant, ignari, non negligentia contigiſſe, ut diu adeo differrentur judicia, ſed prae illa felicitate, in qua vivere nos arbitrantur: ſic enim vocant noſtras occupationes.

4. MERC. Ipſe quoque, Jupiter, multa in hoc genere querentes cum audirem, dicere ad te non ſum auſus. Quando vero tute ſermonem de his injeciſti, dico nimirum. Omnino graviter ferunt, Pater, & conqueruntur, & aperte quidem dicere non audent, ſubmurmurant vero collatis capitibus, moras accuſantes: quos oportebat olim, conditione ſua cognita, rebus judicatis unumquemque acquieſcere. JUP. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus

a Πότε] Ὁπότε marg. A1. b Γοῦν] Γέτοι marg. A1. c Ταῖς ἐπιστήμαις] Τὰς ἐπιστήμας, καὶ τέχνας — συνέστηκαι P. & marg. A1. d Πάνυ] Abeſt a Fl. e Ἡμᾶς] Ὑμᾶς male H. utraque. f Πάνυ] Πάντες P. L. & marg. A1. Nil mut. Fl. J. &c. g Τὸν χρόνον] Sic Edd. omnes. h Δοκεῖ] Sic bene Fl. H. P. &c. Δοκῇ J. & V2.

97. Ἑώλους δίκας] Ἑωλὸς ἐστιν ὁ χθεσινὸς ἄρτος, ὁ μὴ διαπαιόμενος τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. ἑώλους οὖν δίκας λέγει τὰς μήπω τελεσθείσας, ἀλλὰ φυλαττομένας. V.

98. Ὑπ' ἰῶτος] Σήψεως. V.

99. Καὶ μάλιστα ὁπόσαι] Καὶ μάλιστα ὅσαι εἰσὶ † περὶ τὴν σφυγμῶν. οἶον ὅτι γραμματικὴ κρείττων ἰατρικῆς, ἢ ῥητορικὴ γραμματικῆς. V.

7. Ὑπερημέρους] Παραβαινούσας τὸν προθεσμίαν, τουτέστι ἀμφισβητουμένους. V.

* Μήπω τελεσθείσας al.] Haec tria in Edd. non comparentia ſupplevit M. du S. nec dubito quin ex Cod. ideo etiam addidi. J. F. R.

† Περὶ τῶν] Ita dedit Idem, pro vulgato παρὰ τοῖχον.

94. Μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι] Conf. principium hujus Dial. M. du S.

3. Κεκράγασιν] Conf. ſupra ad Dial. proximi cap. 31. J. F. R.

13. Πάνυ] Πάντες P. & L. Sed neque hoc ſatis commodum. M. du S.

16. Συγκεκυφότες] Corpore incurvato, i. e. facie prona, ut in *Evang. Luc.* XIII. 11. καὶ ἦν συγκύπτουσα. Ubi Rev. J. Elſn. hoc Luciani, & aliud ex *Appiano* adfert. J. F. R.

Ibid. Τὸν χρόνον] O *Tempora, o mores!* Sed neſcio an ab aliis ſic Graece uſurpetur. M. du S.

26. Τὸν μὲ Δία] Scribe Δίκλω. F. G. i. e. majuſculo Δ. tamquam nomen proprium: quod facile ei dedimus: confer ejusdem Θυέστ notam ſequentem. J. F. R.

31. Σὺ δὲ, ὦ θύγατερ] Phurnutus Jovem juſtitiae patrem creditum ait, ea ratione, quod ſit princeps & Im-

mus illis forum judiciorum? an vis, ut in proximum annum denunciemus? MERC. Non sane: sed jam proponamus. JUP. Ita fac: devola, praeconio edic, forum esse judiciorum, in hanc formulam: *Quicumque detulere caussas ut veniant hodie in Areum pagum: ibi vero Justitiam sorte assignaturam illis judices pro portione aestimationium ex omnibus Athenienſibus. Si quis vero injustum putet factum esse judicium, licere ipsi ad me provocanti, judicari de novo, quasi plane judicatum non esset.* Tu vero filia assidens ad Severas Deas, sortire dicas, & judicantibus attende.

ἢ θέλεις εἰς νέωλα [k] παραγ[ε]λῶμεν; ΕΡΜ. Οὔμενουν, ἀλλὰ ἤδη προθῶμεν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει. σὺ μὲν κήρυττε [l] καλαπτάμενος, ὅτι ἀγορὰ δικῶν ὅδι ἔσται τάδε, πάντας ὁπόσοι τὰς γραφὰς ἀπενηνόχασιν, ἥκειν τήμερον εἰς Ἄρειον πάγον, ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀποκληροῦν σφίσι τὰ δικαστήρια καὶ τὸν λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων. εἰ δέ τις ἄδικον οἴοιτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξεῖναι ἐφέντι ἐπ' ἐμὲ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὡς εἰ μηδὲ τὸ παράπαν ἐδεδικασμένου. σὺ δὲ, ὦ θύγατερ, καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς, ἀποκλήρου τὰς δίκας, καὶ ὑπακούσῃ τοῖς δικάζουσι.

5. JUST. Rursus in terram? ut exacta ab illis denuo fugiam e vita, si ferre deridentem Injustitiam non possim? JUP. Bona sperare fas est. Omnino enim jam persuaserunt illis Philosophi, ut Injustitiae te praeferant, Sophronisci praesertim *filius*, qui summis justum laudibus extulit, & bonorum maximum esse ostendit. JUST. Valde nimirum illi ipsi, quem dicis, sermones de me habiti profuere, qui undecim

[m] ΔΙΚ. Αὖθις ἐς τὴν γῆν; ἵν' ἐξελαυνομένη πρὸς αὐτῶν δραπετεύω πάλιν ἐκ τοῦ βίου, τὴν ἀδικίαν ὑπιγελῶσαν ἡ φέρουσα; ΖΕΥΣ. Χρὴ γὰρ ἐλπίζειν γε δεῖ· πάντως γὰρ ἤδη πεπείκασιν αὐτοὺς οἱ Φιλόσοφοι σὲ τὴν ἀδικίας προλιμᾶν, καὶ μάλιστα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ἐξεπαινέσας, καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφήνας. ΔΙΚ. Πάνυ γοῦν ὃν φὴς αὐτὸν ἐκεῖνον ὤνησαν οἱ περὶ ἐμοῦ λόγοι· ὃς παραδοθεὶς τοῖς ἑνδεκα, καὶ εἰς τὸ δε-

i Ἢ θέλεις] Εἰ θέλεις ἢ *Fl.* k Παραγ[ε]λῶμεν] Προαγ[ε]λεῦμεν *Fl.* l Καλαπτάμενος] Καλαπτόμενος P. m ΔΙΚ. Αὖθις ἐς τὴν γῆν] Αὖθις ἐς τὴν γῆν. ΔΙΚ. male *Fl.*

29. Ἐξεῖναι ἐφέντι] Ἐκκλῆσιν διδωκότων. *V.*
30. Ἐξ ὑπαρχῆς] Ἀναθεν. *V.*
32. Παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] Σεμνὰς θεὰς τὰς Ἐριννύας

‡ Ἡν] Aberat in editis. Inseruit *M. du S.*

τούτων δὲ τὸ ἱερὸν πλησίον ἦν τοῦ Ἀρείου πάγου. *V.*
40. Ὁ τοῦ Σωφρονίσκου] Τὸν Σωκράτην λέγει. *V.*

Imperator universorum, quodque quaecumque reges facerent, ut justa & aequa putarentur. Eadem ratione *Anaxarchus* Sophista in quarto historiarum Arriani antiquos ait Jovi assistentem justitiam fecisse, quam interpretationem non satis probat. *G. C.*

Ibid. Ὦ θύγατερ] I. e. Δίκη. *F. G.*

32. Καθιζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] *Harpocration* scribit Athenienses vocare Erinnyes σεμνὰς θεὰς, quasi dicas, Deas castas & incestruptas. *Pausan.* in Corinthiac. ait Semnas a Sicyoniis, Eumenides dici ab Atticis: in Attica tamen etiam Deas Semnas vocari. Has vocat *Hesiod.* in Theogon. Erinnyes. Semnis Deis ove prægnantes immolabant & melicratum. *G. C.*

Ibid. Τὰς σεμνὰς θεὰς] I. e. τὰς Εὐμενίδας. *Hesych.* Σεμναὶ θεαί. Τὰς Εὐμενίδας φασὶ λέγειν, καὶ Ἐριννύας ἐπὶ εὐφημισμῷ. *F. G.*

Ibid. Σεμνὰς θεὰς] Consule *Hesych.* *M. du S.*

Ibid. Παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] Firmat, quae monet Scholiastes de templo Eumenidum, *Pausanias* in Areopagi descriptione, s. Attic. p. 92, 21. Omnia copiose illustravit *Meurs.* Areopago c. 2. *J. M. G.*

33. Ἀποκλήρου τὰς δίκας] De sortitione judicum permulta Scholiast. *Aristoph.* ad Plut. vs. 277. Consule etiam ibi *Spanhem.* Nam in explicandis antiquitatibus operam collocare in hac editione non est nostrum. *J. F. R.*

δεσμωτήριον ἐμπεσὼν, ἔπιεν ἄθλιος τῆ κω-
κύτου, μηδὲ τ' ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ
ἀποδεδωκὼς, ὥσθ' τοσοῦτον ὑπερέχον οἱ
κατήγοροι ταναντία περὶ τ' ἀδικίας φιλο-
σοφοῦντες.

viris traditus & conjectus in carcerem, de cicuta bibit infelix, cum nec gallum reddidisset Aesculapio: in tantum superabant accusatores, contraria philosophati de Injustitia.

ΖΕΥΣ. Ξένα ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τ' φιλοσοφίας ἦν τότε, κ' ὀλίγοι ἦσαν οἱ φιλοσοφοῦντες, ὥστε εἰκότως ἐς τ' Ἄνυτον κ' [a] Μέλητον ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν εἶναι, οὐχ ὁρᾶς ὅσαι τρίβωνες, κ' βακτηρίαι, κ' πῆραι, καὶ [b] ἀπαλαχῆ πώγωνες βαθεῖς, κ' βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, κ' πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι; μεστοὶ δὲ οἱ περίπατοι καὶ [c] ἴλαι, κ' φάλαγγες, ἀλλήλοις [d] ἀπαντώντων, κ' οὐδεὶς ὅστις ὁ τρόφιμος τ' ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βούλεται. πολλοὶ γοῦν τὰς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον τέως, ὅτι τ' πῆραν αἴξαντες, κ' τὸ τριβώνιον, κ' τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιόπειον ἀπεχράναντες, αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων [e] περιέρχονται, σὲ κ' τ' σὴν ἀρετὴν ἐπαινοῦντες. ὥστε καὶ τ' παροιμίαν, θᾶττον ἄν τις ἐν πλοίῳ πεσὼν ξύλον

6. JUP. Peregrina adhuc vulgo ista tempestate erat philosophia, pauci erant philosophantes: itaque non mirum erat, in Anytum & Melitum inclinata judicia. Ut vero nunc res sunt, non vides quot pallia, & baculi, & perae, & ubique barba prolixa, & in sinistra liber, & ut pro te philosophentur omnes? plenae sunt ambulationes turmatim & per phalanges sibi invicem occurrentium, & nemo est, quin virtutis ovideri alumnus velit. Multi enim relictis quae ad eum diem habebant opificiis, ad peram ruentes & pallium, corpusque ad Solem Aethiopum colore inficientes, extemporales philosophi ex cerdonibus aut fabris circumeunt, te tuamque laudantes virtutem. Itaque, quod est in proverbio, facilius aliquis in navigio cadens lignum non

a Μέλητον] Μέλητον Edd. anteriores male. b Ἀπαλαχῆ] Et sic *Fl.* cum reliqq. c Ἴλαι] Bene sic *B1.* & 2. Ἴλαις cett. Dubie *H.* d Ἀπαντώντων] Ἀπαντόντων adspirate Edd. priores. e Περιέρχονται] Περιερρεῦσιν G. P. & marg. *A1.*

46. Μηδὲ τ' ἀλεκτρυόνα] Ὁ γὰρ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι τ' θάνατον Σωκράτους διηγούμενος, εἰσάγει αὐτὸν ἐν τῷ μέλλων τελευτᾶν, ἐπιτρέποντα *τυθῆναι τῷ Ἀσκληπιῷ τ' ἀλεκτρυόνα· ὃν συντάξατε. *V.*

* Τυθῆναι] Ἀποδυθῆναι. C.

46. Ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκλ.] Cum Dracone etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo ipsi res sacra fiebat. Quin & Socrates apud Platonem moriturus, sumto veneno, cum puer illi detexisset, quod illi jam frigerent praecordia, gallum debemus, o Crito. *G.C.*

Ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκλ.] De cultu Aesculapii, vid. etiam *Ovid.* Met. XV. fab. L. Et *Mich. Rosall.* Ceterum falso insimulatum Socratem, quod nulla omnino sacrificia faceret, supra vidimus ad *Demon.* c. 33. ex *Xenoph.* Mirab. quem etiam ad partes vocat Anonymus in *Biblioth. Raisonnée* An. 1737. mens. Apr. p. 370. in recensenda nova Ed. *Caton. Distich.* Quo ostendat, Lucianum in Demonacte non negare Socratem umquam sacrificasse, sed quod vulgo accusaretur non sacrificasse, & quod respondeat, *Minervae* non sacrificasse, quia Cl. Vir in rescript. Boxhornio, Catoni adnexis, p. 35. scripserat: „ *Illud forte nonnullis minus notum, inter eos fuisse aliquot, qui plane abstinerent a sacrificiis, cum opimis, tum tenuibus atque exiguis. De Socrate & Demonacte Philosophis tradit Lucianus in Demonacte, de illo praterea in Bis Accusato*". At Socrates Atheismi accusatus cicutam bibere adactus est; unde facile adparet, eadem ratione accusatum fuisse, quod non sacrificaret. Verum raro eum saltem sacrificasse, ego quidem crediderim; quum enim turbam Deorum non admitteret, etiam falsis istis Diis non sacrificare debuit; verum cerimoniae & consuetudinis caussa id potuit facere, quod adfirmanti Xenophonti negare non ausim. *J. F. R.*

53. Μέλητον] Prave hic etiam in omnibus legebatur Μάλητον. Vide Not. ad Z. in. c. 16. *M. du S.*

Ibid.

non contingat; quam oculus quocumque respiciens non incidat in philosophum.

7. JUST. Quin illi ipsi metum mihi incutiunt, Jupiter, qui contendant inter se, & ipsi, quae de me disputant, ignorent. Ajunt vero etiam, plerosque illorum in suis quidem disputationibus me affectare, in rebus autem gerendis ne in domum quidem recipere, sed sine dubio excluſuros, si quando ad fores illorum veniam: olim enim Injustitiam hospitio ante ab iis receptam. JUP. Non omnes, filia, pravi sunt. Satis autem fuerit, si vel in paucos aliquot bonos incidas. Verum abite jam, ut vel paucae hodie *causſae* judicentur.

8. MERC. Abeamus, Justitia, recta Sunium versus, paullum sub Hymetto ad sinistra Parnethis, ubi duo illa cacumina: videris enim olim viae oblita esse. Sed quid lacrimaris & lamentaris? Noli metuere: non jam similis est saeculi conditio. Mortui sunt illi Scirones & Pityocamptae, & Bufirides, & Phalarides, quos tum me-

μάρτοι ξύλον, ἢ ἔνθα ἂν ἀπίδῃ ὁ ὀφθαλμὸς, ἀπορήσει Φιλοσόφου.

ΔΙΚ. Καὶ μὴν οὗτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδίττονται, πρὸς ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμονοῦντες ἐν αὐτοῖς, οἷς ἐμοῦ διεξέρχονται. Φασὶ δὲ καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαί με· ὅτι δὲ τῶν πραγμάτων μηδὲ τὸ πρόπαν εἰς τὴν οἰκίαν προσδέχεσθαι, ἀλλὰ δῆλος εἶναι ἀποκλείσοντας, ἢν ἀφίκωμαί ποτε αὐτοῖς ὅτι τὰς θύρας. πάλαι γὰρ τὴν ἀδικίαν προεπεξενῶσθαι αὐτοῖς. ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ, μοχθηροί εἰσιν· ἱκανὸν δὲ καὶν ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχῃς. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, ὡς καὶ ὀλίγαι τήμερον ἐκδικασθῶσιν.

ΕΡΜ. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τῆς Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ὅτι τὰ λαιὰ τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι. σὺ γὰρ ἔοικας ἐκλελῆσθαι πάλαι τὴν ὁδόν. ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ ἀγελιάζεις; μὴ δέδιθι. οὐκ ἔθ' ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθνᾶσιν ἐκεῖνοι πάντες οἱ Σκείρωνες καὶ Πιτυοκάμπται, καὶ Βυσίριδες, καὶ Φαλάριδες, οὓς ἐδε-

f Καὶν] Γὰ marg. *A1*. *g* Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη] Πρίωμεν, ὦ Δίκη, τμησὸν P. Nil mut. *Fl*. *h* Τὴν ὁδὸν.] Nil mutare Edd. notat *M. du S.*

70. Δεδίττονται] Ταράττουσι *V.*
74. Προσποιεῖσθαί με.] Ἰδιοποιεῖσθαι *V.*
78. Προεπεξενῶσθαι] Ἀπὸ πολλοῦ ξενοδοχῆσαι *V.*
86. Ἐκλελῆσθαι πάλαι] Ὅτι τὸ ἐκλελῆσθαι αἰτιατικῇ συντάττει. *V.*

89. Σκείρωνες] De his consule Scholia ad *Jovem Tragoedum* (No. 64. & 65.) *G.*
90. Βυσιρ.] Φαλαρ.] Hic ad *Jov. Trag.* remittebat *M. du S.* Sed jam dedi bina haec Scholia ad *2. Ver. Hist.* c. 23. ubi eadem nomina occurrunt. *J.F.R.*

Ibid. Τὸ δὲ τῶν ὅλων] *M. Aurelio* imperante. Hinc est quod toties & tam acriter eos insectatur. *M. du S.*
58. Κατὰ ὅλας] Lego *κατ' ὀλὰς. Bz. κατὰ ὅλας.* Reliquae *κατὰ ὅλης.* *M. du S.*
62. Ἐπὶ τὸν πάνυ ἀκμαῖον] Adleverat *Solon.* Vid. infra Hep. 517. Id est de *Mort. Peregr.* c. 37. Ibi ἐπὶ τὸν βουκολικὸν ἥκειν est in *Fune.* Sed quum aliae ἥκειν habeant, hoc ibi disquirendum erit. *J.F.R.*
64. Αὐτοχάλκας φιλοσόφους ἐκ σκυτοτόμων, ἢ τεκτόνων ἀθρόους γεγονότας] Mſ. ἀθρόως ἐν. *Philosophi extemporanei ex coriariis & fabris fasti oberrant.* *J.G.G.*
65. Παρώχηνται] Πεπωρώθηκε P. etiam agnoscit. Sed nihil muto. *M. du S.*
Παρώχηνται] Πεπωρώθηκε verum esse puto; quia παρώχηνται usitatius verbum interpretatio fuit alterius minus triti. *Aristoph.* Plut. 121. — προσταλαίπωρα ἀξυνετῶν ἔπη. Noster hoc *Dial.* c. 27. δέξαι δὲ αὐτῷ ἀξυνετῶν. Nihil tamen mutavi, quia vulgatum satis commodum. *J.F.R.*
83. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τῆς Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ὅτι τὰ λαιὰ τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι] Athenarum hoc loco τοποθεσίαν describit, & tanquam ab Oriente veniens primum occurrit Sunio, & Athenas ad sinistra Parnethis ponit, duae vero illae summitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervae Colossus a Phidia elaboratus, & Areopagus; fuerunt enim Athenae bicipites, ut Parnassus. *J.P.aG.*
90. Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται] Vid. supra notata ad T. I. *Prometh.* vers. fin. *J.F.R.*

98. Ἀγε-

ἐδεδίεις τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀκαδημία, καὶ Στοὰ, κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχῇ σε ζητοῦσι, καὶ περὶ σοῦ διαλέγονται, κεχηνότες εἴ πωθεν ἐς αὐτοὺς [a] καλαπτοῖο πάλιν. ΔΙΚ. Σὺ γοῦν μοι τἀληθὲς, ὦ Ἑρμῆ, ἂν εἴποις μόνος, ἅτε συνὼν αὐτοῖς τὰ πολλὰ, καὶ συνδιατρίβων, ἔν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ (καὶ ἀγοραῖος γὰρ εἶ, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις) ὁποῖοί γε γέγηνεν· καὶ εἰ δυνατή μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μονή. ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἀδικοίην γὰρ ἄν, πρὸς ἀδελφήν σε οὖσαν μὴ λέγων. Οὐκ ὀλίγα [b] γὰρ πρὸς τὴν Φιλοσοφίας ὠφέλησαι οἱ πολλοὶ αὐτῆς· καὶ γὰρ εἰ μηδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γοῦν τῷ σχήματι, μελριώτερα ἁμαρτάνουσι πολλὰ ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ αὐτῆς, (χρὴ γὰρ οἶμαι τἀληθῆ λέγειν) ἐνίοις δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφαύλοις. [c] ἐπεὶ γὰρ αὐτοὺς μετέβαλεν ἡ Φιλοσοφία παραλαβοῦσα, ὁπόσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς ἀπεδείχθησαν, ἀμιγεῖς ἑτέρων χρωμάτων· καὶ πρός γε τὴν ὑποδοχὴν ἕτοιμοι ἑτοιμόταλοι· ὅσοι δὲ ὑπὸ τῶν πάλαι ῥύπου μὴ ἐς βάθος παρεδέξαντο ὁπόσον δευσοποιὸν τῆς Φαρμάκου, τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ μιξόλευκοι, καὶ καλεῖ-

tuebas. Jam vero ſapientia, & Academia, & Porticus tenent omnia: & undique te quaerunt, & de te diſputant, inhiantes ſicunde ad illos rurſus devoles. JUST. Tu enimvero Mercuri, ſolus verum mihi dixeris, quippe qui frequenter cum illis ſis, atque verſeris in gymnaſiis & in foro, (forenſis enim es, & in concionibus praeconium facis) quales facti ſint, & utrum fieri poſſit, ut apud illos maneam. MERC. Sane *poteſt*: injuſtus enim ſim, ſi tibi, ſorori, non dicam: non parvum enim e philoſophia fructum vulgus illorum cepit. Etenim, ſi nihil aliud, reverentia certe habitus, moderatius aliquanto peccant. Verum enim vero etiam in pravos illorum quosdam incides, nam verum, puto, dicendum eſt; in quosdam vero ſemiſapientes & ſemipravos. Cum enim illos novo colore inficiendos philoſophia ſuſcepit, quotquot ad ſaturitatem biberunt illius tincturae, plane boni facti ſunt, colore nullo admixto alio: atque ad te recipiendam hi ſunt paratiſſimi. Qui vero prae antiquis ſordibus non ſatis profunde receperunt vim illam medicamenti penetrabilem, *hi* meliores reliquis, imperfecti tamen, & ex albo varii,

a Καταπτοῦς] Καταπτῆ L. Καταπτῆς marg. *Aldi*. b Γὰρ] Non habet *Fl.* c Ἐπεὶ] Ἔτι P. & marg. *Ald.* Nil mut. *Fl.*

15. Διαφοιτοῦν] Τὸ ἀνάπλεκτον βάμμα. *V.*

98. Ἀγορᾷ] Hic ipſe Mercurius hoc titulo gaudet; alibi Fratri ejus ut proprius tribuitur, (vide Z. *tr.* c. 33.) qui & *Hermagoras* dicitur. *M. du S.*

24. Ἀλλὰ μίλακα λόγων] Lucas Holſtenius in notis ad *Steph.* de urbibus in ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ hoc modo interpretandum inquit: *ſed dum ſic loquimur, Atticae jam appropinquamus. Quare Sunia ad dextram relicta, ad Acropolin jam hinc declinemus. Ac poſtquam deſcendimus, ipſa quidem alicubi hic in rupe conſide, Pnycem verſus proſpicies, exſpectansque donec ea quae ſunt a Jove mandata, proclamavero.* Sic enim ἐπὶ τὴν πάγον vertendum, non, ut male Interpretes, *ſuper vicum*, aut *ſuper campo*. *Alm.*

25. Σουνίου] Atticae tabula propoſita haec omnia palam fient. *M. du S.*

28. Καθίσθαι] Mſ. Αὐτῇ μὲ ἐνταῦθά που ἐπὶ τῆ πάγῳ κάθησο. *Tu vero hic in colle conſidito*: male in editis καθῆσθαι. Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis uſurpatur, hic tamen collocari non poteſt. *J. G. G.*

Κάθησο] Sic etiam L. quod & recepimus, pro καθῆσθαι quod in Impr. eſt. *M. du S.*

34. Ὑπερφυᾶ] Conf. T. I. *Deor. Dial.* XXII. *M. du S.*

35. Ὃ τὸν πώγωνα] Ecce iterum ἔχειν intellectum, quod alibi fruſtra inſerere voluere nonnulli. Conf. ſupra dicta ad *Gall.* c. 14. Et infra hoc Dial. c. 19. Item T. I. *Dial. Mort.* X. ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα (ſcil. ἔχων) & *Catapl.* c. 4. pr. ὁ τὸ ξύλον. Ibid. c. 13. & vel centies alibi. *J. F. R.*

Ibid. Λάμπει σὺν τῷ πώγωνι] De Phraſi v. Διάλ. Ἑταιρ. c. 2. Διάλ. Ἐκκλ. c. 24. & Ἐκκλ. c. 4. Mercurius autem *filium* non dicit, quia

rii, & punctis pardalium instar maculosi. Sunt vero, qui ubi extra solum summo digito ahenum contigere, fuligine inuncta, satis ipsi quoque mutasse colorem sibi videntur. Apertum vero, futuram tibi consuetudinem esse cum optimis.

9. Sed dum loquimur jam appropinquamus Atticae. Itaque relicto a dextris Sunio ad arcem jam deflectamus: & quandoquidem modo descendimus, ipsa quidem hic in colle considere poteris concionem prospiciens, exspectansque dum *mandata* a Jove edixero. Ego vero conscensa arce sic facilius omnes de loco ad exaudiendum apto advocavero. JUST. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis sit ille ad nos viam affectans, cornutus, cum fistula, hirsutis cruribus. MERC. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum maxime Bacchicum? Hic olim quidem, ad Parthenium habitabat, post appulsum vero Datidis, & exscensionem barbarorum in Marathona, non vocatus auxilio venit Atheniensibus, & ab eo inde tempore istam sub arce speluncam nactus, ibi habitat prope Pe-

ϛιγμήν, καὶ παρδαλαῖοι τὰ χρόαν. εἰσὶ δ' οἱ καὶ μόνον φαύσαντες ἔκλοδυ τῷ λέβητι ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ, καὶ ὑπερυθριάμενοι τὸ ἀσζόλυ, ἱκανῶς οἶον καὶ ἔτοι μέλαβεβάφθαι. σοὶ μὴτοι δῆλον ὅτι μὴ τὰ ἀρίϛαν ἡ ἀγαθὴ ἔϛαι.

Ἀλλὰ μέλαξὺ λόγων ἤδη πλησιάζομεν τῇ Ἀτθικῇ, ὥϛε τὸ μὲν Σούνιον ἐν δεξιᾷ καλαλείπωμεν, ἐς δὲ τὰ ἀκρόπολιν [d] ἀποτεύωμεν ἤδη. καὶ ἐπεὶ καλαβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά ϖυ ὑπὸ τῷ πάγυ [e] κάθησο, τὰ πνύκα ὁρῶσα, καὶ ϖεριμένουσα ἐς τ' ἂν κηρύξω τὰ ϖαρὰ τοῦ Διὸς· ἐγὼ δ' ἐς τὰ ἀκρόπολιν ἀναβὰς, ῥᾷον ἔτως ἅπαντας ἐκ τῆς ἐπηκόυ ϖροσκαλέσομαι. ΔΙΚ. Μὴ ϖρότερον ἀπέλθῃς, ὦ Ἑρμῆ, ϖρὶν εἰπεῖν ὅϛις ἔϛιν ὁ ϖροσιὼν ὄζιν, ὁ κερασφόρος, ὁ τὰ σύριγϛα, ὁ λάσιος ἐκ τοῦ σκελοῖν. ΕΡΜ. Τί φὴς, ἀγνοεῖς τὰ Πᾶνα, τὰ Διονύσυ θεραπόντων τὰ βακχικώταλον; ἔτος ᾤκει μὲν τὸ ϖρόθεν ἀνὰ τὸ Παρθένιον· ὑϖὸ δὲ τὰ Δάτιδος ὑπέπλευ, καὶ τὰ [f] Μαραθῶναδε τὰ βαρβάραν ἐπόδασιν, ἦκεν ἄκλητος τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχος· καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνυ, τὰ ὑϖὸ τῇ ἀκροπόλῃ σπήλυγϛα ταύτῃ ἀπολαβόμενος, οἰκεῖ μικρὸν ὑϖὸ

d Ἀποτεύωμεν] Sic *Fl. J. Ald. H. S.* &c. Ἀποτύσωμεν P. & marg. *A*1. *e* Κάθησο] Rescripsi ex G. L. & marg. *A*1. quae κάθηϖο. Καθῆϖαι Edd. *f* Μαραθῶναδε] Ἐν Μαραθῷ P. Μαραθῶνα δὲ P. Ἐν Μαραθῶνι marg. *A*1.

29. Τὴν πνύκα ὁρῶσα] Τὴν ἐκκλησίαν τὴν Ἀθηναίων ϖαρὰ τὸ ϖνυκνοῦϖθαι ϖάγον. δι' ὑψηλὸς τόϖος ϖρὸς τὸ ϖαγῆναι ἐ συνιϛάναι ϖρὸς ὕψος. *V.*

32. Ἐπηκόυ] Ἐπήκοος χώρος ὁ ϖερίφορος τῇ φωνῇ ἐκκεκοσμημένος. ἤτοι ἡ ἀκουϛή. G.

36. Τὸν Πᾶνα τὰ Διονύϛυ] Ἀρκαδίας ἐϛὶ ἴδιον νέμον ἐκκαιδεκάτου αὐτόν. *V.* *

38. Τὸ Παρθένιον] Ὄρος Ἀρκαδίας. *V.*

Ibid. Ὑϖὸ δὲ τὰ Δάτιδος] Δαρεῖος ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ τ' Ἑλλάδος ϛρατεύων, ἐ δὲ ἑαυτοῦ ἦλθεν, ἄλλ' ἔϖεμψε Δάτιν ϛρατηγόν. † ὃς ἐλθὼν εἰς Μαραθῶνα, ἐτίθη ϖαρὰ Ἀθηναίων. *V.*

42. Σπήλυγϛα] Σπήλαιον. *V.*

* Adparet Scholiasten aliter legisse. Sed forsan τῷ pro τῶν per festinationem vidit. Nam Luciani verba bene habent. *J. F. R.*

† Ὃς ἐλθὼν] Ὃς γε ἐλθὼν lectum ante. Particulam γε delevit *M. du S.*

quia talis monstri pudebat. V. Θ. Δ. XXII. *M. du S.*

38. Ἦκεν μὲν τὸ ϖρόθεν] Historiam, h. e. fabulam non uno loco tangit Pausanias. Sed omnia diligentissime jam persecutus est *Meurs.* Athen. Attic. 2, 8. *J. M. G.*

39. Δάτιδος] V. *Herod.* VI, 231. & *Suid.* A Xerxe in Graeciam cum Artapherne missus. Adde not. ad Θ. Δ. XXII. *M. du S.*

Ibid. Μαραθῶναδε] Curavi ut adverbii more ederetur, ut S. exhibebat, veluti οἴκαδε & similia scribi solent; id enim sensus exigebat. *J. F. R.*

42. Σπήλυγϛα] Μαυρὶς vocabant; *Eur.* ter. *Meurs.* Ath.

ὑπὸ τῷ Πελασγικῷ, ἐς τὸ [a] μεσοικικὸν συντελῶν, ἢ νῦν, ὡς τὰ εἰκότα, ἰδὼν [b] ἐν γειτόνων, [c] προσιοῦσι δεξιούμενος.

ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Δίκη. [d] ΕΡΜ. ἢ ... ΔΙΚ. Καὶ σύ γε, ὦ Πάν, μουσικώτατε ἢ ὀρχηστικώτατε σατύρων ἁπάντων· Ἀθήνησι δὲ καὶ πολεμικώτατε. ΠΑΝ. Τίς δὲ ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῆ, δεῦρο χρεία ἤγαγεν; ΕΡΜ. Αὕτη σοι διηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα. ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πάν, [e] κατέπεμψέ με [f] ἀποκληρώσουσαι τὰς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει; ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον οὐ κατ' ἀξίαν [g] πράττω παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερον τῆς ἐλπίδος· καὶ ταῦτα τηλικοῦτον ἀποσάμενος κυδοιμὸν, καὶ ἐκ τῆς βαρβάρων. ὅμως δὲ δὶς ἢ τρὶς τοῦ ἔτους ἀνιόντες, ὁπλεξάμενοι τράγον ἔνορχιν θύουσί μοι, πολλῆς καὶ χιμάρας ἀπόζουσα, εἶτ' εὐωχοῦνται τὰ κρέα, ποιησάμενοι ἱλαρόν, cenſeturque inter inquilinos, & nunc, ut videtur, ex propinquo nos viſos ſalutatum accedit.

10. PAN. Salvete Mercuri & Juſtitia. MERC. & ... JUST. Tu quoque ſalve Pan, canendi & ſaltandi inter ſatyros omnes peritiſſime, Athenis autem etiam pugnaciſſime! Quod vero vos, Mercuri, negotium huc deduxit? MERC. Haec tibi narrabit omnia: ego ad arcem & praeconium. JUST. Demiſit me, Pan, ad ſortienda judicia Jupiter. Tibi vero quomodo Athenis vivitur? PAN. In univerſum non pro dignitate apud illos ago, ſed multo quam ſperaveram tenuius, idque cum tantum defenderim tumultum, quantus fuit ille a barbaris. Tamen bis aut ter anno aſcendentes, delectum caprum non caſtratum mihi ſacrificant, hircoſiſſime olentem: tum carnes epulantur, teſtem me advo-

[a] Μεσοικικὸν] Μετοίκιον P. & marg. A1. [b] Ἐν γειτόνων] Reſtit. ex P. Ἐν γειτόνων ante editum. [c] Προσίοντι] Προσίρχει P. & marg. A1. [d] ΕΡΜ. ἢ ... ΔΙΚ.] Longo ſpatio haec ſejungit J. conjungit Fl. item P. Niſi quod punctum poſt καὶ collocat, aeque ac ceterae. [e] Κατέπεμψέ με ἀποκλ.] Κατέπεμψεν ἀποκληρώσοντας Fl. [f] Ἀποκληρώσουσαι] Ἀποκληρώσοντας marg. A1. [g] Πράττω] Τιμῶσι με marg. A1. Sed hoc certe gloſſa eſt.

44. Ὑπὸ τῷ Πελασγικῷ] Τόπος * Ἀθήνησιν ἀπὸ Πελασγῶν οἰκησάντων, γράφει ὁ Δίδυμος τῷ ρ'. V.

59. Ἀποσάμενος κύδιμον] Πόλεμον. † λέγει ὁ Πίνδαρος συμμαχήσας τοῖς Ἀθηναίοις τὸ Μαραθῶνι, πολλοὺς τῶν βαρβάρων φονεῦσαι. V.

* Ἀθήνησιν] Ἀθήναις legebatur, quod emendavit Solan. rurſum non addens unde. Probo tamen, quia ſic & alibi emendatum ex Codd. J. F. R.

† Λέγεται] Λέγουσι V. & mox ἐφάνησαν. Servavi tamen lectionem editorum, quam Solan. quoque non mutarat. J. F. R.

Ath. Att. II. 103. & 108. V. not. ad Θ. A. XXII. M. du S.

44. Πελασγικοῦ] Adpinxerat Cl. Hemſt. adeundum Duker. ad Thucyd. II. p. 109. No. 31. Ibi Thucyd. ait: τό τε Πελασγικὸν καλούμενον τὸ ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν. Ibique Wſſ. notat videndum Heſych. voce Πελαργικοί, & Schol. in Lucian. Strabon. p. 221. Schol. Ariſtoph. Ὄρν. 833. Dukerus vero in Schol. & Ariſtoph. l. d. eſſe Πελαργικὸν, de quo etiam moneat Scholiaſt. Luciani h. l. Haec illi; ſed ut Lectori otium faciam, addam verba Heſychii, qui Πελαργικοὶ νόμοι τῇ ἀντιτιφθεῖσι τοὺς γηγενεῖς· πελαργικὸν οὖτι τὸ πελασγικὸν Πελαργοὺς γὰρ φησι τὴν Ἀττικὴν οἰκῆσαι ὑπὸ τῶν πελασγῶν, μεταφέροντες ἐπὶ τὰ πτηνά. Etymologus autem ab linteis, quae geſtabant, populos nomen πελαργικῶν accepiſſe tradit; ſcribens: Πελαργικὸν τὸ ὑπὸ Τυρρηνῶν κατεσκευασθὲν τεῖχος. ὡς δ Θεασάμενοί τινες, πελαργοὺς ἀνόμασαν διὰ τὰς στολὰς, ὡς ἐφάνη. Verosimilius Strabo L. 2. p. 339. docet Atticos ſcriptores ita Pelaſgorum meminiſſe, ut qui etiam Athenis fuerint, & eos, quod vagi inſtar avium modo haec, modo alia adirent loca, Pelargos appellatos ab Atticis, quae vox ciconiam ſignificat. Patet igitur Πελασγικοῦ & Πελαργικοῦ poſſe ſcribi; ſed Πελασγικοῦ hic verius. J. F. R.

Ibid. Εἰς τὸ μυντικὸν] Nimirum receptum in urbem jocatur, non pleno civitatis jure, ſed ut μέτοικον, de quorum tributis plura Harpocration. voc. μετοικίον. J. M. G.

45. Ἐν γειτόνων] Sic P. uti jam ante legendum viderant; ut Imag. c. 8. & 16. & hoc ipſo opuſculo c.

vocantes laetitiae, & tenui honorantes plausu. Veruntamen affert quandam mihi oblectationem risus illorum & jocus. ...

μενοί με ὃ εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ ἁλῶ τιμήσαντες τῷ κρότῳ· πλὴν ἀλλά ἔχει τίνα μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλως αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιά.

11. JUST. Caeterum vero, Pan, meliores ad virtutem facti sunt a philosophis? PAN. Quos mihi narras philosophos? numquid illos demisso vultu, tristes, simul multos, illos mentotenus mihi similes, loquaces illos? JUST. Sane. PAN. Quid dicant, nescio, nec sapientiam illorum intelligo: monticola enim ego, & commtula ista dicta atque urbana non didici, Justitia: unde enim in Arcadia Sophista aut Philosophus? ad obliquam arundinem usque, & fistulam ego sapiens: caeterum caprarum pastor, & saltator, & si opus sit, pugnax. Verum audio tamen illos semper clamantes, & virtutem quandam, & species, & naturam, & expertia corporis pro-

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δὲ, ὦ Πάν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν ἐγένοντο ὑπὸ τῶν φιλοσόφων; ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τοὺς φιλοσόφους; ἆρ' οὐκ ἐκείνους τοὺς καλλιφεῖς, τοὺς σκυθρωπούς [h] ξυναμα πολλούς, τοὺς τὸ γένειον [i] ὁμοίους ἔχοντας, [k] τοὺς λάλους; ΔΙΚ. Καὶ μάλα. ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι λέγουσιν, οὐδὲ συνίημι τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὀρειβατῶν γὰρ ἔγωγε, καὶ τὰ κομψὰ ταῦτα ῥήματα, καὶ ἀστεῖα, οὐ μεμάθηκα, ὦ Δίκη. πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστὴς, ἢ φιλόσοφος; μέχρι τῆς πλαγίας [l] καλάμου, καὶ σύριγξ ἐγὼ σοφός· τὰ δ' ἄλλα αἰπόλος, καὶ χορευτὴς, καὶ [m] πολεμικὸς, ἢν δέῃ. πλὴν ἀλλ' ἀκούω γε αὐτῶν [n] ἀεὶ κεκραγότων, καὶ ἀρετήν τινα, καὶ ἰδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διε-

h Ξυνάμα] Νῦν ἅμα *Fl.* omisso συνθρ. At P. συνθρωπους συνάμα. *i* Ὁμοίους] Οὐχ ὁμοίους Edd. vett. male. Delevit negationem *S.* & *A.* quae recte abest in Cod. P. Ἀνομοίους L. etiam bene. si σὺν serves. *k* Τοὺς λάλους] Τοῖς ἄλλοις male *Fl.* *l* Καλάμου] Αὐλοῦ P. & marg. *A1.* *m* Πολεμικὸς] Πολεμιστὴς marg. *A1.* *n* Ἀεὶ κεκραγότων] Omisit *Fl.*

75. Ὀρειβατῶν γὰρ ἔγωγε] Ἐν ὄρεσι διατρίβων. *V.*

76. Ἀστεῖα] Πολεμικά. *V.* Immo πολιτικά. Quamvis ne hoc satis recte. *M. du S.*

31. Reperitur tamen σὺν γειτόνων in fragmento inc. *Menandri* 103. pro *in vicinia*, quod vide p. 226. & Emt. p. 83. *M. du S.*

Ἐν γειτόνων] Etiam ita emendavit marg. *A1.* *Wess.* quod ex seqq. ubi rursus bis, ter sic occurrit, facile quidem est probatu. Quare hoc *Solano* & Lucianeae consuetudini dedi, ut σὺν hic quoque recipiendum; quamvis σὺν etiam locum hic posse habere, omnino credam; quia σὺν γειτόνων πράττειν conjungi potest: quin & σὺν γειτόνων apud alios legas, ubi vel maxime σὺν videretur postulari. *Alciphr.* L. 2. Ep. 2. p. 216. σὺν γειτόνων οἰκοῦσαν. Ubi peritissimus *Bergl.* ex *Aristaen.* I. Ep. 5. & 19. plane eadem verba σὺν γειτόνων οἰκοῦσαι adducit, item ex *Lyss.* εἰς γειτόνων. At vel in *Alciphr.* & *Aristaen.* σὺν mallem, nisi viderem & sic esse ap. *Menand.* ab *Solano* indicatum, similemque lusum in ἀπὸ pro σὺν. E. c. *Heliod.* Aeth. VII. p. 329. ἡ τῶν ἐκ παίδων σὺν μητρὶ, de virgine *quae diu DOMI* est *adservata*. *F. F. R.*

48. ΕΡΜ. ἡ . . . ΔΙΚ.] Sic edendum cum punctis curavimus, ut idem dicturum fuisse Mercurium pateat, nisi loquenti Justitiae honoris causa cessissset. *Fl.* ΕΡΜ. ἡ ΔΙΚ. prave. Reliqui Impressi punctum unicum post, ἡ habent; minus quam nos dilucide. *M. du S.*

61. Τράγον ἴσοχον θύσει μοι] Supra T. I. *Deor. Dial.* IV. §. 1. ἡ θύσω γε αὐτῷ ἴσοχον τράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες. *F. F. R.*

72. Τοὺς τὸ γένειον οὐχ ὁμοίους ἐμοὶ] Τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοὶ, ut mox ἡ ἡνιώμην ἐπὶ τῇ τῶν πώγωνος ὁμοιότητι. Pan idem qui & nunc loquitur. *Th. M.*

Ibid. Ὁμοίους] Aut delendum οὐχ quod in plerisque ante ὁμοίους est, ut in *S.* & *A.* factum est; aut legendum μόνον οὐχ. V. finem capitis. In L. ὁμοῦ— recte, si praecedat σὺν. Sed P. recte omisit οὐχ. *M. du S.*

Ὁμοίους ἐμοὶ] Negationem ante ὁμοίους in editt. male praemissam recte etiam deleverat *Gesnerus* noster. *F. F. R.*

82. Ἀρετήν τινα] Supra *Gall.* c. XI. & hujus Dial. c. 21. a. m. ac saepe alibi. *M. du S.*

διεξιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ μὲν πρῶτα εἰρηνικῶς ἐνάρχονται πρὸς ἀλλήλους λόγων· προϊούσης δὲ τῆς συνουσίας ἐπιτείνουσι τὸ φθέγμα μέχρι πρὸς [a] τὸ ὄρθιον· ὥστε ὑπὸ διαλεγομένων, καὶ [b] μεγάλα λέγειν ἐθελόντων, τό, τε πρόσωπον ἐρυθριᾷ, καὶ ὁ τράχηλος οἰδεῖ, καὶ αἱ φλέβες ἐξανίστανται, ὥσπερ τῶν αὐλητῶν, ὁπόταν εἰς στενὸν τὸν αὐλὸν ἐμπνεῖν βιάζωνται. ἀλλοταράξαντές γε ἐν τοῖς λόγοις, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκοπούμενον συγχέαντες, ἀπίασι λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοί, τὴν ἰδρῶτα ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀπεξεσμένοι. καὶ ἔστιν κρατεῖν ἔδοξεν ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτοῖς [c] ἢ θρασύτερος. πλὴν ἀλλ' ὅγε λεὼς ὁ πολὺς τεθήπασιν αὐτούς· καὶ μάλιστα ὁπόσοις μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων [d] σχολεῖ· καὶ παρεστᾶσι, πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βοὴν [e] κεκηλημένοι.

ferre, ignorabilia mihi & peregrina nomina. Ac primo quidem pacifice occipiunt ſuos inter ſe ſermones: procedente vero diſputatione, ad orthium usque modum vocem intendunt: adeo ut a nimia contentione, atque alta voce dicendi ſtudio, & vultus rubeſcat, & intumeſcant cervices, & venae ſurgant velut tibicinum, cum in anguſta inflandâ tibia vim ſibi adhibent. Perturbatis igitur *invicem* ſermonibus, & confuſo quaeſtionis ſtatu abeunt plerique conviciantes ſibi invicem, ſudorem de fronte digito incurvato detergentes: & ille viciſſe videtur, qui vocalior eſt audaciorve. Interim vulgus illos ſtupet, maxime ſi quos nihil magis neceſſarium occupatos tenet, atque adſtant audacia illorum atque clamoribus

a Τὸ] Τὸν *Pell.* (h. νόμον) b Μεγάλα] Ἄμα P. Nihil mut. *Fl.* c Ἢ θρασύτερος] Ἢ ἐθρασύτερος ἀλλοφώνων ἀπειλῇ P. d Παρασχολεῖ] Ita conjunctim omnes, praeter *Fl.* quae ἀσχολεῖ tantum, παρὰ prorſus ejecto. e Κεκληδόνες] Sic dedit *Solan.* Κεκληκόνες Edd. hac priores.

86. Συνουσίας] * Ἐς τὸ ἀκριβέστερον ἔγραψε τὸ τῶν φιλοσόφων ἐν ταῖς ἀλληγορικαῖς συνουσίαις σύμπλεγμα. *V.*

87. Μέχρι πρὸς † τὸ ὄρθιον] Αὐτὸ τοῦτο ἐπὶ τὸ μεῖζον ἐξὺ τῆς φωνῆς. *V.*

99. Τεθήπασι] Θαυμάζουσι. *V.*

* Ἐς ἀκριβέστερον] Haec & ſeqq. medio ſcholio πρὸς τὸ ὄρθιον inſcripto continuo filo adnexa disjunxit & huc retulit *M. du S.*

† Τὸ ὄρθιον] Ad Luciani textum hoc adcommodavit *Solan.* Nam τὸν ὄρθιον legebatur; non male, ſi νόμον intelligas. Sed praeſtat τὸ & interpretatio ad τὸ ſpectat. Μετρὸν etiam pro μίξιν prave legebatur. *J.F.R.*

88. Τὸ ὄρθιον] Etſi τὸν ὄρθιον νόμον interpretere, licet tamen τὸ retinere. Quaſi dicat, ad *id* quod vocant ὄρθιον, qui tamen malit μίλῳ vel μέτρῳ intelligere, faciat. In *Pariſina* Ed. haec marginalis gloſſa addebatur: „ *Tonus quidam Graecorum Muſicorum fuit: cujus & Gellius meminit in Arione.*" I. c. L. XVI. c. 19. ubi *Gell.* ait: *Stansque* (Arion) *in ſummae puppis foro carmen quod Orthium dicitur, voce ſublatiſſima cantavit.* Eratque carmen Orthium, ſive Orthius modus, qui ad accendendos animos in praelio adhibebatur. *J.F.R.*

92. Αὐλῶν] V. *Longin.* *M. du S.*

94. Ἐπισκοπούμενον] Nihil varietatis notarat *Solanus.* Cum igitur ἐπισκεπτούμενον invenirem in *P.* & *H.* utraque, & ſuſpectum haberem, cognovi ἐπισκοπούμενον recte eſſe in *J. Bi. S.* quumque Cl. *Geſner.* id etiam in marg. emendaſſet, quantocyus hoc dedi, quod ſenſus poſtulat. *J.F.R.*

97. Ἀπιξεσμένοι] Conf. T. I. *Somn.* §. 2. & *Herm.* c. 62. *M. du S.*

99. Τεθήπασιν] Conf. ſupra *Scyth.* c. 8. & 9. Et *Alex.* c. 13. *J.F.R.*

1. Καὶ μάλιστα ὁπόσοις μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων ἀσχολεῖ] Vertunt, *inprimis quibus nihil rerum neceſſariarum curae eſt.* Παρασχολῶ eſt verbum quod Graecia non novit, nec noſſe poteſt. lege ἀναγκαιοτέρων παρὰ ἀσχολεῖ, *praecipue quos nullum negotium neceſſarium avocat, impedit.* *J.G.G.*

Ibid. Ὁπόσοις] Ὁπόσοι. *F.G.* Non credo. Nam ἀσχολῶ accuſativum perſonae recte habet. Conf. ſupra T. I. *Zenx.* c. 7. ὅτι αὐτοὺς ἀσχολῶ ἡ ὑπόθεσις ἡμῶν ἥδε. *J.F.R.*

2. Παρασχολεῖ] Si adimere velimus Luciano, quae nondum in Lexicis adnotata ſunt; bona ſui parte truncabitur. Verbum hoc quid habet in forma, vel ſignificatione, vel conſtructione denique, quod non conveniat cum ἀσχολῶ, quo paſſim uti *Herodotum*, Lexica docent. *J.M.G.*

Παρα-

bus defixi *ac deliniti*. Mihi igitur his *indiciis* vani homines esse videbantur, aegreque ferebam illam barbae similitudinem. Utrum vero aliquid publice utile insit in illo eorum clamore, aut quid illis boni ex verbis istis exoriatur, non equidem dixerim. Verum si absque dissimulatione rem ipsam dicere fas est, habito enim hic, ut vides, in specula, multos illorum saepe jam vidi, sero vespere.

12. JUST. Exspecta, Pan. Nonne Mercurius concionari tibi visus est? PAN. Nempe. MERC. *Audito, populo. Forum judiciorum, quod felix faustumque sit, agemus hodie, Februarii ineuntis septimo. Quicunque causas detulerunt, veniant in Areopagum, ibi Justitia sortietur dicas & ipsa aderit judicantibus. Judices ex omnibus Athenienses; merces uniuscujusque causae triobolum. Numerus judicum pro portione*

λημένοι. ἐμοὶ μὲν οὖν ἀλαζόνες τινὲς ἐδόκουν εἶναι ἀπὸ τούτων, καὶ ἠνιώμην ὅτι τῇ τοῦ ᾠδογωνου ὁμοιότητι. εἰ δέ [f] γε δημωφελές τι ἐνῆν τῇ βοῇ αὐτῶν, καί τι ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἴγε δεῖ μηδὲν ὑποστειλάμενον τἀληθὲς διηγήσασθαι (οἶκα γὰρ ὅτι σκοπῆς, ὡς ὁρᾷς) πολλοὺς αὐτῶν πολλάκις ἤδη ἐθεασάμην καὶ δείλην ὀψίαν.

ΔΙΚ. Ἐπίσχες, ὦ Πάν, ἢ οὐχ ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύττειν ἔδοξε; ΠΑΝ. Πάνυ μὲν οὖν. ΕΡΜ. Ἀκούετε λεώς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθὴ [g] τύχη [h] καλαστησόμεθα τήμερον, Ἐλαφηβολιῶνος ἑβδόμη ἱσταμένου. ὁπόσοι γραφὰς ἀπήνεγκαν, ἴτωσαν εἰς Ἄρειον πάγον, ἔνθα ἡ Δίκη ἐπικληρώσει τὸ δικαστήριον, καὶ αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ δικασταὶ ἐξ [i] ἁπάντων Ἀθηναίων· ὁ μισθὸς τριώβολον ἑκάστης δίκης· ἀριθμὸς δὲ δι-

f Γε] Καὶ marg. *Aiw.* *g* Τύχῃ] Δίκῃ B1. & 2. *h* Καλαστησόμεθα] Revocavi lect. *Fl.* Καλαστησόμεθα Edd. cett. *i* Ἁπάντων Ἀθηναίων] Ἁπάντων ἀχθῶσι Ἀθηναίων *Fl.*

Περιαχολεῖ] Nihil muto. Suspicio tamen subnascitur, ἀναγκαιοτέρων περὶ ἀχολεῖ legendum, usitata anastrophe. Sed video Cl. *Graev.* idem jam praecepisse. *J.F.R.*

3. Κεκηλημένοι] Sic omnino legendum, invitis omnibus Libris, qui κεκλημένοι habent. *M. du S.*

Κεκηλημένοι] Possis κεκηλημένους forte etiam intelligere, qui alliciantur & quasi advocentur dum praetereunt, clamoribus: sed hoc nihil ad judicium de victoria. Causa hic indicatur, cur vicisse judicet vulgus eos qui sunt clamosiores atque impudentiores. Non dubito, quin legendum sit κεκηληθῶσι, quod verbum, Luciano minime insolens, non ad blanditias modo demulcentium pertinere, sed ad incantationes etiam, quibus defixi ac deliniti stupent, satis constat. Fallor an idem spectavit Doctiss. *Solanus*, qui in versione posuit *obstupefacti*. *J.M.G.*

Κεκληθῶσι] Optime olfecit Cl. *Gesn.* sic legendum, & sic *Solanum* voluisse; quare unius literulae additione Luciano nitorem redditum nemo indignabitur. *J.F.R.*

6. Δημωφελές τι] Bene sic emendarat *Gesn.* cum in *H.* sua δημοφιλὲς secunda correpta legeret, quod vitium etiam obsidet *P.* Non veteres nec *S*, & *Amst.* *J.F.R.*

9. Μηδὲν ὑποστειλάμενον] *Deposito metu* Erasmus. *Gesnerus* rectius *absque dissimulatione*. Ita in *Act. Apost.* XX. 20. ὡς οὐδὲν ὑστειλάμην τῶν συμφερόντων. Vid. ibi *Elsnerum* similia ex *Isocr. Aesch.* aliisque, non omisso hoc Luciani testimonio, adferentem. Adde Nostrum supra *Amor.* c. 36. ὑποσταλμένῃ φωνῇ τινι. *J.F.R.*

10. Ἐπὶ σκοπῆς] Vid. supra *Revivi.* c. 21. ubi idem pro vulgato ἐπίσκοπον ex *Coll.* & G. adfertur. Ad prius stabiliendum etiam addi posset *Hermot.* c. 28. f. ἀναβάντα ἐπὶ σκοπήν τινα, & *Zeux.* c. 4. quod posterius testimonium *Soulius* jam produxit in *Revivi.* l. d. *J.F.R.*

15. Ἀγαθῇ τύχῃ] Nihil varietatis adnotarat *Solan.* Invenio tamen ἀγαθῇ δίκῃ in utraque *Bas.* At cum *J. Fr. P. S.* recte habeant τύχῃ, plures inquirere nolo; est enim formula usitata, saepe occurrens, vid. *Vit. Auct.* c. 1. *Alex.* c. 14. & 38. Rursus infra hoc Dial. *Bis Accus.* c. 22. f. *J.F.R.*

21. Ὁ μισθὸς τριώβολον ἑκάστης δίκης] *Merces pro quoque judicio tres oboli.* Haec erat merces constituta, quae Athenis judici dabatur. *Pollux* Onomast. VIII, 5. τριωβόλιον ὁ τῷ δικαστῇ διδόμενος μισθός. *Tres oboli, data judici merces.* Aestimatur autem obolus Atticus octo chalcis, seu *stufero* Batavico, chalcus vero, quem Batavi *deutam* vocant. Sic & patroni causarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipso dialogo: πολλοί γε, οἳ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ ἀλφιάγωσαι ἕτοιμοι. *Sunt multi, qui vel trioboli gratia disrumpi parati sunt.* *J.G.G.*

22. Τριώβολον ἑκάστης δίκης] Vid. *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. vs. 329. Vel potius *Spanhem.* ad eumdem, qui

δικαςῶν χῦ λόγον τῦ ἐγκλήματος. ὁπόσοι δὲ ἀποθέμενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπέθανον, χ τούτους ὁ Αἰακὸς ἀναπεμψάτω. ἢν δέ τις ἄδικα δεδικάσθαι οἴηται, ἐφέσιμον [a] ἀγωνιεῖται τ δίκην. ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τ Δία. ΠΑΝ. Βαβαὶ τῦ θορύβου, ἡλίκον, ὦ Δίκη, ἀνεβόησαν. ὡς δὲ χ σπουδῇ συνθέουσιν ἕλκοντες ἀλλήλους πρὸς τὸ ἄναντες εὐθὺ τῦ Ἀρείου πάγου; χ ὁ Ἑρμῆς δὲ ἤδη πάρεστιν. ὥστε ὑμεῖς μὲ ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχετε, χ ἀποκληρῶτε, χ διακρίνετε, ὥσπερ ὑμῖν νόμος· ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀπελθὼν, συρίξομαί τι μέλος τῶν ἐρωτικῶν, ᾧ τ Ἠχὼ εἴωθα ἐπιχερομεῖν· ἀκροάσεων δὲ, χ λόγων τ δικανικῶν, ἅλις [b] ἐμοίγε, ὁσημέραι τ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ διακζομένων [c] ἀκούσαι.

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν. ΔΙΚ. Εὖ λέγεις. ἀθρόοι γᾶν, ὡς ὁρᾷς, προσ-

criminis. *Quicumque vero dato libello ante, quam in judicium venirent, mortui sunt, eos quoque remittat Aeacus. Si quis injuste in sua caussa judicatum esse putet, provocatione certabit; est autem ad Jovem provocatio.* PAN. Vah tumultus! Quantos tollunt, Justitia, clamores! Quam studiose vero concurrunt otrahentes alii alios arduo ascensu in collem Martium! Jam vero adest etiam Mercurius. Itaque vos quidem occupaminor in judiciis, & sortiminor, & judicatote, ut vobis legitimum est. Ego vero, discedens in speluncam, fistula canam amatoriam quandam cantilenam, qua cavillari soleo Echonem. Auditionum vero & judicialium orationum satis mihi fuerit, qui quotidie in Areopago litigantes audiam.

13. MERC. Age, Justitia, advocemus. JUST. Bene mones. Densi enim, ut

a Ἀγωνιεῖται] Ἀνιεῖται *Fl.* Ἀγωνιεῖται P. b Ἐμοίγε] Restitui ex L. qui ἐμοὶ, & ex *Pell.* qui ἐμοίγε. Absurde enim ἔχοιμι Edd. c Ἀκούσαι] Ἀκοῦσαί τι male *B2.* cum bene esset in *B1.* &c.

37. Ἅλις ἔχοιμι] Ἀντὶ τῦ ἅλις ἔχω, ἤγουν ἀρκοῦντος. ἔστω γὰρ τὰ εὐκτικὰ ἐν τῇ συμφράσει ὑφαλμοῦσθαι, ὁπόταν μήτε κατ' εὐχὴν κεῖται, μήτε ἀντὶ * ὑποδακτικοῦ ῥήματος. οἷον ἔστω δὲ ὁπότε † εἰσέλθοι, κακὰ πολλά με εἰργάζετο, ἀντὶ γὰρ τῦ εἰσῆλθεν. *V.*

* Ὑποταξικῦ] Ὑποτάκτικῦ legebatur. Correxit *M. du S.* † Εἰσέλθοι] Ita dedit Idem, pro vulgato εἰσέλθη.

de mercede hac judiciali, olim tantum *duorum*, deinde *trium obolorum*, agit, & Cl. *Graevium* ob hanc ad Lucianum notam redarguit, mercedemque Patroni non fuisse eandem quam judicis triobolaris, sed duplam, ex *Aristophane* docet. *J. F. R.*

36. Ὦ τῶν Ἠχὼ εἴωθα ἐπιχ.] Conf. supra *Deor. Dial.* XXII. f. *M. du S.*

37. Λόγων τ δικανικῶν ἅλις ἔχοιμι, ὁσημέραι τ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ διακζομένων ἀκούσαι.] Non constat his constructio, & corrigendum ex Basilicensi ἀκούσαι τι. *J. G.*

38. Ἐμοί] Sic L. uti Cl. *Kusterus* conjecerat. In reliquis ἔχομαι, mire absurdum; nisi, quod suspicor, ἔχει μοὶ scriptum fuerit. *M. du S.*

Ibid. Ἅλις ἔχοιμι — ἀκούσαι τι] Haec non cohaerere, satis apparet. Nec illud ἀκούσαι τι mihi satis facit, excogitatum forte ad medicinam loco faucio faciendam. Non videtur, inquam, illud τι hic adjuncturus fuisse Lucianus. Quot loca inter dictantes & scribentes Jotacistas corrupta sint, vel Canteriani syntagmatis Aristidi ab illo edito subjuncti c. 1. vel cujuscumque libri antiqui inspectio docere unumquemque satis potest. Sic mox habebimus ἐπέλθω in, ἐπέστην mutatum &c. Verbo, legendum videtur, ἅλις ἔχει μοι — ἀκούσαι. Usus ille verbi ἔχει non infrequens. Noster Παρασ. princ. χ γὰρ ἀδὲ τ' ἄλλα ἅπαντα ἔχει σοι. *Thucyd.* III. 53. χαλεπῶς ἔχει ἡμῖν πρὸς τοὺς ἄλλους ἐ ἡ πειθώ, *difficile nobis est persuadere.* In primis refert hic juvat principium orationis primae Antiphontis, ubi similiter peccatum videtur, Νέος μὲ ἐ ἄπειρος δικῶν ἐγαγε ἔτι, δεινῶς δὲ ἐ ἀπόρως ἔχοιμι περὶ τῦ πράγματος κ. τ. λ. Videtur legendum, Νέος μὲ ἐ ἄπειρος δικῶν (vel δικῶν servato, & intellecto εἰμὶ) ἐγαγε δεινῶς δὲ ἐ ἀπόρως ἔχει μοι περὶ τ. π. Eadem nimirum ratione, qua mox in eodem exordio dicitur, εἰ ἐπεξιόντι ἀπογνωσίας ἔχει οἷς ἔπεισα ἐχθρὸν ἐν Δελφοῖς καθιστάναι. *J. M. G.*

Ἐμοίγε] En medicinam quum *Gesnerus* desideraret, quamque conjectura adsecutus est, ex Libris confirmatam. *J. F. R.*

42. Ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες] *Alciphr.* 2. p. 262. Δέδοικα τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας οἵτινες ἄρξονταί μου περιβομβεῖν, ubi Doctiss. *Bergler.* pristinum Luciani interpretem merito reprehendit, quod haec verterit: *ne vespae circumstrepentes verticem*, quum *arcem* de-

ut vides; cum tumultu accedunt, vesparumque instar bombum circa arcem faciunt. ATHEN. Teneo te, sceleste. ALIUS. Calumniator es. ALI. Dabis tandem aliquando poenas. ALI. Convincam te fecisse horribilia. ALI. Mihi prius fortire. ALI. In jus veni, impure. ALI. Noli mihi collum obtorquere. JUST. Scin' quid agamus, Mercuri? Caussas alias differemus in crastinum: hodie vero sortiamur illas, quae ab artibus, vel vitae generibus, vel scientiis, contra viros delatae sunt. Et cedo hujus mihi generis libellos. MERC. *Ebrietas contra Academiam pro Polemone, plagii.* JUST. Sortire septem *judices.* MERC. *Porticus* (Stoa) *contra voluptatem, injuriarum, quod suum amatorem Dionysium abduxit.* JUST. Quinque sufficiunt. MERC. *De Aristippo voluptas contra virtutem.* JUST. Quinque & his

ἴασι θορυβῶδες, ὥσωρ οἱ σφῆκες βεβομβοῦντες τ' ἄκραν. ΑΘΗΝ. Εἴληφά σε, ὦ κατάρατε. ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς. ΑΛΛ. Δώσεις ποτὲ ἤδη τ' δίκην. ΑΛΛ. Ἐξελέγξω σε δεινὰ εἰργασμένον. ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρῶτον ἀποκλήρωσον. ΑΛΛ. Ἔπου, μιαρέ, πρὸς τὸ δικαστήριον. ΑΛΛ. Μὴ ἄγχε με. ΔΙΚ. Οἶσθα ὃ δράσομεν, ὦ Ἑρμῆ; ποτὰς μὲν ἄλλας δίκας ἐς τ' αὔριον ὑπερβαλώμεθα, σήμερον δὲ κληρῶμεν τὰς τοιαύτας, ὁπόσαι τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπιστήμαις, πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐπηγγελμέναι. χώρει μοι ταύτας ἀνάδουν τ' γραφῶν. ΕΡΜ. Μέθη κατὰ τ' Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος ἀνδραποδισμοῦ. ΔΙΚ. Ἑπτὰ κλήρωσον. ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ κατὰ τ' ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τ' ἐραστὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβιάσατο. ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί. ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου τρυφὴ πρὸς ἀρετήν. ΔΙΚ. Πέντε καὶ τοῦ-

debuisset, id quod *Gesnerus* Noster sponte correxit. Ceterum Athenienses, irritatos esse pugnacissimos, ideoque crabronibus comparari ab *Aristophane*, vid. ap. modo laudatum *Bergler.* *J.F.R.*

49. Οἶσθα ὃ δράσομεν] Attici vulgo εἶσθ' ὅ, τι δράσον. V. *Muret.* Var. Lect. III. 12. *M.du S.*

51. Κληρῶμεν] De caussis sorte producendis vide AG. V. 2091. *M.du S.*

53. Ἐπηγγελμέναι] Ἐπαγγέλλεται notatum erat in marg. *Junt.* Sed deletum deinde, adscriptumque conferendum c. 25. Unde patebit nihil hic mutandum. *J.F.R.*

55. Μέθη κατὰ τ' &c.] I. e. τ' μέθης δίκη κατὰ τ' Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος, ἀνδραποδισμοῦ ὄσα. Ὑπὲρ Πολέμωνος. i. e. περὶ Πολέμωνος, *de Polemone, super Polemone.* κατὰ τ' Ἀκαδημίας, subaudi γραφῆσα. Ἀνδραποδισμοῦ, pro ἐπὶ ἀνδραποδισμοῦ. Et sic de cett. *F.G.*

Ibid. Ὑπὲρ Πολέμωνος] *Erasm.* ac *Gesn.* dedere: *pro Polemone.* Gujetus *de, super.* Verum est, ὑπὲρ τινὸς significare *pro aliquo.* Ut in notissima Novi Foederis sententia. Εἰ θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; Noster hoc *Dial.* c. 6. πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι, *& omnes PRO TE philosophantur.* Et c. 14. bis, ter. c. 15. Idem *Quom. Hist.* c. 12. ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα. *Tox.* c. 36. pr. θανάτους ὑπὲρ τ' φίλων. *Amor.* c. 47. p. m. μᾶλλον ὑπὲρ ἀλλήλων — θέλουσιν. *Aristid.* T. 2. p. 116. Ed. Jebb. ὑπὲρ ἀνδρῶν καλῶν ἐμοῦ. *PRO viris honestis dicere.* Interim bene *Gujetus* monet, recte hic *de, super* significare; nam Polemon non tam est *pro* quo caussa dicitur, vel qui reus defenditur, sed subjectum litis, de quo contenditur, quemque ambae litigantes suum vindicant, vide modo pr. capitis 16. At si quis malit reddere *propter*, hic me habebit auditorem. Ita E. c. in I. Ep. ad *Corinth.* XI. 24. τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλώμενον recte vertas, *pro nobis*, (& sic centies in N.T.) sed & *propter vos*, ibi eodem redibit & multis in locis. *Long. Past.* IV. 132. (140) ὑπὲρ παιδὸς ἰδίας δεδοικὼς, *timens filio.* Sive *de, pro, super* filio, quod & ibi parum discriminis adferet. Sic mox περὶ Ἀριστίππου itidem est subjectum de quo ambigunt, confer c. 23. & seq. Nec obstat quod περί τινος εἰπεῖν etiam dicantur Oratores pro aliqua re dicentes, ut *Demosth.* περὶ στεφάνου. *Demosth. pro corona*: nam & ibi corona est de qua litigatur, aliique *de corona* vertunt; etsi hic parum quoque interfit, *pro* an *de* malis. Apud Lucian. autem h. l. praestat *de, propter*, vel *super*, quo sensu habuimus ὑπὲρ *Gall.* c. 18. *J.F.R.*

56. Ἀνδραποδισμοῦ] V. not. ad c. 17. *M.du S.*

57. Ἡ Στοὰ κατὰ] I. e. τ' στοᾶς δίκη κατὰ τ' ἡδονῆς περὶ τ' ἀδικίας ἔσα. *F.G.*

Ibid. Στοὰ] Haesi, an in versione *Stoae* potius nomen retinerem, quod Prosopopoeiae magis aptum videretur. Sed cum non invenirem auctorem Latinae appellationis, cum toties se occasio obtulerit Ciceroni, Senecae, aliis: malui *Porticum* dicere, quae non minus potest feminam terminatione signare, quam *Sacrus*; quaque usi Cicero & Horatius. *J.M.G.*

58. Διονύσιον] Zenonis hic discipulus, de quo paulo post, c. 20. *M.du S.*

59. Περὶ Ἀριστίππου] I. e. τ' τρυφῆς δίκη περὶ Ἀριστίππου πρὸς ἀρετήν, &c. *F.G.*

61. Ἀρ-

τούτοις δικασάτωσαν. ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβικὴ δρασμῷ Διογένει. ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκλήρου μόνας. ΕΡΜ. [a] Ἡ γραφικὴ κατὰ Πύῤῥωνος λειποταξίου. ΔΙΚ. Ἐννέα κρινέτωσαν.

litem judicanto. MERC. *Mensaria fugae crimen intendit Diogeni.* JUST. Tres solos sortire. MERC. *Pictoria contra Pyrrhonem deserti ordinis.* JUST. Novem judicent.

ΕΡΜ. Βούλῃ οὖν ταύτας ἀποκληρῶμεν, ὦ Δίκη, τὰς δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπενηνεγμένας κατὰ τοῦ ῥήτορος; ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον [b] διαλύσωμεν· αὗται δὲ εἰς ὕστερον διδικάσουσι. ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὅμοιαί γε αὗται, οὖν τὸ ἔγκλημα, εἰ καὶ [c] νεαρὸν, ἀλλὰ πολυπλήσιον τοῖς [d] προαποκεκληρωμένοις· ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον. ΔΙΚ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, χαριζομένῳ τι δέησιν· ἀποκληρῶμεν δ' ὅμως, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας, ἱκαναὶ γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμέναι. δὸς τὰς γραφάς. ΕΡΜ. Ῥητορικὴ κακώσεως [e] τῷ Σύρῳ· ἀλόγου [f] τῷ αὐτῷ, ὕβρεως. ΔΙΚ. Τίς δὲ οὗτός ἐστι; οὐ γὰρ [g] ἐγγέγραπται τοὔνομα. ΕΡΜ. Οὕτως ἀποκλήρου τῷ ῥήτορι

14. MERC. Visne illas quoque sortiamur, Justitia, duas nuperas, delatas contra rhetorem. JUST. Antiquas prius dirimamus: hae postridie judicabuntur. MERC. Verum similes illae quoque, & crimen, licet novum, tamen finitimum his, quae modo sortiti sumus. Itaque inter haec judicari aequum est. JUST. Videris, Mercuri, gratificari velle alicujus precibus. Sortiamur tamen, si videtur. Verum solas hasce; satis multae enim judices sortitae sunt. Cedo libellos. MERC. *Rhetorica malae tractationis* dicam scribit *Syro*; *Dialogus eidem*, *contumeliae*. JUST. Quis vero hic est? neque enim adscriptum est nomen. MERC. Sic modo sortire, *Rhetori Syro*, ni-

a Ἡ] Caret articulo *Fl.* b Διαλύσωμεν] Διακύσωμεν G. c Νεαρὸν] Μὴ παλαιὸν P. d Προαποκεκληρωμένοις] Ἀποκεκληρωμένοις *Fl.* e Τῷ Σύρῳ] Τὸν Σύρον *Fl.* Vulgatum firmat P. f Τῷ αὐτῷ] Τὸν αὐτὸν *Fl.* Prius tenet P. g Ἐγγέγραπται] Recte sic *Fl. Fr. B1. H. P. S.* Ἐγγέγραπται male *J.* & *V2.*

61. Ἀργυραμοιβικὴ] Τραπεζιτικὴ. *V.*
68. Κατὰ τοῦ ῥήτορος] Ὁ ῥήτωρ οὗτος εἰ αὐτὸς, καὶ ὀνόματι Λυκιανέ. *V.*
78. Καπώσεως τῷ Σύρῳ] Διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸν ῥήτορα. *V.*

61. Ἀργυραμοιβικὴ] I. e. τὴ ἀργυραμοιβικῶς δίκη τῆ Διογένει γραφεῖσα, sive, κατὰ τοῦ Διογένους, δρασμοῦ ὄντα, i. e. περὶ δρασμοῦ. *F.G.*

Ἀργυραμοιβικὴ] Ita hic Edd. recte. Ac rursus infra c. 24. Ubi *Scholiast.* tamen ἀργυραμοιβικὴ, fine dubio per errorem calami, aut typorum; quamvis non sit contra analogiam in aliis nonnullis compositis; at in hoc verbo a verbi ἀμείβω maneat, aeque ac manet in χρυσαμοιβός, ἰφάμοιβος &c. *F.F.R.*

64. Πύῤῥωνος λειποταξίου] *Diogen. Laërt.* initio vitae ejus. *F.B.*

68. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, αὗται δὲ εἰς ὕστερον διδικάσουσι)] *Antiquiores*, illas, inquit interpres, *prius dirimamus*; *Hae autem postea judicabuntur.* Non rejicio hanc scripturam, sed mihi tamen magis arridet Mſ. lectio, in quo παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν. *priores prius expediamus* sc. causſas. *F.G.G.*

69. Διαλύσωμεν] Nihil varietatis in Edd. reperio. *Solan.* vulgatum jam delerat, & ν. pro λ. substituerat ex G. Ego necessitatem nondum video: quin quia δίκας supra praemissum intelligitur, aptissimum videtur διαλύειν δίκας pro *dirimere*, *dijudicare*. Ita simplex λύειν pro *dissolvere dubium*, ex *Alciphr.* 2. 4. p. 262. qui λύειν τὴν γνώμην, pro *decidere sententiam*, habet, supra, ni fallor, jam vidimus. Addo *Hippocr.* sive Epistolam Artaxerxis ad Hippocr. quae est numero prima, λύε ταῦτα πάντα. i. e. *solve nos omnibus his difficultatibus.* Sed διαλύειν ἐγκλήματα *Thucyd.* I. c. 140. Et IV. c. 118. post med. τὰ ἀμφίλογα δίκῃ διαλύσας ἔσῃ πολέμου. *Herodian.* VI. 5. 8. διαλύεσθαι δὲ τοῦ πολέμου *peracto bello. Dion. Hal.* VIII. p. 517. f. διαλύσασθαι τὰ πρὸς αὐτοὺς πολέμια. *Aristoph.* Lys. 569. Alia Lexicogr. jam dedere. Nec tamen διαλύσωμεν repudiarem, si modo plures Codd. addicerent. *J.F.R.*

72. Νεαρὸν] Μὴ παλαιὸν P. sed solus; & glossema merum est. *M. du S.*

75. Τῷ δέοντι] An τῇ δίκῃ; *F.G.* Non male. Sed personae dativus intelligi potest, quando res accusandi casu additur, ut enim Latine dicitur *gratificari alicui*, & *gratificari alicui quid*, ita & Graece χαρίζεσθαι τινὶ τι. Exempla in Novo Foedere sunt adeo frequentia, ut nullum inde addere opus sit. Nec infoli-

nihil enim impediet, etiam ſine nomine. JUST. En transmontanas jam etiam Athenis in Areopago ſortiemur *dicas*; quas trans Euphratem judicatas eſſe oportebat. Verum ſortire undecim, eosdem utrique dicae. MERC. Bene tu quidem, Juſtitia, parca es, ne multum inſumatur in ſportulas judicum.

15. JUST. Primi ſedeant Academiae & Ebrietati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, Ebrietas. Quid taces, & nutas? Accede, Mercuri, & audi. MERC. Non poſſum, ait, cauſſam meam agere mero compedita lingua, ne ludibrium debeam in judicio. Vix autem ſto, ut vides. JUST. Itaque Patronum adhibeat, de acribus illis aliquem. Multi enim, etiam trioboli cauſſa dirumpere ſe parati. MERC. Sed nemo temere volet cauſſam

τῷ Σύρῳ, κωλύσῃ γὰρ οὐδὲν ἡ ἄνευ τῆς ὀνομάτων. ΔΙΚ. Ἰδοὺ ἡ τὰς [h] ὑπεροπίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν, ἃς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καλῶς εἶχε δεδικάσθαι· [i] πλὴν ἀποκλήρου ἕνδεκα τοὺς αὐτοὺς ἑκατέρᾳ τῶν δικῶν. ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Δίκη, [k] Φείδη, μὴ πολὺ ἀναλίσκεσθαι τὸ δικαστικόν.

ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδημίᾳ ἡ τῇ Μέθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει. πρότερα δὲ σὺ λέγε ἡ Μέθη. τί σιγᾷς, ἡ ἀφανεύῃ; μάθε, ὦ Ἑρμῆ, προσελθών. ΕΡΜ. Οὐ δύναμαί, φησι, τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τῆς ἀκράτου τὴν γλῶτταν πεπεδημένην, μὴ [l] ἡ γλῶττα ὄφλῃ ἐν τῷ δικαστηρίῳ, [m] μόγις δὲ ἡ [n] ἔστηκα, ὡς ὁρᾷς. ΔΙΚ. Οὐκοῦν συνήγορον ἀναβιβασάτω τῶν [o] δεινῶν τούτων τινά· πολλοὶ γὰρ οἱ κἂν ἐπὶ τριωβόλῳ ἀφαρπαγῆναι ἕτοιμοι. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐδεὶς [p] ἐθελήσῃ ἔν γε τῷ φανερῷ συναγο-

b Ὑπεροπίας] Ὑπεροπίους G. *i* Πλὴν ἀποκλήρου] Πλὴν ἀλλὰ κλήρου G. P. Nil mut. Edd. *k* Φείδη] Φίλη male *Fl.* *l* Καὶ] Non habet *Fl.* *m* Μόγις] Μόλις *Fl.* *n* Ἕστηκα] Ἕστηκεν marg. *Aldus*. *o* Δεινῶν] Κοινῶν *Fl.* Vulgata eſt in cett. Item in P. L. *p* Ἐθελήσει ἔν γε] Reſtitut. ex P. G. Nam ἐθελήσειέ γε Edd. male.

litum profanis. *Ael.* V. H. XII. 1. verſ. fin. χαριζομένων ἑκάστοτε βασιλεῖ τοῦτο, ut ex Codd. bene edidit *Perizon.* Mitto alia exempla. Interim δίκαι fere mallem, quod hic elegantius. *J.F.R.*

78. Τῷ Σύρῳ] Τῷ Λυκιανῷ τῷ Σαμοσατεῖ. *F.G.*

80. Οὐ γὰρ] Fuit cum Mercurio tribuenda haec verba putarem, quibus Juſtitiae reſponderet. *M.du S.*

83. Ἰδοὺ δὲ τὰς ὑπεροπίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν] Sic Mſ. Ἀτικῶς. Vulgo ὑπεροπίας. *J.G.G.*

Ibid. Ὑπεροπίας] Subaudi δίκας. *F.G.*

86. Πλὴν ἀλλὰ κλήρου ἕνδεκα] Sic Mſ. *verumtamen ſortire decem.* Editi, πλὴν ἀποκλήρου. *J.G.G.*

Ibid. Τοὺς αὐτοὺς] Τοσούτους reſcribendum jubet *S. Petitus* ad Legg. Att. p. 323. „ Ita ut: ἀποκλήρου ἕνδεκα „ τοσούτους ἑκατέρᾳ τῶν δικῶν ſignificet: *ſortire undecim totidem utrique liti.* Nam judicia reddenda „ erant eodem die; tum vero lege cavebatur, ne quis „ eadem die duo redderet judicia". Cui ego plane adſentior, ac reſcriberem, modo vel unus codex adjuvaret. *J.F.R.*

90. Τῇ Ἀκαδημίᾳ] Subaudi δικαζόντες. *F.G.*

91. Τὸ ὕδωρ ἔγχει] Conf. *Abdic.* c. 8. f. Immo & mox c. 16. f. atque alibi paſſim. *M.du S. J.F.R.*

97. Μόγις] Μόλις antiquius eſſe, ſignificatu tamen non differre, vid. *Solan.* & *Hemſt.* T. I. *Jud. Voc.* c. 4. vſ. 45. Vix differre adgnoſcit etiam *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* 2. c. 47. Confundi autem ſaepe a ſcribis hinc adparet. Addat, cui tanti eſt, *Deor. Dial.* VII. 1. ubi μόγις edidit *Hemſt.* quod ibi ſic etiam eſt in *Fl.* & *P.* Sed *J.* μόλις ibi viciſſim habet, etſi in variantt. non eſt notatum. *J.F.R.*

Ibid. Ἕστηκα] Ἕστηκεν, quod bene monuit marg. *Al. Weſſ.* omnino verum arbitror; ſed quia ſola hoc habet, nondum recipere ſum auſus. *J.F.R.*

99. Δεινῶν] P. L. & Edd. omnes, exceptis *Fl.* & *Ald.* quae κοινῶν habent. *M.du S.*

2. Οὐδεὶς ἐθελήσει γε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι Μέθῃ] *Nemo certe velit ebrietati palam patrocinari.* Puer vidi legendum ἐν φανερῷ. Et nunc firmat Mſ. in quo οὐδεὶς ἐθελήσει ἔγωγε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι μέθῃ. *Nemo volet aperte patrocinari ebrietati.* *J.G.G.*

Ibid. Τῷ φανερῷ] Pro ἐν τῷ φανερῷ. Sed ἐν τῷ φανερῷ legendum videtur. *F.G.*

Ibid. Ἐν] Sic P. etiam, recte. Impreſſi omnes ἐθελήσει γε, abſque ἐν, abſurde, quia ſequitur τῷ φανερῷ. *M.du S.*

Ἐν τῷ φανερῷ] Recte monuit *Guiet.* cumque libri quidam addicant, facile recepi. *J.F.R.*

ἀγορεῦσαι Μέθη· πλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα ἔοικεν ἀξιῶν. ΔΙΚ. Τὰ ποῖα; ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία ἀεὶ πρὸς ἀμφοτέρους παρασκευάσασθαι τοὺς λόγους, ἃ τοῦτ' ἀσκεῖ, τἀναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὕτη τοίνυν, φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ [a] πρότερα εἰπάτω· εἶτα ὕστερον ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐρεῖ. ΔΙΚ. Καινὰ μὲν ταῦτα· εἰπὲ δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία, τὸν λόγον ἑκάτερον, ἐπεί σοι ῥᾴδιον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταί, [b] πρότερον τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης· ἐκείνης γὰρ τόγε νῦν ῥέον. ἀδίκῃ [c] δὲ ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα [d] ὑπὸ τῆς Ἀκαδημείας ἐμοῦ, ἀνδράποδον ὃ μόνον εἶχεν εὔνουν καὶ πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν [e] ὧν [f] προστάττουσα οἰόμενον, ἀφαιρεθεῖσα τὸν Πολέμωνα ἐκεῖνον, ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε μέσῃ τῇ ἀγορᾷ μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ καταδάμενος ἐνδον εἰς ἑσπέραν, μεθύων ἀεὶ καὶ πραιπαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις ἐνθυσιασμένος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀθηναῖοι ἅπαντες, οἱ μηδὲ πώποτε νήφοντα Πολέμωνα εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μέθης ἁρπάσασα μέ-

obrietatis palam suscipere. Et tamen cum ratione istuc videtur petere. JUST. Quid? MERC. Academia semper in utramque partem dicere parata est, & hoc ipsum meditatur, contraria bene posse dicere. Haec ergo, ait, pro me primum dicat, deinde posterius pro se verba faciet. JUST. Nova quidem ista ratio. Sed dic tamen, Academia, utramque caussam, quando tibi facile est.

16. ACAD. Audite, Judices, primum quae pro ebrietate dicentur: illius enim nunc aqua fluit. Maxima vero infelix injuria a me, Academia, affecta est, mancipio, quod solum habebat amicum & fidele sibi, quod nihil eorum, quae ipsa imperabat, turpe putaret, privata, isto, dico, Polemone: qui interdiu comissabundus vagabatur per forum medium, cum psaltria, canentibus aures praebens a mane inde ad vesperam, ebrius, vino gravis, floreo caput serto redimitus. Haec vera esse, testes Athenienses universi, qui ne unquam quidem sobrium videre Polemonem. Cum autem ad Academiae portam comissatum veniret infelix, ut ad alias omnes solebat; illa plagio usa, vi ereptum e manibus Ebrietatis ad

a Πρότερα] Sic Fl. Fr. Bt. P. S &c. Πρότερον J. & marg. Ar. b Πρότερον] Πρῶτα Fl. sola. c Δὲ] Non comparet in Fl. d Ὑπὸ τῆς Ἀκαδ.] Ὑπ' Ἀκαδημίας Fl. e Ὧν] Ὃ Fl. f Προστάττουσα] Πράξειν P. cum marg. Ar. g Εἶδον] Ἰδόντες Fl.

3. Ταῦτα] Quae sequuntur scilicet. F.G. Occurret sic rursus *Dial.* seq. c. 12. pr. atque alibi. *J.F.R.*

7. Αὕτη] Ἡ Ἀκαδημία. F.G.

14. Τό γε νῦν ῥέον] I. e. ὕδωρ. *Illi nunc fluit aqua* (sc. clepsydrae.) L.K.

Τό γε νῦν ῥέον] Vertebatur in *Graevianâ: quae nunc fluit oratio.* In Paris. *id quod nunc dicitur.* Sed ὕδωρ intelligendum relinqui, recte monuit Cl. *L. Bos* de Ellipsi p. 176. Edit. Franeq. Monuit idem *Gujetus.* *J.F.R.*

15. Ἀνδράποδον — εὔνουν] Ita in *Epist.* ad *Ephes.* VI. 7. μετ' εὐνοίας δουλεύοντες. Ubi Rev. *Jac. Elsner.* bene monet εὔνουν saepe ac proprie dici de servis fideli ac sincero animo servientibus, ne quis existimet, *benevolentiam* minus convenire servo erga Dominum, ac plurimis testimoniis confirmat. *J.F.R.*

17. Ὧν] Melius ita vulgo, quam quod Fl. 2 Nec genitivi illa constructio cuiquam potest esse ignota, pro μηδὲν αὐτῶν, ἂν &c. *Long. Past.* L. 2. p. 43. ὁρμῶν ἀγέλαι συνέχουν] τὸ ἐωθὸς, ἢ μὲ ἐς τροφὴν, ἢ δὲ ἐς ὕδωρ. *Herodian.* 2. 1. 2. ἄνευ αἰκίας ἢ τινῶν ἑαυτοῦ. *J.F.R.*

20. Ἔωθεν εἰς ἑστίαν μεθύων] Sic in Deorum consilio ἀκράτῳ ἔωθεν ἀποπνίων. *J.B.*

22. Στεφάνοις ἐνθυσιάζω] Conf. T.I. *Nigrin.* c. 18. *M. du S.*

29. Ἀπαγοῦσα] Sic P. melius quam in Impressis, ubi ἀγαγοῦσα est. *M. du S.*

Ἀπαγοῦσα] Admitterem *Solani* emendationem, dum ἀπάγουσα vel ἀπαγαγοῦσα legat. Singularem enim vim habet, quasi *raptam captivamque abduxerit*, vel ut praedam suam abegerit, aut seorsum abduxerit colloquendi secumque habendi caussa, quo sensu *Liv.* & *Sallust.* *in tabernaculum abducere*, & sim. frequenter usurpire, quis

ad ſe deduxit, aquam bibere coëgit, ſobrium eſſe de novo inſtituit, coronas ei detraxit, & cum in lecto bibendum eſſet, tortuoſas illum quasdam voculas, miſerasque, & multae ſolicitudinis plenas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipſo efflorescebat, rubore pallidus, miſer, & rugoſus corpore factus eſt: & cantilenarum omnium oblitus, ſine cibo nunnunquam & ſitiens ad mediam usque veſperam deſidet inter nugas, quas multas ego, Academia, doceo. Maximum vero illud, quod etiam maledicit Ebrietati incitatus a me, & ſexcenta de ea mala narrat. Dicta ſunt fere, quae pro Ebrietate debebant. Jam etiam pro me agam. Et hinc mihi fluat *clepſydra*. JUST. Quid tandem ad haec dicet? ſed aequum viciſſim infunde.

17. ACAD. Sic quidem omnino rationabilia auditu pro ebrietate dixit Patrona. Sin vero me etiam benivole audieritis, quam nulla iſtam injuria affecerim, cognoſcetis. Nam Polemonem illum, quem ſuum ait ſervum, non male natum, neque pro Ebrietate, ſed familiarem mihi & ingenio ſimilem, praeripuerat juvenem adhuc & te-

βίας, καὶ πρὸς αὐτὸν [h] ἀγαγοῦσα, ὑδροποτεῖν τε καθηύγασε, καὶ νήφειν μεθίδαξε, καὶ τὰς στεφάνους ἀφείσπασε, καὶ δέσμα πίνειν καλαχείμενον, ῥημάτια [i] σκολιὰ καὶ δύσκνα, καὶ πολλῆς φροντίδος ἀνάμεστα ἐπαίδευσεν· ὥστε ἀντὶ τοῦ τέως ἐπανθοῦντος αὐτῷ ἐρυθήματος, ὠχρὸς, [k] ἄθλιος, καὶ ῥικνὸς τὸ σῶμα γεγένηται, καὶ τὰς ᾠδὰς ἁπάσας ἐπιλέλησται, ἄσιτος ἐνίοτε καὶ διψαλέος εἰς μέσην ἑσπέραν κάθηται ληρῶν, ὁποῖα πολλὰ ἡ Ἀκαδημία ἐγὼ λῆρεῖν διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ λοιδορεῖσθαι τῇ Μέθῃ πρὸς ἐμοῦ ἐπαρθεὶς, καὶ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς. εἴρηται γὰρ τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη καὶ ὑπὲρ [l] ἐμαυτῆς ἐρῶ· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐμοὶ ῥευσάτω. ΔΙΚ. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖ; πλὴν ἀλλ' ἔγχεε τὸ ἴσον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὕτως ἂν ἀκοῦσαι πάνυ εὔλογα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, [m] ἡ συνήγορος ἔφησεν ὑπὲρ τῆς Μέθης· εἰ δὲ καὶ μὴ μετ' εὐνοίας ἀκούσεσθε, εἴσεσθε ὡς οὐδὲν αὐτὸν ἠδίκηκα. τὸν γοῦν Πολέμωνα τοῦτον, ὃν φησιν ἑαυτῆς οἰκέτην εἶναι, πεφυκότα δὲ φαύλως, οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην, ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ, [n] καὶ τὴν φύσιν ὅμοιον, [o] προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄν-

[h] Ἀγαγοῦσα] Sic Edd. Ἀπαγοῦσα vult *Solan.* ex P. [i] Σκολιὰ] Reſtitut. ex B1. *J. Fr. S.* &c. Nam σχολιὰ H1. & 2. ac P. [k] Ἄθλιος] Ὁ ἄθλιος emendat *Solan.* Bene; ſed fine auctorit. Vulgatae conſentit P. [l] Ἐμαυτῆς] Ἐμοῦ αὐτῆς *Fl.* [m] Ἡ] Ἃ P. B. [n] Καὶ τὴν φύσιν ὅμ.] *Fl.* ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ τὴν φύσιν. προαρπάσασα &c. [o] Προαρπ.] Προαρπάσασα G. & P. Nil mut. cett.

quis neſcit? vid. tamen *Cort.* ad *Salluſt.* Jug. VIII. 2. Adde ſupra T. I. *Tim.* §. 16. No. 84. Ubi licet contrariam in partem de adulterio ſtuproque dicatur, tamen eadem cauſſa locutionis eſt, pro *perducere ſeorſum, ad ſe*, ſive *ſeducere*. *J. F. R.*

35. Ὁ] Articulum ante ἄθλιος ego inſerui, qui in omnibus deſiderabatur. *M. du S.*

36. Ῥικνὸς] *Macilentus.* Vide nos ad *Jamblichum*. *L. K.*

44. Ἐμοὶ ῥεύσάτω] Vertebatur: *peroratum a me ſto.* Sed rurſus intelligendum ὕδωρ, monuit *L. Bos* loco ad principium hujus cap. adducto. *J. F. R.*

52. Πεφυκότα δὲ φαύλως οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην] Interpres: *non male natum, neque ita ut ebrietatem referas.* Tu ſic potius: *non malo ingenio hominem, neque ad ebrietatem natum*, id eſt, non deditum ebrietati. *L. Bos.*

54. Προαρπάσασα] Dicitur ebrietas προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄντα. Vertunt, *praereptus cum eſſet adhuc adoleſcens tenellus.* ſed reponendum ex Mſ. προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄντα, *ad ſe rapiens, ſeque attrahens adoleſcentem etiam tunc & valde tenerum.* pro quo quo c. 36. dicit, πρὸς ἑαυτὸν ἑλκύσασα, & ſtatim, προσάγει αὐτῷ τοὺς πολλούς. *J. G. G.*

Προαρπάσασα] Pariſienſis etiam προσαρπάσασα. Sed recepta melior & ſanior mihi videtur. *M. du S.*

Προαρπάσασα] Nihil mutandum puto. Ebrietatem *prius* rapuiſſe ait; ſe ſuum ſibi iterum vindicaſſe &c. *J. M. G.*

ὄντα, συναγωνιζομένης τ᾽ ἡδονῆς, ἥτ᾽ αὐ-
τῇ τὰ πολλὰ [a] ξυνεπεργεῖ, διέφθειρεν
ἄθλιον, τοῖς κώμοις, καὶ ταῖς ἑταίραις πα-
ραδοῦσα ἑκόντα, ὡς μηδὲ μικρὸν αὐτῷ τ᾽
αἰδοῦς ὑπολείπεσθαι· καὶ ἃ γε ὑπὲρ ἑαυτῆς
λέγεσθαι μικρὸν ἔμπροσθεν ᾤετο, ὑπὲρ ἐμοῦ
εἰρῆσθαι νομίσασα. περιῄει γὰρ ἕωθεν ὁ ἄθλιος
ἐστεφανωμένος, κραιπαλῶν, ἀγ᾽ τ᾽ ἀγορᾶς
μέσης καλαυλούμενος, ὑβρίστρια νήφων,
κωμάζων ὅτι πάντας, ὕβρις τ᾽ προγόνων,
καὶ τ᾽ πόλεως ὅλης· καὶ γέλως τοῖς ξένοις.
ἐπεὶ μόλις ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲ ἔτυχον,
ὥσπερ εἰώθειν, ἀναπεπταμένων τ᾽ θυ-
ρῶν πρὸς τοὺς παρόντας τ᾽ ἑταίρων λόγους
τινὰς περὶ ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης διεξιόντα. ὁ
δὲ μὴ τοῦ αὐλοῦ, καὶ τ᾽ στεφάνων ὑπερ-
τὰ μὲ πρῶτα ἐβόα, καὶ συγχεῖν ἡμᾶς ἐπει-
ρᾶτο τ᾽ συνουσίαν, ὑπαταράξας τῇ βοῇ.
ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτοῦ,
κατ᾽ ὀλίγον (οὐ γὰρ τέλεον ἦν μέθυσος τῇ Μέθῃ) ἀνένηφε πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἀφῆ

nerum, adjuvante voluptate; quae & ipsi frequenter miniſtrat, corrupitque miſerum, comiſſationibus & meretricibus deditieium tradens, ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur. Ea vero quae pro ſe dici paullo ante putabat, pro me dicta putatote. Circumibat enim infelix a mane inde, coronatus, crapula gravis, per medium forum, tibiis aures intendens, nec unquam ſobrius, comiſſatum veniens ad quoscunque, contumelia majorum ſuorum, & totius civitatis, riſus hoſpitibus. Verum ad me cum veniſſet; equidem, ut facere ſoleo, apertis januis ad ſodalium quosdam praeſentes verba forte faciebam de virtute & temperantia. At ille cum tibia & coronis adſtans primo quidem clamabat, tentabatque nos confundere, turbans clamore noſtram diſputationem. Cum vero nihil illum curaremus; paullatim, neque enim plane ab ebrietate permaduerat, ad ſobrietatem

[a] Ξυνεπεργεῖ] Ὑπεργεῖ Pl.

63. Καλαυλούμενος] Conf. ſupra *Phalar.* I. c. XI. f. *M. du S.*

66. Παρ᾽ ἐμοὶ] Meminit & *Orig.* c. Celſ. p. 50. 1. Sed ibi Philoſophum non nominat; p. 125. 1. Xenocratem vocat; uti & *Diog. Laërt.* IV. p. 100. C. & *Euſ.* Chron. *Horat.* 2. *Sat.* 3. 254.

— *faciesne quod olim*
Mutatus Polemon?

M. du S.

68. Πρὸς τοὺς παρόντας τ᾽ ἑταίρων] Introducitur Academia dicens Polemonem veniſſe ad ſe, dum patentibus foribus de virtute & temperantia forte verba faciebat πρὸς τοὺς παρόντας τ᾽ ἑταίρων: i. e. ſecundum interpretem, *apud amicos praeſentes*. Sed pro *apud amicos* rectius verteres ad diſcipulos. Philoſophos enim diſcipulos ſuos modeſtiae cauſſa vocare conſueviſſe ἑταίρους & ὁμιλητὰς ab aliis oſtenſum eſt. *H. V.*

71. Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ὑπαταράξας τῇ βοῇ] Interpres: *perturbare nos tentabat, conventum clamore interturbando*. At τὸ συγχεῖν cum caſu ſecundo nunquam conſtruitur. Deceptus fuit interpres prava diſtinctione. Verba erant diſtinguenda hoc modo: συγχεῖν ἡμᾶς ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ὑπαταράξας τῇ βοῇ. Et vertenda: confundere noſtrum conabatur conventum, turbas dando ſua vociferatione. *H. V.*

Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο &c.] Recte vidit Cl. *Vitringa*; quare interpunctionem ita fieri curavi, ut is juſſit. *J. F. R.*

78. Ἀναγρόμενος] Sic P. In Impreſſis ἀναγιμόμενος. *M. du S.*

Ἀναγρόμενος] Non repudiavi vulgatam, quae ἀναγιμόμενος habet; ſed quia ad *Pariſ.* haec deſcribitur, quatenus bona eſt, ejus lectionem ſervavi, tam quia Cod. P. quoque ſic exhibet, & alibi Noſter ſic ſolet, ut modo *Gall.* c. 2. vidimus. Sed utrumque idem eſſe, quis neſcit? *J. F. R.*

88. Πρὸς ἐμοῦ] Cur hic Edd. excuſſerit *Solan.* olfacere me credo. Nimirum πρὸς ἐμοῦ quaeſivit, nec adeo immerito, ut ſit: *quomodo adfectus ſit erga me*. Eraſmus enim ut Graecis auxiliaretur, dederat: *quo pacto A ME immutatus atque affectus ſit*, Διάκειται paſſive accipiens: quod non plane nego fieri poſſe; nam ſive *diſpoſitus ſum* dicas, & pro paſſivo habeas, ſive *jaceo*, & neutrum voces, non magni interfuerit, ac πρὸς cum genitivo paſſivis & paſſionem ſignificantibus additum valere *ad*, verum eſt. Sic ſupra *Icar.* c. 21. f. πρὸς αὐτῶν γεγυμνασμένη. T. I. *Tim.* §. 9. f. ἀμοιλήθησαν πρὸς ἡμῶν (ἡμᾶς ante lectum.) Sed ibid. §. 5. & 25. πρὸς cum genit. pro ὑπὸ. Item §. 15. ὡς μὴ ὀφθείη πρὸς τινός. Ne alios teſtes adducam, quod in proclivi foret. At quando Διάκειμαι ſignificat *adfectus ſum erga aliquem*, certe ſolet οὕτω Διάκειμαι πρὸς

tem ab illa disputatione rediit, abstulitque coronas, & tacere jussit tibicinam, & purpurae illum puduit: & tanquam e profundo somno expergefactus, tum se, quomodo affectus esset, inspexit, tum vitam condemnavit superiorem. Hinc ille ab ebrietate rubor defloreſcens evanuit, cum a pudore potius eorum, quae fecerat, erubesceret: & tandem, ut erat, ad me venit transfuga, neque vocantem, neque vim adhibentem, ut ista dicit; sed quod ipse sua sponte haec meliora putaret. Et jam illum mihi voca, ut discatis, quomodo erga me affectus sit. Hunc ego, Judices, cum accepissem ridicule se habentem, & neque vocem mittere neque stare prae mero valentem, converti, ad sobrietatem reduxi, & pro mancipio virum honestum, & sobrium, & quantivis pretii Graecis reddidi. Et mihi tum ipse gratiam habet harum rerum

τε τὰς στεφάνους, καὶ τὴν αὐλητρίδα καλεσιώπα, καὶ ὅτι τῇ πορφυρίδι ἠχύνετο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθέος [b] ἀνεγρόμενος, ἑαυτόν τε εἶδε ὅπως διέκειτο, καὶ τὸν πάλαι βίον καλεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὲν ἐρύθημα τὸ ἐκ τῆς Μέθης ἀπήνθει, καὶ ἠφανίζετο. ἠρυθρία δὲ κατ' αἰδῶ τῶν δρωμένων, καὶ τέλος, ἀποδρὰς ὥσπερ εἶχεν, ἠτομόλησε παρ' ἐμέ, [c] οὔτε βιασαμένης, οὔτε βιασαμένης, ὡς αὐτή φησιν, ἐμοῦ, ἀλλ' ἑκὼν αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι νομίζων. καί μοι ἤδη κάλει αὐτὸν, ὅπως καταμάθητε ὃν τρόπον διάκειται [d] πρὸς ἐμέ. τοῦτον, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ἐγὼ καταλαβοῦσα, γελοίως ἔχοντα, [e] καὶ μήτε φωνὴν ἀφιέναι, μήτε ἑστάναι δυνάμενον, [f] ἐπέστρεψα, καὶ ἀνένηψα, καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδου κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα, καὶ πολλοῦ ἄξιον τοῖς Ἕλλησιν ἀπέδειξα. καί μοι αὐτὸς [g] τε χάριν οἶδεν ὅτι τούτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ

[b] Ἀνεγρόμενος] Sic P. & P. Ἀνεγειρόμενος *J. Fl. H. Fr. S.* &c. [c] Οὔτε βιασαμ.] Deficiunt in *Fl.* [d] Πρὸς ἐμοῦ] Nihil hic variare Edd. notat *M. duS.* [e] Καὶ] Abest a *Fl.* [f] Ἐπέστρεψα] Sic dedi ex *Fl.* Ὑπέστρεψα aliae. [g] Τε] Omittit *Fl.*

86. Καί μοι κάλει αὐτὸν] Εἰσελθὼν ὁ Πολέμων εἰς τὸ δικαστήριον, παρίστα τοῖς δικασταῖς. *V.*

πρὸς τινὰ dici cum accusativo, ut Noster T. I. in *Prometh.* c. 10. οἱ ἄνθρωποι ὑγιαινόντως ἔχειν δέονται πρὸς τὰ τοιαῦτα. *Isocr.* ad Nicocl. ὡς χρὴ πρὸς ἄρχοντας διακεῖσθαι, qualia bene multa jam protulit *Stephanus* in Thes. Verum cum etiam reperias in *Thucyd.* VII. c. 77. p. 497. ἐρῶτε —— ὡς διάκεισθε ὑπὸ τῆς νόσου, quod recte ita exponas passive: *videte —— in quem statum a morbo redactus sim:* Et, ut modo vidimus, πρὸς cum genitivo valeat saepe ὑπὸ, videretur & hoc Luciani ita defendi posse, ac reddi: *in quem statum a me redacta sit*; sed minus tamen commode; nam quum Academia Ebrietatem advocari jubeat, ut ipsa fateatur se sponte amore vitae melioris ad illam transisse, necesse est, ut ipsa testetur quo studio adfecta sit, quem animum gerat erga Magistram; ut recte Cl. *Gesnerus* ex contextu reddidit. Quare πρὸς ἐμοῦ legere etiam malim; etsi πρὸς μητρὸς, *respectu matris*, *Alciphron.* I. Ep. 19. p. 74. Et πρὸς accusativo ac genitivo simul jungatur eodem commate ap. *Aristot.* Pol. I. c. 8. f. ἡ γὰρ θηριώδης —— ἡ δὲ χρῶται πρὸς τε τὰ θηρία, καὶ τοὺς ἀνθρώπους, ἅσοι πεφύκασιν ἄρχειν μὴ θέλουσιν. Verum ibi alia ratio est; nam ἀνθρώπων est genitiv. partitivus pendens ab ὅσοι, & ellipsis simul, quum intelligatur πρὸς τούτους ante ἀνθρώπων. *J. F. R.*

92. Κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα] Junguntur etiam κόσμιος & σώφρων in Epist. I. ad *Timoth.* c. 3. vs. 2. Sed ordine contrario, unde conjiceres plus esse κόσμιος quam σώφρων. Licet id non semper pro argumento valeat, quin in ejusmodi paene synonymis ordinem haud adeo observent auctores; Minime poëtae, modo ne plane vitiose decrescat oratio; nam in illo *Aristophanis* Plut. 89. quod Rev. *J. Elsner.* ad l. d. adfert, ὡς τοὺς δικαίους καὶ σοφοὺς, καὶ κοσμίους, videretur sic κόσμιος plus etiam esse quam δίκαιος & σοφὸς, quod tamen non sequitur; nam virtutes fere inter se sunt aequales & pares, ut *Cic.* ait de Amic. Ceterum κόσμιον esse hominem probatis & compositis moribus, nemo nescit. Qui tamen exempla desiderat, adeat laudatum *Elsn.* videatque Herodianum etiam κόσμιον ac σώφρονα conjungere, & κόσμιον praemittere. *J. F. R.*

95. Χάριν οἶδεν] Supra *Tox.* c. 53. *Catapl.* fin. & alibi saepe hac phrasi utitur aeque ac *Alciphr.* Et *Liban.* Soph. Ep. 13. Χάριν δὲ οἶδεν σοι τῷ φιλοῦντι. Item *Homer.* Il. Ξ. 235. —— ἐγὼ δέ κέ τοι εὖ οἶδα χάριν μνησαμένη περ. *J. F. R.*

ὑπὲρ αὐτῆ. εἴρηκα· ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, πότερα ἡμῖν ἄμεινον ἢν αὐτῷ συνεῖναι.

causſa, tum pro ipſo neceſſarii. Dixi. Vos autem jam conſiderate, cum utra noſtrum eſſe illi fuerit melius.

ΕΡΜ. [a] Ἄγε δὴ μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσατε, [b] ἀνάστητε, καὶ [c] ἄλλοις χρὴ δικάζειν. ΔΙΚ. Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς. ΕΡΜ. Παράδοξον ἰδεῖν, εἶναί τινα [d] καὶ τῇ Μέθῃ τιθέμενον.

18. MERC. Age ſane, nolite cunctari, ferte ſuffragia, ſurgite. Judicare oportet etiam alios. JUST. Omnibus, una excepta, vincit Academia. MERC. Mirum non eſt, eſſe aliquem, qui ſuum Ebrietati calculum adjecerit.

Καθήσασθε οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν ἡδονὴν λαχόντες περὶ τῆς ἑταίρας δικάζειν. ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ· ἡ κατάγραφος, ἢ τὰ ποικίλα, σὺ ἤδη λέγε.

19. Sedete jam, quibus ſortito obvenit judicare cauſſam Porticus contra Voluptatem de amatore. Infuſa jam eſt aqua. Tu jam, varie picta, (*Poecile*) dicito.

ΣΤΟΑ. Οὐκ ἀγνοῶ μέν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμᾶς τοὺς πολλοὺς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην εὐμενεστέρους, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτὴν, ἐμοῦ δὲ καταφρονοῦντας, ὅτι ἐν χρῷ κάκαρμαι, καὶ ἀρρενωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴν δικῶ· ὅμως δὲ, ἢν ἐθελήσητε ἀκοῦσαί μου λεγούσης, θαρρῶ πολὺ δικαιότερα ταύτης ἐρεῖν. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἔγκλημά ἐστιν, ὅτι ὕστως ἑταιρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τοῦ ὄψεως,

20. PORT. Non ignoro equidem, Judices, quam ſpecioſam contra adverſariam omihi dicendum ſit, quin veſtrum etiam plerosque video conjectis in iſtam oculis ei arridere, me autem deſpicere quod in cute ſum tonſa, virili vultu, & triſtis atque severa videor. Tamen ſi volueritis audire me dicentem, confido multo me juſtiora prae iſta dicturam. Nimirum hoc ipſum etiam praeſens crimen eſt, quod meretricie ita ornata, illo vultu illice, meum amatorem

a Ἄγε δὴ] Ἄγεσθε *El.* ſine δὴ. Vulgata vero eſt in P. eett. d Καὶ] Non legitur in *Fl.* b Ἀνάστητε] Deficit in *Fl.* c Ἄλλοις] Sic *Fl.* Ἄλλως

13. Ὅτι ἐν χρῷ κάκαρμαι] Ὅτι οἱ Στωϊκοὶ τὰς κεφαλὰς ἔσαν ὁλόλυ κεκαυμένοι, ὡς οἱ Μοναχοὶ τῶν. *V.*

98. Ἄγε δὴ] Etſi plural. μέλλετε ſequitur, nihil tamen opus eſt Florentinae lectione ἄγετε. Nam ἄγε ſequente plurali bene multis jam confirmavit *Steph.* in Theſ. Sic Φέρε ap. *Ariſtid.* p. m. 415. T. I. in Or. Leuctr. I. Φέρε δὴ πρὸς Διὸς, εἴ τινὸς εἶσιν οἱ Θηβαῖοι πρὸς ὑμᾶς. Ne quid plura in re manifeſta. Latini ſimiliter *Age*, *videamus*; pro *agite*. *Cic.* pro Leg. Man. c. 14. pr. *Age vero — conſiderate.* *J.F.R.*

99. Ἄλλοις] Recte ἄλλως *Fl.* nam & ſic c. ſeq. δικάσουσι ἰδιωτικῶς τῇ Ἀκαδημίᾳ. Item c. 24. δικάσεσθαί μου. Et licet accuſativus δίκην ſaepe addatur huic verbo; tamen dativum perſonae habet, quando pro *dicere ad alicujus jus*, uti hic, ponitur. Ideoque id recipiendum contra ceteras Edd. exiſtimavi. *J.F.R.*

1. Πάσαις — κρατεῖ] Τίσι ſubaudiri, pluribus docet *L. Bos.* de Ellipſ. p. 207 —8. *J.F.R.*

3. Τινα — τιθέμενον] Τίθεσθαι & hic intelligi docet idem *L. Bos* de Ellipſ. p. 206. *J.F.R.*

6. Ἡ καταγραφος] Ἡ κατάγραφος, ἡ τὰ ποικίλα. i. e. ἡ ποικίλως κατάγραφος, ſive ἡ τοῖς ποικίλοις κεκοσμημένη γραφή. *F.G.*

Ibid. Ἢ τὰ ποικίλα] Ob inſignes in ea porticu picturas. De phraſi vide N. A. X. c. 4. & alia quae ibi indicantur exempla. *M. du S.*

Ἢ τὰ ποικίλα] Conf. etiam de hac ellipſi, c. 9. & *Gall.* c. 14. *Gujetus* rem quidem expoſuit, ellipſin minus adcurate adſecutus. ἔχουσα enim intelligi, ex ſuperioribus locis videbis, & res eſt notiſſima. *J.F.R.*

13. Ἐν χρῷ κάκαρμαι] V. *Theophr.* Char. *Μικρολ.* p. 34. & noſtrum B. πρ. c. 20. Ἐρμ. c. 18. cum notis. *M. du S.*

19. Τὸν Διονύσιον] Τὸν Ἡρακλειώτην. *F.G.*

Ibid. Διονύσιον] Stoicus hic clarus inter Zenonis diſcipulos memoratur a *Diog. Laërt.* p. 173. B. qui tamen poſtea moleſtiſſima lippitudine laborans, a ſuis tandem defecit, doloremque inter *indifferentia* ponere deſiit. *M. du S.*

21. Ἡμῶν] Leg. ὑμῶν. *M. du S.*

Ὑμῶν] Non dubitavi hoc contra Edd. recipere, quia ſenſus omnino requirit, & millies in eo propter ſon

rem virum tunc temperantem, Dionyſium, deceptum ad ſe traduxit: quamque ante vos modo cauſſam judicarunt judices inter Academiam atque Ebrietatem, ea praeſenti cauſſae gemina eſt. Diſpicite enim nunc, utrum porcorum inſtar humum ſpectantes in voluptate vivere deceat, magnanimum nihil cogitantes; an poſt honeſtatem collocato, quod delectat, liberos liberaliter philoſophari, neque dolorem, ut invictum quiddam, metuentes, neque ſuave quod eſt mancipiorum more ſequentes, quaerentesque felicitatem in melle & ficubus? Tales enim eſcas imprudentibus iſta proponens, & laborem velut terriculamentum quoddam oſtentans, plerosque ad ſe allicit: in quibus etiam miſerum iſtum, noſtras ut habenas excuteret, adduxit, cum obſervaſſet aegrotantem: neque enim ſanus unquam orationem illius admiſſurus erat. Verum quid ego iſti indigner, quae ne Dis quidem parcat, ſed eorum calumnietur providentiam? Itaque ſi ſanum ſequi judicium volueritis,

ἐραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε [e] σώφρονα [f] Διονύσιον φενακίσασα, πρὸς ἑαυτὴν μεθέπασε. καὶ ἦν γε οἱ πρὸ [f] ὑμῶν δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μέθῃ, ἀδελφὴ [g] παρούσης δίκης θεάν· ἐξετάζετε γὰρ ἐν τῷ παρόντι, πότερα χοίρων δίκην νενευκότας κάτω, ἡδομένους δεῖ ζῆν, μηδὲν μεγαλόφρον φρονοῦντας, ἢ ἐν δευτέρῳ τῷ καλῷ ἔχοντα ἡγησαμένους τὸ τερπνὸν, ἐλευθέρως ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν· μήτε τὸ ἀλγεινὸν ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀνδραποδωδῶς προαιρουμένους, καὶ [g] εὐδαιμονίαν ζητοῦντας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς ἰσχάσι. τοιαῦτα γὰρ αὐτὴ δελέατα τοῖς ἀνοήτοις προτείνουσα, καὶ μορμολυττομένη τῷ πόνῳ, προσάγεται καὶ αὐτὴν τὰς πολλὰς, ἐν οἷς καὶ [g] δείλαιον ἐκεῖνον ἀφηνιάσαι ἡμῶν ἐποίησε, νοσοῦντα τηρήσασα. ὃ γὰρ ἂν ὑγιαίνων ποτὲ προσήκαλο τοὺς περὶ ταύτης λόγους. κρίνατε τί ἂν ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ' αὐτῆς, ὅπου μηδὲ [g] θεῶν φείδεται, ἀλλὰ [g] ὀλιμέλειαν αὐτῶν αἰτιᾶται; ὥστε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσε-

e Σώφρονα] Σώφρονα male *Fr.* f Ὑμῶν] Correxit *Solan.* Et marg. *A1.* Ἡμῶν enim Edd. omn. male. g Αὐτῶν] Deeſt in *Fl.*

33. Μορμολυττομένη] Ταράττουσα. *V.*
35. Ἀφηνιάσαι] Φυγεῖν. *V.*
38. Ὅπου μηδὲ [g] θεῶν φείδεται] * Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους ἀνθρώπους ἀβίους τὸ ἄντρον, ἀδόνων δὲ πεπληρωμένους. *V.*

* Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους] Propter Epicureos hoc ἄβιον χῶρον, ſolis voluptatibus indulgentes. C. Pro ἀνθρώπους lege ἀνθρώπων. *M. du S.*

ſoni vicinitatem, quem jotacismus plane confundit, aberratur in Codd. quorum auctoritas hic parum valere debet, quandoquidem res ipſa loquitur. Optime etiam Cl. *Geſner.* ſponte in verſione dederat, *ante vos.* *J.F.R.*

22. Ἀδελφὴ [g] παρούσης δίκης θεάν] Ab Eraſmo Benedictus accepit *quaſi quadam ſoror preſentis cauſa eſt*, captata elegantia, ut mihi videtur, praeter mentem Luciani, qui ſi tale quid intellexiſſet, ſcripſiſſet quoque ἀντὶ τῆς ἀδελφῆς. Sed nunc ſimpliciter ἀδελφὸν ei ponitur pro æquali & ſimili, ac plane ut infra, προσελθόντων γάρ τινι [e] τῶν ἴσων ἴσως ἄλγος. *J.G.*

33. Τῷ πόνῳ] Queritur de Graecis *Cicero*, quod, etſi copioſior eſt eorum lingua, vocem hanc *dolori* ſimul & *labori* communem fecerint, Tuſc. II. 14. in quo a *Budaeo* reprehenditur Comment. p. 750. Ed. *Steph.* Sed immerito, uti vel ex hac & ſequenti oratione ſatis patet. Cl. *Daviſius* etiam iniquum hic erga Graecos fuiſſe Ciceronem inde ſe arguere putat, quod *labor* inter Latinos etiam doloris obtineat poteſtatem, quod duobus locis *Plautinis* conficere ſe putat. *M. du S.*

37. Τί ἄν] An τί οὖν ἄν; *F.G.*

Τί ἄν] Si praemiſſum καί τοι vel quamquam, *verum* reddas, plane abſonum videtur cum *Gujeto* οὖν inſerere. At ſi vertas *atqui*, ut c. 21. med. καί τοι τίς ἂν κριτὴς *atqui quis judex* &c. *deinde vero*, poſſit ὁ ſtare. Sed non voluit negationem proferre Lucianus. Ait enim Stoa: Quid ego querar de injuria mihi illata? Deos ipſos injuria adficit, ideo non tam propter me, quam propter Deos eam punite. Id eſt, minor eſt mea quam patior injuria, ideoque quid adeo ei ſuccenſeam? Immo videtur arguté imitari morem philoſophorum ſive Theologorum, qui non ſua ſed Dei cauſſa ſe dolere dictitant, ut vindictam eo graviorem conſequantur. *J.F.R.*

38. Ὅπου] Pro *quandoquidem*, ut Latinorum *ubi*. Vid. Dial. proximo *Icar.* c. 9. pr. *J.F.R.*

45. Πλὴν

ἀσεβείας ἀν δίκην λάβοιτε παρ' αὐτῆς. [a] ἤκουον δὲ ἔγωγε ὡς οὐδὲ αὐτὴ παρεσκευάσατο πείσασα τοὺς λόγους, ἀλλὰ τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάσεσθαι συναγορεύσοντα· οὕτως ἐντρυφᾷ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν [b] ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν οἴεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν [c] ἡμέτερον Θησέα, εἰ [d] πειθόμενοι τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς πόνους; οὐδὲν γὰρ [e] ἂν ἐκώλυε μεστὴν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον, ὡ πάνυ τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρουσα. εἰ δέ γε ἐθελήσειε καὶ μικρὸν ἀποκρίνασθαί μοι συνερωτωμένη, τάχιστα ἂν γνοαθείη τὸ μηδὲν ὂσα. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τῷ ὅρκῳ μεμνημένοι ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὔορκα, μὴ πιστεύσαντες Ἐπικούρῳ λέγοντι μηδὲν ὑποσκοπεῖν τῶν παρ' ἡμῖν γιγνομένων τοὺς θεούς. ΕΡΜ. Μετάστηθι. Ὁ Ἐπίκουρος, ὑπὲρ τῆς ἡδονῆς λέγε.

impietatis etiam poenam ab ista sumseritis. Audivi equidem neque ipsam ad dicendum se comparasse, sed Epicurum adducturam esse Patronum: adeo tribunalis majestatem per delicias conculcat. Verum illud certe istam interrogate, quales putet futuros fuisse Herculem & vestrum Theseum, si, voluptatis castra secuti, fugissent labores. Nihil enim impediebat quo minus injustitiae plena esset terra, illis detrectantibus laborem. Haec dixi non vehementer gaudens longis orationibus. Si vero voluerit in brevi altercatione mihi respondere, celerrime, quam nihil sit, intelligatur. Verum vos jurisjurandi memores, religiose jam ite in suffragia, nec Epicuro credite dicenti, nihil inspicere eorum, quae apud nos fiunt Deos. MERC. Transi. Tu Epicure, pro voluptate dicito.

21. EPIC.

a Ἤκουον] Ἀκούω *Fl.* b Ἐρωτᾶτε] Πρότερον ἐρωτᾶτε G. c Ἡμέτερον] Ὑμέτερον *Schol.* Nil mut. *Fl. J.P.* &c. d Πειθόμενοι] Restitui ex Angl. G. P. & marg. *A*1. Προδότης Edd. male. e Ἂν] Omittit *Fl.*

47. Τὸν ἡμέτερον Θησέα] Ἀθηναῖον δὲ ὁ Θησεύς, Ἀθηναῖοι δὲ οἱ δικάζοντες. *V.*

45. Πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν οἴεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ προδότης τῇ ἡδονῇ ἔφυγον τοὺς πόνους] *Verumtamen illud ab ipsa quaerite, quales putet fuisse nostrum Herculem & Theseum, num voluptati indulgentes, evitarint labores.* Nihil hic reprehendo, sed moneo tantum in prioribus verbis πρότερον inserere Mſ. ἐκεῖνά γε αὐτὸν πρότερον ἐρωτᾶτε, *haec prius illam interrogate.* dein pro προδότης in illo, ut & Anglicano scribi πεισθέντες. *num persuasi a voluptate*, ut alludat ad Herculem Prodicium apud Xenophontem, cui voluptas omnibus modis persuadere conabatur, ut sua sequeretur castra.' *J.G.G.*

47. Ἡμέτερον] *Solan. Juntinae* adscripsit, male Scholiasten ὑμέτερον habere. *Gesnerus* contra deleto ἡμ. edi voluit, & huic adsentior. *Theseum vestrum* enim melius procedit quam *nostrum*, etsi suum quoque Theseum Stoa dicere queat, tamen minus commode. Sed quia nulla Edd. praeit, & vulgatam retinui, & versionem ei contrariam. *J.F.R.*

Ibid. Εἰ προδότης] Angl. εἰ πεισθέντες. *J.B.*

52. Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι] Nimirum Porticus, i. e. Stoica philosophia, loquitur, quae *minutis interrogatiunculis, & quasi punctis, quod proposuit, efficit*, Cic. Parad. praef. Vel, ut idem de fin. 4, 3. *pungit, quasi aculeis, interrogationibus angustis.* Porro hanc esse *altercationem*, satis Quintilianus docet. *J.M.G.*

Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι] Conf. c. 22. f. & 28. m. ubi διαλέγεσθαι & κατερωτᾶν proponit ἐρωτᾶσθαι. Adeoque simili modo praecise sibi postulat responderi. *J.F.R.*

53. Τὸ μηδὲν ὂσα] Conf. supra *de Merced. Cond.* c. 16. ὡς τὸ μηδὲν ὄν. *J.F.R.*

55. Ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὔορκα] *Jusjurandum religiose servandum decernite.* *F.G.*

58. Ὁ Ἐπίκουρος — λέγε] Nihil novi est nominativum sic pro vocativo poni; neque id mirum, si vel nominativus ipsi vocativo additur interdum, ut apud *Homer.* Il. Δ. 189. φίλος ὦ Μενέλαε. Non enim addam quod sexcenties apud eumdem occurrit, μητίετα Ζεύς; id quod *S. Clarke* ad Il. A. 175. non pro vocativo admittit, sed antiquum nominativum Macedonicum esse tradit. Esto! quia nimis anomalum foret adjectivum ab suo substantivo ita dissentire. Verum tum quoque dicendum, φίλος olim φίλος in vocativo sonuisse, non φίλε. Interim purus ejusmodi nominativus, qualis hic in Luciano, non potest negari pro vocativo valere, quia articulus additur, veluti & ap. *Homer.* Il. Γ. 275. & seqq. Ἡέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις, Καὶ ποταμοὶ — μάρτυροί ἐστε. Ubi *Didymus* etiam Ἥλιος pro ὦ ἥλιε positum ait. Adde

No-

21. EPIC. Non longa apud vos oratione utar, Judices, neque enim multis mihi argumentis opus eſt. Sed ſi quidem incantationibus quibusdam aut venenis, quem amatorem ſuum dicit Porticus, Dionyſium, adegit voluptas, ab iſta ut ſegregatus ad ſe reſpiceret; venefica videatur merito, & damnetur injuriarum, uſa nimirum veneficiis in amatores alienos. Si quis vero liber in civitate libera, legibus non prohibentibus, exoſus iſtius inſuavitatem, & quam velut coronidem laborum venire tandem ait felicitatem, nugas eſſe ratus; evitatis tortuoſis illis argumentationibus & labyrinthorum ſimilibus, ad voluptatem transfugit lubens, reſciſſis velut vinculis quibusdam illis argumentorum cirris, hominem ſapiens, non ſtipitem; & laborem, id quod eſt, malum, ſuavem autem voluptatem arbitratus: huncne excludere opor-

ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, [f] ὦ ἄνδρες δικαζεσθαι, πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ. δεῖ γὰρ οὐδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων. ἀλλ' εἰ μὲν ἐπῳδαῖς τισιν, ἢ φαρμάκοις, ὃν φησιν ἐραστὴν ἑαυτῆς ἡ Στοὰ τὸν Διονύσιον καθηνάγκασε, ταύτης μὲν ἀπέχεσθαι, πρὸς ἑαυτὸν δὲ βλέπειν ἡ ἡδονὴ, φαρμακὶς ἂν εἰκότως ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκέκριτο, ὅτι τοὺς ἀλλοτρίους ἐραστὰς μαγγανεύσασα. εἰ δέ τις ἐλεύθερος, ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων, τοῦ τε ταύτης ἀηδίαν [g] μυσαχθεὶς, καὶ ἣν φησι [h] κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲν [i] ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ [k] λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε· πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἐδραπέτευσεν, ὥσπερ δεσμά τινα [l] ἀγκύλας τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας, ἀνθρώπινα καὶ εὐβλαχώδη φρονήσας· καὶ τὸν μὲν πόνον, ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθεὶς, ἀπο-

f Ω] Non habet *Fl.* g Μυσαχθεὶς] Recte ſic *Fl. P. V2. S.* Μυσαχθὴς *J. Fr. H.* B1. h Κεφάλαιον] Ἐπὶ κεφαλαίῳ. *G. P.* Nil mut. Edd. i Ἀγκύλους] Ἀγγύλους *J. H.* 1. & 2. male. k Λαβυρίνθοις ὁμοίους] Λαβυρίνθους ὁμοίους *Fl.* Nil mut. *P.* l Διακόψας] Reſtitutum ex *P. L.* Ἀποκόψας Angl. Ἀποῤῥίψας Edd. abſurde.

72. Τοὺς μὲν ἀγκύλους *ἐκείνους λόγους] Τοὺς σφενδαμνίδας. λέγει δὲ τοὺς συλλογισμούς. *V.*

*Ἐκείνους] Ad Lucianum hoc adcommodavit Idem quum ἐκείνου legeretur in Edd. unde pro varia lectione poſſit haberi. *J. F. R.*

Noſtrum infra c. 33. pr. Ὁ Διάλογος — λόγος. *J. F. R.*

65. Πρὸς ἑαυτὸν — βλέπειν] De hoc Graeciſmo conveniente cum Belgiciſmo, vid. Fratris noſtri conſultiſſimi *G. O. Reitzii* Belgam Graeciſſ. p. 446. *J. F. R.*

70. Καὶ ἣν φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε] Vertitur: *Et quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, nugas ratus, obliquos illos ſermones & labyrinthis ſimiles evitavit.* In Mſ. legitur καὶ ἣν φησι ἐπὶ κεφαλαίῳ τῶν πόνων. Ἐπὶ κεφαλαίῳ, ἐν κεφαλαίῳ, & apud *Thucyd. ἐπὶ κεφαλαίῳ* eſt *uno verbo*, quod & Latinis, *denique*, aut, ut Cicero, *quid quaeris? noli quaerere.* Idcirco ſic vertes: *Et quam, ut uno verbo dicam, laborum ait felicitatem eſſe, pro nugis habens, ambiguos illos ſermones, & labyrinthis ſimiles evitavit.* quamvis vulgatam non damnem, quae ſic poteſt explicari commode, *& quam felicitatem, caput* ſeu *ſummam omnium laborum, ait eſſe, pro nugis habens.* *J. G. G.*

71. Παραγίγνεσθαι] Gloſſa videtur, veteres Codd. inſpicienti. *F. G.*

Παραγίγνεσθαι] Vellem libri praeirent, ex quibus nil varietatis notatum invenio, & lubens illud παραγίγνεσθαι cum *Gujeto* ejicerem, quod licet ita conſtrui poſſit, ut ſenſum aliquem fundat; tamen quanto concinnius fluat oratio, ſi exulet, facile adparet. *J. F. R.*

75. Ἀποῤῥίψας] Angl. ἀπορρίψας. *J. B.*

Διακόψας] Ita *P.* & *L.* In vulgatis ἀπορρίψας, pro quo ſcriptum fuiſſe ἀπορρίξας arbitror; certe in *A.* ἀποκόψας legi teſtantur. *M. du S.*

77. Πόνου — πονηρὸν, ἡδεῖαν — ἡδονὴν] Non aſſequitur interpretatio ulla ſuavitatem hujus loci. Etymologiis frequenter utebantur Stoici. Domeſtico igitur quaſi argumento utitur Epicurus. Πονηρὸν eſſe qui negabitis τὸν πόνον, a quo πονηρὸν dicatur? Videntur auctores linguarum *laboris* notionem cum *malo* ſaepe junxiſſe. Docent hoc Ebraeorum עמל, Graeca πονηρὸς & μοχθηρὸς, i. e. πανοῦργος, ῥαδιούργος, Latinorum *laborare morbo, invidia* &c. Cives mei in Franconia morbum ſacrum ſive comitialem vocant ſaepe die arbeit: quo eodem vocabulo etiam in partus *doloribus* utuntur. Similiter deinde Noſter πόνου de morbo Dionyſii adhibet. *J. M. G.*

ἀποκλείειν ἐχρῆν αὐτὸν, ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμένι [a] προσνέουσα, καὶ γαληνης ὀπιθυμῶντα, συναθοῦντας ὅπι κεφαλὴν ἐς τ' [b] πόνον, καὶ ἔκδοσιν τ' ἄθλιον παρέχειν ταῖς ἀπορίαις, καὶ ταῦτα ὥσπερ [c] ἱκέτιν ὅπι τ' τοῦ [d] ἐλέου βωμὸν ὅπι τ' ἡδονὴν [e] καταφεύγουσα; ἵνα τ' πολυθρύλλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ὅπι τὸ ὄρθιον ἱδρῶτι πολλῷ ἀνελθὼν ἴδῃ, κἄτα δ' ὅλου πονήσας τοῦ βίου, εὐδαιμονήσῃ μᾶλλ' τ' βίου;

tebat, tanquam ex naufragio adnatantem ad portum, & tranquillitatis cupidum praecipitemque impellere ad laborem, & *velut* dediticium tradere infelicem hominem desperationi, idque cum velut supplex ad misericordiae aram, *sic* ad voluptatem confugerit: ut nimirum celebratissimam illam Virtutem, per ardua multo sudore enisus videat, ac deinde tota vita in aerumnis consumta, beatus sit post vitam? Ecquis vero ju-

a Προσνέουσα] Προσίοντα L. Προστεύουτα Fl. Ceterae quod edidimus. b Πόνον] Πόντον, melius respondet allegoriae, *Pell.* c Ἱκέτιν] Receptum ex G. Οἰκέτιν Edd. d Ἐλέου] Ἐλαίου Fl. male. e Καταφεύγουσα] Sic Edd. constanter. Καταφογόντα G.

83. Τῆ ἐλέῃ βωμὸν] Βωμὸς ὑπῆρχε παρ' Ἀθηναίοις τῇ (1) ἐλέῃ, ἐν ᾧ οἱ ἀδικούμενοι, ἵνα ἐλεηθῶσι, κατέφευγον. V. 90. Τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενοι εἶναι] (2) Τριχῶς ἔλεγον οἱ Στωϊκοὶ τὸ ἀγαθόν· τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ἢ οἷον πηγὴς ἔχον χώραν, ὃ ἢ ἀφορίζον), ἀγαθὸν εἶναι λέγουσιν, ἀφ' οὗ συμβαίνει (3) ὠφελεῖσθαι (4) τὰ πρώτως εἶναι αἰτίαν ἢ ὑφ' οὗ. δεύτερον, καθ' ὃ συμβαίνει ὠφελεῖσθαι· ὥσπερ καὶ θερμαινόμενός τις ψύχος τ' νόσου ἀπαλλάττει), ὃ γὰρ τὸ θερμαῖνον, ἀλλὰ τὸ θερμαίνεσθαι αἴτιον τ' ὠφελείας. καὶ τρίτον ἔλεγον ἀγαθὸν κοινότερον ἢ ἐπὶ τὰ ἠρημένα ἀφ' ἑτῶν, τὸ οἱονεὶ ὠφελοῦν, ὅπερ ἐστὶ τοῦ ὄντος ὀντος ἀνεμβάτου), ἀλλὰ τοῦ ὑπολήψει. Ὁμοίως τούτοις ἢ τὸ κακὸν εἶναι τριττόν. τό, τε ἀφ' οὗ συμβαίνει βλάπτεσθαι, ὡς ὁ καιόμενος ὑπὸ πυρὸς· καὶ τὸ καθ' ὃ, ὡς ὁ χειμώνος ὑπαιθρος ἀφυχειρώτους· καὶ τὸ κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ ὄντως ἀναφερόμενον, ὡς οἱ φάσκοντις; πρὸς τὴν (5) αἴσθησιν ἀποβλέποντ τ' σωφροσύνης εἶναι πόνους αὐτὸν ἐκδύντα ἀνιαρὰς ἀφαιρεῖσθαι. τούτων δὲ τ' ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχὴν, τὰ δὲ ἐκτός. εἶτε περὶ σῶμα, εἶτε ἢ περὶ τὰ κυρίως ἐκτός, τὰ δὲ ἔτε κατὰ ψυχὴν, ἔτε ἐκτός. ὥσπερ ὅσα φιλίαν πρὸς ἡμᾶς ἢ τινα χάριν σὺν ἔχουσι, τῷ μηδὲ γνῶσι ἡμῶν εἶναι, ἄλλως δὲ σπουδαῖοι ὦσι καὶ ἔχοντες ἀρετάς. ἀναλόγως τούτοις ἢ τὰ κακὰ τριττὴν ἔχει διαφοράν. καὶ ἔτι τ' ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι φασὶ διαθέσεις, ὡς τὰς ἀρετάς· τὰ δὲ, ἕξεις, ὡς τὰ ἐπιτηδεύματα. τὰ δὲ ἔτε ἕξεις, ἔτε διαθέσεις, ὡς αἱ κατὰ τὰς ἀρετὰς ἐνέργειαι, οἷον ἡ (6) φρονήσεως, ἡ δικαίωσις, καὶ τὰ ὁμοίως. ἀναλόγως ἢ αἱ περὶ ψυχὴν κακίαι, ὡς φθόνος, καὶ φθονερὸς, καὶ φθόνησις. καὶ αὖθις τ' ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικὰ, τὰ δὲ ποιητικὰ, τὰ δὲ ἢ (7) τελικὰ ἢ ποιητικά. ὁ μὲν ἐν φρονίμου ἄνθρωπος ἢ ὁ φίλος, ποιητικὰ ἀγαθά· χαρὰ δὲ καὶ εὐφροσύνη καὶ (8) ἥδρος, καὶ φρονίμη ἀπάτησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι ἢ τελικὰ ἢ ποιητικά. καὶ γὰρ λαμπτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν ἢ συμπληροῦσι, μέρη αὐτῆς γινόμεναι. ἀναλόγως δὲ ἢ ἐπὶ τ' κακιῶν κατὰ τὸ ἐναντίον τ' εὐδαιμονίας πραίνουσιν. καὶ γὰρ ὁ κακὸς ἢ ἄφρων, ἢ ὁ ἰχθύος, ποιητικὰ κακά· λυπὴ δὲ, καὶ δυσελπιστία, καὶ φόβος, καὶ ἀφροσύνη ἀπάτησις, ἢ πλημμέλεια πίνησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ κακίαι πᾶσαι, καὶ τελικὰ ἢ ποιητικά. καὶ γὰρ λαμπτελοῦσι ἢ συμπληροῦσι τὴν κακοδαιμονίαν· σῶμα δὲ ἐδόξαζον ἢ τὴν διάνοιαν ἢ τὴν ψυχὴν ἢ τὰς ἀρετὰς· ψυχὴν μὲν τὸ συμφυὲς ἢ ἔνθερμον οὐ ἡμῶν πνεῦμα λέγουσις, καὶ ζῶον εἶναι αὐτὴν, καὶ ζῆν, καὶ αἰσθάνεσθαι, μάλιστα τὸ ἡγεμονικὸν αὐτῆς μέρος, ὃ ἢ διάνοιαν καλοῦσιν. ἀλλὰ ἢ πᾶσαν ἀρετὴν ζῶον φασὶν, ζῶον δὲ τῷ ἀνθρώπῳ ὄντι λογικοῦ, θνητοῦ, φύσει πολιτικοῦ. καὶ τὴν ἀρετὴν πᾶσαν τὴν περὶἄνθρωπον ἢ τὴν εὐδαιμονίαν ἢ τὸ τέλος, λογικὰ εἶναι φασί. καὶ τὴν μὲν εὐδαιμονίαν ζωὴν ἀκόλουθον εἶναι ἢ ὁμολογουμένως τῇ φύσει· τὸ δὲ τέλος ὁμοίως τὸ ὁμολογουμένως ζῆν. τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ κατὰ (9) ἀνάλογον ἢ σύμφωνον ζῆν, ὡς τ' μακαρίων ζώντων κακοδαιμονούντων. (10) διότι δὲ αὐτὴν εὐλογίστως ζῆν, οὐ τῇ τ' κατὰ φύσιν ἐκλογῇ ἢ ἀπεκλογῇ. Τριχῶς δὲ τὸ τέλος φασὶ, τὸ τελικὸν ἀγαθὸν, ὡς οὐ τῇ φιλοσυνθισίᾳ τὴν ὁμολογίαν λέγουσι τέλος εἶναι· ἢ τ' σκοπὸν, οἷον τ' ὁμολογούμενον βίον· καὶ τρίτον τέλος, τὸ ἔσχατον τ' ὀρεκτῶν, ὑφ' οὗ πάντα τὰ ἄλλα ἀναφέρ). τὰ δὲ μεταξὺ τ' ἀγαθῶν ἢ κακῶν ἀδιάφορα λέγουσιν, οἷον νόσον,

(1) Ἐλέῃ] Hic scriptum fuit ἐλαίᾳ, quod nempe Librarius dictanti minus attentus affines sonos τῇ E & τῇ AI confuderit. Vid. praefationem praefixam Scholiis primi Voluminis. *J. Cler.*

(2) Τριχῶς] Nihil adscriptum erat, quo pertineret hoc Schol. Sed facile quo spectaret, inveni, *J. F. R.*

(3) Ὠφελεῖσθαι] Post hoc verbum inserebatur in C. ὥσπερ οἱ θερμαινόμενοι.

(4) Τῶ πρώτως] Πρώτῳ Exc. G. & V. In C. haec decurtata sunt, & seqq. fere omnia omissa. *M. du S.*

(5) Αἴσθησιν] Exc. G. αἰσθησιν. & V. quod in Impr. prave αἴδησιν editum est. *M. du S.*

(6) Φρονίμευσις] V. & Exc. G. φρονίμευσις. In Impr. erat φρόνησις. *M. du S.*

(7) Τελικὰ καὶ ποιητικὰ] Sic recte V & Ex. G. In priore Impresso erat articulus ante τελ. & ποιητικά. *M. du S.*

(8) Θαῤῥῶ] L. Θάρσῳ; quamvis in C. G. etiam sic scribatur. *M. du S.*

(9) Ἀνάλογον] Ἐνα λόγον V. Sic mutavit primus Editor. *M. du S.*

(10) Διότι] Διοτι. V. i. e. διογίνης. *M. du S.*

79. Ἀποκλείειν ἐχρῆν] Interrogative pronuntiandum, usque ad εὐδαιμονήσῃ μᾶλλ' τ' βίου; *F. G.* Id igitur ut fieret, curavi. *J. F. R.*

81. Εἰς τ' πόνον] Non damno hanc lectionem; sed quid

juſtior judex hoc ipſo videri poteſt? qui etiam eorum quae a Porticu docentur gnarus ſi quis alius, & ſolum quod honeſtum eſt idem bonum ad eum diem arbitratus, cum deinde didiciſſet malum eſſe laborem, quod ex duobus melius probaverat, illud elegerit? Videbat nempe, arbitror, eos qui de tolerantia & patientia doloris multa diſputant, privatim colere Voluptatem: &

κρίνοι τίς ἂν κριτὴς δικαιότερος δόξειεν αὐτῷ ἐκείνῳ, ὃς καὶ τὰ περὶ τὴν Στοᾶς εἰδὼς, εἰ καί τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι, μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν [f] δοκιμάσας εἵλετο. ἑώρα γάρ, οἶμαι, [g] τοὺς περὶ τῆς καρτερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι πόνους πολλὰ διεξιόντας, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ

f Δοκιμάσας] Sic *Fl. J. H. Fr. B1. S.* Δοκιμασθὲν *P. A.* *g* Τοὺς —— πόνους] Τούτους —— τοὺς πόνους *Fl.* ſola.

ὑγίειαν, πλοῦτον, πενίαν, σχολὴν, ἀσχολίαν. καὶ ταῦτα διὰ χῶς νοοῦσι· καθ' ἕνα μὲ τρόπον τὸ μήτε ἀγαθὸν, μήτε κακὸν· καθ' ἕτερον δὲ, τὸ μήτε ὁρμῆς μήτε ἀφορμῆς ποιητικὸν, ὡς τὸ ὠφελεῖσθαι ἢ ἀρτίους ἔχειν τοὺς τρόχους. ἀλλὰ τὸ μὲν ἡμῖν περὶ ἡμᾶς τὰ μὲν εἶναι φασὶν κατὰ φύσιν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν, τὰ δὲ οὔτε κατὰ φύσιν, οὔτε παρὰ φύσιν. κατὰ φύσιν μὲν ἰσχύν, ὑγίειαν, αἰσθητηρίων ἀρτιότητα· παρὰ φύσιν δὲ νόσον, ἀδυναμίαν, πήρωσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὔτε δὲ παρὰ φύσιν, οὔτε κατὰ φύσιν ψυχῆς παράστασιν περὶ σώματος, καθὸ ἡ ῥᾳδιότης φάσιων ψευδῶν δικαίη, ὡς ἐπὶ τῆς ἀλογίστως ἐνεγκαμένου τὸ καρτερεῖσθαι, τὸ δὲ τρωτὸν τὸ πηρώσεως δικαίων, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. τῶν δὲ διαφόρων τὰ μὲν λήγεσι προηγμένα, τὰ δὲ ἀποπροηγμένα, τὰ δὲ οὐδέτερα. καὶ τῶν προηγμένων τὰ μὲν περὶ ψυχὴν εἶναι, ὡς εὐφυΐαν, προκοπὴν, γνώμην, ἕξιν τὴν διανοίας, καὶ τὰ παραπλήσια· τὰ δὲ περὶ σῶμα, ὡς ὑγίειαν, ἰσχὺν, εὐαισθησίαν, καὶ τὰ ὅμοια· ἐκτὸς δὲ ἐστὶ τέκνα, κτῆσις σύμμετρος, ἀπόδοχὴ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια. τριχῶς δὲ τὰ ἀποπροηγμένα φασὶν ἀναλόγως τοῖς προηγμένοις, καὶ ἀπονέμουσιν ἐπὶ ἑκάστῳ τῶν τριῶν τῶν ἐπ' ἐκείνοις ἀποδεδόντων τὰ ἀντικείμενα· οἷον περὶ ψυχὴν ἀποπροηγμένα, ἀφυΐαν, ἀπροκοπίαν, δυσμάθειαν, νωθρότητα διανοίας, καὶ τὰ ὅμοια· περὶ δὲ σῶμα κακεξίαν, ἀσθένειαν, δυσαισθησίαν. περὶ δὲ τὰ ἐκτὸς, πήρωσιν, τεκνοποιίας, κακοφρόνησιν ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια, ἃ δὲ προηγμένα, ἃ δὲ ἀποπροηγμένα, περὶ ψυχὴν μὲν φαντασίαν, καὶ συγκατάθεσιν, καὶ ὅσα τοιαῦτα· περὶ σῶμα, λεπτότητα, καὶ χαροποτῆτα, καὶ ἡδονὴν πᾶσαν· πόνον· ἐκτὸς δὲ ὅσα εὐτελῆ ὄντα, καὶ μηδὲν χρήσιμον προσφερόμενα, μικρὰν πάντελῶς παρέχεται χρείαν, ὡς ἡ τῶν ἀνοήτων ἀπόδοχή· τὸ δὲ ψυχῆς κυριωτάτης ἕξις τοῦ σώματος πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ζῆν, δηλονότι τὰ περὶ ψυχὴν κατὰ φύσιν ὄντα προηγούμενα, τὴν ἀξίαν ἔχει περὶ τὸ σῶμα, καὶ ἐκτὸς οἷον εὐφυΐας ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπερέχει τῆς τοῦ σώματος εὐφυΐας, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. ἔτι τῶν διαφόρων, ὁρμῆς μὲν κινητικά ἐστιν, ὅσα κατὰ φύσιν, οἷον ἰσχὺς ἀφορμῆς δὲ τὸ πρὸς φύσιν, ὡς νόσος· τὰ δὲ θ' ὁρμῆς, οὔτε ἀφορμῆς, ὡς τὸ ὠφελεῖσθαι, ἢ ἀρτίους ἔχειν τοὺς τρόχους. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν διαφόρων, τὰ μὲν ἐστὶ πρῶτα κατὰ φύσιν, ὡς κίνησις ἢ ἕξις κατὰ τοὺς (11) σπερματικοὺς λόγους γινομένη, οἷον ὑγίεια· αἴσθησις λέγω δὲ τὴν κατάληψιν· ἰσχὺς κατὰ μετοχὴν δὲ, ὅσα μετέχει κινήσεως· ἕξεως κατὰ τοὺς σπερματικοὺς λόγους, οἷον χεὶρ ἀρτία, καὶ σῶμα ὑγιεινὸν, καὶ αἴσθησις μὴ πεπηρωμένη. πάντα δὲ τὰ κατὰ φύσιν λεπτά ἐστι, φασὶν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν ἄλεπτα. καὶ τῶν κατὰ φύσιν δὲ (12) ἑαυτὰ εἶναι λεπτὰ ὅσα ὁρμῆς ἐστι κινητικὰ κατασρεπτικῶς ἐπ' αὐτά, ἢ ἐπὶ τὸ αἱτίχεσθαι αὐτῶν, οἷον ὑγίεια, εὐαισθησία, ἀπονία, κάλλος σώματος· τὰ δὲ δι' ἕτερα ὅσα ὁρμῆς ἐστι κινητικὰ, ἀνεπικρίτως δ' ἕτερα, καὶ μὴ κατασρεπτικῶς, οἷον πλοῦτος, καὶ δόξα, τὰ ὅμοια. ὧν γὰρ τούτων δι' ἑαυτὸ αἱρετόν ἐστιν· ἀλλ' ὡς μὲν πλοῦτος λαμπρύνη ἢ εὐεργεσίαν τοῦ πένητος, ἡ δὲ δόξα δι' ἀλαζονείαν, ἡ δὲ ὑγίεια δι' εὐαισθησίαν δι' ἑαυτὰ αἱρετά. *V*

91. Ὡς κακὸν ὁ πόνος] Κακὸν γὰρ τὸν πόνον; ναὶ τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; πάνυ μὲν οὖν. *V.* (Locus eſt hujus ipſius opuſcul. V. c. 22.) *M. du S.*

(11) Σπερματικοὺς] Sic V. bis. quam apte, alii diſpiciant; ego dubito. *M. du S.*

(12) Ἑαυτὰ] Sic V. Ἑαυτῶ Edd. male.

quid ſi continuata metaphora dixit πόντον; *J. M. G.*

82. Ἔκδοτον] In *Act. Apoſt.* c. 2. 23. ἔκδοτον λαβόντες. Ubi ſaepe laudatus *Elſner.* hoc Luciani aliisque veterum teſtimoniis ἔκδοτον exponit, *qui hoſtibus & adverſariis expoſcentibus ad ſupplicium, utque de eo pro arbitrio ſtatuant, traditur:* quare in re manifeſta plura non addam, praeter *Phalar.* Ep. 4. & 5. *J. F. R.*

83. Ὥστε ἐκτὸς ἐπὶ τῶν ἐλέῳ βαμὲν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν παλαφυγόντα] Sic rectius Mſ. *Cum illo ſupplicis inſtar ad voluptatem, tanquam ad miſericordiae aram confugeris.* editi: φύγοιλε, ſed tum non confugiebat, ſed ante confugerat. *J. G. G.*

Ibid. Ἐκείνῳ] Etſi ἐκείνῳ legerat, tamen *ſupplicem* verterat *Obſop.* in Pariſ. Ed. quod indicium eſt eum verum vidiſſe. *J. F. R.*

85. Ἀρετὴν —— ἱδρῶτι] *Heſiod.* Ἔργ. 288. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Πολυθρύλητον autem ait, quia philoſophis tam frequenter in ore eſt, ut perſaepe jam audivimus. Conf. *Gall.* c. XI. Item hujus *Dial.* c. XI. &c. *J. F. R.*

87. Μετὰ τὸν βίον] Vide Ἑρμ. c. 78. cum nota noſtra & *Plut.* in M. Catone, 641. *M. du S.*

93. Δοκιμασθὲν] Editiones plurimae δοκιμάσας. *J. B.*

95. Δὲ] Delendum omnino cenſeo illud δὲ, niſi malis cum *Fl.* ἑώρα —— τούτους —— τοὺς πόνους, &c. immo ſic etiam melius aberit. *M. du S.*

καὶ [a] μέχρι μὲν τοῦ λόγου νεανιευομένους, οἴκοι δὲ κατὰ τοὺς τῆς ἡδονῆς νόμους βιῶντας, αἰσχυνομένους μέν, εἰ φανεῖεν χαλῶντες τῷ τόνῳ, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα, πεπονθότας δὲ [b] ἀθλίως τὸ τοῦ Ταντάλου· καὶ ἔνθα ἂν λήσειν καὶ ἀσφαλῶς παρανομήσειν ἐλπίσωσι, χαυδὸν ἐμπιπλαμένους τοῦ ἡδέος. εἴ γέ τις αὐτοῖς τῶν Γύγου δακτύλιον ἔδωκεν, ὡς ἀφεθεμένους μὴ ὁρᾶσθαι, ἢ τὸν τοῦ Ἀΐδου κυνέην, εὖ οἶδ' ὅτι [c] μακρὰ χαίρειν τοῖς [d] πόνοις φράσαντες, ὅπῃ τὴν ἡδονὴν ὠθοῦντο ἂν, καὶ ἐμιμοῦντο ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τῆς νόσου, ἤλπιζεν ὠφελήσειν τι αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπειδὴ δὲ ἤλγησε καὶ ἐνόσησε, καὶ ὁ πόνος [e] ἀληθέστερον αὐτοῦ καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ Στοᾷ, καὶ τἀναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τούτοις ὑπίστευσε, καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὢν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ διετέλεσεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι ὃς ἂν ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς καλήγορῇ, λόγοισι χαίρει, τὰ δὲ νῦν ἐκεῖσ' ἔχει. εἴρηκα· [f] ὑμεῖς δ' ὅπῃ τούτοις ψηφοφορήσαιτε.

quantum ad disputationem gerere se fortiter, domi vero ad Voluptatis leges vivere: atque erubescere quidem, si appareat, eos de contentione remittere, & sua prodere decreta: verum miserum in modum Tantali illud supplicium sustinere; & ubi latendi spem habeant, & secure leges violandi, pleno se hausto ingurgitare suavibus. Si quis igitur Gygis anulum det istis, quo induti non videantur, aut Orci galeam; bene novi futurum, ut longum valere jussis laboribus, ad Voluptatem trudentes alter alterum ferantur, imitati omnes Dionysium: qui ad morbum usque sperabat, profuturas sibi aliquid illas de tolerantia disputationes: cum vero doleret atque aegrotaret, serioque penetraret ad ipsum dolor; videns, disputare contra Porticum corpus suum, & contrarias sententias ponere; illi potius, quam istis credidit, seque hominem esse, & hominis habere corpus, agnovit, atque perrexit illo non tanquam statua uti, bene gnarus, qui aliter dicat, & voluptatem accuset, *Gaudere verbis, mentem habere ibi tamen.* Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.

22. PORT.

a Μέχρι μὲν τοῦ λόγου] Secutus sum P. P. & marg. *A*1. *Μέχρι τούτου νέων. . . .* enim Edd. cett. *Μέχρι τοῦ λόγου* etiam Codd. B. L. b Ἀθλίως] Ἀθλίους marg. *A*1*W*. c Μακρὰ] Recepi ex *J*. & Cod. P. *Μακρὰν Fl. P. S. H. Fr. B*1. &c. d Πόνοις] Νόμοις *Fl.* Prius recte cett. & P. e Ἀληθέστερον] Ἀληθίστερον marg. *A*1. f Ὑμεῖς] Ἡμεῖς male *V*2. Recte aliae.

5. Τὸν τοῦ Ἀΐδου κυνέην] Τὸν τοῦ ᾅδου ἀφανοποιὸν. *λέγουσι δὲ, ὅτι ταύτην* Φόρκυν *ὄντι ἐφάνητο. V.*

16. Οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος] Τοῦτο δὲ δόγμα τῆς Στοᾶς, ὡς ἀνδριάντι χρῆσθαι τῷ σώματι. *V. Hic erat in margine longa disputatio, cujus initium:* καλὸν &c. (ut in V. ad ἀφελεῖσθαι usque, post quod ibi sequitur, αἱ διαφοραί) *& multa alia. Deinde:* Horum autem bonorum quaedam esse circa animam; quaedam extra, sive circa corpus: quaedam vero neque secundum animam, neque extra. *Et rursus:* Bonorum quaedam esse τελικὰ: quaedam vero καὶ τελικὰ & ποιητικά. χαρὰ & εὐφροσύνη & ᾄσμα, τελικὰ μόνα. αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι & τελικὰ & ποιητικά. καὶ τὰ ἀντιπάσχειν τὴν εὐδαιμονίαν. Tum quae sint per se expetibilia, & quae propter aliud: Nam finis est, ἡ δὲ ὑγεία καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἱρετά. *G.*

Φόρκυν] V. Φορκῦν. Sed recte mutatum est in Impress. *M. duS.*

96. Τοῦ λόγου] Basil. τούτου. *J. B.*

Ibid. Μὲν τοῦ λόγου] Ita B. P. & L. nisi quod in P. solo est μὲ. P. Ed. recte mutavit; in reliquis, τούτου est, nihil aliud. *M. duS.*

3. Ἐμπιπλαμένους] Jam rursus fine μ. At ἀναμπιμπλάμενος. *Icar.* c. 11. pr. Utrumque rectum. Prius tamen Nostro fere frequentius. Vid. supra *Jov. Conf.* c. 46. *Amor.* c. 8. & 24. &c. *Solanus* alibi frustra μ, inserens hic manum recte abstinuit. *J. F. R.*

4. Γύγου] Confer Παρασ. c. 58. & Εὐχ. c. 40. *M. duS.*

5. Ἀΐδου κυνέην] Ex Il. E. 845. Adde *Schotti* adag. 13. & *Plut.* 136. f. *Aristoph.* Ἀχ. 390. a. *Suid. Apollod.* I. p. 38. A. *M. duS.*

6. Μακρὰ χαίρειν] Ego valere jussi illud vulgatum μακρὰν, quum verum P. & *Junt.* exhibuerit. Vid. omni-

22. PORT. Nequaquam. Sed pauca interrogare mihi permittite. EPIC. Interroga, respondebo enim. PORT. Malum putas laborem? EPIC. Nempe. PORT. Voluptatem autem bonum? EPIC. Omnino equidem. PORT. Quid vero? nosti quid *differens* & *indifferens*, *productum* & *rejectum*. EPIC. Omnino. MERC. Negant Judices intelligere se dissyllabas illas interrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim suffragia. PORT. Verum viceram, si peregissem interrogationes in tertia figura indemonstrabilium. JUST. Quis superavit? MERC. Omnibus *calculis* voluptas. PORT. Provoco ad Jovem. JUST. Quod bene vertat! Tu vero voca alios.

23. MERC. De Aristippo Virtus & Luxuria. Aristippus autem ipse quoque adsit. VIRT. Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus enim est Aristippus, ut sermones illius indicant & opera. LUX. Nequaquam: sed me, Luxuriam. Meus enim vir est, ut videre licet e coronis, & purpura, & unguentis. JUST. Nolite

ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συνερωτῆσαι ὑπιτρέψατε. ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον. ἀποκρινοῦμαι γάρ. ΣΤΟΑ. Κακὸν ἡγῇ τὸ πόνον; ΕΠΙΚ. Ναί. ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΤΟΑ. Τί δέ; οἶδα [g] ὅ, τι διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ [h] προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον; ΕΠΙΚ. Μάλιστα. ΕΡΜ. Οὐ φασιν, ὦ Στοά, συνιέναι οἱ δικασταὶ τὰ δισύλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα· ὥστε ἠσυχίαν ἄγετε. [i] ψηφοφορήσουσι γάρ. ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα ἄν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἀναποδείκτων σχήματι. ΔΙΚ. Τίς ὑπερέσχεν; ΕΡΜ. Πάσαις ἡ ἡδονή. ΣΤΟΑ. Ἐφίημι ὑπὲρ τῆς Δίας. ΔΙΚ. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλους κάλει.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Ἀρετὴ καὶ Τρυφὴ, καὶ Ἀρίστιππος δὲ αὐτὸς παρέστω. ΑΡΕΤ. Πρότερον ἐμὲ χρὴ λέγειν τὸν Ἀρετίλιον, ἐμὸς γάρ ἐστιν Ἀρίστιππος, ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα. ΤΡΥΦ. Οὔμενοῦν, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφήν· ἐμὸς γὰρ ὁ ἀνὴρ, ὡς ἔστιν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν στεφάνων, καὶ τῆς πορφυρίδος, καὶ τῶν μύρων. ΔΙΚ. Μὴ [k] φιλονεικεῖτε,

[g] Ὅ, τι] Male quaedam ὅτι. In P. τί tantum, quod praestat. [h] Προηγμ. & ἀποπρ.] Προηγούμενον & ἀποπροηγούμενον P. & marg. *A1*. [i] Ψηφοφορήσουσι] Ψηφοφορῶσι *Fl*. [k] Φιλονεικεῖτε] Sic *J. P. H. Fr. S.* Φιλονικεῖτε *Fl.* Φιλονεικεῖτε O.

omnino ante notata ad *Jov. Confut.* c. 32. f. Adde si vis *Asin.* c. 46. & *Gall.* c. 23. *J.F.R.*

18. Λόγοισι] Ex *Euripide* hoc Phoen. 363. Amphis autem ὅπου τις ἀλγεῖ κεῖσε & τὸν νοῦν ἔχει. *Steph. gramm.* 13. *M. du S.*

26. Τί] Sic P. nisi quod προηγούμ— & ἀποπροηγούμενον habet. In reliquis ὅτι aut ὅ, τι. *M. du S.*

30. Δισύλλαβα] Nihil variare Edd. adlevit *Soulius* noster. At mox c. 28. κομμωτικὰ ἐρωτήματα. Sed breves atque abruptas, praecisas quaestiunculas per δισύλλαβα Lucianus intelligit, quales modo praemiserat, & eodem redit κομμωτικὰ a κόπτω, quasi quae brevioribus includuntur commatibus; addit enim μικρὰ & κομμωτικά. *J.F.R.*

33. Τρίτῳ] Vide *Aristot.* Ἀναλ. πρότ. Sed vix tempero, quin illud ἀναποδείκτων in ἀδυνάτων mutem; adi tamen B. πρ. c. 24. ubi ἀναπόδειξιν συλλογισμὸν vocat. *M. du S.*

Ibid. Τῶν ἀναποδείκτων] Audiamus breviter Apulejum de habit. doctr. Plat. f. de hermen. p. 37, 8. *Ex hisce igitur in prima formula modis novem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, ut demonstratione non egeant, adeo ut ipsi caeteros gignant, fidemque illis ex se impertiant.* Poteram igitur κῆπον modum interpretari, si constaret, ad hanc ipsam divisionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod jam quaerere non vacabat, & cui temere est tantum a re sua otii? *J.M.G.*

35. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ] Alias plerumque sine articulo haec formula effertur. Sed & cum eo, vid. ad *Alex.* c. 14. & 38. *J.F.R.*

37. Ἀρετὴ & Τρυφὴ] Forsan Ἀρετῇ &c. *M. du S.*

44. Φιλονεικεῖτε] Quia utrumque stare potest, nihil mutavi. Credo tamen φιλονεικεῖτε ex O. praeferendum; quia imperandi modus majorem hic vim habet. Et quia sic solet, ut mox f. hujus cap. μὴ ἀγανακτεῖτε. *J.F.R.*

κῆτε, ὑπερκείσεται γὰρ καὶ αὕτη ἡ δίκη ἐς ἀν- contendere. Differetur enim haec quoque
45 ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τοῦ [a] Διονυσίου, πλη- causſa, usque dum Jupiter pronunciet de
σίον γάρ [b] τι καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι, ὥστε Dionyſio. Vicinum enim quiddam etiam
ἂν μὲν ἡ Ἡδονὴ κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀρίστιππον hoc eſſe videtur. Igitur ſi vicerit Volup-
ἕξει ἡ Τρυφή· νικώσης δὲ [c] αὖ τὴν Στοᾶς, tas, etiam Ariſtippum habebit Luxuria:
καὶ ὅτι ἔσται τῆς Ἀρετῆς κεχριμένον. ὥστε vincente contra Porticu, etiam hic Virtuti
50 ἄλλοι παρέσωσαν. τὸ δεῖνα μέντοι μὴ adjudicatus erit. Quare alii jam adſunto.
λαμβανέτωσαν οὗτοι, τὸ δικαστικὸν, [d] ἀδί- Verum illud ne capiant hi . . . ſportulam
καστον γὰρ ἡ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς. ΕΡΜ. dico. Neque enim judicarunt cauſſam.
Μάτην οὖν ἀνεληλυθότες ὅσοι γέροντες ἄνδρες MERC. Nec quidquam ergo adſcenderint
ἕτω μακρὰν τὴν ἀνάβασιν. ΔΙΚ. Ἱκανὸν, εἰ viri ſenes viam tam longam. JUST. Satis
55 τριημόριον λάβοιεν. ἄπιτε, μὴ ἀγαναχτεῖτε, fuerit ſi tertiam partem accipiant. Abite.
αὖθις [e] δικάσεσθε. Nolite indignari: rurſus judicabitis.

ΕΡΜ. Διογένη Σινωπέα παρεῖναι χρὴ, 24. MERC. Diogenem Sinopenſem ad-
καὶ σὺ [f] τοίνυν ἡ ἀργυραμοιβικὴ λέγε. ΔΙΟΓ. eſſe tempus eſt. Tu igitur, Menſaria, dic.
Καὶ μήν ἄν γε μὴ παύσῃ ἐνοχλοῦσα, ὦ- DIOG. Verum, Juſtitia, ſi non deſierit
60 Δίκη, οὐκ ἔτι δρασμῷ διώσεταί μοι, mihi moleſta eſſe, non amplius fugae mihi
ἀλλὰ πολλῶν καὶ βαθέων τραυμάτων, ἐγὼ litem intendet, ſed multorum profundo-
γὰρ αὐτίκα μάλα πατάξω τῷ ξύλῳ. rumque vulnerum. Ego enim jam ſtatim
ΔΙΚ. Τί τοῦτο; [g] ἀπέφευγεν ἡ ἀργυρα- fuſte illam percutiam. JUST. Quid hoc?
μοιβικὴ, ὁ δὲ διώκει ἐπηρμένον τὸ βακτηρίον. Fugit Menſaria, ille vero ſublato eam bacu-
65 εἰ μέτριόν τι κακὸν ἡ ἀθλία ἔοικε λήψεσθαι. lo perſequitur: non leve malum miſera nan-
τὸν Πύρρωνα κήρυττε. ciſcetur, puto. Pyrrhonem praedica.

25. MERC.

---

a Διονυσίου] Διονύσου male O. Prius recte *Fl. Fr. J.* &c. b Τι] Abeſt a *Fl.* c Αὖ τὴν] Αὐτὴς male *P.* Recte aliae. Αὖ abeſt ab O. d Ἀδίκαστον] Ἄδικον male O. e Δικάσεσθε] Reſtitui ex O. Δικάσεσθε Edd. priores. f Τοίνυν] Omittit *Fl.* g Ἀπέφευγεν] Πέφευγεν O.

51. Τὸ δεῖνα μὲν τοι] Ὡς ἐν τῇ σωτηρίᾳ εἰώθει μὲν λέγειν ἀορίστως τὸ τοιοῦτο· ἔστω ἐν τῷ ΣΤΟΑ τὸ δεῖνα εἶπεν, ὅπως λάβῃ τὴν αὐτάλειαν σημήνας, καὶ ἀορίστως προσάψηται· καὶ ὅτι τοῦτο δήπουθεν. * δήπουθεν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ κεῖται ἀεὶ τὸ ἀκριβὲς, ἀλλὰ τὸ δικαστικὸν ἰσχύθη γὰρ δὴ τὸ αὐτάλιες τὸ τριώβολον. *V.*

64. Πέφευγεν] Τῶν Διογένους ταῦτα λεγόντων ἡ † ἀργυραμοιβικὴ φοβηθεῖσα ἔφυγε. *V.*

* Δήπουθεν] Sic V. Δεῖπον Edita.

† Ἀργυραμοιβικὴ] Sic inveni in Editis, neque varietatem Codicis notatam reperio. At ſupra c. 13. & Lucian. & Scholiaſt. habent ἀργυραμοιβικὰ. Et eum hic etiam recte Edd. Luciani *a* in medio, non *o* praeferant; ita corrigendum Scholiaſten, adparet. Conf. ſupra ad l. d. notata. *J. F. R.*

50. Καὶ ὅτι &c.] Verſus ſenarius. *F. G.*

51. Τὸ δεῖνα] Τὸν μισθὸν τὸ δικαστικὸν quod ſequitur, Gloſſema videtur τοῦ δεῖνα. *F. G.*

52. Τὸ δικαστικὸν] Τριώβολον intelligi, bene monuit Cl. *L. Bos* de Ellipſ. p. 171. Conf. ſupra c. 12. ὁ μισθὸς, τριώβολον ἑκάστης δίκης. Ibique notam Cl. *Geſneri*. Acute quidem *Gujetus* conjecit τὸ δικαστικὸν gloſſam videri, quia idem eſt, quod τὸ δεῖνα, non tamen aſſentior, tam quia Scholiaſtes δικαστικὸν jam ſuis in exemplaribus legit, quam quia bene exponit, per contemtum non nominaſſe *triobolum*; ſed δικαστικὸν illud ſubjeciſſe τῷ δεῖνα. Cum igitur lepos inſit in eo, minime id ejectum velim. Nam ut ὁ δεῖνα qui digito monſtratur, magni quid prae ſe fert, ita per jocum dicit, *grande illud* ſcilicet *honorarium*. Sed melius procederet metaphora illa deceptionis, ſi vel τριώβολον nominando etiam μίσθιον praemiſiſſet, dicens, gravis *illa merces triobolus*; verum luſit forſan in oppoſitione τῷ δικαστικὸν & ἀδίκαστον, ideoque prius eo minus abeſſe patiar. *J. F. R.*

57. Δικάσεσθε] Sicuti conjeceram legendum, habet Ox. non διώσεσθε, quod in Impreſſis omnibus eſt. Sic etiam verterat jam Interpres. *M. du S.*

61. Δρασμῷ] Subaudi τὸ περὶ, i. e. περὶ δρασμοῦ. *F. G.*

70. Ἐρίπτε

25. MERC. Verum Pictoria quidem adeſt, Juſtitia: Pyrrho autem ne venit quidem, & *olim* ſic facturum putabam. JUST. Quid ita, Mercuri? MERC. Quia nullum verum putat eſſe judicium. JUST. Itaque deſertae illum litis condemnent. Librorum auctorem Syrum jam voca: quamquam nuper demum nomen ipſius delatum eſt, nec quidquam urgebat, eas cauſſas nunc judicari. Verum quando ita viſum eſt, primam agi jube cauſſam rhetorices. Vah quot convenerunt ad audiendum! MERC. Nec immerito, Juſtitia. Quod enim non obſoleta eſt cauſſa, ſed nova & inſolens, heri demum, ut dicebas, delata; & quod ſperant, ſe audituros Rhetoricen & Dialogum per vices accuſantes, cauſſam vero adverſus ambo dicentem Syrum: ea res multos allexit ad judicium. Verum incipe tandem orationem, Rhetorice.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἡ μὲ γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη, ὁ Πύρρων δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε· ᾠ ἐώκει τοῦτο πράξειν. ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡΜ. Ὅτι οὐδὲν ἡγεῖται κριτήριον ἀληθὲς εἶναι. ΔΙΚ. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτῷ καταδικασάτωσαν· τὸν λογογράφον ἤδη κάλει τὸν Σύρον· καίτοι πρώην ἀπηνέχθησαν κατ' αὐτοῦ αἱ γραφαὶ, ᾧ οὐδὲν ἔπεισεν ἤδη κεκριμένῃ· πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, πρωτέραν εἰσαγε τὴν ῥητορικῆς τε καὶ δίκην. βαβαὶ, ὅσοι συνεληλύθασιν ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε μὴ ἔωλον εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, χθὲς, ὥσπερ ἔφης, ἐπηγγελμένην, καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκούσεσθαι ῥητορικῆς τε καὶ Διαλόγου ἐν τῷ μέρει καταγορευόντων, ἀπολογουμένου δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τοῦτο Σύρου, τοῦτο πολλοὺς ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποτὲ, ὦ Ῥητορικὴ, τῶν λόγων.

26. RHET. Primum quidem, Athenienſes, Deos Deasque precor univerſos, ut quanta eſt ſemperque fuit mea adverſus ur-

ΡΗΤ. Πρῶτον μὲ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσην ποτὲ εὔνοιαν ἔσχον ἀφθόνως τῇ τε πόλει, καὶ πᾶ-

h Εἰσαγε] Ἀπάγαγε O. *i* Χθὲς, ὥσπερ ἔφης ἐπ.] Quatuor haec deſunt in O. *k* Διαλόγου] Διαλόγων male Fl. Διαλεγομένου O. omiſſis quinque ſequentibus verbis. Vulgata eſt in P. *l* Ἀπολογ.] Διαλογομένου marg. A1.

69. Ὁ Πύρρων δὲ] Ὁ Πύρρων ζωγράφῳ πρότερον ἦν, γέγονε μὴ ταῦτα φιλοσόφῳ, ὅτις οὐκ ἐκόσμει πάντα ἀναιρῶν τὰ ‡ ἐν ἐπιστήμαις. *V.*

51. Ἔωλον] Παλαιὸν. *V.*

‡ Ἐν ἐπιστήμαις] Haec duo verba in Edd. non comparentia addidit *Solanus* noſter, non ſignificans unde hauſerit. Servavi tamen, quia ſuſpicor ex collat. Cod. inventa; nam audacius fuiſſet, ejusmodi mutationes ex ingenio facere: Edita habebant ἀναιρῶν τὰ ὄντα, in quibus ὄντα Idem etiam dejecit. *J. F. R.*

70. Ἐώκει — πράξειν] De mutando πράξειν in πράσσειν cogitaram. Nunc acquieſco. *M. du S.*

72. Κριτήριον] Hic paria facimus Graecis: nam etiam Cic. Acad. 4, 6. *Tollit Philo judicium cogniti & incogniti.* *J. M. G.*

Κριτήριον] In I. *Epiſt.* ad *Corinth.* VI. 4. Βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια ἐὰν ἔχητε. I. e. *judicia ad res hujus vitae pertinentia.* Ubi Rev. *J. Elſner.* & hoc Luciani adfert, aliudque ex *Polyb.* Excerpt. Legat. p. 1095. Δίκας ὑπὲρ ἐχόντων ἐν ἴσῳ κριτηρίῳ, *Cauſſam dicere in aequo judicio.* *J. F. R.*

Ibid. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτῷ καταδικασάτωσαν] Male interpretantur: *indicta igitur cauſſa ipſum condemnent.* Eſt enim, *ipſum condemnent quia non obierit vadimonium.* Sic ἐρήμην ὄφλειν, eſt *vadimonii deſerti reum eſſe.* Pollux VIII, 8. Ἐρήμην λύειν eſt *deſerti vadimonii abſolvere*, & iterum agendi facultatem dare. *J. G. G.*

73. Λογογράφον — Σύρον] Intellige Lucianum Rhetorem ex Samota Syriae civitate natum. Syria autem majoris Aſiae regio eſt, juxta Judaeam, quae hodie Syria vocatur, de qua *Strabo* L. XVI. *Plin.* L. V. c. 12. & 22. *Pomp. Mela* L. I. *G. C.*

74. Πρώην] V. c. 33. Dialogos ergo ſcribere coeperat ante annum aetatis quadrageſimum. *M. du S.*

88. Πρῶτον] Hoc prooemium totum eſt ex *Demoſthenis* de Corona Oratione deſumptum, p. m. 141. ſive ut Rhetoras ſui temporis plagii, quod paſſim facit, inſimularet; aut ut loquentis dignitati conſuleret; ſed prior ratio placet, dignitatis enim Rhetorices haud

πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα. [a] εἶθ', ὅπερ ἐστὶ μάλιστα δίκαιον, τοῦτο παρασκευάσαι τοὺς θεοὺς [b] ὑμῖν, τὸν μὲν ἀντίδικον σιωπᾶν κελεύειν· ἐμὲ δὲ, ὡς προήρημαι [c] κἀβεβούλημαι, τὴν κατηγορίαν ἐᾶσαι ποιήσασθαι. οὐχὶ [d] ταὐτὰ [e] δέ μοι παρίστασθαι γιγνώσκειν, ὅταν τε εἰς ἃ πέπονθα ἀποβλέψω, κἀταῦθα εἰς τοὺς λόγους, οὓς ἀκούω. τοὺς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιοτάτους τοῖς ἐμοῖς [f] ἔστιν ἐρεῖν πρὸς ὑμᾶς· τὰ δὲ πράγματα, εἰς τοῦτο προήκοντα [g] ὄψεσθε, [h] ὥστε, ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσομαι πρὸς αὐτοῦ, σκέψασθαι δέον. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προοιμιάζωμαι, τῷ ὕδατι πάλαι εἰκῇ ῥέοντι, ἄρξομαι τῆς κατηγορίας.

Ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες [i] δικασταὶ, [k] τοῦτον κομιδῇ μειράκιον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τὴν φωνὴν, καὶ μονονουχὶ κάνδυν ἐνδεδυκότα εἰς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, καὶ τὴν Ἰωνίαν εὐρῦσα πλανώμενον ἔτι, καὶ ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ οὐκ εἰδότα, παραλαβοῦσα ἐπαίδευσα· καὶ [l] ἐπειδὴ ἐδόκει μοι εὐμαθὴς εἶναι, καὶ ἀτενὲς

bem & vos omnes benevolentia, talis a vobis mihi in praesenti certamine tribuatur. Deinde, quod justissimum est, eam vobis mentem dare Deos, ut adversarium tacere jubeatis, meque, ut in animum induxi atque deliberavi, accusationem peragere patiamini. Non idem autem mihi sentiendum videtur, cum ad ea quae acciderunt mihi respicio, & cum ad verba, quae audio. Verba enim quam simillima meis hic apud vos faciet: actiones autem eo pertinere videbitis, ut omnino, ne quod majus detrimentum ab eo capiam, prospiciendum sit. Verum enim vero, ne longo utar exordio, aqua olim temere fluente, accusationem aggrediar.

27. Ego enim, Judices, istum admodum adolescentem, lingua adhuc barbarum, & tantum non Candye Assyrio more indutum, circa Ioniam oberrantem adhuc, & quid se faceret dubium, assumsi, atque institui. Et cum docilis mihi videretur, & intentis me oculis respicere (tum nempe reve-

a Εἶθ'] Ἔπειθ' O. b Ὑμῖν] Sic bene O. Fl. Fr. J. P. c Καὶ βεβούλημαι] Non habet Fl. d Τ' αὐτὰ] Τὰ αὐτὰ Fl. e Δέ μοι παρίς.] Παρίσταταί μοι, omisso δὲ, O. f Οὕτω] Οὓς αὐτοὺς P. Nil mut. Fl. g Ὄψεσθε] Ὄψεσθαι male O. h Ὥστε] Non habet O. i Δικασταὶ] Omisit Fl. k Τοῦτον] Ita dedi ex J. H. Fl. Bl. S. Τοῦτο P. Τυτνὶ O. l Ἐπειδὴ] Sic Edd. plurimae. Ἐπειδὲν al. Ἐπεὶ P. O. & Th. Mag. v. ἀτενές.

10. Κάνδυν ἐνδεδυκότα] Ἰμάτιον Περσικὸν, ὅ τινες λέγουσιν * Ἀρκαδικόν. V.

* Ἀρκαδικόν] Ἀρκαδίκιον V. & G. quod in Impress. ita mutatum est. M. du S.

haud tam sollicitus videtur, quam ut per eam affectatos sui temporis Rhetoras petat; quod & ipsa Oratio & notae satis ostendunt. M. du S.

96. Οὐχὶ ταὐτὰ] Ex alia jam ejusdem *Demosthenis* Oratione, Olynth. scilicet III. p. m. 21. M. du S.

3. Ὥστε] Deest in Mss. Ox. prave. Quod autem ἀνακολουθία videtur hic esse, inde est, quod deficiente jam Demosthene, αὐτοσχεδιάσαντος Rhetorica reliqua exequi cogitur. M. du S.

8. Τοῦτον] Etsi τὸ μειράκιον neutro genere est usitatum, hic tamen Parisinae lectio τοῦτο intolerabilis erat, quia mox ὄντα cum cett. habet, quum ὃν deberet. Recte autem masc. genere etiam usurpari, ratione sexus, exemplis egere non existimo. Vid. tamen supra adductum ex *Aristoph.* Plut. τίνων ἀναβοῶντες. Idque & Latinis frequentari plus satis notum, ut *Terent.* in Andr. *Meo Glycerium.* J. F. R.

10. Ἐνδεδυκότα] *Th. Mag.* v. ἐνδεδυκὼς haec eodem modo profert. J. F. R.

11. Περὶ τὴν Ἰωνίαν] Habes hic multa ad Luciani vitam spectantia, quae cum id agemus, excutienda erunt, & ad sua quaeque tempora referre conabimur in *Vita Luciani* a nobis concinnanda, & huic operi praefigenda. M. du S.

14. Ἐπειδὴ] Ox. & *Thomas Mag.* ἐπεὶ. M. du S. *Ibid.* Εὐμαθὴς] Et haec *Th. Mag.* habere voce Εὐμ. recte notavit M. du S.

21. Πολλοὺς καὶ θαυμ. λόγους] Haud satis modeste facere Lucianum, qui haec Rhetoricam dicentem inducat, non deerunt qui arbitrentur; inter quos ego etiam censeri non recusem, non ignarus tamen quid regeri possit, nempe Lucianum artibus Oratoriis cum semel valedixisset, famam etiam, quam iisdem sibi fecerat, parvi duxisse, ea sola contentum, quam, no-

verebatur me adhuc, & colebat, & solam admirabatur) relictis aliis, quicumque me petebant, divites, & honesti, & claris majoribus, ingrato me isti desponsavi, paueri, ignobili, juveni, dotem adferens non parvam, multas admirabilesque orationes: deinde ad tribules illum meos deductum, adventitium hominem tabulis adscripsi, & civem feci: adeo ut qui spe nuptiarum mearum exciderant, angerentur. Cum vero illi visum esset circumire ad divites nuptias ostentandas, neque tum destitui. Sed ubicumque illum secuta sursum deorsum circumduci me passa, celebrem illum & nobilem ornando & componendo reddidi. Mediocria sunt, quae per Graeciam atque Ioniam feci. Cum vero per Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo sinum trajeci: & denique in Celticam usque cum illo solvens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi obsequebatur, eratque mecum, ut ne semel quidem abnoctaret.

ὁρᾶν εἰς ἐμὲ, [m] ὑπέπτηστέ τε ἔτι τότε ἐθεράπευε, μόνην ἐθαύμαζεν, ἀπολιπῶσα τὰς ἄλλας, ὁπόσοι ἐμνήστευόν με πλούσιοι, καλοὶ, λαμπροὶ τὰ προγονικὰ, τῷ ἀχαρίστῳ [n] τούτῳ ἐμαυτὴν ἐνεγγύησα πένητι, ἀφανεῖ, νέῳ, προῖκα δὲ μικρὰν [o] ἐπεσενεγκαμένη, πολλὰς καὶ θαυμασίας λόγους. εἶτα ἀγαγοῦσα αὐτὸν εἰς τὰς φυλέτας τὰς ἐμὰς, [p] παρενέγραψα, καὶ ἄστυ ἀπέφηνα· ὥστε τὰς [q] ἁμαρτόντας τῆς ἐγγύης ἀποπνίγεσθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ πλουτεῖν διδαξομένῳ τὴν γάμου [r] εὐπορίαν, οὐδὲ τότε ἐμελείφθην· ἀλλὰ πανταχοῦ ἑπομένη, [s] ἄνω καὶ κάτω περιηγόμην, καὶ κλεινὸν αὐτὸν καὶ ἀοίδιμον ἐποίουν, καλλιστεύουσα καὶ περιέλλουσα. καὶ τὰ μὲν [t] ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἰωνίας, μέτρια· ἐς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι [u] ἐθελήσαντι αὐτῷ, τὸν [v] Ἰόνιον συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευταῖα, μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορείας ἐποίησα, καὶ μέχρι μὲν πολλὰ πάντα μοι ἐπείθετο, καὶ συνῆν [x] μοι, μηδεμίαν νύκτα ἀπόλιτον γιγνόμενον παρ' ἡμῶν.

Ἐπεὶ

m Ὑπέπτησται] Ὑπέπτησε male *F.* n Τούτῳ] Deest in O. o Ἐπεσενεγκ.] Ἐπεσενεγκ. O. Ἐπενεγκ. *Fl.* p Παρενέγραψα] Παρέγραψα *Fl.* q Διαμαρτόντας] Ἁμαρτάνοντας *Fl.* Nil mut. P. r Εὐπορίαν] Εὐπορμίαν O. s Ἄνω καὶ κάτω περιηγόμην] Καὶ κάτω περιαγομένη. O. omisso ἄνω. t Ἐθελήσ.] Θελήσ. O. u Ἰόνιον] Ἰόνιον Edd. priores. x Μοι] Ἀεὶ O.

novae insistens viae, sibi jam comparabat. Hinc etiam conjicere licet, paucissima prae reliquorum numero Luciani scripta ab eo edita, quae tum scripta sint cum fucatae illi Rhetoricae operam daret. *M. du S.*

22. Εἰς τοὺς φυλέτας] Respicit nempe ad jus civitatis praemii loco datum ut aliis bonarum artium professoribus, sic Rhetoribus quoque ac Sophistis, cujus plura exempla sunt apud *Philostratum* V. G. in Hippia 1, 11. in *Adriano* 2, 10, 3. in *Aristide* 2, 9, 1. ubi plura Olearius, quemque ibi laudat *Spanhem.* Orb. Rom. Exerc. I. c. 4. *J. M. G.*

Εἰς τοὺς φυλέτας — παρενέγραψα] Recte monet *Solanus* errare *Olearium* ad Philostratum in *Vit. Soph.* hoc Luciani eodem trahentem. Adscripserat etiam Cl. *Hemsterh.* orae Luciani: errat *Olear.* ad Philostr. V. S. p. 495. No. 8. Et ut vera quidem, quae hic notat Cl. *Gesner.* tamen Lucianus aliter hic ludit. Rhetorica quippe ipsa civis adsciscit sibi maritum, sed peregrinum, βάρβαρον τὸν φωνὴν. Deinde operam dat, ut tribulibus adscribatur ac civium in numero sit. i. e. ut ex Syro & Barbaro Graecorum disertissimus haberi possit. Ipse propterea c. 30. καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε. Non igitur agit de jure civitatis, quo praemii loco donatus fuerit. Quod si eum impetrasse aliunde probari queat, alia res fuerit; hinc saltem non probatur. *J. F. R.*

23. Παρενέγραψα] Cave hoc cum Clarissimo *Philostrati* interprete (ad p. 495.) sic intelligas, ut in Graecis urbibus civitate donatus fuerit, quod illic Hippiae contigisse legitur. *M. du S.*

30. Περιέλλουσα] *Complectens. F. G.* Male. Quid enim complexus ad eum omnibus notum clarumque reddendum? *J. F. R.*

33. Ἰόνιον] Hanc vocem emaculavi, quae antea in omnibus prave per ω scribebatur. *M. du S.*

Ἰόνιον] Sic recte orthographiam emendavit *Soulius*, sive, si mavis, *Solanus* Noster; nam ita scribitur κόλπος Ἰόνιος apud *Thucyd. Diod.* ac *Strab.* Et brevis est secunda ap. *Dionys.* in Perieg. vs. 94. Sed Ἰάονια, Ἴονιος & Ἰωνικὸς secundam habent longam. *J. F. R.*

34. Κελτικῆς] Vide Ἀπ. μιθ. c. ult. ubi *Sophistae* si-

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπαιτίσαλο, καὶ τὰ πρὸς [a] τὴν εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρῦς ἐπάρας, καὶ [b] μεγαλοφρονήσας, ἐμοῦ μὲν ἠμέλησε, μᾶλλον [c] δὲ τέλεον εἴασεν· [d] αὐτὸς δὲ τὸ γενειήτιλλον ἐκεῖνον, τὸ ἀπὸ τοῦ σχήματος Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον, ὑφαγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐτῷ ὄντα, τούτῳ σύνεστι καὶ οὐκ αἰσχύνεται, τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἄνειλον τῶν [e] ἐν ἐμοὶ λόγων συντεμών· εἰς μικρὰ δὲ καὶ [f] κομμαλιχὰ ἐρωτήματα καλαλείσας ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν ὅ, τι

28. Cum vero satis sibi jam viaticatus esse, & satis gloriae habere videretur: sublatis supercilliis, & sumta superbia, me neglexit, vel potius plane deseruit: istum vero barbatum, istum habitu *noscendum facile*, qui Philosophiae dicitur filius, supra modum & amatoris instar se licet seniorem diligere coepit, cum hoc habet consuetudinem: nec erubescit, libertatem, & illud meis in verbis solutum, concidere, atque in parvas, incisorum instar, interrogatiunculas se ipsum concludere: ac pro eo quod dicere debebat, si quid vellet, magna voce,

a Τὴν] Consentit O. b Μεγαλοφρονήσας] Μέγα φρονήσας O. P. c Δὲ τέλεον] Δὲ ϵ τέλεον O. d Αὐτὸς] Repositi Sol. ex G. P. Ox. & marg. A1. Αὐτὸν editum ante. e Ἐν] Abest ab O. f Κομμαλιχὰ] Κωμικὰ O. & marg. A1. Forte Κομμωλικὰ ait Solon.

42. Αὐτὸς δὲ τὸ γενειήτιλλον] Γενειήτιλλον λέγει τὸ διάλογον, ἐπεὶ τοῖς γενείοις αὐτοῦ χρῶνται φιλόσοφοι μάλιστα σημεῖον ἡ βαθεῖα ἀσκεῖν ὑπόνοια. V.

47. Τὸ ἔμπροσθεν] Ἄνισον. V. Inverte, ut recte habeat. M. du S.

bi titulum assumit, dum illic peregrinaretur. M. du S.

40. Μέγα φρονήσας] O. & P. optime. In Impress. μεγαλοφρονήσας. M. du S.

Μεγαλοφρονήσας] Μέγα φρονῶ in vitiis ponitur. Hinc Menand. in fragm. Luciani Ed. minori subjunctis XXVIII. 1. Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρόνει. Quod Apost. ad Roman. XII. 16. ait, μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες. Contra μεγαλόφρων qui est excelso animo, magnanimus, plerumque virtutis habetur; ideoque μέγα φρονήσας hic recipiendum dicas, quia superbiam hic reprehendit Lucianus. Verum nihil mutavi, quum verbum μεγαλοφρονέω aeque in vitiis ponatur ac μέγα φρονῶ, ut Steph. jam notavit. (Licet in meliorem partem Joseph. Ant. XIX. 7. 3. εὐεργεσίας — καὶ μεγαλοφρονήσαι ἐθη φιλότιμα). Quin & μεγαλόφρων pro vitio ducitur ap. LXX. Prov. XXI. 4. μεγαλόφρων ἐφ' ὕβρει θυμοπαρδίᾳ, λαμπτὴρ δὲ ἀσεβῶν ἁμαρτία. In mediam quandam partem Dion. Hal. De Demosth. Grav. p. m. 173. καὶ σεμνύομαι μὲ ϵ μεγαλοφρονοῦντ' ἐπὶ τὸ βέλτιον τῶν ἄλλων γιγνώσκειν. i. e. *gloriamur*. Sed nihil ibi interesset, utrum μέγα φρονοῦντ' diceres. Idem Antiq. VIII. p. 550. a. m. Οὐδεὶς ἂν — ταῖς ἑαυτῶν δυνάμεσι πολλοῖς ὕστερος μεγαλοφρονήσειεν. i. e. *elati*. Unde facile patet, eodem redire, utrum in Luciano eligas, & facilius, quomodo interdum ad virtutem, interdum ad vitium valeat; posterius tamen eo frequentius, quo nimis alta de se sentire solent homines. J. F. R.

42. Αὐτὸς δὲ τὸ γενειήτιλλον ἐκεῖνον] Mſ. αὐτός δ'. J. G. G. Αὐτὸς] O. & P. etiam. In Impr. αὐτόν. M. du S.

43. Φιλοσοφ. υἱὸν] Dialogos primus scripsisse fertur Zeno Eleates. Alii tamen alios auctores Dialogi assignant; at omnes Philosophos. Vide *Diog. Laërt.* p. 81. A. B. & not. M. du S.

48. Κωμικὰ] In Impress. omnibus κομμωλικὰ legebatur. De emendatione ob verbi novitatem cogitanti, Cod. Ox. κωμικὰ exhibet, quod minime respuendum; immo in Textum recipiendum censeo; nisi forsan sub vulgata lateat vox κομμωλικὰ, quae rei aptissima haud immerito etiam videatur. M. du S.

Κομμωλικὰ ἐρωτηματία] Conf. c. 22. διασύλλαβα ἐρωτήματα, quod eodem redit. Neque hic neque illic quidquam immutandum arbitror; nam praemissum διασύλλαβα argumento est, & hic κομμωλικὰ rectius esse quam κωμικὰ, & mox sequens συλλαβίζων declarat διασύλλαβα supra non sollicitandum. Nec igitur arbitror Sophistarum per quaestiunculas, & per positiones crebris commatibus sectas, disputandi & argutandi consuetudinem. Plura in Addendis. J. F. R.

51. Συλλαβίζων] I. e. τὰς συλλαβὰς συνείρων κορίως. Supra, τὰ παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. *les fuisant épeler*. F. G.

54. Ἐκτυπῶσαι] Aliter plaudebant Sophistis, maximoque cum strepitu. *Plin.* Sec. V. . . . — *quid quisque sentiat perspicit ex vultu, oculis, nutu, manuum motu, murmure, silentio.* . . VI.— *non labra diduxerunt, non moverunt manum, non denique assurrexerunt saltem lassitudine sedendi.* Vide *Casaub.* ad Th. 116. & nos ad Σκυ. c. ult. M. du S.

55. Τῶν ὤτων] An ἐντὸς τῶν ὤτων; Persius: *Et manus auriculas imitata est mobilis albas.* I. e. pollice auri inserto manum agitare. F. G.

Τῶν ὤτων] Facilius est aliorum conjecturas carpere, quam facere meliores. Versus *Persii* a *Gujeto* adductus, est 59. Sat. I. ibique sannas & exsibilationis

ce, breves quosdam sermones contexere, & tanquam colligere syllabas: a quibus conferta quidem laus, aut plausus multus, illi non redierit; sed illud forte, ut leniter arrideant auditores, aut manum, intra terminos tamen, moveant, aut multum capite annuant, aut ad ea, quae dicuntur, ingemiscant. Ista adamavit generosus, me contemta. Ajunt autem illum neque cum suo isto amasio pacem habere, sed in istum quoque, ut arbitror, contumeliosum esse.

29. Quidni igitur ingratus sit iste & le-

50 βέλε] μεγάλη τῇ φωνῇ, βραχεῖς τινας λόγους ἀναπλέκων, καὶ συλλαβίζων· ἀφ' ὧν ἀθρόος μὲν ἔπαινος, ἢ κρότος πολὺς, οὐκ ἂν ἀπαντήσειεν αὐτῷ, μειδίαμα δὲ ἁβρὸν τῶν ἀκουόντων, καὶ τὸ ὀπίσεισαι τὰ χεῖρα ἐντὸς 55 τῶν ὅρων, καὶ [g] μακρὰ ὀπτεῦσαι τῇ κεφαλῇ, καὶ ἐπιστενάξαι τοῖς λεγομένοις. τοιούτων ἠρᾴδη ὁ γενναῖος, ἐμοῦ καλαφρονήσας. Φασὶ δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον τοῦτον εἰρήνην ἄγειν, [h] ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκεῖνον, [i] οἶμαι, [k] ὑβρίζειν.

Πῶς οὖν οὐκ ἀχάριστος οὗτος, καὶ ἔνο-

χος

[g] Μακρὰ] Μικρὰ *Fl.* & L. [h] Ἀλλὰ ἐ] Ἀλλ' οἶμαι ἐ O. [i] Οἶμαι] Hic jam omittit O. [k] Ὑβρίζειν] Ὑβρίζει *Fl.*

52. Ἡ κρότος πολὺς] Κρότος μὲ ἐπὶ τῶ ῥηθησομένῳ (1) λόγων, καὶ μάλιστα τῷ (2) ἐπιδιαλιπῶν οὐ διάτρεχε λαλεμένων, καὶ τῷ ῥητόρων, ὡς ἔθος αὐτοῖς, πεπαρρησιασμένως χειροτονούντων ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτῶν. ἐπὶ δὲ τοῖς ἀληλόγοις τοιοῦτον ἐδέν, (3) ἀλλά τι πρὸς ἔπος τῷ ἀντιλεγόντων γνωμόνων τὸν λόγον. οὐ ἂς (4) [εἰ] ποτε ἀεστῶν ῥηθείη μειδίαμα ἄχρι τῶ τὰ χείλη διᾶραι, τὸ πρόσωπον ἀληθῶς μόνον. καὶ εἶπε βραχύ τι δήσει ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα, καὶ τοῦτο κατὰ μέτριον (5) ἐξανύτειν. *V.*

(1) Λόγων] In Edd. aberat. Inseruit *M. du S.*

(2) Ἐπιδιαλιπῶν] Ἐπιλιπῶν erat in V. Παθιλιπῶν inde fecerat Editor, quod Cl. *Gronov.* recte in ἐπιδιαλιπῶν mutare jubet. *M. du S.*

(3) Ἀλλά τι] Ἀλλὰ ἄτι C.

(4) Εἰ] Inseruit uncisque seclusit *M. du S.*, non ut suspectum; sed ut de suo additum.

(5) Ἐξανύτειν] Restitutum ex V. Impressa prave ἐξανύτειν. In C. ἐξανύτειν.

nis gestus describit poëta, ait enim: O *Jane, a tergo quem nulla ciconia pinsit, Nec manus auriculas imitata est mobilis albas, Nec linguae, quantum sitiat canis Appula, tantae.* Estque illa pollicis in aurem insertio asininarum auricularum simulatio, adeoque contemtus maximi publica testatio. Talia autem si Syrus novus ille Dialogorum amator quaerere dicatur, verbis mox seqq. τοιούτων ἠρᾴδη ὁ γενναῖος, contraria Luciani menti videtur sententia fingi, qui velit, plausus Oratori exspectandos, dum a Rhetorica aufugit, eum non amplius captare, sed leviores ac tacitos risus, modestioresque complosiones; At obstat tum μακρὰ ἐπιστῦσαι: ideoque μικρὰ jam ex *Fl.* necessario foret legendum. Sed confer c. 33. ubi *Dialogus* quaeritur Satyricam sibi personam a Luciano indutam, & vide, anne explosio ac sannae intelligantur in eos qui in satyra traducuntur, non in auctorem directae; tumque conjectura *Gujeti* erit optima, & μακρὰ retinendum. Sed quia omnia videntur ad modestas laudes & ad plausus quos Sophista studiose quaerit, pertinere; (nam laus modica vera) ita ἐντὸς τῶν ὅρων retineo, at μικρὰ ἐπιστῦσαι recipio, nam parva adnuentis capitis commotio adsentientis est signum: magna, derisionis. *J.F.R.*

61. Ἔνοχος] Ἔνοχος τῇ κακώσεως non est *vexationis* obnoxius, ut volunt interpretes, sed *malitiosae desertionis reus.* Pollux Onom. lib. III. 3. ἀποπέμψασθαι γυναῖκα, καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀποπομπὴ, καὶ ἀπόπεμψις, καὶ ἀποπομπῆς δίκη. καὶ κακοῦν, καὶ δίκη κακώσεως, πρωτικὸς, σίτυ. καὶ τίτανται, ἀπολείψεις, καὶ δίκη παρὰ τῇ ἀνδρὸς ἀπολείψεως. & ineptissime ab interprete Latino κακοῦν & κάκωσις, *affligere*, & *afflictionis poena.* Hic locus, ut plurima alia in Polluce non possunt verti Latine, quia lingua Latina caret vocabulis, quibus proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc vero vult ἀποπομπὴ & ἀπόπεμψις dici de viro, qui repudiat uxorem. κακοῦν & κάκωσις de eo qui eam deserit. sicut contrario ἀπόλειψις de uxore, quae virum deserit, sive nuncio remisso, sive, ut puto, malitiose, & sine causa. De τῇ ἀπολείψει, vide quae notavi olim ad Soloecistam. Quamvis δίκη κακώσεως sit quoque actio malae tractationis, quae datur etiam parentibus adversus liberos, & pupillos. Vide *Harpocrationis* Lexicon. *J.G.G.*

Ἔνοχος τῇ κακώσεως] Nihil melius τῇ κακώσει respondet, quam *mala tractatio.* Observavit etiam *Kuhnius* ad *Poll.* 3, 46. *Rei uxoriae* actio in foro Romano vocabatur, quae *malae tractationis* in scholis, docente *Fabio* 7, 3, 11. Ex cujus *Decl.* 8, 6. discas hoc nomine etiam comprehendi *detractum cultum*, *negatum comitatum*, fastiditas noctes, *pulsatam faciem.* Latius autem patuisse κακώσεως actionem, non nego. Vid.

χ᾽ τοῖς περὶ [a] κακώσεως νόμοις, ὃς τ᾽ μὲ νόμῳ γαμετῇ, πᾶς᾽ ἧς τοσαῦτα εἴληφε, καὶ δι᾽ ἣν ἔνδοξός ἐστιν, ὕστως ἀτίμως ἀπέλιπε, [b] καὶ καινῶν ἀρέχθη πραγμάτων. καὶ ταῦτα, νῦν ὁπότε μόνην ἐμὲ θαυμάζουσι, καὶ ἐπιγράφον᾽ ἅπαντες [c] προσάτην [d] ἑαυτῷ; ἀλλ᾽ ἐγὼ μὲ ἀντέχω, τοσούτων [e] μηνυόντων, καὶ κόπτουσιν αὐτοῖς τ᾽ θύραι, καὶ τὸνομα ἐπιβοωμένοις μεγάλῃ τῇ φωνῇ, οὔτε ἀναίγειν, οὔτε ὑπακούειν βούλομαι· ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς οὐδὲν πλέον τ᾽ βοῆς κομίζοντας. οὗτος δὲ οὐδὲ ὕστως ἐπιστρέφεται πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τ᾽ ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ θεοὶ, χρηστὸν πᾶς᾽ αὐτῆ λήψεσθαι προσδοκῶν; [f] ὃν τῇ τρίβωνι οὐδὲν [g] ὁρᾷ πλέον ἔχοντα. εἴρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ὑμεῖς δὲ, ἢν εἰς τ᾽ ἐμὸν τρόπον τὸν λόγων ἀπολογεῖσθαι θέλῃ, τοῦτο [h] μὴ μὴ ἐπιτρέπετε· ἄγνωμον γὰρ ἐπ᾽ ἐμὲ τ᾽ ἐμὴν μάχαιραν ἀκονᾶν. κατ᾽ αὐτῆ ἐρώμενον τ᾽ Διάλογον, οὗτος ἀπολογείσθω, ἢν δύνηται.

ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ γὰρ οἷόν τε, ὦ

gibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxorem, a qua tanta *bona* acceperit, & per quam sit nobilis, ita ignominiose tamen deseruerit, & novas res appetierit: idque hoc ipso tempore, quum solam me admirantur homines, & suam videri antistitam volunt. Ego vero tot procis adhuc renitor, & fores pulsantibus, nomenque meum magna voce inclamantibus neque aperire volo, ne audire quidem. Video quippe nihil praeter clamorem illos adferre. Iste autem, ne sic quidem ad me convertitur, sed ad amasium suum respicit, quid tandem, Dii boni, bonum recepturum se ab illo expectans? quem praeter pallium nihil habere videat. Dixi, Judices. Vos autem si mea ratione in caussa dicenda uti voluerit, hoc nolite concedere. Neque enim convenit, meum me in me ipsam gladium acuisse. Contra amasium autem suum, Dialogum, caussam sic dicat, si potuerit. MERC. Hoc quidem probari non

a Κακώσεως] Τῆς κακώσεως O. b Καὶ καινῶν] Καινῶν δὲ O. c Προσάτην] Sic recte *Fl. J. P.* &c. Προσάτην S. d Ἑαυτῶν] *A.* sola male *ἑαυτόν*. e Μηνυόντων] Μηνυσιόντων O. male. f Ὃν τῇ] Ὃν οὐδὲ τῇ O. g Ὁρᾷ] Abest ab O. recte, si οὐδὲ legas. h Μὴν] Ex O. insertum; aberat ab Edd.

62. Περὶ τ᾽ κακώσεως νόμους] Κάκωσις ἐστὶν ὄνομα δίκης κατὰ τ᾽ ἁμαρτανόντων περὶ τὸ ἴδιον γένος ἤτοι γυναῖκα. *V.*

Spanhem. ad *Aristoph.* Νεφελ. 1328. *J. M. G.*

62. Κακώσεως] Mulier marito scribit ap. *Alciphr.* I. Ep. 6. f. ἴσθι μοι παρὰ τ᾽ πατέρα οἰχησομένῃ· ὃς οὐδ᾽ ὅλως πείθεται· καὶ τὰ γράμματα παρὰ τοῖς δικασταῖς κακώσεως. Unde adparet κάκωσιν etiam esse eam actionem injuriae quae intenditur marito, a quo uxor indignis modis tractatur. Ubi *Bergl.* & hoc Luciani, & aliud ex *Diog. Laërt.* adfert. *J. F. R.*

67. Ἐπιγράφον᾽] Conf. supra T. I. *Scyth.* c. 10. ἐπιγραψάμενος προσάτας. Ubi al. συγγραφ. Sed infra *Peregr.* §. 11. προσάτου ἐπίγραφον. Quae loca indicante *Solano* contuli. *J. F. R.*

Ἐπιγράφον᾽ ἅπαντες προσάτου ἑαυτῶν] Rarius Edd. *Amst.* consulere soleo, quia omnium est vitiosissima. Neque *Solan.* hic eam consulucrat; sed quia Cl. *Wesseling.* Obs. p. 162. monebat, eam perverse ἑαυτὸν dedisse, & ex *Aldina* ἑαυτῶν rescribendum, excussi alias, & *Fl. Ald. H. P. S.* (quid enim ceteras moror in re manifesta?) recte etiam ἑαυτῶν habere vidi. Addo ex iisdem Obs. l. d. *Soph.* Oed. Tyran. Ὥστ᾽ ἐ κρίνω τ᾽ προσάτου γεγράψομαι. Ad quae verba ait: „ex „veteri apud Athenienses more, quo omnes inquilini μέτοικοι sibi sumere debebant *Patronum*, προσάτου, qui vero neglexerant facere, compellabantur actione ἀπροστασίου, de qua *Harpocration*. Ejusmodi sibi patronum legere illis est νέμειν, γράφεσθαι, ἀπογράφεσθαι, ἐπιγράφεσθαι, & συγγράφεσθαι προσάτου. Neque quisquam rerum Atticarum paullo peritior id ignorare potest. Quare mirari subit „Luciani interpretem bis ad hoc dicendi genus offendisse: Et primo quidem in *Scytha*, (c. 10. ubi „id jam monui, Cl. *Gesn.* autem sponte in versione „emendavit.) Deinde in *Bis Accus.* h. l. — Latina „facta sunt: *suique velut praesidem scriptis testantur.* „Neque id satis bene". Clar. *Gesn.* hic *antistitam* dedit, pro *patronam*, quod non mutavi, quia presso pede Graeca sequi solet; sed cur ab ἐπιγράφον᾽ igitur liberiore stilo discesserit, nescio; nec est magni momenti, nec difficile ei qui rem tenet. Ἐπιγράφεσθαι Graecis pro *adsciscere sibi* etiam aliis in rebus usitatum: hinc

non poteſt, Rhetorica. Neque enim fieri poteſt, ut ſolus ipſe cauſſam dicat dialogi habitu, ſed perpetua oratione ipſe quoque utatur.

30. SYR. Quandoquidem hoc etiam, Judices, indigne tulit adverſaria, ſi longa oratione utar, qui ipſam hanc dicendi facultatem a ſe habeam: multa quidem apud vos non dicam. Capitibus vero ipſis eorum, quae crimini mihi dedit diſſolutis, permittam vobis videre de omnibus. Quaecumque nimirum de me narravit, vere narravit. Etenim inſtituit me, peregrinata eſt mecum, Graecis me adſcripſit, & harum rerum nomine gratiſſimum mihi fuerit illius conjugium. Quas vero ob cauſſas relicta illa ad hunc me Dialogum converterim, audite, Judices: neque quidquam utilitatis me meae cauſſa mentiri cogitaveritis.

31. Ego namque videns iſtam non amplius temperantem eſſe, neque in decenti illo habitu permanere, quo uſam olim Paeanienſis ille Rhetor duxerat; ſed ornare

Ῥητορικὴ, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι κατὰ σχῆμα τῦ Διαλόγυ, ἀλλὰ ῥῆσιν ἡ αὐτὸς εἰπάτω.

ΣΥΡ. Ἐπεὶ ἡ τῦτο, ὦ ἄνδρες [k] δικασταὶ, ἡ ἀντίδικος ἠγανάκτησεν, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ, ἡ [l] αὐτὸ τὸ δύνασθαι πολλὰ παρ' ἐκείνης λαβὼν, πολλὰ μὴ ὀκνῶ ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ [m] αὐτὰ ἐπιλυσάμενος τῶν καληγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν περὶ ἁπάντων. πάντα γὰρ ὁπόσα διηγήσατο περὶ ἐμῦ, ἀληθῆ ὄντα διηγήσατο· ἡ γὰρ ἐπαίδευσε, ἡ συναπεδήμησε, ἡ εἰς τὰς Ἕλληνας ἐνέγραψε, ἡ κατάγε τῦτο χάριν ἂν εἰδείην τῷ γάμῳ· δι' ἃς δὲ αἰτίας ἀπολιπὼν αὐτὴν ὅπι [n] τυτονὶ τ' Διάλογον ἐτραπόμην, ἀκούσατε, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, καὶ με μηδὲν τῦ χρησίμυ ἕνεκα ψεύδεσθαι [o] ὑπολάβοιτε.

Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην ὀκ ἔτι σωφρονῦσαν, ὐδὲ [p] ἐμμένυσαν ὅπι τῦ κοσμίυ σχήματος, οἷόν ποτε ἐσχηματίσατο αὐτὴν ὁ Παιανιεὺς ἐκεῖνος ἠγάγετο, κοσμυμένην δὲ,

[i] Κατὰ σχῆμα] Κατὰ τὸ σχῆμα O. [k] Δικασταὶ] Recepi ex O. aberat ab Edd. [l] Αὐτὸ τὸ] Ταῦτα Fl. [m] Αὐτὰ] Αὐτὸς Fl. male. Vulgatum firmant P. L. [n] Τυτονὶ] Τοῦτον O. [o] Ὑπολάβοιτε] Ὑπολάβοιτε O. [p] Ἐμμένυσαν] Μένυσαν O.

2. Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην] Τὸ φορτικὸν τοῦτο τῶν νέων ῥητόρων, ὁ ἐπὶ τ' ἀπαγορεύσεως (1) κωμῳδικῆς διεξέρχον λέγων. διὸ ἐν ταῖς θρίξὶν αὐτὸ ἀπεικάζει, καὶ τῷ τούτων εὐθετισμῷ, ἀφ' τὸ τοῖς παρῆσιν αὐτοὺς χαίρειν τῶν κώλων, ἡ ταῖς παρηχήσεσι, καὶ οἷς τισι τοιούτοις ἄλλοις. τὸ (2) δὲ μεθύοντας ἐν κωμάζοντας, εἰς τοὺς χρυσοῦς τοῖς λόγοις (3) εἰς ἐπιθαλαμίους ἐ γαμηλίους μεταλαμβάσει. (4) ὐδὲ γὰρ τούτων χάριν ῥητορικὴ, ἀλλὰ τῦ ἐπαορθωτικοῦ τῦ βίυ. τὸ δ' ἐστὶν ἐν συμβυλαῖς τι ἐ δίκαις. καὶ εἰκὸς ἄρα ἐν ἐγκωμίοις, καὶ ἐπαίνοις τῶν ἀρετὴν κατορθούντων, ἃ τῶν ἐν τοῖς πότοις ἀστεϊζομένων, καὶ (5) κώμους λαμπροὺς ἐκτελούντων, καὶ γάμους θεοφανῶς ἐνεγαμένων. *V.*

(1) Κωμῳδικῆς] Κομμωδικὸς, *sc.* λόγυ C. quod probo. *M. du S.*

(2) Δὲ] *Mnsl* editum antea prave. Delevit μὲ manus eadem.

(3) Εἰς] Εἶς legebatur male.

(4) Οὐδὲ] Excidit σχῆμα vel tale quid. Sic tamen etiam C. & *G.*

(5) Κώμους —— ἐνεγαμένους] Pro his omnibus in C. legas Κώμους, καὶ τῶν τοιούτων.

hinc *Theophilus* Inſtit. L. 2. Tit. I. §. 5. ἡ δὲ αἰγιαλῶν δεσποτεία ἰδικὸν ὀκ ἐπιγράφει δεσπότλν. *Litorum poſſeſſio* (dominium) *proprium non capit dominum. J. F. R.*

69. Κόττυσιν — τὴν Θρᾴαν] Conf. Cl. *Graev.* ad Soloeciſt. c. 10. & *Elſn.* Obſ. ad N. T. T. 2. p. 445. *Apocal.* III. 20. *J. F. R.*

79. Μὴ μὴ ἐπιτρ.] Ex O. eſt vocula μὴ, quae cum nitori ſententiae conſulat, admittenda eſt. *M. du S.*

80. Ἄγωμον] Adleverat *Solan.* vid. *Th. Mag.* v. Εὔγν. Sed operae erit ejus verba addere. Εὔγωμον, ait, μὴ λέγε, ὡς εὔδιμον, ἀλλ' εὐγνῶμον. ἄγωμον δὲ, ἡ σύγγνωμον. Λυκιανὸς ἐν τῷ δὶς καληγορούμενῳ ἄγωμον γὰρ &c. uti hic leguntur. Sed εὔγνωμον αἰκίδιον habuimus tamen, *Aſin.* c. 2. f. & alibi, conſentientibus vett. Edd. Scribit & ſic *Steph.* Videbimus alias plura, unde patebit vanum eſſe *Magiſtrum. J. F. R.*

82. Οὕτως ἀπολογεῖσθω] Οὕτως volebat Cl. *Geſn.* Ac lubens ita edidiſſem, ſi varietatem inveniſſem. *J. F. R.*

87. ΣΥΡΟΣ] Luciani apologia. *F. G.*

Ibid. Δικασταὶ] Ex Cod. Ox. Deeſt enim illa in hactenus Impreſſ. *M. du S.*

5. Παιανιεὺς] Demoſthenes. V. Ῥητ. c. 21. & paſſim

δὲ, καὶ τὰς τρίχας εὐθετίζουσαν εἰς τὸ ἑταιρικὸν, καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὼ ὀφθαλμὼ ὑπογραφομένην, ὑπώπτευον εὐθὺς, καὶ παρεφύλαττον. [a] ὅποι τ' ὀφθαλμὸν [b] φέροι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐῶ· καθ' ἑκάστην δὲ τὴν νύκτα ὁ μὲν γενναῖος ἡμῖν ἐνεπίμπλατο μεθυόντων ἐραστῶν, κωμαζόντων ἐπ' αὐτὴν, καὶ κοπτόντων τὰς θύρας, ἐνίων δὲ, καὶ εἰσβιάζεσθαι σὺν ὠδενὶ κόσμῳ τολμώντων. αὐτὴ δὲ ἐγέλα, καὶ ἥδετο τοῖς δρωμένοις, καὶ τὰ πολλὰ [c] ἢ παρεκύπτεν [d] ἀπὸ τοῦ τέγους, ᾀδόντων [e] ἀκούσασα τραχείᾳ τῇ φωνῇ ᾠδάς τινας ἐρωτικὰς, ἢ καὶ ἀνοίγουσα τὰς [f] θύρας, ἐμὲ οἰομένη [g] λαθεῖν, [h] ἠσέλγαινε, καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτῆς. ὅπερ ἐγὼ μὴ φέρων, [i] γράψασθαι μὲ αὐτὴν μοιχείας [k] οὐκ ἐδοκίμαζον· ἐν γειτόνων δὲ οἰκοῦντι τῷ Διαλόγῳ προσελθὼν ἠξίουν καταδεχθῆναι ὑπ' αὐτοῦ.

se, & capillos meretricio more disponere, & infucare faciem, & genas pingere: statim suspicabar aliquid, & quo oculum ferret, observabam. Ac reliqua praetermitto. Singulis vero noctibus implebatur vicus noster ebriis amatoribus ad illam comissatum euntibus, pulsantibusque fores, quibusdam etiam vi irrumpere sine more modoque audentibus. At illa ridere, & his quae fierent delectari: ac saepe aut de tecto despicere, & audire aspera voce canentes amatoria quaedam cantica; aut etiam apertis clanculum foribus, me, ut putabat, ignaro, lascivire, & cum illis adulterari: quod ego non ferens nomen illius de adulterio deferendum non putavi: sed accedens ad habitantem in vicinia Dialogum, recipi ab eo petii.

Ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλα ἠδίκησα. καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέπρακτο, καλῶς εἶχέ μοι ἀνδρὶ ἤδη τεταράχοιλα ἔτη σχεδὸν γεγονότι, θορύβων μὲν ἐκείνων, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τῆς

32. Hae sunt magnae illae, quibus affeci Rhetoricen, injuriae. Quamquam si vel nihil ejusmodi ab ea actum esset, concedendum mihi erat, homini quadraginta fere annos nato, a tumultibus illis & litibus discee-

a Ὅποι] Ὅπου O. b Φέροι] Φέροι Fl. c Ἢ] Omittit Fl. d Ἀπὸ τοῦ τέγους ᾀδόντων] Quatuor haec desunt in O. e Ἀκούσασα] Ἀκοῦσαι Fl. Vulgatum est in P. f Θύρας] Sic O. & marg. Al. Θυρίδας Edd. g Λαθεῖν] Λανθάνειν O. h Ἠσέλγαινε] Bene sic O. P. Bl. S. Ἠσέλγει male J. Fl. H. Fr. i Γράψασθαι] Γράφεσθαι O. Γράψαι Th. Mag. k Οὐκ ἐδοκίμαζον] Haec & sequentia male desunt in O.

sim in decretis in Or. Dem. de Corona. M. du S.

7. Καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὼ ὀφθαλμὼ ὑπογραφομένην] Ὑπογράφεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, αὐτιλέγειν esse docet Thom. Magist. quam ψιμυθιοῦσθαι. Facere hoc consueverunt feminae luxuriosae meretrices ut & viri effeminati. Noster, Dial. Meretr. τὼ ὀφθαλμὼ ὑπογεγραμμένη. de Medis Xenoph. Π. Ι. 10. ἐπεὶ δὲ αὐτὸν κεκοσμημένον ὀφθαλμοῖς ὑπογραφῇ καὶ χρώματι ἐντρίψει, ἃ δὴ νόμιμα ἦν τοῖς Μήδοις. Idem de Cyro L. 8. ἐκεχρίσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσίστο, ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο, ἢ εἶεν. & ἐντρίψασθαι, ὡς εὐχροώτεροι ὁρῶντο, ἢ ἦσαν. L. Bos.

18. Θύρας] O. melius quam Impr. in quibus omnibus Θυρίδας legebatur. M. du S.

21. Μοιχείας] I. e. περὶ μοιχείας. F. G.

22. Ἐν γειτόνων] Conf. supra c. 10. pr. Icar. c. 8. & 16. J. F. R.

28. Τετταράκοντα] In iis, quae junior scripsit Lucianus, vix quenquam ab eo nominari videbis eorum quos carpit, quod a seniore audaciusculae factum est. M. du S.

30. Δικασὰς] Et Orator & Sophista jam tum fuerit. Vide etiam Ἀ. μισθ. c. ult. M. du S.

Ibid. Τυφ. καὶπαγ. & ἀρ. ἰκανούς] His ergo potissimum ars Sophistarum illius temporis continebatur. Hinc in Μισθ. c. 35. de Rhetore legisti inter prandendum laudes Domini peragente; hinc ibidem c. 11. Optimates dum eruditos experirentur laudes suas ab iis audire. M. du S.

31. Ἐπαΐοντι ἐκφυγόντι] Qui attendere volet, intelliget, hoc participium multo propius cohaerere cum sequentibus ἐλθόντα, συνδιαλεγόμενον. quam cum praecedente γεγονότι. Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντα legendum sit. Eadem ratio est illius supplementi, quod e suo codice hic attulit Graevius, quodque genuinum videri facile patior: modo legatur συνδιαλεγόμενον — δεόμενον. Quamquam enim syllepsi quadam Syrum h. e. Lucianum, atque Dialogum conjunctos in-

discedere, & quiescere pati judices: evitatisque tyrannorum accusationibus & laudibus virorum fortium, in Academiam aut Lyceum ingredi, *ibique* cum optimo hoc Dialogo inambulare, placide disputantem (laudes ac plausum non desiderantem.) Multa cum dicere habeam, jam desinam. Vos vero religiosum ferte suffragium. JUST. Quis vincit? MERC. Omnibus Syrus, praeter unum. JUST. Rhetor videtur esse, qui contrarium tulit.

33. Jam tu dic, Dialoge, iisdem judicibus. Vos autem manete, duplicem laturi mercedem utriusque causae. DIAL. Ego vero, Judices, longam extendere apud vos orationem nolim, sed breviter more meo *agere*. Tamen ut in judiciis fert consuetudo, sic accusationem instituam, ignarus licet undique sim talium & rudis. Et hoc mihi sit apud vos exordium. Injuriae autem & contumeliae, quibus ab isto sum affectus, hae fere sunt: quod me gravem ad eum diem, atque de Dis, ac natura, & universi circuitu disputantem, sublimem,

30 ἄνδρας τὺς δικαστὰς ἀτρεμεῖν ἐᾶν, καὶ τυραννων καὶ ηγορίας, καὶ [1] ἀρίστεων ἐπαίνυς ἐκφυγόντι· ἐς δὲ τ' Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τύτῳ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἠρέμα [m] συνδιαλεγόμενον. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, ἤδη παύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὔορκον τ ψῆφον ἐνέγκαιτε. ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ; ΕΡΜ. Πάσαις ὁ Σύρος, πλὴν μιᾶς. ΔΙΚ. Ῥήτωρ τις ἔοικεν εἶναι ὁ τ ἐναντίαν ψῆφον θέμενος.

40 Ὁ Διάλογος ὅτι τ αὐτῷ λέγε. ὑμεῖς δὲ περιμένατε, [n] διπλασίονα ἀποισόμενοι τ μισθὸν ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς δίκαις. ΔΙΑΛ. Ἐγὼ δὲ, ὦ ἄνδρες [o] δικασταὶ, μακρὰς μὲ ἀποτείνειν τὺς λόγυς οὐκ ἂν ἐβυλόμην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ χ' μικρὸν [p] ὥσπερ εἴωθα. ὅμως δὲ ὡς νόμος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ἵτω ποιήσομαι τ κατηγορίαν, ἰδιώτης πανταπασι κ' ἄτεχνος τ τοιύτων ὤν. καί μοι τῦτο ἔστω πρὸς ὑμᾶς [q] τὸ προοίμιον. ἃ δὲ ἀδίκημαι, καὶ περίυβρισμαι πρὸς τύτυ, ταῦτά ἐστιν· ὅτι με σεμνὸν τέως ὄντα, καὶ θεῶν [r] τε περὶ, κ' Φύσεως, κ' τ ὅλων περίοδυ σκοπύμενον, ὑψηλὸν ἄνω πυ τῆς γε-

[l] Ἀρετέων] Sic etiam *Fl.* [m] Συνδιαλεγόμενον] Συνδιαλεγόμενος τ ἐναίνων C κρότυ.ὶ δομάς G. & P. Nisi quod κρότων P. pro κρότυ. In vulgata consipirant Edd. [n] Διπλασίονα ἀποισόμενοι] Διπλάσιον εἰσόμενοι *Fl.* [o] Δικασταὶ] Non habet *Fl.* [p] Ὥσπερ εἴωθα &c.] Ὥσπερ δὲ νόμος *Fl.* omissis reliquis. [q] Τὸ] Sine artic. *Fl.* [r] Τε] Non habet *Fl.*

30. Καὶ τυράννων καὶ ηγορίας] Διὰ τὺς τὰς λεγομένας μελέτας ἐπιτηδεύσας, ὃ † αἷς τυραννοκτόνοι τινὲς μελετῶσι, καί τ' ἄλλ' ἄτοπα ποιῶσι. *V.*

* Eas Latini *Causas* Ciceronis tempore, *Controversias* Quintiliani aevo dixerunt. Vide quae contra eas habet Petronius initio. *J. Clar.*

† Αἷς] Hic antea datum pessime.

intelligere forte liceat: tamen eo descendere, nisi magno consensu librorum coactus, nolim. *J.M.G.*

32. Ἐς δὲ τ' Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τύτῳ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἠρέμα Διαλεγόμενον. πολλὰ ἔχων &c.] Ultima sic leguntur in Mf. cum aliquot verborum incremento: ἠρέμα συνδιαλεγομένους, τ ἐναίνων C κρότυ ὶ δομένυς. πολλὰ ἔχων, *placide disputantes, laudes & plausum non desiderantes.* quae Luciani esse nemo inficiabitur. *J.G.G.*

39. Ἐναντίαν] Subaudi ψῆφον. *F.G.* Sed satis hoc jam inculcatum quis non videat ex modo praemisso ac supra tam saepe addito ψῆφος? *J.F.R.*

40. Ὁ Διάλογος — λέγε] Conf. supra c. 20. f. Ὁ Ἑρμῆς — λέγε. *J.F.R.*

Ibid. Ἐπὶ τ αὐτῶν] De iisdem judicibus. *F.G.* Immo sub iisdem, sive iisdem judicibus praesidibus; sed & hoc in vulgus notum. At hoc ipsum voluit *Gujet.* nimirum de iisd. judd. intelligendum esse. *J.F.R.*

41. Διπλασίονα] Adversatur hoc palam iis, quae c. 14. constituta erant. Aut igitur parum sibi constare censendus est Lucianus, aut corruptum locum esse fatendum est: *Fl.* Ed. διπλάσιον αὖ—. *M. du S.*

53. Ἄνω πυ &c.] *Plat.* Phaedr. 344. G.H. *M. du S.*

54. Ἀφ'

νεφῶν ἀεροβατοῦντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν ὑρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων φέρεῖ), καὶ ἀπάσας αὐτὸς ἤδη χῦ τὰ ἀψίδα πετόμενον, χ' ἀναβαίνοντα [a] ὑπράνω τῦ ὑρανῦ, χ' τὰ πτερὰ συντρίψας, ἰσοδίαιτον τοῖς πολλοῖς ἐποίησε. χ' τὸ μὲ τραγικὸν ἐκεῖνο χ' σωφρονικὸν πρόσωπεῖον ἀφεῖλέ μυ. κωμικὸν δὲ ἄλλο χ' σαλυρικὸν ἐπέθηκέ μοι, χ' μικρῦ δεῖν γελοῖον. εἶτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρξέ μοι τὸ [b] σκῶμμα, χ' τὰ ἴαμβον, χ' κυνισμὸν, χ' τὰ Εὔπολιν, χ' τὰ [c] Ἀριστοφάνην, δεινὺς ἄνδρας ὑπικερτομῆσαι τὰ σεμνὰ, χ' χλευάσαι τὰ [d] καλῶς ἔχοντα. τελευταῖον δὲ, χ' Μένιππόν τινα τὰ παλαιῶν κυνῶν μάλα ὑλακτικὸν, ὡς δοκεῖ, χ' κάρχαρον ἀνορύξας, χ' τῦτον ἐπεισήγαγέ μοι Φοβερόν τινα ὡς ἀληθῶς κύνα, χ' τὸ δῆγμα [e] λαθραῖον, ὅσῳ χ' γελῶν

supra nubes incedentem per aëra; ubi *mox Jupiter volucrem currum agens* fertur, detractum inde, cum ad ipsam jam absidem volarem, & supra caeli terga pararem escendere, confractisque alis, ad vulgi consuetudinem detrusit, & tragica illa modestaque persona detracta, aliam comicam Satyricamque mihi, ac tantum non ridiculam, imposuit. Deinde in unum collata inclusit mecum, jocum mordacem, & Jambum, & Cynicam licentiam, & cum Eupolide Aristophanem, homines idoneos ad traducendum quae sunt maxime severa; ad irridendum quae bene habent. Denique Menippum quendam de antiquis canibus, latrantem valde & mordacem, ut videtur, effossum ad me introduxit terribilem vere canem, & occulte mordacem, quatenus ri-

a Ὑπεράνω τῦ ὐρανοῦ] Ὑπὲρ τὰ νῶτα τῦ ὐρανοῦ G. & marg. *AIW.* Nil mut. Edd. b Σκώμμα] Σκόμμα male *P. H.* utraque. Recte *Fr. Fl S.* &c. c Ἀριστοφάνην] Ἀριστοφάνη *Fl.* d Καλῶς] Ὀρθῶς marg. *A1.* e Λαθραῖον] Sic *Fl. P. H. S.* &c. Λαθρίδιον *J.*

59. Καὶ τὸ μὲ τραγικὸν ἐκεῖνο] (1) Τὰ Πλάτωνος τοιαῦτα, ὁ οἷς σοφοὺς ἄνδρας ὁ μεγαλόφρονας ὁ γενναίους (2) εἰσάγει τοῖς λόγοις. εἰκότως ὁ τραγικὴν μίμησιν ταῦτα καλεῖ. ὥσπερ ἀμείλει κωμικὰ πάλιν ὁ σαλυρικὰ τὰ τῦ Σώρυ καλεῖ. κωμικὰ μὲ, λέγ τὸ γελοῖον· σαλυρικὰ δὲ, λέγ τὸ πολλάκις ὁ αἰσχρολογίαν προσεπείρειν τοῖς λόγοις. οἱ τε γὰρ Σάτυροι καταγέλαστοι (3) ἐρῶσ, αἵ τε κωμῳδίαι γέλωσι καὶ πλήρεις σκωμμάτων. οἱ Σάτυροι δὲ μιβύοντες ἀεὶ ὁ ὠθησφαλλόμενοι εἰσάγονται, καὶ πρὸς τῷ ἀλλοκότῳ τῦ σώματος τ' μορφῆς, ἔτι ὁ ὀρμητικοὶ πρὸς σωρυσίας αἰσχράς. ἐπὶ τοίνυν κάχρᾳ ὁ τοιούτοις ὁ Λυκιανὸς λέγομεν, ὡς ἐπὶ τῦ συμποσίυ αὐτοῦ τ' Ἀλκιβιάδην τινὰ ἀγαγεῖν, καί τινας ἄλλους τ' φιλοσόφων, εἶπε τῶν τοῦτο, ὡς πρὸς τοῖς κωμικοῖς προσωπείοις ὁ σατυρικοῖς διεσκεύασται τὰ αὐτοῦ. καὶ τ' ἰαμβον δὲ, καὶ τ' κυνισμὸν ἔφη ὠθεῖσθαι λαμβάνειν. τ' μὲ ἰαμβον ὡς χλευαστικὸν, τ' κυνισμὸν δὲ ὡς πᾶσι λοιδορούμενον. τῷ τι γὰρ ἰάμβῳ Ἀρχίλοχος, ὃν ὁ πρῶτον φασὶ τῷ μέτρῳ χρήσασθ πρὸς ὕβριν τ' Λυκαμβίδων, διεχειρίσατο. οἱ τι Κυνικοὶ (4) λεγόμενοι φιλόσοφοι, ἅπασι διελοιδορῦντο, τῦτο διὰ βίυ ἐπιτήδευμα ἔχοντες, ὃν καὶ Μένιππος ἦν. *V.*

(1) Τὰ Πλατ. &c.] Inverso ordine edita: Ἐν οἷς τὰ Πλ. τ.
(2) Εἰσάγει] Non aderat in editis. Addidit *M. du S.* & ὑποβαλλόμενα, quod post *διαλόγους* legebatur, delevit.
(3) Ὀρῶσθαι] Τῦ ἰρᾶσθαι edita. Expunxit articulum *M. du S.* Sed ante Ἀτυχεῖς, ὁ addidit.
(4) Λεγόμενοι] Γενόμενοι lectum antea male.

54. Ἀεροβατοῦντα] Socratem tangit ab *Aristoph.* eodem nomine traductum in *Nebul.* vs. 225. Ἀεροβατῶ χ' περιφρονῶ τ' ἥλιον. & ibid. deinceps frequenter. Ita μετεωροσοφιστὴν vocat eumdem Dial. praeced. *J. F. R.*

55. Πτηνὸν ἅρμα] Meminit iterum noster Ἀναβ. c. 22. & Ῥητ. c. ult. *M. du S.*

Πτηνὸν ἅρμα] Conf. supra T. I. *Pisc.* c. 22. f. *J. F. R.*

57. Ὑπεράνω] Dialogus dicit se ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τῦ ὐρανοῦ. sed ὑπεράνω simpliciter significat *super coelum*, vel *in coelo*. Mss. ὑπὲρ τὰ νῶτα τῦ ὐρανοῦ. *super coeli dorsum*, hoc est supra nubes, Dialogus autem hic cum de rebus sublimibus loquitur, τραγῳδεῖ, χ' μετέωρος βαίνει. *J. G. G.*

Ὑπεράνω] Conf. supra *Deor. Dial.* IV. §. 2. & *Herm.* c. 61. *M. du S.*

62. Μοι—μοι] Delendum censeo posterius. *M. du S.* Recte. Idem *Hagen.* Editioni adscripserat *Gesnerus.* At quia constans est lectio, eam vel invitus exhibui. *J. F. R.*

65. Ἀριστοφάνην] Haec terminatio Nostro frequentior. Alioqui eodem redit. Vid. supr. *Demon.* c. 62. ubi Σωκράτη & *Diogenem* infra *Demosth. Enc.* c. 2. & 9. Itaque nihil opus erit ex *Fl.* Ἀριστοφάνη revocare, quae supra contrarium in modum Ἀρίωνα exhibet, ubi cett. Ἄρη. *De Salt.* c. 21. Adde *Gall.* c. 3. 90. *J. F. R.*

67. Μι-

ridens etiam mordet. Quidni ergo gravi injuria affectus sim? qui non servem habitum proprium ac domesticum, sed comoedias isti, & ridicularia, & prodigiosa quaedam argumenta agere cogar? Quod enim omnium absurdissimum est, mirabili quadam permistione temperatus sum, neque pedestris sum, neque per metra incedo: sed hippocentauri instar, compositum quoddam & peregrinum spectrum audientibus videor.

ἅμα ἔδαχνε. πῶς ἂν ὁ δεινὰ ὑβρισμαι μηκέτ' ἐπὶ τῷ οἰκείῳ [f] σχήματι [g] διαμένων, ἀλλὰ κωμῳδῶν, καὶ γελωποιῶν, καὶ παθέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινόμενος αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κρᾶσίν τινα παραδοξον κέκραμαι, καὶ οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ [h] μέτρων βέβηκα· ἀλλὰ ἱπποκενταύρου δίκην, σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσι δοκῶ.

34. MERC. Quid igitur ad ista, Syre, dicis? SYR. Nec opinatum, Judices, hoc certamen apud vos subeo. Quidvis enim potius de Dialogo sperabam, quam ista de me dicturum: quem ego talem cum accepissem, qui tristis adhuc vulgo videretur, & a perpetuis interrogationibus in ariditatem quandam contractus, eamque ipsam ob caussam venerabilis ille quidem, sed non omnino suavis, neque gratiosus multitudini

ΕΡΜ. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε; ΣΥΡ. Ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸ ἀγῶνα τοῦτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γὰρ μᾶλλον ἂν ἤλπισα [i] τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ, ὃν πρὸς λαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκότα, καὶ [k] ταύτῃ αἰδέσιμον μὲν εἶναι δοκοῦντα, οὐ πάντῃ δὲ ἡδύν, οὐδὲ τοῖς πολλοῖς

f Σχήματος] Omisit *Fl.* *g* Διαμένων] Restitutum ex P. Διακείμενον Edd. *h* Μέτρων] Sic dedit *Solan.* ex L. P. & Mss. Gr. Μετεώρων ante editum. *i* Τὸν Διάλογον. ἢ] Ἢ τὸν διάλογον P. G. melius. *k* Ταύτῃ] Διὰ τοῦτο L. & marg. *A*1. Sed omisso καὶ.

77. (5) Οὔτε πεζός] Κατηγορούσης τοῦ ῥήτορος ὁ διάλογος, ὅτι γράφει διὰ λόγου ἀνθρωπάρια ἐκ κρουμάτων. τοῦτο δὲ τῶν φιλοσόφων λεγόντων ἀλλότριον. *V.*

(5) Οὔτε πεζός] Hoc Scholium ex Collectaneis emendavimus & suo loco reddidimus. *M. du S.*

67. Μώμπτον] De quo supra multis ad N. Δ. I. *M. du S.*

Μώμπτόν τινα] Juniorem altero, vid. *Olear.* ad *Philostr.* p. 164. a. 5. *J.F.R.*

69. Καὶ κάρχαρον] Vid. supra notata ad *Merc. Cond.* c. 35. *Quom. Hist.* c. 43. *De Salt.* c. 4. *J.F.R.*

71. Τὸ δίγλωσσον λαβραῖον] Invehitur in malivolos *subdesta lingua*, qui, ut ait *Plautus*,

Palam blandiuntur, clam si occasio usquam est,
Aquam frigidam subdole suffundunt.

De quibus vide *Casaub.* ad Characteres Theoph. περὶ εἰρωνείας. Pisid. Cosmogr.

Ποιεῖ δὲ τοὺς εἴρωνας ἀθλίους κύνας
Σαίνειν δοκοῦντας ἐκ δόλου ἠπιγμένους.
J.B.

73. Διαμώμων] Sic P. solus. In Impress. Διαμείμων. *M. du S.*

77. Οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μετεώρων βέβηκα] Interpretes: *Neque pedestris, neque sublimis incedo.* ἐπὶ μετεώρων βαίνειν non est Graece loquendi ratio. Graeci enim dicerent μετέωρον βαίνειν. Deinde num μετέωροι opponuntur πεζικοῖς? Nihil certius, legendum esse, ut olim vidi, & nunc vere me vidisse Ms. docet, ἐπὶ τῶν μέτρων βέβηκα. *neque in metris incedo*, hoc est, neque in prosa, nec poëtice scribo: genus meum dicendi non est quale est illorum, qui oratione soluta utuntur, aut philosophi, aut oratores, aut historici, nec quale est poëtarum, sed est ex utroque mixtum. Mox καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκότα, non est, ut interpretantur, *continuis interrogationibus praefractus*, sed exilis, exsiccatus, jejunus, macilentus, de qua voce superiùs non nihil notavi. Paullo post repone particulam ἢ suo loco, ex quo exciderat, πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα ἢ τὸν λόγον τοιαῦτα ἐμοῦ περὶ ἐμοῦ. *J.G.G.*

78. Μέτρων] (Mss. Gr. recte μέτρων.) *Kust.* Accedit etiam auctoritas Mss. P. & L. In Impress. μετεώρων. *M. du S.*

Μέτρων] Sponte etiam hanc lectionem probavit Cl. *Gesn.* Conf. supra pro *Imag.* c. 18. εἰ ἐκ χαμαὶ ἐβέβην, ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιτο. *J.F.R.*

πλήθοσι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν ὅπη γῆς βαίνειν ἐς [a] τὸ [b] ἀνθρώπινον εἰθίσα τοῦτον τρόπον. μετὰ δὲ τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν, ἀποπλύνας, καὶ μειδιᾶν καλλαναγκάσας, ἡδίω τοῖς ὁρῶσι παρεσκεύασα. ὅπη πᾶσι δὲ τὴν κωμῳδίαν αὐτῷ παρέζευξα, καὶ τοῦτο [c] πολλὴν οἱ μηχανώμενον τὴν εὔνοιαν παρὰ τῶν ἀκουόντων, οἱ τέως [d] τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ δεδιότες, ὥσπερ τὸ ἐχῖνον, λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ [e] ἰσχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ [f] καθήμενον πρὸς αὐτὸν σμικρολογοῦμαι, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ θεὸς, ὁπότε τὸν κόσμον [g] εἰργάσατο, τὴν ἀμιγῆ καὶ τὴν τὰ αὐτὰ ἔχουσαν οὐσίαν ἐνέχειν εἰς τὴν κρατῆρα, ἐν ᾧ πάντα ἐκεράννυτο, καὶ, εἰ Ῥητορικὴ πολιτικῆς [h] μορίου εἴδωλον, κολακείας τὸ τέταρτον. χαίρει γοῦν, οὐκ οἶδ' ὅπως, τὰ τοιαῦτα [i] λεπτολογῶν

haberetur; primo quidem humi incedere illum hoc humano more docuerim; deinde multo illo squalore purgatum, & subridere coactum jucundiorem reddiderim videntibus. Super omnia vero comoediam illi conjunxi, ea quoque re multam ipsi machinatus ab audientibus benevolentiam: qui ante illum diem spinas quae in illo sunt veriti, tanquam erinacium, in manus illum sumere cavebant. Sed novi ego, quid maxime illum male habeat: quod non subtilia ista atque tenuia, assidens, minutim cum illo disputo, Utrum immortalis sit anima? & , Quot sextarios Deus, cum mundum faceret, illius incommiscibilis, & quae semper unius modi suique similis erat materiae in illam temperationem, in qua miscebantur omnia, infuderit? Et, utrum Rhetoricè civilitatis particulae simulacrum sit, & quarta pars adulationis? Gaudet enim, nescio quomodo, minutis id genus disputationum-

a Τὸν] Τὰ Fl. b Ἀνθρώπινον] Ἀνῶον marg. A1W. c Τοῦτο] Τῦ τὸ male Fl. d Τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ] Quinque haec desunt in Fl. e Ἰσχνὰ] Γλιχρὰ L. G. P. & marg. A1. f Καθήμενον] Κάθημαι πρὸς αὐτ. σμικρολογούμενον G. Nihil mut. Edd. g Εἰργάσατο] Καὶ ἐσκευάζετο marg. A1. h Μορίου εἴδωλον] Μορίῳ male P. Μόριον εἴδωλον Pelt. i Λεπτολογῶν] Λεπτολογεῖν Fl. (Cod. Const.)

90. Πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν] Ὅπερ ἀναστήσω ἐπίδοτε τὸν διάλογον λέγοντα, ἵνθα ὁ μίγας ἐν ὑρανῷ Ζεὺς, στησὰς ἅρμα ἐλαύνων, ἀξιοσυμοῦ τέθυκεν ἕνεκα. τῷ γὰρ νῦν λέγειν ὅτι χαιρεκάκως βαίνειν εἰθίσα ἐς τὸν ἀνθρώπινον τρόπον, οὐκ ἄλλο ἐδόν, ἢ ἀξιοκλαύστως τὸ θεῖον ὑψηλὸν ἐκεῖνο ἐκ μυσαλλαγοφίας. V.

91. Ἀνθρώπινον] Nullius momenti primo adspectu videtur esse τὸ ἀνῶον, marginis *Ald. Wesselinganae*, quia idem significat, quod vulgatum. Verum quia istud est Codicis alicujus scribendi compendium, hinc studio id addidi, quo palam fieret habere hunc marginem etiam lectiones ex Codice quodam desumtas. *F.F.R.*

1. Ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενον πρὸς αὐτὸν σμικρολογοῦμαι] *Quod tenuia illa & exilia cum ipso sedens argutari non soleo.* Mss. pro τὰ ἰσχνὰ scribit τὰ γλιχρὰ & pro καθήμενον σμικρολογοῦμαι, legit, καθήμαι σμικρολογούμενον. Digitum non verterim, utrum eligas, & vereor ne ego quoque σμικρολογοῦμαι, qui haec annotem. *F.G.G.*

3. Ἀθάνατος] *Platonis* Dialogos innuit, Phaedrum 344. C. *Apol. Socr.* 369. A. & Phaedon. 381. A. *M.du S.*

4. Πόσας κοτύλας] Locus *Platonis* de Animae formatione sic incipit: Τῆς ἀμιμήτου καὶ ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ἐχούσης οὐσίας, καὶ τῆς αὖ περὶ τὰ σώματα γιγνομένης μεριστῆς, τρίτον ἐξ ἀμφοῖν εἰς μέσον συνεκεράσατο οὐσίας εἶδος, &c. Ed. *Bas.* p. 478. f. *M.du S.*

6. Κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας] I. e. τὴν αὐλὴν, *immaterialis.* *F.G.*

7. Εἰς τὸν κρατῆρα] Alludit ad illam Platonicam in Timaeo Cosmogoniam c. 19. coll. c. 28. pr. Sed videtur e memoria laudare locum. Nam apud Platonem non est ἀμιγὴς, sed ἀμίμητος καὶ ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ἔχουσα οὐσία — quamquam paullo post τὴν θατέρου φύσιν ἀδιαίρετον appellat: ubi & partium proportionem exponit. Altero loco ita de Deo, τοῦτ' ἔλεγε, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα (Cic. *temperationem superiorem*) ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννὺς ἔμιγνυ, τὰ δ' ἐμπρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχεῖτο μίσγων κ. τ. λ. *F.M.G.*

8. Πολιτικῆς μορίου εἴδωλον] Vide *Plat.* Gorg. 287. E.F. & *Quintilian.* II. 15. p. 105. quem lege. *M.du S.*

Πολιτικῆς μορίου εἴδωλον] Ut modo Ciceronem interpretationis auctorem laudare licebat; ita hunc locum e *Quintiliana* damus 2, 15, 25. ubi Platonicam illam de Rhetorica doctrinam e Gorgia cum Fabio diligenter

cimculis ; ut illi qui libenter ſcalpunt ſcabiem : & illa cura jucunda illi videtur, & vehementer ſibi placet, ſi dicatur, non cujusvis eſſe perſpicere, quae ipſe acute adeo de ideis cernat. Haec nempe a me etiam postulat, & alas illas quaerit, ac circumſpicit, non videns interim, quae ſunt ante pedes. Nam caeterarum rerum cauſſa nihil puto mihi objiciet, quaſi hac veſte Graeca detracta, Barbaricum ſibi, ipſe Barbarus cum videar, induerim. Injuſtus enim fuiſſem, ſi talia contra leges in ipſum deſignaſſem, & patria illum veſte ſpoliaſſem. Cauſſam dixi, ut potui. Vos vero ſimilem ſuperiori ferte calculum.

γῶν, καθάπερ οἱ τὴν ψώραν ἡδέως κνώμενοι, καὶ τὸ φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ, καὶ μέγα φρονεῖ, ἢν λέγῃ τις ὡς ὑπερτὸς ἀνδρὸς ἐστὶ συνιδεῖν ἃ χρὴ τὰς ἰδέας [k] ὀξυδορκεῖ. ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἐμοῦ ἀπαιτεῖ, καὶ τὰ πτερὰ ἐκεῖνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει, [l] τὰ πρὸ τοῦ ποδὸς οὐχ ὁρῶν. ἐπεὶ τἄλλα γε ἄλλων ἕνεκα οὐκ ἄν, οἶμαι, μέμψαιτό μοι, ὡς δοιμάτιον τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν περισπάσας αὐτοῦ, βαρβαρικὸν μεταενδύσας καὶ ταῦτα βάρβαρος αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἠδίκουν μὲν ἄν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν παρανομῶν, καὶ τὴν πάτριον ἐσθῆτα λωποδυτῶν. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατὸν [m] ἐμοί· ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

35. MERC. Vah ipſis decem vincis : idem enim ille, qui ante, ne nunc quidem ejusdem eſt ſententiae. Nimirum haec conſuetudo eſt, pertuſum omnibus iſte fert

ΕΡΜ. Βαβαὶ, δέκα ὅλαις κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ πάλαι οὐδὲ νῦν ὁμόψηφός ἐστιν. ἀμέλει τοῦτο ἔθος ἐστί, καὶ πᾶσι τὴν τετρυπημένην ἔστιν [n] φέρει, [o] καὶ μὴ παύσαιτο

---

k Ὀξυδορκεῖ] Ὀξυδερκεῖ *Fl. S.* & marg. *A1.* Ceterae ſex Ὀξ—ερκεῖ. l Τὰ] Οὐ τὰ marg. *AIW.* m Ἐμοὶ] Ἡν *Fl.* Vulgatum firmat P. n Φέρει] Nihil mut. *Fl.* o Καὶ μὴ παύσαιτο] Μὴ παύσαιτο τούτου, ſine καὶ P.

16. Τὰ [*] πρὸ τοῦ ποδὸς] Τὸ τῶ Θρέττης τοῦτο ἐκεῖνο, ἢ ἰσφοῦς ἐκείνη ἀπίσκωψιν εἰς Θάλητα τὸ φυσικόν. *V.*

19. † Ὡς δοιμάτιον τοῦτο] Τὸν Ἀττικισμὸν φησι καὶ τὸ τῆς λέξεως ἀνθηρόν καὶ ‡ διεσμιλισμένον. ἐν γὰρ φησιν, ὡς Σύρος καὶ βαρβάρων τὴν λέξιν ἐκιβδηλεύσατε τῷ λόγῳ, βαρβαρισμοῦς αὐτὸν λέγοντες καὶ σολοικισμούς, ἀλλὰ τὸ πρέπον αὐτῷ διετήρησε τῇ λέξει Πλατωνικὸν τρόπον. *V.*

29. Τὴν τετρυπημένην ἔστω φέρει] Ἐπὶ τῶν δικαζομένων δύο ψῆφοι ἐτίθεντο· ἡ μὲν πλήρης, ἡ δὲ τετρυπημένη. ἐδίδοτο δὲ τοῖς μὲν νικῶσιν ἡ πλήρης, τοῖς ἡττωμένοις δὲ ἡ τετρυπημένη. καὶ μάρτυς τούτων Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. τὴν γὰρ τετρυπημένην ἄξιοῖ Τιμάρχῳ δοθῆναι. εἰ γὰρ καὶ εἰς βαδιγιγίαν ὁ λόγος αὐτῷ ἀποτείνει, ἀλλ' ὅν πάντως καὶ ἡττημένῳ Τιμάρχῳ ταύτην δοθῆναι ἀξιοῖ. *V.*

---

* Πρὸ] Sic reſcripſi, cum πρὸς editum legerem. *J. F. R.*

† Ὡς δοιμάτιον] Aliter lectum ante ; ſed ad Lucian. adcommodavit *M. du S.*

‡ Διεσμιλισμένον] Sic reſcripſit Idem ex V. & C. quum διαμιμιλισμένον editum offenderet.

ter compoſuimus. *J. M. G.*

10. Ἀστολογῶν] Quia *Solan.* nusquam alibi illud (*Cod. Conſt.*) adjecit, quod ſciam, neſcio quid ſibi velit. Sed credo id conſtantem Codicum lectionem ſignificare, non Conſtantinum quemdam Codicem. Ἀστολογῶν etiam adſcriptum erat marg. *Ald.* Sed vulgatum praeſtat. *J. F. R.*

16. Ἀποβλέπει] Lege ἄνω βλέπει. *F. G.*

Ἀποβλέπει] Non male *Gujet.* conjecit, & facile me nactus eſſet obſequentem, ſi quis Cod. eodem duceret. Jam vero vulgatam ſervare cogor, & ἀποβλέπειν accipere pro *oculos avertere quocumque*, i. e. ad quaevis remotiora, & ſic oppoſitio τὰ πρὸ τοῦ ποδὸς quaedam adparet, major tamen & convenientior futura, ſi ἀποβλέπει vel ἄνω βλ. legamus, quia ſublimium ac coeleſtium ſpeculationem potiſſimum exprobrare huic ſolet, & ideo *alas* etiam addit, ὡς ἀεροβατοῦντι, quibus ſe ſupra nubes evolaſſe ait, ut vid. c. 33. *J. F. R.*

Ibid. Τὰ πρὸ τοῦ ποδὸς] *Plat.* Phaedr. 344. G. H. *M. du S.*

28. Ἀμίλει τοῦτ' ἔθος ἐστί, καὶ πᾶσι τὴν τετρυπημένην ἔστω φέρει, καὶ μὴ παύσατο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις] Ἀμίλει τοῦτ' ἔθος ἐστί, καὶ πᾶσι, τὴν τετρυπημένην ἔστως φέρειν, καὶ μὴ παῦσαι φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. Calculi autem pertuſi, ſive ψῆφοι τετρυπημέναι in judiciis condemnatorii. *Aeſchines* contra Timarchum, & plane pleneque Scholiaſtes Demoſthenis *Ulpianus* in orationem ejus contra Timocratem. *Th. M.*

29. Τὴν τετρυπημένην] *Calculum condemnationis.* De his calculis copioſe *Scholiaſt. Ariſtophan.* & *Florent. Chriſtian.* ad Veſp. *J. B.*

σαίλο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἄπιτε ἀγαθῇ τύχῃ· αὔριον δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

calculum, nec desierit optimis quibusque invidere. Sed vos quidem discedite nunc feliciter. Cras judicabimus reliquas.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ, ΗΤΟΙ ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ.

DE PARASITO, SIVE ARTEM ESSE PARASITICAM.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

TYCHIADES ET PARASITUS.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ.

TYCHIADES.

Τί τοίνυν ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, τέχνην ἕκαστός τινα ἐπίσταται, δι' ἧς ἑαυτοῖς τε εἰσι καὶ ἄλλῳ χρήσιμοι· σὺ δέ, ὡς ἔοικεν, ἔργον οὐδὲν ἔχεις, δι' ὃ ἄν τι ἢ αὐτὸς ὠφεληθείης, ἢ ἄλλῳ μεταδοίης; ΠΑΡ. Πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς, ὦ Τυχιάδη, οὐδέπω οἶδα. σαφέστερον δὴ ἐρωτᾶν. ΤΥΧ. Ἔστιν ἥν τινα τυγχάνεις ἐπιστάμενον τέχνην, οἷον μουσικήν; ΠΑΡ. Μὰ Δία. ΤΥΧ. Τί δὲ, ἰατρικήν; ΠΑΡ. Οὐδέπω ταύτην. ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν; ΠΑΡ. Οὐδαμῶς. ΤΥΧ. Τί δὲ ῥητορικήν; Φιλοσοφίας μὲν γὰρ τοσοῦτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία. ΠΑΡ. Ἐγὼ μέν, εἰ οἷόν τε εἴη,

QUid tandem igitur est, Simo, quod alii homines, liberi pariter ac servi, artem unusquisque aliquam norunt, per quam & sibi sunt & alii utiles; tu vero, ut videtur, opus habes nullum, unde vel ipse juveris, vel alii quidquam impertias? PAR. Quid sibi haec tua, Tychiade, interrogatio velit, nondum intelligo. Stude ergo interrogare apertius. TYCH. Estne ars, quam tu forte noris? verbi caussa musicam? PAR. Non, per Jovem. TYCH. Quid vero, Medicinam? PAR. Neque dum hanc. TYCH. Sed Geometriam? PAR. Nequaquam. TYCH. Quid igitur? Rhetoricen? A Philosophia enim tantundem abes, quantum abest pravitas. PAR. Equidem si fieri posset, longius etiam, ab-

esse

ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ] Τῶν πάνυ σπουδαιοτάτων ὁ λόγος, καὶ τοσούτῳ πλέον, ὅσῳ ἐγκωμιαστικὸν εἶναι ὑπισχνεῖται. G.

10. Μὰ Δία] * Ἡ ἀπορροὴ σωφρονικὴν ἔχει τὴν ἔφεσιν, καὶ οἷόν † προσκεῖται. V.

15. Ἐγὼ μὲν εἰ οἷόν τε εἴη] Ἐγὼ μέν, εἰ δυνατὸν καλόν μοι εἶναι, πλεῖον, ἢ σὺ φῂς, βούλομαι καλὸς εἶναι, φημὶ γὰρ ἁμαυτὸν ἐγὼ χείρω ἢ σὺ δοκεῖς. ὥστε μὴ ἀγνοοῦντί μοι τοῦτο δοκεῖ ὀνειδίζων, ‡ ἀλλ' ὡς εἰδότι § σεμνοποιῷ ἐπὶ ¶ τῷ κακὸς εἶναι. ἢ ὥτως ἁπλούστερον, ἐγὼ μέν, εἰ οἷόν τε εἴη ἃ βούλομαι, καὶ πλεῖον ἀπέχειν βούλομαι, ὡς μηδὲ ¶ δοκῇς παρέχειν ἄγνοιαν, ὑπῶπτα μή τις τοῦτο ὀνειδίζει, ἀλλὰ πρόχειρα ἀληθῆ ἐκ καθ' ἑκούσιον γνόμην τὸ τοιοῦτον ὑπαδυόμενον ἐπιτήδευμα, καὶ πλεῖον τῆς παρὰ σαὶ δοκήσεως. V.

* Ἡ ἀπορροὴ] Τὰ ἀπορροὰ Solanus dederat; bene quidem; sed quia non addiderat unde habeat, non ausus sum recipere. J. F. R.

† Προσκεῖται] Ita inveni. Alias προέσται rectius, ut Schol. hinc decimo ὑπίσται recte scribebant. Sed in his fluctuant auctorum etiam Edd. J. F. R.

‡ Ἀλλ'] Ἀὶ legebatur in Edd. mutavit M. du S.

§ Τῷ] Sic bene dedit Idem, cum ederetur τὸ κακὸς

¶ Δοκῇς] Δοκῶς edita. Δοκῇς V. Δοκῇς C.

ΤΥΧΙΑΔ. ΚΑΙ ΠΑΡΑΣ.] Inscriptio Editionis Basil. ἐκ Τυχιάδη ἐκ Παρασίτου. In aliis Edd. personae non additae in titulo, sed in ipso tamen Dialogo. J. F. R.

1. Σίμων] Σίμων ὁ ἑταῖρος. F. G.

4. Καὶ

esse optem. Itaque noli putare te hoc mihi objicere tanquam ignoranti. Ajo enim malum me esse, & pejorem etiam quam tu putes. TYCH. Sit ita. Verum has forte artes non didicisti propter magnitudinem illarum ac difficultatem: sed popularium unam, fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim alioquin res tuae ita habent, ut tali arte non indigeas. PAR. Recte istuc, Tychiade: neque enim harum ullius peritus sum. TYCH. Cujus igitur alterius? PAR. Cujus? Praeclarae, ut ego puto, quam si didiceris, te quoque laudaturum arbitror. Re quidem ipsa recte in illa me jam versari ajo; quamquam verbis non habeo tibi dicere. TYCH. Quam ergo? PAR. Nondum videor mihi praecepta illius satis esse meditatus. Itaque artem ne aliquam scire, nec eam ob caussam in difficultate me versari, nunc tibi licet cognoscere. Quam vero *artem sciam*, alias audies. TYCH. Sed *moram* non sustinebo. PAR. Novum tibi & mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars ista. TYCH. Atqui eam ipsam ob caussam cupio discere. PAR. Alias, Tychiade. TYCH. Nequaquam; sed nunc dicito, nisi tamen pudore impediris. PAR. Parasitica.

2. TYCH. Tum aliquis, qui non idem insaniat, hanc artem dixerit? PAR. Ego nimirum. Si vero insanire tibi videar; *at tu etiam* insaniam illam in caussa esse puta-

ναι, ϗ πλεῖον. ὥστε μὴ [a] δόκει τοῦτο καθάπερ ἀγνοοῦντι ὀνειδίσαι, φημὶ γὰρ κακὸς εἶναι, ϗ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς. ΤΥΧ. Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας οὐκ ἐξέμαθες διὰ μέγεθος αὐτῶν ϗ δυσκολίαν· τῶν δὲ δημοτικῶν τίνα, τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομικήν; ϗ γὰρ οὐδὲ τἄλλα ὅπως [b] ἔχει σοι, ὡς μὴ ϗ τοιαύτης ἂν δεηθῆναι τέχνης. ΠΑΡ. Ὀρθῶς λέγεις, ὦ Τυχιάδη· οὐδὲ γὰρ τούτων ὑδεμιᾶς ἔμπειρός εἰμί. ΤΥΧ. Τίνος οὖν ἑτέρας; ΠΑΡ. Τίνος; ὡς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας. ἦν εἰ μάθοις, ϗ σὲ ἐπαινέσειν οἶμαι. ἔργῳ μὲν οὖν καλορθῶν φημι ἤδη, εἰ [c] ϗ σοὶ λόγῳ οὐκ ἔχω εἰπεῖν. ΤΥΧ. Τίνα ταύτην; ΠΑΡ. Οὔπω μοι δοκῶ τὰς περὶ ταύτην ἐκμεμελέτηκέναι λόγους. ὥστε ὅτι τέχνην μέν τινα ἔπτημαι, ὑπάρχει ἤδη σοι γιγνώσκειν, ϗ μὴ διὰ τοῦτο χαλεπῶς μοι ἔχειν· ἢν τινα δὲ, αὖθις ἀκούσῃ. ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἀνέξομαι. ΠΑΡ. [d] Τόγε τῆς τέχνης [e] παράδοξον ἴσως φανεῖται σοι ἀκούσαντι. ΤΥΧ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο σπεύδω μαθεῖν. ΠΑΡ. Εἰσαῦθις, ὦ Τυχιάδη. ΤΥΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνῃ. ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτική.

ΤΥΧ. Κἆτα εἰ μὴ μαίνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην [f] ταύτην φαίη ἂν; ΠΑΡ. Ἔγωγε· εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ, τῇ [g] μηδεμίαν ἄλλην ἔπτασθαι τέχνην αὐτὴν αἰ-

[a] Δόκει] Δοκεῖ P. minus recte. Nil a vulgato abit *Fl.* [b] Ἔχει σοι] Ἔχοιμι P. male. Ἔχοιμι ὡς P. Ἔχει σοι recte Edd. *Fl.* *F* &c. [c] Καὶ σοὶ] Δὶ ϗ *Fl.* [d] Τόγε] Τότε male *Fl.* [e] Παράδοξον] Ὄνομα *Marcil.* Non comparet in Edd. neque Codd. [f] Ταύτην] Abest a *Fl.* [g] Μηδεμίαν] Ita P. Μὴ δὴ μίαν *F. Fl. H. B. Fr. Ald. S.*

4. Καὶ ἄλλῳ χρήσιμοι] *Plato* in epist. ad Arch. Tarent. ἀλλὰ καὶτοῦτο δεῖ σε ἐνθυμεῖσθαι, ὅτι ἴσως ἡμῶν οὐκ αὐτοῖς μόνῳ γέγονεν, ἀλλὰ τοῖς γενέσιν ἡμῶν τὸ πατρὶς μοιρίζεται, τὸ δέ τι οἱ γεννήσαντες, τὸ δέ τι οἱ λοιποὶ φίλοι. *G.C.*

10. Μουσικὴν] Antiquitus nihil eruditum habebatur sine musica, unde apud Comicos, qui literas se didicisse negant, ajunt se non didicisse musicam. Musica & Arithmetica primum instituebantur juvenes Athenis. *Lucian.* in Gymnas. *G.C.*

Μουσικὴν] Vid. *Plutarch.* de Musica, & Comment. ad praefat. *Corn. Nep.* *F.F.R.*

16. Δόκει] Sic mox c. 2. & supra *Icar.* c. 12. pr. Quare nihil mutato est opus. In marg. *A1.* adscriptum *Fl.* δοκῶ. Falso, si Florentinam innuit; nam, ut recte *Solanus* animadverterat, eadem δόκει cum cett. habet. *F.F.R.*

36. Τόγε τ' τέχνης παράδοξον] Τόγε τ' τέχνης ὄνομα παράδοξον. *Th. M.*

αἰτίαν εἶναί μοι [a] τ῀ μανίαν δόκει, καί με τ῀ ἐγκλημάτων ἤδη [b] ἀφίει. Φασὶ γὰρ τ῀ δαίμονα ταύτῃ τὰ μὲν ἄλλα χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, συγγιτεῖται δὲ τ῀ ἁμαρτημάτων αὐτοῖς, ὥσπερ διδάσκαλον ἢ [c] παιδαγωγὸν τούτων ἀναδεχομένην εἰς αὑτὴν τὰς αἰτίας. ΤΥΧ. Οὐκοῦν, ὦ Σίμων, ἡ παρασιτικὴ τέχνη ἐστί; ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. κἀγὼ ταύτης δημιουργός. ΤΥΧ. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος; ΠΑΡ. Πάνυ ὠνείδισας, ὦ Τυχιάδη. ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἐρυθριᾷς, παράσιτον σαυτὸν [d] καλῶν; ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἄν, εἰ μὴ λέγοιμι. ΤΥΧ. Καὶ νὴ Δία, ὁπόταν σε βουλώμεθα γνωρίζειν τ῀ οὐκ ὀπιταμβύων [e] τῳ, ὅτε χρήζοι μαθεῖν, ὁ παράσιτος δηλονότι φήσομεν; ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον [f] τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἧττον, ἢ Φειδίας τῇ

to, quod aliam nullam artem novi, & criminibus me jam absolve. Aiunt enim Deam illam, *Insaniam*, gravem caeteroquin esse se habentibus, sed excusare illorum peccata, quorum causas, magistri aut paedagogi instar, in se recipiat. TYCH. Igitur, Simon, Parasitica ars est? PAR. Ars quippe. Et ego illius auctor. TYCH. Et tu Parasitus ergo? PAR. Egregie vero maledixisti. TYCH. Sed non erubescis, cum parasitum te vocas? PAR. Nequaquam: sed si non ita me vocarem, erubescerem. TYCH. Et, per Jovem, si designare te velimus eorum alicui, qui te non norunt, isque cupiat nosse; nempe dicemus, Parasitus? PAR. Multo magis *designaveritis* istuc dicentes, quam *si* Phidiam *vocetis* statuarium. Nec minus enim ego hac arte, quam

a Τὴν μανίαν] Nihil mutant Edd. *b* Ἀφίει] Ἀφίησι *Fl.* Vulgatae accedit Cod. P. Ἀφίεις marg. *Ar.* *c* Παιδαγωγὸν] Πατέρα P. *d* Καλῶν] Ἀποκαλῶν marg. *Ar W.* & P. Nil mut. *Fl. J. P.* &c. *e* Τῳ] Sic dedi ex *Fl.* Τῷ cett. *f* Τοῦτο λέγοντες] Λέγοντες τοῦτο *Fl.*

49. Παρασιτικὴ] Ἀπολύων. *V.* 55. Πάνυ] Εἰρωνία. *V.*

46. Τὴν μανίαν] Τῆς μανίας. Patet illo statim sequente, ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. *Th. M.*

Τὴν μανίαν] Ingeniose sane, ut hujus scriptoris omnia, scriptus est hic libellus de Parasito, ubi contenditur, τὴν Παρασιτικὴν non artem modo esse, sed & universarum ac singularum artium praestantissimam. Is itaque, qui Parasiticam hic propugnaturus est, rogatus unde vivat, se quoque respondet callere artem, quae sibi victum praestet, nimirum Parasiticam. Miraculo rei attonitus alter ille, rogat, Ecquis tandem, nisi furens, Parasiticam appellarit artem? Respondet Parasitus cap. 2. Ἐγωγε. εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ τῇ μὲν δὴ μίαν ἄλλην ἐπίσταμαι τέχνην, αὐτὴν αἰτίαν εἶναί μοι τὴν μανίαν δόκει, καί με τ῀ ἐγκλημάτων ἀφίει. Neutiquam hic audiendus *Marcilius*, legens pag. 240. edit. Amst. τ῀ μανίας. Neque id, quod ille vult, patet ex sequentibus. Quin attendenti patet contrarium. Post δοκῶ posito commate, haec verba ita redde: *Si autem insanire tibi videor, existima insaniam mihi esse causam, quod aliam artem non calleam; quare omni me culpa liberes.* Quoniam nempe insania omnem culpam secus factorum sola & una habeat; ut sequitur, φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην (μανίαν) &c. Patet, haec omnia ad μανίαν esse referenda, quae furentes reddat inculpabiles; ut quae hominum mentes tamquam magistra pro suo arbitrio tractet, in se omnem culpam arcessens, veluti culpa eorum vitiorum, quae discipuli a praeceptoribus imbibunt, penes magistros est. Quandoquidem itaque Simon (id nomen est Parasito) plane non dissimulat se Parasitum, *Ubi ergo*, inquit Tychiades, *opus erit te alicui, qui te non noris, significare, appellabimus te Parasitum.* Respondet ille: Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἧττον, ἢ Φειδίας ἔχαιρε τῷ Διΐ. Planum est, haec verba esse mutila, & excidisse tale quid, quale Interpres, qui hiatum sensit, addidit: sive χαρίσαιτό ἄν, sive aliud. Sed hoc verosimile est, primo quia facile ob affine verbum potuit esse praetermissum: dein quia statim quoque ita sequitur, Καὶ μὴν ἄν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, εἰ πρὸς ἐμὲ γράφοις, εἴποις: ΣΙΜΩΝΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩ, ἢ Δίωνι ἐντυγχάνων ΦΙΛΟΣΟΦΩΙ. Commode ergo ita supplendus est hic locus, Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμοὶ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν, χαρίσαιτό ἄν. *Rem mihi feceritis multo gratiorem, me sic nominantes, quam Statuarium Phidian.* *J. F.*

51. Παιδαγωγὸν] Si verum est, ut saepissime est, potentiora esse postponenda, omnino πατέρα recipiendum ex P. Et *Obsopoeus* magistrum atque auctorem vertens, videtur eo adlusisse, sed nescio unde habuerit.

quam ſuo ille Jove, gaudeo. TYCH. Atqui illud mihi conſideranti multus erupit riſus. PAR. Quid? TYCH. Si epiſtolis in ſummo, uti moris eſt, inſcribamus, *Simoni Paraſito.* PAR. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam ſi *Dioni* inſcribas, *Philoſopho.*

3. TYCH. Verum tu quomodo vocari gaudeas nihil aut parum curo. Sed videnda etiam abſurda reliqua. PAR. Quae ergo? TYCH. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogaverit aliquis: Qualis haec *vel illa* ars ſit? reſpondeatur, Qualis Grammatica, Medicina, Paraſitica. PAR. Equidem, Tychiade, multo hanc magis quam ullam aliam artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo iſtud ita putem, dixero, licet

ἔχαιρε τῷ Διΐ. ΤΥΧ. Καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι σκοπῶντι [g] προοῖσαι γέλως ἄμπολυς. ΠΑΡ. Τὸ ποῖον; ΤΥΧ. Εἰ ταῖς ἐπιστολαῖς ἄνωθεν, ὥσπερ εἴθιται, ἐπιγράφοιμεν Σίμωνι παρασίτῳ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίωνι ἐπιγράφων φιλοσόφῳ.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλέμενος, ἐάδεν ἢ μικρόν μοι μέλει· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὴν ἄλλην ἀτοπίαν. ΠΑΡ. Τίνα μήν; ΤΥΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαλαλέξομεν. ὥστε ἐπειδάν τινα θάνηταί τις ὁποιά τις αὕτη τέχνη ἐστί; λέγειν, οἷον γραμματικὴ, ἰατρικὴ, παρασιτική. ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδη, πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἢ τινα ἑτέραν τέχνην φαίην ἂν· εἰ δέ σοι φίλον ἀκοῦσαι, καὶ ὅπως οἶομαι, λέγοιμι ἄν, καίπερ εἰ πανταπασιν ἄν,

g *Προοῖσαι*] Sic etiam *Fl.* cum cett.

rit. *J.F.R.*

60. *Τῷ*] Abjeci accentum cum *Fl.* ut pateat pro *τινὶ* accipiendum, quod alibi jam plus decies habuimus, & ne mea repetam, vid. *Hemſt.* ad *Prometh.* c. 7. p. 33. b. T. I. *J.F.R.*

62. *Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοιτις*] Non damno equidem ſupplementum illud *χαρίσαιτο* ſed opus illo eſſe non arbitror, cum *λέγειν τὸ ποιοῦν* intelligi ex praecedentibus poſſit, *γνωρίσαιτο*. *J.M.G.*

Ibid. Τοῦτο λέγοιτις ἐμοὶ] Verbum hic deeſſe videtur, *τιμήσαιτο*, aut ſimile. *F.G.*

Τοῦτο λέγοιτις ἐμοὶ] Vid. *Jenſii* notam praemiſſam, qui poſthaec verba, *χαρίσαιτο ἄν* vel ſimile quid excidiſſe arbitratur. Sed quid ſi peculiaris Atticiſmus ſit, (ut revera eſt) participii pro ſubjunctivo vel imperativo? Ita enim prorſus *Epictetus* Sent. 52. p. 116. Ed. Rel. Ubi, cum nihil praecedat quo referatur, ſic incipit novam ſententiam: *Τοὺς δυχερεῖς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἄγοντες, οἷς ἡ ὄψις κατὰ φύσιν ἰδοῦσα ἔλθοι* &c. quod ibi recte convertitur: *Moleſtos autem philoſophos in medium producamus*, &c. quae legens videbis, non etiam ſequi verbum quo nominativus particip. referatur. Sic *σφίγξοντες* pro *σφιγγήσασαι* & ſimil. crebro *Aret. Cappad.* Vid. ejus Syntaxin editioni *Boerhavii* ſubjunctam, p. 359. a. Quamquam genitiv. participii pro tertia imperativi frequentius occurrit, de quo ſupra ad *Jov. Trag.* c. 12. Adde Cl. *Maitt.* de Dialect. p. 66. & 79. ubi etiam nominativum partic. cum *ὡς*, ex *Sophocl.* Oed. Tyr. 551. *Οἶδ' ὡς πεύσεται*, pro *πεύσεις*. Et ex *Xen.* p. 437. *οἱ προδόντες prodiderunt.* Multos alios luſus in participiis adferre liceret, ſi tempus ſineret; ſed Luciani hoc aeque ac *Epicteti* revera pro imperativo & ſubj. exponi poſſunt ſimpliciore multo ellipſi; quam ſi *χαρίσαιτο ἄν* ſuppleas, verbum *ἐμοὶ* tantum intelligendo, ut *λέγοιτις* ſit *λέγοιτις ἔτι*. Veluti *Phavorinus*, notante *Maittaire*, p. 66. *ἀγγελλόντων* exponit *ἴσασιν ἀγγέλλοντες*. Cumque genit. partic. pro tertia imperativi occurrat frequentiſſime, quid miramur, ſi & nominativus pro ſecunda ejusdem ponatur interdum? Particip. pro infinitivo rariore etiam ſtructura *Thucyd.* I. §. 121. f. p. 78. pr. *ἡμεῖς δ' ἐπὶ τῷ τιμωρούμενοι τοὺς ἐχθροὺς*, quod *Schol.* notat pro *τιμωρήσασθαι* poſitum. Nam alias praemiſſo verbo alterum in participio poni millies, id hic non agimus, quia tum alia eſt ratio. *J.F.R.*

63. *Ἀγαλματοποιὸν*] Vid. *Jenſ.* De Jove Olympio ſupra paſſim dictum eſt. *M.du S.*

66. *Προοῖσαι*] A futuro Aeolico *προοῖ*, *προοῖσμαι*, *προοῖσαι*, *προοῖσαι*, *προοῖσαι*. An ab *οἶσαι*, *οἶσος*, *miſſile?* placet. Τὸ *ἴω*, *ἴημι* triplex videtur. *ἴω*, *ὤω*, *οἶω*. Ab *ὤω*, *ὦκα ἷωκα*, *ἀφῖωκα* &c. *F.G.*

70. *Δίωνι — Φιλοσόφῳ*] Dion Alexandrinus natione, praecipuam in philoſophia laudem eſt conſequutus. *Suid. Philoſtr.* & *Syn.* de laude calvitii. *Lucian.* in Peregrino. *G.C.*

Δίωνι] Vide *Cogn.* Not. & *Mav.* c. 17. Perlecta *Platonis* epiſtola ſeptima facile, credo, mecum ſenties *Dionyſium* hic, non *Dionem*, a Luciano ſcriptum fuiſſe. *M.du S.*

81. *Ὅπως οἶομαι*] Vett. Codd. inſpiciendi. F.G. Nihil varietatis invenio, nec deſidero. Si cum *Obſop.* male vertas, *ut arbitror fore*, & abeſſe poſſit (etſi ſae-

pe

[a] ὧν, ὡς ἔφθην εἰπὼν, [b] ὐδέν. ΤΥΧ. Εἰ γὰ σμικρὰ [c] δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσῃ. ΠΑΡ. [d] Ἴθι δὴ πρῶτον περὶ τ τέχνης, εἴ σοι δοκεῖ, ἥτις ποτὲ ὑσα τυγχάνει τῷ γένει σκοπῶμεν. ὑτωσὶ γὰ ἐπακολυθήσαιμεν ἂν ἐ ταῖς κατ' εἶδο τέχναις, εἴπερ ἄρα ὀρθῶς μετέχοιμεν αὐτῆς. ΤΥΧ. Τί ποτ' ὂν ἔστι τέχνη, [e] ὡς ἐπίσασαι; ΠΑΡ. Πάνυ μὲ ὖν. ΤΥΧ. Μὴ τοίνυν [f] ὄκνει λέγειν αὐτιὰ, εἴπερ οἶδα.

ΠΑΡ. Τέχνη ἔστιν, ὡς ἐγὼ ἀμνημονεύω, πλειόνων, ν. infra ad c. 28.) At si cum *Bened.* verius: *etiam quod sentio, dicam*, neque abundabit καὶ, neque in ὅπως quidquam vitii latet, pro quo forsan ὡς quaesivit *Gujetus*. Sed vid. de ὅπως, infra c. 9. & 32. Et notam *Solani* T. I. *Tim.* §. 48. No. 89. *J. F. R.*

84. Οὐδὲν] Ita *Fr.* sola. Reliquae omnes ὐδέν. *Fl.* cum sequentibus jungit, omissis Τυ. & Παρ. *M. du S.*

Οὐδέν. ΤΥΧ. Εἰ γὰ] Primo illud admonendi sumus, vocabulum ὐδέν, Attica ratione abundare. Deinde in personis nihil mutaverim, cum bene omnia sic cohaereant. Sed illud εἰ καὶ, quod solum obscuritatem difficultatemque huic loco objecisse videtur, non concoquo, & dedisse Lucianum arbitror εἰκὸς, quod etiam interpretatione expressi. *Dic modo, ut potes.* Parum referet ad verum ea in re cognoscendum, sive paratus sis, sive minus. *J. M. G.*

Οὐδὲν] Non valde repugnavi *Solano* ὐδὲν rescribenti, quia vix aliter solet Noster: alioqui perinde esse, nescio num operae fuerit probare. Sed quia *Phrynich.* p. 76. negat ὐθεὶς recte dici pro ὐδεὶς, aliique ὐθεὶς Aeolicum esse ajunt, nonnullos auct. subjungam, in quibus ὐθὲν, μηθὲν & ὐθεὶς invenio, qui tamen Atticа magis quam Aeolica dialecto scripsere. Οὐθὲν bis apud *Dion. Hal.* VII. p. m. 472. 16. atque alibi passim. Οὐθεὶς *Diod. Sic.* II. c. 19. vs. 36. Οὐθενὶ idem III. c. 57. vs. 65. Μηθὲν *Aristot.* I. Pol. c. 8. εἰ ἔν ἡ φύσις μηθὲν, μήτε ἀτελὲς ποιεῖ. Quamquam ibid. c. 4. ὐδὲν ἂν ὐδὲι. Sed cod. lib. c. XI. post med. ἄτ' ὐθενὸς ἐπιβάλλοντ. cap. 12. σκυτοτόμο δ' ὐθεὶς, ὐδὲ τ ἄλλων τεχνιτῶν. At ὐδὲν rursum L. 2. c. 3. & μηδὲν ibid. med. Item *de Coelo* L. I. c. 5. med. ἀμφὶ δή γε ὐδὲν, & sic perpetuo in hac phrasi aliquoties repetita c. 6. & in Analyt. quoque saepe occurrente. Ita ut hinc quaedam videatur differentia intercedere inter ὐδὲν & ὐθὲν, quam tamen nimiam faciunt commentt. ad *Phrynich.* quos vide. Vix enim alia est, quam quod prius ex ὐδὲ ἓν, alterum ex ὅτε ἓν sit conflatum, nam & ὐδὲ ὡς, ad majorem forsan emphasin scribi qui nescit, adeat *Mollium* ad *Long. Past.* p. notarum 52. Sed sufficit hic ostendisse Atticis scriptoribus utrumque adhiberi. Sic μηθεὶς rursum *Diod. Sic.* I. c. 22. pr. & IV. c. 44. pr. Οὐθεὶς κωλύσει, & saepe alibi. *Epist.* Man. c. 29. Ibid. c. 36. f. ᾧ ὐθεὶς ἴσιν. Lenius Scholiast. *Aristoph.* quem indicat *Maittair.* de Dial. p. 2. ὐδεὶς elegantius esse, quam ὐθεὶς. Unum ὐθεὶς adfert hic ex *Gen.* XXXI. 44. cui itaque superiora illa addi poterunt, item duo triave alia quae *Hoeschel.* ad *Phryn.* l. c. ex LXX. & *Athen.* profert. *J. F. R.*

Ibid. ΤΥΧ.] Tychiadis personam quidam loquentem inducunt usque ad verbum ἐπίσασαι. Aliter tamen omnes editiones, aliter Interpres. *J. B.*

Ibid. Εἰ γὰ σμικρὰ δὴ ἀληθῆ δὴ ὐδὲν διοίσει] Ita hunc locum refinximus, partim auctoritatem secuti *Fl.* Ed. & P. nomina personarum hic in editis addita omittentium; partim ex conjectura. In Impressis enim legebatur ὐδέν. ΤΥΧ. Εἰ γὰ σμικρὰ δὴ τοῖς ἀληθέσι διοίσει. ΠΑΡ. In P. vero, ὐδὲν εἰ γὰ σμικρὰ δόει, ἀληθῆ δὴ ἃ διοίσει. *M. du S.*

85. Τοῖς ἀληθέσι διοίσει] Εὐφυιπῶς dictum. *F. G.*

89. Μετέχοιμεν αὐτῆς] Qui legerit ea, quae mox sequuntur, εἰ δὴ μετέχοι τούτων ἁπάντων ἡ ὠφελιμωτάτη κ. τ. λ. ille facilius assentietur forte nobis, cum dicimus, legendum esse μετέχοιεν. Quod verbum in μετέχοιμεν mutarunt, qui illud conformare verbo ἐπακολυθήσαιμεν vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. *J. M. G.*

90. Ὡς ἐπίσασαι] Mallem εἰ ἐπίσασαι. *M. du S.*

Ὡς ἐπίσασαι] Negaverat supra Parasitus se Philosophiae peritum esse. Itaque illudit ei hoc loco Tychiades, & frustra ab eo expectari definitionem indicat. Itaque ut ironia lectori esset manifestior, *videlicet* in versione adjeci. *J. M. G.*

93. Τέχνη ἐστὶν] In Parasito definitio artis habetur: τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τ ἐν τῷ βίῳ. Sic scribe partim ex edit. Florentina, partim ex Mss. Interpretes verterunt: *Ars est quae constat ex perceptionibus consentientibus & coexercitatis ad finem vitae utilem.* Ubi est in Graeco

docto audire, *constat ex perceptionibus consentientibus & coëxercitatis ad finem vitae utilem.* TYCH. Ita, ut recte ille dixit, retulisti. PAR. Si vero omnia haec conveniant in parasiticam; quid aliud ipsa quoque quam ars sit? TYCH. Ars enimvero, si quidem res ita se habeat. PAR. Age ergo singulatim artis formis applicantes Parasiticam, an conveniat ratio illius, videamus, nec ut vitiosae cum pulsantur

νεύω, σοφῆ τινι ἀκούσας, σύστημα ᵍ ἐκ καταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῷ ἐν τῷ βίῳ. ΤΥΧ. Ὀρθῶς ʰ ἐκεῖνο γε εἰπόντος, ὅτως ἀπεμνημόνευσας. ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἁπάντων ἡ παρασιτικὴ, τί ἂν ἄλλο ἢ καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη; ΤΥΧ. Τέχνη γὰρ, εἴπερ ὅτως ἔχοι. ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἕκαστον τοῖς ⁱ τῆς τέχνης εἴδεσιν ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνᾴδει, σκοπῶμεν, καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος, ᵏ ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ

ge

ᵍ Ἐκ καταλήψεων] Restitut. ex *Fl.* quae quidem junctim ἐκκαλλ. Discretim *S.* & marg. *AiW.* Ἐγκαταλήψιων Edd. vulgo male. Ἐκ καταλήψεως συγκεκριμένων G. ʰ Ἐκεῖνο γε εἰπόντος] Ἐκεῖνό γε εἰπὸν *Fl.* ⁱ Τῆς] Abest a *Fl.* ᵏ Ἀλλὰ μὴ] Et haec omittit *Fl.*

5. Μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι] Πλεονάζει Ἀττικῶς ἡ ἀπαγόρευσις μὴ, καθάπερ μὴ σαπρὸν ἥκει γὰρ κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἡ μία ἀπαγόρευσις, ὅταν ἡ πρώτη, ἢ ἡ δευτέρα. *V.* (Γρ. ἀλλὰ μὴ &c. *G.*)

ce *consentientes.* Dein quid Latinis sint *coexercitatae* nemo dixerit. Verte: *Ars est corpus perceptionum, quae exercitae sunt ad quendam utilem vitae finem.* sic contra ἀσυγγύμναστοι καταλήψεις sunt perceptiones, quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae. vide mox c. 6. ubi hanc explicat definitionem. *J.G.G.*

94. Ἐγκαλαλήψιων] Quidam ἐκ καταλήψιων, ut postea. *J.B.*

Ἐκ καταλήψιων] Ut *Fl.* Ed. & *S.* c. 6. & 8. In reliquis enim ἐγκαταλήψιων i—— uti & in P. & C. Vid. *Quintil.* II. 17. p. 116. t. *M. du S.*

Ἐκ καταλήψιων συγκεκριμένων] Sic legenda videtur nobilissima artis definitio hic & apud *Sextum Empiricum*, apud quem quoties occurrat, docuit *Fabricius* ad Pyrrh. Hyp. 3, 188. Si quis inspicere velit loca omnia, ad quae ab illa *Fabriciana* animadversione deducitur, inveniet, nusquam alio quam secundo casu, & ubi separari ἡ ἐκ possit, legi ἐγκαταλήψιων vel ἐγκαταλήψεως in plerisque locis esse alios codices, qui habeant ἐκκαταλήψιων, vel, ut Noster mox sine ulla, quod norim, varietate, ἐκ καταλήψεως. Donec igitur adferatur ex bono libro casus alius, v. g. ἐγκατάληψις vel similis: licebit nobis suspicari, librariis deberi, dictata excipientibus praesertim, illud ἐγκαταλήψιων quod in pronunciatione veteri vix differre ab illo altero, satis constat. De usu vocis κατάληψις in artis definitione add. *Spanhem.* & *Kusterus* ad *Aristoph.* Nεφ. 317. Interpretatio, quam damus, est *Quintiliani* 2, 17. 41. nisi quod *perceptiones* hic admisi pro *praeceptionibus*, quae libros *Fabii* obsederunt: & quas ei reliquisse fere poenitet. Sed malebam nempe in eam partem peccare quae cautior est. Vox σύστημα explicatur a *Fabio*, quod *consentientes* sunt perceptiones, e quibus ars *constat.* Si uno nomine utendum sit, *com-*

pages forte commodius fuerit, quod proinde mox adhibebimus, it. *corpus.* *J.M.G.*

Ἐκ καταλήψιων] Sic mox pr. c. 6. ἐκ καταλήψεως, non ἐγκατ. quare & hic ita restitui. In marg. *Ar. Wesselinganae* additum etiam erat, „ legendum ἐκ καταλήψιων, vid. Commentarium Hermogenis fol. 2. „ ubi per *definitio* explicatur". Sed addamus quae *L. Bos* Obs. Crit. p. 77. contra *Graevium* notavit: „ Carpit Cl. *Graevius* versionem Latinam, —— At Interpres videtur mihi vulgarem hanc artis definitionem expressisse e *Quintiliano*, qui utrumque vocabulum, *consentientes*, & *coëxercitatae* habet in *Instit. Orat.* L. II. c. 18. (lege c. 17.) *sive ille*, inquit, „ *ab omnibus fere approbatus finis observatur; artem* „ *constare ex perceptionibus consentientibus & coëxercitis ad finem utilem vitae.* ubi in marg. Edit. *Basil.* „ notatur, hoc Graece ita dici: τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψιων ἐγγεγυμνασμένων (alii ἐκ καταλήψιων συγγεγυμνασμένων) πρός τι τέλος εὔχρηστον τῷ ἐν τῷ βίῳ. „ Ceterum hanc artis definitionem habet etiam Artemidorus *Oneir.* IV. 3. & Schol. *Aristoph.* ad Nubes, „ pag. 143. *J.F.R.*

5. Αἱ πονηραὶ χύτραι] Ut aerea vasa tinnitu dignoscuntur: ita homines ex sermone; huc allusit *Pers.* Sat. III.

—— —— *sonat vitium percussa maligne,*
Respondet viridi non cocta fidelia limo,

Et rursus in *Sat.* V.

—— —— *pulsu dignoscere cantus*
Qui solidum crepet & picta tectoria lingua.

G.C.

καὶ χύτραν ἀργυρώσωμαι, μὴ [a] σαθρὸν ἀποφθέγξῃ. δεῖ τοίνυν εἶναι καὶ ταύτην ὥσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύστημα [c] ἐκ καταλήψεων. πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν, καὶ ἀργυρίνειν ὅστις ἂν ὀπτήσει γένοιτο τρέφειν αὐτόν· καὶ [d] ὅταν παρασιτεῖν δέξαμενος, οὐκ ἂν [e] μιλαγχοίη. ἢ τὴν μὲν ἀργυρογνώμονα τέχνην τινὰ φήσομεν ἔχειν, [f] εἴπερ ὀπίσαιο ἀργυγνώσκειν τά τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων, καὶ τὰ μή· [g] τοῦτο δὲ ἄνευ τέχνης ἀγνοήσειν τοὺς τε κιβδήλους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀγαθούς, καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀνθρώπων [h] μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων; αὐτὰ μὴν τοῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης καταμέμφεται, λέγων·

Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν [i] διειδέναι,
Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι.

ᾧ δὴ καὶ μείζων ἡ τοῦ παρασίτου τέχνη πέ-

testae, maligne respondeat. Oportet ergo hanc, ut unamquamque artem, compagem esse rerum certo perceptarum. Primum quidem est explorare ac discernere, quis idoneus sit ad se nutriendum, quique praebere sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet sententiam. Nisi forte nummularium habere artem quandam dicemus, si dignoscere sciat adulterina numismata ab his, quae non sunt talia; hunc autem sine arte dignoscere fallaces homines a bonis: idque cum non, velut nummi, sic homines aperti statim sint. Verum id ipsum accusat etiam vir sapiens Euripides, dicens:

In qua virum queas malum dignoscere:
Innata nulla corpori certa est nota.

Unde etiam natura major Parasiti ars est, si qui-

[a] Σαθρὸν] Σαπρὸν Edd. priores. [b] Ἀποφθέγξῃ] Ἀποφθέγξεται marg. *Ar.* & *Fl.* male. [c] Ἐκ καταλήψεων] Sic *S.* & *A.* Ἐγκαταλήψεων cett. & P. Ἐκκαταλήψεως *Fl.* [d] Ὅταν] Recepi ex P. L. Οὗτος Edd. Sed mox ὅταν eadem recte. [e] Μιλαγχοίη] Μιλαγχολῇ *S.* & *A.* [f] Εἴπερ] Ἤπερ vult *Marcil.* Sed prius Edd. [g] Τοῦτον] Nil mut. *Coll.* & *Fl.* [h] Μὴ] Hoc habent Mſ. Angl. & P. Abest in Edd. cett. [i] Διειδέναι] Διειδέναι male *Fl.* Vulgatum tuetur P.

6. Μὴ σαπρὸν] *Casaubon.* ad illud Persii *sonat vitium*, legi vult σαθρὸν. *J.B.*

Ibid. Σαθρὸν] *Plut.* L. II. p. 64. (Ed. *Xyl.* Gr. L.) *Kust.* *Casauboni* emendationem secuti sumus ita legentis pro σαπρόν. Locus est *Platonis* huic simillimus in Theaet. p. 83. B. σκυτέων — ἀργυρώσαντα εἴτε ὑγιὲς εἴτε σαθρὸν φθέγξεται. *M. du S.*

Σαπρὸν ἀποφθέγξῃ] Cum σαθρὸν sit apud Platonem & Plutarchum in eadem similitudine; suspicatur, si recte intelligo, *Casaubonus* ad Persii Sat. 3, 21. etiam hic legendum esse σαθρόν. Quam frequens sit Luciano hujus nominis usus, ostendit jam *Kusterus* ad *Aristoph.* Plut. 814. quibus addi potest ex Encom. Demosth. p. 694. extr. *Graev.* τὸ τῦ νοσοῦντος σαθρὸν, *pars affecta* &c. Praestat forte, quod facit *Kusterus* in *Aristophane*, etiam hic ὑπόχυον, cum σαπρὸν significatione in tantum conveniat, ut quae sunt σαθρὰ etiam σαπρὰ dici queant. De negatione quae hic abundat, jam dixit Schol. *J.M.G.*

8. Ἐκ καταλήψεων] Ut supra, nisi quod hic *Fl.* ἐκ καταλήψεως. P. etiam ἐγκ—. *M. du S.*

11. Ὅταν] Sic P. & L. recte. In Impr. ὅταν. *M. du S.*

12. Ἀργυρογνώμονα] Ἀργυροκόπος vulgo mensor & mensarius a Graecis κολλυβιστὴς, nummularius & trapezita. *G.C.*

13. Εἴπερ ὀπίσαιο ἀργυγνώσκειν] Ἤπερ *l.* ὅ. *Th. M.* Non male. Et sic priscus Interpr. *artem — qua norint*, fecerat. Sed vulgatum stare potest. *J.F.R.*

16. Κιβδήλους] Quod simplex non est neque sincerum, id vulgato verbi Graeci κίβδηλον vocant, hinc ducto vocabulo, quod aliud prae se ferant, aliud tegant, παρὰ τὸ κεύθειν τὸ ἄλλο, vel quod Athenienses ob summum in Chios odium, si cui male vellent, hujus nomen nomismati solent inscribere, addita littera, iisque in terram abjectis dira imprecari. παρὰ τὸ τοὺς Χίους βάλλοντες. Sed proprie nummum subaeratum κίβδηλον appellant, & κιβδηλίαν corruptelam. *G.C.*

17. Καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομ.] Καὶ ταῦτα ἐχ ὥσπερ. Patet Oraculo Euripidis sequente, & post illa, verbis Luciani p. sequente. *Th. M.*

Ibid. Οὐχ ὥσπερ] *Marcilii* conjecturam secutus sum. *M. du S.*

Ὥσπερ τῶν νομισμάτων] Οὐχ ὥσπερ quod *Marcil.* volebat, *Solanus* jam receperat in textum, sine auctoritate. Ego quantumvis festinem, non tamen ita praepropere ἐχ invitis Codd. intrudo; quia negatio ex sequenti μὴ potest intelligi λύει τῶν κακῶν. (Sed quia mox etiam μὴ non aderat, in *J.* aliisque, minus erraverunt, qui ἐχ hic inseri cupiebant) Huc enim redit Parasiti argumentatio. Arte quadam indigent nummularii, in nummis dignoscendis, eadem & nos in hominibus explorandis, quia mores non illico in oculos incurrunt, ut nummi adulterini, (scil. etiam si ha-

quidem ea res quoque obscuras adeo, & minime manifestas, magis quam divinatio, intelligit ac novit.

φυκεν, εἴγε καὶ τὰ ὕπνου ἄδηλα καὶ ἀφανῆ, μᾶλλον ἢ μαντικῆς γνωρίζει τε καὶ οἶδε.

5. Scire vero dicere ac facere idonea, quibus in familiaritatem perveniat, & benevolentissimum se alenti ostendat, nonne intelligentiae, & robustae ad percipiendum facultatis esse tibi videtur? TYCH. Omnino. PAR. Ut vero in ipsis coenis meliori quam quisquam conditione discedat aliquis, & jucundior conviva habeatur illis, qui non eandem quam ipse artem habent, idne sine ratione ac sapientia putas effici? TYCH. Minime vero. PAR. Quid vero? nosse virtutes & vitia obsoniorum ciborumque, curiositatem inertis viri esse, tibi videtur: idque cum generosissimus Plato sic dicat: *Si is, qui epulaturus est, coquinariae*

Τὸ δὲ γε ἐπίστασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδείους, καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἰκειώσεται, καὶ εὐνόστατον ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἀποδείξει, ἆρ' οὐ συνέσεως καὶ καλαλήψεως ἔρρωσθαι σοι δοκεῖ; ΤΥΧ. Καὶ μάλα μοὶ δοκεῖ. ΠΑΡ. Τὸ δέ γε ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως [k] παντὸς ἀπέλθῃ πλέον ἔχων, καὶ παρευδοκιμῆσῃ τοὺς μὴ τὴν αὐτὴν αὐτῷ κεκλημένους τέχνην, ἄνευ τινὸς λόγου καὶ σοφίας [l] πλάττεσθαι οἴει; ΤΥΧ. Οὐδαμῶς. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἐπίστασθαι τὰς ὀρεκτὰς καὶ κακίας ἢ ὄψων καὶ τῶν σιτίων, πολυπραγμοσύνην ἀτέχνου τινὸς εἶναί σοι δοκεῖ; καὶ ταῦτα τοῦ γενναιοτάτου Πλάτωνος ὕπνου λέγοντος, Τοῦ μέλλοντος [m] ἑστιᾶσθαι μὴ μα-

[k] Παντὸς] Nihil mutare *Fl.* adscripsit *M. du S.* [l] Πλάττεσθαι] Nihil mutant Edd. Πράττεσθαι legit *Gesner.* [m] Ἑστιᾶσθαι] Ἑστιᾷς Exc. *Fl.* Sed prius cett. cum P. & *Plat.* l. d.

habent) i. e. quoque non primo adspectu deteguntur. Construe itaque: τὰ ἀνθρώπων μὴ φανερῶν οὐδὲ ὕπνου, ἄδηλα τὰ νομισμάτων μὴ φανερῶν οὐδὲ ὕπνου. Permulta sunt ejusmodi locutionis exempla. Sed infigue reticentiae τοῦ ἢ vel μὴ testimonium est ap. *Eurip.* Androm. vs. 80. Γέρων ἰκανὸς, ὥστ' ἀφελεῖν πάρα. *Senex est ille, ita ut nequaquam ite juvare queat.* Sive, *senior est, quam ut* &c. Apud *Hippocr.* S. I. aph. 13. μᾶλλον negative exponendum, ex alterius membri negatione, quando ait; Γέροντες εὐφορώτατα νηστείην φέρουσι, ἐλάσσονα οἱ καθεζηκότες, ἥκιστα μειράκια, πάντων δὲ μάλιστα παιδία. i. e. *minime omnium pueri jejunium ferunt.* Ex Latinis simillia dedi in *Ambiguis.* Tit. *Negandi formul.* fin. Alia quaedam, si non prorsus similia, propinqua tamen dedit *L. Bos* de Ellipsi p. 331. —2. *J. F. R.*

18. Μὴ φανερῶν] Ex Angl. Cod. negationem, quae ubique aberat, addidimus. *J. B.*

20. Εὐριπίδης] Locus integer ita habet:

Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ τε, καὶ πίστιν λόγου,
Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὄντως ἐστὶν, &c.

M. du S.

21. Ἀνδρῶν &c.] *Eurip.* Med. 518. *M. du S.*

26. Λόγους λέγειν] Sic supra *Gall.* c. 3. ὦ δεξιὲ ταῦτα λόγου — λόγου. Et *Herod.* c. 3. λόγους ἔλεγον. *Arr.* Exp. Al. I. p. 54. λέγουσιν ὡσὰν σφῶν τοῦτο λόγου. Alias ejusmodi repetitiones abunde jam vidimus. quumque ad *Gall.* c. 5. promiserim talia me deinde silentio praetermissurum, addam tantum quod ibi omisi, mirandum esse, qui in *Evang. Matth.* XI. 16. ἐκάθηται καθέδρᾳ, quod *Marc.* IV. 40. iterum occurrit, ut minus Graecum fuerit reprehensum. Quod multis tuetur Doctiss. *Eckhard.* in Observ. ex *Aristoph.* Plut. pag. 2. *J. F. R.*

32. Παντὸς ἰκανῶς] An λίαν παντὸς i. e. *perpetuo, ubique*, quaesivit *Solanus?* nam *per omnia* dederat etiam *Obsop.* Non opus erit, si πάντες cum *Gesnero* nostro mascul. gen. ac[illegible]s, pro πάντος ἀνθρώπου. Non displiceret tamen πάντας, si alicubi inveniretur. At πάντος μᾶλλον neutro gen. *ante omnia* conversum in *Ael.* V. 13. pr. ubi ait: Ἀθηναῖοι — ἐπιτήδεια πρὸς τὰς μιλησιολάκας πάντος μᾶλλον. Sed & possis *ante omnes* reddere, etsi pluralis praecedit. Ita enim & *Dion. Hal.* Ant. X. p. m. 642. 30. τοὺς πολεμίους — ὡς πάντας μάλιστα ἐφοβοῦντο. *Quos ante omnes alios timebant.* Sed eodem redit, *quos magis timebant, quam quidvis.* Nam neutr. generis certe est ap. eumd. X. 681. 31. ὁ πάντος μάλιστα ἐβούλοντο, quia τὸ δὲ ibi praemissum erat. Generaliter autem excellentiam significat; neque credo semper disquiri debere quo genere accipiendum sit. Et περὶ τοῦ παντὸς, *de summa rerum*, neutr. est ap. *Herodian.* IV. 4. 14. Περὶ παντὸς ποιεῖσθαι, *plurimi facere* Lexicogr. jam notarunt. Quare nihil hic muto. *J. F. R.*

35. Πλάττεσθαι] In quibusdam πράττεσθαι. *J. B.*

39. Πλάτωνος] Haec Platonis sententia extat in Dialogo qui inscribitur Gorgias sive Rhetor. *G. C.*

Πλάτωνος] Locus non in *Gorg.* exstat, sed in Theaet. p. Ed. *Bas.* 83. A. *M. du S.*

μαγειρικῆ ὄντως, σκευαζομένης δοίης ἀκυροτέρα ἡ κρίσις.

Ὅτι γε μὴν οὐκ ἐκ καλαλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγγεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μάθοις ἂν ἐνθένδε ῥᾳδίως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καλαλήψεις καὶ ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐνιαυτοὺς πολλάκις ἀσυγγύμναστοι μένουσι, καὶ ὅμως οὐκ ἀπόλλυσι παρὰ [a] τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τοῦ παρασίτου καλαλήψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη ἐν γυμνασίῳ, ἀπόλλυσιν οὐ μόνον, οἶμαι, [b] τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν τεχνίτην.

Τό γε μὴν πρός τι τέλος εὔχρηστον τῷ βίῳ, μὴ καὶ μανίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γοῦν τοῦ φαγεῖν καὶ τοῦ πιεῖν οὐδὲν εὐχρηστότερον εὑρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὄν, [c] οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτων ἔστι. ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν οὐδὲ τοιοῦτόν τι ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, οἷόν τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχύς, ὥστε τέχνην μὲν μὴ δοκεῖν αὐτὴν, δύναμιν δέ

non sit peritus, paratae coenae minus firmum judicium.

6. Esse autem non *ex perceptione* modo, sed *coëxercitatam* etiam Parasiticam, ex his facile discas. Nam aliarum perceptiones artium & dies, & noctes, & menses, & annos saepe sic durant, ut non simul exerceantur; & tamen non pereunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti perceptiones, nisi quotidie sit in sua palaestra, perdunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam artificem.

7. De illo vero, *ad finem vitae utilem*, nonne insanum fuerit quaerere? Ego enim nihil in vita utilius invenio quam edere & bibere: ac ne vivere quidem absque illo licet. TYCH. Sic est sane.

8. PAR. Verum nec ex illo genere est Parasitica, qualis forma & robur, ut ars non videatur, sed talis facultas. TYCH. Ve-

a Τοῖς κεκτημένοις] Τοὺς κεκτημένους Exc. Fl. Sed reliquae cum P. prius praeferunt. b Τὴν] Abest artic. a Fl. c Οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτων ἐστί] Ὧν οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ ἐστί. El. Pro ὧν etiam οὗ marg. AiW.

48. *Παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι] Καὶ μὴν, μάτην, ἀφ' οὗτο ἡ τέχνη τῆς τέχνης διαφυσίας C — αὐτῆς ἐμποιῶ — τεχνῖται, καὶ τέλος ὅτι ε — — — ἀφ' ὧν τὴν ἐνέργειαν κεκτῆσθαι. ὥσπερ οἰκοδομικὴν μὲν εἶναι· εἰ δὲ τὴν κίβδηλον ἐργασίαν C ὀρχηστικὴν † ἀντίλυδος, ἀφ' ὧν αὕται τὰς ἐνεργείας ἔχουσι τέλος. πρῶτον μὲν ἡδονῆς φόβος τὸ ὁμοιότατον, ἐπὶ ἡδὺ αὐταὶ τὸ σπουδαῖον τεχνῶν, τῇ ‡ κατὰ βίον εὐχρηστίᾳ ξυσυλλημέναι. Εἶτα εἰ' ὅτι C τούτων ἡ παρασιτικὴ τὸ μηδεμίαν ἔξω ὑπόθεσιν ἀπολειπομένη, καθὼς αὐτὸς σεμνύνων αὐτὴν ἀπεφήνω πρὸς τὸ ἀνύπαρκτον σε — — τὸ τῶν τεχνῶν ¶ ὑποστάσεως ἐξορκιζομένη. V.*

* Παρὰ τοῖς] Παρὰ τὰς κεκτημένας edita.

† Ἀντίλυδος] Ἀντίδος legebatur, mutavit *Solan.*, qui paullo post etiam τὰς ἐνεργείας dedit pro τῆς ἐνεργ. quod ante editum fuerat.

‡ Κατὰ] Τὸν edebatur ante. Mutavit *M. du S.*

§ Ξυσυλλημέναι] Sic Edita habebant. Ξυσυλλείπω V. Sed adeo mancum est undiquaque in eo Codice Scholium, ut medicinam facere non ausim. *M. du S.*

¶ Ὑποστάσεως] Non aderat in Edd. sed ex Cod. supplevit *M. du S.*

51. Εἶη] Legendum videtur εἴην. *F.G.* Non male. Sed si ad Parasitum ipsum referas, non tanta mutandi necessitas. Ad καλαλήψεις certe singularem referre nolim. Licet enim femin. plur. etiam (sed rarius) invenias cum sing. verbo, cujus exempla quaedam dedit Frater optimus *G. O. Reitz.* in Belg. Graeciss. p. 357. —8. tamen Lucianus non ita solet. Sed quid tum dicemus de ἀπόλλυσιν, quod etiam sing. est? Idne, quoque in pluralem mutandum: aut fatendum, tamen hic Lucian. junxisse feminin. plur. verbo sing.? *F.F.R.*

Ibid. Ἀπόλλυσιν] Ἀπολλύουσιν. *F.G.* Bene, si εἶεν semel receperis; nam tum & hoc mutandum erit. Priorem difficultatem avertit Cl. *Gesn.* εἴη ad Parasitum referendo; at ἀπόλλυσι tamen *perdunt* convertit, pluralem edendum esse forsan innuens. Velim igitur, etsi εἴη retineo, minima accentus mutatione ἀπολλῦσι legere; nihil tamen mutavi; si forte & alia femin. apud Nostrum ita constructa reperiantur. *F.F.R.*

54. Μὴ C μανίας] Τὸ μὴ delendum videtur. *F.G.* Non delendum, si interrogandi signum addas, quod adest in *P.* in aliis non. Conf. c. 40. f. *F.F.R.*

56. Ὅν, οὐδὲ ζῆν &c.] Lectionem Florentinae vulgata meliorem arbitror; sed mallem tum etiam illud ὄν post βίῳ, quod illa cum ceteris servat, omitti, ut recte notat marg. *AiW.* quo sententia parasitica sit,

Vera dicis. PAR. Sed neque inertia eſt. Inertia enim nunquam quidquam recte peragit ei, qui illam habet. Age enim, ſi ipſe tibi committas in mari ac tempeſtate navim, gubernandi imperitus, ſperasne te ſervatum iri? TYCH. Non ita. PAR. Quare tandem, niſi quod non habeas artem, qua ſervare te poſſis? TYCH. Sic eſt. PAR. Ergo etiam a Paraſitica non ſervaretur Paraſitus, ſi ea inertia eſſet? TYCH. Nempe. PAR. Ergo arte ſervatur, inertia autem non? TYCH. Scilicet. PAR. Ars igitur eſt Paraſitica? TYCH. Ars, ut videtur. PAR. Atqui gubernatores quidem bonos, & aurigas artifices ſedibus ego novi ſaepe excuſſos, & contuſos alteros, alteros autem omnino pereuntes: Paraſiti vero naufragium tale nemo dixerit. Ergo ſi neque

τινα τοιαύτην. ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. ΠΑΡ. Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ ἀτεχνία ἐστίν. ἡ γὰρ ἀτεχνία οὐδέποτε οὐδὲν καλορθοῖ τῷ κεκτημένῳ. Φέρε γάρ, εἰ ἐπιτρέψας σὺ σεαυτῷ ναῦν ἐν θαλάττῃ καὶ χειμῶνι, μὴ ἐπιστάμενος κυβερνᾶν, σωθείης ἄν; ΤΥΧ. [d] Οὐκ ἔτω. ΠΑΡ. Τί δή ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἧς [e] δυνήσεαι σώζειν ἑαυτόν; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Οὐκοῦν καὶ ἀπὸ τῆς παρασιτικῆς ἂν ἐσώζετο, εἴπερ ἦν ἀτεχνία, οὐκ ἂν ἐσώζετο; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ. Οὐκοῦν τέχνῃ σώζεται, ἀτεχνίᾳ δὲ οὔ; ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρασιτική. ΤΥΧ. Τέχνη, ὡς ἔοικε. ΠΑΡ. Καὶ μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθοὺς καὶ ἡνιόχους τεχνίτας ἐκπεσόντας τε δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλάκις, καὶ τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν ἀφθαρέντας· παράσιτον δὲ ναυάγιον οὐδὲ εἷς ἔχοι τοιοῦτον εἰπεῖν. οὐκοῦν εἰ μήτε ἀτεχνία ἐστὶν

[d] Οὐκ ἔτω] Οὐδ' ἔτω male *El.* [e] Δυνήσεαι] Emendatio *Geſn.* Δυνήσῃ male *El. P. Fr. Bl. S. H. Ald.* Δυνήσεται *J.*

οὐδὲν ἰσχνότερον ὑφίστησι τὸ τῷ β. ἡ, ἀν ἀεὶ οὐδὲ ζῆν ἐστι. Nihil interim mutavi, quia vulgata eodem redit; ſed altera eſt concinnior. *J.F.R.*

60. Δύναμιν δέ τινα] Nempe hic removet τὸ τεχνοειδές, qualis eſt animalium ſolertia in victu quaerendo, ſtruendis nidis &c. ut paullo poſt ἀτεχνίαν. Vulgavit *Fabricius* ad *Sexti Empir.* adv. Gram. I, 75. locum egregium e ſcholiis ineditis ad *Dionyſium Thracem*, ubi occaſione ejusdem definitionis artis explicantur & ab ea diſtinguuntur τεχνοειδές, ἡμιτέχνιον, μικροτεχνία κ. τ. λ. & tandem etiam ἀτεχνία. *J.M.G.*

68. Δυνήσεται σώζειν] Conſequentia orationis & nexus haud dubie poſtulant ſecundam perſonam, quam cum Ionica ſ. antiqua ratione poſitam inveniret librarius, δυνήσεαι, imperitia quadam immutaſſe videtur in δυνήσεται. Vidit hoc etiam primus interpres *Vinc. Obſopoeus*, a quo diſceſſum non oportuit. Non metuo, ne quis Graece doctus objiciat pronomen ἑαυτόν. hoc enim aeque ſecundae perſonae ac tertiae jungi poſſe, tranſlatitium eſt. *J.M.G.*

Δυνήσεαι σώζειν ἑαυτὸν] Cum δυνήσῃ antea editum legerem, conjiciebam, legendum, δυνήσῃ vel δυνήσεαι; ut fiat ſecundae perſonae, & praemiſſae interrogationi, *an tu evaſurus ſis?* reſpondeat. Immo ſic legi voluiſſe *Obſopoeum* crederem, qui vulgata ſervata tamen dedit: *te ipſe ſervare potuiſſes*; niſi ex aliis ejus erratis viderem, nihil certi inde conficere licere. Sed quia Cl. *Geſn.* τ. tantum delerat, ut δυνήσεαι legas, idque facillimum & optimum, (niſi forte nimis Ionicum fuerit,) lubens meliori ceſſi, & quia neceſſitas exigit, vulgatam rejeci, quae plane abſurda erat. Reſtat tamen ut ἑαυτὸν quod tertiae perſonae eſt, jam etiam in σεαυτὸν mutet, qui volet, quia etiam proxime praemiſit Noſter, σὺ σεαυτῷ. Sed per me non erit neceſſarium, quia ἑαυτὸν eſt omnis perſonae. Pro ἡμαυτὸν id adſertum vid. ad *Aſin.* c. 13. pro σεαυτὸν in *Apolog. pro Merc.* c. 2. pr. Ταῦτα μὲ πρὸς ἑαυτὸν — λέλεκται σοι niſi credas propter ſigma ſequens dubiam eſſe lectionem. Vid. igitur apertius pro ſecund. perſ. poſitum in *Ep. ad Galat.* V. 14. Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν. *Euang. Matth.* XXVI. 11. πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν. 2. *Corinth.* X. 12. & paſſim. *Epict.* Man. p. 58. f. *Act.* I. 34. med. τολμήσεις τοῖς ὀφθαλμοῖς ἑαυτοῦ — ὑπομεῖναι; hinc in Gloſſar. vetere in. *Biblioth. Coiſl.* p. 233. Ἑαυτοὺς ἀντὶ τῶν ἀκόλους οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Sed quid multa? Lucianum ſic ſaepe habere bene profitetur *Sol.* ad Apol. l. d. Et parebit ex Indice. *J.F.R.*

79. Τοιοῦτον] Pleonaſmus, qualis ille *Pauſan.* p. 22. ἐς δὲ τὸ ναὸν, ὃν Παρθενῶνα ὀνομάζουσιν, ἐς τοῦτον ἰσιοῦσι, quem cum aliis ſimil. adfert Doctiſſ. *Maitt.* de Dialect. p. 75. Addo *Diod. Sic.* V. c. 7. poſt med. τῷ δὲ Λιτυερσῇ τὴν Ἰταλίας ἐπιδυομοῦντι, συγκαλέσαντα αὐτὸν — τόπους. *J.F.R.*

ἔστιν ἡ παρασιτικὴ, μήτε δύναμις, σύστημα δέ τι, ἢ ἐκ καταλήψεων γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι διωμολόγηται ἡμῖν σήμερον.

ΤΥΧ. Ὅσον ἐκ τούτου εἰκάζω· ἀλλ' ἐκεῖνο, ὅπως ἢ ἄρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδῷς τῇ παρασιτικῇς. ΠΑΡ. Ὀρθῶς [a] σύγε λέγων. δοκεῖ γὰρ δή μοι οὕτως ἂν μάλιστα διωρίσθαι, παρασιτικὴ ἔστι τέχνη ποτέων, καὶ βρωτέων, καὶ τὰ πρὸς ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ αὐτῆς τὸ ἡδύ. ΤΥΧ. [b] Ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὁρίσασθαι τὴν σεαυτοῦ τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρὸς ἐνίους τῶν φιλοσόφων μάχη σοι περὶ τοῦ τέλους ᾖ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀποχρῆ γε, εἴπερ ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς.

Φανεῖται δὲ οὕτως. ὁ μὲν σοφὸς Ὅμηρος τὸν τοῦ παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος καὶ ζηλωτὸς εἴη μόνος,

Οὐ γάρ ἔγωγέ τι [c] φημὶ τέλος χαριέστερον [d] εἶναι,

inertia est Parasitica, neque facultas, sed corpus quoddam concinnatum e comprehensionibus exercitatis, artem nempe esse, inter nos hodie convenit?

9. TYCH. Quantum ex istis colligo. Verum illud *superest*, ut etiam finitionem nobis bonam reddas Parasiticae. PAR. Recte tu illud postulas. Videtur enim mihi recte ita finiri, *Parasitica est ars esculentorum & poculentorum, atque propter ista dicendorum, finis autem illius voluptas.* TYCH. Pulcherrime definiisse mihi tuam artem videris. Sed illud dispice, ne cum Philosophorum quibusdam pugna tibi sit de fine. PAR. Quin sufficit, modo sit idem finis felicitatis & Parasiticae.

10. Apparebit autem ita. Sapiens enim Homerus admiratus Parasiti vitam, beatam nempe & invidendam esse solam,

Non, inquit, *finis quisquam jucundior exstat*,

Quam

[a] Σύγε] Σὺ *Fl.* [b] Ὑπέρευγε] Sic Edd. Ὑπερεῦ adlevit *Solan.* non addens conjectura an varia lectio sit. [c] Φημὶ] Sic *Homer.* l. d. item P. & *P. Φησὶ* male *Fl. Ald. H.* [d] Εἶναι] Sic *Hom. L. Fl. V2.* & *P.* Ἔμμεναι male cett. *Φησὶ χαριέστερον ἔμμεναι ἄλλο* marg. *A1.*

83. Ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει] Εἰς τοὺς Ἐπικουρείους αἰνίσσεται, οἳ τέλος τῆς ἀγαθῆς τὴν ἡδονὴν ἀπεφήναντο. *R.*

83. Ἀλλ' ἐκεῖνο] Intellige, ἴδε, σκόπει σον. *F.G.*

84. Ὅπως] Sic Noster passim. Vid. *Τιμ.* c. 28. (sed quia alia divisio ibi instituta jam est §. 48. No. 89.) *M. du S.*

85. Σὺ λέγων] Pro λέγων, f. λέγων εἶ. Vid. ad c. 2. *J. F. R.*

88. Ἀκτίων] Ἀκτίων. *Th. M.*

Ἀκτίων] Additum oportuit ἢ πρακτίων. *M. du S.*

Ἀκτίων] Quod *Marcil.* voluit, id jam erat in *P. S. A. J. Fl.* &c. Aliis igitur Edd. usus fuit. *J. F. R.*

98. Οὐ γάρ] Versus Homerici erant corruptissimi. *J. B.*

Οὐ γάρ] Inspecto *Homeri* loco (qui est Odyss. I. 5.) quantum hic turbaverint aut ipse Lucianus aut librarii, apparebit.

Οὐ γάρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι
Ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζωνται ἀοιδοῦ
Ἥμενοι ἑξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
Σίτου καὶ κρειῶν· μέθυ δέ τις ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων
Οἰνοχόος &c.

Hunc Homeri locum respicit *Basilius* de legendis Græcorum libris (*Grot.* Ed. p. 87.) cum ait: ὃ τοίνυν ἐπαινετόμεθα τοὺς ποιητὰς, ὃ λοιδορυμβους, ὃ σκώπτοντας, ἢ ἐρῶντας ἢ μεθύοντας μιμουμένους. οὐχ ὅταν τραπέζῃ πλησθούσῃ καὶ ᾠδαῖς ἀναπαύηται τὸν εὐδαιμονέστατον ἐγκωμιάζωσι. *M. du S.*

Ibid. Τέλος χαριέστερον ἔμμεναι] Sic se restituisse ait *Bourdelotius*, & sic Mss. qui addit ἄλλο, τέλος χαριέστερον ἄλλο. Sed εἶναι retinendum esse constat ex *Hom.* Odyss. I. v. 5. unde haec hausta sunt, unde etiam liquet, in altero mox versu legendum πλήθωσι τράπεζαι, ut & extat in Florentina. *J. G. G.*

99. Εἶναι] *Hom. L. Fl. V2.* & *P.* In reliquis erat ἔμμεναι prave. In P. ut & G. ἔμ— ἄλλο, quod melius, si φησὶ retineatur. *M. du S.*

Εἶναι] Sic legendum pro ἔμμεναι, etiam adscripsit *Guiet.* Item paullo post εὐφροσύνη pro vulgato εὐφροσύνῃ. *J. F. R.*

1. Εὐφροσύνη] Corrupte hic omnes εὐφροσύνῃ. Ego ex Homero ipso emaculavi. *M. du S.*

Ibid. Ἔχῃ κατὰ] Ἔχει κάτα scribendum videtur, pro κατέχῃ. *F. G.*

Ἔχῃ

Quam si laetitiae populum tenor occupet omnem.

——— Si mensa exstructa sit alte

Pane ac carne, merumque cavis crateribus haustum

Circum omnes pincerna ferat, cyathisque ministret.

Et quasi non satis illa admiratus esset, suam ipsius sententiam manifestiorem reddit, bene dicens:

Haec nostro nobis pulcherrima corde videntur:

nihil aliud, quantum dicit, beatum putans, quam parasitari. Ac non vulgari viro illos sermones tribuit, sed Graecorum sapientissimo. Atqui si voluisset Ulysses Stoicum illum finem laudare, poterat ea dicere, cum Philocteten reducit e Lemno, cum vastat Ilium, cum fugientes Graecos retinet, cum Trojam ingreditur, flagellis a se ipso sectus,

1 Ἡ ὅταν [e] εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
— τοῖσι δὲ πλήθωσι τράπεζαι
Σίτου καὶ [f] κρειῶν, μέθυ δ' [g] ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων
5 Οἰνοχόος φορέῃσι, καὶ [h] ἐγχείη δεπάεσσι·
καὶ ὡς οὐκ ἰκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον τ' αὐτῷ γνάμψῃ σπουδῇ φανερωτέραν, εἰῶν λέγων·
10 Τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι,
οὐκ ἄλλου τινὸς ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν, εὐδαίμονα νομίζων. καὶ μὴν οὐδὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ προσετίθεικε τοὺς λόγους, ἀλλὰ
15 τῷ [i] σοφωτάτῳ τῶν [k] Ἑλλήνων. καίτοι γε εἴπερ ἐβούλετο Ὀδυσσεὺς τὸ κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς ἐπαινεῖν τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τὸν Φιλοκτήτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Λήμνου, ὅτε τὸ Ἴλιον ἐξεπόρθησεν, ὅτε [l] τοὺς Ἕλ-
20 ληνας φεύγοντας κατέσχεν, ὅτε εἰς Τροίαν εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν μαστιγώσας, καὶ κακὰ καὶ

Στωϊ-

[e] Εὐφροσύνη] Εὐφροσύνῃ male Edd. omn. [f] Κρειῶν] Κρεῶν Edd. quod corrigendum esse etiam *Gujet.* monuit. [g] Δ' ἐκ] Restitut. ex *Hom.* Ἐκ Edd. omissa praepositione. [h] Ἐγχείῃ] Ἐγχείῃ P. [i] Σοφωτάτῳ] Φιλοσοφωτάτῳ P. [k] Ἑλλήνων] Sic L. P. H. Ὅλων cett. & P. Λόγων Fl. & marg. Al. [l] Τοὺς] Articulo caret Fl.

Ἔχῃ κατὰ] Non plane opus est cum *Gujet.* κάτα per anastrophen scribere; neque sic est in meis *Homeri* Edd. Nam etsi per tmesin pro κατέχῃ accipi queat, tamen non est anastrophe, qualis Odyss. Z. 107. Πασάων δ' ὑπὲρ ἦγε κάρη ἔχει & ἔχω etiam per se interdum signif. *versari, degere*, cujus exempla mox subjiciam; ita ut εὐφροσύνη ἔχει κατὰ δῆμον ad verbum sit: *laetitia versatur apud, per populum.* De ἔχῃ vero in ἄχῃ mutando non adeo repugno; quum lectio inter ἔχῃ & ἴσχει etiam variet in *Homeri* libris Odysseae loco quem *Solanus* indicavit. Ἔχω autem pro *versor, immoror* frequens. *Alciphr.* III. Ep. 20. pr. τρίτον ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἄστει. Idem I. 1. τρίτον ταύτην ἄγχει ὁ χειμὼν ἡμᾶς. *Long. Past.* I. p. 24. Ed. *Jung.* (28. *Moll.*) ἡ δὲ Χλόη — ἐπὶ πολὺν δὴ χρόνον ἔχει πεπονθυῖα τὸ γάλα (male πεπονθυῖα Edit. *Jung.*) Idem IV. 113. περὶ δόξαν ἔχε λαγόνα. *Ael.* XIII. 2. m. ἢ ὁ μὲ περὶ τὸν βαυκαλίωνα ἔχει. Et III. 42. ἢ αἱ μὲ περὶ τοὺς ἵππους ἔχει. Sed ἔχει κατὰ rursus *Hom.* Od. Δ. 491. Οἰνοπέδη μὲν κατὰ γῆρας ἔχει χείρας τε πόδας τε. *Senium enim occupat ad manus pedesque*, ubi ex trajectione structurae patet tmesin esse, qua in aliis verbis etiam utitur mille-lies milliesque; nec tamen ideo κάτα scribi necesse, quia praepos. praecedit casum suum. *J.F.B.*

10. Τοῦτό τί μοι] *Hom.* Odyss. I. vs. 12. *M.du S.*

15. Τῶν Ἑλλήνων] In aliis Codd. τῶν ὅλων. *J.B.*

Ibid. Ἑλλήνων] Unde hanc scripturam habuerit *Parisiensis* editor, incertum. In L. certe reperitur; & omnino proba est. In plerisque Impr. & ipso P. ὅλων. In *Fl.* λόγων. *M.du S.*

18. Ὅτε τὸν Φιλοκτήτην] Atqui haec nullibi, quod quidem commeminerim, narrat *Homerus.* Sed vide *Philostr.* p. 703. & qui ibi in notis memoratur *Hyginus* fab. CII. *M.du S.*

Ibid. Φιλοκτήτην] Est apud *Philostr.* in Heroic. & *Homer.* in catalogo navium. G.C.

19. Ἕλληνας — κατέσχε] *Hom.* Il. Α. Τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐπιτρέπεσκε Θερσίτης. G.C.

Ἕλληνας — κατέσχε] Versus quem *Cognatus* profert, est in Il. Β. 189. Et nihil huc facit. Melius conveniret vers. ejusd. Β. 165. Ubi de Graecorum fuga cohibenda, sermo est. Sed neque hoc magni est momenti. *J.F.R.*

21. Ἑαυτὸν μαστιγώσας] *Hom.* Od. Δ. 244. *M.du S.*

25. Τῇ

Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε τοῦτο τέλος χαριέστερον· ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν Ἐπικουρείων βίῳ γενόμενος αὖθις ἐνδὺς τὴν Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν ἐν ἀργίᾳ τε βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τὴν Ἀτλαντίδος θυγατέρα, καὶ κινεῖν πάσας τὰς λείας κινήσεις, οὐδέποτε εἶπε τοῦτο τὸ τέλος χαριέστερον, ἀλλὰ τὸν τῶν παρασίτων βίον. ἐκαλοῦντο δὲ δαιτυμόνες οἱ συνδεῖπνοι τότε. πῶς οὖν λέγει; πάλιν γὰρ ἄξιον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐπῶν· οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ὁ ἀκοῦσαι αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων·

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἑξείης, καὶ·

Παραπλήθουσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρεῶν.

Ὅτε μὲν Ἐπίκουρος σφόδρα ἀναισχύντως ὑφελόμενος τὸ τοῦ παρασιτικῆς τέλος, τὸ κατ' αὐτὸν εὐδαιμονίας, τέλος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμά ἐστι, καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει τὸ ἡδύ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, οὕτω μάθοις ἄν. ἐγωγε ἡγοῦμαι τὸ ἡδὺ πρῶτον μὲν τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμπεπλῆσθαι. τούτων τοίνυν ὁ μὲν σοφὸς

malosque & Stoicos indutus pannos. Verum eo tempore non dixit hunc *jucundiorem finem*. Quin etiam in Epicureorum vivendi ratione constitutus rursus apud Calypsonem, cum liceret ipsi in otio vivere, & luxuriari, & Atlantis filiam subigere, & mollibus omnibus moveri motibus, nunquam hunc dixit *finem jucundiorem*, sed vitam Parasitorum. Vocabantur autem eo tempore Parasiti *convivae*. Quomodo igitur dicit? Rursus enim versus ipsos memorare operae pretium est: neque enim satis intelligere licet, nisi saepius recitentur,

Convivaeque sedent deinceps. Et:

Mensa exstructa sit alte Pane & carne.

11. Atque Epicurus valde impudenter suffuratus Parasiticae finem, felicitatis, quam ipse statuit, finem facit. Hoc autem esse furtum, neque curae esse voluptatem Epicuro, sed Parasito, sic discas. Equidem arbitror, voluptatem primo quidem inesse in corporis a molestia vacuitate: deinde in eo, si neque anima tumultus vel perturbationis plena sit. Utrumque horum con-

---

a Λείας] Τελείας marg. A1. & L. Nil mut. Edd. b Ἀκοῦσαι] Constans lectio. c Παραπλήθουσι] Παραπλήθουσι Fl. d Κρεῶν] Sic etiam Fl. Fr. J. P. e Αὐτὸν] Αὐτῶν Fl.

39. Καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει] Σημειοῦ λέξιν σύνταξιν. ὅμοιον *τῷ. μελήσουσι δέ μοι ἔπποι. οὐθείς γάρ, ἐγὼ γνώμῃ συνήγαγε τοῦτο, ἢ ἀντὶ τοῦ παρῆκται, σπουδῆς ἐξίστασι. V.

* Τῷ μελήσουσι δέ μοι ἔπποι] Hom. Il. E. 228. μελήσουσι δ' ἐμοί. Sed Eustath. idem cum Scholiasta repperit. M. du S. qui pro τῷ etiam τὸ dederat; sed quia vulgata satis sana; nec auctoritatem indicat, non sum obsecutus, etsi bis ter ante obtemperavi etiam non monenti, unde emendationem hausserit, & mox etiam duce eodem ἢ in Edd. absens ante ἀντὶ inserui. J. F. R.

25. Τῇ Καλυψοῖ] Hom. Od. E. 14. & passim. J. F. R.

28. Λείας] Τέλειας, L. M. du S.

32. Οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκοῦσαι αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων] Verto: *fieri enim non potest, ut eos* (versus) *PERCIPIAMUS, si non saepius dicantur.* Interpres habebat: *quos nisi saepe referantur, audire non possumus.* Verum τὸ ἀκοῦσαι hic non est audire, sed intelligere & percipere. H. V.

Ibid. Ἀκοῦσαι αὐτῶν μὴ πολλάκις λεγομένων] Id est, *repetiti placent.* F. G.

Ἀκοῦσαι] Hic *intelligere* est; quo sensu in N. T. usurpatur; nove. Nisi forte corruptus locus est. M. du S.

Ἀκοῦσαι] *Solanus* nove dictum ait, pro *intelligere*, ut in Novo Foedere usurpatur. Cl. *Gesn.* etiam recte vertit *intelligere*. Obsop. *Neque enim ad satietatem AUDIRI possunt, nisi saepius repetantur*: minus commode, minus vere. At ut ἀκοῦσαι *intelligendi* significatu non sit antiquissimum; non tamen est adeo novum, ut singulari Novi Foederis stilo fit tribuendum. Ex *Galeno* enim L. X. id jam protulit *Bud.* in Comm. L. Gr. p. 565. duobus testimoniis, quorum posterius tantum repetam: Ἀπλοῦν δὲ, ait, ὅταν εἴπω, ῥᾴδιόν ἐστι ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἀκοῦσαι σε χρή. Sed ex aliis etiam defendit *Pfochenius* de stilo N. T. ad verba Apostoli 1. *Cor.* XIV. 4. ubi οὐδεὶς γὰρ ἀκούει recte vertitur, *nemo enim intelligit.* Sensus quem *Gujetus* his verbis tribuit, etiam alia multo difficiliore structura est ap. *Liban.* Ep. 31. Τούτων δ' οὐδεὶς, ὅτις οὐκ ἤκουσεν, ὡς ἀκούσαι, quod vertitur: *quorum nemo orationem audivit, quin audire iterum vellet.* Ad verbum autem so-

consequitur Parasitus: at Epicureus neque alterutrum. Qui enim quaerit de figura terrae, de mundis infinitis, de magnitudine solis, ac distantiis, de primis elementis, ac de Diis, sintne an non sint? qui de ipso bonorum fine semper pugnat, & ab aliis dissidet; ille non in humanis modo, sed in mundanis etiam est molestiis. At Parasitus, qui bene habere omnia putet, credatque non meliori haec esse loco posse quam sunt: cum securitate multa & tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellante, edit & dormit supinus, pedibus manibusque remissis, ut Ulysses in rate domum navigans.

ἑκατέρων τυγχάνει· ὁ δὲ Ἐπικούρειος οὐδὲ θατέρου. ὁ μὲν γὰρ ζητῶν περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ ἀποστημάτων, καὶ πρώτων στοιχείων, καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶ, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τέλους ἀεὶ πολεμῶν, καὶ διαφερόμενος πρὸς τινὰς, οὐ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμικαῖς ἐστὶν ὀχλήσεσιν. ὁ δὲ παράσιτος, πάντα καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πεπιστευκὼς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, οὐδενὸς αὐτῷ τοιούτου παρενοχλοῦντος, ἐᾷδει, καὶ κοιμᾶται ὕπτιος, ἀφεικὼς τὰς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς [f] ὅτε [g] χελύας ἐπὶ πλέων οἴκαδε.

12. Quin non hanc solum ob rationem nihil pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob ista. Epicurus enim iste, quicumque demum est, sapiens, aut habet quod edat, aut non habet. Si non habet, tantum abest ut suaviter vivat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Parasitus est, &

Καὶ μὴν οὐχὶ τοῦτα μόνον οὐδὲν προσήκει τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικούρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκεῖνα. ὁ γὰρ Ἐπίκουρος ὅστις ποτέ ἐστιν ὁ σοφὸς, ἤτοι φαγεῖν ἔχει, ἢ οὔ. εἰ μὲν οὐκ ἔχει, οὐχ ὅπως ἡδέως [h] οὐ ζήσει, ἀλλ' οὐδὲ ζήσει· εἰ δὲ ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε παρὰ ἄλλου· εἰ μὲν παρ' ἄλλου τὸ φαγεῖν ἔχοι, παράσιτός ἐστι, καὶ οὐχ

f Ἐπὶ] Ἀπὸ *Solan.* g Σχεδίας] Σχερίας vult *Solan.* h Οὐ ζήσεται] Et sic *Fl.* cum cett.

sonabit: *Horum autem nemo, qui non* (ita) *audierit, ut auditurus.* Quid si igitur ἀκούσεται optandi modo legas? vel ἀκούσαι. *F.F.R.*

34. Δαιτυμόνες] *Hom.* Od. I. 7. *M. du S.*

42. Τὸ δὲ σπουδῆς ἀόχλητον] Cl. *Fens.* ad Dial. *Imag.* posterius verbum iis adnumerat, quae in Lexicis non inveniuntur (quamquam inverse ἀχλόητος edi sit passus, ut ibi vidimus.) Interim verum est, in *Steph. Scap. Bud. Poll. Suid.* & *Hesych.* non reperiri ἀόχλητος. Utitur tamen & *Alciphr.* IV. Ep. 55. p. 410. plane totidem verbis scribens τὸ δὲ σπουδῆς ἀόχλητον, ubi peritissimus *Bergl.* & haec Luciani adfert, & ipsum Epicurum in Epist. ad *Menoeceum* apud *Diog. Laërt.* X. Segm. 127. in simili sententia τὴν τοῦ σώματος ἀοχλησίαν dicentem, & ἀνοχλησίαν *Diog. Laërt.* II. Segm. 87. *F.F.R.*

45. Ὁ δὲ Ἐπικούρειος] Ἐπίκουρος forte. Sic Interpres. *F.G.*

59. Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τὰ Σχερίας] Videtur omnino respicere Od. N. 79. 92. Vox χελύας, quae in libris omnibus nostris extat, irrepsit pro Σχερίας facili sciolorum lapsu, qui etiam ἐπὶ pro ἐπὶ dederunt. Σχερίη autem, aut Σχερίη, nomen est Insulae Phaeacorum; (Od. E. 34. & 35.) unde in Ithacam tandem delatus Ulysses somno illo libero fruitur, divinitus etiam aucto. *M. du S.*

Ibid. Ἐπὶ τὰ σχεδίας] Magna veri similitudine sese commendat conjectura *Solani*: sed quod eam, inducta vulgata, jam in contextum recipi voluit, sine auctoritate librorum, id quidem praematurum esse consilium mihi videtur. Alia res foret, si vulgata lectio ita absurda vel falsa, ut sine ejusmodi conjectura intelligi aut credi non queat. Quum vero & ἐπὶ σχεδίης *Homero* ead. Odyss. crebro usurpetur, & veritati non adversetur, ego nihil mutari passus sum. *F.F.R.*

61. Κατὰ ταῦτα] *Illo modo*, i. e. *sequenti*. *F.G.* Habuimus idem in *Bis Accus.* c. 15. med. *F.F.R.*

65. Οὐχ ὅπως ἡδέως ἂν ζήσει] Forsan quis ἂν ante ζήσεται omitti posse suspicaretur, ut vid. supra *Abdic.* c. 18. No. 47. notata. Sed si in ejusmodi locutionibus ἂν intelligendum relinquitur, quis negaverit ergo & recte id addi interdum, ut *Tox.* c. 26. pr. καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰσχύνῃ. *F.F.R.*

οὐχ ὡς λέγεις. εἰ δὲ πως ἑαυτῷ, οὐχ ἡδέως ζήσει. ΤΥΧ. Πῶς οὐχ ἡδέως; ΠΑΡ. Εἰ ἔχοι τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτῷ, πολλά τοι, ὦ Τυχιάδη, τῷ τοιούτῳ βίῳ ἀκολουθεῖν ἀνάγκη καὶ ἄθρει πόσα. δεῖ τὸ μέλλοντα βιώσεσθαι καθ' ἡδονὴν τὰς ἐπιθυμίας ὀρέξεις ἁπάσας ἀναπλῆσαι. ἢ τί φῂς; ΤΥΧ. Καί μοι δοκεῖ. ΠΑΡ. Οὐκοῦν τῷ μὲ συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο [a] παρέχει. τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδέν, οὐκέτι· ὥστε πένης οὐκ ἂν σοφὸς γένοιτο [b] τῷ τέλει· λέγω δὲ τῷ ἡδέϊ. ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὁ πλούσιος, ὁ τὰ τῆς οὐσίας ἀφθόνως ταῖς ἐπιθυμίαις χορηγῶν, δύναιτο τῷδε ἐφικέσθαι. τί δήποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὰ ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτῷ πολλαῖς περιπίπτειν ἀηδίαις, τοῦτο μὲ τῷ μαγείρῳ κακῶς σκευάσαντι τὸ ὄψον μαχόμενον, [c] ἢ, εἰ μὴ μάχοιτο, φαῦλα τοῦδε τοῦτο ἐδόντα τὰ ὄψα, ἢ τῷ ἡδέϊ ὑστερεῖν· τοῦτο δὲ τῷ οἰκονομοῦντι τὰ τῆς οἰκίας, εἰ μὴ καλῶς οἰκονο-

not, ut ait, *Philosophus*: si vero a se habeat, vivet suaviter. TYCH. Quomodo non suaviter? PAR. Quia si cibum a se habeat, multa sane, Tychiade, hanc vitam consequi necesse est. Et vide quot ac quanta? Oportet eum, qui suaviter vivere velit, cupiditates omnes explere. Aut aliquid *contra* dicis? TYCH. Etiam mihi sic videtur. PAR. Igitur ei qui multa possidet, hoc forte suppeditaverit: illi vero, qui parum aut nihil, non item. Itaque pauper non fiat sapiens, neque ad finem perveniat, dico autem voluptatem. Sed neque dives, de suis opibus copiose ministrans cupiditatibus, poterit ad illum pervenire. Quid ita? quia necesse est, eum qui sua impendat, in multas incidere injucunditates: cui nunc pugnandum sit cum coquo, si male paravit cibum, aut, si non pugnet, mali ab hoc edendi cibi, & voluptate carendum: nunc cum dispensatore rei familiaris, si ma-

a Παρέχει] Forsan πάρεστι. *Pall.* b Τῷ] Deest in *Fl.* c Ἢ εἰ μὴ] Sic *B2. P.* Ἢ μὴ omisso εἰ cett. Εἰ μὴ omisso ἢ L.

76. Οὐκοῦν τῷ μὲ συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει· τῷ δὲ ὀλίγα ἢ μηδὲν οὐκέτι] *Proinde ei, qui multa possidet, hoc fortasse praebet: ei vero qui pauca, nihil amplius.* Mentem Luciani non satis assequutus est qui ita reddidit. Debebat posterius membrum ita reddere: *ei vero qui pauca, & nihil, non ita*, i. e. *hoc non praebet.* *H.V.*

77. Παρέχει] I. e. licet hoc facere. *F.G.* Melius *Viringa*; quare comma post μηδὲν quod in *P.* aberat, etiam addidi, / id quod *Gesnerus* quoque fecerat. *J.F.R.*

86. Ἢ μὴ] Τὸ εἰ hic deesse videtur. *F.G.*

Εἰ] *B2. P.* & *A.* [illegible] & agnoscit L. sed abest ἢ. In reliquis deest εἰ. Iterum ad eandem fabulam, *Mod.* c. 13. *M. du S.*

87. Παρὰ τοῦτο] Forsan τοῦδε τούτου, adscripserat *J.M.G.*

93. Τῷ τέλει] Non attendit ad hanc vocem Interpres. Sic mox c. 30. συμφωνία τὸ ἄριστον ἐν τῷ τέλει. Constituebat enim Epicurus philosophiae suae summam ἐν τῷ τέλει. Sic *Petron.* Satyr.

Ipse pater veri doctus Epicurus in arte
Fussit, & hoc vitam dixit habere telos.

Quo loci mendose faciunt qui in secundo versu reponunt *lusit* pro *jussit*, ut moneo ad emendationem hujus epigrammatis. *J.B.*

95. Ἀπολογούμενῳ] Τῷ δὲ ἀπορίτῳ ὅτε μάγειρος ἐστιν —— ὅτε ἀργύριον ὑπὲρ οὗ ἀπολογούμενῳ ἀχθεσθείη, τῷ πάντα ἔχει. *At vero parasito neque coquus est*, &c. *neque pecuniae pro quibus causam dicere gravetur.* Sic interpres: non bene equidem. Illi dicuntur ἀπολογεῖσθαι, qui se defendunt contra impugnantem. Hic est ἄστοχον. lege ex Mss. ὑπὲρ οὗ ἀπολλυμένων ἀχθεσθείη. *neque pecunia, qua amissa crucietur.* *J.G.G.*

Ἀπολλυμένων] Τῶν ἀπολλύμενῳ, L. unde confirmatur Cl. *Graevii* Emendatio. In Impr. omnibus ἀπολογούμενῳ, insulse. Sed quid isthic loci οἰκείῳ? Ego certe οἰκίαις vel συνοικίαις legendum esse arbitror? *M. du S.*

98. Ἐκεῖνος] Ἐκείνως malim. Et *Solan.* Florentinam etiam ἐκεῖνῳ male habere, *Juntinae* adlóverat. Nam etsi singularis ad Epicurum videtur spectare, illud μόνῳ rectius plurale sibi oppositum habebit; quia si solus immunis est, ceteri omnes debent esse isti malo expositi, & ἂν ἐκείνως tum exponendum, intellecto denuo ἀνάγκη ἀνοχλεῖσθαι, *quibus ipsis* (Epicureis) *perturbari necesse est.* *J.F.R.*

6. Πῶ-

le disfenset, pugnandum. An non ita est? TYCH. Per Jovem, mihi quoque videtur. PAR. Epicuro quidem evenire ista possunt omnia. Itaque nunquam consequetur finem. Sed Parasito neque coquus est, cui irascatur, neque ager, neque dispensator, neque pecuniae, de quibus desperditis gravetur; & habet omnia, ut solus ipse edat ac bibat, earum, quibus iste necessario conflictatur, molestiarum a nulla interpellatus.

13. Verum artem esse Parasiticam, tum ex his, tum ex reliquis satis demonstratum est. Superest ut demonstremus, etiam esse optimam: idque non simpliciter; sed primo quidem, communiter artibus omnibus esse praestantiorem; deinde etiam singulatim unaquaque. Communiter ergo omnibus ita praestat, quod omnis ars necessario adhibet disciplinam, laborem, metum, plagas, quae nemo est quin abominetur. Hanc vero solam, ut videtur, artem discere licet sine labore. Quis enim de coena unquam discessit plorans, ut quosdam de magistris

μοίη, μαχόμεθον. ἢ οὐχ οὕτω; ΤΥΧ. Νὴ Δία κάμοι δοκεῖ. ΠΑΡ. Τῷ μὲν Ἐπικούρῳ πάντα ξυμβαίνειν εἰκὸς, ὥστε οὐδέποτε τεύξεσθαι τοῦ τέλους· τῷ δὲ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν, ᾧ χαλεπήνῃ, οὔτε ἀγρὸς, οὔτε οἰκονόμος, οὔτε ἐργύρια, ὑπὲρ ὧν [d] ἀπολλυμένων ἀχθεσθείη, καὶ πάντα ἔχει, ὥστε αὐτὸν φάγον καὶ πιόντα μόνον οὕτως ἔτι μηδενὸς, ὧν [e] ἐκεῖνος, ἀναγκαίως ἐνοχλεῖσθαι.

Ἀλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, ἐκ τούτων καὶ τῶν ἄλλων ἱκανῶς δέδεικται λοιπὸν, ὅτι καὶ ἀρίστη δεικτέον, καὶ τοῦτο οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν· εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἑκάστης. κοινῇ μὲν οὖν ἁπασῶν οὕτω διαφέρει. πάσης γὰρ τέχνης ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς, ἃ δὴ οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἂν ἀπεύξαιτο. ταύτην δὲ τὴν τέχνην, ὡς ἔοικε, μόνην ἔξεστι μαθεῖν ἄνευ πόνου. τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς [f] ἀπὸ τοῦ διδασκάλου

[d] Ἀπολλυμένων] Restitut. ex G. Τῶν ἀπολλυμένων L. & marg. A1. Ἀπολογουμένων Edd. [e] Ἐκεῖνος] Ἐκείνοις J. L. & marg. A1. Prius cett. [f] Ἀπὸ] Recepi ex J. Va. Ba. & Mſſ. Gr. Ἐκ Edd. cett.

6. Πάσης δὲ τέχνης] Πάσαις δὲ τέχναις legendum videtur. F.G.

Πάσης δὲ τέχνης] Haud male quidem *Gujeti* conjectura habet. At cum non desint exempla genitivi, ubi dativus usitatius locum haberet, nihil muto. *Diod. Sic.* L. 2. c. 28. m. αὐτοῦ κατέχειν θάνατον, ubi & αὐτῷ dicere potuisset. Idem IV. c. 44. τοῦ θνητοῦ καταγνῶναι θάνατον. Sic ἰσχὺς τινί etiam usitatum cum genitivo. Noster supra *Gall.* c. 28. ἴσην ἰσχὺν εἶναι. *Aesop.* F. 2. τοῦτο ἰσχὺς εἶναι λέγεται. *Euang. Joan.* XIX. 36. ἐξὸν δὲ σωτηρίαν αὐτοῦ. Quo loco itidem αὐτῷ idem foret; etsi in loco parallelo *Exod.* XII. 10. de re eadem legatur ἀπ' αὐτοῦ. Construe igitur hic ἀνάγκη πάσης τέχνης. Ita ex *Cic.* I. in Verr. 18. *Insula Deorum sacra*, pro *Diis*, adfert *Jensius* in Lect. Luc. p. 285. addiditque deinde *Justin.* XVIII. 7. *Decimas Herculis ferre.* Et XI. 5. *Duodecim aras Deorum statuit.* Alia hujus generis dedit *Wopkens* in Animadv. ad Arian. inserris Obs. Miscell. Britann. mens. Aug. 1736. p. 210. J.F.R.

10. Ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τοῦ διδασκάλου] Sic recte Mſ. vulgo ἀπὸ τοῦ διδασκάλου. J.G.G.

11. Ἀπὸ τοῦ διδασκάλου] Τίς δὲ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τοῦ διδασκάλου ὁρῶμεν; Mſ. Cl. *Graevii* ἀπὸ τοῦ διδασκάλου. At vulgata lectio videtur multo aptior & elegantior, ut sit ellipsis doctoris alicujus, ubi ἀφαιρεῖσθαι οἱ διδάσκαλοι, puta, σχολῆς, vel διδασκαλείου, ut mox sequitur. Praecipue ubi de scholis ac auditoriis loquuntur, Graeci amant hanc ellipticēs loquendi formam. Sic ἡ διδάσκαλος Noster in *Hermotimo* T. I. cap. 82. f. ἐκ μυστικοῦ φοιτᾶν, in *Amoribus* c. 64. f. Ἐς Πλάτωνος iterum in Hermotimo, & passim. Adde quae ad Tom. I. notavimus. J.J.

Ἀπὸ τοῦ διδασκάλου] Sic praeter Mſ. Gr. Edd. *Ven.* Reliqui vero libri οὐ. Sed Ba. pro διδασκάλου, διδασκαλείου hic habet, prave. M. du S.

Ἀπὸ τοῦ διδασκάλου] Non quidem improbo vulgatum quod Cl. *Jens.* defendit, οὐ pro ἀπὸ, & vel servassem, si tanti esset. Sed consentienti *Solano* ac *Graevio* in ἀπὸ aeque bono, aeque testibus suis firmato, hoc facile dedi ut reciperem. Et si me tertium testem his adjungere licet, ἀπὸ cum illis magis probo; quia οὐ τινὸς ἔρχεσθαι, quando τινὸς intelligitur, amat sine articulo poni, ut *Aristoph.* Plut. 84. οὐ Πειραιῶς ἦλθ' ἔχουσι & simil. quae cum praepos. οὐ juncta, ipse adtulit *Jensius*. J.F.R.

λων ὁρῶμεν; τίς δ' ὅτι δεῖπνον ἀπιὼν, ὄφθη σκυθρωπὸς, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες; ἀλλ' ὁ μὲν παράσιτος ἑκὼν αὐτὸς ὅτι δεῖπνον ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες, μισοῦσιν αὐτὰς, ὥστε ἔνιοι [a] δι' αὐτὰς ἀποδιδράσκουσι. τί δὲ οὐ καὶκεῖνο ἐννοῆσαί σε δεῖ, ὅτι καὶ τοὺς ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας, οἱ πατέρες καὶ μητέρες τούτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν καὶ τὸ παράσιτον; Καλῶς, νὴ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, δότε αὐτῷ φαγεῖν· ὃν δὲ ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ δότε. οὕτω τὸ πρᾶγμα καὶ ἔντιμον, καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνεται.

Καὶ μὴν αἱ ἄλλαι τέχναι [b] τὸ ὕστερον τοῦτο ἔχουσι μετὰ τὸ μαθεῖν, καὶ τοὺς καρποὺς ἡδέως ἀπολαμβάνουσι. [c] πολλὴ γὰρ καὶ ὁρθίως οἴμος ἐς [d] αὐτό. ἡ δὲ παρασιτικὴ μόνη τῶν ἄλλων εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ [e] τῷ μανθάνειν, καὶ ἅμα τε ἄρχεται, καὶ ἐν τῷ τέλει ἐστίν. αἱ μυῖται τῶν ἄλλων τεχνῶν εἰ τινὲς, ἀλλὰ πᾶσαι ὅτι μόνην τὴν τροφὴν γεγόνασιν· ὁ δὲ παράσιτος εὐθὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα [f] τῇ ἀρχῇ τῆς

videmus? Quis vero ad coenam iens virus est triſtis, ut qui ſcholas frequentant? Quin Paraſitus ſponte ſua ipſe ad coenam venit, artis cupidiſſimus: qui vero artes diſcunt alias, odio eas habent, adeo ut quidam propter eas aufugiant. Quid vero? nonne illud etiam cogitandum eſt, quod illis in artibus proficientes his maxime rebus patres matresque munerantur, quibus Paraſitum quotidie, *Pulchre per Jovem*, inquiunt, *ſcripſit puer; date illi cibum: non recte ſcripſit; ne date.* Adeo ea res & ad honorem gravis & ad poenam videtur.

14. Verum aliae artes poſtremum hoc habent poſt diſciplinam, & hunc fructum lubenter reſipiunt: multa enim & ardua ad illum via eſt. Paraſitica vero ſola reliquarum, ſtatim ipſo diſciplinae tempore ſua arte fruitur; & ſimul, dum incipit, finem etiam ſuum conſequitur. Ac non quaedam reliquarum artium, ſed univerſae ad ſola alimenta *paranda* natae ſunt: Paraſitus autem ſtatim cum incipit artem, alimenta habet. An-

a Δι' αὐτὰς] Sic eſſe in omnibus Edd. notat *M. du S.* b Τὸ] Delet artic. *Pell.* c Πολλὴ] Sic *Fl. J. Ald. A. Fr. S.* Πολλαὶ *P. H. B1. & 2.* d Αὐτὸ] Sic *J. Fr. Ald. H. P.* Αὐτοὺς *Fl. S. B1. & 2.* e Τῷ] Sic *B1. & 2. B. P.* recte. Τὸ male *J. Fl. S.* &c. f Τῇ] Bene *P. B2.* & G. Τὸ rurſus male Edd. cett.

16. Οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες] Τοὺς βαναύσους λέγω τέχνας· καὶ γὰρ αὗται πορισμοῦ χάριν βίᾳ τοῖς κακίστοις μοῦσαν μαστιζόμενοι. *V.*

13. Εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες] Conf. T. I. *Somn.* ſub init. *M. du S.*

29. Πολλὴ] Conſulto mutavit textum *Heſiodi*, qui ita habet Ἔργ. 290. μακρὸς . . . ἐπ' αὐτήν. In P. *Fl.* Ed. & *S.* αὐτοὺς, in reliquis αὐτό. *M. du S.*

Πολλὴ — αὐτὸ] Notarat *Solanus* noſter ſolam *Paſſ.* quae male πολλοὶ haberet. Sed & alias ſic habere vidi, ideoque in variantt. diſtinxi; ſed melioribus parui. Interim & πολλὴ male forſan ab Interprett. cum οἶμος conjunctum, dum reddunt *multa eſt via*, ad quod *Fl.* aliaeque anſam videntur dediſſe, comma poſt γὰρ omittentes. At cum οἶμος maſculinum ſit, πολλὴ, (ſi proba eſt lectio, & non πολλὸς poëtice pro πολὺς, reſcribendum) forſan ad τίχθω referendum. *Heſiod.* ab *Solano* indicatus habet μακρὸς δὲ ἑκὼν ὁδὸς οἶμος ἐπ' αὐτήν, quod etſi Lucianus mutavit, malim tamen utrumque adjectivum ad viam referre, ut *longa* & *ardua* dicatur. Verum iſthoc ipſum voluit Cl. *Geſn.* aeque ac priores Interprett. & ὁδὸς poſt πολλὴ intellexere, ellipſi ſatis per ſe uſitata, qua tamen carere poſſemus, ſi adjectiv. ad ſequens οἶμος aptemus; nam quid opus aliud *viae* vocabulum intelligi, ubi aliud *viam* itidem ſignificans jam additur? Si differentia inter ὁδὸς & οἶμος eſſet tanta, ut prius *itineris ſpatium*, alterum *difficultatem ejus* tantum indicaret, vel elegantiſſimam adgnoſcerem hic ellipſin. Αὐτὰ vero recte ad totum negotium pertinet; nam ſi πολλαὶ legas, ſcil. καμπαὶ, belle quidem αὐτοὺς eodem referri videtur; ſed hoc ipſum fefellit ſcribas, qui πολλαὶ cum dediſſent, etiam αὐτοὺς refingere debuere. At fal-

Annon cogitas agrum coli ab agricola non agriculturae causſa ; & ſtruere fabrum domos non ſtruendi causſa : Sed Paraſitus nihil ſequitur aliud ; verum idem & opus ipſius eſt , & illud , cujus causſa ſuſcipitur ?

15. Etiam reliqua nemo eſt qui neſciat : ut , qui in reliquis artibus elaborant , reliquo tempore aerumnabili labore fungi , unum autem aut duo ſolos in menſe dies feſtos habere ; ipſasque civitates , alios annuos , alios autem menſtruos dies feſtos obire , ac tum exhilarari dici : Paraſitum vero triginta menſis dies feſtos agere. Omnes enim Deorum eſſe illi videntur.

16. Porro qui in reliquis artibus recte verſari volunt , ii pauco cibo & potu pauco utuntur , aegrotorum inſtar , qui enim copioſo potu aut cibo gaudeat , ille non dicerit facile.

17. Et reliquae artes ſine inſtrumentis nullo modo miniſtrare poſſunt artifici : neque enim tibia canere licet ſine tibia , neque pſallere ſine lyra , neque ſine equo equitare. Haec vero ita commoda , ita non

τέχνης. ἢ οὐκ ἐνοεῖς ὅτι ὁ μὲν γεωργὸς γεωργεῖ, ἕνεκα τοῦ γεωργεῖν, καὶ ὁ τέκτων τεκταίνει, ἕνεκα τοῦ τεκταίνειν· ὁ δὲ παράσιτος παρέδρευσε, οὐχ ἕτερον μέντοι δήπου, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ καὶ ἔργον ἐστὶν αὐτοῦ, καὶ ἕνεκα γίγνεται;

Καὶ μὴν ἐκεῖνά γε εὐδεὶς ἔστιν ὅστις οὐκ οἶδεν, ὅτι οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τὸ μὲν ἄλλον χρόνον ταλαιπωροῦσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας τοῦ μηνὸς ἡμέρας ἱερὰς ἄγουσι. καὶ αἱ πόλεις δὲ, τὰς μὲν δὶ ἔτους, τὰς δὲ ἐμμήνους ἑορτὰς διατελοῦσι, καὶ εὐφραίνεσθαι λέγονται τότε. ὁ δὲ παράσιτος τοῦ μηνὸς τὰς τριάκοντ' ἡμέρας ἱερὰς ἄγειν πᾶσαι γὰρ δοκοῦσιν αὐτῷ εἶναι τῶν θεῶν.

Ἔτι οἱ μὲν βυλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας καλορθοῦν, ὀλιγοσιτίαις καὶ ὀλιγοποσίαις χρῶνται, καθάπερ οἱ νοσοῦντες. πολυποσίαις δὲ καὶ πολυσιτίαις οὐκ ἔστιν εὐφραινόμενον μανθάνειν.

Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χωρὶς ὀργάνων εὐδαμῶς τῷ κεκλημένῳ ὑπηρετεῖν δύναται· οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἔνι χωρὶς αὐλῶν, οὔτε ψάλλειν ἄνευ λύρας, οὔτε ἱππεύειν χωρὶς ἵππου· ἡ αὕτη δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ καὶ ἡ βαρεῖα τῷ

8 Αὕτη] Αὐτὴ Edd. priores.

falſa tum prodit ſententia. *J.F.R.*

30. Καὶ ἄρδιον οἶμαι] *Heſiod.* 1. Oper. *J.B.*

31. Εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης τὸ αὐτῷ τὸ μανθάνειν] Sic corruperunt poſteriores ſanum & ſincerum priorum editionum, τὸ αὐτῷ τοῦ μανθάνειν. Paullo poſt iterum τῷ degeneravit in τὸ [ἅμα τὸ ἄρξασθαι] ut jam vidit & monuit Cl. *Graevius*. *J.J.*

32. Τῷ] Ita *B2.* & *P.* Reliquae τὸ, ptave. *M. duS.*

33. Ἐν τῷ τίλαι ἰσίν] *Obſop.* reddiderat : *quantocyus in quaeſtu eſt*. Haud ita male ad ſenſum ; ludit enim in duplici ſenſu vocab. τίλαι. *J.F.R.*

36. Ἅμα τὸ ἄρξασθαι] Sine dubio quoque ſcribendum ὁ δὲ παράσιτος εὐθὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τοῦ ἄρξασθαι τῆς τέχνης. *At paraſitus ſimul atque artem orſus eſt , victum habet.* ἅμα τῷ ἄρξασθαι eſt τὴν τῷ ἄρξασθαι, vel σὺν τῇ ἀρχῇ edit. male. ἅμα τὸ ἄρξασθαι. *J.G.G.*

46. Μίαν δὲ ἢ δύο μόνας] Diſce hinc quanto ſapientius a Judaeis & Chriſtianis , ſeu potius a Deo ipſo, feriae ſancte & caſte colendae imperentur. Duo autem illi apud Graecos dies feſti , primus erant & ſeptimus, de quo poſteriore alibi nos. *M. duS.*

54. Πολυποσίαις δὲ — οὐκ ἔστιν εὐφρ. μανθ.] Prope ad ſynchyſin accedit haec conſtructio ita inſtituenda : εὐφραινόμενον πολυποσίαις οὐκ ἔστι μανθάνειν. Belle tamen ſe res habet ; nam vel majorem habuimus *Imag.* c. 4. pr. Ἀλλὰ ὁ τῶν μύθων, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Mollior , non tamen priori abſimilis verborum trajectio eſt ap. *Callim.* Hymn. I. vſ. 10. Ἐν δὲ σε Παφίαν Ῥείη τέκεν. *Long. Paſt.* III. p. 110. Ἐκ γάρ μοι χαρῶν τὸν εἰκοσιν ἔνα τὸν κάλλιστον αὐτὸς ἐπέστη. Adde nonnulla alia in *Syntax. Aretaei*, ejus Oper. adjuncta, p. 359. Sed Latini , ſi non iisdem plane , aliis tamen συγχύσεσι vel frequentioribus & intricatioribus delectantur, quod praeter *Bentlium* & *Rutgerſ.* ad Horat. compluribus in locis egit Rev. *Th. Hopkens* in Lect. Tullian. *J.F.R.*

61. Αὕτη δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ , &c.] Non αὐτὴ, ſed αὕτη legendum ; id quod manifeſtum ex antitheſi, quam facit Paraſitus. Oſtenſurus nempe, Paraſiticam praeſtare aliis artibus. *Aliae quidem* , inquit , *artes ſine inſtrumentis nequiquam domino ſuo inſervire queunt; neque enim fieri poteſt, ut quis ſit tibicen ſine tibiis; fi-*

τῷ τεχνίτῃ, ἂν τὰ χρὴ ὑπάρχῃ μηδὲν ἔχοντι ὅπλον [a] χρῆσθαι αὐτῇ.

gravis artifici, ut etiam nihil armorum habens uti ea possit.

Καὶ, ὡς ἔοικε, τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνομεν μισθὸν διδόντες, ταύτην δὲ λαμβάνοντες.

18. Et, quod nec iniquum est, alias artes discimus mercede data; hanc accepta.

Ἔτι τοίνυν τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκαλοί τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς οὐδείς, ἀλλ' ὥσπερ ἡ ποιητικὴ, κατὰ [b] Σωκράτην, καὶ αὕτη τινὶ μοίρᾳ παραγίγνεται.

19. Insuper aliarum artium quidam sunt magistri; Parasiticae autem nullus: sed quemadmodum poëtica, auctore Socrate, ita haec divina sorte contingit.

Κἀκεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας οὐδεύοντες, ἢ πλέοντες, οὐ δυνάμεθα μετιέναι· ταύτῃ δὲ ἔστι χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ πλέοντι.

20. Etiam illud mihi considera, quod reliquas artes qui iter faciunt aut navigant, exercere non possunt; hac in via etiam & navigranti licet uti.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Καὶ μήτοι γε, ὦ Τυχιάδη, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, [c] αὕτη δὲ οὐδεμιᾶς ἑτέρας. ΤΥΧ. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκοῦσι; ΠΑΡ. Πῶς γὰρ οὔ; ΤΥΧ. Πῶς οὖν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, οὐκ ἀδικεῖ μόνος; ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν.

21. TYCH. Utique. PAR. Verum etiam, Tychiade, videntur hanc appetere artes aliae, haec alterius non item. TYCH. Quid vero? nonne qui aliena sumunt injuste agere tibi videntur? PAR. Quidni? TYCH. Quomodo igitur Parasitus, sumens aliena, solus non injuste agit? PAR. Non habeo quod dicam.

Καὶ μὴν τῆς ἄλλων τεχνῶν αἱ ἀρχαὶ φαῦλαί τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γενναία τις. τὸ γοῦν θρυλλούμενον τοῦτο τῆς φιλίας ὄνομα, οὐκ ἄλλο τι εὕροις, ἢ ἀρχὴν παρασιτικῆς. ΤΥΧ. Πῶς λέγεις; ΠΑΡ. Ὅτι οὐδεὶς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνῶτα ἄνθρωπον, ἀλλ' οὐδὲ συνήθη μέτριως, ἐπὶ δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ [d] δεῖ πρότερον, οἶμαι, τοῦτον γενέσθαι φίλον, ἵνα κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τοῦ

22. Verum aliarum artium prava quaedam ac vilia sunt initia: Parasiticae vero origo plane generosa. Illud enim tritum amicitiae nomen non aliud invenies, quam Parasiticae initium. TYCH. Quid ita? PAR. Quia nemo inimicum aut ignotum hominem, sed neque mediocriter familiarem ad coenam vocat: sed oportet, puto, hunc prius amicum fieri, ut particeps fiat libationum & mensae, & artis hujus mysterio-

a Χρῆσθαι] Χρῆσθ Fl. b Σωκράτην] Σωκράτη Fl. c Αὕτη] Nil mut. Edd. d Δεῖ] Δὴ male Fl.

dicinem agat sine lyra, equitet sine equo. Haec vero (Parasitica) ita bona est, nec artifici molesta, ut quis nihil aliud habens, ea ipsa pro instrumento uti possit. Ita quoque pag. sequenti scribendum, εἰ μὲ ἄλλαι τέχναι, δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν. αὕτη δὲ οὐδεμιᾶς ἑτέρας. non, ut vulgo, αὐτή. *J. J.*

Αὕτη] Cl. *Jensii* Emendatio. *M. du S.*

Αὕτη] Sic mox recte §. 19. κατὰ Σωκράτην, pro αὐτῆ. quare nullus dubitavi monentibus *Jensio* & *Solano* parere. *J. F. R.*

69. Κατὰ Σωκράτην] *Plat.* Ione 145. B. C. D. *M. du S.*

Ibid. Σωκράτην] Ut *Fl.* hic Σωκράτη, ita eadem supra *Asin. Gall.* 3. vs. 90. atque alibi non infrequenter. Sed cum plurimae e addant hic & alibi, & perinde fit, nihil mutari. *Ding. Laert.* Σωκράτη praefert, T. I. L. 2. p. 106. 113. 114. 117. &c. Sed *Aristophanem* p. 103. & T. II. p. 585. &c. Σωκράτην etiam ibid. p. 586. *J. F. R.*

77. Αὕτη δὲ] Ut supra c. 17. αὐτὴ in αὕτη mutavimus, ita & hic dixeris faciendum. Sed quia ταύτης jam proxime praecessit, non male hic αὐτὴ sequitur, ut sit, *ipsa vero*; nec opus credo bis *haec* dici. *J. F. R.*

78. Τί

riorum. Ego ergo saepe audivi dicentes, Qualis autem hic sit amicus, qui neque comedit neque bibit nobiscum, ut qui putarent videlicet solum, qui una bibat atque cibum capiat, fidelem amicum.

23. Hanc vero maxime regiam esse artium etiam hinc non minimum intelligas. Reliquas artes enim non cum molestia tantum & sudore exercent, sed, per Jovem, sedentes atque stantes, nempe velut servi artium: at Parasitus suam artem tractat accumbens velut rex.

24. Illa enim quid dicere attinet de illius felicitate, quod solus, ut docti Homeri verbis utar, nec plantat manibus plantam, nec arat; sed sine semine & aratro depascitur omnia.

25. Porro Rhetorem & Geometram & fabrum nihil prohibet artem exercere suam, etsi malus sit vel stultus: parasitari autem nemo potest, qui vel stultus sit, vel malus. TYCH. Vah quantam rem ostendis esse Parasiticam! Itaque ipse mihi velle videor Parasitus fieri, pro eo, qui sum.

26. PAR. Quantum ergo communiter omnibus praestet *artibus*, ostendisse mihi videor. Age vero etiam, quantum singulatim unaquaque sit praestantior, consideremus. Ac sellulariis quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, & potius illius, qui destruere dignitatem artis velit.

τέχνης ταύτης μυστήριον. ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσά τινων λεγόντων, πολλαπὸς δ' ἐστὸς ὁ φίλος, ὅστις ὁ βέβρακεν οὐδὲ πέπωκε μεθ' ἡμῶν; ὡς δηλονότι τὸ συμπίνοντα καὶ συνεσθίοντα μόνον αὐτὸν ἡγουμένων φίλον.

Ὅτι γε μὴν ἡ βασιλικωτάτη τῶν τεχνῶν ἐστιν αὕτη, μάθοις ἂν κἀκ τῶνδε οὐχ ἥκιστα. τὰς μὲν γὰρ λοιπὰς τέχνας οὐ μόνον [e] κακοπαθοῦντες, καὶ ἱδρῶντες, ἀλλὰ, νὴ Δία, καθήμενοι καὶ ἑστῶτες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλει δοῦλοι τῶν τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος μεταχειρίζεται τὴν αὑτοῦ τέχνην, ὡς βασιλεὺς κατακείμενος.

Ἐκεῖνα μὲν γὰρ τί δεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐδαιμονίας αὐτοῦ, ὅτι δὴ μόνος καὶ τῶν σοφῶν Ὁμήρου ὅστε φυτεύει χερσὶ φυτὸν, ὅστε ἀρόει, ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ τὰ [f] ἀνήροτα πάντα νέμεται.

Καὶ μὴν ῥήτορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλκέα οὐδὲν κωλύει τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἐργάζεσθαι, ἐάν τε πονηρὸς, ἐάν τε καὶ μωρὸς ᾖ, παρασιτεῖν δὲ οὐδεὶς δύναται ἢ μωρὸς ὢν, ἢ πονηρός. ΤΥΧ. Παπαῖ. οἷον χρῆμα ἀποφαίνῃ τὴν παρασιτικήν· ὥστε καὶ αὐτὸς ἤδη βέλτιόν μοι δοκῶ ποιεῖν εἶναι ἀντὶ τούτου ὃς εἰμι.

ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων ἀμείνω φέρει, δεδεῖχθαί μοι δοκῶ. φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἑκάστης ἀμείνω φέρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσοις τέχναις παραβάλλειν αὐτὸν, ἀνόητόν ἐστι· καὶ μᾶλλόν πως καθαιρεῖ τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε μὴ

[e] Κακοπαθοῦντες] Κακοπαθοῦντες H2. Correxerat *Gesn.* Et recte *κακοπ.* cett. [f] Ἀνήροτα] Recte B1. & 2. P. S. Ἀνήρωτα male *J. Fl. Fr. Ald. H.* utraque.

78. Τί δὴ οὐχ οἱ τὰς] Vitiosum habetur ab Rhetoribus nimis multa monosyllaba conjungere. At statim vel sex sequuntur. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum & plura monosyll. jungere. Sic Noster mox c. 28. καὶ μὴν ἐς τὰς μ, ubi plura dabo, quia ibi necessitas quaedam in haec inquirere. *Aesop.* Fab. 149. vel septem jungit, δυναστεύσῃς μοι πῶς, εἰ δὲ μὴ, τί σοὶ ἔσται. *J. F. R.*

81. Ἀλλότρια] *Athen.* lib. 2. In quo multa sunt hujus Dialogi. *J. B.*

83. Καὶ μὴν] Ante haec verba, incipit loqui Parasitus. Aliud tamen sequutus est Interpres. *J. B.*

2. Κακοπαθοῦντες] De molesto ac duro labore translatum. Ita de opere rustico *Diod. Sic.* IV. c. 20. f. De pugnantibus Gallis *Aelian.* 2. 28. *J. F. R.*

ΠΑΡ. Ἀνήροτα] Ante B. omnes Edd. ἀνήρωτα, corrupte. Vid. *Homer.* Od. I. 108. *M. du S.*

28. Τὴν

μὴν τ μεγίστων ϗ καλλίστων τεχνῶν ἀφ-
φέρει, δεικτέον. ὁμολόγηϲ γὰρ δὴ πρὸϲ
πάντων, τιμή τε ῥητορικὴν, καὶ [a] ἡ φιλο-
ϲοφίαν, ὡϲ ἀφ' γενναιότηϲα ϗ ὀπτῆμας
[b] ἀποφαίνοιϲαί τινες. ἐπειδὰν γὰρ ϗ τούτων
ἀποδείξαιμι ἡ παραϲιτικὴν πολὺ κρατοῦ-
ϲαν, ϲχολῇ δηλονότι τ ἄλλων τεχνῶν δόξῃ
προφερεϲτάτη, καθάπερ ἡ Ναυϲικάα τ θε-
ραπαινίδων.

Κοινῇ μὲν οὖν ἀμφοῖν ἀφαιρεῖ, ϗ τ ῥητορι-
κῆϲ, ϗ τ φιλοϲοφίαϲ, πρῶτον μὲν ἡ τ
ὑπόϲταϲιν. ἡ μὲν γὰρ ὑφέϲτηκεν, αἱ δὲ [c] οὔ.
οὔτε γὰρ ϗ ἡ ῥητορικὴν ἕν τι ϗ τὸ αὐτὸ νομί-
ζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τἀναν-
τίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλ-
λοι δὲ ἄλλο τι. ὁμοίωϲ δὲ ϗ τ φιλοϲοφίαν
οὐ τὰ αὐτὰ, ϗ ὡϲαύτωϲ ἔχουϲιν. ἑτέρωϲ
μὲν γὰρ Ἐπικούρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν,

Sed quantum maximis pulcherrimisque praeſtet artibus, oſtendendum. In confeſſo eſt enim apud omnes, Rhetoricam & Philoſophiam *eſſe principes*: quas propter praeſtantiam etiam ſcientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potiorem eſſe Paraſiticam oſtendero; ſine dubio nimirum reliquarum quoque artium princeps, ut inter famulas Nauſicaa, videbitur.

27. Ergo communiter quidem ambabus praeſtat, & Rhetorica & Philoſophia, primo ob id ipſum, quod in rerum natura adeſt: nam de hac conſtat; de iſtis non item. Neque enim Rhetoricen quoque unum idemque putamus *omnes*: ſed quidam artem; alii contra ea inertiam; alii vero maleficium; alii aliud. Similiter vero Philoſophiam, quae eodem ſe modo atque aequaliter habet, *non idem putamus omnes*: aliter enim ſe res habere videntur Epicuro, ali-

a Τὴν φιλοϲοφίαν] Articulum omittit *Fl.* b Ἀποφαίνουϲι] Ἀποφαίνυϲι *Fl.* c Οὔ] Male omiſſum in *Fl.*

31. Πολὺ κρατοῦϲαν] Ἀντὶ τοῦ κρειττῶν ϵ ἀφῃρημένηϲ. *G.*

32. Σχολῇ δῆλον] Σημειοῦ δὲ τὸν σύνταξιν, ἀντὶ γὰρ τοῦ κρειττῶν ἢ ἀφῃρημένηϲ κεῖται. *V.*

28. Τήν τε ῥητορικὴν, ϗ τὴν φιλοϲοφίαν, ὡϲ διὰ γενναιότηϲα] Τήν τε ῥητορικὴν ϵ τὴν φιλοϲοφίαν μεγίϲαϲ τε ϵ καλλίϲαϲ οὔϲαϲ, ὡϲ διὰ γ. Sic paulo ante, ὅτι γε μὲν τ μεγίϲων ϵ καλλίϲων τεχνῶν ἀφῃρῆϲθαι. *Th. M.*

33. Ναυϲικάα] *Homer.* Odyſſ. Z. 101. *M. du S.*

36. Κατὰ τὴν ὑπόϲταϲιν] Erat cum hoc nomine certam & conſtantem rationem intelligi putarem; nec deerat, unde illam firmarem ſententiam. Sed toto hoc loco, & his quae ſequuntur, diligentius iterum conſideratis, apparebat mihi, ſumendum eſſe nomen ea ipſa notione, quae ſolennis quaſi & propria eſt, quae ὕπαρξιν notat ſ. eam quam recentiores ſcholae *exiſtentiam* dicere ſolent, *ſubſtantiam* aliquoties vocavit *Fabius*: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Vid. de hac ὑποϲτάϲεωϲ notione *Sextus Empir. Matth.* VIII, 186. & ibi *Fabric.* *J. M. G.*

50. Τεκμαίρεϲθαι] *Unde fit ut nihil praeter opinionem conjecturamque ſuperſit.* Hanc ego tandem ex obſcuris hiſce verbis ſenſum erui, qui ſolus mihi genuinus videtur. *M. du S.*

Ibid. Ἀρχὴν γάρ φημι] Perperam ſane in hoc ſcriptore verſa eſt dictio, ἀρχὴν, vel τὴν ἀρχήν. Neque enim *principio*, ut vertunt, nec *principium*, ut pag. ſeq. [ἀπόδειξιϲ μεγίϲη τῷ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο] notat, ſed *omnino*, *proꝛſus*. Tanaq. quoque *Fabrum* male in Timone [εἰδὲ τὴν ἀρχὴν ἐῶμεν αὐτούϲ] male vertiſſe *primo congreſſu*, accurate obſervat Cl. *Gronovius* ad Tom. I. pag. 1010. edit. Amſt. (i. e. in *Tim.* circiter med.) Ad eamdem dictionem, quamvis vulgatam, adhaeſit quoque *Politianus*; dum in Miſcellaneis cap. 56. locum hunc *Pauſaniae* in Boeoticis, de tauris apud Aethiopas, Ὅτι σφίσιν ἐπ' ἄκρα τῇ ῥινὶ, τὸ ἐκάτερα κέρας ϗ ἄλλο ὑπὲρ αὐτὸ ὀλίγα, ἐπὶ δὲ τ κεφαλῆϲ οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐϲτιν, vertit, *Quoniam illis in ſumma nare ſingulis unicum cornu, tum aliud ſupra non magnum, verum in capite, ne initio quidem cornua.* Ridiculum proꝛſus, οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐϲτι vertere, *ne initio quidem cornua* ſunt. Nihil aliud Pauſanias, niſi ſimpliciter vult, tauris illis in capite omnino non fuiſſe cornua. *J. J.*

Ἀρχὴν γάρ] Quoties hoc monebimus? De ſcopulo hoc Interpretum vid. ad I. *Ver. Hiſt.* c. 4. Et Cl. *Hemſt.* ad *Nigr.* §. 26. T. I. p. 66. Et mox c. 29. μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο. *J. F. R.*

52. Ἐπεὶ τί] Lege ἐπεί τοι. F. G. Cl. *Geſnerus* ſenſum adjuvit, ſignum interrogandi poſt πῶϲ ponens; quod ſcil. faciendum, ſi vulgatam retineas. At non male conjecit *Guietus*; quare notam interrogandi novam non adjeci Graecis; ſed quae in fine periodi aderat, ſervavi. *J. F. R.*

61. Καὶ μὴν τὰϲ μὲ ἄλλαϲ τέχναϲ, εἰ καί τι κατὰ τού-
τουϲ ἀσύμφωνοϲ ὢν, ϗ παράλογόϲ τιϲ συγγράμμαϲ ἀξιώϲειϵ,
ὅτι μίαϲ τι δυοῖν, ϗ αἱ καλλιόνεϲ αὐτῶν οὐκ οἶδ' ὅπ-
ωϲ

aliter vero Stoicis, aliter Academicis, aliter denique Peripateticis; simpliciterque aliam alius putat esse Philosophiam: atque in hunc certe diem neque in eadem sententia iidem manent, neque ars illorum una esse videtur. Ex quibus nempe conjicere licet reliqua. Neque enim omnino artem esse dico, quam ne esse quidem certum sit. Nam quid tandem? Arithmetica una est & eadem; & bis duo apud nos pariter & apud Persas, quatuor sunt; & convenit de his inter Graecos pariter & Barbaros: Philosophias vero multas ac diversas videmus; & neque principia omnium neque fines consentire. TYCH. Vera dicis. Nam unam quidem Philosophiam dicunt; ipsi vero illas faciunt multas.

ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆ Στοᾶς, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆ Ἀκαδημίας, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῦ Περιπάτυ, καὶ ἁπλῶς ἄλλος ἄλλην ἀξιοῖ τὴ Φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρι γε νῦν, ὅτε οἱ αὐτοὶ [d] γνώμης κρατῆσιν, ὅτε αὐτοῖς ἡ τέχνη μία φαίνε). ἐξ ὧν ἔνι λογίζεσθαι τὰ λοιπά. οὐδὲ γὰρ ὅλως τινὰ τέχνην οἶμαι εἶναι, ἧς ὄντως ἔστιν ὑπόστασις. ἐπεὶ τί δή ποτε ἀριθμητικὴ μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτή, καὶ δὶς δύο παρ' ἡμῖν, καὶ παρὰ Πέρσαις, τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖται ταῦτα καὶ παρ' Ἕλλησι καὶ βαρβάροις; φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ διαφόρους ὁρῶμεν, καὶ οὔτε τὰς ἀρχὰς οὔτε τὰ τέλη σύμφωνα πασῶν. ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ τὴ Φιλοσοφίαν εἶναι λέγουσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιοῦσι πολλάς.

28. PAR. Verum artes reliquas, ut et-

ΠΑΡ. [e] Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας,

[d] Γνώμης] Γνώμας *Pell.* [e] Καὶ μὴν καὶ] Sic *Fl.* Non adest καὶ posterius in aliis.

ἀμετακλήτους, προσδικτέον ἂν εἴη] Haec sine ullo sensu sic leguntur vulgo versa, *Certe in reliquis artibus, quamquam earum ratione nonnihil discreparet, & postulata venia quispiam praeterierit; siquidem mediae videntur, earumque perceptiones non sunt immutabiles, admittendus non est.* Inficetiis haec plenissima. In Graecis quoque non est nihil vitii. Προσδικτέον enim, non προσδικτέον, legendum; idque ad ἄλλας τέχνας referendum. Verto autem sic, *Ac aliae quidem artes, quamvis & in iis aliquid absonum esset, idque praeteriret quis, venia dignum existimans (quoniam & mediae videntur, & earum comprehensiones, sive intellectiones, non sunt immutabiles) admittendae forent.* Id vult noster ille τὴ Παρασιτικῆς ἰγκαμιαστὰς, Alias quidem artes, velut Philosophiam, Rhetoricen, & caeteras, non esse simplices; idque facile tolerari posse: Parasiticam vero esse omnino simplicem, eamdemque apud omnes gentes. Caeterum mirum quantum diversam scripturam hujus loci exhibet editio Florent. Nempe, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας εἰ καί τις κατὰ ταύτας ἀσύμφωνος εἴη, καὶ παρέλθοι τὶ, συγγνώμης ἄξιός ἐστιν. ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσιν καὶ καταλήψεις αὐτῶν, οὐκ εἰσὶν ἀμετάκλητοι. Vides insignem diversitatem, praeterquam quod ultima [προσδικτέον ἂν εἴη] plane omittuntur. Sed haud dubie foede hic corruptus fuit Codex Flor. & vulgata scriptura alias satis sincera; sublato ex ea illo, quod modo sustulimus, mendo. *J. J.*

Καὶ μὴν] Vid. *Jens.* *M. du S.*

Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν] Καὶ μὴν τὰς μὲν aliae, quasi verè-rentur monosyllaborum nimium concursum. Et posset quidem abesse alterum καὶ. Sed quia καὶ μὴν καὶ millies frequentatur Nostro, ut in *Quom. Hist.* §. 60. ibique adlegatis. Item *Eun.* 3. *Demon.* c. 22. 54. 56. *Asin.* 38. (Alia de καὶ abundante T. I. ad *Somn.* c. 7. sunt notata.) Ideo etiam hic illud addi passus sum. Praeterea monosyllaborum congregatio non est impropria linguae Graecae. Conf. supra c. 21. f. ubi τί δὲ ἐχ αἱ τά. Ibid c. 10. p. m. μὴν καὶ τῷ τῷ. Et passim singulis Dialogis, quinque monosyll. videre licet, quin & sex, ut in *Tim.* §. 16. ἀν; ἐ σύ γε, ἔ Ζεῦ. Sic & *Liban.* Ep. 29. καὶ γὰρ καὶ τὰ μὴ. Idem Ep. 31. ἐ γὰρ ἔν τῦ σοῦ. Ep. 33. δὲ τὸ μόν τι τῷ & passim. Nemo autem frequentius aut plures copulat quam *Aristoteles*, ex quo haec tantum addo. Phys. VI. c. 6. ὁ δὲ τῷ τῦ ὧν. Ibid. vel octo monosyll. legas Ἔστω γὰρ ἐν τῷ τῦ ὧν τῦ α εἰς τὸ β. Ac versu ult. ejusd. cap. ὡς' ἐν ᾧ ἂν ἐν εἴη. *Xenoph.* Cyr. III. sub init. sex etiam copulat, τίλος δὲ καὶ ὁ παῖς καὶ αἱ γυναῖκες. Ibid. p. 54. a. m. νῦν μὲν γὰρ ἐν τῇ σῇ χώρᾳ. Octo *Diod. Sic* III. c. 62. p. 231. τὸ μὲν οὖν γῆς, τὸ δ' οὖν τῷ ἀμπίλυ. Nec a quinque abstinuit *Demosth.* ut in Or. adv. Mid. p. m. 414. C. Καὶ γὰρ εἰ μὲν ὦ. Sed desino συλλαβίζειν. *J. F. R.*

Ibid. Τὰς μὲν ἄλλας τέχνας] Nihil hic vitiosum; sed impeditior constructio, praemisso Accusativo, quem regit ἀξιώσας. Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum: Προσδεκτέον ἂν εἴη, εἰ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιώσας τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καί τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἐπεὶ μέσαι κ. τ. λ. *J. M. G.*

χμας, εἰ χμ' [a] τὴν χ' ταύτας [b] ἀσύμφωνον εἴη, ἢ παρέλθοι τις συγχώρησις [c] ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκεῖσι, καὶ αἱ καλαλήψεις αὐτῆς οὐκ εἰσὶν ἀμετάπωλοι, [d] προσδεκτέον ἂν εἴη. Φιλοσοφίαν δὲ τίς ὡς ἀναγκαίαν ἀνάγκοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὑτῇ ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων; μία μὲν οὖν ἔστι φιλοσοφία, ἐπειδὴ ὁρῶ καὶ ἄπειρον οὖσαν. πολλαὶ δὲ οὐ δύνανται εἶναι· ἐπειδήπερ ἡ φιλοσοφία μία.

Ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τοῦ πότερον ἀσείως ἢ ῥητορικῶς ταῦτα φαίη τις ἄν. τὸ μὲν γὰρ περὶ ἑνὸς προκειμένου ταὐτὰ μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι φορᾶς ἀντιδόξου, ἀποδεικνὺς μεγίστη τῶν μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο, οὗ μία κατάληψις οὐκ ἔστι. τὸ μὲν γὰρ ζητεῖν τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἐστι, καὶ τὸ μηδέ-

iam aliquid in iis ſit parum conſentiens, ſi *in medium* progreſſus aliquis venia dignas cenſeat, eo quod mediae cujusdam *ancipitisque* videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus eſſe videatur. Quis vero Philoſophiam, tanquam neceſſariae veritatis diſciplinam, ferre poſſit non unam eſſe, neque magis inter ſe conſonare, quam *diverſi generis* inſtrumenta *muſica*? Jam una quidem non eſt Philoſophia; infinitam enim eſſe video. Multae autem non poſſunt eſſe: quandoquidem una eſt, *ſi eſt* Philoſophia. *Ergo nulla eſt.*

29. Similiter de eo, utrum ſit Rhetorice? haec eadem aliquis dixerit. Quod enim de uno *argumento* propoſito non eadem dicunt omnes, ſed pugna eſt euntium in diverſa ſententiarum, *ex illo ipſo* maxime demonſtratur, plane non eſſe in rerum natura illud, cujus una non ſit perceptio. Quod enim diſputatur, Quid eorum potius illud ſit? & nunquam in uno aliquo conveni-

a Τι.] Τις Fl. Et contra mox τι, ubi cett. τις. b Ἀσύμφωνον] Ἀσύμφωνος Fl. c Ἀξιώσας] Ἀξιός ἐστι Fl. d Προσδεκτέον ἂν εἴη] Tria haec abſunt a Fl. & merito, V. nott.

66. Φιλοσοφίαν δὲ τίς] Ἐντεῦθεν λαμβάνει τὴν Ἀναξαγόραν ὁ τὴν Παρμενίδου, αἵτινες ἔλεγον ἓν (1) τὸ ὂν καὶ ἄπειρον. εἶπαν . . . καὶ τὴν Ἀριστοτέλους τοιαύτην δόξαν . . . τρίτον λέγ (2) συλλογισμῶν γενικῶν ἐν τῇ φυσικῇ ἀκροάσει, καὶ δὶς (3) δογμάτων, καὶ ἔλεγεν τρία, ὕλην, (4) εἶδος (5) στέρησιν . . . τι δὲ δύο, ὕλη καὶ εἶδος. καὶ ἡ μὲν ὕλη ἀεὶ ὑπάρχει) ἀπὸ τῶν δύο ἀναγκαίως τὸ ἕν. (6) ἀφ' εἴδους γὰρ ὄντος ἀναγκαίως στέρησις οὐκ ἔστι, καὶ στέρησιν ὄντος, οὐκ ἔστιν εἶδος. ταῦτα δὲ ὡς ἐν παρόδῳ διδάσκει ἐν τῷ . . . (7) βιβλίῳ· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ, ἀκριβέστερον δὲ ἀγωνιστικώτερον, ὅτι οὐκ ἔστιν ἓν, ὡς φυσικοὺς γὰρ τούτους. . . . . διότι τὰ αὐτῶν βιβλία (8) ἐπίγραψιν φυσικοῦ, ἃ μάστιγι δὴ ὡς θεολόγους. V.

(1) Τὸ ἓν] Τὸ ὅλον Edita. At in V. Lacuna eſt. Τὸ ὂν. C.
(2) Συλλογισμῶν] Sic conjicio, in V. erat συλλογι. . . . . unde *συλλογίζων* fecerat *Cler.* *M. du S.*
(3) Δογμάτων] Sic edita. . . . δογμάτων V. unde, & ex C. liquet fuiſſe παραδογμάτων & mox ἔλεγον pro vulgato ἔλεγεν. *M. du S.*
(4) . . . Εἶδος] Hic videntur deeſſe στέρησιν, & paucula quaedam de materia & forma, quorum jacturam non agre feret eruditus orbis. Sequentia etiam ita ſunt mendoſa, ut intelligi non poſſint. Sunt Lacunae plures, quae forte inde duxerint natae, quod Librarius Autographi verba legere non potuerit, multa enim hic peſſime erant ſcripta. *J. Cler.*
(5) Στέρησιν] Hoc recte monente *Clerico* recepit *Solan.* ex C. quae ſic: *Quin & ipſum Ariſtotelem id tutantem in Phyſ. audimus; ajunt exemplo tali. Tria eſſe, ὕλη, εἶδος, καὶ στέρησις.*
(6) Ἀφ'] Delenda haec vox. *M. du S.* Saltem ἀπ' ſcribendum fuiſſet, ni rurſus aliquid exciderit. *J. F. R.*
(7) Βιβλίῳ] Adde πρώτῳ. *M. du S.*
(8) Ἐπίγραψιν] Anne ἐπιγράψαι; aut φυσικὰ pro φυσικοῦ? *J. F. R.*

62. Εἰ καί τι — τῆς συγγνώμης ἀξιώσας] *Quamquam earum ratione & poſtulata venia.* Verte: quamquam nonnihil diſcrepet, *hac venia dignatus quispiam praeterat.* *F. G.*

63. Καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας] Haec ex Fl. *Solanus* ita conſtituerat καὶ παρέλθοι τις. συγγνώμης ἀξιός ἐστι, &c. ac ſequentia illa tria, προσδεκτέον ἂν εἴη, eam eadem deleverat, quod certe neceſſarium ubi ἀξιός ἐστι pro ἀξιώσας receperis. Et placet quidem haec lectio; verum quia omnes ceterae in vulgata conſentiunt, cujus ſenſus non eſt plane incommodus, inſignem adeo mutationem facere non ſum auſus. *J. F. R.*

Ibid. Τις συγγνώμης ἀξιῶν] Ita recte Fl. niſi quod prave τι pro τις habet. In reliquis pro ἄξιός ἐστι, ἀξιώσας prave legitur; & mox poſt ἀμεταπτωτοι, προσδεκτέον ἂν εἴη, quod Fl. non agnoſcit, & nos ut ſuperius.

venitur; illud ipsam tollit ejus, de quo quaeritur, substantiam.

30. Verum non ita se habet Parasitica: sed inter Graecos pariter ac Barbaros una est, & circa eadem eodem modo *versatur*: neque est, ut dicat quisquam, aliter hos, aliter vero illos parasitari: neque sunt, ut videtur, in Parasitis quidam velut Stoici aut Epicurei, decreta habentes diversa, sed omnibus respectu omnium est consensus aliquis & convenientia actionum pariter ac finis. Itaque, quantum mihi videtur, Parasitica forte hoc respectu etiam sapientia fuerit.

31. TYCH. Satis omnino de his dixisse mihi videris. Verum quantum ad reliqua etiam deteriorem esse tua arte Philosophiam, quomodo demonstras? PAR. Igitur illud primum dicendum est: Philosophiam nemo unquam Parasitus adamavit: Parasiticam vero appetiisse, multi memo-

ὡς ὁμολογεῖσθαι [c] μίαν εἶναι, τοῦτο αὐτὴν ἀναιρεῖ τοῦ ζητουμένου τὸ οὐσίαν.

Ἡ μὴν τοιαύτη οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἕλλησι καὶ ἐν βαρβάροις μία ἐστὶ καὶ τὰ αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως. καὶ οὐκ ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲν τοῦδε, ἑτέρως [f] δὲ τοὺς παρασιτεῖν. οὐδὲ εἰσὶν ὡς ἔοικεν ἐν παρασίτοις τινὲς, [g] οἷον Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, δόγματα ἔχοντες διάφορα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τίς ἐστι, [h] καὶ συμφωνία τοῦ ἔργου, καὶ τοῦ τέλους. ὥστε ἔμοι γε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν, κατά γε τοῦτο, καὶ σοφία εἶναι.

ΤΥΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ἱκανῶς ταῦτα εἰρηκέναι. ὡς δὲ καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἐστὶν ἡ φιλοσοφία τῆς σῆς τέχνης, πῶς ἀποδεικνύεις; ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι φιλοσοφίας μὲν οὐδέποτε ἠράσθη παράσιτος, παρασιτικῆς δὲ πάμπολλοι ἤδη

c Μίαν] Ἂν *Fl.* & marg. *AIW.* f Δὲ τοὺς] Et sic esse in *Fl.* adscripsit *Solan.* Sed est & in cett. praeter *B1.* quae τοὺς δὲ παρασιτεῖν. Τοιοῦδε *B2.* g Οἷον] *Oi Schol.* & *Coll.* h Καὶ συμφωνία] Omisit *Fl.*

86. Ὡς (9) ἔοικεν οὐ παρασίτοις] Τὸ ἔξης, οὐδέ εἰσιν, ὡς ἔοικεν, οἱ Στωϊκοὶ διάφορα δόγματα ἔχοντες τοῖς παρασίτοις. *V.* Non assecutus est Luciani sensum. Sic tamen etiam Coll. *M. du S.*

(9) Ἔοικεν οὖν] Ἔοικε tantum sine praepos. legebatur; jam ad Lucian. adcommodavi. *J. F. R.*

vacaneum & merum glossema omisimus. *M. du S.*

64. Μέσαι] Mediae. An *mediocres?* *F. G.*

66. Προσδιατρίβων ἂν εἴη] Haec addititia videntur. *F. G.*

Προσδιατρίβων ἂν εἴη] Si haec verba retinenda sunt, non video cur προσδιατρίβων in προσδιατρίβειν sit mutandum, quum jungi possit praemisso τις. *J. F. R.*

67. Ὡς ἀναγκαίων] Haec duo verba cur addita sint mihi non satis liquet. *M. du S.*

69. Μᾶλλον τῶν ὀργάνων] Vertitur: *magis convenire quam instrumenta?* Verte: *consonare magis quam organa?* *F. G.*

Μᾶλλον τῶν ὀργάνων] Quid hoc sit mihi N. L. *M. du S.*

Μᾶλλον τῶν ὀργάνων] Quia *Solanus* ait sibi non liquere quis horum verborum sensus sit, mihi vero haud ita difficilis videtur, paucis eum explanare tentabo: quaeritur philosophiam non esse unam nec sibi consentientem, quam tamen oporteret vel consonantiorem esse instrumentis musicis. Adeoque verba μηδὲ σύμφωνον αὑτὴν εἶναι, μᾶλλον τῶν ὀργάνων sonant: *nec esse ipsam sibi ipsi consonam prae organis musicis*, sive: *plus etiam quam instrum. musica.* Ideo in verbis δέ τις ὡς ἀναγκαίων, ut scribebantur, illud solum mutavi, ut δέ τις interrogantis more scriberem. *J. F. R.*

76. Φορᾶς ἀντιδόξου] *Contrariarum opinionum conflictum.* *F. G.*

Φορᾶς ἀντιδόξου] Ad verbum, *proventus* s. multitudinis, sectae, disciplinae, *diversa sentientis.* De usu simili nominis φορὰ pleniss. edoceri aliquis potest, si adire lubeat *Fabric.* ad S. Empir. *Math.* VII, 49. Hic ipse *Sextus* egregie suppetias fert Parasito nostro, *Math.* II, 6. seq. ubi quanta sit dissensio circa definitionem Rhetorices, demonstrat. *J. M. G.*

77. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν] *Point du tout.* i. e. *nullo modo.* *F. G.*

Μηδὲ τὴν ἀρχὴν] Recte *Gujetum* monere vide ad hujus *Dial.* c. 27. ubi Cl. *Jensius* idem notat. *J. F. R.*

85. Μὴν τοῦδε, ἑτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν] Legendum videtur: ἄλλως τοὺς μὲν, ἑτέρως δὲ τοῦδε παρασιτεῖν. *F. G.*

Μὴν τοῦδε, ἑτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν] Illud posterius τοὺς δὲ in nostris Codd. atque Edd. non invenio, sed τοὺς tantum, certe in *J. Fl. H. P. Fr. Ald. S.* Sed *B1.* τοὺς δὲ, quod in τοῦδε mutandum, facile largior, idque *B2.* jam fecit. At quum in cett. absit, earum lectionem servavi, ne sine necessitate τὸ δὲ conduplicetur. *J. F. R.*

ἐπιθυμήσαιλες μιμεῖσθαι) Φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε τῶν ἐρώσι. ΤΥΧ. Καὶ τίνας ἂν ἔχοις εἰπεῖν φιλοσόφους, παρασιτεῖν σπουδαίους; ΠΑΡ. Οὓς τινας μὰ τὸν Τυχιάδη, καὶ σὺ γιγνώσκων, ὑποκρίνῃ ἀγνοεῖν κἀμέ; [a] ὡς κἂν τινὸς αὐτοῖς αἰσχύνης ἐντεῦθεν γιγνομένης, οὐχὶ τιμῆς. ΤΥΧ. Οὐ, μὰ τὸν Δί', ὦ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπορῶ ὅς τινας καὶ εὕροις εἰπεῖν. ΠΑΡ. Ὦ γενναῖε, σύ μοι δοκεῖς ἀήθως εἶναι καὶ τῶν ἀναγραφάντων τὸν ἐκείνων βίον, ἐπεὶ πάντως ἂν καὶ ὀνομάσαι σε τινας λέγω, δύναιο. ΤΥΧ. Καὶ μὰ τὸν Ἡρακλέα, σοῦ δὴ ἀκούειν τίνες εἰσίν. ΠΑΡ. Ἐγώ σοι δείξω, καὶ καλαλέξω αὐτοὺς ὄντας οὐχὶ τοὺς φαύλους, ἀλλ' ὧν ἐγὼ δοκῶ, τοὺς ἀρίστους, καὶ ὡς ἥκιστα οἴει.

Αἰσχίνης μὲν οὖν ὁ Σωκρατικὸς οὗτος, ὁ τοὺς μακροὺς καὶ ἀστείους διαλόγους γράψας, ἦκέ ποτε εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτούς, ὅπως, εἰ δύναιτο, δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ· καὶ τὸν Μιλτιάδην ἀναγνούς, καὶ δόξας

rantur Philosophi, & in hunc diem appellitunt. TYCH. Et quos dicere possis Philosophos, parasitandi studiosos? PAR. Quos nimirum tu quoque, Tychiade, cum bene noris, ignorare me quoque simulas, velut turpitudo quaedam illis inde, non honos accedat. TYCH. Non, ita me Jupiter, Simon: sed vehementer dubito, quos inventurus sis. PAR. Videris mihi, vir optime, non audisse eos, qui vitas illorum scripsere, alioquin omnino posses, quos dicam, agnoscere. TYCH. Verum cupio, Mehercules, audire, qui sint. PAR. Ego tibi ostendam, & recensebo, eosque non viles, sed, ut mihi videtur, praestantissimos, & quos tu minime putes.

32. Igitur Aeschines quidem Socraticus ille, qui longos illos urbanosque dialogos scripsit, venit quondam, secum illos ferens, in Siciliam, ut per illos, si posset, Dionysio Tyranno innotesceret, lectoque Miltiade, cum probatus videretur, reliquo tem-

a Ὡς] Abest a *Fl.* Δῆτα *Poll.* pro κατὰ. b Δείξω σοι] Utrumque omittit *Fl.*

5. Ὡς κατά τινος — αἰσχύνης] Hoc κατὰ quid sibi hic velit, non equidem assequor: intelligerem si esset ἀνατρεῖ vel ὡς δῆτα, vel simile quid. Corruptelam hic intercessisse, e scribendi compendiis ortam, vix dubito. *J.M.G.*

Ibid. Κατὰ τινὸς] Καὶ τινος legendum. *F.G.* Probo conjecturam; nam κατὰ sensum commodum non exhibet. Interim δῆτα ex *Poll.* potest legi, donec certiora ex aliis Codd. doceantur. *J.F.R.*

10. Ἀναγραψάντων τὸν ἐκ. βίον] An qui singulas vitas scripserant, an vero qui omnium, quod a Diogene factum? *M. du S.*

12. Νὴ τὸν Ἡρακλέα] De hoc Parasitico sacramento Vir Clarissimus *Joh. Meursius*, jurabant etiam Parasiti νὴ τοὺς ἄλλους *Liban.* Paras. *J.B.*

15. Ὧν ἐγὼ δοκῶ] Videtur leg. ὡς. *J.M.G.*

Ὧν ἐγὼ δοκῶ] *Gesn.* ὡς malebat. Nihil repugno, si libri addicerent. Nam etsi construendo, τοὺς ἀρίστους, scil. αὐτῶν, ὧν ἐγὼ δοκῶ regimen genitivi ὧν extundi potest; tamen sensus minus est commodus, quam si ὡς legas; & pristini etiam Interpretes *ut ego opinor* seddentes, ita legi voluisse videntur. *J.F.R.*

17. Αἰσχίνης] Vid. *Elu.* c. 17. & hoc ipso Op. c. 43. & *Plut.* in Vit. *Aristid.* & *π. πόλεμ. Bentlejus. Diog. Laërt.* II. 61. p. 48. C. D. & *Suid.* Septem numerantur ejus Dialogi melioris notae; totidemque aut imperfecti, aut his longe inferiores. *Diog.* l.c. *M. du S.*

19. Ὅπως εἰ δύναιτο] Nota phrasin. *F.G.*

Ὅπως εἰ δύναιτο] Nihil aliud signif. quam: *si modo posset*, vel *si hoc modo posset*, pro εἰ ὅπως δύναιτο. Alia de ὅπως jam alibi laudatus habet *Solan.* ad hujus *Dial.* c. 9. Et ad *Tim.* §. 48. Inversa autem hic ordinaria constructio videtur, quod alii negabunt & εἰ δύναιτο duobus commatis incluso ita construent, ὅπως γνωσθῆναι δι' αὐτῶν, εἰ δύναιτο. Sed ὅπως tum pro ὡς valebit, ut videtur etiam taceite innuisse *Gujet.* ad c. 3. hujus *Dial.* unde id ei suspectum fuit quia cum infinitivo non amat construi. Exempla ab *Solano* illic indicata huc non faciunt. Neque illa c. 3. & 9. plane respondent huic loco. Hic enim relativum ὅπως pro demonstrativo οὕτως positum est, quasi dixeris: si *quo modo posset*, pro *si hoc modo posset*. Haud aliter quam relativum ὡς saepe accipitur pro οὕτω, non solum in formula ὡς pro ὥστε οὕτω, quam habuimus *Alex.* c. 43. *Lexiph.* c. 2. 4. & singulis fere sequentt. Sed & alibi, ut *Aesop.* Fab. 91. Καὶ ὡς ὑποτυχὼν εἶπεν. Item Fab. 101. αἱ ἀδελφαὶ — ἤθελησαν (πολεῖν) πωλῆσαι. Καὶ ὡς ὑποτυχὼν ὁ ὑποπίθηκος τροφὸς ἐπιπλεῖν πρὸς τοὺς πολίτας πέμ-

πειν.

tempore in Sicilia, parasitans Dionysio, desedit, longum valere jussis Socratis disputationibus.

33. Quid vero, Aristippus Cyrenaeus non de nobilibus tibi videtur Philosophis? TYCH. De nobilissimis. PAR. Verum hic etiam eodem tempore versabatur Syracusis parasitatus Dionysio. Quin omnium ipse Parasitorum princeps apud illum audiebat: & erat sane praeter ceteros ingenio ad eam artem apto: adeo ut coquos ad ipsum quotidie mitteret Dionysius, ab eo qui discerent. Atque hic etiam, prout dignum erat, ornasse artem videtur.

34. At Plato ille vester praestantissimus, venit & ipse quidem hoc consilio in Siciliam: cum vero paucis diebus parasitatus Tyranno fuisset, illa parasitatione, quod satis ad eam ingenii non haberet, excidit: atque Athenas regressus, ubi multo se labore ad eam rem paraverat, altero cursu denuo navigavit in Siciliam, coenatusque paucos dies propter inscitiam excidit: simi-

εὐδοκιμηκέναι, λοιπὸν ἐκάθισε ἐν Σικελίᾳ παρασιτῶν Διονυσίῳ, καὶ ταῖς Σωκράτους ἀλατριβαῖς ἐρρῶσθαι φράσας.

Τί δὲ ὁ Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεταί σοι φιλοσόφων; ΤΥΧ. Καὶ πάνυ. ΠΑΡ. Καὶ ὅτος μήτοι γε τὸν αὐτὸν χρόνον διέτριβεν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν Διονυσίῳ. πάντων γὰρ ἀμέλει τῶν παρασίτων αὐτὸς εὐδοκίμει παρ' αὐτῷ· καὶ ἦν πλέον τι τῆς ἄλλων τρὸς τὴν τέχνην εὐφυής· ὥστε τοὺς ὀψοποιοὺς ὁσημέραι ἔπεμπε πρὸς τοῦτον ὁ Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτοῦ μαθησομένους. ὅτος μήτοι δοκεῖ καὶ κοσμῆσαι τὴν τέχνην ἀξίως.

Ὁ δὲ Πλάτων ὑμῶν ὁ γενναιότατος, καὶ αὐτὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν ὅτι τοῦτο, καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράννῳ, τῇ παρασιτείᾳ πρὸς ἀφυίας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν Ἀθήναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρασκευάσας ἑαυτὸν, αὖθις δευτέρῳ στόλῳ ἐπέπλευσε τῇ Σικελίᾳ· καὶ δειπνήσας πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, πρὸς ἀμαθίας

ο Ὑμῶν] Et sic Edd. vett.

χω. At ὅτως sic usurpari minus frequenter observavi; est tamen haud absimile illud *Herodiani* III. 5. 9. Ἔδοκει δὲ αὐτοῖς ὁ δηλητήριον φάρμακον ὅτως τισὶ πιεῖν δοῦναι &c. i. e. *si hoc modo nonnullis persuadere posset*, vel *quibus esset*, *si possent*, *aggrederentur*: ubi *Steph.* quoque malit legi εἴτινας, quia alterum ei minus usitatum videbatur. Ego utrumque servarem, quia nihil contra analogiam peccat; licet exempla sint aliquanto rariora; nam quum ex ὁς πᾶς conflatum dicatur; & hic recte interpretabimur, *si qua*, vel, *si quodammodo possit*, ac tum idem erit ὅτως ὅ quod εἴτινας. *J. F. R.*

22. Ηὐδοκιμηκέναι] Sic omnino scribendum, non ut in omnibus Impr. est εὐδ—. *M. du S.*

Βεβδοκιμηκέναι] Admisissem augmentum εὐδοκ. quod adeo necessarium clamat *Solanus* Noster, si alicubi inveniissem; sed ne *Jungermanni* Manibus δυσείσοφος videar, nihil mutavi; & quum mox §. seq. rursum εὐδοκίμησε, consentientibus vett. Edd. habeamus, (quod similiter in εὐδοκίμησε mutatum voluit) atque alibi apud Nostrum diphthongus εὐ maneat immutabilis, praestat abstinere manum. Habuimus idem supra *Alex.* c. 32. *Amor.* c. 33. *pro Imag.* c. 19. f. atque alibi. *J. F. R.*

25. Ἀρίστιππος] Genere Cyrenaicus maxime voluptarius fuit, canis regius a Diogene nominatus, quod assentaretur Dionysio; ad hunc Stratonem, vel, ut alii Platonem, dimisse praedunt. Tibi soli & chlamydem, & vestem rejiculam ferre datum est. Leg. *Diog. Laërt.* L. 2. *Horat.* Epist. L. I. *G. C.*

30. Αὐτὸς εὐδοκίμει] Hic τὸ μᾶλλον desiderari videtur. *F. G.*

Αὐτὸς εὐδοκίμει] Quod *Guj.* scribit εὐδοκιμεῖ, nescio negligentiae ne an diligentiae adscribam, quod praes. temp. crediderit, quia augment. abest: an vero alicubi sic legerit. Sed hoc minoris momenti, vid. quae paullo ante dixi. Pluris est, quod μᾶλλον omissum sit. Sed satis intelligi posse arbitror, quia μᾶλλον omittitur creberrime, ut non semel vidimus. V. *Quom. Hist.* c. 17. f. & *Gall.* 18. &c. Nihil tamen definio. *J. F. R.*

36. Πλάτων] Vid. *Plat.* Dione 283. ... (Sed suspectum mihi illud ὑμῶν.) Ter in Siciliam navigasse tradit *Diog. Laërt.* III. p. 74. C. & prima quidem vice venundatum. Mirum autem est de Xenophonte nihil hic additum, qui & ipse Parasiticae, & Parasitis credo, operam dedisse infimulatus est. Vid. *Athen.* 427. F. *M. du S.*

41. Δευτέρῳ στόλῳ] In priore vaenierat. Vid. *Diog. Laërt.* p. 147. C. *M. du S.*

λισε ἐξέπιπτε· ἡ αὐτὴ δὲ σύμφορα Πλάτωνι ἐξ Σικελίας, ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίᾳ. ΤΥΧ. Καί τίς, ὦ Σίμων, περὶ τούτου λέγει;

ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικός, πολλοῦ λόγου ἄξιος, καὶ αὐτὸς δὲ παράσιτος Νηλέως ἦν. Εὐριπίδην μὲν ὅτι Ἀρχελάῳ μέχρι τοῦ θανάτου παράσιτος, καὶ Ἀνάξαρχον Ἀλεξάνδρῳ, πάντων ὀλίγα σασθαι.

Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ ὁ παρασιτικῆς ἤρξατο μόνον, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν.

Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, [a] παρασιτίας σπουδάσαντας ἔδειξα. παράσιτον δὲ οὐδεὶς ἔχει φάναι φιλοσοφεῖν ἐθελήσαντα.

Καὶ μὴν τοῦτο εἰ ἔστιν εὐδαιμον τὸ μὴ πεινῆν, μηδὲ διψῆν, μηδὲ ῥιγοῦν, ταῦτα οὐδενὶ ἄλλῳ ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥστε φιλοσόφους μὲν ἄν τις πολλοὺς καὶ ῥιγοῦντας καὶ πεινῶντας εὕροι, παράσιτον δὲ οὔ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ δυστυχής τις, ἢ πολυχὸς ἄνθρωπος, ἢ φιλοσόφῳ ὅμοιος.

ΤΥΧ. Ἱκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ πολλὰ διαφέρει φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς

liaque videtur illa, quae Platoni in Sicilia evenit calamitas, cladi ad eandem Nicliae. TYCH. Et quis, Simon, hac de re narrat?

35. PAR. Cum alii multi, tum Aristoxenus. Musicus, vir commemorabilis, qui & ipse Parasitus fuit Nelei. Jam Euripidem Archelao ad mortem usque parasitatum esse, & Anaxarchum Alexandro, omnino nosti.

36. Aristoteles vero incoavit tantum, ut reliquas artes, ita & Parasiticam.

37. Ergo Philosophos, sicut dicebam, Parasiticae vitae operam dantes, ostendi: Parasitum vero nemo dicere potest, philosophari qui voluerit.

38. Jam si beatum est non esurire, neque sitire, neque rigere; haec nulli adsunt alii, nisi Parasito. Itaque Philosophos quidem aliquis multos & rigentes inveniat & esurientes; Parasitum vero non *inveniat*; aut ille non fuerit Parasitus, sed infelix aliquis aut mendicus mortalis, aut Philosopho similis.

39. TYCH. Satis ista. Sed multum etiam praestare Philosophiae ac Rhetoricae

Pa-

[a] Παρασιτίας] Ita cum puncto subscr. P. M. Sine eo cett. περὶ τιτλα. V2.

45. Ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίᾳ] Ἧς μίμησιν Θουκυδίδης, ναυμαχίας τῶν Ἀθηναίων & * τῶν Λακεδαιμονίων περὶ Σικελίαν γενομένης, καὶ κατακαυμαχεῖσθαι ὑπὸ Γυλίππου τοῦ Λακεδαιμονίου. V.

* Τῶν Λακεδαιμονίων] Τοὺς Λακεδαιμονίους male V.

48. Ἀριστόξενος] Musicus dictus fuit a patre, musicae praecipuo magistro, auctore *Suid. Steph.* de Urbibus, in dictione *Tarentum*, scribit hunc fuisse patria Tarentinum de hoc Cic. & Gell. G.C.

Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς πολλοῦ λόγου ἄξιος & αὐτὸς τῶν παράσιτος Νηλέως ἦν] Quis fuerit ille Neleus, qui parasitum habuit Aristoxenum, discimus ex *Strabone*, L. XIII. ὁ τοῦ Κορίσκα υἱὸς Νηλεὺς ἀνὴρ Ἀριστοτέλους ἱκανῶς & Θεοφράστου — κἀκεῖθεν ἂν ἴσως συναγάγοι βιβλία, καὶ διδάξας τοὺς τῶν Λιγύστων βασιλέας βιβλιοθήκην κτήσασθαι. Non est mirum, si παράσιτον habuerit Aristoxenum, nam viri divitis fuit bibliothecam adunare (an *adornare*) & Aristoxenus eandem cum Neleo Philosophiae sectam profitebatur. Aristotelis enim fuerat etiam auditor. De eo sic *Suidas*: Ἀριστόξενος & υἱὸς Μνησίου τοῦ & Σπινθάρου μουσικοῦ, ἀπὸ Τάραντος & Ἰταλίας, ἀλλοί φασι Σαμαικόσιος γενέσθαι, καὶ κατακαυμαχεῖσθαι ὑπὸ Γυλίππου τοῦ Λακεδαιμονίου. Multa deinde de eo subjungit, quae videbis, & tandem addit, παιδαγωγὸς δὲ μουσικῆς τις & φιλόσοφος: Ex his patet eundem esse, de quo hic Lucianus. J.P. à C.

Ἀριστόξενος — μουσικὸς] Quamvis Musicus audiat, Philosophus hic fuit: sed ob libros de Musica scriptos id nomen adeptus est. Scripserat etiam Platonis Vitam. Vid. D. *Laërt.* 122. D. qui saepe cum Historiae causa laudat, Spintharique filium in Vit. Socratis vocat: & seq. *Palmer.* notam vid. & eundem *D. Laërt.* 293. F. *A. Gell.* IV. 2. Dionysio II. aequalis fuit, *Jambl.* No. 234. M. du S.

50. Νηλέως] De hoc *Athen.* L. I. (p. 3. A.) G.C. *Ibid.*

Paraſiticam, quomodo demonſtras? PAR. Sunt,) Vir optime, tempora vitae hominum, alterum pacis, arbitror; alterum vero belli. In hiſce vero neceſſe omnino eſt, manifeſtas fieri artes, earumque profeſſores, quales ſint. Prius autem, ſi videtur, conſideremus tempus belli, & quales maxime videantur tum privatim ſibi, tum rei publicae utiliſſimi. TYCH. Quam non mediocre certamen virorum denuncias! & olim intra me rideo equidem, qualis ſit collatus Paraſito Philoſophus.

ἢ παρασιτικὴ ἢ πῶς ἀποδείκνυσις; ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὦ βέλτιστε, χρόνοι τῷ τ' ἀνθρώπων βίῳ, ὁ μὲν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὁδ' αὖ πολέμου. ἐν δὴ τούτοις πᾶσα ἀνάγκη φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τοὺς ἐχούσας ταύτας ὁποῖοί τινές εἰσι. πρότερον δὲ, εἰ δοκεῖ, σκοπώμεθα τ' τῷ πολέμου χρόνον, καὶ τίνες ἂν εἶεν μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ τε ἕκαστῳ αὐτῷ, καὶ κοινῇ τῇ πόλει. ΤΥΧ. Ὡς ὑ μέτριον ἀγῶνα καλαγγέλλεις τ' ἀνδρῶν· καὶ ἔγωγε πάλαι γελῶ κατ' ἐμαυτὸν, ἐννοῶν ποῖος ἂν εἴη συμβαλλόμενος παρασίτῳ φιλόσοφος.

40. PAR. Ut igitur non nimis admireris, nec ludibrio tibi digna res videatur, age apud animum ipſi noſtrum fingamus, nunciatum ſubito, hoſtes irruptionem in patriam noſtram feciſſe, neceſſitatem autem poſtulare, ut contra ipſos erumpamus, nec agros vaſtari extra patiamur: imperatorem ad numeros vocare, quicumque militari ſunt aetate, & venire ſane reliquos, in his vero etiam Philoſophos quosdam, & Rhetoras, & Paraſitos. Primo igitur illos exuamus. Oportet enim, qui armandi ſunt,

ΠΑΡ. Ἵνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μηδὲ τὸ πρᾶγμά σοι [b] δοκῇ χλεύης ἄξιον, φέρε προϋπωσώμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, ἠγγέλθαι μὲ αἰφνίδιον εἰς τ' χώραν ἐμβεβληκέναι πολεμίους, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξιέναι, καὶ μὴ περιορᾶν ἔξω δῃοῦσθαι τ' γῆν· τ' γραπτὸν δὲ παραγγέλλειν ἅπαντας εἰς τ' κατάλογον τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὴ [c] χωρεῖν τοὺς ἄλλους, ἐν δὲ δὴ τούτοις, φιλοσόφους τινὰς, καὶ ῥήτορας, καὶ παρασίτους. πρῶτον τοίνυν ἀποδύσωμεν αὐτούς, ἀνάγκη γὰρ τοὺς μέλλοντας ὁπλίζεσθαι, γυμνοῦσθαι πρότερον. διὰ

[b] Δοκῇ] Δοκεῖ male Pl. [c] Χωρεῖν] Χωρεῖ male J. & Va.

Ibid. Εἰρηνῆς — παρασίτου] Hoc abunde *Suid.* & *Gell.* L. XV. G.C.

Εἰρηνῆς] Huc adduci Euripidem nulli mirum videbitur, cui viri & vita & ſtudium perſpecta ſint. M.du S.

52. Ἀνάξαρχος] Legendus *Laërtius*. G.C.

56. Φιλοσόφους μὲν ἂν, ὅστις ἦν, θρασ. σκυθ.] Forte an φιλοσόφους μὲν ἦν, ὅστις ἦν, ἰσχνὸν, θρασ. σκ. Niſi accipi Lucianus voluit, ὅστις ἦν, *ut erat*, pro, ὡς ἔστ, ſive ὅστις ἐστὶν, ſive, *ut res ſe habet*. Th.M.

Φιλοσόφους μὲν ἂν ὅστις ἦν, παρασιτικὴν σκυθρωπὴν] Tentat hic aliquid *Marcilius* pag. 255. edit. Amſt. Sed, ut & ipſe poſtea innuit, id vult Paraſitus *Oſtendi ergo Philoſophos, ut plane ſe res habuit, paraſiticae operam dediſſe*. Quaſi dicat; id quod de Philoſophis commemoravi, Ariſtippo, Platone, Ariſtoxeno, quorum alii aliorum potentiorum menſas frequentarunt, vere fuit θρασυτῆτι. idque ita eſſe, demonſtravi. J.J.

Ibid. Ὅστις ἦν] I. e. ἰσχνὸν. Cui ignota illa Platonis ca ἂν ἀ' ἐγὼ, ἢ ἀ' ὅς; poſſis etiam ὅστις ἦν interpretari, *quantum licuit*, *quantum poterant*, ut indicetur, non pari ſucceſſu paraſitatos eſſe Philoſophos, ſed pro ſuo quemque ingenio & facultate. J.M.G.

Ibid. Παρασιτικὴν] Fr. & P. θρασυτῆτα. Ven. 2. περὶ στοίαν. Suſpicor ſcriptum fuiſſe παρασιτικῶν, vel παρασιτῆ, ut c. 31. ubi etiam cum σκυθρὸς conjunctum vides; ut opponatur τοῖς φιλοσοφῶν ἰδιώταις, quod mox ſequitur. M.du S.

Παρασιτικὴν] Haud adeo leve eſt animadvertiſſe hoccine cum puncto ſubſcripto ſit legendum, nec ne? Nam ſi qui ſtudio id omiſere, poſſent credi θρασύτητα neutr. plur. dare voluiſſe (ſi modo inveniatur adjective) nam σκυθρὸς etiam accuſ. jungitur. Sed in hac varietate praetuli id quod planum & uſitatum eſt. J.F.R.

75. Μάλιστα χρησιμώτατοι] Superlativus duplex. Articulum addit *Aelian.* XIII. 2. pr. ἀνεστεφανωμένος δὲ ἀνθρώπων τὰ μάλιστα. J.F.R.

86. Παρασίτῳ ὄντι] Subaudi τ' πόλιν. F.G.

99. Μὴ

Θεῶν δὴ τὸς ἄνδρας, ὦ γενναῖε, καθ' ἕκαστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώματα· τὸς μὲν τοίνυν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἴδοις ἂν λεπτοὺς καὶ ὠχροὺς περιόντας, ὥσπερ ἤδη τραυματίας παρειμένους. ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην σταδιαίαν, καὶ ὠθισμὸν, καὶ κόνιν, καὶ τραύματα, μὴ γελοῖον ἢ λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους ὥσπερ ἐκείνους τινὸς δεομένους ἀναλήψεως;

Ἆθρει δὲ πάλιν μελαβὰς τὸν ὑποσίτιον, ὁποῖός τις φαίνεται. ἆρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδὺς, οὐ μέλας δὲ, οὐδὲ λευκὸς (τὸ μὲν γὰρ γυναικὶ, τὸ δὲ δούλῳ προσέοικεν) ἔπειτα θυμοειδὴς, δεινὸν βλέπων, ὁποῖον ἡμεῖς, μέγα καὶ ὕφαιμον. οὐ γὰρ καλὸν δεδοικότα καὶ δηλυν ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἆρ' οὐχ ὁ τοιοῦτος καλὸς μὲν γένοιτ' ἄν, καὶ ζῶν ὁπλίτης, καλὸς δὲ [a] καὶ εἰ ἀποθάνοι καλῶς;

Ἀλλὰ [b] τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα; ἁπλῶς γὰ εἰπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πώποτε ῥητόρων, ἢ φιλοσόφων, οἱ μὲ οὐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω

primum nudari. Inſpice vero viros, o bone, ſingulatim, & proba corpora. Quosdam igitur illorum prae indigentia videbis tenues & pallidos horridosque, quaſi jam ſaucios *in acie* relictos. Certamen quidem, & pugnam ſtatariam, & impreſſionem, & pulverem, & vulnera, nonne ridiculum fuerit dicere, perferre poſſe homines, quales illi ſunt, re quadam indigentes?

41. Vide autem contra *in alteram partem* transgreſſus Paraſitum, qualis appareat. Nonne iſte multum primo corporis habet, & colore eſt jucundo, neque niger neque albus, quorum alterum mulieri, ſervo alterum convenit. Deinde animoſus, vultu, ut nos, minaci, & ſanguine repleto: non enim honeſtum eſt oculum timidum & effeminatum ferre in pugnam. Nonne talis & pulcher fuerit dum vivet miles, & pulcher, ſi pulchre moriatur?

42. Sed quid opus eſt conjecturis iſta effingere, cum ipſarum rerum habeamus exempla? Ut enim ſimpliciter dicam, in bello, quicunque usquam fuerunt Rhetores vel Philoſophi, parum extra muros progre-

a Καὶ εἰ] Εἰ καὶ *Fl.* b Τί δεῖ] Reſtitut. ex *J.* & *V2.* Τί δὴ cett. male.

4. Ἆρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον] Ἄπαγε, καταψεύστατε. οὐσοσοῖς δὲ μόλις τοὺς ὀφθαλμοὺς * διεφθορὼς δὲ κραδάθης ἐκπεκραγὼς, δόξει θυμοειδής τις εἶναι· εἰ μὴ ἄρα τοι δὲ ὕπνος, ἀλλὰ παράφορος δὲ παραφορᾷ κατὰ τοὺς λυσσάδους ἢ κυνῶν. ὡς δὲ λέγ τὸ πολυσαρκίᾳ κατασφορτίζῃ δὲ καταρραγωνιᾷ τὸν γνάθον — οὐδὲ γυναῖον αὖ τι διδιῦχθαι, ἀλλὰ δὲ ὑπὸ τῶν πρότλων τῶ πολέμου βαὶ φροῦδος ἂν γένοιτο, οὐδὲ τὸ βραχύτατον ὑπομένας ταλαιπωρίας. εἰ μὲν Σωκράτης — ἔστω τὸν ἐπὶ Δηλίῳ — ἀλλ' αὐτός τι ἀ — ἂν κατελάμβα — καὶ ἄλλως ὑπερφέρων τ μαίχης καὶ λῃστάζων, λεπτός τι δὲ ἀχρὸς δὲ σκελετώδης, ὥστι φιλόσοφος. Sic Cod. V. admodum, ut vides, mancus, quae jam non enumero, quia jam ſic eſt ut Cod. exhibet, nec variae Lectt. Miſſ. fuere. *J. F. R.*

* Διεφθορὼς] Διεφθάρσαι editum ante, & κραδάθης omiſſum. Octo autem locis hoc unum ſcholion ex V. correxit *Solan.*

99. Μὴ γελοῖον] Subaudi τὸ ὅρα, aut ſimile quid, ὅρα μὴ γελοῖον ἢ λέγω videtur. *F. G.*

Μὴ γελοῖον] Si cum *S.* interrogandi ſignum addas, quod feci, μὴ interrogativum non deſiderabit eam ellipſin, quae in prohibendi formulis ὅρως μὴ, locum habet. At jubet μὴ acui *Budaeus*, quando interrogantis eſt. Verum non obſervatur hoc in Luciani aliorumve Auctorum Edd. Ita in Ep. *Pauli ad Rom.* IX. 14. ſcribitur Μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ; interrogative. *Ariſtoph.* Plut. Μὴ τ' ἀγαθὸς; *Aelian.* XII. 22. f. μὴ τοῦτον Ἡρακλῆν ἡμῖν ἕτερον ἱστορίας; at indicativum amat, quando ſimpliciter interrogat. Ideoque cum *Gujeto* elliptice exponere poterit, cui libuerit, ſenſu tamen eodem redeunte. *J. F. R.*

6. Οὐδὲ λάπὸς (τὸ μὲν γὰρ γυναικὶ] Vide *Iſaacum Caſaubonum* ad haec verba *Theocriti* Idyll. 16. ἢ θῆλυν λέοντος Κύπρον ἔγνω. *J. B.*

8. Ὁποῖον ἡμεῖς] Sic *Tur.* Rem. II. Sc. II. 10. & ſeqq. *Video' me*, &c. Parodiam ex Tragico eſſe quae ſequuntur verba exiſtimo. *M. du S.*

13. Ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα] Unde pendet εἰκάζειν? ſcribe ex Mſ. ἀλλὰ τί δῆ ταῦτα εἰκάζειν; ſed *quid opus eſt iſta comparare?* *J. G. G.*

Ibid. Δεῖ] *Ven.* utraque. In reliquis Impr. δὴ, mendoſe. *M. du S.*

17. Εἰ

gredi non ſunt auſi ; ſi vero quis etiam coactus in aciem prodiit, hunc ajo ordinibus deſertis refugiſſe. TYCH. Ut mira omnia, & mediocre nihil promittis! PAR. Tamen dico. E Rhetoribus ergo Iſocrates tantum abeſt, ut in praelium progreſſus unquam ſit, ut neque in tribunal eſcenderit prae timiditate ; opinor neque vocem illi ob id ipſum ſuppeditaſſe. Quid porro? Nonne Demades, & Aeſchines, & Philocrates prae metu, denunciato ſtatim Philippi bello, & patriam & ſe Philippo prodiderunt, manſeruntque Athenis ſic, ut ſemper rem publicam ad illius voluntatem tractarent. Itaque ſi quis etiam Athenienſis alius in illis partibus militaret, ipſe quoque inter ipſorum erat amicos. At Hyperides, & Demoſthenes, & Lycurgus, qui fortiores videbantur, quique in concionibus tumultus ſemper ciebant, male dicebantque Philippo, quod tandem egregium facinus in bello contra ipſum patrarunt? Ac Hyperides quidem & Lycurgus non exierunt, quin ne caput quidem exſerere ultra muros auſi ſunt, ſed poſt moenia deſiden-

τῶ τείχους προελθεῖν. εἰ δέ τις ᾗ ἀναγκασθεὶς [c] παρετάξατο, φημὶ τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποφρέφειν. ΤΥΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, ᾗ οὐδὲν [d] ὑπιοχνῆ μέτριον. ΠΑΡ. [e] Λέγω δὲ ὅμως. τὸ μὲ τοίνυν ῥητόρων Ἰσοκράτης οὐχ ὅπως εἰς πόλεμον ἐξῆλθέ πωτε, ἀλλ' οὐδ' ὅτε δικαστήριον ἀνέβη, ἀφ' δειλίας, οἶμαι, ὅτι οὐδὲ τὴν φωνὴν ἀφ' τοῦτο εἶχε. τί ἔτι; οὐχὶ Δημάδης μὲ, ᾗ Αἰσχίνης, ᾗ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέους εὐθὺς τῆ καλαγελία τῶ Φιλίππου πολέμου τὴν πόλιν προδόσαν ᾗ σφᾶς αὐτοὺς τῷ Φιλίππῳ, ᾗ διετέλεσαν Ἀθήνησιν ἀεὶ τὰ ἐκείνου πολιτευόμενοι, ὡς εἴγε τις ᾗ [f] ἄλλως Ἀθηναῖος [g] κατ' αὐτὰ ἐπολέμει, κἀκεῖνος ἐν αὐτοῖς ἦν φίλος. ὁ Ὑπερίδης δὲ, ᾗ Δημοσθένης, ᾗ Λυκοῦργος, οἵ γε δοκοῦντες [h] ἀνδρειότεροι, κἀν ταῖς ἐκκλησίαις ἀεὶ θορυβοῦντες ᾗ λοιδορούμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί πώποτε ἀπειργάσαντο γενναῖον ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; ᾗ Ὑπερίδης μὲ ᾗ Λυκοῦργος οὐδ' ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύψαι τῶν πυλῶν, ἀλλ'

c Παρετάξατο] Recepi ex *J. V2.* G. & marg. *A1.* Παρεδέξατο cett. d Ὑπιοχνῆ] Ὑπιοχνεῖ *Fl.* & marg. *A1V.* e Λέγω] Λέγε marg. *A1.* ſublata perſona ΠΑΡ. & poſt ὅμως collocata. f Ἄλλως] Ἄλλως *V2.* male. g Κατ' αὐτὰ] Καὶ ταῦτα *Fl.* h Ἀνδρειότεροι] Recte quaedam. Aliae ἀνδριότεροι.

18. Λείψαντα τὴν τάξιν] Εἰς Δημοσθένη αἰνίττεται, τοῦτο † πεπόνται. *V.* Ἴσως δὲ & εἰς Σωκράτη addunt C.

* Πεπόνται] Recte pro eo quod *fecit* & quod illi *accidit*. Sic *Liban.* Ep. 731. f. aliique paſſim. Vid. not. *Hemſterh.* ad *Prometh.* p. 36. T. I. *J. F. R.*

17. Εἰ δέ τις &c.] Dicit nullum Rhetorem aut Philoſophum belli tempore ſuſtinere in campum deſcendere, & extra muros prodire. εἰ δέ τις παρεδέξατο, φημὶ τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποφρέφειν. *Quod ſi quis coactus id ſuſcepit, hunc deſerta acie abſceſſiſſe dico.* Sed quid ſuſcepit? *prodire in campum?* Sed vix Graecos ſic loqui exiſtimem. Mſ. belliſſime παρετάξατο. *Si quis vero in acie cogetur ſtare.* παρατάττεσθαι eſt *inſtrui in acie.* *J. G. G.*

18. Παρετάξατο] Sic *Ven.* utraque. In reliquis παρεδέξατο. *M. du S.*

21. ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως] Nullus dubito quin haec ita refingenda ſint, ut exhibet margo *Ald. Weſſel.* ΤΥΧ. ὡς θαυμάσια πάντα, ᾗ οὐδὲν ὑπιοχνῆ μέτριον λέγε δὲ ὅμως. ΠΑΡ. τὸ μὲν &c. Sentiet qui vel mediocri cum attentione perlegerit. *J. F. R.*

22. Ἰσοκράτης] Et alii, quos poſtea nominat, aetate eadem vivebant Athenis. Lege *Cic.* de clar. Orator. *Quintil.* L. I. *Plut.* in Phocion. *G. C.*

24. Φασὶν] Locus ſubobſcurus mihique ſuſpectus. Utut ſit, ἐχέφωνον fuiſſe tradit *Plut.* in X. Rhet. *M. du S.*

25. Δημάδης] Meminit & infra Δημοσθ. c. 15. *M. du S.*

30. Ὡς εἴγε τις] Sic Interpres legiſſe videtur : ὡς' εἰγέ τις. *F. G.*

Ὡς εἴγε — κατ' αὐτὰ] *Fl.* ὡς — καὶ ταῦτα. Neutrum placet, alludere credo ad locum aliquem Orationum Demoſthenis, abſque quo fruſtra ſit qui medicinam huic facere velit. *M. du S.*

31. Κατ' αὐτὰ] Κατὰ τ' αὐτά. *F. G.*

32. Ἐν αὐτοῖς] Ἂν αὐτοῖς. *F. G.*

34. Ἀνδρειότεροι] Sic recte ſcribunt *Ven.* 2. *S.* & *A.* Reliquae ἀνδριότεροι. *M. du S.*

ἀλλ' ἐντειχίδιοι καθῆσθε παρ' αὐτοῖς, ἤδη ποτε παλιορκούμενοι, γνωμίδια καὶ προβουλευμάτια συνιθέντες. ὁ δὲ δὴ κορυφαῖος αὐτῶν, ὁ ταυτὶ λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνεχῶς· Φίλιππος γάρ ὁ Μακεδόνων ὄλεθρος, ὅθεν οὐδὲ ἀνδράποδον πριάσθαι τίς πώποτε, τολμήσας προελθεῖν εἰς τὴν Βοιωτίαν, πρὶν ἢ ξυμμίξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ ξυμβαλεῖν εἰς χεῖρας, ῥίψας τὴν ἀσπίδα ἔφευγεν. ἢ οὐδέπω ταῦτα πρότερον δήπουθεν ἀδόκητα, πάνυ γνώριμα ὄντα, οὐχ ὅπως Ἀθηναίοις, ἀλλὰ Θρᾳξὶ καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάθαρμα ἦν.

ΤΥΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' ἔστι μὲ ῥήτορες, καὶ λόγους λέγειν ἀσκηκότες, χρεία δὲ οὔ. τί δὲ δὴ καὶ τῶν φιλοσόφων λέ-

domi suae jam obsessi, sententiolas quasdam & consultatiunculas componebant. Sed princeps illorum, qui ista perpetuo dictitaret in concionibus, *Philippus ille Macedonum pernicies, a quo neque servulum quis emat*; progredi ausus in Boeotiam ante quam committerentur acies, & ventum ad manus esset, abjecto clypeo fugit. An nunquam ista prius a quoquam audisti, quae sint notissima non dico Athenienſibus, sed Thracibus ac Scythis, unde purgamentum illud fuit?

43. TYCH. Novi ista. Sed hi Rhetores, & verbis faciendis exercitati, ad virtutem non item. Quid vero ais de Philosophis?

40. Ἐντειχίδιοι] Ἐντὸς τοῦ τείχους. G.

55. Ἀλλὰ Θρᾳξὶ καὶ Σκύθαις] Post Δημοσθένης * λέγω, Σκυθιδὴς γὰρ ἦν. V.

* Λέγω] Hoc verbo hiatum Edd. implevit *Solan.* adscripsitque addendum etiam εἰδὼς, quod tamen etiam deesse fatetur in C.

42. Κορυφαῖος] Demosthenes. F.G.

44. Φίλιππος] *Hartung.* 663. Sed apud *Dem.* p. m. 70. B. est ὄλεθρος Μακεδών. M. du S.

Ibid. Ὅθεν] E Macedonia scil. F.G.

48. Ῥίψας τὴν ἀσπίδα] Demosthenes clypeo suo literis aureis inscripserat: ἀγαθῇ τύχῃ, attamen cum ad pugnam ventum esset, abjecto clypeo aufugit, quod cum illi probro daretur, elusit hoc verficulo:

Ἀνὴρ δὲ φεύγων καὶ πάλιν μαχήσεται.

Cetera hujus Dialogi desumta sunt ex *Iliad.* & *Odyssea.* G.C.

Ῥίψας] Ipse Demosthenes docet, sibi λειποταξίου γραφὴν ab inimicis impactam; p. m. 378. & ibid. passim. M. du S.

51. Θρᾳξὶ] De Philippo an Demosthene dicatur hoc κάθαρμα, dubium videri potest: de Demosthene dictum cur statuam, ex *Plutarchi* loco discis, quem ad Ἐυτυχ. c. 7. descripsi. Videbis ei ab Æschine objectum, quod ex Barbara natus esset. M. du S.

Ibid. Καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάθαρμα ἦν] An oriundus e Thracia aut Scythia? Sed teste *Suida* Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἦν Παιανιεύς. Idem *Suidas* mentionem facit Demosthenis Thracis Grammatici. An utrumque confudit Lucianus, seu potius parasitus? F.G.

59. Καλατριβοῦσες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα] Sic apud *Diog. Laërt.* in Stilpo. J.B.

Καλατριβοῦσες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα] Conf. *Gall.* c. 11. Similem phrasin vid. apud *Diog. Laërt.* Stilpone. M. du S.

66. Πλάτων] Reliqui an viderint nescio, certe Platonem tradunt ter militasse. Vid. *Diog. Laërt.* III. p. 72. A. M. du S.

67. Αἰχίνης] Conf. supra *Imag.* c. 17. M. du S.

68. Ὁμιλοῦσι] Sic supra *Asin.* c. 37. αὐλητὴς ὁμιλῶν. M. du S.

69. Μόνος δὲ τολμήσας] Locus classicus de militia Socratis in *Platonis* Apol. p. m. 363. F. ὅτε μέν με οἱ ἄρχοντες ἔταττον, ὃς ὑμεῖς ἐκέλευσθε ἄρχειν μου, καὶ ἐν Ποτιδαίᾳ, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ἐπὶ Δηλίῳ, τότε μὲν ὥσπερ ἄλλος ἐτάττου, ἔμενον ὥσπερ καὶ ἄλλος τις, ἐκινδύνευον ἀποθανεῖν τ. λ. Sed hanc militiam non minus quam Lucianus deridet, & mendacii Platonem accusat *Athenaeus* V, 15. praeclare ille quidem refutatus a Casaubono: add. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. 3, 17. Etiam *Plutarchus* in Alcib. p. 355. *H. Steph.* sine ulla dubitatione fortitudinem illius, & servatum in praelio Alcibiadem, translatumque in eundem praemium, commemorat. Add. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* 2, 22. seq. Aut historica fides nulla est, aut vir fortis in bello etiam fuit Socrates. J.M.G.

Ibid. Ἐν τῇ πόλει] Legendum omnino videtur, εἰς τὴν Ἀμφίπολιν. Vid. *Suidam.* Τὸ μάχῃ glossema est. F.G.

Εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην &c.] Mirum est neque Interpretem neque Commentatorem hunc locum emendasse, at mendum est, & manifestum: emendatio vero in proclivi. Quid enim est τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην? Quaenam fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socrates affuit? & quis Deorum Parnethen montem a Boeotiae fini-

sophis? neque enim sane habes, quod hos, quemadmodum illos, accuses. PAR. Hi rursus, Tychiade, de fortitudine disputantes quotidie, & virtutis nomen conterentes, multo etiam timidiores oratoribus apparebunt mollioresque. Considera vero ita. Primo non est, qui nominare queat Philosophum in praelio mortuum. Aut enim plane non militarunt, aut, si militarunt, fugerunt omnes. Antisthenes quidem & Diogenes, & Crates, & Zeno, & Plato, & Aeschines, & Aristoteles, & omnis illa turba, ne viderunt quidem aciem. Solus vero ausus progredi in pugnam sapiens illorum Socrates,

γυς; ἐ γὰ δὴ τύτυς ὅσῳ ἀκείνυς ἔχεις αἰτιᾶσθαι. ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδη, οἱ περὶ τ ἀνδρίας ὁσημέραι διαλεγόμενοι, ἐ καλατρίβοντες τὸ τ ἀρετῆς ὄνομα, πολλῷ μᾶλλον τ ῥητόρων φανοῦνται δειλότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπει δὴ ἔτα. πρῶτον μὲ, ὃς ἔστιν [a] ὅστις εἰπεῖν ἔχοι Φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τελευτήσαντα. ἤτοι γὰ ὐδὲ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἴπερ ἐστρατεύσαντο, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲ ὖν, καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς ὄτος ὁ ὄμιλος, ὅτε εἶδον τ παράταξιν, μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν εἰς τ [b] ἐν τῇ πόλει μάχην ὁ σοφὸς αὐτὸς Σωκράτης, φεύ-

a Ὅστις εἰπεῖν] Εἰπεῖν ὅς τις *Fl.* b Ἐν τῇ πόλει] Nihil variant Edd. Ἐπὶ Δηλίῳ vult *Palm.*

finibus in Athenas ipsas transportaverat? Lege, lege meo periculo, τὴν ἐπὶ Δηλίῳ μάχλω. Ea fuit, in qua Socrates ἠρίστευσε. Sed mira est hoc loco Interpretis confidentia simul & ignorantia, qui de suo addidit, *adversus Lacedaemonios*. At ea pugna contra Boeotos facta fuit, & quod dicit inferius, ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ, ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna, & Socratis in ea strenuitate loquuti sunt, sufficiet ad emendationis nostrae confirmationem *Plutarch.* in Alcib. ἔτι δὲ τ ἐπὶ Δηλίῳ μάχης γενομένης, καὶ φευγόντων Ἀθηναίων, ἔχων ἵππον ὁ Ἀλκιβιάδης, τὸν δὲ Σωκράτην πεζὴ μετ' ὀλίγων ἀναχωροῦντα ἐ πανίλασεν ἰδὼν, &c. Vide & *Laërtium* in Socrate. Ceterum ex hoc loco, credo, *Ortelius* in suo Lexico imaginatus est urbem in Attica vel pagum, nomine Ταυρέα Παλαίστρα. Fuit enim in ipsa urbe Athenis is locus, & ipse Taureas is fuit, cui Alcibiades colaphum inflixit, de choragio contra eum immodestius contendenti, ut ait idem *Plutarchus* in Alcibiade. Palaestrae erant loca in urbibus, ubi juvenes exercebantur sub quodam exercitationum magistro. Sic apud *Theocr.* Idyll. 2. Simaetha Delphin Myndium suum amasium arcessit e Palaestra Timageti —— —— ἀλλὰ μολοῖσα

Τήρητον ποτὶ τὸν Τιμαγήτοιο παλαίστραν.
Τηνεῖ γὰ φοιτεῖ, τηνεῖ δὲ οἱ ἄδυ καθῆται.

J. P. a G.

Ἐν τῇ πόλει] Vid. *Xenoph.* p. 253. 32. & *Thucyd.* IV. 101. Expeditiones Socratis memorantur tres. (I.) *Amphipolitana*, anno tertio Ol. LXXXIX. (II.) *Potidaensis*, de qua *Plato* & *Plut.* diserte; ἰσχυρᾶς δὲ γενομένης μάχης, ἠρίστευσαν ἀμφότεροι. Alcibiades scilicet & Socrates. (III.) *Apud Delium*, de qua *Tullius* de Divin. I. Trium harum diserte meminit in Apol. apud Platonem. Ed. *Bas.* p. 11. f. *Athenaeus* tamen V. 15. negat unquam a Socrate pugnatum. Sed vide tu *Casauboni* Animadversiones, in quibus Athenaei judicium hac in parte luculenter refellitur. *M. du S.*

Τὴν ἐν τῇ πόλει μάχλω] *Menagius* ad *Laërtii* l. c. ipse quoque corruptum, ait h. l. & legi vult, τὴν Ἀμφιπόλιδι (forte commodius τ. ἐν Ἀμφιπόλει) μάχλω. Et sane favet ei Spartani militis mentio, quam cum hac fuga connectit Lucianus. Ad Delium vero non contra Spartanos, sed contra Thebanos pugnatum, constat. Similis ratio poterat etiam impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει suspicetur legendum ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, ubi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat, cum servari suam libris, in quantum mihi constat, omnibus lectionem cuperem, & respici putarem ad fortissimum unum Socratis factum, cujus nescio quomodo laudati modo illius patroni mentionem omisere, relatum a *Diodoro Siculo* lib. XIV. p. 497. C. cum solus cum duobus familiaribus accurrit, ad eripiendum triginta Tyrannis Theramenem. Conveniebant verba ἐν τῇ πόλει· res gerenda erat contra praesidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaestram. Sed rebellis est Parnes, quem montem intra Athenas conspici potuisse, apparet ex *Aristoph.* Νεφ. 322. & his, quae copiose *Meurs.* Rel. Attic. c. 9. Sed XII. millibus passuum ab urbe remotum fuisse medio inter hanc & Thebas spatio, ostendit Doctiss. *Wass.* in Addend. ad *Thucyd.* IV, 97. Sed idem quoque Parnes extra dubitationem fere collocat *Palmerianam* emendationem. Nam diserte Thucydides l. c. & *Plutarchus* de Daemon. Socr. p. m. 1032. pr. cum illa ad Delium contra Thebanos pugna fugae τὸν Πάρνηθα mentionem conjungunt. Sed quid faciamus Palaestrae Taureae? Ponamus illam in via e Parnethe Athenas ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ; viderit Parasitus, h. e. Lucianus, qui cogitasse potuit duas alias pugnas, quibus interfuit Socrates. *J. M. G.*

Φεύγων ἐκεῖθεν ἀπὸ τῆς Πάρηθος, εἰς τὴν Ταυρέως παλαίστραν κατέφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μετὰ τῶν μειρακυλλίων καθεζόμενον [a] ὡραΐζειν, καὶ σοφισμάτια [b] προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. ΤΥΧ. Ὦ γενναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη κἀγὼ παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, οὐ μὰ Δία, σκώπτειν αὐτοὺς καὶ ὀνειδίζειν βουλόμενος· ὥστε εἰδέναι τι μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σαυτοῦ τέχνῃ καταψευδόμενος τῶν ἀνδρῶν.

Inde a Parnethe fugiens in Taureae se palaestram abdidit. Multo enim illi videbatur urbanius sedentem cum adolescentulis amatorias nugas garrire, & argutiolas objicere in quos incideret, quam cum viro Spartano pugnare. TYCH. Vir optime, ista jam ex aliis quoque audivi, non profecto irridere volentibus illos, aut maledictis incessere. Itaque non videris mihi quidquam tuae arti condonans contra illos mentiri.

Ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἤδη φέρε καὶ σὺ τὸν Παρασίτιον ὁποῖός τίς ἐστιν ἐν πολέμῳ, καὶ λέγε, καὶ εἰ ὅλως λέγεται παρασίτου τις γενέσθαι τῶν παλαιῶν; ΠΑΡ. Καὶ μήν, ὦ Φιλότης, οὐδεὶς ἀνήκοος Ὁμήρου, οὐδ' ἂν πάμπαν ἰδιώτης τύχῃ, [c] ὅστις οὐκ ἤκουσε παρ'

44. Sed si videtur age jam & tu, Parasitus in bello qualem se praestet, dicito: & an omnino antiquorum quisquam Parasitus fuisse dicatur? PAR. Atqui nemo, amice, Homerum non audivit, etsi aliarum omnium rerum rudis sit, *nemo ergo est*,

a Ὡραΐζειν] Sic Edd. Ἀφίζειν G. & marg. Αἰῶ. Ὀαρίζειν vult *Graevius*. b Προβάλλειν] Παραβάλλειν marg. A1. c Ὅστις] Sic *Fl. B1. P.* aliaeque. Ὃς *J.*

71. Φεύγων ἐκεῖθεν] Μὴ συκοφάντει, κατάρατε· οὐ γὰρ ἔτω γὰρ, ἀλλ' ἀμείνων διήγησις. *V.*

72. Ταυρέως παλαίστραν] De qua vid. *Plat.* in Charmide statim ab initio 235. C. *M. du S.*

Ibid. Πολὺ γὰρ αὐτῷ &c.] De Socrate, cum ex proelio in palaestram aufugisset, πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μετὰ μειρακυλλίων καθεζόμενον ὡραΐζειν, καὶ σοφίσματα προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. quae sic verterunt: *Ipse multo urbanius videbatur, cum adolescentulis sedendo se ornare, & secum versantibus captiunculas proponere, quam cum Spartano viro pugnare.* Verum quis unquam audivit Socratem se ornasse, aut pueros ornari in palaestra, ubi nudi corpus exercebant? Vide sequentem dialogum de gymnasiis, ubi se non ornasse in iis, sed pulvere commaculasse dicuntur. Adde ὡραΐζειν non significare *se ornare*, ut volunt interpretes. Omnia sunt absurdissima. Cogitabam olim pro ὡραΐζειν legere παίζειν, *ludere cum pueris*, nam sic & alibi locutus est. sed postea in Mss. deprehendi veram scripturam, in quo legitur ὀαρίζειν, sed scribendum ὀαρίζειν, *garrire*. Est in hoc verbo aeuleata figura, qua Socrati exprobat oblique παιδιαστίαν. Nam ὀαρίζειν proprie dicitur de colloquio amatorio, *Homerus* Iliad. Z.

τὸν δ' ἄρ' ἔμελλε
Στρέψας' οἶκ ἀπονόσφι ἰὼν ὀαριζέμεν ἀνδρὶ.
quando jam erat
Digressurus e loco ubi cum suo colloquebatur uxore.

Et Iliad. X.

Τῷ ὀαριζήσω αὖτε παρὰ νηῒ μελαίνῃ τε,
Παρθένῳ ἠΐθεῳ τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν.
Cum hoc confabulari, ceu virgo adolescensque.
Virgo & adolescens confabulantur inter se.

Hinc ὀαριστὺς est blandus mulierum sermo, quibus capiunt animos virorum. Idem Poëta de cestu Veneris:

Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς
Πάρφασις.
Ibi est quidem amor, ineft desiderium, insunt blanditiae
Illicientes.

Recte enim antiquus interpres ὀαριστὺς πάρφασις, conjungunt, & Etymologicum magnum exponit ὁμιλία τῶν ἐρασθέντων, colloquium quod praeparat, hoc est animum ad amandum & consuescendum incitat. Idem: ἔστι δὲ γυναῖκες, αἱ γαμεταὶ, οἱονεὶ ὁμοπαροίνιοι τινες ἔσαι, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρέναι γάμου ἕνεκα συμπεφυῶς. ἐξ αὐτοῦ δὲ ὀαρίζειν λέγεται, τὸ τοὺς ἐρῶντας γυναιξὶν ὁμιλεῖν. vide sequentia. Significat Lucianus Socratem in palaestra non de virtute disputasse cum ephebis, sed colloquia habuisse plena amoris, ac blanditiarum. *J. G. G.*

74. Ὡραΐζειν] *Faire le beau.* *F. G.*

Ὡραΐζειν] Parum abest quin recipiam emendationem Cl. *Graevii*. Sed quia non satis certum, quid Lucianus reliquerit, abstinui; licet vulgata lectio minus placeat, prae illa: adscripserat etiam ὀαρίζειν *Gesnerus*. Et in versione eo adlusit. *J. F. R.*

75. Ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ] (Suspectum. Forte ἀνδρὶ σπαρτῷ. Thebani enim & Boeotii dicebantur σπαρτοί, i. e. *satii*.

ἐστ, qui neſciat, apud illum praeſtantiſſimos Heroum Paraſitos eſſe. Nam & Neſtor ille, cujus a lingua mellis inſtar defluebat oratio, ipſius Paraſitus Regis fuit: & neque Achillem, qui cum videbatur tum erat & corpore praeſtantiſſimus & juſtiſſimus, neque Diomedem, neque Ajacem Agamemnon ita laudatque & admiratur, velut Neſtorem. Neque enim Ajaces decem ſibi contingere optat, neque decem Achilles: ſed olim *ait* futurum fuiſſe ut caperetur Troja, ſi tales, qualis hic Paraſitus, ſenex licet, milites decem habuiſſet. Idomeneum etiam Jove natum, Paraſitum ſimiliter dicit Agamemnonis.

αὐτῷ τὺς ἀρίστους τ ἡρώων παρασίτους ὄντας. ὅ τε γὰρ Νέστωρ ἐκεῖνος, ὃ ἀπὸ τ γλώττης ὥσπερ μέλι ὁ λόγος ἀπέρρει, αὐτῆς τῆς βασιλέως παρέσιτος ἦν, καὶ ὅτε τ Ἀχιλλέα, d ὅσπερ ἐδόκει τε καὶ ἦν τὸ σῶμα γενναιότατος, καὶ δικαιότατος, ὅτε τ Διομήδην, ὅτε τ Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων ὑμνεῖ τε καὶ θαυμάζει, ὥσπερ τ Νέστορα. οὐδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας ἤθελε γενέσθαι αὐτῷ, ὅτε δέκα Ἀχιλλέας· πάλαι δ' ἂν ἑαλώκεσαν τ Τροίαν, εἰ τοιοῦτος ὁποῖος ἦν ὅτος ὁ παράσιτος, καίπερ γέρων ὤν, στρατιώτας εἶχε δέκα. καὶ τ Ἰδομενέα τ τοῦ Διὸς ἔγγονον, παράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως λέγει.

45. TYCH. Iſta quidem ipſe etiam novi;

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίσταμαι. ὅπως

d Ὅσπερ] Sic *Fl. Ald. Fr. S.* Ὥσπερ Bt. & 2. *J. P. H.*

ſati. Fabula nota. Vid. Noſtrum Φιλοψ. c. 3.) *Kuß.* Adde *Eur.* Ἰτ. (p. 330. A. 344. AB.) & Ἡρ. μ. (p. 719. A.) & Noſtr. Ὀρχ. c. 41. Sed nihil muto. *M. du S.*

79. Ὥς ἐδόκει τι] I. e. vera dicis, non calummiaris. *F.G.*

Ὥς ἐδόκει τι μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σεαυτοῦ τύχῃ καὶ ψευδόδικος τ ἀνδρῶν] Apparet quidem hæſiſſe in hoc loco Benedictum, dum quæ nimia attulit *Opſopoeus*, amputare conatur, ſed dum expedire ſe ab ejus interpretatione penitus nequivit, nihilo magis lectorem adjuvit, quam fecerat prior, qui ſic interpretatur, *quibus per Jovem nequaquam voluntas erat haec illis illudendi gratia exprobrare, ſicut tibi. Itaque parum gratia arti tuae conciliare videris, tantos viros falſis contumeliis afficiendo.* Ex his omittens Benedictus illa *ſicut tibi*, ſequentia reddidit: *Itaque parum gratia arti tua conciliare videris contra viros hoſce mentiendo.* At quæſo quid eſt, quod in illis hic paraſitus mentitur? Utique in præcedenti periodo teſtatur ſe hæc eadem audiviſſe ab viris bonis & fide dignis, nec ob ullam cauſam ſuſpectis mendacii in iſtis hominibus. Hinc certe & in noſtra periodo aſſentitur paraſito, contra quam interpretes volunt. Nam manifeſte Græcæ voces hunc ſenſum efficiunt, *ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tuae arti, in illis viris mentiri.* *J.G.*

82. Καὶ λέγε] Nihil varietatis invenio; mallem tamen hoc loco *καὶ* ejicere, cum Cl. *Geſnero*, qui in marg. notarat hoc forſan delendum. Nam nexus φέρε δὴ σὺ λέγε melior eſt, quam φέρε δὴ σὺ δὴ λέγε. Etſi de *καὶ* abundante jam ad nauſeam commentati ſumus antea. *J.F.R.*

85. Οὐδὶς ἀπήχθου Ὁμήρῳ] Οὐδεὶς μὴ ἀπήχθου Ὁμήρῳ *Th. M.*

Οὐδὶς ἀπήχθου Ὁμήρῳ] *Marcilius* hoc loco legit, Οὐδεὶς μὴ ἀπήχθου Ὁμήρῳ. At id admittendum negant ſequentia. Senſus eſt ſimplex, *Atqui o amice, neminī, etſi vel maxime ſit indoctus, usque adeo inauditus eſt Homerus, qui neſciat, Heroum etiam praeſtantiſſimos apud eum eſſe paraſitos.* *J.F.*

Οὐδὶς ἀπήχθου] Mallem ἀπηχθές. *M. du S.*

Οὐδὶς ἀπήχθου Ὁμ.] Minime probo *Marcil.* commaculationem, quae forſan hinc orta, quod crederet duas negationes & hic negare, ideoque tertiam addendam. Sed non negant duae negationes, quando μὴ vel οὐ praemittitur adjectivo cum α privativo; nam οὐκ ἀνάξιος Graecis aeque eſt *non indignus*, i. e. *dignus*, ac Latinis. *Ael.* V. H. IV. 18. Συμποσίων ἄνδρα χαρίστα, καὶ τ Ὁμήρῳ μὴ ἀπαίδευτον. Et οὐκ ἀπαίδευτος ἰατρικῆς. I. 7. pr. Ac paſſim apud quosvis, ita ut plura addere pudeat. *J.F.R.*

89. Νέστωρ] *Hom.* Il. A. 249. *M. du S.*

92. Ὅσπερ ἐδόκει] Ὥσπερ ἐδόκει. *Th. M. Solanus* contra, cum ὅσπερ legeretur in *J.* id in ὅσπερ mutavit, cui adſentior, etſi & alterum tolerabile: ſed quia in ὅσπερ optimae Edd. conſentiunt, eo facilius id praetuli. Aliud eſt paullo poſt, θαυμάζει ὥσπερ τ Νέστορα. *J.F.R.*

96. Δέκα Αἴαντας] *Hom.* Il. B. 372. *M. du S.*

1. Ἰδομενέα — παράσιτον] *Homer.* Il. Δ. 256. *M. du S.*

2. Ἔγγονον] Quamvis conſentiant libri, & apud alios ita etiam ſcriptum ſaepiſſime reperiatur, legendum apud omnes ἔκγονον videtur. *M. du S.*

ἔστω γε μὴ δοκῶ μοι γιγνώσκειν, πῶς δὴ τὼ ἀνδρε τῷ Ἀγαμέμνονι παράσιτοι ἦσαν. ΠΑΡ. Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐπῶν ἐκείνων, ἃ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα λέγει. ΤΥΧ. Ποίων; ΠΑΡ.

σοὶ δ' [a] πλέον δέπας αἰεὶ

Ἕστηχ' ὥστε ἐμοί, φάσθαι ἄτε θυμὸς ἀνώγοι.

ἐνταῦθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλέον δέπας εἴρηκεν, οὐχ ὅτι τὸ ποτήριον ἀφ' ἑαυτοῦ πλῆρες ἑστήκει τῷ Ἰδομενεῖ, καὶ μαχομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ' ὅτι αὐτῷ [b] δι' ὅλου τοῦ βίου μόνῳ συνδειπνεῖν ὑπῆρχε τῷ βασιλεῖ, ἀλλ' [c] οὐχ ὥσπερ τοῖς λοιποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς [d] προσκαλουμένοις. ὁ μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμονομάχησε τῷ Ἕκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα δεῖον [e] ἄγον, φησὶ, καὶ τιμὴν ἀξιωθέντα ὀψὲ τοῦ δόρατος τῷ βασιλεῖ δεῖπνου· ὁ δὲ Ἰδομενεὺς, καὶ ὁ Νέστωρ, ὁσημέραι συνεδείπνουν τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτός φησι. Νέστωρ δὲ δοκεῖ μοι δοκιμώτατος τῶν βασιλέων μάλιστα τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι. εἰ γὰρ ὅτι τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄρξασθαι τῆς τέχνης, ἀλλὰ ἄνωθεν ὅτι Καινέως καὶ Ἐξαδίου· δοκεῖ δὲ οὐδὲ ἀναπαύσασθαι δοκιμαστής, εἰ μὴ [f] καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε. ΤΥΧ. Οὗτοσὶ μὲν γενναῖος ὁ παράσιτος. εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινὰς οἶσθα, πειρῶ λέγειν.

nondum tamen videor mihi intelligere; quomodo duo illi viri Parasiti Agamemnonis fuerint. PAR. Recordare, vir optime, versuum illorum, quos ipse Agamemnon dicit ad Idomeneum. TYCH. Quorum? PAR.

Tibi pocula semper
Plena stetere, velut mihi, si patere liberet.

Hic enim *plena semper pocula* dixit, non quo poculum perpetuo plenum steterit Idomeni, & pugnanti & dormienti; sed quod ipsi per totam vitam liceret soli coenare cum Rege, non ut reliquis militibus, qui certis modo quibusdam diebus vocarentur. Ajacem enim solitaria contra Hectorem pugna praeclare defunctum, *Ad divum*, ait, *Agamemnona ducunt*, honoris caussa coenae Regis adhibendum. Idomeneus vero atque Nestor coenabant cum Rege quotidie, ut ipse ait. Nestor vero Parasitus mihi videtur regum maxime artifex & bonus fuisse, nec enim coepisse artem in Agamemnone, sed superiori tempore in Caeneo & Hexadio: videtur autem nec desisse parasitari, nisi mortuo Agamemnone. TYCH. Hic quidem praeclarus Parasitus. Si vero alios etiam nosti, tenta dicere.

46. PAR.

a Πλείων] Edd. Luciani, Πλεῖον Homer. b Δι' ὅλου] Quaedam διόλου. c Οὐχ] Recte Fl. P. B. Odw. F. d Προσκαλουμένοις] Sic Fl. Ald. B1. & 2. H. P. S. Καλουμένοις F. e Ἄγων] Sic Fl. & Hom. Ἄγειν Edd. cett. f Καὶ] Non adest καὶ in Fl.

10. Πλεῖον] Ex *Homero* Il. Δ. 262. reposuimus pro πλέον. *M. du S.*

Πλεῖον] Verum est in *Homero* l. d. πλεῖον legi, ut versus mere spondaicus, Homero rarior, ibi postulat, ait enim: Δοιτρὸν πίνουσιν, σὺν δὲ πλεῖον δέπας αἰεί. Sed quia in hemistichio quod Lucianus profert, σὺν δὲ πλέον etiam versum, & magis fluentem facit, nihil mutavi; quia vel dedita opera sic potest scripsisse, vel memoriter. At quum *Homeri* adfectata spondaeorum dimensio studio etiam a poëta quaesita videri potest, ad lentam admirantis & rem magnam parantis pronuntiationem exhibendam, legere jam πλεῖον & hic poterit, cui id videtur tanti. *J. F. R.*

16. Δι' ὅλου] Ita *V2.* & *P.* scribunt, recte. In reliquis conjunctim scribitur διόλου, absurde. *M. du S.*

20. Εἰς Ἀγαμέμνονα] *Homer.* Il. H. 312. *M. du S.*

21. Ἄγον] Sic apud *Homerum* & in Ed. *Fl.* legitur: reliqua Lucianea sunt. *M. du S.*

24. Ὡς αὐτός φησι] Ubi hoc dicat *Homerus* nescio; certe Il. B. 405. vocat ad coenam Nestora & Idomeneum in primis. Sed ex verbis ipsis Agamemnonis ab eo supra allatis (Il. Δ. 262.) id elicit. Aſt ex quibus eliciat Nestora etiam semper adfuisse Agamemnonis mensae, nescio. *M. du S.*

28. Ἐπὶ Καινέως] Locus *Homeri* unde hoc conjiciat, est Iliad. A. 264. *M. du S.*

39. Ἕκτορι] *Hom.* Il. H. 278. *M. du S.*

41. Προσκαλεῖται] *Iliad.* Π. 293. *M. du S.*

47. Σαφ-

46. PAR. Quid ergo, Tychiade, nonne etiam Parasitus Achillis fuit Patroclus, isque nec ullo Graecorum aliorum deterior, neque mente neque corpore, licet esset adhuc juvenis? Etenim nec ipso illum Achille deteriorem esse, ex operibus illius intelligere mihi videor. Hectorem enim perruptis portis, ad naves intra vallum pugnantem hic expulit, & navem Protesilai jam ardentem restinxit: licet vectores in ea essent non vilissimi, sed Ajax & Teucer Telamonis filii, miles alter egregius, alter sagittator: ac barbarorum quidem interfecit multos, in his vero etiam Sarpedonem Jovis filium, Parasitus Achillis: nec sicut alii mortuus est: cum ipsum Hectorem Achilles interfecerit solum solus, & ipsum Achillem Paris; Parasitum vero Deus, & homines duo. Moriensque voces edidit, non quales Hector fortissimus, qui Achillis genibus advolutus supplicavit, ut cadaver suum reddatur suis; sed quales convenit emittere Parasitum. TYCH. Quas ergo? PAR.

Vigiati tales si me contra arma tulissent,

ΠΑΡ. Τί οὖν, ὦ Τυχιάδη, οὐχὶ καὶ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ οὐδενὸς ἧττον ἄλλων Ἑλλήνων φαυλότερος, οὔτε τὴν ψυχήν, οὔτε τὸ σῶμα, νεανίας ὤν; ἐγὼ γοῦν ἐξ αὐτοῦ μοι δοκῶ τὸν Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χείρω εἶναι, τόν τε γὰρ Ἕκτορα ῥήξαντα τὰς πύλας, καὶ τοῦ τείχους τοῖς νανσὶν εἴσω μαχόμενον, ἔτος ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτεσιλάου ναῦν ἤδη καιομένην ἔσβεσε. καίτοι ἐπεβάτευον αὐτῆς οὐκ οἱ φαυλόταλοι, ἀλλ' οἱ τοῦ Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν ὁπλίτης ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινε τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τούτοις καὶ Σαρπηδόνα τὸν τοῦ Διὸς υἱόν, ὁ παράσιτος τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ οὐχὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ' αὐτὸν μὲν Ἕκτορα Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν, εἷς ἕνα, καὶ αὐτὸν Ἀχιλλέα Πάρις τε δὲ παράσιτον θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν δὲ φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἵας ὁ γενναιότατος Ἕκτωρ, προσπίπτων τὰ Ἀχιλλέως — ἀλλ' οἵας εἰκὸς ἀφῆναι παράσιτον. TYX. Τίνας ταύτας; ΠΑΡ. Τοιαῦτα δ' εἰπεῖν μοι δοκοῦσιν ἀντιβόλησαν, &c. Sic puto hunc locum legendum, indextis personis, quae perperam exciderant. Ait Parasitus, Patroclum morientem non istiusmodi supplicem ad interfectores suos misisse vocem, qualem Hector, suppliciter orans Achillem, ut corpus suum cognatis traderetur; at misisse eam vocem, quae Parasito fuerit digna. Rogat Tychiades, quae demum ea vox fuerit? Respondet Parasitus id, quod eo moribundo prolatum fuisse, refert Homerus.

ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι ἐκείνων ἀντεβόλησαν,

Παν-

g Χαῖρε] Χαίρετε *Bl.* h TYX.] Abest persona TYX. & seq. ΠΑΡ. in Edd. Adjeci ex *sensu*.

47. Σαρπηδόνα] *Iliad.* Π. 480. De sequentibus vid. etiam ead. *Il.* Π. 788. & 849. *M. du S.*

51. Θεὸς & δύο ἄνθρωποι] Apollo, Hector, & ejus auriga, seu armiger. *F. G.*

52. Καὶ τελευτῶν &c.] Καὶ τελευτῶν δὲ (Πάτροκλος) φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἵας γενναιότατος Ἕκτωρ, προσπίπτων τὰ Ἀχιλλέως — ἀλλ' οἵας εἰκὸς ἀφῆναι παράσιτον. TYX. Τίνας ταύτας; ΠΑΡ. Τοιαῦτα δ' εἰπεῖν μοι δοκοῦσιν ἀντιβόλησαν, &c. Sic puto hunc locum legendum, indextis personis, quae perperam exciderant. Ait Parasitus, Patroclum morientem non istiusmodi supplicem ad interfectores suos misisse vocem, qualem Hector, suppliciter orans Achillem, ut corpus suum cognatis traderetur; at misisse eam vocem, quae Parasito fuerit digna. Rogat Tychiades, quae demum ea vox fuerit? Respondet Parasitus id, quod eo moribundo prolatum fuisse, refert Homerus. *J. F.*

53. Ἕκτωρ προσπίπτων] *Hom.* Il. X. 337. *M. du S.*

Ibid. Προσπίπτων τὰ Ἀχιλλέως] In *Homero* est λίσσομαι, non προσπίπτων. Sed an & προσπίπτω cum accusativo construitur? An verborum ordo est mutandus? legendumque Ἕκτωρ προσπίπτων σὰ ἑταίρου τὰ Ἀχιλλέως; nam προσπίπτειν τινί cum dativo usitate dici, est notissimum. Non est quidquam immutandum, quum & *Eurip.* cum accusat. construat fere semper, ut *Hecub.* 339. Πρόσπιπτε δ' οὖρας τῷ δ' Ὀδυσσέως γόνυ. Ibid. 737. — πότερα προσπίτνω γόνυ; deinde *Androm.* vs. 537. Τί μοι προσπίπτεις; ἀλλαί πάτραι, Ἢ πῦρ προσ λιταῖς ὡς ἱκετεύων. Sic & προσπιτνοῦσ' ἐμὸν γόνυ idem Suppl. vs. 10. eadem ratione, i. e. ellipsi τῷ πρὸς. Nam ibid. vs. 43. πρὸς γόνυ πίπτουσα τὸ σὸν. Unum ex *Andromache* ejusdem locum protulit, non commonstravit, Scapula, quod tamen mirere, quia *Stephanus*, quem exscripsit, de hoc casu nihil. *J. F. B.*

58. Τοιοῦτοι δ' εἰπεῖν] *Hom.* Il. Π. 847. *M. du S.*

59. Ἀν]

Πάντες [a] ἂν αὐτόθ' ἅλοιλο, ἐμῷ ὑπὸ δορὶ δαμέντες.

Unusquisque mea domitus jacuisset ab hasta.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲ ἱκανά. ὅτι δὲ μὴ φίλος, ἀλλὰ θεράπων ἦν ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως, πειρῶ λέγειν. ΠΑΡ. Αὐτὸν, ὦ Τυχιάδη, τὸν Πάτροκλον ὅτι θεράπων ἦν, λέγοντά σοι παρέξομαι. ΤΥΧ. Θαυμαστὰ λέγεις. ΠΑΡ. Ἄκουε τοίνυν αὐτοῦ τῶν ἐπῶν·

Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε [b] τιθήμεναι ὀστέ', Ἀχιλλεῦ,
Ἀλλ' ὁμῦ ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι.

καὶ πάλιν [c] ἀποβὰς,

[d] Καὶ νῦν με δεξάμενός, φησιν, ὁ Πηλεὺς Ἔτρεφεν ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε,

τουτέστι παράσιτον εἶχεν. εἰ μὲ τοίνυν φίλον ἐβούλετο τὸν Πάτροκλον λέγειν, οὐκ ἂν αὐτὸν ὠνόμαζε θεράποντα· ἐλεύθερος γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας τοίνυν λέγει θεράποντας, ὅταν

47. TYCH. Sufficiunt ista. Aſt, non amicum fuiſſe Patroclum, ſed Paraſitum, illud tenta dicere. PAR. Ipſum, Tychiade, Patroclum praebebo tibi, dicentem, ſe Paraſitum fuiſſe. TYCH. Mira narras. PAR. Ipſa ergo audi verba:

Ne mea, Achille, tuis procul oſſibus oſſa reconde,
Verum una, ut veſtris una ſumus aedibus alti.

Et rurſus, jam diſcedens,

Hic me ſuſceptum, inquit, *Peleus*
Et ſtudioſe aluit, juſſitque tibi eſſe miniſtrum:

hoc eſt, Paraſitum. Si enim amicum voluiſſet dicere Patroclum, non nominaſſet Miniſtrum; liber enim erat Patroclus. Quos ergo vocat Miniſtros, niſi hos qui neque ſer-

a Ἂν αὐτόθ'] Reſtitut. ex *Hom.* Πάντες κ' αὐτόθ' Edd. Luciani. b Τιθήμεναι] Recte *S.* & *Hom.* Τιθέμεναι Edd. cett. male. c Ἀποβὰς] Ὑποβὰς marg. *A1.* d Καὶ νῦν] Sic Edd. omn. Ἔνθα ex *Hom.* adlevit *Geſn.*

59. Ἂν] Ex Homero reſtitui. nam antea legebatur κ' αὐτόθ'. *M. du S.*

68. Μὴ ἐμὰ] *Iliad.* Ψ. 83. *M. du S.*

Ibid. Τιθήμεναι] Ex Homero reſtituit hanc vocem *Benedictus* in *S.* In omnibus antea prave ſcriptum τιθέμεναι. Socrates apud Xenophontem Achillis *amicum* fuiſſe probat, non *amaſium*; qua de re ad Ἐρ. c. 32. B. *M. du S.*

73. Καὶ νῦν] Quid hoc ſit neſcio. *Hom.* l. c. vſ. 89. Ἔνθα. *M. du S.*

81. Μαρόνῃ τῷ Ἰδομ.] *Il.* N. 246. 295. *M. du S.*

84. Τὸν μὲ Ἰδομ.] Haud facile dixeris quem locum reſpiciat. In catalogo 152.— 8. Idomeneus δυσμενὴς tantum audit, Meriones autem ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ. v. 158. Sed non θεράπων illic, adeoque a verbis paraſiti nimium recedunt. Il. N. 246. Θεράπων audit, & 295. θοὸς ἀτάλαντος Ἄρηϊ, & mox cum addit, οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης τελαμών δὲ μίν ἐστι τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἄμα κρατερὸς θ' ἀταρβὴς ὅστις τε —— τὸν Μαρόνης τε θ' Ἰδομενῆος ἀγοὶ ἀνδρῶν Ἴσταν ἐς πόλεμον. Merionem videtur Martem facere, Idomeneum Phobum; illic enim ſaepius Marti aſſimilatur Meriones, Idomeneus eo quidem in loco nusquam; (328.) donec cum Ænea manum conſerens (v. 500.) ἀτάλαντοι Ἄρηϊ dicuntur & ipſe & Æneas. Saepius autem hoc elogio ab Homero ornatur Meriones quam Idomeneus, quod anſam huic ſcurrae dedit. *M. du S.*

88. Ἀριστογείτων] Atqui apud *Thucydidem* meritorius eſt Harmodius, non Ariſtogiton. VI. 54. Praeterea pauperem facit & plebejum contra Thucydidis mentem, qui de eo ita loquitur: γενομένου δὲ Ἁρμοδίου ἀφ' ἱλικίας λαμπροῦ, Ἀριστογείτων ἀνὴρ τῶν ἀστῶν μέσος πολίτης ἐραστὴς ὢν εἶχεν αὐτόν. In reliqua hiſtoria ſequitur Lucianus receptam de iis opinionem. Quod *Thucydides* autem de ſtatuis reticet, minus mirabuntur qui meminerint ex Piſiſtrato ortum; quam cauſam recte aſſignat ejus Scholiaſtes ad I. 20. Nobiles autem erant ſtatuae. Rogante quodam, quodnam eſſet optimum aes? Ego, inquit Antipho, Athenienſe optimum judico, ex quo Harmodii & Ariſtogitonis ſtatuae conflatae ſunt apud *Philoſtr.* 900. *M. du S.*

89. Ὥσπερ Θουκυδίδης φησὶ] Quum Cl. *Hemſterh.* orae adleverit *Thucyd.* VII. p. 411. vſ. 98. ibique *Dukerum* adiri poſſe commonuerit, pauca ex eo addere volui; ſed omiſerunt operae; vid. ergo Addenda. *J. F. R.*

94. Ἀφείλετο] Propter phraſeos raritatem addidit Noſter, lectionem hanc eſſe conſtantem; nam quum proprie *abripere aliquem* ſignificet, & privationi bonorum & honorum plerumque jungatur, mirum videretur hic adjungi contrario. Sed quum velit *ereptam* civitatem e ſervitute, ſenſus erit minime incongruus.

Sic

ſervi eſſent ; neque amici , nempe Paraſitos ? Qua ratione etiam Merionem Idomenei & ipſum Miniſtrum nominat: cum ſic, puto , tum vocarentur Paraſiti. Vide autem , quam hic etiam Idomeneum, Jovis qui filius eſſet, non dignetur vocare *Marti aequiparandum* , ſed Merionem illius Paraſitum.

48. Quid vero ? Nonne & Ariſtogiton plebejus homo & pauper, ut ait Thucydides, Paraſitus erat Harmodii? Quid vero? nonne idem etiam amator ? Aequum enim eſt , ut Paraſiti iidem etiam ſint alentium ſe amatores. Hic igitur rurſus Paraſitus Athenarum urbem , tyrannide oppreſſam , vindicavit in libertatem. Et nunc ſtat aeneus in foro ſuo cum amaſio. Hi ergo, viri fortiſſimi cum eſſent , fuere iidem Paraſiti.

49. Tu vero qualem ſuſpicaris in bello futurum Paraſitum ? Nonne primum talis pranſus ibit in aciem , ſicut etiam Ulyſſes aequum eſſe cenſet? Etenim quem in prae-

μήτε τὺς δύλυς, μήτε τὺς φίλυς· τὺς δὲ παρασίτυς δηλονότι; ἢ ϗ τ Μηριόνην τῦ Ἰδομενέως ϗ αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει. ὅτως, οἶμαι, καλυμθύων τότε τ παρασίτων. σκόπ{ δὲ ὅτι ϗ ἐνταῦθα τ ϔ Ἰδομενέα , Διὸς ὄντα υἱόν , οὐκ ἀξιοῖ λέγειν [e] ἀτάλαντον Ἄρηϊ, Μηριόνην δὲ τ παράσιτον αὐτῦ.

Τί δὲ οὐχὶ ϗ Ἀριστογείτων δημότικὸς ὢν, ϗ πένης, ὥσπερ Θουκυδίδης φησὶ, παράσιτος ἦν Ἁρμοδίυ; τί δὲ; οὐχὶ ϗ ἐραστής; ὀπτικῶς γὰ οἱ παράσιτοι ϗ ἐρασταὶ τ τρεφόντων εἰσίν. ὅτω τοίνυν πάλιν ὁ παράσιτ τ Ἀθηναίων πόλιν τυραννυμθύην εἰς ἐλευθερίαν [f] ἀφείλετο· ϗ νῦν ἕστηκε χαλκῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ μ τ παιδικῶν. ὅτοι μ δὴ, τοιόνδε ὄντες μάλα ἀγαθοὶ, παράσιτοι ἦσαν.

Σὺ δὲ δὴ ποῖόν τινα εἰκάζεις ἐν πολέμῳ τ παράσιτον; οὐχὶ πρῶτον μ ὁ τοιῦτ χειροποιησάμθ ἔξεισιν ὅπι τ παράτα-ξιν, καθάπερ ϗ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; ὁ γὰ ἀλλ'

e Ἀτάλαντον] Ἀτάλαντ ora *AIW.* f Ἀφείλε] Nil mutare Edd. addidit *M. du S.*

Sic *eripere ex periculo* fignif. ap. *Aelian.* XI. 6. ἀφιλλοντο ὑν αὐτὸν οἱ ἑταῖροι. *J.F.R.*

Ibid. Ἕστηκε χαλκοῦς] Sic *Lexiph.* c. XI. *De Gymn.* c. 17. Et χρυσοῦν σι εἰκόνα *Alciphr.* I. Ep. 30. f. Alia ſimil. *Hemſterh.* ad *Tim.* §. 51. *J.F.R.*

98. Οὐχὶ πρῶτον μ &c.] Οὐχὶ πρῶτον μ ὁ τοιῦτ (Παράσιτ) ἀριστοποιησάμθ ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν καθάπερ ϗ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; ὁ γὰ, ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαί φησιν ἐκέλευσε, ϗ οὐδὲ ἅμα ἕω μάχεσθαι δεῖ. Locus hic in poſteriori parte paullum contortus, & forte male tranſpoſitus. Certe verus verborum ordo eſt, ὁ γὰ ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι , ϗ οὐδὲ ἅμα ἕω μάχεσθαι δεῖ , φησὶν ἐκέλευσε. Interpres non ſatis fideliter hic egit. Verte , *Nonne autem is* (Paraſitus) *primum pranſus exit in aciem , quemadmodum & Ulyſſes cenſet? Etenim quem in bello pugnare , & quidem primo mane pugnare oporteat , epulis , ait , excipiet.* Forte ſcripſit quoque Noſter φησὶν ἐκέλευσεν , *ait ſe epulis excepturum.* Verba Ulyſſis , ad quae reſpicit Paraſitus, puto haec eſſe in *Homeri* Il. T. vſ. 160.

Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι θεῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς
Σίτυ & οἴνυ· τὸ γὰ μύ ἐστ & ἀλκή.
Οὐ γὰ ἔπ' πρόσω ἄμαχος ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἀνὴρ σίτοιο δυνήσε) ἔστε μάχεσθαι.
Sed veſci jube velocibus in navibus Achivos
Pane & vino, hoc enim robur eſt & fortitudo,
Neque enim vir toto die usque ad ſolem occidentem
Expers cibi poterit contra pugnare.

Huc faciunt verba Scholiaſtae *Theocriti* ad I. vſ. 51. οἱ μάλλοντες πολεμεῖν , πρωΐας ἔτι ὔσης, ὀλίγον τινὰ ἤσθιον ἄρτον, ϗ ἄκρατον οἶνον ἔπινον , ὡς θερμοὶ ὄντες , ϗ μη δυσλιῶσιν , ὃ & ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. *Pugnaturi , ſummo mane , parum panis comedebant , & meracum bibebant, quo calidi & minime meticuloſi forent ; quod & ἀκρατισμὸν appellarunt.* *J.F.*

1. Οὐ γὰ , ἀλλ'] Id eſt, *non enim hoc ſolum faciet , ſed etiam*, &c. Exempla quaerenda. *F.G.*

Οὐ γὰ] (*Senſus* tranſponendo haec ſananda putat; ſed addenda tantum vocula σὲ poſt ἐκέλευσε, unde excidit , quia eaedem literae ipſius voculae ſunt ſimul illius verbi ultimae. Ita vero ſenſus erit : *Nonne ita eſt? Imo quem in bello pugnare ait Ulyſſes , eum excipiet prius epulis, etiamſi confeſtim a prima luce pugnare oporteat.*) *Perizon.* ad Æl. V. H. VIII. 12. Vid. *Hom.* Il. T. 162. & 230. Sed perturbata hic adeo ſunt omnia, ut vix aditus pateat ad emendationem. Lego tamen κ' ἂν pro καί. *M. du S.*

Οὐ γὰ ἀλλ' — φησὶν] Primo illud ὁ γὰ ἀλλ' ſolo *Etenim* reddidi: ut hoc pariter & multis aliis locis recte factum ab interpretibus aliis. Nempe aſſeverationem quandam habet iſta particularum conjunctio, quaſi tu dicas , *Non eſt aliter ; ſed.* Et videtur haec ſup-

ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαί φησιν ἐτιάσῃ, [a] καὶ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δέοι· καὶ ὃν ἄλλοι στρατιῶται χρόνον πρὸ δείπνου ὁ μέν τις ἀκριβῶς ἁρμόζηται τὸ κράνος, ὁ δὲ θώρακιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸ τὸ δεινὸν προπτεύων τὸ πολέμιον, τρέμει, [b] ὅτου δὲ ἐσθίει τότε μάλα φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, καὶ μὴ τὴν ἔξοδον εὐθὺς ἐν πρώτοις ἀγωνίζεται· ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν ὀπίσθιον προτέτακται τῷ παρασίτῳ, κἀκεῖνος αὐτὸν ὥσπερ ὁ Αἴας τὸν Τεῦκρον πρὸ τῷ σάκει καλύπτει, καὶ τὰ βελῶν ἀφιεμένων, γυμνώσας ἑαυτὸν, τοῦτον σκέπει. βούλεται γὰρ ἐκεῖνον μᾶλλον σώζειν, ἢ ἑαυτόν.

Εἰ δὲ δὴ καὶ πέσοι παράσιτος ἐν πολέμῳ, οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ δήπου ὅτε λοχαγὸς ὅτε στρατιώτης αἰσχυνθείη, μεγάλου τε ὄντι νεκροῦ, καὶ ὥσπερ ἐν συμποσίῳ καλῶς κατακειμένῳ· ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν τοιοῦτον παρακείμενον, ξηρὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν πωγώνιον ἔχοντα, προτεθνηκότα τὰ μάχης, ἀθενῆ ἄνθρωπον. τίς οὐκ ἂν καταφρονήσειε ταύτης τὰ πόλεως, τοὺς [c] ὑπασπιστὰς αὐτῆς οὕτω κακοδαίμονας ὁρῶν; τίς δὲ οὐκ ἂν εἰκάσαι [d] χλωροὺς καὶ κομήτας ὁρῶν ἀνθρωπίσκους κειμένους, τὴν πόλιν ἀπορρῦσαι συμμάχων, τοὺς ἐν τῇ εἱρκτῇ κακούργους ἀπολῦσαι τῷ πολέμῳ; τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι.

lio pugnare jubet, cum etiam excipiet epulis, etsi statim a lucis exortu pugnandum sit. Quoque tempore milites alii prae metu, alius quidem accurate aptat galeam, thoracem induit alius, alius ipsa belli metuenda suspicans tremit: eo tempore hic noster hilari vultu cibum capit, & post egressionem in primis statim pugnam capessit: sed qui illum alit, altero stat ordine post Parasitum, quem ille ut Teucrum Ajax suo clypeo occultat, emissisque telis, suo nudato corpore, hunc tegit, quippe qui hunc potius quam se servare cupiat.

50. Si vero cadat etiam in praelio Parasitus, non sane illius *interfecti* neque ductorem ordinis, neque militem pudeat, magni nempe corporis, & sicut in convivio pulchre jacentis. Et operae pretium est juxta jacens videre Philosophi cadaver aridum, squalidum, longam habens barbulam, jam ante pugnam demortuum, imbecillum homuncionem. Quis non contemnat eam civitatem, propugnatores illius ita miseros si videat? Quis vero non conjiciat pallidos & comatos homunciones si jacentes videat, civitatem auxiliis egentem maleficos de carcere belli causa solvisse? Tales quidem in bello ad Philosophos & oratores *comparati* sunt Parasiti.

51. In

a Καὶ] Forsan Κἂν. conjiciebat *Guiet.* etiam *Gesn.* Nil mut. Edd. d Χλωροὺς] Χλωροὺς male *H1.* & 2. b Οὗτος δὴ] Οὕτως δὴ emendat *Gesn.* c Ὑπασπιστὰς]

20. Ὡς ἄξιόν γε] Εἰρωνεία. *V.*

supplendi ratio commodior breviorque illa altera, quam scrupulosa nimis diligentia ex ipso orationis contexto eruere docet Devarius. Deinde non puto opus esse illa, quam suadebat vir doctus, verborum transpositione, sed ut immutato tantum apice pro καὶ εὐθὺς legamus κἂν εὐθὺς. Est quasi gradatio: quem pugnare jubet Ulysses, eum vult antea cibum capere, idque etiam si summo mane in pugnam eundum sit, tibi alias cibi tempus non est. Huc pertinet apud *Homerum* πρόπαν ἦμαρ κ. τ. λ. *F.M.G.*

Οὐ γὰρ ἀλλ'] Recte Cl. *Gesn.* simpliciter *etenim* significare ait. Conf. *Fab.* Ep. L. 2. f. ad *Aristoph.* Eccles. v. 386. Et Cl. *Jens.* ad *Vit. Aesh.* §. 6. No. 76. *F.F.R.*

2. Ὃν ὁ πολίτης μάχεσθαι φησιν] Glossema videtur. *F. G.* Et ego mallem abesse; tum enim minus perplexa erit oratio. *F.F.R.*

3. Καὶ εὐθὺς] Lego κἂν εὐθύς. *F.G.* Idque omnino re-

51. In pace vero tantum mihi videtur Parasitorum ars Philosophiae praestare, quantum ipsa pax bello. Ac primo, si vis, consideremus loca pacis. TYCH. Nondum intelligo, quid hoc sibi velit. Videamus tamen. PAR. Nonne igitur forum, & judicia, & palaestras, & gymnasia, & venationes, & coenationes, loca urbis dixerim? TYCH. Omnino. PAR. Igitur Parasitus in forum quidem & ad judicia non accedit, quod, puto, sycophantis omnia illa loca magis conveniunt, & quod nihil moderatum fieri in his solet. At Palaestras & gymnasia, & convivia persequitur, & ornat solus ipse. Quandoquidem quis in palaestra Philosophus aut Rhetor exutus cum Parasiti corpore conferri meretur? aut quis horum in gymnasio visus, non dedecus potius loci est? Etiam in solitudine nemo horum subsistat occurrentem feram: at Parasitus invadentes manet, & facile excipit, coenarum meditatione eductus illas contemnere: & neque cervus illum neque horridus aper percellit: sed etiamsi aper dentem in illum acuat, contra in aprum acuit Parasitus. Nam lepores magis ipsis canibus persequitur. In convivio autem Parasito quis certare audeat, sive jocanti sive edenti? Uter magis exhilarare

Ἐν εἰρήνῃ δὲ τοσοῦτόν μοι δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ φιλοσοφίας ὅσον αὐτὴ ἡ εἰρήνη τοῦ πολέμου. καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία. ΤΥΧ. Οὔπω ξυνίημι ὅ, τι τοῦτό πως βούλεται, σκοπῶμεν δὲ ὅμως. ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγέσια, καὶ συμπόσια ἔγωγε φαίην ἂν πόλεως χωρία; ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ δικαστήρια οὐ πάρεισιν, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συκοφάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσήκει, καὶ ὅτι οὐδὲν μέτριόν ἐστι τὸ ἐν τούτοις γιγνόμενον· τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μόνος οὗτος. ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ ἀπόδυς, ἄξιος συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίῳ τούτων ὀφθεὶς, οὐκ αἰσχύνη τῆς χωρίου μᾶλλόν ἐστι; καὶ μὴν ἐν ἐρημίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη θηρίον ὁμόσε ἰόν· ὁ δὲ παράσιτος αὐτά τε ὀπτόμενα μένει, καὶ δέχεται ῥᾳδίως, μεμελετηκὼς αὐτὴν ἐν τοῖς δείπνοις καταφρονεῖν· καὶ οὔτ' ἔλαφος, οὔτε σῦς αὐτὸν ἐκπλήξει προφανῶς, ἀλλὰ κἂν ἐπ' αὐτὸν ὁ σῦς τὰ ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ παράσιτος ὀξύνει τὸν σῦν ἀντιθήγει. τοὺς μὲν γὰρ λαγὼς διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ συμποσίῳ, τίς ἂν καὶ ἀμιλλήσαιτο παρασίτῳ, ἤτοι παίζοντι, ἢ ἐσθίοντι; τίς δ' ἂν μᾶλλον

58. Ἀντιθήγει] Ἀλλὰ ἐ λέοντα ἀντιβρυχήσει)· ἢ ἐ λύκον ἀντωρύσει) * αἶξ; τοῦτό μοι λέγει. V.

Ἀντιθήγει] Οὐκ οἶδ' ὅπως οὐκ εἶπε, καὶ πρὸς λέοντα ἀντιβρυχήσεως τὸ παράσιτον, καὶ πρὸς λύκον ἀντωρύσεως. G.

* Αἶξ] Αὖρα V. pro quo αἶξ in Impressis repositum. Melius Coll. G. Sed neuter sales Lucianeos cepit. M. du S.

reciperem, si vel una Ed. praeiret. Et parum abfuit quin vel iis invitis sic dedissem. J.F.R.

11. Ὥσπερ ὁ Αἴας] Hom. Il. Θ. 272. M. du S.

20. Ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκροῦ ἰδεῖν] Aliter videntur legisse interpretes, dum reddunt adeo ut indignum sit facinus, aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audiendi sint, & non potius Lucianum intelligere debeamus, ac si dicat, adeo ut sit operæ pretium, ut mereatur & dignum sit huic adjacens philosophi cadaver adspici, ob maximam inde exstitutam diversitatem. J.G.

Ibid. Ἄξιόν γε] Εἰρωνικῶς dictum videtur, κατ' ἀντίφρασιν. F.G.

24. Ὑποστείη] (Forsan ὑποστᾶ—.) Anon. M. du S.

59. Ἐν δὲ δὴ] Amant δὲ & δὴ etiam sic jungere Alciphr. & Longus. Vid. hunc Past. 2. p. 41. illum I. Ep. 30. p. 126. & alibi. J.F.R.

60. Τίς ἂν ἐ] [Et καὶ ita post ἂν Phalar. epist. 38. ἢ σάκχα ἂν ἐ ἐσθίοι. Ne plura ex Nostro addam. J.F.R.

λον εὐφράναι τὺς συμπότας; πότερόν ποτε ἥτ⟨ις⟩ ἄδων καὶ σκώπτων, ἢ ἄνθρωπ⟨ος⟩ μὴ γελῶν, ἐν τριβωνίῳ κείμεν⟨ος⟩, εἰς γῆν ὁρῶν, ὥσπερ ὅτι πένθ⟨ος⟩, οὐχὶ συμπόσιον ἦκεν; καὶ ἐμοί γε δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφ⟨ος⟩ τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον ἐν βαλανείῳ κύων.

Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπ' αὐτὸν ἤδη βαδίζωμεν τὸν βίον τοῦ παρασίτου, σκοπῶντες ἅμα, καὶ παραβάλλοντες [a] ἐκείνῳ. πρῶτον [b] τοίνυν ἴδοι τις ἂν τὸν μὲν ἀφόβητον ἀεὶ δόξης καταφρονοῦντα, καὶ οὐδὲν μέλον αὐτῷ, [c] ὧν οἱ ἄνθρωποι [d] οἴονται. τοὺς ῥήτορας δὲ καὶ φιλοσόφους εὕροι τις ἂν, οὐ τινὰς, ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ τύφου καὶ δόξης τριβέντας. καὶ οὐ δόξης μόνον, ἀλλὰ καὶ ὃ τούτου αἴσχιόν ἐστιν, ὑπ' ἀργυρίου. καὶ ὁ μὲν ἀφόβητος ἅπας ἔχει πρὸς ἀργύριον, ὡς οὐκ ἄν τις οὐδὲ πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας ἀμελῶς ἔχοι, καὶ οὐδὲν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον τοῦ πυρός. οἵ γε μὴν ῥήτορες, καὶ ὃ δυνότερόν ἐστι, καὶ οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ ἅπαντα διάκεινται κακοδαιμόνως, ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (τοὺς μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν διαδέζων δίκην δώροις ἐπ' αὐτῇ ἑάλω· [e] ἄλλ⟨ος⟩ δὲ μισθὸν σοφιστεύων εἰσπράττει τοὺς μαν-

convivas poterit? hic ne tandem canens & dicteria jaciens, an homo ridens nunquam, in palliolo accumbens, dejecto vultu, ut qui ad funus venerit, non ad convivium? Ac mea sententia tale quid in coena Philosophus, quale canis in balneo.

52. Sed age his relictis, ad ipsam jam vitam Parasiti veniamus, ita ut istorum simul *vitam* inspiciamus & comparemus. Primo igitur Parasitum gloriae contemtorem semper videas, neque curae ipsi esse, quid homines sentiant. Circa Rhetores autem ac Philosophos invenias, non quosdam, sed omnes, a superbia & gloria conteri, & non a gloria solum, sed quod turpius illo est, a pecunia. Ac Parasitus quidem ad pecuniam ita affectus est, ut vix aliquis sparsos per litora calculos negligentius habeat; neque quidquam ipsi videtur inter pecuniam atque ignem interesse. Verum enim vero Rhetores, &, quod indignius est, illi, qui philosophari se dicunt, ad eadem infeliciter adeo animati sunt, ut e numero Philosophorum, qui maxime jam celebrantur (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res judicat, corruptionis munerum damnatus sit; alius mercedem argutia-

a Ἐκείνῳ] Recepi ex *J.* Ἐκεῖνον cett. b Τοίνυν] Non adest in *Fl.* c Ὧν] Τί ἂν *J.* & marg. *Al.* d Οἴονται] Οἴωνται *J.* e Ἄλλ⟨ος⟩ —— μανθάνων⟨ος⟩] Integer hic versus deest in *Fl.*

52. Δόξης καταφρονοῦντα] Οὕτω ⊖ χωρὶς λειχθῶν δόξης καταφρονεῖν, ἀλλὰ τῷ βορβόρῳ πλαττόμενον. *V.* (κυλινδούμενον. C.)

70. Ἐκείνῳ] Ἐκείνων conjiciebat *Gesn.* Favet huic conjecturae lectio *Juntinae*; ex qua, si opus foret, illud facile conficias. Nimirum retulit ἐκείνων ad philosophos; quibus jam comparatum it parasitos. Verum quum τὸν βίον τοῦ παρασίτου praemittatur, recte jam procedit, se hanc vitam esse comparaturum ἐκείνου scil. βίου τῶν φιλοσόφων ⊖ ῥητόρων. Interim bene vidit Cl. *Gesn.* vulgatam minus recte habere, & nisi *Junt.* succurrisset, ἐκείνων scil. φιλοσόφων βίων, recipi potuisset. *J. F. R.*

73. Οἴονται, περὶ ῥήτορας] Erat, cum non viderentur haec sana esse. Legendum putabam ὧν οἱ ἄνθρωποι πάνυ) περὶ αὐτοῦ. Ῥήτορας δὲ κ. τ. λ. Sed in viam me reduxere, quae deinde sequuntur, εὕροις δ' ἂν ὃ μόνον τούτων περὶ τούτους, ἀλλὰ ⊖ ἄλλα πάθη. *J. M. G.*

Ibid. Περὶ] Corruptum hunc locum arbitror. Vide tamen initio c. 53. *M. du S.*

78. Πρὸς τὰς ⊖ τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας] Sic in *Tim.* §. 56. οὐδὲν τιμιώτερον τοῦ ⊖ τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων. Tangit finem hujus dissertationis *Long.* lib. 4. ποιμεν. *Liban.* Paras. *J. B.*

83. Ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ δὲ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν διαδέζων δίκην δώροις ἐπ' αὐτῇ ἑάλω] Sic concipiendus hic locus, ut egregie distinguitur in editione *Basileensi*, & versio simplex optime satisfaciet omissis illis ineptiis, quas abunde nimis adjiciunt interpretes. Verte. *ita ut celeberrimorum hoc tempore philosophorum (nam de rhetoribus quid opus est dicere?* qui scilicet in foro & causis habitant, *quod philosophus non promittit, & ideo absurdius sit, quod*

tiarum a discentibus exigat; alius pro suo convictu mercedem a rege & ipse, nihil erubescens poscat. Propter hanc senex jam vir adhuc peregrinatur, & mercede, ut Indus aliquis aut Scytha captivus, operam locat: nec ipsum quoque nomen erubescit, mercedem esse nimirum, quod accipit.

53. Invenias autem non haec modo circa istos, sed perturbationes etiam alias, tristitias, ut hoc utar, & iras, & invidias, & omnis generis cupiditates. Verum Parasitus extra haec omnia est. Neque enim irascitur, ob malorum tolerantiam, & quia nec est cui irascatur. Si vero etiam indignetur aliquando, ira illius difficile aut triste nihil quidquam efficit, sed risum potius. Sic exhilarat, quibuscum versatur, ipse quidem tristitia minime omnium afficitur: hanc ipsi commoditatem parante arte sua atque largiente, ut non habeat quod doleat. Neque enim opes illi sunt, neque domus, neque servus, neque uxor, neque liberi, quibus pereuntibus omnino tristitia affici, qui illa habeat, necesse est, cum tamen soleant interire. Sed neque gloriae cupidus est, neque opum, neque formosi cujusquam.

54. TYCH. Verum, Simo, victus penuria angi illum probabile est. PAR. Ignoδάνοιας. ὁ δὲ πρὸς τῷ βασιλέως ὑπὲρ τῆς συνεῖναι [f] ὁμοίως μισθὸν αἰτεῖ, καὶ οὐκ αἰσχύνεται. [g] ἔτι πρεσβύτης ἀνὴρ ἀφ' οὗτος ἀποδημεῖ, καὶ μισθοφορεῖ, καθάπερ Ἰνδὸς ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος· καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται, [h] ὅτι μισθός, ὃ λαμβάνει.

Εὕροις δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη· οἷον λύπας, καὶ ὀργάς, καὶ φθόνους, καὶ παντοίας ἐπιθυμίας. ὁ γε μὴν παράσιτος [i] ἔξω τούτων ἐστὶν ἁπάντων· οὔτε γὰρ ὀργίζεται δι' ἀνεξικακίαν, καὶ ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτῷ ὅτῳ ὀργισθείη. καὶ εἰ ἀγανακτήσειε δέ ποτε, ἡ ὀργὴ αὐτοῦ χαλεπὸν μέν, οὐδὲ σκυθρωπὸν οὐδὲν ἀπεργάζεται, μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐφραίνει τοὺς ξυνόντας. λυπεῖται γε μὴν ἥκιστα πάντων, τοῦτο δὲ τέχνης παρασκευαζούσης αὐτῷ, καὶ χαριζομένης, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτου λυπηθείη. οὔτε γὰρ χρήματά ἐστιν αὐτῷ, οὔτε οἶκος, οὔτε οἰκέτης, οὔτε γυνή, οὔτε παῖδες, ὧν ἀφθειρομένων [k] πάντως ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὰ ἔγγονα αὐτά, (ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυται) ἐπιθυμεῖ δὲ οὔτε δόξης, οὔτε χρημάτων, ἀλλ' οὐδὲ ὡραίου τινός.

ΤΥΧ. Ἀλλ', ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐνδεᾶ τροφῆς λυπηθῆναι αὐτόν. ΠΑΡ. Ἀγνοεῖς,

[f] Ὁμοίως] Et hoc deest in *E*. [g] Ἔτι] Εἴ τι *F*. & marg. *A2*. [h] Ὅτι μισθός] Omisit *Fl*. [i] Ἔξω] Ἐξωθ *Fl*. [k] Πάντως] Πάντα marg. *A1W*. non male.

92. Καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα] Οἶον ὅτι μισθός. *K*.

quod dicet) *alius quidem in causa sedens ut judex, in largitione fuerit deprehensus, alius vero* &c. *J.G.*

84. Φιλοσόφων πρὸς] Hic desunt nonnulla. *F.G.* Non credo, neque *Gronov.* neque *Geserus* credidere. Quare distinctionem tantum *Gronovianam* sum secutus, abundantia commata delendo, & interrogandi notam addendo: sensusque adparet satis planus. *J.F.R.*

87. Εἰσπράττει] *Liban.* Ep. 20. f. τὸ γὰρ χρυσίον εἰσπραττέτω μὲ, εἰσπραττέτω δὲ παρὰ τοῦ λελοιπότων τὴν τάξιν. *Alciphr.* III. Ep. 21. f. παρὰ τῶν λύκων δίκας εἰσπράξασθαι. Verum haec alia est constructio. At ille duplex accusat. εἰσπράττει] μισθὸν τοὺς μανθάνοντας etiam recte se habet; nam & sic *Arrian.* Exp. Alex. 2. c. 1. f. χρήματά τι εἰσπράξαι τοὺς Μιτυληναίους. *Mitylenaeis pecuniam imperans. Dion. Hal.* X. p. m. 640. pr. Ἄππιος —— τὸ Σαβίνων ἔθνος εἰσπράττων ἀρχὴν ἐκράτησε. *Appius —— Sabinorum gensi imperium & dominatum vindicans. J.F.R.*

90. Εἴ τι] Sic Ed. *J.* Reliquae ἔτι. Neutrum admodum placet. Scribe tantum εἰ. Hic autem Apollonium petit, de quo vid. Δημων. c. 31. & quae ibi sunt annotata. *M. du S.*

9. Πάντως] Quod orae *Ald. Wessel.* adpictum est πᾶσα, Luciani stilo admodum est conveniens. Saepe enim ait πᾶσα ἀνάγκη, ut *Hermot.* c. 27. f. ac 39. pr. Nec non hoc Dial. *Paras.* c. 12. & 39. m. &c. Item *Epist.* Man. c. 29. aliique. Sed quia & alterum bonum, nihil propter unum Codicem immutarim. *J.F.R.*

10. Ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυται] Haec etiam male habent. *M. du S.*

εἰς, ὦ Τυχιάδη; ὅτι ἐξ ἀρχῆς οὐδὲ παράσιτός ἐστιν ὅτῳ, ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς. οὐδὲ γὰρ ἀνδρείῳ ἀπορία ἀνδρίας ἐστὶν ἀνδρείῳ, οὐδὲ φρονίμῳ ἀπορία φρενῶν ἐστὶ φρονίμῳ· ἄλλως γε ἂν οὔτε παρασίτῳ ἂν εἴη. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ παρασίτου ζητεῖν ὄντος, οὐχὶ μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρείῳ ἄλλως ἢ παρουσίᾳ ἀνδρειότητος, καὶ ὁ φρονίμῳ παρουσίᾳ φρονήσεως, καὶ ὁ παράσιτος δὲ παρουσίᾳ τοῦ παρασιτεῖν παράσιτος ἔσται. ὡς εἴγε τοῦτο μὴ ὑπάρχει αὐτῷ, περὶ ἄλλου τινὸς, οὐκέτι παρασίτου, ζητήσομεν. ΤΥΧ. Οὐκοῦν [a] οὐδέποτε ἀπορήσει παρασίτῳ τροφῆς; ΠΑΡ. Ἔοικεν ὥστε οὔτ' ὀπὶ τούτῳ, οὔτ' ἐπ' ἄλλῳ ἐστὶν ὅτῳ λυπηθείη ἄν.

Καὶ μὴν οἵ γε πάντες ὁμοῦ Φιλόσοφοι, καὶ ῥήτορες φοβοῦνται μάλιστα· τοὺς γέ τοι πλείστους αὐτῶν εὕροις τις ἂν μετὰ ξύλου προϊόντας· οὐκ ἂν δή που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὡπλισμένοι; καὶ τὰς θύρας δὲ μάλα ἐρρωμένως ἀποκλείουσιν, μή τις ἄρα νύκτωρ ἐπιβουλεύσειεν αὐτοῖς [b] δεδιότας. ὁ δὲ τὴν θύραν τῷ δωματίῳ προσίθησιν· εἰκῇ καὶ τοῦτο, ὡς μὴ ὑπὸ ἀνέμου ἀνοιχθείη. γενομένου δὲ ψόφου νύκτωρ, οὐδέν τι μᾶλλον θορυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας δὲ ἀπίων, ἄνευ ξίφους ὁδεύει, φοβεῖται γὰρ οὐδὲν οὐδαμοῦ. Φιλοσόφους δὲ πολλάκις εἶδον ἐγὼ, οὐδενὸς

ras, Tychiade, illum omnino Paraſitum non eſſe, cibo qui indigeat. Neque enim fortis, cum abeſt ab illo fortitudo, fortis eſt, neque prudens, cum deſtituitur prudentia, eſt prudens. Alioquin enim neque Paraſitus fuerit. Propoſitum vero nobis eſt quaerere de eo qui Paraſitus eſt, non de eo qui non eſt. Si vero fortis non aliter quam praeſente fortitudine, & prudens prudentia praeſente; etiam Paraſitus praeſente paraſitandi facultate Paraſitus cenſebitur: adeo ut niſi hoc in illo fuerit, de alio, nec jam de paraſito, quaeramus. TYCH. Ergo nunquam cibi copiam non habebit Paraſitus? PAR. Sic videtur. Itaque neque hac re, neque alia ulla eſt ut doleat.

55. Jam Philoſophi ſimul omnes & Rhetores maxime timent. Plerosque certe illorum cum clava prodire videas, non armatos nempe, niſi metuerent; etiam januas firmiter occludere, timentes igitur, ne quis noctu ſibi inſidietur. At hic januam obdit conclavi, temere hoc quoque, ne aperiatur a vento. Strepitus vero ſi noctu exoriatur, nihilo movetur magis, quam ſi non ortus eſſet. Et ſi per deſertum eat, ſine gladio iter facit. Nihil enim usquam metuit. Philoſophos autem ſaepe ego vidi,

te-

[a] Οὐκοῦν] Οὐδὲν Fl. [b] Δεδιότας] Δειδότας Edd. priores male.

34. Οὐκ ἂν δή που εἰ μὴ ἐφοβοῦντο ὡπλισμένοι] Philoſophos, ait, plurimos cum baculo prodeuntes invenias, οὐκ ἂν δή που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὡπλισμένους, i.e. *qui ſane non ita armati eſſent, niſi timerent.* Somniavit Interpres, dum haec verba reddidit: *quod non facerent, niſi armatos metuerent.* Vides voculas οὐκ ἂν δήπου ſic nihil habere quo referantur, quae certiſſime referri debent ad τὸ, ὡπλισμένους, cum quo participio non jungendum verbum ἐφοβοῦντο, quod abſolute hic ponitur, ut paullo ante de iisdem dixerat, φοβοῦνται μάλιστα. Haec *L. Bos* in Obſ. Crit. p. 78. Quare commatibus additis, quae in Edd. aberant, lectori ſuccurrere non dubitavi. Cl. *Geſn.* errorem priſtinae verſionis correxit ſponte, quod non opus erit ubique monere. *J. F. R.*

37. Δειδότας] Miror nihil hic varietatis quaeſiiſſe, nihil emendaſſe *Solanum*, quum δειδότες legeret, quod qui cum proxime nexis προϊόντας & ἀποκλείουσι ſtare poſſit, nemo exponet aut propugnabit; quare Edd. excuſſis, tamen vel iis invitis ita dedi. Florentina eodem vitio laborat; ſed quia poſterior ſyllaba per compendium in ea eſt exarata, quod in Miſſ. ſimiliter fieri amat, facile erroris origo detegitur. *J. F. R.*

61. Ἀπολογίᾳ] Socratis Apologiam ſcripſere inter alios *Plato* & *Xen.* Reliqui ſuas quisque, quarum extant etiamnum quaedam. *M. du S.*

66. Τινι] Τινα adſcripſ. *Geſn.* Et quia *Junt.* quoque ſic habet, forſan praeſtaret ſic edere; quia aliquantum am-

talis inſtructos, cum nihil usquam eſſet metuendum. Clavas enim habent, etiam cum in balneum eunt aut ad prandium.

56. Porro Paraſitum nemo accuſet adulterii, aut de vi, aut raptus, aut cujuscumque ſimpliciter criminis. Nam talis quidem Paraſitus non fuerit, ſed ipſe ſe injuria afficiat. Itaque ſi forte adulterium committat, ſimul cum injuria nomen etiam injuriae recipit. Quemadmodum vero malus non hoc inde habet, ut ſit bonus, ſed ut improbus: ſic, puto, Paraſitus, ſi quid ſceleris committat, ipſum hoc quod eſt, amittit, id vero, quod commiſit, ſuſcipit. Scelera vero talia Oratorum & Philoſophorum plurima non noſtra modo aetate patrata ab illis novimus, ſed relicta etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defenſio exſtat Socratis & Aeſchinis, & Hyperidis, & Demoſthenis, & plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Paraſiti vero non exſtat defenſio, neque poteſt quiſquam memorare litem Paraſito intentatam.

57. TYCH. Sed per Jovem vita quidem Paraſiti melior forte Rhetorum & Philoſophorum vita: at mors miſerior? PAR. Quin contra eo multo beatior. Philoſophos enim novimus, aut omnes, aut plerosque cer-

ὅτι δεινῶ, τόξα ἐνεσκευασμένε. ξύλα μὲν γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλανεῖον ἀπιόντες, καὶ ἐπ' ἄριστον.

Παρασίτῳ μηδεὶς ἐξέστω καταγορῆσαι μοιχείαν, ἢ βίαν, ἢ ἁρπαγήν, ἢ ἄλλο τι ἀδίκημα ἁπλῶς· ἐπεὶ ὅ γε τοιοῦτος οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκεῖνος ἀδικεῖ. ὥστ' εἰ μοιχεύσας τύχοι, ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ ὄνομα μεταλαμβάνει τῆς ἀδικήματος. ὥσπερ δὲ ὁ κακὸς, ἐκ τοῦ ἀγαθὸς ἀλλὰ φαῦλος εἶναι λαμβάνει, οὕτως, οἶμαι, ὁ παράσιτος, ἐάν τι ἀδικῇ, αὐτὸ μὲν τοῦτο ὅπερ ἐστὶν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει δὲ ὃ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων καὶ φιλοσόφων ἄφθονα ἐκ μόνον ἴσμεν αὐτοῖς γεγονότα καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις ἀπολελειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἠδίκησαν. ἀπολογία μὲν γοῦν Σωκράτους ἐστὶ, καὶ Αἰσχίνου, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν ἀλείστων ἄλλου τινὸς ῥητόρων, καὶ σοφῶν· παρασίτου δὲ οὐκ ἔστιν ἀπολογία, οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παράσιτόν τινι γεγραμμένην.

TYX. Ἀλλὰ, νὴ Δία, ὁ μὲν βίος τοῦ παρασίτου κρείττων ἐστὶ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων· ὁ δὲ θάνατος φαυλότερος; PAR. Πάνυ μὲν οὖν τουναντίον εὐδαιμονέστερος. φιλοσόφους μὲν γοῦν ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τοὺς ἀλείστους, κακοὺς κακῶς ἀπο-

e Ἑαυτὸν] Ἑαυτῷ ora *A*1. *d* Δὶ ὁ κακὸς] Non habet haec tria *Fl.* Sed pro ὁ τὸ ἀγ. ſcribit τὸ οὖν ἀγαθὸς. marg. *A*1. etiam ὥστερ τὸ οὖν ἀγαθὸς. Sed hoc ex eadem ſumſit, credo, ut ſaepe. *e* Τινὶ] Τινὶ *Fl.* cum accent. Τῳ cett. Τινα *J.* ſola. *f* TYX.] Deeſt hic nomen perſonae in *Fl.* *g* ΠΑΡ.] Et hanc perſ. omitt. *Fl.*

65. Οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην] Βούτολοῦς ἐ παμπαμμήνε τίς δίκη; τίς γὰρ κατὰ κυνὸς ἀπίστ) γραφή; *V.*

ἀπόστατος] Lege ἀποστάτας. *M. du S.*

ambiguum τινι pro ὑπὸ τινὸς, quando adjungitur ejusmodi verbo quod etiam dativum poſt ſe amat, uti pluribus demonſtravi in libro *de Ambigg.* Tit. Dativ. Nam *ſcriptum, dictum eſt mihi*, pro *a me*, ambiguitate non caret. Verum quia πρὸς παράσιτον additur, ſatis patet ſenſus, *numquam a quoquam ſcriptam dicam adverſus paraſitum*, ideoque vulgatam non mutavi: nec teſtimoniis egere putem, dativum etiam Graecis ita additum verbis paſſivis perſonam agentem notare, alioqui adferrem hoc *Diod. Sic.* IV. 1. εἰρῆσθαι ἐμοῦ τοῖς προειρημένοις βιβλίοις, *Dictum eſt a nobis* &c. *Herodian.* I. 2. 9. ὅσα μὲν ἐν ἐκείνῳ πεπραγ) ἀνδρείως. Noſtrum *Jov. Trag.* c. 7. pr. ἄρτι κεκήρυκταί σοι, & ſimilia ubique obvia. *J. F. R.*

72. Κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας] Amant & Graeci hujusmodi repetitiones adverbii cognati. *Ariſtoph.* Pl. vſ. 65.

ἀποθανόντας, τοὺς μὲν ἐκ καλαδίκης ἁλόντας ὅτι τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι, φαρμάκῳ· τοὺς δὲ καταπρηθέντας τὸ σῶμα ἅπαν· τοὺς δὲ ἀπὸ δυσουρίας [a] φθινήσαντας, τοὺς δὲ φυγόντας. παρασίτῳ δὲ θάνατον οὐδεὶς ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν εὐδαιμονέστατον, φαγόντῳ καὶ πιόντῳ. εἰ δέ τις καὶ δοκεῖ βιαίῳ τελευτηκέναι θανάτῳ, [b] ἀπεπτήσας ἀπέθανε.

ΤΥΧ. Ταῦτά μοι ἱκανῶς διημίλληταί σοι τὰ πρὸς τοὺς φιλοσόφους ὑπὲρ [c] τοῦ παρασίτου. λοιπὸν δὲ εἰ καλὸν καὶ λυσιτελές ἐστι τὸ κτῆμα τοῦτο τῷ τρέφοντι, πειρῶ λέγειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκοῦσιν ὥσπερ εὐεργετοῦντες καὶ χαριζόμενοι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχύνην τῷ τρεφομένῳ.

ΠΑΡ. Ὡς ἠλίθιά γέ σοι, ὦ Τυχιάδη, ταῦτα, εἰ μὴ δύνασαι γιγνώσκειν ὅτι πλούσιος ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ [d] Γύγου χρυσίον ἔχει, μόνος ἐσθίων, πένης ἐστὶ, καὶ προϊὼν ἄνευ παρασίτου, πλωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσπερ στρατιώτης χωρὶς ὅπλων ἀτιμότερος, καὶ ἐσθὴς ἄνευ πορφύρας, καὶ ἵππος ἄνευ φαλάρων, οὕτω καὶ πλούσιος ἄνευ παρασίτου ταπεινὸς τις καὶ εὐτελὴς φαίνεται. καὶ μὴν ὁ μὲ πλού-

te, male malos periisse, alios de sententia judicum, maximorum criminum damnatos, veneno; alios toto corpore combustos; alios ex urinae difficultate interiisse, alios in exilio: Parasiti autem mortem id genus nemo dixerit, sed beatissimam edentis ac bibentis. Si quis vero etiam violenta morte videatur finiisse, ille cruditate mortuus est.

58. TYCH. Satis tibi hoc contra Philosophos pro Parasito certatum certamen est. Supereſt ut dicere coneris, An etiam honesta atque utilis alenti sit ista possessio? Nam mihi videntur tanquam a patronis, & liberalitate quadam pasci a divitibus, id ipsum autem pudori esse ei qui sic pascitur.

PAR. Quam puerilis esses, Tychiade, si non posses intelligere, virum divitem, si vel Gygis haberet aurum, solus si cibum capiat, pauperem esse; & si progrediatur in publicum sine parasito, mendicum videri. Et quemadmodum miles sine armis eo contemtior, & vestis sine purpura, & sine phaleris equus, sic etiam dives sine Parasito, humilis homo vilisque videtur. Quin or-

a Φθινήσαντας] Sic Edd. Φθινόν. vult *Gesn.* b Ἀποπτήσας] Sic Edd. quas monitu Cl. *Wetstenii* sequor. Ἀποπτήσας evolans dederat Cl. *Gesner.* c Τοῦ παρασίτου] Τῶν παρασίτων *J.* & *V2.* d Γύγου] Sic Edd. omn. habere notat *Solan.*

74. * Φαρμάκῳ] Ὡς Σωκράτης. *V.*
75. Καταπρηθέντας τὸ σῶμα] Ὡς Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος. *V.*
76. † Φθινήσαντας] Ὡς Ἀντισθένης.
77. Φυγόντας] Hoc verbum in Edd. eodem tenore cum prioribus connexum, & lacunae nota adposita. Sed nulla in V. est lacuna. Excidit tamen scholion aliquod; nam vox haec Antisthenem non respicit; & in textu reperitur ad alium spectans. In C. non exstat hoc Schol. *M. du S.*

* Φαρμάκῳ] Antea sic legebatur. Τοὺς δὲ καταπρηθέντας] Φαρμάκῳ, οἷς Σωκράτης. Sed priora verba merito delevit *Solan.* quia indicium tantum sunt scholii quod tamen non sequebatur.

† Φθινήσαντας] Φονθέντας ante editum prave; quum V. tamen φθονήσαντας, etiam mendose. Sed quia *Solan.* indicabat φθινήσαντας esse in C. idque cum Luciani textu conveniat, facile hoc recepi. *J. F. R.*

65. — ἀπό σ' ὅλῳ κακὸν κακῶς. Ibid. 418. — ἐξολῶ κακοὺς κακῶς. *Alciphr.* III. Ep. 28. f. κακὸς κακῶς ἀπόλοιο. Item ib. Ep. 48. pr. &c. Ne quid plura in re nota. *J. F. R.*

74. Φαρμάκῳ] Socratem. *F. G.*

Φαρμάκῳ — καταπρηθέντας — δυσουρίας] Socrates, Heraclitus, Epicurus. *M. V. La Croze.*

75. Καταπρηθέντας] Ad Empedoclis in Aetnae crater insilientis mortem referri, non videtur dubium, cum eam saepe alias rideat Lucianus. Quod autem in Scholiis *Heraclitus* hic nominatur, turbatum aliquid esse puto. Ad illum potius retulerim *φυγὼν* s. exilium, quod commemorat praeter *Diog. Laërt.* 9, 15. etiam *Athenagoras* apol. c. 27. p. 123. Dechair. Sed videtur etiam auctiore hic codice Scholiastes usus. Antisthenis vero mentionem peperit credo verbum *φθινήσαντας*

as

ornatur ab illo dives, Parasitum autem dives ornat nunquam.

59. Alioquin nec probrum illi est, ut tu ais, isti parasitari, nempe tanquam praestantiori viliorem; cum diviti hoc utile sit, nutrire parasitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam securitas multa ab hujus satellitio contingat. Neque enim temere pugna quis invadat divitem, hunc ei adstantem videns; sed neque veneno facile moriatur, parasitum qui habeat. Quis enim insidiari alicui audeat, hoc cibum potumque praegustante? Itaque dives non ornatur modo, sed maximis etiam ex periculis a Parasito liberatur. Adeo Parasitus quidquid est periculi amore ductus subit, ac non tantum in edendo diviti nihil concesserit, verum etiam in convictu illius mori non detrectat.

60. TYCH. Omnia mihi, Simon, videris persecutus, neque ulla in re artem tuam destituisse, non, ut dicebas ipse, imparatus, sed ut exercitatus aliquis in rebus maximis. Supereſt ut audiam an non ipsum

σις κοσμεῖται ὑπ' αὐτῦ· τ δὲ πλούσιον πλύσις ἐδέποτε κοσμεῖ.

1 Ἄλλως τε ἐδὲ ὄνειδος αὐτῷ ἐστιν, ὡς σὺ φῄς, τὸ παρασιτεῖν ἐκείνῳ δηλονότι, ὡς χρείττονι χείρονα. ὅπως γε μὴν τῷ πλουσίῳ τῦτο λυσιτελές ἐστι, τὸ τρέφειν τ πλούσιον, ὥγε μὴ [e] τὸ κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτῦ, ἡ ἀσφάλεια πολλὴ ἐκ τ τύτυ δορυφορίας ὑπάρχει. ἔτε γὰ μάχη ῥᾳδίως ἄν τις ἐπιχειρήσαι τῷ πλουσίῳ, τῦτον ὁρῶν παρεστῶτα· ἀλλ' ἐδ' ἀν ἀποθάνοι φαρμάκῳ ἐδείς, ἔχων πλούσιον. τίς γὰ ἀν τολμήσειεν ἐπιβεβλεῦσαί τινι, τύτυ προεδίοντος ἡ προπίνοντος; ὥστε ὁ πλούσιος ἐχὶ κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ ἡ ἐκ τ μεγίστων κινδύνων ὑπὸ τῦ παρασίτυ σώζεται. ἔτω μὲ ὁ πλούσιος διὰ φιλοτιμίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, ἡ ὐκ ἀν παραχωρήσειε τῷ πλουσίῳ φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ ἡ ἀποθανεῖν αἱρεῖται συμφαγών.

ΤΥΧ. [f] Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελθεῖν, ὑποφήσας ἐδὲν τ σεαυτῦ τέχνης, ἐχ, ὥσπερ αὐτὸς ἔφασκες, ἀμελέτητος ὤν, ἀλλ' ὥσπερ ἄν τις ὑπὸ τ μεγίστων γεγυμνασμένος. λοιπὸν, εἰ μὴ αἰσχιον αὐτὸ τὸ

e Τὸ κοσμεῖσθαι] Τῦ κοσμ. *Pell.* f Πάντα] Ταῦτά *Fl.*

11. Τύτυ προεδίοντος] Τοῦτο ⊖ μιᾶς ποιοῦσι. ἀλλ' ἐδὲς ὑπονοήσεται μιᾶς προγευομένῳ τ ἀνθράκων τ ἐδεσμάτων. *V.*

nas, quod de phthisi accepit, qua periisse illum tradit *Diog. Laërt.* 6, 19. *J. M. G.*

76. Ἀπὸ δυσυρίας] Epicurum. *F. G.*

Ἀπὸ δυσυρίας] Epicurum Stoici male accipiebant, quod diceret δυσυρικὰ ⊖ δυσπεψικὰ πάθη sibi molesta esse ap. *Cic.* Fam. 7, 26. Et *Diogenes Laërt.* 10, 15. ait, eum τελευτῆσαι λίθῳ τ ὕρων ἐπιχυθέντων. *J. M. G.*

Ibid. Φθινόσαλας] Sic etiam *Fl.* cum cett. Cl. *Gesn.* emendabat φθινύσαλας. Recte credo; nam φθινύω ignoro, & nil solemnius hac vocalium permutatione. Interim servavi suspectam vulgatam, si forte & alibi inveniatur. *J. F. R.*

77. Φυγόστας] Aristotelem & alios. *F. G.*

91. Γύγυ χρυσίον] Vid. supra ad Δίκ. c. 21. de Annulo illo magico. Sed quid hoc ad rem quaeso? Nihil prorsus. Lege, me auctore, aut Κροίσυ, aut Μίδα, donec ex Mss. Codd. utrum horum maluerit, constet; & vid. N. Δ. II. *M. du S.*

Γύγυ χρυσίον] V. *Bis Accus.* c. 21. post med. ubi Γύγυ δακτύλιον, quo adludit, nec tamen opus erit δακτύλιον hic denuo legere, quia χρυσία generaliter omnia aurea ornamenta significant, maxime mulierum. *Menand.* fragm. XIII. vs. 5. (Ed. minor. *Hemst.*) Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, κ' ὁ χρυσία. *J. F. R.*

6. Δορυφορίας] Ad satellites regios respici, non est quod dicam. Sic δορυφόρημα, de satellitio tragico, supra *Icarom.* c. 9. atque alibi non semel. *J. F. R.*

23. Αἰσχιον] Mallem αἰσχρὸν, ut infra deinceps usurpari ab eo videbis. *M. du S.*

τὸ ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν. ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τὴν ἀπόκρισιν, ἐάν σοι ἱκανῶς λέγεσθαι δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ ἐρωτώμενον [a] ἢ ἄριστα εἰδέναι. Φέρε γάρ, τὶ σῖτον οἱ παλαιοὶ τί καλοῦσι; ΤΥΧ. Τροφήν. ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτεῖσθαι, ἆρ' οὐχὶ τὸ ἐσθίειν; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ. Οὐκοῦν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν ὅτι οὐκ ἄλλο ἐστί. ΤΥΧ. Τοῦτο γάρ, ὦ Σίμων, ἐστίν, ὃ αἰσχρὸν φαίνεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀπόκριναί μοι, πότερόν σοι δοκεῖ διαφέρειν, ἢ προκειμένων ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς ἕλοιο, ἆρά γε τὸ πλεῖν, ἢ τὸ παραπλεῖν; ΤΥΧ. Τὸ παραπλεῖν ἔγωγε. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν; ΤΥΧ. Τὸ παρατρέχειν. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἱππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν; ΤΥΧ. Τὸ παριππεύειν. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν; ΤΥΧ. Τὸ παρακοντίζειν. ΠΑΡ. Οὐκοῦν ὁμοίως [b] ἔθ' ἕλοιο καὶ τὸ [c] ἐσθίειν μᾶλλον τὸ παρασιτεῖν. ΤΥΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη· καὶ σοι λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῖδες,

Parasiticae nomen turpiculum sit. PAR. Vide ergo responsionem, an satis tibi videatur dici, & tenta ipse vicissim ad quaesita respondere, quomodo optimum tibi videbitur. Age enim, *Siton* veteres quid vocabant? TYCH. *Cibum*. PAR. Quid autem *Siteisthai*, nonne *edere*? TYCH. Sic est. PAR. Nonne igitur constat *parasitari* nihil esse aliud? TYCH. Hoc ipsum enim est, quod turpe videtur, Simon.

61. PAR. Age ergo rursus mihi responde: utrum tibi videtur praestare, & utrum propositis duobus elegeris, *navigare ne* an *juxta navigare*. TYCH. Equidem *juxta navigare*. PAR. Quid vero, *currere ne* an *juxta currere*? TYCH. *Juxta currere*. PAR. Quid vero, *equitare ne* an *juxta equitare*? TYCH. *Juxta equitare*. PAR. Quid autem, *Jaculari*, an *juxta jaculari*? TYCH. *Juxta jaculari*. PAR. Nonne ergo similiter etiam malis *juxta edere*, cum aliis (hoc enim est parasitari) quam *edere* simpliciter? TYCH. Necesse est tibi assentiri. Atque in posterum ego tibi, ut pueri,

a Ἢ] Sic recte *Fl. P. Ald. Fr.* &c. Εἰ male *J.* & *V2.* & marg. *A1.* b Ἔθ' ἕλοιο] Sic Edd. omn. praeter *J.* & *V2.* quae ἂν ἑθέλοις, quod etiam adscriptum in marg. *A1W.* c Ἐσθίειν] Anon. Forsan σιτεῖν, adscripsit.

37. Παραπλεῖν] In universum non facile est ea loca convertere, in quibus verborum lusus inest. Hic etiam παρὰ praepositio difficultatem aliquam habet, quae non *societatem* modo, sed excessum etiam & *superationem*, interdum etiam *vitium occultum* in compositione notet; quae forte in παράσιτου appellatione jungi possunt, ut *parasitus* sit qui *cum* aliis, quibus *libet*, *largius* cupidiusque caeteris, cibum capit. Sed cum in primis tamen ad *cibi societatem* respiciatur, quorsum etiam illi Solonis παράσιτοι, atque *Phoebi Parasiti* pertinent; malui in caeteris compositis quoque hujus praecipue significationis rationem habere. *J.M.G.*

Παραπλεῖν] *Praeternavigare*, dein *praecurrere*, *praetercurrere*, *praeterjaculari*, *ultra jaculari*, adscripsit *Gujet*. Omisissem, nisi causam viderem esse, quod pristinus interpres hoc male reddiderit: *adnavigare*, *adcurrere*, *adequitare*, *adjaculari*, quo facto jocus minus adparet; qui tamen haud ita planus est in singulis his verbis compositis, nisi ex conclusione argumenteris, parasitum velle, melius atque utilius esse *juxta*, i. e. *cum alio coenare*, quia id fit alterius sumptu, quam *coenare* apud se; adeoque & utilius esse comitem navigare ab alio adsumtum, quod & hoc fieri queat alterius sumptibus, idque mallem, si omnia reliqua verba ad eamdem potestatem reduci possint; sed cum non videam, qui παραθοινοτίζειν eodem detorqueri queat, restat ut παρὰ in omnibus hic adlegatis compositis tantum significet excellentiam quandam, quasi praeter modum vulgarem haec omnia facere. Veluti qui praeter metam jaculatur, victor est, ut *Horat.* canit I. Od. VIII. 11. — *saepe disco, saepe trans finem jaculo nobilis expedito.* Adeo παρασιτικὸς grandius quid sonare atque esse quam simplex σιτικὸς. Si vero & hoc friget, credamus id tamen personae parasiti conveniens, qui ex frigidis ejusmodi jocis risum captant; quos Lucianus dedita opera sic frigidos projecisse dici poterit, ut eos depingeret quales sunt. Conf. T. I. *Tim.* §. 52. ubi Cl. *Hemsterh.* ad ἀλλὰ γαμῶ risus illos minime ingeniosos sibi non placere ait. Nec mihi placent. Interea nihil prohibet, quo minus liceat Nostro stultitiam adulatorum talem proponere

ri, mane veniam & post prandium, discendae hujus artis causſa. Aequum autem est, ut eam tu me sine invidia doceas, quandoquidem primus ego tibi sum discipulus. Ajunt vero a matribus etiam magis amari primogenitos.

ἀφίξομαι ϗ ἑῶ ϗ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος ἣ τέχνην· σὺ δέ [d] με αὐτίκα δίκαιος διδάσκειν ἀφθόνως, ἐπεὶ ϗ πρῶτός σοι μαθητὴς γίγνομαι. Φασὶ δὲ ϗ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν τέκνων.

ANACHARSIS, SIVE DE EXERCITATIONIBUS (vulgo de *Gymnasiis.*)

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ, Η ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ.

ANACHARSIS ET SOLON.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ ΚΑΙ ΣΟΛΩΝ.

ANACHARSIS.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ.

ISta vero, Solon, apud vos juvenes cujus rei gratia faciunt? Alii complexi se invicem alter alterum supplantant: alii angunt, & inflectunt, & in luto volutati se mutuo conspurcant ut sues. Quamquam ab initio cum primum se exuerunt, vidi enim, pingui se ungere solent, & mutuo mulce-

1 Ταῦτα δὲ [e] ὑμῖν, ὦ Σόλων, τίνος ἕνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν; οἱ μὲ αὐτῶν ἐμπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι ϗ λυγίζουσι, ϗ ἐν τῷ βορβόρῳ συναναφύρονται [f] καλινδούμενοι, ὥσπερ σύες. ϗμὸν κατ' ἀρχὰς εὐθὺς ἀποδυσάμενοι (ἑώρων γὰρ) λίπα τε ἠλείφαντο, ϗ κατέψη-

d Με] Μοι *Fl.* ANAX.] Nomina personarum in fronte non habet *J.* nec *Fl.* &c. Ἀναχάρσις ϗ Σόλων *B1.* & *r.* *e* Ὑμῖν] Ἡμῖν *Fl.* Ceterae ὑμῖν cum M. *f* Καλινδούμενοι] Sic *Fl. J. Ald. Fr.* &c. Κυλινδ. M.

5. Καλινδούμενοι] Ἀντὶ τοῦ κυλιόμενοι. *G.*

nere qualis esse solet. Cum vero hic lusus tantum in verbis sit, non valde quidem ingeniosus, nec tamen omnino absurdus, nihil hic quod reprehendam, habeo. *J.F.R.*

44. Ἐθ' ἕλοιο] *Ven.* utraque ἂν ἐθέλοις. *M. du S.*

48. Σὺ δή μοι — διδάσκειν] Infinitivus loco Imperativi valde quidem usitatus; sed quia tum inest ellipsis verbi μύμνησο, possit etiam hac ratione illud μοι quod *Fl.* habet, locum invenire, quod hortantis est, & quasi pleonastice in hujusmodi praecipiendi formulis inseri solet, ut non semel vidimus. Conf. saltem ad *Asin.* c. 4. Φυλάττου μοι, ἔφη, τὴν Ἱππάρχου γυναῖκα. Infinitivi autem exempla etiam alibi dedimus ex *Hippocr. Hom.* *Lucian.* & *Arr.* IV. p. 180. pr. Σὺ δή μοι μηδενὶ ἄλλῳ παραδοῦναι — — τὸ ἐμὸν κράτος. Sed quia infinit. hic pendet a Δίκαιος, significatque, *tu dignus es me docere*, nihil immutarim. *J.F.R.*

50. Φασὶ δή] Hoc accipiendum est cum distinctione. Nam verum illud est in matre quae non convolat ad secundas nuptias. Alias falsum, ut testantur politissimi *Homerici* versus quos ex Odyss. profert *Stobaeus* serm. 192. vide *D. Ambros.* 6. Hexamer. *J. B.*

ANAXAPΣΙΣ] De Anacharsi & Solone vide quae supra annotata sunt ad Σκυ. c. 5. & *Plut.* in Sol. *M. du S.*

Ibid. ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ] Cl. *Gesn.* vertit *DE EXERCITATIONIBUS*, quod hic retinui. At quum *de Gymnasiis* inscriberetur a pristinis Interprett. ego hanc inscriptionem deinceps servavi, quia adlegationes ex hoc Dialogo in notis Commentatorum sic etiam sunt institutae, & Lectores huic inscriptioni adsueti minus commode loca indicata possent invenire, si titulus Dialogi mutaretur. *J.F.R.*

1. Ταῦτα δὲ ὑμῖν] Hanc paginam interpretor ad li. 10. *Heliodor.* *J. B.*

7. Λίπα] Oleum μυείας φάρμακον vocabat *Diog. Laërt.* I. Segm. 104. p. 27. C. *M. du S.*

ψηπε μάλα εἰρηνικῶς ἄτερ☉ τ ᵃ ἕτερον ἐν τῷ μέρει. μὴ δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες, ἀθῦσί τε ἀλλήλυς ᵇ συνερευκόμενοι, ἢ τὰ μέτωπα συναράττουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ ᶜ ἦν ἰδὼ ξεάμεν☉ ἐκεινοσὶ τ ἕτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς τὸ ἔδαφ☉· εἶτ' ἐπικαλαπεσὼν, ἀναχύπτειν οὐκ ἐᾷ, συνωθῶν κάτω ἐς τ πηλόν· τέλ☉ δὲ ἤδη περιπλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη χ τ γαστέρα, τ πῆχυν ὑποβαλὼν τῷ λαιμῷ, ἄγχει ἄθλιον· ὁ δὲ παρακροτεῖ ἐς τ ὦμον, ἱκετεύων, οἶμαι, ὡς μὴ τέλεον ἀποπνιγείη. ἢ οὐδὲ τῦ ἐλαίυ ἕνεκα φείδον☉, μὴ μολύνεται, ἀλλ' ἀφανίσαντες τὸ ᵈ χρίσμα, ἢ τῦ βορβόρυ ἀναπλησθέντες, ἐν ἰδρῶτι ἅμα πολλῷ, γέλωτα ἐμοὶ γῦν παρέχυσιν, ὥσπερ οἱ ἐγχέλυες ἐκ τ χειρῶν διολισθαίνοντες.

Ἕτεροι δὲ ἐν τῷ αἰθρίῳ τ αὐλῆς τὸ αὐτὸ τῦτο δρῶσιν· οὐκ ἐν πηλῷ ὕτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτῃ βαθεῖαν ὑποβαλ-

re alter alterum plane pacate: deinde vero nescio quo instinctu, trudunt se invicem pronis capitibus, & frontibus arietum instar concurrunt. Et ubi ecce iste alterum cruribus sublatum prostravit humi, ipse deinde superincumbens tollere se illum non sinit, contruditque deorsum in lutum. Tandem vero jam cruribus suis illius ventrem complexus, suoque cubitu gutturi illius subjecto, suffocat miserum, qui istius interim humerum plaudit, suppliciter *eo gestu* rogans, puto, ne plane fauces sibi elidantur. Ac ne olei quidem caussa parcunt, quo minus inquinentur, sed detersо unguento, oppleti stercore, sudore insuper multo *diffluentes*, risum mihi quidem praebent, anguillarum instar alterius alter elabentes manibus.

2. Alii in subdivali aulae idem faciunt, non in luto hi quidem, sed arenam istam profundam substratam habentes in cavea, con-

a Ἕτερον] Sic M. *Fl. Ald. P. Fr. B1. & 2. H.* Ἄτερον *J.* b Συνερευκόμενοι] Referipsi ex W. Συνερ. Edd. c Ἦν ἰδὼ] Sic Edd. & M. Ἤνιδὴ *Pell.* Νῦν *Marc.* d Χρίσμα] Ita bene *J. Fl. P.* &c. Χρῆμα W. Sed in margine erat *χρίσμα*.

8. Ἄτερ☉ τ ἕτερον] Recte *Juntinam* habere ἄτερον, adscripserat *Solanus*, & quia ἄτερ☉ tam prope praemissum, credat quis etiam ἄτερον rectius sequi, quam ἕτερον. Esse autem ἄτερ☉ Atticum, ex *Aristoph.* demonstrat *Maittair.* de Dialectt. p. 15. pro ὁ ἕτερ☉. Addo *Callim.* fragm. XCI. — ὃς ἔχειν ἄτερ☉ δυίσιον, ubi Cl. *Bentlejus* etiam ex Epigramm. ἄτερος Ἡρακλῆς adducit. Verum non adeo me movit solius *Junt.* auctoritas, ut contra ceteras Edd. & Codd. irem; quia in casibus obliquis aegre sic scribi posse monent Grammatici; in accusativo certe, non video quae cratis pro τ ἕτερον locum invenire queat. At si usus tamen contra analogiam induxisset, facile admitterem; dum vero ἄτερον in accus. aliunde probare non habeam, vulgatam servo. *J. F. R.*

9. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες] Huc pertinet illud ipsius Anacharsidis apud *Diog. Laërt.* I, 104. τὸ ἔλαιον μανίας φάρμακον ἔλεγε, διὰ τὸ ἀλειφομένους τοὺς ἀθλητὰς ἐπιμαίνεσθαι ἀλλήλοις. *J. M. G.*

11. Καὶ ἦν ἰδὼ] Καί νυ ἰδὼ. *Th. M.*

Καὶ ἦν ἰδὼ] Vid. *Xenoph. Anab. Aristoph.* & Nostrum Ἀναβ. c. 51. *M. du S.*

Καὶ ἦν ἰδὼ] Non quidem ita edidimus in *Pisc.* c. 51. pr. sed ἀλλ' ἰδὼ tantum, quia hoc plurimae Edd. & P. habebant. Jam ferme mallem ἀλλ' ἦν ἰδὼ & ibi legi. *J. F. R.*

12. Ἐκ τῶν σκελῶν] Posset οὐκ abesse. Sed additur crebro. *Diod. Sic.* IV. c. 19. p. 265, πόλις οὐ βίας ἁλοῦσα. *Soph.* Aj. 27. — καὶ πατρισμίτας οὐ χειρὸς —. Conf. Nostrum supra, *Asin.* c. 23. vs. 88. Et *ibid.* c. 45. ἐμὶ δὶ ἀράβιοι οὐ τ ποδῶν. *Long. Past.* IV. p. 147. Ed. *Moll.* (vere 139.) κρατήσας οὐ τ κιράτων. *J. F. R.*

15. Περιπλέξας] Sic rursus infra c. 31. *M. du S.*

22. Ἀναπλησθέντες] Conf. supra *Mισθ.* c. 17. & *Z. Tp.* 33. *M. du S.*

23. Οἱ ἐγχέλυες] Vid. supr. T. I. *Tim.* c. 29. ubi similis quidem phrasis, sed ἐγχέλεις non ἐγχέλυες. At conf. *Steph.* ab *Hemsterhusio* ibi indicatum. *J. F. R.*

26. Ἐν πηλῷ ὕτοί γε &c.] Οὐκ οὖ πηλῷ ὕτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτῃ βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι οὐ τῷ ὀρύγματι ἐπαμοῦνται τι ἀλλήλυς. Sic Mſ. non παράττυσι, ut editur. *Sed hi non in luto, sed altam arenam in fossa subjicientes se invicem illa adspergunt.* Paullo post dicit ἐπιπάττειν τὸν κόνιν. Haphen intelligit. de qua *Mart.* VII. ep. 67. *Et flavescit haphe.* Sed de hac & aliis ad palaestram pertinentibus viri docti jampridem egerunt copiose, vide imprimis eruditissimum *P. Fabrum* in Agonistico 11, 2. & 5. & 22. *J. G. G.*

28. Πάττυσι — ἐπαμοῦνται] Sic W. totum hunc lo-

conſpergunt ſe invicem, & ſponte ſua pulvere ſe, gallorum gallinaceorum inſtar, adcumulant, puto, ut minus inter complectendum elabi poſſint, lubricitatem illam auferente arena, & firmiorem praeſtante in ſicco comprehendendi facultatem.

3. Illi vero conſperſi, recto ſtatu, verberibus ſe invicem calcibusque impetunt. Hic ergo miſer ipſos videtur dentes exſpuere: adeo ſanguine illi atque arena os oppletum eſt, pugno, ut vides, mala illi percuſſa. Sed neque iſte praefectus illos ſeparat, aut pugnam ſolvit: e purpura enim de magiſtratu aliquem hunc eſſe colligo.

4. Quin incitat etiam, & qui percuſſit, eum laudat. Alii vero alio loco celeriter ſe movent, & exſultant quaſi currentes, cum eodem in loco maneant; & jactato in altum corpore calcibus aëra petunt.

λόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι [e] πάτησίν τε ἀλλήλους, καὶ αὐτοὶ ἑκόντες [f] ἐπαμῶνται τὸν κόνιν ἀλεκτρυόνων δίκην, ὡς ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι, τὸ ψάμμου τὸ ὄλισθον [g] ἀφαιρούσης, καὶ βεβαιοτέραν ἐν ξηρῷ παρεχούσης τὴν ἀντίληψιν.

Οἱ δὲ ὀρθοπάλην κεκονιμένοι καὶ αὐτοὶ παίουσιν ἀλλήλους προσπεσόντες, καὶ λακτίζουσιν. ἔτοσι γοῦν καὶ τοὺς ὀδόντας ἔοικεν [h] ἐκπτύσειν ὁ κακοδαίμων· ὕτως αἵματος [i] αὐτῷ καὶ ψάμμου ἀναπέπλησται τὸ στόμα, πυξ ὡς ὁρᾷς [k] πεπαχθέντος ἐς τὸ γνάθον. ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἄρχων ἔτοσι διίστησιν αὐτούς, καὶ λύει τὴν μάχην. τεκμαίρομαι γοῦν τῇ πορφυρίδι τῶν ἀρχόντων τινὰ [l] τοῦτον εἶναι.

Ὁ δὲ καὶ ἐποτρύνει, καὶ τὸν κατάξαντα ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐγκονοῦσι, καὶ ἀναπηδῶσιν, ὥσπερ θέοντες, ὅτε τοῦ αὐτοῦ μέρους, καὶ ἐς τὸ ἄνω συναλλόμενοι, λακτίζουσι τὸν ἀέρα.

Ταῦ-

e Πάτησίν τε] Ex W. reſtitut. Παράτησί τε Edd. f Ἐπαμῶνται] Et hoc recepi ex W. Ἐπαμοῦνται G. quo reſtituta lectio tamen firmatur. Πάτησι Edd. g Ἀφαιρούσης] Ὑφαιρούσης marg. *Aldi*. *F.* At prius *Fl. B. Ald. Fr. H. P. S.* & M. h Ἀποπτύσειν] Reſcripſi ex W. Ἀποπτύειν Edd. priores. i Αὐτῷ] Αὐτοῦ L. k Πεπαχθέντος] Παπαχθέντες male M. l Τοῦτον] Τούτων male *Fl.*

locum habet; vulgatae aliter, nempe παράτησί τε — πάτησι. *Polyaen.* eadem voce utitur. Ego antequam W. vidiſſem, ἀράτησι legebam. *M. du S.*

Παράτησί τε ἀλλήλους] Mihi maxime placet *P. Fabri* conjectura, qui Agoniſt. 2, 1. ἀράτησι legendum ſuſpicatur, vel ἀράτησι, ut tamen illud praeferam. Eſt enim de primo quaſi actu ſermo, ubi alter alterum primo prehendit, & ut poſſit firmius prehendere, pulvere ſpargit. Eidem etiam *Fabro* aſſentior, ὄρυγμα fuiſſe locum depreſſiorem, effoſſum, dictum alioquin, σκάμμα, ſ. τὰ ἐσκαμμένα, quae ὑπερπηδᾶν, transſilire, tanquam terminos, intra quos luctantes coërcentur, non licet; verbo, ipſam *caveam*. *F. M. G.*

Πάτησίν τε] Probe etiam vidit Cl. *Geſn.* vulgatum παράτησι nihili eſſe. Et quamvis ἀράτησι eleganter ſit conjectatum a *Fabro*, praeferendum tamen id quod Codex ſuppeditat, cujus ſcripturam etiam in terminatione ſequi conſultum duxi, etſi ν paragogicum abeſſe poſſit. Cumque mox ἐπαμῶνται quoque ex 2. Codd. receperim; (nam πάτησι jam iterato exhibere abſurdum fuiſſet) verſionem ad utrumque accommodavi, non quod *Geſneri* verſionem reprehendam, quae erat: *in cavea prenſant ſe invicem, & — ſpargunt*; ſed quod Graecus contextus qualem nunc dedimus, aliam poſtulabat. *F. F. R.*

30. Ἀφυκτότεροι] Conf. T. I. Θ. Διαλ. XVII. med. *M. du S.*

31. Τὸν ὄλισθον] Scribitur iterum eodem modo c. 28. Ego tamen legendum cenſeo τὸ ὀλ. *M. du S.*

Τὸν ὄλισθον] Quod neutro genere τὸ ὄλ. maluit *Sol.* ideo factum ſuſpicor, ut adjective accipiatur, & *lubricum, lubricitatem* ſignificet; ita compoſitum ὑπόλισθος adjective *Suidas* habet. Non diſpliceret, ſi auctoritatem pro τὸ ὄλισθον attuliſſet. Verum cum etiam *Heſych.* ὄλισθος, πτῶσις habeat, nihil in Luciano mutaverim. Auctor Etymol. etiam ſcribit: ὄλισθος, — ὁ ὄλως καλαπίπτων. *F. F. R.*

34. Ὀρθοπάλῃ] Tria erant apud Graecos certamina, pancratium, palaeſtra, & curſus. De pancratio ludorumque generibus, quibus Graeci antiqui & Romani uſi ſunt, leg. *Bud.* annott. ad l. *Athletas.* de his qui notantur infam. & ad l. *Qua auctione* ad l. *Aquiliam. Gellius* L. XIII. c. 26. *Propert.* L. III. *G. C.*

37. Ἀποπτύσειν] Ita W. Reliqui libri ἐκπτύειν. *M. du S.*

44. Ἐγκονοῦσι] Poëtis Atticis frequens verbum illuſtrat *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 255. *J. M. G.*

Ταῦτα οὖν ἐθέλω εἰδέναι τίνῳ [a] ἀγαθῷ ἂν εἴη ποιεῖν· ὡς ἔμοι γε [b] μανίᾳ μᾶλλον ἐοικέναι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἂν ῥᾳδίως μεταπείσειέ με ὡς οὐ παραπαίουσιν οἱ ταῦτα δρῶντες.

5. Haec igitur, scire velim, cui bono sit facere: nam mihi furori potius similis res videtur, nec est, qui facile hoc mihi eripiat, non insanire qui ista faciunt.

ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ γιγνόμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ πάμπολυ τῶν Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπᾴδοντα, καθάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ διατριβαί, τοῖς Ἕλλησιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶναι [c] δόξαντα ἂν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν διαφαίη αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ὦ γαθέ· οὐ γὰρ μανίᾳ τὰ γιγνόμενά ἐστιν, οὐδ' ἐφ' ὕβρει ἕτοιμοί εἰσιν ἀλλήλους, καὶ κυλίουσιν ἐν τῷ πηλῷ, ἢ καταπάσσουσι τὴν κόνιν· ἀλλ' ἔχει τινὰ χρείαν οὐκ ἀτερπῆ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν οὐ μικρὰν [d] ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ἢν γὰρ ἐνδιατρίψῃς, ὥσπερ οἶμαί σε ποιήσειν, τῇ Ἑλλάδι, οὐκ εἰς μακρὰν εἷς καὶ αὐτὸς ἔσῃ τῶν πεπηλωμένων, ἢ κεκονιμένων. οὕτω σοι τὸ πρᾶγμα ἡδύ τε ἅμα καὶ λυσιτελὲς εἶναι δόξει. ΑΝΑΧ. Ἄπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν

6. SOL. Nec mirum est, Anacharsi, talia tibi, quae hic fiunt, videri, cum peregrina tibi sint, & multum a Scythicis moribus abhorrentia; quemadmodum vicissim vobis multas & disciplinas esse & studia verisimile est, quae aliena videantur Graecis nobis, si quis nostrum, ut tu jam hisce, illis adstet. Sed crede mihi, vir optime, non sunt furor, quae fiunt, neque injuriae caussa isti se invicem percutiunt, & in luto provolvunt, aut conspergunt pulvere; verum utilitatem ea res habet non injucundam, & robur non parvum corporibus conciliat. Si proinde moraberis, quod facturum te spero, aliquam diu in Graecia, non ita multo post unus & ipse eris de illis luto aut pulvere oppletis: adeo tibi ea res jucunda pariter atque utilis videbitur. ANACH. Apage, Solon, vobis eveniant

a Ἀγαθοῦ] Ἀγαθὸν W. Vulgatum firmat *Fl.* b Μανίᾳ] Μανίᾳ cum puncto subscr. M. *S. Amst.* Ceterae sine eo, male. c Δόξαντα] Sic Edd. & M. d Ἐπάγει] Ita M. *Fl. Abd. B1. H. P. Fr. S.* Παρέχει *J.* & marg. *A1.*

49. Μανίᾳ] Θαυμάζειν ἔλεγε πῶς οἱ Ἕλληνες νομοθετοῦντες κατὰ τῶν ὁριζόντων, τοὺς ἀθλητὰς τιμῶσιν ἐπὶ τῷ τύπτειν ἀλλήλους. *Diog. Laërt.* Anach. p. 27. C. *M. du S.*

58. Δόξαντα] Lege, meo periculo, δόξοντα. *M. du S.*

70. Ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ἀφέλιμα· ἐμοὶ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι ἀληθείᾳ, εἴτε ὡς ἐμοί τινι διεξέρχεσθε τὰ ἀκινάκλου] Ista ἐμοὶ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι ἀληθείᾳ, verturtur: *quod ad me attinet, si quis vestrum tale quid mihi proponat.* Verum ἀληθεύειν τινά τι, non est, *aliquid proponere alicui*; sed, *hoc vel illo modo aliquem tractare, vexare.* Noster infra in hoc *Dial.* cap. 38. μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων ἀληθεύοντων, *neque tyranno vim faciente, neque vexantibus hostibus.* In *Pseudologista* c. 25. τοιαῦτά με ἀληθεύεις, *ita me tractas.* Sic *Demosthenes* aliique locuti sunt. *L. Bos.* Si quid testimoniis opus est, adde *Aesop.* Fab. 8. Σύ με χαίρων ἐλέηνας, de vulpe ab rubo vulnerata, at Fab. 39. Δικαίως ἂν ὑπ' ἀλλήλων ἀληθεύοντες. Sed cum duplici accus. etiam *Alciphr.* I. p. 200. τί με ἀληθεύσει & quae *Bergl.* ibi notat. Et Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* I. c. 89. pr. ubi de crocodilis: τοὺς τὰ δεινότατα ἀληθεύοντας, *atrocissima perpetrantes.* Vel potius Cl. *Hemst.* ad *Nigrin.* c. 38. No. 45. qui hoc multis jam egit. *J. F. R.*

78. Λυκίῳ] Lyceum, Gymnasium, de quo consule *Meursium.* *M. du S.*

79. Τὸν ἐπὶ τῇ] Ἀντίκτασις, pro τῷ ἐπὶ τῇ κύλῃ κεκλιμένον τόξον ἔχοντι. *F. G.*

Ibid. Κεκλιμένου] Conf. supra *Asin.* c. 51. *M. du S.*

81. Ἀνακεκλασμένη] Bene monuit in margine *Hemsterhusius*, adeundum *Dukerum* ad *Thucyd.* p. 460. Is autem ad verba L. VII. c. 25. ἓκ τε τῶν ἀκατίων ἄνδρα ἀναδούμενοι τοὺς γαυρούς, καὶ ἀνέκλων, quae conversa sunt: *Vallos ex naviculis religatos circumagebant, fractosque convellebant*, ita commentatur: „ — ἀνακλᾶν „ hic non est, quod *Vossius* & *Portus* putarunt, *frangere*, verum sursum *attollendo convellere & educere.* „ *Suidas* & Scholiastes exponunt *e fundo evellere.* Sic „ *Thucyd.* II. 76. & alii apud *Lipsium.* V. *Poliorc.* 8. „ ἀνακλᾶν machinam muro incussam dicunt eos, qui „ laqueis injectis eam *attollunt* & avertunt. Et in a-

„ liis

niant utilia iſta atque jucunda. Mihi quidem ſi veſtrum aliquis tale quid faciat, ſentiet non fruſtra nos accinctos acinace.

7. Verum dic mihi, quod nomen poſuiſtis his quae hic fiunt, aut quid facere iſtos dicamus? SOL. Locus ipſe, Anacharſi, Gymnaſium a nobis appellatur, & eſt illud Apollini Lycio ſacrum. Vides ſignum illius, illum ad columellam ſe acclinantem, ſiniſtra habentem arcum: dextra vero ſupra caput reflexa velut e longo labore requieſcentem oſtendit Deum.

8. Exercitationum autem iſtarum ea, quae fit in luto iſto, lucta vocatur; iſti in pulvere, luctantur ipſi quoque: illud, quod erecto corpore ſe invicem feriunt, pancratio certare dicimus. Sunt autem nobis alia quoque id genus exercitamenta pugilatus, & diſci, & ſaltus: quorum omnium certamina proponimus, & qui vicerit, ille praeſtantiſſimus inter ſuos videtur, & reportat praemia.

9. ANACH. Quae ſunt autem illa apud

ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα, καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, εἴσεσθαι ὡς ἐν μάτλῳ διεζώσμεθα τὴν ἀκινάκην.

Ἄτας εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γυμνασίοις; ἢ τί φῶμεν ποιεῖν αὐτούς; ΣΟΛ. Ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς, ὦ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τοῦ [f] Λυκίου· καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ ὁρᾷς, τὸν ὄπισθεν τῆς στήλης κεκλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα· ἡ δεξιὰ δὲ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ καμάτου μακροῦ ἀναπαυόμενον δείκνυσι τὸν θεόν.

Τῶν [g] γυμνασμάτων δὲ τούτων, τὸ μὲν ἐν τῷ σκηλῷ ἐκείνῳ πάλη καλεῖται, οἵδε ἐν τῇ κόνει παλαίουσι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρθοὺς ἄθλην παγκρατιάζειν λέγομεν. καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἐστι γυμνάσια τοιαῦτα [h] πυγμῆς, καὶ δίσκου, καὶ τῆς [i] ὑφάλλεσθαι, ὧν ἁπάντων ἀγῶνας προτίθεμεν. καὶ ὁ κρατήσας ἄριστος εἶναι δοκεῖ τῶν καθ' αὐτόν, καὶ ἀναιρεῖται τὰ ἆθλα.

ANAX. Τὰ δὲ ἆθλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν;

e Διεζώσμεθα] Παρεζώσμεθα M. & marg. *AtW.* cum *Fl.* At prius *J. Ald. Bt. P.* &c. *f* Λυκίου] Λυκείου *Fl.* Vulgatum probat M. & Edd. cett. *g* Γυμνασμάτων] Sic *Fl. Ald. Bt. Fr. H. P. S.* Γυμνασίων *J.* & W. *h* Πυγμῆς] Πυγμῶς male *J.* *i* Ὑπεράλλεσθαι] Bene ſic Edd. principes ſeptem & *S.* Ὑπερβάλλεσθαι *J.* ſola.

„ liis generibus loquendi non frangendi, ſed inflectendi & in altum tollendi ſignificationem habet. *Ariſtaenet.* I. Ep. 3. Ὡς ἀνακλᾶν ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸν αὐχένα πρὸς θέαν τῶν κύκλῳ σωματοπρεπῶν βοτρύων. Lucian. „ *de Gymnaſ.* p. 272. (i. e. hoc loco) Ἡ δεξιὰ ὑπὲρ τὴν „ κεφαλὴν ἀνακεκλασμένη". Haec ille optime. Adde hinc ἀνακλάσεις ἐστιγμένων γραμματείων *tabellae plicabiles* ap. *Herodian.* I. c. 17. pr. Sed κατακλασμένον de ſaltatore, Noſter etiam ſupra *de Saltatione* c. 5. (quod Cl. *Geſn.* tamen reddidit *frangenti.*) Ita ἐγκεκλασμένον *inflexum*, ſignif. *pro Imag.* c. 13. & *Deor Dial.* XI. Sed & *fractum*, *Tox.* c. 20. Eſt autem ubi multum differat, reddasne per *frangere*, an *attollere*, *ſurſum flectere*; nam e. c. crus, brachium, cervicem *frangere*, aut *flectere*, quanti interſit, quis non viderit? Interim non nego etiam in illa arietis muralis adlevatione, ad ictum eludendum inſtituta, aliquam frangendi poteſtatem in verbo ἀνακλᾶν remanere, quatenus impetus ejus refringitur, ſive potius, qua linea recta, ad quam ejus motus fiebat, iſta ſurſum averſione quaſi frangitur, veluti philoſophi *refractiones* recte vocant radiorum lucis inflexiones per vitra contingentes. Interim male reddideris *arietem frangere*, pro *avertere*. *J.F.R.*

85. Ἐκεῖνο] Nihil mutare *Fl.* adpinxerat *Solan.* An ergo ἐκεῖνο quaeſivit? Non improbem; ſed nihil opus eſt, & vulgatum quod ſequimur, nihil incommodi habet. *J.F.R.*

87. Παγκρατιάζειν] Aliter & rectius *Ariſtoteles* Rhet. I. c. 5. p. m. 207, 38. ὁ μὲν δυνάμενος τὰ σκέλη ῥῖψαι πως ἢ κινῆσαι ταχὺ ἢ πόδα ἀφεικὼς ἀφορμικὸς· ὁ δὲ θλῖψαι ἢ κατίσχειν, παλαιστικός· ὁ δὲ ἅπασι τῇ πληγῇ, πληκτικός (Legendum ut in rec. Edd. fit, πυκτικός.) ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατιαστικός· ὁ δὲ πᾶσι, πάνταλος. Vide etiam *Philoſtrati* locum ad Δημων. c. 49. ſupra adductum. *M. du S.*

89. Πυγμῆς] Oratio non ſatis perſpicua; ſi enim alia *loca* intelligit per *γυμνάσια*, quid opus his? Sin vero nova *certaminum* innuit genera, cur & hoc inter ea recenſet quod cum Pancratio idem eſſe dixit? Vide tamen c. 24. ubi diſtinguit. *M. du S.*

Πυγμῆς] Conf. *Tim.* T. I. c. 50. & 53. f. ubi πυξ— *J.F.R.*

94. Στι-

ἐστιν ; ΣΟΛ. Ὀλυμπιάσι μὲ στέφανος ἐκ κοτίνου, Ἰσθμοῖ δὲ ἐκ πίτυος, ἐν Νε- μέᾳ δὲ σελίνων πεπλεγμένος· Πυθοῖ δὲ μῆλα τὰ ἱερῶν τοῦ θεοῦ· παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνάχαρσι; ἢ διότι μικρά σοι [a] ταῦτα εἶναι δοκεῖ; ΑΝΑΧ. Οὔκ· ἀλλὰ πάνσεμνα, ὦ Σόλων, κατέλεξας τὰ ἆθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε λαβοῦσιν αὐτὰ φιλοτιμείας ὑπὲρ τῆς μεγαλοδωρεᾶς, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς αὐτοῖς ὑπερσπουδάκεναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων, ὥστε μήλων ἕνεκα, καὶ σελίνων, [b] τοσαῦτα προπονεῖν καὶ κινδυνεύειν, ἀγχομένους [c] πρὸς ἀλλήλων, καὶ καλαχλωμένους, ὡς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι μήλων ὅτῳ ἐπιθυμία, ἢ σελίνῳ

vos praemia? SOL. Olympiae corona oleagina; in Isthmo de pinu: Nemeae de apio plexa; in Pythiis poma de sacris Deo; apud nos Panathenaicis, oleum ex Minervae olea. Quid rides, Anacharsi, an quod parva tibi videntur ista? ANACH. Non: sed magnifica dixisti praemia, & digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea constituerunt; digna, pro quibus auferendis supra etiam, quam possunt, contendant athletae: adeo ut malorum caussa & apiorum tantum laboris praecipiant, & periculum incurrant, ne alter ab altero suffocentur, & luxentur, quasi non liceret sine molestia copiam malorum, cui volupe sit, consequi,

a Ταῦτα εἶναι] Εἶναι ταῦτα W. b Τοσαῦτα] Ταῦτα Fl. Prius cett. c Πρὸς] Sic esse in Edd. omnib. addidit *Solan.*

94. Στέφανος] Confer infra c. 16. & 36. *L.K.*

95. Ἰσθμοῖ] Idem *Dukerus* modo laudatus ad *Thucyd.* V. 18. No. 81. hoc verum esse probat, quod & sic infra *Neron.* c. 8. occurrat. Et ita quoque in *Thucyd.* legi recte mavult, ubi καὶ Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμῷ. *J.F.R.*

96. Σελίνων] Vid. *Plut.* in Timol. Pineas fuisse olim in Isthmiis coronas, docet idem Symp. probl. V. 3. deinde in gratiam Herculis & *ad Nemaeorum exemplum ex Apio* factas; tandem ad pineas reditum fuisse. p. 1203. f. ἐκ δὲ Νεμέας κατὰ ζῆλον ὁ τοῦ σελίνου στέφανος ὃν ἐπεσπάλθη δὶ Ἡρακλέα, καὶ κρατήσας ἠμαύρωσεν ἐκεῖνον, ὡς [ἱερὸς ὢν] ἐπιτήδειον. Perite ergo & erudite haec Lucianus. V. *Post.* *M. du S.*

Σελίνων πεπλεγμένος] Pro ἐκ σελίνων. Habuimus non semel. Conf. saltem ad *Gall.* c. 24. No. 11. *J.F.R.*

Ibid. Πυθοῖ δὲ μῆλα τὰ ἱερῶν τοῦ Θεοῦ] Haec sic vertit *Vincent. Obsopoeus*, nescio quam bene; nam in Graeco de sacerdotibus ne verbum quidem; ἱερῶν inclinatur a recto ἱερὸς, id est *sacer*, non a ἱερεὺς, quod est *sacerdos*. Vertere igitur debebat: *poma deo sacra proponebantur*. Olim suspicabar μῆλα hoc loco interpretari debere, non *poma*, sed *oves*, ut & ap. *Max. Tyrium* sermone 37. & in Antholog. primi libri, primo Epigram: eo quod campus *Crissaeus* vel *Cirrhaeus*, qui erat Apollini sacer, ad oves pascendas aptus erat, non autem ad poma ferenda, quando erat sine arboribus. Sic enim de eo *Pausanias* in Phocicis: τὸ δὲ πεδίον τὸ λαὰ τῆς Κίρρας ψιλὸν ἐστιν ἅπαν, καὶ φυτείαν δένδρων οὐκ ἐθέλουσιν, ἢ οὐκ οἶδα τινὸς ἀρᾶς ἢ ἀχρεῖον τὴν γῆν εἰς δένδρων τροφὴν εἰδότες. Oves igitur, quae pascebantur in eo campo non arato nec arboribus consito, erant Apollini sacrae, e quibus, ut putabam, quaedam pro bravio dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter sentire me coëgit *Libanius Sophista* in laudatione palmae & pomi arboris, ubi haec leguntur: φοῖνιξ μὲν γὰρ πάντως ἀγῶνος γίνεται στέφανος, καὶ τὸ θάλλον ἴχνει νίκης ὑπόμνημα, μηλέα δὲ οὐδεὶς στέφανοῖ τὸ ἀγῶνα τὸ Πύθιον. Itaque hoc loco non male *mala poma* intelliguntur, *mala* tamen pomum arborem non fructum significat, & videntur poma sola inepta ad coronam texendam. Sed ut *Libanius* cum Luciano concilietur, intelligo victorem coronatum fuisse ramusculis ejus arboris suo fructu oneratis. Sed notandum est bravium mutatum fuisse a temporibus *Pausaniae*: nam a secunda Pythiade coronas pro bravio institutas ait, & quidem ex lauro. Sic enim in Phocicis: διωτέρω δὲ Πυθιάδι οὐκ ἐπὶ ἄθλοις ἐκάλεσαν ἔτι ἀγωνίζοντες, στεφανίτην δὲ τὸ ἀγῶνα λέγουσι τοῦτο καλεῖσθαι — δάφνης δὲ στέφανος ἐπὶ τῷ Πυθίῳ τῇ νίκῃ κατ' ἄλλο μὲν (ἐμοὶ δοκεῖν) ἐστὶν ἱερὸν, ὅτι δὲ τὸ Λάδωνος ὑγατρὸς Ἀπόλλωνα ἱκετεῦσαι κατέχωσεν ἡ φήμη. Aliam vero ejus rei causam refert *Aelian.* Var. L. III. c. 1. scilicet eo, quod Apollo, postquam Pythonem occiderat, in aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpsit, & Delphos attulit. Laurea igitur corona olim praemium erat victoribus datum in Pythiis, sed tempore Luciani & Libanii, vel id mutatum fuerat, vel poma data sunt pro bravio in agone quodam multum postea introducto & recepto, laurea manente pro praemio cursoribus & antiquorum certaminum athletis. At ecce *Heliodor.* in Aethiopicis armatis cursoribus palmae ramum pro bravio datum fuisse dicit. Sed in omnibus sacris certaminibus aliis braviis auctarii vice datum fuisse (ita legitur ap. *Palm.* pro *additum*) asserit *Pausanias* in Arcadicis, pag. 276.

&

qui, aut coronari apio, vel pinu, etiam ut non linatur tibi luto facies, neque calcibus venter ab adversariis contundatur.

10. SOL. Sed, vir optime, non ad nuda ista munera respicimus. Haec enim victoriae signa sunt, & indicant qui vicerint? Verum quae consequitur gloria, ea vero quantivis pretii est victoribus: pro hac etiam calcibus peti praeclarum videtur his, qui bonam ex laboribus famam venantur: nec enim ea sine labore contigerit; sed oportet, qui illam appetat, multa ab initio subire difficilia, ac tum demum utilem illum honestumque finem e laboribus expectare. ANACH. Hunc nempe ais finem jucundum atque utilem, quod omnes illos

ἐστεφανῶσθαι, ἢ πίτυϊ, μήτε σηλῷ καλαχριόμενον τὸ πρόσωπον, μήτε λακτιζόμενον ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν.

ΣΟΛ. Ἀλλ', ὦ ἄριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ δίδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γάρ ἐστι σημεῖα τῆς νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἵτινες οἱ κρατήσαντες· ἡ δὲ ἀκολουθοῦσα τούτοις δόξα, τοῦ παντὸς ἀξία τοῖς νενικηκόσιν. ὑπὲρ ἧς καὶ λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς θηρωμένοις τὴν εὔκλειαν ἐκ τῶν πόνων. εἰ μὴ δέ τῳ ἀπονητὶ προσγένοιτο ἂν αὐτῇ· ἀλλὰ χρὴ τὸν ὀρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀναδεχόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τότ' ἤδη τὸ λυσιτελὲς, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ τῶν καμάτων ἀθροίζειν. ANAX. Τοῦτο φῂς, ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυσιτελὲς, ὅτι πάντες αὐ-

d Ἀπονητὶ] Ἀπονητὶ W.

& *Plutarch.* Sympos. VIII. c. 4. *Heliodorus* tamen nullum aliud praemium pro victoria suo Theageni adjudicat praeter ramum illum palmae arboris. Sed non est dissimulanda summi viri sententia, qui in notis ad Dionem per poma vult intelligi lauri baccas, sed sine exemplo. *Ausonium* etiam reprehendit enumerantem diversa bravia, sic:

Serta quibus pinus, malus, oliva, apium.

Sed cum eo consentit *Libanius* loco citato, qui μηλέα habet, non μῆλα. Tamen jure videtur arguere Ausonium, qui dum Graecum epigramma exprimit, male μῆλα per *malus* vertit. Sed fateor per μῆλα me non posse capere, quomodo intelligi possint poma. *J. P. a G.*

97. Μῆλα] Errat *Palmerius.* Vid. *Pott.* 417. *M. du S.* Μῆλα τ' ἰερῶν] Lucianum fructus arborum, μῆλα dicere, non ramos, puto. Non primum Anthologias epigramma laudo, ubi κότινος, μῆλα, σίλινα, πίτυς forte ipsius societatis caussa suspicionem moveant, ramum esse intelligendum: sed hoc, quod hoc ipso loco simile plane Panathenaicorum praemium commemoratur, *oleum e sacra Minervae olea.* Deinde quoties praemiorum horum demuo mentionem in hoc Dialogo injicit, injicit autem aliquoties, μῆλα semper a coronis distinguit: praesertim infra, c. 15. med. πρῶτος] στέφανος ἢ πίτυος, ἢ δὴ κοτίνου ἢ σελίνου. quidni μηλίνας aut μήλων adjiceret, si par erat ratio? *J. M. G.*

98. Παντὸς ἔλαιον τὸ ἐκ τῶν μορίων] Quid hoc sit docet *Meursius* Panath. Olearum nempe genus juxta Academiam quae Deo sacrae erant; Schol. *Aristoph.* Ἐκ. Accipiebant autem urceum totum (idem Schol.) & exportare solis licebat. *M. du S.*

Ibid. Ἔλαιον τὸ ἐκ τῶν μορίνης] Adleverat margini Cl. *Hemsterhusius*, videndum Cl. *P. Burmann.* Z. Kalaic. Ex hoc igitur quaedam adjeciisse non alienum erit. Ait autem f. p. 281. Edit. iteratae: „ oleum ex ejus (arboris) fructu exprimese in sacros usus licuerit: „ nam Victoribus in Panathenaicis inde oleum datum, docet *Suidas*, & Scholiastes *Sophoclis* ex „ *Aristotele*, & *Apostolius* proverb. Cent. XIII. 28. „ Ut & Lucian. in *Anach.* T. 2. p. 173. Ed. *Graev.* „ Unde ab *Athenaeo* L. XV. 11. & *Plin.* XIII. 1. „ *Panathenaicum oleum* vocatur, quod optimae notae „ erat. Et fortasse corona oleaginea, qua Victores „ coronabantur Athenis, teste *Plin.* XV. 4. ex his „ μορίοις fuit. (sic legitur, pro μορίνοις) Quod magis „ verosimile videbitur, si verum sit, quod notat „ *Alex. ab Alex.* III. c. 3. Duces Athenienses in bel„ lum prodituros sertum ex olea sacra sumsisse. Hoc „ saltem statuere licet, coronas inde aliquando factas. „ Ut Creon apud *Eurip.* Ion. V. 1433. Cetera vid. ib. De μορίοις autem Commentt. ad *Poll.* seq. 242. ἡ δὲ ἱερὰ ἐλαία, μορία. *Hesych.* vero ibid. adductus: Μορίαι ἐλαῖαι ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς. Confer & *Menag.* ad *Diog. Laërt.* III. Segm. 26. p. 149. T. 2. *J. F. R.*

Ibid. Ἐκ τῶν μορίων] *Hesych.* Μορίαι, ἐλαῖαι, ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς. *F. G.*

8. Πρὸς ἀλλήλων] Quod *Solanus* nihil mutare Edd. adjecit, indicio est eum aliam lectionem optasse invenire; nam alioqui sponte patet consentire Edd. quando nihil notamus. Maluit autem ὑπὸ pro πρὸς. Vid. quae mox notamus ad c. 11. πρὸς τῶν ἀντιπάλων. *J. F. R.*

αὐτὺς ὄφονῃ ἐστεφανωμένους, καὶ ὅτι τῇ νίκῃ ἐπαινέσονῃ, πολὺ πρότερον οἰκτείρασιν ὅτι ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσιν, ἀντὶ τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλινα ἔχοντες.

ΣΟΛ. Ἄπειρός εἰ, φημὶ, τῶν ἡμετέρων ἔτι· μετὰ μικρὸν δὲ ἄλλα σοι [a] δόξει περὶ αὐτῶν, ἐπειδὰν ἐς τὰς πανηγύρεις ἀπιὼν, [b] ὁρᾷς τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ὅτι τὴν θέαν τῶν τοιούτων, καὶ θέατρα μυριάνδρα συμπληρούμενα, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐπαινουμένους, τὸν δὲ καὶ νικήσαντα αὐτῶν ἰσόθεον νομιζόμενον.

ΑΝΑΧ. Αὐτὸ τοῦτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἰκτιστόν ἐστιν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχουσιν, ἀλλὰ ἐν τοσούτοις θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῆς ὕβρεως, οἳ δηλαδὴ [c] εὐδαιμονίσουσιν αὐτοὺς, αἵματι ῥαινομένους ὁρῶντες, ἢ ἀγχομένους [d] πρὸς τῶν ἀντιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέστατα πρόσεστι τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Σκύθαις, ἤν τις, ὦ Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἢ ἀποτρέψῃ πρόσωπον, ἢ [e] ἱμάτιον περιρρήξῃ, μεγάλας οἱ πρεσβύται τὰς ζημίας ἐπάγουσι, καὶν ἐπ' ὀλίγων τῶν μαρτύρων τοῦτο πάθῃ τις· ὅτι γε ἐν τηλικούτοις θεάτροις οἷα σὺ διηγῇ τὸν Ἰσθμοῖ, καὶ τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ. ὑμὲν ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀγωνιστὰς, οἰκτείρειν μοι ἔπεισιν, ὧν πάσχουσι· τῶν δὲ θεατῶν, ὃς φῂς ἀπαλλαχθῆν τοὺς δεῦρο πανηγύρεως, καὶ πάνυ

videbunt coronatos, & victoriae cauſſa laudabunt, qui diu ante miſerati illos fuerant propter plagas. Atqui hi jam felices erunt, qui pro laboribus poma habeant & apia.

SOL. Imperitus es, inquam, rerum noſtrarum adhuc: paullo poſt aliter de iis ſenties: cum delatus in conventus illos collectam videbis tantam hominum multitudinem talium ſpectaculorum cauſſa, & impleta theatra tot millium capacia, & laudatos athletas, & honore Diis aequatum, qui vicerit reliquos.

11. ANACH. Ipſum hoc vero, Solon, miſerrimum eſt, ſi non paucis arbitris iſta ſubeunt, ſed apud tot ſpectatores, ac teſtes contumeliae, qui nempe beatos illos praedicabunt, videntes ut ſanguine fluant, aut angantur ab adverſariis. Haec enim beatiſſima ſunt in illorum victoria. Apud nos vero Scythas, Solon, ſi quis aut pulſet civium quemquam, aut impetu facto evertat, aut veſtem deripiat, magnas illi poenas noſtri ſeniores infligunt, etiamſi cui paucis teſtibus hoc eveniat, nec in tantis theatris, quanta tu narras, Iſthmi atque Olympiae. Verum certatorum quidem miſereri ſubit *ob ea*, quae patiuntur: Spectatores autem, quos ais undique convenire praeſtantiſſimos ad iſtas celebritates, & ipſos

a Δόξει] Sic M. cum *Fl. Fr.* &c. Δόξῃ *J.* b Ὁρᾷς] Sic Edd. & M. c Εὐδαιμονίσουσιν] Εὐδαιμονίζουσιν M. d Πρὸς] Ὑπὸ W. Vulgatum tenet *Fl.* cum cett. e Ἱμάτιον] Ἱμάτια M. & *Fl.* male.

44. Ὑπὸ] Sic W. hic. Supra tamen cum Impreſſis aliter, nempe ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων c. 9. *M. du S.*

Ἀγχομένους πρὸς τῶν ἀντιπάλων] *Solanus* ex W. ὑπὸ τῶν ἀντ. reſcribi maluiſſet; id enim in margine *Junt.* indicarat; non tamen πρὸς delerat, ut ſolet, ubi omnino neceſſariam putat mutationem. Ego, ut ὑπὸ facile admitterem, ſi pluribus teſtibus firmaretur, ita jam nihil muto, quia ſupra c. 9. in πρὸς conſentiunt Edd. & Codd. Idque verbis paſſivis frequenter adjungi eadem poteſtate qua ὑπὸ, paucis indicavimus ſupra *Icar.* c. 21. f. ex *Timon.* §. 5. 9. 15. & 25. Adde *Icar.* 15. & *Bis Accuſ.* c. 5. pr. Sexcentis ſimilibus idem probaturi ex ſolo Luciano, ſi quem de eo dubitare ſuſpicari poſſemus. *J. F. R.*

48. Θοιμάτιον] M. & *Fl.* Θοιμάτια. Fortaſſe Θοιμάτια, quod alibi reperiri teſtatur doctiſſimus *Auctor Emend. Menand.* p. 105. *M. du S.*

86. Τὰ μιγίθη] Quid reponam non video: certe non recte habet illa vox. Εὐχ. c. 12. pro πάχει, μιγάθει repoſitum eſt. *M. du S.*

Τὰ μιγίθη] Si proceritatem corporis intelligas, non mirere cur ſuſpecta vox fuerit *Solano*. At neque μιγάθει ſemper *ingens* quid ſignif. (licet ita accipiendum longe frequentius, atque ideo *parvo* opponatur a *Polluce*

pſos valde miror, ſi neceſſariis relictis otium ſibi ſumunt ad talia. Nondum enim illud poſſum intelligere, quae ſit illis jucunditas, videre ferientes ſe & conflictantes homines, & terrae alliſos, & alterum ab altero contritos.

12. SOL. Si tempus eſſet, Anacharſi, Olympiorum, aut Iſthmiorum, aut Panathaeorum, ipſa te res doceret, quam non temere ſtudium in his rebus ponamus. Neque enim dicendo quisquam ita te admovere quaſi poſſit voluptati eorum, quae ibi fiunt, quam ſi ſedens ipſe inter medios ſpectatores, videas virtutes virorum, pulchritudines corporum, & habitus ad valetudinem admirabiles, & horribiles peritias, & robur invictum, & audaciam, & honoris cupiditatem, & animos inſuperabiles, & ſtudium nunquam deficiens victoriae: bene equidem novi finem te laudandi & inclamandi & plaudendi non facturum.

13. ANACH. Per Jovem, Solon, & irridendi inſuper atque cavillandi. Omnia enim illa, quae modo enumerabas, virtutes, & habitus bonos, & pulchritudines, & audaciam, video nullius magnae rei cauſſa vobis diſperire, cum neque patria ſit in periculo, neque regio vaſtetur, neque amici aut familiares abripiantur ad contumeliam. Itaque tanto fuerint magis ridiculi, ſi, cum ſint, ut ais, praeſtantiſſimi, nequidquam tot ac tanta patiantur, & malis conflictentur, ac pulchritudines iſtas ac

Θαυμάζω, εἰ ταναγκαῖα παρέντες, σχολάζουσιν ὅτι τοῖς τοιούτοις. ἐγὼ δὲ ἐκεῖνό πω δύναμαι καλανοῆσαι, ὅτι τοῦτο τερπνὸν αὐτοῖς, ὁρᾶν παιομένους γε, καὶ ἀλλήλους κλιζομένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν κράττομένους, καὶ συνηριθμένους ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ χρόνος ἦν, ὦ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίων, ἢ Ἰσθμίων, ἢ [f] Παναθηναίων, αὐτὸ ἄν σε τὸ γιγνόμενον ἐδίδαξεν, ὡς ἐ μάτην ἐσπουδάκαμεν ὑπὲρ τούτοις. ἐγὼ γοῦν ἄν τις προσιὼν λέγων ἄν τις προσιβάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῇ ἐκεῖ θρωμένων, ὡς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς θεαταῖς, βλέπεις ῥώμας ἀνθρώπων, καὶ κάλλη σωμάτων, καὶ εὐεξίας θαυμαστὰς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ ἰσχὺν ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ φιλοτιμίαν, καὶ γνώμας ἀηττήτους, καὶ σπουδὴν [g] ἄληκτον ὑπὲρ τῆς νίκης. εὖ γοῦν δὴ οἶδα, ὡς οὐκ ἂν ἐπαύσω ἐπαινῶν, καὶ θαυμάζων, καὶ θαρρυνόμενος.

ANAX. Νὴ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γε προσέτι καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ὁπόσα καλὴ ἀριθμήσω ἐκεῖνα, τὰς ῥώμας, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὁρῶ ὀλέθρου μεγάλου ἕνεκα ὑμῖν ἀπολλυμένας, ὅτε πατρίδος κινδυνευούσης, ὅτε χώρας πορθουμένης, ὅτε φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. ὥστε τοσούτῳ γελοιότεροι ἂν εἶεν, ἄριστοι μέν, ὡς φῄς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες, καὶ ταλαιπωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ κάλλη καὶ [h] τὰ μεγέθη τῇ φαμ-

[f] Παναθηναίων] Παρ' Ἀθηναίοις male M. [g] Ἀληκτον] Ἄλυκτον W. male. [h] Τὰ μεγέθη] Nil mutare in hoc verbo Edd. & M. adſcripſit *Solan.*

luce III. 88.) Sed quamcumque etiam magnitudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque & de re vel minima praedicari poteſt. Neque plurale μεγέθη ad procerum athletarum corpus ſpectare puto (qui ne quidem erant homines longi, verum toroſi) ſed ad dimenſionem, i. e. proportionem membrorum pertinere arbitror, de qua etiam c. 25. loquitur, quam foedant pugiles tumoribus, ac cicatricibus. Μέγεθος autem etiam de parvo homine praedicari videas ap. *Heradian.* IV. 7. fin. καὶ γὰρ ἦν θαύματος ἄξιον τὸ μικρὸν πάνυ τὸ μέγεθος σώματος. Licet ibi videatur de *viribus* accipiendum, ut ap. *Diod. Sic.* IV. c. 61. f. μικρούς μὲν τοῖς μεγέθεσι, πολλοὺς δὲ τῷ ἀριθμῷ. Numero magis quam *viribus* pollentes. Sed de ſpatio parvo diſerte ap. eumdem V. c. 10. med. ἔστι δὲ ἡ νῆσος τῶν Λιπαραίων μικρὰ μὲν τὸ μέγεθος. Et ſic iterum ibid. c. 11. pr. Et c. 13. καλαμυρίζουσιν ὡς μεγέθει σύμμετρα. Interim de ſtatura parva etiam *Poll.* V. 68. de lepore animali, μέγεθος, ὅτε μέγας, ὅτε μικρὸς τὸ ὅλον. Et ſic de *menſura* ſ. dimenſione μέγεθος dici, non eſt quod pluribus demonſtrem. *Magnitudinem* ſimiliter Latinus de re etiam parva dici, obiter notavi in libello *de Asino* di-

ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπαπίοις, ὡς μέλλων καὶ κοτίνῳ ἐγκρατεῖς γενόμενος νικήσαιλες. ἡδὺ γάρ μοι ἀεὶ μεμνῆσθαι τῶν ἄθλων, ταύτων ὄντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πάντες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισταί; ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἷς ἐξ ἁπάντων, ὁ κρατήσας αὐτῶν. ΑΝΑΧ. Εἶτ', ὦ Σόλων, ὅτι τῷ ἀδήλῳ καὶ ἀμφιβόλῳ τῆς νίκης τοσοῦτοι πονοῦσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες, ὅτι ὁ μὲν νικῶν εἷς ἔσται πάντως, οἱ δὲ [a] ἡττώμενοι πάμπολλοι μάτην ἄθλια πληγὰς, οἱ δὲ καὶ τραύματα [b] λαμβάνοντες;

ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, [c] μηδέπω ἐπεπονηκέναι πολιτείας ὀρθῆς περὶ μηδενὸς ἐν ᾧ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν ἐθῶν ἐν ψόγῳ ἐτίθεσο, ἢν δέ σοι μελήσῃ ποτὲ εἰδέναι ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα [d] οἰκηθείη πόλις, καὶ ὅπως ἂν ἄριστοι γένοιντο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαινέσῃ [e] τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις ταύτας, καὶ τὴν Φιλοτιμίαν, ἣν φιλοτιμούμεθα [f] πρὸς αὐτάς, καὶ εἴσῃ ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν ἐγκαταμεμιγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάτην σπουδάζεσθαι δοκοῦσι. ΑΝΑΧ. Καὶ μήν, ὦ Σόλων, κατ' οὐδὲν ἄλλο ἥκω παρ' ὑμᾶς, τοσαύτην μὲν γῆν διοδεύσας, μέγαν δὲ τὸν Εὔξεινον, καὶ δυσχείμερον, περαιωθείς, ἢ ἵνα τοὺς νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων ἐκμάθοιμι, καὶ εἴθη παρ' ὑμῖν καλὰ νοήσαιμι, καὶ πολιτείαν τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσαιμι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα φίλον ἐξ ἁπάντων Ἀθη-

magnitudines arena foedent ac livoribus, ut pomo aut oleae ramo potiantur victores. Suave enim mihi semper meminisse praemiorum, quae tanta sint scilicet. Sed dic mihi, omnesne ea accipiunt qui decertant? SOL. Minime, sed unus ex omnibus, qui illos superavit. ANACH. Tum igitur Solon, de obscura & ancipiti victoria tot homines laborant, idque cum sciant, victorem unum omnino futurum, victos autem plurimos, qui frustra miseri plagas, partim etiam vulnera acceperint?

14. SOL. Videris, Anacharsi, nondum quidquam de recta reipublicae gerendae ratione cogitasse: nec enim instituta pulcherrima reprehendenda duceres. Si vero tibi curae fuerit aliquando scire, quomodo pulcherrime condi possit civitas, & qua ratione optimi fiant illius cives, laudabis tunc etiam exercitationes hasce, & honoris studium, quo in illis versamur, & scies, multam habere admixtam laboribus utilitatem, etiamsi frustra nunc laborare videantur. ANACH. Quin ego, Solon, nulla alia caussa e Scythia ad vos venio, tantis terrae spatiis superatis, magnum Euxinum ac procellosum transvectus, nisi ut leges Graecorum ediscam, & qui sint apud vos mores cognoscam, & formam reipublicae optimam meditando assequar: qua de caussa etiam te maxime amicum ex omnibus Athenien-sibus ho-

a Ἡττώμενοι] Ἡττημένοι *Fl.* sola. Vulgatum etiam firmat M. b Λαμβάνοντες] Λαβόντες W. & marg. *A1.* c Μηδέπω] Sic W. & marg. *A1W.* Μηδέποτε Edd. d Οἰκηθείη] Receptum ex M. & *Fl.* Οἰκισθείη Edd. cett. e Τότε] Ποτὲ W. & *Fl.* f Πρὸς] Περὶ W. & marg. *A1.* Sed πρὸς *Fl.* cum cett.

87. Ὑπόπτια], Ὑπόπτια, Genae. τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιώματα, ἢ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐξιόντα πυώδη. ὅτις γὰρ οἱ ὀφθαλμοί. G.

tibus. Si quis tamen hic pro τὰ κάλλη & τὰ μεγίθη legere malit, τὰ κάλλιστα μέλη, me non repugnantem habebit. *J. F. B.*

87. Τοῖς ὑπωπίοις] Div. *Paulus* in I. ad *Corinth.* IX. 27. ἀλλ' ὑπωπιάζω τὸ σῶμά μου. Ad quae verba exponenda multa, & hoc Luciani, adfert Cl. *L. Bos* in Obs. Philol. p. 142. probatque ὑπώπια esse *vestigia plagarum*, ac vulnera ipsa & contusiones. Recte; sed Medicis proprie maculae ac tumores caerulei ab extravasato sanguine grumoso, quales a baculorum lorumque plagis relinquuntur. Et similis oculorum morbus. Idque ap. *Hippocr.* & *Aret.* frequens. *J. F. B.*

99. Μηδέπω] Sic M. melius quam in Impress. *R.*

hospitemque delegi ex fama, quandoquidem audieram legum te quarundam scriptorem esse, & morum optimorum inventorem, teque instituta utilia introduxisse, atque in universum rempublicam quandam constituisse: Igitur quamprimum me doce, & discipulum tibi habe: nam ego jucunde vel sine cibo & potu tibi assidens, quousque ipse durare dicendo possis, hiansque audiam te de republica & legibus aliquid disputantem.

15. SOL. Universa quidem, Sodalis, breviter enarrare non facile est: sed si per partes obire ea mecum velis, singula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquisque rebus nobis placeant. Quae vero de juvenibus decernamus, & quomodo illos tractemus ubi primum intelligere quid sit melius incipiunt, & virile robur accipere, & pares esse laboribus: haec jam tibi enarro, ut discas, cujus rei gratia hasce illis exercitationes proposuerimus, & labore subigere corpus illos cogamus: *nempe* non propter certamina solum, ut auferre possint praemia; ad illa etenim pauci ex omnibus perveniunt: sed majus quiddam toti civitati ex ea re bonum, atque ipsis adeo, conciliamus. Commune enim quoddam certamen aliud bonis omnibus civibus propositum est: & corona non ex pinu, neque olea, aut apio, sed quae hominum in se fe-

καίων καὶ [g] ξένου, προειλόμην καὶ κλέος, ἐπείσθη ἥκειν νόμων τε [h] τινῶν ξυγγραφέα εἶναί σε, καὶ ἐθῶν τ' ἀρίστων εὑρετὴν, καὶ ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητὴν, καὶ ὅλως πολιτείας τινὸς συναρμοστήν· ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκων με, καὶ μαθητὴν ποιούμενος, ὡς ἔγωγε ἡδέως ἂν ἄσιτός σοι, καὶ ἄποτος παρακαθεζόμενος, ἐς ὅσον ἂν αὐτὸς ἀγρυπνοίης λέγων, κεχηνὼς ἐπακούοιμι περὶ πολιτείας. [i] τι καὶ νόμων διεξιόντος.

ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα εὐμάρειον, ὦ ἑταῖρε, διελθεῖν ἐν βραχεῖ· ἀλλὰ κατὰ μέρη ἐπιὼν, εἴση ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τ' ἄλλων δοκεῖ ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τ' νέων γιγνώσκομεν, καὶ ὅπως αὐτοῖς χρώμεθα, ἐπειδὰν πρῶτον ἄρξωνται συνιέναι τε τῷ βελτίονι, καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ ὑφίστασθαι τοὺς πόνους· ταῦτα ἤδη σοι [k] διέξειμι, ὡς μάθοις ἕ τινος χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προλελείκαμεν αὐτοῖς, καὶ ἀναπονεῖν τὸ σῶμα κελεύομεν, ἢ μόνον ἕνεκα τ' ἀγώνων, ὅπως τὰ ἆθλα δύναιντο ἀναιρεῖσθαι· ἐπ' ἐκεῖνα μὲν γὰρ ὀλίγοι πάνυ ἐξ ἁπάντων χωροῦσιν, ἀλλὰ μεῖζόν τι ἁπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐν τούτῳ καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις προσκτώμενοι. κοινός γὰρ τις ἀγὼν ἄλλος ἅπασι τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις πρόκειται, καὶ στέφανος ἐ σίτου, οὐδὲ κοτίνου, ἢ σελίνου, ἀλλ' ὃς ἐν αὐτῷ συλλαβὼν ἔχει τ' ἀνθρώπων

[g] Ξένου] Sic W. & *Fl.* Ξένων Edd. [h] Τινῶν ξυγγραφέα] ξυγγραφέα τινὰ M. [i] Τι] Sic M. & Edd. omn. [k] Διέξειμι] Restitutum ex W. Διεξίμοι Edd. priores.

νέοις. *M. du S.*

4. Οἰκοθεν] Ita M. & Ed. *Fl.* rectius quam in vulgatis, quae οἰκοθεν legunt. Sic c. 18. ὅπως ἂν ἄριστα πόλις οἰκοῖτο. *M. du S.*

19. Τινῶν] Ego lectionem Cod. M. τινὰ praeferentis vulgata potiorem arbitror. Quia auditu tantum ait sibi notum nomen Solonis legislatoris, adeoque adjectio τις potius ad personam, quam ad leges pertinet, nec quasdam tantummodo leges compositisse dicetur is qui plurimas composuit. Quia tamen non obscura neque plane absurda visa vulgata, propter unum codicem eam rejicere, religio fuit. *J.F.R.*

27. Τι] L. τι quamvis M. etiam agnoscat τι. Idem Anonymum conjeciisse video, qui τι margini codicis sui adscripsit. *M. du S.*

36. Διέξειμι] Sic recte W. In Impress. διεξίμοι. *M. du S.*

45. Πρόκειται ἀγὼν] Sic τ' προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα Div. *Paul.* in Ep. ad *Hebr.* XII. 1. ubi plura similia *L. Bos.* Addidera Cl. *Hemsterh.* etiam videnda. *Synes.* Ep. 100. p. 239. D. Et *Basil. Seleuc.* initio Gr. I. *J.F.R.*

πων εὐδαιμονίαν. οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτῆ τε ἑκάστῳ ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τῇ πάλει, καὶ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἑορτῶν [a] πατρίων ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σωτηρίαν· καὶ συνόλως τὰ κάλλιστα, ὧν ἄν τις εὔξαιτο γενέσθαι οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ στεφάνῳ, ὃν φημι, συναναπέπλεκται, καὶ ἐκ τῶν ἀγώνων ἐκείνων συνίσταται· ἐφ' οἷς αἱ ἀσκήσεις αὗται, καὶ οἱ πόνοι ἄγουσιν.

licitatem complectatur, velut libertatem privatim unicuique, & communiter patriae, divitias, & gloriam, & feriarum patriarum fructum, & rei familiaris conservationem, & in universum pulcherrima quaevis, quae a Diis contingere sibi aliquis optaverit: ea huic coronae, de qua loquor, implexa sunt omnia, & certamine illo parantur, ad quod exercitationes istae & labores ducunt.

ANAX. Εἶτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ τηλικαῦτα ἔχων ἆθλα διεξιέναι, μῆλα καὶ σέλινα διηγῇ, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν; ΣΟΛ. Καὶ μήν, ὦ Ἀνάχαρσι, οὐδ' ἐκεῖνά σοι ἔτι δόξει μικρὰ εἶναι, ὁπόταν ἃ λέγω [b] καταμάθῃς. ἀπὸ γάρ τοι τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά ἐστι μικρὰ τοῦ μείζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τοῦ στεφάνου, ὃν κατέλεξα τοῦ παναθλίου. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐκβὰς τῆς τάξεως, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθη, τῶν Ἰσθμοῖ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πλὴν ἀλλὰ νῦν, (σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὡς φῂς, προθυμῇ ἀκούειν) ἀναδραμούμεθα ῥᾳδίως πρὸς τὴν ἀρχήν, καὶ τὸν κοινὸν ἀγῶνα, δι' ὃν φημι πάντα ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι. ANAX. Ἄμεινον, ὦ Σόλων, [c] οὕτω καθ' ὁδὸν γὰρ ἂν ἡμῖν ὁ λόγος μᾶλλον προχωροίη, καὶ τάχ' ἂν ἴσως ἀπὸ τούτων σκιάδειν, μηδ' ἐκείνων

16. ANACH. Tum tu, Solon, vir admirabilis, talia ac tanta praemia cum recensenda haberes, mala narrabas & apia, & silvestris olivae ramum, & pinum? SOL. Verum, Anacharsi, nec illa parva tibi videbuntur, si quae dico perceperis. Eodem enim consilio ista fiunt, & partes ista omnia parvae sunt illius certaminis, & coronae illius, quam modo enarrabam, undique beatae. At sermo meus, migrato nescio qua ratione ordine, illorum prius mentionem fecit, quae in Isthmo fiunt, & Olympiae & Nemeae. Sed nos jam, otiosi enim sumus, & tu, ut ais, audiendi cupidus, recurremus facile ad principium, ad commune illud certamen, propter quod ajo studiose omnia illa agi. ANACH. Melius ita, Solon, fuerit. Sic enim magis ordine nobis sermo processerit: & forte celeriter hinc didicero non amplius illos irridere, si quem

a Πατρίων] Παντοίων L. & marg. *Ald. W.* b Καταμάθῃς] Sic W. Καταμάθοις Edd. c Οὕτω] Οὕτως *Fl.* & W.

62. Ὁπόταν — καταμάθῃς] Non fugit *Solanum* ὁπόταν aeque cum optativo construi atque cum subjunct. sed meliorem hic esse subjunct. recte judicavit; non enim sensus est, *ubi intelligere velis aut possis*, sed, *postquam intellexeris*. Quare ei obsecundavi. *J.F.R.*

Ibid. Καταμάθῃς] Ita W. Impressi omnes minus recte καταμάθοις. *M. du S.*

68. Ἰσθμοῖ] Sic & infra recte, *Ner.* c. 8. Ἰσθμοῖ ἐκτίθενται. Sic Πυθοῖ *Pythone* in urbe, *Thucyd.* V. 18. f. Ἰσθμοῖ etiam *Pindar.* Ol. 2. med. *J.F.R.*

74. Οὕτω] Parvi est. Sed ὅτως probum arbitror, & ab librariis posterioribus euphoniae caussa mutatum. Ut enim sequente consona ὅτω frequentius scriptum invenimus, sequente vero vocali ὅτῳ, ita crebro ὅτως consona etiam sequente exaratum videas. Indicavi nonnulla ad Scholiast. *Gall.* c. 9. No. 52. Adde singula fere ἐπιμύθια *Aphtonii*, ubi ὅτως νέότης, ὅτως φαῦλοι, ὅτως λίαν &c. invenies perpetuo. Item ὅτως καὶ *Aesop.* fab. 8. Apud LXX. *Numer.* XXXVI. 5. ὅτως φυλῇ. ac 2. *Reg.* XVIII. 14. ὅτως μοιχᾷ. *Diod. Sic.* III. c. 8. ὅτως δὴ. Sed variatur fere perpetuo in

quem videam olea sibi placentem, aut coronatum apio. Sed, si videtur, in umbrosum illum locum progressi assideamus in sedilibus, ne turbent nos, qui inclamant luctantibus. Alioqui, dicetur enim, neque solem facile fero, qui acutus & fervidus incidit nudo capiti: pileum enim relinquere domi visum est, ne solus inter vos peregrino habitu circumeam. Tempus autem anni, quae fervidissima pars est astri, quod caniculam vocatis, adurentis omnia, & siccum aridumque aëra reddentis; atque sol circa meridiem jam ipsi imminens capiti, aestum hunc intolerabilem corporibus inducit. Itaque te admiror, quomodo senex jam homo, neque sudes ad aestum, ut ego, neque omnino incommodi quidquam sentire videaris, nec umbrosum locum circumspicias, quo subeas, sed facile excipias solem. SOL. Nempe vani isti labores, Anacharsi, & perpetuae in luto volutationes; & subdivales in arena aerumnae, hoc nobis contra solis jacula propugnaculum praebent: nec jam indigemus pileo, qui prohibeat ad caput pervenire radium. Sed abeamus nempe.

ἔτι καλαγελᾷν, εἴ τινα ἴδοιμι σεμνυνόμενον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ ἐστεφανωμένον. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἐς τὸ σύσκιον ἐκεῖσε ἀπελθόντες, καθίσωμεν [d] ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν, ὡς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπικεκραγότες τοῖς παλαίουσιν· ἄλλως τε (εἰρήσεται γάρ) οὐδὲ τὸν ἥλιον ἔτι ῥᾳδίως ἀνέχομαι, ὀξὺν καὶ [e] φλογώδη ἐμπίπτοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τί γάρ μοι πίλον ἀφελεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν, ὡς μὴ μόνος ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δὲ ὥρα τοῦ ἔτους, [f] ὅτι περ τὸ πυρωδέστατόν ἐστι τοῦ ἀστέρος (ὃν ὑμεῖς κύνα φατὲ) πάντα καταφλέγοντος, καὶ τὸν ἀέρα ξηρὸν καὶ ἄφυκτα τιθέντος, ὅτε ἥλιος καθ' μεσημβρίαν ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενος, φλογμὸν τοῦτον ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὥστε καί σε θαυμάζω ὅπως γηραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, οὔτε ἰδίοις πρὸς τὸ θάλπος, ὥσπερ ἐγώ, οὔτε ὅλως ἐνοχλεμένῳ ἔοικας, οὐδὲ περιβλέπεις σύσκιόν τι, ἔνθα καταδύσῃ, ἀλλὰ δέχῃ τὸν ἥλιον εὐμαρῶς. ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι γοῦν οὗτοι πόνοι, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ πηλῷ κυβιστήσεις, καὶ [g] αἱ ὑπαίθριοι ἐν τῇ ψάμμῳ ταλαιπωρίαι, τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀμυντήριον παρέχουσι πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου βολάς. καὶ οὐκ ἔτι πίλου δεόμεθα, ὃς τὴν ἀκτῖνα κωλύσῃ καθικνεῖσθαι τῆς κεφαλῆς. ἀπίωμεν δή.

Καὶ

d Ἐπὶ] Sic recte *P.* aliaeque. Ἐπὶ male *J. Fl.* *e* Φλογώδη] Φλογμώδη *W.* *f* Ὅτιπερ] An Ὅτιπερ; *Pell.* *g* Αἱ ὑπαίθριοι] Artic. abest a *J.* & *Vz.* Adest in *Ald. Fl.* &c. & M.

in Codd. ejusd. aliis ὅτου, aliis ὅτως exhibentibus. At quum veteres in pronuntiando σ. ultimum videntur elisisse, inde factum, ut deinde consona sequente, modo adscriberetur, modo omitteretur. *J. F. R.*

84. Πίλον] Haud suo loco vox οἰκοθεν sita est; sed familiare hoc Luciano. De pileo quod habet, mutatum deinceps. Athenienſium morem ex *Philostrato* discas. Vit. *Soph.* p. 572. *M. du S.*

Πίλον μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν] Non adeo alienum est οἴκοθεν, si cum *L. Bos* de Ellipſ. p. 216. verb. Ἀπίναι, expoſueris, ejus participium ſubaudiendo, i. e. οἰκοθεν ἀπιόντι, aliaque non abſimilia ab eo adducta conferuntur. *J. F. R.*

87. Ὅτιπερ] Ego *Pellesi* conjecturam recipiendam arbitror. *J. F. R.*

Ibid. Ἀστέρος — πάντα καταφλέγοντος] Canis ſidus, quæ & canicula, ardentiſſimo æſtatis tempore exoritur, Sole primam partem Leonis percurrente, qui dies 15. ante Auguſti calendas eſt. *Plin.* L. 2. c. 47. L. XVIII. 28. *G. C.*

99. Αἱ ὑπαίθριοι] M. & Edd. omnes, exceptis *Ven.* quae omittunt. *M. du S.*

6. Ὅτου;

Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμοις, [a] προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς σὲ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς, καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. δυοῖν γὰρ θατέρου πάντως οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν, ἢ τὰ βεβαίως πεισθῆναι ἐγχείρησα ὅσα οἴει ἀντιλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμὲ ἀναδιδαχθῆναι ὡς οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκω περὶ αὐτῆς. καὶ ἐν τούτῳ πᾶσα ἂν σοι ἡ πόλις ἡ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθάνοι χάριν [b] ὁμολογοῦσα. [c] ὅσα γὰρ ἂν ἐμὲ παιδεύσῃς, καὶ μεταπείσῃς πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκείνην τὰ μέγιστα ἴσῃ ὠφεληκώς. οὐδὲν γὰρ ἂν ἀποκρυψαίμην [d] αὐτῶν, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὸ μέσον καταθήσω φέρων, καὶ καταστὰς ἐν τῇ πνυκὶ, ἐρῶ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἵους ἂν ὤμην ὠφελιμωτάτους ἔσεσθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος οὗτοσὶ (δείξας σε, ὦ Ἀνάχαρσι) Σκύθης μέν ἐστι· σοφὸς δὲ ὤν, μεταπαίδευσέ με,

17. Et *fac* ut non tanquam legibus his attendas, quae dicturus sum, ut omnino illis fidem habeas: sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, contradicere statim & examinare meum sermonem *memineris*. Alterutrum enim duorum omnino consequemur, aut firmiter ut in hanc traducare sententiam, effusis, quae contra dicenda putabis, omnibus, aut ego ut meliora edoceor, tanquam qui recte de hisce rebus non sentiam: eaque in re tota Athenienſium civitas gratiam se tibi habere profitebitur: quatenus enim me institueris, & ad meliorem traduxeris sententiam, maximo illam beneficio affeceris. Nihil enim illam equidem celavero: sed in medium statim illud conferam, ac stans in concione dicam omnibus, *Ego quidem, Athenienses, scripsi vobis leges, quales utilissimas fore civitati putabam. At hic hospes*, (hic te ostendam, Anacharsi) *Scytha ille quidem, sed vir sapiens, aliter me*

a Προσέξεις] Edd. Προσέξῃς W. b Ὁμολογοῦσα] Emendatum recent. manu in W. Sed in margine scriptum ὁμολογήσειεν. c Ὅσα] Recepi ex W. L. & marg. M1. Ὅσῳ Edd. priores. d Αὐτῶν] Αὐτῇ Fl. Sed vulgatum firmat M.

6. Καὶ ὅπως μὴ καθάπερ] (1) Ἑλλειπὴς ἡ φράσις τῶν συμπεριπλεόντων προτρεπτικοῦ ῥήματος, καὶ σημεῖόν ἐστι τὸ Ἀθηναίοις. εἶεν ὡς ἐπὶ τούτου· ἀλλ' ὅπως μοι μηδὲν (2) δυχερῶς ἀκούσῃ, προσυπακουέσθω γὰρ τὸ μέμνησο. ὅτως ἂν ἐν ἐντεῦθεν ἐλλειπτικῶς πρόσειται ὁ λόγος. καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμους (3) προσέξῃς οἷς ἂν λέγω πρὸς σὲ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς· ἀλλ' ἔνθα (4) ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς ἐν διευθύνειν τὸν λόγον. (5) Ἐλλείπει γὰρ τὸ σκόπει, ὦ ἡ τὸ εἴλαμψ ὅτως. ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, σκέπει ἀντιλέγειν εὐθὺς ἐν διευθύνειν τὸν λόγον. ἀναλαβὼν (6) ὃν ἄνωθεν τὸν λόγον λέγε τῷ ἐν ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξεις, καὶ ὅλον ἐπιλάβου, ὧδε σαφέστερον τὸ λεγόμενον. ὅτι ὅτως χρὴ ἐλλιπῶς ἔχοντα (7) τοῦτο νοεῖν. καὶ ὅπως τῷ ἐλλιπῶς ἀναπληρούμενον. V.

(1) Ἑλλειπὲς] Ἑλλειπὴς legebatur, quod recte emendavit *M. du S.* addens in C. haec praemitti: σκόπει διλαδή. Ἀτλιπῶς. καὶ ὅρα ὅπως ἡ προσέξεις κ. τ. ἑ. ἀ. ἐ. λ.

(2) Δυσχερῶς] Δυσχερὲς edita. Mutavit *M. du S.*

(3) Προσέξῃς] Προσέξεις correxerat *Solan.* Non repugno, quia & sic paullo post, eodem hoc scholio legitur, & in C. quoque, ut modo indicatum. Sed quia ibi ἡ προσέξῃς est, & in Luciani textu Cod. W. προσέξῃς etiam exhibet, quod vel usitatius, nihil hic mutare sustinui. Licuit enim Scholiastae id utroque more enuntiare, dum illa Luciani exponit. *J. F. R.*

(4) Ἄν σοι] Αὐτοῖ edita. Mutavit *M. du S.*

(5) Ἐλλείπει] Abyerat *Clericus* edideratque, quod mutavit *Solan.*, nescio unde. Obsecundavi tamen, quia necessarium videbatur. *J. F. R.*

(6) Οὗ ἄνωθεν] Δ' ὃν ἄνω lectum antea. Emendavit *M. du S.*

(7) Τοῦτο] Τοῦτῳ M. Sed eodem versu ἐλλιπῶς iterum editum, quod facile in ἐλλιπῶς converti. *J. F. R.*

6. Ὅπως μὴ] Subaudi, ὄψει, i. e. ὄψει ὅπως &c. *F. G.* Ὅπως] Vid. ad *Tim.* 28. *M. du S.* (At ex divisione Cl. *Hemst.* jam est §. 48. No. 89.)

Ibid. Προσέξεις] Miror qui *Solanus* Noster facilis alias ad mutandum contextum, ubi quid melius alicubi invenit, hic nil mutarit. Ego praefero προσέξῃς ex W. Etsi μὴ τοῦτο πεισθῆς recte dicitur; tamen in ejusmodi ellipsi, quae hic subest, nimirum, ὄψει ὅπως μὴ προσέξῃς, subjunctivus est melior. In *Tim.* c. 48. καὶ ὅπως —— φυλάξῃ legas. Juvat addere, quia haec lectio discutienda est, alterum locum *Solani*, quem ad *Tim.* indicavit, esse in *Prometh.* c. 3. Sed quia Cl. *Hemst.* alia divisione instituta numeros in notis *Solani* tamen non mutavit, vide jam *Prometh.* §. 5. ubi rursus

me instituit, & aliam me meliorem discendi ac vivendi rationem docuit. Itaque tanquam beneficus erga vos scribatur hic vir, & aeneum illum statuite juxta conditores, in urbe, juxta Minervam. Et bene noris, non ductu-ram sibi pudori Athenienſium civitatem, a barbaro & peregrino diſcere, quae pro-ſunt.

18. ANACH. Illud nempe erat, quod audiebam de vobis, Athenienſibus, irriſo-res cum diſſimulatione vos eſſe in ſermoni-bus. Nam unde ego, paſtoricius & vagus homo, qui in plauſtro conſumſi vitam, nunc hanc nunc aliam terram obiens, qui urbem habitavi nunquam, nec alias praeter-quam nunc vidi, de civitate diſputem, & doceam homines ſolum, in quo primum orti ſunt; incolentes, qui urbem hanc an-tiquiſſimam per tot jam ſaecula bonis legi-bus habuerunt? & te praeſertim, Solon, cui haec, ajunt, ab initio ſtatim diſciplina fuerit, ſcire, quomodo optime civitas in-ſtituatur, & quibus uſa legibus beata eſſe

καὶ ἄλλα βελτίω μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύματα ἐδιδάξαλο· ὥστε εὐεργέτης ὑμῖν ὁ ἀνὴρ [e] ἀναγεγράφθω, καὶ χαλκῆν αὐτὸν ἀναστῆσαι πρός τε τοὺς ἐπωνύμους ἐν πόλει πρός τε τὴν Ἀθηνᾶν, καὶ εὖ ἴσθι ὡς οὐκ [f] αἰσχυνοῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, πρὸς βαρβάρου καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνουσα.

ANAX. Τοῦτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ πρὸς [g] ὑμῶν ἤκουον τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἴητε εἴρωνες ἐν τοῖς λόγοις. ἐπεὶ πόθεν ἂν ἐγὼ, νομὰς καὶ πλάνης ἄνθρωπος, ἐφ' ἁμάξης βεβιωκὼς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ οὔτε οἰκήσας πώποτε, οὔτε ἄλλοτε ἢ νῦν [h] ἑωρακὼς, περὶ πολιτείας διεξίοιμι, καὶ διδάσκοιμι αὐτόχθονας ἄνδρας, πόλιν ταύτην ἀρχαιοτάτην τοσούτοις ἤδη χρόνοις ἐν εὐνομίᾳ κατῳκηκότας; καὶ μάλιστα [i] σὲ, ὦ Σόλων, ᾧ τοῦτο, [k] ὡς φασὶν, ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, [l] ὅπως ἂν ἄριστα πόλις οἰκοῖτο, καὶ οἷς τισι νόμοις χρωμένη,

e Ἀναγεγράφθω] Ἀναγεγράφθω *F.* & *V2.* Item marg. *A1.* at prius ceit. & M. f Αἰσχυνοῖτο] Αἰσχύνεται *W.* g Ὑμῶν] Bene ſic *Fl.* aliaeque. Ἡμῶν male *F.* & *V2.* h Ἑωρακὼς] Ἐωρακὼς M. male. i Σὲ] Omiſſum in M. k Ὡς φασὶν] Haec verba in W. poſt ἐγένετο collocantur. l Ἐπίστασθαι] Ἐπίστασθε W. male.

ſus καὶ ὅπως μὴ καθαγωγήσης. Et ſic *Eurip.* quem adduc-it, itidem cum ſubjunct. Immo vel ſimplex μὴ & ὡς μὴ ſubjunct. jungi, quis dubitat? *Phalar.* Epiſt. 26. μὴ ἀγνοήσῃς. Noſter mox c. 18. f. ὡς μὴ θεατρίζῃς, &c. Quia tamen μὴ ποιήσεις ſine ὅπως haud infrequens, quod probatione non eget, etiam hic nihil muto, niſi plures Codd. accedant. *J. F. R.*

16. Ὅσα] W. & L. In Impreſſ. omnibus ὅσῳ, quod alibi elegans eſt; hic autem locum habere poſſe mihi quidem non videtur; ideoque rejeci. Vid. not. ad *Phal. β.* c. 2. *M. du S.*

Ὅσα] Ne mihi quisquam objiciat, poſt ὅσῳ intelligi μᾶλλον, quod ipſum ſaepe commonſtravi; & ſic vulgatum ſtare poſſe. Ego hic μᾶλλον locum vix habere video, nec ὅσῳ adeo habere quo referatur; quum-que mox τὰ μέγιστα ſequatur, ὅσα eo cupidius adri-puit, quod tribus praeterea teſtibus firmatum ſe ſatis vindicat. *J. F. R.*

18. Οὐδὲν — ἀκηκοὼς αὐτῶν] Non audio Flo-rentinae αὐτῆ. Ἀκηκοέναι enim cum duplici accuſa-tivo conſtrui amat, quod vel Lexicogr. ex *Plut.* & *Plat.* tradidere. In Novo Foedere ἀκηκοέναι τι παρά τινος conſtrui ſolet. *J. F. R.*

27. Εὐεργέτης ὑμῶν] Ἐπώνυμοι priſci heroes fuerunt, a quibus Atticae tribus ſua cognomina acceperunt: his magni honores ab Athenienſibus collati, ſtatuaeque in arce ejus urbis collocatae. Horum nomina ſi quis deſideret, *Pauſan.* in Attic. & *Demoſth.* ἐν ἐπιταφίῳ conſulat. *G. C.*

28. Ἀναγεγράφθω] M. & Edd. fere omnes. Sed *Ven.* utraque ἀναγεγράφθω. *M. du S.*

Ibid. Χαλκοῦν αὐτὸν] Conf. *Lexiph.* c. XI. *Paraſ.* c. 48. Et paſſim. *J. F. R.*

29. Τοὺς ἐπωνύμους] *Heſych.* Ἐπώνυμοι, οἱ τῶν φυλῶν ἐπώνυμοι Ἥρωες, οἵπερ ἦσαν δέκα. *F. G.*

Τοὺς ἐπωνύμους] De duplici poteſtate hujus vocis vid. Cl. *Hemſt.* ad *Dial. Mar.* IX. 1. No. 39. Et Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* I. 20. No. 57. *J. F. R.*

Ibid. Ἐπωνύμους] Duplices hi *Meurſio*; primo X. nu-mero a quorum ſtatuis dictae tribus. Secundo XLII. quorum ſtatuae in Ceramico erant. *M. du S.*

40. Αὐτόχθονας ἄνδρας] Thucydides in proëm. hiſtor. *Ariſtid.* in Panathen. *Ariſtoph.* ἐπεὶ. *Tzetz.* ad Lycoph. vide virum Clar. *Jo. Savar.* ad Sidon. *Apoll.* Epiſtol. 6. lib. 8. *J. B.*

45. Οἰκοῖτο] Conf. ſupra c. 14. ſub init. *M. du S.*

quent. Verum enimvero illa quoque in te parendum tibi veteri legislatori: & contra dicam, si quid minus recte mihi dictum videbitur, ut eo discam firmius. Et ecce jam evitato sole, in opaco fumus, & jucunda hic sedes atque opportuna in saxo frigido. Itaque ab initio inde *exorsus* rationem doce, cur assumtos a pueris inde adolescentulos statim labore subigatis, & quomodo vobis optimi viri evadant a luto, & ab exercitationibus hisce; & quid pulvis & volutationes ad virtutem illis conferant? Hoc enim praesertim ab initio statim cupiebam audire: reliqua vero in posterum per partes quodque loco me docebis. Illud vero mihi, Solon, in oratione tua memineris, te acturum esse cum barbaro: hoc eo dico, ne implices aut producas sermonem. Metuo enim ne priorum obliviscar, si multa postea adfluant.

19. SOL. Hoc tute, Anacharsi, dispensabis melius, ubicumque tibi visa fuerit non nimis plana esse oratio, aut longius aliquorsum temere fusa aberrare. Interpellabis enim ut volueris, & longitudinem intercides. Si vero non aliena sint a disputatione, neque procul a scopo *quasi feriant*, quae dicuntur, nihil, puto prohibebit, etiamsi dicantur longiuscula: quandoquidem

a Εὐδαιμονήσεις] Εὐδαιμονήσετε *Fl.* & W. b Πιστέον] Πιστέον male M. Nihil a vulgato abit *Fl.* c Σωτηρεῖ] Recepi ex M. & *S.* Σωτηρεῖ enim Edd. cett. d Τί] Ὅτι *Fl.* Prius cett. & M.

50. Σωτηρεῖ] M. *S.* & *A.* Reliquae συνιμφῶ male. *M.du S.*

70. Διακόψεις] Lego Ἀφελόψεις. *F.G.* Non improbo quidem hanc conjecturam. Nihil tamen mutaverim; nam quum sit aorist. subj. activi, qui saepissime futuri habet potestatem, eo quod hic modus alio futuro careat; recte vertas: *ita amputaveris, praecideris ambages.* Usitatior quidem in ἀποδῶσι ejusmodi indicativus, ut ap. *Hippocr.* S. 2. aph. 9. ἂν θρύψῃς, ῥᾴων βλάψις, ne alia addam, in re tritissima: sed subjunct. nihil habet incommodi. *J.F.R.*

71. Ἐξαγώνια] l. est. ἔξω τῦ ἀγῶνος. *F.G.* Habuimus supra, *pro Imag.* c. 18. pr. *J.F.R.*

73. Βαλῶ ἐξ Ἀρείε πάγου] Sic infra Ocyp. c. 18. §. ἐξ Ἀρείε πάγου βαλῶ. *M.du S.* Sed vid. de re ipsa notata ab Cl. *Hemsterh.* ad *Tim.* c. 50. p. 163. T. I. *J.F.R.*

77. Φόνε] Subaudi *δίκαι*. *F.G.*

79. Ἐν τῷ μέρει] Recte, *pro alternis vicibus.* Ita ἐν μέρει *vicissim*, supra *Bis Accus.* c. 16. f. vel *deinceps, suo ordine*, ut *Diod. Sic.* II. c. 34. f. Ubi plura testimonia profert Cl. *Wesseling.* No. 80. Et Cl. *Hemst.* ad *Dial. Mort.* XII. No. 81. ubi Οἱ μὲν ἐν μέρει ἀπέθνησκον ἀλλήλων, docet *per vices* significare, quod Interpretes interdum fugerit. *J.F.R.*

80. Διώκειν] Verbum hoc forense esse, etsi satis notum, & *actorem* notare, eique opponi τὸ φεύγειν *reum*; vid. tamen exempla pluscula adferentem Rev. *Jac. Elsn.* in Observ. ad *Evang. Matth.* V. 44. ubi & *Gataherum* haec fugisse animadvertit, qui μέντοι διώκειν, μέντοι φεύγειν in *Antonin.* de reb. suis III. 7. frustra

dem etiam Areopagitarum consilio, quod caedis apud nos causas judicat, patrio more receptum est sic facere. Cum enim ascendens in collem consedit ad judicandum causas caedis, aut voluntarii vulneris, aut incendii; facultas dicendi datur litigantium utrique, & alternis dicunt tum actor tum reus, aut ipsi per se, aut adducto, qui pro se verba faciat, oratore. Hi quam diu de re ipsa dicunt, patitur Consilium, & audit silentio. Si vero quis aut prooeminium dicat ante orationem, ut benevolentiores illos reddat; aut miserationem, vel indignationem, extrinsecus arcessitam induçat causas, qualia multa judicibus struunt Rhetorum filii: progressus *in medium* praeco silentium statim imponit, neque patitur ineptias agere apud judices, aut oblinere quasi & involvere causam verbis, ut nudae quae facta sunt videant Areopagitae. Sic etiam te, Anacharsi, Areopagitam in praesens mihi constituo equidem: & ex mei Consilii lege audi, & tacere jube, si sentias rhetoricas tibi insidias strui: quam diu domestica causae dicentur, producere orationem liceat. Neque enim sub sole jam disputabimus, ut molestum sit si extendatur oratio: verum & umbra densa est, & nos ἐξ Ἀρείου πάγου, ἢν τὰς φονικὰς κρίνας δικάζει, πάτριον οὕτω ποιεῖν. ὁπόταν γὰρ ἀνελθοῦσα εἰς τὸν Ἄρειον πάγον συγκαθίζῃ φόνου, ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς δικάσιος, ἐπιδίδωσι λόγος ἑκατέρῳ τῶν κρινομένων· καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲν κατὰ, ὁ δὲ φεύγων, ἢ αὐτοὶ, ἢ ῥήτορας ἀναβιβάζοντες τοὺς ἐρῶντας ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἐς τ' ἂν μὴ περὶ τοῦ πράγματος λέγωσιν, ἀνέχει ἡ βουλὴ, καὶ ἡσυχίαν ἄγουσα· ἢν δέ τις ἢ προοίμιον εἴπῃ πρὸ τοῦ λόγου, ὡς εὐνοϊκωτέρους ἀπεργάσαιτο αὐτοὺς, ἢ οἶκτον, ἢ δεινωσιν ἔξωθεν ἐπάγων τῷ πράγματι (οἷα πολλὰ ῥητόρων παῖδες ὑπὲρ τῶν δικαστῶν μηχανῶνται) παραλαβὼν ὁ κῆρυξ καθεσιώπησεν εὐθύς, οὐδὲ ἐᾷ λοιπὸν πρὸς τὴν βουλὴν, ἢ περιπίπτειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ Ἀρεοπαγῖται βλέπωσιν. ὥστε καὶ σὲ, ὦ Ἀνάχαρσι, Ἀρεοπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιοῦμαι ἐγὼ, καὶ τοῦ βουλεύειν μοι νόμον ἔχεις, καὶ σιωπᾶν κέλευε, ἢν εἰδῇς καθηρρητορευόμενον· ἄχρι δ' ἂν οἰκείαις τοῦ πράγματος λέγῃ, ἐξέστω διαμηκύνειν. οὐδὲ γὰρ ὑφ' ἡλίῳ ἔτι ποιησόμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἔχθεσθαι εἴ τινι ἀποτείνοιτο ἡ ῥῆσις· ἀλλὰ καὶ σκιὰ πυκνὴ, καὶ ἡμεῖς σχολὴν ἄγομεν.

ANAX.

a Ἐκατόν] Ἑκατὸν male W. f Ἀρειοπαγῖται] Ἀρεοπαγῖται W. & sic paullo post bis. g Καθαρρητορεύομεν] Καθαρρητορεύομεν W.

73. Φόνου] Ὅτι οὐ τὸν Ἄρειον πάγον βουλὴ φόνου ἐδίκαζεν ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς, οἱ δὲ Παῦλον τὸν ἅγιον μᾶλλον τούτων πεπαιδεῦσθαι ἐκεῖ Ἀθηναῖοι λέγουσι, [Actor. XVII. 19.] ὁ χρὴ θαυμάζειν ἢ ἀγνοοῦσι πανύστατα οἰκουμένου δογμάτων τὸν ἐν ἄλλοις ἐπαίνων παιδευθῆναι ἢ τοῖς ἐπιστήμαις δυναμένοις, ἅμα τε σεμνῶν & λόγων θεωρίαις εἰσὶ τῷ κριτηρίῳ τούτῳ προσάπτοιτο, οὐ Στωϊκῶν τὰ μάλιστα συγκεκροτημένοις, οἷς ἡ ἀξιοπιστία τῶν λόγων παρ' Ἕλλησιν προσμαρτυρεῖται. M.

b Ἀρείῳ πάγῳ] Sic scriptum inveni, nec Salm. quidquam notavit. Alias Ἀρείῳ πάγῳ scribitur, vel etiam junctim. J. F. R.

stra mancum pronuntiat. J. F. R.

84. Εἰ δέ τις ἢ προοίμιον πάσῃ] Apud Areopagitas oratoribus haud licuisse affectus movere, ut quibus judicum animi a veritatis luce in falsitatis caliginem saepe abducuntur, auctor est *Quinctil.* L. 2. c. 17. Igitur Athenis interdicebat praeco dicturis in concione, ne vel praefatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent. ἄνευ προοιμίου & ἐπιλόγου. G. G.

90. Περιπίπτειν] Περιπλέκειν legit Interpres. F. G. Περιπίπτειν — ἐν τοῖς λόγοις] De hoc pleonasmo praepositionis ἐν, satis dictum supra T. I. *Herod.* c. 5. No. 87. J. F. R.

91. Γυμνὰ τὰ γεγεν. βλέπωσιν] Divus Paul. ad *Hebr.* IV. 13. Καὶ οὐκ ἔστι κτίσις ἀφανὴς ἐνώπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυμνὰ &c. ubi alia similia dedit Rev. J. Elsner. nempe Luciani praeverrebat. J. F. R.

21. Ἡμῖν]

ANAX. Εὐγνώμονά σε ταῦτα, ὦ Σόλων, ἐγὼ ἔγωγε ἤδη χάριν σοι μικρὰν οἶδά σοι ἐπὶ τούτοις, ὅτι παρεργον τῷ λόγῳ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ γιγνόμενα ἐδιδάξω με, θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευτῶν ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν οἰσόντων τὴν ψῆφον. ἐπὶ τούτοις ἂν ἤδη λέγε, καὶ ὁ Ἀρεοπαγίτης ἐγὼ, (τοῦτο γὰρ ἔθου με) καὶ σχῆμα σοι βουλῆς ἀκούσομαί σου.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν ἀφ' βραχέων προακοῦσαι χρή σε, ἃ περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῖν ἔοικεν. πόλιν γὰρ ἡμεῖς οὐ τὰ οἰκοδομήματα ἡγούμεθα εἶναι, οἷον τείχη, καὶ ἱερὰ, καὶ νεωσοίκους, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σῶμά τι ἕδραῖον, καὶ ἀκίνητον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολιτευομένων, τὸ δὲ πᾶν κῦρος ἐν τοῖς πολίταις τιθέμεθα. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς ἀναπληροῦντας, καὶ διατάττοντας, καὶ ἐπιτελοῦντας ἕκαστα, καὶ φυλάττοντας. οἷόν τι ἐν [a] ἡμῖν ἑκάστῳ ἐστὶν ἡ ψυχή. τοῦτο δὴ τοίνυν καλαγαθησάμενοι, ἐπιμελούμεθα μὲν, ὡς ὁρᾷς, καὶ τοῦ σώματος τῆς πόλεως, καλλωπισμοῦντες αὐτὸ, ὡς κάλλιστον ἡμῖν εἴη, ἔνδοθέν τε οἰκοδομήμασι καλλιστευασμένον, καὶ ταῖς ἔκτοθεν ταύταις περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀσφαλέστατον [b] περιπεφραγμένον.

otiosi, sumus. ANACH. Aequa dicis, Solon. Et gratiam equidem tibi jam habeo non mediocrem ea causa, quod obiter etiam, quae in Colle Martio fiunt, me docuisti, admiranda sane & bonorum judicum opera, qui ex vero calculum laturi sint. Hac ergo conditione jam dicite: & ego Areopagita, hunc enim tibi me posuisti, ad formam illius Consilii te audiam.

20. SOL. Igitur paucis ante reliqua audiendum tibi est, quae de civitate statuamus ac civibus. Civitatem enim non in aedificationibus inesse judicamus, ut sunt moenia, & templa, & navalia: sed ista quidem uti corpus quoddam firmum, & immobile esse, ad receptionem & securitatem civium; vim vero omnem ponimus in civibus: hos enim esse qui ista impleant, & gubernent, & perficiant omnia, & custodiant; quale quid in uno quoque nostrum est anima. Hoc igitur considerantes, curamus quidem ut vides, etiam corpus civitatis, ornamusque uti quam pulcherrimum nobis sit, cum intus paratum aedificiis, tum etiam externis illis munimentis ad summam securitatem circumseptum.

a Ἡμῖν] Sic M. etiam cum Edd. Sed ἡμῶν cum *Solano* lego. b Περιπεφραγμένον] Πεφραγμένον W.

21. Ἡμῖν] Lege ἡμῶν. *M. du S.*
Ἡμῖν] Nondum vulgatum immuto. *J. F. R.*

51. Ἀφ' ὧν τά τε ἰύφυῶς ἀμελούμενα, βέλτιω παρὰ πολὺ γίγνοιτο ἄν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον] Planum est, legendum vel γίγνοιτο, vel μετακοσμοῦντο. At prius est ἀμεινότερον. Sic paullo post, εἰ (γεωργοὶ) τὰ φυτὰ μίχροῦ πρόσχυμα ἢ πάνυ ὀξύ, σκάπτουσι, καὶ ἐκφρήττουσιν, ὡς μὴ βλάπτοιτο ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Et hic haud dubie βλάπτοιτο legendum, praecessit enim ὅτι. Non tamen semper, vel ipsi Attici, neutrum plurale cum verbo singulari construunt. Nam apud Nostrum in *Dial. Mortuor.* XIII. §. 1. ὅσα ἀνάγκη. & in *Parasito* c. 53. Ταῦτα ἀπόλλυται. in eodem hoc libello c. 24. σώματα γίγνεται. & alibi ἱμάτια διάκεινται. Sic & apud *Aelianum*, ἐ πτερὰ δικοῦσι. & δημοκράτικά πάντα. pluraque talia. *J. F.*

Ἰφ'] Ita M. & *El.* Ed. melius, mea quidem sententia, quam ἀφ' quod in reliquis est. *M. du S.*
Ἰφ' ὧν] Quamquam non deest, quo vulgatum ἀφ' defendam, tamen facile hoc *Solano* & adductis auctoritatibus dedi, ut alteri praeferrem, quod melius est. Sic & *Euang. Luc.* IX. 7. Ἤκουε δὲ Ἡρῴδης — τὰ γενόμενα ὑπ' αὐτοῦ πάντα. *Herodian.* IV. XI. 3. χαλκῶν τῶν γινομένων ὑπὸ τῶν βαρβάρων προστιθεῖτο. Et alii passim. Alioqui ad vulgatam ἀφ' ὧν — γίγνοιτο defendendam adferrem *Long. Past.* 2. p. 61. Ed. *Wech.* ἀπέλαυε ἡ ναῦς ἀπὸ τοῦ πνεύματος. *Alciphr.* I. 29. p. 120. βυλόμην σπουδασθῆναι ἀπὸ σοῦ (ubi *Bergl.* tamen ὑπὸ malit). *Aesop.* fab. 67. in Ἐπιμυθ. οἱ ἀδικούμενοι ἀπὸ τῶν κολάζονται. *Aelian.* V. H. VII. 1. καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης προστεττόμενα δράσει. *Euang. Luc.* VII. 35. Καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων. Plura vid. in Obs. Miscell. vol. V. III. p. 427. Quae tamen minime eo adfero, quasi parum interesse inter ὑπὸ & ἀπὸ existimem, quod Graeci alias egregie distinguunt; (& melius quam Latini, qui utrumque una praepositione *ab* efferentes saepe in ambiguitatem incidunt maximam, ut multis exemplis commonstravi in

ptum. At maxime & ex omni parte illud providemus, uti cives boni quantum ad animas, & valentes fiant corporibus. Tales enim & ſuae vitae modum pulchre habituros re publica in pace gerenda, & in bello ſervaturos civitatem, liberamque & beatam cuſtodituros. Ac primam quidem illorum educationem matribus, & nutricibus, & paedagogis permittimus, ut liberali eos diſciplina educent atque nutriant. Cum vero jam intelligentes fiunt eorum, quae bene ſe habent; ac pudor, & robur, & metus, & rerum optimarum cupiditas, enaſcitur in illis, & ipſa jam corpora idonea laboribus videntur, compactiora dum fiunt, & ad robur majus conſiſtentia; tum jam aſſumtos docemus, aliis animae diſciplinis atque exercitationibus propoſitis, alia vero ratione laboris corporibus adſuefaciendis. Neque enim ſatis nobis videtur, eo modo ingenio eſſe unumquemque uti natus eſt, ſive quantum ad corpus, ſive quod ad animum; verum inſtitutione apud illos indigemus ac diſciplina, a quibus cum ea quae feliciter nata ſunt, meliora multo fiant,

πεφραγμένον. μάλιστα δὲ καὶ ἐξάπαντος τοῦτο προνοῦμεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνωνται. τοὺς γὰρ τοιούτους σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρήσεσθαι ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πολέμου σώσειν τε πόλιν, καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα διαφυλάξειν. τὸν μὲν δὴ πρώτιμον ἀναλοφὴν αὐτῶν μητράσι, καὶ τίτθαις, καὶ παιδαγωγοῖς ἐπιτρέπομεν ἐκ παιδείαις ἐλευθερίοις ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. ἐπειδὰν δὲ συνέσεως ἤδη γίγνωνται τῶν καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδοῦς, καὶ ἐρύθημα, καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν δεόντων [c] ἀναφύηται αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιόχρεα δοκῇ πρὸς τοὺς πόνους, παγιώτερα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνιστάμενα, τηνικαῦτα ἤδη παραλαβόντες αὐτοὺς διδάσκομεν, ἄλλα μὲν ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προβιβάζοντες, ἄλλως δὲ πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ σώματα ἐθίζοντες. οὐ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον φῦναι ὡς ἔφυ ἕκαστος, ἤτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ παιδεύσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτοὺς δεόμεθα, [d] ὑφ' ὧν τά τε εὐφυῶς διακείμενα βελτίω παμπολὺ [e] γίγνοιτο ἄν, καὶ τὰ φαύλως ἔχον-

[c] Ἀναφύηται] Sic *Fl.* cum reliquis. Ἀναφύεται W. cett. [d] Ὑφ'] Recepi ex *Fl.* M. & marg. *Ald.* W. Ἀφ' Edd. [e] Γίγνοιτο] Ita Edd. omnes & M.

in libello *de Ambiguis*) nam cum E. c. *Euang. Luc.* IX. 45. ἦν διηπορημένον ἀπ' αὐτῶν legas, contrarius fere ſenſus emerget, ſi ibi ὑπὸ dixeris. Ita αἴρεται ἀπ' ἐμοῦ, *aufertur mihi*, ſed αἴρεται ὑπ' ἐμοῦ, *ego aufero*. ſ. aufertur meâ operâ. Sic & ῥυθμίσεται ἀπὸ σοῦ, erit: *liberabitur a te*, cum ὑπὸ vero, *liberabitur per te*. In nonnullis autem locutionibus perinde erit, utrum ἀπὸ an ὑπὸ utare, ut, δοθήσεται ἀπ' & ὑπ' ἐμοῦ. ubi eodem redibit, dabitur *a me*, ſive *de meo*, an *per me*. *J. F. R.*

52. Γίγνοιτο] Vid. *Jenſ.* In omnibus libris noſtris mendoſe γίγνοιντο, cum ſequatur mox μιταχοσμοῖτο. *M. du S.*

Γίγνοιτο] Facile largior *Jenſio* ac *Solano* γίγνοιτο melius convenire ſequenti μιταχοσμοῖτο, & Lucianum forſan etiam ſic dediſſe; quia tamen non plane eſt vitioſa oratio, ſine Codicum auctoritate hic nihil mutavi; nam ne regulae quidem Grammaticae ajunt conjunctionem ſimiles numeros poſtulare; neque neutrum plurale ſemper ſingularem verbi requirit (quod ipſe *Jenſius* recte monuit, & exempla plurima neutrorum cum plural. indicavit etiam Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* V. c. 8. No. 85. ubi cum vulgo ederetur ἴδια διαφοῖτο, καὶ — ὑπήκουεν, jam tamen ex 2. Codd. ὑπήκουον concinnius editum, licet vulgatum defendi poſſet ex *Eunap.* in Orybaſ. p. 174. qui τοῦτα μὲν ἂν εἰσὶ ἕτερα ἔχει.) Sic mox c. 24. ἰσχυρότερα γίγνοιτο omnes. Ubi tamen ſolus W. γίγνοιτο iterum. Sed c. 24. med. idem Cod. cum Edd. τὰ σώματα γίγνοιτο. At ſi quid mutandum, μιταχοσμοῦντο potius pro μιταχοσμοῖτο ſcriberem, quia γίγνοιντο dedita opera in plur. videtur conſtituiſſe, quod plurale βελτίω etiam addiderit, quum βέλτιον γίγνοιτο dicere potuiſſet, ſi ad ſingularem tranſire voluiſſet: ut c. 34. πολὺ ἄμεινον χρήσασθαι ἂν αὐτοῖς. Quamvis hoc pro argumento invicto non venditem, quum poſſit etiam βελτίω indeclinabile poſitum dici ab iis qui ſingularem praeferant, veluti *Diod. Sic.* πλείω adverbii more uti ſolet, ut obſervat

ἔχοντα μεταχωρεῖτο πρὸς τὸ βέλτιον καὶ τὸ ἀφανιζόμενον ἡμῖν ἀφ' ἑαυτοῦ γεωργῶν, οἱ τὰ φυτὰ, μέχρι μὲν πρώτην καὶ πηνικὰ δεῖ, σκέπουσι, καὶ θάλπουσιν, ὡς μὴ βλάπτοιντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων· ἐπειδὰν δὲ ἤδη παχύνῃ τὸ ἔρνος, τηνικαῦτα ἀφαιροῦσί τε τὰ περίττα, καὶ [a] ἀναπαύοντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δοῦναι καὶ χειμάσαι, καρπιμώτερα ἐξεργάζονται.

Τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν μουσικῇ τὸ πρῶτον καὶ ἀριθμητικῇ ἀναῤῥιπίζομεν, καὶ γράμματα γράφαντες, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπιλέξαντες διδάσκομεν· προϊοῦσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις καλλωπισάντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύωσιν, ᾁδομεν αὐτοῖς. οἱ δὲ καὶ ἀκούοντες ἀρετάς τινας, καὶ πράξεις ἀοιδίμους, ὀρέγονται καὶ μιμοῦνται, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπεγείρονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ᾁδοιντο καὶ θαυμάζοιντο ὑπὸ τῶν ὑστέρων· οἷα πολλὰ Ἡσίοδός τε ἡμῖν, καὶ Ὅμηρος ἐποίησαν. ἐπειδὰν δὲ [b] πλησιάσωσι πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ δέῃ αὐτοὺς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινά, ἴσως μὲν ἔξω τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· οὐ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀσκοῦμεν, ἐξ ἧς χρὴ πρόχειρα εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι τοῖς τοιούτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιοῦμεν· ὥστε αὐτὸς [c] ἐμαυτῷ σιωπᾶν προστάττω, οὐδὲ τὸν [d] Ἀρεοπαγίτην κήρυκα, οὐδὲ σὲ τὸν ἐκ τοῦ Πειραιῶς, ἀναμένω, ἀλλ' ἐπειδὰν ἐκεῖνοι ἐπιτάττωσιν, ἐγὼ καὶ σὺ καὶ πάντες ἄλλοι, ὅσοι τὰ τῆς πόλεως διοικοῦσιν, ἐπὶ τὸ βῆμα ἀναβαίνομεν.

sum quae male habent, transformentur in melius. Exemplum nobis est ab agricolis, qui plantas, quam diu humiles sunt ac tenerae, tegunt ac sepiunt, ne laedantur a ventis; cum vero jam crassitiem aliquam surculus habet, tum & superflua putatione resecant, & ventis eos quatiendos agitandosque dum permittunt, fertiliores efficiunt.

21. Ac mentem quidem musica primum atque Arithmetica quasi flatu agitatam accendimus, & literas pingere, & clara voce legere docemus. Progredientibus jam virorum sapientum sententias, & opera antiqua, & sermones utiles, versibus exornata, ut memoria facilius complectantur, praecinimus. Illi vero audientes praeclara quaedam facinora, & actiones celebres, paullatim concupiscunt, & ad imitationem excitantur, ut & ipsi canantur, & admirationi sint posteris, qualia multa nobis Hesiodus Homerusque fecerunt. Cum vero ad rempublicam accedunt, & oportet illos jam tractare communia . . . Quamquam extra cassam ista forte: neque enim quomodo animos exerceamus, ab initio nobis ad dicendum erat propositum; sed cur talibus illos laboribus exercendos putemus. Itaque silentium ipse mihi impero, non expectato praecone, aut ipso te Areopagita, qui

a Παραδίδοντες] Παραδότες W. Nihil mut. Fl. b Πλησιάσωσι] Πλησιάζωσι M. c Ἐμαυτῷ] Ἑαυτῷ Fl. d Ἀρεοπαγίτην] Ἄρειον. M. Vulgatum tuetur Fl.

Cl. Wesseling. ad L. I. c. 92. pr. Et ut Lucian. etiam Asin. c. 10. πλείω ἢ πλέον λέγων. Immo & βιαίτερον, μειζον, κρείττον ex Aristaen. dedimus ad Abdicat. c. 16. pr. Verum & singularis cum plurali personae permiscetur in aliis locutionibus, ut Libon. Ep. 394. p. 200. f. ἀναβάλλομαι τὰς ἀνάγκας — εἰ δὲ ἀναβάλλει; ibid. p. 202. φέρωμεν πεπόνημαι — φίλοι δὲ ἐτρυφᾶτε εἰσιόντες. Et ep. XV. ἔγνωμεν & ἐπιτάμνω. Notabilior transitus a plur. ad sing. est in Ep. ad Galat. VI. 1. ὑμεῖς κατηρτίζετε τὸν τοιοῦτον — σκοπῶν σεαυτόν. Sed aliud ejusmodi vidimus in Zeux. c. 7. περιβαλὼν — καὶ ἀράμενος, cui adde Evang. Luc. V. 4. ἐπανάγαγε — καὶ χαλάσατε. Et Aelian. I. 4. ubi unico casu mentione praemissa, pergit, ἀλλ' αὐτὸν ἐπικόπτοντες. J. F. K.

62. Μουσικῇ] Inter reliquas Cyclicas disciplinas, primo loco Musicam discebant, quam & Epaminondas & alii nobiles viri summa cum industria consectati sunt, ut admonet interpres Aristoph. in Equit. & Asben. L. XIV. G. C.

Μουσικῇ] Videndus ea de re Plato Πολ. & Strabo I. M. du S.

64. Ἐπιλέξασθαι] Conf. supra Dial. Mar. V. §. 2. ibique de hoc verbo notata ab Cl. Hemsterhusio. Adde 2. Ver. Hist. §. 36. J. F. K.

80. Ἐμαυτῷ] Male Florentinam habere ἑαυτῷ adscripserat Solan. At nescio num prorsus male; nam ut

qui prae pudore, credo, sustines jam tantum extra caussam blaterare. ANACH. Dic mihi, Solon, in eos qui necessaria non dicunt in colle Martio, sed reticent, nulla a consilio poena excogitata est? SOL. Quid hoc me interrogasti? nondum enim apparet. ANACH. Quia praetermissis, quae pulcherrima sunt, & mihi ad audiendum jucundissima, minus necessaria dicere cogitas, gymnasia, & laboriosas exercitationes corporum. SOL. Nempe memor sum, vir optime, eorum, quae in principio dicta sunt, nec volo inde sermonem abducere, ne *copiose nimis* adfluens memoriam tuam turbet. Verum tamen ista quoque dicam breviter, quoad ejus fieri potest: accurata enim earum rerum consideratio alterius disputationis fuerit.

22. Mentes igitur illorum ad concinnitatem quandam formamus, partim communes leges dum illos edocemus, quae publice omnibus propositae ad legendum magnis literis uno in loco descriptae, quae tum quae facienda sint jubent, tum quibus abstinendum; partim virorum bonorum consuetudine, a quibus & dicere quae opus est discant, & quae justa sunt facere, & ex aequo capessere rem publicam, neque concupiscere turpia, & honesta appetere, nihil autem quidquam per vim agere. Illi porro viri Sophistae apud nos & Philosophi

πλεω σὲ, ὃς ὑπ' αἰδοῦς, ἔοικας, ἀνέχῃ λεγων τοσαῦτα ἤδη τοσαῦτ' ἔξω τοῦ πράγματος. ΑΝΑΧ. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων. πρὸς δὴ τοὺς [e] τὰ ἀναγκαιότατα μὴ λέγοντας ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἀλλὰ παρασιωπῶντας, οὐδεν τῇ βουλῇ πρόσιμον ἐπινενόηται; ΣΟΛ. Τί τοῦτο ἤρου με; οὐδέπω γὰρ δῆλον. ΑΝΑΧ. Ὅτι τὰ καλλίστα, ἃ ἐμοὶ ἀκοῦσαι ἥδιστα παρεὶς τὰ περὶ τὴν ψυχὴν, τὰ ἥττον ἀναγκαῖα λέγειν ἔοικας, γυμνάσια, καὶ ἀπονήσεις τῶν σωμάτων. ΣΟΛ. Μέμνημαι γὰρ, ὦ γενναῖε, τῶν ἀπ' ἀρχῆς προρρήσεων, καὶ οὐ πλανᾶν εἰ βούλομαι τὸν λόγον, μή σου ταράξῃ τὴν μνήμην ἐπιῤῥέων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐρῶ ἀπὸ βραχέων, ὡς οἷόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς περὶ αὐτῶν ἀφασκέψεως ἑτέρου ἂν εἴη λόγου.

Ῥυθμίζομεν οὖν τὰς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τοὺς κοινοὺς ἐκδιδάσκοντες, οἳ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν [f] ἅμα ἀναγεγραμμένοι, κελεύοντες ἅττα χρὴ ποιεῖν, καὶ ὧν ἀπέχεσθαι· καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνουσίαις, παρ' ὧν λέγειν τὰ δέοντα ἐκμανθάνουσι, καὶ πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐκ τοῦ ἴσου ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐρίζεσθαι τῶν αἰσχρῶν, καὶ ἐρίζεσθαι τῶν καλῶν, βίαιον δὲ μηδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες οὗτοι σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι πρὸς ἡμῶν ὀνο-

[e] Τὰ ἀναγκαιότατα] Τὰ μὴ ἀναγκ. W. male. [f] Ἅμα ἀναγεγραμ.] Non adest ἅμα in Mss. Graev. Adest quidem in edit. Sed Fl. & W. ἅμα γεγραμμένοις habent, non ἀναγεγ.

ut id pro σωσοῦ habuimus supra Paras. c. 8. & ipse ibi fatetur Lucianum sic saepe solere, ita & pro ἡμαυτῷ I. Ver. Hist. c. 6. Asin. c. 13. &c. nam singula repetere nihil opus est. Interim vulgatum hic tutius servatur. J.F.R.

93. Προῤῥήσεως] Conf. supra de Sacrif. c. 12. pr. M. du S.

1. Οἱ δημοσίᾳ &c.] Οἱ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκειν) ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι. sc. νόμοι leges, *quae majusculis litteris scriptae omnibus publice legendae proponuntur.* Quid ἅμα hic sibi velit non video. In editione Florentina legitur: μεγάλοις γράμμασιν ἅμα γεγραμμένοι. In Mss. vero μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι, ut omnino scribendum est. J.G.G.

3. Ἅμα] Parum abest, quin monente Graevio, ac praeeunte Ms. illud ἅμα ejiciam e contextu, quod e compendio τῷ ἀνα— natum videtur, ita ut prior aberrans scriba ἅμα γεγραμμ— dederit, quod dein, quum in aliis exemplaribus ἀναγεγρ— inveniretur, una cum illo servatum est. J.F.R.

10. Σοφισταὶ] Cum tam crebro fiat Sophistarum philosophorumque mentio, non inutile fuerit eorum discrimen explicare, idque ex Platone potissimum, qui Sophistam his fere coloribus depingit, ut sit avarus, ambitiosus, vanus, & virtutis expers, in nugis

ὀνομάζουσι. καὶ μὴν καὶ ἐς τὸ θέατρον συνάγοντες αὐτοὺς δημοσίᾳ παιδεύομεν ἐπὶ κωμῳδίαις, καὶ τραγῳδίαις, ἀρετάς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας ἀθωμίας, ὡς τὰ μὲν ἀποτρέποιντο, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ [a] σπεύδοιεν. τοῖς δέ γε κωμῳδοῖς καὶ ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίεμεν ἐς τοὺς πολίτας, ὃς ἂν αἰσχρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως ὑπομηδεύοντας αἴσθωνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀμείνους γὰρ οὕτω γίγνονται ὀνειδιζόμενοι, καὶ τῶν πολλῶν, ὡς φεύγοιεν τὰ τοιαῦτα τοῖς ὁμοίοις ἐλεγχόμενοι.

ANAX. Εἶδον, ὦ Σόλων, οὓς φὴς, τοὺς τραγῳδοὺς καὶ κωμῳδούς, εἴγε ἐκεῖνοί εἰσιν ὑποδήματα μὲν βαρέα, καὶ ὑψηλὰ ὑποδεδεμένοι, χρυσαῖς δὲ ταινίαις τὴν ἐσθῆτα ποικιλμένοι, κράνη δὲ ὑπερείμενοι παγγέλοια, κεχηνότα πάμμεγεθες, αὐτοὶ δὲ ἔνδοθεν μεγάλα τε ἐκεκράγεσαν, καὶ διέβαινον οὐκ οἶδ' ὅπως ἀσφαλῶς ἐν τοῖς ὑποδήμασι. Διονύσῳ δέ, οἶμαι, τότε ἡ πόλις ἑώρταζεν. οἱ δὲ κωμῳδοὶ, βραχύτεροι μὲν ἐκείνων, καὶ πεζοὶ καὶ ἀνθρωπινώτεροι, καὶ ἥττων ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γελοιότερα, καὶ τὸ θέατρον γῆν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκείνων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἦκουον, οἰκτείροντες, οἶμαι, αὐτοὺς, πέδας τηλικαύτας ἐπισυρομένους. ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνους, ὦ γαθὲ, ἀλλὰ ποιητὴς ἴσως ἀρχαίαν τινὰ συμφορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεαταῖς, καὶ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐτραγῴδει πρὸς τὸ θέατρον, ὑφ' ὧν ἐς δάκρυα καλεσπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δέ σε καὶ αὐλοῦντας ἑωρακέναι τινὰς τότε, καὶ ἄλλους συνᾴδοντας, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας. οὐδ' αὐτὰ, ὦ Ἀνάχαρσι,

appellantur. Verum etiam in theatrum conductos publice erudimus in Comoediis & Tragoediis, virtutes dum ſpectant veterum virorum & vitia: ab his ut avertantur, ad illa vero contendant. Comoedis vero etiam ridicula jacere in cives, & male illis dicere permittimus, quos quidem turpia, & indigna hac civitate agentes ſentiant, idque cum illorum ipſorum cauſſa, meliores enim ſic fiunt maledictis; tum multitudinis, ut fugiant propter ſimilia reprehendi.

23. ANACH. Vidi, Solon, quos dicis Tragoedos & Comoedos, ſi quidem illi ſunt. Calceos habent graves & altos, veſtem taeniis diſtinctam aureis, galeas impoſitas geſtant omnino ridiculas, immane quantum hiantes: ipſi vero intus magnos ciebant clamores, & neſcio quam firmiter illis in calceis incedebant. Baccho autem arbitror ferias tum agebat civitas. Comoedi vero breviores illi quidem iſtis, & pedeſtres, & humaniores, & minus clamabant; galeae autem eorum multo magis ridiculae: ac theatrum univerſum illos ridebat: excelſos vero illos triſtes audiebant univerſi, miſerati illos puto, qui compedes tantas traherent. SOL. Non illos miſerabantur, bone vir, ſed poëta forte antiquam ſpectatoribus calamitatem oſtendebat, & verba miſerabilia tragico cantu verſus theatrum proferebat, a quibus ad lacrimas qui audiebant pertraherentur. Veriſimile eſt autem te etiam tibiis canentes quosdam tum vidiſſe, & alios concinentes, conſiſtentes in circulo. Neque iſta, Anacharſi, inuti-

[a] Σπεύδοιεν] Σπεύδωσιν W. Sed vulgatum tenet M.

occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum contemnendus: contra Philoſophus ſummum ac prope unicum veritatis ſtudium habet, cetera omnia vel leviora ducit vel contemnit, probitatis & ſapientiae magiſter & exemplum. G.C.

Ibid. Φιλόσοφοι] Solonis aetate nondum inventum erat *Philoſophi* nomen. Res notior eſt quam ut diutius immoter. M. du S.

16. Κωμ. Τραγ.] Atqui minime probabat Tragoedos Solon; qui Theſpin ideo agere & docere vetuit. Vid. *Diog. Laërt.* p. 15. A. & *Plut.* Cautum etiam Athenis lege eſt, ne quis Areopagita Comoediam ſcriberet; idem *Plut.* de glor. Athen. Extat *Ariſtidis* Oratio *de non agendis Comoediis.* At Gorgias aliter ſentiebat; vid. *Plut.* de aud. Poët. Haec fere ex *Menagii* ad *Diog.* notis. Antiquiſſima apud Athenienſes inven-

tilia ſunt cantica, & moduli tibiarum. His ergo omnibus, ac quae his ſunt ſimilia, dum mentes illorum acuuntur, meliores nobis fiunt.

24. Corpora vero, quod audire cupiebas maxime, ſic exercemus. Dum illa exuimus, cum non amplius tenera & minime compacta ſunt, primo adſuefacere volumus aëri, ac ſingulis tempeſtatibus familiaria quaſi reddere, ut neque aeſtum aegre ferant, neque frigori non poſſint pares eſſe. Deinde oleo ungimus & ſubigimus, ut contentionem ſuſtinere majorem poſſint. Abſurdum enim fuerit, ſi coria quidem putemus ab oleo mollita rumpi difficilius & diutius durare, quae tamen mortua jam ſint; corpus autem vitae adhuc particeps, melius ab oleo fieri non putemus. Hinc diverſis exercendi rationibus excogitatis, & magiſtris uniuscujusque conſtitutis, alium pugilatu, pancratio alium certare ſtudemus, ut labores tolerare diſcant, & excipere e proximo plagas, nec vulnerum metu avertantur. Illúd vero duas nobis res utiliſſimas in illis efficit, dum animoſos reddit illos ad pericula, & qui corporibus non parcant, & inſuper ut robuſti ac patientes ſint. Quotquot vero illorum deorſum vergentes luctantur, ii cadere diſcunt ſine periculo, & facile ſurgere, & impulſiones, & complexus, & inflexiones, & ut angi ſe pati queant, & in altum tollere adverſarium, non inutilia exercentes iſti quoque, ſed unum

ἀχρεῖα [b] ἄσμαλα καὶ αὐλήματα. τούτοις δ' ἐν ἅπασι, καὶ τοῖς τοιούτοις ὠφελημόνμα τὰς ψυχὰς, ἀμείνους ἡμῖν γίγνονται.

Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅσῳ μάλιστα ἐπόθεις ἀκοῦσαι, ὧδε καλαγυμνάζομεν. ἀποδύσαντες αὐτὰ, ὡς ἔφην, ἔτι ἁπαλὰ καὶ τέλεον ἀσυμπαγῆ ὄντα, πρῶτον μὲν ἐθίζειν ἀξιοῦμεν πρὸς τὸν ἀέρα, συνοικειοῦντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἑκάσταις, ὡς μήτε θάλπος δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν. ἔπειτα δὲ χρίομεν ἐλαίῳ, καὶ καλαμαλάττομεν, ὡς εὐτονώτερα [c] γίγνοιντο. ἄτοπον γάρ, εἰ τὰ μὲν [d] σκύτη νομίζομεν ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ μαλαττόμενα, δυσραγέστερα καὶ πολλῷ ἀγρικώτερα γίγνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ὄντα· τὸ δ' ἔτι ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἄμεινον ἡγούμεθα ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ ἀγαθίσεσθαι. τεντεῦθεν ποικίλα τὰ γυμνάσια ἐπινοήσαντες, καὶ διδασκάλους ἑκάστων ἐπιστήσαντες, ἢ μῶν τινα πυκτεύειν, ἢ δὲ παγκρατιάζειν διδάσκομεν, ὡς τούς τε πόνους καρτερεῖν ἐθίζοιντο, καὶ ὁμόσε χωρεῖν ταῖς πληγαῖς, μηδὲ ἀποτρέποιντο δέει τῶν τραυμάτων. τοῦτο δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, θυμοειδεῖς τε παρασκευάζον ἐς τοὺς κινδύνους, καὶ τῶν σωμάτων ἀφειδεῖν, καὶ προσέτι ἐρρωμένους καὶ καρτεροὺς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω [e] συννευκότες παλαίουσι, καλαπίπτειν τε ἀσφαλῶς μανθάνουσι, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠθισμοὺς, καὶ περιπλοκὰς, καὶ λυγισμοὺς, καὶ ἄγχεσθαι δύνασθαι, καὶ ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον, οὐκ ἀχρεῖα ἂν δὲ οὗτοι ἐκμελετῶντες, ἀλλὰ καὶ

[b] Ασμαλα] Edd. ſine puncto. Sed W. ἄσμαλα recte. Verum neſcio num ubique in hac Ed. obſervatum ſit. [c] Γίγνοιντο] Γίγνοιτο W. [d] Σκύτη] Σκύτη *Ald.* Sed correctum in marg. [e] Συννευκότες] Sic W. Συνν. cett. & Edd.

ventores tragoedia. *Plat.* 47. CD. *M. du S.*

25. Κράνη — κεχνύτα παμμύγιθες] Conf. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 4. *M. du S.*

40. Ῥώσης] Conf. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 1. *M. du S.*

56. Γίγνοιντο] Hic certe eodem redit, γίγνοιτο cum W. legas, an γίγνοιντο. Conf. ſupra ad fin. c. 20. dicta. Quare & hic conſtantem Edd. lectionem non muto. *J. F. R.*

72. Συνευδικότες] Ita recte W. ſolus. Reliqui mendoſe συνευδικότες. *M. du S.*

76. Οὐκ ἀχρεῖα ἂν δὲ οὗτοι ἐκμελετῶντες] Suſtuli punctum quod in Edd. nonnullis, atque in verſionibus pri-

μὴ τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμφιβόλως κτώμενοι. δυσπαθέστερα γὰρ, καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γίγνονται αὐτοῖς ἀσπουμένοις. ἕτερον δὲ οὐδὲ αὐτὸ μικρόν. ἔμπειροι γὰρ δὴ ἐκ τούτου καθίστανται, εἴ ποτε ἀφικοίντο εἰς χρείαν τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γὰρ ὅτι καὶ πολεμίῳ ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος [a] συμπλακείς, καταῤῥίψει τε θᾶττον ὑποσκελίσας, καὶ καταπεσὼν εἴσεται ὡς ῥᾷστα ἐξανίστασθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπ' ἐκεῖνον τὸν ἀγῶνα προσιζόμεθα τῶν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγούμεθα πολὺ ἀμείνοσι χρήσασθαι τοῖς ὕστερον ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὰν πρότερον αὐτοῖς γυμνὰ τὰ σώματα καταμαλάξαντες καὶ ἀσπονήσαντες, ἐῤῥωμενέστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασώμεθα, καὶ κῶφα, καὶ εὔτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς ἀνταγωνισταῖς.

Ἐννοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μετὰ [b] τοῦτο, οἵους εἰκὸς σὺν ὅπλοις ἔσεσθαι τοὺς καὶ γυμνοὺς ἂν φόβον τοῖς δυσμενέσιν ἐμποιήσοντας, καὶ πολυσαρκίαν λέγω, καὶ λευκὴν, ἢ ἀσαρκίαν. μετὰ ὠχρότητος ὑποδεικνυμένους, οἷα γυναι-

quidem primum & maximum sine controversia sibi parantes. Minus enim obnoxia malis, & patientiora corpora illis, dum ita labore subiguntur, fiunt. Alterum vero nec ipsum parvum est. Usu enim inde edocentur, si quando opus sit ista disciplina in armis. Manifestum enim est, futurum, ut celerius hostem etiam talis vir complexus supplantatum dejiciat, & ipse si ceciderit, surgere facilius possit. Nempe, Anacharsi, ad illud in armis certamen suppeditare studemus omnia, putamusque multo melioribus nos usuros his, qui ita exercitati sint, cum prius nuda illorum corpora subigendo laboribus valentiora & robustiora reddiderimus, & levia, & contentioni apta, & ob id ipsum gravia adversariis.

25. Vides enim, puto, quid sequatur, quales futuros esse armatos probabile sit, qui nudi etiam metum hostibus injiciant: qui non pigram carnis albamque molem, neque pallidam maciem prae se ferant, qualia

a Συμπλακεὶς] Συμπλεκεὶς W. b Τοῦτο] Τούτῳ M.

priscis aderat ante οὖν, quasi separatus esset sensus, & nominativus adeo absolutus, qui jam, ut Cl. *Gesn.* quoque voluit, a praemissis pendet. De nominativo illo absoluto alibi agemus, si usus postulaverit, quod Index commonstrabit. Qui vero periodum hanc separatam volunt, possunt intelligere verbum εἰσὶ, de cujus frequentissima ellipsi vid. *L. Bos*, & *Aretaei* Syntax. De οὖν — δὴ autem sic posito conf. I. *Ver. Hist.* c. 6. Item c. 24. Et 2. *Ver. Hist.* c. 30. *De Salt.* c. 4. *Long. Past.* III. 110. οὖν ἔλαθεν αὐτὸν δὴ κλαύσας ὁ Δάφνις, & *Bergl.* ad *Alciphr.* I. Ep. 32. p. 132. *J. F. R.*

80. Σώματα γίγνονται] Conf. modo dicta ad τὸ τοιοῦτος γένηται. *J. F. R.*

99. Ἀργὸν] Vid. *Thom. Mag.* v. ἀργὸς, & Lucian. *Mus. Enc.* c. 8. ubi iterum genere foem. ἀργὸς dicitur. *M. duS.*

3. Ἰδρῶτί τε — ῥόμβῳ] Supra ad I. *Ver. Hist.* c. 7. ubi πολλαχοῦ οἶνον ῥοῇ ὁμοιοτάτῳ (ὁμοιοτάτου editum culpa operarum) haec verba adferens scripsi ῥοῇ, quia sic legebam in *Vatt.* (etsi male ῥοῇδι typis in ea descriptum quam tum prae manu habebam.) Jam vero ceteras ῥόμβους habere video, quod mutassem, si plures Codd. juberent. Nam τὰ ῥοῖα magis obvium, quam ῥόμβους. Est tamen ap. *Homer.* Il. Υ. 367. χαῖται δ' ἰῤῥώοντο μετ' ὦμους ἀντόμενοι, quod *Schol.* interpretatur ἐκινοῦντο, ἐσείοντο; cumque *Steph.* etiam ex *Galeno* adferat ἰδρῶτι ῥόμβῳ ὁ πανύσκιος, quod ipse exponit eadem forma dici, qua λαμπτῆρι ὁ πανύσκιος; jam omnino nihil hic immutatum velim. Maxime quum & supra l. d. id activa sive transitiva potestate, accusativo junctum habuerimus, quod *Solan.* frustra suspectum habebat ratione accusativi, ad quem probandum, praeter *Eurip.* ibi productum, etiam addo χὠ ῥύσιον γάλα ϵ μίλι, quod habemus quater ap. LXX. *Exod.* III. 8. & 17. & XIII. 5. ac XXXIII. 3. Et plus decies ibidem deinde. Adeoque structura loci istius in I. *Ver. Hist.* poterit eadem ratione stare, si construxeris, πολλαχοῦ ὁμοιοτάτῳ ῥοῇ οἶνον, μᾶλλον δὲ ὁ χὼ ἰὼ, ut Cl. *Gesn.* etiam accepit. At quia languet, flumen praedicare simile esse vinum fluenti, quod revera vinum vexisse adfirmat auctor, etiam nunc mallem aliquid emendare, ac legere: πολλαχῇ ῥοῇ οἶνον ὁμοιοτάτῳ &c. ut similitudo referatur ad speciem

lia ſunt mulierum corpora in umbra marceſcentia, trementia, ſudore ſtatim multo fluentia, & ſpiritum difficulter ſub galea trahentia, praeſertim ſi etiam ſol, ut nunc circa meridiem aeſtum augeat: quibus quid facias? ſitientibus, pulverem non ferentibus, qui ad ſolum ſanguinis conſpectum turbentur ſtatim, praemorianturque ante, quam intra teli jactum & ad manus hoſtibus venerint. At hi nobis rubicunduli, fuſcum a ſole colorem trahentes, & virili adſpectu juvenes, multum animi, & caloris, & virtutis oſtendentes, boni adeo habitus fructu gaudentes, neque rugoſi atque aridi, neque ſua ſibi mole graves, ſed ad juſtam quaſi proportionem circumſcripti; qui ſi quid inutile eſt carnium & ſuperfluum, ſudoribus abſumſerint, quod autem vim ac tenorem praeſtat, ſincerum omnis vitii relictum valide ſervent. Quod enim ventilantes tritico, hoc nobis exercitationes praeſtant in corporibus, glumam *nempe* atque aliam varietatem adſcriptam ab *Solano*, niſi quod ἔμψυχον in M. legatur, ſed manu ſeriore exaratum, ſuſpicabar eum εὔψ— probaſſe, atque ſic edi voluiſſe. Ideoque Edd. cett. diligenter excūſſi, ſupraque addidi, & vulgatam prae lectione *Junt.* ſervandam exiſtimavi; nam etſi εὔψυχον primo adſpectu blandiri queat; tamen non adeo de magnanimitate heroica hic ſermo eſt, quam de vegeto habitu corporis, in quo nulla languoris ſigna, ſed calor, rubor, adeoque & alacres ac vividae actiones horum comites. *F.F.R.*

14. Ἀπολαύσεις] Cum ἀπολάμψεις ſit in W. poſſis etiam ἀπολάμψεσι conjicere. At cum in vulgato nihil ſit incommodi, nihil potius tentandum. Alioqui ſplendendi ac nitendi verbum convenit hominibus boni habitus, ut c. 29. στιλπνότεροι ποιεῖ τὰ ἄνδρα. Et *unde ſic nites?* lupus ait cani bene paſto ap. *Phaedr.* III. 7. Sed in illo Luciani loco στιλπνὸς adhibetur poſt ſordes ablutas, adeoque non prorſus eſt idem. *F.F.R.*

κῶν σώματα ὑπὸ σκιᾷ μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἱδρῶτί τε [c] εὐθὺς πολλῷ [d] ῥέοντα, καὶ ἀθυμαίνοντα ὑπὸ τῷ κράνει, καὶ σμάλιστα ἢν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν, τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγῃ. οἷς τί ἄν τις χρήσαιτο διψῶσι, καὶ τὴν κονιορτὸν οὐκ ἀνεχομένοις, καὶ εἰ αἷμα ἴδοιεν, εὐθὺς παραπεσοῦσι, καὶ προαποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. οὗτοι δὲ ἡμῖν ὑπέρυθροι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεχρωσμένοι, καὶ ἀρρενωποὶ, πολὺ τὸ [e] ἔμψυχον, καὶ θερμὸν, καὶ ἀνδρώδες ἐπιφαίνοντες, τοσαύτης εὐεξίας [f] ἀπολαύοντες, οὔτε ῥικνοὶ, καὶ καλεσκληκότες, οὔτε περιπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον ἢ σαρκῶν, καὶ περιττὸν, τοῖς ἱδρῶσιν ἐξαναλωκότες· ὃ δὲ ἰσχὺν καὶ τόνον παρεῖχεν, ἀμιγὲς τοῦ φαύλου [g] περιλελειμμένον, ἐρρωμένως φυλάττοντες. ὥσπερ γὰρ δὴ οἱ λικμῶντες τὸν πυρὸν, τοῦτο ἡμῖν [h] καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν τοῖς σώμασι, τὴν μὲν ἄχνην καὶ τὴν ἀθέρα ἀπο-

c Εὐθὺς πολλῷ] Πολλῷ εὐθὺς M. d Ῥεόμενα] Ῥέοντα *V2.* & marg. *A1.* Ῥέονδε *J.* Vulgatum ſervat M. e Ἔμψυχον] Εὔψυχον *J.* ſola. f Ἀπολαύοντες] Ἀπολάμποντες W. Nil mut. *Fl.* g Περιλελειμμένον] Περιλελειμμένου M. h Καὶ] Abeſt a *Fl.* Adeſt in cett. & M.

23. Ἀθέρας] Τὰ τῆ ἀσάχνῳ κόπρια. M.

ciem vini. Mirere autem cur hic ſpernat *Solanus* ῥεόμενα, infra vero intactum ſinat, c. 38. ubi αἱμαλῆ ῥεομβῆς quoque habemus, & ſine varietate. Ideoque & hic eſto intactum. *J.F.R.*

Ibid. Ῥέοντα] *Venetae.* In M. & Edd. reliquis ῥέομενα, quod hic minus elegans mihi videtur. Confer Not. ad Ἱππ. α. c. 7. *M. du S.*

5. Τὸ μεσημβρινὸν] I. e. κατὰ τὸ μεσ— vid. ad *Gall.* c. 6. No. 76. *J.F.R.*

10. Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν] Phraſis ap. Hiſtoricos obvia, aeque ac ἐντὸς βέλους, de pugnantibus. Contra in mitiorem etiam partem *Long. Paſt.* 2. p. 45. Ed. *Jung.* ἐδιδάσκου ὅτι εἰς χεῖρας ἐλθεῖν μηδὲν φοβούμενον ἔτι. De ſene Cupidinem orante ut ad ſe veniret, ſe capere ſineret. Sed εἰς χεῖρας ἔρχεσθαι & ἰέναι de praeliantibus habuimus I. *Ver. Hiſt.* c. 17. Et *Zeux.* c. 9. Ἐν χερσὶν autem ἡ μάχη ἐγίνετο *Arrian.* Exp. Al. I. p. 57. m. *F.I.R.*

13. Ἔμψυχον] Cum εὔψυχον invenirem in *J.* ne-

ἀποφυσῶντα, καθαρὸν δὲ τ̀ καρπὸν [a] διευκρινῦντα, ϗ προσωρεύοντα.

Καὶ δὴ τοῦτο ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, ϗ [b] ὑπομήκιστον δ̀ρχειν ἐν τοῖς καμάτοις. ὀψέ τε ἂν ἰδίειν ὁ τοιοῦτος ἄρξαιτο, ϗ ὀλιγάκις ἂν ἀσθενῶν φανείη· ὥσπερ ἄν, εἴ τις φέρων, ἅμα ἐμβάλοι ἐς πυρὸν αὐτὸν, ϗ ἐς τ̀ καλάμην αὐτῆς, ϗ ἐς τ̀ ἄχνην (αὕθις γὰρ ὅτι τ̀ λιχμώτατα ἐπάνειμι) θᾶττον ἂν, οἶμαι, δαπολὺ ἡ καλάμη ἀναφλεγείη. ὁ δὲ πυρὸς κατ' ὀλίγον, ὅτε φλογὸς μεγάλης ἀνιταμένης, ὅτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὑποτυφόμενος, χρόνῳ ὕστερον καὶ αὐτὸς ἂν καταναυθείη. ϗ τοίνυν ὑδὲ νόσος, ὑδὲ κάματος, ἐς τοιοῦτο σῶμα ἐμπεσόντα, ῥᾳδίως ἐλέγξειεν ἄν, ὑδ' ὑπερατήσειεν εὐμαρῶς. [c] τὰ ἔνδοθεν γὰρ εὖ παρεσκεύασται αὐτῷ, ϗ τὰ ἔξω μάλα καρτερῶς πέφραχται πρὸς αὐτὰ, ὡς μὴ παριέναι ἐς τὸ εἴσω, μηδὲ δαδέχεσθαι μήτε ἥλιον [d] αὐτὸν, μήτε κρύος ὑπὸ λύμη τῷ σώματος. πρός τε τὸ [e] ἐνδιδῦν ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερμὸν τὸ ἔνδοθεν ὑπερῥέον, ἅτε ἐκ πολλῆς προπαρεσκευα-

que paleas flatu abigunt, fructum autem purum separant, & acervant.

26. Hinc valere illos necesse est, & quam longissime durare in laboribus: seroque sudare talis incipiat, raro infirmus esse deprehendatur. Quemadmodum si quis ignem simul injiciat in triticum atque ejus stipulam, atque in paleas, redeo enim ad ventilantem: multo, arbitror, celerius stipula conflagret, triticum vero paullatim, neque flamma surgente magna, neque uno impetu, sed paullatim fumigans, aliquamdiu post & ipsum comburatur. Non igitur neque morbus, neque labor, in tale corpus incidens facile illud redarguat, aut superet temere. Nam interiora bene parata sunt, & exteriora valide contra ea munita, ut non admittat intro, neque recipiat vel solem ipsum vel frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam cedit laboribus; copiosum illud calidum intestinum adfluens, tamquam olim paratum & ad necessarios usus re-

a Διδυκρινοῦντα] Διακρινοῦντα *V2*. Prius reliquae omnes & M. b Ὑπομήκιστον] Sic M. & Edd. praeter *Fl.* quae ἐπὶ μήκιστον. c Τὰ ἔνδοθεν] Ἔνδοθέν τι W. omisso τὰ. d Αὐτὸν] Omittunt *Fl.* & W. e Ἐνδιδῦν] Sic *Fl. Fr. J. H. Ald. Bt. P. S.* Ἐνδοῦν W.

24. Διδυκρινοῦντα] Probum hoc esse bene multis probari posset: sed sufficiant *Diod. Sic.* IV. c. 68. pr. Τούτων δ' ὑπὸ διυκρινομένων, πειρασόμεθα διελθεῖν περὶ Σαλμωνέως, ac saepe alibi, ut ibid. c. 71. & 73. pr. item 75. &c. *Dion. Hal.* Περὶ συνθεσ. ὀνομ. c. 30. p. m. 21. f. τότε κάκεῖνα διυκρινήσω, τὰ ὧδε πεποιῆς διηρθρωμένα. Noster supra T. I. *Hermot.* c. 7. διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. Sed mox malim προσωρεύοντα invitis Edd. *J. F. R.*

27. Ἐπιμήκιστον] Sic scribebatur etiam T. I. *Dial. Mort.* VI. §. 5. Ubi *Fl.* quoque hoc in duo dispescit, etsi id in variantt. non addidit *Hemsterh.* Vid. tamen quae de hac orthographia notat. Ἐπιμήκιστον iterum c. 27. & 38. Edd. Ubi *Fl.* more suo rursus separat. Sed ὑπισχνέον conjungunt omnes infra c. 34. med. *J. F. R.*

45. Ἐνδιδῶν] Μὴ ἐνδιδῶν legisse videtur Interpres; sed corrupte. τὸ ἐνδιδῶν participium est. *F. G.*

Ἐνδιδῶν] Esto participium; tamen ordinario ἐνδιδοῦν facit. Ita ut Lectorum plerique scripturam W. sint amplexuri. Quia tamen a δάω antique posset formari δᾶν, δᾶσα, δᾶν, aeque ac δηδοὺς, δᾶσα, δὰν, a δήδημι, nihil mutavi. *J. F. R.*

61. Ἀλλὰ ὑπεράλλεσθαι τάφρον εἰ δέοι] Pro τάφρον recte viderunt Eruditi reponendum τάφρου. Et sic plane Florentina. *J. J.*

Ibid. Ὑπεράλλεσθαι τάφρον εἰ δέοι] Τάφρον. Fossatum, scamma. *Th. M.*

Ὑπεράλλεσθαι τάφρου] Mirum hoc manifestum vitium, quod olim *Marcilius* animadvertit, tolerari, cum non tantum in Florentina editione & Mss. sed & in interpretis libro recte legatur τάφρου. *J. G. G.*

Ibid. Τάφρου] Mss. Gr. W. & Edd. *Fl. V2.* & P. In aliis male τάφον legitur. *M. du S.*

Τάφρου] Ut *Marcil.* correxerat, habebant jam Edd. plurimae. *J. F. R.*

63. Μολυβδίνας χειρ.] Ridet Constantinus Lexicographus, vir de Graecis litteris optime meritus, eos qui usum globorum plumbeorum in saltu aliquem es-

se

reposítum, supplet statim, & vigorem recreat; & labori propemodum invictos praestat. Multi enim praecedentes labores, crebra fatigatio, non consumtionem virium, sed incrementa efficiunt, quibus illae quasi ventilatae majores fiunt.

27. Verum etiam ut cursu valeant eos exercemus, cum assuefacientes illos, ut in longitudinem sufficiant, tum celerrimam in brevi levitatem iis conciliantes. Et cursus instituitur non in solido & resistente *solo*, sed in arena profunda, ubi neque firmum ponere vestigium, neque inniti facile est, subtracto a cedente materia pede. Verum etiam saltu fossam trajicere si opus sit, aut si quid obstet aliud, etiam ad hoc nobis exercentur, etiam plumbea pondera manum implentia manibus tenentes. Tum de projiciendis in longum jaculis certant. Vidisti vero etiam aliud quid in Gymnasio aeneum, rotundum, parvo clypeo simile, ansam non habenti neque lora: ac tentasti illud cum jaceret in medio, videbaturque tibi grave, & difficile ob laevitatem comprehensu. Illud igitur & sursum jactant in aërem, &

σμῶν, καὶ ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρείαν ἐποχείμενον, [f] ἀποπληροῖ εὐθὺς ἑπάρδον τῇ ἀκμῇ, καὶ ἀκαμάτους ἐπιπλεῖστον παρέχει. τὸ γὰρ προπονῆσαι πολλὰ, καὶ προκαμεῖν, οὐκ ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐργάζεται. καὶ ἀναῤῥιπιζομένη πλείων γίγνεται.

Καὶ μὴν καὶ δρομικοὺς εἶναι ἀσκοῦμεν αὐτοὺς ἐς μῆκός τε ἀφαρκεῖν ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεῖ ὠκύταλον ἐπικυφίζοντες. καὶ ὁ δρόμος οὐ πρὸς τὸ στερρὸν, καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῳ βαθείᾳ, ἔνθα οὔτε βεβαίως ἀπερεῖσαι τὴν βάσιν, οὔτε ἐπιστηρίξαι ῥᾴδιον, ὑποσυρομένου πρὸς τὸ ὑπεῖκον τοῦ ποδός. ἀλλὰ καὶ ὑπαλλαγῇ [g] τάφρου εἰ δέοι, ἢ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τοῦτο ἀσκεῖν [h] ἡμῖν ἔτι, καὶ [i] μολυβδίνας χειροπλήθεις ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντες. εἶτα περὶ ἀκοντίου βολῆς ἐς μῆκος ἀμιλλῶνται. εἶδες δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκοῦν, περιφερὲς, ἀσπίδι μικρᾷ ἐοικὸς ὄχανον οὐκ ἔχουσαν, οὐδὲ τελαμῶνας. καὶ ἐπειράθης γε αὐτοῦ, κειμένου ἐν τῷ μέσῳ· καὶ ἐδόκει σοι βαρὺ, καὶ δύσληπτον ὑπὸ λειότητος. ἐκεῖνο τοίνυν ἄνω τε [k] ἀναῤῥιπτοῦσιν εἰς τὸν ἀέρα καὶ

[f] Ἀποπληροῖ] Ἀναπληροῖ marg. *AIW.* [g] Τάφρου] Τάφου *Amst. S. J. Ald. H.* &c. Τάφρου recte W. P. *Fl.* [h] Ἡμῖν] Punctum hic est in M. [i] Μολυβδίνας] Μολυβδίδας W. & *Fl.* [k] Ἀναῤῥιπτοῦσιν] Sic Edd. Ἀναμῥίπτουσιν W.

66. Χαλκοῦν περιφερὲς] Τὸν δίσκον λέγει. ἡ γὰρ σφαῖρα σόλιον ἐκαλεῖτο. *G.*

67. Ὄχανον] Ὁ λῶρος τῆς ἀσπίδος. *G.*

se putant. (v. ἀλτῆρες.) Hinc ubicunque occurrunt ἀλτῆρες usum illum praestantes, rescribere jubet ἀλκτῆρες, quo pertica designatur, qua saltus haud dubie juvatur. Hanc viri docti rationem vel unicus hic Luciani locus subvertit. Adde quod nostra quoque aetate quibusdam in locis mos ille antiquus obtinet. Vidi ipse in Scotia saltu certaturos, aut globulis ferreis in eam rem utentes, aut, si ad manum non essent, lapides aequi quam maxime ponderis conquirentes. Hos aliquandiu cum vibrassent in ipsa jam saltus micatione post tergum rejiciebant, ne se scilicet degravarent; eisque impetum juvari, usu se didicisse profitebantur. Consule etiam, si lubet, *Mercurialem* de Arte Gymn. II. 11. *M. du S.*

Μολυβδίνας] Alias eadem *Fl.* scribebat μολυβδαίνας, etiam ubi μολυβδίνας mallet *Solan.* Vid. *Alexand.* c. 25. No. 39. Et *Lexiph.* c. 5. Ego & hic μολυβδαίνας haud incongruum credo, at nihil muto. *J. F. R.*

66. Χαλκοῦν] Disci haec elegans & suis omnibus numeris absoluta descriptio; qualem an apud quemquam alium reperias, haud scio. *Eustathius* aliter describit ad Il. B. βαρὺς λίθος, inquit, πλατὺς καὶ κοιλότερος. ubi etiam discrimen observat inter discum & σόλον. Scholiasta σόλιον scribit; quae vox an & alibi reperiatur, nescio. *Homeri* utique locum respicit Il. Ψ. 826. ubi σόλος dicitur. *M. du S.*

71. Ἄνω — πόρρω] Posterius observandum; vulgo enim ignoratur ille disci usus. *M. du S.*

Ibid. Ἀναῤῥιπτοῦσιν] In ἀναῤῥίπτουσιν jam converterat *Solan.* Sed quia & ἀναῤῥιπτίω invenias, nihil mutem. *Thucyd.* IV. c. 95. τοσοῦδε κίνδυνον ἀναῤῥιπτοῦμεν. Et L. V. c. 103. ἀναῤῥιπτοῦσιν. *J. F. R.*

ἢ ἐς τὸ πόρρω, φιλοτιμούμενοι, ὅστις ὀπτιμήκιστον ἐξέλθοι, καὶ τὰς ἄλλας [a] ὑπερβάλοιτο. καὶ ὁ πόνος οὗτος ὦμούς τε αὐτοῖς κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις ἐντίθησιν.

Ὁ πηλὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἆρά σοι γελοιότερα ἐξ ἀρχῆς ἔδοξεν, ἄκουσον, ὦ θαυμάσιε, ὅτου ἕνεκα [b] ὑποβέβληνται. πρῶτον μέν, ὡς μὴ ὀπὶ τὸ κραταιὸν ἡ πτῶσις αὐτοῖς γίγνοιτο, ἀλλ' ὀπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτοιεν. ἔπειτα, καὶ [c] τὸ ὀλισθον ἀνάγκη πλείω [d] γίγνεσθαι, ἰδρώντων ἐν τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς [e] ἐγχέλυσιν εἰκάζεις, οὐκ ἀχρεῖον, οὐδὲ γελοῖον ὄν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον οὐκ ὀλίγα συντελεῖ, ὁπόταν ὕστερον ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγκάζωνται ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν [f] διολισθαίνοντας. αἴρεσθαί τε ἐν πηλῷ ἰδρωκότα μετ' ἐλαίου ἐκπεσεῖν, καὶ ἀφρύπνας τὰ χειρῶν στιβάζοντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα πάντα, ὥσπερ ἔφην ἔμπροσθεν, ἐς τὰς πολέμους καὶ χρήσιμα, εἰ δέοι φίλον τρωθέντα ῥᾳδίως ἀράμενον ὑπεξενεγκεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα ἥκειν μετέωρον κομίζοντα. καὶ ἀφ' οὗτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσκοῦμεν, τὰ χαλεπώτερα προτιθέντες, ὡς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐκολώτερον φέροιεν.

Τὴν μὲν τοίνυν κόνιν [g] τἀναντίον χρησίμην οἰόμεθα εἶναι, ὡς μὴ διολισθάνοιεν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὰν γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι

in longinquum, certamine quodam, quis longissime progressus superet reliquos. Ac labor iste tum humeros illorum roborat, tum contendendi facultatem conciliat artubus.

28. Lutum vero & pulvis, quae aliquantum tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster, cujus rei caussa subjecta sint. Primo quidem ne in durum impingant, sed in molle cadant sine periculo: deinde magis omnia lubrica fiant necesse est, cum madescunt in luto, quod tu anguillis comparabas: idque nec inutile est neque ridiculum, sed ipsum quoque ad robur & contentionem non parum confert, cum ita se habentes cogantur fortiter alteri alteros prehendere, & continere elabentes: tollere sane eum qui praeter oleum in luto permaduit, elabi & effluere manibus studentem, noli parvum quiddam putare. Atque haec omnia, ut dicebam ante, in bello etiam utilia, si oporteat amicum vulneratum facile sublatum acie efferre, aut etiam hostem comprehensum sublimem rapere. Ac propter hoc ultra modum illos exercemus, propositis difficilioribus, uti minora multo ferant facilius.

29. Pulverem autem contra ea ad hoc utilem putamus, ne de complexu elabantur: postquam enim in luto edocti sunt con-

a Ὑπερβάλοιτο] Ὑπερβάλλοιτο M. b Ὑποβέβληνται] Ὑποβέβληται Fl. & W. male. c Τὸ ὄλισθον] Ita & M. cum Edd. d Γίγνεσθαι] Γίνεσθαι M. e Ἐγχέλυσιν] Ἐγχέλεσιν M. f Διολισθαίνοντας] Διαλισθάνοντας W. g Τἀναντίον] Ἐπὶ τὸ ἐναντίον Fl. & M.

81. Τὸν ὄλισθον] Vat. 2. & scribe τὸ ὄλισθον. M. du S. Τὸν ὄλισθον] Immo vid. c. 2. ubi cum nihil mutarim, tanto minus id hic facio, quia forsan & πλείω in πλέον esset mutandum, quod Solanus non attendit; nam πλείω pro πλείονα hic mascul. est; alibi neutrum quidem, sed plurale. Nisi adverbii more immobile dixeris, ut Diod. Sic. id ponere amat, veluti indicavimus ad Asin. c. 10. & ad Abdicat. c. 16. pr. & hoc Dial. c. 20. fin. J. F. R.

87. Ἀντιλαμβάνεσθαι] Conf. supra Nigr. §. 19. Ac de Merc. Cond. c. 3. f. M. du S.

5. Ἐν ἀφύκτῳ ἰχόμενοι] Sic supra Deor. Dial. XVII. med. M. du S.

7. Κόνις] Plut. π. τυ π. ψυχροῦ refrigerare etiam putat; 1757. f. ψύχει δὲ ὁ τὰ τῶν ἀθλητῶν ἡ κόνις σώματα, καὶ καθαστῶσι τοὺς ἱδρῶτας. Vid. Plin. & Theophr. Char. ubi Casaub. observat non omnem pulverem palaestrae aptum. 172. M. du S.

12. Ἀποσμᾷ] Conf. omnino Revivv. c. 14. Ubi etiam sic legi volebant Graev. & Solan. qui Juntinae ibi adscripserat ἀποσμώμενον. In notis vero ejusdem male ἀποσμαίμενον describentis errore exaratum, quod etiam

continere illud quod prae lubricitate facile effugit, adsuefiunt etiam effugere ipsi comprehensi si fuerint, e manibus, idque etiamsi, unde fugere difficile sit, teneantur. Verum etiam sudorem inspersus pulvis continere videtur, ne densus nimis effluat: & facit uti diutius durent vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis percipiat, qui laxatis tum atque apertis corporibus incidunt. Caeterum sordes etiam detergit, ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego libenter in proxime collocatis cum alborum istorum unō, qui sub umbra vixere, tum quemcunque delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati sunt, ut pulverem & lutum abluat; interrogaverim te, utri similis fieri praeoptes? Novi enim, te statim ex primo adspectu electurum, etiam si neutrum factis tentaveris, consistentem & compactum esse potius, quam esse delicatum, & diffluere, & album esse defectu, & fuga interiora versus, sanguinis.

30. Haec sunt, Anacharsi, ad quae juvenes nos exercemus, rati, custodes nobis civitatis bonos futuros, & fore ut in libertate ipsorum opera vivamus, devictis, si invadant, hostibus; terribiles autem vicinis, uti nos metuant plerique, & tributa pendant. Pace vero multo illis utimur melioribus, qui de re turpi nulla aemulentur,

συνέχειν τὸ [h] διαδιδράσκον ἀπὸ γλιχρότητος, ἐθίζον [i] καὶ ἐκφεύγειν αὐτοὺς λη-
φθέντες ἐκ τῶν χειρῶν· καὶ ταῦτα ἐν ἀφύκτοις
ἐχόμενοι. καὶ μὴν καὶ τὸ ἱδρῶτα συνέχειν δοκεῖ
ἡ κόνις, ἀθρόον ἐκχεόμενον ἐπιπαχύνουσα, καὶ
ἐπιπολὺ διαρκεῖν ποιεῖ τὴν δύναμιν, καὶ κάλ-
λυσμα γίγνεται μὴ βλάπτον ἀπὸ τῶν ἀνέ-
μων, δεομένοις τότε καὶ ἀνεωγόσι τοῖς σώ-
μασιν ἐμπίπτοντων. ἄλλως τε καὶ τὸν ῥύ-
ποι ἀποσμᾷ, καὶ φιλοπότερον ποιεῖ τὸν ἄν-
δρα. καὶ ἔγωγε ἥδέως ἂν ἀποδιαστήσαιμι
τῶν πλησίον τοὺς τε λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ἀπὸ
σκιᾶς δεδιητημένων, καὶ ὃν ἂν ἕλῃ τῶν ἐν τῷ
[k] Λυκείῳ γυμναζομένων, [l] ἀπολούσασθαι τὸν
κόνιν καὶ τὸν πηλόν, ἐροίμην ἄν σε πότερον ἂν
ὅμοιος εὐξαιο γενέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα
ἕλοιο ἂν ἐκ πρώτης προσόψεως, εἰ καὶ μὴ
ὅτι τῶν ἔργων πειραθείης ἑκατέρου, συνεσκευ-
σμένος καὶ συγκεκροῦσθαι μᾶλλον ἢ ῥυῆναι, καὶ [m] διαρρεῖν, καὶ λευκὸν εἶναι
ἔσωθεν καὶ φυγὴν εἰς τὰ ἔσω τοῦ αἵματος.

Ταῦτ' ἔστιν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τοὺς νέους
ἡμεῖς ἀσκοῦμεν, οἰόμενοι φύλακας ἡμῖν τῆς
πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ
βιώσεσθαι δι' αὐτούς· κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμε-
νῶν εἰ δέοιτο, φοβεροὶ δὲ τοῖς φθονοῦσιν ὄν-
τες, ὡς μὴ ἐπιστρατεύειν τε, καὶ ἐπιτελεῖν
ἡμῖν τὰς πλείστας αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε οὐ
πολὺ ἀμείνονα αὐτοῖς χρώμεθα, ὅσοι μη-
δὲν τῶν αἰσχρῶν φιλοτιμοῦνται, μηδ' ὑπ'
ἀρ-

[h] Διαδιδράσκον] Διαδιδρασκόμενον W, & marg. *A*1. Vulgatum tenet *Fl.* [i] Καὶ] Omittit *Fl.* & M. [k] Λυκείῳ] *Fl.* & M. quoque λυκείῳ habere notat *Solan.* nescio quare, nisi quod minore λ. id habeant, sed hoc solemne est Edd. antiquioribus. [l] Ἀπολούσασθαι] Sic & *Fl.* cum reliquis, & M. [m] Διαρρεῖν] Διαιρεῖν male M.

iam corrigere sum oblitus. *J.F.R.*

16. Ἀποπλύναι] Καὶ ὃν ἂν ἕλῃ λάπλύναι. &c. *F.G.*

Ἀποπλύναι] Ita necessario legendum pro vulgato λάπλύναι. *M. du S.*

Ἀποπλύναι] Malim cum *Solan.* λάπλύνας legere; licet enim ἕλῃ λάπλύναι construere queamus, immo jam debeamus, pro ἕλῃ εἰς τὸ λάπλύναι, minus tamen commode procedit, quam si alterum reponas. *J.F.R.*

21. Συγκεκροτημένον] *Conctus. F.G.* Supra *Gall.* c. 24. ἵππον συγκεκροτημένην. *Equitatus exercitatissimus, converſum.* Hic melius convenit, *compactum*, i. e. ad labores ac duritiem condenſatum habens corpus. Habet enim *cogendi* & *colligendi* significatum, apud *Herodian.* frequenter. Sed & *componendi* atque *instruendi*, ut συγκροτεῖν συμπόσιον. *Long. Past.* IV. 127. (135.) Et παιγνίοις παιδοπρεπέσι συγκρότει, *Herodian.* V. 6. 14. Ac *Diod. Sic.* fin. L. IV. Alioqui & συγκεκραμένον legere possis, i. e. *robustum*, ut *Aret.* Capp. I. c. 5. post med. αὐτίκα ὅτε ὕπνος — συγκρατεῖ τὰ μέλη. *Iis neque somnus membra confirmat, corroborat.* *J.F.R.*

36. Ἐτι

ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομθήοις, ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλοις ἔσιν ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθὸν, καὶ τὴν ἄκραν πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἔστι [a] λέγειν, ὁπόταν ἐς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένη φαίνοιτο ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζουσες.

neque ex otio vertantur in contumelioſam libidinem ; ſed in talibus rebus agant, & otium omne conſumant. Et quod dixi commune bonum & ſummam civitatis felicitatem, hoc ſignificat, quando ad pacem pariter ac bellum optime parata videtur juventus, in iis quae pulcherrima nobis ſunt, elaborantes.

ANAX. Οὐκοῦν, ὦ Σόλων, ἢν ποτε [b] ὑμῖν ἐπίωσιν οἱ πολέμιοι, χρισάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κονισάμενοι, προΐτε καὶ αὐτοὶ, πρὸς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προσβεβλημθήοι καὶ κεῖνοι δηλαδὴ [c] ὑμᾶς, καὶ φεύγουσι δεδιότες, μὴ σφίσι κεχνηότι, πάσσητε τὸ ψάμμον ἐς τὸ στόμα, ἢ πειπηδήσαντες, ὡς κατὰ νώτου γένησθε, περιπλέξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὰ γαστέρα, καὶ ἀφάγχητε, [d] ὑπὸ τὸ κράνος [e] ὑποβαλόντες τὴν πῆχυν. καὶ νὴ Δί', οἱ μὲν τοξεύσουσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιοῦσιν, ὑμεῖς δὲ, ὥσπερ ἀνδριάντων, ἐμβαλεῖ τὰ βέλη, κεχρωσμθήων πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα παπορισμθήων. ἐμὲ γὰρ καλάμη καὶ ἀθέρες ὑμεῖς ἔστε, ὡς τάχιστα ἐνδιδόναι πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ ὀψέ ποτε ἂν, καὶ μόλις καταπεμνόμενοι [d] βαθέσι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον [e] ὑποδείξετε. τοιαῦτα γὰρ φὴς, εἰ μὴ πάνυ παρήκουσα τῷ παραδείγματος.

31. ANACH. Igitur, Solon, ſi quando invadunt vos, hoſtes, uncti oleo & pulvere ſparſi etiam vos proceditis pugnosque contra illos expeditis. Et ipſi nempe metuunt vos & fugiunt, timentes, ne ſibi hiantibus in os ingeratis arenam, aut corpore ſaltu circumacto quo terga poſſitis invadere, crura deinde circa ventrem illorum implicetis, angatisque ipſos cubitu ſubjecto ſub galeam: &, per Jovem, alii ſagittas arcu mittent nimirum, & jaculabuntur: in vos vero, tanquam in ſtatuas non penetrabunt tela, qui colorem a ſole traxeritis, & multo ſitis ſanguine inſtructi ; neque enim ſtipula vos eſtis aut paleae, qui celeriter cedatis plagis : ſed ſero tandem aliquando, & vix profundis confoſſi vulneribus, paullum ſanguinis ſuboſtenderitis. Talia enim dicis niſi plane aberravi a ſenſu ſimilitudinis.

Ἢ τὰς παναπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψεσθε, τὰς τῶν κωμῳδῶν τε, καὶ τραγῳδῶν. καὶ ἢν προτεθῇ ὑμῖν ἔξοδος, ἐκεῖνα τὰ κράνη περιθήσεσθε τὰ κεχνηότα, ὡς φοβερώτεροι εἶητε τοῖς ἐναντίοις, [f] μορμολυττόμενοι

32. Aut forte illa tunc arma ſumetis Comoedorum & Tragoedorum, & ſi eruptio vobis propoſita ſit, galeas illas imponetis hiantes ut formidabiliores ſitis hoſtibus, quos ſic larvati perterreatis : altosque illos in-

a Λέγειν] Non habent λέγειν *Fl.* & W. Habent cett. b Ὑμῖν] Sic emendavi ex *Fl. Fr. S.* M. Ἡμῶν *J. P. H. Ald.* B1. male. c Ὑμᾶς] Recte *Fl. Fr. Ald. H. P.* B1. *S.* & M. Ἡμᾶς *J.* d Βαθέσι] Ἂν βαθέσι *Fl.* praemisso ἂν etiam retento. e Ὑποδείξετε] Sic dedit *Solan.* ex W. Ὑποδείξητε Edd. priores. f Μορμολυττόμενοι] Μορμολυττούμενοι W.

36. Ἐστι — ἐπίσταν] Ita W. & *Fl.* Reliquae Edd. interponunt λέγω. *M. du S.*

37. Λέγειν] Commodius aberit. Sed quia longe plures ſunt qui id habent, quam qui omittunt, ideo & hic adeſſe paſſus ſum. *J. F. R.*

48. Περιπλέξητε] Conf. ſupra c. 1. *M. du S.*

59. Ὑποδείξετε] W. recte. In Impreſſ. ὑποδείξητε. *M. du S.*

61. Τὰς παναπλίας] Proprie eſſe *gravem armaturam*, pluribus probat Cl. *L. Bos* in ep. ad *Epheſ.* VI. 13. ubi Ἀναλάβετε τὴν παναπλίαν τοῦ Θεοῦ habemus. Indicavi monente Cl. *Hemſterhuſio.* De adparatu autem il-

Induetis calceos nimirum, leves enim, si ita opus sit, fugientibus, &, si ipsi persequamini, effugere ea hostes non poterunt, magnos ita gradus illorum ope vobis facientibus. Verum enim vero vide, ne illa, quae ita lepida vobis videntur, nugae sint & ludus temere *susceptus*, & occupatio otiosorum, ac remittere animum volentium adolescentulorum. Si vero volueritis liberi omnino ac beati esse, aliis vobis gymnasiis opus erit, & exercitatione vera quae fit sub armis: ac certamen non inter vos cum ludo, sed contra inimicos vobis instituetur, inter pericula virtutem meditantibus. Itaque relicto pulvere atque oleo, sagittare illos docete & jaculari, nec date levia illis jacula, quae ventis ferantur; sed esto lancea longa, quae cum sibilo contorta feratur, & lapis manum implens, & securis, & in sinistra scutum, & thorax & galea.

33. Ut vero nunc habetis, Deorum cujusdam benevolentia servari mihi videmini, qui nondum ab ingruentibus paucis levis

ροι αὐτὲς, ϗ ὑποδήσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα δηλαδὴ· Φεύγουσί τε γὲ, ἢν δέῃ, κῆφα, ϗ ἢν διώκῃσθε, ἄφυκτα τοῖς πολεμίοις ἔσται, ὑμᾶς ὕτω μεγάλα βαδιζόντων ἐπ' αὐτές. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦτα μῖ ὑμῖν τὰ κομψὰ λῆρος ᾖ, ϗ παιδιὰ ἄλλως, ϗ ἄσκησις τριβαὶ ὀργῆσι καὶ ῥαθυμεῖν ἐθέλουσι τοῖς νεανίσκοις. εἰ δὲ βέλεσθε πάντως ἐλεύθεροι ϗ εὐδαίμονες εἶναι, ἄλλων ὑμῖν γυμνασίων δέησις, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς ἡ ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ ἡ ἄμιλλα ὐ πρὸς ἀλλήλους μῖ παιδιᾶς, ἀλλὰ πρὸς τὺς δυσμενεῖς ἔσται, μῖ κινδύνων μελετῶσι τ' ἀρετήν. ὅστε [g] ἀφέντας τ' κόνιν ϗ τὸ ἔλαιον, [h] διδάσκετε αὐτὺς τοξεύειν ϗ ἀκοντίζειν, μὴ κῆφα [i] διδόντες τὰ ἀκοντία, ϗ οἷα ἄφορέσθω πρὸς τ' ἄνεμον, ἀλλ' ἔστω λόγχη βαρεῖα, μῖ συρισμῶ ἐλιττομένη, καὶ λίθος χειροπληθὴς, ϗ σάγαρις, καὶ γέρρον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, ϗ θώραξ, ϗ κράνος.

Ὡς δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν τινος εὐμενείᾳ σώζεσθαί μοι δοκεῖτε, οἳ μηδέπω ἀπολώλατε ὑπὸ τινῶν ὀλίγων φιλῶν ὀλισθησάντων.

g Ἀφέντας] Et sic *Fl.* cum cett. & M. Posset & ἀφέντες conjici. h Διδάσκετε] Δίδασκε M. Δίδασκετε accentu in prima collocato *Fl.* i Διδόντες] Διδοὺς M. Nihil a vulgato abit *Fl.*

84. Καὶ σάγαρις ἡ γέρρον] Γέρρον τὶ ῥάγανον σκέπασμα ἐκ τριχῶν βύρσης, ᾧ ἀντὶ ἀσπίδος ἐχρῶντο Σκύθαι ϗ τοῖς πολέμοις (1) ἐσκεπασμένοι. Φέρεται δὲ ϗ ἐπ' ἄλλων σημαινομένων παρὰ τοῖς παλαιοῖς. παρ' Ἐπιχάρμῳ (2) μὰ γὰρ γέρραν ϗ σίφηται ἐπὶ τ' (3) αἰδόιον. Ἀλκμὰν δὲ ἐπὶ τ' οἰκῶν τίθεται τὴν λέξιν. Δημοσθένης δὲ ἐπὶ τ' (4) σκιῶν, ϗ τ' ἀφαρπαγμάτων, (5) οἷον ϗ τὰ γέρρα ἐνεπίμπρασαν. ϗ παρ' Αἰγυπτίοις δὲ (6) τὸ κατὰ τὸ Πηλούσιον καλούμενον, ἀφ' τούτου ὀνομάσθη, ἐπεὶ σκηνώματα ἐστὶν (7) ϗ ὡς παραφυλάττοντες τὰς εἰσόδους ἀφιστῶσι. ϗ Ἁρποκρατίων ὡς ἐπὶ φυλακῆς τινος ϗ μοχλοῦ, τροπικῶς παρείληφε (8) τὴν λέξιν. *V.*

(1) Ἐσκεπασμένοι] Σκεπα $\overset{ον}{μι}$. V. Σκεπασμένοι M.

(2) Μὴ γὰρ γέρραν ξία] In editis erat μὴν γὰρ ξία γὰρ αἴρεται. Cod. *Abb.* vero γέρραν ξία, καὶ ἵρηται. In V. γὰρ —— γὰρ ἵρηται. In M. γὰρ γέρραν ξία.

(3) Αἰδόιον] In V. —δοῖον. Sed in margine recens manus αἰδόιον adscripsit.

(4) Σκιῶν] C. *Abb.* σκηνωμάτων, & M. in fine Scholii [Tu item lege *Suidam.*]

(5) Οἷον] Non aderat in Edd. Inseruit *Solan.* Ac vix dubito quin ex collatione Codicis, alioqui audaciusculè factum foret. *J. F. R.*

(6) Τὸ] Τὰ Edita. Mutavit *M. du S.*

(7) Ἐν οἷς] Ἐν ὧ. V.

(8) Hujus quidem loci sensum suppeditabunt *Harpocration*, *Etymologicum Magnum* & Phavorinus in voce Γέρρον, similia enim habent, sed quia Scholiastae nostri verba non parum ab eorum verbis differunt, ejus lacunae ex iis suppleri non possunt. Vide & Festum in voce *Gerra*, ejusque Interpretes *Scaligerum* & *Dacerium*. Caeterum quod hic habetur de origine nominis Gerrhorum Aegyptiacorum, nescio an alibi legantur; nam *Strabo* quidem Gerrhorum meminit, Lib. XVI. p. 523. sed nihil hac de re habet. *J. Cler.*

Τὴν λέξιν] M. addit: τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐν τ' ἀγρὶ Φιλιππίσιν, γλίσχρως ἀπογεωμῶνται.

illo theatrali conf. si lubet, *Tox.* c. 9. *J. F. R.*

79. Ἀφέντας] Forsan ἀφέντες. *F. G.* Idem & mihi venerat in mentem, & ad marg. notaram, ante inspectam *Gujetii* conjecturam. Nihil tamen muto, quia ad αὐτὺς referri potest. Nominativus vero concinnior foret. *J. F. R.*

των. ἰδὲ γέ τοι ἦν σπασάμενος τὸ μικρὸν τοῦτο [a] ξιφίδιον τὸ παρὰ τὴν ζώνην, μόνος [b] ἐπεισπέσω τοῖς νέοις ὑμῶν ἅπασιν, αὐτοβοεὶ ἂν ἕλοιμι τὸ γυμνάσιον, φυγόντων [c] ἐκείνων, καὶ οὐδενὸς ἀντιβλέπειν τῷ σιδήρῳ τολμῶντος· ἀλλὰ πρὸ τοὺς ἀνδριάντας ἂν προϊσταμένους, καὶ πρὸ τοὺς κίονας κατακρυπτόμενοι, γέλωτα ἄν μοι παράσχοιεν, δακρύοντες οἱ πολλοὶ, καὶ τρέμοντες. καὶ τότ' ἂν ἴδοις οὐκ ἔτι ἐρυθριῶντας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἷοι νῦν εἰσὶν, ἀλλὰ ὠχροὶ ἅπαντες αὐτίκα γένοιντ' ἄν, ὑπὸ τοῦ δέους μεταβαφέντες. εἴτως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη [d] ἀφτέθεικε βαθεῖα ὅσα, ὡς μὴ ἂν ῥᾳδίως ἀναχέαι λόφον ἕνα κράνους πολεμίου ἰδόντας.

ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαρσι, Θρᾳκῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπου ἐφ' ἡμᾶς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μὴ Ἱππολύτης ἐλάσασαι ὅτι τὴν πόλιν, οὐδὲ ἄλλοι ὅσοι ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράθησαν. ἡμεῖς γὰρ, ὦ μακάριε, οὐκ [e] ἐπειδὴ πρώτως ἅδε γυμνὰ τὰ σώματα ἐκπονοῦμεν τῶν νέων, διὰ τοῦτο καὶ ἄνοπλα ἐξάγομεν ὅτι τοὺς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὰν καθ' αὑτοὺς ἄριστοι γένωνται, ἀσκοῦνται τὸ μὴ τοῦτο ξὺν τοῖς ὅπλοις, καὶ [f] πολὺ ἄμεινον χρήσαιντ' ἂν αὐτοῖς, ὅταν διακείμενοι. ΑΝΑΧ. Καὶ ποῦ τοῦτο ὑμῖν ἐστὶ τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις; ἐγὼ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον οὐδέν, ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθών. ΣΟΛ. Ἀλλὰ ἴδοις ἂν, ὦ Ἀνάχαρσι, ὀπίπλεον ἡμῖν συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα

armaturae militibus pericritis. Certe si stricto isto parvo ad Zonam gladiolo solus irruam in juvenes illos vestros omnes, ipso primo clamore capiam Gymnasium, fugientibus illis, & nemine contra intueri ferrum ausо, sed circumstantes statuas, & occultati circa columnas, risum mihi lacrimis plerique suis ac trepidatione praebeant. Ac tunc videas illos non, ut nunc, rubentes corporibus, sed pallidi statim fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos statum longinqua pax adduxit, ut non facile cristam unam hostilis galeae videre sustineatis.

34. SOL. Non dicebant ista, Anacharsi, Thracum illi, quotquot cum Eumolpo expeditionem contra nos susceperunt, neque illae vestrae mulieres, quae Hippolyta duce urbem nostram invasere, neque alii, quicumque periculum nostri fecerunt in armis. Nos vero, beate, non quoniam nuda sic juvenum corpora labore subigimus, propterea etiam inermia educimus ad pericula: sed ubi pro se sunt optimi, postea exercentur cum armis; quibus sic affecti multo jam utantur melius. ANACH. Et ubi est illud vobis armatorum gymnasium? Ego certe tale nihil in urbe vidi, quam undique totam lustraverim. SOL. Sed videre poteris, Anacharsi, si diutius apud nos

a Ξιφίδιον] Ξιφείδιον W. b Ἐπεισπέσω] Nihil mut. *Fl.* c Ἐκείνων Punctum post οὐκ— habet *Fl.* & spatium vacuum quod vel novem literas caperet; nihil tamen omisit. d Διατέθεικε] Μεταπέθεικε *Fl.* quod & adpictum orae *AiW.* Vulgatum est in M. e Ἐπειδήπερ] Ἐπεὶπερ *Fl.* & W. f Πολὺ] Πολλοὶ male *Fl.* & marg. *AiW.*

21. Ἐπιπλέον] Servavi scripturam Edd. Alias & ἐπὶ πλέον scribitur. Conf. ἐπιμήκιστον c. 26. pr. *J.F.R.*

26. Παριζῶσι] Ita W. & *Fl.* In Impress. φέρεις—. *M. du S.*

27. Ὅσις ἐν ἄστει σιδηροφορεῖν] Simile jus Romanorum, vetitum enim prodire cum telo. *Cic.* parad. 4. Sic jure civili l. 14. ff. *de re milit.* Novell. 85. legend. *Synes.* Epistol. 107. *J.B.*

28. Μηδὲν ὅλον] Sic absolute positum habuimus crebro; adeoque frustra sollicitatum fuit ab *Solano* in T. I. Ita Noster *Jov. Conf.* c. 11. οἱ ἄνθρωποι ὅλον τὴν Ἑλλάδα τὴν Ἑλλάδα θύειν. Et *Lapith.* c. 8. pr. *Ep. Saturn.* 9. Et non raro alibi. *Alciphr.* I. Ep. 26. pr. Item III. p. 314. ac p. 442. f. *Herodian.* 2. c. 8. f. &c. *J.F.R.*

32. Πόλεμοι] Imo πολέμιοι, nam de *bellis* quid opus fuit memorare, multa fuisse Scythis? Vide tamen

Tol.

nos moreris, & arma unicuique noſtrum multa, quibus utimur, quoties opus eſt, & criſtas, & phaleras, & equos, & equites quartam fere partem civium. Verum arma geſtare ſemper, & cinctum eſſe acinace, ſuperfluum in pace putamus: ac poena ſancita eſt, ſi quis in urbe cum ferro ſit, ubi opus non eſt, aut arma in publicum efferat. Vobis vero ignoſcendum, quod in armis ſemper vivitis. Quum enim habitetis ſine munimentis, expoſiti eſtis inſidiis; & bella vobis bene multa; obſcurumque, quando aliquis *ſubito* adſtans detractum de plauſtro dormientem interficiat. Etiam mutua inter vos diffidentia, & quod ſuo quisque arbitrio, non lege quadam in communione civili vivitis, neceſſarium ſemper ferrum faciunt, ut prope ſit quo defendatis, ſi quis vim inferat.

35. ANACH. Tum vobis, Solon, ferrum quidem ſine neceſſitate geſtare ſuperfluum videtur, & armis parcendum, ne ſi in manibus ſint, perdantur; ſed repoſita cuſtoditis, ut, cum opus fuerit, utamini: corpora autem juvenum, nullo urgente incommodo, labore ſubigitis, feriendo & exhauriendo ſudoribus, non reponentes ad neceſſitatem illorum robora, ſed temere in luto atque pulvere effundentes. SOL. Videris, Anacharſi, tale quid cogitare de viribus, quaſi vino, aut aquae, aut alii liquorum eae ſint ſimiles: metuis ergo, ne velut ex fictili vaſe furtim inter labores ex-

ἑκάστῳ μάλα πολλὰ, οἷς χρώμεθα ὁπόταν ἀναγκαῖον ᾖ, καὶ λόφους καὶ φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἱππέας σχεδὸν τὸ τέταρτον τῆς πολιτείας. τὸ μὴν τοι ὁπλοφορεῖν ἀεὶ, καὶ ἀκινάκην [g] παρεζῶσθαι, περιττὸν ἐν εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόσιμόν γ' ἐστὶν, ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφοροίη [h] μηδὲν δέον, ἢ ὅπλα ἐξενέγκοι εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοὶ, ἐν ὅπλοις ἀεὶ βιῶντες. τότε γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥᾴδιον ἐς ἐπιβουλήν· καὶ οἱ [i] πόλεμοι μάλα πολλοὶ, καὶ ἄδηλον ὁπότε τις ἐπιστὰς, κοιμώμενον καλασπάσας ἀπὸ τῆς ἁμάξης, φονεύσειεν. ἥ τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία [k] αὐθαιρέτως, καὶ μὴ ἐν νόμῳ [l] ξυμπολιτεύεσθαι, ἀναγκαῖον ἀεὶ τὸ σίδηρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνοῦντα εἴ τις βιάζοιτο.

ANAX. Εἶτα, ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν μὲν ὑδενὸς ἀναγκαίου ἕνεκα περιττὸν ἡμῖν δοκεῖ, καὶ τὰ ὅπλα [m] φείδεσθε, ὡς μὴ ἀφ' χειρὸς ὄντα φθείροιτο· ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκείμενα, ὡς χρησόμενοι τότε, ἧς χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώματα τῶν νέων, ὑδενὸς δεινοῦ ἐπείγοντος, καλαπονεῖτε παίοντες, καὶ ὑπὸ τῶν ἱδρώτων καλαναλίσκοντες, οὐ ταμιευόμενοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τὰς ἀλκὰς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκῇ ἐν τῷ πηλῷ καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες. ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιόν δέ τι δυνάμεως περὶ ἐννοεῖν, ὡς οἴνῳ ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν αὐτὴν οὖσαν· δέδιας οὖν μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κεραμεοῦ

[g] Παρεζῶσθαι] Receptum ex *Fl.* & W. Περιζῶσθαι Edd. hac priores. [h] Ἐξενέγκοι] Ἐξενίγκη minus bene M. [i] Πόλεμοι] Nihil mutant Edd. & M. [k] Αὐθαιρέτως] Rectius abeſt in W. & *Fl.* [l] Ξυμπολιτεύεσθαι] Ξυμπολιτευμένων W. & marg. *Al.* [m] Φείδεσθε] Sic emendat *Solan.* & *Geſn.* Φείδεσθαι Edd. & M.

26. Ἀκινάκην] Ἀκινάκης, ἡ ῥομφαία ἡ σπάθη παρὰ τοῖς Σκύθαις. *V.*

Τοξ. c. 36. ubi de iisdem dicitur συσχεῖς οἱ πόλεμοι. *M. du S.*

35. Αὐθαιρέτως] Non agnoſcunt W. & Ed. *Fl.* Quin & Cod. W. ξυμπολιδομένων habet. *M. du S.*

Αὐθαιρέτως] Ante hoc verbum deeſſe aliquid videtur, minimum particulae καὶ τὸ vel τό, τε. Et ſic interpretatus ſum: nec aliter ſuperiores. *J. M. G.*

41. Φείδεσθε] In M. & impreſſis φείδεσθαι, quod mutavimus. Ratio mutationis in propatulo eſt. *M. du S.*

46. Ταμιευόμενοι — τὰς ἀλκὰς] Eodem modo utitur *Diod. Sic.* IV. c. 12. Ad quem Cl. *Weſſel.* No. 17. pluribus docet, uſurpari de militibus non omnes vires primo impetu effundentibus, ſed *diſpenſantibus*. *J. F. R.*

μεῦ λάθη ἀμφρύεῖσα ἐν τοῖς πόνοις; καὶ-
τα ἡμῖν κενὸν καὶ ξηρὸν οἴχηῃ τὸ σῶμα καλα-
λιπῦσα, ὡσπὸ μηδενὸς ἔνδοθεν ἀναπληρού-
μενον. τὸ δὲ οὐχ οὕτω ἔχει σόι· ἀλλ' ὅσῳ
τις ἂν αὐτὼ ἐξαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσῷδε
μᾶλλον ἐπιῤῥεῖ, καὶ τ' [a] ἐκ Ὕδρας μῦθον,
εἴ τινα ἤκουσας, ὡς ἀντὶ μιᾶς κεφαλῆς
τμηθείσης, [b] δύ' ἀεὶ ἄλλαι ἀνεφύοντο. ἢν
δὲ ἀγύμνας ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄπονος ἦ,
μηδὲ ἀμαρκῆ τ' ὕλην ἔχῃ ὑποβεβλημένην,
τότε ὑπὸ τ' καμάτων βλάπτοιο ἂν, καὶ
καλαμαραίνοιτο, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνε
[c] γίνεται. ὑπὸ γὰ τῷ αὐτῷ φυσήματι, τὸ
μὲ πῦρ ἀναζαύσειας ἂν, καὶ μεῖζον [d] ποιή-
σειας ἐν βραχεῖ, παθαίνων τῷ πνεύματι·
καὶ τὸ τῆ λύχνε φῶς ἀποσβέσειας, οὐκ ἔχον
ἀποχρῶσαν τ' ὕλης ἢ χορηγίαν, ὡς ἀμαρ-
κῆ εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνέον. ἐ γὰ ἀπ' ἰσχυ-
ρᾶς οἶμαι τ' ῥίζης ἀνεφύετο.

ANAX. Ταυτὶ γὰ, ὦ Σόλων, ἐ πάνυ συνίημι. λεπτότερα γὰ ἢ κατ' ἐμὲ εἴρηκας, ἀκριβῆ τινα Φροντίδα, καὶ ἀμφιοίας ἀξὺ δεδορκυίας δέομενα. ἐκεῖνο δέ μοι πάντως εἰπὲ, τίνα ἕνεκα οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι [e] τοῖς Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπότε πολλοὶ, ὡς φῄς, συνίασιν ὀψόμενοι τὲς νέους ἀγωνισομέ-

fluant, ac deinde inane nobis & aridum corpus relinquentes abeant, cum nihil sit a quo intus suppleatur. At illud non ita se habet: verum quanto quis magis illas laboribus exhauriat, tanto magis adfluunt, secundum illam Hydrae fabulam, si quam audisti, ut pro uno abscisso capite, duo semper alia succreverint. Si vero ab initio non exerceantur neque contendantur, nec satis ipsis suppeditetur materiae, tum demum laedatur a laboribus & consumatur: quale quid in igne & lucerna solet fieri. Eodem enim flatu vel accendas ignem, & majorem brevi tempore facias, quippe quem spiritu quasi acuas; vel exstinguas flammam lucernae, si non satis materiae illi suppeditetur, ut durare adversus vim flatus possit: nec enim *flamma ejusmodi* satis firma de radice existit.

36. ANACH. Ista enimvero, Solon, non plane intelligo. Subtiliora enim, quam pro meo captu dixisti, accurata quadam cogitatione & mente acutum cernente indigentia. Illud vero mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympicis certaminibus, & in Isthmo, & Pythone, & reliquis, cum multi, ut ais, conveniunt visuri juve-

a Τῆς Ὕδρας] Περὶ τ' Ὕδρας W. b Δύ'] Nil mut. Fl. nec M. c Γίνεται] Γίγνῃ M. d Ποιήσειας ἐν βραχεῖ] Ἐν βραχεῖ ποιήσειας M. e Τοῖς] Τῷ M.

64. Τῆ λύχνυ] De hoc habes apud Theophrastum ἐν τῷ περὶ πυρός. G.

56. Ὅσῳ τις] Sequens μᾶλλον etiam hic tacite repetendum. Vid. quae de hac ellipsi noto ad *Gall.* c. 18. *J.F.R.*

58. Τῆς Ὕδρας μῦθον] Est ubi multum interest, addasne in hac phrasi περὶ, an omittas. Nam *Fabula Aesopi* erit, quam ille finxit, scripsit. *Fabula de Aesopo* autem, ea e. c. quam Phaedrus reliquit inscriptam: *Aesopus ludens*. Sed *fabula vulpis*, *hydrae* &c. idem quod *de vulpe*, *de hydra*; quia nullum ibi ab ambiguitate periculum, ideoque nihil mutavi; at si plures Codd. haberent, τὸ περὶ reciperem. Ceterum illud plerumque addi, ubi sensus perspicuitas id postulat, putidum foret exemplis docere. Vid. tamen *de Salt.* c. 46. τὰ περὶ Ὀρίωνα δηλούμενα. Sed & negligitur vel cum nominibus personarum compositа, ap. *L*[illegible] ταῦτα τ' μῦθον τῆ *Moll.*) ἤρξατο αὐτ[illegible] habet *Steph.* ex que: *quae vul* ristot. de Poë goediam *de C* marii) Qu auctores

64. ex *S*[illegible] mon

us fabula est
e a fin. ἀρχὴ
l. p. 88. (Ed.
Ἡχοῦς. Unum
, ver
ed &
lam
t E
ol

venes certantes, interdum in armis inſtitui-
tis pugnam, ſed nudos in medium produ-
citis, calcibusque petendos & feriendos
oſtenditis, victoribusque mala datis atque
oleam? Dignum enim ſcitu eſt, cur hoc
faciatis. SOL. Putamus enim, Anacharſi,
majorem ita exercitationum amorem in illis
oriturum, ſi eos, qui primas in his tule-
rint, ita honorari videant, & in mediis
Graecis celebrari praeconio. Ac propterea,
ut qui apud hos exuendi ſint, & bono
habitu eſſe ſtudent, ne pudeat ipſos nuda-
ri, & digniſſimum ſe reddit unusquisque
victoria. Praemia vero, ut ante dicebam,
non parva; laus a ſpectatoribus, & quod
maxime fit inſignis, & digito monſtratur,
tanquam aequalium ſuorum praeſtantiſſimus.
Proinde multi ſpectatorum, quibus tempe-
ſtiva adhuc propter aetatem exercitatio, diſ-
cedunt non mediocri ab hiſce virtutis ac
laborum amore inflammati. Nam ſi quis,
Anacharſi, bonae famae amorem e vita ex-
pulerit, quid jam boni nobis contingat?
aut quis ſplendidum quiddam cupiat perfi-
cere? Jam vero ex his quoque conjiciendum
tibi praebeant, quales ſint in bellis pro

80 νυς, ὐδὲ πᾶσι ἐν ὅπλοις [f] ποιεῖσθε [11] ἄμιλλαν, ἀλλὰ γυμνὺς ἐς τὸ μέσον πρὸς ἀγόντες, λαχνιζομένους καὶ παιομένους ἐπιδείκνυσθε, καὶ νικήσασι μῆλα καὶ κότινον δίδοτε; ἄξιον γὰρ εἰδέναι τοῦτό γε, δι' [g] τίνα ἕνεκα
85 τοῦτο ποιεῖτε. ΣΟΛ. Ἡγούμεθα γάρ, ὦ Ἀνάχαρσι, τὴν ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν οὕτως ἂν πλείω [h] ἐγγενέσθαι αὐτοῖς, εἰ τοὺς πρωτεύοντας ἐν τούτοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀνακηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησι, καὶ
90 [i] διὰ τοῦτο ὡς ἐς [k] τοσούτους ἀποδυσόμενοι, εὐεξίας τε ἐπιμελῶνται, ὡς μὴ αἰσχύνοιντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιονικότατον ἕκαστον αὐτὸν [l] ἀπεργάζωνται. καὶ τὰ ἆθλα, ὥσπερ ἔμπροσθεν εἶπον, οὐ μικρὰ, ὁ ἔπαινος ὑπὸ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ ἐπισημότατον γενέσθαι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ, ἄριστον εἶναι τὸν καθ' [m] ἑαυτὸν δοκοῦντα. τοιγάρτοι πολλοὶ τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἔτι [n] ἡ ἄσκησις, ἀπίασιν οὐ μετρίως ἐκ τῶν τοιούτων ἀρετῆς καὶ πόνων ἐρασθέντες· ὡς εἴ γέ τις, ὦ Ἀνάχαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας ἔρωτα ἐκβάλοι ἐκ τοῦ βίου, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἄν τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσειε; νῦν δὲ καὶ ἀπὸ τούτων εἰκάζειν παρέχοιεν ἄν σοι, ὁποῖοι ἐν πολέμοις ὑπὲρ πα-

f Ποιεῖσθε] Ποιεῖσθαι W. male. *g* Τοῦτο] Οὕτω M. *h* Ἐγγενέσθαι] Γενέσθαι *Fl.* Vulgatum probat M. *i* Διὰ τοῦτο] Διατοῦτο *F.* *k* Τοσούτους] Hoc praetuli ex *Fl.* & W. Τούτους Edd. vulgo. *l* Ἀπεργάζωνται] Sic Edd. & M. *m* Ἑαυτὸν] Αὐτὸν W. *n* Ἡ] Abeſt ab M.

uſu venit; quem ſi modo attendat, quilibet facile
igat. Paulo poſt non ſufficit verſio eorum *ὁ γὰρ*
ρᾶς εἶμαι ἡ ῥίζης ἀνηφύτο, ubi Latina habent:
enim ab altius acta radice productum fuerat. Ne-
im in ellychnio id procedit, quod poteſt eſſe
imum, ut altiſſime demittatur, nec tamen erit
h. e. denſi buſtum, ut tantam ex ſe præ-
ammæ m ut flatus non extinguat: *ῥίζα*
em *τῷ φ* *γα* eſt principium ipſius el-
ii. Alien onſideratio radicis in arbore
tice. *J. G.*
. Ἐγχανέ im poſtulat ſententia. W. *γε-*
M. du S.
γενέσθαι *Solanus* malit; nec ego repu-
Nihi iſſim, quia infinitivi aoriſtos
o pro os invenias: exempla complu-
ria dedit *Anonym.* ad *Xenoph.* Epheſ. in *Miſcell. Obſerv.* an. 1734. vol. IV. p. 286. *J. F. R.*

90. Τοσούτους] W. & *Fl.* In reliquis *τούτους*. *M. du S.*

Ibid. Ἐς τοσούτους ἀποδυσόμενοι] Supra *Herodot.* c. ult. *ἐπ' ἑωυτοῦ — ἀποδυσάμενος ἐλθεῖν*, paullo aliter quam hic. Ἐς autem non modo hic pro *ἐν*, quocum frequenter permutatur, ut ad *Aſin.* c. 1. notavimus; ſed quia intelligitur in conſpectum eos prodituros. Τοσούτους vero *Solano* dedimus, quia efficacius, ſi dicas, *in tot* ac *tantorum* hominum conſpectum nudum prodire. Cl. *Geſneri* verſionem tamen ſervavi, quia ad vulgatam compoſita nihil incommodi habet. *J. F. R.*

93. Ἀπεργάζωνται] Ego ſcribendum putaram *ἀπεργάσωνται*, ſed nihil mutato opus eſt. *M. du S.*

96. Διώκονται τῷ δακτύλῳ] Conf. ſupra T. I. *Harmon.* c. 1. med. *J. F. R.*

πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ἱερῶν γένοιντ' ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοτίνου περὶ καὶ μήλων γυμνοὶ τοσαύτην προθυμίαν ἐς τὸ νικᾶν εἰσφερόμενοι.

patria, & liberis, & uxoribus, & sacris, armati, qui pro olea & malis, nudi tantam vincendi cupiditatem adferant.

Καίτοι τί ἂν πάθοις, εἰ θεάσαιο καὶ ὀρτύγων καὶ ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας παρ' ἡμῖν, καὶ σπουδὴν ὅτι τούτοις ὑ μικράν; ἢ γελάσῃ δηλονότι, καὶ μάλιστα ἢν μάθῃς ὡς ἔστιν νόμῳ αὐτὸ δρῶμεν, καὶ προστέταχται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρεῖναι, καὶ ὁρᾶν τὰ ὄρνεα μαχομενα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως; ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο γελοῖον. ἔστι γάρ τις ἠρέμα ταῖς ψυχαῖς ὁρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγεννέστεροι καὶ ἀτολμότεροι φαίνοιντο τῶν ἀλεκτρυόνων, [a] μηδὲ [b] προαπαγορεύοιεν ἔστι τραυμάτων, ἢ [c] καμάτων, ἢ τινι ἄλλῳ δυσχερεῖ. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις πειρᾶσθαι [d] αὐτῶν, καὶ ὁρᾶν τίλρωσκομένους, ἄπαγε, θηριώδες γ', καὶ δεινῶς σκαιὸν, καὶ προσέτι γε ἀλυσιτελὲς ἀποσφάλλειν τοὺς ἀρίστους, καὶ οἷς ἄν τις ἄμεινον χρήσαιτο τῶν δυσμενῶν.

37. Verum quid diceres, si coturnicum & Gallorum apud nos pugnas videres, & studium ea in re non parvum? Ridebis nimirum: praesertim si audias lege nos istuc facere, & imperatum esse adultis omnibus adesse, & videre aves ad ultimam usque animi defectionem pugnantes. Sed neque hoc ridiculum. Subit enim sensim aliquis in animos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur & minus audaces gallis, nec prius *quam illi* deficiant a vulneribus, aut laboribus, aut difficultate quacumque alia. In armis autem tentari illos, & videri vulnerari, apage. Beluinum enim, & plane siniſtrum, atque insuper inutile, interficere optimos, quibus melius aliquis utatur adversus inimicos.

Ἐπεὶ δὲ φῂς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα ἐπελεύσεσθαι, μέμνησο ἤν ποτε καὶ ἐς Λακεδαίμονα ἔλθῃς, μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐκείνων, μηδὲ οἴεσθαι μάτην πονεῖν αὐτοὺς, ὁπόταν ἢ σφαίρας περὶ ἐν

38. Cum autem dicas, Anacharsi, te reliquam etiam Graeciam peragraturum, memento, ubi Lacedaemonem veneris, ne derideas illos, neque putes, frustra illos laborare, cum aut de pila in theatro *certan-*

a Μηδὲ] Μὴ δὲ *F. Ald.* fere perpetuo. Ση post δὲ inserit marg. *A1.* Sed dubie anne volucrit δὴ. b Προαπαγορεύοιεν] Sic M. & Edd. excepta *Fl.* quae προαπαγορεύσοιεν. Ἀπαγορεύοιεν Mſ. Gr. c Καμάτων] Καμάτῳ M. d Αὐτῶν] Αὐτοὺς *Pell.*

11. Τί ἂν πάθοις] Etsi supra non semel habuimus pro, *quid facerem?* vid. ad I. *Ver. Hist.* c. 4. No. 57. Adde *Liban.* Epist. 730. f. *μὴ σύ τι πάθῃς ἀδελτερον, ne quid committas illiberalius.* (licet numerus epistolar. male inscriptus a *Wolfio*; epist. enim 731. aut omissa, aut numeri ab operis male continuati) Tamen hic melius erit, *quomodo adfectus fueris*, i.e. *nonne mirareris?* Sed quia sequitur, γελάσῃ δηλονότι, eo respectu etiam *quid faceres* aliquo modo locum quidem haberet, minus tamen commodum fuerit. Interim liberior versio *quid diceres*, ad sensum adcommoda non displicet. *J.F.R.*

Ibid. Ὀρτύγων] Certaminis *gallorum* meminit *Potterus*, laudatque *Ælian.* Var. H. II. 28. a Miltiade post Marathoniam pugnam institutum docentem. Videntur autem Tanagraei galli caeteris antecelluisse; Ἀλ. c. 4. adde *Xenoph.* Συμπ. p. 514. l. 40. Ed. *Steph.* De *coturnicum certamine* nihil habet vir doctissimus; quo magis observari meretur. Meminit passim *Arrianus* ad Epictet. *M. du S.*

12. Ἀλεκτρυόνων] *Plinius* scribit Pergamis omnibus annis spectaculum gallorum gallinaceorum certantium solenniter ac publicitus edi solitum, ceu gladiatorum. Id & Athenis factitari coeptum est, *Aeliano* referente, a Themistocle superatis Persis. *G.C.*

Ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας] De his omnia *Sam. Petitus* ad LL. Att. I, 40. f. p. 84. Si veram eorum certaminum originem docet *Aelianus* V. H. 2, 28. ubi refert ad Themistoclem, non cavit sibi ab insigni anachronismo aliquot aetatum vafer alioqui Lucianus, ut scilicet neque

tantes impetu facto, alteri alteros caedunt: aut ingressi in locum aqua circumdatum, divisique in *suam quisque* Phalangem, hostiliter, nudi & ipsi, se mutuo invadunt, donec circumscripto *illo loco* alterum agmen alteri ejiciant, *nempe* Lycurgi factionem Herculani, aut contra, detrudentes in aquam; hoc enim facto pax caeterum, neque quisquam alterum percusserit: maxime vero si videas, cum flagris caeduntur ad altare, & sanguine fluunt; patres vero aut matres adstantes adeo indigne, quae aguntur, non ferunt, ut etiam minentur, si non durent ad plagas, atque illis supplicent, ut quam longissime ferant molestiam, & mala tolerent. Multi ergo huic certamini immortui sunt, cum nollent se victos fateri, dum vita superesset, in oculis suorum, neque cedere corpore: quorum etiam statuas videbis honorari publice, a Spartanorum republica positas. Etiam ista proinde cum videbis, noli putare illos furere, neque dicito, illos nulla idonea caussa aerumnas sustinere, neque tyranno cogente, neque hostibus illam necessitatem imponenti-

τῷ θεάτρῳ συμπεσόντες, [e] παίωσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χωρίον ἐσελθόντες, ὕδατι περιγεγραμμένον, ἐς φάλαγγα ἀφιστάντες, τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζωνται, γυμνοὶ καὶ αὐτοὶ, ἄχρις ἂν ἐκβάλωσι τῷ περιγράμματι τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τοὺς Λυκοῦργον οἱ καθ' Ἡρακλέα, ἢ ἔμπαλιν, συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ (τὸ γὰρ ἀπὸ τούτου εἰρήνη λοιπόν) καὶ οὐδεὶς ἂν ἔτι παίσειε. μάλιστα δὲ ἦν ὁρᾶς μαστιγουμένους αὐτοὺς ὑπὸ τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι ῥεομένους, πατέρας δὲ καὶ μητέρας [f] παρεστώσας, οὐχ ὅπως ἀνιωμένας ὑπὲρ τοῖς γιγνομένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, [g] ἢν μὴ ἀντέχοιεν πρὸς τὰς πληγὰς, καὶ ἱκετευούσας ἐπιμηκιστον ἀφαρκέσαι πρὸς τὸν πόνον, καὶ ἐγκαρτερῆσαι τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γοῦν καὶ ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τοῖς οἰκείων, μηδὲ εἶξαι τοῖς [h] σώμασιν· ὧν καὶ τοὺς ἀνδριάντας ὄψει τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς Σπάρτης [i] ἀναστάντας. ὅταν τοίνυν ὁρᾶς κἀκεῖνα, μήτε μαίνεσθαι ὑπολάβῃς αὐτοὺς, μήτε εἴπῃς, [k] ὡς ἀδεμιᾶς ἕνεκα αἰτίας ἀναγκαίας ταλαιπωροῦσι, μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε [l] πολεμίων ἀφιστάντων. εἴποι γὰρ ἄν

[e] Παίωσιν] Παίουσι W. [f] Παριστῶσας] Παριστῶτας W. male. [g] Ἢν] Εἰ M. [h] Σώμασιν] Σῶμασιν male *J.* [i] Ἀναστάντας] Sic M. *J. V2.* Ἀναταθέντας L. Ἀνατιθέντας Edd. cett. [k] Ὡς] Omittit *Fl.* & M. [l] Πολεμίων ἀφιστάντων] Π—ων ἀ—ντων *Pell.*

que in illo, quod paullo post *σύγχρονον* Soloni facere videtur Lycurgum, ducentis forte annis majorem. *J.M.G.*

21. Μηδὲ προαπαγορεύσειν] Recte Mſ. μηδ' ἀπαγορεύσειν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ πληγῶν, ἢ τῶν ἄλλων δυχερῶς. *Ne vulnerati aut fessi, aut alia molestia affecti deficiant:* sic non male interpres, sed male vulgati sensim μὴ δὲ προαπαγορεύσειν. Nam quis usus est τῷ προαπαγορεύειν, aut quid potest significare? Paullo ante ἀφιστάμενον μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως. *usque ad extremam animi defectionem.* Et c. 38. μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες. *J.G.G.*

33. Σφᾶς περὶ] *A la Boule.* *F.G.*

41. Συνωθοῦντες εἰς τὸ ὕδωρ] Glossema videtur. *F.G.*

43. Ὁρᾶς μαστ.] Inter festa Lacedaemoniorum non minima celebritas. V. *Meurs.* Gr. fer. Nostrum Δημων. c. 46. & Ἰναφ. c. 16. *M. du S.*

Ibid. Μαστιγουμένους] Ad Dianæ Orthiæ aram pueri Lacedæmonii flagellabantur, ut patet apud *Pausan.* in Lacon. *Cic.* 2. Tusc. *Plut.* in Lycurg. *Tertull.* in Apologet. *G.C.*

44. Αἵματι ῥεομένους] Frustra igitur supra sollicitatur ἱδρῶτι ῥεόμενα, in c. 25. hujus *Dial.* ubi vid. quae noto. *J.F.R.*

50. Ἐναπέθανον] Exemplum hujus rei in Ludis illustre vise apud *Paus.* Arcad. 520. Ed. *Sylb.* quem locum optime enarrat *Palmerius.* De eodem vid. etiam *Philostr.* six. p. 817. in Arrich. qui diserte habet τὸ ἀπαγορεῦσον ἐπισημαίνων τῇ χειρί. p. 820. Apud *Philostratum* ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ. l. c. *M. du S.*

55. Ἀναστάντας] M. & *Venetae* Editiones. L. ἀναταθέντας, quod proxime accedit vulgatae ἀνατεθέντας. *M. du S.*

59. Διατιθέντων] Hic ἐπιτιθεμένων legisse videtur Inter-

ἄν σοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης αὐτῶν πολλὰ τὰ εὔλογα, καὶ ἃ συνιδὼν κολάζει αὐτούς, οὐκ ἐχθρὸς ὢν, οὐδὲ ὑπὸ μίσους [a] αὐτὸ δρῶν, οὐδὲ τὴν νεολαίαν ἡ πόλεως εἰκῇ βουλόμενος ἀναλίσκειν, ἀλλὰ καρτερικώτατος, καὶ παντὸς δεινῶς χρείττονας ἀξιῶν εἶναι τοὺς [b] σώζειν μέλλοντας τὴν πατρίδα. καίτοι κἂν μὴ ὁ Λυκοῦργος εἴπῃ, ἐννοεῖς, οἶμαι, καὶ αὐτὸς, ὡς οὐκ ἄν ποτε ληφθεὶς ὁ τοιοῦτος ἐν πολέμῳ, ἀπόῤῥητόν τι ἐξείποι τὴν Σπάρτης, αἰκιζομένων τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καλαγελῶν αὐτούς, μαστιγοῖτο ἂν, ἀμιλλώμενος πρὸς τὴν παίουσα, ἕως πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

ANAX. Ὁ Λυκοῦργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὦ Σόλων, ἐμαστιγοῦτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκπρόθεσμος ὢν ἤδη τοῦ ἀγῶνος, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐπαιπεύσαλο; ΣΟΛ. Πρεσβύτης ἤδη ὢν ἔγραψε τοὺς νόμους αὐτοῖς Κρήτηθεν ἀφικόμενος· ἀποδεδημήκει δὲ καὶ τοὺς Κρῆτας, ὅτι [c] ἥκιστα εὐνομωτάτους εἶναι, Μίνως, τοῦ Διὸς, νομοθετήσαντος ἐν αὐτοῖς. ANAX. Τί οὖν [d] οὐ καὶ σὺ, ὦ Σόλων, ἐμιμήσω Λυκοῦργον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους; καλὰ [e] γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ἐστιν. ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὦ Ἀνάχαρσι,

bus. Dicat enim pro illis etiam Lycurgus illorum legislator multa rationabilia, quidque ſpectans illos ita caſtiget, qui non ut hoſtis, neque odio illud faciat, nec qui ſobolem civitatis ita conſumere velit temere, ſed quod poſtulet, ut patientiſſimi, & malo omni ſuperiores ſint, qui ſervaturi ſint patriam. Quamquam, etſi non dicat Lycurgus, ipſe, puto, intelligis, quam non unquam captus in bello talis arcanum quoddam Spartae enunciaturus ſit, hoſtibus ipſum torquentibus; ſed deriſis illis, ita flagellandum ſe praebiturum, ut ad certamen provocet ferientem, uter prius fatigetur.

39. ANACH. Utrum vero ipſe quoque, mi Solon, Lycurgus, juvenis cum eſſet pulſatus eſt, an egreſſus jam aetatem certaminis illius propriam, ſecure talia juvenili velut petulantia conſtituit? SOL. Senex jam erat, cum has illis leges ſcriberet, e Creta redux: eo autem peregrinatum abierat ad Cretenſes, quod optimis illos legibus florere audierat, quarum Minos Jovis filius conditor fuerit. ANACH. Cur igitur tu quoque, Solon, non imitaris Lycurgum, & flagellas adoleſcentulos? pulchra enim iſta, & vobis digna. SOL. Quod iſtae nobis ſufficiunt exercitationes, do-

a. Αὐτὸ] Αὐτὰ L. b Σώζειν] Σῴζειν W. cum puncto ſubſcr. c Ἥκιστα] Ἧκιστ W. d Οὐ ἐ σὺ, ὦ Σόλων] Ὦ Σόλων οὐχὶ ἐ σὺ W. e Γὰρ ταῦτα] Γὰρ ἐ ταῦτα M.

terpres, ſed depravate. F.G.

Διεστώσιν] Verſum nempe erat: *hoſtibus imminentibus.* Sed *Geſn. illam neceſſitatem imponentibus.* At nec prior verſio, quam *Gujet.* reprehendit, etſi paululum deflectens, adeo longe abibat; nam hoſtibus cogentibus, i.e. ad id diſponentibus, eadem ratione intellectui horum verborum ſatisfaciet. Et in vexationibus peculiarem huic verbo ſedem eſſe, monuit etiam Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* I. c. 89. pr. quod obiter indicavi ad c. 6. f. hujus *Dial.* Eſt autem hic tantum variatio τῷ διαζομένῳ, quod proxime praemiſſum eſt; vel poteris ἕτερ intelligere, ſi preſſe ad literam velis interpretari, i.e. *hoſtibus ſic diſponentibus, ſtatuentibus.* F.F.R.

60. Λυκοῦργος] Cave credas de Lycurgo hoc ut vivo Solonis tempore a Luciano dictum. M. du S.

75. Ἐφ' ἡλικίας] De pubertate dici, eoque aetatis flore, qui opponitur provectiori aetati, vid. *L. Bos* ad *Tyrannic.* c. 17. Adde Olympiodor. in vit. Plat. adnexa T. 2. *Diog. Laërt.* p. 583. ἐν ἡλικίᾳ δὲ γενόμενος. At pro tota aetate, ſive ſeculo, *Diod. Sic.* IV. 1. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γεγονότες. Item V. c. 20. τιμῶν) — μάχῃ τ καθ' ἡμᾶς ἡλικίας. F.F.R.

Ibid. Ἐκπρόθεσμος — τοῦ ἀγῶνος] *Obſop.* miſere: *Certaminis auctor exiſtens*, quum ferme plane contrarium ſignificet: Recte *Geſnerus*, *aetatem certaminis jam egreſſus*, dedit. Teſtimonia ex Luciani *Hermot.* aliisque attulit *Steph.* in Theſ. Noſtri autem verba ſunt in *Hermot.* c. 80. f. λέγων ὑπερήμερον εἶναι ἐ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, ubi de eo qui intra diem dictum non ſolvit, ſive, *qui ſupergreſſus eſt tempus ſtatutum*, adhibetur. F.F.R.

97. Ἐλεοῦσι] Sic ſcribitur ap. *Hippocr.* ubivis. Et quamquam adſpirate interdum alibi in nonnullis Luciani Edd. inveni, item in Scholiaſt. tamen frequentius laevigatur in Edd. optimis, & ſic etiam derivatum

domesticae quae sint : peregrina autem aemulari non sane dignum nobis putamus. ANACH. Non? Verum intelligis nempe, quid sit, flagellis caedi nudum, manibus in altum protensis, nullius bonae rei caussa, quae vel ad unumquemque singulatim, vel communiter ad civitatem perveniat. Igitur si quando peregriner Spartae, equidem, quo tempore ista faciunt, metuo, ne statim publice lapidibus ab iis obruar, si ad singula rideam, videns pulsari illos tanquam fures, aut grassatores, aut qui aliud ex eo genere fecerint. Omnino enim helleboro mihi indigere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fieri publice patiatur.

40. SOL. Ne puta, o generose, te desertam litem, vel absentibus viris, dum solus dicis, victurum. Erit enim Spartae, qui pro istis etiam, ea quae par est, tibi respondeat. Verum quandoquidem ego nostra tibi enarravi, tu autem non satis illa probare videris, nihil injusti ego abs te petiturum me arbitror, ut tu etiam vicissim enarres mihi, quo modo vos Scythae juvenes vestros quibusque in exercitationibus educetis, & quomodo honesti apud vos viri fiant. ANACH. Justissime tu quidem istuc,

ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεῖα ὄντα· ζηλῶν δὲ τὰ ξενικὰ οὐ πάνυ ἀξιῶμεν. ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ συνίης, οἶμαι, οἷόν τι ὄστι μαστιγοῦσθαι γυμνὸν, ἄνω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς ἕνεκα ὠφελίμου, ἢ αὐτῷ ἑκάστῳ, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὡς ἔγωγε ἤν πόθε ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καθ' ὃν χρόνον ταῦτα δρῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καλαλευσθήσεσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἑκάστοις, ὁπόταν ὁρῶ τυπτομένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λωποδύτας, ἤ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐργασαμένους. ἀτεχνῶς γοῦν [f] ἐλλεβόρου δεῖσθαί μοι δοκεῖ ἡ πόλις αὐτῶν, ὅτῳ καταγέλαστα ὑφ' [g] ἑαυτῆς πάσχουσα.

I ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνος αὐτὸς λέγων, οἵῳ κρατεῖν. ἔσται γάρ τις ὁ ὑπὲρ ἐκείνων σοὶ τὰ εἰκότα [h] ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ. πλὴν ἀλλ', ἐπείπερ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξελήλυθα, σὺ δὲ οὐ πάνυ [i] ἱκανῶς μοι δοκεῖς ἀποδεδεῖχθαι, ὡς ἐν αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθῃς πρὸς μὲ, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύθαι διασκεῖτε τοὺς νέους τοὺς παρ' ὑμῖν, ἐν οἷς τισι γυμνασίοις ἀνατρέφετε, ἐν ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίγνονται. ANAX. Δικαιότατα μὲν οὖν, ὦ Σό-

[f] Ἐλλεβόρου] Bene sic M. *Fr.* B1. & 2. *P. S.* Ἐλεβόρου *J. V2. Ald. Fl. H.* [g] Ἑαυτῆς] Αὐτῆς W. [h] Ἀντερῶν ὦ, Σπ.] Ἐν Σπάρτῃ ἀντερῶν M. [i] Ἀμεσκομένῳ αὐτοῖς] Receptum ex M. & *Fl.* Αὐτοῖς etiam W. Ἀμεσκόμενον ἐν τούτοις Edd. cett.

tum ἐλεβορίζω *Herm.* f. & 2. *Ver. Hist.* c. 18. ἐλεβόρου autem uno λ. ut vitiosum contemsi, licet & Cod. O. sic habeat infra, *Navig.* c. 45. & supra T. I. in *Dial. Mort.* XIII. f. quod in variantt. non notavit Cl. *Hemsterh.* quia *Funianam* illam, in qua has varietates notarat *Solanus*, non possidebat. Sed res est parvi, & quam nobis ad ostentandam nostram in colligendis variis lectt. diligentiam facile relinquet ille, qui vel sine Codd. Luciani manum felicius restituere norit, quam nos illis instructi. *J.F.R.*

6. Ἀμεσκομένῳ αὐτοῖς] M. & *Fl.* Ed. Sed in Mss. litura est in priori voce. In L. etiam additum est. Reliqui Libri corruptissime, ἀμεσκόμενον ἐν τούτοις. *M. du S.*

Ἀμεσκομένῳ &c.] Antiquiorem quidem *Fl.* lectionem cum *Solano* adripui, quia etiam ex Cod. probatur, & Noster sic solet, ut *Bis Accus.* c. 14. ἱκανὸς — χαριζομένῳ, &c. Alioqui per me non mutassem; neque credo structuram ἀμεσκόμενον ἱκανὰς vitiosam esse; quum & sic in *Ælian.* V. H. XIII. 21. legam, ἐν ἱκανὰς κωφῇ, unde tamen facile κωφῇ quoque feceris. Sed sine controversia cum nominativo *Long. Past.* L. 2. p. 68. (al Νύμφαι) ἱμείρουσαι ἰλεῶσαι τὸν Δάφνιν. Habuimus idem ante, ubi *Solanus* tamen id quoque mutavit. At nihil intererit, num dicas: *similis erat furenti*, an: *videbatur furens.* Adeoque nominativus hic aeque bonus, etsi minus usitatus, quam dativus. Verum quia illud ἐν τούτοις Scholiastae stilum sapit, facilius mihi persuaderi sum passus, Florentinae lectioni locum dare. Neque ideo dico ἀμείρεσθαι ἐν τινὶ Graecum non esse, qui & γελᾶν ἐν τινὶ & similia supra probavi; nec barbarum facio illud Novi Foederis *Matth.* III. 17. ἐν ᾧ εὐδόκησα, quod vel decies deinceps in Euang. & Epist. occurrit. *J.F.R.*

ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλοις ἔσιν ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅσον ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθὸν, καὶ τὴν ἄκραν πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἔστι [a] λέγειν, ὁπόταν ἐς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένη φαίνοιτο ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζουσα.

neque ex otio vertantur in contumelioſam libidinem; ſed in talibus rebus agant, & otium omne conſumant. Et quod dixi commune bonum & ſummam civitatis felicitatem, hoc ſignificat, quando ad pacem pariter ac bellum optime parata videtur juventus, in iis quae pulcherrima nobis ſunt, elaborantes.

ANAX. Οὐκοῦν, ὦ Σόλων, ἢν ποτε [b] ὑμῖν ὀπάσωσιν οἱ πολέμιοι, χρισάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κονισάμενοι, προΐτε καὶ αὐτοὶ, πρὸς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προσβεβλημένοι· κἀκεῖνοι δηλαδὴ [c] ὑποπτήσσουσιν ὑμᾶς, καὶ φεύγουσι δεδιότες, μὴ σφίσι κεχηνόσι, πάσσητε τὸ ψάμμον εἰς τὸ στόμα, ἢ περιπηδήσαντες, ὡς κατὰ νώτου γένησθε, περιπλέξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὰ γαστέρα, καὶ ἀγχόνῃ, ὑπὸ τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὴν πῆχυν. καὶ νὴ Δί', οἱ μὲ τοξεύσουσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιοῦσιν, ὑμῖν δὲ, ὥσπερ ἀνδριάντων, ἐπὶ καθίξει τὰ βέλη, κεχρωσμένων πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα παρεσμένων. ἐπὶ γὰρ καλάμη καὶ ἀθέρες ὑμεῖς ἔστε, ὡς τάχιστα ἐνδιδόναι πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ ὀψέ ποτε ἂν, καὶ μόλις καταπεμνόμενοι [d] βαθέσι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον [e] ὑποδείξετε. τοιαῦτα γὰρ φὴς, εἰ μὴ πάνυ παρήκουσα τοῦ παραδείγματος.

31. ANACH. Igitur, Solon, ſi quando invadunt vos, hoſtes, uncti oleo & pulvere ſparſi etiam vos proceditis pugnosque contra illos expeditis. Et ipſi nempe metuunt vos & fugiunt, timentes, ne ſibi hiantibus in os ingeratis arenam, aut corpore ſaltu circumacto quo terga poſſitis invadere, crura deinde circa ventrem illorum implicetis, angatisque ipſos cubitu ſubjecto ſub galeam: &, per Jovem, alii ſagittas arcu mittent nimirum, & jaculabuntur: in vos vero, tanquam in ſtatuas non penetrabunt tela, qui colorem a ſole traxeritis, & multo ſitis ſanguine inſtructi; neque enim ſtipula vos eſtis aut paleae, qui celeriter cedatis plagis: ſed ſero tandem aliquando, & vix profundis confoſſi vulneribus, paullum ſanguinis ſuboſtenderitis. Talia enim dicis niſi plane aberravi a ſenſu ſimilitudinis.

Ἢ τὰς παναπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψεσθε, τὰς τῶν κωμῳδῶν τε, καὶ τραγῳδῶν. καὶ ἢν προτεθῇ ὑμῖν ἔξοδος, ἐκεῖνα τὰ κράνη περιθήσεσθε τὰ κεχηνότα, ὡς φοβερώτεροι εἶητε τοῖς ἐναντίοις, [f] μορμολυττόμενοι

32. Aut forte illa tunc arma ſumetis Comoedorum & Tragoedorum, & ſi eruptio vobis propoſita ſit, galeas illas imponetis hiantes ut formidabiliores ſitis hoſtibus, quos ſic larvati perterreatis: altosque illos in-

---

a Λέγειν] Non habent λέγειν *Fl.* & W. Habent cett. *b* Ὑμῖν] Sic emendavi ex *Fl. Fr. S.* M. Ἡμῖν *J. P. H. Ald. B*1. male. *c* Ὑμᾶς] Recte *Fl. Fr. Ald. H. P. B*1. *S.* & M. Ἡμᾶς *J.* *d* Βαθέσι] Ἂν βαθέσι *Fl.* praemisso ἂν etiam retento. *e* Ὑποδείξετε] Sic dedit *Solan.* ex W. Ὑποδείξητε Edd. priores. *f* Μορμολυττόμενοι] Μορμολυττούμενοι W.

36. Ἔστι — ἐπόταν] Ita W. & *Fl.* Reliquae Edd. interponunt λέγειν. *M. du S.*

37. Λέγειν] Commodius aberit. Sed quia longe plures ſunt qui id habent, quam qui omittunt, ideo & hic adeſſe paſſus ſum. *J. F. R.*

48. Περιπλέξητε] Conf. ſupra c. 1. *M. du S.*

59. Ὑποδείξετε] W. recte. In Impreſſ. ὑποδείξητε. *M. du S.*

61. Τὰς παναπλίας] Proprie eſſe *gravem armaturam*, pluribus probat Cl. *L. Bos* in ep. ad *Epheſ.* VI. 13. ubi Ἀναλάβετε τὴν παναπλίαν τοῦ Θεοῦ habemus. Indicavi monente Cl. *Hemſterhuſio.* De adparatu autem il-

Induetis calceos nimirum, leves enim, si ita opus sit, fugientibus, &, si ipsi persequamini, effugere ea hostes non poterunt, magnos ita gradus illorum ope vobis facientibus. Verum enim vero vide, ne illa, quae ita lepida vobis videntur, nugae sint & ludus temere *susceptus*, & occupatio otiosorum, ac remittere animum volentium adolescentulorum. Si vero volueritis liberi omnino ac beati esse, aliis vobis gymnasiis opus erit, & exercitatione vera quae fit sub armis: ac certamen non inter vos cum ludo, sed contra inimicos vobis instituetur, inter pericula virtutem meditantibus. Itaque relicto pulvere atque oleo, sagittare illos docete & jaculari, nec date levia illis jacula, quae ventis ferantur; sed esto lancea longa, quae cum sibilo contorta feratur, & lapis manum implens, & securis, & in sinistra scutum, & thorax & galea.

33. Ut vero nunc habetis, Deorum cujusdam benevolentia servari mihi videmini, qui nondum ab ingruentibus paucis levis

ροι αὐτὲς, ϗ ὑποδήσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα δηλαδὴ· Φεύγουσί τε γὼ, ἦν δέῃ, κῆφα, ϗ ἦν διώκῃε, ἄφυκλα τοῖς πολεμίοις ἔσαι, ὑμᾶς ὕτω μεγάλα βήματα ποιούντων ἐπ' αὐτές. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦτα μὲ ὑμῖν τὰ κομψὰ λῆρος ᾖ, ϗ παιδιὰ ἄλλως, ϗ ἀσχολίαι ἔργῳσι καὶ ῥαθυμεῖν ἐθέλουσι τοῖς νεανίσκοις. εἰ δὲ βέλεσθε πάντως ἐλεύθεροι ϗ εὐδαίμονες εἶναι, ἄλλων ὑμῖν γυμνασίων δέησε, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς ἢ ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ ἡ ἄμιλλα ἡ πρὸς ἀλλήλους μὴ παιδιᾶς, ἀλλὰ πρὸς τὺς δυσμενεῖς ἔσαι, μὴ κινδύνων μελετῶσι τ' ἀρετή. ὅτε [g] ἀφέντας τ' κόνιν ϗ τὸ ἔλαιον, [h] διδάσκετε αὐτὺς τοξεύειν ϗ ἀκοντίζειν, μὴ κῆφα [i] διδόντες τὰ ἀκοντία, ϗ οἷα ἀφφέρεσθ πρὸς τ' ἄνεμον, ἀλλ' ἔγω λόγχη βαρεῖα, μὴ συρισμῷ ἐλιτομένη, καὶ λίθος χειροπληθὴς, ϗ σάγαρις, καὶ γέρρον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, ϗ θώραξ, ϗ κράνος.

Ὡς δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν τινος εὐμενείᾳ σώζεσθαί μοι δοκεῖτε, οἳ μηδέπω ἀπολώλατε ὑπὸ τινῶν ὀλίγων φιλῶν ὑπιπεσόντων.

g Ἀφέντας] Et sic *Fl.* cum cett. & M. Posset & ἀφέντες conjici. h Διδάσκετε] Δίδασκε M. Δίδασκετε accentu in prima collocato *Fl.* i Διδόντες] Διδοὺς M. Nihil a vulgato abit *Fl.*

84. Καὶ σάγαρις ἓ γέρρον] Γέρρον τὸ ῥάγανον σκέπασμα ἐκ ξερᾶς βύρσης, ᾧ ἀντὶ ἀσπίδος ἐχρῶντο Σκύθαι ϗ τοῖς πολέμοις (1) ἐσκεπασμένοι. Φάσται δὲ ἓ ἐπὶ ἄλλων σημαινομένων παρὰ τοῖς παλαιοῖς. παρ' Ἐπιχάρμῳ (2) μὲν γὰρ γεφαναξία ἓ εἶρται ἐπὶ τ' (3) αἰδῶος. Ἀλκμὰν δὲ ἐπὶ τ' οἰκείων τίθησι τὴν λέξιν. Δημοσθένης δὲ ἐπὶ τ' (4) σκηνῶν, ϗ τ' σκεμμάτων, (5) οἷον ἓ τὰ γέρρια ἐκπίμπρασιν. ϗ παρ' Αἰγυπτίοις δὲ (6) τὸ κατὰ τὸ Πηλούσιον καλούμενον, ἀφ' τούτο ὀνομάσθη, ἐπεὶ σκηνώματα ἐστὶν (7) ϗ οἷς παραφυλάττοντες τὰς εἰσόδους ἀφιδρύουσι. ϗ Ἀριστοφάνης ὡς ἐπὶ φυλακῆς τινος ἓ μοχλοῦ, τροπικῶς παρειλαβὼς (8) τὴν λέξιν. *V.*

(1) Ἐσκεπασμένοι] Σκεπα μι. V. Σκεπασμένοι M.

(2) Μὲν γὰρ γεφαναξία] In editis erat μὲν γεφ ξία γὰρ εἶρται. Cod. *Abb.* vero γεφαναξία, καὶ εἶρται. In V. γεφ —— γὰρ εἶρται. In M. γὰρ γεφαναξία.

(3) Αἰδῶος] In V. —δῶον. Sed in margine recens manus αἰδῶον adscripsit.

(4) Σκηνῶν] C. *Abb.* σκηνωμάτων, & M. in fine Scholii [Tu item lege *Suidam.*]

(5) Οἷον] Non aderat in Edd. Inseruit *Solan.* Ac vix dubito quin ex collatione Codicis, alioqui audaciuscule factum foret. *J. F. R.*

(6) Τὸ] Τὰ Edita. Mutavit *M. du S.*

(7) Ἐν οἷς] Ἐν ὧ. V.

(8) Hujus quidem loci sensum suppeditabunt *Harpocration*, **Etymologicum Magnum** & Phavorinus in voce Γέρρον, similia enim habent, sed quia Scholiastae nostri verba non parum ab eorum verbis differunt, ejus lacunae ex iis suppleri non possunt. Vide & Festum in voce *Gerra*, ejusque Interpretes *Scaligerum* & *Dacerium*. Caeterum quod hic habetur de origine nominis Gerrhorum Aegyptiacorum, nescio an alibi legantur; nam *Strabo* quidem Gerrhorum meminit, Lib. XVI. p. 523. sed nihil hac de re habet. *J. Cler.*

Τὴν λέξιν] M. addit: τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐν τ' ἐξῆ | Φερημένας, γέρρους ἀποσυμῦσται.

illo theatrali conf. si lubet, *Tox.* c. 9. *J. F. R.*

79. Ἀφέντας] Forsan ἀφέντες. *F. G.* Idem & mihi venerat in mentem, & ad marg. notaram, ante inspectam *Gujetii* conjecturam. Nihil tamen muto, quia ad αὐτὺς referri potest. Nominativus vero concinnior foret. *J. F. R.*

των. ἰδὲ γέ τοι ἦν σπασάμενος τὸ μικρὸν τοῦτο [a] ξιφίδιον τὸ παρὰ τὴν ζώνην, μόνος [b] ἐπεισπέσω τοῖς νέοις ὑμῶν ἅπασιν, αὐτοβοεὶ ἂν ἕλοιμι τὸ γυμνάσιον, φυγόντων [c] ἐκείνων, καὶ οὐδενὸς ἀντιβλέπειν τῷ σιδήρῳ τολμῶντος· ἀλλὰ περὶ τοὺς ἀνδριάντας ἂν περιστάμενοι, καὶ περὶ τοὺς κίονας καλα-κρυπτόμενοι, γέλωτα ἄν μοι παρέχοιεν, δακρύοντες οἱ πολλοὶ, καὶ τρέμοντες. καὶ τότ' ἂν ἴδοις οὐκ ἔτι ἐρυθριῶντας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἷοι νῦν εἰσὶν, ἀλλὰ ὠχροὶ ἅπαντες αὐτίκα γένοιντ' ἄν, ὑπὸ τοῦ δέους μεταβαφέντες. εἴτως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη [d] διατέθεικε βαθεῖα οὖσα, ὡς μὴ ἂν ῥᾳδίως ἀναχέαι λόφον ἕνα χράνους πολεμίου ἰδόντας.

ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαρσι, Θρᾳκῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπου ἐφ' ἡμᾶς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μὴ Ἱππολύτης ἐλάσασαι εἰς τὴν πόλιν, οὐδὲ ἄλλοι ὅσοι ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράθησαν. ἡμεῖς γὰρ, ὦ μακάριε, οὐκ [e] ἐπειδὴ τάχιστα γυμνὰ τὰ σώματα ἐκπονοῦμεν τῶν νέων, διὰ τοῦτο καὶ ἄνοπλα ἐξάγομεν εἰς τοὺς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὰν καθ' αὑτοὺς ἄριστοι γένωνται, ἀσκοῦνται τὸ μὴ τοῦτο ξὺν τοῖς ὅπλοις, καὶ [f] πολὺ ἄμεινον χρήσαιντ' ἂν αὐτοῖς, ὅταν δέωνται. ΑΝΑΧ. Καὶ ποῦ τοῦτο ὑμῖν ἐστὶ τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις; ἐγὼ γὰρ εἶδον ἐγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον οὐδέν, ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθών. ΣΟΛ. Ἀλλὰ ἴδοις ἂν, ὦ Ἀνάχαρσι, πλέον ἡμῖν συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα

armaturae militibus perieritis. Certe si tricto isto parvo ad Zonam gladiolo solus irruam in juvenes illos vestros omnes, ipso primo clamore capiam Gymnasium, fugientibus illis, & nemine contra intueri ferrum ausо, sed circumstantes statuas, & occultati circa columnas, risum mihi lacrimis plerique suis ac trepidatione praebeant. Ac tunc videas illos non, ut nunc, rubentes corporibus, sed pallidi statim fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos statum longinqua pax adduxit, ut non facile cristam unam hostilis galeae videre sustineatis.

34. SOL. Non dicebant ista, Anacharsi, Thracum illi, quotquot cum Eumolpo expeditionem contra nos susceperunt, neque illae vestrae mulieres, quae Hippolyta duce urbem nostram invasere, neque alii, quicumque periculum nostri fecerunt in armis. Nos vero, beate, non quoniam nuda sic juvenum corpora labore subigimus, propterea etiam inermia educimus ad pericula: sed ubi pro se sunt optimi, postea exercentur cum armis; quibus sic affecti multo jam utantur melius. ANACH. Et ubi est illud vobis armatorum gymnasium? Ego certe tale nihil in urbe vidi, quam undique totam lustraverim. SOL. Sed videre poteris, Anacharsi, si diutius apud nos

a Ξιφίδιον] Ξιφιδιον W. b Ἐπεισπέσω] Nihil mut. *Fl.* c Ἐκείνων Punctum post οὐκ— habet *Fl.* & spatium vacuum quod vel novem literas caperet; nihil tamen omisit. d Διατέθεικε] Μιατέθεικε *Fl.* quod & adpictum orae *AIW.* Vulgatum est in M. e Ἐπειδήπερ] Ἐπεὶπερ *Fl.* & W. f Πολὺ] Πολλοῦ male *Fl.* & marg. *AIW.*

21. Ἐπιπλέον] Servavi scripturam Edd. Alias & ἐπὶ πλέον scribitur. Conf. ἐπιμήκιστον c. 26. pr. *J.F.R.*

26. Παριζῶσι] Ita W. & *Fl.* In Impress. περιζ—. *M. du S.*

27. Ὅσις ἐν ἄστει σιδηροφορεῖν] Simile jus Romanorum, vetitum enim prodire cum telo. *Cic.* parad. 4. Sic jure civili l. 14. ff. *de re milit.* Novell. 85. legend. *Synes.* Epistol. 107. *J.B.*

28. Μηδὲν δέον] Sic absolute positum habuimus crebro; adeoque frustra sollicitatum fuit ab *Solano* in T. I. Ita Noster *Jov. Conf.* c. 11. οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἱμαρμένῃ θύειν. Et *Lapith.* c. 8. pr. *Ep. Saturn.* 9. Et non raro alibi. *Alciphr.* I. Ep. 26. pr. Item III. p. 314. ac p. 442. f. *Herodian.* 2. c. 8. f. &c. *J.F.R.*

32. Πόλεμοι] Imo πολέμιοι, nam de *bellis* quid opus fuit memorare, multa fuisse Scythis? Vide tamen

Tol.

nos moreris, & arma unicuique noſtrum multa, quibus utimur, quoties opus eſt, & criſtas, & phaleras, & equos, & equites quartam fere partem civium. Verum arma geſtare ſemper, & cinctum eſſe acinace, ſuperfluum in pace putamus: ac poena ſancita eſt, ſi quis in urbe cum ferro ſit, ubi opus non eſt, aut arma in publicum efferat. Vobis vero ignoſcendum, quod in armis ſemper vivitis. Quum enim habitetis ſine munimentis, expoſiti eſtis inſidiis; & bella vobis bene multa; obſcurumque, quando aliquis *ſubito* adſtans detractum de plauſtro dormientem interficiat. Etiam mutua inter vos diffidentia, & quod ſuo quisque arbitrio, non lege quadam in communione civili vivitis, neceſſarium ſemper ferrum faciunt, ut prope ſit quo defendatis, ſi quis vim inferat.

35. ANACH. Tum vobis, Solon, ferrum quidem ſine neceſſitate geſtare ſuperfluum videtur, & armis parcendum, ne ſi in manibus ſint, perdantur; ſed repoſita cuſtoditis, ut, cum opus fuerit, utamini: corpora autem juvenum, nullo urgente incommodo, labore ſubigitis, feriendo & exhauriendo ſudoribus, non reponentes ad neceſſitatem illorum robora, ſed temere in luto atque pulvere effundentes. SOL. Videris, Anacharſi, tale quid cogitare de viribus, quaſi vino, aut aquae, aut alii liquorum eae ſint ſimiles: metuis ergo, ne velut ex fictili vaſe furtim inter labores ex-

ἑκάστῳ μάλα πολλὰ, οἷς χρώμεθα ὁπόταν ἀναγκαῖον ᾖ, καὶ λόφος καὶ φάλαρα, καὶ ἵππος, καὶ ἱππέας σχεδὸν τὸ τέταρτον τῆ πολιτῶν. τὸ μὴν ὁπλοφορεῖν ἀεί, καὶ ἀκινάκην [g] περιζῶσθαι, περιττὸν ἐν εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόστιμόν γ' ἔστιν, ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφοροίη [h] μηδὲν δέον, ἢ ὅπλα ἐξενέγκοι εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοὶ, ἐν ὅπλοις ἀεὶ βιῶντες. τότε γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥᾴδιον ἐς ἐπιβουλήν· καὶ οἱ [i] πόλεμοι μάλα πολλοὶ, καὶ ἄδηλον ὁπότε τις ἐπιστὰς, κοιμώμενον καλασπάσας ἀπὸ τῆ ἁμάξης, φονεύσειεν. ἥ τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία [k] αὐθαιρέτως, καὶ μὴ ἐν νόμῳ [l] ξυμπολιτεύεσθαι, ἀναγκαῖον ἀεὶ τὸ σίδηρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνοῦντα εἴ τις βιάζοιτο.

ANAX. Εἶτα, ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν μὲν ἀδενὸς ἀναγκαίου ἕνεκα περιττὸν ἡμῖν δοκεῖ, καὶ τὰ ὅπλων [m] φείδεσθε, ὡς μὴ ἀφ' χειρὸς ὄντα φθείροιτο· ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκείμενα, ὡς χρησόμενοι τότε, ἧ χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώματα τῆ νέων, ἀδενὸς δεινοῦ ἐπείγοντος, καταπονεῖτε παίοντες, καὶ ὑπὸ τῆ ἱδρώτων καταναλίσκοντες, ἐν ταμιευόμενοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τὰς ἀλκὰς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκῆ ἐν τῷ πηλῷ καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες. ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιόν δέ τι δυνάμεως περὶ ἐννοεῖν, ὡς οἴνῳ ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῆ ὑγρῶν ὁμοίαν αὐτὴν εἶναι· δέδιας ἂν μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κεραμεῦ

[g] Περιζῶσθαι] Receptum ex *Fl.* & W. Περιεζῶσθαι Edd. hac priores. [h] Ἐξενέγκοι] Ἐξενίγκη minus bene M. [i] Πόλεμοι] Nihil mutant Edd. & M. [k] Αὐθαιρέτως] Rectius abeſt in W. & *Fl.* [l] Ξυμπολιτεύεσθαι] Ξυμπολιτευμένων W. & marg. *Al.* [m] Φείδεσθε] Sic emendat *Solan.* & *Geſn.* Φείδεσθαι Edd. & M.

26. Ἀκινάκλω] Ἀκινάκης, ἡ ῥομφαία ἣ σπάθη παρὰ τοῖς Σκύθαις. *V.*

Τοξ. c. 36. ubi de iisdem dicitur συνεχῶς οἱ πόλεμοι. *M. du S.*

35. Αὐθαιρέτως] Non agnoſcunt W. & Ed. *Fl.* Quin & Cod. W. ξυμπολιτευομένων habet. *M. du S.*

Αὐθαιρέτως] Ante hoc verbum deeſſe aliquid videtur, minimum particulae καὶ τὸ vel τό, τε. Et ſic interpretatus ſum: nec aliter ſuperiores. *J. M. G.*

41. Φείδεσθε] In M. & impreſſis φείδεσθαι, quod mutavimus. Ratio mutationis in propatulo eſt. *M. du S.*

46. Ταμιευόμενοι — τὰς ἀλκὰς] Eodem modo utitur *Diod. Sic.* IV. c. 12. Ad quem Cl. *Weſſel.* No. 17. pluribus docet, uſurpari de militibus non omnes vires primo impetu effundentibus, ſed *diſpenſantibus.* *J. F. R.*

μεῦ λάθη ἀφαῤῥυεῖσα ἐν τοῖς πόνοις; κἄτα ἡμῖν κενὸν καὶ ξηρὸν οἴχηται τὸ σῶμα καταλιποῦσα, ὑπὸ μηδενὸς ἔνδοθεν ἀναπληρούμενον. τὸ δὲ οὐχ οὕτω ἔχει σοί· ἀλλ' ὅσῳ τις ἂν αὐτῷ ἐξαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσῷδε μᾶλλον ἐπιῤῥεῖ, κατὰ [a] τὸν Ὕδρας μῦθον, εἴ τινα ἤκουσας, ὡς ἀντὶ μιᾶς κεφαλῆς τμηθείσης, [b] δύ' ἀεὶ ἄλλαι ἀνεφύοντο. ἢν δὲ ἀγύμναστον ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄπονον ἦ, μηδὲ ἀφορκὴν τὴν ὕλην ἔχῃ ὑποβεβλημένην, τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλάπτοιτο ἄν, καὶ καταμαραίνοιτο, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου [c] γίνεται. ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ φυσήματι, τὸ μὲν πῦρ ἀνακαύσειας ἄν, καὶ μεῖζον [d] ποιήσειας ἐν βραχεῖ, ῥᾳδιήγων τῷ πνεύματι· καὶ τὸ τοῦ λύχνου φῶς ἀποσβέσειας, οὐκ ἔχον ἀποχρῶσαν τῆς ὕλης τὴν χορηγίαν, ὡς ἀφορκὴν εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνέον. ἐπὶ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἶμαι τῆς ῥίζης ἀνεφύετο.

ANAX. Ταυτὶ γάρ, ὦ Σόλων, ἐπάνω συνίημι. λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὲ εἴρηκας, ἀκριβοῦς τινος φροντίδος, καὶ ἀφανοίας ἐξῃ δεδορκυίας δεόμενα. ἐκεῖνο δέ μοι πάντως εἰπέ, τίνος ἕνεκα οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι [e] τοῖς Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπότε πολλοί, ὡς φῂς, συνίασιν ὀψόμενοι τοὺς νέους ἀγωνισομένους; ἐνταῦθα γὰρ ἂν μάλιστα ἐπιδεικνύοιντο τὰ ἐπιτηδεύματα, καὶ ἐπαινοῖντο, εἴπερ τι ἄρα ἔστιν ἀγαθὸν ἐν τοῖς μαθήμασιν. ἀλλὰ τί τοῦτο; ἀποκρίνου.

fluant, ac deinde inane nobis & aridum corpus relinquentes abeant, cum nihil sit a quo intus suppleatur. At illud non ita se habet: verum quanto quis magis illas laboribus exhauriat, tanto magis adfluunt, secundum illam Hydrae fabulam, si quam audisti, ut pro uno absciſſo capite, duo semper alia succreverint. Si vero ab initio non exerceantur neque contendantur, nec satis ipsis suppeditetur materiae, tum demum laedatur a laboribus & consumatur: quale quid in igne & lucerna solet fieri. Eodem enim flatu vel accendas ignem, & majorem brevi tempore facias, quippe quem spiritu quasi acuas; vel exstinguas flammam lucernae, si non satis materiae illi suppeditetur, ut durare adversus vim flatus possit: nec enim *flamma ejusmodi* satis firma de radice existit.

36. ANACH. Ista enimvero, Solon, non plane intelligo. Subtiliora enim, quam pro meo captu dixisti, accurata quadam cogitatione & mente acutum cernente indigentia. Illud vero mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympicis certaminibus, & in Isthmo, & Pythone, & reliquis, cum multi, ut ais, conveniunt visuri juve-

a Τῆς Ὕδρας] Περὶ τὴν Ὕδρας W. b Δύ'] Nil mut. Fl. nec M. c Γίνεται] Γίγνεται M. d Ποιήσειας ἐν βραχεῖ] Ἐν βραχεῖ ποιήσειας M. e Τοῖς] Τῷ M.

64. Τῷ λύχνου] De hoc habes apud Theophrastum ἐν τῷ περὶ πυρός. G.

56. Ὅσῳ τις] Sequens μᾶλλον etiam hic tacite repetendum. Vid. quae de hac ellipsi noto ad *Gall.* c. 18. *J.F.R.*

58. Τῆς Ὕδρας μῦθον] Est ubi multum interſit, addasne in hac phrasi περὶ, an omittas. Nam *Fabula Aesopi* erit, quam ille finxit, scripsit. *Fabula de Aesopo* autem, ea e. c. quam Phaedrus reliquit inscriptam: *Aesopus ludens*. Sed *fabula vulpis*, *hydrae* &c. idem quod *de vulpe*, *de hydra*; quia nullum ibi ab ambiguitate periculum, ideoque nihil mutavi; at si plures Codd. haberent, τὸ περὶ reciperem. Ceterum illud plerumque addi, ubi sensus perspicuitas id postulat, putidum foret exemplis docere. Vid. tamen *de Salt.* c. 46. τὸν περὶ Ὀρέστου δρόμον. Sed & negligitur vel cum nominibus personarum, non *a* sed *de* quibus fabula est compolita, ap. *Long. Past.* I. haud longe a fin. ἠρξατο τὸν μῦθον τοῦ Δάφνιδος. Et L. III. p. 88. (Ed. *Moll.*) ἤρξατο αὐτῆς μυθολογεῖν τὸν μῦθον τὸν Ἡχοῦς. Unum habet *Steph.* ex Apoll. Rhod. μῦθος Αἰθαλίδης, vertitque: *quae vulgo de Aethalide dicuntur*. Sed & sic *Aristot.* de Poët. c. 14. Οἰδίποδος μῦθον fabulam s. tragoediam *de Oedipode* (etsi male τὸν μῦθον habet Edit. Lacmarii) Quare vulgatum minime moveo, etsi vellem auctores hanc differentiam adcuratius observarent. *J.F.R.*

64. Ἐπὶ πυρὸς ἢ λύχνου] Quia video tetrum errorem ex *Salmuriensi* editione in hanc propagari, putavi monendum male in Latinis legi, *ut in igne & ligno ussa*

venes certantes, interdum in armis institutis pugnam, sed nudos in medium producitis, calcibusque petendos & feriendos ostenditis, victoribusque mala datis atque oleam? Dignum enim scitu est, cur hoc faciatis. SOL. Putamus enim, Anacharsi, majorem ita exercitationum amorem in illis oriturum, si eos, qui primas in his tulerint, ita honorari videant, & in mediis Graecis celebrari praeconio. Ac propterea, ut qui apud hos exuendi sint, & bono habitu esse studeant, ne pudeat ipsos nudari, & dignissimum se reddit unusquisque victoria. Praemia vero, ut ante dicebam, non parva; laus a spectatoribus, & quod maxime fit insignis, & digito monstratur, tanquam aequalium suorum praestantissimus. Proinde multi spectatorum, quibus tempestiva adhuc propter aetatem exercitatio, discedunt non mediocri ab hisce virtutis ac laborum amore inflammati. Nam si quis, Anacharsi, bonae famae amorem e vita expulerit, quid jam boni nobis contingat? aut quis splendidum quiddam cupiat perficere? Jam vero ex his quoque conjiciendum tibi praebeant, quales sint in bellis pro

80 ους, οὐδὲ πολὺ ἐν ὅπλοις [f] ποιεῖσθε τὴν ἅμιλλαν, ἀλλὰ γυμνοὺς ἐς τὸ μέσον προαγαγόντες, λακτιζομένους καὶ παιομένους ἐπιδείκνυσθε, καὶ νικήσασι μῆλα καὶ κότινον δίδοτε; ἄξιον δὲ εἰδέναι τοῦτό γε, ἕ τινος ἕνεκα 85 [g] τοῦτο ποιεῖτε. ΣΟΛ. Ἡγούμεθα γάρ, ὦ Ἀνάχαρσι, τὴν ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν οὕτως ἂν πολλὴ [h] ἐγγένοιτο αὐτοῖς, εἰ τοὺς ἀριστεύοντας ἐν τούτοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀνακηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησι, καὶ 90 [i] διὰ τοῦτο ὡς ἐς [k] τοσούτους ἀποδυσόμενοι, εὐεξίας τε ἐπιμελοῦνται, ὡς μὴ αἰσχύνοιντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιονικότατον ἕκαστον αὐτὸν [l] ἀπεργάζονται. καὶ τὰ ἆθλα, ὥσπερ ἔμπροσθεν εἶπον, οὐ μικρὰ, ὁ ἔπαινος ὁ παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ ἐπισημότατον γενέσθαι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ, ἄριστον εἶναι τῶν καθ' [m] ἑαυτὸν δοκοῦντα. τοιγάρτοι πολλοὶ τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἔτι [n] ἡ ἄσκησις, ἀπίασιν οὐ μετρίως ἐκ τοῦ τοιούτων ἔρωτος καὶ πόνων ἐραθέντες· ὡς εἴ γέ τις, ὦ Ἀνάχαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας ἔρωτα ἐκβάλοι ἐκ τοῦ βίου, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἄν τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσειε; νῦν δὲ καὶ ἀπὸ τούτων εἰκάζειν παρέχοιεν ἄν σοι, ὁποῖοι ἐν πολέμοις ὑπὲρ πα-

f Ποιεῖσθε] Ποιεῖσθαι W. male. *g* Τοῦτο] Οὕτω M. *h* Ἐγγένοιτο] Γένοιτο *Fl.* Vulgatum probat M. *i* Διὰ τοῦτο] Διατοῦτο *J.* *k* Τοσούτους] Hoc praetuli ex *Fl.* & W. Τούτους Edd. vulgo. *l* Ἀπεργάζονται] Sic Edd. & M. *m* Ἑαυτὸν] Αὐτὸν W. *n* Ἡ] Abest ab M.

usu venit; quem si modo attendat, quilibet facile corrigat. Paulo post non sufficit versio eorum *ὁ γὰρ ἐκ' ἰσχυρᾶς οἶμαι τῆ ῥίζης ἀνεφύετο*, ubi Latina habent: *neque enim ab altius acta radice productum fuerat.* Neque enim in ellychnio id procedit, quod potest esse longissimum, ut altissime demittatur, nec tamen erit *ἰσχυρὸν*, h. e. densum, robustum, ut tantam ex se praebeat flammae materiam, ut flatus non extinguat: *ῥίζα* autem *τῆ φωτὸς τῆ λύχνε* est principium ipsius ellychnii. Aliena est hic consideratio radicis in arbore & frutice. *J.G.*

87. Ἐγ[ενέσθαι] Futurum postulat sententia. W. γενέσθαι. *M. du S.*

Ἐγ[ενέσθαι] Futurum *Solanus* malit; nec ego repugno. Nihil tamen mutassim, quia infinitivi aoristos crebro pro futuris positos invenias: exempla complu-

ria dedit *Anonym.* ad *Xenoph.* Ephes. in *Miscell. Observ.* an. 1734. vol. IV. p. 286. *J. F. R.*

90. Τοσούτους] W. & *Fl.* In reliquis τούτους. *M. du S.*

Ibid. Ἐς τοσούτους ἀποδυσόμενοι] Supra *Herodot.* c. ult. *ἐπ' ἑωυτοῦ — ἀποδυσάμενος ἴδηται*, paullo aliter quam hic. Ἐς autem non modo hic pro ἐν, quocum frequenter permutatur, ut ad *Asin.* c. 1. notavimus; sed quia intelligitur in conspectum eos prodituros. Τοσούτους vero *Solano* dedimus, quia efficacius, si dicas, *in tot* ac *tantorum* hominum conspectum nudum prodire. Cl. *Gesneri* versionem tamen servavi, quia ad vulgatam composita nihil incommodi habet. *J. F. R.*

93. Ἀπεργάζονται] Ego scribendum putaram *ἀπεργάσεται*, sed nihil mutato opus est. *M. du S.*

96. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ] Conf. supra T. I. *Harmon.* c. 1. med. *J. F. R.*

πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ἱερῶν γένοιντ' ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοτίνῳ περὶ καὶ μήλων γυμνοὶ τοσαύτην προθυμίαν ἐς τὸ νικᾶν εἰσφερόμενοι.

patria, & liberis, & uxoribus, & ſacris, armati, qui pro olea & malis, nudi tantam vincendi cupiditatem adferant.

Καίτοι τί ἂν πάθοις, εἰ θεάσαιο καὶ ὀρτύγων καὶ ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας παρ' ἡμῖν, καὶ σπουδὴν ὅτι τούτοις οὐ μικράν; ἢ γελάσῃ δηλονότι, καὶ μάλιστα ἢν μάθῃς ὡς ἐπὶ νόμῳ αὐτὸ δρῶμεν, καὶ προστέταχται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρεῖναι, καὶ ὁρᾶν τὰ ὄρνεα μαχομένους μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως; ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο γελοῖον. ἐπιπολάζει γάρ τις ἡμῶν ταῖς ψυχαῖς ὁρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγεννέστεροι καὶ ἀτολμότεροι φαίνοιντο τῶν ἀλεκτρυόνων, μηδὲ προαπαγορεύοιεν ἐπὶ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τῳ ἄλλῳ δυσχερεῖ. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις πειρᾶσθαι αὐτῶν, καὶ ὁρᾶν τιλρωσκομένους, ἄπαγε, θηριώδες γ', καὶ δεινῶς σκαιὸν, καὶ προσέτι γε ἀλυσιτελὲς ἀποσφάττειν τοὺς ἀρίστους, καὶ οἷς ἄν τις ἄμεινον χρήσαιτο ἐπὶ τοὺς δυσμενεῖς.

37. Verum quid diceres, ſi coturnicum & Gallorum apud nos pugnas videres, & ſtudium ea in re non parvum? Ridebis nimirum: praeſertim ſi audias lege nos iſtuc facere, & imperatum eſſe adultis omnibus adeſſe, & videre aves ad ultimam usque animi defectionem pugnantes. Sed neque hoc ridiculum. Subit enim ſenſim aliquis in animos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur & minus audaces gallis, nec prius *quam illi* deficiant a vulneribus, aut laboribus, aut difficultate quacumque alia. In armis autem tentari illos, & videri vulnerari, apage. Beluinum enim, & plane ſiniſtrum, atque inſuper inutile, interficere optimos, quibus melius aliquis utatur adverſus inimicos.

Ἐπεὶ δὲ φῄς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα ἐπελεύσεσθαι, μέμνησο ἤν ποτε καὶ ἐς Λακεδαίμονα ἔλθῃς, μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐκείνων, μηδὲ οἰήσεσθαι μάτην πονεῖν αὐτοὺς, ὁπόταν ἢ σφαίρας περὶ ἐν

38. Cum autem dicas, Anacharſi, te reliquam etiam Graeciam peragraturum, memento, ubi Lacedaemonem veneris, ne derideas illos, neque putes, fruſtra illos laborare, cum aut de pila in theatro *certan-*

a Μηδὲ] Μὴ δὲ *J. Ald.* fere perpetuo. Σπ poſt δὲ inſerit marg. *A1.* Sed dubie anne voluerit δὴ. *b* Προαπαγορεύοιεν] Sic M. & Edd. excepta *Fl.* quae προαπαγορεύσοιεν. Ἀπαγορεύοιεν Mſ. Gr. *c* Καμάτων] Καμάτῳ M. *d* Αὐτῶν] Αὐτοὺς *Pell.*

11. Τί ἂν πάθοις] Etſi ſupra non ſemel habuimus pro, *quid facerem?* vid. ad I. *Ver. Hiſt.* c. 4. No. 57. Adde *Liban.* Epiſt. 730. f. *μὴ σύ τι πάθῃς ἀδέλτερον, ne quid committas illiberalius.* (licet numerus epiſtolar. male inſcriptus a *Wolfio*; epiſt. enim 731. aut omiſſa, aut numeri ab operis male continuati) Tamen hic melius erit, *quomodo adfectus fueris*, i.e. *nonne mirareris?* Sed quia ſequitur, γελάσῃ δηλονότι, eo reſpectu etiam *quid faceres* aliquo modo locum quidem haberet, minus tamen commodum fuerit. Interim liberior verſio *quid diceres*, ad ſenſum adcommoda non diſplicet. *J.F.R.*

Ibid. Ὀρτύγων] Certaminis *gallorum* meminit *Potterus*, laudatque *Ælian.* Var. H. II. 28. a Miltiade poſt Marathoniam pugnam inſtitutum docentem. Videntur autem Tanagraei galli caeteris antecelluiſſe; Ἀλ. c. 4. adde *Xenoph.* Συμπ. p. 514. l. 40. Ed. *Steph.* De *coturnicum certamine* nihil habet vir doctiſſimus; quo magis obſervari meretur. Meminit paſſim *Arrianus* ad Epictet. *M. du S.*

12. Ἀλεκτρυόνων] *Plinius* ſcribit Pergamis omnibus annis ſpectaculum gallorum gallinaceorum certantium ſolenniter ac publicitus edi ſolitum, ceu gladiatorum. Id & Athenis factitari coeptum eſt, *Aeliano* referente, a Themiſtocle ſuperatis Perſis. *G.C.*

Ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας] De his omnia *Sam. Petitus* ad LL. Att. I, 40. ſ. p. 84. Si veram eorum certaminum originem docet *Aelianus* V. H. 2, 28. ubi refert ad Themiſtoclem, non cavit ſibi ab inſigni anachroniſmo aliquot aetatum vafer alioqui Lucianus, ut ſcilicet neque

tantes impetu facto, alteri alteros caedunt: aut ingressi in locum aqua circumdatum, divisique in *suam quisque* Phalangem, hostiliter, nudi & ipsi, se mutuo invadunt, donec circumscripto *illo loco* alterum agmen alteri ejiciant, *nempe* Lycurgi factionem Herculani, aut contra, detrudentes in aquam; hoc enim facto pax caeterum, neque quisquam alterum percusserit: maxime vero si videas, cum flagris caeduntur ad altare, & sanguine fluunt; patres vero aut matres adstantes adeo indigne, quae aguntur, non ferunt, ut etiam minentur, si non durent ad plagas, atque illis supplicent, ut quam longissime ferant molestiam, & mala tolerent. Multi ergo huic certamini immortui sunt, cum nollent se victos fateri, dum vita supereresset, in oculis suorum, neque cedere corpore: quorum etiam statuas videbis honorari publice, a Spartanorum republica positas. Etiam ista proinde cum videbis, noli putare illos furere, neque dicito, illos nulla idonea caussa aerumnas sustinere, neque tyranno cogente, neque hostibus illam necessitatem imponenti-

τῷ θεάτρῳ συμπεσόντες, [e] παίωσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χωρίον ἐσελθόντες, ὕδατι περιγεγραμμένον, ἐς φάλαγγα ἁρπάντες, τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζωνται, γυμνοὶ καὶ αὐτοὶ, ἄχρις ἂν ἐκβάλωσι τῷ περιγράμματι τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τὸν Λυκοῦργον οἱ καθ' Ἡρακλέα, ἢ ἔμπαλιν, συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ (τὸ γὰρ ἀπὸ τούτου εἰρήνη λοιπὸν) καὶ οὐδεὶς ἂν ἔτι παίσειε. μάλιστα δὲ ἦν ὁρᾶς μαστιγουμένους αὐτοὺς ὑπὸ τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι ῥεομένους, πατέρας δὲ καὶ μητέρας [f] παρεστώσας, οὐχ ὅπως ἀνιωμένας ὑπὸ τοῖς γιγνομένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, [g] ἢν μὴ ἀντέχοιεν πρὸς τὰς πληγὰς, καὶ ἱκετευούσας ἐπιμήκιστον ἁρπεκέσαι πρὸς τὸν πόνον, καὶ ἐγκαρτερῆσαι τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γοῦν καὶ ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τοῖς οἰκείων, μηδὲ εἶξαι τοῖς [h] σώμασιν· ὧν καὶ τοὺς ἀνδριάντας ὄψει τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς Σπάρτης [i] ἀναστάντας. ὅταν τοίνυν ὁρᾶς κἀκεῖνα, μήτε μαίνεσθαι ὑπολάβῃς αὐτοὺς, μήτε εἴπῃς, [k] ὡς ἀδημίας ἕνεκα αἰτίας ἀναγκαίας ταλαιπωροῦσι, μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε [l] πολεμίων ἁρπαθέντων. εἴποι γὰρ ἄν

[e] Παίωσιν] Παίουσιν W. [f] Παρεστώσας] Παρεστῶτας W. male. [g] Ἢν] Εἰ M. [h] Σώμασιν] Σῶμασιν male *J.* [i] Ἀναστάντας] Sic M. *J. V2.* Ἀναταθέντας L. Ἀνατεθέντας Edd. cett. [k] Ὡς] Omittit *Fl.* & M. [l] Πολεμίων ἁρπαθέντων] Π—ων δ—ις *Pell.*

que in illo, quod paullo post σύγχρονον Soloni facere videtur Lycurgum, ducentis forte annis majorem. *J.M.G.*

21. Μηδὲ προαπαγορεύοιεν] Recte Mss. μηδ' ἀπαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τῶν ἄλλων δυχερῶς. *Ne vulnerati aut fessi, aut alia molestia affecti deficiant:* sic non male interpres, sed male vulgati sensum μὴ δὲ προαπαγορεύοιεν. Nam quis usus est τοῦ προαπαγορεύειν, aut quid potest significare? Paullo ante ἁμπνευστέοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως. *usque ad extremam animi defectionem.* Et c. 38. μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες. *J.G.G.*

33. Σφαῖρας πέρι] *A la Boule.* *F.G.*

41. Συνωθοῦντες εἰς τὸ ὕδωρ] Glossema videtur. *F.G.*

43. Ὁρᾷς μαστ.] Inter festa Lacedaemoniorum non minima celebritas. V. *Meurs.* Gr. fer. Nostrum Δημων. c. 46. & Ἰναρ. c. 16. *M. du S.*

Ibid. Μαστιγουμένους] Ad Dianæ Orthiæ aram pueri Lacedæmonii flagellabantur, ut patet apud *Pausan.* in Lacon. *Cic.* 2. Tusc. *Plut.* in Lycurg. *Tertull.* in Apologet. *G.C.*

44. Αἵματι ῥεομένους] Frustra igitur supra sollicitatur ἱδρῶτι ῥεόμενα, in c. 25. hujus *Dial.* ubi vid. quae noto. *J.F.R.*

50. Ἀναπέθανον] Exemplum hujus rei in Ludis illustre vise apud *Paus.* Arcad. 520. Ed. *Sylb.* quem locum optime enarrat *Palmerius.* De eodem vid. etiam *Philostr.* six. p. 817. in Arrich. qui diserte habet τὸ ἀπαγορεῦον ἐπισημαίνων τῇ χειρί. p. 820. Apud *Philostratum* ἐπαφεθαν τῇ νίκῃ. l. c. *M. du S.*

55. Ἀναστάντας] M. & *Venetae* Editiones. L. ἀναταθέντας, quod proxime accedit vulgatae ἀνατεθέντας. *M. du S.*

59. Διατεθέντων] Hic ἐπιτεθέντων legisse videtur Inter-

ἄν σοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης αὐτῶν πολλὰ τὰ εὔλογα, καὶ ἃ συνιδὼν κολάζει αὐτούς, οὐκ ἐχθρὸς ὢν, οὐδὲ ἵνα μίσους [a] αὐτὸ δρῶν, οὐδὲ τὴν νεολαίαν τῆς πόλεως εἰκῇ διαφθείρων, ἀλλὰ καρτερικώτατος, καὶ παντὸς δεινοῦ κρείττονας ἀξιῶν εἶναι τοὺς [b] σώζειν μέλλοντας τὴν πατρίδα. καίτοι κἂν μὴ ὁ Λυκοῦργος εἴπῃ, συνοίσεις, οἶμαι, καὶ αὐτὸς, ὡς οὐκ ἄν ποτε ληφθεὶς ὁ τοιοῦτος ἐν πολέμῳ, ἀπόῤῥητόν τι ἐξείποι τὴν Σπάρτης, αἰκιζομένων τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καταγελῶν αὐτῶν, μαστιγοῖτο ἂν, ἀμιλλώμενος πρὸς τὴν παίοντα, ἕως πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

ANAX. Ὁ Λυκοῦργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὦ Σόλων, ἐμαστιγοῦτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκπρόθεσμος ἂν ἤδη τοῦ ἀγῶνος, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐνεπαιδεύσατο; ΣΟΛ. Πρεσβύτης ἤδη ὢν ἔγραψε τοὺς νόμους αὐτοῖς Κρήτηθεν ἀφικόμενος· ἀποδεδημηκὼς δὲ πολὺν τοῦτον τὸν Κρῆτας, ὅτι [c] ἥκουσεν εὐνομωτάτους εἶναι, Μίνω, τοῦ Διὸς, νομοθετήσαντος ἐν αὐτοῖς. ANAX. Τί οὖν [d] σὺ καὶ, ὦ Σόλων, ἐμιμήσω Λυκοῦργον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους; καλὰ [e] γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ἐστιν. ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὦ Ἀνάχαρσι,

60 bus. Dicat enim pro illis etiam Lycurgus illorum legislator multa rationabilia, quidque spectans illos ita castiget, qui non ut hostis, neque odio illud faciat, nec qui sobolem civitatis ita consumere velit temere, sed quod postulet, ut patientissimi, & malo omni superiores sint, qui servaturi sint patriam. Quamquam, etsi non dicat Lycurgus, ipse, puto, intelligis, quam non unquam captus in bello talis arcanum quoddam Spartae enunciaturus sit, hostibus ipsum torquentibus; sed derisis illis, ita flagellandum se praebiturum, ut ad certamen provocet ferientem, uter prius fatigetur.

39. ANACH. Utrum vero ipse quoque, mi Solon, Lycurgus, juvenis cum esset pulsatus est, an egressus jam aetatem certaminis illius propriam, secure talia juvenili velut petulantia constituit? SOL. Senex jam erat, cum has illis leges scriberet, e Creta redux: eo autem peregrinatum abierat ad Cretenses, quod optimis illos legibus florere audierat, quarum Minos Jovis filius conditor fuerit. ANACH. Cur igitur tu quoque, Solon, non imitaris Lycurgum, & flagellas adolescentulos? pulchra enim ista, & vobis digna. SOL. Quod istae nobis sufficiunt exercitationes, do-

a Αὐτὸ] Αὐτὰ L. b Σώζειν] Σῴζειν W. cum puncto subscr. c Ἥκουσεν] Ἤκουσιν W. d Οὐ Ϛ σὺ, ὦ Σόλων] Ὦ Σόλων οὐχὶ Ϛ σὺ W. e Γὰρ Ϛ ταῦτα] Γὼρ Ϛ ταῦτα M.

terpres, sed depravate. F.G.

Διατιθέντων] Versum nempe erat: *hostibus imminentibus.* Sed *Gesn. illam necessitatem imponentibus.* At nec prior versio, quam *Guiet.* reprehendit, etsi paululum deflectens, adeo longe abibat; nam hostibus cogentibus, i.e. ad id disponentibus, eadem ratione intellectui horum verborum satisfaciet. Et in vexationibus peculiarem huic verbo sedem esse, monuit etiam Cl. *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 89. pr. quod obiter indicavi ad c. 6. f. hujus *Dial.* Est autem hic tantum variatio τῶ βιαζομένῳ, quod proxime praemissum est; vel poteris ὅτῳ intelligere, si presse ad literam velis interpretari, i. e. *hostibus sic disponentibus, statuentibus.* J.F.R.

60. Λυκοῦργος] Cave credas de Lycurgo hoc ut vivo Solonis tempore a Luciano dictum. M. du S.

75. Ἐφ' ἡλικίας] De pubertate dici, eoque aetatis flore, qui opponitur provectiori aetati, vid. *L. Bos* ad *Tyrannic.* c. 17. Adde Olympiodor. in vit. Plat. adnexa T. 2. *Diog. Laërt.* p. 583. ἐν ἡλικίᾳ δὲ γενόμενος. At pro tota aetate, sive seculo, *Diod. Sic.* IV. 1. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γεγονότες. Item V. c. 20. τιμῶν) — μέχρι τοῦ καθ' ἡμᾶς ἡλικίας. J.F.R.

Ibid. Ἐκπρόθεσμος — τῶ ἀγῶνος] *Obsop.* misere: *Certaminis auctor existens*, quum ferme plane contrarium significet: Recte *Gesnerus*, *aetatem certaminis jam egressus*, dedit. Testimonia ex Luciani *Hermot.* aliisque attulit *Steph.* in Thes. Nostri autem verba sunt in *Hermot.* c. 80. f. λέγων ὑπερήμερον εἶναι Ϛ ἐκπρόθεσμον τῶ ὁρίσματος, ubi de eo qui intra diem dictum non solvit, sive, *qui supergressus est tempus statutum*, adhibetur. J.F.R.

97. Ἐκκοῦφ] Sic scribitur ap. *Hippocr.* ubivis. Et quamquam adspirate interdum alibi in nonnullis Luciani Edd. inveni, item in Scholiast. tamen frequentius laevigatur in Edd. optimis, & sic etiam derivatum

domesticae quae sint : peregrina autem aemulari non sane dignum nobis putamus. ANACH. Non? Verum intelligis nempe, quid sit, flagellis caedi nudum, manibus in altum protensis, nullius bonae rei caussa, quae vel ad unumquemque singulatim, vel communiter ad civitatem perveniat. Igitur si quando peregriner Spartae, equidem, quo tempore ista faciunt, metuo, ne statim publice lapidibus ab iis obruar, si ad singula rideam, videns pulsari illos tanquam fures, aut grassatores, aut qui aliud ex eo genere fecerint. Omnino enim helleboro mihi indigere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fieri publice patiatur.

ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεῖα ὄντα· ζηλῶν δὲ τὰ ξενικὰ οὐ πάνυ ἀξιῶμεν. ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ συνίης, οἶμαι, οἷόν τι ἐστὶ μαστιγοῦσθαι γυμνὸν, ἄνω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς ἕνεκα ὠφελίμου, ἢ αὐτῷ ἑκάστῳ, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὡς ἔγωγε ἤν ποτε ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καθ' ὃν χρόνον ταῦτα δρῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καταλευσθήσεσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἑκάστοις, ὁπόταν ὁρῶ τυπτομένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λωποδύτας, ἤ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐργασαμένους. ἀτεχνῶς γὰρ [f] ἐλλεβόρου δεῖσθαί μοι δοκεῖ ἡ πόλις αὐτῶν, ὅτῳ καταγέλαστα ὑφ' [g] ἑαυτῆς πάσχουσα.

40. SOL. Ne puta, o generose, te desertam litem, vel absentibus viris, dum solus dicis, victurum. Erit enim Spartae, qui pro istis etiam, ea quae par est, tibi respondeat. Verum quandoquidem ego nostra tibi enarravi, tu autem non satis illa probare videris, nihil injusti ego abs te petiturum me arbitror, ut tu etiam vicissim enarres mihi, quo modo vos Scythae juvenes vestros quibusque in exercitationibus educetis, & quomodo honesti apud vos viri fiant. ANACH. Justissime tu quidem istuc,

1 ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνος αὐτὸς λέγων, οἵῳ κρατεῖν. ἔσται γάρ τις ὁ καὶ ὑπὲρ ἐκείνων σοὶ τὰ εἰκότα [h] ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ. πλὴν ἀλλ', ἐπείπερ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξεληλύθα, σὺ δὲ οὐ πάνυ [i] χρῆσιμόν μοι αὐτοῖς ἔοικας, οὐκ ἄδικα αἰτήσειν ἔοικα σῶν, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθῃς πρὸς μὲ, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύθαι ἀσκεῖτε τοὺς νέους τοὺς παρ' ὑμῖν, καὶ οἷς τισι γυμνασίοις ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίγνονται. ANAX. Δικαιότατα μὲν ἔγωγε, ὦ Σό-

[f] Ἐλλεβόρου] Bene sic M. *Fr. B*1. & 2. *P. S.* Ἐλεβόρου *J. V*2. *Ald. Fl. H.* [g] Ἑαυτῆς] Αὐτῆς W. [h] Ἀντερῶν ἐν Σπ.] Ἐν Σπάρτῃ ἀντερῶν M. [i] Ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς] Receptum ex M. & *Fl.* Αὐτοῖς etiam W. Ἀρεσκόμενον ἐν τούτοις Edd. cett.

tum ἐλεβορίζω *Herm.* f. & 2. *Ver. Hist.* c. 18. ἐλεβόρου autem uno λ. ut vitiosum contemsi, licet & Cod. O. sic habeat infra, *Navig.* c. 45. & supra T. I. in *Dial. Mort.* XIII. f. quod in variantt. non notavit Cl. *Hemsterh.* quia *Iuntinum* illam, in qua has varietates notarat *Solanus*, non possidebat. Sed res est parvi, & quam nobis ad ostentandam nostram in colligendis variis lectt. diligentiam facile relinquet ille, qui vel sine Codd. Luciani manum felicius restituere norit, quam nos illis instructi. *J.F.R.*

6. Ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς] M. & *Fl.* Ed. Sed in Mss. litura est in priori voce. In L. etiam additum est. Reliqui Libri corruptissime, ἀρεσκόμενον ἐν τούτοις. *M. du S.*

Ἀρεσκομένῳ &c.] Antiquiorem quidem *Fl.* lectionem cum *Solano* adripui, quia etiam ex Cod. probatur, & Noster sic solet, ut *Bis Accus.* c. 14. ἔοικας — χαρο-

ζομένῳ, &c. Alioqui per me non mutassem; neque credo structuram ἀρεσκόμενον ἔοικας vitiosam esse; quum & sic in *Ælian.* V. H. XIII. 21. legam, καὶ ἔοικε κωφῇ, unde tamen facile κωφῇ quoque feceris. Sed sine controversia cum nominativo *Long. Past.* L. 2. p. 68. (αἱ Νύμφαι) ἐφκεσαν ἐλεῦσαι τὸ Δάφνιν. Habuimus idem ante, ubi *Solanus* tamen id quoque mutavit. At nihil interierit, num dicas: *similis erat furenti*, an: *videbatur furens.* Adeoque nominativus hic aeque bonus, etsi minus usitatus, quam dativus. Verum quia illud ἐν τούτοις Scholiastae stilum sapit, facilius mihi persuaderi sum passus, Florentinae lectioni locum dare. Neque ideo dico ἀρέσκειν ἐν τινὶ Graecum non esse, qui & γελᾶν ἐν τινὶ & similia supra probavi; nec barbarum facio illud Novi Foederis *Matth.* III. 17. ἐν ᾧ εὐδόκησα, quod vel decies deinceps in Euang. & Epist. occurrit. *J.F.R.*

Σόλων, ᾗ ἔγω γε διηγήσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, ἴσως σεμνὰ ἴσως, οὐδὲ καθ' ὑμᾶς, οἵ-γε οὐδὲ κόρρης παλαχθῆναι τολμήσαιμεν ἂν μίαν πληγήν· δειλοὶ γάρ ἐσμεν· ἀλλὰ εἰρήσεταί γε ὁποῖα ἂν εἴη. ἐς αὔριον μύθοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλώμεθα τ' συνουσίαν, ὡς ἄ τε αὐτὸς ἔφης, ἔτι μᾶλλον ἐννοήσαιμι καθ' ἡσυχίαν, ἄ τε χρὴ εἰπεῖν, συναγάγοιμι τῇ μνήμῃ ἐπελθών· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ὅπῃ τύτοις, ἑσπέρα γὰρ ἤδη.

Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita splendida fortasse, neque vestris similia, qui neque alapam mala una excipere audeamus, meticulosi homines; sed dicetur tamen, qualia sint. Verum in crastinum, si videtur, differamus disputationem, ut & quae ipse dixisti magis adhuc silentio perpendam, & quae dicenda sint, memoria percurrens cogitem. Nunc autem ut se res habet, his ita dictis abeamus. Jam enim est vespera.

ΠΕΡΙ ΠΕΝΘΟΥΣ.

DE LUCTU.

ΑΞιόν γε θεωρῆσαι τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, ᾗ λεγόμενα, ᾗ τὰ ὑπὸ τ' παραμυθουμένων δηθεν αὐτοὺς [a] αὖθις λεγόμενα, καὶ ὡς ἀφόρητα ἡγοῦνται τὰ συμβαίνοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ ὀδυρόμενοι, ᾗ [b] ἐκείνοις οὓς ὀδύρονται, ὅ, μὰ τ' Πλούτωνα, ᾗ Περσεφόνην, κατ' οὐδὲν ὀρθῶς σαφῶς, οὔτ' εἰ πονηρὰ ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, οὔτε εἰ τοὐναντίον ἡδέα ᾗ βελτίω τοῖς παθοῦσι, νόμῳ δὲ ᾗ συνηθείᾳ τ' λύπην ὀρθὴν ἐπιτρέποντες. ἐπειδάν τοίνυν ἀποθάνῃ τις, οὕτω ποιοῦσι. μᾶλλον δὲ πρότερον εἰπεῖν βούλομαι ἅς τινας περὶ αὐ-

OPerae pretium sane fuerit observare, quae a vulgo fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque vicissim ab his, qui consolantur istos, dicuntur; & ut intolerabilia lamentantes putant, cum quae sibi eveniunt ipsis, tum quae illis, quorum vicem dolent: non illi, per Plutonem ac Proserpinam! ulla ex parte scientes dilucide, nec, sintne mala ista ac dolore digna, neque an contra ea suaviora sint ac meliora his, quibus eveniunt; sed institutis & consuetudini illum dolorem suum condonantes. Cum igitur mortuus fuerit aliquis, sic faciunt. Quin illud prius volo dicere, de mor-

a Αὖθις] Αὖ Fl. b Ἐκείνοις] Αὐτοῖς ἐκείνοις Fl.

15. Παλαχθῆναι] Εἰρωνικῶς dictum. F.G.

17. Ἰδιώτας] Ἰδιότης ὁ ἀπολίτευτος, ᾗ ὁ ἀμαθὴς, ἢ ἀγράμματος. Lege *Cic.* VII. *Verr.* G.C.

18. Ὁμήρου] De Homero fabularum patre vide Menippi & Æaci Dialogum. G.C.

21. Ἅιδου] Tartarus *Hesiodo* is locus est, in quo Saturnus & ejus comites continentur. Sæpe tamen pro loco inferorum capitur. Sed eum esse aërem sub utroque cardine crassum, perpetuo frigidum, Crates scribit. De inferis & campis Elysiis scripsit accurate *Virgil.* Ex Gobria Mago apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi sint, & de inferorum poenis *Coel.* L. VI. 9. Dicitur autem *tartarus* a ταράττω, vel a ταρταρίζειν. G.C.

25. Τῷ χάσματι] Hic pro tartaro ipso; sed deinde in *Philops.* c. 25. pro introitu ad tartarum ponitur. Rev. *J. Elsner.* ad *Evang. Luc.* XVI. 26. ubi μεταξὺ ἡμῶν & ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήριχται habemus, quem vide plura ibi adferentem. J.F.R.

28. Πλούτωνι] Inde & Romanis *Dis pater*, vel *Dis* simpliciter. *Cic.* de Nat. D. II. *Terrena autem vis omnis atque natura Diti Patri dicata est, qui DIVES ut apud Graecos Πλούτων, quia & recidant omnia in terras & oriantur e terris.* & *Lact.* I. 14. M. du S.

30. Αὐτῷ] Αὐτῶν praetulissem, nisi longe major Edd. numerus αὐτῷ praeferret. In *Fl.* αὐτῷ est sine jota subscripto, quod suspicionem aliquam de αὐτῶν etiam parit. J.F.R.

31. Τὸν τοιοῦτον] Mallem cum *Fl.* omittere articulum. Non tamen eum abjeci, quia & saepe alibi abundat, ut *Imag.* c. 14. τὸ γὰρ — τὸ ἀκριβέστατον. *Tox.* c. 50. ante med. τὴν κότου τ' ὀργῆς τ' Ἀρτεμίδος, τὴν ἐπ' ἐμ-

morte ipsa quas habeant sententias: sic enim apparebit, cujus rei causa in supervacuis illis elaborent.

2. Vulgus igitur promiscuum, quos idiotas appellant docti, Homero atque Hesiodo, & fabularum auctoribus caeteris, fidem qui habeant, & legem sibi statuant illorum fictionem, locum quendam sub terra profundum *esse* putant inferos, eumque magnum & spatiosum esse, & tenebricosum, ac sole carentem; eundem tamen nescio qua ratione illustrem in tantum, ut quae in eo sunt conspici possint omnia. Imperare autem in magno illo hiatu fratrem Jovis, Plutonem *s. Ditem* homine, qua quidem appellatione (ut aliquis mihi talium peritissimus retulit) ideo cohonestatus est, quod *dives* sit mortuis. Hunc porro Ditem suae civitatis, & vitae illius apud inferos, haec habere instituta. Nam forte ipsi obtigisse mortuorum imperium, quos ille receptos atque assumtos vinculis contineat, quae effugere nemo possit, nec ulli omnino redeundi facultatem tribuat, nisi ob maximas causas quibusdam ab omni aevo paucissimis.

3. Circumflui autem ipsius regionem fluviis magnis, & terrorem vel ipso nomine injicientibus; Cocyti enim (*ploratus*) & Pyriphlegethontes (*ignicremi*) & similiter appellantur. Quod vero maximum, Acherusia palus objacet, quae primum venientes

τῇ τῆ θανάτῳ δόξας ἔχουσιν. οὕτω γὰρ ἔσται φανερὸν, ἕ τινος ἕνεκα τὰ περιττὰ ἐκεῖνα διαπονήσουσιν.

Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὅμιλος, οὓς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσιν, Ὁμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις μυθοποιοῖς πεὶ τούτων πειθόμενοι, καὶ νόμον θέμενοι τὰ ποίησιν αὐτῶν, τόπον τινὰ ὑπὸ τὴν γῆν βαθὺν, Ἅιδην ὑπειλήφασι, μέγαν δὲ καὶ πολύχωρον τοῦτον εἶναι, καὶ ζοφερὸν καὶ ἀνήλιον, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτοῖς φαντάζεται δοκοῦντα, πρὸς τὸ καὶ καθορᾶν τὰ ἐνόντων ἕκαστον. βασιλεύειν δὲ τοῦ χάσματος ἀδελφὸν τοῦ Διὸς, Πλούτωνα κεκλημένον (ὡς μοί τις τὰ τοιαῦτα δεινῶν τις ἔλεγε) ἀφ' τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ προσηγορίᾳ τελεσιμνήμονα. τοῦτον δὲ τὸν Πλούτωνα τὰ παρ' [c] αὐτῷ πολιτείαν, καὶ τὰ κάτω βίον καταστήσασθαι [d] τὰ τοιοῦτον. κεκληρῶσθαι μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων· καταδεξάμενον δὲ αὐτοὺς, καὶ παραλαβόντα, κατέχειν δεσμοῖς ἀφύκτοις, ὅσοι τὸ παράπαν [e] τῆς ἀνόδου ὑφιέμενον, πλὴν ἐξ ἅπαντος τοῦ αἰῶνος πάνυ ὀλίγοι διὰ μεγίστας αἰτίας.

Περιρρεῖσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτοῦ πολαμοῖς μεγάλοις τε καὶ φοβεροῖς, καὶ ἐκ μόνων τῶν ὀνομάτων· Κωκυτοὶ μὲν, καὶ Πυριφλεγέθοντες, καὶ τὰ τοιαῦτα κεκλημένοι. τὸ δὲ μέγιστον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη [f] προσκεῖται, πρώτη δεχο-

c Αὐτῷ] Sic *Fl. P. H. Ald. S.* &c. Αὐτῶν *J.* & marg. *Aiw. d* Τὸν τοιοῦτον] Omittit artic. *Fl.* Qui adest in cett. *e* Τῆς ἀνόδου ὑφιέμενον] Ita *Fl. B1. Ald. Fr. P. H.* Τῆς ἄνω ὁδοῦ ὑφιεμένων *J.* & marg. *Aiw. f* Προύκειντο] Πρόκειται *J.* & *Va.* Πρόσκειται L. & G.

τὰ γάμου. Ante τοιοῦτος etiam additur artic. *Hermot.* c. 33. τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι. Sed alius non praecessit ibi. Eod. vero *Dial.* c. 26. τότε τοίνυν τὸ πλῆθος, ubi plura dedi. Adde *D. Sic.* V. c. 72. τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων, *Aesop.* Fab. 2. f. τὸ γένος τὸ τῶν ἀετῶν, cujusmodi sexcenta liceret proferre, ut, τοῖς Ἡρακλέους τοῖς ἀδελφοῖς ex *Pausan.* p. 162. Vid. *Maitt.* de Dial. p. 75. Si quis jam velit τρόπον h. l. intelligi post τοιοῦτον, ut sit: κατὰ τὸν τοιοῦτον τρόπον. ei omnino articulus erit servandus. *J. F. R.*

34. Ἀσωμάτους ἀφύκτους] Conf. supr. *Deor. Dial.* XVII. med. *M. du S.*

40. Κωκυτοὶ] Κωκυτὸς a luctu & ejulatu nominatur; lacus autem est inferorum, qui ex sententia *Homeri*, Odyss. K. ex Styge manat, de quo *Seneca* Hercul. fur. & *Virg.* VI. Æn. *G. C.*

41. Τὸ δὲ μέγιστον] Τὸ δὲ μέγιστον ἡ Ἀχερουσία λίμνη προκειται. *Quodque est gravissimum, praejacet Acherusia palus.* sic interpres. sed scribendum ut Mss. πρόκειται, *Acherusia palus adjacet.* *J. G. G.*

42. Ἀχερουσία] Inferorum fluvius a nomine Acheron carminibus poëtarum celebris, quasi sine gaudio. *Virg.* 2. Georg. & VI. Æn. *G. C.*

Ibid. Πρόκειται] Variant hic Libri. Mss. Gr. & L. προσκ— Edd. πρόσκ—. *J.* & *Va.* eam scripturam prae-

χομένη τὸς ἀπαντῶντας, ἣν ὁδὸν ἔνι διαπλεῦσαι, ἢ παρελθεῖν, ἄνευ τῦ πορθμέως· βαθεῖά τε γὰρ περάσαι τοῖς ποσὶ, καὶ διαπήξασθαι πολλὴ· καὶ ὅλως, οὐκ ἂν αὐτὴν διαπλαίη οὐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνέων.

excipit, quam trajicere non licet, nec praeterire sine portitore; cum profundior sit, quam ut pedibus transiri possit, & latior, quam ut natatu trajicias; adeo ut neque volucres mortui eam transvolare possint.

Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ καθόδῳ, καὶ πύλη, ὅση ἀδαμαντίνη, ἀδελφιδῦς τῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι, τὰ φρυκτὰ ἐπιτετραμμένος, καὶ παρ' αὐτῷ, κύων τριτέφαλος, μάλα κάρχαρος, τὸς μὲ ἀφικνυμένυς φίλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέπων, τὸς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν, καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος.

4. Ad ipsum porro descensum & portam, quae adamantina est, Aeacus est fratre regis genitus, cui custodia illius credita, & prope illum triceps canis, asperrimus, qui advenientes quidem amico vultu & pacato adspiciat, fugere autem si qui conentur, latratu atque rictu terreat.

Περαιωθέντας δὲ τὴ λίμνη ἐς τὸ εἴσω, λειμὼν ὑποδέχεται μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτος, καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Λήθης γὰρ διὰ τῦτο [a] ὠνόμασται. ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγήσαντο τοῖς πάλαι ἐκεῖθεν ἀφιγμένοι Ἄλκηστίς τε, καὶ Πρωτεσίλαος οἱ Θετταλοὶ, καὶ Θησεὺς ὁ τῦ Αἰγέως, καὶ ὁ τῦ Ὁμήρυ Ὀδυσσεὺς, μάλα σεμνοὶ καὶ ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, ἃ πιόντες τῦ ποταμῦ, ἃ γὰρ ἂν ἐμέμνηντο αὖθις.

5. Hunc qui lacum superarunt, eos intus pratum suscipit magnum, consitum asphodelo, & potus expugnator memoriae, Lethes (*oblivionis*) enim *potus* propter hoc ipsum appellatus est. Haec nimirum narrarunt antiquis, qui inde redierunt, Alcestis atque Protesilaus, Thessali, & Aegei Theseus *filius*, & Homericus Ulysses, graves & digni fide testes, ut mihi videtur, qui de fonte illo non biberunt, neque enim alias memoriam eorum retinuissent.

6. Dis

a Ὠνόμασται] Ὀνόμασται vult *Solan.* ex *Fl.* Vid. nott.

ferunt, quam secutus sum. *M. du S.*

49. Ἀδελφιδῦς τῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι] Jam notaverat *Cognatus*, Æacum esse Jovis filium, Plutonem vero regem dixerat supra Lucianus fratrem Jovis. An hinc ergo non satis debuerunt moneri interpretes, ne verterent *Æacus est regis patruelis*, nec Æacum & Plutonem faecrent patrueles, quum alter sit patruus, alter fratris filius? Immo ipsa Graeca vox debuerat eos admonuisse. *J.G.*

Ibid. Αἰακὸς] Tres sunt inferorum judices, de quibus *Virg.* VI. Æn. *Ovid.* in Ibin. Jovis filii fuere, Æacus ex Ægina Æsopi filia, Minos & Rhadamanthus ex Europa, uterque Cretensis, hic Lyciæ Rex, ille Cretae. *G.C.*

51. Κύων τριτέφαλος] Cerberus a poëtis fingitur canis triceps inferorum custos. *G.C.*

52. Κάρχαρος] *Asper. καρχαρόδους. F.G.* Conf. supra *de Merced.* c. 35. *Quom. Hist.* c. 43. *de Sals.* 4. Et *Bis Accus.* c. 33. Proprium vero canis epitheton. Vid. *Lycophr.* Alex. vs. 34. ibique *Schol.* & *Meurs.* *J.F.R.*

54. Ὑλακτῶν ἐν τῷ χάσματι δεδιττόμενος] Vertunt, *allatrans territosque in specum redigit.* Immo plane contrarium indicant Graeca; ut non tam redigantur in specum, sed abigantur, deterreantur ipso specu, non scilicet tartareo, sed oris Cerberei, atque adeo verti debebat *& rictu* vel hiatu *deterrens*, nempe ab tentanda ulterius fuga. *J.G.*

57. Ἀσφοδέλῳ] Asphodeli mentionem & *Homerus* fecit, traditaque manes eo vesci. *Hesiod.* L. I. Oper. *G.C.*

59. Λήθης] Lethaei amnis Ptolemaeo & aliis fit mentio, dicitur λαὸ τὸ λήθης ab oblivione. *G.C.*

Ibid. Ὠνόμασται] *Solanus* margini *Junt.* adscripserat ὀνόμασται Florentina recte, & ὦ in contextu deleto ὁ reposuerat, quod plane non capio; nam nihil incommodi habet praeteritum. At vero, si ὀνομάζει legeris, alia res foret, idque reciperem, si plures addicerent. Et forsan id ipsum voluit, at calamus aberravit; nam ὀνόμασται praeteritum sine augmento contra ipsius sententiam foret, qui augmentum deficiens ubique addere solet. *J.F.R.*

61. Ἄλκηστις] Conf. *Dial. Mort.* XXIII. §. 3. *M. du S.*

64. Ἐμοὶ δοκεῖν] Et sic esse in *Fl.* ac *Fr.* adlevit *Sol.*

Est

6. Dis ergo, ut illi dixerunt, & Proserpina, imperant, atque in dominio habent omnia; ministrant vero illis, & imperium una exercent, turba multa, Furiae, Poenae, Terrores, & Mercurius: hic quidem non semper praesens.

Ὁ μὲν ἓν Πλούτων, ὡς ἐκεῖνοι ἔφασαν, καὶ ἡ Περσεφόνη, δυναστεύουσι, καὶ τὰ τῶν ὅλων δεσποτείαν ἔχουσιν· ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὰ δεξιὰν συνδιαπράττουσιν, ὄχλος πολὺς, Ἐρινύες τε, καὶ Ποιναὶ, καὶ Φόβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς· οὗτος μέντοι οὐκ [b] αἰεὶ συμπαρών.

7. Magistratus vero & Satrapae & judices sedent duo Minos ac Rhadamanthus Cretenses, & Jovis filii. Hi vero bonos quidem viros & justos, qui cum virtute vixere, ubi plures convenerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in campum Elysium, ubi vitam agant beatissimam.

Ὑπαρχοι δὲ, καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ κάθηνται δύο, Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθυς, Κρῆτες ὄντες, καὶ υἱοὶ τοῦ Διός. οὗτοι δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν, καὶ δικαίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὰν συναλισθῶσι πολλοὶ, καθάπερ εἰς ἀποικίαν τινὰ, πέμπουσιν ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, τὸν ἥδιστον βίον συνεισομένους.

8. Si vero malos deprehendant, traditos Furiis in impiorum locum detrudunt, pro portione suae injustitiae puniendos. Ibi vero quid non malorum patiuntur? torti, ustulati, carpti a vulturibus, a rota circumacti, saxa per arduum volventes. Tantalus quidem, ad ipsum stans lacum

Ἂν δέ τινας τῶν πονηρῶν λάβωσι, ταῖς Ἐρινύσι παραδόντες, [c] εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον [d] ἐκπέμπουσι, καὶ λόγου τὰ ἀδικίας κολασθησόμενοι. ἔνθα δὴ τί τῶν κακῶν οὐ πάσχουσι, τριβόμενοί τε καὶ [e] καιόμενοι, καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιόμενοι, καὶ τροχῷ συμφερόμενοι, καὶ λίθους ἀναχυλίοντες; ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος, ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖ-

[b] Αἰεὶ] Sic Edd. constanter. [c] Ἐς τὸν τῶν ἀσ. χῶρον] Ἐς τὸ χωρίον Fl. sola. [d] Ἐκπέμπουσι] Ἐσπέμπουσι J. sola. [e] Καιόμενοι] Sic Fl. B1. P. &c. recte. Καιόμενοι J.

Est & in cett. quid mirum? Ita enim solet, ut, ἁπλῶς γὰρ αὐτῶν. *Paras.* c. 42. pr. Ἐμοὶ δοκεῖν, infra *de Dom.* c. 17. f. & supra I. *Ver. Hist.* c. 7. &c. *Alciphr.* III. p. 372. Ἐμοὶ δοκεῖν, Θετταλίδα τινὰ γραῦν — καθαγιστεύσει. Et sic *Plut.* Themist. p. m. 113. F. *Aristoph.* Pl. 736. *Ael.* V. H. I. 17. atque alibi. *J.F.R.*

70. Ἐρινύες] Male vertunt Ἐρινύας, furiae. *Furiae*, *poenae.* Cum sit, *Erinnyes*, *Furiae.* *J.G.G.*

Ibid. Φόβοι] Mirum ni corrupta haec vox. Scio tamen & *Pavori* dedicatum templum. Sed de notis & tritis Diis hic sermo est. V. *Fl.* *M. du S.*

71. Αἰεὶ] Licet αἰεὶ pro ἀεὶ potius poëticum; nihil tamen muto, quia sic saepe ap. Nostrum. Ita οἶνον pro ὄινον vid. ad *Amor.* c. 49. & mox ad c. 15. *J. F.R.*

77. Συναλισθῶσι] Conf. infra *Philops.* c. 12. *M. du S.*

82. Ἐς — χῶρον ἐκπέμπουσι] Non quidem vitiosum quod J. habet ἐσπέμπουσι, error tamen operarum, aut forsan correctoris, qui duas praepositiones oppositas ferre non potuit; qua oppositione tamen nihil frequentius. Vid. quae notamus ad *Hermot.* c. 79. f. εἰς ἅλμην ἐκχέας. Ita εἰς & πρὸς μὲ λαμβάνει habuimus ap. Nostrum vel centies: qui dubitat, adeat *Tim.* c. 26. & 33. *Nigr.* §. 4. *Imag.* 1. & 2. *Quom. Hist.* c. 42. πρὸς τὸ — λαμβάνοιτες. Et *Icarom.* 23. *Bis Accus.* 20. &c. *Alciphr.* III. p. 450. Verum & eamdem praepositionem repeti quis nescit? Quare pauca tantum tironibus: *Tim.* §. 25. ἐκλεπτοῖς ἐκ τῶν βίων. *Gall.* 31. ἐκφυγοντῶντα ἐκ Φροντίδων. *Quom. Hist.* c. 4. m. πρὸς — λιβάδων προσπεσόντα. *Thucyd.* VII. 51. πρὸς τὰ τύχη προσβάλλον, & c. 50. pr. ἀφικόμενοι ἐκ Λυβίης. *Long. Past.* III. 117. εἰς πόλεμον ἐκάλεσαν. *J.F.R.*

85. Καιόμενοι] Quis? vide not. ad *Mer.* c. 14. *M. du S.*

86. Ὑπὸ γυπῶν — Τάνταλος] *Homer.* Od. Λ. 581. *M. du S.*

87. Ὁ μὲν δὴ Τάνταλος ἐν αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἕστηκε] *Tantalus in ipsa palude stat.* Sic interpres. Cur omisit αὐτὸς? quia nullus ei hic erat locus. Quid enim esset *Tantalus in ipsa palude ipse stat.* legendum αὖος. Ὁ μὲν δὴ Τάνταλος ἐν αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖος ἕστηκε. *Tantalus in illa ipsa palude siccus stat*, quippe qui *mediis sitiebat in undis.* Hanc meam emendationem certissimam esse postea firmavit vetus codex. *J.G.G.*

[a] αὐ῾τ῾ῷ ἔφη, κινδυνεύων αὐτὸ τοῦτο δι᾽ ὃ κακοδαίμων ἀποθανεῖν.

siccus, siti mori miser metuit.

90

Οἱ δὲ τῦ μέσου βίου πολλοί ὄντες ἔτοι, ἐν τῷ λειμῶνι πλανῶν῾τ῾αι ἄνευ τ῾ σωμάτων, σκιαὶ γενόμενοι; κ᾽ ὑπὸ τῇ ἁφῇ καθάπερ καπνὸς ἀφανιζόμενοι. τρέφον῾τ῾αι δὲ ἄρα ταῖς παρ᾽ ἡμῖν χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ὅπι τ῾ τάφων· ὡς εἴ τῳ μὴ εἴη καταλελειμμέν῾ῳ ὑπὲρ γῆς φίλ῾ῳ, ἢ συγγενὴς, ἀσιτ῾ῳ ἔτ῾ῳ νεκρὸς, κ᾽ λιμώττων ἐν αὐτοῖς πολιτεύε῾τ῾αι.

9. Sed mediae cujusdam vitae homines; magnus sane numerus, per pratum oberrant sine corporibus, umbrae facti, quique sub ipso tactu fumi instar evanescant. Nutriuntur ergo libaminibus nostris, & inferiis quas tumulis illorum mittimus. Itaque si cui non sit relictus supra terram amicus aut cognatus, ille esurit mortuus, & fame cruciatus inter illos vitam agit.

Ταῦτα ἕτως ἰσχυρῶς ἐξελήλυθε τὸς πολλὸς, ὥσ῾τ᾽ ἐπειδάν τις ἀποθάνῃ τ῾ οἰκείων, πρῶτα μὲ φέροντες ὀβολὸν, ἐς τὸ στόμα κατέθηκαν αὐτῷ, μισθὸν τῷ πορθμεῖ τ῾ ναυτιλίας γενησόμενον· ὑ πρότερον ἐξετάσαντες ὁπόθεν τὸ νόμισμα νομίζε῾τ῾αι, κ᾽ εἰ διαχωρεῖ πρὸς καὶ τοῖς κάτω, κ᾽ εἰ δύνα῾τ῾αι παρ᾽ ἐκείνοις Ἀττικὸς, ἢ Μακεδονικὸς, ἢ Αἰγινητικὸς ὀβολός· διὸ ὅτι πολὺ κάλλιον ἦν μὴ ἔχειν τὰ πορθμεῖα καταβαλεῖν. ἕτως ἂν, ὑ προσδεξαμένου τῦ πορθμέως, ἀναπόμπιμοι πάλιν ἐς τ῾ βίον ἀφικνῦντο.

10. Haec firmiter adeo occuparunt vulgus, ut si quis moriatur familiarium, primo quidem obolum in os illi imponant, mercedem futuram portitori trajectus, non exploratо prius, quod numi genus lege ibi receptum sit? an apud inferos commeet? valeatne apud illos Atticus, an Macedonicus, an Aegineticus obolus; neque *illud cogitant*, multo esse melius, si qui pro vectura solvere non possint, sic enim portitore non admittente rejecti in vitam rursus redeant.

Μετὰ ταῦτα δὲ, λύσαντες αὐτὺς, ὡς ὐκ ἱκανῆς τ῾ κάτω λίμνης λυτρὸν εἶναι τοῖς

11. Postea vero cum abluerunt illos, (quasi non sufficiat pro lavacro infernus iste la-

a Αὐ῾τ῾ῷ] Receptum ex G. L. & marg. *A*1. Αὐτὸς Edd. omnes.

3. Φέροντες ὀβολὸν] Nec habet quem porrigat ore, quadrantem. *Juvenal. G.*

89. Αὐ῾τ῾ῷ] Praetet G. etiam L. *M. du S.*

91. Τῦ μέσου βίου] *Mediocris.* F.G. Id est, quum *Benedictus* dedisset *mediae vitae*, *Gujetus* correxit *mediocris*; quod ipsum tamen in *Paris.* Ed. jam erat. Ego vero *Benedicto* adstipulor; mens enim Luciani est, homines mediae cuidam inter bonos malosque vitae rationi addictos, statu etiam quodam inter felicitatem & cruciatus medio frui. Nam primo de bonorum ac justorum beatitudine: dein de malorum poenis dixit: jam de iis qui quasi *neutris* accenseri possint, loquitur. *J. F. R.*

95. Ἔσοις] Ea de re jam supra ad Ἔσωσι. c. 22. & mox hic c. 19. Vide & *Philostratum* p. 32. *M. du S.*

Ibid. Καθαγιζομένοις] Conf. Ἔσωσι. c. 22. No. 69. *M. du S.* Adde mox c. 19. Et Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* IV. p. 269. No. 12. *J. F. R.*

3. Ὀβολὸν] Alludunt ad hunc morem cum Noster alibi, tum alii multi. *Juv.* III.

nec habet quem porrigat ore trientem.

Hic nummus *Δυώνιος* dicebatur. *M. du S.*

6. Νομίζε῾τ῾αι] I. e. sit in usu, consuetudine. *F. G.*

Ibid. Εἰ διαχωρεῖ] Vertendum esse: *utrum admittatur*, monuit *Piger.* de Idiot. p. 170. Et *F. Guj. S'il passe, s'il court.* *J. F. R.*

7. Διαχωρεῖ] Eandem hic notionem habet hoc verbum, quam cognato προχωρεῖν copiose vindicat *Salmas.* ad Soli. p. 769, b. B. quaeque convenit cum eo quem vulgo *cursum* vocamus: Germani etiam suum gehen / ire, ita adhibent. *J. M. G.*

10. Πορθμεῖα] Πορθμεῖα. *F. G.* Ego nihil muto. Nam sic solet apud Nostrum πορθμεῖον pro *naulo* scribi. Vid. *Dial. Mort.* IV. §. 1. f. παρὰ λογιζόμενον τὰ πορθμεῖα. Et *Dial.* XXII. pr. Ἀπόδ῾ῳ — τὰ πορθμεῖα etiam de it *Hemst.* licet ibi O. & *Fl.* πορθμεῖα. Item *Catapl.* §. 18. τὸ πορθμεῖον πολυώβολον, & alibi. Conf. omnino quae Cl.

lacus his, qui ibi sunt) & unguento optimo unxerunt proclive jam ad foetorem corpus, & floribus illud tempestivis coronarunt, splendide vestitum proponunt, ne videlicet in via frigeant, vel nudi conspiciantur a Cerbero.

12. Inter haec ploratus, & fletus mulierum, & lacrimae ab omnibus, & planctus pectorum, & laceratae comae, & genae cruentatae: alicubi vestis etiam laceratur, & pulvis inspergitur capiti, & miseriores vivi mortuo. Nam illi quidem humi saepe volvuntur, & capita allidunt solo: at iste decorus & pulcher, & ultra quam fas est coronatus, sublimis jacet & elatus, ornatus quasi ad pompam.

13. Tum mater, &, per Jovem, pater, de medio cognatorum agmine progressus, eumque complexus (propositum enim fingamus juvenem, & pulchrum aliquem, ut magis in eo actus quasi fabulae vigeat) voces quasdam absurdas ac vanas edit, ad quas ipse mortuus, vocis usu impetrato, respondeat. Dicet enim pater lugubri voce

ἐκεῖ, καὶ μύρῳ τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς δυσωδίαν ἤδη [b] βιαζόμενον, καὶ στεφανώσαντες τοῖς ὡραίοις ἄνθεσι, προτίθενται, λαμπρῶς ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ ῥιγῷεν δηλονότι πρὸς τὴν ὁδὸν, μηδὲ γυμνοὶ βλέποιντο τῷ Κερβέρῳ.

Οἰμωγαὶ δὲ ἐπὶ τούτοις, καὶ κωκυτὸς γυναικῶν, καὶ πάντων δάκρυα, καὶ στέρνα τυπτόμενα, καὶ σπαραττομένη κόμη, καὶ φονιωτόμεναι παρειαί. καί που καὶ ἐσθῆτος καταῤῥήγνυται, καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται, καὶ οἱ ζῶντες οἰκτρότεροι τῶν νεκρῶν. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ [c] καλινδοῦνται πολλάκις, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ εὐῳχήμων καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐστεφανωμένος, ὑψηλὸς πρόκειται, καὶ μετέωρος, ὥστε ἐς πομπὴν κεκοσμημένος.

Εἶθ' ἡ μήτηρ, καὶ, νὴ Δί', ὁ πατὴρ, ἐκ μέσων τῶν συγγενῶν προελθὼν, καὶ περιχυθεὶς αὐτῷ (προκείσθω γάρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα καὶ ἀκμαιότερον ἐπ' αὐτῷ τὸ δρᾶμα ᾖ) φωνάς ἀλλοκότους, καὶ ματαίας ἀφίησι, πρὸς ἃς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρινάσθω, εἰ λάβοι φωνήν. [d] Φησὶ γὰρ ὁ πατὴρ, γοερῷ

[b] Βιαζόμενον] Sic *Fl. J. Fr. P.* &c. [c] Καλινδοῦνται] Sic *Fl. J. Ald. S.* Κυλινδοῦνται *Bt. P. Fr. H.* [d] Φησὶ] Φησὶ *Fl.*

Cl. *Hemsterh.* de differentia inter πορθμεῖον & πορθμεῖος dedit in Ed. Lucian. minore, p. 18. quae cum vel omiserit in Ed. majore vel ad alium locum retulerit, per compendium saltem indicabo. Πορθμεῖον, ait, apud Nostrum numquam non pro ipsa scapha vectoria poni solet. Dein dissensum Grammaticorum *Hesychii*, *Eustathii*, *Suidae*, & *Etymologici* circa haec vocabula tradit. *J. F. R.*

13. Λούσαντες αὐτοὺς] Lavabant Ethnici olim sepulturae danda corpora. *Eurip.* in Hecuba. ὡς παῖδα λυτροῖς τοῖς πανυστάτοις λούσω. *G. C.*

16. Βιαζόμενον] Mallem βιαζομένῳ, ut ad δυσωδίαν referatur. *M. du S.*

Βιαζόμενον] *Juntinae* margini adscripserat *Solan.* noster. Forsan βιαζομένῳ. Sed cum pertineat ad σῶμα, nihil muto, nisi quod comma post σῶμα sustulerim. *J. F. R.*

25. Καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται] *Diod. Sic.* l. c. 91. pr. ὅταν γάρ τις ἀποθάνῃ παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) οἱ μὲν συγγενεῖς & φίλοι πάντες καταπασάμενοι πηλὸν τὰς κεφαλὰς, περιέρχονται τὴν πόλιν θρηνοῦντες. Ubi Cl. *P. Wesseling.* etiam hoc Luciani testimonio utitur, aliaque passim hoc *Diod.* Libro ad illustrandas hujus generis antiquitates adfert. *J. F. R.*

27. Καλινδοῦν] Hoc praetuli, quia est in Edd. potioribus, & quia sic quoque c. 2. *Gymnas.* Alioqui utrumque probum esse, satis notum arbitror. *Epist. Sent.* 24. ἐπὶ πλατείας κλίνης καλινδούμενον νοσῶν. *Aelian.* XIV. 15. γράψαι ἵππον καλινδούμενον, ubi Cl. *Perizon.* id aliis duobus Luciani testimoniis probat. Sed κυλινδουμένοις λίθοις *Herodian.* I. 12. 18. Et κυλίνδεται *Aristoph.* Vesp. 490. atque alibi. *J. F. R.*

39. Εἰ λάβοι φωνήν] Suspensa oratio usque in pag. sequentem, ubi ait: εἶτα δ' ὁ πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς. *Th. M.*

Ibid. Φησὶ] Φησὶν Interpres legisse videtur. *F. G.*

Φησὶ] Non recepi Florentinae lectionem, quia brevi post, pr. §. 14. iterum φησὶ etiam consentien-

te

γοερόν τι φθεγγόμενον, καὶ παρατείνων ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, Τέκνον ἥδιστον, οἴχῃ μοι, ἢ τέθνηκας, ἢ πρὸ ὥρας ἀνηρπάσθης, μόνον ἐμὲ [a] ἔτι τὸ ἄθλιον καταλιπών, ἢ γαμήσας, ἢ παιδοποιησάμενον, ἢ στρατευσάμενον, ἢ γεωργήσας, οὐκ εἰς γῆρας ἐλθών, ἢ κωμάσῃ πάλιν, ἢδ' ἐραθήσῃ, τέκνον, ἢδ' ἐν συμποσίῳ μὴ τὴν ἡλικιωτῶν μεθυσθήσῃ.

Ταῦτα δὲ ἢ τὰ τοιαῦτα φήσει, οἰόμενον τὸν υἱὸν δεῖσθαι ἔτι τούτων, ἢ ἐπιθυμεῖν ἢ μὴ τὸν τελευτλὼ, ἢ δύνασθαι δὲ μετέχειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦτα φημί; πόσοι γὰρ ἢ ἵππους, ἢ παλλακίδας, οἱ δὲ ἢ οἰνοχόους [b] ὀπισατέσφαξαν, ἢ ἐσθῆτα, ἢ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατέφλεξαν, ἢ συγκατώρυξαν, ὡς χρησομένοις ἐκεῖ, ἢ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν κάτω;

Ὁ δὲ ὢν πρεσβύτης ὁ πενθῶν [c] ὑτωσὶ πάντα ταῦτα ὁπόσα εἴρηκε, ἢ ἔτι τούτων πλείονα, ὥστε τῷ παιδὸς [d] εἵνεκα τραγῳδεῖν ἔοικεν· οἶδε γὰρ οὐκ ἀκουσόμενον, ἢδ', ἂν μεῖζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος· ὥστε μὴν αὐτῷ. Φρονεῖν γὰρ ὥτω, ἢ [e] γινώσκειν ἱκανὸν ἦν ἢ ἄνευ τῆς βοῆς. ἐδεῖτο γὰρ ἦν πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. λοιπὸν ὧν ἔστιν αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρεῖν, ἢθ' ὅ, τι

oproductis ſingulis nominibus; *Fili dulciſſime, ſic ne abis mihi, & mortuus es, & ante maturam aetatem abreptus es, ſolo me relicto infelici, non uxore ducta, non ſuſceptis liberis, non attigiſti militiam, agrum non coluiſti, non perveniſti ad ſenectutem! Non comiſſabis iterum, non amabis, fili, non inebriaberis in convivio cum aequalibus!*

14. Haec autem atque his ſimilia dicet, putans, filium ſuum adhuc indigere talibus, & appetere ea etiam poſt mortem, participem autem eorum non poſſe fieri. Quamquam, quid iſta dico? Quot enim etiam equos, & pellices, alii vero etiam pocillatores jugularunt in funere, veſtemque & alium mundum una combuſſerunt, defoderuntve, quaſi uſuris ibi & fruituris apud inferos?

15. Senex igitur iſte lugens, quaecumque dixit, & his etiam plura, neque filii cauſſa tragica voce proclamaſſe videtur; novit enim non auditurum, etſi plusquam Stentorea voce inclamet; neque ſua ipſius, cum ſic ſentire & arbitrari etiam ſine clamore ſufficiat: nemo quippe, ut ad ſe ipſe clamet, opus habet. Relinquitur ergo, illum praeſentium cauſſa ſic delirare, qui neque quid filio

a Ἔτι] Nihil variat *Fl.* b Ἐπισατέσφαξαν] Ἢ συγκατώρυξαν male inſerit *Fl.* c Οὕτωσὶ] Et ſic *Fl.* d Εἵνεκα] Scripſi ex *Fl. Ald. J. B1. S.* Ἕνεκα *Fr. H. P.* e Γινώσκειν] Ita *Fl. B1. Fr. Ald. Va. P. H.* Γιγνώσκειν *S. A.* Γνώσκειν *J.*

te illic eadem Florentina. *J.F.R.*

41. Οἴχῃ μοι] Verbum iſtud in recenti luctu uſurpatum illuſtrat, neque hoc praetermiſſo exemplo, *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 172. *J.M.G.*

60. Εἵνεκα] Quum nihil varietatis notatum eſſet; in *P.* tamen uſitatiorem orthographiam ἵνεκα invenirem, in *J.* ἴνεκα, reliquas pervolvi, ac principes Edd. in hoc conſpirare vidi; cumque & alias ita ſcriptum apud Noſtrum invenerim, id ſervare non dubitavi. *J.F.R.*

62. Ἐμβοήσῃ] Obiter vindicavimus hoc verbum Luciano ſupra in *Amor.* c. 13. ubi *Solan.* ἀναβοᾶν reſcribi volebat. Addo jam *Thucyd.* IV. c. 112. ἐμβοήσαντας δὲ ἀθρόοι. & *Dion. Hal.* XI. p. m. 718. f. *J.F.R.*

63. Αὐτοῦ] Sic Libri omnes. Ego emendandum cenſeo, legendumque ἑαυτοῦ. *M. du S.*

66. Οὔθ' ὅ, τι πάσχοιεν] Male iterum in vulgatis legitur ὅτι. Neque ſcientem, quid filio ſuo evenerit. *J.J.*

74. Ματαιάζουσα] Aliter legiſſe videtur *Suidas*, nempe ματαιάζουσα. Sed aut genuina eſt lectio, quam ſequimur, aut ſi quid mutandum, ματαιᾷ— legendum fuit. *M. du S.*

Ματαιάζουσα] Verba *Suidae* ad quae in var. Lect. hic reſpicitur, ſunt: ἐμαίνης εἴρηται παρὰ τὴν Λυσιστρᾷ ματαιάζω. At unicum tantum hoc Luciani teſtimonium ad probandum τὸ ματαιάζω adtulit *Steph.* nec ego alibi obſervavi; quare neſcio num *Suidae* ſit adſentiendum. Quia tamen lectio eſt conſtans, nihil muto. *J.F.R.*

76. Παῦσαι τιλλόμενον τὴν κόμην] *Th. Mag.* v. τίλλω haec eodem modo habet. *M. du S.*

80. Ἢ

filio acciderit sciat, neque quorsum abierit; quin, qui neque vitam illius, qualis fuerit, explorarit; alioquin enim ipsius inde transitum non tanquam malum quiddam graviter ferret.

16. Dicat ergo illi filius, exorato Aeaco & Dite, ut paullum prospicere de illo *inferorum* ostio sibi liceat, & a vanis querelis patrem revocare, *Quid clamas homo infelix? quid molestias mihi faces sis? Desine comas vellere, & faciei cutem crucntare. Quid maledicis mihi, & miserum me vocas, & fato malo usum, qui multum te melior factus sim ac beatior? Aut quid mali pati tibi videor? illudne quod non talis, qualis tu es, senex factus sum, calvo capite, facie rugosa, incurvus, imbecillis genibus, atque in universum a tempore ipso veternosus, post menses multos atque Olympiadas impletas denique sic delirans sub tot testibus? Stolide, quid boni tibi videtur in vita, cujus non amplius futurus sim particeps? Potationes dices nimirum & coenas, & vestes, & res Venereas; ac metuis, ne hisce carens miser sim? Non cogitas autem, non sitire multo esse, quam bibere,* πρόσθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα, ἔθ' ὅποι κεχώρηκε, μᾶλλον δὲ ὅτε τ βίον [f] αὐτοῦ ἐξετάσαιμι ὁποῖός ὅστις· ἐ γὰρ ἂν τ ἐξ αὐτοῦ μετάστασιν ὅς τι τ δεινῶν ἐδυσχέραινεν.

Εἶποι δ' ἂν ὃν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς, παραιτησάμενος τ Αἰακὸν καὶ τ Ἀϊδωνέα πρὸς ὀλίγον τῆς ὁμίλιας ἀφυχύσαι, καὶ τ πατέρα παῦσαι [g] μαλακίζοντα, Ὦ κακόδαιμον ἄνθρωπε, τί κέκραγας; τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; παῦσαι τιλλόμενος τ κόμην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσσων· τί μοι λοιδορῇ, καὶ ἄθλιον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολύ σε βελτίω καὶ μακαριώτερον γεγενημένον; [h] ἢ τί σοι δεινὸν πάσχειν δοκῶ; [i] ἢ διότι μὴ τοιοῦτοι γέρων ἐγενόμην οἷος εἶ σύ, φαλακρὸς μὲ τ κεφαλήν, τ δὲ ὄψιν ἐρρυτιδωμένος, κυφός, καὶ τὰ γόνατα νωθής, καὶ ὅλως ἀπὸ τῆς χρόνου σαθρός, πολλὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας, καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, ὦ πεπαίων ὑπὸ τοσούτων μαρτύρων; ὦ μάταιε, τί σοι χρησὸν εἶναι δοκεῖ [k] ὦ τ βίου, ἃ μηκέτι μεθέξομεν; [l] ἢ ὁτιὴ πότους ἐρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἐσθῆτα, καὶ Ἀφροδίσια; καὶ δέδιας μὴ τούτων ἐνδὴς γενόμενος, ἀπόλωμαι; οὐκ ἐννοεῖς δὲ ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τοῦ

[f] Αὐτοῦ] Αὐτὸν vel αὐτῶν L. Vulgatum tenet *Fl.* [g] Ματαιάζοντα] Consentiunt *Fl. J. Fr. P.* &c. Ματαιάζοντα *Suid.* [h] Ἢ] *J.* & *V2.* ἤ. Ceterae ἤ. [i] Ἢ διότι] Ἢ διότι *Fl. Fr. P. H.* &c. Ἢ δ' ὅτι *J.* ἢ διότι *V2.* Ἢ τί σοι marg. *A1.* [k] Παρὰ] Recepi ex *Fl.* nam περὶ Edd. cett. [l] Ἢ] Ita interrogantis more dedi ex marg. *A1.* pro vulgato ἤ.

80. Ἢ τί] Sequor *Venetas* ἤ τί *numquid*, pro ἤ *aut*, scribens. *J. F. R.*

81. Ἢ διότι] *Fl.* Ed. cum plerisque aliis ἤ δ. *Ven.* 2. & hic & supra ἤ, quod magis probo. Sed hic *J.* quae prius ἤ etiam habebat, τὴ δ' ὅτι habet, quod sequi nolui contra fidem reliquorum Codd. *M. du S.*

85. Τριακάδας] Sic Ῥητ. c. 9. ἢ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν. *M. du S.*

89. Παρὰ] Sic recte *Fl.* Ed. Reliquae περὶ. Qua de re jam supra dictum est. *M. du S.*

Παρὰ τ βίου] Has praepositiones saepissime omnium ab Scribis confundi quis nescit? Conf. *Asin.* c. 22. Et quae Cl. *Hemst.* habet ad *Halc.* c. 2. Quare minus forsan recte περὶ τ βίου reliquimus in *Piscat.* c. 25. quum & ibi παρὰ tres Codd. exhiberent. Adde *Catapl.* c. 9. ubi παρὰ τ βίον ex plerisque dedimus, dum nonnullae κατὰ ibi haberent, quod tamen aeque bonum; nam & sic κατὰ τ βίον sine varietate ibid. c. ult. *J. F. R.*

90. Τοὺς πότους] Nihil variari in hac scriptura notabat *Solan.* Sed nec varietatem desiderem. Vid. ad *Gall.* c. 12. No. 43. Et *Icar.* 7. f. *J. F. R.*

93. Διψῆν — πεινῆν] Διψᾶν & πεινᾶν Attica forma postulare videretur; verum διψῆν, πεινῆν etiam his potius usitatum, bene monent Grammatici. Vid. *Aristoph.* Nub. 440. Παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν. *Phrym.* p. m. 18. Πεινῆν, διψῆν, λέγε, ἀλλὰ μὴ ᾷ τᾶ ε. Scripsissem διψῆν sine puncto subscripto; sed quia pleri-

τῦ πιεῖν, ϗ τὸ μὴ πιεῖν, τῦ φαγεῖν, ϗ τὸ μὴ ῥιγῦν, τῦ ἀμπεχόνης εὐπορεῖν.

Φέρε τοίνυν ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνοεῖν, [a] διδάξομαί σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, ϗ δὴ ἀναλαβὼν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, Τέκνον ἄθλιον, οὐκέτι διψήσεις, οὐκέτι πεινήσεις, οὐδὲ ῥιγώσεις. οἴμοι μοι, κακόδαιμον, ἐκφυγὼν τὰς νόσους, ϗ πυρετὸν ἔτι δεδιὼς, ϗ πολέμιον, ϗ τύραννον· οὐκ ἔρως σε ἀνιάσει, οὐδὲ συνουσία [b] παρατρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις δὶς τοῦτο δὶς ἢ τρὶς τ' ἡμέρας, ὦ τ' συμφορᾶς. οὐδὲ [c] καλαφρονηθήσῃ, γέρων γενόμενος, οὐδ' ὀχληρὸς ἔσῃ τοῖς νέοις βλεπόμενος.

Ἂν ταῦτα λέγῃς, ὦ πάτερ, οὐκ οἶει πολὺ ἀληθέστερα, ϗ γελοιότερα ἐκείνων ἐρεῖν; ἀλλὰ [d] ὅρα μὴ τόδε σε ἀνιᾷ, ϗ ἀφανῆ τ' παρ' ἡμῖν ζόφον ϗ τὸ πολὺ σκότος, κἄτα δέδιας μή σοι ἀποπνιγῶ καλακλειοθεὶς [e] ἐν τῷ μνήματι; χρὴ δὲ πρὸς ταῦτα λογίζεσθαι ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν ἀφασαπέντων, ἢ ϗ, νὴ Δία, καέντων μετ' ὀλίγον, εἴγε καῦσαί με διεγνώκατε, οὔτε σκότος, οὔτε φῶς ὁρᾶν [f] δυνησόμεθα. ϗ ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια.

melius; & non esurire, quam edere; & non rigere, quam copiam habere vestium?

17. Age vero, quandoquidem ignorare videris, docebo te lamentari verius. Itaque repetito initio clama, Fili miser, non amplius sities, non esuries amplius, non algebis. Abiisti mihi, infelix, effugisti morbos, febrim non amplius metuis, non hostem, non tyrannum. Non amor tibi facesset negotium, non coitus te atteret, neque insuper infercies tesbis aut ter in die: o miseriam! Neque senex factus contemneris, neque molestus eris ipso conspectu juvenibus.

18. Haec si dicas, pater, nonne putas te multo veriora istis & magis ridicula dicturum? Verum vide an non illud te cruciet, & cogites tenebras, quae apud nos sunt, & multam caliginem; deinde illud metuas, ne tibi suffocer in sepulcro conclusus? Oportet autem adcogitare illud, putrefactis oculis, aut etiam, per Jovem, combustis paullo post, si quidem cremare me decreviſtis, neque tenebras neque lucem videre poterimus. Ac ista forte quidem tolerabilia.

19. Quid

a Διδάξομαι] Servavi scripturam Edd. S. P. licet δ᾽δάξωμαι sit in F. Fl. Ald. Bl. H. Fr. b Παρατρέψει] Sic Edd. Διατρέψει G. Διατρίψει L. Utrumque tam Διατρ. quam Διαφ. adscriptum marg. Al. c Καλαφρονηθήσῃ] Bene ita P. H. S. Bl. & 2. Καλαφρονηθείσῃ F. Fl. Ald. Fr. d Ὅρα] Ἄρα esse in quodam addit Solan. & ὁ in Pell. non vero satis distincte. e Ἐν τῷ μνήματι] Ἐν ἐκμνήματι Fr. Vulgatum est in cett. f Δυνησόμεθα] Restitui ex L. Δυησόμεθα Edd. hac priores.

que sic malunt, servavi, & hic & Paraſit. c. 38. F. F. R.

3. Οὐδὲ συνουσία παρατρέψει] Non pervertet concubitus, sed rectius antiquus liber οὐδὲ συνουσία διαστρέψει. non te depravabit, corrumpet concubitus, non tuam valetudinem labefactabit. παρατρέπειν est avertere, abducere. διαστρέφειν distorquere, corrumpere. F. G. G.

4. Παρατρέψει] An παρατρίψει; Marc. Antoninus de vita sua: ἡ συνουσία ἐγὶ σαρκίῳ παρατριψάμιον. Παρατρίψει σε, i. e. atteret te, consumet, conficiet. F. G.

Παρατρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις] Interpretati sunt, non pervertet coitus, neque hujus causſa bis terve per diem rem tuam dissipabis. Ego, nec quid sibi παρατρέψει, pervertet, hic velit, recte intelligebam; neque quomodo aliquis bis terve per diem rem suam dissipare possit. Putabam autem legendum esse παρατρίψει, quod verbum convenire huic loco, non est opus ut ostendatur. Alterum autem σπαθάω intelligebam de epulis, quas bis, aut ter adeo, solitas apud Graecos etiam instaurari in singulos dies, vel nomina ἀρίστου, δείπνου, ac ὄψου satis indicant, de quibus vid. Poll. 6, 101. seq. Porro ipsa propria verbi σπαθάω notio non tam ad dissipationem & dilapidationem bonorum pertinet, ad quam viri docti fere referunt, quam ad aliquid densandum, inferciendum, cum significet proprie spathae textoriae ope subtemen intra staminis tramas insertum densare & coire cogere. Puto igitur σπαθᾶν vel σπαθᾶσθαι dici eos, qui cupide ac copiose cibum potumque ingerunt; tum, ventri avaro omnia donant, & in illud barathrum tota detrudunt patrimonia. Haec commode transtuleris ad loca auctorum, quae jam collegit Ezech. Spanhem. ad Aristoph. Νεφ. 55. Cogitabam etiam δ᾽ δυσπαθήσεις, aegritudine non affi-

19. *Quid vero me fletus ille veſter juvat, & ille ad tibiam planctus pectorum, & mulierum illa immoderata lamentatia? Quid vero coronatum in ſepulcro ſaxum? Aut quid apud vos valet infundere illi merum? an putatis deſtillaturum illud ad nos, penetraturumque eſſe ipſos ad inferos? Quod enim ad inferiarum ſacrificia, & ipſi, puto, videtis, cum, quae facillime fugiunt, fumus auferat, ea ad ſuperiora in caelum abire, neque quidquam nobis prodeſſe inferis: quod autem relinquitur, pulverem inutilem, niſi forte cineribus veſci nos creditis. Non adeo ſterile nobis atque infrugiferum Ditis imperium eſt, neque aſphodelus nobis deficit, a vobis cibos ut arceſſamus. Itaque, ſic me Tiſiphone, olim propter ea quae faciebatis dicebatisque clarum cachinnari ſubiit: at impediit linteum ac lanae, quibus mihi devinxiſtis maxillas.*

20. *Haec orantem atris penitus mors abdidit alis.*

Τί δέ με ὁ κακυτὸς ὑμῶν ὀνίνησι, καὶ ἡ πρὸς τὴν αὐλὸν αὕτη φερσέπεια, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν ἐκεῖ τὸ θρῆνον ἀμέλητα; τί δὲ ὁ ὑπὲρ τοῦ τάφου λίθος ἐστεφανωμένος; ἢ τί ὑμῖν δύναται τὸ ἄκρατον ἐπιχεῖν; ἢ νομίζετε καταφέρειν αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τοῦ Ἅιδου διήξειν; τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθαγισμῶν καὶ αὐτοὶ ὁρᾶτε, οἶμαι, ὡς τὸ μὲν κουφότατον τῶν παρεσκευασμένων ὁ καπνὸς φέρων εἰς τὸν ἀέρα οἴχεται, μηδέν τι ἡμᾶς ὀνήσας τοὺς κάτω· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἡ κόνις, ἄχρειον, ἐκτὸς εἰ μὴ τὸν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι παπταίνομεν. οὐκ ἔστιν ἄπορος, οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀρχή, οὐδ' ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος, ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ σιτία μεταπεμπώμεθα. ὥστε μοι, μὴ τὴν Τισιφόνην, πάλαι δὴ ἐφ', οἷς ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, παμμέγεθες ἐπῆλθε καχαγχάσαι· διεκώλυσε δὲ ἡ ὀθόνη, καὶ τὰ ἔρια, οἷς μου τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγξατε.

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε.

πρὸς

g Ἐστεφανωμένος] Sic *Fl. H. P. Bi.* Στεφανωμένος *J.* h Ὑμῶν] Sic bene *Fl. Fr. P.* &c. Ἡμῶν *J.*

20. Αὐλὸν] Αὐλητὰς δὲ συνεκάλουν ἐπὶ τὰ πάθη τῶν ἀποιχομένων, * ὡς δῆλον ἐκ τοῦ θείου Εὐαγγελίου. *V.*

* Ὡς δῆλον] Posteriora haec verba desunt in C.

afficieris. Sed non eſt opus aliquid mutare. Ἐπὶ τούτῳ verti eodem ſenſu atque *ἐπὶ τούτοις insuper*: non quo vehementer probem; ſed quod nihil novi rectius. *J. M. G.*

Παμπετρέψαι] Διαπετρέψαι facilius concoquo quam παμπετρέψαι. Placet tamen magis conjectura *Gujeti* & *Geſneri* unius literulae mutatione ſenſum facilem praebens. *J. F. R.*

Ibid. Σπαθήσεις ἐπὶ] I. e. *insuper*, pro fuſe, bis aut ter in die *epulaberis*, vel rem prodiges in ſumptus ſuperfluos. *F. G.*

10. Καὶ λέγουσι] Ὅτι λέγουσι. *Th. M.* In καὶ conſentiunt Edd. nec quidquam varietatis notatum invenio ex Codd. *J. F. R.*

13. Καλλαλισθεὶς τὸ ἐπὶ μνήματι] Ἐν ἐπιμνήματι. *In ſuperpoſito monumento.* *Th. M.*

Καλλαλισθεὶς ἐν &c.] En quam facile regulae criticae ſine librorum auctoritate fallere poſſint. Adripuit *Marcil.* quod literarum ductus ſuadebat, & ſine mutatione, ſola vocum conjunctione locum ſanare viſus eſt: ſed illud τῷ pro ἐπὶ, quod Libri ſuppeditant, & quod forſan conjicere non auſus eſſet, verius eſſe, quilibet videt. *J. F. R.*

17. Δυσπερώμεθα] Ita L. recte. In Impr. διαπερώμεθα. *M. du S.*

22. Ἐστεφανωμένος] Accentus *Juntinae* ſatis oſtendit, eam praeteritum quoque exhibere voluiſſe, alioqui στεφανούμενος proparoxytonos dediſſet: de augmento omittendo hic non cogitandum, quod etiam κακοφωνίαν pareret, licet id alias omitti ſatis ſaepe monuerimus. *J. F. R.*

26. Καθαγισμῶν] Vid. ſupra dicta ad c. 9. *J. F. R.*

27. Νοσιμώταλον] Conf. ſupra Mich. c. 39. *M. du S.*

35. Μιλαγκώμεθα] Vertitur *deportemus*. Redde: *petamus.* *F. G.*

40. Ὡς ἄρα &c.] *Homer.* Il. II. 502. & 855. *M. du S.*

πρὸς Διὸς [a] δὲ, ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ὀπισθαφεὶς, ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, οὐκ ἂν οἰόμεθα δικαιότατα ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὅμως οἱ μάταιοι καὶ βοῶσι, καὶ μισθωσάμενοί τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς [b] συνειληχότα πάλαι τὰς συμφορὰς, τούτῳ συναγωνιστῇ, καὶ χορηγῷ τῶν ἀνοίας καλαχρῶν), ὅποι ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζουσιν.

Καὶ μέχρι μὲν θρήνων, ὁ αὐτὸς ἅπασι νόμος τῆς ἀβελτηρίας· τὸ δ' ἀπὸ τούτων, διαλόμενοι κατὰ ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἕλλην ἔκαυσεν, ὁ δὲ Πέρσης ἤλειψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς [c] ὑάλῳ [d] θεικρίδι, ὁ δὲ Σκύθης καθεψίει, ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύπτιος. ἔστιν μυθοι (λέγω δὲ ἰδὼν) ξηράνας τὸν νεκρὸν, σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποιήσατο, πολλάκις δὲ καὶ δεομένῳ χρημάτων ἀνδρὶ Αἰγυ-

At per *ego vos* Jovem *obsecro*, si dicat talia conversus mortuus, & nixus cubito; nonne aequissima nobis videatur dicere? Sed tamen stolidi homines & vociferantur, & arcessito quodam lamentationum Sophista, qui veteres multas calamitates collegerit, hoc adjutore & praecentore quasi suae amentiae utuntur, & ubi ille incepit, suas querelas Oillius cantui subjiciunt.

21. Et quantum ad lamentationes, eadem omnibus lex ineptiarum. Quod vero supereſt, diviſi per gentes quantum ad ſepulturae rationem, Graecus illos cremat, humat Perſa, Indus vitro quodam oblinit, Scytha vero edit, *ſuccis velut* muria condit Aegyptius. Hic vero, quae vidi narro, ſiccatum cadaver convivam ſuum & compotorem ſolet facere. Saepe etiam pecuniae in-

[a] Διὸς] Omittit *Fl.* [b] Συνειληχότα] Nihil variant Edd. [c] Ὑάλῳ] Ὑέλῳ *Fl.* Σιάλῳ Edd. *Cogu.* In ὑάλῳ conſentiunt noſtri Codd. & Edd. [d] Περιχρίει] Emenda θεχεῖ, vel θεχεῖν, quod *Guj.* etiam monuit.

45. Καὶ μισθωσάμενοί τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς συμφορὰς] Loquitur Noſter de eo ritu, quo in funeribus ſolitus fuerit quis conduci, qui planctum excitaret, & lugubre carmen caneret; qualis erat apud Romanos praefica. At in Verbis Graecis mendum eſt certiſſimum. Quid enim eſt συνειληχότα συμφοράς? Pejus id in edit. *Amſt.* ubi συμπεληχότα. Συνειληχότα eſt ab συλλαγχάνω, ſive συλλήγω. Atqui id locum hic non habet. Emendo συνειλοχότα, quod Attice dicitur pro συνειλιχότα, ab συλλίγω, *colligo*, *corrado*. Demoſthenes in Midian, Πολλὰ μὲν τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ περὶ ὧν τοὺς ἄλλους ἠδίκηκεν ἔχω λέγειν, ὥστε εἶπον ἐν ἀρχῇ τὸν λόγον, καὶ συνείλοχα ὕβρεις αὐτοῦ, καὶ πονηρίας τοσαύτας, &c. Expone itaque Luciani verba, *Arceſſentes luctus aliquem artificem, qui multos veteres caſus quos corraſerit, narret, & in quovis funere idemtidem repetat.* *J.F.*

46. Θρήνων σοφιστὴν] Hic eſt quem *Homerus* θρήνων ἔξαρχον vocat, Il. Ω. 721. Alii aliter. *M. du S.*

47. Συνειληχότα] Immo συνειλιχότα a συλλίγω. *F.G.* Συνειληχότα] Συνειλοχότα voluit *Solanus*. Sed quum alii aeque conjici poſſe dixerint συνειληφότα, Edd. lectionem intactam ſivi, facile autem utrovis more emendandam, ſi quid opus fuerit; *Jenſii* tamen conjectura magis placet. *J.F.R.*

49. Καλαχρῶν)] Dativum ſive ablativum huic verbo proprium, contra *Graev.* probavit *Jenſius* in Lect. Luc. p. 333. Vid. & nos ad *Aſin.* c. 52. *J.F.R.*

53. Ἕλλην ἔκαυσεν] *Homer.* in funere Patrocli docet Graecos cadavera combuſſiſſe. *G.C.* Ἕλλην ἔκαυσεν] Crematio *Macrobii* tempore in uſu eſſe deſierat VII. 7. Vid. *Meurſ.* AG. XI. 1097. Magi comburi corpora non concedebant. *Jambl.* No. 154. & *Diog. Laërt.* 2. D. Non Graeci tamen id ſoli factitabant. Brachmanis etiam mos ille, ſeu Gymnoſophiſtis ſolemnis erat. Vid. Πφ. c. 25. *M. du S.*

54. Πέρσης ἤλειψεν] Perſas cera circumlitos mortuos condire ſoltos ſcribit *Cic.* quod & Aſiniis attribuitur. *Strabo* etiam ſola, inquit, ſepeliunt corpora Perſae cera oblinentes. *G.C.*

Ibid. Ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ θεικρίει] Lege ὑάλῳ θεικτέι, ſeu potius θεικτέι. id eſt, *vitro inſtruſtat.* Indi mortuos incruſtaſſe teſtantur *Herodotus* & *Diodorus Siculus*. Peſſime interpres: *adipe ſuillo oblinit.* *AE.M.*

Ibid. Ἰνδὸς ὑάλῳ θεικρίει] Ὑαλῷ magis Atticum eſſe quam ὑελῷ, adſentior *Phrynich.* p. 136. etſi poſterius quoque non ſemel apud probatos reperias; ideoque non damnaverim, quod *Phrynichus* facit; nam ὑελῷ *Diod. Sic.* fere ubique, vid. L. 2. c. 15. ubi vel ſexies ita ſcribitur. Bene igitur *Th. Mag.* ὑαλῷ dixere Attici, ὑελῷ communiter Graeci. Περιχρίει autem vel θεικτέι pro θεικρίει malim ex eodem *Diod.* ubi jam non de orthographia, ſed de re ipſa agitur; nam de mortuis hoc modo condendis & condiendis loquens ſaepe & conſtanter verbo θεικτῶ utitur, ut l. c. de Aethiopibus ait: ταριχεύσαντες γὰρ τὰ σώματα, καὶ θεικτώσαντες αὐτοῖς πολλὴν ὑελον. ac deinde ibid. αὐτός φησι τὸ μὲν σῶμα ταριχεύεσθαι, τὸν μύστον ὑελον μὲν θεικτῶς γυμνοῖς τοῖς σώμασι. Iterum deinde: περὶ τὴν εἰκόνα χρῶς τὴν ὕελον: nec non III. c. 9. &c. non ta-

indigenti Aegyptio ſolvit inopiam pignori oppoſitus in tempore frater paterve.

22. Aggeſti quidem tumuli, & pyramides, & cippi, & inſcriptiones parvo tempore durantes, quei non ſuperflua, & luſibus ſimilia?

23. Verum etiam ludorum certamina quidam inſtituerunt, & funebres ad monumenta orationes habuerunt, quaſi cauſſam defuncti agerent, aut teſtimonium illi perhiberent apud illos inferorum judices.

24. Poſt haec omnia ſunt parentales epulae: Adſunt cognati, & parentes conſolantur defuncti, & guſtare illos cogunt, ut qui non inviti, per Jovem, cogendos ſe praebeant, ſed jam trium dierum fame macerati ferre inediam diutius non poſſint. Et, *quo usque tandem*, ajunt, *lugemus?*

60 πτίω, ἔλυσε ἢ ἀπορίαν, ἐνέχυρον ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν καιρῷ.

[e] Χάμαλα μὲν γὰρ, καὶ πυραμίδες, καὶ στῆλαι, καὶ ἐπιγράμματα, [f] πρὸς ὀλίγον ἀφαρπάζοντα, πῶς δὲ φειδόμενα, καὶ παιδιαῖς

65 προσεοικότα;

Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔνιοι διέθεσαν, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τοῖς μνημάτων, ὥσπερ συναγορεύοντες, ἢ μαρτυροῦντες παρὰ τοῖς κάτω δικασταῖς τῷ νεκρῷ.

70 Ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ φειδέσπνον, καὶ πάρεισιν οἱ προσήκοντες, καὶ τοὺς γονέας παραμυθοῦνται τὸν τελευτηκότα, καὶ πείθουσι γεύσασθαι, ὡς οὐκ ἀηδῶς, μὰ Δί', οὐδ' αὐτοὺς ἀναγκαζομένους, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ

75 λιμοῦ τριῶν ἓξ ἡμερῶν ἀπηυδηκότας. καὶ μέχρι μοῦ τινος, ὦ ἑτος, ὀδυρόμεθα; ἔασον

[e] Χάμαλα] Χρύσαλλα *Fl.* male. [f] Πρὸς] Καὶ πρὸς *Fl.* male.

tamen idem quod noſtrum vitrum fuiſſe, recte ad locum priorem *Diodori*, No. 45. monet Cl. *Weſſel.* conjiciens ſal quoddam foſſile pelluciditate vitrum referente ad id adhibitum. At ſi artificialis, quod Cl. *Geſn.* exiſtimat, compoſitionis incruſtatio fuerit, vulgatum Luciani ψευχρίει aeque ſatisfaciet ac ψευχθη. Merum ſal quidem ſufficere mihi non videtur, quod ab humiditate aëris vel locorum ſubterraneorum facile liqueſcit, & fruſtra ſic cadavera forent ante exſiccata: quare minerale quoddam firmius, ut lapis ſpecularis, vel ſimile illi, unde vitreas laminas lucernarum conficiunt, requiri videtur. Etſi vitrum quale noſtrum, illo tempore dudum notum fuit, ut ſupra vidimus. Hoc autem ita circumfundi poſſe, non eſt veriſimile. *J. F. R.*

Ibid. Ἰνδῶν] Inungebant cadavera pollinctores & libitinarii quae in pyra mox cremarent. *Virg.* G. C.

55. Ὑάλῳ] Vid. *Gatak.* ad *M. Aur.* IV. 48. *Ælianus* V. H. XIII. 3. narrat in ſepulchro Beli repertam πύελον ὑαλίνην ἔνθα ἦν κείμενος ὁ νεκρὸς ἐν ἁλμῇ. Sic in vitrea theca aſſervatum Alexandri Magni cadaver conſpexit Auguſtus. Vid. Notam ad Νεκρ. Δ. XIII. *Condiunt Aegyptii mortuos, & eos domi ſervant: Perſae etiam cera circumlitos condunt, ut quam maxime permaneant diuturna corpora. Cic.* Tuſc. I. 45. & *Herod.* I. 140. *Fl.* ὑέλῳ. *M. du S.*

Ὑάλῳ ψευχρίει] *Suillum adipem* interpretationis antiquae faceſſere hinc jubeam equidem. Neque tamen *vitrum* proprium hic intelligi poſſe, manifeſtum eſt ex verbi ψευχρίει notione. *Heſychius* non tantum ὑαλὸν & ὑαλοῦν λαμπρὸν interpretatur ac ἀλφανῆς, ſed ipſum etiam ὑαλόν. Et quid ſimilius vitro, quam illa accepta a Seribus, h. e. Indis pigmenta, quas *Laccas* vocamus? & variae gammatum ſolutiones ac praeparationes ad condituram corporum idoneae? Fuerit itaque illa Indorum conditura ſimilis *Theodori Kerckringii* invento, qui integra cadavera ſuccino circumfuſo condivit, ſi vera ſunt, quae narrat *Morhof.* Polyh. 2, 2, 2, 37, 3. *J. M. G.*

56. Ταριχεύει &c.] *Sext. Empir.* III. Pyrrhon. Hypotyp. 24. p. 184. (monente Cl. *P. Weſſeling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 92. ἡ Αἴγυπτος δὲ τὰ ἔνδοθεν ἐξελόντες, ταριχεύουσι αὐτοὺς (νεκροὺς) καὶ σὺν ἑαυτοῖς ἔχουσι. Adde not. Cl. *Hemſterh.* ad Noſtri *Necyom.* c. 15. No. 42. *J. F. R.*

57. Λέγω δὲ ἰδὼν] Aegyptiorum mortui tempore Luciani adhuc condiebantur. F. G.

Λέγω δὲ ἰδὼν] Scripta igitur haec poſt reditum ex Aegypto, (vid. Α. μωθ.) cum antea illic fuiſſe non conſtet. *M. du S.*

59. Διεμάνη χρημάτων] *Herod.* II. & *Diod.* I. §. 1. *M. du S.*

* *Ibid.* Ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ — ἰσίχυρον — γυόμενον] Confirmat idem *Diod. Sic.* I. c. 93. ſcribens: νόμιμον δ' ἔστι παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) καὶ τὸ διδόναι τὰ σώματα τῶν τετελευτηκότων γονέων εἰς ὑποθήκην δανείου τοῖς δὲ μὴ λυσαμένοις ἐνεδρὰς τε μίγιστον ἀπολυθεῖν, καὶ μὴ τὴν τελευτὴν τύχοις ταφῆς. Ubi Cl. *P. Weſſeling.* plura in hanc rem ex *Stob.* Serm. 38. *Herodot.* 2, 136. aliisque, non omiſſo hoc Luciani teſtimonio, adfert. *J. F. R.*

66. Ἀγῶνας] Vid. Δημ. c. 33. & alibi paſſim. *M. du S.*

83, Καὶ

ἔασον ἀναπαύσασθαι τὰς τῦ μακαρίτυ δαίμονας· εἰ δὲ κὴ τὸ παράπαν ἀ κλαίειν διέγνωκας, αὐτῦ τε τύτυ ἕνεκα χρὴ μὴ ἀποσίτον εἶναι, ἵνα κὴ ἀμφικέσῃς πρὸς τῦ πένθυς τὸ μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς ἁπάντων ῥαψῳδῦσι δύο τῦ Ὁμήρυ ἔπη·

Καὶ γάρ τ' ἠύκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτυ.

Γαστέρι δ' οὔπω φασὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιύς.

Οἱ δὲ ἄπιον μέν, αἰσχυνόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, κὴ δεδιότες, εἰ φανεῖεν μετὰ τελευτὴν τῶν φιλτάτων τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐμμένοντες. ταῦτα, κὴ πολὺ τύτων γελοιότερα εὕροι τις ἂν ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, ἅτε τὸ τὰς πολλὰς τὸ μέγιστον τῶν κακῶν τὸν θάνατον οἰόμενος.

amice. *Patera requiescere felicis pueri manes. Si vero omnino plorare decrevisti, illius ipsius rei causſa oportet cibo non abstinere, ut magnitudini luctus sufficias.* Tunc sane, tunc in omnium ore sunt duo Homeri versus:

Pulchricoma haud Niobe tamen est ablita ciborum

Et: *Non jam ventre licet functos lugere Pelasgis.*

Illi vero attingunt, cum pudore quidem ab initio, & veriti, si videantur post carissimorum mortem humanis tamen passionibus obnoxii. Haec, & multo his magis ridicula, inveniat aliquis si observet, quae in luctu fiunt propterea, quod vulgus maximum malorum putat mortem.

a Κλαίειν] Κλάειν *Fl.* sine puncto subscripto.

83. Καὶ γάρ] *Homer.* Il. Ω. 602. *M. du S.* 85. Γαστέρι δ' οὔπως] *Iliad.* T. 225. *M. du S.*

FINIS TOMI SECUNDI.

APPENDIX AD TOM. II.

DECLAMATIO

D. ERASMI ROTERODAMI,

LUCIANI TYRANNICIDÆ RESPONDENS.

ARGUMENTUM.

Ejusdem generis haec cum Tyrannicida, ejusdemque ſtatus eſt, ſed adverſaria. Ut enim illic contenditur praemium eſſe dandum tanquam tyrannicidæ, ei qui filium tyranni interfecerat: ita hic negatur eum ſatisfeciſſe legi, aut tyrannicidam eſſe, qui non ipſum tyrannum, ſed filium tyranni occidiſſet. Exordio benevolentiam captat, à perſona Judicum; deinde calumniæ adverſarii, qua in ſuſpicionem adductus fuerat, quaſi ipſe quoque tyrannidi faveret, quia illi praemium dandum negabat, reſpondet per abſolutionem primum, deinde & per inficiationem ex locis conjecturalibus, elevata interim illius perſona, atque ipſo viciſſim in ſuſpicionem, ex modo actionis vocato. Poſt exordium propoſitio ſequitur cum attentione, & admonitione Judicis, quorſum in hac cauſſa maxime ſpectare debeat, atque inde ad confutationem venitur. In qua primum refelluntur ordine capita illa, quæ alter in argumento ab imo ad ſummum tractarat, puta Voluntas, Conatus, Effectus. Ac voluntati quidem opponit voluntatem legis, ut qua non quid quisque voluerit, ſed quid effecerit, ſpectet, neque cogitationes, ſed facta praemiis compenſet. Conatum vero elevat variis ac multis ſimilibus & exemplis, oſtendens in nullo pacto, aut contractu, aut certamine, aut aliis denique id genus rebus ſatis eſſe, conari aliquid & coepiſſe, ſed praeſtari oportere. Effectum conditiones ſequi, non conatum. Et quod alter etiam conatum in legibus ſpectari dixerat, id diſtinguit, oſtendens diverſam eſſe rationem praemiorum & poenarum. In maleficiis interdum & voluntatem puniri, in beneficiis autem nunquam praemium dari, niſi ei, qui quod lex proponit, re ipſa effecerit. Poſtremo & patriæ gratis inſervire ac officium praeſtare cives debere & illum ſatis mercedis pro conatu ſuo retuliſſe, laudem & gloriam. Effectum autem refellit, quia non ſimpliciter id effecerit, quod lex jubet, ſed fortuna ſeu numine ita ferente, caedem filii, mortem patris conſecutam eſſe. Non enim quia ipſius gladio tyrannus poſtea ſeipſum confecerit, ob id ipſius hoc factum eſſe. Deinde etiam incertum fuiſſe exitum, & quidnam pater, occiſo filio facturus fuerit; & hic conſilium quoque petituris ſubvertit, primo ut incertum & periculoſum, neque certis rationibus firmatum, deinde etiam ut fictum, & poſt eventum rei, demum ſimulatum. Denique non idem eſſe occidere, id quod lex jubet, & mortis cauſſam qualemcunque praebere: idque iterum multis ſimilibus probat. Atque hoc loco diſputationem ſupra coeptam renovat, de eo quatenus voluntas in legibus ſpectatur, & in quibus per ſe ſufficiat, nempe in maleficiis & non in beneficiis, & ob id neque hic praemium illi deberi, ut qui coeperit, non abſolverit beneficium. Confutatis igitur hoc pacto voluntate, conatu & effectu, quarto loco id aggreditur, quod petitor in narratione potiſſimum amplificat, puta filium fuiſſe caput & cauſſam tyrannidis, eoque ſublato, etiam tyrannidem ſublatam fuiſſe. Ac primo quidem filium oſtendit non fuiſſe tyrannum, neque tyrannidis caput, confutatis ſignis, & caeteris rationibus: quæ alter ad eam rem probandam adduxerat. Deinde, ut maxime fuerit, legem jubere ipſum tyrannum non ut quisque tyranno ſimilis, aut nocentior etiam eſt, occidere. Et hic multis verbis de authoritate legum diſputat, & quod non temere verba legum huc aut illuc deflectenda ſint, alioqui multa pericula & incommoda ex eo ſecutura eſſe. Poſtremo etiam ipſe locum ab imo ad ſummum tractat, & ut alter voluiſſe, egiſſe, effeciſſe ſe dixerat, ita hic contra neque animum ad rem gerendam habuiſſe illum, neque recta via aggreſſum eſſe, neque denique id quod lex jubet, perfeciſſe oſtendit. Et ſub haec orationem concludit, brevi capitum repetitione, & conformatione ſeu proſopopoeia, legum, reipubl. & deorum quoque expoſtulantium eum petitore, ut inique & praeter meritum, praemium petente.

SI mihi cauſſa haec, Judices, apud concionem popularem, quæ ſtudiis potius, quam exacto rerum judicio duci conſuevit, eſſet agenda, ac non magis apud Judices ex honeſtiſſimis ordinibus delectos, nimirum graviſſimos ſapientiſſimosque, nonnihil profecto vererer, ne omnium animis nova hac & inſperata laetitia geſtientibus, atque (ut ita dixerim) exultantibus, nec ſatis attentos, nec dociles eſſem auditores habiturus. Porro faventes, benevolosque multo minus: quippe qui frontem modo, qualique perſonam hujus negotii intuentibus, non faciem ipſam propius contemplantibus videri fortaſſe poſſim, in communi totius civitatis gaudio, tum autem in cauſſa tam populari, velut importunius obſtrepere atque obturbare. Enimvero quum omnis affectus inutilis eſt ad recte judicandum, tum ingens, intemperans, atque exundans laetitia, non ſolum judicium omne funditus tollere ſolet, verum etiam noſtri ſen-

sus non raro nobis eripere: praesertim (si quemadmodum haec nostra) post graves diuturnasque calamitates, ac veluti tempestatem saevissimam repente praeterque spem (quasi portus quidam) fuerit objecta. Quid autem tam acerbum liberae multitudini, quam servitus? Quid tam dulce, quid tam exoptatum, quam libertas? Itaque non rebus modo ipsis, sed vel inanibus harum rerum vocabulis, plebis animus queat ad quidlibet impelli: maxime primis his aliquot diebus, dum gaudiorum adhuc velut aestus quidam impotens, omnia sursum ac deorsum miscet, dum laetitiae temulentia, dum gratulandi dulcis quaedam ebrietas pectus occupans, animum ad cogitandum instituere non sinit. Verum vestra Judices singularis sapientia perspicacitasque non hoc tantum scrupulo me levat, verum & hanc mihi fiduciam suppeditat, uti sperem futurum, ut hoc contradicendi munus, quod equidem nec invidentia, nec favore in Tyrannidem (licut iste calumniabatur) sed solita mea, & (ut opinor) nota Reipub. charitate susceperi, vobis non modo non invidiosum, sed favorabile, plausibileque videatur. Etenim postquam viderem manifesta quadam Deorum benevolentia, post diuturnam ac miserrimam illam servitutem, toties Reip. votis expetitam libertatem aliquando contigisse, nihil prius curandum nobis esse judicavi, quam ut gratos nos exhiberemus in eos, a quibus nobis tam egregia felicitas esset profecta, quo videlicet munus suum huic urbi proprium, perpetuumque facere vellent, & constabilire tuerique quod largiri non essent gravati, meminissemusque iisdem in manu esse, ut eriperent ingratis, quod optantibus dedissent. Sunt autem vel primae gratitudinis partes, intelligere videlicet, cui beneficium acceptum ferre debeas. Et hac una ratione mortales divinae beneficentiae gratiam referre possumus: si beneficium acceptum agnoscamus: si celebremus, si ad illos authores referamus. Neque mihi committendum putavi, ut dum nimium candidi in civem esse volumus, in Deos ingrati impiique reperiamur. Neque enim isthoc nomine nunc perinde laboratur, ne hoc praemii pereat aerario, & hujus lucris accrescat (quanquam id quoque longa jam tyrannide exhaustius est, quam ut inde temere dari praemia conveniat immerentibus.) Illud agitur, ne Dii immortales, qui hujus male consulta nobis verterunt bene, hoc tantum munus a nobis tanquam ingratis reposcant, si quod ipsis solis debetur honoris, laudis, gratiae, id illis fraudatis, in hominem contulerimus. At quem hominem obsecro? Nempe qui quum privatus contra leges juvenem occiderit, atque hac temeritate sua restitutae libertatis periculosam occasionem modo praebuerit, idque adeo imprudens (uti mox docebimus) non veretur pulcherrimum tyrannicidae titulum Diis eripere, sibi arrogare: Reipub. diem dicere, ac leges ipsas in jus vocare: civitatem ingratitudinis ream agere, nisi sibi totam hanc felicitatem ferat acceptam. Nullum quidem, judices, facinus speciosius tyrannicidio, nullum Diis dignius: verum hoc impudentior, qui sibi laudem tam eximiam usurpat immeritus. Nullum praemium honestius illustriusve, quam quod tyrannicidae debetur: Sed hoc impensius accuratiusque spectandum, ne temere decernatur indigno. Permulta si quidem, permulta ad id requiruntur, ut hoc tam egregio titulo, ut hoc tam divino praemio dignus quis esse videatur: quorum nihil in hunc competere, paulo post evincemus. Proinde eum non tolerandae improbitatis mihi videatur, qui legibus tum homicidii, tum temeritatis poenas debeat, eum a legibus praemium omnium maximum petere: petere dixi, imo flagitare: & ita flagitare, ut etiamsi unum ex hujus arbitrio dependerint, tamen multa insuper isti creditori sint debiturae. Quae cuncta quum postulare jure potuisset: maluit tamen homo verecundus, unico persoluto, reliqua sibi deberi, ut haberet nimirum, quod obnoxiae Reip., quoties libido sit, possit improperare. Tum illud utrum risu potius, an odio dignum existimem, quod in tribunalibus, quod apud ornatissimum severissimorum judicum consessum, Thrasonem quendam nobis e comoedia retulit? Sensistis, judices, ut e corona plerique risum tenere nequierint, dum personatus iste Hercules tragoediam illam suam nobis recitabat: de sese terque quaterque tyrannicida, de sapiente illo gladio commilitone suo, qui per se prudens senem interemit: digno videlicet, qui inter sydera collocetur, domino in deorum numerum relato; Dii boni, quibus phaleris, quibus fucis, quibus ampullis facinus illud nobis suum ornavit, jactavit, exaggeravit? quam militari jactantia, quam Stentorea voce, quam fastuoso vultu, quam arrogantibus superciliis, quam stupidis oculis, suum ipse vobis encomium detonabat? Quaeso, Judices, ut etiam nunc hominis vultum diligenter attendatis: nonne vobis minitari videtur? nonne dicere? ni mihi praemium decreveritis, haud feretis impune, incolumi divino illo meo, ac fortissimo gladio, qui vel sine me, meas vices, ubi lubebit, acturus est. Quis tandem istam feret jactantiam, vel in eo, qui vere tyrannum occidisset? Haec quoque me causa, Judices (neque enim inficiandum est) commovit, ut hujus obsisterem petitioni, vel magis, ut immoderatam arrogantiam, ut odiosam hujus imputationem retunderem. Videbam jam inde ab initio, quum certatim universa civitas Diis libertatis authoribus grataretur, ut hic sese ira tumens in medium ingesserit, quam indigne tulerit victimas Diis servatoribus immolatas. Sibi hunc honorem eripi, sese unicum esse restitutae libertatis authorem proclamabat, leges, aras, focos, omnia publica privataque, suae dextrae, suo magnifico gladio deberi. Agite, quid futurum denique, Judices, auguramini, si id ad hujus intolerabilem jactantiam, vestra authoritas, vestra comprobatio, si praemium quasi pignus accesserit? Quid, nisi ut tyranno submoto, alter quidam huic civitati paretur, qui ventosae linguae, gloriaeque quasi tyrannidem quandam exerceat? Qui quotidie nobis odiosam istam suam tragoediam ingerat, quotidie dextram istam Herculanam & gladium prodigiosum minitetur? Utrum est hoc, Judices, tyrannide liberari, an mutare Tyrannum? Videtis ipsi, quam minaci fronte me jam obtueatur. Quid mihi succenses? Quid minitaris oculis? Quid terres supercilio? An mihi non licebit libertate in contradicendo (tuo scilicet munere) uti, quum tu sic abutare? qui liberum

ti-

tibi putaris (id quod etiam in proſcenio leges fieri vetant) crimen tam atrox, tam capitale in civem impingere, tantum quia libuit, idque apud Judices iratos, in tam frequenti civium corona, quod nequeas vel leviſſimo confirmare argumento. Siquidem quam reliqua glorioſe, tam illud impudenter dicebas, mihi nullam fuiſſe cauſſam, quare tibi contradicendi partes ſuſciperem, niſi quo tyranni necem, quæ me diſcruciaret ſcilicet, ulciſcerer. Quo quidem tuo exemplo ſi viciſſim in te liberet uti, mox intelligeres, quam atrocia, quanto probabilius in te poſſint retorqueri. Nam tuum iſtud tam invidioſum (quemadmodum tu quidem exiſtimabas) convicium, me longe minus etiam territabat, quam (quod vulgo dicunt) ex pelvi redditum fulgur. Etenim praeterquam quod neque affinitas, neque cognatio, neque neceſſitudo, neque emolumentum, neque prorſus alia res ulla mihi cum tyranno interceſſit, cur mea referret illum vivere? Sine quibus rebus nullam in quenquam criminis haerere ſuſpicionem, tu quoque ſcires, niſi nunquam tribunalia vidiſſes, ac niſi hodie devium te lucelli ſpes feciſſet jureconſultum: equidem arbitror, meam fidem, integritatem, pietatem, totamque meam vitam ſic huic Reipub. ſpectatam eſſe, ut iſto crimine tibi potius improbitatis odium, quam mihi ſuſpicionem ullam conciliaris. Vides quam multis adductus ſim cauſſis, ut tibi obſiſterem? Denique (ſi ſcire vis) bona civium pars id a me enixiſſime flagitavit, ut ſui patrocinium adverſum te capeſſerem, negantes ſibi videri tyrannide liberos ſeſe, niſi te a tyrannicidae praemio dejicerem. Non quod pudeat homini debere hanc felicitatem: tametſi id quoque durum, ei debere qui ſic imputet. Sed debere arroganti, ſane quam moleſtum eſt: at debere, cui non debeas, iſtuc vero non graviſſimum modo, verum etiam ſtultiſſimum. Equidem ne lenoni quidem vel verbo refrager, ſi modo is promereatur: ſed obnoxium eſſe tam importuno imputatori, tum qui nihil juverit, id vero bis miſerum eſt, bis ſtultum eſt. Nullus enim inſolentius exprobrat beneficium, quam qui quod non dedit, id vult dediſſe videri. Sed finge mihi nullam eſſe cauſſam cur tibi me opponerem, niſi quia ſic animo lubitum ſit meo, profecto nihil habes quod mihi jure ſuccenſeas. Etenim quum apud Judices tam ſanctos agatur: ſi vere praemium meruiſti, non tibi honorem eripio, verum etiam vehementer illuſtro, quando non paulo magnificentius eſt tyrannicidae praemium eviciſſe, quam tuliſſe. Sin minus, aequus veniam dabis, ſi boni civis fungor officio, ſi nullo meo emolumento Remp. debiti praemii ream defendo, ſi ſtultitiae crimen, ſi imprudentiae infamiam a civitate depello, ſi non ſino, ut noſtro omnium periculo haec urbs in Deos exiſtat ingrata. Poſtremo ſi deorum immortalium cauſam ago, quibus honorem debitum tu conaris intervertere, ut vel hinc ſat liqueat, quanta religione reliquam cauſſam egeris, qui ſtatim ingrediens tam impudenter ſis calumniatus: Contradicit igitur, contra Remp. favet tyranno. Quanquam ego illud quoque liberae civitatis eſſe judico, hoc loco vel tyrannorum cauſas citra fraudem agere licere. Neque tamen a vobis poſtulo, Judices, ut vel mihi proſit in cauſſa hoc meum erga Remp. ſtudium, vel huic obſit tam inſolens arrogantia: imo non deprecor invidentiae ſuſpicionem, non refugio vel atrociſſimam illam, quam iſte mihi conabatur impingere, invidiam, ut tyranno faviſſe videar, niſi certioribus, quam ut a quoquam refelli poſſint, argumentis evinco, niſi demum & adverſario perſuadeo, modo ne tergiverſetur, ut quam maxime civiliter quis agat, nullum ei deberi praemium. Sin exactius ſeveriusque, poenam etiam ab ipſo deberi. Quae quidem dum quam poteſt breviſſime facio, quaeſo, Judices, ut me attentis animis atque auribus audiatis. Meminiſtis, Judices, ut iſte inter dicendum ſubinde nobis conatus ſit ob oculos ponere, id unum ſpectare juſſerit, quantis malis tyrannide ſimus levati. Hoc paſſim inculcabat, hac re bonam orationis partem occupabat, nihil nos aliud perpendere voluit, niſi quod gravem ſervitutem toleraſſemus, nunc optata libertate frueremur. Nimirum id tantum vos ſpectare voluit, quod ad hoc judicium nihil attinebat. Neque enim hoc in quaeſtionem venit, quam miſera ſit tyrannis, quam optanda libertas. Sed de illo cognoſcitis, Judices, quum libertas huic urbi ſit reſtituta, quanta hinc laudis portio hujus virtuti debeatur, & an id quod eventu cum hujus facto conjunctum eſt, idem cum ejus merito conjunctum videri oporteat. Relegam autem eadem veſtigia, quibus ipſe in cauſſam ingreſſus eſt, quod equidem refellendi genus ſimpliciſſimum eſſe puto, ſequarque partes illas, quibus iſte rem ſecuit, id nimirum agens, ut quemadmodum ingenioſi convivatores iisdem carnibus alio atque alio modo coquendis condiendisque efficiunt, ut multa opſoniorum genera videantur, itidem iſte nobis ex unico homicidio multa faciat tyrannicidia. Repetam igitur ordine gradus illos, quibus iſte facinus ſuum ſibi viſus eſt mirifice attollere, & in quibus ideatidem reſtitabat. Quod ſi me deturbante, vel in uno quolibet conſiſtere poterit: tum ipſe ſeſe victorem pronuntiet licebit. Quot tyrannicidia, inquit, quot praemia? Primum quod volui, deinde quod conatus ſum. Tum autem quod filium occidi plus quam tyrannum. Poſtremo, quod pater ob mortem hujus ſibi necem conſcivit. Principio quod voluit, Judices, quis non levius eſſe videat, quam ut ſit refellendum? niſi quod iſte tanta voce intonabat, toties inculcabat, quod tyrannum voluiſſet occidere, atque id (ut nihil jam accideret) tamen praemio dignum aſſeverabat. Quid autem tam ridiculum, quam nudae voluntatis praemium a lege flagitare? quae adeo nihil ad ſe pertinere putat, quid velint aut in animo ſtatuant homines, ut neque poenam irrogent, ſi quid velis modo perperam, neque praemium oſtendant, ſi quid officioſe velis: verum id unumquemque voluiſſe interpretantur, quod nulla vi coactus effecerit. Ergone, inquies, non magna facti pars eſt voluiſſe, quod quidem arduis in rebus vel ſolum ſufficere ſolet? Recte ſane. Sed apud Deos modo: quippe quibus ſolis perſpicuum eſt, quid nolis aut velis, ab his praemium expectandum, ſi quid praeclarum animo conceperis. Lex hominum vices agit: & quid in obſcuris illis ſinuoſi cordis ſpecubus mortales agitent, adeo ſua referre nihil putat: ut non

dicam abdita aut ſuſpicioſa, ſed ne ea quidem admittat, quæ populari ſunt opinione famaque jactata. Poſtremo, ut non niſi comperta recipiat, non audiat niſi quæ ſunt certiſſimis argumentis deprehenſa, probata, evicta. Cedo, quod eſt facinus tam nefarium, cujus ſimplex voluntas in crimen unquam eſt vocata? Iſta judicia Æaci, Rhadamanthique tribunalibus ſervantur. Hic mihi non quid volueris, ſed quid feceris, adferto. Quod ſi nulla lex ulli flagitio ſupplicium minatur, quod in animo ſtatueris, quæ tandem eſt impudentia, pro merito quod præſtare volueris duntaxat, perinde quaſi præſtiteris, a lege quaſi præmium poſtulare? Quæ quidem quum ad id unum ſit comparata, ut maleficia vel deterreat, vel coërceat, multoque magis ad ejus partes pertineat, nocentibus irrogare poenam, quam bene merentibus largiri præmia (id quod mox copioſius demonſtrabimus) poſteaquam in criminibus non accipit intimulationem meræ voluntatis, quaeſo te, in petendis præmiis oſtentationem voluntatis admittet? Quis autem eſt civium vel quantum libet ignavus, qui non velit tyrannum occidere, ſi tuto liceat? Quis non vel leno, ſaltem emolumenti cauſa velit? Denique quis non facile ſimulare poſſit voluiſſe ſe: videlicet quo præmium gratis auferat? Vis itaque dicam, quantum hoc totum habeat momenti, voluiſſe occidere? Nempe perinde eſt, quaſi te ſomniaris occidiſſe. Par pari penſari convenit. Qui præſtitit beneficium, ei lex beneficium rependit: atqui bene voluit tantum, ei quid debetur, niſi ut viciſſim bene velit reſp.? I nunc, & hoc in gradu nos jube conſiſtere. Rem tam eximiam, inquis, animo verſavi, ſtatui, decrevi: an præmium negabitis? Non fraudaberis præmio, ſi iſthoc nomine poſtules: verum illud interim præmii feres, velut homo nimium perfrictæ frontis, irriſus, exploſus, exſibilatus diſcedes, quem non puduerit id a lege poſtulare, quod ne leno quidem auſit a quoquam petere, ut rem pro voluntate auferat; nemo tam vecors qui concedat, ut voluntatem neſcio quam, hoc eſt, minus quam verba pretio redimat. At non volui tantum, inquis: verum & periclitatus ſum, aſcendi, ſubmovi ſatellites. Primum iſthuc tu quidem conſulte facis, quod de gradu illo deſiliiſti, in quo nimis profecto incommode ſtabas, quanquam ne in hoc quidem multo commodius conſtiteris. Nam etiam ſi paulo minus abſurdum videatur, haud ita multo minus impudens tamen eſt, quum lex palam præmium decernat ei, qui factum præſtiterit, te, quod conatus modo ſis, præmium poſcere. Ergo ne hoc quidem juris erit apud te legibus, quod per illas eſt civi privato cum cive privato? Age, quid ſi quis civium tecum iniiſſet contractum, ita ut ille pecuniam ſtipulatus, tu conditionem pactus eſſes, mirum ni ſuo uterque periculo, atque is nondum præſtita conditione, nummos his verbis abs te petat: Cedo mercedem, conatus ſum, tentavi, adniſus ſum: an non protinus impudenti homini reſpondebis: Cedo conditionem; Nam de tuo conatu quid mea refert? Quandoquidem effectum abs te pactus ſum, non conatum. Puta totidem verbis tibi nunc reſpondere legem: Agnoſco contractum, non muto pacta: debeo præmium, ſed ſi tu conditionem præſtitiſti, ſi tyrannum occidiſti. Verbis aut obſtringantur, aut abſolvuntur homines. Si conato pollicita ſum præmium, non gravabor dare: ſin ei qui facinus peregiſſet, quod tandem jus eſt referre quod eſt ſtipulatus, me non ferre quod ſum pacta? In privatis ac minutis contractibus nemo tam improbus invenitur, ut lucrum conditione promiſſum poſtulet, non præſtita conditione, nemo tam ſtultus ut det, ſi quis poſtulet: & tu a Rep. maximum omnium præmium poſtulas, quod conatus modo ſis? Nihil mihi niſi nugas adfers, donec illud unum audiam, quod te præſtare oportebat. Volui, inquis, aſcendi, perrupi cuſtodias, ſubmovi ſatellites, quantulum jam eſt illud quod ſupereſt? Quid adhuc deſideras? Nempe nihil in te deſidero præter illud, cui ſoli debebatur præmium. An non intellexiſti in iſtiusmodi contractibus duplex eſſe periculum: quorum alterum ad hunc tantum, alterum ad illum proprie pertineat: videlicet perſolvendæ mercedis, & præſtandæ conditionis? Ego meo periculo præmii dependendi onus recipio, neque tua referre putes, neque refert, quam angusta mihi res, unde corradendum quod debeam precium. Tu itidem conditionem tuo ſuſcipis periculo, neque mea quicquam intereſt, quo ſudore, quo periculo fit ea tibi præſtanda. Totam iſtam curam, totum hoc negotium tibi relinquo. Quod ſi ego jam præſtita abs te conditione commemorem tibi, in agris meis male proveniſſe ſegetes, merces naufragio periiſſe, nihil avelli a malis debitoribus, non ſine gravi diſpendio conflari poſſe pecuniam, quam tibi debeam, dic, obſecro, nonne nugas agere me dices, negans horum quicquam ad te pertinere? Hoc uno modo poſſe ſatis fieri tibi, ſi pecunia numeretur. Neque quisquam eſt judex tam iniquus, quin te tuo uti jure fateatur. Et mihi pulchre ſatisfactum exiſtimas, ſi tu mihi tragoediam adferas, quantum adieris periculi, quantum ſudorum, quantum vigiliarum exhauſeris, dum ſtudes præſtare conditionem? Res eſt (mihi crede) calumnioſior, ſcrupuloſiorque, quam ut legibus tam occupatis conveniat, alienam expendere voluntatem, alienos penſiculari conatus: quorum ſuos quisque nimio ſolet æſtimare, non ſuos difficile eſt ad amuſſim perpendere. At facti facilis eſt æſtimatio. Proinde ea in legis cognitionem cadit: hinc reliqua omnia conſuevit metiri. Tametſi non piget interdum æqui bonique rationem habere. Verum in his litibus, quæ de vetere illa formula pendent, inter bonos bene agier oportet: at in contractibus, quæ neque vi, neque dolo coierunt, quid eſt quod a præſcripto recedatur, niſi quis velit omnino a pactis diſcedere? Quid vis? Circumſpice, & ſi potes usquam invenire exemplum, non nego præmium. Saepenumero pugilum in Olympicis, ſaepe in certamine ſpectator (opinor) ſediſti. Cedo, num quando vidiſti quenquam tam impudentem, qui palmam ſibi hoc nomine vendicaret, quod ſtrenue certaſſet? Non arbitror, atque id in re pene ludicra, certe ad voluptatem comparata. Et tu in tam ſerio omniumque ſplendidiſſimo negotio id tibi poſtulas, quod in ſcenicis illis pudeat vel impudentiſſimum tentare? Age quoties & illud vidiſti evenire, ut qui ſeſe fortiſſime doctiſſimeque geſſiſſet in curſu, is a præmio longiſſi-

gissime abesset, & ignaviſſimo faveret eventus? Habeat ille sane, quod causetur, excidisse habenas, consternatum equum, fractam rotam, jactet se vel arte, vel viribus tanto praecellentiorem, quanto Thersitæ praestitit Achilles, nisi metam prior attigerit, profecto postulandi praemii jus nullum habebit, fortunam suam incusare licebit. Caeterum Agonothetæ non indignabitur: propterea quod hoc animo in certamen descenderit, ut ejus uteretur conditione, id est, ita demum praemium ferret, si virtuti fortuna favente vicisset. Alioqui si conatui, non tantum effectui praemium deberetur, tot palmis esset opus, quot in Olympicum certamen venissent. Quamquam in hujusmodi ludis, qui solemnitatis voluptatisque gratia proponuntur, fit interdum, ut victis quoque praemia statuantur, non honoris, sed solatii gratia: verum seriis in rebus, atque adeo periculosis, quaenam obsecro lex unquam mercedem statuit, nisi si quis facinus peregisset: & ita peregisset, ut omnes numeros implerit? A quo tu quantum ablis, mox audies: nam nunc de conatu tantum agimus. Lex igitur civicam promittit coronam ei, qui civem in bello servarit. Quis unquam ad hunc honorem vel aspiravit, quod se telis objecerit, quod non sine multis vulneribus discesserit? Profecto nisi cive servato, nemo civicam petit. Quis unquam his verbis muralem petiit: Acriter contendi, Judices, ut moenia superarem. Omnia feci, sed depulsus sum? Quantumlibet enisus sit, nisi conscenso muro, nemo tam inverecundus est, ut muralem coronam sibi deberi dicat. Obsidionalem nemo flagitat, nisi depulsa obsidione. Postremo nullus honos petitur, nisi ab eo qui id effecerit, ad quod honor invitat. Qui navim in tempestate desertam ad littus perduxerit, huic ex lege vendicatio est earum rerum, quæ navi vehebantur. Quorsum attinet hic tuam jactare peritiam, sudores, pericula, conatus? Nihil non feceris, quo navem in tutum reduceres, sed victus tempestate deseruisti, audebis quicquam ex his quæ sunt in navi, tibi vendicare? Aut si ausis, futurum speras, ut quisquam te vel pilum sinat attingere? Non opinor. Si quis unquam ovationem, supplicationem, triumphum obtinuit, quod ad victoriam omnibus nervis esset enisus, quod gnaviter se gesserit in bello, nisi superior discesserit, nisi praescriptum a lege numerum hostium fuderit, aude & tu tibi praemium promittere; quod tyrannicidium sis aggressus. Quod si nemini hominum memoria contigit, desine tibi nova spe blandiri, desine inaudito exemplo postulare, quod sperare sit improbissimum, dare postulanti stultissimum. Noli nobis commemorare, quanto capitis periculo murum arcis conscenderis, qua virtute satellitium tyrannicum perruperis, alios depuleris, alios occideris: quorum maximam partem tibi liberum est fingere. Ad obtinendum tyrannicidæ praemium, duobus duntaxat verbis est opus, tyrannum occidi. Quantumvis conatum exaggeres, alleves, attollas, non nisi tyrannicidæ debetur praemium. Alioqui quid dices, si eodem illo die, quo tu arcem conscendisti, permulti pariter aggressi, sua quisque virtute freti: quorum nemo tamen tyrannum interemisset: utrum omnes tyrannicidæ praemio potientur ex æquo, nempe quia conati? Age quid si multis strenue rem aggressis, uni cuipiam, qui sit omnium ignaviſſimus (ut non semper virtuti respondet fortuna) eum contingat interficere, an non praeteritis reliquis hic unus honorem auferet? Quamobrem tandem? Non quia plus adierit periculi, sed quoniam id confecit, cui lex honorem decrevit. Hic tu fortasse rursus incipies deplorare, frustra sumptam operam, negabis æquum esse virtutis egregios conatus merito fraudari praemio, nisi fortunæ suffragio adjuventur. Sed quæ tandem potest esse iniqua conditio, quam nemo compellitur accipere, nisi cui cordi sit? Quantumlibet iniqua conditio proponitur, eam nimirum facit æquissimam, quisquis suapte sponte recipit. In aleæ ludo (si fas est hoc exemplum conferre) quid iniquius, quam vel summum artificem ab imperitissimo superari, si modo jactus commode cadat? Atque id adeo nemo tanquam iniquum causatur: propterea quod, cui lusus hujus lex non probatur, ei liberum erat non suscipere. Itaque lex quid praestari velit, id palam atque in medio proponit: Quid abs te praestari possit, id tibi relinquit expendendum. Illa nihil mavult, quam ut res quam optime cadat: quod si, posteaquam nihil jam intentatum reliqueris, quo minus effeceris, per fortunam stetit, intelligis (opinor) nihil habere te, quod legi succenseas. Fortunam, si ita lubet, in jus voca, cum lege nihil tibi rei: quæ ut nihil promittit, ita nihil debet, nisi praestanti. Neque vero existimemus, Judices, istud a majoribus qui hanc legem tulerunt, sine summa ratione fuisse factum, ut conato praemium non esse statuendum putarint: videlicet illud caverunt, non tantum ne ancipites istas & inexplicabiles hujusmodi de conatu lites invitarent, verumetiam quod intelligerent, tyrannicidii conatum non posse, nisi summo civitatis periculo suscipi. Unde futurum prospiciebant, ut si conatui praemium statuissent, temeritate conantium resp. subverteretur potius quam restitueretur. Etenim tyrannis quid aliud est quam grave capitaleque civitatis ulcus? huic si quis medeatur, ei merces digna proposita est, quam ita demum ferat, si remedium praesentaneum attulerit. Verum huic malo neminem oportet admoliri manum, nisi certum artificem, qui sua diligentia peritiaque fretus, non sinat hoc licere fortunæ, ut dum ipse salutem dare conatur, illa vitam penitus eripiat. Quid? utrum tu igitur in ejusmodi discrimine conatum praemio judicas invitandum esse: an potius poena deterrendum, nisi quod conatus est quispiam, idem praestiterit? Nec illud te sublevat, quod mihi videbare ratiocinando colligere, quum lex in maleficiis poenam irroget simplici sceleris molitioni, par esse, ut multo magis in benefactis conatus habeat rationem: nam oportere legem multo propensiorem videri ad compensandam virtutem quam ad retaliandam culpam. Atque vide, quam hic tota erras via. Principio non animadvertis, hoc tyrannicidii facinus toto genere a reliquis discedere, propterea quod aliorum molitio cum privato molientis periculo modo conjuncta est: hujus cum publico reipub. discrimine copulata, ut temere moliri tyrannicidium nihil aliud sit, quam temeritate privata rem omnium

prodere. Deinde lex nec in quovis crimine, nec qualemcunque conatum in quaestionem venire sinit, verum in paucis duntaxat, quae vel propter insignem atrocitatem hoc odii merentur, vel ejusmodi sunt, ut prius exitium adferant, quam conatus dent significationem: quod genus parricidium, veneficium, proditio. Postremo non vides, nihil esse simile, totaque natura rationeque discrepare, poenae legitimam irrogationem, & honoris largitionem. Nam alterum quidem proprie legum munus, alterum quasi quaedam de jure concessio, legisque candor (ut ita dixerim) quidam est. Hoc ita habere sic demum intelliges, si reputes, quam multa sint quae lex jubeat, addita poena, ni pareas: quam multa item vetet, nisi obtemperaris, supplicium minitans: contra, vix unum atque alterum esse, ad quae praemio sollicitet. Quaedam enim ejusmodi sunt, ut durum ac servile videatur ad ea metu mali adigi: quo de genere sunt, uxorem ducere, operam dare liberis. Hic lex nimirum urbanius ac verecundius tecum agit, patris, non magistratus sumit habitum, precio ad id invitat, quod alioqui gratuito te praestare decebat. Rursus alia, tametsi id genus sunt, ut a quovis non improbo cive praestari velle oporteat, tamen & fortiora videntur, quam ut a multis praestari queant: & periculosiora, quam ut multi velint suscipere: nam inhumanum videtur, cuiquam vitae suae contemptum imperare: ad haec igitur praemio animat, qualique calcar addit virtuti. Proinde non oportet hanc legum indulgentiam longius trahere, quam ad quae semet ipsa adstringit. Nec mirandum est, si attentior, si vigilantior, si exactior est in proprio naturalique munere suo, quam in eo in quo pro temporis ratione in alienas partes descendit. Huic adstipulatur illud, quod novis etiam criminibus exemplum, aut novum nova lege solet institui, aut a simili lege mutuo sumi. Neque tamen idem fieri consuevit, si quis quid novi facinoris cum laude patravit, ut praemium a simili constitutione decernatur: nisi lex extet, quae nominatim honorem statuat ejus facto, quod roget, vix habebit: quod postulet, haudquaquam. Cur enim legi necesse sit passim civium suorum officium mercede redimere? Quandoquidem ne sit impunita improbitas, id publicitus omnium refert: at probus esse nemo gratis potest. Quid autem est quod non vel gratus patriae debeat civis? Cui si vel animam impenderis, quid mirandum, si quod acceperas, id restituis? Ut supplicio dignus sis, nisi parenti pietatis officium persolvas, non praemium illico tibi debeatur, si persolvas. Itidem, si quid in leges committas, non potes effugere supplicium: at non statim illae tibi praemium debiturae sint, si quid cum officio feceris. Nam si cives omnes sese in officio continerent, ne opus quidem esset ullis legibus: quippe quae non ad bonos mores comparatae, sed malis e moribus natae sunt, id quod vere vulgo dictitant, ac pharmaci vice fungantur. Finge itaque nullas esse leges, quemadmodum de aureo Saturni seculo fabulantur poetae, suo quemque sponte fungi officio: an tu hic clamabis perire benefacta, quod nulla lex praemium decernat? Uti lex non minatur nisi improbis, ita non pollicetur optimis civibus. Quorsum enim opus promisso, quum virtus absoluta abunde se ipsa contenta sit? Proinde petere quod illa non sit pollicita, profecto plus quam impudentissimum est: improbe flagitare, quod ea candide civiliterque promiserit, civis est probitatis non satis spectatae. Tu quid merueris, paulo post excutietur: interim finge sane, praecipuam quandam utilitatem attulisse, cui tamen ex lege praemium non debeatur. Utrum protinus clamitabis infrugiferum fuisse officium, civitatem in jus vocabis, plebem ingratam vociferabere, minitabere judicibus, nisi tibi mercedem ex animi tui sententia decernant? An potius ipsam virtutem abunde magnum sui praemium judicabis? Oblectabis te conscientia recti. Hunc esse maximum fructum officii duces, quod de aliis citra tuum emolumentum benemerendo ad deorum benignitatem videaris accedere? Nimirum haec tibi futura sunt satis, si modo civis sis optimus. Quod si non contentus istis, aliud adhuc nescio quod praemium desideres, certe maximo proximum est gloria: hoc tu jam propemodum tulisti. Quanto metiris precio, volitare per ora mortalium, celebrari, laudari, digitis notari mille, oculos omnium in te conjectos circunferre? Ista, inquam, vel maxima praemii pars: nam pecunia sane quam exiguum momentum adfert. Tu conatus duntaxat es, permagna portio, vel caput potius ipsum tuo deest facinori. At cum interim his rebus frueris, dum non occiso, tamen velut tyrannicida celebraris, quaeso te, quantula pars abest e tuo praemio quod laturus eras, etiamsi tyrannum occidisses? Postremo isthuc ipsum praemium, pene dixerim, invidendum mihi videtur, quod jam tibi licuit toties Reip. tyrannicidium imputare, quod in celebri judicio tibi contigit honestissimum praemium flagitare, & in tam frequenti theatro spectante rep. magnificam istam tuam tragoediam peragere. Mihi videtur, Judices, beneficii tulisse gratiam, quisquis exprobrare beneficium potuit. Tu fortunae, tu deorum munus imputas civitati, & sunt fortassis qui tibi libertatem acceptam ferant. An haec tanta praemia contemnis? Quae vel vero tyrannicidae sufficere debuerant, nisi lex maluisset praemio conatum ab effectu distinguere. Quamquam nullum me hercle praemium magis congruit ei, qui tyrannum conatus sit occidere, nec occiderit, quam ut illi contingat tyrannicidae praemium sperare, nec ferre tamen. Hiccine erat ille gradus, in quo nos tecum commorari jubebas? Quanquam hoc nomine tuus conatus minus promeretur praemium, quod aliorum propolita fortuna modo defuit, tibi voluntas, ut ais. Effeciisti quod voluisti: id quod erat necesse, nec feciisti, nec voluisti. Sed jamdudum alium gradum (ut video) circumspectas, in quem te recipias: nam in hoc quam citra omnem praemii spem consistas, intelligis. Age sequemur te per omnia, & aliunde alio fugitantem persequemur, nec usquam sinemus consistere. Atqui non tantum aggressus sum, inquis, verumetiam occidi, nempe filium: atque id facinus in duo secas tyrannicidia, & quod filium sustuleris plusquam tyrannum, tum tyrannidis successorem: & quod parenti, necato filio, mortis causam ministraris. De illo

mox:

nox: nunc hoc cujusmodi ſit inſpiciamus. Parentem ais abs te, jugulato filio, eadem occiſum opera: negas enim referre, qua via peremeris, modo ſuſtuleris: imo ſplendidius iſthuc videri vis, quod tuo quidem enſe, verum ipſius dextera ſit interemptus. Haec tam honeſta, Judices, oratio poſſit parum attentum fallere, praeſertim hoc rem fucis illis ſuis & phaleris venditante, dum nobis ob oculos ponit validum illum florentemque juvenem, ſic patri adamatum, crebris vulneribus confoſſum: parentem ſenem miſerum, illi circumfuſum, eodem exanimatum enſe, ſanguinem utriusque inter ſe confuſum. Iſta quidem dictu ſplendida, ſed quid ad tuam cauſſam attinent? Nemo tam caecus qui non videat, nemo tam effrons qui neget, ſpectaculum illud multo omnium jucundiſſimum extitiſſe civitati, quum ſenem tyrannum juveni videret incumbentem, exanimem exanimi, & in altero gauderet ſeſe levatum malis praeteritis, in altero futurorum metu. Haec quum per ſe maxima, quum Reip. ſint gratiſſima, quid attinet verbis exaggerare? Illud unum in hoc judicio vertitur, utrum tibi acceptum ferri oporteat, quod pater ſine controverſia tyrannus occiſus eſt, an fortunae, ſuperumque dexteritati. Quod enim suo gladio peremptus eſt, id vero quam eſt futile nihilique. Quid ſi tuo gladio ab eo qui eum utendum abs te rogaſſet, tyrannus eſſet necatus, num tu protinus tyrannicidae praemium petitum venires? Lex occiſori pollicetur honorem: tu eum jugulaſti, de quo certe controverſum eſſe poterat, tyranni nomine cenſendus eſſet, nec ne: eum de quo nihil erat dubitationis, reliquiſti. Si prudens, prudens excidiſti a praemio: ſin metu, multo minus etiam cauſſae eſt poſtulandi muneris. Verum illud tute vehementer urgebas, uti prudens volensque reliquiſſe videare. Sed quod tandem erat iſtud tuum conſilium, quum tibi ſic in manu eſſet, non toto metu liberare Remp. ſed ultorem tui facinoris, & verum certumque tyrannum relinquere? intelligebas (ut ais) omne negotium confectum extincto juvene, propterea quod modis omnibus futurum praeſcires, ut ſenex illico ſibimet eodem gladio necem conſciſceret. Videte, Judices, in manifeſtiſſimo mendacio qua rima conatur elabi: niſi divinandi ſcientiam commentus fuiſſet, non poterat hinc explicare ſeſe. Siquidem haec vel augur, vel haruſpex, vel vates diceres, fortaſſe nonnullos invenires, qui iſta praedicanti fidem eſſent habituri. Nunc quid impudentius? Quid vanius? Quid veri diſſimilius, quam aſſeverare, id certum praeſciſſe te, quod tale ſit, ut quivis alius exitus potius fuerit expectandus? An conjecturis es aſſequutus, id eventurum quod evenit? At quid aliud effici conjecturis poterat, niſi ut vel ſperares, vel ſuſpicarere? Porro in re tam ancipiti, quae dementia erat ſpem incertam ſequi, diſcrimen certum negligere? Sed audiamus obſecro certas illas conjecturas, quibus hic noſter vates praeſenſit inopinatum omnibus exitum. Jam aetate feſſus erat, inquis, jam viribus defectus, nec obtineri jam autumabat poſſe tyrannidem adempto filio. Tum indulgentius amabat, quam ut filio vellet eſſe ſuperſtes. Nonne ſentis haec adeo non eſſe naturae rerum conſentanea, ut jam omnibus videantur eſſe confutata, vel priusquam refellantur? Utrum ſeni mentem ullam fuiſſe putas, an non putas? Si non putas, fieri potuit, ut illi tutum videretur, quod neutiquam erat tutum; atque ita protinus toto falleris augurio: ſin putas ſapuiſſe, cur erat quod usque adeo diffideret? Quaſi vero tyrannis viribus duntaxat unius hominis, ac non multo magis ingenio, verſutia, calliditate, largitione, crudelitateque contineatur, quae omnia ſi magis in ſenem quam in adoleſcentem competunt, cur tu in diverſum torques augurium? An non illa aetas uſu rerum callentior eſt? An non altius diſſimulat? An non cavet diligentius? An non proſpicit oculatius? Iraſcitur implacabilius? Tenacius injuriae meminit? Meliusque in longinquum conſulit? His ſolis rebus imperium tyrannicum adminiſtratur. In militiae duce quantulum eſt illud momentum, quod corporis vires adferunt? At in tyrannide profecto multo minus. Cur magis illum terreret ademptus filius, quam extinctus ſatelles quispiam audacior? Quum arx ſupereſſet approbe munita, ſupereſſent opes, arma, ſatellitum ingens agmen, tot in civitate factioſi potentesque, qui non ſolum tyranni partes adjuvabant, verum etiam tyrannos agebant: quos equidem ſpero nunc nobis non eſſe metuendos (nolim enim infauſta ominari) at ita tamen, ne nimium ſecure negligantur. Usque adeone ſenem cruda viridique (quod omnes norunt) ſenecta callidum, animoſum, ambitioſum, non ſtultum, una filii mors conſternavit, ut rebus deſperatis protinus e vita ſibi migrandum duxerit? Praeſertim quum ille patris dominatum nihilo reddiderit tutiorem, ſed multo invidioſiorem, idque ob libidinem, atque aetatis inſolentiam temeritatemque, adeo ut expedierit propemodum illi ad ſtabiliendam tyrannidem, filium è medio tolli. Etenim quo propius ad juſti regni ſpeciem acceſſerit tyrannis, hoc minus eſt invidiae obnoxia, magisque tuta. Juvenis ille ſolum hoc augebat, quod maxime tyrannos ſolet evertere. Vera illa tyrannidis munimenta in callidi ſenis pectore erant collocata. Sed tenerius adamabat filium, quam ut defuncto poſſet ſupereſſe. De matercula quapiam privata loqueris, an de viro ſene, callido, crudeli, denique tyranno? Quid ego, Judices, in eo ſermone argumentis coarguendo ſumam operam, quem ipſa natura, quem mos, quem communis omnium ſenſus repudiat? Quis unquam iſthuc audivit? Tyrannum usque adeo pio in liberos fuiſſe animo, ut non dicam commori voluerit, ſed convivere commode quiverit? Credite mihi, privatorum iſti ſunt affectus, Tyrannus neque quid natura, neque quid pietas, neque omnino quid ſit officium novit. Exuit haec omnia, ſimulatque tyrannum induit. Omnia commodis, omnia metu, omnia neceſſitate metitur. Solos hos amat (ſi quos tamen ille amat, qui vel Deos ipſos odit) quos aut metuit, & tollere nondum expedit, aut quorum opera miniſterioque ad fulciendum imperium indiget. Quod ſi ullos ille poſſet amare, ſimiles certe ſui diligeret, impios, violentos, rapaces, ſceleſtos, quando nihil ad conciliandam charitatem efficacius morum ſimilitudine. Atqui ne improbi quidem illi chari ſunt, niſi

qua-

quatenus adjuvant, adeo ut praeposterum, vel perversum potius quendam Stoïcum tyrannus exprimat. Neque enim quisquam tam Stoïcus fuit, ut aeque vacarit omnibus affectibus, atque tyrannus: hoc modo illos discernit, quod philosophus honesto metitur sua consilia, hic commodo. An ille ullum pietatis igniculum in quenquam mortalium sentire potuit, qui in patriam vitæ parentem altricemque, qui in coelites omnium bonorum autores tam sit impius, ut illam crudelissima opprimat servitute, horum fana despoliet, jura contemnat? Verum ut largiamur tibi nonnihil, sinamusque te privatos affectus in tyrannicum pectus, hoc est, ignem in flumen transferre, an tandem persuadebis illud, usque adeo indulgenter illum adamasse filium, usque adeo in eum omnes vitæ suæ spes, voluptates, opesque semel contulisse, ut illo sublato, ne minimam quidem vitæ causam sibi reliquam esse putaret? Repete, non dicam ex hac civitate, verum ex universo mortalium genere: non ex hoc seculo, sed ab orbe condito, & ab ipso (si vis) Promethei simulacro. Quotus quisque fuit pater, quota quaeque matercula, quæ ob liberorum necem sibi fatum accersiverit? Naturalis hic dolor, & quem nemo fere non modeste ferat. Privatis parentibus vel indulgentissimis, muliercularum intemperantissimis affectibus mediocris luctus sufficit, tyranni in filium charitati non nisi solam mortem satisfacturam esse tu Lynceus praevidebas? Age, hoc quoque tibi donamus, vicerit homo tyrannus privatorum in liberos pietatem, vicerit indulgentia materculas omneis: qui tibi compertum esse potuit, utro se dolor paternus inclinaret? In rabiem, an in desperationem? Quo diligebat impotentius, hoc erat probabilius, ut senex natura ferus, civibus infensus, vel maxime vellet esse superstes, vel ob id denique, quo veterem illam iram, nunc filii nece acerrime exasperaram irritatamque, Reip. suppliciis saturaret. Quod si alias vitæ pertaesum fuisset, haec nimirum una causa poterat illum in vita retinere. Quid autem senili animo vindictæ cupidius? An nescis quam impotentes aetas illa concipiat impetus, quo rapiatur aestu, quo flagrare soleat incendio, si quando atroci insignique contumelia lacessatur? Quæ vero potuit esse atrocior, quam filii caedes sic amati, ut tu quidem ais? Haec nimirum quicquid in illo fuerit unquam crudelitatis, quicquid saevitiæ, quicquid immanitatis: si qua sanguinis sitis, si qua suppliciorum fames, denique si quid tyrannicum, id omne semel de integro poterat excitare, quasique renovare. Mitiora etiam animalia datæ orbitatis injuria, in rabiem solet agere: & tu in tyranno (quo nullum animal immitius) nihil tale metuendum esse certissimus augur existimasti, quod in Tigribus videmus evenire? Quod si tibi uni compertum erat, tyranno sic in deliciis esse filium, quid igitur aliud tua fiebat opera, nisi ut saevissima illa Tigris, rapto catulo, in rabiem versa, in miseram hanc civitatem dilaniandam discerpendamque insiliret? Id si non evenit, magna Diis gratia, tibi magnum debetur malum: qui quantum ad te pertinet, tam diram beluam in nostra capita fortunasque immiseris. Elige nunc utrum malis, an verum fateri, nihil fuisse tyranno cum nostris affectibus commune, an confingere sic adamasse, ut matercularum quoque vicerit delicias. Certe neutro modo tua constabit divinatio: quæ nisi constiterit, non est quod ad ejus rei laudem aspires, quæ fortunæ commoditate te imprudente evenerit. Postremo donemus & hoc tibi, ut praesciveris, & certum praesciveris, Deo videlicet quopiam te certiorem faciente (nam alioqui fieri nequaquam potuit) perinde est ac si non praescieris, quum praescientiæ tuæ fidem legi facere non possis. Profer quibus praedixeris id eventurum quod evenit: doce quis deorum quando isthuc tibi praenunciarit, nihil habes quod dicas. Verum posteaquam rem feliciter evenisse videres, tum demum post factum vates esse coepisti, quemadmodum vulgo tum fieri, tum dici consuevit, post eventum stultos etiam sapere: & quo fortunæ beneficium verbis in te transmoveres, tragoediam istam nobis comminisci coepisti, causas reperisti, quibus praesciisse videare. Sed Dii boni, quam non bonum poëtam te praestitisti, qui tam inconsistentia, tam cum natura pugnantia finxeris, saevissimum tyrannum ob pietatem erga filium ultro vitam fugisse: ob unius capitis necem tutum sibi non putasse in vita commorari, quum omnia superessent quibus tyrannis & paratur & obtinetur, sublato eo in quo omne tyrannidis praesidium collocarat, repente rebus suis diffisum ad inferos abiisse. Age, mitto nunc argumenta, haec omnia vera, non ficta credemus esse, tametsi ne fucum quidem ullum habent veri, si mihi ex omni hominum memoria vel unum tyrannum potes nominare, qui liberos suos sic adamarit, ut non spadones ac pallacas longe praetulerit: qui sic illis indulserit, ut non suspectos haberet observaretque: qui sic illis sit fisus, ut non in barbaris quibusdam latronibus, ac servis stigmaticis plus quam in illis fiduciæ posuerit. Ego tibi permultos referre possim, qui filios sic oderint, ut vivos esse pati non possent; adeo metuerint, ut ne cibum quidem una capere vellent: adeo diffiderent, ut tum demum se tutos esse putarent, si quis illos è medio submovisset. Nullus inutilior tyranni satelles quam filius. Ex extrema barbarie conductitios mavult ille sicarios, fugitivos, homicidas, sacrilegos: his vitam suam mavult committere, qui sua patria frui non possint, & alienam evertere gaudeant, qui barbaricis ferinisque viribus antecellant, & gigantes illos impios referant: qui propter animi cupiditatem non difficile ad quidvis periculi suscipiendum perducuntur, & propter ingenii feritatem a nullo facinore abhorrent. Hi sunt idonei tyrannorum ministri, hi fiducia, munimentum, praesidiumque tyrannidis multo tutissimum: hos si quis ademerit, causam videatur dedisse, cur rebus tyrannus diffidat. Nam filius qua tandem ratione dominatum sustinebat: Ætate? At utilior aetas grandior: Robore? Unus erat: Prudentia? Magis sapit senecta: Custodiis quas obtinebat? At si adversus patrem obtinebat, mors illius seni etiam optanda. Si patris nomine, quid nisi unus satelles ademptus erat? Nam custodiæ quo deficerent, nisi ad eum cui alebantur? Tutior igitur erat futurus tyrannus amoto filio. Res enim tyranno suspecta, filius violentus & insolens, propterea

quod

quod reliqui illi Barbari ſolo lucro contenti ſunt : Filius illud praemium ſpectat, tyrannidis ſucceſſionem. Nec ullus pietati locus, ubi mentem poſſidet dira regnandi libido. Ibi contemptis naturæ legibus, & filium horret pater, & patris interitum optat filius. Sed dicturis jamdudum neſcio quid : mane, praeſenſi, nihil inexpugnatum omittam, urges. Niſi praeter modum adamavit filium, niſi diffiſus eſt, cur ſibi mortem conſcivit ? Iſthuc vero merito demirandum, quippe quod praeter omnium, ac tuam etiam ſpem evenit. Verum ego nihil ad me pertinere puto, ut tibi rationem reddam, quid illi Dii in mentem immiſerint, ut ſibi vim adferret : hoc tantum evincere ſat eſt, te nullis conjecturis hunc exitum certo praeſcire potuiſſe, quantumlibet amarit filium : tametſi cauſa non admodum obſcura. Jam deorum ſi qui fuerunt huic infenſi Reip. iras diuturna noſtra calamitas ſatiaverat. Jam propitios noſtra vota, noſtra ſacra commoverant : aderat illud fatale tempus, quum impius ille ſenex Diis atque hominibus dignas admiſſorum poenas daturus erat. Jam aderant ultrices Erynnes, aderant Furiæ, facibus & hydris omnibus armatæ : hæ illi mentem ademerunt, hæ vanam formidinem incuſſerunt, hæ attonitum ad ſpontaneam ſui caedem impulerunt. Nihil minus arbitrabatur quam fugiſſe, qui filium peremerat, quam una caede contentum fore, qua quidem una in re jure potes gloriari, quod tyrannum vehementer fefelleris. Virum eſſe putabat, qui hoc facinus peregiſſet. Credebat eſſe talem, quales audierat eſſe ſolere tyrannos, qui magno ſuæ vitæ contemptu, tyranni caput impeterent : qui non adorirentur facinus, niſi ratione probe perſpecta, qua poſſent perficere. Hanc ſuſpicionem Pan ille, aut ſi quis alius eſt Deus, novis terriculis exagitabat. Arbitrabatur inſtare ſibi carnificem, ſenſit adeſſe neceſſitatem illam fatalem, quam nemini nocentium vitare licuit. Itaque quod hujus urbis pietati, quod deorum bonitati debetur, cur tu id phaleratis dictis in te transferre conaris ? Ubi diſcrimen erat ſubeundum, ibi fugitabas : nunc ubi res praeter ſpem pulchre cecidit, tutumque putas, fortunæ laudem in te derivas. Sed finge diverſum exitum fuiſſe conſequutum, pone tyrannum ira percitum, paſſim cives ad exquiſita ſupplicia rapere, proſcribere, jugulare, in exilium agere, poſſeſſionibus exuere. Quid hic dices? Non ſines, opinor, eorum malorum cauſam in te tanquam in authorem referri, & fortunæ argumento culpam deprecaberis. Negabis tibi imputandum eſſe, ſi quid fortuito praeter propoſitum evenerit. At nunc nonne injurium eſt, quod boni, fortunæ commoditate, praeter ſpem evenit, id totum in te velut authorem velle traducere ? Etenim te nihil expectaſſe minus, quam id quod evenit, vel ipſa res clamitat. Si hoc animo conſcendiſſes arcem, ut filium, non patrem occideres, credi poterat te talem quandam ſpem animo concepiſſe : nunc caſu neſcio an metu potius in juvenem incidiſti, & tum denique divina iſta mens & futurorum praeſaga, ſed quæ non niſi poſt eventum ſua prodat oracula, te corripuit. Quum eſſet fugiendum, ibi demum, Judices, in re tam tumultuoſa, ſecum velut ocioſus conſultare coepit, utrum ſenem ſua dextra dignum exiſtimaret, ibi demum praevidere coepit, fore ut pater ipſe ſibi manus adferret. Et quo commentum tam impudens, Judices, efficiat paulo probabilius, quæ nec vidit, nec videre potuit, ea perinde deſcripſit, nimirum (ut jactat) poëta, quaſi ſpectator aſtiterit, quid in mentem venerit tyranno, quid dixerit, quid fecerit, quomodo ferrum ſtrinxerit. Ejusdem profecto impudentiæ fingere praeſciſſe ſe, quod eſſet eventu conſequuturum, & quod non videris, id ita narrare, quaſi videris. Quanto melius tuo commento, id eſt, fabulæ ſua fides conſtitiſſet, ſi ita finxiſſes : te quum perempto juvene, ſtricto gladio ad ſenem ire deſtinaſſes, repente a tergo adfuiſſe Palladem illam Homericam, & jam euntem capillis revocaſſe te : vetuiſſe ne tam luculentum facinus ſenili caede obſcurares, ſeſe citra tuam operam curaturam, ut ille ſuapte manu, ſed tuo gladio peremptus, gloriæ tuæ nihil tenebrarum offunderet, ſed multum etiam adderet lucis : dehinc abditum te per rimam contemplatum, vel (quod eſt te dignius) repente Deam ſepſiſſe te nebula, ut tyrannicæ necis tutus & otioſus ſpectator aſſiſteres, nec prius illinc diſceſſiſſe, quam negotium omne confectum vidiſſes. Haec ſi confinxiſſes, paulo minus malum poëtam te praeſtitiſſes? Sed ocium, opinor, non ſuppetebat ad omnes fabulæ parteis commode tractandas, videlicet lucri cupiditate te protinus ad praemium poſtulandum rapiente. Nunc vel ipſa te prodit inconſtantia, figmentique coarguit. In arcem aſcendiſti, quo tyrannum occideres, neque tum praevidebas, quod ſole ipſo clarius videri vis. In medio negotio ſubito, neſcio quis Deus, oculos tibi reſtituit, ut videres futurum id quod accidit. Porro ſi veris fidem facere voluiſſes, narrare debueras, quemadmodum nocturnus explorator furtim arcem conſcenderis, in aedes clanculum irrepſeris, forte fortuna obvio nemine, non dicam ut tolleres aliquid, ſed ut experireris, ſi quod tuto facinus poſſes deſignare : haec molienti commodum faviſſe fortunam : itaque quum adoleſcentem ſolum atque incuſtoditum offendiſſes (ut eſt ea nimirum aetas ſecurior, periculique minus cogitans : praeterea diuturna tyrannis jam magnam metus partem exuerat) tum haud ſcio (ut mores illius erant) multo vino ſepultum, atque immodica libidine defeſſum, fortiter jugulaſſe ſcilicet, & ſomnum illi cum morte, id eſt, germanum (ut ait Homerus) cum germano conjunxiſſe : deinde ubi jam cardines procul ſtridere coepiſſent, exaudito videlicet morientis gemitu, ibi te metu exanimatum ita fugiſſe, ut non vacarit gladium è vulnere tollere, quem nec parricidæ, nec ſicarii ſolent relinquere, ne deprehendantur. Interea domi latitaſſe te, jamdudum de fuga cogitantem, & longinquas aliquas, ſemotasque mundi latebras animo circumſpectantem, in quibus abditus poſſes irritati patris ſaevitiam fallere. Jamque te ad ſpontaneum exilium accincto, repente in vulgus exiiſſe famam, liberam eſſe civitatem, tyrannum una cum filio jugulatum, reliquos metu fugiſſe, authorem ignorari facinoris. Ibi repente ad novam tuæ fabulæ cataſtrophen immutaſſe te animum, & qui prius de ſalute fueras ſollicitus, protinus ad praemii ſpem arrectum fuiſſe, lucrique aviditate, priusquam

tibi satis esset excogitata ratio, qua totam hujus inopinati eventus laudem in te traduceres, prosiliisse in medium: id quod vidimus, clamitasse tuum illum esse ensem, tuum facinus, non unum praemium tuae virtuti fore satis. Haec nemo non credidisset, sunt enim rerum naturae consentanea, usu comprobata, omnium opinione recepta. At tu dum sedulo quidem, sed tamen parum ex arte, tuam nobis praescientiam niteris persuadere, quam multa commisceris, non dicam tota facie a vero distantia, verumetiam cum sensu communi, cum more, cum natura penitus pugnantia? Primum tyrannum tam materne filium adamasse, ut sine eo vivere noluerit: sic ob unius mortem metu fuisse consternatum, ut in vita manere non sit ausus: sic illi toto pectore fisum, ut ipse nullas circum se custodias haberet: adeo fracti animi fuisse, ut tam chari pignoris truculenta caede non potuerit ad ultionem inflammari, tam invalidum, ut tua dextra fuerit indignus, tam inermem, ut ni tu illi gladium reliquisses tuum, defuturum fuisset, quo se jugularet. Non vides quam non competat tam insignis in tyrannum pietas, tam secura in eam aetatem fiducia, tantus metus in hominem, excepto filio, reliquis omnibus praesidiis munitum, tanta consternatio in hominem tot periculis exercitatissimum, tanta imbecillitas in iratum? Quid igitur erat, cur tu senem illum tantopere contempseris, ut indignum habueris, qui tua ista magnifica dextera jugularetur? Tune indignum judicabas quem occideres, quum eum Resp. non putarit indignum quem formidaret, quem maximo suo cum dolore ferret. Non talem illum, Judices, non talem sensimus, ut cuiquam contemnendus videri debuerit. Neque tu eum unquam contempsisti, nisi forte contemnere est, misere formidare. Sciebas arcem armis refertam, sciebas supersesse satellites, quorum vel unus (si seni vires deerant) sufficiebat jugulando tibi. Non ignorabas (id quod nemo nostrum nescit) quantum virium illi partim exercitatio, partim ingenii feritas etiam in illa senecta reliquerat. Tum non te fugiebat, frigidum illud senium sic interdum acri dolore inflammari, ut juvenibus etiam validissimis saepenumero fuerit intolerandum, si quando solitum illud robur quod aetatis gelu velut obtorpuerat, magno aliquo animi motu recanduit. Quis autem tam invalidus est, ut non illi pudor, ira, dolor ingens vires suppeditet? Hoc erat videlicet cur tu filium quam patrem malueris occidere, quod illum inopinantem, inermem, dormientem fortuna objecit. Cum hoc pugnandum erat, armato, vallato, irato denique. Hoc erat cur gladium relinqueres, ratus ne tantisper quidem morari tutum, dum reciperes, metuens videlicet ne tantillum sircinae te redderet in fuga tardiorem. Reliquisti invitus, quo tyranno prodi posses: sed prodi malusti quam deprehendi. Neque ego nunc formidinem tuam accuso, imo miror magis quod pedibus confidere, quod fugere potueris, quum audires moveri tyrannicam familiam, stridere arma: intelligeres tibi non cum puero, sed cum vigilantibus viris, accinctis, armatis, sobriis, irritatis, denique cum rabioso patre dimicandum esse: non quod illum usque adeo filii mors commoveret, sed quod arbitraretur, & haud scio an vere se petitum fuisse, dexteram tuam erasse tantum in filio. I nunc & spera, non dicam hos Judices, viros omnium perspicientissimos, sed vel è media plebe quenquam esse tam mucosis naribus, cui non suboleat, imo qui non plane odoretur, praesentiatque totam hanc fabulam abs te confictam. Et quod poëtae solent, quum haerent in explicando tragoediae argumento, hanc veluti Deam divinationem arte quadam induxisti, quo praesensionem tuam judicibus probares, sine qua videbas praemium obtineri non posse. Sed occasionem, inquit, ministravi paternae mortis, qui gladium quo se feriret reliquerim: atque id solum non modo satis esse putat ad petendum praemium, verum etiam meritum esse, ut ipse ensis inter arma deorum consecretur, Dominus pro Deo praesenti colatur. O hominem suavem, si has spes vere concepit: impudentem, si, quum non speret, postulat. Ita ne tyranno gladius erat defuturus, nisi tuum illum reliquisses? Tu in arcem arma, hoc est, in sylvam ligna portanda putasti? Nisi forte tuum illud ferrum magicis precaminibus erat imbutum, ut ultro ad mortis adegerit necessitatem: an vero nihil referre putas, quam praebeas occasionem, quomodo, quo animo? Primum, gladium reliquisti, quo nihil minus deest Tyranno: nunquam ferrum abest, non in cubili, non in triclinio, non in sacris: reliquisti metu trepidus. Tua quidem in re illud interim demiror, qua fronte eum gladium tuum ausis appellare, quem habueris pro derelicto. Metu, inquam, exanimatus reliquisti, quem postea receptum optabas: reliquisti rem ancipitem. Quid si tyrannus illum eundem ensem in civium jugulos distrinxisset? Quid si eodem lectos aliquot ex hujus urbis juventute adolescentes filio suo inferias mactasset? Si tyrannum occidisti, quia tuo occisus est gladio, & horum omnium indigna caedes ad te pertinebit: quippe cujus ense peracta est. Id si non evenit, nihil ad te pertinet, nam anceps occasio quam in partem cadat, id Diis in manu est: si bene verterit, nihil gratiae debetur ei qui dedit imprudens: sin male, temeritas imputatur. Neque enim culpa vacat, qui periculosam ministrat occasionem: quae si feliciter, miserentur omnes: sin infeliciter, merito accidisse dicant. At quanto probabilius erat, futurum ut tyrannus tuo ense alios in usus abuteretur. Scio me, judices, haec pluribus refellere verbis, quam necesse videatur, quippe tam frivola: verum id propositum est, nullum illius argumentum non excussum, non exagitatum, non revictum praetermittere. Quare quaeso ne pigeat ita ut antehac feciſtis, patienter atque attente cognoscere, dum hunc ab gradu firmissimo dejicio; hic sibi vehementer fidebat, hunc acriter urgebat locum. Negabat vitari posse, quin praemium deberetur, quod patri necis causam ministrasset, si non relicto gladio (nam hoc opinor argumentum jam habet pro derelicto) certe necato filio. Nam ita in legibus dissertum ajebat, nihil interesse utrum manu sua quis occidat, an mortis causam praebeat. Addebat, aequum esse, ut eum in maleficiis causam datam imputarent leges ad supplicium, multo magis idem ob-

fer-

ſervarent in benefactis ad praemium. Haec ajebat meminiſſe ſe in legibus eſſe diſputata, illud addens Thraſonicum, niſi ſibi diuturna ſervitus legum memoriam obliteraſſet. Non tu legum oblitus propter diutinam deſuetudinem, ſed nunquam quid ſibi velint leges inquiſiſſe videris. Bis enim hic erras, qui neque cauſæ datæ rationem, neque dantis animum diſcernas, id quod legibus traditum eſt, nec animadvertis longe diverſam eſſe rationem maleficii & beneficii imputandi. Quid ais, nove juris interpres? Itane ſatis eſſe judicas vel ad poenam, vel ad praemium, qualemcunque quomodocunque cauſam dediſſe? Nihil igitur refert, Hector an Ajacem occiderit manu, an gladium illum dederit, quo ſe poſtea confodit? Atqui hanc laudem nunquam ille ſibi vendicaſſet: tametſi probabile videri poterat, in eum uſum hoſti ab hoſte datum fuiſſe ferrum. Quin ergo fabros aerarios omnes vel ad poenam vocamus, vel ad praemium, quoties armis in eorum officina perfectis, aut jugulantur cives, aut ſervantur? Poſtremo cur hoc quod tu petis praemium, non enſis iſtius tui opifex petit potius? Tyrannus gladium erat habiturus, te non porrigente: tu porrigere non poteras, niſi hujus induſtria tibi miniſtraſſet. Age ſi telo inter venandum temere miſſo, forte tyrannum vicinum interfeciſſes, clamares tibi tyrannicidae deberi praemium, an potius nihil tibi deberetur laudis, quod imprudens & inſcius jaculum torſiſſes? Imo in jus potius vocandus eſſes, qui miſſi teli temeritate civem (quod in te fuit) occideris: nam quod in tyrannum incidit, id nihil ad te. Quid ſi caupo vinum lene ac ſuave, quale Polyphemo dedit Ulyſſes, tyranno vendidiſſes, atque ille ejus dulcedine captus, avidius ſeſe ingurgitaſſet, eaque re concepta febri deceſſiſſet, auderes ne caupo, vini titulo tyrannicidae praemium flagitare? At quis non te cum tua flagitatione, ut temulentum, vinoque madidum exploderet? Caeterum quanto frigidiore titulo nunc idem poſtulas? Utcunque conjecturis praecipi poterat: ut aetas vinoſa tam illicibili vino avidius, intemperantiusque frueretur, crapulam conſequeretur morbus, praeſertim in ſene: morbum mors, vulgo haec eveniunt. Tu eam tyranno mortis cauſam dediſti, cujus nullum extat in hominum memoria exemplum. Quis enim antehac ob filii necem ſibi manus intulit? Accedam propius. Finge te tyranni coquum eſſe: probe callere palatum domini, medicos interdicere cibum, quo tamen illi oppido quam lubens veſcatur: interminari morbum capitalem, ni temperet: id te non fugere, eum cibum tu arte tua, cupediisque & condimentis magis ac magis illecebroſum reddis, conſequitur edentem morbus, quem praedixerant medici: emoritur tyrannus, liberatur civitas. Hiccine coquus è culina in forum proſiliens, & adhuc jure madens, fuligine niger, tyrannicidae praemium poſtulabis? Mortarium, tonſillum, & ollas oſtentabis, arma ſcilicet quibus tyrannidem expugnaris? Non eris (opinor) tam impudens in ea cauſa, qua tamen iſta tua multo eſt abſurdior. Nam illi voluntas occidendi non defuit, probabilem praebuit cauſam. Tu nec in hoc jugulaſti filium, quo pater ultro vitam relinqueret, & cauſam dediſti, ad quidvis potius quam ad iſtud idoneam. Accipe exemplum tuo ſimilius, quam ovum ſit ovo (quod ajunt) ſimile. Quid ſi tyranni amicam, quam ille miſere ac perdite deperiſſet, occidiſſes: eaque cognita re tyrannus ſibi vitam abrumperet, auderes ad praemium aſpirare? Auderes dicere, te certum praeciſſe, fore ut tyrannus ſponte fugeret è vita? Certe quanquam plures amicas extinctas ſequuti ſunt, quam filios, nemo tamen tibi crederet, nemo tibi praemium deterneret, tuum factum periculoſum & anceps diceret: omnes fortunae gratias haberent, cujus commoditate res ea feliciter ceſſiſſet. Tibi abunde magnum praemium exiſtimarent, ſi commiſſi venia donatus diſcederes. Primum igitur diverſam imputandi maleficii, & adſcribendi beneficii rationem conveniet diſtinguere, deinde cauſſae aequalitatem, poſtremo animum: atque ita demum liquebit, quid tibi lex debeat. Nam quod ajebas legem prolixiorem eſſe oportere ad reddendum praemium, quam ad infligendam poenam, id in privilegiis, quae in exemplum non vocantur, fortaſſe locum habet: In jure communi longe ſecus eſt. Siquidem (uti ſuperius demonſtravimus) nulli nocenti lex non minatur poenam: paucis benefactis praemium oſtendit. Tum in maleficiis etiam conatum ſimplicem ſupplicio proſequitur: in benefactis ſemper exitum requirit. Nec mirum, nec iniquum, ſi lex eſt diligentior in eo negotio, ad quod unum eſt nata atque inſtituta, quam in eo, in quo temporis ratione tanquam alienas ſibi ſumit partes. Ergo in utroque communiter ſpectat, ut cauſa ſit idonea: deinde ut animus adſit, non tantum caſus. Hoc rurſum intereſt, quod in benefactis nec cauſa idonea, nec animus idoneus ſatisfacit legi, niſi his acceſſerit eventus item idoneus. In malefactis, ſi quid nocendi animo tentes, non expenditur nec eventus, nec cauſa: ſed ex animo factum tuum lex metitur. Sic enim judicat, tibi nihil ad ſcelus defuiſſe praeter fortunam: qua te ſublevari, quod tandem jus ſit? In eventu ſimul & cauſam datam, & animum expendit. Si animum vitioſum comperit, nihil moratur cauſam, quam ſit idonea, putat animum & eventum ad poenam commerendam ſufficere. Sin animo ſimplici data eſt cauſa mali idonea, & non conſequitur eventus: lex quaſi connivet ad id, & non putat ad ſuam cognitionem magnopere pertinere. Sin eventus eſt conſequutus, etiam ſi de animi vitio doceri non poteſt, tamen temeritatis & negligentiae nomine poenam irrogat: partim propter ſuſpectam dantis voluntatem, partim ut haec latebra peccantibus eripiatur, imprudens feci, diſcantque homines vel ſuo periculo cavere, quod alieno faciant periculo. Ergo qui prudens & ſciens certam atque evidentem noxae cauſam dederit: eum perinde lex cenſet, quaſi facinus manu peregerit. Veluti ſi quis hoſtem opibus copiisque juverit, perinde eſt ac ſi ipſus arma contra ferat. Siquidem id ſuppeditavit, ſine quo bellum geri non poterat. Aut ſi quis inimicum ſuum per dolum navigio ſolutili imponendum curet, ut naufragio intereat, aut in conclave penſili teſtudine inducat, ut ruina opprimatur: aut juxta lectulum aegroti, loco pharmaci venenum ponat, fu-

turum sperans ut eo hausto pereat, tametsi non bibit aegrotus, tamen veneficii postulari potest qui posuit, propter vitiosam animi voluntatem. Nam vehementer erat probabile id eventurum, quod ille moliebatur. Huic si detrahas nocendi voluntatem, nihil illi cum lege rei futurum est. Si detracta nocendi voluntate, apponas eventum: non effugiet temeritatis crimen, nisi illum inculpata ignorantia absolverit. Porro si in loco non ad id destinato, puta in via publica, aut in fundo alieno, arcu temet exerceas: lex tecum non agit, nisi fi quem occideris, aut vulneraris, aut si cui damnum dederis. Caeterum quod facis, tuo facis periculo. Quod si quid horum consequutum est, cum lege tibi res est. Neque tibi tua patrocinabitur imprudentia: quippe quae culpa temeritatis non vacet. Siquidem in te fuerat praecavere, quod probabiliter poterat praetimeri. Vides quanto discrimine dissita sint, inter quae tu nihil interesse dicebas. Primum non statim imputatur ad praemium, quod ad poenam, idque non a malignitate legum latoris, sed partim ex ipsa rei natura proficiscitur, partim a legum officio. Deinde discernitur animus, causa data dijudicatur: spectatur eventus. Age nunc si libet, tuam causam, qua tuum facinus aestimari vis, expendamus. Finge te certam, inevitabilem mortis causam tyranno dedisse, sed imprudentem, nulla tibi fit praemii petitio. Quis enim insciens bene mereri dicitur? Fortibus viris praemia dantur, non fortunatis tantum. Nam evicimus jamdudum, opinor, ne posthac affirmes te in hoc jugulasse filium, ut pater sibi necem conscisceret: quod eventurum ne vates quidem quisquam praescire poterat, tu nec suspicari. Imo posteaquam rem plenam discriminis, fortunae arbitrio commisisti, quia bene successit, hoc nomine lex te non postulat: at idem si male evenisset, temeritatis poenas eras debiturus. Neque enim tibi succurreret inculpata ignorantia. Quid enim aeque formidandum erat, quam ne tyrannus, simulatque occiso filio se peti insidiis persensisset, omnia tyrannidis mala in nos conduplicaret? Jam ut de animo res tibi constet, causam dedisti non solum non idoneam, verumetiam periculosissimam Reip. Vin' hoc tibi argumento evidentissimo demonstrari? Finge te quempiam è civibus vitio occidisse: tum extincti patrem id facere, quod modo fecit tyrannus. Utrum tu duplici caedis crimine teneberis, an simplici: Simplici opinor. At uxor & mariti mortem imputabit, qui necato filio, seni causam mortis dederis: atque his ferme tuis argumentis utetur. Indulgentissime filium adamabat, in illum omnem familiae curam reclinaverat, illo se oblectabat atque haec de privato seno cum fide dicet, quae tu de tyranno nimis dure (ne dicam ridicule) dicebas. Addet ea te scisse, praevidisse futurum, ut ille vitam fugeret orbatus filio, in quo uno omnia vitae oblectamenta collocarat. Non tibi defuisse jugulandi senis voluntatem, sed hoc tantum egisse, ut miserabilius sua dextra periret, ut odium tuum plenius miseri patris malis exsaturares. Ideo juvenem necasse, in hunc usum gladium in vulnere reliquisse. Vides quanto sint haec probabiliora in hoc, quam in tuo negotio: & tamen negabis paternam necem ad te pertinere, atque animi suspicionem causae qualitate purgabis. Negabis causam idoneam fuisse, cur ille sibimet manus adferret. Te nec praescire, nec timere potuisse id, quod sit consequutum: quod rarum extet exemplum patris, ob filii necem sponte fugientis è vita. Alioqui futurum fuisse, ut & mater sibi fatum accerseret: quippe quam impotentius amare sit consentaneum, ac minus adversum dolorem animi viribus valere. Haec non dubitares tibi profutura, ad alterum crimen depellendum, & prodessent dubio procul. Atqui quod in maleficiis valet, ne quid imputetur, id multo magis in hac causa valet, ne quid acceptum feratur. Ibi te liberaret à voluntatis suspicione, quod causas parum idoneas dederis, hic ex causis multo minus idoneis propter personam tyranni, videri vis non modo quod evenit, fuisse suspicatus, verumetiam certum praescisse. Ibi temeritatis postulari non poteras, propterea quod tametsi vitio abs te data est causa, tamen idonea non sit ad id quod evenit. Imo ipsi tota res imputabitur, & legibus poenas dabit, sepultura prohibitus, quod civitati citra causam idoneam civem unum ademerit. Tibi non nisi unius filii mors imputabitur, etiam si mater quoque & filiae & sorores, & tota tribus hujus necem fuerit imitata. Hic poterat, nisi feliciter evenisset: quippe ubi summum Reipublicae periculum & verteretur, & praetimeri probabiliter posset. Venio nunc ad quartum illud praesidium, Judices, quod iste tutissimum, ac pene inexpugnabile judicabat: unde ego illum ita deturbabo, ut non solum sit non habiturus, quo tyrannicidii & hujus laudis arcem obtineat: verum vix etiam latebram inventurus, ubi temeritatis ac maleficii poenam effugiat, quo nimirum intelligat, quam non inimice, non curiose (ut ajebat) secum agam: ut quum possim in crimen ac poenam vocare, sat habeam ab honore non promerito secludere. Ait si tibi deberi praemium, vel hoc uno nomine, quod juvenem occiderit, jam plusquam tyrannum, tum tyrannidis paratum haeredem, etiam si hunc eventurri Dii non dedissent, ut senex ipse vitam abrumperet. O deploratam impudentiam! Tu tibi praemium peteres, si tyrannum suae furiae non essent ultae? Dii quidvis potius dederint, quam isthuc quod tu fingis. Sed tamen fingamus interim oratione, quandoquidem id tuto licet: tametsi ad solam mentionem inhorrescit animus. Tune, inquam, occiso filio, relicto sene vivo, tyrannicidae praemium peteres? An potius nec ipse superesses, qui possis petere: nec esset Resp. quae dare posset? Nam tu aut exquisitis supplicijs exanimareris, aut in extremis Orcadis exul delitescores: nos pro tyranno jam immanissimum carnificem pateremur: & tuum caput, ubicunque terrarum latitares, diris imprecationibus devoveremus, qui nos tua incogitantia, vel praecipiti magis lucri cupiditate in tantam malorum tempestatem conjecisses. Sed re filius erat tyrannus (inquis) patri praeter inane nomen nihil erat reliquum. Quid ego audio? Duos igitur haec civitas tyrannos alebat? Nam de patre nemo unquam dubitavit, quin tyranni vocabulum mereretur. Quando autem antehac unquam fando

ſo auditum eſt, duos una in civitate ſediſſe tyrannos? Id quod magis etiam natura repudiat, quam eodem in corpore gemina capita. In iisdem alveariibus duo ſe reges pariter non ferunt. In armentis taurus tauro cedere cogitur. In iisdem luſtris non convenit duobus inter ſe leonibus: & tyrannus (quo nullum animal efferacius) parem in eadem urbe patitur? Non vides neceſſario fieri, ut è duobus, aut alter alterum oppugnet, aut alter alteri cedat? Utrum tu fuiſſe mavis in patre, an in filio? Si juvenis adverſus ſenem obtinebat tyrannidem, quid a Repub. praemium poſtulas? Tyranni partes adjuviſti, non Reipub. Sin patri ceſſit: quid tandem illum vocare potes, niſi tyranni vel praefectum, aut ſatellitem? Quandoquidem ſeniori tyrannicam appellationem ne tu quidem audes detrahere. Verum ut quoquo modo tyrannidem omnem in adoleſcentem oratione derivares, quam multa tu quidem non ex re, ſed pro cauſae tuae commoditate comminiſcebaris? Caeterum quam in his confingendis decori, quod in perſonis ſitum eſt, nullam habuiſti rationem? Sic enim (ut memini) inducebas in fabulam ſenem jam aetate mitem, & qui omnem tyrannidis acerbitatem ob ſenectam exuiſſet: non ſecus atque mala, quae natura acerba, tempore miteſcunt, & in alium abeunt ſuccum. Porro juvenem ferocem, illo incolumi gerentem tyrannidem, jamque patri vivo ſuccedentem. Privatus pater familias non fert filium ſe vivo ſucceſſorem: & tu vis iſthuc credi in tyranno? Ille non finit ullum è liberis rem domeſticam ex animi ſui libidine moderari: & tyrannus ſeſe veluti abdicans imperio, negocium omne in adoleſcentem rejecerat? Non dubito, quin & ipſe videris, quam dura ſint iſta, & quam a communi ſenſu abhorrentia. Verum quid faceres, niſi tales perſonas induxiſſes, exitum invenire tragoedia tua non poterat? Quaeſo te, an unquam auditum eſt Tyrannum aetate miteſcere? Quando tu deſines ea quae ſunt privatorum, quae bonorum principum, tyrannis tribuere? Ut eodem igni cera molleſcit, limus dureſcit: ita aetate pleriique redduntur mitiores ac temperantiores, tyrannus magis exaſperatur. Ut tempus nonnullis pomis amaritudinem adimit, ut vinis nonnullis acorem conciliat: itidem tyrannis non adimit ſaevitiam aetas, ſed exaggerat. Vis ipſiſſimam tyrannici ingenii tibi demonſtrem imaginem? Spinam cogita, quae quo magis ſeneſcit, eo pungit acrius. Echinos cogita, qui quo plus habent aetatis, hoc teſta ſunt aſperiore. Vulgaribus ingeniis fortaſſe nonnulla vitia ſenecta vel detrahit, vel certe mitigat, etiam ſi plura irritat, nonnulla parit. At tyrannorum mentibus ad ſcelus, ad crudelitatem natis, ſcelere & immanitate imbutis atque educatis, praeter vitiorum omnium incrementum adferre ſenecta quid poteſt? Niſi forte libidinem adimit? Quanquam iſta Tyrannidis quantula tandem eſt portio? Sed eſto fuerit ſane propter aetatem ad voluptates ſegnior, verum erat faſtidioſior: unde fit, ut imbecillior ſit ad coitum, ad raptum avidior. Fortaſſe pauciores huic execabantur ephebi, ſed inſigniores. Pauciores producebantur virgines, ſed exquiſitiores. Cur non autem & plures? Videlicet quo ſenile faſtidium optione & varietate vinceret. Hoc ita eſſe, quot ego tibi teſtes citare poſſem, qui quo nobiliores ſunt, quo fortuna praeſtantiores habent liberos, hoc magis eis a flagitioſiſſimi ſenis cupiditate metuebant. An tu putas una cum viribus ſeneſcere libidinem? Multo ſecus habet. Imo quantum aetas improborum hominum facultati detrahit, tantum adjicit cupiditati. Quanquam tyrannicum animum his in rebus non tam voluptatis uſus capit, quam noſtra delectat contumelia. Ut frigeat in ſene tyranno Venus, certe fervet vigetque malitia, ſaevitia, nocendi libido. Poſtremo totum illud vitiorum agmen, quae propria tyrannorum ſunt, cupiditas, rapacitas, improbitas, impudentia, impietas, iracundia, violentia, impotentia, ſuſpicio, fraus, perfidia, crudelitas, implacabilitas, immanitas, perjurium. (Quid autem oportet omnia commemorare nobis omnibus heu nimium nota?) Horum inquam nullum non aetate fit acerbius, propterea quod juventa nonnunquam naturae bonitate vincitur: praeterea quaedam mala nondum didicit: at ſenecta, ſi quid pudoris, ſi quid humanitatis, ſi quid melioris ingenii a natura inſitum eſt, id omne multo ac diuturno flagitiorum uſu penitus exuit, & prorſum in immaniſſimam quandam feram abiit. Id ita eveniſſe, Judices, in execratiſſimo illo ſene, quid ego coner argumentis docere, quum ſua cuique memoria abunde ſatis exemplorum ſuppeditet? Quod ſi juvenis ſeſe gerebat inſolentius, videlicet patris abutens imperio: num tu hunc continuo tyranni nomine donabis? Ergo ex eadem tyrannide ſexcentos tyrannos facile reddideris. Nam quis eſt omnino in tyranni familia, vel extremum mancipium, qui non ipſo pene tyranno ſit ferocior, violentior, ſceleratior? Filius, inquis, emolumentis imperii potiebatur: patri praeter nomen nihil ceſſit. Quaſi vero non ſit iſthuc omni tyrannidi commune. Longe minima fructuum pars, qui ſolent ex tyrannide capi, ad ipſum redire tyrannum. Quemadmodum in latrocinio fieri conſuevit: praedae communiter in omnes diſtribuuntur, vel in eos potius quorum opera capiuntur. Alioqui non cohaerebit cohors illa ſcelerata: niſi dux ille, quisquis fuerit, plus etiam permittat ſuis, quam ſibi ipſi. Solum nomen ſibi proprie vendicat. Et in nullos eſt tyrannus indulgentior, quam in ſcelerum miniſtros: quippe quorum opera ſentiat ſuum imperium contineri. Proinde ſub unius umbra ſatelles omnis, omnis miniſter, familiaris, leno, tyrannidem quandam in cives exercet. Ridicule fecero, ſi hoc quoque coner argumentatione probare, Judices. Vidimus, ſenſimus, experti ſumus, niſi forte tam diutinae calamitatis memoriam tam pauculi dies obliteraverunt. Neque enim eſſet res usquequaque miſero tyrannis, ſi unius modo foret toleranda violentia. Quot ferendi latrones, quot ſacrilegi, quot ex extrema barbarie advenae, feris quam hominibus ſimiliores? Neque deſunt, qui ſe ſimulent apud tyrannum ſceleribus ſuis gratiam promeritos eſſe: quo nimirum hoc nomine metuantur a civibus. Horum igitur unumquemlibet tyrannum appellabis, & pro quolibet occiſo tyrannicidae praemium petes? Non in tantum omnem exues pudorem, opinor. Sed pater aetate feſſus, omnem dominatum

in filium transtulerat, quicquid tyrannicum in urbe gerebatur, id juvenis violentia committebatur. Sed isthuc quantum absit ab imagine veri, quis tam caecus, ut non videat? Quis tam obliviosus, ut non possit experimento refellere? Ego tibi complures nominare satellites possum filio insolentiores. Ad haec, verisimillimum est nullius insolentiam minus approbasse senem quam filii, vel quod odit omnem tyrannidis affectatorem omnis tyrannus, vel quod intelligit ex illius facinoribus longe plus invidiae odiique sibi conflari (Callidissimi autem tyranni est, eatenus legitimum imitari regnum, quatenus obtineri tyrannis possit) vel quod pater etiam pessimus, tamen liberorum nonnihil offenditur vitiis, & ad crudelitatis ministeria alienis quam suis uti mavult. Quod si clam patre rapinas, raptus, atque id genus facinora designabat filius, profecto non tyrannum agebat, sed insolentem satellitem. Sin approbante patre, quasique per illum exercente tyrannidem, utri tandem par erat imputari commissa, huic per quem gerebantur, an ei cujus authoritate arbitrioque fiebant? Non arbitror obscurum, quin huic cui in manu erat nutu ne fierent vetare. Quid autem non agunt per alios tyranni? Nam ipsi quidem neque pueros emasculant, neque virgines abripiunt, neque proscribunt, neque bona diripiunt, neque fana dispoliant, neque haereditatibus manum injiciunt, neque compilant aerarium, neque tormentis excruciant, neque quenquam jugulant, neque armis vicos expugnant: neque incendunt villas. Totum hunc tyrannicum ludum per ministros exercent. In unum tamen tyrannici nominis invidia competit, in unum occidendum lex praemium instituit, in unum stringendi ferri jus facit, illos suae cognitioni reservat. Quorum ut quisque sua opera tyranno profuit, ita aliud atque aliud vocabulum imponi potest, certe tyranni vocabulum nemini congruit, nisi uni illi, sub cujus veluti clypeo, tota illa pernicioſissimorum hominum colluvies latitat. Arbitror vobis, Judices, saepenumero auditum esse, id quod eleganter a doctissimis viris est scriptum, tyrannis non longas modo, verumetiam plurimas esse manus, plurimos oculos, eosque acerrimos, plurimas aures, easque longissimas. Omnino prodigiosum quoddam est animal tyrannus, multoque Titanibus illis Briareo & Encelado portentosius, centenis capitibus, centenis linguis, centenis manibus, pedibusque. Quot enim habet scelerum ministros, totidem habere membra videtur. Atque ut ex membris corpus, ita tyrannis ex hujusmodi constat ministris. Verum ut illud quod corpus appellatur, nihil est aliud, quam quiddam omnibus ex membris aggregatum, ita in tyrannide unum quippiam est, quod neque pes sit, neque manus, neque ullum aliud membrum, contineat autem universa: at ita contineat, ut ab iis possit separari, idque tyrannus vocatur. Proinde exaggera quantumlibet juvenis insolentiam, violentiamque, praefectum arcis voces licebit, oculum nominet licebit, aut si mavis dextram: aut si ne id quidem satis, praecipuum tyranni caput dicas licebit: tyrannum certe vocare nequaquam potes. Unum enim illud portentum tyranni nomine censet, cujus authoritate tituloque cuncta haec membra velut animantur: idque unum forti civi permittit occidere. Non vult in te oculum aliquem involare, non sinit ut caput aliquod amputes, ne tale quiddam eveniat, quod de Lernaea hydra fabulantur poëtae, ut pro uno capite resecto, duo pestilentiora subnascantur: pro uno excusso oculo, plures acriores succedant: pro una resciſſa dextera, multae robustiores subpullulent: unius vitae te dominum arbitrumque constituit, qui sibi sit ausus tyranni vindicare nomen: quo sublato futurum sit ut membra reliqua quasi destituta spiritu, emoriantur, aut certe sanentur. At quid ego tecum jam accuratis argumentationibus ago? Possum illico tuis te verbis revincere, ac veluti tuo te laqueo capere. Juvenem paulo ante magnum patris satellitem nominabas. Non inficiabere. Rursum alio loco dicebas omnem tyrannidem occupasse filium: solius appellationis honorem cessisse. Qui convenit eundem & satellitem & tyrannum appellari? Tum si cessit, non igitur usurpavit tyranni nomen. Contractus autem verbis aut rati sunt, aut rescinduntur. Lex hac tecum formula contraxit, si quis tyrannum occiderit, praemium ferat. Quid tu mihi juvenis flagitia commemoras? Id te lex voluit occidere, quodcumque illud esset animal, quod tyrannus diceretur. Magnum (ut ipse fateris) satellitem occidisti, non tyrannum: quid tibi cum lege rei est? At rem, inquis, legis sequutus sum, non syllabas: eum interfeci, qui caput erat tyrannidis, paratus haeres paterni dominatus: libertatem peperi, servitutem sustuli: hoc lex sensit, hujus rei authori praemium praestituit. Satellitem, inquam, occidisti, nihil miror quantum, quam gravem, quam ferocem, quam scelestum: satellitem tantum occidisti tyrannidis, non caput: aut si caput, unum è pluribus. Sed haec omnia tibi ex animi sententia largiamur: fuerit sane res tota tyrannidis filius: pater nihil nisi vocabulum quoddam inane tyranni: quemadmodum in fabulis habetur, Echo nympham nihil aliud quam meram quandam fuisse vocem sine corpore. Qui tibi licuit in re tanta a verbis legis discedere? Praesertim ita dilucidis, ut perspicuum magis nihil esse possit, & commentitiam interpretationem domi tuae natam in judicium adferre? Ego, Judices, nullum in Remp. exemplum perniciosius induci posse judico, quam si consuescant homines calumnioſi a praescripto legum recedere: & interpretamento, quod ad praetexendum facinus quisque suum maxime idoneum comminisci queat, id Judicibus objicere. Quis autem unquam meminit de legis sententia quaeri solere, nisi quum in scripto quiddam apparet ambigue obscureve dictum: aut quum ex verbis & eventu absurditas quaepiam extitit, eaque manifesta? In priore non cujusvis commentum, sed juris prudentium responsa, sed Judicum sententia recipi solet. In hoc posteriore necessitas ipsa compellit alliquantisper a legis vocibus deflectere: & aequitatem juris potius, quam verba spectare. Duplex itaque periculum videtis, Judices: alterum ne superstitiosa cavillatione literarum legis ab eo quod lex spectavit abducamur: alterum ne passim a praescripto discedendo, leges omneis & judiciorum

rum religionem ſubvertamus. Quorum illud quidem multo levius eſt : propterea quod vix unquam accidat, ut legiſlator obſcure quid voluerit, explicuerit: aut abſurdum quiddam exoriatur. Hoc multo periculoſiſſimum, perniciosiſſimumque. Etenim quæ tandem lex futura eſt, quam verſutus calumniator, quo poenam effugiat, non facile poſſit aliquo commento ſubvertere ? Neque quisquam non elabetur è judicio veſtro nocens, niſi qui ſit usque adeo nullius ingenii, ut ne frivolam quidem aliquam commentiunculam queat invenire. Atque ut cuique commodum erit, aut animi libido feret : ita pro ſene juvenem, pro tyranno ſatellitem, pro homicidio tyrannicidium : & paſſim aliud pro alio interpretabitur. Veſtra interim, Judices, religio, veſtrum jusjurandum, qua tandem ratione ſervabitur ? quibus nihil futurum eſt certi, quod in cognoſcendo ſequamini : verum ambiguas diverſasque litigatorum conjecturas ſpectare neceſſum erit ? Ergo quum in omni cauſa maximopere cavendum eſt, ne ſine graviſſima ratione a legis praeſcripto diſcedatur : tum in hac non periculoſum modo, verum etiam abſurdiſſimum : quum legis verbis nihil poſſit eſſe dilucidius: ſententia nihil aequius : interpretamento quod praeter legis mentem inducitur, nihil peſtilentius. An credimus legis hujus autorem usque adeo infantem, & verborum inopem fuiſſe, ut dicere non potuerit: qui quovis modo Tyrannidem ſuſtulerit, huic praemium eſt, ſi modo iſtuc ſenſiſſet ? Neque vero fugit illum, totam tyrannidem per ſatellites & praefectos exerceri ſolere, permultosque in his eſſe vel Tyrannis ipſis ſceleratiores: atque, ut ita dixerim, Tyrannicos magis, & omnino ſupplicio digniores : niſi & omnium omnia miniſtrorum ſcelera Tyranno imputarentur. In unam tamen illum, qui hoc nomine cenſetur, tibi ferro graſſandi facultas data eſt. In reliquos non tibi permittitur idem : non quod illos vita dignos judicet lex, ſed quod unius caede totam tyrannidem tolli velit, non multorum caede reddi duriorem. Tuum erat legi ſimpliciter parere : neque ejus verba quaſi plumbeam quandam regulam ad tuum facinus accommodare, verum ad illius praeſcriptum factorum tuorum rationem inſtituere. Praeſertim in hoc exemplo, quo non aliud poteſt admitti peſtilentius, ut ex legis arbitraria interpretatione, quem velis, interficiendi tibi pro tua libidine licentiam ſumas. Non illud hic ſpectandum, judices, quam inviſus Reip. ſit, qui occiſus eſt, quam majore etiam ſupplicio dignus : verum id etiam atque etiam perpendere oportet, exemplum praeter leges jugulandi homines, ſemel in civitatem receptum, ſemel veſtris ſententiis approbatum, denique praemio compenſatum, quo tandem licentiæ ſit proceſſurum. Quod iſte ſibi in tyranni filium licere voluit, hoc alius ſibi volet in ditiſſimum quemque civium licere : Quisquis pauper a locupiete contumelia afficietur, protinus tyrannum eum appellabit, & veneno aut ferro adorietur. Poſtremo ſi cui magiſtratus non placebit, ſi cui judex erit inviſus, non dubitabit è medio tollere. Porro ad facinoris defenſionem, Sophiſtam quempiam aut ſycophantam conſulet (ſi ipſe ingenio ſtupidiore fuerit) & novam legis interpretationem vobis adducet : dicet nil aliud ſenſiſſe legiſlatorem, quam ut hujusmodi civium genus non nomine, ſed re tyrannidem agentium, ferro, igni, veneno tollatur è medio. Atque ita brevi futurum eſt, ut quod in uno factum ſemel & probavimus, & gaviſi ſumus : id in multis ſaepius & doleamus, & improbemus. Credite mihi, non mediocre diſcrimen neque convenienter accipiendum, ut titulo reperto, privatus hominem indemnatum interficiat. Id ita eſſe facile liquebit, ſiquidem animadvertimus, nihil omnium eſſe, quod lex parcius circumſpectiusque permiſerit. Etenim (ſi memini) tribus duntaxat temporibus lex indulſit, ut quis citra judicium hominem occidat. Primum adulterum, ſed in uxore deprehenſum : id quod intemperanti & inſuperabili mariti dolori donatum eſt. At ita, ſi corpus utrumque pariter interimat, ſi argumentis idoneis deprehenſum fuiſſe doceat. Deinde in vi depellenda. At ita ſi demonſtres te mortem effugere nequiiſſe, niſi mortem intuliſſes : id lex ita interpretatur, quaſi ſeſe tueri potius ſit iſtuc, quam alium occidere. Uterque tamen facti ſui rationem reddere compellitur, ſtatim ſeſe prodere, nec expectare donec in jus trahatur : atque (ut ita dicam) ultro ſemet reum facere cogitur. Quod ſi omnia conſtabunt argumenta : ita demum a lege dimittitur, ut venia, non laude dignus eſſe videatur. Poſtremo in tyrannicidio : ubi propter periculi ſuſcepti magnitudinem lex praemium quoque proponit : at ita, ſi eum quem tibi lex iſto velut inſigni tyrannici nominis denotavit, fortiter occideris : non ſi ſceleſtum alio ſcelere ſuſtuleris: neque patietur te jus occidendi permiſſum, latius quam ad unicum tyranni caput trahere, niſi ſi quis obſiſtat, ut per illius necem tibi neceſſe ſit ad illum penetrare. Jamque hoc factum tuum ſecunda illa ratione defenditur. Huic tertio generi fortaſſe proxima videatur hoſtem in bello feriendi facultas: quam tuæ tamen libidini lex non permiſit. Niſi palam hoſtis ſit declaratus, niſi in Imperatoris verba juraris, niſi ille aciem eduxerit, niſi ſigna canere juſſerit, tibi fraudi futurum eſt, hoſtem interfeciſſe. Tu dicturus es : Hoſtem occidi, nam plus quam hoſtilia faciebat, nomen hoſtis tantum aberat, re hoſtem agebat. Lex reſpondebit, ſuarum partium fuiſſe, hoſtem declarare, ac tuo fortaſſe ſcelere fruetur : verum ne ſerpat exemplum, poenas de te ſumet. Quid autem aliud abs te factum eſt ? Unum tibi lex nominatim deſignaverat : tu illius vocabulum tuapte authoritate in alium transfers, quod niſi in unum non poteſt competere : neque traduci debet ab eo cui lex attribuerit, ne tibi fas ſit aliquando quem voles magiſtratum, quem voles, Judicem, quem voles civem, tyrannum appellare. Neque vero ſine graviſſimis cauſis lex tot vinculis aſtrinxit hanc invitam alterius licentiam. Perpendit nihil majus eripi cuipiam poſſe, quam vitam : vidit in extinctum facile varias cauſas confingi etiam impune poſſe, quandoquidem ille non ſit refutaturus, qui jacet. Videt quam multis titulis ſuum quisque dolorem poſſet praetexere, ſi poſt occiſum hominem ulla cauſa recipiatur, praeter eas quæ legibus ſint expreſſæ. Quid quod gravatim ſibi quoque lex permiſiſſe videtur,

tur, ut homini vitam eripiat? Quam comperta, quam multa requirit argumenta, quam multa concedit reo, quam maligne agit cum actore, quem non nisi suo periculo vult accusare: quantum spatii largitur ei qui defertur: quam liberam Judicum rejectionem. Quantum igitur a mente legis abesse putes, ut cuilibet permittat, vel pro suo privato dolore, vel domestica juris interpretatione, hoc est, subversione in cujusquam vitam grassari? Neque ad rem pertinet, quantum criminum acervum exaggeres, quantumvis etiam verorum, addo notorum: dicas parricidam, sacrilegum, incestum, proditorem, peculatorem, veneficum interfeci. Tyrannum lex jubet occidi. Atqui hic unus multis tyrannis erat sceleratior, pestilentiorque civitati. Ad ista tam multa crimina lex tibi verbo respondebit: nihil moror quam fuerit sceleratus, qui periit? In unum tyrannum tibi jus feceram occidendi, in reliquos in jus trahendi. Si detulisses: auditus, revictus, damnatus a me palam poenas dedisset, omnique Reip. salubri exemplo fuisses. Nunc tu privata libidine interficiens, pro salubrimo exemplo pernicio sissimum in civitatem induxisti, & legum instaurationem a legis violatione auspicaris: hoc est, malis malo mederi studes. An me clam esse putas: quam multi sint in hac turba vita indigni, morte dignissimi? At eos meae cognitioni, non tuis manibus servo: sunt fora, sunt tribunalia, sunt Judices, sunt carceres, secures, carnifices. Cur tu mihi praeire conaris? Cur nullo mandante magistratum occupas? Et dum Tyrannicida videri vis, tyrannum imitaris? Nam quo alio nomine tantopere mihi est invisus ille, nisi quod mihi parere recusat, & praeire conatur? Ei demum ferrum tractare licebit, cujus manibus ego permisero. Si juvenem occidisses, quod non alia patuisset ad tyrannum via, darem veniam necessitati: nunc occidisti, non obsistentem, non auxilium ferentem patri, sed patris opem implorantem. Hujus unius caede contentus discessisti, tyrannum nec impetisti, in quem unum tibi jus feceram. Meum erat expendere, utrum ex usu Reipub. fuerit, an juvenis occideretur: malueram illum exquisitioribus excruciatum suppliciis, exemplum omnibus edere. Neque haec dico, Judices, quasi parum gaudeam pariter cum patre sublatum filium: utinam eadem opera simul omnes sint oppressi, quibuscumque tyrannus placet. Sed quis prohibet, simul & gaudere, quod deorum bonitas nobis hanc rem bene verterit, & tamen non committere, ut hujus temeritas, si judicio comprobetur, in legem atque in exemplum trahatur? Nec de juvenis injuria vindicanda nunc agitur, sed de legis violatae majestate. Non enim par est, ut cuiquam personae praeter jus extincti odium in scelere suffragetur. Neque tam spectandum in quem commissum sit facinus, quam quo exemplo commissum. Alioqui cur non eadem opera fas sit in tyranni nepotes, pallacas, pueros, uxores, liberos, lenones grassari? Bonam tyrannidis partem uxor saepenumero suggerit. Ad summam immanitatem nonnunquam libertus aliquis, aut vernula instigat: cur non & hos jugulas, si tibi jus est aestimatione privata meritorum civem jugulare? Quid quod est aliquid tyranno nocentius, in quod tamen haudquaquam tibi jus sit occidendi? Finge esse qui totam hanc urbem, templa, domos, curiam conatus sit incendere, imo qui jam compluribus locis ignem subjecerit, sed incendium subito exorto imbri restinctum: authorem non obscurum, verum abditum latitare. Eum forte fortuna repertum, manu tua trucidas. Num lex tuum factum approbabit? Non opinor. Atqui tyranno ille quanto erat nocentior? Tanto nimirum, quanto est atrocius civitatem semel funditus evertere, quam expilare: cives universos uno igni finire, quam in pauca quaedam saevire capita. Et tamen in unum tyrannum stringendi ferri potestas privatim permittitur. Illum deferendi modo jus habes. Hic in re tam aperta legis mentem calumniari, & novo interpretamento tuum facinus palliare, quid tandem aliud est, quam legum authoritatem evertere, atque id per cuniculos quosdam agere, quod tyrannus palam ac vi facere consuevit? In recipienda lege fas est populo causam aequitatemque legis excutere. Caeterum receptae, & longo jam usu comprobatae, simpliciter oportet obtemperare. Neque enim existimandum est majores illos nostros, viros sine controversia sapientissimos, ita sine gravissimis rationibus instituisse, ut privatim interficiendi Tyranni facultas unico capite finiretur. Primum ad jugulandi licentiam fenestram aperiendam civibus non putaverunt: deinde perspiciebant, tyrannidem fatale quoddam esse Reip. malum, quod minore noxa toleraretur, quam male exagitaretur: neque posse semel tolli, nisi ipsius caede. Quo submoto, videlicet qui legibus imperabat, non parebat, jam nihil opus esse privata audacia, nimirum illis in reip. administrationem vindicatis. Quod si tyrannus in jus vocari potuisset, ne hunc quidem tuae dextrae arbitrio permisisset. Videbant & illud: tyrannidem nonnullam habere monarchiae legitimae speciem: hoc tantum interesse, quod in monarchia populus regi paret, rex legibus: in tyrannide omnia unius libidini subjecta sunt. Rex publicam spectat utilitatem, tyrannus privatim suam: unde publicitus expedit, ut tyranno veluti principi legitimo civitas pareat, donec idoneus aliquis vindex extiterit, qui legum authoritatem in pristinum statuam restituat, atque id unius (si fieri potest) capitis jactura. Nam hac moderatione in fatalibus illis pestibus, quae totum Reip. quasi corpus corripiunt, legum prudentia consuevit uti: ut exemplo magis, quam admissi talione, morbo medeatur: medum civitatem sanare studet, magnam civitatis partem interimat. Hinc est quod in seditionibus publicis non nisi in ipsos authores consuevit animadverti, reliquis quos tempestas illa commoverat, dari venia; aut vix etiam dari venia, qui in publico Reip. tumultu quietem egissent. Quae potest autem pestis esse fatalior, quam tyrannis? Quae fecundius in civitatis membra diffundit? Quota quaeque urbis pars ab hoc vitio syncera potest esse? Omitto jam quicquid est ambitiosorum, aere alieno obstrictorum, scelere contaminatorum, barbarorum (nam haec tota sentina hominum tyrannide gaudet. ut in qua nullis majora, quam sceleratis sint praemia) bonos etiam cives hoc malum involvit, dum vel timent fortunis suis,

vel

vel rectum judicant ſervire tempori. In hoc itaque rerum ſtatu leges non extinctæ, ſed oppreſſæ modo, cautim & circumſpicienter agunt: intelligunt hoc ulcus citra ſummam civitatis perniciem exaſperari non poſſe, unius capitis diſpendio commode ſanari poſſe. Quare docto cuipiam medico praemium oſtendunt, digito demonſtrant, quod membrum ſecari velint, quibus abſtineri. Caput indicarunt illæ, tu dextram ſecuiſti. Illæ tyrannum, tu tyranni ſatellitem occidiſti. Quo praemio dignus? Nempe eo quo qui morbo inſcite exagitato, totum hominem in extremum vitæ diſcrimen adducat, quo qui hominem legibus vetantibus occidat. Neque ego nunc te caedis reum ago, aget alius fortaſſis, cuicumque lubitum erit: verum illud modo conſilium fuit, oſtendere tibi quam inſignitæ ſit impudentiæ, in ea cauſa tam eximiam tibi vendicare laudem, tam egregia poſcere praemia, in qua nequeas obtinere, ſi modo tecum exactius ac ſeverius agatur, ut graveis poenas effugias. I nunc & curioſum me voca: qui tam candide, tamque civiliter tecum agam: ut quum te poſſim in grave diſcrimen vocare, ſat habeam legis & Reipub. cauſam defendere, ne circumventa praemium dare cogatur ei, qui nihil boni ſit promeritus. Id quod non Judicibus modo (quibus iſtuc jam dudum liquere puto) verum tibi etiam ipſi cupio perſuadere: & facturum me confido, ſi modo tantiſper animum poſſis attendere. Vin' igitur, ut quemadmodum tu faciebas, itidem & nos ſummatim totam cauſſam ob oculos revocemus? Diſpiciamusque quam multa tuo in facto deſiderentur ad id, ut legi ſatisfeceris: & quantum tu ſis hallucinatus, quum multa diceres etiam ſupereſſe? Tria quaedam requirit lex, & ita requirit, ut ſi quodlibet horum deſit, aut poenam te, aut certe nihil gratiæ debere ſe credat. Quorum ego non unum aliquod, ſed unumquodque deeſſe docebo. Quod ſi facio, utrum æquo animo cedes praemio, an impudenter petere perſiſtes? Ergo rem accipe. Niſi tria haec tibi conſtiterint, non eſt quod tyrannicidæ praemium petas: Animus, via, & effectus. Animus duo quaedam complectitur, vel quid ſperaris, vel quid propoſueris. Nam ſi tyrannum per imprudentiam occidiſſes, ſi praeter propoſitum, non magis profecto praemium tibi debeatur, quam ſi quis tyranno amiciſſimus idem feciſſet, nam idem potuit accidere. Tu porro quid propoſiti in arcem attuleris, ipſe videris: ita demum legi perſuaſum erit, te voluiſſe occidere tyrannum, ſi occideris. Non occidiſti, atque id etiam quum tibi in manu fuerit (ut ais) ſi libuiſſet interficere. Lex negat ſua referre, utrum tyrannicidii propoſitum in arcem non attuleris, an allatum repente mutaris. Jam quid ſperaris, excutiamus. Quamquam iſthuc leges non ita valde curioſe penſiculantur: ſed tamen in tam abſoluto facinore partes omneis conſtare oportet. Quid enim ſi tyrannum interfeciſſes, quo tyrannidem ipſe occupares, utrum praemium ſperares? an ſupplicium metueres? Quid ſi quo privatum animi tui dolorem ulciſcereris, tyrannum occidiſſes, atque id eſſet palam, num praemium auderes poſcere? Quid, ſi latrones tyrannum forte fortuna obvium obtruncaſſent, num ad hunc honorem aſpirarent? Quid ſi quis tyranno privatim infenſus, magna te pecunia conduxiſſet, quo ei tyranno venenum dares, dediſſesque, num quaeſo, tyrannicidæ praemium poſtularet? Ego hic tecum non ago conjecturis: nihil dico in vitam tuam, quæ quidem obſcurior eſt, quam ut tu, alioqui tam glorioſus, quicquam de ea auſus fueris dicere: illud unum affirmare non dubitem, qui tyrannum, quum tuto licuerit, non occidit, plane noluit occidere. Qui eum occiderit, cujus mors extremum exitium Reip. videretur allatura, potius quam ullam commoditatem: is aut privatum dolorem ulciſci voluit, non libertatem publicam vindicare, aut emolumentum ſuum ſequutus eſt Reip. periculo, non ſuo periculo Reip. ſtuduit prodeſſe. Poſtremo non poteſt niſi gloriæ jejunio adductus videri, qui tam inſolenter ſe jactat. Non poteſt non videri lucrum ſequutus, qui tam improbe praemium flagitat. An non vides igitur quantopere hac parte a tota legis mente diſſentias? quem illa tuæ vitæ periculo ſua cauſa voluit occidere, eum tu non ſolum volens praeteriſti, verum etiam periculoſe in Remp. irritaſti: quem ſua cauſa noluit occidi, eum tu maximo noſtro periculo tui compendii, aut animi fortaſſe gratia jugulaſti. Sed finge te animum tyrannicida dignum ad facinus attuliſſe, lucri perinde ut vitæ contemptorem: magni tamen refert, qua ratione tyrannidem tollere aggrediaris. Jam enim omnia tibi ex animi tui libidine largior, quæ tamen nemo alius tibi conceſſurus eſt. Te in filio jugulaſſe patrem, in non tyranno tyrannum. Largior iſtuc Delium aliquem tibi praedixiſſe, ut certum praeſcire potueris, quod ipſe etiam vix divinare Delius potuerit. Licuiſſe tibi patrem occidere, ſi libuiſſet, verum hoc poenæ genus tibi magis placuiſſe. Suſtuleris ſane tyrannidem, idque nova quadam & inuſitata ratione. Vides quam multa tibi dono. Tamen obſiſtam tibi, nec ſinam ferre praemium, propterea quod ea via ſuſtuleris, quæ legi non probatur, quæ non expediat moribus civitatis, quæ non ſit forti viro digna. Age quid ſi tyranni filium infantem in cunis jugulaſſes, & rurſum adfuiſſet Delius ille, per quem certum praeſcire poſſes, fore ut necato puero pater ſibi mortem accerſeret, atque id eveniſſet, utrum te tanquam tyrannicidam ſuſpiceret Reſpub. an potius tanquam immanem & ferum hominem execraretur, qui in eam ſaevieris ætatem, cui etiam ab hoſte armato parcitur, quæ leonibus etiam miſeranda videatur? Quin ergo? Utetur tuo maleficio Reſpub. caeterum exemplum haudquaquam probabit. Quid ſi tyranni uxorem: quam ille miſere deamaret, per vim conſtrupaſſes, atque ille ejus impatiens contumeliæ, fugerit è vita: utrum tyrannicidii laudem flagitabis, an raptus & adulterii ſupplicium potius formidabis? Res obſcura non eſt, Conferam tuo facto propiora. Quid ſi tyranni medicus quum eſſes, veneno ægrotanti dato, illum ſuſtuliſſes, utrum ut veneficum oderit te Reſp. an ut virum fortem admirabitur? Tyrannum ſublatum gaudebit, facti rationem, modumque deteſtabitur. Quid ſi quum te tyrannus familiariter uteretur, tu in convivio praetextu neceſſitudinis venenum porrigeres? Denique ſi per magicas imagines ac maleficas quasdam devotiones tyranno vitam ademiſſes: utrum a lege praemium, an poenam expectares? Atqui tyrannidem ut-

cumque ſuſtuliſti. Eventu gaudet lex. Verum exemplum tam perniciosum in Rempub. non recipit : ut conſuescant cives ſcelus ulciſci ſcelere, patrem in filio jugulare. Vides quantum momenti ſit in modo, viaque, ut factum tuum approbetur? Quod lex permittit ut fiat, non ſtatim permittit, ut id via qualibet efficias. Adulterum ferro occidere licet, veneno aut incantamentis non licet. Cur ita? Quia peſtilens exemplum omnino tractare venena. Nec id ulla cauſa quantumvis honeſta, ſinit in civitatem irrepere. Quid quod ne hoſtem quidem veneno, aut malis artibus interficere fas eſt? Nam nusquam non improbat maleficia lex : & veneno tincta tela etiam in bellis interdicta ſunt. Quod ſi modus facti ſpectatur in his, in quibus nullum petitur praemium, quanto magis id fiet in his, in quibus ſummum petitur? Lex triumphum ſtatuit ei, qui certum hoſtium numerum fuderit. Fuderit aliquis non acie, ſed aquis & pabulo veneno tinctis. Utrum cives hunc æquis oculis ſpectare poterunt triumphantem, an potius ſicuti veneficum oderint, averſabuntur, execrabuntur? Quid quod privatis etiam in rebus via, modusque perpenditur : quo magis idem oportebit, tum in publico, tum in ſplendidiſſimo facinore, ut a quo conveniat omnem ſceleris ſuſpicionem abeſſe? Age illud tecum reputa, ſi medico mercedem pactus eſſes, quo te morbo levaret, atque ille non pharmacis ſed maleficiis & incantamentis morbum exemiſſet, utrum praemium dabis, an magis hominem in jus trahes? Injuriæ malis artibus datæ reum ages? Clamabit ille, morbo te levavi, qua via? quid iſtuc tua refert? Hoc tantum ſpectabas, ut morbo liber eſſes, ei rei merces eſt promiſſa. Ingratum te vocabit, qui, niſi ſua opera, ne eſſes quidem, qui praemium negare poſſes. Tu protinus reſpondebis, opinor, medico te praemium eſſe pollicitum, non mago, neque debere quicquam niſi rem malam ei qui beneficium male dederit, quamquam ne dediſſe quidem videtur, qui malum malo tollit. Id enim mutare eſt incommodum, non amovere. Dices enim animo nocitum, dum corpori ſubvenitur. Atque iſtam litem vinces, etiam iniquo judice. Atqui eadem, aut melior etiam, & vincibilior eſt tecum cauſa legi, quam quæ tibi futura fuerit cum medico. Nam ibi de privata mercedula diſceptaretur : hic de publico honore. Ibi fallus eſt unus, hic legi fraus facta, per quam cautum oportuit, ne quisquam civium circumveniatur. Ibi ſalus data, certa quidem & efficaci, ſed ſuſpecta & improbata via : hic nefario ſcelere (cur enim non ſic appelletur homicidium, quod in civem contra legem admiſſum ſit?) non libertas reſtituta, ſed in extremum diſcrimen adducta Reſpublica, quandoquidem tuum factum perinde habet, ac ſi medicus quispiam ad curam mercede conductus, venenum pro remedio miniſtret : quod tamen ægrotanti (ita ut non raro conſuevit accidere) per occaſionem morbum adimat. Qui revaluit, ſuis fatis acceptum feret quod vivat. tibi mortem, tametſi vitarit, imputabit. Neque ſua referre putabit, utrum imperitia, an perperam, ac ſtudioſe pro pharmaco venenum porrexeris : propterea quod tui fuerat officii : aut non ſuſcipere negocium, ut fidem ſimul, & artem, & induſtriam, ac diligentiam, & quicquid a probato artifice ſolet requiri, ad curam adferre. Sed age, ſinimus adhuc poſſidere te quod dudum ſumus largiti : ut plane iſta via tyrannum occideris, citra ullum Reipub. diſcrimen. Lex non approbabit facinus tuum : niſi non tantum a crimine, verum etiam ab omni criminis ſpecie procul abfuerit : ne videlicet ea quæ in hoc potiſſimum adhibita eſt in civitatem, ut maleficium omne ſecludat, incolumitatem ſuam quam conveniebat, aut Deo cuipiam, aut certe Diis ſimillimo homini acceptam referri, ſceleri debere dicatur. Non approbabit, inquam, niſi Tyrannum ipſum quem nominatim indicavit ipſa, quaque permittit via ſuſtuleris : ne per rimam iſtam periculoſum exemplum in Remp. irrepat. Poſtremo non niſi ferro, non clancularis ac maleficis artibus : niſi virtute, niſi manu, niſi vitæ tuæ manifeſto contemptu tyrannum trucidaris. Neque enim hoc tantum ſpectat lex, ut Tyrannus in praeſens ſubmoveatur : verum illud multo magis reſpicit : ut omnes mortales intelligant in ea civitate viros eſſe fortes, qui non vereantur vitæ ſuæ diſpendio patriæ commodis conſulere : ac praeclari exemplo facinoris, omnes etiam in poſterum ab affectatione tyrannidis deterreantur : cum videant in ea civitate nullum eſſe tyrannis ſatis tutum praeſidium : quandoquidem illud nemo neſcit, qui vitæ ſuæ ſit contemptor, eum eſſe alienæ vitæ dominum. Nam quod omnino ſatellitium, quæ excubiæ, qui parietes, quæ arx, quæ arma adverſus hujusmodi animum Tyranni caput defendant : qui patriæ libertatem ſua vita bene credat emi? Poſtremo autem : ut maxime tibi conſtet animus, ut conſtet via, id quod eſt totius negotii caput, non effeciſti. Tantum enim abeſt ut tyrannum occideris : ut quantum in te fuit, tyrannidem majorem in modum auxeris, interfecto tyranni filio. Quid autem refert, malitia, an ſtultitia Remp. in diſcrimen adduxeris? Nam illo quod vulgo dicunt nihil verius : Intempeſtivam benevolentiam nihil a ſimultate differre. Tantum abeſt ut occideris tyrannum : ut ne ſuſpicari quidem potueris id eventurum, ut ipſe ſemet occideret. Sed juvenem occidiſti patre insolentiorem : quid tum poſtea, ſi patri & hujus ſcelera lex imputat? Magnum proinde tyranni ſatellitem, non Tyrannum occidiſti. Sed paratum tyrannidis haeredem occidiſti : in tyrannidem ſuccedit, qui prior, qui potior eſt in occupando. Verum eſto ſane, certum haeredem ſuſtuleris : igitur qui tyrannus erat futurus, interemiſti. Atqui quod futurum eſt, id nondum eſt. Porro lex eum qui jam tyrannus ſit, tolli jubet : non quem aliquando futurum divines. An qui ſtatuam ex pacto debeat, & rudem truncum praeſtiterit, fidem perſolviſſe videatur? Non arbitrabor. Ubi nunc igitur ſunt illa tam multa, quæ tibi ad praemium poſtulandum ſupererant? Vides quam ne unum quidem omnium tibi conſtet, quorum nihil oportebat deeſſe. Volui, inquis : id demum voluiſſe te lex credit, quod effeceris. Poſtea è re nata propoſitum eſt commutatum. Hoc igitur praemii tibi debetur, quod ei, qui in Olympiis medio è curſu, relicta meta, ad carceres reflectit habenas. At periclitatus es. Proinde id laudis auferes, quod is qui ſudavit in Olympiis, nec vicit. Sed occidiſti denique ve-

verum eum, quem neque lex permittebat arbitrio tuo, neque ex usu publico fuerat occidi. At bene vertit civitati, quod feciſti. Numini igitur gratia debetur, tali, qualem Palladem Atticis fuiſſe ferunt: de qua proverbium extat: quod Athenienſium male conſulta in bonum exitum vertere conſuevit. Non tu leges ſervaſti, ſed ſuſtuliſti: non libertatem reſtituiſti, ſed numen aliquod huic urbi propitium, quod eventum tuæ temeritati debitum, ſua commoditate a nobis avertit, quod tuam ſtultitiam nobis vertit in occalionem reſtituendæ libertatis. Non ego ingratum erga te populum conſtituo, imo tu populum ingratum in Deos reddere laboras: quem cum ſemel in periculum vocaris, ne pro ſimplici Tyrannide duplicatam pateretur, nunc rurſum in diſcrimen trahere conaris, ne ab iratis ſuperis in priſtinam ſervitutem, aut gravius aliquod infortunium retrudatur. Quid tu te fucis & phaleratis dictis in alienum meritum inſinuas? Quid tibi in eo negocio laudem univerſam vendicas, ex quo praeter pœnam temeritatis, nihil ad te redire merito poſſit? Si Reipublicæ, ſi Judicibus probare potes, animum tuum Tyrannicida dignum, qui nullum periculum vitæ Reipublicæ cauſſa recuſarit: ſi facinus non ſcelere, non pernicioſo exemplo, ſed legitima via peregiſti, ſi fortuna tuis egregiis conatibus bene expeditum dedit eventum: aude Tyrannicidam te vocare: aude pulcherrimum, ac pene divinum munus a Republica poſcere, aude nobis ſervatas leges, reſtitutam civitatem: aude templa, aras, focos, fortunas omneis, tutos pueros, inviolatas virgines, impolluta matrimonia, denique hoc ipſum quod hic lege & apud Judices agimus, exprobrare: aude mihi minari, quod obſtiterim: aude civitatem ingratitudinis inſimulare, niſi laudem promeritam perſolverit: aude Judices, vel iniquos, vel corruptos clamitare, niſi ſuis ſententiis praemium tibi decreverint. Contra: ſi ſuſpectum quid volueris, ſi periculoſum, ſi contra leges, ſi cum ſcelere conjunctum quod feceris: ſit pudor, ac deſine tandem improbe praemium flagitare, quod nulla ratione promeruerit: pœnam, ſi ſapis, incipe deprecari. Iſthuc fortaſſis ab aequitate Judicum, a civitate deorum munere laeta, queas impetrare. Neque enim putes unum me te a praemio deterrere. Imaginare iſthac in cauſſa pariter & leges, & Rempub. & deos tibi adverſari. Puta leges his tecum verbis agere: Si nos vere reſtitutas videri vis, ſine noſtram auctoritatem primum in hac tua cauſa valere. Longe plus laudis ex hoc judicio referes: ſi nobis ceſſeris: ſi parueris: ſi tuam cupiditatem noſtro ſubmiſeris arbitrio: ſi primum exemplum in te civibus edideris, revixiſſe nos: ſi monſtraris civitati jam non ex ſceleratorum libidine, ſed ex noſtro praeſcripto cuique vivendum eſſe. Atque altera ex parte Rempub. hac tecum oratione uti puta. Si civem bonum mihi praeſtare ſtudes, noli hanc ſtultitiæ notam mihi inurere: ut in poſterum re cognita, dicar ebrietate quadam gaudiorum ei praemium decreviſſe, cui pœna magis deberetur: noli mihi Deos, quos vix denique tam diutinis votis, tot ſacris, tot precibus, tot meis malis placavi, commovi, propitios reddidi, denuo per ingratitudinem iratos atque infenſos reddere. Sine ut mihi per te liceat ſaltem illorum beneficio frui; quod ſi te neque leges, neque Reſpub. commovet: certe Deorum orationem vereri debes, quos ita tecum agere putato: quid tu in noſtrae laudis poſſeſſionem te ingeris? Quid honori noſtro invides? Cur non ſinis nos in hanc civitatem perpetuo benignos eſſe? Cur tu ipſe tam ingratus exiſtis? Civitas haec ſemel mihi reſtitutam libertatem debet, tu bis debes commoditati noſtrae, & quod Rempub. ſervavimus, cujus tu pars es, & quod commoditate noſtra tuam periculoſam ſtultitiam, vel ſcelus potius, in maximam felicitatem verterimus. Etenim niſi nos dextri, propitiique adfuiſſemus, quid aliud tu quam perieras, & per te Reſpub.? Quod ſi plane contendis, ut praemium aliquod feras, abunde magnum praemium a nobis perſolutum eſt, quod per nos res a te male inſtituta bene verterit. A legibus merito major relata gratia, ſi noſtrae proſperitatis reſpectu, temeritatis ſimul, & ſceleris veniam condonarint. A civitate ſatis amplam laudem feres, ſi ea patiatur, ut in reſtitutæ libertatis hiſtoria, tuum quoque nomen admiſceatur. Hac laudis parte contentus, deſine nobis debitum velle praeripere, civitati munus noſtrum eripere, legibus auctoritatem adimere. Sed finem facio, nimirum exſtillata jam aqua. Quod ſupereſt, nunc veſtræ partes ſunt, Iudices, ſtatuere, utrum ſecundum leges, ſecundum Deos, ſecundum Rempub. ſententiam dicere, an ſecundum hunc glorioſum oſtentatorem pronunciare velitis. Utrum hanc urbis felicitatem hujus temeritati, hujus ſceleri acceptam ferre malitis, ſaepius exprobrandam, & brevi fortaſſis a ſuperis iratis (id quod abominor) auferendam, an in Deos, quibus ſine controverſia tota debetur, referre, eorundem pietate ſervandam, augendam, beneque fortunandam. Utrum magis ex uſu ſit, ut primo hoc judicio ſtatim leges circumventæ dicantur, an ut appareat, legum reſtitutarum ſeveritatem, & Judicum ſapientiam adverſus unius iniquam poſtulationem valuiſſe.